Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Η'

«Τὸ πρῶτον βιβλίον παντὸς Ἕλληνος εἶναι τὸ Λεξικὸν τῆς γλώσσης του».
Κοραῆς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - ΔΟΜΗ - Α.Ε.
Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389 - 612 056
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α.	=ἄλλως
αἰολ.	=αἰολικός,-όν
αἰτ.	=αἰτιατική
ἀκλ.	=ἄκλιτος,-ον
ἀλβ.	=ἀλβανική,-ικός
ἀλληλοπθ.	=ἀλληλοπαθής
ἀλχημ.	=ἀλχημιστής,-ικός
ἀμτβ.	=ἀμετάβατος,-ον,-ως
ἀμφ.	=ἀμφίβολον
ἀναγν.	=ἀναγνωστέον
ἀ ατ.	=ἀνατομική,-ός
ἀνέκδ.	=ἀνέκδοτος,-ον
ἀντικ.	=ἀντικείμενον
ἀντικειμ.	=ἀντικειμενικός,-ή,όν,-ῶς
ἀντιδ.	=ἀντιδιαστολή
ἀντίθ.	=ἀντίθετον,-ος,-ως
ἀντίστ.	=ἀντίστοιχος-ον
ἀντων.	=ἀντωνυμία
ἀνών.	=ἀνώνυμος-οι
ἀόρ.	=ἀόριστος
ἀπ.	=ἀπόσπασμα,-ματα
ἀπαρφ.	=ἀπαρέμφατον
ἀποθ.	=ἀποθετικὸν ρῆμα
ἀπόκρ.	=ἀπόκρισις
ἀπολ.	=ἀπολύτως
ἀπρόσ.	=ἀπρόσωπον
ἀραβ.	=ἀραβική,-ικός.
ἀρ μ.	=ἀραματική,-ός
ἀρκ.	=ἀρκαδικός,-ή,-όν
ἀρσ.	=ἀρσενικόν
ἀρχ.	=ἀρχαῖος,-α,-ον
ἀρχ. λεξ.	=ἀρχαῖα λεξικά
ἀρχιτ κτ.	=ἀρχιτικτονική,-ός
ἀσσίζ.	=ἀσσίζαι
ἀστρολ.	=ἀστρολογία,-ικός
ἀστρον.	=ἀστρονομία,-ικός
ἀσυν.	=ἀσυναίρετος,-ον
αὔξ.	=αὔξησις
αὐτοπθ.	=αὐτοπαθής
ἄχρ.	=ἄχρηστος
β.	=βίος
βιολ.	=βιολογία,-ικός,-ῶς
βλ.	=βλέπε
βλ. λ.	=βλέπε λέξιν
βλ. λς.	=βλέπε λέξεις
βοιωτ.	=βοιωτικός,-ή,-όν
βυζ.	=βυζαντινός,-ή,-όν
βοταν.	=βοτανική,-ικός
γαλλ.	=γαλλική,-ικός
γεν.	=γενικός,-ή,-όν,-ῶ
γενικ.	=πτῶσις γενική
γερμ.	=γερμανική, ός
γεωδ.	=γεωδαισια,- ικός
γεωλ.	=γεωλογία,-ικός,-ῶς
γεωμ.	=γεωμετρία,-ι ός
γλωσσ	=γλωσσάριο -α
γνωμ.	=γνωμικόν
γρ.	=γραφή
γραμμ.	=γραμματική,-ός,-ῶς
γρπ.	=γραπτέον
δ. ἀνάγν.	=διάφορος ἀνάγνωσις
δ.γρ.	=διάφορος γραφή
δεικτ.	=δεικτικός,-όν
δηλ.	=δηλαδή
δημ.	=δημοτική,-ός,-όν
διάθ.	=διάθεσις
δ. δίστ.	=δημοτικὸν δίστιχον
δ.ἑρμ.	=διάφορος ἑρμηνεία
δ. μυρ.	=δημοτικὸν μυρολόγι
δίγ.	=δίγαστον
διορ.	=διορισμός
διόρθ.	=διόρθωσις
δ.προφ.	=διάφορος προφορά
δ.τραγ.	=δημοτικὸ τραγούδι
δοτ.	=δοτική
δυϊκ.	=δυϊκός
δυν.	=δυνητικός
δωρ.	=δωρικός,-όν
ἑβρ.	=ἑβραϊκή,-ικός
ἐγκλ.	=ἐγκλιτικόν,-ός
εἰδ.	=εἰδικός,-ῶς
εἰκ.	=εἰκασία
εἰρων.	=εἰρωνικός,-ῶς
ἐκδ.	=ἔκδοσις
ἐκκλ.	=ἐκκλησιαστικός,-ῶς
ἐκφ.	=ἐκφορ
Ἐκφρ.	=Ἔκφρασις,-εις
ἐλεγ.	=ἐλεγεῖον,-εία,-ειακός
ἐμπρόθ.	=ἐμπρόθετος,-έτως
ἑν.	=ἑνικός
ἐνάρθρ.	=ἐνάρθρως
ἐνεργ.	=ἐνεργητικός,-ή,-όν,-ῶς
ἐνεστ.	=ἐνεστώς
ἐνν.	=ἐννοεῖται
ἔνν.	=ἔννοια
ἐντ.	=ἐντεῦθεν
ἐξορκ.	=ἐξορκισμός,-οί
ἐπ.	=ἐπικός,-όν
ἐπέκτ.	=ἐπέκτασις
Ἐπιγρ.	=Ἐπιγραφή
ἐπίγρ.	=ἐπίγραμμα
ἐπίθ.	=ἐπίθετον
ἐπιθετ.	=ἐπιθετικός,-ή,-όν,-ῶς
ἐπίρρ.	=ἐπίρρημα
ἐπιφ.	=ἐπιφώνημα
ἑρμ.	=ἑρμηνεία
ἐρώτ.	=ἐρώτησις
ἐσφ.γρ.	=ἐσφαλμένη γραφή
ἑτερόκλ.	=ἑτερόκλιτον
εὐκτ.	=εὐκτική
εὐφημ.	=εὐφημισμός
εὔχρ.	=εὔχρηστος,-ον
ἐφετ.	=ἐφετικόν
ζωολ.	=ζωολογία,-ικός
θ.	=θέμα
θεοδ.	=θεοδοσιανός
θηλ.	=θηλυκόν
θρησκειολ.	=θρησκειολογία,-ικός
ἰατρ.	=ἰατρική,-ικός,-ῶς
ἰδ.	=ἰδίως
ἰσπ.	=ἰσπανικός,-ή,-όν
ἱστ.	=ἱστορία,-ικός,-ῶς
ἰταλ.	=ἰταλική,-ικός
ἰων.	=ἰωνικός,-όν
κ.	=καί
κ.ἄ.	=καὶ ἄλλα
κ.ἀλλαχ.	=καὶ ἀλλαχοῦ
κατ.	=κατηγορούμενον
κατηγ.	=κατηγορηματικός,-ή-,όν
κρητ.	=κρητικός,-όν
κτ.	=κατά
κτλ.	=καὶ τὰ λοιπά
κττ.	=καὶ τὰ τοιαῦτα
κύρ.	=κύριος,-ον
κυρ.	=κυρίως
κῶδ.	=κῶδιξ, -ικες
κωμ.	=κωμικός-ῶς,
λ.	=λέξις
λ.τραγ.	=λαϊκὸν τραγούδι
λακων.	=λακωνικός,-ικῶς
λατ.	=λατινική,-ικός
λεγόμ.	=λεγόμενος,-ον
Λειτουργ.	=Λειτουργικὰ βιβλία
λόγ.	=λόγος, λόγιον
λυρ.	=λυρικός,-ή,-όν,-ῶς
μ.	=μόνον
μαγ.	=μαγικός
μαθημ.	=μαθηματικός,-ά
μγθ.	=μεγεθυντικόν
ΜΜ	=Μανιάτικα Μυρολόγια
μεθομ.	=μεθομηρικός,-ή,-όν,-ῶς
μέλλ.	=μέλλων
μέσ.	=μέσος,-ον
μετεωρ.	=μετεωρολογικός-ῶς
μετοχ.	=μετοχικός,-κῶς
μετων,	=μετωνυμία,-ός,-ῶς
μουσ.	=μουσική,-ικός,-ικῶς
μσν.	=μεσαιωνικόν,-ικός
μτ.	=μετά
μτβ.	=μεταβατικός,-ή,όν,-ῶς
μτγν.	=μεταγενέστερον,-ος
μτφ.	=μεταφορικῶς
μτφρ.	=μετάφρασις
μτχ.	=μετοχή
ναυτ.	=ναυτικός,-ή,-όν,-ῶς

νεώτ.	=νεώτερ -ος
νομ.	=νομική,-ικῶς
νομοκ.	=νομοκάνων
ὅθ.	=ὅθεν
οἰκογ.	=οἰκογένεια
ὁμ.	=ὅμοιος,-ὁμοίως
ὁμοιογ.	=ὁμοιογένεια
ὄν.	=ὄνομα
ὀνομαστ.	=ὀνομαστική
ὅρ.	=ὅρος
ὀρθότ.	=ὀρθότερον,-ος
ὁριστ.	=ὁριστική
ὀρυκτολ.	=ὀρυκτολογία,-ικός
οὐδ.	=οὐδέτερον
οὐσ	=οὐσιαστικό
π.	=παρά
παθ.	=παθητικός,-ικῶς
Πάπ.	=Πάπυροι
παράγ.	=παράγωγον, -α
παραθ.	=παράθεσις,-ετικός
παρακ.	=παρακείμενος
παράλλ.	=παράλληλος,-ον
παρατ.	=παρατατικός
παρερμ.	=παρερμηνεία
παρισ.	=παρισινός
παροιμ.	=παροιμία
περίφρ.	=περίφρασις,-ικῶς
περσ.	=περσική,-ός
πιθ.	=πιθανός,-ῶς
πλάγ.	=πλάγιος
πληθ.	=πληθυντικός
ποι.	=ποιητικός,-ικῶς
πραγμ.	=πρᾶγμα,-ατα

πρβλ.	=παράβαλε
πρόσ.	=πρόσωπον,-α
προσηγ.	=προσηγορικός,-ῶς
προστ.	=προστακτική
πρότασ.	=πρότασις
ρ.	=ρῆμα
ρηματ.	=ρηματικός,-ή,-όν
ρηματ. π.	=ρηματικὰ παράγωγ*
ρητορ.	=ρητορικός,-ικῶς
ρίζ.	=ρίζα
σ.	=σελίς
σανσκρ.	=σανσκριτικός
σατυρ.	=σατυρικός,-ικῶς
σημ.	=σημασία
σημιτ.	=σημιτι ός
σκώλ.	=σκώλιον
σλαβ.	=σλαβική,-ικός
σπαν.	=σπάνιος,-ως
στερ.	=στερητικόν
στρ.	=στροφή
στρατ.	=στρατιωτικός,-ῶς
συγγ.	=συγγενικός,-ῶς
συγκ.	=συγκοπή
συγκεκ.	=συγκεκομμένος,-ως
συγκρ.	=συγκριτικός,-ικῶς
συλλ.	=συλλαβή
Συναξ.	=Συναξάριον,-ιστής
σύνδ.	=σύνδεσμος
συνεκδ.	=συνεκδοχική,-ικῶς
συνεκφ.	=συνεκφορά
συνήθ.	=συνήθης,-ως
συνηρ.	=συνηρημένος
συνθ.	=σύνθεσις, συνθετικός

σύντ.	=σύνταξις
συχν.	=συχνάκις
σχόλ.	=σχόλιον,-α
Σχολ.	=Σχολιαστής
τ.	=τύπος
τμ.	=τμῆσις
τελικ.	=τελικός
τοπογρ.	=τοπογραφία,-ικός
τουρκ.	=τουρκική,-ικός
τροπ.	=τρ κός,-ῶς
Τυπικ.	=ΤυπικὸνΜοναστηρίων
ὑπερθ.	=ὑπερθετικόν,-ῶς
ὑπερσ.	=ὑπερσυντέλικος
ὑποθετ.	=ὑποθετικός
ὑποκ.	=ὑποκείμενον
ὑποκειμ.	=ὑποκειμενικός,-ῶς
ὑποκορ.	=ὑποκοριστικόν,-ῶς
ὑποτ.	=ὑποτακτική
φαρμακ.	=φαρμακολογία,-ικός
φαρμακευτ.	=φαρμακευτικός,-όν
φιλοσ.	=φιλοσοφία,-ικός
φρ.	=φράσις
φυσ.	=φυσικός,-ῶς
χειρόγρ.	=χειρόγραφον,-α
χημ.	=χημεία,-ικός
χρ.	=χρῆσις
χρν.	=χρόνος
χρησμ.	=χρησμός
χρον.	=χρονικός,-ῶς
Χρονογρ.	=Χρονογραφία,-φος,-οι
Ψ	=Ψευδο-
ψήφ.	=ψήφισμα
ὡσ.	=ὡσαύτως

* Τὰ ρηματ. π. τίθενται ἐν τέλει τοῦ ἑρμηνεύματος ὑπὸ ἴδιον ἀριθμὸν πρὸς εὐχέρειαν τῆς ἀναζητήσεως .
Αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ κειμένῳ συντετμημέναι λέξεις εἶναι εὐδιάγνωστοι.

Φώτ., Σουΐδ.: Σέργ.Μακρ.έν Σάθ.3,226 **ἀνθηρόν τι βάμμα εἴ που ἑώρα τοῖς ὑποφόροις κατεφοίνισσεν ἀπανθρώπως τῷ λύθρῳ τοῦ φέροντος.**

καταφοίτησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ καταφοιτᾶν, ἡ συχνὴ κάθοδος : Κύριλλ. κτ. 'Ιουλ.4,139.

καταφοιτῶ-άω κ. μσν., ἰων. -έω κατέρχομαι συνεχῶς ἢ τακτικῶς, ὡς τὰ ἄγρια θηρία ἐκ τῶν ὀρέων πρὸς λεῖαν : Ἡρ.7,125 **καταφοιτέοντες γὰρ οἱ λέοντες τὰς νύκτας καὶ λείποντες τὰ σφέτερα ἤθεα·** **2)** κατέρχομαι εἰς, καταλήγω : Θεοφύλ.Σ'Ιστ.191,9 **καὶ κατεφοίτα πρὸς τὴν πρᾶξιν ὁ λόγος.**

καταφονεύω φονεύω ἀγρίως, κατασφάζω : Ἡρ. 1,106 **ξεινίσαντες καὶ καταμεθύσαντες κατεφόνευσαν,** Εὐρ.Βάκχ.1178 **κατεφόνευσέν νιν,** Ἀθήν. 6,272Ε **καταφονεῦσαι μὲν τοὺς ἐπὶ τῶν μετάλλων φύλακας·** κ. παθ. : Εὐρ.'Ορ.536 **ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις.**

καταφόνης (ὁ) μσν., ἰδ. πληθ. **οἱ καταφόναι** οἱ φόνου ἄξια πράξαντες καὶ ἐπαξίως θανατωθέντες : Εὐστ.1098,15.

καταφορά (ἡ) (καταφέρω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μεταφορὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν : Ἐπιγρ.· **2)** καταβίβασις, κατέβασμα, ἰδ. ξίφους κτύπημα πρὸς τὰ κάτω : Πολύβ. 2,33,3 **ἔχουσι τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν·** || φρ. **ἐκ καταφορᾶς** κτυπητά, κοφτά : Πολύβ. 3,114,3 **ἡ δὲ Γαλατικὴ μάχαιρα μίαν εἶχε χρείαν τὴν ἐκ καταφορᾶς, καὶ ταύτην ἐξ ἀποστάσεως·** || **τραῦμα ἐκ καταφορᾶς** τραῦμα ἐκ ξίφους:Πλούτ. Δίων 34 **τὸ τραῦμα καταμανθάνοντες εὕρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς γεγενημένον·** **3)** μτφ. προσβολή, ἐπίθεσις : Φιλόδ.Παρρ.48Ο· κ. μτ. γεν. ἐπίθεσις ἐναντίον τινός : Ἀνών. εἰς Ρητ.53,9· **4)** Ἐπιγρ. πληρωμή· **5)** (καταφέρομαι) ἡ πρὸς τὰ κάτω κίνησις : Ἐπίκ.Φύσ.15,26· || πτῶσις, κατάπτωσις : Πλάτ.'Αξ.370C **ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων,** Ἰώσ.ΑΙ 6,5,6 **καταφοραὶ χαλάζης,** Θεολ.'Αριθμ.31 **αἱ καταφοραὶ πέντε, ὑετοῦ, χιόνος, δρόσου, χαλάζης, πάχνης·** || δύσις : Θεόφρ.'Αν.12 **καταφορὰ ἡλίου,** Ἀνών. Ἰστ.887J, Πολύβ.3,37,5 **ἕως τῆς ἰσημερινῆς καταφορᾶς·** || ὁμ. κ. ἐπὶ ζῳδιακοῦ σημείου : Πτολ. Τετράβ.134· κ. κτ. πληθ. : Λογγ.2,24· **6)** ἰατρ. **καταφορὰ κοιλίης** ἡ διάρροια : Ἱππ.'Αφορ.7,86, Ἀθήν.2 53D **ἐξ ὧν ἀπεψίαι γίνονται καὶ κοιλίας καταφοραί·** || ὁμ. ληθαργικὴ προσβολή : Ἱππ. Ἐπιδ.3,6 **ἄλλῃ τινὶ καταφορῇ νωθρῇ καρηβαρέες ἀπώλλυντο,** Πλούτ.Αἰμ.37 **ἐνίστασθαι ταῖς καταφοραῖς καὶ συνέχειν ἐγρηγορότα πάσῃ μηχανῇ,** Πάπ. **καταφορὰ πόνους παρέχουσα·** **7)** ἐν συλλογισμῷ, ἐπαγωγή, συμπέρασμα : Ἱππ. Παραγγ.Ι **τὴν καταφορὰν ἐκ τῶν φαινομένων μεθοδεύειν·** **8)** Ἐπιγρ. ἐπικλινής, κατηφορική· **9)** μσν., νεώτ. κ. δημ. ἔκφρασις δυσμενείας, ὑπαιτιότητος κατά τινος : Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,268 **προσγράφας καταφορὰν προσήκουσαν κατὰ τοῦ Σεροφεὶμ ἀπέστειλε τῷ μεγάλῳ λογοθέτῃ τῆς βασιλείας,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.64 **μόλις ἔσωσε τὴν ζωήν του ἐκ τῆς τηλικαύτης καταφορᾶς, ἥτις ὑπετράφη διὰ τοῦ προδοτικοῦ ἐναύσματος ὁμοπίστου καὶ ὁμοφύλου,** παροιμ. **κάλλιο τὸ γκρέμισμα τοῦ σπιτιοῦ σου παρὰ ἡ καταφορὰ τοῦ κόσμου.**

καταφόρησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς τὰ κάτω φόρησις : **καταφόρησις ἄμμου ὑπὸ τοῦ ὕδατος·** || εἰδ. φυσ. ἡ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος φορὰ στερεῶν ἢ ὑγρῶν μορίων πρὸς τὸ ἠλεκτρόδιον τῆς καθόδου.

καταφορία (ἡ) Σουΐδ. ἀρρώστημα, νόσημα.

καταφορικός-ή-όν ὁ σφοδρός, ὁρμητικός, ὑβριστικός : Ἑρμογ.'Ιδ.1,1 **σφοδρὸς καὶ καταφορικὸς λόγος·** **2)** ὁ ληθαργικός, ὑπνηλός, ὁ νυστάζων : Ἱππ.'Οδοντ.8· **3)** ὁ ἐπιφέρων λήθαργον, ὑπνηλίαν : Γαλ.8,161 **καταφορικαὶ φύξεις,** αὐτ. 162 **καταφορικὰ νοσήματα.**

καταφορικῶς ἐπίρρ. μτγν. σφοδρῶς, ὁρμητικῶς : 'Ολυμπ.Γοργ.370J· ἀντίθ. εὐλαβῶς : Σιμπλίκ. Κατ.1,21· **2)** διὰ κενώσεως (ἀμφ.)· Ἡσ.

καταφοριτικός τραχείτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα ἡφαιστειογενὲς τῆς οἰκογεν. τῶν τραχειτῶν νεοβουλκανικῆς ἡλικίας.

κατάφορος-ον ὁ ὁρμῶν ἐναντίον τινός, ὁρμητικός, δθ. ἐπὶ θαλάσσης, τρικυμιώδης : Ἀριστλ. Πρ.936a,6 **τὸ κατάφορον τῆς θαλάσσης** (ἀντίθ. τὸ γαληνίζον)· **2)** ὁ ἔχων τάσιν, κατεύθυνσιν πρὸς τὰ κάτω : 'Ολυμπ.Μετ.85,5 **τὸ ψυχρὸν ἀεὶ κατάφορον·** **3)** ὁ ἔχων κλίσιν, ροπὴν ἐπί τι : Ἀπολλ. Δύσκ.'Αντων.189,28 **κατάφορος ἐπὶ τὸ παροξύνεσθαι·** **4)** βαθύς, ληθαργικός : Ἡσ. **κατάφορος ὕπνος** (ἀμφ.ἑρμ.)· **5)** Ἐπιγρ. ἐπὶ ἐδάφους πρὸς ταφήν, ὁ προσιτός, ὁ ὃν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ.

καταφορτίζω μτγν. βαρέως φορτώνω, καταφορτώνω : Ἰώσ.ΑΙ 7,9,3 **καταπεφορτισμένους ὄνους τοῖς ἐπιτηδείοις·** **2)** μτφ. καταβαρύνω : Ἵππαρχ.Πυθ.π.Στοβ.4,44,81 **καταφορτίζειν τὰν ψυχὰν κακοῖς·** || κ. ἐπὶ οἰκονομικῶν βαρῶν : Ἰουστιν.Νεαρ.148 Προοίμ. **καταφορτίζεσθαι τὸ δημόσιον χρέεσι·** **3)** ὁμ. μτφ. ἐνοχλῶ : Ἰουλ. Λόγ.2,69Β **καταφορτίζειν τινὰς τοῖς Πλάτωνος λόγοις.**

κατάφορτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ λίαν φορτωμένος, καταφορτωμένος : Ἰώσ Βί.127 **ἡμιόνους καταφόρτους ἐσθῆτος καὶ σκευῶν.**

καταφορῶ-έω καταφέρω, ἐπὶ ποταμοῦ, παρασύρω, κατεβάζω : Ἡρ.5,101 **τὸν Πακτωλὸν ποταμόν, ὅς σφι ψῆγμα χρυσοῦ καταφορέων ἐκ τοῦ Τμώλου·** **2)** μτφ. ἐκχέω ὡς χείμαρρος, βάλλω πυκνά : Πλάτ.Πολ.587Ε **ἀμήχανον .. λογισμὸν καταπεφόρηκας τῆς διαφορότητος τοῖν ἀνδροῖν,** Πλούτ.'Ηθ.548C **πολλὰ .. κατεφόρει τῆς προνοίας** (ἔλεγε πολλὰ ἐναντίον).

καταφορώδη -ους-ες κατάφορος βλ.λ.3) : Γαλ. 14,314 **καταφορώδης ὕπνος.**

κατάφραγμα (τὸ) νεώτ. ἐντελές, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν περίβλημα, ἰδ. πρὸς προφύλαξιν.

καταφράγνυμι μσν. καταφράσσω : Πρόδρ.301.

καταφράζω (φράζω) διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι : Πίνδ Ο 10(11),55 **τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν·** **2)** μέσ. μτ. ἀορ. παθ. κ. μέσ. σκέπτομαι, σκοπῶ : Ἡσίοδ.'Εργ.248 **καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην·** **3)** παρατηρῶ : Ἡρ. 4,76 **τῶν τις Σκυθέων καταφρασθεὶς αὐτόν,** Διον.Περ.884 **εἰ τήνδε κατεφράσσαιο κέλευθον.**

καταφράκτης (ὁ) μτγν. χειρουργικὸς ἐπίδεσμος, ὅμοιος τῷ ὁμωνύμῳ ρωμαϊκῷ θώρακι : Γαλ.18(1),8 6· πρβλ. αὐτ.12,492 **«ὠνόμασται μὲν ἁπλῶς οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐμφερὴς εἶναι τοῖς παρὰ Ρωμαίοις θώραξιν, οὓς καταφράκτας καλοῦσιν».**

καταφρακτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς κατάφραξιν· **2)** ὁ προκαλῶν ἢ προκαλέσας κατάφραξιν, ὁ τὴν κατάφραξιν ἐπαγαγών.

κατάφρακτος-ον (φρακτός, φράσσω) κ. μσν. κ. νεώτ., ποι. ἀττ. **κατάφαρκτος** ὁ πανταχόθεν πεφραγμένος, περικεκλεισμένος, δθ. ἐπὶ προσ. καθειργμένος : Σοφ.'Αντ.958 **ζεύχθη .. Ἠδωνῶν βασιλεὺς .. ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ** (ἐδαμάσθη, καθειργμένος ὑπὸ τοῦ Διονύσου ἐν πετρώδει δεσμωτηρίῳ)· **2)** ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων, ὁ ἐπικεκαλυμμένος, ὁ ἔχων καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν κατάστρωμα : Θουκ.1,10 **οὐδ' αὖ τὰ πλοῖα κατάφρακτα ἔχοντες·** || εἰδ. **κατάφρακτοι νῆες** αἱ μεγάλαι, αἱ ἔχουσαι παραβλήματα καὶ παραρρύματα βλ.λς. ἐν ἀντιθ. πρὸς

τὰς «ὀφράκτους», τὰς μικράς : Πολύβ.1,20,13 **οὐχ οἷον κατάφρακτος αὐτοῖς ὑπῆρχε ναῦς,** Ἐπιγρ. **ἔν τε ταῖς ἀφράκτοις καὶ καταφράκτοις ναυσί·** **3)** ναυτ. νεώτ. **κατάφρακτα πλοῖα** παλαιότ. ἱστιοφόρα πολεμικά, δίκροτα, τρίκροτο, φρεγάται βλ.λ. ἔχοντα τὰ πυροβόλα ἐπὶ ἰδίων ἐντὸς τοῦ κύτους καταστρωμάτων ἐπικαλυπτομένων ὑπὸ τοῦ ἄνω καταστρώματος· **4)** κ. νεώτ. **ἐπὶ ἱππέων** κ. ἐπὶ ἵππων, ὁ περιβεβλημένος θώρακα, καλῶς τεθωρακισμένος διὰ μεταλλικῶν ἀμυντικῶν φραγμάτων, εἰδ. ἐπὶ ἵππων, διὰ προστερνιδίων, προμετωπιδίων, παραμηριδίων (πρβλ.Ξεν.ΚΠ 6,4,1) : Πολύβ. 31,3,9 **τελευταία δ' ἦν ἡ κατάφρακτος ἵππος,** Πλούτ.Κράσσ.21 **ἱππεῖς κατάφρακτοι χίλιοι,** Σέργ. Μοκρ. ἐν Σάθ.3,269 **συναπήει δὲ καὶ ὁ ἐγκαυχώμενος Σεναχηρεὶμ . . πολλοῖς περιστοιχούμενος τοῖς καταφράκτοις·** || νεώτ. ἐπὶ πολεμικῶς ὡπλισμένων, ὁ τεθωρακισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὁ φέρων πανοπλίαν βλ.λ. : **κατάφρακτος ἱππότης·** **5)** πάπ. τὸ οὐδ. πληθ. **τὰ κατάφρακτα** ὡς οὐσ. οἱ θώρακες· **6)** μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὁ κεκλεισμένος, ὁ τὴν ἀγαθὴν διδασκαλίαν μὴ εἰσδεχόμενος, ὁ μορφώσεως ἀνεπίδεκτος, ὁ τυφλώττων : Ἴων Χ Τραγ.6 **καταφράκτοις ψυχαῖς** (Ἡσ. «ταῖς ἐπισκοτισμέναις καὶ μὴ τὸ μέλλον εἰδυίαις»)· **7)** νεώτ. ζωολ. **κατάφρακτοι** (οἱ) οἰκογ. ἀκανθοπτερυγίων ἰχθύων.

κατάφραξις-εως (ἡ) (καταφράσσω) μσν. ἡ ἔμφροξις, τὸ στούπωμα : Ἱππιατρ.96.

καταφράσσομαι μτγν. καλύπτομαι καλῶς, σκεπάζομαι : ΠΔ Μακκ.1,6,38 **καταφρασσόμενοι ἐν ταῖς φάραγξιν,** Ἰώσ.ΠΙ 7,8,5 **πύργος σιδήρῳ καταπεφραγμένος,** Πλούτ.Ἀλέξ.16 **τόπους ἀπορρῶγας ὅπλοις καταπεφραγμένους καὶ ἵπποις ἐλαύνων,** αὐτ.Κράσσ.24 **ἵπποι καταπεφραγμένοι χαλκοῖς καὶ σιδηροῖς σκεπάσμασιν·** || μτφ. περικυκλοῦμαι ὡς ἐν φραγμῷ : αὐτ.Ἀλέξ.33 **πολλοῖς ἱππεῦσι καὶ λαμπροῖς καταπεφραγμένον.**

καταφρίσσω Ἡσ., παρακ. -πέφρικα, ἐπιτατ. τοῦ φρίσσω βλ.λ.

καταφρονετός-ή-ό δημ. ὁ καταφρονούμενος, περιφρονούμενος: Παλαμ.Παρακ.52,14 **βιβλιοθήκη, ὢ μαύρη καὶ σὰν ἀπορριχτή, | τῆς ζωῆς, χαρᾶς καὶ νιότης ἡ καταφρονετή.**

καταφρόνημα-ατος (τὸ) (καταφρονῶ) καταφρόνησις : Θουκ.2,62 **ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι** (τὸ θάρρος τὸ γεννώμενον ἐκ τῆς ἰδίας ὑπεροχῆς καὶ τῆς καταφρονήσεως τοῦ ἐχθροῦ).

καταφρονηματίζω μτγν. ἐμβάλλω, ἐμποιῶ τινι φρόνημα : Διόδ.ἀπ.Βατ.65 **καταπεφρονηματισμένοι τῷ θράσει καὶ ταῖς ἀλκαῖς.**

καταφρόνησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -ηση κ. -εση ἡ πρᾶξις τοῦ καταφρονεῖν, ἔλλειψις ὑπολήψεως πρός τινα ἢ πρός τι, περιφρόνησις : Θουκ.1,122 **ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε,** Πλάτ.Πολ.558Β **καταφρόνησις ὧν ἡμεῖς ἐλέγομεν σεμνύνοντες,** Ἀριστλ.Ρητ.1378b,14, Διόδ.Σ 1,93 **ταῦτα . . πολλῆς καταφρονήσεως τυγχάνουσι,** Παλαμ.Τρισεύγ.27 **τὴν ἀγάπη ποὺ σοῦ δείχνει ἐκεῖνος .., τὴν καταφρόνεση ποὺ δὲν τοῦ δείχνεις ἐσύ·** || ὁμ. ἄνευ κακῆς σημ. : Θουκ.2,62 **αὔχημα μὲν γὰρ . . δειλῷ τινι ἐγγίγνεται, καταφρόνησις δὲ ὃς ἂν καὶ γνώμῃ πιστεύῃ τῶν ἐναντίων περιέχειν·** || κ. μτφ. : Διον.Ἀλ.Ἀρχ.Ρητ.2 **εἰς καταφρόνησιν ἄγειν τοὺς λόγους·** || **περὶ ἀλόγου καταφρονήσεως** τίτλος ἔργου τοῦ Πολυστράτου· || ὁμ. Πάπ. ἀμέλεια.

καταφρονητής (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -ετής ὁ καταφρονῶν, περιφρονῶν, μτ. γεν.: Ἰώσ. ΠΙ 2,8,3 **καταφρονητὴς πλούτου,** Πλούτ.Βρούτ.12 **καταφρονητὴς θανάτου,** Ἀρρ.Ἐπίκτ.4,7,33 **καταφρονητὴς νόμων,** Μιχ.Ἀτταλ.ἐν Σάθ.3,28 **καταφρονητὴς τῶν θείων δοξολογιῶν καὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας·** κ. ἀπολ. : ΠΔ Ἀμβ.1,5 **ἴδετε οἱ καταφρονηταί, καὶ ἐπιβλέψατε, καὶ θαυμάσατε θαυμάσια, καὶ ἀφανίσθητε,** Βέττ.Βάλ.47,33.

καταφρονητικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἕξιν, κλίσιν εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, ὑπερόπτης : Ἀριστλ.ΗΝικ.1124b,29, Πλούτ. Ἠθ.40F **ἐν τῷ διαλέγεσθαι πρὸς τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν . . , πολὺ τοῦ καταφρονεῖν ἀφαιροῦμεν,** Κάλβ.Λύρ.46,11 **μὲ ὑπερηφάνους πόδας, καταφρονητικούς,** Λασκαρ.Μυστ.43 **ἡ καταφρονητικὴ ἐκείνη ἰδέα στάζει φαρμάκι μέσ' στὴν καρδιά της·** κ. μτ. γεν. : Φιλόδ.ἐν Ἡρακλ.1457,10.

καταφρονητικῶς ἐπίρρ.κ. νεώτ., δημ. -ικά κατὰ τρόπον καταφρονητικόν, περιφρονητικά : Ξεν. Ἑλλ.4,1,17 **καταφρονητικῶς δέ ποτε καὶ ἀφυλάκτως . . λαμβανόντων τῶν στρατιωτῶν τὰ ἐπιτήδεια,** Πλάτ.Θεαίτ.161C **πάνυ καταφρονητικῶς ἤρξατο ἡμῖν λέγειν,** Δημ.1075 **οὑτωσὶ καταφρονητικῶς ᾐκίσαντο τὰ χωρία ἃ κατέλιπεν Ἁγνίας·** κ. συγκρ. -ώτερον : Ἄνν.Κομν.402,1 **καταφρονητικώτερον πρὸς αὐτοὺς διατεθήσονται·** || δημ. -ικά : Θεοτ Κ Κατάδ.38 **«κι ἤθελες νὰ μὲ φιλήσῃς τότες!» τοῦ ᾽πε γελῶντας καταφρονητικά.**

καταφρόνητος-ον μτγν. ὁ ἄξιος καταφρονήσεως, εὐκαταφρόνητος : Φιλόδ Ρητ.2,175S.

καταφρόνια (ἡ) δημ. ἡ καταφρόνησις βλ.λ. : Πορφύρ.Σκ.97,4 **κι ἔπεσες μέσα στὴ ντροπὴ καὶ μέσ' στὴν καταφρόνια.**

καταφρόνιο (τὸ) δημ. ἡ καταφρόνια βλ.λ.

καταφροντίζω ἐξοδεύω, δαπανῶ εἰς τὰς σπουδάς, ἐν χρ.ἐν κωμ. φρ. : Ἀριστφ.Νεφ.857 **οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα** (δὲν τὸ ἔχασα, ἀλλὰ τὸ κατέτριψα εἰς τὰ σχολεῖα)· **2)** φροντίζω πολύ : Πολύβ.28,11,10 (ἀμφ. διόρθ. ταῦτα φροντίζειν οὐδαμῶς ἔκρινε).

καταφρονῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. σκέπτομαι μετὰ καταφρονήσεως περί τινος, δὲν τὸν λογαριάζω, ἀψηφῶ, περιφρονῶ : Ἡρ.4,134 **οὗτοι ὧνδρες ἡμέων πολλὸν καταφρονέουσι,** Εὐρ.Βάκχ. 199 **οὐ καταφρονῶ ᾽γὼ τῶν θεῶν θνητὸς γεγώς,** Θουκ.7,63 **καταφρονήσατε δὲ Κορινθίων τε, οὓς πολλάκις νενικήκατε,** Λυσ.12,78 **τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπιθυμῶν,** Ξεν.Κυν.1,18 **καταφρονεῖν τῶν κυνηγεσίων,** Πλάτ Ἀπολ.28C **τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι,** Ἔφορ.149J **καταφρονεῖν καύματος καὶ ψύχους,** Μέν.301,10 **καταφρονεῖν τῶν πτωχῶν·** || ὁμ. μτ. αἰτ. θεωρῶ μετὰ καταφρονήσεως, περιφρονῶ : Εὐρ.Βάκχ.503 **καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε,** Θουκ.6,34 **παραστῆναι παντὶ τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι·** κ. παθ. περιφρονοῦμαι, δὲν λογαριάζομαι: Ξεν.Ἑλλ.7,4,30 **εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων,** Πλάτ.Πολ.556D **μηδαμῇ ταύτῃ καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων,** Ἰσοκρ.6,95 **ἀντὶ μὲν τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθησόμενος, ἀντὶ δὲ τοῦ περίστατος . . εἶναι περίβλεπτος,** Αἰσχίν.1,176 **κἂν ταῦτα παιῆτε, οὐ καταφρονηθήσεσθε·** || μτ. ἀπαρφ. σκέπτομαι μετὰ περιφρονήσεως, ὑπερηφανεύομαι : Ἡρ.1,66 **καταφρονήσαντες τῶν Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι ἐχρηστηριάζοντο ἐν Δελφοῖσι,** Θουκ.3,83 **καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι·** || μτ. αἰτ. κ. γεν. καταγιγνώσκω : Θουκ 8,8 **καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν·** || κ. ἀπολ. φέρομαι μετὰ καταφρονήσεως, ὑπεροπτικῶς : Θουκ.2,11 **διὰ τὸ καταφρονοῦντας ἀπαρασκεύους γενέσθαι,** Ἄμφις 1,3, Ἀριστλ.Ρητ.1378b,15, Βηλαρ.11 **μὴ τὶς καταφρονᾷς, | καὶ μὴ τὰ δασκαλέματα | ἀκούς τῆς Ἀθηνᾶς,**

Παλαμ.Τρισεύγ.25 **ὁ πόνος τοῦ πατέρα ποὺ τὴν ἀδίκησε·** ‖ **τὸ** οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ καταφρονοῦν** ἡ καταφρόνησις : Διον.᾽Αλ.Ρωμ.5,44· **2)** μτ. αἰτ. πράγμ. κατευθύνω τὰς σκέψεις μου ἐπί τινος, ἐπιδιωκω : ῾Ηρ.1,59 **καταφρονήσας τὴν τυραννίδα ἤγειρε τρίτην στάσιν,** ᾽Αντιφάν.44 **τοὺς βύστακας μὴ καταφρόνει** (μὴ ἐπιδιώκῃς νὰ ἔχῃς μύστοκα)· **3)** ἔρχομαι εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, συνέρχομαι : ῾Ιππ.῾Ιερ.Νούσ.15, Πλούτ.᾽Ηθ.165F **ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν.**

καταφρύαγμα (τὸ) μτγν. ὑπερηφάνεια, ὕβρις.

καταφρυάττομαι μτγν. ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων, φέρομαι ὑπερηφάνως, ἀλαζονικῶς πρός τινα· ἰδ. μτφ. φέρομαι ἀναιδῶς : Μᾶρκ.Αὐρ.7,3 **χρὴ οὖν ἐν τούτοις εὐμενῶς μὲν καὶ μὴ καταφρυαττόμενον ἑστάναι,** Σουΐδ.

καταφρύγω ἀποτεφρῶ, κατακαίω, ἐπὶ κεραυνοῦ : ᾽Αριστφ.Νεφ.396 **καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς·** ‖ παθ. ἐπὶ ἔρωτος : Θεόκρ.14,26 **ταύτω τὸν κλύμενον κατεφρύγετο τῆνον ἔρωτα** (δ.γρ.)· **2)** καταναλίσκω, καταστεγνώνω, ἐπὶ ἀσθενειῶν : ᾽Αλέξ.Τραλλ.Πυρ.4· ‖ παθ. ξηραίνομαι : Ροῦφ.π.᾽Αετ.5,95 **γλῶσσαι καταπεφρυγμέναι·** πρβλ. ῾Ησ. «**καταφρυγήσεται·** καταξηρανθήσεται».

καταφρύσσω μτγν. **κ. -φρύττω** καταφρύγω βλ.λ.: ᾽Ολυμπ Μετ.299,11.

καταφτάνω δημ. καταφθάνω βλ.λ.

καταφυγάς-ᾶ (ὁ) μτγν. φυγάς, δραπέτης, λιποτάκτης : ῾Ηρωδιαν.2,657.

καταφυγγάνω καταφεύγω βλ.λ. : ῾Ηρ.6,16 **οὗτοι δὲ ὡς ἐδιώκοντο,** καταφυγγάνουσι **πρὸς τὴν Μυκάλην,** Αἰσχίν.3,208 **ἐπίορκος ὢν εἰς τὴν διὰ τῶν ὅρκων πίστιν καταφυγγάνῃ.**

καταφυγή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τόπος **ἢ τὸ** πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγει τις πρὸς ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν : ῾Ηρ.7,46 **ὁ θάνατος μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζόης καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε,** Εὐρ.᾽Ικ.267 **ἔχει γὰρ καταφυγὴν θὴρ μὲν πέτραν, δοῦλος δὲ βωμούς,** ᾽Ισοκρ.14,55 **τὸ μηδεμίαν ἔχοντα καταφυγὴν ἀλλ᾽ ἄπολιν γενόμενον,** ᾽Αριστλ.ΗΝικ.1155a,12 **μόνην οἴονται καταφυγὴν εἶναι τοὺς φίλους,** ΠΔ ᾽Εξ.17,15 **κύριος καταφυγή μου,** Μηναῖ.3,4 Θεοτ. **σὺ καταφυγή μου καὶ τεῖχος καὶ τῆς ψυχῆς μου θεία παράκλησις·** ‖ μτ. γεν. ἀντικ. καταφύγιον ἀπό : Εὐρ.᾽Ορ.448 **εἰς σ᾽ ἐλπὶς ἡμὴ καταφυγάς ἔχει κακῶν,** Θουκ.4,98 **τῶν ἀκουσίων ἁμαρτημάτων καταφυγὴν εἶναι τοὺς βωμούς·** ‖ κ. γεν. καταφύγιον, προσαφυγή : Πλάτ.Νόμ.699B **ηὕρισκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς θεούς,** ῾Υπερείδ.Εὐξ.10 **ἡ εἰς τοὺς νόμους καταφυγή,** Μέν.581 **ἐμοὶ πόλις ἐστὶ καὶ καταφυγὴ καὶ νόμος ὁ δεσπότης·** **2)** τρόπος ἐκφυγῆς, πρόφασις : Δημ.1131 **ἵνα εἰδῆτε ὅτι μεγάλων ἀδικημάτων οὐκ ἔχων καταφυγὴν ὁ Φορμίων·** **3)** **καταφυγῆς ἀγκυροβόλιον** νεώτ. ναυτ. τὸ δυνάμενον νὰ παράσχῃ καταφυγὴν εἰς πλοῖα χειμαζόμενα ἀπὸ κακοκαιρίαν.

καταφύγιον κ. νεώτ., δημ. κ. **καταφύγι,** ὑποκορ. τοῦ καταφυγή βλ.λ.) : Δημόκρ.180, Σχόλ.᾽Ερμογ. εἰς Ρητ.4,172W, Καλλιγ.Θάν Βλ.69 **διαθέσας τὸ καταφύγιόν του, τὸ λημέρι του, ἐπορίσθη πληροφορίας πανταχόθεν,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.56 **ἡ ἐξουσία ηὗρε τὸ καταφύγι τους.**

καταφυλαδόν ἐπίρρ. κατὰ φυλάς : ᾽Ιλ.Β 668 **τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν,** ᾽Οππ.᾽Αλ.3,664.

καταφυλάσσω φυλάσσω, φρουρῶ καλῶς, μετὰ προσοχῆς : ᾽Αριστφ.᾽Εκκλ.482 **μή πού τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ.**

καταφυλλοροῶ-έω καταρρίπτω τὰ φύλλα· μτφ. χάνω τὴν λαμπρότητά μου, φθείρομαι : Πίνδ. Ο 12,15 **ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν.**

κατάφυλλος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πλήρης φύλλων : Στράτ.66,1 **κατάφυλλος ἀνὰ κήπους.**

καταφύξαι ῾Ησ. «κατασβέσει».

καταφύξιμος-ον μτγν. ὁ πρὸς ὃν δύναταί τις νὰ καταφύγῃ : Πλούτ.᾽Ηθ.290C.

καταφύρω μσν. ἐντελῶς μολύνω, μιαίνω, καταρρυπαίνω : ᾽Ανδρ.Κρ.32C.

καταφυρῶ-άω μτγν. ζυμώνω, μιγνύω ἐντελῶς, ἀνακατεύω : ᾽Αλεξ.Τραλλ.8,436.

καταφύσημα-ατος (τὸ) μτγν. ἰσχυρὸν φύσημα: Μεθόδ.Συμπ.Πορθ.298,18 **πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν καταφυσημάτων.**

κατάφυσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πρόσφυσις τῶν τενόντων : Γαλ.Χρ.Μορ.1,17· **2)** φύλλιον βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,69.

καταφυσῶ-άω κ.μσν. πλήττω ἐκχέων, ἐξακοντίζων ὑγρόν τι διὰ φυσήματος : ᾽Αριστλ.ΖΙ 627b,15 **καταφυσῶσι τὸ σμῆνος οἴνῳ γλυκεῖ οἱ μελιττουργοί, ὅταν ταῦτ᾽ αἴσθωνται,** ᾽Ιππιατρ.30 (ἰσχίον) **καταφυσᾶν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ·** **2)** ἐκτινάσσω, ἀπολύω ὑγρόν : ᾽Αριστλ.ΖΙ 544a,4 **ὁ ἄρρην παρακολουθῶν καταφυσᾷ τὸν θολόν.**

καταφυτεία (ἡ) Πάπ. ἡ πυκνὴ φύτευσις, φυτεία.

καταφύτευσις-εως (ἡ) μτγν. καταφυτεία βλ.λ. : ΠΔ ᾽Ιερ.38(31),22 **ὅτι ἔκτισε κύριος σωτηρίαν εἰς** καταφύτευσιν καινήν.

καταφυτεύω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., νεώτ. κ. δημ. παθ. **καταφυτεύομαι,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **καταφυτεμένος,** πυκνῶς φυτεύω, πληρῶ τόπον τινὰ μὲ φυτείας : ΠΔ ᾽Εξ.15,17 **εἰσαγαγὼν καταφύτευσον αὐτοὺς εἰς ὄρος κληρονομίας** σου, Πλούτ.Κίμ.13 **ἐκαλλώπισε τὸ ἄστυ, τὴν ἀγορὰν πλατάνοις καταφυτεύσας,** Μηναῖ.3,13 ᾽Ωδ.7 **τὸν λειμῶνα τὸν σὸν κατεφύτευσας·** **2)** μτφ. καθιδρύω, μετοικίζω : ΠΔ Μακκ.2,1,29 **καταφύτευσον τὸν λαόν σου εἰς** τὸν τόπον τὸν ἅγιόν σου· **3)** μεταφυτεύω, ἐγκλιματίζω : ᾽Επιγρ. **τοὺς πέραν Εὐφράτου καρποὺς ἐπὶ τὰ κάτω τῆς ᾽Ασίας μέρη** καταφυτεύειν, Στράβ.15,3,11 **τὴν ἄμπελον . . Μακεδόνες κατεφύτευσαν κἀκεῖ καὶ ἐν Βαβυλῶνι.**

κατάφυτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ καταπεφυτευμένος, ὁ πλήρης φυτῶν καὶ φυτειῶν : Πολύβ.18,20,1 **τοῖς περὶ τὰς Φερὰς τόποις διὰ τὸ καταφύτους εἶναι καὶ πλήρεις αἱμασιῶν καὶ κηπειῶν ἀνέζευξαν,** Παπαδ.Φόν.155 **ἐκοίταξεν ἄνω κάτω, εἰς τὴν κοιλάδα τὴν κατάφυτον ἀπὸ ἐλαιῶνας·** ‖ κ. μτ. δοτ. πεφυτευμένος : Διόδ.Σ 2,37 **ποιεῖ κατάφυτον πολλοῖς κηπεύμασι καὶ καρποῖς παντοδαποῖς τὴν χώραν** (διόρθ. ἀντὶ κατάρρυτον), Στράβ.12,2,1 **πᾶσα γάρ ἐστι τοῖς ἡμέροις δένδροις κατάφυτος,** Λουκ.Νεκυομ.11 **ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον.**

καταφυτουργῶ-έω μσν. ἐμφυτεύω : Εὐμάθ.445.

καταφύω μτγν., ἀόρ. α᾽ **-έφυσα,** παθ. ἀόρ. β᾽ κατέφυν, παρακ. **-πέφυκα,** φυτεύω, παρεμβάλλω : Γαλ.Χρ.Μορ.1,18 (ἡ φύσις νεῦρα) **εἰς τὰς σάρκας κατέφυσε·** ‖ παθ. παρεμβάλλομαι, ἐπὶ μυῶν, νεύρων κττ. : Γαλ.5,563· ‖ ὁμ. παθ. εἰσδύομαι : αὐτ. Χρ.Μορ.18(2),599 **καταφύεσθαι εἰς τὴν πεπονθυῖαν σάρκα·** ‖ ὁμ. παθ. παράγομαι : Πλούτ.᾽Ηθ.442C **καταφύεσθαι περὶ τὸ σῶμα·** **2)** μέσ. διατρέχω χώραν : Σουΐδ., Φώτ.

κατάφωνον (τὸ) νεώτ. διάταξις ἐν οἰκοδομῇ, ἐπιτρέπουσα τὴν πρὸς τὰ κάτω ἀντήχησιν τῆς φωνῆς.

καταφωνῶ-έω μτγν. πληρῶ διὰ τῆς φωνῆς μου, κάμνω τι νὰ ἀντηχῇ : Γρηγ.Ναζ.86A **τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος·** **2)** ῾Ησ. «καταφωνεῖ· ταράσσει».

κατάφωρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ καταφωραθείς, ἀνακαλυφθείς : ᾽Ονήσανδρ. 39,2, ᾽Ιώσ.ΑΙ. 20,11,1.

Πλούτ.᾿Ηθ.301Β, *Απ.᾿Εμφ.Πολ.Ι,25, Χαρίτ.Ι, ᾿Αχιλλ. Τάτ.2,17· **2)** ὁ κατάδηλος, καταφανής, φανερός: Διον.᾿Αλ.Ρητ.9,5 **τῆς γνώμης κατάφωρος ἔδοξε γεγονέναι Πομπήϊος· 3)** ὁ κατάφορος βλ.λ.3).
καταφωρῶ-άω συλλαμβάνω τινὰ ἐπ᾿ αὐτοφώρῳ κλέπτοντα· γεν. ἀνακαλύπτω, ἀποκαλύπτω : Θουκ. 8,87 **καταφωρᾷ .. ἣν εἶπε** πρόφασιν **οὐ κομίσας τὰς ναῦς**, αὐτ.1,82 **τούς τε ξυμμάχους ἡμῶν ἐὰν βλάπτειν καὶ ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν**, Ξεν.ΚΠ 8,7,17 **τὴν ἐμὴν φυχὴν ἑωρᾶτε, ἀλλ᾿ οἷς διεπράττετο, ταύτοις αὐτὴν ὡς οὖσαν κατεφωρᾶτε**, Λουκ.᾿Ονειρ.28 **ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν**· κ. παθ. : ᾿Ιώσ.ΑΙ 16,10,1 **καταφωραθῆναι τῆς κακοηθείας.**
καταφωτίζω μτγν. φωτίζω ἐντελῶς, παρέχω λάμψιν, κάμνω τι φωτεινόν : ᾿ΑντΙφιλ.ΑΠ 9,178,Σχόλ. Εὐρ.᾿Εκ.367· ‖ κ. μτφ. : Μηναῖ.12,8 Θεοτ. **καταφωτίζων ἤστραφας, φαεινότατε πάτερ.**
καταφωτισμός (ὁ) μτγν. φωτισμός, φωταψία : ῞Ηρων ῞Ορ.135,12.
καταφώτιστος-ον νεώτ. **ὁ λίαν** φωτιζόμενος, ὁ πλήρης φωτός : **καταφώτιστος αἴθουσα.**
καταφωτογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀναπαραγωγὴ ἐγγράφων ἢ σχεδίων δι᾿ ἀνακλάσεως.
κατάφωτος-ον νεώτ. ὁ καταφώτιστος βλ.λ.
καταχαίνω ῾Ησ. « **καταχήνῃ**· καταγελάσῃ, μυκτηρίσῃ ».
καταχαίρω κ. νεώτ., δημ. **καταχαίρομαι**, μέσ. μέλλ. **-χᾰροῦμαι**, ἀόρ.**κατεχάρην**, δημ. **καταχάρηκα**, χαίρω διὰ τὸ κακὸν ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ἐπιχαιρεκακῶ : ῾Ηρ.1,129 **τῷ ᾿Αστυάγεϊ προσστὰς ὁ ῞Αρπαγος κατέχαιρέ τε καὶ κατεκερτόμεε**, αὐτ.7,239 **πάρεστι δὲ εἰκάζειν εἴτε εὐνοίῃ ταῦτα ἐποίησε εἴτε καὶ καταχαίρων· 2)** κ. νεώτ. κ. δημ. λίαν, σφοδρὰ χαίρω : ᾿Αλκίφρ.2,4, ᾿Επιγρ., - **καταχάρηκα γιά τό διορισμό σου· 3)** δημ. σπαν. κ. ὡς ἀμτβ. ἀπολαύω τινὸς μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως : **τὴν καταχάρηκε τὴ γιορτή του.**
καταχαλαζῶ-άω μτγν. διὰ χαλάζης καλύπτω, ρίπτω τι ὡς χάλαζαν κατά τινος : Λουκ.᾿Ονειρ.22 **κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας.**
καταχάλασμα (τὸ) δημ. τὸ ἐξ ὁλοκλήρου χάλασμα πράγματος κατεσκευασμένου, ἰδ. κτιρίου, ὁδοῦ, μνημείου, ὅθ. κ. χωρίου, πόλεως κττ. κ. κυρ. ὑπὸ ἀνθρ. ἐνεργείας γενόμενον, κατακρήμνισις, ἐρείπωσις, κατάσκαφις : **τὸ καταχάλασμα τῶν νεραυλακιῶν ἔκανε τὸ δρόμο ἀδιάβατο·** ‖ συνήθ. κτ. πληθ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐρείπια, κατεστραμμένα ὑπολείμματα κτιρίου : **ἀπὸ τὰ καταχαλάσματα ναῶν καὶ μνημείων ἔφτιαναν κάτω ἀπὸ τὴν ᾿Ακρόπολη καλύβια·** ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. φθορά, ὄλεθρος, καταστροφή : **μέσ᾿ ἀπὸ τὰ καταχαλάσματα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνο - ρωμαϊκοῦ κόσμου βγῆκε ὁ χριστιανισμός.**
καταχαλασμός (ὁ) δημ. ἡ ἐνέργεια, ἡ δρᾶσις, ἡ ἐπάγουσα καταχάλασμα βλ.λ. : **ὁ καταχαλασμὸς τῶν χωριῶν ἀπὸ τοὺς ᾿Αλβανούς.**
καταχαλκεύω μτγν. ἐργάζομαι ἢ ἀποτυπώνω εἰς χαλκόν, κατεργάζομαι χαλκόν : Πλούτ.᾿Ηθ.559D **ἀνδριὰς καταχαλκευόμενος**, αὐτ.Λύσ.17 **δεῖ καταβαπτόμενον ἐκ πυρός, ὅπως μὴ καταχαλκεύοιτο, ἀλλὰ διὰ τὴν βαφὴν ἄστομον καὶ ἀδρανὲς γίνοιτο** (.. ἵνα μὴ χρησιμοποιῆται ὡς μέταλλον)· **2)** παθ. μτφ. κατασκευάζω : Γρηγ.Νύσσ. 2,770 **ἐπ᾿ οὐδενὶ χρησίμῳ κατεχαλκεύθη.**
κατάχαλκος-ον κ. νεώτ. ὁ κεκαλυμμένος διὰ χαλκοῦ, ἐπίχαλκος : Εὐρ.῾Ηρακλ.376 **οὔ σοι μόνῳ ἔγχος οὐδ᾿ ἰτέα κατάχαλκός ἐστιν**, αὐτ.Φοίν.110 **κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει** (ἀκτινοβολεῖ ὅλον τὸ πεδίον ἐκ τῶν λαμπόντων ὅπλων), ᾿Ονήσανδρ.1,20 **κατάχαλκοι πανοπλίαι· 2)** ἐπὶ προσ., ὁ ὡπλισμένος μὲ πανοπλίαν, τεθωρακισμένος, πρβλ. κατάφρακτος: Εὐρ.ΙΤ 1246 **οἰνωπὸς δράκων σκιερᾷ κατάχαλκος εὐφύλλῳ δάφνᾳ· 3)** ἐπὶ μετάλλων, ὁ ἀναμεμιγμένος μὲ χαλκόν : Θεόφρ.Λίθ. 46 **κατάχαλκος χρυσός.**
καταχαλκῶ-όω κατακαλύπτω, ἐπικαλύπτω μὲ χαλκόν : ῾Ηρ.6,50 **καταχαλκοῦ .. τὰ κέρεα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ·** κ. παθ. : ΠΔ Παραλ.2,4,9 **ἐποίησε .. θυρώματα αὐτῶν κατακεχαλκωμένα χαλκῷ· 2)** κλείω διὰ χαλκοῦ, διά τινος πράγματος χαλκίνου : ῾Ηρακλείδ.π.᾿Αθην.12,521F **τὸν σύνεγγυς ἅπαντα τόπον κατεχάλκευσαν θυρίσι** (ἔκλεισαν μὲ χαλκίνας θύρας), Διόδ.Σ 12,70 **τὰς κατὰ τὴν ἀγορὰν στοὰς τοῖς ἐκ τῶν σκύλων προσηλωθεῖσι καταχαλκῶσαι.**
καταχαλῶ-άω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ τὰ κάτω χαλῶ, καταβιβάζω : ΠΔ ᾿Ιησ.2,15 **καὶ κατεχάλασεν αὐτοὺς διὰ τῆς θυρίδος· 2)** μτφ. ἀμελῶ τινος : Μετοχ.Θ Μιχαὴλ 562 **καταχαλάσαντες τῆς εὐγενείας·** ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. καταστρέφω, ὅλως φθείρω, ταχέως χαλῶ : Παχυμ.Γ Μιχ.Παλ.151Β **καταχαλᾶν τὰς οἰκίας.**
κατάχαμα ἐπίρρ. δημ. ἐντελῶς χαμαί, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ τοῦ δαπέδου : **μὴ κάθεσαι κατάχαμα.**
καταχανάς (ὁ) δημ. δαιμόνιον κακοποιόν, βρικόλακας· **2)** ὁ ἐφιάλτης βλ.λ.· **3)** (χαίνω) ὁ ἀδηφάγος, ὁ ἄπληστος.
καταχανεύω δημ. γίνομαι βρικόλακας, βρικολακιάζω.
καταχᾰράσσω μτγν. κάμνω ἐπί τινος πολλὰ χαράγματα, πληρῶ μὲ σημεῖα : Μέν.Πρ.89D· κ. παθ.: Σχόλ.Διον.Τραγ.139Η **ἵνα μὴ καταχαράσσωνται τὰ βιβλία.**
καταχᾰρίζομαι κ. νεώτ. προσφέρω τι ὡς δῶρον πρὸς διαφθοράν, δωροδοκῶ, χαρίζω: Διον. ᾿Αλ.Ρωμ.6,30 **καταχαρίζεσθαί τινι λάφυρα· 2)** παραχωρῶ τι πρὸς χάριν, πρὸς εὐχαρίστησίν τινος : Λυσ.27,14 **ἔτι δὲ ῥᾷον ἄλλους τινὰς τὰ ὑμέτερα καταχαρίζεσθαι ἢ ὑμᾶς αὐτούς γε**, Δημ.806 **καταχαρίσασθαι καὶ προέσθαι τι τῶν τοιούτων**, ᾿Αριστλ.Πολιτ.1271α,3 **φαίνονται δὲ καὶ καταδωροδοκούμενοι καὶ καταχαριζόμενοι πολλὰ τῶν κοινῶν οἱ κεκοινωνηκότες τῆς** ἀρχῆς **ταύτης**, Πλούτ.Ποπλ.7 **καταχαρίζεσθαι ταῖς γυναιξὶ τοὺς προδότας καὶ πολεμίους τῆς** πατρίδος, Αἰλ.ΠΙ 14, 5 **καταχαρίζεσθαι τἀληθὲς τοῖς πολίταις· 3)** ἐκφέρω κρίσιν, ἐκδίδω ἀπόφασιν μεροληπτικήν : Πλάτ.᾿Απολ.35C **οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστής, ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια, ἀλλ᾿ ἐπὶ τῷ κρίνειν ταῦτα· 4)** δεικνύω εὔνοιαν, μτ. δοτ. προσ. : Λυσ.6,3 **ἢ κατελεῆσαι ἢ καταχαρίσασθαι ᾿Ανδοκίδῃ**, ᾿Ισοκρ.8,10 **τοῖς ἐναντιουμένοις τοῖς ὑμετέραις γνώμαις προσέχειν τὸν νοῦν ἢ τοῖς καταχαριζομένοις·** ‖ νεώτ. δεικνύω μεροληπτικῶς εὔνοιαν ὑπέρ τινος, μεροληπτῶ : **ὁ πρόεδρος προδήλως καταχαριζόμενος ἔδωκεν ἄδειαν κατασχέσεως·** ‖ κ. ἀπολ. : Πλάτ.Γοργ. 513D **μὴ καταχαριζόμενον ἀλλὰ διαμαχόμενον**, Δημ.1031 **πάντα ταῦθ᾿ ὑπ᾿ ἐμοῦ πεισθέντας καταχαρίσασθαι**, Αἰλ.ΠΙ 1,23 (ἡ δόξα) **τὰ μὲν καταχαρίζεται, τὰ δὲ ψεύδεται**, - **τὸ καταχαρίζεσθαι εἶναι παράβασις τῶν δικαστικῶν καθηκόντων.**
καταχαριστικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ παρέχων πολλά, πλούσια δῶρα, ὅθ. ὁ δωροδόκος· **2)** νεώτ. ἐπὶ πράξεων, ὁ πρὸς ὠφέλειάν τινος μεροληπτικῶς, παρανόμως παρεχόμενος : **ἡ συνομολόγησις τοιαύτης συμβάσεως ἀποτελεῖ πρᾶξιν καταχαριστικὴν ὑπὲρ κεφαλαιούχων.**
καταχαριτῶ-όω μσν. παριστάνω τι ἐπίχαρι πλῆρες χάριτος : Εὐμάθ.113.

κατάχαρμα-ατος (τὸ) [χαίρω] πρᾶγμα χαρμονῆς ἄξιον, πρᾶξις ἐκδήλωσιν χαρᾶς προκαλοῦσα· **2)** ὅθ. ὁ προκαλῶν ἢ τὸ προκαλοῦν γέλωτα σκωπτικόν, μτ. δοτ. : Θέογν.1107 **κατάχαρμα ἐχθροῖς** (περίγελως εἰς τοὺς ἐχθρούς).

κατάχαρος-η-ο [χαρά] δημ. **ἐπὶ προσ. ὅ.** καταχαρούμενος βλ.λ.

καταχαρούμενος-η-ο δημ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ καταχαίρομαι ἐπὶ προσ., ὁ ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς κατεχόμενος, ὁ περιχαρής : **ἦρθε καταχαρούμενος γιὰ τὴν προαγωγή του· 2)** ἐπὶ τοπίου ἢ σπαν. ἐπὶ δομῆς, ὃ εὐφρόσυνον, περιχαρῆ τὴν ἔκφρασιν ἔχων, ὁ συναίσθημα χαρᾶς προκαλῶν : **καταχαρούμενο ἀκρογιάλι - βουναλάκι - ποταμάκι,-καταχαρούμενη πρόσοψη σπιτιοῦ.**

καταχάσκω [χάσκω, χαίνω] Ἡσ. **κ.** μσν. **κ.** νεώτ., π. Ἡσ. ἀορ. α' **-έχηνα,** χάσκω, ἀνοίγω πολὺ τὸ στόμα, προσβλέπω ὡσεὶ διὰ νὰ καταπίω : Εὐστ.Πον.82,6 **αὐτὸς μὲν** [ὁ διάβολος] **καταχασκέτω,** . Νικ.Χων.Χρον.163Α **καταχάσκουσα τῶν κάτωθεν καὶ γλιχομένη αἵματος· 2)** νεώτ. συνεκδ. ἐπὶ τόπων βαραθρωδῶν, ὁ βαθέως χαίνων : **καταχάσκουσα χαράδρα.**

καταχάσμησις-εως (ἡ) λεξ. Ἡσ., Φώτ. γλώσσ. τοῦ καταχήνη.

καταχασμοῦμαι-άομαι κ. μσν. καταχάσκω βλ.λ.· Ἡσ. **ἐν λ. ἐγχαλεῖν· 2)** καταχαίνω, καταγελῶ : Εὐστ.Πον.308,19· **3)** ἀνοίγω, σκάω, σπάζω : Θεόφρ.ΦΑΙτ.4,12,11.

καταχαυνῶ-όω μσν. ἐπιτατ. τοῦ χαυνῶ βλ.λ. : Νικ.Χων.Δαθ.804 [ἐκδ.Mi.].

καταχέζω κ νεώτ. κ. δημ., μέλλ. **-χέσομαι,** ἀόρ. **κατέχεσα** κ. **κατέχεσον,** χέζω κατά τινος, ἐπὶ τινος εὑρισκομένου ὑποκάτω : Ἀριστφ.**Νεφ.**174 **ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν,** Ἀλκ.Κωμ.4.

καταχειμάζομαι μτγν. κ. μσν. προσβάλλομαι ὑπὸ χειμῶνος, τρικυμίας· κ. μτφ. : Μετοχ.Θ **ἐν** Σάθ.1,163 **περιϊὼν καὶ καταχειμαζόμενος.**

καταχειρίζομαι μτγν. ἐξαφανίζω, φθείρω : Δίων Κ 77,6· **2)** λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας, μεταχειρίζομαι : Πτολ.Τετράβ.206 [παθ.].

καταχείριος-ον μτγν. ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν χεῖρα, εὐμεταχείριστος : Ἀπολλ.Ρ 1,1189.

καταχειροκροτῶ-έω νεώτ. κ. δημ. χειροκροτῶ τινα μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ : **κατεχειροκρότησαν τὸν ῥήτορα·** κ. παθ. **-οῦμαι -έομαι : κατεχειροκροτήθη ὑπὸ τῶν ἐγκαθέτων.**

καταχειροτονία (ἡ) ἡ καταδίκη ὑπὸ τοῦ δήμου, ὅπως εἰσαχθῇ τις εἰς δικαστήριον, Ιδ. δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν : Δημ.516 **καταχειροτονίαν ὁ δῆμος ἐποιήσατο,** Αἰσχίν.3,52 **τὴν τοῦ δήμου καταχειροτονίαν,** Ἀριστλ.Ἀθ.59,2 **τὰς καταχειροτονίας καὶ προσβολὰς ἁπάσας εἰσάγουσιν οὗτοι.**

καταχειροτονῶ-έω δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς ψηφίζω ὑπὲρ τῆς καταδίκης τινός : Δημ.515 **μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ,** αὐτ.578 **τίς γάρ ἐστιν ὅστις καταχειροτονηθεὶν αὐτοῦ, καὶ ταῦτ' ἀσεβεῖν περὶ τὴν ἑορτὴν** (τίς ἐστὶν κατὰ τοῦ ὁποίου ἐδόθη ψῆφος καταδικαστική . .)· ‖ ὁμ. ψηφίζω τὸν θάνατόν τινος : Λυσ.29,2 **διὰ τοῦτο ὑμεῖς θάνατον κατεχειροτονήσατε,** Πλάτ.Ἀξ.368Ε **κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον·** κ. μτ. τοῦ **καταχειροτονία** : Αἰσχίν.3,52 **τὴν . . καταχειροτονίαν, ἣν ἐν Διονύσου κατεχειροτόνησε Μειδίου·** ‖ παθ. καταδικάζομαι : Διόδ. Σ 18,67 **πανδήμῳ φωνῇ καταχειροτονηθέντες.**

καταχειροῦμαι-όομαι Ἡσ ὑποτάσσω, κατανικῶ.

καταχεριά (ἡ) δημ. κτύπημα, πλῆγμα κατά τινος δι' ἀνοικτῆς τῆς χειρός, μπάτσος, καρπαζιά, χαστούκι.

καταχερίζω δημ. κτυπῶ, δέρνω μὲ τὸ χέρι, δίνω καταχεριὰ βλ.λ. : **θὰ τὸν καταχερίσω.**

καταχέρισμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταχερίζω βλ.λ.

καταχεύω ἐπ. τ. τοῦ καταχέω, μέσ. : Ἡσίοδ. Ἔργ.583 **τέττιξ καταχεύετ' ἀοιδήν.**

καταχέω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. α' **κατέχεα,** ἐπ. κ. λυρ. **κατέχευα,** μέσ. ἐπ. ἀόρ. α' **κατεχεύατο,** ἀπαρφ. **-χέασθαι,** παθ. παρακ. **κατακέχυμαι,** ἀόρ. **-εχύθην,** ἐπ. παθ. ἀόρ. **κατέχυτο, κατέχυντο,** χύνω ἄνωθεν ἐπί τινος, ἐπιχύνω, μτ. δοτ. κ. ἀπολ. : Ἰλ.Ξ 435 **κὰδ δὲ οἱ ὕδωρ χεῦαν** (τμ.)· κ.παθ. χύνομαι ἄνωθεν : Ἰλ.Υ 282 **κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,** Χρησμ.π.Ἡρ.7,140 **κατὰ δ' ἀκροτάτοις ὀρόφοις αἷμα μέλαν κέχυται,** Εὐρ. Ἱππ.854 **δάκρυσί μου βλέφαρα καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ,** Ἰώσ.Π 3,7,29 **οἱ καταχυθέντες·** ‖ μτ.γενικ. ἅπαξ π.Ὀμ. κ.συχν. κατόπιν : Ἰλ.Ψ 282 **ἃ σφωιν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε,** Ἡρ.4,62 **καταχέουσι αἷμα τοῦ ἀκινάκεος,** Ἀριστφ.Ἀχ.1040 **κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι,** αὐτ.Νεφ.74 **ἴππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων·** κ. ἐν τμ. : Ἀλκ.36 **κὰδ δὲ χευάτω μύρον . . κὰτ τῶ στήθεος·** ‖ κ. μέσ. ἀφήνω νὰ χύνηται ὑπεράνω : Πλάτ.Νόμ.637Ε **κατὰ τῶν ἱματίων** (οἶνον) **καταχεόμενοι καλόν·** κ. παθ. : Ἀριστφ.Σφ.7 **κατὰ ταῖν κόραιν ὕπνου τι καταχεῖται γλυκύ· 2)** ὁμ. ἐξαπλώνω τι ἐπί τινος : Ἰλ.Γ 10 **ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,** Πίνδ.Π 1,8 **νεφέλαν ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων ἁδὺ κλάϊστρον κατέχευσας· 3)** μτφ. παρέχω ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως : Ἰλ.Β 670 **καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων,** Ὀδ.Β 12 **τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη,** αὐτ.Λ 433 (ἐν τμ.) **οἷ τε κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω,** Ἐπίγρ.π.Πλούτ.Μάρκελλ.30 **τὸν πολὺν ἀντιπάλοις ὃς κατέχευε φόνον· 4)** ἁπλ. ἐπιχέω ἀφθόνως : Ἰλ.Μ 158 [νιφάδας] **κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,** Ὀδ.Τ 206 **ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' . . ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ,** Μηναῖ.12,24 Συνξ. **ὕβρεις καταχέουσα θείου προστάτου·** κ. ἐν τμ. : Ἰλ.Θ 50 **κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν,** Ὀδ.Λ 245 **κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν·** κ. μέσ. : Καλλ. Ἐκ.1,1,11 **νότος . . χύσιν κατεχεύατο φύλλων·** κ. παθ. : Σαπφ.2,13 **ἴδρως κακχέεται· 5)** ῥίπτω κάτω : Ἰλ.Ζ 134 **θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν,** αὐτ. Ε 734 **πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει** (. . ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ πατώματος), αὐτ.Η 461 **τεῖχος ἀναρρήξας τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι·** κ. μέσ. : Πλάτ.Τιμ.41D **τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο,** Καλλ.Δημ.5 **καταχέειν χαίταν·** ‖ κ. μτφ. : Φιλόδ.Θε.3,14 **κοινολαγίας . . ἡδονὴν καταχεούσης· 6)** παθ. ἐπιχύνομαι, ὅθ. συνεκδ. ἐφαπλοῦμαι ἀνά τινα ἔκτασιν, κεῖμαί που κατὰ σωρούς : Ἡρ.2,75 **ὁ χῶρος οὗτος, ἐν τῷ αἱ ἄκανθαι κατακεχύαται·** ‖ ἐπὶ προσ., διασκεδάννυμαι, σκορπίζομαι : Εὐνάπ.Ἱστ. ἀπ 239D· **7)** ἀναλύω, ποιῶ τι ῥευστόν, χύνω : Ἡρ.3,96 **ἐς πίθους κεραμίνους τήξας καταχέει·** ‖ ὁμ. κ. μέσ. : αὐτ.1,50 **καταχεάμενος χρυσὸν ἄπλετον ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυνε.**

καταχήνη (ἡ) [καταχαίνω] κατάγελως, περίγελως, μυκτηρισμός : Ἀριστφ.Σφ.575 **ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἀρχὴ καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη;** ‖ **Καταχῆναι** (αἱ) Ἐπιγρ.τίτλ. δράματος· **2)** Ἡσ. «καλαμαία ἐμφερὲς ζῷον ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως προβεβλημένον, ὁποῖα τὰ πρὸς βασκανίαν»· πρβλ. φαλλός.

καταχηρεύω διέρχομαι, περνῶ ἐν χηρείᾳ : Δημ.852 **οἱ μόνοι παῖδές ἐσμεν αὐτῇ, δι' οὓς κατεχήρευσε τὸν βίον.**

καταχής-οῦς-ές μτγν. δωρ. τ. τοῦ κατηχής, ὁ ἠχῶν, ἠχηρός : Θεόκρ.1,7 **ἅδιον . ., τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχές.**

καταχθής-οῦς-ές (ἄχθος) μτγν. κατάφορτος, πλήρης ἔκ τινος ἄχθους : Ἄρατ.1044 **καταχθὴς καρποῖο**· ‖ πεπληρωμένος, παραφορτωμένος : Νικ.Ἀλεξ.322· **2)** συνεκδ. βαρύς : Νόνν.Δ 40, 517 **καταχθῆ λᾶαν.**

καταχθίζομαι Ἡσ. εἶμοι μισητός.

καταχθονίζω Ἐπιγρ. ἀφιερῶ εἰς τοὺς χθονίους θεούς.

καταχθόνιος-ον κ. -α-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τὴν γῆν : Ἰλ.Ι 457 **Ζεὺς καταχθόνιος** (ὁ Πλούτων)· ‖ ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης κ.ἄ. τῶν Ἐρινύων : Ἱεροκλ.Χρ.Ἔπ.Ι,419Μ **δαίμονες καταχθόνιοι,** Ἐπιγρ. **καταχθόνιοι θεοί**· **2)** κτ. πληθ. οἱ ὑπὸ τὴν γῆν, οἱ νεκροί : ΚΔ Φιλ. 2,10 **ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων**· ‖ δημ. **τὰ καταχθόνια,** δημ. τὰ ἔγκατα τῆς γῆς : δ.τραγ (Ρόδ.) **καὶ ἡ φωνὴ ἐκούστηκεν ἕως τὰ καταχθόνια,** Παλαμ.Ὕμν.Ἀθ.25 **τότε θὲ νὰ γενῇς κι ἐσὺ σὰν τὰ ποτάμια ἐκεῖνα, | ποὺ τὰ ρουφάει, τὰ καταπίνει ἡ γῆ στὰ καταχθόνια**· **3)** νεώτ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐν κρυπτῷ, οἱονεὶ ὑποχθονίως κακὰ βουλευόμενος καὶ πράττων, ὁ ὑπούλως καὶ ἐπιτηδείως κακοποιός, ὁ διὰ δεινῆς ἐπινοίας καὶ ρᾳδιουργίας κακὰ ἐργαζόμενος : **καταχθόνιος ἄνθρωπος - πολιτικός, - καταχθόνια γυναῖκα**· ‖ εἰδ. ἱστ. **καταχθόνιοι** ὡς οὐσ. ἐν Ἑπτανήσῳ ἐπὶ ἀγγλοκρατίας οἱ τοῦ κόμματος τῶν ἀγγλοφίλων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς φιλελευθέρους, ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως· ‖ συνεκδ. κ. ἐπὶ ἐνεργείας ἢ πράξεως : Παπαδ.Χρ.Μηλ.89 **ὑπάρχουσιν ἄπειροι καταχθόνιοι τρόποι καὶ μέθοδοι ἀνεξήγητοι, - καταχθόνιος σκευωρία**· ‖ εἰδ. ἐπὶ ἐκρηκτικῆς μηχανῆς ἐν χρ. ὑπὸ κακοποιοῦ πρὸς ἀνατίναξιν : **τὸ καταχθόνιον μηχάνημα εἶχε τοποθετηθῇ ὑπὸ τὴν ἕδραν τοῦ προέδρου**· ἐπίρρ. νεώτ. -ως, δημ. -α ἐν τῇ σημ. 3).

καταχθονιότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καταχθονίου βλ.λ.3).

καταχθονισμός (ὁ) μσν. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ κλείειν τὰ βλέφαρα πρὸς ὕπνον : Κωνστ.Ἀσηκρήτης «ὁ μὲν καταχθονισμός ἐστι τὸ ὑποκλίνεσθαι εἰς ὕπνον μετὰ καταλύσεως τῶν ὀφθαλμῶν»· ‖ ἡ πρὸς τὰ κάτω κλίσις τῶν βλεφάρων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ χαμηλὰ βλέπειν : Δουκάγγ. ἐν λ. **καταχθονισμὸς βλεφάρων.**

καταχθῶ-έω (ἄχθος) μτγν. κ. μσν. λυπῶ, θλίβω : Ἰωα.ΑΙ 18,6,7· ‖ μτχ. παθ. παρακ. **κατηχθημένος** Φῶτ. «βεβαρημένος».

καταχιονίζω λεξ. κ. δημ. κατακαλύπτω διὰ χιόνος (παθ.) : Ἡσ. ἐν λ. κατανίφεται· ‖ δημ. ἐνεργ. ἀμτβ. καλύπτομαι ὅλως ἢ λίαν ὑπὸ χιόνος : **καταχιόνισε καὶ ὁ κάμπος.**

καταχλαινῶ-όω μτγν. περιβάλλω μὲ χλαῖναν, ἐνδύω : Ἀνών.π.Σουΐδ.

καταχλευάζω μτγν. κ. μσν. λίαν χλευάζω, καταγελῶ, σκώπτω, ἀπολ. κ. μτ. γεν. : Διον.Ἀλ.Συνθ. 25, Ἰώσ.ΠΙ 2,18,7 **καταχλευάζειν τῆς παρακλήσεως,** Πολυδ.6,199, Μηναῖ.3,3 Συνξ. **κατεγέλασε μὲν τῆς ἀνοίας τοῦ ἡγεμόνος, κατεχλεύασε δὲ τὴν τῶν εἰδώλων ἀσθένειαν.**

καταχλευασμός (ὁ) ἐσφ.γρ. τοῦ καχλασμός : Ἀνών.π. Τρόπ. ἐν Ρητ. γραμμ. (ἔκδ. Spengl 3,210,29.

καταχλευαστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καταχλευάζειν, ὁ καταγελῶν : Πολυδ.6,200.

καταχλευαστικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταχλευαστικὸν βλ.λ. : Πολυδ.6,200.

καταχλεύαστος-ον (χλευάζω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄξιος νὰ καταχλευάζηται.

καταχλιδῶ-άω (χλιδή), ἰων. -έω εἶμαι ὅλως ἐκτεθηλυμμένος : Ἱππ.Παραγγ.7· ‖ μτ. γεν. ἐπιδεικνύω χλιδὴν καὶ πολυτέλειαν πρὸς ὕβριν τινός : Ποσειδών.π.Ἀθήν.5,212C **οὐδενὸς οὐδὲ Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς.**

καταχλοάζω (χλόη) μσν. κ. νεώτ. πρασινίζω, θάλλω : Εὐστ.Πον.360,47 **ἡ πίτυς καταχλοάζει**· ‖ παθ. καλύπτομαι ὑπὸ πρασίνης χλόης : Σχόλ. Ὀππ.Ἁλ.Ι,131 (ἐπὶ βράχων).

κατάχλομος-η-ο δημ. δ.γρ. κατάχλωμος βλ.λ.

κατάχλυσις-εως (ἡ) μσν. ζόφωσις, ἐπισκότησις.

κατάχλωμος-η-ο κ. -χλομος δημ ἐπὶ προσ., πολὺ χλωμός : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.26 **τὸ πρόσωπό του . . φαινόταν ἰσχνό, ἀσκητικὸ καὶ κατάχλωμο.**

καταχνάδα (ἡ) δημ. θάμπος, θαμπάδα, θολάδα.

καταχνιά (ἡ) δημ. ἡ δίκην ἀχνοῦ ἐπικαθημένη ὁμίχλη, ὁμιχλώδης καιρός : Σολωμ.Λόρδ Μπάϋρ.94,2 **καὶ νὰ ἰδῇ τὸ ριζικό της | καθὼς εἶναι ἡ καταχνιά,** Χατζόπ.Βρ.Θρ.79,7 **σὰν καταχνιὰ ποὺ ἁπλώνει στὴ νοτιά ἕνας καημός,** Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 30,14 **ἡ καταχνιὰ σκορποῦσε κι ἀσπρολογοῦσε ἡ θάλασσα.**

καταχνιάζει δημ. ἀπρόσ. πέφτει καταχνιά, σχηματίζεται ὁμίχλη : **αὐτὲς τὶς ἡμέρες κάθε πρωΐ καταχνιάζει.**

κατάχνιασμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταχνιάζει βλ.λ.

κατάχολος-ον (χολή) πλήρης χολῆς, χολώδης : Ἱππ.Ἐπιδ.7,14, Ἀέτ.8,74.

καταχορδεύω (χορδή) κατακόπτω τὰς σάρκας ὡς χορδάς, σχίζω τὸ κρέας τοῦ σώματος εἰς λωρίδας : Ἡρ.6,75 **εἰς τὴν γαστέρα ἀπίκετο καὶ ταύτην καταχορδεύων ἀπέθανε τρόπῳ τοιούτῳ,** Λογγῖν.31,2 **ὅλον ἑαυτὸν καταχορδεύων διέφθειρε,** Θεμίστ.Λόγ.21,261D **καταχορδεύειν τινὰ ἐν βασάνοις.**

καταχόρειον (τὸ) μτγν. ἡ καταχόρευσις βλ.λ. : Δημήτρ Λακ. ἐν Πάπ.

καταχόρευσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ᾆσμα, τὸ τέλος τοῦ Πυθικοῦ νόμου, τοῦ παρουσιάζοντος τὸν θριαμβευτικὸν χορὸν τοῦ Ἀπόλλωνος : Πολυδ.4,84.

καταχορεύω μτγν. χορεύω ἐν θριάμβῳ ὑπεράνω τινός : Αἰλ.ΖΙ 1,30 **καταχορεύειν τινός**· ‖ μτφ. δεικνύω τὴν χαράν μου κατά τινος χορεύων, χαιρεκακῶ : Ἀνών π.Σουΐδ. **καταχορεύειν τῶν Ῥωμαϊκῶν συμφορῶν.**

καταχορηγῶ-έω δαπανῶ, ἐξοδεύω ὡς χορηγὸς εἰς τὴν παρασκευὴν καὶ λαμπρότητα τοῦ χοροῦ : Λυσ.19,42 **κατεχορήγησε δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ . . πεντακισχιλίας δραχμάς**· ‖ γεν. δαπανῶ δαψιλῶς, καταδαπανῶ, σπαταλῶ : Διον.Ἀλ.3,72 **καταχορηγεῖν οὐσίας τισί,** Πλούτ.Λύσ.9 **καταχορηγήσειν τὰ οἰκεῖα**· ‖ ὁμ. καταναλίσκω, διασκορπίζω : αὐτ.Ἠθ.348F **τὰ τῶν στρατευμάτων ἐφόδια καταχορηγοῦντες εἰς τὸ θέατρον,** αὐτ.Κάτ.Πρεσβ.3 **καταχορηγοῦντα τοῖς στρατεύμασιν ἀφειδῶς τῶν χρημάτων.**

καταχραίνω κ. μσν. μιαίνω, μολύνω : Βακχ.5,44 **οὔπω νιν ὑπὸ προτέρων ἵππων κατέχρανεν κόνις**· ‖ κ. παθ. μσν. μολύνομαι : Κ Μανασσ.Χρον.39 **καταχρανθῆναι ἀλλοτρίαις κοίταις**· **2)** μέσ. ραντίζομαι : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 7,657 **καταχραίνεσθαι γάλακτι** (διὰ γάλακτος).

καταχραστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -**άστρια** ὁ καταχρώμενος, ὁ ἰδιοποιούμενος ξένα χρήματα ἐμπεπιστευμένα εἰς αὐτόν : **ταμίας - ὑπάλληλος καταχραστής, - καταχρασταὶ δημοσίων χρημάτων**· ‖ κ. μτφ. : **καταχραστὴς τῆς ἀθωότητος κορασίδων.**

καταχρεῖσθαι Ἐπιγρ. καταχρῆσθαι, ἀπαρφ. τοῦ καταχρῶμαι βλ.λ.

καταχρειοῦμαι-όομαι μσν. γίνομαι ἐντελῶς ἄχρηστος : Φῶτ. ἢ Λέων Δ ΑΠ 9,203 **κατηχρειωμένη.**

καταχρεμετίζω (χρεμετίζω) μσν. ἐπιτατ. τοῦ χρεμετίζω βλ.λ. : Εὐστ.Πον.264 **οὐδὲ φριμάξεται κα-**

ταχρεμετίζων ἀλογίστως· ‖ κ. μέσ. : Ρήτ.Ι,604 **ἵππος κατεχρεμετίσατο καὶ κατωρχήσατο.**

καταχρέμπτομαι (χρέμπτομαι, χρέμψις) πτύω, καταπτύω ἐπί τινος : Ἀριστφ.Εἰρ.815 **ὦν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ Μοῦσα θεὰ μετ' ἐμοῦ ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.**

κατάχρεος(-η)-ο(ν) (χρέος) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. **-χρεως** ἐπὶ προσ., ὁ πλήρης χρεῶν, ὁ ὑπὸ πολλῶν χρεῶν βεβαρημένος· ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμ. : Πολύβ.13,1,1 **Αἰτωλοὶ διά τε τὴν συνέχειαν τῶν πολεμίων .. κατάχρεοι γενηθέντες,** Ἀγαθρχ.'Ισι. ἀπ.161, Διόδ.Σ 19,9 **πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἀπόρων καὶ καταχρέων ἄσμενοι τὴν μεταβολὴν προσεδέξαντο,** Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.5,101 **κατάχρεως δανείοις, κατάχρεος ἔμπορος - κληρονομία, - κατάχρεο σπίτι** (λίαν βεβαρημένον δι' ἐνυποθήκων χρεῶν)· **2**) μτφ. ὁ περιπεπλεγμένος, ὁ βεθυθισμένος εἰς δεινά : ΠΔ Σοφ.Σαλ.1,4 **οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι κατάχρεῳ ἁμαρτίας·** **3**) Ἐπιγρ. **τὰ κατάχρεα** = τὰ ὀφειλόμενα· ‖ ὁμ. **τὸ κατάχρεον κεφάλαιον** = τὸ δεδανεισμένον : Φιλήμ. 88,9 (π.θ.).

καταχρεώνω δημ. ἐπιβαρύνω τινὰ μὲ πολλὰ χρέη· ‖ παθ. **-ώνομαι,** ἀόρ. **καταχρεώθηκα,** μτχ. παρακ. **-ωμένος** εἶμαι κατάχρεος βλ.λ.1).

καταχρηματίζω Ἐπιγρ. κ. Πάπ. συναλλάσσομαι : **καταχρηματισάντω δὲ** (οἱ πωληταί) **καὶ εἴκα τινῶν ἀπαχειροτονήθηι ἁ ἐπαγγελία·** **2**) πάπ. διαθέτω τὴν περιουσίαν μου.

καταχρηματισμός (ὁ) πάπ. τρόπος διαχειρίσεως.

κατάχρησις-εως (ἡ) (καταχρῶμαι) κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ κακή, ἡ ἄτοπος, ἡ ὑπερβολική, ἡ πέρα τοῦ δέοντος, ἡ ὑπέρμετρος χρῆσις ἢ κατανάλωσις : Πάπ.,Γαλ.19,679 **ἡ τῶν ἄλλων φαρμάκων κατάχρησις, - ἡ κατάχρησις τῶν οἰνοπνευματωδῶν βλάπτει, - κάμνει μεγάλη κατάχρηση στὸν καπνό, - κάμνει κατάχρησιν τῆς καλωσύνης μου** (ἐκμεταλλευόμενος τὴν καλωσύνην μου ἀποθρασύνεται), **- κατάχρησις ἐξουσίας** (ἡ ὑπὸ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων αὐτῶν), **- κατάχρησις δικαιωμάτων, - κατάχρησις στρατιωτικῆς ἐξουσίας·** **2**) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. ἔλλειψις ἐγκρατείας καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, ἀκράτεια, ἀκολασία : **κάμνει πολλὰς καταχρήσεις, - καταστράφηκε ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς ἀπὸ τὰς καταχρήσεις·** **3**) νεώτ. κ. δημ. σφετερισμὸς τῶν ὑπό τινος ἐμπεπιστευμένων αὐτῷ χρημάτων : **ἀνεκαλύφθησαν μεγάλαι καταχρήσεις εἰς τὸ Ταμεῖον Πληρωμῶν, - κατηγορεῖται ἐπὶ καταχρήσει·** **4**) κ. νεώτ. χρῆσις λέξεως ὑπὸ σημασίαν εὐρυτέραν ἐκείνης ἣν ἔχει, ἀκυρολεξία (οἷον γόνυ καλάμου, ὀφθαλμὸς ἀμπέλου) : Ἀριστλ.π.Κικ.Ρήτ.27,94, Διον. Ἀλ.Συνθ.3, Γαλ.6,136 **ἐκ καταχρήσεως,** Κοΐντ.8,6,34, Σχόλ.Διον.Θρ.459Η, Σουΐδ. ἐν λ. Γοργίας· ‖ εἰδ. νεώτ. γραμμ. λεκτικὸς τρόπος, καθ' ὃν λέξις τις λεχθεῖσα τὸ πρῶτον κυρίως καὶ ἐτυμολογικῶς ἐπὶ ὡρισμένης σημασίας, λαμβάνεται ἔπειτα (ἰδ. οὐχὶ ἐπιτυχῶς) καὶ ἐπὶ ἄλλης πλατυτέρας, ἀποτριβείσης τῆς κυρίας ἐννοίας αὐτῆς· **5**) Ἐπιγρ. ὑποχρέωσις, χρέος.

καταχρηστικός-ή-ό(ν) (κατάχρησις) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατάχρησιν, ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος κατὰ κατάχρησιν βλ.λ.3), ἐπὶ λέξ. καὶ φράσ. ὁ μὴ κυριολεκτικῶς λεχθείς : Φιλόδ.Ρητ.1,89S **καταχρηστικὴ ὑπάκουσις,** Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.8,129, **- καταχρηστικαὶ δίφθογγοι** (αἱ ᾳ, ῃ, ῳ, αἵτινες γράφονται μὲν ὡς δίφθογγοι, προφέρονται δὲ ὡς ἁπλᾶ φωνήεντα), **- καταχρηστικαὶ προθέσεις** (αἱ ἄνευ, ἄχρι, μέχρι, χωρίς, ἕνεκα ἢ ἕνεκεν, πλήν, ὡς, χάριν, καλούμεναι οὕτως ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἀπαντῶσιν ἐν συνθέσει ἐκτὸς τῆς πλήν, καὶ ταύτης μόνον μετὰ τῆς λ. μέλος. πλημμελής)· ‖ εἰδ. νεώτ. μαθημ. **καταχρηστικὸν κλάσμα** (οὗ ὁ ἀριθμητὴς εἶναι μεγαλύτερος τοῦ παρονομαστοῦ, ἀ. νόθον)· **2**) ἐξυπηρετικός, πρόθυμος, χρήσιμος : Πτολ.Τετράβ.80 **τὰ καταχρηστικὰ καὶ συνεργατικὰ πρός τι.**

καταχρηστικῶς ἐπίρρ. μτγν., νεώτ. κ. δημ., συγκ. **καταχρηστικώτερον** κατὰ τρόπον καταχρηστικόν, κατὰ κατάχρησιν βλ.λ.3), οὐχὶ κυριολεκτικῶς : Στράβ.7,7,11 **δεῖ δέχεσθαι θέμιστας καταχρηστικῶς καὶ βουλάς,** Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.1,191· ὁμ. ἀντίθ. τῷ κυρίως : Διον.Θρ.632,24, Φιλόδ.Ποιημ.5,15, Φιλ. 1,68· κ. τὸ συγκρ. : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.4,26, Σέξτ. 'Εμπ.Μαθ.6,2· ‖ νεώτ. κ. δημ. κατὰ παράβασιν ἀρχῆς, ἔθους, νόμου κττ., κατ' ἐξαίρεσιν.

κατάχρισις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταχρίω βλ.λ., χρῖσις, ἐπάλειψις : Ἀλέξ.'Αφρ.2,59, Ἡλιόδ.Αἰθ.6,11.

κατάχρισμα-ατος (τό) μτγν. τὸ καταχριόμενον, ἡ ἀλοιφή, τὸ χρῖσμα : Ἀντυλλ.π.'Ορειβ.10,27,1.

καταχριστιανικῶς μσν. κατὰ τρόπον χριστιανικόν, ἁρμόζοντα εἰς χριστιανούς : Ζιγαβ.ένΜ1 131,33.

κατάχριστος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ κατακεχρισμένος, ἀληλιμμένος : Ἀντυλλ.π.'Ορειβ.10,24,10, Εὐστ.Πον.83,35.

καταχρίω (χρίω), μέλλ. **καταχρίσω,** χρίω τι ἐντελῶς, επαλείφω ὡς ἀλοιφήν : Ἀριστλ ΖΙ 625b,31 **τροφὴν αὐτοῖς παραθεῖσαι καταχρίουσιν,** Ἐπιγρ. **καταχρίειν τέγη,** αὐτ. **καταχρίειν τὰ τείχη τῆς σκηνῆς,** ΠΔ Ἔξ.2,3 **ἔλαβεν αὐτῷ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θῖβιν, καὶ κατέχρισεν αὐτὴν ἀσφαλτοπίσσῃ,** Αἰλ.ΠΙ 2,15 **καταχρίειν θρόνους ἀσβόλῳ·** κ. παθ. : Φίλ.2,158 **ἐλαίῳ καταχρίεσθαι,** Διοσκ.2,70, Μᾶρκ. Αὐρ.3,3 **βολβίτῳ κατακεχρισμένος,** Γλωσσ. **κατακεχριμένα** (= ὑπερπληρωμένα)· ‖ ὁμ. κ. μέσ. : Λουκ.'Ανάχ.9 **πηλῷ καταχριόμενον,** Ἀρτεμίδ. Δαλδ 4,41 **καταχρίεσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ αἱ γυναῖκες** (φιμυθιοῦσθαι)· ‖ τὸ ἐνεργ. μτφ. : Θεμίστ.Λόγ 32,357Β **καταχρίουσι καὶ ἀπαλείφουσι τὸν πατέρα·** **2**) ρηματ.π. κατάχρισις, κατάχρισμα, κατάχριστος.

κατάχρυσος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ χρυσοῦ κεκολυμμένος, ἐπίχρυσος : Πλούτ.'Ηθ.753F, Λουκ.'Αλέξ.13 **διάζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων κατάχρυσον·** ‖ κ. μτφ. ὁ μόνον κατ' ἐπιφάνειαν τοιοῦτος, δθ. κίβδηλος, νόθος : Φιλόδ. Ποιημ.5,15· **2**) ὁ εἰς χρυσὸν πλούσιος : Πολύβ. 7,97 **κ- ψάμμος** (χρυσοφόρος)· ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὁλοκληρίαν χρυσοῦς, ὁλόχρυσος· **3**) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ πλήρης ἀγαθῶν ἰδιοτήτων, ποὺ εἶναι γεμάτος προτερήματα, ἀξιαγάπητος : Δίφιλ.60,1 (πρβλ.δημ. φρ. **χρυσὸς ἄνθρωπος,-παιδὶ μάλαμα).**

καταχρυσῶ-όω διὰ χρυσοῦ καλύπτω, ἐπιχρυσώνω : Ἡρ 4,26 **τὴν δὲ κεφαλὴν αὐτοῦ ψιλώσαντες καὶ ἐκκαθήραντες καταχρυσοῦσι,** αὐτ. 2,129· κ. παθ. : αὐτ.2,63 **νηῷ σμικρῷ ξυλίνῳ κατακεχρυσωμένῳ·** **2**) μτφ. λαμπρύνω, κοσμῶ : Πλούτ.Περ.12 **τὴν πόλιν καταχρυσοῦντες καὶ καλλωπίζοντες·** **3**) ἀναφορ. πρὸς πρόσ. καθ' ὑπερβολὴν ἐκθειάζω, ἐπαινῶ : Ἀριστφ.'Εκκλ.826 **κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.**

καταχρύσως ἐπίρρ. μτγν. μτφ. προαποιητῶς, εὐσχημόνως : Φιλόδ.Εὐσ.17.

καταχρῶ-άω (κατά - χρῶ 3)) μ. ἰων. ἐν χρ. ἐν τῷ γ' ἑν. πρόσ., ἀρκεῖ, χρησιμεύει : Ἡρ.7,70 **ἀντὶ μὲν λόφου ἡ λοφιὴ κατέχρα** (ἡ χαίτη ἐχρησίμευεν εἰς αὐτοὺς ἀντί ..)· ‖ κ. ἀπρόσ. εἶναι ἀρκετόν, ἱκανόν, ἀρκεῖ, φθάνει : Ἡρ.4,118 **οὐδέ οἱ καταχρήσει .. ὑμέων ἀπέχεσθαι** (οὔτε θὰ ἀρκέσῃ εἰς αὐτόν, θὰ εὐχαριστηθῇ ν' ἀπομακρύνῃ τὰς χεῖράς του ἀπὸ σᾶς), αὐτ.1,164 **ὡς οἱ καταχρᾷ, εἰ βούλονται** (ὅτι εἶναι εἰς αὐτὸν ἀρκετόν

ἐὰν . .), Φοῖνιξ 2,21 δός τι καὶ καταχρήσει (θὰ ἀρκέσῃ)· || τὸ μέσ. κατοχρῶμαι βλ.λ.

καταχρώζω κ. καταχρώννυμι βλ.λ.

καταχρῶμαι-άομαι (καταχρῶμαι) κ. νεώτ. κ. δημ., δελφ. καταχρέομαι, μέλλ. καταχρήσομαι, ἀόρ. κατεχρήσθην κ. νεώτ. κατεχράσθην κ. δημ. καταχράστηκα, ποιοῦμαι πλήρη, μεγάλην χρῆσιν πραγματός τινος, μτ. δοτ. κ. ἐμπροθ. προσδιορ. (εἰς, ἐπί, πρός) : Πλάτ Νόμ.700C οὐκ ἐξῆν ἄλλῳ εἰς ἄλλο καταχρῆσθαι μέλους εἶδος, αὐτ. Πολ 520A ἵνα καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως, αὐτ.Κρατ.426E φαίνεταί μοι τούτῳ πρὸς ταῦτα κατακεχρῆσθαι, αὐτ.Φίλ. 51A μάντεσι καταχρῶμαι πρὸς τὸ τινὰς ἡδονὰς εἶναι δοκούσας, Ἰσοκρ.4,9 τὸ δ' ἐν καιρῷ ταύταις καταχρήσασθαι, Δημ.277 κενῇ προφάσει ταύτῃ κατεχρῶ, αὐτ.939 λόγους λέγειν, οἴσπερ νυνὶ κατακέχρηται (δ.γρ. καταχρῆται, ἐν ἐνεργ. σημ.), Ἀριστλ.Ἀναπν.473a,23 καταχρῆται ἡ φύσις ἐν παρέργῳ τῇ . . ἀναπνοῇ πρὸς τὴν ὄσφρησιν· κ. μτ. αἰτ. : Ἀριστλ.ΖΜ 663b,33 τὴν . . ὑπερβολὴν . . ἐπὶ βοήθειαν . . καταχρῆται ἡ φύσις, Ἐπιγρ. καταχρῆσθαί τι εἴς τι, Ἰώσ.ΠΙ 5,9,1 εἰς δέον κατεχρῆτο την ἄνεσιν, Λουκ.Προμ.4 τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν ἔχον εἴη ἐς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι· || κ. ἀπολ. κτ. παρακ. μτχ. ἐν παθ. σημ. : Ἄμφις 14,4 ἐξεύρημα . . Ἀθήνησιν . . κατακεχρημένον ἐν συμποσίοις ἰδίᾳ 'στι (ἔχει πλέον καταντήσει σύνηθες ἐν Ἀθήναις)· 2) μεταχειρίζομαί τινα ἤ τι κατὰ βούλησιν, κάμνω τινὰ ἤ τι ὅ,τι θέλω : Αἰσχίν.1,122 οὐδ' ἥκω παραιτησόμενος ὑμᾶς, ἀλλὰ καταχρήσασθέ μοι, εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶναι· 3) μεταχειρίζομαι διὰ τέλους, ἐξαντλῶ τι διὰ τῆς χρήσεως, κατανολίσκω, δαπανῶ, ἐξοδεύω, μτ. αἰτ. : Λυσ.19,22 τοῦ ἀδελφοῦ.. τεσσαράκοντα μνᾶς.. κατεχρήσατο, Πάπ. οἱ μάγειροι τὸ στέαρ κατεχράσθωσαν, Πάπ. ἀργύριον κατακεχρήμεθα, Ἐπιγρ. τὰ κρέα ἐν τὰν δαμοθοινίαν καταχρῆσθαι· κ. μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. προαδιορ. (εἰς, παρά) : Δημ.1186 τά τε ὀφειλόμενα, καὶ εἰς ὅ τι ἕκαστον αὐτῶν κατεχρήσατο (χρησιμοποιῶ διά τι), Ἐπιγρ. κατεχρήσαντο τὰς προσόδους παρὰ τοὺς νόμους· κ. μτ. τοπ. προσδιορ. : Δημ.1154 τὸ οὖν ἀργύριον τὸ πεπορισμένον τῷ Θεοφήμῳ ἀποδοῦναι ἐνταῦθα κατεχρησάμην· κ. ἐν παθ. σημ. : Ἰσοκρ.4,74 ἀνάγκη γὰρ τὰ μὲν μέγιστ' αὐτῶν ἤδη κατακεχρῆσθαι (εἶναι ἀνάγκη τὰ μὲν μέγιστα ἐξ αὐτῶν νὰ ἔχωσιν ἐξαντληθῆ, καταναλωθῆ διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως), Πάπ. πλίνθου τῆς καταχρησθείσης εἰς τοὺς τοίχους· || ὁ παρακ. ἐν ἐνεργ. σημ. : Διογ.Λ 5,69 ὅσα κατακέχρημαι Ἀθήνησι· || πάπ. διασκορπίζω, διασπαθῶ, σπαταλῶ : καταχρησάμενος τῇ φερνῇ, αὐτ. καταχρησάμενος τοῖς προκειμένοις· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ποιοῦμαι κακήν, ἄτοπον ἢ ὑπερβολικὴν χρῆσίν τινος, κάμνω κατάχρησίν τινος : Δημ.430 οὐδὲ τὸ πιστευθῆναι προλαβόντα παρ' ὑμῶν, εἰς τὸ μεῖζω δύνασθαι κακουργεῖν καταχρῆσθαι κ. μτ. δοτ. : Πλάτ.Μενξ. 247B τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησόμενοι μηδ' ἀναλώσοντες αὐτήν, Ἀριστλ.Οὐρ.270b,24 καταχρῆσθαι ὀνόματι (μεταχειρίζεσθαι αὐτὸ ἐν ἐσφαλμένῃ σημ.), Φιλόδ.Ρητ.1,43S, Στράβ.5,1,2 τετράπλευρον μᾶλλον ἢ τρίπλευρον φαίη τις ἂν τὸ σχῆμα, . . πλὴν εἰ καταχρώμενος (πρβλ. κατάχρησις 3)). ΚΔ Κορινθ.1,9,18 εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ, αὐτ. 7,31, Συνέσ.206A χρῆσθαι ταῖς φιλίαις οὐ καταχρῆσθαι· κ. μτ. αἰτ. κ. νεώτ. : Διον.Κωμ.4 καταχρῆσθαι τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο, - καταχρᾶται τὴν καλωσύνην μου· νεώτ. κ. μτ. γεν. : καταχρᾶτοι τῆς φιλίας μου· || ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι : Ἐπιγρ. τοῦ ἀρχαίου τι καταχρῆσθαι· 5) νεώτ. κ. δημ. σφετερίζομαι, ἰδιοποιοῦμαι τὰ εἰς ἐμὲ ἐμπεπιστευμένα ξένα χρήματα : οἱ ἐπίτροποι κατεχράσθησαν τὰ χρήματα τῆς ἐκκλησίας· 6) ἐπὶ προσ. ἐν κακῇ σημ., φθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω τινά, ξεκάνω, μτ. αἰτ. : Ἡρ.1,82 καταχρήσασθαι ἑωυτόν, αὐτ.117 τέῳ δὴ μόρῳ τὸν παῖδα κατεχρήσοο, αὐτ.4,146, Πολύβ.1,85,1 κατεχρήσαντο δὲ τὰ δουλικὰ τῶν σωμάτων· κ. παθ. ἀόρ. : Ἡρ.9,120 ἐδέοντό μιν καταχρησθῆναι· 7) ἰσχυρίζομαι, διισχυρίζομαι : Δημ.1062 ἐξαπατῆσαι . . τοὺς δικαστάς, οἵτινες κατεχρῶντο, ὡς.., αὐτ.1179 ἔλεγεν ὅ,τι ἐβούλετο ἐν τῷ δικαστηρίῳ, καὶ κατεχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστὰς ὅτι ..· 8) τὸ ἐνεργ. καταχρῶ βλ.λ. ἐν χρ. μ. π. Ἰωσ.· 9) ρηματ. π. κατάχρησις, καταχραστής.

καταχρώννυμι (χρώννυμι) κ. μσν., παρατ. κατέχρωζεν, μέλλ. καταχρώσω, χρωματίζω τελείως, ἐντελῶς, βάπτω : Πολυδ.2,35 καταχρῶσαι τὴν κόμην, Ἀλέξ.Ἀφρ.Σοφ.9,3· κ. παθ. : Εὐμάθ.121 κατεχρώσθη τὸ πρόσωπον κατ' Αἰθίοπα (ἐμελάνισε)· || μτφ. τὸ παθ. κηλιδοῦμαι, λερώνομαι : Εὐρ.Ἑκ. 911 κατὰ δ' αἰθάλου κηλῖδ' . . κέχρωσαι· 2) ρηματ. π. κατάχρωσις.

κατάχρωσις-εως (ἡ) μτγν. χρωματισμός, βαφή, βάφιμο : Πολυδ.7,169.

καταχύδην ἐπίρρ. ἐν ἀφθονίᾳ, πλησμονῇ : Ἀνακρ.90,3 καταχύδην πίνουσα.

κατάχυμα ατος (τὸ) (1) μτγν. τὸ καταχεόμενον ὕδωρ, τὸ καταιονιζόμενον ἐν λουτῆρσι ἐπὶ τῶν λουομένων : Ἀμμών.78W.

κατάχυμα (τὸ) (2) δημ. αἱ πλάγιαι δοκοὶ τῆς στέγης ἐν συνόλῳ : Προικοσύμφ.π.Πασπάτ.Χιακ. Γλωσσ.ἐν λ. κατῶιν σκεπασμένον τσαὶ διωρθωμένον μὲ τὸ κατάσουμα (χιακὴ προφορὰ τοῦ κατάχυμα)· πρβλ. καταχυτό.

καταχύννω γλωσσ., νεώτ. κ. καταχύνω ἕτερος τ. τοῦ καταχέω βλ.λ.· 2) ρηματ. π. κατάχυσις, κατάχυσμα, κατάχυμα, κατάχυτος.

κατάχυσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἄνωθεν χύσις ὑγροῦ τινος : Ἱππ.Ἀφ.5,21 κατάχυσις πολλοῦ ψυχροῦ (ἐνν. ὕδατος), αὐτ.Ἄρθρ.27, Γεωπ. 13,14,11 ἡ τοῦ θερμοῦ κατάχυσις· 2) ἀγγεῖον πρὸς χύσιν : Μοῖρ.296P «πρόχους. Ἀττικοί· κατάχυσις. Ἕλληνες»· 3) ἀήρ : Ἡσ.

κατάχυσμα-ατος (τὸ) τὸ ἐπὶ τοῦ φαγητοῦ καταχεόμενον, εἶδος ζωμοῦ, σάλτσας, καρυκεύματος : Φώτ.145,2 « τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὄψων ὑπότριμμα » : Ἀριστφ.Ὄρν.535 καὶ τρίψαντες κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρόν, Πλάτ Κωμ. 173,9 βολβοὺς . . καταχύσματι δεύσας, Φιλωνίδ.9 τὰ καταχύσματ' αὐτοῖσιν ὄξος οὐκ ἔχει· 2) καταχύσματα (τὸ) ξηροὶ καρποὶ ἐν ἀναμίξει (ὡς φοίνικες, ἰσχάδες, τρωγάλια, κάρυα κλπ.), δι' ὧν ἐρραίνοντο οἱ νεόνυμφοι, ὡς καὶ πάντα τὰ πρόσωπα (οἱ νεώνητοι δοῦλοι λ.χ.), ὧν οἱ ρίπτοντες οἰωνίζοντο τὴν εὐπραγίαν : Ἀριστφ.Πλ.768 φέρε νῦν . . κομίσω καταχύσματα ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς, Θεόπομπ.Κωμ.14 τὰ καταχύσματα κατάχει τοῦ νυμφίου, Δημ.1123.

καταχυσμάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κατάχυσμα βλ.λ.1), καρύκευμα εἰς φαγητὸν ἐπιχεόμενον: Φερεκρ.103,11 τεμάχη . . καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐτρεπῆ, Πολυδ.6,68.

καταχυτήρια (τὰ) μτγν. κ. πάπ. ἑορτὴ ἐν Αἰγύπτῳ καθ' ἣν ἐπανηγυρίζετο ἡ κατὰ τὴν πλήμμυραν τοῦ Νείλου διὰ τῶν ποταμίων ὑδάτων ἄρδευσις τῶν ἀγρῶν : Εὔδοξ.Ἀστρονομ Τέχν.3,24, Πάπ.

κατάχυτλαν (τὸ) διάτρητον ἀγγεῖον, δι' οὗ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐπέχυνον τὸ ὕδωρ εἰς τὸν λουόμενον : Εὐπ.283· || κ. ἐπιθετ. : Φερεκρ.108,19 ἐν καταχύτλοις λεκάναισι· πρβλ. κατάχυσις 2).

κατάχυτος-ον μσν. ὁ ἐν διαχύσει, ὁ ἀφθόνως διακεχυμένος, διάχυτος : ΚΜανασσ.π.Κουμαν. Ἀθησ. ἐν λ. **κατάχυτος ὑγρὰ φῦσις.**

καταχυτό (τὸ) δημ. τὸ ὑπόστεγον, ἡ ξυλοδομὴ τῆς στέγης : Βαλαωρ Φωτ.2,128 **κι ἐπάνω στὰ καταχυτὰ φωλιὲς χελιδονῆσες.**

καταχυτρίζω ἐγχυτρίζω βλ.λ. : Ἀριστφ.απ.793.

καταχῶ-άω (χοῦς) μτγν. καταχώνειν, ἐν χρ. κ. μτφ. : Λιβάν.Λόγ.37,3 **καταχοῦν ὑπὸ τῆς ἀληθείας·** **2)** ἀποκρύπτω, καλύπτω : Βέττ.Βάλ.301,9.

καταχωλεύω (χωλεύω) μτγν. διὰ τῆς χωλότητός μου γίνομαι αἰτία γέλωτος, διασκεδάσεως εἴς τινα . Γρηγ.Ναζ 1,164Α **ὁ καταχωλεύων θεὸς τῶν θεῶν λυπουμένων** (περὶ τοῦ Ἡφαίστου).

κατάχωλος-ον (χωλός) ὁ ὅλως διόλου, ἐντελῶς χωλός . Ἀλκ.Κωμ.2.

καταχώνευσις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταχωνεύω βλ.λ. : Νικ.Χων.734,18 (ἐκδ. Βόνν. .

καταχωνεύω κ. δημ. κατατήκω, λειώνω:Δημ. 617 **οὐδὲ χρυσίδες . . ἄγουσ' ἑκάστη μνᾶν, ἄς, ὅταν σοι δοκῇ, σὺ πάλιν γράφεις καταχωνεύειν,** Δείναρχ.1,69 **καὶ καταχωνεύειν τὸν ἴδιον κοσμον τῶν γυναικῶν,** Στράβ.9,1,20,Ἀπп.Μιθρ.21 **τοῦ στόματος κατεχώνευσε χρυσίον** (ἔχυσε τετηκότα χρυσὸν εἰς τὸ στόμα του)· **2)** δημ. ἀποκρύπτω, ἐξαφανίζω, καταχωνιάζω βλ.λ.

καταχωνιάζω δημ. καταπίνω, καταβροχθίζω· **2)** χώνω βαθέως, κατακαλύπτω διὰ χώματος· ὅθ. ἐξαφανίζω, ἀποκρύπτω : **ποιὸς ξέρει ποῦ τά 'χει καταχωνιάσει τὰ κλεφιμαῖκα·** **3)** ρηματ. π. κατοχώνιασμα, καταχωνιαστής.

καταχώνιασμα (τὸ) δημ. ἀπόκρυψις, ἐξαφάνισις· **2)** ἀφανισμός, ὄλεθρος.

καταχωνιαστής (ὁ) δημ. θηλ. **-άστρα** ὁ ἐξαφανίζων, ἀποκρύπτων.

καταχώννυμι (χώννυμι), μσν. κ.νεώτ. **καταχωννύω,** δημ. **καταχώνω,** μέλλ. **καταχώσω,** ἀόρ. νεώτ. **κατέχωσα,** κ. δημ. **(ἐ)κατάχωσα,** νεώτ. παθ ἀόρ. **κατεχώσθην,** κ. δημ. **καταχώστηκα,** παρακ. μτχ. **κατακεχωσμένος,** κ. δημ. **καταχωσμένος,** χωννύω τι εἰς βάθος ἐν τῷ χώματι ἢ ἀλλοῦ που, κατακαλύπτω τινὰ ἢ τι διὰ σωροῦ χώματος, ἄμμου, λίθων, ἰλύος, χιόνος κττ., κρύπτω, θάπτω : Ἡρ.4,173 **ἐν τῇ ψάμμῳ.. ὁ νότος κατέχωσέ σφεας,** αὐτ.7,225 **σφέας . . κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες,** Ἀριστφ.Ἀχ.295 **κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις,** ΠΔ Ζαχ.9,15 **καταχώσουσιν αὐτοὺς ἐν λίθοις σφενδόνης,** Ἱππιατρ.34 **καταχωννύειν ἐν κοπρίᾳ·** κ. παθ. : Λιβάν Λόγ.61,15, Κάλβ Ὠδ.17,7 **εἰς κάθε στῆθος** **ἕνα μαχαίρι στέκεται** **καταχωσμένον·** **2)** φράττω, ἀποφράττω, στουππώνω : Διόδ.Σ 24,1 **στόμιον τοῦ λιμένος πε τεκαίδεκα κερκούρους ναῦς λίθων πληρώσαντες κατέχωσαν·** **3)** μτφ. κατακλύζω : ΑΒ 45,21 «κατοχῶσαι καὶ λόγοις, ὕμνοις καὶ ἐπαίνοις, οἷον καταπληρῶσαι» : Πλάτ.Θεαίτ.177C **πλείω ἀεὶ ἐπιρρέοντα καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον** (θὰ κατακαλύψωσι, θὰ καταπνίξωσι τὸ ἐξ ἀρχῆς ζήτημά μας), αὐτ.Γοργ.512C **καταχώσειεν ἂν ὑμᾶς τοῖς λόγοις,** Πλούτ.Ἠθ.512E **καταχώννυμι τὴν ἐρώτησιν·** **4)** τὸ παθ. μτφ. θάπτομαι ἐν ἀφανείᾳ, ἐπισκιάζομαι : Πλάτ.Κρατ.414C **τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα κατακέχρωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά,** Βέττ.Βάλ.301,9 **ἐνθυμήσεις μυστικῶς κατακεχωσμέναι·** **5)** μτφ. κατοθλίβω, καταπιέζω, καταστρέφω, ἀφανίζω : Λιβάν. Λόγ.63,19 **τίνας μέλλων δι' ὑμῶν δυσμενεῖς καταχώσειν·** **6)** ρηματ. π. κατάχωσις.

καταχωρίζω (χωρίζω) κ. νεώτ., ἀττ. μέλλ. **καταχωρῶ,** ἀόρ. **κατεχώρισα** παθ. ἀόρ. **κατεχωρίσθην,** μτχ. παθ. παρακ. **κατακεχωρισμένος,** κατὰ χώραν τίθημί τι, τοποθετῶ τι ἔν τινι θέσει κατατάσσω, διατάσσω : Ξεν ΚΠ 4,3,3 **ταῦτα μὲν ὅμως κατεχώριζε·** ‖ συνήθ. ἐπὶ στρατιωτῶν : αὐτ. Ἀν.6,5,10 **τοὺς .. λόχους καταχωρίσας ἧπερ ὑμῖν δοκεῖ,** αὐτ.ΚΠ 2,2,8,αὐτ.6,3,10 **τὸ ἄλλο στράτευμα αὐτοῦ κατεχώριζεν·** ‖ κ.γεν.θέτω, τοποθετῶ : Πλωτῖν.3,2,12 **καταχωρίζειν κατ' ἀξίαν·** ‖ κ.παθ. καταλαμβάνω θέσιν τινά, τάσσομαι, τοποθετοῦμαι · Ξεν.ΚΠ 8,5,2 **ταχὺ δὲ κατεχωρίζετο ὅπου δέοι·** **2)** ἐγγράφω ἔν τινι καταλόγῳ, ἀναγράφω ἔν τινι βιβλίῳ, καταγράφω ἢ ποιοῦμαι μνείαν πράξεώς τινος ἢ ἀποφάσεως εἰς τὰ δημόσια βιβλία : ΠΔ Ἐσθ.2,23 **προσέταξεν ὁ βασιλεὺς καταχωρίσαι εἰς μνημόσυνον ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ,** Ἐπιγρ. **καταχωρίζειν εἰς τὴν τῶν ὑπομνημάτων δέλτον·** κ. παθ. : Σάτυρ.Εὐρ.ἀπ.39 XVII 27 (διαμαρτυρίαν) **κατακεχωρισμένην ἐν στασίμῳ,** ΠΔ Παραλ.1,27,24 **οὐ κατεχωρίσθη ὁ ἀριθμὸς ἐν βιβλίῳ λόγων τῶν ἡμερῶν τοῦ βασιλέως,** Ἐπιγρ **τὰ ἐν τῷ ψηφίσματι κατακεχωρισμένα·** ‖ **καταχωρίζειν** ὅρος παρ' ἀρχ. σημαίνων τὸ πρωτοκολλεῖν ἐν τοῖς δημοσίοις ἀρχείοις (δημοσίοις γράμμασι) πράξεις ἰδιωτῶν, ψηφίσματα δήμου, θιάσων κττ.· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐγγράφω **τι εἰς** τὴν **οἰκεῖαν** θέσιν βιβλίου, πίνακος, λογαριασμοῦ : **κατεχώρισε τὰς πράξεις τοῦ ἡμερολογίου εἰς τὸ καθολικόν, - ἡ αἴτησις σας κατεχωρίσθη εἰς τὸ πρωτόκολλον·** ‖ **καταχωρίζω τι εἰς ἐφημερίδα** δημοσιεύω τι ἐν ἐφημερίδι, ἰδ. ἀγγελίαν, δήλωσιν, κττ.· **3)** ὁρίζω, κατατάσσω, ἐγγράφω : Ἀριστέ.136 **καταχωρίζειν εἰς τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα,** Πάπ. **καταχωρίσαι αὐτὸν εἰς φυλὴν καὶ δῆμον κ. παθ. :** αὐτ. **οἱ εἰς τὸ ναυτικὸν κατακεχωρισμένοι·** ‖ ὁρίζω τὴν χρῆσίν τινος εἴς τι, δαπανῶ, ἀναλίσκω τι εἴς τι : Διόδ.Σ 5,17 **ὠνούμενοι γυναῖκας καὶ οἶνον, ἅπαντα τὸν μισθὸν εἰς ταῦτα κατεχώριζον·** κ. ἐπὶ δεδημευμένης περιουσίας : Πάπ. **τὰ ὑπάρχοντά τινος καταχωρίζειν εἰς τὸ βασιλικόν·** κ. παθ. : αὐτ. **τὰ εἰς τὸ ναυτικὸν κατακεχωρισμένα·** **4)** δι' ἐπισήμου πράξεως μεταβιβάζω τινί : Πάπ. **καταχωρίζειν τινί·** **5)** καταγράφω ἐν βιβλίῳ, περιλαμβάνω, ἀναφέρω : Ἀπολλ.Κιτ.1 **οὕτως κατακεχώρικεν** (ὁ Ἱπποκράτης), Φιλόδ.Ποιημ.994 ἀπ.48, Διον.Ἁλ.Ρωμ.1,6, Στράβ.1,2,3 **ὑπέρ τε τῶν Αἰθιόπων ὅσα ἐπύθετο καταχωρίσαι εἰς τὴν ποίησιν,** Διόδ.Σ 5,5 **κατεχώρισε ἐν τοῖς ποιήμασι τούσδε τοὺς στίχους,** Ἀθήν.Μηχ.29,10 **Κτησίβιος κατεχώρισεν, ὥστε . .** κ. παθ. : Ἐπιγρ. **ἐν ἱστορίαις καταχωρίζεσθαι,** Φιλόδ.Ρητ.1,160S **καταχωρίζεσθαι παρά τισι·** **6)** ρηματ.π. καταχωρισμός, καταχώρισις.

καταχώρισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταχωρίζω βλ.λ., ἐγγραφὴ εἰς βιβλίον, λογιστικὸν πίνακα, κατάστιχον, λογαριασμόν : **καταχώρισις λογαριασμῶν, - κ. τῶν νέων δαπανῶν** [illegible] λογιστ[illegible] βιβλία, **- καταχώρισις ληξιαρχ[illegible] πράξεων·** ‖ δημοσίευσις : **καταχώρισις** ἀγγε[illegible]ας **εἰς ἐφημερίδα.**

καταχωρισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ εἰς βιβλίον, κατάλογον ἐγγραφή, καταχώρισις : Πάπ.· **2)** διευθέτησις, ταξιθέτησις, ταξινόμησις : Ἀνδρόν.P 576M **καταχωρισμὸς πράξεων.**

καταχωρῶ-έω (χωρῶ) μτγν. κ. νεώτ. παραχωρῶ, παραδίδω τι εἴς τινα ἢ ἐνδίδω, ὑποχωρῶ ὡς πρός τι : Πλούτ.Ἠθ.312Β **καταχωρεῖν τινί τι,** Διογ.Λ 5,71 **καταχωρεῖν τινί τινας·** ὁμ. κ. ἀναφορ. πρὸς ἀξίας, τόκους κττ. : Ἐπιγρ. **τοὺς τόκους καταχωρεῖν . . ἐς τὸ θεῖον·** **2)** νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ καταχωρίζω βλ.λ.2) ἐν εἰδ. σημ.

κατάχωσις εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταχώννυμι-ώνω βλ.λ. : Γεωπ.4,3,2.

καταφαίρουσι Ἡσ. « κινοῦνται ».

καταφακάζω |φακάζω| ἀττ. ἀντὶ καταφεκάζω βλ.λ. : Αἰσχ.'Αγ.561 **δρόσοι κατεφάκαζον.**

καταφάλλω (φάλλω) μτγν. κρούω, παίζω κιθάραν ἢ ἄλλο τι ἔγχορδον ὄργανον : Πλούτ.'Ηθ. 713Ε |συμπόσιον| **καταυλεῖν καὶ καταφάλλειν·** || τὸ παθ. τέρπομαι ἀκούων κιθάραν ἢ ἄλλο τι ἔγχορδον ὄργανον, ἀπολαύω μουσικῆς : αὐτ.785Ε **εὐωχήσομεν αὐτὸν καταφαλλόμενον καὶ καταυλούμενον·** || ἐπὶ τόπων, ἀντηχῶ ἐκ μουσικῆς : Πλούτ.'Αντ.56 **νῆσος . . κατηυλεῖτο καὶ κατεφάλλετο** |ἀντήχει ὑπὸ τῶν αὐλημάτων καὶ τῶν φαλμῶν|· **2)** τὸ παθ. θάπτομαι ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς : Προκ.Περσ.2,23 **οὔτε οἱ νεκροὶ ἐκομίζοντο καταφαλλόμενοι·** **3)** μτφ. : Πορφ. Χριστ.34 **καταφάλλεται . . ὁ δημιουργὸς** (αἰνεῖται ἐν τυμπάνοις).

κατάφασις-εως (ἡ) |καταφῶ| 'Επιγρ. δωρ. τ. τοῦ κατάφησις, ἡ ἀνασκάλευσις τοῦ ἐδάφους, τὰ σκάλισμα τοῦ ἐδάφους μὲ τὸ ξύστρον : **τοῦ σφαιριστηρίου τὰν σκάφιν καὶ ὁμάλιξιν καὶ τὴν κατάφασιν ποιῆσαι.**

καταφέγω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ φέγω βλ.λ. : Κύριλλ.

καταφεκάζω κ. μσν., ἀττ καταφακάζω διὰ φεκάδων ραντίζω, καταβρέχω, ραίνω μὲ λεπτήν, ἀραιὰν βροχήν : Αἰσχ.'Αγ.561 **δρόσοι κατεφάκαζον . . οἶνος ἐσθημάτων,** Πλούτ.'Αλέξ.35, Γεωπ.5,39,2.

καταφελλίζομαι (φελλίζομαι) μτγν. γίνομαι φελλός, ἀδυνατῶ νὰ προφέρω καλῶς ὅλα τὰ γράμματα : Φιλόστρ.Εἰκ.1,25 **κατεφελλισμέναι τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ οἴνου.**

καταφεύδομαι |φεύδομαι| κ. μσν., μέλλ. **καταφεύσομαι,** παρακ. **κατέφευσμαι** (κ. ἐν παθ. σημ.), **παθ. ἀόρ. κατεφεύσθην,** λέγω φεύδη κατά τινος, **μτ. γενικ.** : 'Αριστφ.Εἰρ.533 **κλαύσάρα σὺ ταύτης καταφευδόμενος,** 'Αντιφ.2,4,7,Λυσ.16,8 **ὅτι περιφανῶς ἐτόλμησάν μου καταφεύσασθαι,** Πλάτ.Πολ. 381D **μηδὲ Πρωτέως καὶ Θέτιδος καταφευδέσθω μηδείς,** Δημ 558· || κ. μτ. (γενικ. κ.) ἐμπροθ. προσδιορ. (πρός), κατηγορῶ τινα φευδῶς πρός τινά : Πλούτ.Θεμ.25 **λέγων, ὅτι κατηγορήσοι καὶ καταφεύσοιτο πρὸς τοὺς 'Αθηναίους,** αὐτ.Φωκ. 33 **παῦσαί μου πρὸς τὸν βασιλέα καταφευδόμενος·** κ. ἀπολ.: 'Υπερείδ.Λυκόφρ.8· || ἰσχυρίζομαι, **ἀναφέρω** τι φευδῶς κατά τινος : 'Ανδοκ.1,8 **ῥᾳδίως γνώσεσθ' ἅ μου κατεφεύσαντο οἱ κατήγοροι,** Πλάτ.Πολ.391D **οἷα νῦν καταφεύδονται αὐτῶν,** αὐτ.Εὐθ.283Ε, Δημ.228 **τὰ πλεῖστα κατεφεύσατό μου·** **2)** λέγω, πλάττω φεύδη, ἰσχυρίζομαι φευδῶς, προφασίζομαι : Εὐρ.Βάκχ.334 **καὶ** καταφεύδου καλῶς **ὡς ἔστι Σεμέλης,** Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.1,191 **τοιαῦτ' ἄττα . . καταφλυαρεῖ τε καὶ καταφεύδεται προστιθεῖσα καθ'** ἡμῶν ἀγγελίας· || ὡς παθ. ἀναφέρομαι φευδῶς : Θέων Ρητ.2 **'Ελληνικὸς ὅρκος καταφεύδεται'** || ἐν τῷ παρακ. **τὰ κατεφευσμένα** αἱ φευδεῖς διαβεβαιώσεις, ἰσχυρισμοί : 'Αντιφ.5,19 **χαλεπόν γε τὰ ἐκ πολλοῦ κατεφευσμένα καὶ ἐπιβεβουλευμένα, ταῦτα παραχρῆμα ἀπελέγχειν·** || κατηγοροῦμαι φευδῶς : Φιλόστρ.'Ηρ.10,7 **προδότης εἶναι κατεφεύσθη·** **3)** προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ἐπινοῶ : Δημ.229 **ἃ κατεφεύδου καὶ διέβαλλες ἐξετάσω,** Διον.'Αλ. Ρωμ.4,68 **ἐπίθετον ἑαυτοῦ καταφεύσασθαι μωρίαν** (προσποιεῖσθαι τὸν μωρόν)· || κ. μτ. γενικ. προσποιοῦμαί τι, ὑποκρίνομαι : Λουκ.'Ον.7 **τοῦ ὕπνου καταφευσάμενος ἀνίσταμαι καὶ ἔργῳ ἀπῄειν ἔνθα ᾤκουν·** **4)** μτ. γενικ. παρέχω φευδεῖς πληροφορίας περί τινος, δίδω ἐσφαλμένην ἔκθεσιν περί τινος : 'Αριστλ.Πρ.950b,6 **καταφεύδεσθαι γένους,** 'Ιώσ.Πίί Προοίμ.1 **καταφεύδεσθαι τῶν πραγμάτων·** **5)** ὡς παθ. ἐπὶ συγγραμμάτων, ἀποδίδομαι φευδῶς, ἐσφαλμένως εἴς τινα, μτ.γενικ.: Αἰλ.Πί 12,36 **εἰ μὴ οὐκ εἰσὶν 'Ησιόδου τὰ ἔπη, ἀλλὰ . . κατέφευσται αὐτοῦ·** || κ. ἀπολ. εἶμαι νόθος : Πλούτ.'Ηθ.833C,'Αθήν.15,697Α **'Αριστοτέλης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς ἀσεβείας, εἰ μὴ κατέφευσται ὁ λόγος·** **6)** ὁμ. ὡς παθ. ἔχω ἄδικον, εὑρίσκομαι ἐν πλάνῃ, πλανῶμαι : Φιλόδ.Μουσ.103Κ,Στράβ. 9,2,33 **ὁ 'Αλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα παρέτρεφε τοῦ Κουαρίου, οὕτω καὶ τοῦ 'Ογχηστοῦ κατέφευσται πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ 'Ελικῶνος αὐτὸν τιθείς·** κ. **μτ. γενικ.** πλανῶμαι ὡς πρός τι : Σωρ.1,14,αὐτ.2,4· **7)** ρηματ. π. κατάφευσις, καταφευσμός, κατάφευσμα, καταφεύστης.

καταφευδομαρτυρῶ-έω φευδῶς μαρτυρῶ κατά τινος : Ξεν.'Απολ.24 **τοὺς μὲν διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ ἐπιορκοῦντας καταφευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ·** κ. παθ. διὰ φευδῶν μαρτυριῶν προσβάλλομαι, ἡττῶμαι ἐν δίκῃ, καταδικάζομαι : Πλάτ.Γοργ.472Α **ἐνίοτε γὰρ ἂν καὶ καταφευδομαρτυρηθείη τις ὑπὸ πολλῶν,** 'Ισαῖ.5,9· **2)** μέσ. παρουσιάζω φευδομάρτυρας πρὸς ὑπεράσπισίν μου : Δημ.846· **3)** παθ. πίπτω θῦμα φευδομαρτυρίας : Πλάτ.Γοργ.472Α **ἐνίοτε γὰρ ἂν καὶ καταφευδομαρτυρηθείη τις ὑπὸ πολλῶν καὶ δοκούντων εἶναί τι,** 'Ισαῖ.5,9.

κατάφευσις-εως (ἡ) μτγν. φευδὴς διήγησις, ἔκθεσις : Στράβ.1,3,18 **βέλτιον δὲ αἰτιᾶσθαι μεταβολὴν ἢ ἄγνοιαν ἢ κατάφευσιν τῶν τόπων κατὰ τὸ μυθῶδες.**

κατάφευσμα-ατος (τό) |καταφεύδομαι| μτγν. ἡ φευδὴς κατηγορία : Μητρόδ.Λ άπ.18· || γεν. τὸ φευδὲς ἐπινόημα, πλάσμα, φεῦμα, φεῦδος : 'Αρρ. 'Επικτ.2,20,23.

καταφευσμός (ὁ) |καταφεύδομαι| μτγν. φευδὴς κατηγορία, συκοφαντία, διαβολή : ΠΔ Σοφ.Σειρ. 26,5 **διαβολὴν πόλεως, καὶ ἐκκλησίαν ὄχλου, καὶ καταφευσμὸν ὑπὲρ θάνατον, πάντα μοχθηρά.**

καταφεύστης (ὁ) (καταφεύδομαι) γλωσσ. ὁ ἐπινοήσας, ὁ ἐφευρέτης.

κατάφευστος-ον ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀκατάφευστος

καταφέφω (φέφω) 'Ησ. κατασκοτίζω.

καταφηλαφῶ-άω |φηλαφῶ| μτγν. ἐπιτατ. τοῦ φηλαφῶ βλ.λ. : Λουκ.'Ον.14 **ταῦτα εἶπε καταφηλαφήσασά μου τὰ ὦτα καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα** **2)** ἐξετάζω, ἐρευνῶ, δοκιμάζω : Πάπ. **καταφηλάφησον μετὰ πάσης ἀκριβείας** (περὶ τοῦ τοιούτου) **λαιπαδαρίου,** αὐτ. **μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐραυνῆσαι καὶ καταφηλαφῆσαι χάριν τῶν αὐτῶν φυγάδων.**

κατάφησις-εως (ἡ) |καταφῶ| 'Επιγρ., δωρ. κατάφασις ἡ ἀνασκάλευσις τοῦ ἐδάφους, τὸ σκάλισμα τοῦ ἐδάφους μὲ τὸ ξύστρον.

καταφηφίζομαι |φηφίζομαι|, μέλλ. **καταφηφιοῦμαι,** μτγν. παρακ. ἐνεργ. τ. **κατεφήφικα,** νεώτ. **καταφηφίζω,** φηφίζω κατά τινος, καταδικάζω, ἀποφαίνομαι κατά τινος διὰ τῆς φήφου μου, μτ.γενικ : 'Αντιφ.1,12 **ὅπως αὐτῶν μὴ καταφηφίσησθε,** Λυσ. 10,31 **ὑμῶν δέομαι καταφηφίσασθαι Θεομνήστου,** Ξεν.'Απολ.32, Πλάτ.'Απολ.36Α **ὅτι μου κατεφηφίσασθε,** αὐτ.41D **τοῖς καταφηφισαμένοις μου καὶ τοῖς κατηγόροις οὐ πάνυ χαλεπαίνω·** κ. μτφ. : Δημόκρ.159 **τῆς φυχῆς καταφηφίζεσθαι·** || μτ. αἰτ. προσδιορ. τῆς ποινῆς ἢ τῆς αἰτίας : Λυσ.12,100 **αὐτῶν θάνατον καταφηφιεῖσθαι** |ὅτι θὰ καταδικάσητε αὐτοὺς διὰ τῆς φήφου σας εἰς θάνατον|, αὐτ.14,11 **τούτου μὲν δειλίαν καταφηφίζεσθαι,** Ξεν.'Ελλ 1,5,19 **ὑπὸ 'Αθηναίων κατεφηφισμένων αὐτοῦ θάνατον,** Πλάτ.Γοργ 516Α **κλοπὴν αὐτοῦ κατεφηφίσαντο,** 'Ισοκρ.15,297 **ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε κατεφηφισμένοι τὴν τοιαύτην ἀδικίαν·** || κ. ἀπολ. : Πλάτ.Νόμ.878D **οἱ καταφηφισάμενοι δικασταί·** || μτγν. κ. μτ. ἐνεργ. παρακ. : Διον.'Αλ Ρωμ.4,58 **κατεφήφικα δουλείας καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις,** αὐτ.5,8· || ὁ παθ. ἀόρ. κ. παρακ.

ἐν παθ. σημ καταδικάζομαι : Δημ.563 ἥλωκεν ἤδη καὶ κατεφήφισται· || κ. μτ. γενικ. προσδιορ. τῆς ποινῆς ἢ τῆς οἰτίας : Πλάτ.Πολ.558Α ἀνθρώπων καταφηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς [εἰς θάνατον ἢ ἐξορίαν]· || ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκδιδομένης κατά τινος : Θουκ.2,53 τὴν ἤδη κατεφηφισμένην σφῶν ἐπικρεμασθῆναι [δίκην], Λυκ.14,12, Ξεν.᾿Απολ.27 κατεφηφισμένος ἦν μου . . ὁ θάνατος· **2)** τὸ μέσ. λαμβάνω μέτρα κατά τινος : Πλούτ.Καῖσ.29 καταφηφιζάμενος ὢν ἐκεῖνος οὐδὲν ἐφρόντιζεν· **3)** φηφίζω καταφατικῶς, ἀποδέχομαι διὰ τῆς φήφου μου, ἐπιδοκιμάζω, ἀντίθ. ἀποφηφίζομαι : ᾿Αριστλ.Πολιτ.1298b,39 οἱ γὰρ ἀποφηφισάμενοι μὲν κύριοι, καταφηφισάμενοι δὲ οὐ κύριοι· **4)** γεν. καταλήγω εἰς ἀπόφασιν, ἀποφασίζω : ᾿Αριστλ.Ποιητ.1461b,2, Μηνοῖ.12,1 ῎Ορθρος ᾿Ωδ.4 ἡ κρίσις ἡ δικαία τοῦ κτίσαντος καταφηφίζεται δεινὴν πανωλεθρίαν λαοῦ δυσμενοῦς· κ. παθ. : Διόδ.Σ 29,18 χωρὶς δὲ [τῶν] κοινῇ τοῖς ᾿Αχαιοῖς καταφηφισθέντων εἰς τιμὴν τἀνδρός· || κ. μτφ.: Βέττ.Βάλ.351,28 καταφηφίζεσθαι ἀείμνηστον ἡμῶν δόξαν· **5)** ρηματ. π. καταφήφισις, καταφηφισμός, καταφήφισμα.

καταφηφίζω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. κατεφήφισα κ. καταφήφισα, φηφίζω ἐναντίον τινός, καταδικάζω διὰ τῆς φήφου μου : ὁ λαὸς κατεφήφισε τὰ ἀριστερὰ κόμματα· κ. παθ. κατεφηφίσθησαν οἱ συνδυασμοὶ τῶν ριζοσπαστικῶν· || ἀπορρίπτω τι, ἀποδοκιμάζω. ὡς πρότασιν, νόμον : ἡ βουλὴ κατεφήφισε τὰς κυβερνητικὰς προτάσεις· κ. παθ. : τὸ νομοσχέδιο τῶν κομμουνιστῶν καταφηφίστηκε.

καταφήφισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐκδήλωσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταφηφίζω βλ.λ., ἡ διὰ φήφου ἀποδοκιμασία, καταδίκη : ᾿Αντιφ.1,3 περὶ τῆς καταφηφίσεως δικάζετε, Δίων Κ 36,38· || νεώτ. εἰδ. ἡ ἐν ἐκλογικῷ ἀγῶνι ἀποδοκιμασία : ἡ καταφήφισις τῶν ἀριστερῶν συνδυασμῶν.

καταφήφισμα (τὸ) καταδικαστικὴ διὰ φηφοφορίας ἀπόφασις : Walz.Ρήτ 6,175.

καταφηφισμός (ὁ) [καταφηφίζομαι] μτγν. κ. νεώτ. κ. καταφήφισις βλ.λ., ἡ διὰ τῆς φήφου καταδίκη : Πολυδ.8,149.

καταφηφοφορῶ-έω μσν. διὰ φήφου καταδικάζω τινά, καταφηφίζομαι, μτ. γεν. : Κύριλλ. κτ. ᾿Ιουλ.6,189D.

καταφηφῶ-όω διὰ συνθέσεως, συναρμογῆς φηφίδων κοσμῶ· κ. παθ. κοσμοῦμαι διὰ φηφιδωτῶν, μωσαϊκῶν : Walz.Ρήτ.1,641 τὸ πᾶν κατεφήφωται, ἐκ φηφίδων γεγραμμένων.

καταφήχω [φήχω], μέλλ. καταφήξω, τρίβω διὰ τῆς χειρός, φηλαφῶ, θωπεύω, χαϊδεύω : Εὐρ.᾿Ιππ. 110 καταφήχειν χρεὼν ἵππους, Κλέαρχ.᾿Ιστ.25 τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα παρεικότος ἐκκρεμάμενος, ταύτῃ καὶ προσπεπτωκὼς κατέφηχε, Λουκ.῎Ερωτ. 44 πριστοῦ κτενὸς ἐντομὰς κόμην καταφήχειν δυναμένας, ᾿Αγαθ.ΑΠ 11,354,12 γενείου ἄκρα καταφήχων· || μτφ. : ᾿Απολλ.Ρ 3,1102 ὣς φάτο μειλιχίοισι καταφήχων ὀάροισι· **2)** τρίβω, συντρίβω ἐν ἰγδίῳ : Νίκ.Θηρ 898· **3)** κατατρίβω, φθείρω, καταναλίσκω, καταστρέφω : Σιμων.176 χρόνος πάντα καταφήχει [πιθ.γρ.]· || τὸ παθ. κατατρίβομαι, συντρίβομαι εἰς μικρὰ τεμάχια, φθείρομαι : Σοφ.Τρ.698 ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέφηκται χθονί [Βερναρδ Γρηγ. « καταρρέει ὅλον χωρὶς νὰ φανῇ [ἴχνος τι] καὶ κατακερματισθὲν ἔχει λειώσει κατὰ γῆς »], Πλάτ.Τίμ.84Α ταῦτα πάσχον πᾶν τὸ τοιοῦτον καταφήχεται μὲν αὐτὸ πάλιν ὑπὸ τὰς σάρκας καὶ τὰ νεῦρα.

καταφιά (ἡ) δημ. ἡ κατάποσις· || ποσὸν τροφῆς ἢ ποτοῦ διὰ μιᾶς καταπινόμενον.

καταφιθυρίζω μτγν. κ. μσν. φιθυρίζω κατά τινος, κρυφίως διαβάλλω τινά : Πλούτ.᾿Ηθ.483C τὸν καταφιθυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς αὐτόν, Θεοφύλ.Σ ᾿Ιστ.207C.

καταφιλῶ-όω [φιλῶ] μτγν. καθιστῶ τι τελείως φιλόν, γυμνόν, φαλακρόν, γυμνῶ τι ἐντελῶς : Διόδ Σ 20,26 κατοφιλωθέντος δὲ τοῦτό που.

καταφίω [φίω] ΕΜ 818,35 καταουντρίβω.

καταφοφῶ-έω [φοφῶ] μτγν. φοφῶ πάνυ, πληρῶ τι φόφου, κάμνω ν' ἀντηχήσῃ τι ἐκ τοῦ φόφου : ᾿Ιώσ.ΑΙ 6,2,2 θεὸς καταφοφεῖ βρονταῖς, Κλημ.᾿Αλ.Παιδ.850,14 (ἔκδ. Dind.) φιλήματι καταφοφοῦσι τὰς ἐκκλησίας.

καταφυκτήριος-ία-ον νεώτ. ὁ ἐπιφέρων κατάφυξιν, κατοφυκτικός.

καταφυκτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ καταφύχων, δροσιστικός : ᾿Αριστλ.᾿Αναπν.479a,31· **2)** ὁ ἐπιφέρων φύξιν : καταφυκτικαὶ μηχαναί.

κατάφυκτος-ον μσν. ὁ δεκτικὸς καταφύξεως : Θησ.Στεφ. ἐν λ.

κατάφυξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ καταφύχομαι, φύχρανσις, φύξις, κρύωμα : ᾿Ιππ. Πρόρρ.1,27 αἱ μετὰ καταφύξιος δυσφορίαι, ᾿Αριστλ.ΖΜ 692a,23 ὁ φόβος κατάφυξίς δι' ὀλιγαιμότητά ἐστι, αὐτ.Ρητ.1389b,32, Θεόφρ.ΦΙ 6,8,4· **2)** εἰδ. κώνειον : ΨΔιοσκ.4,78.

κατάφυχα ἐπίρρ. δημ. ὁλοφύχως.

καταφυχαύχην-ενος (ὁ) πάπ. ὁ τὸν αὐχένα καταφύχων.

κατάφυχον (τὸ) μσν. ἡ πρὸς τὸ φυχρὸν τροπὴ τοῦ καιροῦ, τὸ δροσό : Λίβ.Ροδ.652 καὶ πρὸς ὡρίτσαν δειλινοῦ, πρὸς ὥραν καταφύχου.

κατάφυχος-ον γλωσσ. σκιερός.

καταφυχραίνω μτγν. καταφύχω, τελείαν φύξιν ἐπιφέρω : Μοσχί. ᾿Ιατρ.π.Γυν.Παθ.43,21.

κατάφυχρος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ λίαν φυχρός : ᾿Ιππ.῎Αρθρ.67, Σέξτ.᾿Εμπ.Πυρρ.1,125, Γεωπ.1,12,33 κατάφυχρος χειμών, Λίβ.Ροδ.924 κατάφυχρον ἂς πίνουσιν νερόν· **2)** μτφ. ἐπὶ χαρακτῆρος : Βέττ.Βάλ 11,32.

καταφύχω [φύχω] κ. νεώτ., μέλλ. καταφύξω, ἀόρ. κατέφυξα, παθ. μέλλ. καταφυγήσομαι, ἀόρ. κατεφύχθην κ. κατεφύγην, παρακ. κατέφυγμαι, μτχ. παθ. παρακ. κατεφυγμένος, φύχω τι καθ' ὑπερβολήν, καθιστῶ τι πάνυ φυχρόν, παγώνω τι δι' ἐντόνου φύξεως : ᾿Αριστλ.Μετ.361a,2 ὕδωρ καταφύχει τὴν ξηρὰν ἀναθυμίασιν, αὐτ.ΖΜ 650b,28 ὁ γὰρ φόβος καταφύχει, ᾿Επίκ.ἀπ.60 αἱ ἄτομοι. . κατέφυξαν [τὸ σῶμα]· κ. παθ. : ᾿Ιππ.᾿Αφορ.4,40, ᾿Αριστλ.ΖΙ 531b,31 ὅσα ἢ λίαν κατέφυκται ἢ διὰ μικρότητα ταχὺ καταφύχεται [τὰ ἔντομα]· || ἐπὶ προσ. : αὐτ.Ρητ.1389b,30 κατεφυγμένοι [ἀντίθ. θερμοί]· || νεώτ. ἡ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. κατεφυγμένος-η-ον ὡς οὐσ. βλ.λ.· **2)** μτφ. καταστέλλω, περιορίζω : ᾿Ιώσ.ΠΙ 1,2,7 οὐ κατέφυξαν τὴν ὁρμήν· κ. παθ. : Πλούτ.Πομπ.46 κατέφυκτο τὸ πρακτικόν, Βέττ.Βάλ.73,21· **3)** ἀναφύχω, δροσίζω : Αἰσχ.ἀπ.127 καταφύχει πνοή· **4)** ξηραίνω χώραν τινὰ μετὰ τὴν ἄρδευσιν : Πάπ.· || κ.παθ. ἐπὶ χώρας, εἶμαι κατάξηρος : Διόδ.Σ 1,7 χώρας κατεφυγμένης ἄφνω διάπυρος ὁ ἀὴρ γένηται, Πλούτ. Πομπ.31 πολλὴν ἄδενδρον καὶ κατεφυγμένην ἔτυχε διεληλυθώς· **5)** ἀμτβ. δροσίζομαι : ΠΔ Γεν.18,4 καταφύξατε ὑπὸ τὸ δένδρον.

καταφῶ-άω [φῶ] φηλαφῶ, θίγω, τρίβω ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρός, ἵνα κολακεύσω τινά, θωπεύω, χαϊδεύω : ῾Ηρ.6,61 τὴν δὲ καταφῶσαν τοῦ παιδίου τὴν κεφαλήν, ᾿Αριστφ.Εἰρ.75 καταφῶν αὐτὸν ὥσπερ πωλίον [τὸν κάνθαρον], Ξεν.᾿Απολ. 28 τὸν δὲ λέγεται καταφήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, ῾Ηρώνδ.6,76 φιλεῦσα, τὸ φαλακρὸν καταφῶσα, Πάπ. τοὺς γκαλοῦντας κατα-

φάν, Πολύβ.10,18,3 **τοὺς μὲν παῖδας . . καταφήσας θαρρεῖν ἐκέλευε,** Εὐνάπ.201,21 **τὰς ὑπήνας καταφῶν ἄκροις τοῖς δακτύλοις·** κ. παθ. : Ἀσκληπιάδ.Πρ.π.Γαλ.12,411· || ὁμ. τὸ παθ. πλήττομαι καταλλήλως : Σχόλ.Ἰλ.Φ 474· **2)** μτφ. καθησυχάζω, καταπραΰνω : Πολύβ.2,13,6 **καταφήσαντες δὲ καὶ πραΰναντες τὸν Ἀσδρούβαν·** **3)** ξέω, ἀποξέω : Ἐπιγρ. **καταφῶν τοὺς τοίχους·** **4)** μαλάσσω, κάνω μασσάζ : Λουκ.Ἀνάχ.1 **λίπα τε ἠλείφαντο καὶ κατέφησε μάλα εἰρηνικῶς ἅτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει.**

κατέαγα παρακ. τοῦ ρ. κατάγνυμι βλ.λ.

κατέαγμα-ατος (τὸ) (κατεάσσω) πάπ. δ. τ. τοῦ κάταγμα βλ.λ. : **κατέαγμα ξυλικῶν ἢ ἀργαλίων,** αὐτ. **ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν κρόταφον τῆς κεφαλῆς τραῦμα κατέαγμα ἐπὶ βάθους, ἐν ᾧ εὗρον μικρὰ κατεάγματα λίθων.**

κατέαξις-εως (ἡ) (κατεάσσω) γλωσσ. κάταξις βλ.λ.

κατεάσσω δ.τ. τοῦ κατάγνυμι βλ.λ., θραύω : Γλωσσ. κ.παθ.: Ἀριστλ.Μηχ.852b,22,Αἰσώπ.Μῦθ.179C **τὸ δένδρα ποτὲ κατεασσόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων.**

κατεβάζω δημ., ἀόρ. **(ἐ)κατέβασα,** παθ. ἀόρ. **(ἐ)κατεβάστηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **κατεβασμένος,** καταβιβάζω, φέρω τι ἀπὸ ὑψηλοτέρας θέσεως εἰς χαμηλοτέραν : **κατεβάστε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, - κατέβασα τὰ μπαοῦλα στὸ ὑπόγειο·** **2)** χαμηλώνω, ρίχνω κάτω : **κάθε ποὺ μὲ δῆ στὸ δρόμο, κατεβάζει τὸ κεφάλι του,** Μαλακ.Συντρ.70,2 **ἡ ἀθώα της ὄψη ροδίζει καὶ τὰ μάτια δειλὰ κατεβάζει·** || φρ. **κατεβάζω τὰ μοῦτρά μου ἢ τὰ κατεβάζω** φαίνομαι δύσθυμος, σκυθρωπάζω : **ἦρθε μὲ κατεβασμένα μοῦτρα·** || ὁμ. φρ. **κατεβάζω τὴ φωνὴ** κατεβάζω τὸν τόνον τῆς φωνῆς, ὁμιλῶ σιγανώτερα· **3)** ὑποτιμῶ, ὑποβιβάζω : **οἱ ἰδιοκτῆται κατέβασαν τὰ νοίκια, - οἱ ὑφασματέμποροι κατέβασαν τὴν τιμὴ τῶν κασμιριῶν, - οἱ ἐργοδόται σκέπτονται νὰ κατεβάσουν τοὺς μισθούς·** **4)** κ. ἐν μτφ. ἠθικῇ ἐννοίᾳ, ὑποτιμῶ, ταπεινώνω : **τὸ παλιόπαιδο δέχτηκε νὰ κατεβάση τόσο πολὺ τὴ μάννα του** μπροστὰ σὲ ξένους· **5)** παράγω, εἶμαι γόνιμος εἴς τι : **ἀρρώστησ' ἡ ἀγελάδα μας καὶ δὲν κατεβάζει** πιὰ γάλα, ὁμ. **τὰ κουκκιὰ κατεβάζουν** γάλα (διδόμενα ὡς τροφὴ εἰς γαλακτοφόρα ζῷα εὐνοοῦν τὸν σχηματισμὸν γάλακτος)· || δθ. κ. **ὁ νοῦς του κατεβάζει** εἶναι γόνιμος εἰς ἰδέας : παιγνιώδης φρ. **ἐσὺ ποὺ ξέρεις τὰ πολλὰ κι ὁ νοῦς σου κατεβάζει . .,** ὁμ. παροιμ. **ἀλί ποὺ τὸ 'χει ἡ κούτρα του νὰ κατεβάζῃ ψεῖρες** (ἐπὶ ἀνθρώπων πάντοτε ἀτυχούντων εἰς τὰς προσπαθείας των ἢ ἐν παντὶ ἀδιορθώτως ἀνικάνων)· **6)** ἐν φρ.: **τὸ βουνὸ κατεβάζει** (ἐκχύνει ριπὰς σφοδρῶν ἀνέμων), - **τὸ ποτάμι κατέβασε** (κατεπλημμύρισε)· **7)** **τὰ κατεβάζω** μτ. γενικ. ἐν αἰσχρᾷ σημ. ἐκδύω, γυμνῶ με . . . ους **συνουσίαν·** || κ. ἀμτβ. ἄνευ προσ . . **8)** εἰδ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. **κατεβασμένος** ὁ ἐκ κήλης πάσχων, ἄ. σπασμένος· **9)** ὁμ.φρ. **τὰ 'χει κατεβασμένα** ἐπὶ πάσχοντος **ἐξ** ὀρχεοκήλης· **10)** ρηματ. π. κατεβασιά, κατέβασμα, κατεβασμός.

κατεβαίνω δημ. τ. τοῦ καταβαίνω βλ.λ., παθ. μ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. **κατεβασμένος** (ἐκ τοῦ κατεβάζω), ἀντίθ. ἀνεβαίνω : Κάλανδα **Βασίλη μ', ποῦθε 'ν ἔρχεσαι . . καὶ ποῦθε κατεβαίνεις,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.161,3 **ἡ ἀγάπη (ἀπὸ τὰ μάτια πιάνεται στὰ χείλια κατεβαίνει,** Σολωμ. Ἡ ἀγνώριστη 2 **ποιὰ εἶναι τούτη ποὺ κατεβαίνει ἀσπρουντυμένη ὀχ τὸ βουνό·** || φρ. **λέει-κάνει ὅ,τι τοῦ κατεβαίνει** ὁμιλεῖ-ἐνεργεῖ κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀπερισκέπτως· **2)** μτ. αἰτ. κατέρχομαι : **κατεβαίνω τὴ σκάλα - τὸ βουνό·** **3)** ὑποχωρῶ εἰς τὰς ἀξιώσεις μου, εἰς τὴν ἣν προσφέρω τιμήν.

κατεβασιά (ἡ) (κατεβάζω) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατεβάζω· || ἀθρόα ροὴ ὑδάτων ποταμοῦ ἢ ρεύματος : δ.τραγ. **λαγκάδι . . μὲ τὴν κατεβασιά σου . . σέρνεις λιθάρι, ριζιμιά, - ἔφερε μιὰ κατεβασιὰ τὸ ποτάμι καὶ πῆρε τὴ γέφυρα·** **2)** ὁρμητικός, βίαιος ἄνεμος : **μᾶς ἔφερε μιὰ κατεβασιὰ στὴ Νικαριὰ καὶ μᾶς τὰ 'ρριξε ὅλα κάτω·** **3)** κατωφέρεια : Ζερβ Μῦθ.Ζ 68 **ἡ σπηλιὰ . . ἔγερνε σὲ κατεβασιὰ κι οὐδένα χάσμα τῆς ξανοίγετο πρὸς τὰ ψηλά·** **4)** ραγδαία αἰφνίδιος βροχή· **5)** καταρροὴ τῆς ρινός, συνάχι· **6)** καταρράκτης τῶν ὀφθαλμῶν· **7)** κήλη, κατέβασμα.

κατέβασμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατεβάζω καὶ τοῦ κατεβαίνω, κατάβασις, καταβίβασις : **στὸ κατέβασμα τοῦ βουνοῦ μᾶς βρῆκε ἡ μπόρα, - στὸ κατέβασμα τῆς σκάλας γλίστρησε κι ἔσπασε τὰ μοῦτρά του·** || χαμήλωμα : **τὸ κατέβασμα τῶν βλεφάρων·** **2)** ὑποβίβασις, ὑποτίμησις : **μ' ὅλο τὸ κατέβασμα τῶν τιμῶν τὸ ἐμπόριο δὲν ζωήρεψε·** **3)** κήλη, σπάσιμο, ἄ. κατεβασιά.

κατεβασμός (ὁ) δημ. κατέβασμα βλ.λ. : Βλαστ. Συνμ.102· **2)** ὑποβιβασμὸς βλ.λ.

κατεβατός-ή-ό δημ. ὁ κατερχόμενος, ὁ ἐκ τῶν ἄνω ἐκχυνόμενος: **ἄνεμος ἀπὸ τὸ βουνὸ κατεβατός·** **2)** κατωφερής, χαμηλωτός : **τ' ἀμπέλια του ξανοίγονται σὲ πλατωσιὰ κατεβατή·** **3)** τὸ οὐδ. κατεβατὸ ὡς οὐσ. σελίς : **μοῦ 'στειλε ἕνα γράμμα ἀδιάβαστο, δώδεκα κατεβατά·** || περίοδος λόγου γραπτοῦ : **ἀτέλειωτο κατεβατὸ** (ἐκτενής, σχοινοτενὴς περίοδος).

κατεβλακευμένως ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ καταβλακεύω, ὀκνῶς, ρᾳθύμως, βραδέως : Ἀριστφ.Πλ.325 **ἀσπάζομαι δ', ὅτιὴ προθύμως ἥκετε καὶ συντεταμένως κοὐ κατεβλακευμένως,** Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 4,3a,16.

κατεβλαφότες (οἱ) μτχ. παρακ. τοῦ **καταβλάπτω** : Ἐπιγρ.Ὠρωποῦ.

κατεγγελῶ-άω μτγν. ἐγγελῶ, καταγελῶ, ἐμπαίζω : Εὐστ.Ἐκκλ.Ἱστ.10,4,16 **κατεγγελᾶν τινας.**

κατεγγυεύω (ἐγγυεύω) Ἐπιγρ. κατεγγυῶμαι : **κατεγγυεύσας ποτὶ τοὺς ἱερούς.**

κατεγγύη (ἡ) (ἐγγύη) ἡ ἐγγυοδοσία, ἡ ἐγγύησις, εἰδ. ἡ ἀναγκαστικὴ ἐγγύησις, εἰς ἣν ὑπεχρεοῦτο ὁ κατηγορούμενος, πρὸς ἀσφάλειαν, ὅτι καταδικαζόμενος ἤθελε πληρώσει τὸ πρόστιμον ἢ ἄλλην τινὰ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν : Δημ.788 **πρὶν γὰρ ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, ἐμπεσόντος ἀνθρώπου τινὸς .. πρὸς κατεγγύην** (ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὲρ τῆς δίκης ἐγγύησιν).

κατεγγύησις-εως (ἡ) (κατεγγυῶ) πάπ. κ. μσν. ἐγγυοδοσία, ἡ διὰ κατασχέσεως ἐξασφάλισις, κατάσχεσις : Πάπ. **τὰ ἐν κατεγγυήσει γενόμενα ἐκφόρια,** Μιχ.Ἀκομ.2,287,27 (ἐκδ. Λ.).

κατεγγυητικὰ (τὰ) γλωσσ. ἡ ἑορτὴ τῆς μνηστεύσεως, οἱ ἀρραβῶνες.

κατέγγυς ἐπίρρ. ἐγγύς, πλησίον : Ἱππῶν.42 (πιθ.).

κατεγγυῶ-άω (ἐγγυῶ) κ. νεώτ., μέλλ. **κατεγγυήσω,** ἀόρ. **κατηγγύησα** κ. **κατενεγύησα,** ἐπὶ πατρὸς ἐκδίδοντος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γάμον, ὑπισχνοῦμαι νὰ δώσω, νὰ μνηστεύσω, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω : Εὐρ.Ὀρ.1675 **σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,** αὐτ.1079, Ἰώσ.ΑΙ 6,10,2 **γάμον θυγατρὸς τινι κατεγγυᾶν·** || ὁμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Παρθ.5,3· **2)** ὡς ἀττ. νομ. ὅρος, καθιστῶ τινα ὑπεύθυνον, ἀναγκάζω τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ζητῶ παρά τινος ἐγγύησιν : Πλάτ.Νόμ.871Ε **ὁ δὲ ἐπισκηπτόμενος ἅμα καὶ κατεγγυάτω τὸν ᾧ ἂν ἐπισκήπτηται,** Δημ.1358 **κατηγγύησεν αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ** (ἑρμ. Βερναρδ.Γρηγ. «ἔδωκεν ἐνώπιον τοῦ πολεμάρχου ἐγγύησιν δι' αὐτήν»), αὐτ.890,

Πάπ. **ἐάν ὁ ἐνκαλούμενος ἐπιχειρῇ κατεγγυᾶν με αὐτοῖς,** Πολύβ.5,15,9 **πρὸς εἴκοσι τάλαντα κατεγγυήσας ἐκέλευεν** (ἀναγκάσας αὐτὸν νὰ δώσῃ ἐγγύησιν δι' εἴκοσι τάλανται), Πάπ. **μὴ κατεγγύα μηδέν τὰν δεῖνα πρὸς μηδὲν ἁπλῶς,** Πλούτ.Τιμ. 37 **αὐτὸν πρός τινα δίκην κατεγγυῶντος**· κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.872Β **ταύτην δὲ.. τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι,** Δημ.1361 **ἤκουσα κατηγγυήθη ὡς ξένη οὖσα πρὸς τῷ πολεμάρχῳ**· **3)** ἐνεργῶ κατάσχεσιν, κατάσχω : Πάπ. **καλῶς ποιήσεις κατεγγυήσας τὸν χοῦν,** αὐτ. **κατεγγυᾶν πυρόν**· ‖ λαμβάνω ὑπό τὴν κατοχήν μου ὡς ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν, κατέχω τι πρὸς ἀσφάλειαν, ἐνεργῶ συντηρητικὴν κατάσχεσιν : Δημ.895 **ὑπὲρ ἀργυρίου.. τὴν ναῦν κατεγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας**· **4)** μτφ. ὑποχρεῶ, ὑποβάλλω : Θαλ.π.Στοβ.4,22,65 **τὸ ζῆν λύπαις αὐθαιρέτοις κατεγγυῆσαι**· κ. παθ. : Ἀπί. π.'Ιώσ.'Απ.2,2 **πατρίοις ἔθεσιν κατηγγυημένος**· **5)** ποθ. ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ νὰ πράξω τι, μτ. ἀπαρφ. : Πολύβ.3,5,8 **πολλοὺς κατεγγυήσεσθαι καὶ σπουδάσειν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν αὐτὴν** (τὴν ὑπόθεσιν)· **6)** ρηματ. π. κατεγγύησις.

κατεγκᾰλῶ-έω (ἐγκαλῶ) μτγν. κ. μσν. εγκαλῶ, καταγγέλλω, κατηγορῶ, ἀντίθ. ἀπολογοῦμαι : Διον. Ἀρεοπ. (ἔκδ. Budé) Σχόλ.66, Γεώργ.Σύγκ.174C **ᾧ πλεῖστα κατεγκαλεῖ ὁ Εὐσέβιος.**

κατέγκειμαι (ἔγκειμαι) ἐσφ.γρ. ἀντὶ κάτω ἔγκειμαι βλ.λ. : Ἱππ.Γυν.2,137.

κατέγκλημα-ατος (τὸ) μσν. καταγγελία, κατηγορία : Εὐστ.Πον.922,46.

κατέγκλησις-εως (ἡ) μσν. ψευδὴς καταγγελία, ἐνοχοποίησις, διαβολή : Θεοφύλ.Βουλγ.3,685A **μισθοὺς τῆς κατεγκλήσεως.**

κατεγκονῶ-έω (ἐγκονῶ) λεξ., μέλλ. **κατεγκονήσω,** σπεύδω πολύ· Ἡσ. «**κατεγκονῶν, ἐπειγόμενος**».

κατεγκρᾰτεύομαι (ἐγκρατεύομαι) λεξ. ἐπιτατ. τοῦ ἐγκρατεύομαι βλ.λ., μτ. αἰτ. : Σουΐδ.

κατεγνῡπωμένως ἐπίρρ. μτγν. (τῆς μτχ. παρακ. τοῦ καταγνυποῦμαι) νωθρῶς, ὀκνηρῶς : Μέν.1020.

κατεγχαίνω (ἐγχαίνω) ἐπεγχαίνω, καταχαίνω, σκώπτω, περιγελῶ τινα μὲ ἄνοικτὸν στόμα : Ἀριστφ.'Αχ.1159 **κατεγχάνοι ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν** (σχόλ. καταγελάσοι· δ.γρ. κἀτ' ἐγχάνοι).

κατεγχειρίζω (ἐγχειρίζω) μσν. παραδίδωμί τι εἰς τὰς χεῖράς τινος.

κατεγχειρῶ-έω (ἐγχειρῶ) μτγν. πραγματεύομαι πλήρως, ἐξαντλῶ τὸ θέμα : Φιλόδ.Θαν.4, αὐτ.Παρρ. 270· **2)** ῥᾳδιουργῶ κατά τινος, προσβάλλω τινά, ἀπολ. : Θεμίστ.Λόγ.19,232A.

κατεγχλῐδῶ-άω (ἐγχλιδῶ, χλιδή) μτγν. ἀκκίζομαι, θρύπτομαι ἀποδοκιμάζων ἢ ἀποποιούμενός τι προσφερόμενον, φέρομαι περιφρονητικῶς πρός τινα : Μάχ.π.'Αθήν.13,577E **ἀποδοκιμαζούσης δὲ πάντα καὶ πάνυ κατεγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ.**

κατεδᾰφίζω (ἐδαφίζω, ἔδαφος) λεξ., μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. **κατηδάφισα,** παθ. ἀόρ. **κατηδαφίσθην,** καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, κατακρημνίζω κτίριον ἢ ἄλλο δομικὸν κατασκεύασμα : Σουΐδ., Ἰωσ.Γενέσ.10Α,Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,17 **πολιορκήσαντες τὴν Λαοτίζιναν καὶ τὸ Οὔμανον κάστρον τὰ κατηδάφισαν, - κατηδάφισαν τὸν παλαιὸν στρατῶνα**· κ. παθ. : Σχόλ.Εὐρ.'Εκ.21 **κατηδαφίσθησαν οἱ περὶ τὸ Θησεῖον οἰκίσκοι**· **2)** ρηματ. π. κατεδάφισις.

κατεδάφισις-εως (ἡ) (κατεδαφίζω) μσν. κ. νεώτ., δημ. **καταδάφιση** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατεδαφίζειν, ἡ κατάρριψις εἰς τὸ ἔδαφος, ἡ κατακρήμνισις : Νικ.Χων.368A, - **ἡ κατεδάφισις τοῦ κτιρίου.**

κατεδαφιστικός-ή-όν (κατεδάφισις) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατεδάφισιν ἢ ὁ πρὸς κατεδάφισιν γινόμενος, **κατεδαφιστικὴ βολή.**

κατέδω (ἔδω) π.'Ομ. ἐνεστ. κατεσθίω, κατατρώγω, καταβιβρώσκω, καταβροχθίζω : Ἰλ.Τ 31 **μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας.. κατέδουσιν,** αὐτ.Ω 415 κ. παθ.: Ἀριστλ.ἀπ.145 **ὑπὸ ὄφεως κατέδεσθαι,** Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,17,7 **ἡ ἄμπελος ὑπὸ τῶν κτηνῶν κατέδεται**· ‖ μτφ. φθείρω, καταστρέφω : Ὀδ. β 237 **κατέδουσι βιαίως οἶκον Ὀδυσσῆος,** αὐτ. Τ 159 **βίοτον κατεδόντων,** αὐτ.534 **τὴν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοὶ** (τὴν κτῆσιν)· ‖ ὁμ. μτφ. κ. ἐπὶ τῶν λυπουμένων : Ἰλ.Ζ 202 **ὃν θυμὸν κατέδων** (κατατρώγων τὴν καρδίαν του ἐκ τῆς λύπης)· ‖ διὰ τὸν μέλλ. **κατέδομαι** βλ. κατεσθίω.

κατεζητημένως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς μτχ. παθ.: παρακ. τοῦ καταζητῶ, εἰς ἐξεζητημένον ὕφος Βέττ.Βάλ.301,29.

κατεηγώς Ἰων. τ. μτχ. παρακ. β' τοῦ κατάγνυμι, ἀντὶ τοῦ κατεαγώς.

κατεθίζω (ἐθίζω) μτγν., ἀόρ. **κατείθισα,** καθιστῶ τι σύνηθες : Πολύβ.4,21,3 **συνόδους κοινὰς καὶ θυσίας πλείστας ὁμοίας ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατείθισαν**· κ. παθ. : Διόδ.Σ 12,30 **διὰ τὸ μόνους τῶν ἀποίκων μὴ πέμπειν τὰ κατειθισμένα ἱερεῖα τῇ μητροπόλει,** ΕΜ 752,38· **2)** συνηθίζω : Ἀθήν.'Ιατρ.π. 'Ορειβ.inc.21,1.

κατείβω (εἴβω) ποι. τ. τοῦ καταλείβω βλ.λ., ἀφήνω νὰ πίπτῃ κάτω εἰς σταγόνας, καταχέω, χύνω : Ὀδ.Φ 86 **τί νυ δάκρυ κατείβετον**· ‖ ὁμ. τὸ μέσ. καταχέομαι, στάζω, σταλάζω : Ἰλ.Ω 794 **θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν,** Ὀδ.Ε 185 **τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ** (τὸ καταρρέον ὕδωρ τῆς Στυγός), Ἀριστφ.Λυσ.127 **τί δάκρυον κατείβεται**· ‖ τὸ μέσ. κ. μτφ. : Ὀδ.Ε 152 **κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν** (κατέρρεε, παρήρχετο ἡ ζωή του)· **2)** μτβ. καταρδεύω, καταπλημμυρίζω : Ἀλκμ.36 **Ἔρος.. κατείβων καρδίαν**· ‖ κ. παθ πλημμυροῦμαι ἔκ τινος : Ἀπολλ.Ρ3,290 **γλυκερῇ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ,** αὐτ.1131 **κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.**

κατειδέναι ἀπαρφ. τοῦ κάτοιδα βλ.λ.

κατεῖδον, ἀπαρφ. **κατιδεῖν,** μτχ. **κατιδών,** ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἀνθ' οὗ τὸ καθορῶ βλ.λ. : Ἰλ.Δ 508 **Περγάμου ἐκ κατιδών,** Ἡρ.7,194, Αἰσχ.Πέρσ.1026.

κατείδωλος-ον (εἴδωλον) ὁ πλήρης εἰδώλων, ὁ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν δεδομένος : ΚΔ Πράξ.17,16 **κατείδωλον οὖσαν τὴν πόλιν.**

κατεικάζω (εἰκάζω) ἐξομοιῶ, παρομοιάζω πρός τινα, νομίζω τι ὅμοιον πρός τι : Εὔπ 345 **κατεικάζουσιν ἡμᾶς ἰσχάδι**· κ. παθ. : Σοφ.ΟΚ 338 **ὦ.. τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε**· **2)** σχηματίζω εἰκασίας, ἐξάγω συμπεράσματα κατά τινος, εἰκάζω : Ἡρ.6,112 **ταῦτα μέν νυν οἱ βάρβαροι κατείκαζον,** Ἱππ.'Επιστ.17 **ἐν ὑπονοίῃ κατεικάζειν**· ‖ ὑποπτεύομαι, ὑποψιάζομαι : Ἡρ.9,109 **μὴ καὶ πρὶν κατεικαζούσῃ τὰ γινόμενα οὕτω ἐπευρεθῇ πρήσσων.**

κατεικής-οῦς-ές Ἡσ. ἐπιεικής βλ.λ.

κατεικονίζω (εἰκονίζω) γλωσσ. ἐξεικονίζω τι, σχηματίζω φανταστικῶς εἰκόνα τινός, φαντάζομαί τι.

κατειλάδα Ἡσ. «ἡμέραν χειμερινήν».

κατείλημμαι παθ. παρακ. τοῦ **καταλαμβάνω.**

κατειλησία (ἡ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ **κατείλησις** βλ.λ. 2) : Ἀρχιγ.π.Γαλ.13,168.

κατείλησις-εως (ἡ) (κατειλῶ) μτγν. ἡ συσσώρευσις, συμπύκνωσις, συμπίεσις : Ἐπικ.'Επιστ.2,46, αὐτ.54U· **2)** συστροφή, περιτύλιξις : Ἡρόδ.'Ιατρ.π.'Ορειβ.10,18,1,'Αρετ.'Οξ.Νούσ.2,9.

κατείλια Ἡσ. «τὰ ἐσώτερα οἰκήματα. Ἐρυθραῖοι» (πιθ. κατείλεα).

κατειλίσσω (εἰλίσσω) Ἰων. τ. τοῦ καθελίσσω βλ.λ.: Ἡρ.7,181 **σμύρνῃσί τε ἰώμενοι τὰ ἕλκεα καὶ σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες.**

κατείλλω (εἴλλω) δ.τ. τοῦ κατειλῶ βλ.λ. : Ἐρωτιαν.382 **φωναί .. κατείλλουσαι** (δ.γρ. κατίλλουσαι).

κατειλυσπῶμαι-άομαι (κατὰ - (ε)ἰλυσπῶμαι) παθ. κινοῦμαι ἑλικοειδῶς πρὸς τὰ κάτω· Ἡσ. «κατειλυσπᾶσθαι· εἰλούμενον σπᾶσθαι» : Ἀριστφ. Λυσ.822 **κατέλαβον .. τὴν δ' ἐκ τροχιλίας** (αὐ) **κατειλυσπωμένην** (ἐπὶ γυναικὸς καταβαινούσης ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως διὰ τροχαλίας· προσδεδεμένη δηλ. εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου τῆς τροχαλίας ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω ὑπὸ τοῦ ἰδίου βάρους, χαλαροῦσα βαθμηδὸν τὸ ἕτερον τοῦ σχοινίου τμῆμα ὅπερ ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν).

κατειλύω (εἰλύω) περιτυλίσσω, περικαλύπτω, καλύπτω : Ἰλ.Φ 318 **κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν,** Ἀπολλ.Ρ 3,206 **ἐν βοείαις ἀδεψήτοισι κατειλύσαντες** (τοὺς νεκρούς)· κ. παθ. : Ἡρ.2,8 **οὖρος .. ψάμμῳ κατειλυμένον.**

κατειλῶ-έω (εἱλῶ) συμμαζεύω εἰς στενόν τινα τόπον, συμπυκνῶ, στενοχωρῶ, συγκλείω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἡρ.1,80 **κατειληθέντες δὲ ἐς τὸ τεῖχος,** αὐτ.5,119 **κατειλήθησαν ἐς Διὸς στρατίου ἱρόν,** αὐτ 9,70 **ἐν ὀλίγῳ χώρῳ .. πολλαὶ μυριάδες κατειλημέναι ἀνθρώπων,** Ἱππ.Κωακ.622 **ἐρευγμὸς εἴσω κατειλούμενος,** Ἀριστλ.Πρ.869a,21, Ἐπικ Ἐπ.στ.2,40 (;) **τοιαύτην δίνην κατειληθῆναι τοῖς ἄστροις,** Παρθ. 32,2, Ἰώσ.ΑΙ 14,16,2, Πλούτ.Κάμ.41 **τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κατειλεῖσθαι·** || Ἐπιγρ. **καταϝελμένων τῶν πολιατᾶν** (συνηθροισμένων ὄντων τῶν πολιτῶν)· **2)** περιελίσσω, περιτυλίσσω : Ξεν.Ἱππ.10,8, Αἰλ.ΖΙ 5,3 **ἐρίῳ κατειλήσαντες τὸ ἄγκιστρον·** κ.παθ. : Διοκλ.Καρ.142 **ταινίᾳ κατειλημένος τὴν ὀσφύν,** Λουκ.Συμπ.47 **ταινίαις κατειλημένος τὴν κεφαλήν,** Παυσ 8,28,6 **τὸ ἄγαλμα εἶδον, τελαμῶνι πορφυρῷ τὸν μηρὸν κατειλημένον·** **3)** συμπτύσσω, διπλώνω : Λουκ. Ἀλέξ.20 **κατειλήσας .. καὶ σημηνάμενος ἀπεδίδου** (τὸ βιβλίον)· **4)** ἀντὶ τοῦ κατίλλω βλ.λ.· **5)** ρηματ. π. κατείλησις.

κατειλωτίζομαι (εἵλως) μ. μτχ. τοῦ παρακ. κατειλωτισμένος· Σουΐδ. «καταδεδουλωμένος».

κάτειμι (εἶμι), δωρ. γ' ἑν. πρόσ. (κάτε)ιτι, μτχ. θηλ. **κατίασσα,** ἐπ. παρατ. **κατήϊεν,** ἀόρ. **καταείσατο,** π. Ἀττ. ὡς μέλλ. τοῦ κατέρχομαι βλ.λ., πορεύομαι πρὸς τὰ κάτω, κατέρχομαι, καταβαίνω : Ἰλ.Δ 475 **Ἴδηθεν κατιοῦσα,** Ὀδ.Κ 159 **ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν·** || ἰδ. κατέρχομαι, καταβαίνω εἰς τὸν τάφον, εἰς τὸν Ἅδην : Ἰλ.Ξ 457 **κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω,** αὐτ.Υ 294 **ὃς τάχα Πηλείωνι δαμεὶς Ἄϊδόσδε κάτεισιν,** Εὐρ.Ἀλκ.73 **ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅιδου δόμους,** Πλάτ.Ἀξ.371Ε **τοὺς περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον κατιόντας εἰς Ἅιδου·** κ. ἄνευ προσδιορ. : Σοφ.Ἀντ.896 **ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι·** || εἰδ. ἐπὶ πλοίου, καταπλέω ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ξηράν : Ὀδ.Π 472 **ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν·** || ἐπὶ προσ., κατέρχομαι τὸν Νεῖλον, ταξιδεύω : Πάπ. **κατιέναι εἰς Ἀλεξάνδρειαν·** || ἐπὶ ποταμοῦ, κατέρχομαι, καταρρέω : Ἰλ.Λ 492 **ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν·** || κ. ἐπὶ ἀνέμου, κατέρχομαι, πνέω ὁρμητικῶς : Θουκ.2,25 **ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου,** αὐτ.84 **ὡς δὲ τό τε πνεῦμα κατῄει,** Πλούτ. Περ.33 **ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει·** || μτφ. : Ἡρ 7,160 **ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν** (ἑρμ Βερναρδ.Γρηγ. «ὀνείδη καταβαίνοντα κάτω εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου συνηθίζουν νὰ φέρουν ἐπάνω τὸν θυμόν»), Ἀριστφ.Ἱππ.520 **τοῦτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε .. ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις·** **2)** ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω : Ὀδ.Λ 767 **τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ ἀγρόθεν,** αὐτ.Ο 505 **ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ .. κάτειμι·** || ἐπὶ ἐξορίστων, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα : Ἡρ.1, 62 **οὗτοι .. ἤισαν ἐπὶ τοὺς κατιόντας,** αὐτ.3,45, αὐτ.5,62 **προσέπταιον μεγάλως πειρώμενοι κατιέναι τε καὶ ἐλευθεροῦν τὰς Ἀθήνας,** αὐτ.4,3, Αἰσχ.Ἀγ.1283 **φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος κάτεισιν,** Ἀνδοκ 1,80 **τοὺς δὲ φεύγοντας οὔτε Πατροκλείδης εἶπε κατιέναι οὔθ' ὑμεῖς ἐψηφίσασθε,** Ἰσοκρ.4,116· || ἐν χρ. ὡς παθ. τοῦ κατάγω βλ.λ. : Εὐρ.Μήδ.1016 **ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ,** Θουκ.8,48 **ὑπὸ τῶν ἑτέρων παρακληθεὶς κάτεισι·** || γεν. ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα, παλινοστῶ : Πάπ. **τοὺς ἐν ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας πάντας κατιέναι εἰς τὴν ἰδίαν οἰκείαν·** **3)** εἰσπράττομαι, ἐπὶ εἰσοδήματος : Πάπ. **ὅσα καὶ εἴ τι ἐκ τοῦ παρελθόντος χρόνου ἐκ τῆς τοιουτοτρόπου συντελείας κατιόντα ὠφείλετο.**

κατεῖναι ἰων. τ. ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ καθίημι ἀντὶ τοῦ καθεῖναι.

κατείνυμι ἰων. τ. τοῦ καθέννυμι βλ.λ.

κατεῖπον (εἶπον), ἀπαρφ. **κατειπεῖν,** ἐν χρ. ὡς ἀόρ. τοῦ ἐνεστ. καταγορεύω βλ.λ. (μέλλ. **κατερῶ**), δ.τ. **κατεῖπα,** λέγω κατά τινος, ὁμιλῶ ἐπὶ βλάβῃ τινός, κατηγορῶ, καταγγέλλω τινά, μτ. γενικ. προσ.: Ἀριστφ.Εἰρ.377 **μὴ πρὸς τῶν θεῶν ἡμῶν κατείπῃς,** αὐτ.Θεσμ.340· μτ. ἐμπροθ. προσδιορ. (πρός) : Ξεν. Ἀπομν.2,6,33 **ἐάσεις με κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν ὅ τι,** Πλάτ.Θεαίτ.149Α **μὴ μέντοι μου κατείπῃς πρὸς τοὺς ἄλλους·** || ἀναφέρω, προδίδω τινά : Ἡρ.2,89 **λαμφθῆναι γάρ τινά φασι μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῳ γυναικός, κατεῖπαι δὲ τὸν ὁμότεχνον,** Ἐπιγρ. **κατειπεῖν πρὸς τοὺς βασιλέας·** **2)** μτ. αἰτ. ὁμιλῶ σαφῶς, λέγω τι φανερά, φανερώνω, διακηρύττω, διηγοῦμαι : Εὐρ.Μήδ. 589 **εἴ σοι γάμον κατεῖπον,** αὐτ.Ἴων 1345 **πατέρα κατειπὼν** (φανερώσας), Ἀριστφ.Σφ.54 **φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,** αὐτ.283 **τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι,** Ἀνδοκ.2,7 **μὴ βουληθέντι κατειπεῖν τοὺς ταῦτα ποιήσαντας** (ἵνα τοὺς καταγγείλῃ)· κ. μτ. αἰτ. κ. μτχ. : Εὐρ.Ἑλ.898 **μή μοι κατείπῃς σῷ κασιγνήτῳ πόσιν .. ἥκοντα·** **3)** καταριθμῶ, καταλέγω : Ἀνακρεόντ.13,2 **εἰ φύλλα πάντα δένδρων ἐπίστασαι κατειπεῖν·** **4)** λέγω, διηγοῦμαι : Ἀριστφ.Νεφ.155 **ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι** (εἰπέ μοι καθαρά, δήλωσον), αὐτ.Πλ. 86· ὁμ. κ. ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως : Ἡρ.1,20 **πέμψαντα ἄγγελον κατειπεῖν, ὅκως ἄν τι προειδὼς πρὸς τὸ παρεὸν βουλεύηται,** Ἀριστφ. Εἰρ.20 **ἐμοὶ κατειπάτω πόθεν ..,** αὐτ.657, Ἰσοκρ.5, 17 **οὐκ ὀκνήσω .. πρὸς σὲ κατειπεῖν, ἐφ' οἷς ἐλύπησάν τινές με.**

κατειρα Ἡσ. «ἀσπίς, πέλτη» (π:θ. καιτρέα).

κατειργάθόμην ποι. μέσ. ἀόρ. τοῦ κατείργω βλ.λ. : Αἰσχ.Εὐμ.566 **στρατὸν κατειργαθοῦ.**

κατείργνυμι κατείργω βλ.λ. : Ἡρ.4,69.

κατείργω (εἴργω), ἰων. **κατέργω** κ. **κατέργνυμι,** ἀττ. **καθείργω** κ. **καθείργνυμι,** μέλλ. **κατείρξω** κ. ἰων. **κατέρξω,** ἐγκλείω εἴς τι μέρος, κλείω μέσα, περιορίζω : Ἡρ 5,63 **τοὺς .. ἐς τὰς νέας κατέρξαν,** αὐτ.4,69 **κατεργνῦσι ἐς μέσα τὰ φρύγανα** (αὐτούς) (ἐνέκλεισαν ἐν μέσῳ τῶν φρυγάνων)· || κ. μτφ. περιστέλλω, περιορίζω : Πλούτ.Πομπ.53 **ἡ .. κατείργουσα τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλαρχίαν·** **2)** περιάγω εἰς δύσκολον θέσιν, καταπιέζω : Ἡρ. 6,102 **κατέργοντές τε πολλὸν .. τοὺς Ἀθηναίους,** Θουκ.6,6 **κατεῖργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ·** κ. παθ. : Θουκ.4,98 **τὸ πολέμῳ καὶ δεινῷ τινι κατειργόμενον** (τὸ ἐξ ἀνάγκης πραττόμενον), Διον.Ἀλ.Ρωμ. 6,2 **ὑπ' ἀνάγκης κατείργεσθαι,** αὐτ.45 **ὅρκοις κατειργόμενοι·** || ἀναγκάζομαι εἰς ὑποταγήν : Ἡρ. 1,76 **ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι·** **3)** πολιορκῶ : Ἐπιγρ. **κατείργειν πτόλιν·** **4)** κωλύω,

εμποδίζω : Εύρ.Μήδ.1258 **ἀλλά νιν .. κάτειργε κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων τάλαιναν φονίαν τ' Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων·** κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : αὐτ.'Ικ.308 **κατείργοντας νεκροὺς τάφου .. λαχεῖν·** 5) ἀπολ. ἀναβάλλω, βραδύνω, χρονοτριβῶ : αὐτ.'Αλκ.256 **ἐπείγου· σὺ κατείργεις·** 6) ρηματ. π. κάτειρξις.

κάτειρξις εως (ἡ) ἰων. τ. τοῦ κάθειρξις βλ.λ.

κατειρύω (εἰρύω) ἰων. τ. τοῦ κατερύω βλ.λ. : 'Ηρ.8,96 **κατειρύσαντες ἐς τὴν Σαλαμῖνα οἱ Ἕλληνες τῶν ναυαγίων ὅσα ἐτύγχανε .. ἐόντα.**

κατειρῶ-όω ἀντὶ καθιερῶ βλ.λ.

κατειρωνεύομαι (εἰρωνεύομαι) μτγν., μσν. κ. νεώτ. μεταχειρίζομαι τὴν εἰρωνείαν, ὅπως περιγελάσω ἢ ἀπατήσω τινά, εἰρωνεύομαί τινα καθ' ὑπερβολήν, σκώπτω : Πλούτ.'Ηθ.211D **κατειρωνεύεσθαί τινας,** αὐτ.Κάτ.Πρεσβ.11 **ἐφ' οἷς σχετλιάζοντα τὸν Σκηπίωνα κατειρωνευόμενος·** κ. μτ.γενικ. : 'Ιώσ.Π17,8,1 **κατειρωνεύεσθαί τινος,** αὐτ. 4,3,1 **κατειρωνεύεσθαι τῆς τῶν ἀπείρων ἀγνοίας,** 'Ιουλ.Λόγ.6,198Β· κ. ἀπολ. : Πορθ.7,2 **κατειρωνευόμενος** (χάριν ἀστεϊσμοῦ), Πλούτ.'Αγ.18 **αὐτὸς .. ἐπαύσατο φενακίζων καὶ κατειρωνευόμενος·** || φέρομαι πρός τινα εἰρωνικῶς, περιγελῶ, περιπαίζω, γελοιοποιῶ : Πλούτ.Σύγκ.Δημ.Κικ.1 **πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος·** 2) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι· Φωτ. « κατειρωνεύεται, μεγαλοφρονεῖ, ὑποκρίνεται, δολιεύεται » : 'Ιώσ.Π12,2,5 **κατειρωνεύεσθαι πένθος,** Συνέσ.'Επιστ.121,257C **σὺ δὲ ἀκκιεῖ καὶ κατειρωνεύσει·** κ. μτ. ἀπαρφ. : Θεοφύλ.Σ 100Α **τοὺς βαρβάρους διαφθείρειν κατειρωνεύεται·** 3) ἀποκρύπτω, κρύπτω, καλύπτω : Πλούτ.Φωκ.29 **κατειρωνευόμενος τὴν ἐξουσίαν,** αὐτ.Σύγκρ.'Αγησ.Πομπ.1 **τὸν δὲ χρησμὸν κατειρωνευσάμενος τὸν περὶ τῆς χωλότητος,** 'Αρισταίν.1,4 **κατειρωνεύεσθαι ὑπόσχεσιν.**

κατείρωσις-εως (ἡ) (κατειρῶ) 'Επιγρ. ἡ καθιέρωσις βλ.λ.

κατεισάγω (εἰσάγω) μτγν. φέρω εἰς φῶς, δεικνύω, φανερώνω τι ἐπὶ ζημίᾳ μου : Παλλδ.ΑΠ 10,91 **ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, μεγίστην μωρίαν κατεισάγει·** 2) ρηματ. π. κατεισαγωγεύς, κατεισαγωγή.

κατεισαγωγεύς-έως (ὁ) (κατεισάγω) πάπ. γραμματεὺς ἄρχοντος ἢ δικαστοῦ.

κατεισαγωγή (ἡ) μτγν. ὑποτίμησις, ταπείνωσις, ἐξευτελισμός : Φιλόδ.Κακ.1457,9.

κατεισέρχομαι πάπ. ἐπανέρχομαι, ξαναγυρίζω στὸ ἴδιο μέρος.

κατεκδικῶ-έω μσν. πλήρως ἐκδικοῦμαι : Βί. 'Αλεξ.384 **συνέλαβες, ὦ γύναι, ἄρρεν παιδίον, ὃ καὶ σὲ .. κατεκδικήσει πάμπολλα.**

κατεκκαθαρίζω (ἐκκαθαρίζω) μτγν. καθαίρω, καθαρίζω τι ἐντελῶς, τελείως : Κλήμ.'Ομ.8,17.

κατεκκλησιάζω μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἐκκλησιάζω βλ.λ. : Θεοφύλ.Σ 4,114 **τοῦ κατεκκλησιασθέντος λαοῦ.**

κατεκλύω μτγν. ἐκλύω τινὰ παντελῶς, ἐξασθενίζω, καταστρέφω : Πολύβ.5,63,2 **διαπρεσβευόμενοι κατεκλύειν τὸν 'Αντίοχον.**

κατεκπλήσσω (ἐκπλήσσω) μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἐκπλήσσω βλ.λ. : Νικήτ.Εύγ.7,33· κ. παθ. : Βί.'Αλεξ. 462 **τρόμῳ κατεξεπλήττοντο βλέποντες.**

κατεκπλύνω ἐπιτατ. τοῦ ἐκπλύνω βλ.λ.

κατεκστρατεύομαι (ἐκστρατεύομαι) μσν. ἐκστρατεύω κατά τινος : Βί.Μακαρίου Πατμίου π. Σάθ 3,513 **οὐδέποτε καὶ γὰρ δαιμόνων κατεκστρατεύονται δαίμονες.**

κατέκτἄθεν αἰολ. κ. ἐπ. γ' πληθ. πρόσ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ κατακτείνω βλ.λ.

κατεκτελῶ-έω 'Επιγρ. πλήρως ἐκτελῶ βλ.λ.

κατεκτός (ἐκτός) μτγν. ἔξω, ἐκτός, μτ. γενικ. : 'Ερμητ.2,8 **κατεκτὸς τοῦ σώματος.**

κατέλαιος-ον μτγν. ὁ ἐλαιώδης, πλήρης ἐλαίου, περὶ φαγητοῦ : 'Αρχέστρ.ἀπ.57,9.

κατέλασμα-ατος (τὸ) μτγν. καθίππευσις, ἀμφίβ. γρ. π. Αἰλ.Τακτ.44.

κατελαύνω (ἐλαύνω) ἐλαύνω, ὁδηγῶ πρὸς τὰ κάτω, κατάγω, καταβιβάζω : Πλούτ.Νικ.14 **δέκα δὲ κατήλαυνον εἴσω κατασκοπῆς εἵνεκα** (ναῦς), Λογγ.2,10 **κατελαύνειν τὰς ἀγέλας·** || ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω : Αἰσχ.ἀπ.205 **κατελαύνειν τὴν σπαθίδα** (ἐς τὴν λήκυθον)· 2) κ. ἐπὶ αἰσχρᾶς σημ., βινῶ, μτ. γενικ. : 'Αριστφ.Εἰρ.711 **ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς 'Οπώρας κατελάσας,** αὐτ.'Εκκλ.1082 **ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ·** κ. μτ. αἰτ : Θεόκρ.5,116 **ἢ οὐ μέμνασ', ὅκ' ἐγώ τυ κατήλασα·** 3) 'Ησ. « κατελάσαι· κατατῆξαι ».

κατελέγχω (ἐλέγχω) ἐλέγχω τινὰ ἐντελῶς, ἀποδεικνύω τινὰ ψευδόμενον, διαψεύδω : 'Ησίοδ. 'Εργ.714 **σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος** (τὸ ἐξωτερικόν σου δὲν πρέπει νὰ εἶναι εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν), Τυρτ.10(8),9 **αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,** Πίνδ.Ο 8,19 **ἔργῳ τ' οὐ κατὰ Fεῖδος ἐλέγχων·** κ. παθ. : Πάπ. **κατελέγχετο ὑπ' ἐμοῦ·** 2) καταισχύνω, ἀτιμάζω : Πίνδ.Π 8,36 **παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεοὺς 'Ολυμπίᾳ τε Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις** αὐτ.Ι 3,14 **ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σύμφυτον οὐ κατελέγχει·** 3) προδίδω, φανερώνω : Πολυδ.5,42 **κατήλεγξαν τῇ ὑλακῇ τοὺς φονεύσαντας** (οἱ κύνες).

κατέλευσις-εως (ἡ) (κατέρχομαι, μέλλ. κατελεύσομαι) μτγν. τὸ κατέρχεσθαι, ἡ κάθοδος : Κλημ.'Αλ.972 **κατέλευσιν ποιεῖσθαι,** Εὐσ.Βῖ.Κωνστ. 166Α **τὴν κατέλευσιν τοῦ Σωτῆρος.**

κατελεύσομαι μέλλ. τοῦ κατέρχομαι βλ.λ.

κατελελιβά(δα)τα 'Ησ. « κατεμερίζοντο ».

κατελεῶ-έω ἐπιτατ. τοῦ ἐλεῶ, αἰσθάνομαι μέγαν οἶκτον πρός τινα, τὸν λυποῦμαι πολύ : 'Ανδοκ.2,15 (οἱ θεοὶ) **με μᾶλλον τῶν ἀνθρώπων ἐοίκασι κατελεῆσαι,** Λυσ.6,3 **κατελεῆσαι ἢ καταχαρίσασθαι 'Ανδοκίδη,** Πλάτ.Πολ.415C **ἐάν τε σφέτερος ἔκγονος ὑπόχαλκος ἢ ὑποσίδηρος γένηται, μηδενὶ τρόπῳ κατελεήσουσιν,** Πολύβ.2,6,2 **κατελεήσαντες τὰς συμφορὰς αὐτῶν·** κ. ἀπολ. : 'ΑριστΛ.Ζ1 631a,19 **δελφινίσκον .. τεθνηκότα .. ὑπονέοντες, καὶ μετεωρίζοντες, οἷον κατελεοῦντες.**

κατελίσσω ἰων. τ. τοῦ καθελίσσω βλ.λ.

κατελκύω ἰων. τ. τοῦ καθελκύω βλ.λ.

κατέλκω ἰων. τ. τοῦ καθέλκω βλ.λ. : 'Ηρ.7,100 **τῶν νεῶν κατελκυσθεισέων.**

κατελπίζω (ἐλπίζω) ἐλπίζω πολύ, ἔχω μεγάλας ἐλπίδας, προσδοκῶ, ἀναμένω τι μετὰ πεποιθήσεως : 'Ηρ.8,136 **κατήλπιζε εὐπετέως τῆς θαλάσσης κρατήσειν,** Πολύβ 2,31,8 **κατελπίσαντες .. δυνήσεσθαι τοὺς Κελτοὺς .. ἐκβαλεῖν,** Διόδ.Σ 15,33 **μηδὲν ἄγαν κατελπίζειν·** κ. παθ. : Φιλόδ. Παρρ.27Ο **ἀποβαίνειν οἷα κατηλπίσθη·** || μτ. γενικ. στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου ἐπί τινος, βασίζομαι ἐπί τινος : 'Ιώσ.ΑΙ 5,1,20 **κατελπίζειν τῆς αὐτῶν δυνάμεως·** 2) ρηματ.π. κατελπισμός.

κατελπισμός (ὁ) μτγν. ἡ βάσιμος, ἡ μετὰ πεποιθήσεως ἐλπίς : Πολύβ.3,82,8 **τηλικοῦτον γὰρ προενεβεβλήκει κατελπισμὸν τοῖς ὄχλοις.**

κατελῶ μσν. κ. δημ. καταλύω, καταστρέφω κ. παθ. : Διηγ.'Αχιλλ.570 **ἀλλήλως κατακόπτουνται καὶ ἀλλήλως κατελοῦνται.**

κατεμβλέπω (ἐμβλέπω) μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἐμβλέπω βλ.λ.(1) : ΠΔ 'Εξ.3,6 **εὐλαβεῖτο γὰρ κατεμβλέψαι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ·** 2) βλέπω τινὰ μετὰ περιφρονήσεως, καταφρονῶ, περιφρονῶ τινα, μτ. δοτ. : Φιλόδ.Κακ.37J.

κατεμβριθεύομαι (ἐμβριθής) μσν. ἐπιπλήττω τινὰ μετ' ἐμβριθείας, αὐστηρότητος, μτ. γενικ. : Ἰωσ.Γενέσ.28D.

κατεμβριμῶμαι-άομαι (ἐμβριμῶμαι) μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἐμβριμῶμαι βλ.λ.4) : Ἰωσ.Γενέσ.52B.

κατεμματέω (ἐμματέω) μτγν. ἀντὶ ἐμματέω βλ.λ.1) : Νίκ.Ἀλεξ.536 **τὴν δὲ βαρεῖαν χεῖρα κατεμματέειν** (σχόλ. « καθεὶς ἐπὶ τῷ ἐμέσαι »).

κατεμπάζω μτγν. καταλαμβάνω : Νίκ.Θηρ.695 ὁπόταν χρειὼ σε **κατεμπάζῃ**.

κατέμπαρσις-εως (ἡ) μτγν. κατέπαρσις βλ.λ.

κατεμπεδῶ-όω μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἐμπεδῶ βλ.λ.1) : Ἀνν.Κομν.478 **τὰς συνθήκας κατεμπεδοῦν·** κ. παθ. : αὐτ.409 **κατεμπεδωθέντες ὅρκοι.**

κατεμπείρω μτγν. ἰατρ. καταπείρω βλ.λ., διατρυπῶ : Φιλούμ.π. Ἀετ.16,23 **τὴν τοῦ ἐμβρυουλκοῦ καμπὴν κατεμπείρειν.**

κατεμπίμπλημι (ἐμπίμπλημι) μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἐμπίμπλημι βλ.λ.1) : Εὐσ.Βί.Κωνστ.72.

κατεμπίμπρημι (ἐμπίμπρημι) κ. μσν. καίω τι ἐντελῶς διὰ τοῦ πυρός, κατακαίω : Εὐρ.Ἡρ.1151 **σάρκα τήνδε τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρί** (πιθ. ἀντὶ πρήσας), Θεοφύλ.Σ 27B.

κατεμπορεύομαι (ἐμπορεύομαι) π. Σουΐδ., μτ. γενικ., ὑπερμέτρως, κακῶς ἐμπορεύομαί τι (πιθ.).

κατέμπροσθεν ἐπίρρ. μσν. ἔμπροσθεν : Βί. Ἀλεξ.881 **Ξανθίας δὲ κατέμπροσθεν ὤν.**

κατεμπυρίζω (ἐμπυρίζω) μσν. ἀνάπτων πυρὰν θερμαίνω : Βί.Ἀλεξ 3749 **προσέταξεν Ἀλέξανδρος ἀνάκτορα τοῦ Ξέρξου** (**κατεμπυρίζεσθαι ταχὺ κάλλιστα πάνυ ταῦτα.**

κατεμφαίνω (ἐμφαίνω) μσν. **ἐμφαίνω, δεικνύω,** φανερώνω : Ἀνν.Κομν.51.

κατεμφανίζω (ἐμφανίζω) μσν. **ἐπιτατ. τοῦ** ἐμφανίζω βλ.λ.

κατεμφοροῦμαι-έομαι (ἐμφοροῦμαι) μτγν. εἶμαι πεπληρωμένος τινός, κατέχομαι ὑπό τινος, μτ. γενικ. : Εὐνάπ.Ἱστ.256D.

κατεμφωλεύω (ἐμφωλεύω) μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἐμφωλεύω βλ.λ.1).

κατεμῶ (ἐμῶ), **μέλλ. κατεμέσω, ἀόρ.α' κατέμεσα,** ἐμῶ **ἐπί τινος, ξερνῶ πάνω σὲ κάποιο, μτ. γενικ.** : Ἀριστφ.ἀπ.152, Λουκ.Ἐπ.Κρον.38 **κατεμέσαντες τοῦ συμποσίου . . λοιδοροῦνται ἡμῖν,** Αἰλ.ΖΙ 4,36.

κατεναβρύνω κ. κατεναβρύνομαι ἐξ εἰκ. τοῦ Μουσουρίου ἐν τῇ λ. κατεκαμάρωσε τοῦ Ἡσ.

κατεναίρω (ἐναίρω) φονεύω, ἀποκτείνω : **Σοφ.Ἀντ.871 θανὼν ἔτ' οὖσαν** κατήναρές **με,** Καλλ.Ἀπόλλ.101 **τὸν μὲν σὺ κατήναρες,** Ὀρφ. **Ἀργ.666 κατένηρα,** Πάμφ.ΑΠ 7,201· ‖ τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ὀδ.Λ 519 **Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,** Νίκ.Ἀλεξ.401.

κατέναντα (ἔναντα) ἐπίρρ. **ἀπέναντι, ἀντικρύ** : Κυδ.1.1 **εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα θανάτου σ' ἡ θέα μοῖραν αἱρεῖσθαι χρεών,** Μαν.3,176, Κόϊντ.1,552· **κ. μτ. δοτ.** : Μαν.6,277· κ. ἀπολ. : αὐτ 3,132.

κατέναντι (ἔναντι) ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀκριβῶς **ἔναντι,** ἐπέναντι, ἀντικρύ : ΠΔ Ἐξ.19,2 **κατέναντι τοῦ ὄρους,** αὐτ.Ἰεζ.11,1 **ἤγαγέ με ἐπὶ τὴν πύλην τοῦ οἴκου κυρίου τὴν κατέναντι,** ΚΔ Μᾶρκ.11,2 **ὑπάγετε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν,** αὐτ.Λουκ.19,30, Βί.Ἀλεξ.3765 **κατέναντι τοῦ τάφου δὲ τοῦ Κύρου βασιλέως ἐγέγραπτο καὶ γράμματα λέγοντα.**

κατεναντία (ἐναντία) ἐπίρρ. μτγν. **κ. κατεναντίον** βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 2,1116 **κατεναντία νήσου·** κ. ἀπολ. : **Διον.Περ.114 κατεναντία κεῖνται.**

κατεναντίον (ἐναντίον) ἐπίρρ. ἐναντίον τινός, κατά τινος, μτ. δοτ. : Ἰλ.Φ 567 **εἰ δέ κεν οἱ** προπάροιθε **πόλιος κατεναντίον ἔλθω,** Ἡσιόδ. Α 73 τίς **κεν ἐκείνῳ ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι** (δ.γρ. **ἐκείνου**), **ΑΠ** 9,132 κατεναντίον **ἀλλήλοις ἐλθόντες·** ‖ ἐναντίον, ἀντικρύ, ἀπέναντι, μτ.γενικ. : Ἡρ.3,144 **κατεναντίον τῆς ἀκροπόλιος ἐκατέατο,** Ἀπολλ.Ρ 2,360.

κατεναρίζω ἐπιτατ. τοῦ ἐναρίζω, φονεύω, ἐν παθ. : Αἰσχ.Χο.347 **δορίδματος κατηναρίσθης,** Σοφ.ΑΙ.26 **ἐφθαρμένας . εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας.**

κατέναcσα ἀόρ. α' τοῦ κατοναίω βλ.λ.

κατενδεής-οῦς-ές (ἐνδεής) μτγν. ὁ λίαν ἐνδεής.

κατενδύω (ἐνδύω) μτγν. ἐνδύω τινὰ ἐντελῶς : Γρηγ.Ναζ.2,171 **εἵμασιν ὥς τινα φῶτα κατενδύοντες ἀκόσμως.**

κατενενκάντω γ' πληθ. πρόσ. προστ. ἀορ. τοῦ καταφέρειν βλ λ. : Ἐπιγρ. **κατενενκάντω δὲ τὸν ἔρανον, τὸν Ἀρχέλαος συνᾶξε.**

κατένεξις-εως (ἡ) (κατενεγκεῖν) λεξ. κ. μσν. ἡ καταφορά : Σουΐδ. ἐν λ. καταλύσας **κατένεξις τοῦ ἀπαγξαμέναυ,** Εὐστ 152,14 **διὰ τὴν ἄνωθεν ἐκ μετεώρου κατένεξιν,** αὐτ.754,22 **διὰ τὴν ἐξ ὕψους κατένεξιν.**

κατενεχυράζω (ἐνεχυράζω) μτγν. δίδω τι ὡς ἐνέχυρον, ἐνεχυριάζω : Πολυδ.3,84 (δ.γρ. κατενεχυριάζειν), αὐτ.8 148.

κατενεχυρασία (ἡ) (ἐνεχυρασία) Ἐπιγρ. ἐνεχυρασία, ἐνεχυρίασις.

κατενεχυρασμός (ὁ) (κατενεχυράζω) μτγν. ἡ κατενεχυρασία βλ.λ. : Πολυδ.8,148.

κατενήνοθεν (ἐνήνοθε) γ' ἐν. κ. πληθ. πρόσ. παρακ. ἐκάλυπτε-ον, ἐπέκειτο-ντο : Ἡσίοδ.Α 269 **πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους,** Ὕμν.Δήμ.279 **ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους.**

κατενθεῖν δωρ. τ. τοῦ κατελθεῖν τοῦ κατέρχομαι : Θεόκρ.17,48 **πάροιθ' ἐπὶ νῆα κατενθεῖν.**

κατενιαύσιος (ὁ) (ἐνιαύσιος) Ἐπιγρ. κυρ. ὁ κατ' ἐνιαυτὸν γινόμενος, εἰδ. τίτλος ἐνιαυσίου ὀρχῆς ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας : **ἐπὶ Ἱεραπόλου Ἀριστίωνος . . κατενιαυσίου Σώσιος.**

κατενισχύω μτγν. ἐγκαθιδρύομαι ἰσχυρῶς, σταθεροποιοῦμαι : ΠΔ Παραλ.2,1,1 **κατενίσχυσε Σαλωμὼν . . ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ** (δ.γρ.).

κατενσκήπτω μσν. ἐπέρχομαι, ἐνσκήπτω, ἐπιπίπτω ἐναντίον τινός : Ἀνδρ.Κρ.332.

κατεντείνομαι μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἐντείνομαι βλ.λ. : Μᾶρκ.Αὐρ.4,3 **μὴ σπῶ μηδὲ κατεντείνου.**

κατεντέλλομαι μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἐντέλλομαι βλ.λ., μτ. δοτ. : Ἀμφιλ.94.

κατεντευκτής (ὁ) λεξ. ὁ κατήγορος· Φώτ.

κατεντρυφῶ-άω μτγν. μτ. γενικ. μετ' ἐπιμονῆς ἐντρυφῶ εἴς τι : Ἰάμβλ.Ἐρωτ.11.

κατεντυγχάνω (ἐντυγχάνω) μτγν. πάπ. ζητῶ συνέντευξιν μετά τινος· **2)** προσερχόμενος εἰς ἀνώτερον ἢ ἄρχοντα ὑποβάλλω τὰ παράπονά μου κατά τινος, κατηγορῶ ἐνώπιον ἀρχῆς τινα, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, μτ. δοτ. : Βασ.2,82Α **οὐ κατενέτυχε τῷ θεῷ,** Σουΐδ. κ. Φώτ. ἐν. λ. κατεντευκτήν· κ. παθ. : Θεοδώρ.4,1140 **κατεντευχθεὶς ὑπό τινος οὔτε αἰτιασάμενος ἕτερον·** **3)** Ἡσ. «κατεντευχθέντα· κατεντυχηθέντα».

κατένωπα ἐπίρρ. κ. **κατενῶπα,** μτ. γενικ. ἀπέναντί τινος, κατὰ πρόσωπον : Ἰλ.Ο 320 **ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων σεῖσ'.**

κατενώπιον (ἐνώπιον) ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατένωπα βλ.λ. : ΚΔ Ἐφεσ.1,4 **εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ,** Πάπ. **εὐχαριστῶ καὶ κλίνω τὴν κεφαλήν μου κατενώπιόν σου·** ‖ Ἐπιγρ. κ. μτ. αἰτ.· ‖ μσν. φρ. ἐν συμβολαίοις **κατενώπιον ἐμοῦ νοταρίου·** **2)** νεώτ. ἐπὶ προσωπογραφιῶν, ἡ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ζωγραφία, διεθν. δρ. ἀν φάς, ἀντίθ. ἀν προφίλ.

κατεξαγιάζω Ἐπιγρ. δι' ἐξιλασμοῦ, δοκιμασίας ἁγιάζω· κ. παθ. : Arch.Anz.38/39,154.

κατεξανάστασις-εως (ἡ) μτγν. ἐκδήλωσις ἀντιδράσεως, ἀντιστάσεως, ἐξέγερσις κατά τινος: Λογγῖν.7,3 **τοῦτο τῷ ὄντι μέγα, οὗ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δέ, μᾶλλον δ' ἀδύνατος ἡ κατεξανάστασις·** **2**) δθ. κ. περιφρόνησις, ἔλλειψις ἐκτιμήσεως ἔναντί τινος: Ἰάμβλ. Πυθ.16,69 **δόξης καὶ πλούτου καταφρόνησίν τε καὶ κατεξανάστασιν.**

κατεξαναστατικός-ή-όν μτγν. ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος πρὸς ἀντίδρασιν, ἐναντίωσιν κατά τινος: Μᾶρκ.Αὐρ.8,39 **δικαιοσύνης κατεξαναστατικὴν ἀρετὴν οὐχ ὁρῶ ἐν τῇ τοῦ λογικοῦ ζῴου κατασκευῇ,** Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.11,104 **καταφρονητικὰ .. τοῦ ἡδέος, κατεξαναστατικὰ δὲ τῶν ἀλγηδόνων.**

κατεξανίσταμαι μτγν., μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. β' **κατεξανέστην,** ἐγείρομαι, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός· Ἡσ. «κατεξανίσταται· κατεπαίρεται», κ. ἐν τῷ ἐνεργ. «καταπλήσσει· καταταράσσει· κατεξανιστᾷ»: Διόδ.Σ 17,21 **παντὸς δεινοῦ κατεξανίστασθαι,** Πλούτ.Ἀλέξ.6 **οὔτε ἀναβάτην προσιέμενος, οὔτε φωνὴν ὑπομένων, ἀλλ' ἁπάντων κατεξανιστάμενος,** Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,163 **κατεξανίστασθαι καὶ τοὺς τούτου προστάτας ἐπικροτεῖν·** **2**) προφυλάττομαι ἐναντίον τινός: Πολύβ.ἀπ.172 **διὸ κατεξαναστῆναι τοῦ μέλλοντος·** **3**) γενναίως ὑποφέρω: Πλούτ.Δημήτρ.22 **τῶν δὲ Ῥοδίων κατεξανισταμένων τοῦ πολέμου·** **4**) ἐγείρομαι, ὀρθοῦμαι, ἀνθίσταμαι: Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(1),139 **κατεξανιστάμενα νέφη.**

κατεξενωμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ καταξενῶ βλ.λ.

κατεξερῶ-άω μτγν., μέλλ. **κατεξεράσω,** ξερνῶ ἐπί τινος: Ἀρρ.Ἐπίκτ.3,13,23 **μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα,** Κλήμ.Ἀλ.46 **ζήτει τίνων κατεξεράσεις·** || κ. μτφ.: Ἀρρ.Ἐπίκτ.3,21,6 **σχόλιά τινος κατεξερᾶν.**

κατεξετάζω (ἐξετάζω) μτγν. κ. μσν. ἀποφασίζω, κρίνω, πειρῶμαι, ἀνακρίνω, δικάζω: Κῶδ. Ἰουστ.1,4,29, Ἀκροπ.Γ 54B **οὐ μὴν καὶ ἐν ἄλλοις κατεξήτασεν (αὐτὸν ὁ Θεός)·** || κ. παθ. ἐξετάζομαι ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς: Ἀγαθ.5,9· || ὁμ. παθ δοκιμάζομαι: Ἀκροπ.Γ 28A **ἄνδρα πολλοῖς κατεξητασμένον πολέμοις.**

κατεξευμαρίζω π. Ἡσ. ἐπιτατ. τοῦ ἐξευμαρίζω, καθιστῶ τι εὐμαρές, εὔκρλον, κατευθύνω.

κατεξολοθρεύω μσν. τελείως καταστρέφω, ἐξολοθρεύω: Μηναῖ.3,28 Ὠδ.7 **καὶ ἔθνη ἀλλόφυλλα κατεπολέμησας καὶ κατεξωλοθρευσας.**

κατεξορχοῦμαι-έομαι μτγν. ὀρχούμενος ὑβρίζω, ἐμπαίζω: Θεοδώρ 5,738 **ἐκράτει μὲν αὐτὸς ἀλογίας, οὐ κατεξωρχεῖτο δ' αὐτοῦ ἀλογία.**

κατεξουσία (ἡ) Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὁλοσχερὴς ἐξουσία, κυριαρχία ἐπί τινος, ὑπερτάτη δεσποτεία, μτ. γενικ.: Ἐπιγρ. **ἡ κατεξουσία τῶν νερτέρων νεκρῶν·** || ἐπιβολή: Πάπ. **ἡ κατεξουσία τοῦ βιοθανάτου πνεύματος·** || κατίσχυσις ἐπί τινος, ὑπεροχή, μτ. ἐμπροθ. διορ.: Ἐπιγρ. **κύριε Σάραπι, δὸς αὐτῷ τὴν κατεξουσίαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν.**

κατεξουσιάζω (ἐξουσιάζω, ἐξουσία) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐξουσιάζω ὁλοσχερῶς, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἀσκῶ πλήρη ἐξουσίαν ἐπί τινος μτ.γενικ.: ΚΔ Ματθ.20,25 **οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν,** Φώτ.Ἐπιστ.216,3 **ἡ πάντων δεσπόζουσα καὶ κατεξουσιάζουσα φύσις,** Χρυσόβ.Λόγ. ἐν Σάθ. 1,222 **κατεξουσιάσαι πειράσεται τοῦ τοιούτου μοναστηρίου·** || νεώτ. κ. μτφ., ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς φυσικὰς δυνάμεις, ὑπερισχύω, κατισχύω, ἐπικρατῶ. ἐπιβάλλομαι: **διὰ τῆς ἐπινοίας καὶ τῆς ἐφευρετικότητος αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος κατεξουσίασε τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ σάλου τῶν θαλασσῶν·** συνήθ. μτ. αἰτ.: **ὁ ἄνθρωπος κατεξουσίασε βαθμηδὸν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως·** || ὁμ. ἐπὶ φυσ. ὁρμῶν κ. ἐπὶ παθῶν: **οἱ ἀσκηταὶ ἠγωνίζοντο νὰ κατεξουσιάσωσι τῶν ὁρμῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῶν·** **2**) ρηματ.π. κατεξουσιαστικός, νεώτ. κατεξουσίασις.

κατεξουσίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατεξουσιάζω βλ.λ.

κατεξουσιαστικός-ή-όν (κατεξουσιάζω) μτγν. ὁ παρέχων τὴν ἄσκησιν κατεξουσίας βλ.λ.: Κλήμ. Ἀλ.134 **ῥάβδον ἀρχικὴν καὶ κατεξουσιαστικήν.**

κατεπαγγελία (ἡ) γλωσσ. ἡ ὑπόσχεσις.

κατεπαγγέλλομαι μέσ., ἀόρ. **κατεπηγγειλάμην,** παρακ. **κατεπήγγελμαι,** δίδω μεγάλας ὑποσχέσεις, πολλὰ ἢ ὑπερβολικὰ ὑπόσχομαι ἢ ἀναλαμβάνω ὑποχρεώσεις: Δημ.885 **ἠργολάβηκεν αὐτὸς καὶ κατεπήγγελται τουτῳί,** Αἰσχίν.3,223 **τὸ παρὸν λυμαινόμενος τὸ δὲ μέλλον κατεπαγγελλόμενος·** || μτ. αἰτ. ἁπλῶς ὑπόσχομαί τινι, διαβεβαιῶ τινα περί τινος: Ἰώσ.Ἀ 8,14,4 **κατεπαγγέλλομαι τινὶ τιμήν,** Πλούτ.Ἠθ.807B **οὐδὲ οὗτος ὀρθῶς κατεπαγγελλόμενος τῇ φιλίᾳ τὴν πολιτείαν** (ὑπισχνούμενος τὴν πολιτικήν του εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν φίλων, ἀφιέρωνε τὰ πάντα εἰς τοὺς φίλους)· || κ. μτ. ἀπαρφ. ἐνεστ.: Αἰσχίν.1,117 **τέχνας κατεπαγγελλόμενος τοὺς νέους διδάσκειν·** || ὑπόσχομαι νὰ ἐνεργήσω τι, μτ. ἀπαρφ. μέλλ.: Αἰσχίν.1,173 **κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτοὺς . . λήσειν,** Διόδ.Σ 11,4 **κατεπαγγελλόμεναι δ' ἦσαν προκαταλήψεσθαι τὰς παρόδους·** || κ. ἀπολ.: Φιλόδ.Ρητ.2,35 **μέχρι τοῦ κατεπαγγείλασθαι·** κ. παθ.: Ἰώσ.Ἀ 6,5,3 **ἡ κατεπαγγελλαμένη ζημία·** **2**) ρηματ.π. κατεπαγγελία.

κατεπάγω κ. νεώτ., μέλλ. **κατεπάξω** φέρω τι κατόπιν ἄλλου, ἐπαναλαμβάνω ταχέως, προσθέτω εἰς τὸ προηγούμενον: Ἀριστφ.Ἱππ.25 **ὥσπερ δεφόμενος .. πρῶτον λέγε τὸ μόλωμεν, εἶτα δ' αὐτό, κατεπάγων** (δ.γρ. κατεπᾴδων) **πυκνόν·** **2**) ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω κατά τινος: Πλούτ.Ἠθ.551D **οὐ πᾶσι κατεπάγει τιμωρίαν ὁμοίως.**

κατεπᾴδω (ᾄδω) κ. μσν. ὑποτάσσω, καταβάλλω τινὰ δι' ᾠδῆς ἢ μαγείας· Πολυδ.4,49 «κατεπᾴδειν· κατακηλεῖν, καταθέλγειν»: Πλάτ.Γοργ.483E **νέους λαμβάνοντες, ὥσπερ λέοντας, κατεπᾴδοντες καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα,** Πλούτ. Δίων 14 **ὡς οὐ λέληθε κατεπᾴδων καὶ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον,** Λιβάν. Λόγ.64,91 **τούτους οὖν εἰ κατεπᾴδει τὰ ᾄσματα, καθάπερ ὄφεις τινάς·** || ὑπερβάλλω τινὰ διὰ μαγικῶν μέσων: Φιλόδ.Παρρ.29O· **2**) συνεκδ. αἱμύλως, θωπευτικῶς, πραΰντικῶς, κολακευτικῶς ὁμιλῶ πρός τινα, μτ. γενικ.: Ἀχιλλ.Τάτ.7,10· Σουΐδ. «ἡ δὲ κατεπᾴδουσα συνεχῶς τοῦ βασιλέως τὴν τοῦ Καίσαρος ἐς αὐτὸν εὔνοιαν· ἑρμ. πρὸς αὐτὸν αἱμύλως διομιλοῦσα»· || ᾄδω πρὸς γοητείαν: Ἀχιλλ.Τάτ.2,7, Εὐμάθ.205· κ. παθ.: Βασ. 249 **ῥῆμα κατεπᾳδόμενον τῇ καρδίᾳ·** **3**) ἐπαναλαμβάνω ἀείποτε: Φίλ.2,304, Ἡλιόδ.Αἰθ.7,10 **ταῦτα καὶ ὅμοια ἕτερα κατεπῇδε,** Ἀχιλλ.Τάτ.2,19.

κατεπαίρομαι (ἐπαίρομαι) μέσ., μτγν. κ. μσν. μτ. γενικ. ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι ὑπερβολικά: Σύμμ.ΠΔΨαλμ.60(61),3· || κ. μτ. αἰτ.: Μηναῖ.3,14 Συνξ. **καὶ τὸν κατεπαιρόμενον ἀντίπαλον . . τοῖς ῥήμασι κατέστρωσε·** || μσν. μτ. μτχ.: Βί.Ἀλεξ.2927 **σφόδρα κατεπαιρόμενος ἡμᾶς κατανικήσων.**

κατεπάλληλος-ον σχόλ. κατ' ἐξακολούθησιν ἐπάλληλος βλ.λ., ἀλλεπάλληλος: Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρ 3,1018 (ἀμφ.).

κατεπάλμενος ποι. μτχ. ἀορ. β' τοῦ ρ. καταπάλλομαι: βλ.λ.

κατεπαμύνω Σουΐδ. ἐπιτατ. τοῦ ἐπαμύνω.

κατεπανανεύω (ἀνανεύω) μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἐπανανεύω βλ.λ., καθ' ὁλοκληρίαν, ἐντόνως ἀρνοῦμαι: Εὐστ.Πον.293,10.

κατεπανᾶτον (τὸ) μσν. π. βυζαντ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ δικαιοδοσία τοῦ κατεπάνω βλ.λ.· ‖ ἡ ὑπ' αὐτὸν διοικητικὴ περιφέρεια.

κατεπανίκιον (τὸ) μσν. ἄ. κατεπανᾶτον βλ.λ.

κατεπανίσταμαι μσν. ἐξεγείρομαι κατά τινος, ἐπαναστατῶ : Βί.Ἀλεξ.2926 **τελείως δ' οὗτος παιδευθεὶς κατεπανίσταταί μου.**

κατεπάνω (1) ἐπίρρ. νεώτ., δημ. **καταπάνω** ἐναντίον : **ὥρμησαν ὅλοι κατεπάνω μου.**

κατεπάνω (ὁ) (2) μσν. π. Βυζαντ. τίτλος πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ ἔν τισι θέμασιν τῆς βυζαντ. αὐτοκρατορίας.

κατέπαρσις-εως (ἡ) μτγν. παρεμβολή : Σωρ.2,40.

κατεπεγείρω μσν. μτ. δοτ. κ. αἰτ. ἐξερεθίζω, ὑποκινῶ, ἐξεγείρω τινὰ κατά τινος : Εὐμάθ.253 **ἡ δέ μοι κόρη παρά μητρὸς κατεπεγείρει μοι τὸ κλυδώνιον** (κῶδ. κατεπεγείρεται).

κατεπείγω (ἐπείγω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μ. κτ. μτχ. **κατεπεῖγον**, ἀόρ. **κατείπηξα**, παθ. **κατεπείγομαι**, ἀόρ. **κατηπείχθην**, πιέζω πρὸς τὰ κάτω, καταπιέζω, ὅθ. βιάζω τινὰ εἴς τι : Ἰλ.Ψ 623 **χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει** (τμ.), Δημ.894 **καὶ οἱ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀπαιτοῦντες**· ‖ ὑποχρεῶ, ἀναγκάζω τινὰ εἰς τὸ ἐν βίᾳ, ἐσπευσμένως ἐνεργεῖν, τὸν κάμνω νὰ σπεύδῃ : Πλάτ.Θεαίτ.172Ι) **κατεπείγει γὰρ ὕδωρ ῥέον** (τὸ ἐκ τῆς κλεψύδρας ἐκρέον ὕδωρ τὸν ἀναγκάζει νὰ προχωρῇ ἐν βίᾳ ἐν τῷ λόγῳ)· ‖ ὁμ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : αὐτ. Νόμ.781Ε **σχολῆς ἀπολαύομεν καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἐστὶ τὸ κατεπεῖγον τὸ μὴ . . σκοπεῖν περὶ τοὺς νόμους**, Δημ.705 **ἀλλὰ περὶ ὧν οὐδὲν ἴσως ὑμᾶς κατεπείξει νῦν ἀκοῦσαι**· **2)** ἰατρ. τὸ οὐδ. **κατεπεῖγον** ἐν ἀναφ. πρὸς νόσον, σύμπτωμα ἀπαιτοῦν ταχεῖαν, ἐσπευσμένην ἐπέμβασιν : Γαλ.17(2), 426· **3)** ἡ μτχ.ἐνεστ. **κατεπείγων-ουσα-ον** κ.νεώτ. ἐπὶ πράξεων ἢ καταστάσεων, ὁ προκαλῶν, ἐπιβάλλων σπουδήν, ἐν βίᾳ δρᾶσιν, βιαστικός : Ἰσοκρ.8,132 **τὰ μάλιστα κατεπείγοντα** (ἡ μάλιστα, ἡ πλέον βιαστικὴ ἀνάγκη), Πάπ. **κατεπείγοντος τοῦ καιροῦ τῆς πορείας**, Μηναῖ.12,6 Συνξ. **δουλείας αὐτὸν ἀναγκαίας κατεπειγούσης**, **- κατεπείγουσαι ἀνάγκαι**, **- κατεπείγουσα διαταγή**· ‖ νεώτ. κ. ὁ ἐν σπουδῇ γινόμενος : **κατεπείγων ἐφοδιασμός**, **- κατεπείγουσα φόρτωσις - ἀποστολή**· ‖ κ. δημ. **κατεπεῖγον** ἀνάρθρ. ἐν ἐπιρρ. σημ. κατεπειγόντως βλ.λ., ὡς σύστασις, ὑπόδειξις ταχείας ἐνεργείας ἐν τῇ διαβιβάσει ἐπιστολῶν ἢ τηλεγραφημάτων, τῆς λ. κατεπεῖγον τιθεμένης ὑπὸ τὴν ἀναγραφομένην διεύθυνσιν τοῦ λήπτου· ‖ **ἐγγράφου κατεπεῖγον** τὸ περιέχον ἐντολὰς ἢ ὁδηγίας ἐνεργείας, αἵτινες δέον νὰ ληφθῶσιν ὅσον τάχιστα ὑπ' ὄψιν· **4)** ἔχω σπουδήν, βιασύνην ἢ ἐνέχω στοιχεῖα, ἰδιότητας ἀπαιτούσας σπουδὴν ἢ ὠθούσας εἰς σπουδήν, εἰς βιασύνην, ἢ ἁπλῶς βιάζομαι : Ἱππ.Ἀγμ.14 **οὔτε τι κωλύει, οὔτε κατεπείγει**, Ἀριστφ.Ἐκκλ.298 **ἕπου κατεπείγων**, Στωϊκ. ἀπ.3,98 **θόρυβος, φόβος μετὰ φωνῆς κατεπείγων**, Πάπ. **τὰ κατεπείγοντα ἔργα**· ‖ κ. μτ. ἀπαρφ. : Ἡρ.8,126 **οὐδέν κω κατεπείγοντος ἥκειν ἐς τὸ ἄλλο στρατόπεδον**, Ξεν.Ἑλλ.4,2,18 **Βοιωτοὶ . . οὐδέν τι κατήπειγον τὴν μάχην συνάψαι**· **5)** παθ. ἀναγκάζομαι, ὑποχρεοῦμαι νὰ πράξω τι ἐν σπουδῇ : Φιλόδ.Ρητ.1,138S, Πάπ. **κατεπείγεσθαι περί τινος**· **6)** κ. νεώτ. **κατεπείγομαι** μέσ. σπεύδω, προθυμοῦμαι, ἔχω βίαν διά τι : Ἀλκίφρ.3,51 **ἐκ Κορίνθου Ἀθήναζε κατεπείγομαι**· **7)** ὁμ. μτ. γενικ. ἀνυπομονῶ, ἐπιζητῶ τι μὲ ἀνυπομονησίαν : Πολύβ.30,5,9 **οὐ κατεπειγόμενοι συμμαχίας**· κ. μτ. δοτ. ζητῶ τι ἐπειγόντως : Πάπ. **ἵνα μὴ κατεπείγηται τῷ ἐφοδίῳ**· **8)** ρηματ. π. κατέπειξις.

κατεπειγόντως ἐπίρρ. νεώτ. ἐκ τῆς μτχ. τοῦ κατεπείγω, λίαν ἐπειγόντως, πολὺ βιαστικά.

κατέπειξις-εως (ἡ) (κατεπείγω) μτγν. βιαία ἐνέργεια, ἐπιτάχυνσις, ταχύτης : Στωϊκ.ἀπ.3,98.

κατεπέκεινα ἐπίρρ. μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἐπέκεινα : Βλεμμ. εἰς Mayi Collect.2,635 **εἶγε μετὰ τῆς εὐκινησίας κατεπέκεινα ἔχει καὶ ταῦτα.**

κατεπεμβαίνω σχόλ. ἐπεμβαίνω ἐναντίον, πρὸς βλάβην τινός : Σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.2,34 **θάλασσα κατεπεμβαίνει τῆς γῆς**· **2)** μτ. γεν. ἢ δοτ. κατηγορῶ, ὑβρίζω, κακολογῶ : Ἑρμητ.18,16 **κατεπεμβαίνειν κορυφαιότητι.**

κατεπερωτῶ-άω μτγν. ἐρωτῶ συχνὰ διά τι πρᾶγμα : Αἰσώπ.Μῦθ.22.

κατέπεφνον ποι. ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρ. σφάζω, ἀποκτείνω, φονεύω : Ἰλ.Γ 281, Ὀδ.Γ 252 **ὁ δὲ θαρσήσας κατέπεφνεν**, Σοφ.Ἠλ.486 **ἅ νιν κατέπεφνεν**· ‖ κ. ἐν τμήσει : Πίνδ.ἀπ.171.

κατεπιβαίνω μσν. ὅλως διόλου ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς τὸ πλοῖον : Εὐμάθ.278 **περὶ τὴν τριήρη πᾶν τὸ λῃσθὲν συναγαγόντες οἱ πειραταὶ καὶ τούτοις κατεπιβάντες καὶ συνεπιβάντες αὐτοὶ μακρὰν τοῦ λιμένος ἀπέβησαν.**

κατεπιγάστριος-ον (γαστήρ) μτγν. ὁ ὑπογάστριος : Γαλ.7,199 **μύες κατεπιγάστριοι.**

κατεπιδείκνυμαι μέσ. μτγν. ἐπιδεικνύομαι ὑπερηφάνως, ἀλαζονεύομαι : Μᾶρκ.Αὐρ.11,13.

κατεπιδέω μτγν. ἰατρ. θέτω νέον πρόσθετον ἐπίδεσμον, ἀλλάσσω ἐπίδεσμον : Γαλ.18(2),387.

κατεπίθεσις-εως (ἡ) μτγν. δόλος : Ἀκύλ.ΠΔ Ψαλμ.31(32),2.

κατεπιθλίβω μσν. ἐκ τῶν ἄνω πιέζω, ὠθῶ τι ἰσχυρῶς : Εὐμάθ.29 **τῷ ποδὶ τὸν πόδα μου κατεπέθλιβεν** (κῶδ. προσεπέθλιβε).

κατεπιθύμιος-ον (κατεπιθυμῶ) γλωσσ. λίαν ἐπιθυμητός, περιπόθητος.

κατεπίθυμος-ον (κατεπιθυμῶ) μτγν. μτ. ἀπαρφ. ὁ σφόδρα, λίαν ἐπιθυμῶν : ΠΔ Ἰουδ.12,16 **καὶ ἦν κατεπίθυμος τοῦ συγγενέσθαι μετ' αὐτῆς.**

κατεπιθυμῶ-έω (ἐπιθυμῶ) μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἐπιθυμῶ βλ.λ. : Εὐνάπ.97,17 **ἔστε ἔτυχε ὧν ἐβούλετο καὶ κατεπεθύμει**, Φώτ., Σουΐδ. ἐν λ. λίχνος.

κατεπίκειμαι (ἐπίκειμαι) μσν. παθ. κεῖμαι ἢ μένω, εὑρίσκομαι ἐπί τινος : Εὐμάθ.41 **δάκτυλοι κατεπικείμενοι.**

κατεπίκλησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἰσχυρὰ κατηγορία, ἡ κατέγκλησις : Ὠριγ.4,527.

κατεπικλύζω μσν. κατακαλύπτω δι' ὑγρῶν, καταβρέχω : Εὐμάθ.206 **πηγάς δακρύων εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὅλον με κατεπέκλυζεν.**

κατεπικοσμῶ-έω μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἐπικοσμῶ βλ.λ. : Εὐμάθ.282 **ᾠδή τις ἀλλόθρους καὶ ἄσημος ἱστίῳ λευκῷ τὴν τριήρη κατεπεκόσμησε** (δ. γρ. κατεκόσμησε).

κατεπικυκλῶ-όω μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἐπικυκλῶ βλ.λ., πολιορκῶ : Ρήτ.1,519,16 **ὅλον τὸ ἔθνος κατεπεκύκλου τὴν Ἔδεσσαν.**

κατεπικύπτω μτγν. κύπτω ἐπί τινος, σκύφτω : ΠΔ Ἐσθ.5,1 **καὶ κατεπέκυψεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ἄβρας τῆς προπορευομένης.**

κατεπιλαμβάνομαι μέσ. μτγν. κρατῶ σφικτά τι, ἐναγκαλίζομαι : ΠΔ Βασ.2.15,5 **καὶ κατεπελαμβάνετο** (δ.γρ.) **αὐτοῦ καὶ κατεφίλησε αὐτόν.**

κατεπινοῶ-έω μτγν ἐπινοῶ τι κατά τινος : Βασ.3,418Α **οὐδὲ κατεπενοήθη τι τοῦ ἀνδρός.**

κατεπιορκῶ-έω ἐπιορκῶ ἀναιδῶς, κάμνω ψευδῆ ὅρκον : Νικόλ.Ρητ.Προγ.1,348 **κατεπιορκεῖ μὲν τῶν θεῶν**· **2)** δι' ἐπιορκίας κατορθῶ, ἐπιτυγχάνω τι, κ. μέσ. : Δημ.1269 **ὡς οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα.**

κατεπισκήπτω μσν. παραγγέλλω, ἐπιτάττω, διατάσσω τινί τι : Εὐμάθ.394.

κατεπισπεύδω μσν. λίαν σπεύδω παρά τινι : Ἀνδρ.Κρ.68Α **κατεπισπεύδων τῷ θαύματι.**

κατεπιστρατεύω μσν. ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός : Νικηφ.Βασ. ἐν Walz.Ρητ.Ι,520 **κατ' αὐτῆς δὴ τῆς σωφροσύνης κατεπιστρατεύει.**

κατεπιστάζω μσν. δ.γρ. κωδ. ἀντὶ τοῦ καταστάζω : Εὐμάθ.298 **πολλὰ τῶν ὀφθαλμῶν κατεπέσταξα δάκρυα.**

κατεπίσταμαι μτγν. καλῶς κατέχω, ἐπίσταμαι, ἔχω τελείαν γνῶσιν : Αἰλ.ἀπ.284.

κατεπιτήδευμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατεπιτηδεύομαι, ἡ ἐπιτετηδευμένη ἔκφρασις, τὸ ἐξεζητημένον λεκτικόν : Λογγῖν.30,1.

κατεπιτηδεύομαι μτγν. ἀναφορ. πρὸς τὸ ὕφος, ἐπιμελῶς καὶ τεχνικῶς ἐξεργάζομαι : Διον.'Αλ. Θουκ.42 **τὸ μὴ βεβασανίσθαι μηδὲ κατεπιτηδεῦσθαι·** **2)** ρηματ. π. κατεπιτήδευμα.

κατεπιτίθημι (ἐπιτίθημι) μσν. ἐπιθέτω τι ἐπὶ πλέον : Εὐμάθ.77· **2)** ἐφορμῶ, προσβάλλω, κ. μέσ. : Ἰωσ.Γενέσ.33Β **αὐτῶν τῶν ἀγχιστευόντων κατεπιτίθεσθαι.**

κατεπιτρέχω μσν. τρέχω κατεπάνω, ἐναντίον τινός : Εὐμάθ.89 **ὀδύνη τις γλυκάζουσα κατεπέδραμέ μου τὰ μέλη·** **2)** π. ἐκκλ. τρέχω πρός τι, σπεύδω· πρβλ. κατεπισπεύδω.

κατεπιφύομαι π. Ἡσ. ἐπιτρέχω, λυμαίνομαι χώραν τινά, καταφύομαι βλ.λ.

κατεπιχείρησις-εως (ἡ) μσν. ἐπιχείρησις, προσπάθεια, ἐνέργεια : Μετοχ.Θ 495 **κατεπιχειρήσεις ἀφανεῖς·** ‖ προσβολή, ἐπιχείρησις κατά τινος : Εὐστ.Πον.169,42 **ἡ τῶν ἀδυνάτων κατεπιχείρησις.**

κατεπιχειρῶ-έω (ἐπιχειρῶ) μσν. ἐπιθέτω, ἐπιβάλλω χεῖρα ἐπί τινος, δοκιμάζω : ΑΒ 154 **κατεπιχειρῶ τοῦ πράγματος,** Εὐστρ.ΗΝικ.51,21· ‖ προσβάλλω : Εὐστ.Πον.349,20 **κατεπιχειρῶ τινος.**

κατεπιχέω (χέω) μσν., μέλλ. **κατεπιχέω,** καταχέω ἐπί τινος, ραίνω : Εὐμάθ.110 **τινὶ ρόδα κατεπεχεῖτο τῷ βοστρυχώματι.**

κατεπιχρώννυμι (χρώννυμι) μσν., μέλλ. **κατεπιχρώσω,** ἐπιχρωματίζω, ἐπικαλύπτω διὰ χρωμάτων, καταχρωματίζω : Εὐμάθ.2,37.

κατεποικοδομῶ-έω Ἐπιγρ. οἰκοδομῶ ἐπί τινος ἢ ὑπεράνω τινός, ἀνεγείρω, κ. παθ.

κατεπομβρίζω (ἐπομβρίζω, ὄμβρος) μσν. ἐπιχέω ὡς ὄμβρον, ἐν ἀφθονίᾳ : Θεοφύλ.Σ 4,112 **συμμάχους αὐτῷ δυνάμεις . . κατεπομβρίσαντα.**

κατεποπτεύω (ὁρῶ, ὄψομαι) μσν. ἐπιμελῶς ἐποπτεύω : **τὴν τῶν νέων ἀγωγὴν κατεποπτεύειν.**

κατεπτηχότως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ μτχ. παρακ. τοῦ κατοπτήσσω, μὲ πολλὴν δειλίαν : Πολυβ.3,137.

κατεργάζομαι (ἐργάζομαι) κ. νεώτ., μέλλ. κατεργάσομαι, ἀόρ. **κατειργασάμην,** κ. μτ. σημ. παθ. **κατεργάσθην,** παρακ. μτ. ἐνεργ. κ. παθ. σημ. **κατείργασμαι,** ἐκτελῶ τι μετὰ κόπου, φέρω εἰς πέρας, διεκπεραιῶ, τελειώνω : Ἡρ.5,24 **ἐπινοέω γὰρ πρήγματα μεγάλα κατεργάσασθαι,** Σοφ.'Ηλ. 1022 **πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω,** Ξεν.Ἱέρ.2,2 **μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε·** ‖ κ. μτ. δύο αἰτ. πράττω τι εἴς τινα : Ἀνδοκ.2,17 **καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζονται·** ‖ Ἐπιγρ. μτ. αἰτ. ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς πόλεως, διεξάγω, φέρω εἰς πέρας : **κατεργάζεσθαι τὴν πόλιν·** ‖ κ. μτ. σημ. παθ. ἐκτελοῦμαι, γίνομαι, κατορθοῦμαι : Ἡρ.1,123 **κατεργασμένου δέ οἱ τούτου καὶ ἐόντος ἑτοίμου,** Εὐρ.ΙΤ 1081 **θυσίαν ἐλέγξων, εἰ κατείργασται,** Λυσ.31,9 **ἐπὶ κατειργασμένοις μᾶλλον ἐλθεῖν βουλόμενος,** Λουκ.Ἑρμότ.5 **ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι καὶ ἁλῶναι·** **2)** κερδαίνω διὰ κόπου, ἐργαζόμενος ἀποκτῶ τι : Ἡρ.3,65 **σθένεϊ τεῳ κατεργασάμενοι . . τὴν ἡγεμονίαν,** Εὐρ. Ἡρακλ.1046 **πόλει σωτηρίαν κατεργάσασθαι,** Δημ.1121 **καὶ κατείργασται τοῦτο·** κ. ἐν παθ. σημ. : Ἡρ.7,102 **ἀρετὴ . . ἀπὸ σοφίης κατειργασμένη·** **3)** μτ. δοτ. χαριστ. καταβάλλω ἐργασίαν πρὸς ἐπιτυχίαν, πρόοδον, προκοπήν τινος : Ἡρ.5,78 **αὐτὸς ἕκαστος ἑωυτῷ προθυμέετο κατεργάζεσθαι·** **4)** πάπ. μτ. ἔμπροθ. διορ.(ἐν) ἔχω, ἐκτελῶ που τακτικῶς, συνήθως ἐργασίαν : **ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις κατεργάζεσθαι·** ὁμ. μτ. αἰτ. : σύτ. **τοῖς κατεργαζομένοις τὴν μίσθωσιν ἐργάταις·** **5)** κ. γεν. μτ. αἰτ. προσ. θανατῶ, φονεύω : Εὐρ. Ἱππ.888 **κατεργάσαι ἐμὸν παῖδα·** ‖ κ. ἐν φρ. **ὑποδέχομαι ἐμαυτὸν κατεργάζεσθαι** ὑποκύπτω εἰς τὸ φονευθῆναί με, δὲν ἀνθίσταμαι εἰς τὴν θανάτωσίν μου : Ἡρ.1,24 **ὑπεδέκετο ἑωυτὸν κατεργάζεσθαι** (ὁ Ἀρίων)· **6)** ὁμ. μτ. αἰτ. χώρας ἢ προσ. καταβάλλω, κατανικῶ, ὑποτάσσω : Ἡρ.6,2 **Σαρδὼ νῆσον . . ὑποδεξάμενος κατεργάσεσθαι,** Ἀριστφ.Ἱππ.841 **κατεργάσει γὰρ** (τὸν ἄνδρα) **ῥᾳδίως** (θὰ τὸν καταφέρῃς, θὰ τὸν κάνῃς καλά), Θουκ.4,85 **καὶ μεθ' ὑμῶν πειρασόμεθα κατεργάζεσθαι αὐτούς·** **7)** ἐπὶ ἵππου, μτ. ἔμπροθ. διορ. (πρὸς) κ. δοτ. ὀργαν. προσβάλλω τινά, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, κακοποιῶ τινα : Ἡρ.5,111 **τὸν Ἀρτυβίου ἵππον ἱστάμενον ὀρθὸν καὶ ποσὶ καὶ στόματι κατεργάζεσθαι πρὸς τὸν ὃν ἂν προσενειχθῇ·** **8)** μτ. αἰτ. προσ. διὰ προσπαθείας, δι' ἐνεργείας μου προσκτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν πείθω νὰ πράξῃ τι κατ' ἐπιθυμίαν μου, τὸν καταφέρνω : Ἡρ.7,6 **κατειργάσατό τε καὶ ἀνέπεισε Ξέρξην ὥστε ποιέειν ταῦτα,** Ξεν.'Απομν.2,3,11 **εἴ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο κατεργάσασθαι,** Στράβ.10,4,2 **οὐ γὰρ πειθοῖ κατεργάζονται τοὺς ἐρωμένους, ἀλλ' ἁρπαγῇ·** ‖ κ. παθ. πείθομαι νὰ εἶμαι εὔνους εἴς τινα ἢ εἴς τι, καταφέρνομαι : Ἡρ.9,108 **οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι·** **9)** ἐπὶ γῆς, ἤτοι ἀγρῶν, ἀμπελώνων, δενδροφυτειῶν κττ., καλλιεργῶ κ. παθ. καλλιεργοῦμαι : Πάπ. **κατεργάζεσθαι τοὺς ἀμπελῶνας,** αὐτ. **αἱ κατεργασθεῖσαι ἄρουραι·** **10)** εἰδ. κ. νεώτ. διὰ τῆς μαθήσεως παρασκευάζω πρὸς χώνευσιν : Ἀριστλ.ΖΙ 501b,30 **ὀδόντας ἔχει . . οἷς κατεργάζεται τὴν τροφήν·** ‖ παρασκευάζω πρὸς τροφήν : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.714 **κατεργάζεσθαι τὰ ἐδέσματα·** **11)** ὁθ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ὡς οὐσ. ἡ πέψις, χώνευσις : Γαλ.17(2),430 **τὸ κατεργαζόμενον ἔχειν εὔρωστον·** κ. παθ. : Γαλ. 11,649· **12)** ἀλέθω : Λόγγ.3,30· κ. παθ. : Διον.'Αλ.Ρωμ.5,13 **τὸν κατειργασμένον σῖτον·** **13)** παθ. ἐπὶ καρπῶν, εἶμαι ὥριμος, γενομένος : Γαλ.11,367 **κατειργασμένα ἐπὶ τοῦ δένδρου** **14)** ἐπὶ μελισσῶν, παρασκευάζω τὸ μέλι : Ἡρ. 4,194 **μέλι πολλὸν μὲν μέλισσαι κατεργάζονται·** ‖ κ. ἐπὶ τῆς κόπρου τῶν σκωλήκων, ἑτοιμάζω : Ἀριστλ.ΖΙ 552a,24 (σκώληκες) **κατεργάσασθαι τὴν κόπρον·** ‖ κ. πάπ. ἔχω ἑτοιμασθῆ, εἶμαι ἕτοιμος : **στίππυον τὸ κατειργαζμένον** sic· **15)** νεώτ. ἐπεξεργάζομαι πρός τινα σκοπόν, δουλεύω : **κατεργάζομαι τὸν σίδηρον - τὸν χαλκόν·** κ. παθ. : **σίδηρος κατειργασμένος·** **16)** ἐργάζομαι, ἀσκῶ, ἔχω ὡς ἔργον : Πλάτ.Τίμ. 88C **τὸν δὴ μαθηματικὸν ἤ τινα ἄλλην.. μελέτην.. κατεργαζόμενον·** **17)** ὁμαλίζω, ἰσοπεδώνω : Ἰὼσ.ΑΙ 11,34 **κατεργάζομαι ὄρη·** **18)** ρηματ.π. κατεργάσιμος, κατέργασμα, κατεργαστικός.

κατεργαράκος (ὁ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κατεργάρης, θηλ. -ούλα βλ.λ. ἐν θωπευτ. πως σημ. πονηρός, εὐφυής, ἐξυπνούλης : **βρὲ τὸν κατεργαράκο, μᾶς τὴν ἔφερε,** Ξενόπλ.Ζακυνθ.Μαντ.35 **καὶ νὰ μὲ βλέπῃ ἡ κατεργαρούλα μ' ἕναν τρόπο.**

κατεργάρης (ὁ) μσν. (κ. -άριος) κ. δημ. ὁ ναύτης τῶν κατέργων, συνήθ. κακοποιὸς καταδεδικασμένος νὰ κωπηλατῇ εἰς τὰ κάτεργα βλ.λ. : φρ. **κάθε κατεργάρης στὸ μπάγκο του** (πρόσταγμα δι' οὗ διετάσσοντο οἱ ἐρέται εἰς τὴν κατάληψιν τῶν ἑδωλίων των)· ὁθ. ἐν χρ. παροιμιακῇ

ἐκφραζούση τὴν εἰς τὴν τάξιν ἢ εἰς τὴν ἐργασίαν ἐπάνοδον, ἐπαναφορὰν τῶν ἀπὸ ταύτης ἀποστάντων : **ἡ κυβέρνηση σὲ λίγες μέρες ἔβανε κάθε κατεργάρη στὸ μπάγκο του,-τέλεψαν οἱ γιορτὲς καὶ τώρα κάθε κατεργάρης στὸ μπάγκο του·** **2)** συνεκδ. δημ., θηλ. **-άρα ἢ -ισσα,** οὐδ. **-άρικο** ἄνθρωπος φαῦλος, δόλιος, πανοῦργος· ‖ ἐνίοτε κ. ἐν θωπευτ. σημ., θηλ. μ. **-άρα,** εὐφυής, ἔξυπνος : **εἶδες τὸν κατεργάρη, μιὰ χαρὰ τὰ κατάφερε,-ἔλα δῶ, κατεργάρα μου.**

κατεργαριά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ κατεργάρη βλ.λ.2), δολιότης, πανουργία, φαυλότης· ‖ πρᾶξις τοῦ κατεργάρη, δόλος, ἀπάτη : **κοιτάει μὲ κατεργαριὲς νὰ μοῦ φάῃ τὰ λεπτά.**

κατεργάρικος-η-ο δημ. ὁ ἁρμόζων εἰς κατεργάρην βλ.λ., πονηρός, δόλιος : **κατεργάρικα κόλπα, - κατεργάρικες δουλειές·** ἐπίρρ. **-ικα.**

κατεργάριας (ὁ) μσν. κατεργάρης βλ.λ.1).

κατεργασία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατεργάζομαι βλ.λ., ἐπεξεργασία, δούλεμα· εἰδ. τὸ διὰ τῆς μασήσεως ἢ τῆς πέψεως κατεργάζεσθαι τὴν τροφήν : Ἀριστλ.ΖΜ675b,5 **μεγάλα τὰ τῶν κερατοφόρων ἔντερα διὰ τὴν κατεργασίαν τῆς τροφῆς,** Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,6,2 **πέψει τινὶ καὶ κατεργασίᾳ·** **2)** ἕψησις, βράσιμο: Μνησίθ.π.Ἀθήν.2,59Β **ὅσα εὐφυῶς διάκειται πρὸς τὴν τοῦ πυρὸς κατεργασίαν·** ‖ κ. νεώτ. συνήθ. ἐπὶ μετάλλων καὶ δερμάτων : Πολύβ.34,9,10 **κ- ἀργυρίου, - κατεργασία χρυσοῦ - σιδήρου, - χημικὴ κατεργασία τῶν μετάλλων·** **3)** καλλιέργεια : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,14,3 **κατεργασίαι καὶ κοπρίσεις,** αὐτ.5,9,11· **4)** παραγωγή : Ἱππ.Παραγγ.9 **κ- χυμῶν,** Φιλόδ.Οἰκ.5) **κ- σίτου,** Διόδ.Σ 1,14 **τοῦ δὲ Ὀσίριδος ἐπινοησαμένου τὴν τούτων κατεργασίαν τῶν καρπῶν·** ‖ κατασκευή : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,19,4 **κ- ἐλαίου.**

κατεργάσιμος-ον νεώτ. **ὁ** δεκτικὸς κατεργασίας· ἀντιθ. ἀκατέργαστος.

κατέργασμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἔργον, πόνημα : Ἀκύλ.ΠΔ Ψαλμ.45(46),9, αὐτ.Παροιμ.8,22· **2)** νεώτ. εἰδ. φαρμακολ. **κατεργάσματα** (τὰ) φαρμακ. συσκευάσματα παρασκευαζόμενα ἐν χλιαρῷ ὕδατι ἄνευ βρασμοῦ,ἄ. θερμοδιαβρέγματα.

κατεργαστικός-ή-όν ἱκανός, ἁρμόδιος εἰς τὸ κατεργάζεσθαι : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,8,4 **κατεργαστικὴ δύναμις·** **2)** καταστρεπτικός : Ἱππ.Κῳακ.472 **αἱ ἀθυμίαι κατεργαστικαί.**

κατέργνυμι ἰων. τ. τοῦ κατείργω βλ.λ.

κατεργοκτισία (ἡ) μσν. ἀναγκαστικὴ φορολογία ἐπιβαλλομένη πρὸς ναυπήγησιν πλοίων : Χρυσόβ.Μιχ.Παλαιολ. (ἔτους 1272).

κατεργακύρης (ὁ) μσν. κ. **-κύριος** ἰδιοκτήτης κατέργου.

κατεργολαβῶ-έω μτγν. ἐνεργῶ πιεστικῶς τὴν εἴσπραξιν φόρων (πιθ. οὓς ἀνέλαβον ὡς δημοσιώνης βλ.λ.) : Φιλόδ.Ρητ.1,224S.

κάτεργος-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. μ. τὸ οὐδ., ὁ κατειργασμένος, ἐπεξειργασμένος, ὅθ. ἐπὶ γῆς, ὁ καλλιεργημένος : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,14,5 **χώρα πᾶσα κάτεργος γέγονεν·** **2)** μτγν. τὸ οὐδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ναόν, αἱ ἐργασίαι, αἱ ὑπηρεσίαι, αἱ διὰ τὴν λατρείαν δαπάναι : ΠΔ Ἐξ.30,16 **λήψῃ τὸ ἀργύριον εἰσφορᾶς.. καὶ δώσεις αὐτὸ εἰς τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου·** ὁμ. κτ. πληθ.: αὐτ.35,21 **ἤνεγκαν ἀφαίρεμα κυρίῳ . . εἰς πάντα τὰ κάτεργα αὐτῆς** (τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου)· **3)** πάπ. ἀξία, τιμὴ ἐργασίας, δαπάνη δι' ἐργασίαν ἢ κατεργασίαν : **τὸ εἰς τὴν πλίνθον κάτεργον γινόμενον·** ‖ ὅθ. μισθός, ἀμοιβὴ ἐργασθέντος, ἐργάτου μεροδούλι : Πάπ.· **4)** μσν. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **κάτεργο(ν)** ὄνομα ἱστιοφόρου πολεμικοῦ πλοίου κρατικοῦ ἢ πειρατικοῦ κινουμένου καὶ διὰ διπλῆς ἢ τριπλῆς σειρᾶς (τριήρους) κωπῶν, προβαλλουσῶν ὑπὸ τὸ κατάστρωμα, ἐν χρ. κ. π. Βυζ., διεθν. ὀν. γαλέρα : Δουκάγγ.ἐν λ.,Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,4 **τὰ λοιπὰ κάτεργα ἐπρόφθασαν καὶ τὰ ἐτράβηξαν καὶ τὰ ἐξαρμάτωσαν,** Χρον.Μορ.438, δ. τραγ. **σὰν τοῦ πασᾶ τὸ κάτεργο ποὺ σέρνει τὴν ἀρμάδα·** ‖ δημ. κ. πᾶν πλοῖον πολεμικὸν κ. γεν. μέγα πλοῖον : Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.163,9 **κάτεργο περνᾷ χρυσοπαλαμισμένο·** ‖ παλαιότ. εἰδ. πλοῖον παλαιὸν ἀχρηστευθὲν καὶ ἐλλιμενισμένον, χρησιμεῦον ἄλλοτε ὡς φυλακὴ καταδίκων ἀποτινόντων εἱρκτήν· ‖ ὅθ. **καταδίκη εἰς κάτεργα** βαρεῖα ποινὴ προσκαίρων ἢ ἰσοβίων δεσμῶν μετὰ καταναγκαστικῶν ἔργων ἤτοι ἀρχικῶς ἐν κωπηλασίᾳ κατέργου· πρβλ. κατεργάρης· ‖ φρ. νεώτ. **ἄνθρωπος τῶν κατέργων** φαυλόβιος, ἐπικίνδυνος κακοποιός, ἐγκληματίας.

κατέρσαι Ἡρ. « κάθισαι. Πάφιοι ».

κατερέθω ἀρχ. λεξ. ἐρεθίζω σφόδρα, **προκαλῶ,** παροργίζω· κ. παθ. : Ἡσ.

κατερείδω μτγν. ἀμτβ. ἐπὶ ἀνέμου, κατασκήπτω, ἐκρήγνυμαι, φουσκώνω : Δίων Χρ.3,396 **κατερείσαντος ἀνέμου ὄφει κλύδωνα ἰσχυρόν.**

κατερεικτός (ὁ) δ.γρ. τοῦ κατερικτὸς βλ.λ.

κατερείκω χονδροκόπτω, τρίβω τι, χονδραλέθω· κ.παθ. : Δήμων 22 **κάχρυς κατηριγμέναι μετὰ ἀρωμάτων·** **2)** μτφ. ἐπὶ τοῦ θυμοῦ, κοπάζω, πραΰνω, ταπεινώνω : Ἀριστφ.Σφ.649 **δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι·** **3)** ὁμ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς θλῖψιν, πρὸς πένθος, ἐν συνεκφ. μτ. τῶν λ. ἐσθής, χιτών, καλύπτρα κττ., σχίζω τὰ ἐπ' ἐμοῦ : Σαπφ.67 **καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας,** Ἡρ.3,66 **τά τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέοντο,** Αἰσχ.Πέρσ.538 **πολλαὶ δ' ἁμαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι.**

κατερείπω κ. μσν., ἀόρ. β' **κατήριπον,** παρακ. **κατερήριπεν,** παθ. μτχ. οὐδ. πληθ., Ἐπιγρ. **κατερηρειμένα,** κ. **κατηριμμένα** καταρρίπτω, κατακρημνίζω : Πίνδ.Παιᾶν.8,33 **Ἴλιον κατερεῖψαι,** Ἡρ.7,140 **κατὰ γάρ μιν ἐρείπει πῦρ τε καὶ ὀξὺς Ἄρης,** Στράβ.6,1,6 **σεισμοὶ κατήρειψαν πολὺ τὰς κατοικίας,**Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,74 **καὶ εἴ τι ἄλλο κατερείπειν ἔχει πυργόβαριν·** ‖ κ. παθ. καταπίπτω εἰς ἐρείπια : Εὐρ.Ἑκ.477 **Τροία κατερείπεται καπνῷ τρυφομένα δορίκτητος Ἀργείων,** Ἡρωδιαν.Ἱστ.8,2,4 (τεῖχος) **παλαιότατον ἐκ τοῦ πλείστου μέρους κατερήριπτο·** **2)** ἐν τῷ ἀόρ. β' ὡς ἀμτβ., κατέπεσα, ἐκρημνίσθην : Ἰλ.Ε 92 **πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν,** Θεόκρ.13,49 **κατήριπεν εἰς μέλαν ὕδωρ·** ‖ ὁμ. κ. παρακ. : Ἰλ.Ξ 55 **τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν·** **3)** μτφ. μτ. αἰτ. διαφθείρω : Πλούτ.Σόλ.6 **γάμου καὶ παιδοποιΐας ., ἃ καὶ σὲ κατερείπει τὸν ἐρρωμενέστατον·** **4)** ρηματ. π. κατερείπωσις.

κατερειπῶ-όω μτγν., νεώτ. **-ώνω,** δημ. **καταρειπιώνω,** ἀόρ. νεώτ. **κατηρείπωσα,** δημ. ἀμτβ. **καταρείπιωσα,** παθ. **κατερειπώθην,** δημ. ἀμτβ. **καταρειπιώθηκε,** δημ. παθ. παρακ. **καταρειπιωμένος** καταρρίπτω, μεταβάλλω εἰς σωρὸν ἐρειπίων, κατακρημνίζω : **ὁ σεισμὸς κατερείπωσε πολλὰς οἰκίας·** κ. παθ. : Διόδ.Σ 32,14, Ἡλιόδ.Αἰθ.9,5 **καὶ τοῦ κατηρειπωμένου τῇδε κἀκεῖσε μεταναστάντες, - ἡ Κόρινθος κατηρειπώθη ὑπὸ τῶν σεισμῶν·** **2)** νεώτ. σπαν. κ. δημ. συνήθ. κ. ἐν ἀμτβ. σημ. καταπίπτω εἰς ἐρείπια, γίνομαι ἐρείπια : **καταρείπιωσε** (ἄ. **καταρειπιώθηκε**) **τὸ ἐκκλησάκι - τὸ παλιὸ μοναστήρι - ὁ πύργος.**

κατερείπωσις-εως (ἡ) (κατερειπῶ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ἡ πλήρης ἐρείπωσις, κατακρήμνισις, καταστροφή : Σουΐδ. (κῶδ. κατερίπωσις).

κατερέτης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **νιτιδουλιδῶν.**

κατερεύγω, ἀόρ. β' **κατήρῠγον,** ἐρεύγομαι ἐνώπιόν τινος, ἀναφέρων διὰ τοῦ ἐρευγμοῦ τὴν τροφὴν ἐκ τοῦ στομάχου, ἐκπτύω αὐτὴν ἐνώπιον ἢ ἐπί τινος : Ἀριστφ.Σφ.1151 **ὡς θερμὸν ἢ μιαρὰ τί μου κατήρυγεν** (σχόλ. « κατέπνευσεν ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ τροφὴν ἐρευγομένων »).

κατερεύθω μτγν. ποιῶ τι κατακόκκινον : Ὀππ. Ἁλ.2,612 **κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρεύθει.**

κατερευνῶ-άω μτγν. ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω : ΠΔ Ἱερ.29(49),10 **ὅτι ἐγὼ κατερεύνησα τὸν Ἡσαῦ** (δ.γρ. κατέσυρα).

κατερεφής ἐσφ. γρ. ἀντὶ κατηρεφὴς βλ.λ.

κατερέφω καλύπτω τι δι' ὀροφῆς, στεγάζω, σκεπάζω : Πλούτ.Καῖσ.9 **τὰς σκηνὰς ἀμπελίνοις κλήμασιν κατερέφουσι·** ‖ κ. μέσ. καλύπτομαι, σκεπάζομαι : Ἀπολλ.Ρ 2,1073 **ὡς ὅτε τις κεράμῳ κατερέφεται ἑρκίον ἀνήρ·** ‖ ὁμ. ἐπὶ τῶν χελωνῶν, περιβάλλομαι διὰ καλύμματος, καλύπτομαι, σκεπάζομαι : Ἀριστφ.Σφ.1294 (χελῶναι) **ὡς εὖ κατηρέφασθε . . κεράμῳ τὸ νῶτον ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν.**

κατερημῶ-όω ἐντελῶς ἐρημῶ, στερῶ, ἀπογυμνῶ : Αἴσωπ.6 **τὰ πτερὰ τὰ σὰ κατερημώσῃ.**

κατερήριπε ἀόρ. β' τοῦ ρ. κατερείπω βλ.λ.

κατερητύω, μέλλ. **κατερητύσω,** κρατῶ, κατακρατῶ, ἀναχαιτίζω : Ἰλ.Ι 465 **λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι,** Σοφ.Φιλ.1416 **κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλει,** Ὀρφ.Ἀργ.1170 **κατερητύειν αὐδήν.**

κατεριθεύομαι μτγν. ἐν φιλονικίᾳ καταβάλλω, ἐρίζω, διισχυρίζομαι : Πολύβ.ἀπ.173, Σουΐδ. **τὸ δ' ἐναντίον κατεριθευομένου τοῦ βασιλέως.**

κατερικτός-όν δ.γρ. τοῦ κατερεικτὸς βλ.λ, ὁ συντετριμμένος, κοπανισμένος, ἐπὶ ὀσπρίων ἀληλεσμένος· Ἡσ. « κατερικτὰ τὰ ἐρεικόμενα ὄσπρια καὶ σχιζόμενα, οἷον κυάμους· ἔνιοι δὲ καὶ τοὺς πυρούς» : Ἀριστφ.Βάτρ.505 **ἧψε κατερικτῶν χύτρας,** ΑΒ 10,13 **πίσων ἢ κατερικτῶν τινων·** **2)** Ἡσ. « κατερικτὰ . . οἱ δὲ κατερρωγότα ἱμάτια».

κατερίπωσις-εως (ἡ) ἀρχ. λεξ. δ.γρ. τοῦ κατερείπωσις βλ.λ., ἡ κατάρριψις, κατακρήμνισις : Σουΐδ. (ἐσφ.γρ.).

κατερνής-οῦς-ές ὁ ἔχων πολλὰ ἔρνη, κλάδους θαλερούς : Ὀρφ.Ἀργ.916 **πολύκνημόν τε κατερνές.**

κατερυθραίνω μτγν. βάπτω τι ὅλως, τελείως ἐρυθρόν· Ἡσ. « κατερυθραίνει, καταβάπτει ἐρυθρῷ βάμματι »· κ. παθ. : Διοσκ.5,79.

κατερυθριῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. πολὺ ἐρυθριῶ, γίνομαι κατακόκκινος : Ἡλιόδ.Αἰθ.10,18 **κατερυθριάσασα δι' ἡμᾶς παρθενικῆς αἰδοῦς ἀνοίκειον πεῦσιν,** Καλλιγ.Θάν.Βλ.147 **ἐπὶ τῆς περιττῆς ταύτης ἐπεξηγήσεως κατερυθρίασεν ἡ Εὐφροσύνη.**

κατέρυθρος-ον (ἐρυθρός) μσν. κ. νεώτ. λίαν ἐρυθρός, κατακόκκινος : Θεοφύλ.Σ 15,39 **αἱ δὲ παρειαὶ οὔτε κατέρυθροι (γυναικῶδες γάρ),-ἔγινε κατέρυθρος ἐξ ὀργῆς.**

κατερυθρῶ-όω μσν. ποιῶ τι λίαν ἐρυθρόν, κοκκινίζω· παθ. : Κ Μανασσ.42C **ὑφ' ὧν (αἱμάτων) κατηρυθρώθησαν Σιὼν αἱ πεδιάδες.**

κατερυκάνω ἐκτεταμ. τ. τοῦ κατερύκω βλ.λ., κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω : Ἰλ.Ω 218 **μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε.**

κατερυκτικός-ή-όν πάπ. ὁ καθεκτικός, ὁ περιορίζων, ἀναχαιτίζων.

κατερύκω κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω : Ἰλ.Ζ 518 **μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,** Ὀδ.Α 315 **μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο,** Θέογν.467 **μηδένα . . ἀέκοντα μένειν κατέρυκε·** σπαν.π. Ἀττικοῖς : Ἀριστφ.Σφ.601 **τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλύεις καὶ κατερύκεις·** κ. παθ. : Ὀδ.Α 197 **ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.**

κατερύω, ἰων. **κατειρύω,** συνήθ. ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ πλοίων, καθέλκω, σύρω ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν : Ὀδ.Ε 261 **τὴν γε κατείρυσαν εἰς ἅλα δῖαν,** Ἡρ.8,96 **κατειρύσαντες εἰς Σαλαμῖνα τὰ ναυήγια·** κ.παθ. : Ὀδ.Θ 151 **ἀλλά τοι ἤδη νηῦς τε κατείρυσται·** **2)** ἐπὶ τῶν μαστῶν τῆς ἀγελάδος, κάμνω νὰ καταρρεύσῃ γάλα, ἀμέλγω : Νίκ.Θηρ. 552 **κατείρυσε οὔθατα μόσχου** (σχόλ. « καταρεῦσαι ἐποίησεν»)· **3)** ἀναφορ. πρὸς τόξαν, ἕλκω, ἐντείνω : Μελέαγρ.ΑΠ 9,16 **ἔρως τρία τόξα κατείρυσεν** (κῶδ. κατήρυσεν)· **4)** ἐπὶ τοῦ πανίου πλοίου, ἀνοίγω, ἐκτείνω : Ἀπολλ.Ρ 2,931 **κὰδ δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι.**

κατέρχομαι ἀποθ. κ. νεώτ., μέλλ. **κατελεύσομαι** (π. τοῖς δοκίμοις Ἀττ. **κάτειμι** κ. παρατ. **κατῄειν**), ἀόρ. **κατήλῠθον** κ. **κατῆλθον** (δωρ. ὑποτ. **κατένθῃ,** μτχ. ἀορ. **κατενθὼν** κ. παρακ. **κατηνθηκώς**), παρακ.**κατελήλυθα,** ἔρχομαι κάτω,καταβαίνω,ἀπὸ τόπου ὑψηλοῦ βαίνω πρὸς τὰ κάτω : Ἰλ.Υ 125 **πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν,- κατέρχομαι ἀπὸ τοῦ βουνοῦ - τὸ βουνόν, - κατέρχομαι τὴν κλίμακα - διὰ τῆς κλίμακος·** δθ. κ. ἔρχομαι ἀπὸ χώρας βορείας εἰς χώραν κειμένην νοτιώτερον : **κατῆλθον ἐκ Ρωσίας πολλοὶ πρόσφυγες·** ‖ ἐν φρ. μτ. λ. σημαντ. μεταστάσεως ἀπὸ τῆς ζωῆς, καταβαίνω εἰς τὸν τάφον, εἰς τὸν κάτω κόσμο(ν) : Ἰλ.Ξ 284 **κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄιδος εἴσω,** Εὐρ.Ἡρ.1101 **οὔπω κατῆλθον αὖθις . . εἰς Ἅιδου·** σπαν. μτ. αἰτ. : Ἀριστφ.ἀπ.198,2 **τίς . . σκότου πύλας ἔτλη κατελθεῖν ;·** ‖ μεταβαίνω ἀπὸ μεσογείου χώρας εἰς παραλίαν : Ὀδ.Α 303 **αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι,** ΚΔ Πρ.15,1 **καί τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας** (εἰς Ἀντιόχειαν)· **2)** μτ. αἰτ. μεταβαίνω, ἔρχομαί που : Ὀδ.Ω 115 **ἐκεῖθεν κατήλυθον ὑμέτερον δῶ·** μτγν. κ. νεώτ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : ΚΔ Πρ.8,5 **Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας ἐκήρυσσεν, - πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν κατέρχονται εἰς τὴν πρωτεύουσαν·** ‖ κ. ἀπολ. (ἐνν. ἐκ τῶν συμφραζομένων τόπου καταβάσεως) : ΚΔ Πρ.8,15 **οἵτινες καταβάντες προσηύξαντο·** **3)** μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀγαθῶν ἢ δεινῶν, ἄνωθεν, ἐξ οὐρανοῦ, θεόθεν ἔρχομαι, δθ. παρέχομαι ἢ ἐπισκήπτω : ΚΔ Ἰακ.3,15 **οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, - τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον κατελθὸν εἰς τοὺς ἀποστόλους, - ἡ μάθησις δὲν κατέρχεται οὐρανόθεν·** **4)** κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ., ἔρχομαι, βαίνω, ῥέπω, τείνω, πίπτω, κυλῶ, κρημνίζομαι πρὸς τὰ κάτω : Ὀδ.Ι 484 **ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης,** Ἡρ.2,19 **κατέρχεται μὲν ὁ Νεῖλος πληθύων,** Θουκ.4,75 **κατελθόντας αἰφνιδίου τοῦ ῥεύματος,** Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.7,324,**-μεγάλαι χιονοστιβάδες κατῆλθον εἰς τὴν πεδιάδα, - ὁ Δούναβις ἐκ τῶν Γερμανικῶν ὀρέων πηγάζων κατέρχεται εἰς Εὔξεινον, - ἄνεμος ψυχρὸς κατερχόμενος ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, - τὸ θερμόμετρον κατῆλθεν** (ἤτοι ὁ ἐν αὐτῷ ὑδράργυρος συνεστάλη, δθ. συνεκδ. ἡ θερμοκρασία ἔγινε ψυχροτέρα)· **5)** δθ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ τιμῆς, ἀξίας πράγμ., ὑποτιμῶμαι, ἐκπίπτω : **αἱ μετοχαὶ τῆς τραπέζης κατῆλθον, - τὸ χαρτονόμισμα ὅλων σχεδὸν τῶν κρατῶν κατέρχεται·** **6)** εἰδ. ἐπὶ ἐξορίστων, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου : Ἡρ.4,4 **κατῆλθον τρόπῳ τοιούτῳ εἰς τὴν σφετέρην,** Σοφ.Ἀντ.200 **φυγὰς κατελθών,** Εὐρ.ΙΤ 39 **ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν·** ‖ κ. μτ. παθ. σημ. : Θουκ.8,63 **ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν·** ‖ νεώτ. γεν. ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα : **μετὰ μακρὸν διαμονὴν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα·** ‖ ὁμ. νεώτ. ἔρχομαι ἀπὸ χώρας ἀλ-

λης εἰς ἐκείνην ἐν ᾗ διαμένει ὁ λέγων : **κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν πολλοὶ φιλέλληνες κατῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα·** **7)** ἐπὶ τόπων, ἔχω κλίσιν πρὸς τὰ κάτω, ἔχω κατωφέρειαν : **τὸ λεκανοπέδιον τῶν Ἀθηνῶν ἠρέμα κατέρχεται πρὸς τὸν Σαρωνικόν·** **8)** νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πυρετοῦ, μειοῦμαι, ὀλιγοστεύω· ὡς ἀμτβ. : **ὁ πυρετὸς τοῦ ἀρρώστου ἤρχισε νὰ κατέρχεται·** **9)** νεώτ. πράττω τι μειοῦν τὴν ὑπόληψιν ἢ ἀξιοπρέπειάν μου : **κατέρχεται εἰς ποταπὰ μέσα.**

κατερῶ-άω [1] μτγν. ἐκχέω, καταχέω, χύνω ἔξω : Στράβ.17,1,38 **εἶτα τὸ μελίκρατον κατήρασε,** Γαλ.13,53 **κατερᾶν κατὰ τῶν ξηρῶν,** Πλούτ.Ἠθ. 968D, Πολυδ.7,162 **κατερᾶν τὸν οἶνον·** **2)** μτφ. ἐπιχύνω, ἐπιρρίπτω : Δημήτρ.302 **δυσφημίαν κατήρασε τοῦ δικαστηρίου.**

κατερῶ-έω [2] π. Ἀττ. ἐν χρ. ὡς μέλλ. τοῦ ἀόρ. **κατεῖπον,** παρακ. **κατείρηκα,** ὁμιλῶ, λέγω ἐναντίον τινός, κατηγορῶ μτ. γενικ. : Ξεν.ΚΠ 1,4,8 **καὶ ἔφασαν κατερεῖν αὐτοῦ·** ‖ μτ. γενικ. κ. ἐμπροθ. αἰτ. : Πλάτ.Πολ.595B **οὐ γάρ μου κατερεῖτε πρὸς τοὺς τῆς τραγῳδίας ποιητάς·** ‖ μτ. γενικ. ἢ ἐμπροθ. διορ. ἐναντίον τινός : Πλάτ.Θεάγ.125A **ἐπειδὴ ἐναντίον ἐμοῦ κατείρηκέ σου·** **2)** μτ. αἰτ. ψέγω, μέμφομαί τινα : Ἡρ.3,71 **ἀλλὰ σφεα αὐτὸς ἐγὼ κατερέω πρὸς τὸν μάγον·** ‖ Ἐπιγρ. ἀπολ. : **κατερῶ Ἀθηναίοισι·** **3)** δηλῶ, ἀποφαίνομαι, δημοσιεύω : Πίνδ.Παιᾶν.6,129 **πόθεν κατερεῖν·** **4)** ὁμιλῶ, λέγω φανερῶς, καθαρά : Ἡρ. 5,92,η **οὔτε σημανέειν . . οὔτε κατερέειν,** Ἀριστφ. Νεφ.518 **κατερῶ πρὸς γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ·** ‖ κ. παθ. ἐπὶ τῆς ἀληθείας, ὁμολογοῦμαι, διακηρύσσομαι : Ἡρ.6,69 **πᾶν ἐς σὲ κατειρήσεται τὸ ἀληθές.**

κάτέρωτα κτ. αἰολ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἀτέρωτα [κῶδ.Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.194,5 ετερωτα] καὶ ἄλλοτε: Σαπφ.1,5,Ἡσ. ἐν λ. κάτέρωτα.

κατεσθίω, ποι.κ. μτγν.**κατέσθω,** μέλλ. **κατέδομαι,** ἀόρ. **κατέφαγον,** κ. παθ. **κατηδέσθην,** παρακ **κατεδήδοκα,** μτχ. **κατεδηδώς,** παθ. παρακ. **κατεδήδεσμαι,** ἐπὶ θηρίων π. Ὁμ. κατατρώγω, καταβροχθίζω : Ἰλ.Ρ 542 **λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς** [τμ.]· ‖ ἐπὶ ὄφεως : Ἰλ.Β 314 **τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·** ‖ ἐπὶ δελφῖνος : Ἰλ.Φ 24 **μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὅν κε λάβῃσιν·** ‖ κ. ἐπὶ προσ., τρώγω ἐντελῶς ἢ ἁπλῶς τρώγω : Ὀδ.Α 8 **οἳ κατὰ βοῦς . . ἤσθιον** [τμ.], Ἡρ.3,38 **Καλατίας . . οἳ τοὺς γονέας κατεσθίουσι,** Ἀριστφ.Βάτρ.560 **οὐδὲ τὸν τυρὸν τὸν χλωρόν, . . αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν,** Ξεν.Ἀν.4,8,14 **τούτους . . καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν·** **2)** μτφ. καταστρέφω, κατατρώγω, ἀφανίζω : Ἀριστφ.Ἱππ.258 **τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίεις,** Δημ.992 **τὰ μὲν ὄντα κατεσθίοντας,** Ἀνάξιππ.1,32 **κατεσθίειν τὴν πατρῴαν οὐσίαν·** **3)** διαβιβρώσκω : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.19 **ῥεύματα κατεσθίειν γνάθους·** κ. παθ. : Πλάτ.Φαῖδ.110E **λίθοι οὐ κατεδηδεσμένοι ὑπὸ σηπεδόνος·** **4)** ἐπὶ πνοῆς ἀνέμου, πνέων ἀπορροφῶ, ξηραίνω : Θεόφρ. ΦΑἰτ.2,7,5 **ὅταν πνέῃ, τοιοῦτόν τι πνεῖ πόντιον, ὃ τῇ ἅλμῃ τῇ ἐπιφερομένῃ κατεσθίει καὶ λυμαίνεται τὰ ἄνθη·** **5)** παθ. ροκανίζομαι, τρωγαλίζομαι : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,5,17· **6)** δάκνω : Φιλόστρ.Εἰκ.1,6 **κατεσθίειν τοῦ παλαιστοῦ τὸ οὖς·** **7)** μτφ. ἐπὶ τύψεως συνειδότος, μετανοίας : Λιβάν. Λόγ.29,32 **αὐτὸς ἂν ἐμαυτὸν κατήσθιον εἰδὼς ἅ μοι ἐπεπλημμέλητο.**

κατέσθω ποι. κ. μτγν. τ. τοῦ κατεσθίω βλ.λ. : ἈΠλ.4,240 **τἀμὰ σῦκα κατέσθων,** Ἀστράμψ.Ὀνειρ.68 **βότρυς κατεσθίειν.**

κατεσκεμμένως ἐπίρρ. μσν. μετὰ περισκέψεως : Κύριλλ.κτ.Ἰουλ.174C **ἐμφρόνως τε καὶ κατεσκεμμένως.**

κατεσκεφάμην ἀόρ. τοῦ ρ. κατασκοπῶ βλ.λ.

κατέσκληκα κατασκέλλομαι βλ.λ.

κατεσκληκώς-υῖα-ός νεώτ. μτχ. πρκ. τοῦ ἀχρ. ρ. κατασκέλλω, σκελετώδης, κάτισχνος.

κατεσκολιωμένως ἐπίρρ. μτγν. σκολιῶς, διεστραμμένως : Ἀντυλ.π.Ὀρειβ.16.

κατεσπευσμένος-η-ον νεώτ. ὁ λίαν ἐσπευσμένος, μετὰ σπουδῆς γενόμενος, βιαστικός.

κατεσπευσμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ πολλῆς σπουδῆς : Πλούτ.Ἠθ.522D **μὴ ταχὺ μηδὲ κατεσπευσμένως.**

κατεσπουδασμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. μετὰ σπουδῆς, ζήλου μεγάλου : Προκ.Πέρσ.2,21.

κατεστεώς ἰων τ. ἀντὶ καθεστώς.

κατεστραμμένως ἐπίρρ. μτγν. ἐναντίως, ἀντιθέτως : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.5,14,2.

κατεσχαρῶ-όω π. Ἡσ. ἐπὶ πληγῆς, καλύπτω δι' ἐσχάρας, πέτσας.

κατευαρεστῶ [εὐαρεστῶ] κ. νεώτ. ἐπιτατ. τοῦ εὐαρεστῶ βλ.λ.

κάτευγμα-ατος [τό] [εὐχή] κτ. πληθ., αἱ εὐχαί, τὰ ταξίματα : Αἰσχ.Χο.218 **καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;·** **2)** αἱ ἀραί, κατάραι : Αἰσχ. Ἑπτ.709 **ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα·** **3)** τὰ δι' εὐχῆς καθιερούμενα ἀναθήματα, ἀφιερώματα, ταξίματα : Σοφ.ΟΤ 920 **ἱκέτης ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν** [δ.γρ.].

κατευδαιμονίζω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ εὐδαιμονίζω βλ.λ. : Ἰώσ.ΠΙ 1,33,8.

κατευδοκιμῶ-έω μτγν. λίαν εὐδοκιμῶ, ὑπερβαίνω εἰς τὴν εὐδοκίμησιν, εἰς τὴν καλὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν : Διόδ.33,1 **κατευδοκιμήσας Φαβίου.**

κατευδοκῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀπολύτως εὐχαριστημένος μέ τι, ἐπιδοκιμάζω : Σουΐδ. **ὁ δὲ κατευδοκήσας τῷ νεανίσκῳ κατὰ τὴν ἀπάντησιν.**

κατευδρομῶ-έω μσν. ἄνευ προσκόμματος τρέχω : Μετοχ.Θ 537 **κατευδρομεῖν εἰς τὰς ἐνδόξους τῆς τύχης ἐπιβολάς.**

κατεύδω βαρβαρισμὸς ἀντὶ καθεύδω βλ.λ. ἐν Ἀριστφ.Θεσμ.1193.

κατευεργετῶ-έω μσν. ἐπιτατ. τοῦ εὐεργετῶ βλ.λ.· κ. παθ : Τζέτζ.10,811 **παρ' αὐτοῦ κατευεργετημένος.**

κατευημερῶ-έω [εὐημερῶ] πολὺ εὐημερῶ, ἀπολαύω τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, ἔχω καλὸν ὄνομα παρά τινι : Αἰσχίν.2,89 **ὅτι τῆς πρεσβείας ὧν ἡγεμὼν ἐγώ, καὶ κατευημερηκὼς παρ' ὑμῖν·** ‖ ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐημερίαν, κατὰ τὴν εὐδοκίμησιν : Βασίλ.Ιπ.Βουδ.8231 **κατευημεροῦντος τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους.**

κατευθικτῶ-έω μτγν. φαύων εὑρίσκω τὸ ἀληθὲς μέρος, ἐπιτυγχάνω : ΠΔ Μακκ.2,14,43 **τῇ δὲ πληγῇ μὴ κατευθικτήσας διὰ τὴν τοῦ ἀγῶνος σπουδήν.**

κατευθύ ἐπίρρ. κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἴσια : Ξεν. Συμπ.5,5 **τὸ κατευθὺ μόνον ὁρῶσιν,** Λουκ.Δίκ. Φων.11 **ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις,** Παυσ.2,11,3 **Σικυῶνος τὴν κατ' εὐθὺ ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένοις·** ‖ μτ. γενικ. : Πλούτ.Ἠθ.3B **κατευθὺ τῶν σκυλάκων·** **2)** ὁ εἰς τὰ ἴδιον πλευρόν, μέρος κείμενος : Ρουφ.π.Παῦλ. Αἰγ.3,45 **ὁ κατευθὺ δίδυμος.**

κατεύθυνσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατευθύνω ἢ τοῦ κατευθύνομαι, ἡ φορά, ἡ διεύθυνσις πρὸς ἣν κινεῖταί τι : **ἐπλέομεν μὲ κατεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς,** γυμναστ. πρόσταγμα **ἀλλαγὴ κατευθύνσεως ἐπὶ δεξιά, - ἐπ' ἀριστερά·** **2)** κ. μτφ. τὸ σημεῖον πρὸς ὃ τείνει, ἡ πορεία ἣν ἀκολουθεῖ προσπάθεια, σύστημά τι : **αἱ νεώτεραι κατευθύνσεις τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας ἀφήνουν εὐρὺ πεδίον δράσεως εἰς τὸν κρατικὸν παρεμβατισμόν, - ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἤλλαξε κατεύθυνσιν.**

κατευθυντήρ-ῆρος [κατευθύνω] μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατευθύνων, διορθώνων, εὐθὺ ποιῶν τι : Κλήμ. Ἀλ.138 **κατευθυντὴρ τῶν ἁμαρτιῶν**· **2)** νεώτ. σκοπευτικὴ συσκευὴ κατευθύνουσα ὁμαδικῶς τὴν σκόπευσιν πολλῶν ὁμοῦ πυροβόλων.

κατευθυντήριος-ία-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν κατεύθυνσιν, τὴν πορείαν τινός : **ἡ κυβέρνησις ἐχάραξε τὰς κατευθυντηρίους γραμμὰς τοῦ νέου διοικητικοῦ μας συστήματος**· **2)** σχόλ. εἰδ. τὸ θηλ. **ἡ κατευθυντηρία** ἡ στάθμη : Σχόλ. Ἰλ.Ο 410, ΕΜ 740,42.

κατευθύνω [εὐθύνω] κ. νεώτ., ποι. ἀπαρφ. **κατευθύνεσκον,** ποιῶ τι εὐθύ, ἴσον, φέρω κατ' εὐθεῖαν γραμμήν : Ἀριστλ.ΖΠ 710a,2 **κατευθύνειν τὴν πτῆσιν,** Δίων.Χρ.13,18 **κατευθύνειν ναῦν τῷ πηδαλίῳ,** Ἐπιγρ. **βιοτῆς οἴακα κατευθύνεσκες ἐν οἴκῳ**· κ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.44Β **αἱ περιφοραὶ κατευθυνόμεναι**· **2)** διορθῶ, διευθύνω, ὁδηγῶ ὀρθῶς, διοικῶ, δίδω κατεύθυνσιν : Πλάτ.Νόμ.809Α **κατευθυνέτω τὰς φύσεις τῶν παίδων,** Ἀριστλ.ΖΙ 610a, 28 **κατευθύνειν τὸν ἐλέφαντα τῷ δρεπάνῳ,** Πλούτ. Ἠθ.20D **πρὸς τὰ βελτίονα τῇ κρίσει τοὺς νέους κατευθύνωμεν,** - **κατευθύνει τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικήν,** - **κατηύθυνε τὸ ὅπλον ἐναντίον μου**· || νεώτ. κ. παθ. βαίνω, ἀποβλέπω εἰς ὡρισμένον σκοπόν : **κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν,-κατευθύνεται εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον**· **3)** ἀπαιτῶ λόγον παρά τινος, τιμωρῶ, καταδικάζω : Πλάτ.Νόμ.945Α **κατευθύνειν αὐτοῦ τὸν εὔθυνον,** Πολυβ.8,22· **4)** κ. ἀμτβ. διευθύνομαι κατ' εὐθεῖαν πρός τι : ΠΔ Βασ.Ι,6,12 **καὶ κατεύθυναν αἱ βόες ἐν τῇ ὁδῷ εἰς ὁδὸν Βαιθσάμυς,** Πλούτ.Ἀλέξ.33 **κατευθύνοντα τῇ πτήσει ὄρθιον ἐπὶ τοὺς πολεμίους**· **5)** εὐτυχῶ, εὐημερῶ : ΠΔ Σοφ.Σειρ.29,18 **ἐγγύη πολλοὺς ἀπώλεσε κατευθύνοντας**· **6)** κ. μτ. γενικ. ἐπιτυγχάνω εἰς τὸ πράττειν τι : ΠΔ Κριτ. 12,6 **καὶ οὐ κατεύθυνεν τοῦ λαλῆσαι οὕτως**· **7)** κ. μτχ. οἱ εὐθεῖς, δίκαιοι : ΠΔ Σοφ.Σολ.15,8 **εὐχαὶ δὲ κατευθυνόντων δεκταὶ παρ' αὐτῷ.**

κατευθυσμός [ὁ] μτγν. διεύθυνσις εὐθεῖα, διοίκησις, κυβέρνησις : Κλήμ.Ἀλ.130 **ἔστι δὲ ἡ κατὰ θεὸν παιδαγωγία κατευθυσμὸς ἀληθείας εἰς ἐποπτείαν θεοῦ.**

κατευκαιρῶ-όω μτγν. παρατηρῶν τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν πράττω τι : Πολύβ.12,4,13 **κατευκαιρήσας ἀπάγει.**

κατευκηλῶ-όω μτγν. καθησυχάζω, καταπραΰνω : Ἀπολλ.Ρ 4,1059 **κατευκήλησε δὲ** [Νὺξ] **πᾶσαν γαῖαν ὁμῶς.**

κατευκτικός-ή-όν εὐχητικός, παρακλητικός, μ. τὸ ἐπίρρ. **κατευκτικῶς** βλ.λ.

κατευκτικῶς [εὔχομαι, εὐχή] ἐπίρρ. παρακλητικῶς, μὲ εὐχάς : Σχόλ.Σοφ.Αἶ.831.

κατευκτός-ή-όν ἀρχ. λεξ. ὁ ἐπιθυμητός, ἐπιθυμούμενος· Ἡσ.

κατευλογῶ-έω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ εὐλογῶ βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.66Α **οὐκ ἐπαινοῦντος φίλου καὶ κατευλογοῦντος δεομένους.**

κατευμαρίζω ἀρχ. λεξ. ἐπιτατ. τοῦ εὐμαρίζω βλ.λ.· Ἡσ. «κατευμαρίζοντες, εὐχερίζοντες».

κατευμεγεθῶ-έω ἀρχ. λεξ. ἐπικρατῶ κατὰ τὸ μέγεθος, καταδυναστεύω, νικῶ, ὑπερβάλλω· Ἡσ. «ὑπερβάλλειν, νικᾶν», Σουΐδ. «καταδυναστεύω» : Παχυμ.Γ 130Ε **στρατεύματα οἷά τε δοκοῦντα καὶ μεγάλων δυνάμεων κατευμεγεθεῖν.**

κατευμενίζω μσν. καθιστῶ τινα εὐμενῆ, εὔνουν, ἀρέσκω : Ἰω.Διάκ.120.

κατευμοιρῶ-έω μσν. λίαν εὐμοιρῶ, εὐτυχῶ : ΚΠορφ.94.

κατευνάζω [εὐνή] κ. νεώτ., ἀόρ. **κατηύνασα,** παθ. **κατηυνάσθην,** μτχ. παρακ. **κατηυνασμένος,** τοποθετῶ εἰς τὴν εὐνήν, κλίνην, κοιμίζω, κατακοιμίζω : Σοφ.Τρ.93 [Ἅλιον] **ὃν αἰόλα νὺξ .. τίκτει κατευνάζει τε**· || ἐπὶ θανάτου : Σοφ.Ἀντ.822 **ᾧ με δαίμων .. κατευνάζει**· || κ. παθ. ἡσυχάζω ἐπὶ τῆς εὐνῆς, κλίνης, πλαγιάζω διὰ νὰ κοιμηθῶ, κατακλίνομαι : Ἰλ.Γ 448 **ἐν τρητοῖσι κατηύνασθεν λεχέεσσιν**· **2)** προσδιορίζω τόπον, κατάλυμα : Εὐρ.Ῥῆσ.614 **ἐκτὸς αὐτὸν τάξεων κατηύνασεν** [προσδιώρισεν εἰς αὐτὸν κατάλυμα ἔξω τοῦ στρατεύματος]· **3)** μτφ. καθησυχάζω, καταπραΰνω, μαλακώνω, γλυκαίνω : Ἀπολλ.Ρ 1,1155 **κατευνάζειν πόντον,** Ὀππ.Κυν.3,374 **θηρὸς ἐρωὴν κατευνάζειν,** - **τὸ φάρμακον μοῦ κατηύνασε τοὺς πόνους,** - **ὁ χρόνος κατηύνασε τὸ μεταξύ των μῖσος**· || κ. παθ. καθησυχάζομαι, καταπραΰνομαι, μαλακώνω : Πλούτ.Ἀντ.36 **ὁ Κλεοπάτρας ἔρως, δοκῶν κατευνάσθαι .. λογισμοῖς,** - **κατηυνάσθη ἡ ὀργή του**· **4)** παρέχω εἴς τινα ἀνάπαυσιν, ἀνακούφισιν ὑπό τινος : ΑΠ 7,278 **μόχθων οὐδ' Ἀίδης με κατηύνασεν**· **5)** ῥηματ.π. κατεύνασις, κατευνασμός, κατευναστήρ, κατευναστήριος, κατευναστής, κατευναστικός.

κατεύνασις-εως [ἡ] [κατευνάζω] δ.γρ. τοῦ **κατεύνησις** βλ.λ., κοίμησις, πράϋνσις.

κατευνασμός [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατευνάζειν,κατακοίμησις : Πλούτ.Ἠθ.378F **κατευνασμοὺς .. ἀνεγέρσεις** [θεοῦ]· **2)** μτφ. ἡ καθησύχασις, καταπράϋνσις, μαλάκωμα : **ὁ κατευνασμὸς τῶν παθῶν - τῆς διχονοίας.**

κατευναστήρ-ῆρος μτγν. κ. μσν. ὁ κατευνάζων, ὁθ. συνεκδ. ὁ θαλαμηπόλος, κτ. πληθ. : Ἀγαθ.1,19, Νικ.Χων.133Α **τοῖς κατευναστῆρσι καὶ θαλαμηπόλοις εὐνούχοις.**

κατευναστηρία [ἡ] σχόλ. ἡ κατευνάζουσα : Σχόλ.Ἰλ.Ο 410, ΕΜ 740,42.

κατευναστής [ὁ] [κατευνάζω] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁδηγῶν εἰς τὴν κλίνην, θαλαμηπόλος : Πλούτ.Ἀλέξ. 40 **τρίπτας δὲ καὶ κατευναστὰς περιαγομένους,** Θεμίστ.Λόγ.10,138Α· **2)** κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὁδηγοῦντος τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν Ἅδην : Πλούτ. Ἠθ.758Β **κατευναστὴς καὶ ψυχοπομπός**· **3)** ὑπηρέτης, θεράπων : αὐτ.945D **οἱ τοῦ Κρόνου κατευνασταὶ καὶ θεράποντες**· **4)** νεώτ. ὁ κατευνάζων βλ.λ.3), ὁ πραΰνων.

κατευναστικός-ή-όν [κατευνάζω] μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευνάζειν, κοιμίζειν, καταπραΰνειν, καθησυχάζειν : Εὐμάθ.1424,6 **κατευναστικὸν ἐπιτραπεζίου βοῆς,** - **φάρμακον κατευναστικὸν τῶν νεύρων,** - **λόγοι κατευναστικοί**· **2)** ἐπὶ λόγου, ποιήματος, ἐπιθαλάμιος : Μέν.Ῥήτ.405S **κατευναστικὸς λόγος, ποίημα.**

κατευναστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον προκαλοῦντα κατεύνασιν, καθησυχαστικῶς, καταπραϋντικῶς.

κατευνάστρια [ἡ] [κατευνάζω] μσν. κ. νεώτ. ἐπίθετον θαλαμηπόλου, ἡ ὁδηγοῦσα πρὸς κοίμησιν : Εὐμάθ.1943,58 **κατευνάστρια τῶν βασιλέων,** Νικ.Χων.69D **τῶν προκοίτων καὶ κατευναστριῶν γυναικῶν**· **2)** ὁ προκαλῶν τὸν θάνατον : αὐτ. 168Α **κύλιξ ζωῆς κατευνάστρια**· **3)** νεώτ. θηλ. τοῦ κατευναστής βλ.λ.4).

κατεύνησις-εως [ἡ] [κατευνῶ] μτγν. ἡ κατακοίμησις, καταπράϋνσις : Ἰάμβλ.Πυθ.285 **ἀνέμων βιαίων χαλαζῶν τε χύσεως κατευνήσεις.**

κατευνήτειρα [ἡ] [κατευνῶ] μτγν. ἡ κατευνάστρια, καταπραΰνουσα : Νόνν.Δ 33,225, Παῦλ.Σιλ. 578 **πάσης κατευνήτειραν ἀνάγκης.**

κατευνῶ-άω κατευνάζω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, κοιμίζω : Ἰλ.Ξ 245 **ἄλλον μέν κεν ἐγώ γε θεῶν αἰειγενετάων ῥεῖα κατευνάσαιμι**· κ. παθ. : Ὀδ.Δ 414 **τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε**· **2)** μτφ. ἐπὶ αἵματος, τὸ σταματημένον : Σοφ. Φιλ.699 **αἱμάδα .. ἠπίοισι φύλλοις κατευνάσειεν.**

κατευόδιον (τό) νεώτ., δημ. **καταυόδιο** ώς **εὐχή**, καλή ὁδός, καλό ταξίδι, καλή ἐπάνοδος : **σᾶς εὔχομαι κατευόδιον, - καλό σου καταυόδιο.**

κατευοδῶ-όω (εὐοδῶ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **κατευοδώνω** κ. **καταυοδώνω**, νεώτ. άόρ. **κατευώδωσα** κ. παθ. **κατευωδώθην**, εὐοδῶ βλ.λ. : ΠΔΚριτ. 18,5 **κατευοδοῖ ἡ ὁδὸς ἡμῶν ἣν πορευόμεθα ἐπ' αὐτήν** (δ.γρ. εὐοδοῖ)· **2)** προξενῶ εὐτυχίαν : ΠΔ Ψαλμ.67(68),20 **καὶ κατευοδώσει ἡμῖν ὁ θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν,** Μᾶρκ.'Ερ.181 **εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν κατευοδῶν καὶ δυναμῶν**· κ. παθ. : ΠΔ Σοφ.Σολ.17,23 **λαβόντες δῶρα ἀδίκως ἐν κόλποις οὐ κατευοδοῦνται ὁδοί**· **3)** μσν. κ. νεώτ. συνοδεύω τινὰ ἀποχωροῦντα, ξεβγαίνω : Χρον.Μορ. 1231 **τὸ πῶς ἐκατευώδωσεν, ἀφότου ἀπῆλθε ἐκεῖθεν, - τὸν κατευώδωσαν ὅλοι οἱ φίλοι**· || κ. παθ. : **κατευωδώθη ὑφ' ὅλων τῶν συγγενῶν του.**

κατευόδωμα-ατος (τό) (κατευοδῶ) μσν., δημ. **καταυόδωμα** καθοδήγησις, δθ. κανὼν τῆς ζωῆς : Λίβ.Ροδ.1497 **καὶ τό εἶχα εἰς κατευόδωμαν, ἰδοὺ ἐπαράστρεφά το**· **2)** δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατευοδῶ βλ.λ.3).

κατευόδωσις-εως (ἡ) (κατευοδῶ) γλωσσ., μσν. κ. νεώτ. ἐπιτυχία, πρόοδος, καλὴ ἔκβασις ἐπιχειρήσεως : Διάτ.'Ατταλ.ἐν Σάθ.1,42 **καὶ ὑψώσεως τροπαίων καὶ κατευοδώσεως καὶ νίκης τοῦ στρατοπέδου**· **2)** νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατευοδῶ βλ.λ.3).

κατευορκῶ-έω ὀμνύω, ὀρκίζομαι ἀληθῶς, ὀρθῶς καὶ ἐπισήμως : 'Αριστλ.Ρητ.1406a,1 **ἐπιορκήσαντας καὶ κατευορκήσαντας.**

κατευπαθῶ-έω μτγν. καταναλίσκω εἰς εὐπάθειαν, καθηδυπαθῶ· κ. παθ. : Φρύν. ἐν AB 47,1 **κατευπαθημένα, καταναλωμένα καὶ διαπεφορημένα εἰς εὐπάθειαν.**

κατευποιῶ-έω μσν. κατευεργετῶ, κάμνω μεγάλο καλό : Τζέτζ.3,638.

κατευπορῶ-έω (εὐπορῶ) μτγν. ἔχω μεγάλην εὐπορίαν, ἔχω ἀρκετὰ μέσα ἐναντίον τινός, εὐπορῶ : Διόδ.Σ 17,45 **κατευποροῦντες τοῖς βοηθήμασι.**

κατευρύνω μτγν. πολὺ εὐρύνω : ΕΜ 482,10 **τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατευρυνάσης**· || ἐκτείνω, μεγαλοποιῶ : Κύριλλ.· κ. παθ.· 'Ησ. «**κατευρύνεται, μεγαλύνεται, πλατύνεται**».

κατευστοχῶ-έω (εὐστοχῶ, στόχος) μτγν. κ. μσν., ἐπιτατ. τοῦ εὐστοχῶ βλ.λ., εὐστόχως βάλλω εἰς τὸν σκοπόν, ἐπιτυγχάνω : Διόδ.Σ 2,5 **κατευστοχεῖν ἐν πᾶσι,** Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,362 **κατευστοχήσας δὲ ἐν πολλαῖς ταῖς πράξεσι**· || κ. ἀπολ. : Πλούτ.Αἰμ.19 **τὸν μὴ βάλλοντα κατευστοχεῖν.**

κατευτελίζω μτγν., ἐπιτατ. τοῦ εὐτελίζω βλ.λ., ποιῶ τι τελείως εὐτελές, ξευτελίζω : Πλούτ.'Ηθ. 1097C **τὰς Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ κατευτελίζοντος,** Σχόλ.Εὐρ.'Ορ.414.

κατευτονῶ-έω (εὐτονῶ, τόνος) ἐπιτατ. τοῦ εὐτονῶ βλ.λ., δύναμαι νὰ πράξω τι, μτ. ἀπαρφ. : 'Ιππ.'Επιδ.17· **2)** ἀπολ. εἶμαι καλῶς συγκεκραμένος : Φίλ.Βελοπ.71,24.

κατευτρεπίζω φέρω τι εἰς τάξιν, διευθετῶ, τακτοποιῶ : 'Αριστφ.'Εκκλ.510 **ταύτας κατευτρέπιζε,** Ξεν.ΚΠ 8,6,16 **ταῦτα πάντα κατευτρεπίζῃ.**

κατευτυχῶ-έω (εὐτυχῶ) εἶμαι ἀπολύτως εὐτυχής, εὐτυχῶ, προκόπτω, ἐπιτυγχάνω πλήρως : 'Αριστλ.ΗΕὐδ.1229a,19, Φιλόδ.Ρητ.1,132S, Πλούτ.Σερτ. 18 **τὰ πλεῖστα κατευτυχεῖν ἐδόκει**· κ. παθ. : Διόδ.Σ 20,46 **τούτων ἐν ὀλίγαις ἡμέραις κατευτυχηθέντων.**

κατευφημίζω (εὐφημίζω) ἀρχ. λεξ. κατευφημῶ βλ.λ., ἐγκωμιάζω : 'Ησ. ἐν λ. Τραυσὸς **τοὺς τελευτῶντας κατευφημίζουσιν.**

κατευφημῶ-έω (εὐφημῶ, φήμη) μτγν. μετ' ἐπαίνων καὶ εὐφημιῶν προσφωνῶ, ἐξαίρω τινά, ἐπευφημῶ, μτ. αἰτ. ἀντικειμ. : ΠΔ Μακκ.3,7,13 **τότε κατευφημήσαντες αὐτόν,** Πλούτ.Κικ.9 **καὶ πολλὰ κατευφημοῦντες αὐτόν,** Θεοφύλ.Σ 210Β **τῶν δήμων κατευφημούντων τὸν τύραννον**· κ. παθ. : Διον.'Αλ.Ρωμ.3,18 **κατευφημούμενοι ὑπὸ τοῦ ὄχλου**· **2)** ἀπολ. ἐπαινετικῶς ἐκφράζομαι περί τινος, ἐγκωμιάζω, ἀπολ. : Πλούτ.'Ηθ.487Β **τὸ κατευφημοῦν,** Πάπ. **περὶ τᾶς ἰδίας πατρίδος πολλὰ κατευφάμηκε.**

κατευφραίνω (εὐφραίνω) μτγν., μσν. κ. νεώτ., μέλλ.-ανῶ, ἀόρ. **κατεύφρανα,** πάπ. κ. νεώτ. **κατηύφρανα,** μσν. κ. νεώτ. μέσ. **κατευφραίνομαι,** παρατ. **κατηυφραινόμην,** νεώτ. ἀόρ. κ. **κατηυφράνθην,** λίαν, μεγάλως εὐφραίνω βλ.λ., πολλὴν παρέχω τινὶ εὐφροσύνην, τέρψιν : Λουκ."Ερωτ.1 **πάνυ δή με ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων . . πειθὼ κατεύφρανεν**· || μέσ. αἰσθάνομαι πολλὴν εὐφροσύνην, τέρψιν, χαράν : Θεοφύλ.Σ 69Β **ἱλαρύνετό τε καὶ κατηυφραίνετο, - κατευφράνθημεν ἐκ τῆς εἰδήσεως τῆς προαγωγῆς σου.**

κατευχειρίζω (εὐχειρίζω) γλωσσ. κ. **κατευχερίζω** καθιστῶ τι εὐχείριατον, εὐχερές, δθ. ἀπαλλάσσω δυσχερειῶν· 'Ησ. «**κατευχερίζοντες, εὐμαρίζοντες**»· Φώτ.,Σουΐδ. «**κατευχειρίζων**».

κατευχερίζω λεξ. ἄ. κατευχειρίζω βλ.λ.

κατευχή προσευχή : Αἰσχ Χο.477 **ἀλλὰ κλύοντες μάκαρες χθόνιοι τῆσδε κατευχῆς,** Πλούτ. Δίων 24, 'Επιγρ. **κατευχαὶ καὶ σπονδαί.**

κατεύχομαι (εὔχομαι, εὐχή) ἀποθ., μέλλ. **κατεύξομαι,** μτ. ἀπαρφ. εὔχομαι ἐνθέρμως, προσεύχομαι : 'Ηρ.1,132 **τοῖσι Πέρσῃσι κατεύχεται εὖ γίνεσθαι,** Εὐρ.ΙΑ 1186 **τί σοι κατεύξει τἀγαθόν** (δηλ. γενέσθαι)· || μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Αἰσχ.Χο.139 **ἐλθεῖν δ' 'Ορέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατεύχομαί σοι**· || μτ. δοτ. προσεύχομαι εἴς τινα : Αἰσχ.Χο.88 **πῶς κατεύξωμαι πατρί ;,** 'Αθήν.13,573Ε **καὶ οἱ ἰδιῶται δὲ κατεύχονται τῇ θεῷ**· **2)** ἐπὶ πρόσ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. παρακαλῶ, ἱκετεύω : Θεόκρ.2,71 **καί μ' ἁ Θευχαρίδα Θρᾷσσα . . κατεύξατο . . τὰν πομπὰν θάσαασθαι**· || κ. ἀπολ. κάμνω προσευχὴν ἢ εὐχήν, προσεύχομαι : 'Ηρ.2,40 **κατευξάμενοι,** Αἰσχ.'Αγ.1250 **σὺ μὲν κατεύχει**· || 'Επιγρ. μτ. γενικ. δέομαι : **κατεύχομαι τῶν ἱερῶν**· **3)** μτ. γενικ. προσ. ἐν κακῇ σημ. εὔχομαι, προσεύχομαι ἐναντίον τινός, ἐκφέρω κατάρας : Πλάτ.Πολ.393Α **κατεύχεσθαι τῶν 'Αχαιῶν πρὸς τὸν θεόν**· || κ. μτ. αἰτ. πράγμ. : Αἰσχ.'Επτ.633 **πόλει οἵας ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας,** Πλούτ. Νόμ.12 **καὶ κατευξάμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ καθ' αὐτῶν**· || κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Σοφ.ΟΤ 246 **κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον,** Πλάτ.Πολ.394Α **κατεύχετο τῖσαι τοὺς 'Αχαιοὺς τὰ ἃ δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεσιν**· || κ. ἀπολ. : Εὐρ.ΙΤ 536 **μηδὲν κατεύχου,** Πλάτ.Νόμ.934Ε **ἐκ γὰρ τοῦ κατεύχεσθαι**· **4)** κομπάζω, μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι. μτ. ἀπαρφ. μέλλ. : Θεόκρ.1,97 **τύ θην τὸν "Ερωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.**

κατευωχοῦμαι-έομαι (εὐωχοῦμαι, εὐωχία) ἀποθ. λίαν εὐωχοῦμαι, εὐθυμῶ : 'Ηρ.1,216 **ἑψήσαντες δὲ τὰ κρέα κατευωχέονται,** Στράβ.3,3,7 **οἶνον δὲ γινόμενον ταχὺ ἀναλίσκουσι κατευωχούμενοι μετὰ τῶν συγγενῶν**· **2)** μτγν. ἐνεργ. παρέχω εὐωχίαν, φιλεύω τινά : 'Ιώσ.ΑΙ 11,6,1· κ. παθ. : 'Ιώσ.ΑΙ 6,1,3, Κλήμ.'Αλ.172 **ἰχθύσι κατευώχησε τοὺς μαθητάς**· κ. παθ. : 'Ιώσ.ΑΙ 6,13.

κατεφάλλομαι (ἅλλομαι) ἀποθ. ἐφορμῶ, πηδῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐναντίον τινός : 'Ιλ.Λ 94 **ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ε..η** (δ.γρ.)· **2)** ἁρπάζω, σαρώνω : 'Απολλ.Ρ 2,583 **κῦμα νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον,** 'Οππ.Κυν.3,[illegible] **3)** πηδῶ :

Νόνν.Δ 48,614 οὐρανόθεν κατεπάλμενος· πρβλ. καταπάλλομαι.

κατεφθός-όν μτγν. ὁ βεβρασμένος : Φιλούμ.π. Ἀέτ.9,12.

κατεφίσταμαι [ἐφίσταμαι] μέσ. μτγν., ἀόρ. β' κατεπέστην, ἐξεγείρομαι ἐναντίον τινός : ΚΔΠράξ. 18,12 κατεπέστησαν .. οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ.

κατεχάρης (ὁ) δημ. ὁ γνώστης, ὁ κάτοχος τέχνης τινὸς ἢ εἰδικῆς γνώσεως : Βλαστ.Συνμ.126.

κατεχθίζω ἀρχ. λεξ. κατεχθραίνω βλ.λ.· Ἡσ. « κατηχθίζετο· ἐμισεῖτο ».

κατεχθραίνω μτγν. σφόδρα μισῶ τινα : Ἰουλ. Λόγ.5,171Β οὕτω καὶ τὸν Ἄττιν οὐ κατεχθραίνουσα μετὰ τὴν ἐκτομὴν ἡ μήτηρ λέγεται.

κατεχιά (ἡ) δημ. ἡ ἐπίγνωσις· **2)** γνῶσις, ἐμπειρία ἐν τέχνῃ τινί, εἰδημοσύνη.

κατεχίνη (ἡ) νεώτ. τὸ κύριον συστατικὸν δεψικῶν τινων ὑλῶν.

κατεχμάζω ἀρχ. λεξ. ἰσχυρῶς κρατῶ, ἀναχαιτίζω· Ἡσ. «κατεχμάσας κατασχών».

κατεχόλη (ἡ) νεώτ. χημ. διΰδρικὴ φαινόλη λαμβανομένη δι' ἀποστάξεως τοῦ κατεχοῦ βλ.λ.

κατεχoμένιον (τὸ) μτγν. τὸ κώνειον : ΨΔιοσκ.4,78.

κατεχού (τὸ) νεώτ. βοταν. εἶδος τοῦ φυτοῦ ἀρέκα βλ.λ.

κατέχω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. καθέξω κ. κατασχήσω, ἀόρ. κατέσχον κ. ποι. κατέσχεθον, γ' ἑν. ἐπ. κάσχεθε κ. αἰολ. κατέσκεθε, προστ. κατάσχες κ. βραδύτερον κατάσχε, κρατῶ ἰσχυρῶς, ὡς μτβ. : Ἡσίοδ.Θ 575 κατακρῆθεν δὲ καλύπτρην .. χείρεσσι κατέσχεθε· **2)** κρατῶ ὀπίσω, κατακρατῶ : Ἰλ.Ο 186 εἴ με .. βίῃ ἀέκοντα καθέξει, Ὀδ.Ο 200 μή μ' ὁ γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Πίνδ.Ν 10,6 ἐν κουλεῷ ξίφος κατασχοῖσα· **3)** ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, συγκρατῶ, κρατῶ τὰ ἡνία, ὅθ. κυβερνῶ : Ἡρ.6, 129 Κλεισθένης δὲ .. κατεῖχε ἑωυτόν, Αἰσχ.Πέρσ. 190 [δύο γυναῖκε] παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν κατεῖχε, Θουκ.1,130 κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἐδύνατο, Πλάτ.Φαίδ.117D ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν κατέχειν τὰ δάκρυα, Γαλ.8,407 κατέχειν οὖρον· κ. παθ. : συγκρατοῦμαι, ἐμποδίζομαι : Ἱππ.Ἐπιδ.5,50 γλῶσσα κατείχετο, Πλάτ.Πολ.524C ἐπιθυμίας .. κατεχομένας βίᾳ· **4)** παθ. ὑποχρεοῦμαι, εἶμαι ἐξ ὑποχρεώσεως δεδεμένος : Ἡρ.1,29 ὁρκίοισι γὰρ μεγάλοισι κατείχοντο, Πάπ. ἐὰν δὲ μὴ κυρωθῶ, οὐ κατασχεθήσομαι τῇ ὑποσχέσει· **5)** παθ. ἐπὶ ἔθνους, τηροῦμαι ὑπόδουλος, ὑποτάσσομαι : Ἡρ.1,59 τὸ Ἀττικὸν κατεχόμενόν τε καὶ διεσπασμένον· **6)** κρατῶ τινα πλησίον μου : Ἡρ.6,128 κατέχων ἐνιαυτὸν [τοὺς μνηστῆρας], Ξεν.Ἀπομν. 2,6,11 ἐπᾴδουσαι κατεῖχον, ὥστε μὴ ἀπιέναι· ‖ κ.παθ. κρατοῦμαι, μένω, βραδύνω, ἀργοπορῶ : Ἡρ.8,117 (Πέρσαι) ἐνταῦθα δὲ κατεχόμενοι, Σοφ. Τρ.249 τὸν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον κατείχετο· **7)** μτ. γενικ. ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, εἶμαι κύριός τινος : Ἀριστλ.Κατ.9a,6 τῶν ἐπιστημῶν μὴ πάνυ κατέχῃ, Διόδ.Σ 12,82 τῆς παραποταμίας βίᾳ κατέσχον, Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,15,1 μηκέτι κατέχων ἑαυτοῦ, ΠΔ Μακκ.1,6,27 καὶ οὐ δυνήσῃ τοῦ κατασχεῖν αὐτῶν· **8)** συνήθ. ἐπὶ ἀρχόντων, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω : Εὐρ.Ἑκ.81 τὴν χιονώδη Θρῄκην κατέχει, Ἰσοκρ.12,242 σῴζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσι· **9)** κ. νεώτ. ἐπὶ ἰδιοκτησίας, ἀπολαύω τῆς κατοχῆς τινος, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου : Πάπ.κρατεῖν ὧν κατεσχήκασι κλήρων, ΚΔ Κορ.2,6,10 οἱ μηδὲν ἔχοντες καὶ τὰ πάντα κατέχοντες, - κατέχει τὸ κτῆμα - τὴν κληρονομίαν· **10)** νεώτ. παθ. εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ὑπὸ τὴν κατοχήν τινος : ἡ πόλις κατείχετο ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, - εὗρε τὸ κτῆμά του κατεχόμενον ὑπὸ ἄλλου· **11)** νεώτ.μτφ. τὸ παθ. ἐμφοροῦμαι ἀπό τι : κατέχεται ἀπὸ μεγαλομανίαν· ‖ σπανιώτ. κ. ἐνεργ. : τὸν κατεῖχεν ἐνθουσιασμός· **12)** μτ.γενικ. προσκολλῶμαι, κρατοῦμαι : ΠΔ Βασ. 3,1,51 καὶ κατέχει τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου· **13)** πάπ. κ.Ἐπιγρ. διὰ μαγικῶν μέσων κρατῶ τινα ἐν καταδέσμῳ, ἀμποδεμένον : Ἐπιγρ. Μανῆν καταδῶ καὶ κατέχω· **14)** πάπ. συλλαμβάνω πρὸς φυλάκισιν· **15)** κατοικῶ, διαμένω : Σοφ.Ἀντ. 609 κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν· ‖ ὁμ. ἰδ. ἐπὶ τῶν θεῶν προστατῶν : Ἀριστφ.Νεφ. 603 Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων πέτραν, Λουκ.Ἀλέξ.10 ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος· ‖ ὁμ. ἐπὶ τόπου : Εὐρ.Ἴων 222 μέσον ὀμφαλὸν γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος· **16)** ἐν περιφρ. ἐπὶ νεκροῦ κατέχω θήκην = κεῖμαί που, κρατῶ : Αἰσχ.Ἀγ.454 θήκας Ἰλιάδος γᾶς .. κατέχουσιν· **17)** ἐπὶ ἤχου, ἁπλοῦμαι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, πληρῶ, γεμίζω : Ἰλ.Π 79 οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι, Σοφ.Φιλ.10 ἀλλ' ἀγρίαις κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις· κ. παθ. : Ἡρ.1,111 οἶκος μὲν πᾶς Ἁρπάγου κλαυθμῷ κατείχετο· **18)** ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ οὕτως ἢ ἄλλως, ἰδ. μτ. συσταίχ. αἰτ. : Σοφ.Φιλ.690 πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν· **19)** ἐξαπλοῦμαι, ἐπεκτείνομαι ἔν τινι τόπῳ, καλύπτω τόπον : Ὀδ.Ν 269 νὺξ .. δνοφερὴ κάτεχ' οὐρανόν, Αἰσχ.Πέρσ.387 ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν, Κρατῖν.138 τίνες αὖ πόντον κατέχουσ' αὖραι· κ. παθ. : Ὀδ.Ι 145 σελήνη .. κατείχετο δὲ νεφέεσσιν· ‖ ὁμ. κ. μέσ. : Ἰλ.Γ 419 Ἑλένη .. κατασχομένη ἑανῷ [καλύψασα τὸ πρόσωπον], Ὀδ. Τ 361 κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα· **20)** ἐπὶ τοῦ τάφου, περιέχω, περικαλύπτω, σκεπάζω : Ἰλ.Γ 243 τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα [πρβλ. Ἡρ. 1,67 καὶ πῆμ' ἐπὶ πήματι κεῖται]· ‖ κ. ἐν ἐκφρ. ἀπειλῆς : Ἰλ.Π 629 πάρος τινὰ γαῖα καθέσει· **21)** κ. νεώτ. ἐπὶ δυστυχημάτων καὶ ἄλλων συμφορῶν, κυριεύω τινά, τὸν καταπιέζω : Ὀδ.Λ 497 οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε, Πίνδ.Π 1,96 νόον ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει .. φάτις, Σοφ.ΟΚ 370 τὴν πάλαι γένους φθοράν, οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον, Πλάτ.Ἱππ.Μ 304C ἐμὲ δαιμονία τις τύχη .. κατέχει, Ἡρωδιαν.Ἱστ. 1,12,1 συνέβη δὲ .. λοιμώδη νόσον κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν, - τὸν κατέχει ἀνίατος ἀσθένεια - μεγάλη λύπη διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του· κ. παθ. : Πλάτ.Νόμ.858Α ὑπὸ μεγάλης ἀνάγκης κατεχόμενοι, - κατέχεται ὑπὸ νευρασθενείας· νεώτ. ἐπὶ ἔρωτος : κατέχεται ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος· **22)** ἐν καλῇ σημ., ἔχω, κρατῶ τινα εἴς τι ὠφέλιμον, εὐχάριστον : Πίνδ.Ο 7,10 ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί, Ἀριστφ. Ὄρν.1726 μεγάλαι κατέχουσι τύχαι γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄνδρα, Ἡρωδιαν.Ἱστ.2,5,1 τοιαύτης δὲ εὐμαρείας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον· **23)** κ. νεώτ. ἐπὶ σοβαρῶν γεγονότων, περιστάσεων, ἐπισύρω, ἀπασχολῶ τὴν προσοχήν τινος : Ἡρ.6,40 ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπώτερα, Σοφ.Αἴ.142 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ [μᾶς ἀπασχολοῦν ψίθυροι], Φιλόστρ.Ἀπολλ.8,15 φήμης ἀθρόας κατεχούσης τὸ Ἑλληνικόν, - τὸν κατέχει περιέργεια διὰ τὸ σκάνδαλον - ζῆλος διὰ μάθησιν· ‖ νεώτ. κ. παθ. κατέχεται ὑπὸ περιεργείας - ὑπὸ ζήλου· **24)** καταλαμβάνω, κυριεύω ὡς κατακτητής : Ἡρ.5,72 τὴν ἀκρόπολιν μέλλων .. κατασχήσειν, Σοφ.ΟΚ 381 Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον, Δημ.258 καὶ τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς κατεχόντων ἁρμοσταῖς καὶ φρουραῖς, Πλούτ.Ἠθ.177C φρουραῖς τὰς πόλεις κατέχουσι· **25)** ἐπὶ ὑποθέσεως ἢ ἐνεργείας, ἐνεργῶ, κατορ-

θῶ, ἐπιτυγχάνω : Ἰσοκρ.2,25 μεγαλόφρονας νόμιζε μὴ τοὺς μείζω περιβαλλομένους ὧν οἷοί τ' εἰσὶ κατασχεῖν, Ἀριστλ.Πολιτ.1312a.33 ἂν μὴ μέλλῃ κατασχήσειν τὴν πρᾶξιν· 26) ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, καταλαβαίνω : Πλάτ.Φίλ.26C οὐ κατέχω τί βούλει φράζειν, Σωσίπ.1,17 περὶ φύσεως κατέχειν πάντας τοὺς λόγους, Ἐπιγρ. κατέχειν νοῦν στίχων, - κατέχεις τί σοῦ λέω ;· 27) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μαθήσεως, τέχνης κ. γεν. παντὸς ἀπαιτοῦντος εἰδημοσύνην, καλῶς γνωρίζω, ἐπίσταμαι : κατέχει τὴν ἐπιστήμην του - τὴν τέχνην του - τὴν ἀγγλικήν, - ὅ τι ἔμαθε τὸ κατέχει καλά· 28) συγκρατῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμοῦμαι, γνωρίζω, ξέρω : Ἐπίκ.Ἐπιστ. 1,10U καὶ τοῦτο κατασχεῖν τὸ στοιχεῖον, Χρύσ. Τυαν.π.Ἀθήν.1,5E ἐγὼ κατέχω τινὰ ὀψοφάγον [γνωρίζω], Ἐρωτόκρ.1,13 γιὰ νὰ κατέχῃ ἀλλοῦ βουλὴ κι ἀπόκριση νὰ δώσῃ, - δὲν κατέχεις τίποτε ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα χθὲς [δὲ θυμᾶσαι], παροιμ. ὅ,τι κατέχεις ξυπνητὸς κατέχω ὅταν κοιμοῦμαι· κ. παθ : Ἐπικ.Ἐπιστ.1,31U· 29) ἐπὶ θεῶν, κυριεύω τὸν ναῦν : Πάπ. εἰ θεός ἐστιν ὁ σὰς κατέχων φρένας, Πλούτ.Ἀλκ.23 τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον· 30) ἐπὶ ἠθοποιοῦ, κρατῶ ἐν ἀναμονῇ, κάμνω νὰ περιμένῃ τὸ ἀκροατήριον : Πλούτ.Φωκ.19 ἠγανάκτει καὶ κατεῖχε τὸ θέατρον· 31) ἐπὶ ποιητῶν, θέλγω, συγκρατῶ : Λουκ.ΖΤραγ.39 οἱ ποιηταὶ μέτροις κατᾴδουσι καὶ μύθοις κατέχουσι [δ.γρ.]· || συνήθ. ἐν παθ., ἐπὶ προσ., διατελῶ ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν, εἶμαι ἐνθουσιασμένος : Ξεν.Συμπ.1,10 οἱ ἐκ θεῶν κατεχόμενοι ἀξιοθέατοι εἶναι, Πλάτ.Ἴων 533E ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι, Εὐνάπ.Ἱστ.ἀπ.247D τὸ θέατρον κατείχετο [ἦτο καταγοητευμένον]· || εἰδ. ἐπὶ ὑδροφοβίας ἀσθενῶν : Φιλούμ.4,11· || κ. ἐπὶ ἐραστοῦ, φίλου : Λουκ.Νεκρ.Δ 19,1 ἐρωτικὸς .. εἰμὶ καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· || ὁμ. κ. ἐν μέσ. ἀορ. : Πλάτ.Φαῖδρ.244E καὶ κατασχομένῳ τῶν παρόντων κακῶν εὑρομένη· 32) ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, πιέζω, ὠθῶ, βιάζω : Ξεν. ΚΠ 1,4,22 καὶ ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις [ἰσχυρῶς] κατέχων ἐποίει· κ. παθ. : Ξεν. Κυν.9,20· 33) φέρω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν : Ἡρ.6,101 οἱ δὲ Πέρσαι πλέοντες κατέσχον τὰς νέας .. κατὰ Ταμύνας .. , κατασχόντες δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία, Πλούτ.Ἠθ.162A ἠρόμην αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατασχήσειν· 34) νεώτ. εὑρίσκομαι, κεῖμαι εἰς τὴν δεῖνα θέσιν, ὑπηρετῶ που, κάθημαι : τὸ φρούριον κατέχει θέσιν ἐξαιρετικῶς ὀχυράν, - ὁ πατέρας του κατεῖχε μέγα ἀξίωμα· 35) ἀμτβ. [ἐνν. ἐμαυτὸν] εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ, συγκρατῶ, κρατῶ ἐμαυτόν : Σοφ.ΟΤ782 κἀγὼ βαρυνθεὶς .. μόλις κατέσχον, Πλούτ.Ἀρτξ. 15 εἶπεν οὖν μὴ κατασχών, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,43 οὐ κατέσχεν· || κ. μτ. ἀπαρφ. : Πλάτ.Φαίδ.117C οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν· || κ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, κρατῶ ἐμαυτόν, σταματῶ, λήγω, παύω : Ἀριστφ.Εἰρ.944 ἐν ὅσῳ σοβαρὰ θεόθεν κατέχει .. μετάτροπος αὔρα· 36) ἔρχομαι ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ἀκτήν, προσορμίζομαι, ἀράζω προσωρινῶς, πιάνω εἴς τι μέρος : Ὕμν.Δήμ. 126 νηῒ Θορικόνδε κατέχει, Ἡρ.7,188 ὁ ναυτικὸς στρατὸς .. ἔπλεε καὶ κατέσχε τῆς Μαγνησίης χώρης, Σοφ.Φιλ.220 τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε κἀκ ποίας τύχης κατέσχετ', Ἀντιφ.5,21 ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ἠναγκάσθημεν κατασχεῖν εἰς τὸ χωρίον, Πλούτ.Θησ.21 ἐκ τῆς Κρήτης ἀποπλέων εἰς Δῆλον κατέσχε· || ὁμ. κ. μτ. αἰτ. τόπου : Εὐρ.Ἑλ. 1206 ποδαπὸς .. καὶ πόθεν κατέσχε γῆν· 37) ἐν ταξιδίῳ διὰ ξηρᾶς, παραμένω ἐπ' ὀλίγον πρὸς ἀνάπαυσιν : Εὐρ.Ἴων 551 προξένων δ' ἔν του κατέσχες;, Πολύβ.5,71,2 καὶ κατασχὼν εἰς τὴν Γαλάτιν· || κ. μτφ. : Σοφ.Ἠλ.503 εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει· 38) ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ : Θουκ.1,11 περὶ αὐτῶν .. λόγου κατεσχηκότος [ἔχει ἐπικρατήσει ἡ διάδοσις], Ἀνδοκ. 1,130 κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει· || ἐπὶ σεισμῶν : Θουκ.3,89 σεισμῶν κατεχόντων· || κ.ἐπὶ ἀνέμων : Ἀριστλ.Μετ.345a,1 ὁ βορέας κατεῖχεν· 39) ἐπικρατῶ, νικῶ : Θέογν.262 ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, Ἀριστφ.Ἐκκλ.434 ὁ δὲ κατεῖχε βοῇ, Ἀριστλ.Πολιτ.1307b,10 νομίζοντες ῥᾳδίως κατασχήσειν· 40) κατορθῶ, φέρω εἰς πέρας τὸν σκοπόν μου : Λυσ.3,42 εἰ δὲ μὴ κατέσχον· 41) κρατῶ δι' ἐμαυτόν, σφετερίζομαι, κατακρατῶ· κ. μέσ. : Ἡρ.7,164 κρατήσας μεγάλων χρημάτων .. παρεὸν κατασχέσθαι οὐκ ἠθέλησε· 42) μέσ. περιέχομαι, περιλαμβάνομαι : Πολύβ.9,21,7 καὶ βουνώδεις πλείους οἰκίας ὑπολαμβάνουσι κατέχεσθαι τῶν ἐπιπέδων.

κατεψευσμένως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ καταψεύδω, ὅλως ψευδῶς : Ὠριγ. κτ. Κέλσ.302, αὐτ.311.

κατέψησις-εως [ἡ] Ἰων. ἀντὶ καθέψησις βλ.λ.

κατεψυγμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ καταψύχομαι βλ.λ.· || εἰδ. νεώτ. γεωγρ. κατεψυγμέναι ζῶναι αἱ ζῶναι τῆς γῆς αἱ περιλαμβάνουσαι τὰς χώρας τὰς ἑκατέρωθεν τῶν πολικῶν κύκλων.

κατηβολή [ἡ] τὸ ἐπιβάλλον: Εὐρ.ἀπ.750· 2) ἰατρ. περιοδικὴ προσβολὴ νόσου· πρβλ. καταβολὴ 5I : Ἱππ.π.Γαλ.19,110· 3) ἐπιβολή, ἀξίωμα : Πλάτ.Ἱππ.Ε 372E ὥσπερ κατηβολὴ περιελήλυθε, Ἡσ., Φώτ.· 4) Ἡσ. «θυσία, τελετή, τὰ νομιζόμενα».

κατηβολῶ-έω μτγν. λιποθυμῶ : Νίκ.Ἀλεξ.458 ὄφρα κατηβολέων ὀλοὸν διὰ κῶμα κεδάσσῃ.

κατηγάθεος μτγν. ἐπίθ. τοῦ Διός : Ἀντίοχ.Ἀστρ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 1,109.

κατηγγειωμένως ἐπίρρ. μτγν. διὰ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων : Σωρ.1,73.

κατηγεμών-όνος [ὁ] Ἰων. ἀντὶ καθηγεμών.

κατηγόρημα-ατος [τὸ] [κατηγορῶ] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κατηγόρεμα ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατηγορῶ βλ.λ., κατηγορία : Πλάτ. Νόμ.765B ἔν τε τῇ δοκιμασίᾳ κατηγόρημα ἐν ἔστω, Δημ.314 πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σου βαδιοῦμαι κατηγορήματα, Πλούτ. Γ Γρακχ. καινὸν δὲ κατηγόρησαν αὐτοῦ κατηγόρημα, τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων· 2) κ. νεώτ. ἐν τῇ λογικῇ, ἡ ἰδιότης, ἡ ἐνέργεια, τὸ πάθος κ. γεν. πᾶν ὅ τι ἐν τῇ ἐκφραζομένῃ κρίσει προσδίδεται [θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς] εἰς τὸ ὑποκείμενον, δθ.· γραμμ. τὸ κατηγορούμενον βλ.λ. : Ἀριστλ.Μεταφ.1053b,19, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.295,26 ἐλάττονα κατηγορήματα, Ἐπίκ.ἀπ.18 οὐκ εὔοδον τὸ ἁπλοῦν ἐστι κατηγόρημα· || ἡ κυρία, ἡ προεξάρχουσα ἰδιότης ἡ ἀποδιδομένη εἴς τινα ἢ εἴς τι, ἤτοι εἰς τὸ ὑποκείμ. : Ἀριστλ.Μεταφ.1028a,33, Ζην.Κ 1,25· 3) ἡ ἔνδειξις, γεγονὸς ἢ ἐνέργεια ἐμφαίνουσα, προδηλοῦσα, καταδηλοῦσα : Πολ.Φυσ.36 ὁ ἐπικεκυφὼς τράχηλος μωροῦ ἀνδρὸς κατηγόρημα· 4) δημ. πρᾶξις, ἰδιότης ἀξιόμεμπτος, ἐπάγουσα κοινῇ κατάκρισιν, κατηγόρια : τὸ πιὸ μεγάλο κατηγόρημά του εἶναι ποὺ δὲν βοηθᾷ τὸν πατέρα του.

κατηγορηματικός-ή-όν [κατηγορῶ] νεώτ. ὁ σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως διατυπούμενος, ὁ ὁριστικός, ἀμετάβλητος : ἡ ἀπάντησις ἦτο κατηγορηματική· 2) γραμμ. κατηγορηματικὴ μετοχὴ ἡ δυναμένη νὰ ληφθῇ ὡς ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς ἢ ὡς κατηγορούμενον· || συντακτ. κατηγορηματικὸς προσδιορισμὸς ὁ ἐκφερόμενος ἀντὶ ἐπιθέτου κατηγορουμένου· 3) ἐν τῇ Ἠθ. κατηγορηματικὴ προσταγὴ π. Καντίῳ ἡ ἐπὶ τοῦ καθαροῦ λόγου ἐρειδομένη κ. ἄνευ περιορισμῶν ἀπολύτως

καθορίζουσα τὸν τρόπον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κανονισμοῦ τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ πράξεων.

κατηγορηματικότης-ητος (ἡ) (κατηγορῶ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κατηγορηματικοῦ, τὸ σαφὲς καὶ ἀπερίφραστον λόγου τινός : **ἡ κατηγορηματικότης τῆς ἀπαντήσεως - τοῦ λόγου.**

κατηγορηματικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον κατηγορηματικόν, μετὰ βεβαιότητος, σταθερότητος : **τὸ ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς.**

κατηγορησείω μτγν. ἐφετ. τοῦ κατηγορῶ, ἐπιθυμῶ νὰ κατηγορῶ ἢ νὰ κατηγορήσω : Ἀγαθ.4,2.

κατηγόρησις-εως (ἡ) μτγν. βεβαίωσις, ὁμολογία : Χρύσ.Στωϊκ.2,108.

κατηγορητήριο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης ἔγγραφος ἢ καὶ προφορικὴ διατύπωσις τῆς ἐναντίον τινὸς κατηγορίας : Θεοτόκ.Κατάδ.66 **ἡ δίκη εἶχε ἀρχίσει. Ὁ γραμματέας εἶχε διαβάσει τὸ κατηγορητήριο.**

κατηγορητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατηγορίαν ἢ εἰς κατηγόρημα βλ.λς : Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1421b,10.

κατηγορία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. **κατηγορίη,** δημ. κ. **κατηγόρια** κ. **κατηγοριά** ἡ κατά τινος αἰτίασις διὰ παρανομίαν ἢ κακήν τινα πρᾶξιν, ἡ ἀγόρευσις κατά τινος, ἰδίως πρὸ τῶν δικαστῶν ἐπιδίωξις ἐνοχοποιήσεως, μομφή : Ἡρ.6,50 **πρὸς δὲ ταύτην τὴν κατηγορίην Κλεομένης.. διέβη ἐς Αἴγιναν,** Θουκ.1.69 **κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων,** αὐτ.1,84 **..ἤν τις, ξὺν κατηγορίᾳ παροξύνῃ·** Ἀριστλ.Ρητ.1358b,11,Ξεν.Ἑλλ.2,1,31 **κατηγορίαι ἐγένοντο πολλαὶ τῶν Ἀθηναίων,** αὐτ.Ἀν.5,8,1 **ὡς ὑβρίζοντος κατηγορίαν ἐποιοῦντο,** Ἰσοκρ 5,147 **κατηγορίαι κατ' αὐτῆς γεγόνασιν,** Δημ.307 **ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω** (ὑπόκειμαι εἰς κατηγορίαν), Χρον.Μορ.522 **ὡς ἐντροπή, κατηγορία, ἦτον τῆς Βενετίας, - κατηγορία ἐπὶ φόνῳ, - μάρτυρες τῆς κατηγορίας** (ἐκεῖνοι οὓς ὁ ἀνακριτὴς ἢ ὁ ἀδικηθεὶς προτείνει, προσάγει πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου)· || δημ. **κατηγόρια** μομφή, ψέξις, ἐπίκρισις : δ. δίστ. **γιὰ κατηγόρια μου τὸ λὲν πὼς ἀγαπῶ μιὰ χήρα | μὰ κι ἔτσι θὰ σὲ πάρω γώ, σὰν κόρη δὲ σ' ἐπῆρα, - ἄκουσα πολλὲς κατηγόριες γιὰ τὴ νύφη·** **2)** ἐν τῇ λογ., βεβαίωσις, ὁμολογία : Ἀριστλ.Μεταφ.1007a,35· || καταφατικὴ διαβεβαίωσις. ἀντίθ. στέρησις : αὐτ.ΑΠρ.52,15, Στωϊκ.άπ.2,93 **ἄπορον ἐν κατηγορίᾳ·** **3)** τὸ κατηγορούμενον ἢ δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατηγορούμενον : Ἀριστλ.Μεταφ.1004a,29, Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,23U· **4)** συνήθ. κεφάλαιον συγγράμματος : Ἀριστλ.Τοπ.103b,20, Ρητ.225b,5, αὐτ.Μεταφ. 1068a,8· **5)** νεώτ. σύνολον πολλῶν ὁμοιογενῶν, ὁμὰς ὡρισμένης τινὸς ταξινομήσεως : **κατηγορία ζῴων, - τὰ ἑστιατόρια διῃρέθησαν εἰς τρεῖς κατηγορίας·** **6)** νεώτ. νομ. ἡ ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ τῆς ποινικῆς δίκης δικογράφῳ διατύπωσις τοῦ ἀδικήματος, ὅπερ ἀποδίδεται εἰς τὸν καλούμενον νὰ δικασθῇ· **7)** ὁμ. νεώτ. γραμμ. ἡ ἀναφορὰ τοῦ κατηγορήματος πρός τε τὸ ὑποκείμενον καὶ πρὸς τὸν ὁμιλοῦντα περὶ αὐτοῦ.

κατηγοριάρης-α-ικο δημ. φιλοκατήγορος, φιλόψογος, κακόγλωσσος.

κατηγορικός-ή-όν (κατηγορῶ) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, ἐπιτήδειος εἰς κατηγορίαν, ἀντίθ. ἀπολογικός : Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1426b,25· **2)** ὁ κατήγορος, ὁ μηνύων, καταγγέλλων τινά : Πλούτ.Γάλβ. 8 **Ἀπόνιον δέ τινα τῶν κατηγορικῶν ἀνατρέψαντες·** **3)** καταφατικός, ἀντίθ. στερητικός : Ἀριστλ.ΑΠρ.26a,18· **4)** ρητός, θετικός, ἀντίθ. ὑποθετικός : Στωϊκ.άπ.2,66 **τὸ κατηγορικόν,** Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.2,163· **5)** νεώτ. λογικ. **κατηγορικοὶ συλλογισμοὶ** (οἱ ἔχοντες κρίσιν κατηγορικὴν ἐν τῇ μείζονι)· **6)** νεώτ. λογικ. **κατηγορικὴ κρίσις** ἡ καθ' ἣν συνδέεται τὸ ὑποκείμενον μετὰ τοῦ κατηγορουμένου διὰ τοῦ ρ. εἶναι.

κατηγορικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κατηγορικόν, καταφατικῶς : Ἀριστλ.ΑΠρ.26,22· || θετικῶς, ρητῶς, ἀντίθ. ὑποθετικῶς : Γαλ.4,609.

κατήγορος (ὁ) (ἀγορεύω) κ. μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατηγορῶν, ὁ ἐκφέρων κατηγορίαν κατά τινος, ἐπικριτής, μηνυτής : Ἡρ.3,71 **ὡς οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται,** Σοφ.Τρ.814 **ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ,** Λυσ.7,11 **φησὶ δὲ ὁ κατήγορος.. σηκὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐκκεκόφθαι,** Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,331 **ἐν βάρει τοῦ πικροῦ κατηγόρου τῆς συνειδήσεως,** παροιμ. **ὁ κακὸς ὁπού ὠφελέσῃς θὰ γενῇ κατηγορός σου·** **2)** πάπ. κ. νεώτ. **δημόσιος κατήγορος** ὁ διατυπῶν τὴν κατηγορίαν ἐξ ὀνόματος τοῦ κράτους, τοῦ δημοσίου· **3)** ὁ ἐξ οὗ, ὁ δι' οὗ προδίδεται, ἐκφαίνεταί τι κακόν, καταδότης : Αἰσχ.Ἑπτ.439 **φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος,** Ξεν. Οἰκ.20,15 **ἀλλ' ἡ ἐν γῇ ἀργία ἐστὶ σαφὴς ψυχῆς κατήγορος κακῆς·** || ὁ ἀποκαλύπτων τι : Ἱππ. Τέχν.12 **πνεῦμα ὧν κατήγορον,.. δρόμοις** (ἡ φύσις) **ἐκβιάται κατηγορέειν.**

κατηγορούμενον (τὸ) (κατηγορῶ) νεώτ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὸ ὑποκείμενον κυρίως ὑπὸ μορφὴν ἐπιθέτου, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο μέρος λόγου καὶ πρότασις ὅλη ἐπιθετικῶς ἢ οὐσιαστικῶς λαμβανόμενα.

κατηγορούμενος-η-ο(ν) (κατηγορῶ) νεώτ. κ. δημ. ἄτομον καθ' οὗ ἀπευθύνεται ἢ ἀπαγγέλλεται κατηγορία τις, ἰδίως ἐν δικαστηρίῳ : Παλαμ. Τρισεύγ.23 **ἀπὸ τώρα εἶμαι ὁ κατηγορούμενος·** **2)** νεώτ. νομ. ὁ ὕποπτος ἐγκληματικῆς πράξεως ὁ παραπεμφθεὶς εἰς δίκην, ἀλλὰ καὶ ὁ καθ' οὗ ἠγέρθη ἤδη ἡ ποινικὴ ἀγωγή, ὡς καὶ ὁ ὕποπτος ἀξιοποίνου πράξεως, ἐναντίον τοῦ ὁποίου αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ εἴτε αὐτεπαγγέλτως εἴτε κατ' ἔγκλησιν ἐνήργησαν.

κατηγορῶ-έω κ. νεώτ., δημ. ἀσυναίρ. -άω μτ. γενικ. λέγω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἐν δικαστηρίοις φέρω κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ἀντίθ. ἀπολογοῦμαι : Ἡρ.1,113 **ἱκέται δὲ ἱζόμενοι τοῦ θεοῦ κατηγόρεον τοῦ Ἀλεξάνδρου,** Λυσ.14,21 **τῶν λιπόντων τὴν τάξιν κατηγορεῖν ἢ ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἀπολογεῖσθαι·** || σπαν. ά- **κατά τινος** : Ξεν.Ἑλλ.1,7,9 **κατηγορούντων κατὰ τῶν στρατηγῶν·** || δημοσίᾳ μέμφομαι, ψέγω : Πλάτ.Εὐθφρ.2C **ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι κατηγορεῖν τὴν πόλιν,** Δημ.558 **κατηγόρεις [αὐτῶν] ὡς λέγοιεν·** || **κατηγορῶ τινος ἢ τινα ὅτι ἢ ὡς,** Ξεν.Ἑλλ.1,7,17 **κατηγορῶ μὲν οὖν αὐτῶν ὅτι μετέπεισαν τοὺς συνάρχοντας,** Δημ.315 **τύχῃ συμβεβιωκὼς τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς, - μὲ κατηγορεῖ ὅτι τὸν ἔκλεψα, - τὸν κατηγοροῦν πὼς εἶναι σπάταλος,** παροιμ. **κατηγοράει ὁ γάϊδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλα** (ἐπὶ ἐπικρινόντων ἐλαττώματα ἄλλων τὰ ὁποῖα αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὑπερβολλόντως ἔχουσι), ὁμ. **ποὺ κατηγοράει τὸ σπίτι του πέφτει καὶ τὸν πλακώνει·** κ. παθ. : **ἡ κυβέρνησις κατηγορεῖται ὡς ἀδιαφοροῦσα διὰ τοὺς πρόσφυγας·** || μτ. διπλῆς γενικ. : Δημ.515 **παρανόμων .. ἔμελλον αὐτοῦ κατηγορεῖν·** **2)** λέγω, φέρω ὡς αἰτίαν κατηγορίας ἐναντίον τινός : Ἡρ.2,113 **κατηγόρεον δὲ ταῦτα πρὸς τοὺς ἱρέας,** Σοφ.ΟΤ 514 **δειν' ἔπη.. κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον,** Δημ. 323 **ὅς ἐμοῦ Φιλιππισμὸν κατηγορεῖ·** || μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. γενικ. (κατά) : Ὑπερείδ.Εὐξ.23 **κατηγορῶ τι κατά τινος·** || μτ.γενικ.κ ἐμπροθ. γενικ. (περί) : Θουκ.8,85 **κατηγορήσαντα τῶν τε Μιλησίων περὶ τοῦ φρουρίου·** **3)** μτ. αἰτ. πραγμ.

ἀναφέρω ὡς κατηγορίαν, ὡς φόγον : Εὐρ.'Ηρακλ.418 τῶν δὲ μωρίαν ἐμοῦ κατηγορούντων, Πλάτ.Πρωτ.346A κατηγορεῖν τὴν πονηρίαν τῶν γονέων ἢ πατρίδας· πρβλ. 'Αριστφ.Σφ.932 ὅσας κατηγόρησε τάς πανουργίας, Δημ.343 πολλὰ καὶ δεινὰ κατηγορεῖν· || κ. παθ. φέρομαι ὡς κατηγορία ἐναντίον τινός : Σοφ.ΟΤ 529 κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου, Θουκ.1,95 ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ, Λυσ.16,9 ἐν τοῖς ἀγῶσι „ μόνον τῶν κατηγορημένων προσήκει ἀπολογεῖσθαι, Πλάτ.'Απολ.18A τά πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα (αἱ πρῶτοι ἐναντίον μου ψευδεῖς κατηγορίαι)· || κ. ἀπροσ. ἑπομένου ἀπαρφ. : 'Ηρ.7,205 σφέων μεγάλως κατηγόρητο μηδίζειν (εἶχεν ἐνεχθῆ κατηγορία κατ' αὐτῶν ὅτι ἐμήδιζον), Ξεν.'Ελλ.5,2,35 κατηγορεῖταί τινος ὡς βαρβαρίζοι· || παθ. σπαν. ἐπὶ προσ. : 'Ανδοκ.1,7 οἱ κατηγορούμενοι· **4)** ἀπολ. εἶμαι κατήγορος, ἐμφανίζομαι ὡς κατήγορος : 'Αριστφ.Σφ.840 σὺ δὲ κατηγόρει παρών· **5)** νεώτ. μηνύω, καταγγέλλω· κ. παθ. : κατηγορεῖται ἐπὶ φόνῳ· **6)** δημ. κ. παθ. μτχ. κατηγορημένη ἐπὶ γυναικός, ἡ ἀσέμνου ἢ ὑπόπτου ἠθικῆς· **7)** ἀποδεικνύω, δηλῶ, σημαίνω, μαρτυρῶ, μτ.αἰτ. πραγμ. : Ξεν.ΚΠ 1,4,3 ἐμφαίνεται τὸ νεαρὸν αὐτοῖς ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν, Πλούτ.'Ηθ.695D· || ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ : Λουκ.Νιγρ.21 τὴν πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν· || κ. μτ. γενικ. προσ. : Αἰσχ.'Αγ.271 εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ, Φιλόστρ.Εἰκ.2,26 ὠκύτητα κατηγορεῖ τοῦ κυνός· **8)** λέγω σαφῶς, κατηγορηματικῶς βλ.λ., διακηρύττω, διαβεβαιῶ, μτ. ἐξηρτημένης προτάσεως : 'Ηρ.3,115 αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὡς ἔστι 'Ελληνικόν· || ἀπολ. ἐκφράζω γνώμην, ἀποφαίνομαι : Πλάτ.Θεαίτ.208Β ἢ μήπω κατηγορῶμεν· **9)** ἐν τῇ λογικῇ, ἀποδίδω ἰδιότητα : 'Αριστλ.Κατ.3a,19, Φιλόδ.Ποιημ.5,15 κυρίως, καταχρηστικῶς κατηγορῶ· || χρησιμεύω ὡς κατηγορούμενον· κ. παθ. μτ. γενικ. : 'Αριστλ.ΑΠρ.26,9· || κ. μτ. ἐμπροθ. γενικ. κατά, ἐπί : αὐτ.Μεταφ.998a,16 κατηγορεῖσθαι ἐπί τινος, Διον.'Αλ.Ρωμ.2,48· || μτ. ἐμπροθ. δοτ. : 'Αριστλ.Σοφ.'Ελ.179a,8 τὸ κοινῇ κατηγορούμενον ἐπὶ πᾶσιν· || ἀπολ. κ. παθ. : αὐτ.Κατ.1b,11 τὸ κατηγορούμενον· ἀντίθ. τὸ ὑποκείμενον, 'Αριστλ.ΑΠρ.47b,1 κατηγορεῖν καὶ κατηγορεῖσθαι· **10)** βεβαιῶ, ἀντίθ. ἀπαρνοῦμαι : 'Αριστλ.ΑΠρ.41a,10· **11)** ρηματ. π. κατηγόρημα, κατηγορηματικός, κατηγορητήριον, κατηγορητικός, κατηγοριάρης, κατηγορικός, κατηγορούμενος.

κατηγυριάρης (ὁ) μσν. ὁ νεωκόρος.

κατῆδη ὑπερσ. τοῦ κάτοιδα βλ.λ.

κατήκοος-ον (κατακούω) ἀκροατής : Σοφ.'Ιχν.77 τῶν εἴ τίς ἐστιν . . κατήκοος· || εἰδ. ὁ ἀκροώμενος μαθημάτων : Πλάτ.'Αξ.365Β κατήκοος λόγων (ὁ σπουδάζων φιλοσοφίαν)· **2)** ὠτακουστής, κατάσκοπος : 'Ηρ.1,100 κατάσκοποί τε καὶ κατήκοοι ἦσαν, Δίων Κ 42,17· **3)** ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος : 'Ηρ.7,155· κ. μτ. γενικ. ἢ δοτ. : αὐτ.1,72 Μήδων κατήκοοι, αὐτ.5,10, αὐτ.1,141 Κροίσῳ κατήκοα, Πλάτ.Πολ.499Β τῇ πόλει κ- γενέσθαι· **4)** μτ. δοτ. ὁ παρέχων ἀκρόασιν, ὁ ἐπακούων, εἰσακούων : 'Αντίφιλ.ΑΠ 6,199.

κατηκριβωμένως ἐπίρρ. ἐκ τῆς παθ. μτχ. τοῦ ἀκριβοῦμαι, μετὰ πάσης ἀκριβείας : Γαλ.18(2),861.

κατηλέποντα 'Ησ. «φροντίδας ποιοῦντα».

κατῆλιψ-ῖφος (ἡ), δωρ. κατᾶλιψ ἡ κλῖμαξ . Λουκ.Λεξιφ.8 ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρριχησάμενος· **2)** τὸ ἄνω πάτωμα οἰκίας ἢ ἡ κλῖμαξ ἢ ἡ δοκὸς ἡ ὑποβαστάζουσα τὴν στέγην : 'Αριστφ.Βάτρ.566 νὼ δὲ δεισάσα γέ που ἐπὶ τὴν κατῆλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν· **3)** 'Ησ. «κατῆλιφ· μεσόδμη, μεσότοιχον, δοκὸς ἡ ὑποβαστάζουσα τὸν ὄροφον· οἱ δὲ ἰκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ, ὃ καὶ βέλτιον», Πολυδ.7,128 «κατῆλιφ ἡ μεσόδμη».

κατηλογῶ-έω μτ. αἰτ. ἀμελῶ, περιφρονῶ, καταφρονῶ : 'Ηρ.1,84 κατηλόγησε τοῦτο ὡς ἐὸν ἄμαχόν τε καὶ ἀπότομον· || κ. μτ. γενικ. : 'Ιώσ.ΑΙ 12,4,6.

κάτηλυς-υδος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ κατερχόμενος : Νόνν.Δ 37,24· **2)** ὁ κατωφερής : αὐτ.Εὐαγγ.'Ιω.4,47.

κατηλυσία (ἡ) μτγν., δωρ. κατηλυσίη ἡ κατάβασις, κάθοδος : "Αρατ.536 κατηλυσίη τ' ἄνοδός τε, 'Απολλ.Ρ 4,886 λαιψηροῖο κατηλυσίῃ Ζεφύροιο.

κατήλυσις-εως (ἡ) κ. μσν. ἡ κατάβασις, ἡ πρὸς τὰ κάτω πορεία, κάθοδος : Σιμων.179,1 νιφετοῖο κατήλυσις (πτῶσις χιόνος), ΑΠ κατήλυσις εἰς 'Αΐδην· **2)** ἡ ἐπάνοδος, ἐπιστροφή : Διόδ.Σ 12,75 πρὸ γὰρ τῆς 'Ηρακλειδῶν κατηλύσεως.

κατηλῶσαι 'Επιγρ. ἀντὶ καθηλῶσαι βλ.λ.

κάτημαι ἰων. ἀντὶ κάθημαι βλ.λ.

κατῆμαρ ἐπίρρ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κατ' ἦμαρ βλ.λ., καθ' ἡμέραν.

κατημελημένως (ἀμελῶ) ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον λίαν ἀμελῆ, λίαν ἀμελῶς : Προκ.Περσ.17C ἔλουσε τὸν 'Αρσάκην καὶ τἆλλα οὐ κατημελημένως ἐκόσμησε.

κατημύω μτγν κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω : 'Απολλ.Ρ 3,1400 ἔρνεα . . κατημύουσιν κλασθέντα ῥίζηθεν· **2)** κ μτφ. ὡς μτβ. : 'Απολλ.Ρ 2,862 κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι θυμόν.

κατηναγκασμένως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς μτχ. παθ παρακ. τοῦ καταναγκάζω, κατ' ἀνάγκην, κατ' ἀνωτέραν ἐπιβολήν : Διόδ.Σ 15,50 ἀποφαινόμενοι τὰ τοιαῦτα φαντάσματα κατηναγκασμένως γίνεσθαι χρόνοις ὡρισμένοις, Διογ.Οἰν.33.

κατήνεμος-ον ὁ πρὸς τὸν ἄνεμον κείμενος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον : Θεόφρ.'Αν.34 τὰ πρὸς βορέαν καὶ ὅλως κατήνεμα, Πολυδ.1,115.

κατήνιον (τὸ) μσν. ἅλυσις : ΨΚωδ. (ἔκδ. Preg.) 166,9 κατήνιον κλειδούμενον καὶ ἐστοιχειωμένον, αὐτ.14 ἡ κλεὶς τοῦ κατηνίου.

κάτηξις-ιως (ἡ) ἰων. κάταξις βλ.λ., ἡ σύντριψις.

κατήορος-ον (ἀείρω), δωρ. κατάορος ὁ πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενος : Εὐρ.Τρῳ.1090 τέκνων δὲ πλῆθος . . κατάορα στένει (κλαίουσιν κρεμάμενα ἐκ τοῦ τραχήλου τῆς μητρός), 'Απολλ.Ρ 2,1041 τελαμῶν κατήορος, Παῦλ.Σιλ. ἐν ΑΠ 5,259 κατήορα βόστρυχα κεύθεις.

κατηπέδαναν 'Ερωτιαν. «κατησθενηκός»

κατηπειγμένως (ἐπείγω-ομαι) ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς μτχ. τοῦ παθ παρακ. τοῦ κατεπείγω, κατὰ τρόπον κατεπείγοντα, μετὰ σπουδῆς, ταχέως, ἐσπευσμένως : 'Ηλιόδ.Αἰθ.8,1 κατηπειγμένως ποιεῖσθαι τὴν ἐκστρατείαν, Σχόλ.Εὐρ.'Ορ.1433.

κατηπιῶ-άω (ἠπιῶ. ἤπιος) ἐν χρ. τὸ παθ. κατηπιῶμαι, καταπραΰνομαι, καθησυχάζομαι : 'Ιλ.Ε 417 ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.

κατηρεμίζω (ἠρεμίζω, ἤρεμος) ποιῶ τινα ἐντελῶς ἤρεμον, καθησυχάζω : Ξεν.'Αν.7,1,22 βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμίσαι, Πλούτ.'Ηθ.384Α πολλάκις (τὰ ὀσφραντὰ) ἀμβλύνει καὶ κατηρεμίζει τὴν αἴσθησιν.

κατηρεμῶ-έω ἐσφ.γρ. ἀντὶ κατηρεμίζω βλ.λ.

κατηρεφής-οῦς-ές (ἐρέφω) ὁ καλῶς ἐστεγασμένος, σκεπασμένος, ὠροφωμένος, ὁ θολωτός : 'Ιλ.Σ 589 κλισίας τε κατηρεφέας, 'Οδ.Ν 349 σπέος ἐστὶ κατηρεφές· || κ. μτφ. : 'Οδ.Ε 367 μέγα κῦμα . . κατηρεφὲς (διότι τὸ κῦμα ἐπανιστάμενον κυρτοῦται ἐν τῇ κορυφῇ κατὰ τὴν κλίσιν), 'Ησίοδ.Θ 594 ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι· || μτ. δοτ. : 'Οδ.Ι 183 σπέος . . δάφνῃσι κατηρεφὲς (σκιαζόμενον, περικυκλούμενον ὑπὸ δαφνῶν, ἀποτελουσῶν οἱονεὶ τὴν ὀροφὴν αὐτοῦ), 'Ησίοδ.Θ

778 δώματα ναίει μακρῇσιν πέτρῃσι κατηρεφέ'· || κ. π. τραγικοῖς, ἐπὶ σπηλαίου : Σοφ.Φιλ.272 εὕδοντ'.. ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ· || κ. ἐπὶ τύμβου : Σοφ.'Αντ.885 καὶ κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες, Πλάτ.Κριτί.118B κατηρεφεῖς αὐτῇ τῇ πέτρᾳ· || ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα, δθ. θολωτὸν φύλλωμα : Θεόκρ.7,9 αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ὕφαινον χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι· || ἐπὶ τῆς Παλλάδος καθημένης : Αἰσχ.Εὐμ.294 τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα (διότι ἡ ἐσθὴς πίπτουσα ἐπὶ τῶν ποδῶν ἐκάλυπτεν αὐτούς)· || μτ. γενικ. : Εὐρ.'Ιππ. 468 στέγην γὰρ ἧς κατηρεφεῖς δόμοι· || κ. μτφ. : 'Ανακρ.121 τράπεζαι κατηρεφεῖς παντοίων ἀγαθῶν (κεκαλυμμέναι, πλήρεις, φορτωμέναι).

κατήρης-ους-ες ἐξηρτυμένος, ἐφωδιασμένος, φορτωμένος : 'Εμπ.78 δένδρα καρπῶν ἀφθονίῃσι κατήρεα, Εὐρ.'Ικ.110 σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις, Νίκ.Θηρ.69 (ἕρπυλλος) λασίοισιν ἀεὶ φύλλοισι κατήρης· || ἰδ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἐφωδιασμένος, ὁ ἔχων κώπας : 'Ηρ.8,21 πλοῖον κατῆρες ἑτοῖμον (κώπαις ἐξηρτυμένον), Εὐρ.ΙΤ 1446 νεὼς σκάφος ταρσῷ κατῆρες.

κατήρητος ἰων. ὁ κατάρατος βλ.λ.

κάτηρυς-υδος (ἡ) 'Ησ. «κατήρυδες· αἱ βρίθουσαι καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι· λέγει δὲ καὶ χρυσᾶς ἢ ἀγρίας ἀμπέλους, παρόσον οὐκ ἐκλαδεύοντο».

κάτης (ὁ) δημ.κ. κάττης βλ.λ. ὁ αἴλουρος, ὁ γάτος.

κατῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἱεροδικαστής : δ.τραγ. πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφή, | βρίζουν τὰ γένεια τοῦ κατῆ, Παπαδ.Χρ.Μηλ.31 ὁ Τοῦρκος κατὴς ἐν 'Αρτῃ .. ἠθώωσε.. σκανδαλωδῶς δύο ὁμοεθνεῖς του.

κατῆτος μτγν. κατ' ἔτος, ἐτησίως : 'Υμν.Κουρ.37.

κατήφεια (ἡ) (κατηφής) κ. νεώτ., ἰων. κ. ἐπ. κατηφείη κ. σπαν. κατηφίη, πρβλ. δημ. κατσουφιά, λύπη, θλῖψις μετ' αἰσχύνης, βαρυθυμία, σκυθρωπότης· 'Ησ. «στυγνότης, ὄνειδος, αἰσχύνη, ἀνία» : 'Ιλ.Γ 51 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ, Θουκ.7,75 κατήφειά τέ τις ἅμα καὶ κατάμεμψις σφῶν αὐτῶν πολλὴ ἦν, Φίλ.2,204 κατήφεια καὶ σύννοια, Πλούτ.Θεμ.9 ἅμα δὲ δυσθυμία καὶ κατήφεια, Καλλιγ.Θάν.Βλ.64 διὰ τοῦτο ἔκλινε πρὸς τὴν κατήφειαν καὶ ἦτο σιωπηλός.

κατηφές (ὁ) δημ. δ.γρ. τοῦ κατιφὲς βλ.λ.

κατηφής-οῦς-ές κ. νεώτ., πρβλ. δημ. κατσούφης, ὁ τὰ ὄμματα ἔχων ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω ἐξ αἰσχύνης ἢ λύπης, σκυθρωπός, περίλυπος, ἐντροπιασμένος : 'Οδ.Ω 432 κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεί, Εὐρ.'Ηρακλ.633 κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις;, Πάπ. κατηφὴς καὶ ὑπεραύστηρος, Καλλιγ.Θάν.Βλ.60 κατηφὴς καὶ ἀπαρηγόρητος, - κατηφὴς ἕνεκα πένθους· || ἐπὶ ζῴων : 'Αριστλ.ΖΙ 572b,9 οἱ ἵπποι ὅταν ἀποκείρωνται, γίνονται κατηφέστεροι· 2) κ. μτφ. ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἡ ἔχουσα ὑποστῇ μαρασμόν : 'Ιμέρ.Λόγ.9,4· 3) μτφ. μαῦρος, σκοτεινός : Πολυδ.5,110 χωρίον κατηφές, Παῦλ. Σιλ. ἐν ΑΠ 9,658 νὺξ κατηφής, Φιλόστρ.Σοφ.2,1,8 λίθος κατηφὴς καὶ μέλας.

κατηφία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτέρων ἑτεροκέρων ἐντόμων.

κατηφίη (ἡ) ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ κατήφεια βλ.λ.

κατηφιῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. ἐπ. μτχ. κατηφιόων ('Απολλ.Ρ 1,461) δ.γρ. τοῦ κατηφῶ βλ.λ. : Φίλ.2,519, Πλούτ.'Ηθ.119C καὶ μικρὸν ἐπισχόντα καὶ κατηφιάσαντα, Καλλιγ.Θάν.Βλ.120 · περιεφρόνουν καὶ ἐχλεύαζον ὡς κατηφιῶντα καὶ ἀκοινώνητον.

κατηφόρι (τό) δημ. κατωφερὴς δρόμος, κατηφορικὸ μονοπάτι· || κατωφερικὸν τμῆμα ὁδοῦ.

κατηφοριά (ἡ) δημ. κ. κατηφόρια ἡ κατωφέρεια, τὸ ἐπικλινές, κατωφερὲς τοῦ ἐδάφους· 2) δρόμος κατωφερής, κατηφορικὴ στράτα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 52,22 κι ὅταν θὰ φτάσῃς στὴν κορφή, θὰ βρῇς δυὸ κατηφόριες.

κατηφόριασμα (τὸ) δημ. ἡ κατηφοριὰ βλ.λ.

κατηφορίζω δημ. ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι κατηφορικός, ἐπικλινής, κατεβαίνω : δυτικὰ ὁ λοφίσκος κατηφορίζει σὲ ρεματιά, - ἀπὸ δῶ καὶ πέρα κατηφορίζει ὁ δρόμος· 2) ἀκολουθῶ κατωφερῆ ὁδόν : Παπαδ.Φόν.132 καθὼς ἐκατηφόριζε νὰ φθάσῃ στὸν αἰγιαλόν· 3) ρηματ. π. κατηφορικός, κατηφόρισμα.

κατηφορικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ κλίσιν, ἐπικλινῶς: τὸ μονοπάτι φέρει κατηφορικὰ στ' ἀκροθαλάσσι· || διὰ κατωφεροῦς ὁδοῦ : δρομίσαμε κατηφορικὰ πρὸς τὸ γιαλό.

κατηφορικός-ή-ό δημ. κατωφερής, ἐπικλινής: κατηφορικὰ μονοπάτι.

κατηφόρισμα (τὸ) δημ. τὸ κατηφορίζειν, ἡ διὰ κατωφεροῦς ὁδοῦ πορεία : μὲ τὸ γέρμα ἀρχίσαμε τὸ κατηφόρισμα· || δρόμος κατωφερής, κατηφόρι : πήραμε τῆς βουνοπλαγιᾶς τὸ κατηφόρισμα σὲ μισὴ ὥρα.

κατήφορος (ὁ) μσν., νεώτ. κ. δημ. κατωφέρεια, ἐπικλινές, κατωφερὲς ἔδαφος, ἀντίθ. ἀνήφορος : Χρον.Μορ.5378 τοῦ κατηφόρου ἐστρέφαν, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 66,24 κατήφορο παίρν' ἡ ζωὴ καὶ πηγαίνει | ἀπόσκιο νὰ 'βρῃ κάπου γιὰ νὰ γύρῃ· 2) μτφ. δρόμος ὁδηγῶν πρὸς τὴν καταστροφήν, πρὸς τὸν ἐκπεσμόν, πτῶσις : ἡ ἐπιχείρηση πῆρε τὸν κατήφορο, - ἡ τράπεζα τραβάει πρὸς τὸν κατήφορο· 3) εὐχέρεια βοηθητική : παροιμ. ηὗρ' ὁ κουτσὸς κατήφορο, ὁμ. σὲ θέλω στὸν ἀνήφορο, ὄχι στὸν κατήφορο· 4) ὁμ. μτφ. ἐν ἠθικῇ σημ. ἡ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ παρέκκλισις, ὁ ἠθικὸς ἐκπεσμός : ἡ κόρη του πῆρε τὸν κατήφορο, Παλαμ.Τριαεύγ.84 τὰ λόγια του .. παραλυμένων εἶναι λόγια καὶ τυφλωμένων ἀπὸ πειρασμοὺς ποὺ σέρνουν πρὸς τὸν κατήφορο.

κατηφῶ-έω εἶμαι κατηφής, κατεβάζω τὰ ὄμματα ἐκ θλίψεως ἢ αἰσχύνης, σκυθρωπάζω, στενοχωροῦμαι : 'Ιλ.Χ 292 στῆ δὲ κατηφήσας, 'Οδ.Π 342 μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο κατήφησάν τ', Εὐρ.Μήδ. 1012 τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς; (διατί ἔχεις κατεβασμένα τὰ μάτια καὶ κλαῖς)· || ἐπὶ ζῴων ἰδ. ἐπὶ ἵππου πάσχοντος τὸ νόσημα νυμφίασιν : 'Αριστλ.ΖΙ 604b,12 κατηφεῖ δὲ ἀεί, κἂν λυττήσῃ· 2) ρηματ. π. κατηφῶν.

κατηφών-όνος (ὁ) ἐπὶ τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, ὁ πρόξενος θλίψεως, αἰσχύνης, ὁ προξενῶν στενοχωρίαν : 'Ιλ.Ω 253 σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες· || 'Ησ. «κατηφόνες· καταίσχυντοι, κατηφείας ἄξια πράττοντες», Σουΐδ. «ἀναίσχυντοι, στυγνοί», Εὐστ. «φόνου ἄξιοι, ἐπονείδιστοι».

κατήχημα-τος (τὸ) ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατηχῶ, ἀντήχησις, ἦχος : Θησ.Στεφ. ἐν λ.

κατηχής-οῦς-ές (κατηχῶ), δωρ. οὐδ. καταχές, ὁ ἰσχυρῶς, δυνατὰ ἠχῶν : Θεόκρ.1,7 τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχὲς τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

κατήχησις-εως (ἡ) (κατηχῶ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ διὰ τοῦ ἤχου, διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλία, κ. γεν. ἡ διδασκαλία : 'Ιππ.Παραγγ.13, Διον.'Αλ.Δημ.50 δεῖ αὐτῇ τριβῆς πολλῆς καὶ κατηχήσεως χρονίου· 2) εἰδ. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ διδασκαλία τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐκείνων οἵτινες προσήρχοντο εἰς τὴν χριστ. πίστιν (κατηχούμενοι, εἶτα δὲ γενικῶς) : Μηναῖ 3,19 Συνξ. καὶ τὰς ἐμφερομένας αὐτῷ κατηχήσεις μνημόσυνον τῇ ἐκκλησίᾳ· 3) συνεκδ. τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὰ χριστιανικὰ · δόγματα καὶ τὴν ὀρθόδοξον ἑρμηνείαν αὐτῶν : κατήχησις Δαρβάρεως - σχολικὴ ἱερὰ κατήχησις· 4) νεώτ.

μύησις, εἰσαγωγή εἴς τι δόγμα ἤ μυστικὴν ἐνέργειαν ἢ μυστικὴν ἑταιρείαν· **5)** ἐν κακῇ σημ. ἐπικοινωνία, συναναστροφὴ κακή : Χρύσ.Στωϊκ.3, 54 **διά τήν κατήχησιν τῶν συνόντων·** **6)** συνοδεία τοῦ μονοχόρδου ὑπὸ βαρυτέρου ἤχου ὀργάνων, ἅτινα καταπνίγουν τό μέλος του : Πτολ. Ἁρμ.2,12 (πληθ.).

κατηχητήριος-ία-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατήχησιν, διδασκαλίαν, ὁ τῆς κατηχήσεως, ὁ κατηχητικός : Νικ.Χων.8,5 **λόγοι κατηχητήριοι.**

κατηχητής (ὁ) μσν. κ. νεώτ., θηλ. **κατηχήτρια** ὁ κατηχῶν, ὁ διδάσκων, μέχρις οὗ ὁ μαθητὴς καταστῇ κάτοχος τοῦ διδασκομένου ὥστε νὰ δύναται ἀπταίστως νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ, εἰδ.ὁ διδάσκαλος τῶν χριστιανικῶν δογμάτων· || δθ. νεώτ. γεν. ἐπὶ δογμάτων οἱασδήποτε θρησκείας· **2)** νεώτ.ὁ μυῶν, ὁ εἰσάγων εἰς τὰ δόγματα μυστικῆς ἑταιρείας· || γεν. ὁ συστηματικῶς ἢ κατ᾽ ἐξακολούθησιν διδάσκων ἄλλους διὰ ζώσης θεωρίαν τινὰ ἢ δοξασίαν : **κατηχητής τῆς ἀθεΐας - τοῦ πατριωτισμοῦ - τῆς εἰρηνοφιλίας.**

κατηχητική (ἡ) ὡς οὐσ. νεώτ. κλάδος τῆς θεολογίας ἐκθέτων τὰ παιδαγωγικὰ μέσα, ἅτινα συντελοῦσι πρὸς χριστιανικὴν μόρφωσιν τῆς νεότητος.

κατηχητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατήχησιν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κατηχῇ : Φιλόπ.Ἰω.π.Φώτ.Βιβλ.52,29, - **κατηχητικὰ σχολεῖα·** || τὸ θηλ. **κατηχητική** ὡς οὐσ. βλ.λ.

κατηχητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἱκανὸν πρὸς διδασκαλίαν, κατήχησιν· **2)** ἀπὸ ἀπόψεως κατηχητικῆς.

κατήχητος-ον ἀρχ.λεξ. ὁ κατηχηθείς, διδαχθείς.

κατηχίζω Ἡσ. κ. γλωσσ. κατηχῶ βλ.λ.2).

κατηχούμενα (τὰ) λεξ. κ. νεώτ. ἐκκλ. κ. **κατηχουμενεῖα** ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ἔνθα ἵστανται οἱ κατηχούμενοι· **2)** νεώτ. σπαν. ὁ γυναικωνίτης, ὡς ἀντικαταστήσας εἰς τὰς ἐνοριακὰς ἐκκλησίας τὸν νάρθηκα.

κατηχούμενος-η-ον ἐκκλ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. μτχ. τοῦ κατηχῶ βλ.λ.3) ὡς οὐσ.

κατηχῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἠχῶ ἰσχυρῶς, δυνατά, πληρῶ δι᾽ ἤχου : Φιλόστρ.Εἰκ.1,19· || παραφόρως ἠχῶ, ἀντίθ. συνηχῶ : Βιτρ.5,8,1· **2)** διὰ ζώσης φωνῆς διδάσκω, δθ. γεν. διδάσκω : Ἀγρίππα π.Ἰωσ.Βί.65 **κατηχῶ τινα πολλά τῶν ἀγνοουμένων,** Λουκ.Ὄν.48 **καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτόν δυναίμην·** || κ. παθ. διδάσκομαι, πληροφοροῦμαι· Ἡσ. « κατηχούμενος, διδασκόμενος, παιδευόμενος » : ΚΔ Πραξ.21,21 **κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπό Μωϋσέως,** Φίλ.2, 575 **κατηχοῦμαι ὅτι . .,** Σέξτ.Εμπ.Μαθ.5,5· **3)** π. τοῖς χριστιανοῖς συγγραφεῦσι, διδάσκω τὰ στοιχειώδη, τὰ βασικὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας : ΚΔ Κορ.Ι,14,19 **ἵνα τοὺς ἄλλους κατηχήσω,** Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,42 **καὶ τὸν ἐκατήχησεν ὁ Χατζῆ Γρηγόρης ὅλα τά δόγματά μας·** κ. παθ. : ΚΔ Λουκ.1,4 **ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν,** ΚΔ Γαλ.6,6 **ὁ κατηχούμενος τόν λόγον** (ὁ νεωστὶ ἐπιστρέφων εἰς τὸν χριστιανισμὸν καὶ διδασκόμενος πρὶν ἢ βαπτισθῇ), ΘΛειτουργ. Εὐχὴ κατηχουμένων **ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε·** **4)** συμβουλεύω, νουθετῶ : Θεοτ.Κ Κατάδ.120 **ἐκεῖνος ἐπάσχιζε νά τὴν κατηχήσῃ πῶς ὁ Τουρκάγιαννος ἦταν ὁ φονιάς.**

κάτθανε προστ. ἀορ. ἀντὶ κατάθανε τοῦ ρ. καταθνήσκω βλ.λ.

κατθᾶξαι ἀπαρφ. δωρ. ἀορ. τοῦ ρ. καταθήγω.

κατθάψαι ἀπαρφ. ἐπ. ἀορ. τοῦ ρ. καταθάπτω.

κατθέμεν ἀπαρφ. ἐπ. ἀορ. τοῦ ρ. κατατίθημι.

κατθναίσκω ἀποθνήσκω : Σαπφ.62.

κατθυτός-ή-όν Ἐπιγρ. ἱερός : **μνᾶς ἀποτινέτω κατθυτὰς τῷ Δὶ Ὀλυνπίῳ.**

κάτι (κἄν τι) δημ. κ. **κἄτι** ἀντων. ἀόρ. ἄνευ γένους ἀπαντῶσα εἰς τὴν ὀν. κ. αἰτ. (ἀντὶ τοῦ τίς, τί, τινές, τινά) κάποιος ἢ κάποιο πρᾶγμα : **ἔχω κάτι νά σοῦ πῶ, - κάτι θέλω,-μοῦ 'δωσε κάτι, - κάτι μοῦ χρωστᾷς·** **2)** περιληπτικῶς ὡς ἐπίθ. ἀντὶ τοῦ τινά, ὀλίγα τινά, μερικά, μερικοί : **εἴδαμε κάτι ἐξαίρετα πράγματα, - ἦρθαν κάτι φίλοι καὶ σὲ γύρευαν·** **3)** ὡς προσδιορισμὸς πρὸς ἔξαρσιν ἢ μείωσιν τοῦ προσδιοριζομένου : **ἔχει κάτι μάτια, - πουλᾷ κάτι πάστες, - τόν εἶδα μὲ κάτι παλιόρρουχα καὶ τόν λυπήθηκα·** **4)** πρᾶγμα ἄξιον λόγου, σοβαρόν, ἐνδιαφέρον, σπουδαῖον, ἐξαιρετικόν : **κάτι μᾶς εἶπες καὶ σύ, - θαρρεῖ πῶς εἶναι κάτι·** **5)** πολλάκις μετὰ τοῦ τι ἐπὶ τὸ σαφέστερον : **ἔχω κάτι τι νά σοῦ πῶ,-ἔλα νά σοῦ δώσω κάτι τι** (ἰδιωμ. **κάτι ντίς**)· **6)** ὡς ἐπίρρ. πρὸς δήλωσιν ἐκπλήξεως, χαρᾶς, θλίψεως ἢ ἀπορίας : **κάτι χαρούμενο σὲ βλέπω, - κάτι ἀπ᾽ ἐδῶ, τί τρέχει;** **7)** ὁμ. ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ κάπως, ὀλίγον τι : **αὐτά τὰ ροῦχα εἶναι κάτι καλύτερα ἀπό τ᾽ ἄλλα, -κάτι ὀλιγώτερο, - κάτι παρακάτω.**

κάτι (τὸ) (τουρκ. κάτ), δημ. πληθ. **κάτια** ἕκαστον ἐκ τῶν μερῶν τῶν ἀποτελούντων πτυχήν, πτυχή, δίπλα : **κάμε το τρία κάτια τὸ πανί** (δίπλωσέ το εἰς τρία)· κ. μτφ. ἐπὶ προσ. **ἔγινε δυό κάτια** (ἐκυρτώθη καὶ οἱονεὶ ἐδιπλώθη εἰς δύο)· **2)** πάτωμα, ὄροφος : **τὸ σπίτι ἔχει τρία κάτια·** **3)** ἐπὶ κλωστῶν, ἕκαστον νημάτιον ἐξ ὧν αὗται ἀποτελοῦνται : **νῆμα - κλωστή μὲ τρία κάτια.**

κατιάδιον (τὸ) μτγν. ἡ κατιὰς βλ.λ. : Ἀρετ. Χρον.Νούσ.1,2.

κατιάπτω φθείρω, κακοποιῶ, βλάπτω : Ὀδ.Β 376 **ὡς ἂν κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ,** Μόσχ.4,1 **τίφθ᾽ ὧδε κατὰ θυμὸν ἰάπτεις;**

κατϊαραίω Ἐπιγρ., ἀόρ. εὐκτ. **κατιαραύσειε,** ἤλ. τ. τοῦ καθιερῶ βλ.λ.

κατιάς-άδος (ἡ) (καθιέναι) μτγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς τομὴν καὶ ἐξαγωγὴν τοῦ νεκρωθέντος ἐμβρύου : Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.44,14,4, Φιλούμ.π.Ἀέτ.8,48.

κατιδεῖν ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ρ. καθορῶ.

κατιδίω γλωσσ. καθιδρῶ.

κατιδρύω ἰων. ἀντὶ καθιδρύω βλ.λ.

κατιερῶ-όω ἰων. ἀντὶ καθιερῶ βλ.λ.

κατιέρωσις-εως (ἡ) ἰων. ἀντὶ καθιέρωσις βλ.λ.

κατίζω ἰων. ἀντὶ καθίζω βλ.λ.

κατϊθύνω ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ κατευθύνω : Ἡρ.2,96 **ὁ δὲ λίθος ὄπισθεν ἐπελκόμενος κατιθύνει τὸν πλόον,** Ἱππ.Τέχν.17, Λουκ.Τραγῳδ.56 **ἐξέρειδέ μου βάσιν τρέμουσαν καὶ κατίθυνον τρίβον,** ΑΠ 6, 188 **χεῖρα τοξότιν κατιθύνειν,** ΑΠλ.4,226 **ῥήματος ἁρμονίην κατιθύνειν.**

κατιθύς ἐπίρρ. μτγν. ἀντιθέτως, ἀπέναντι, μτ. γεν. : Βάβρ.95,42, Κόϊντ.7,136.

κατικετεύω ἰων. ἀντὶ καθικετεύω βλ.λ.

κατικμάζω (ἰκμάς) μτγν. κάμνω τι νὰ στάζῃ : Νίκ.Ἀλ.582.

κατικμαίνω (ἰκμάς) μτγν. ὑγραίνω τι, ραντίζω, βρέχω : Λυκόφρ.1053 **κατικμαίνοντες Ἀλθαίνου ῥοαῖς·** κ. παθ. : Νόνν.Δ 11,508 **θερμοτέρῳ Φαέθοντι καθικμαίνοντο παρειαί·** || μέσ. λούομαι : Γαλ.ἀπ.ἀνών.60 **τινθαλέοισι κατικμήναιντο λοετροῖς.**

κατιλιγγιῶ-άω (ἰλιγγιῶ) μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἰλιγγιῶ βλ.λ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφοδροῦ ἰλίγγου, σκοτοδινίας: Ἰωσ.Γενέσ.14Β **οἱ δὲ κατιλιγγιάσαντες.**

κατιλλαίνω (ἰλλαίνω) βλέπω τινὰ λοξῶς, κοιτάζω μὲ λοξὸν βλέμμα, στραβοκοιτάζω· Ἡσ. « κα-

τιλλάνθη· κατεμυκτηρίσθη»· **τὸ ἐνεργ.** : Ἀριστλ. Φυσιογν.813a,21 (πιθ. γρ.).

κατιλλαντής (ὁ) (κατιλλαίνω) Σουΐδ. «κατιλλανταί, ὡραϊστοί, ἀθρυνταί».

κατίλλω (ἴλλω) κατειλῶ βλ.λ. : Ἱπ.π.Ἐπιδ.3,5 **φωναί τε.. κακούμεναι καὶ κατίλλουσαι** (δ.γρ. κατειλοῦσαι, ἀμφ. σημ., πρβλ.Γαλ.17(1),678)· **2)** ἀντὶ τοῦ κατείργω : Φωτ.ἐν.λ. κατουλάδα.

κατιλλώπτω (ἰλλώπτω) βλέπω τινὰ λοξῶς, μὲ λοξὸν βλέμμα, νεύω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, κάμνω τὸ μάτι, κάμνω τὰ γλυκὰ μάτια : Φιλήμ.124 **κατιλλώπτειν τινί**, ΑΠ 5,199 **στέφανοι τῷ γλυκερῷ καὶ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πριήπῳ κεῖνται**· **2)** βλέπω περιφρονητικῶς, σκωπτικῶς : Πολυδ.2,52, Ἡσ.

κατιλύω (ἰλύω), μέλλ. **κατιλύσω**, πληρῶ δι' ἰλύος, σκεπάζω μὲ λάσπη : Ξεν.Οἰκ.17,13 **τῷ οὖν κατιλυθέντι τί ἂν ποιοῦντες δοκοῦσιν ἂν σοι ἐπικουρῆσαι.**

κατιμάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. **κατμάς** βλ.λ.

κατίμεν ἐπ. ἐνεστ. ἀπαρφ. τοῦ κάτειμι βλ.λ. : Ἰλ.Ξ 457 **κατίμεν δόμον Ἄιδος εἴσω.**

κατιμέρι (τὸ) (τουρκ.) δημ. πλακοῦς ἐκ φύλλων ζύμης ἀναδιπλουμένων, ἐφ' ὧν ἐπιχέεται ἔλαιον μετὰ ᾠοῦ καὶ βουτύρου ἀναλελυμένων, ἐπιπεπασμένος δὲ διὰ σακχάρεως ἢ μέλιτος.

κατιμονεύω Ἡσ. καταβιβάζω

κατιόν νεώτ. φυσ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ κάτειμι ὡς οὐσ. τὸ θετικὸν ἰὸν βλ.λ.2).

κατιοῦμαι-όομαι (ἰοῦμαι) μτγν. γίνομαι ἰώδης, πληροῦμαι ἰοῦ, σκωριάζω, γεν. ῥυπαίνομαι, μολύνομαι : ΠΔ Σοφ.Σειρ.12,11 **καὶ ἔσῃ αὐτῷ ὡς ἐκμεμαχὼς ἔσοπτρον, καὶ γνώσῃ ὅτι οὐκ εἰς τέλος κατίωται**, Στράβ.16,2,42 **ὑφ' ἧς κατιοῦται καὶ χαλκὸς καὶ ἄργυρος**, ΚΔ Ἰακ.5,3 **ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται**, Διοσκ.4,82, Ἀρρ. Ἐπικτ.4,6,14· **2)** μτφ. ῥυπαίνομαι : Δίων Κ 71,36 **ἀπὸ χρυσῆς τε βασιλείας ἐς σιδηρᾶν καὶ κατιωμένην.. καταπεσούσης τῆς ἱστορίας.**

κατιππάζομαι ἰων. τ. τοῦ καθιππάζομαι βλ.λ. : Ἡρ.9,14 **ἡ δὲ ἵππος προελθοῦσα κατιππάσατο χώρην τὴν Μεγαρίδα.**

κάτισθι προστ. τοῦ κάτοιδα : Σοφ.Ἀντ.1064

κάτισος-ον (ἴσος) σχόλ. ὁ ἐντελῶς ἴσος, μτ. δοτ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.728.

κατισχάνω (ἰσχάνω) ἐπ. τ. τοῦ κατίσχω βλ.λ. : Ὀδ.Τ 42 **σίγα καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε** (τμ.).

κατισχναίνω (ἰσχναίνω) καθιστῶ τι ἐντελῶς ἰσχνόν, ξηρόν, ἀσθενές, ἐξασθενίζω, ξηραίνω : Αἰσχ.Εὐμ.138 **σὺ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ ἀτμῷ κατισχναίνουσα νηδύος πυρί** κ. παθ : Πλάτ.Πολ.561(C) **ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος**, Ἰώσ.ΑΙ 7,8,1· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ., ἀπαρφ. κατισχνᾶνεῖσθαι : Αἰσχ.Πρ.269 **οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις**· **2)** σμικρύνω, περιορίζω οἴδημά τι : Ἱππ.Προγν.23· κ.μτφ. : Καλλ.Ἐπιγρ 46,3 **αἱ Μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι**· || ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω : Θεόφρ.Ὀσμ.47 **κατισχναίνειν ὀσμήν.**

κάτισχνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ λίαν ἰσχνός, ὁ πολὺ ἀδυνατισμένος : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.7,7,9, Πλούτ. Δημοσθ.4 **ἦν γὰρ.. κάτισχνος καὶ νοσώδης**

κατισχνῶ-άω (1) μτγν. κατισχναίνω, ἐξασθενίζω, παθ. : Λουκ.Φιλόπ.20 **ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχνημένον** (μὲ ἀσθενῆ φωνήν).

κατισχνῶ-όω (ἰσχνῶ) (2) μτγν.κ.λεξ. κ. **κατισχναίνω** βλ.λ., σμικρύνω, κατατρίβω· Ἡσ. «κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν», Φώτ., Σχόλ.Νίκ.Ἀλεξ 592· κ. παθ., Ἰώσ.ΑΙ 2,5,5, Γαλ.Χρ.Μορ.1,21, Ἀέτ.4,34.

κατισχυρεύομαι (ἰσχύς) μτγν. γίνομαι ἰσχυρός, δυνατός, ὁρμητικός : Ἀκύλ.ΠΔ Ψαλμ.85(86),14.

κατίσχυσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατισχύω, ἐπικράτησις, πλήρης ἐπιβολή.

κατισχύω (ἰσχύω, ἰσχύς) κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **κατισχύσω**, ἀόρ. **κατίσχυσα**, ἐπικρατῶ, καταβάλλω τινὰ διὰ τῆς ἰσχύος μου, ὑπερισχύω, ὑπερνικῶ, ὑπερτερῶ : Μέν.Ἐπιτρ.74 **τὰ μὲν παρ' ἑκόντος, τὰ δὲ κατισχύσοντά με**, Ἀριστέ.121, ΠΔ Παραλ.2 8,3 **ἦλθε Σαλωμὼν εἰς Βαισωβά, καὶ κατίσχυσεν αὐτήν**, Διόδ.Σ 1,39 **ὅταν.. ἡ τῆς πείρας ἀκρίβεια κατισχύσῃ τὴν τῶν λόγων πιθανότητα**· κ. μτ. γενικ. : ΠΔ Ἱερ.15,18 **ἱνατί οἱ λυποῦντές με κατισχύουσί μου**, ΚΔ Ματθ.16,18 **πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς** (τῆς ἐκκλησίας), Βέττ.Βάλ.104,10 **Ἄρης κατισχύει τῆς Σελήνης**, Ἀλέξ.Ἀφρ.Τοπ.248,19, Αἰλ.ΖΙ 5,19 **κατισχύειν τινὸς σοφίᾳ, - τὸ δίκαιον θὰ κατισχύσῃ τῆς ἀδικίας**· κ. μτ. δοτ. : Πολύβ.1,13,3 **κατίσχυον καὶ τῷ πλήθει**· κ. ἀπολ. : Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,11,7 **κατισχυούσης τῆς θερμότητος**, ΠΔ Ἐξ.17,11 **ὅταν δὲ καθῆκε τὰς χεῖρας, κατίσχυεν Ἀμαλήκ**, ΚΔ Λουκ. 23,23 **κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν**· κ. ἔμπροθ. (παρά τινι) : Ἀντίγ.Καρ.152 **κατίσχυκεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις**, Πολύβ.3,4,6 **τινὲς παρ' ἑκάστοις ἐπεκράτουν καὶ κατίσχυον** (ὁρμαί)· κ. παθ. : Διόδ.Σ 1,71 **κατισχυομένους ὑπ' ἔρωτος**, αὐτ.17,45 **κατισχύεσθαι τῇ μάχῃ**· **2)** γίνομαι ἰσχυρός, φθάνω εἰς τὴν πλήρη ἀκμὴν τῆς δυνάμεώς μου : Σοφ.ΟΚ 346 **ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας**· **3)** μσν. κατορθῶ, τὰ καταφέρνω : Βί.Ἀλεξ.1328 **μὴ τηλικαύτην.. μεγάλην κτίσῃς πόλιν· | ὄχλων ἐμπλῆσαι γὰρ αὐτὴν οὐ ποτε κατισχύσεις**· **4)** μτβ. ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω, ἐνθαρρύνω, μτ. αἰτ. : ΠΔ Δευτ. 1,38 **αὐτὸν κατίσχυσον**, αὐτ.Ἔσδρ.1,7,15 **κατισχῦσαι τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τὰ ἔργα κυρίου**, Διον. Ἀλ.Ῥωμ.6,65 **οὐδετέραν τῶν στάσεων κατισχύειν**· **5)** ῥηματ. π. κατίσχυσις.

κατίσχω (ἴσχω) κ. καταΐσχω κ. **κατέχω** βλ.λ. κρατῶ ὀπίσω, ἀναστέλλω, ἐμποδίζω, σταματῶ : Ἰλ.Ψ 321 **ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα.. οὐδὲ κατίσχει**, Ὁμ.Ὕμν.8,14 **θυμοῦ μένος ὀξὺ κατισχέμεν**, Ἡρ.2,115 **συλλαμβάνει τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὰς νέας αὐτοῦ κατίσχει**· || κ. μέσ. κρατῶ δι' ἐμαυτόν : Ἰλ.Β 233 **γυναῖκα.. ἥν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι**· **2)** εἶμαι κύριός τινος, κατέχω : Ὀδ.Ι 122 **οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται οὔτ' ἀρότοισιν** (δὲν ἔχει ἡ νῆσος ποίμνας), Ἀριστλ.ΖΙ 626b,18 **ἀράχνια κατίσχει τὸ σμῆνος ὅλον** (καλύπτουσιν)· **3)** διευθύνω, κατευθύνω, ὁδηγῶ πρός τι, ἐπὶ πλοίου, κυρ. κρατῶ τὸ πλοῖον πρὸς ὡρισμένην τινὰ διεύθυνσιν : Ὀδ.Λ 456 **ἐς πατρίδα γαῖαν νῆα κατισχέμεναι**· **4)** ἀμτβ. προσορμίζομαι, προσεγγίζω, ἀράζω : Θουκ.7,33 **ὁρμηθέντες αὐτόθεν κατίσχουσιν ἐς τὰς Χοιράδας νήσους**, Ἀπολλ.Ρ 3,57 **ποταμῷ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει**· **5)** ἀμτβ. κατέρχομαι, καταβαίνω : Ἡρ.3,28 **Αἰγύπτιοι δὲ λέγουσι σέλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν** (τὸ φῶς καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ)· πρβλ. ἀνίσχω.

κατιτήριος-α-ον λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατάβασιν, τὴν κάθοδον, π. Ἡσ. κατιτήρια (ἱερά), ἡ ἐπὶ καθόδῳ θυσία· **2)** εἰδ. νεώτ. ναυτ. **κατιτήριον** (ἐνν. σημεῖον) τὸ γεωγραφικὸν σημεῖον, καθ' ὃ τερματίζετο ἀκολουθουμένη πλεῦσις· || ὁμ. νεώτ. ναυτ. κ. ἐπεκτ. αὐτὸς οὗτος ὁ τόπος τοῦ κατάπλου ὡς γεωγραφικὸν σημεῖον θεωρούμενος.

κατιφεδένιος-α-ο δημ. ὁ ἐκ κατιφὲ βλ.λ.1) κατεσκευασμένος, βελούδινος.

κατιφές (ὁ) (ἀραβ.) δημ. βελοῦδον ἐκ μετάξης· **2)** τὸ φυτὸν τάγητος ὁ κορυμβανθής.

κατιχνηλατῶ-έω (ἰχνηλατῶ) μσν. ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἀνιχνεύω τι ἐπιμελῶς : Εὐμάθ.334.

κατιών-οῦσα-όν μτχ. τοῦ κάτειμι βλ.λ., νεώτ. ὡς ἐπίθ. ὁ κατερχόμενος ἢ ὁ φερόμενος πρὸς τὰ κάτω· ‖ εἰδ. νομ. **κατιόντες συγγενεῖς** ἢ μ. **κατιόντες** οἱ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως καταγόμενοι ἀπό τινος προσώπου, οἷον τέκνα, ἔγγονοι, δισέγγονοι κττ., ἀντίθ. ἀνιόντες· ‖ εἰδ. ἀνατ. **κατιόν αὐχενικόν νεῦρον** αὐχενικὸς κλάδος τῆς ἀγκύλης τοῦ ὑπογλωσσίου νεύρου ἐκφυόμενος ἐκ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου αὐχενικοῦ νεύρου· ‖ εἰδ. μουσ. **κατιοῦσα κλῖμαξ ἢ κατιόντες φθόγγοι** οἱ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου πρὸς τὸν βαρύτερον διαδοχικῶς κατερχόμενοι φθόγγοι· **κατιόντες χαρακτῆρες** τὰ σημεῖα δι' ὧν παρίστανται οἱ κατιόντες φθόγγοι μέλους τινός.

κατίωσις χαλκοῦ (ἡ) νεώτ. δρφνωσις βλ.λ.

κατλεῦα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοὺ ἀθροίσμ. τῶν **ὀρχεοειδῶν**.

κατμάς (ὁ) δημ. μικρὸν εὐτελεστέρας ποιότητος τεμάχιον κρέατος, διδόμενον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κυρίως ἀγορασθέντος τεμαχίου.

κάτογκος-ον (ὄγκος) μτγν. ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον, ὀγκώδης, παχύς : Σωρ.1,117.

κατογκῶμαι-άομαι (ὀγκῶμαι) μσν. ἐπὶ ὄνου, ὀγκῶμαι, γκαρίζω, γκανίζω : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.155,8.

κατοδερικής (ὁ) πάπ. (πιθ.διορθωτ. κατωτερικός) : **τοῖς κατοδερικαῖς κεράμια X.**

κάτοδος (ἡ) ἰων. τ. τοῦ κάθοδος βλ.λ. : Ἡρ.1,60 **μηχανῶνται δὴ ἐπὶ τῇ κατόδῳ πρῆγμα.**

κατοδυνῶ-άω (ὀδυνῶ) μτγν. κ. μσν. ἐπιφέρω, προκαλῶ μεγάλην ὀδύνην, λυπῶ τινα βαρέως, καταθλίβω : ΠΔ Ἐξ.1,14 **κατωδύνων αὐτῶν τὴν ζωήν**· κ. παθ. : αὐτ.Ἰεζ.9,4 **καταστεναζόντων καὶ κατωδυνωμένων,** Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,320 **ὑπὸ τυραννίαν ὑποπεσὼν κατωδυνᾶτο καὶ ἔστενεν.**

κατοδύρομαι (ὀδύρομαι) μέσ. ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνῶ καθ' ὑπερβολήν : Πλάτ.Ἀξ.367D **ὡς κατοδύρονται τὸ ζῆν,** Διόδ.Σ 13,58 **πολλὰ τὴν ἑαυτῶν τύχην κατωδύροντο,** Ξεν.Ἐφ.5,1 **ταυτὶ κατοδυρόμενος**· κ. παθ. θρηνοῦμαι : Πάπ.

κατόζω (ὄζω) μτγν., μέλλ. **κατοζήσω,** ἀναδίδω κακὴν ὀσμήν, μυρίζω ἄσχημα : Ἀρρ.Ἐπικτ.4,11,16 **κατόζειν σαυτοῦ** (αἰσθάνεσθαι τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ δυσωδίαν).

κάτοθεν ἐπίρρ. πάπ. δ. τ. τοῦ κάτωθεν βλ.λ.

κατοιάδες (αἱ) (οἶς) μτγν. ἐπὶ αἰγῶν, οἱ ὁδηγοῦσαι τὰ πρόβατα : Παυσ.9,13,4 **ταῖς δὲ ποίμναις ἡγεμόνες τῆς πορείας ἦσαν αἶγες· κατοιάδας οἱ ποιμένες ὀνομάζουσιν αὐτάς.**

κάτοιδα (οἶδα) παρακ. ἐν σημ. ἐνεστ., β' πρόσ. **κάτοισθα,** ἀπαρφ. **κατειδέναι,** μτχ. **κατειδώς** κ. λοκρ. **καταειδώς,** ὑπερσυντ. **κατῄδη** (ἐν σημ. παρατ.), οἶδά τι ἐπακριβῶς, γνωρίζω καλῶς, ξέρω καλά, μτ. αἰτ. πράγμ. : Αἰσχ.Ἀγ.4 **ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν,** Σοφ.Φιλ.553 **οὐδὲν σύ που κάτοιδα τῶν σαυτοῦ πέρι,** αὐτ.44, αὐτ.Τρ.87 **εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη τῶνδε,** αὐτ.Ἰχν.164 **ἵν' εὖ κατειδῇς,** Εὔβουλ.43 **κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν,** Μέν.628 **μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιούμενος**· ‖ κ. μτ. αἰτ. προσ. γνωρίζω τινὰ ἐξ ὄψεως, ἀναγνωρίζω, διακρίνω : Σοφ.ΟΤ 1048 **ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ' ὃν ἐννέπει,** Εὐρ.Ὀρ.1183 **Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρα,** αὐτ.1521 **τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα**· ‖ ἀπολ. κ. ἐν μτχ. **οὐ κατειδὼς** χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς, ἀφρόνως : Εὐρ.Μήδ.992 **παισὶν οὐ κατειδὼς ὄλεθρον βιοτᾷ προσάγεις,** αὐτ.Ἰκ.1033· ‖ μτ. μτχ. γνωρίζω καλῶς ὅτι : Σοφ.Ἀντ.1064 **κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν** (δ.γρ. τελεῖν)· ‖ ὁμ. ἑπομένης ἐρωτημ. προτάσεως : Σοφ.Αἴ.270 **οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις,** Εὐρ.Ἱππ.1245 **οὐ κάτοιδ' ὅτῳ τρόπῳ πίπτει**· ‖ μτ. ἀπαρφ. γνωρίζω νὰ .. : Σοφ.ΟΤ 1041 **ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ.**

κατοιδῶ-έω μτγν., παρακ. **κατῴδηκα,** ἐξοιδαίνομαι, ἐξογκοῦμαι : Σωρ.2,43.

κατοίησις-εως (ἡ) (οἴησις) μτγν. ἡ περὶ ἑαυτοῦ ὑπερβολικὴ οἴησις, ἀλαζονικὴ γνώμη : Πλούτ.Ἠθ.1119B.

κάτοικας (ὁ) δημ. ὁ ὀρνιθών, τὸ κουμάσι : Βαλαωρ.Φωτ.2,3 **τέσσαροι τοῖχοι κάτασπροι, ὁ κάτοικας, τ' ἀχούρι, | ἡ μάντρα γιὰ τὰ πρόβατα.**

κατοικάς-άδος (ἡ) μτγν. ποι. θηλ. τοῦ κατοικίδιος βλ.λ. : Νίκ.Ἀλεξ.60 **κατοικὰς ὄρνις,** αὐτ.535 **κατοικὰς στρουθός.**

κατοικεσία (ἡ) (κατοικῶ) μτγν. κ. σχόλ. ἡ κατοίκησις βλ.λ. : ΠΔΨαλμ.106(107),36 **καὶ συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας,** Εὐστ.106,44.

κατοικέσια (ἱερὰ) (τὰ) ΕΜ 221,3 ἑορτὴ κατ' ἔτος τελουμένη πρὸς μνήμην τῆς ἔν τινι τόπῳ κατοικήσεως, ἐγκαταστάσεως, συστάσεως συνοικισμοῦ.

κατοικήντων αἰολ. τ. ἀντὶ κατοικούντων, μτχ. τοῦ κατοικῶ βλ.λ. : Ἐπιγρ.

κατοίκησις-εως (ἡ) (κατοικῶ) κ. νεώτ. τὸ κατοικεῖν ἔν τινι τόπῳ, ἡ διατριβή, ἡ διαμονή : Θουκ.2,15 **διὰ τὴν παλαιὰν ταύτῃ κατοίκησιν**· **2)** ὁ τόπος ἐν ᾧ κατοικεῖ τις, ὁ τόπος διαμονῆς, ἡ κατοικία : Πλάτ.Τίμ.71B **τούτῳ δὴ θεὸς ἐπιβουλεύσας αὐτῷ τὴν ἥπατος ἰδέαν ξυνέστησε καὶ ἔθηκεν εἰς τὴν ἐκείνου κατοίκησιν,** αὐτ.Κριτί.115C **τὰ δὲ βασίλεια ἐν ταύτῃ τῇ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν προγόνων κατοικήσει . . ἐποιήσαντο,** ΠΔ Γεν.10,30 **καὶ ἐγένετο ἡ κατοίκησις αὐτῶν ἀπὸ Μασσηὲ ἕως ἐλθεῖν εἰς Σωφηρά, ὄρος ἀνατολῶν,** ΚΔ Μᾶρκ.5,3 **ὃς τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνήμασι**· ‖ τμῆμα χώρας κατοικούμενον ὑπ' ἀνθρώπων : Ἀθήν.12,523E **διὸ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη πᾶσα σχεδὸν ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν κατοίκησις.**

κατοικητήριον (τὸ) (κατοικῶ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ τόπος ἔνθα κατοικεῖ τις, τόπος διαμονῆς, οἰκητήριον, κατοικία, ἐνδιαίτημα : ΠΔ Ἐξ.12,20 **ἐν παντὶ κατοικητηρίῳ ὑμῶν ἔδεσθε ἄζυμα,** ΚΔ Ἐφεσ.2,22 **ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν πνεύματι,** αὐτ.Ἀπ.18,2 **κατοικητήριον δαιμονίων καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου,** Μηναῖ.3,13 Ὄρθρ. Ὠδ 3 Θεοτοκ. **ναὸς καὶ ἱερὸν κατοικητήριον τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα, Θεοτόκε,** αὐτ.12,12 Ὄρθρ. Ὠδ.7 **τοῦ Πνεύματος γέγονας κατοικητήριον,** Βί.Ἀλεξ.5210 **ἃ σὺ βλέπεις, | θεῶν κατοικητήρια καὶ τόποι προσκαλοῦνται,** Παπαδ.Χριστ.Διηγ.13 **τοιαύτη οἰκία ἑπόμενον ἦτο νὰ γίνῃ κατοικητήριον τῶν φαντασμάτων**· ‖ ἐπὶ νεκρῶν, ὁ τάφος, τὸ μνῆμα : Ἐπιγρ.

κατοικητήριος-α-ον (κατοικῶ) μτγν. ἀντὶ κατοικίδιος βλ.λ. : Σωρ.1,51 **κατοικητήριαι ὄρνεις.**

κατοικία (ἡ) (κατοικῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κατοικιά** ὁ τόπος ἔνθα κατοικεῖ, διαμένει τις : Ἑκατ.M 119J **κατοικία βαρβάρων,** Στράβ.5,4,8 **ὥσθ' ὑγιεινὴν ποιεῖν τὴν κατοικίαν**· ‖ ἔπαυλις, ἀγροκήπιον, ἀγρόκτημα : Πολύβ.2,32,4 **τὴν γῆν ἐδῄουν καὶ τὰς κατοικίας αὐτῶν ἐξεπόρθουν,** αὐτ.5,77,7 **προῆγεν ἐπὶ τὰς τῶν Μυσῶν κατοικίας**· ‖ γεν. τόπος διαμονῆς, ὅπου κατοικοεδρεύει τις : ΚΔ Πράξ.17,26 **ὁρίσας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν, - ἔχει τὴν κατοικίαν του εἰς Ἀθήνας**· ‖ Ἐπιγρ. νεώτ. κ. δημ. χῶρος περίφρακτος καὶ ἐστεγασμένος, ἔνθα διαμένει ὁ ἄνθρωπος πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπηρειῶν καὶ ἀπὸ τῶν κινδύνων ἐξ ἄλλων ἀνθρώπων ἢ καὶ ζῴων, οἴκημα, οἰκοδόμημα ἐν ᾧ κατοικεῖ τις : Ἐπιγρ., Ἐρωτόκρ.1,1442 **στὴν τέλειωση τοῦ περβολιοῦ εὑρίσκετο χτισμένη | μιὰ κατοικιὰ μὲ μαστοριὰ μεγάλη καμωμένη,** δ. τραγ. **ἔμπα μέσ' στ' ἀρχοντικό σου, | στοῦ κυροῦ σου τὰ προυκιά, | τῆς μάνας σου**

τὴν κατοικιά· || νεώτ. κ. δημ. διαμέρισμα οἰκίας, δωμάτιον κατάλληλον διὰ τὴν διαμονὴν ἀριθμοῦ τινος προσώπων : οἰκία μὲ τρεῖς κατοικίας· **2)** ἀποικία : Στράβ.5,4,11 Ἀχέρραι καὶ Ἀβέλλα καὶ ἄλλαι ἔτι ἐλάττους τούτων κατοικίαι, αὐτ.6,2,5 ἴχνη τινὰ σῴζουσα τῶν ἀρχαίων κατοικιῶν, ὧν ἦν καὶ Καμάρινα· || πάπ. εἰδ. ἐπὶ στρατιωτικῶν ἀποικιῶν· **3)** ἡ ἴδρυσις ἀποικίας : Πλούτ.Πομπ.47 κατοικίας πόλεων καὶ νομὰς ἀγρῶν ἔγραφεν· **4)** ἡ ἐπαρχία : Πλούτ. Ἀντ.16 τὸν δῆμον ἀνελάμβανε καὶ τοὺς στρατιώτας ἀπὸ τῶν ἀποικιῶν συνῆγε, Ἀρρ.Ἐμφ.Πολ. 5,19· **5)** σύνολον ἀνθρώπων ἔκ τινος φυλῆς κατοικούντων ἐν ξένῃ χώρᾳ : Ἐπιγρ. ἡ κατοικία τῶν ἐν Ἱεραπόλει κατοικούντων Ἰουδαίων· **6)** ἡ κατοίκησις : Πολύβ.5,78,5 τόπον δώσειν εὐφυῆ πρὸς κατοικίαν, Διηγ.Ἀχιλλ.651 ὁ τόπος εἶναι πάντερπνος καλὸς εἰς κατοικίαν.

κατοίκια (τὰ) Ἐπιγρ. τὰ οἰκιακά, τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ συνήθη, τὰ τῆς οἰκίας πράγματα.

κατοικίδιος-ον κ. -α-ον (κατοικία) κ. μαν. κ.νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατοικίαν, ὁ ἐν τῇ κατοικίᾳ διαιτώμενος, ὁ ζῶν πλησίον τοῦ ἀνθρώπου, οἰκιακός, ἰδ. ἐπὶ ζῴων κ. πτηνῶν : Θεόπομπ.Ἱστ.258 κατοικίδιος μῦς, Νικόλ.Δαμ.Καίσ.56J κατοικίδιος (σκύλαξ), Λόγγ.3,6 κατοικίδιος ὄρνις, Γεωπ.1,3,8 κατοικίδιαι ὄρνεις, αὐτ.2,35,5· || κ. ἐπὶ φυτῶν, ἀντίθ. κηπαῖα, ἄγρια : Ἀριστλ.Φυτ.1,4,13 κατοικίδια φυτά· || ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρόσ. κ. τὰ συναφῆ πρὸς αὐτά : Ἱππ.Ἄρθρ.78 κατοικίδιοι κατατάσιες (αἱ δυνάμεναι νὰ ἐκτελεσθῶσι κατ' οἶκον ἄνευ ἰατροῦ), Διόδ.Σ 3,53 ταὺς δὲ ἄνδρας ὁμοίως ταῖς παρ' ἡμῖν γαμεταῖς τὸν κατοικίδιον ἔχειν βίον (οἰκουρεῖν), Φίλ.2,378 κατοικίδιος βίος (σπιτικὴ ζωή), Ἱεροκλ.Στ.62Α τὰ κατοικίδια τῶν ἔργων (αἱ οἰκιακαὶ ἐνασχολήσεις)· || ὁμ. οἱ κατοικίδιοι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ μένοντες πάντοτε, οἱ ἐντόπιοι, ἐπὶ ἱστορικῶν, εἰρωνικῶς : Λουκ. Ἱστ.Συγγρ.35 οὐ τῶν κατοικιδίων τις οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι· || γλωσσ. κατοικίδιοι (ἐνν. θεοί) οἱ πατρῷοι θεοί, οἱ προστάται τοῦ οἴκου καὶ τῆς πολιτείας.

κατοικίζω (οἰκίζω) κ. νεώτ., κρητ. καταϝοικίδδω, ἀττ. μέλλ. κατοικιῶ, ἀόρ. κατῴκησα, παθ. ἀόρ. κατῳκίσθην, πέμπω τινὰ νὰ κατοικήσῃ εἴς τινα τόπον, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ που, ἐγκαθιστῶ τινά που πρὸς διαμονήν : Ἡρ.2,154 τούτους .. κατοίκισε ἐς Μέμφιν, Σοφ.ΟΚ 637 χώρᾳ δ' ἔμπολιν κατοικιῶ, αὐτ.Ἀντ.1069 ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκίσας, Εὐρ.Ἱππ.617 γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας, Πλάτ.Κριτί.113C ἐκγόνους ἑαυτοῦ κατῴκισεν .. ἔν τινι τόπῳ, Δημ.289 εἰς ἐνίας .. ἀντὶ Ἑλλήνων βαρβάρους κατοικίζει, Πλούτ. Ῥωμ.24 τῶν δ' ὑπομενόντων διπλασίους ἐκ Ῥώμης κατῴκισεν εἰς τὴν Καμερίαν, Λιβάν.Λόγ.59,83 κομίζων (αὐτοὺς) εἰς Θρᾴκην κατοικίζει μηνυτὰς εἶναι καὶ τοῖς ὕστερον τοῦ πάθους· || τὸ παθ. ἐπὶ προσ., ἐνοικίζομαί που, γίνομαι κάτοικος, κατοικῶ : Ἡρ.2,154 οὗτοι ἐν Αἰγύπτῳ .. κατοικίσθησαν, Εὐρ.Ἡρ.13 λιπὼν δὲ Θήβας, οὗ κατῳκίσθην ἐγώ, Θουκ.2,102 κατοικισθεὶς ἐς τοὺς περὶ Οἰνιάδας τόπους, Πλάτ.Τίμ.71D τὴν περὶ τὸ ἧπαρ ψυχῆς μοῖραν κατῳκισμένην, Ἐπιγρ. καταϝοικίδδεσθαι Λατώσιον, Ἀππ.Μιθριδ.15 τοὺς ἐπὶ τοῦ Πόντου κατῳκισμένους· || τὸ ἐνεργ. μτφ. ἐντίθημι, ἐμβάλλω : Αἰσχ.Πρ.250 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα (τοὺς ἐνέβαλα εἰς τὸν νοῦν)· **2)** μτ. αἰτ. τόπου, καταλαμβάνω τόπον τινὰ δι' ἀποίκων, ἱδρύω ἀποικίαν ἔν τινι χώρᾳ, ἀποικίζω : Ἡρ.5,76 ὅτε καὶ Μέγαρα κατοίκισαν, Αἰσχ.Πρ. 725 αἳ Θεμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν, Θουκ.6,76 οὐ Λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, Πλάτ.Ἐπιστ.357Α Σικελίαν .. κατῴκισα, αὐτ.Πολ.370Ε, Ἰσοκρ.4,35 ἁπάσας δὲ τὰς νήσους κατῴκισαν, Ἀθήν.12,523Ε πόλεις ἔκτισαν καὶ τὸν Εὔξεινον πόντον κατῴκισαν πόλεσι λαμπραῖς· κ. παθ. ἐπὶ τόπων, πληροῦμαι ἀποικιῶν : Θουκ.1,12 μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἡ Ἑλλὰς ἔτι μετανίστατό τε καὶ κατῳκίζετο, αὐτ.2,17· || ὁμ. τὸ παθ. ἱδρύομαι, μορφοῦμαι, σχηματίζομαι : Ἰσοκρ.9,19 τοῦτον δὲ τὸν τρόπον τῆς πόλεως κατοικισθείσης, Ἀριστλ. Πολιτ.1266b,1 κατοικιζομέναις μὲν εὐθὺς (ταῖς πόλεσι) (ἀντίθ. τὰς ἤδη κατοικουμένας)· **3)** τὸ μέσ. ἐγκαθίσταμαι, κατοικῶ που : Θουκ.2,102 ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικίσηται, Ἰσοκρ.19,23 κατοικισάμενος ἐν Τροιζῆνι, αὐτ.24 εἰς Αἴγιναν κατοικισάμενος· **4)** ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, ἀποκαθίστημί τινα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν: Αἰσχ.Εὐμ.756 γαίας πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι κατῴκισάς με, Πλάτ.Ἐπιστ.357Β τοὺς δ' ἔμπροσθεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς πατρῴας οἰκήσεις κατοικίσας· **5)** ῥηματ.π. κατοίκισις, κοτοικισμός, κατοικιστής.

κατοικικός-ή-όν (κάτοικος) πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς κατοίκους βλ.λ.2), ὁ διὰ τοὺς ἀποίκους προωρισμένος : Πάπ. κατοικικὴ γῆ, αὐτ. ἀμπελὼν κατοικικός, αὐτ. κατοικικὸν ἔδαφος, αὐτ. κατοικικὴ ὑποθήκη.

κατοικὶς-ίδος (ἡ) μτγν. ποι. θηλ. τοῦ κατοικίδιος βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.558 κατοικὶς ὄρνις (δ.γρ. -οικὰς).

κατοίκισις-εως (ἡ) (κατοικίζω) κ. νεώτ. κ. κατοικισμός (ὁ) ἡ ἐνέργεια τοῦ κατοικίζειν, ἡ ἴδρυσις ἀποικίας, ἡ ἐγκατάστασις κατοίκων, ἀποίκων ἔν τινι τόπῳ : Θουκ.6,77 Λεοντίνων τε ξυγγενῶν κατοικήσεις, Πλάτ.Πολ.453Β ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, αὐτ.Νόμ.969C τὴν πόλιν ἐατέον τῆς κατοικίσεως, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,19.

κατοικισμός (ὁ) (κατοικίζω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατοικίζειν, κατοίκισις βλ.λ. : Πλάτ.Νόμ.683Α διὰ πολιτειῶν τινων καὶ κατοικισμῶν διεξελθόντες, Ἀριστλ.Μετ.351b, 22,Ἰώσ.ΑΙ 4,7,4 ἐς κατοικισμὸν (πρὸς κατοίκησιν), Πλούτ.Τίμ.35 οὐ χώρας κατοικισμός.

κατοικιστής (ὁ) (κατοικίζω) μτγν. κ. λεξ. ὁ ἀποικιστής, ὁ ἱδρυτὴς ἀποικίας, πόλεως : Σύμμ.ΠΔ Ἱερ.50(27),7,Ἡσ. ἐν λ. ἀποικιστής.

κατοικίωντας Ἐπιγρ. κρητ. κ. κατοικιῶντες μτχ. τοῦ κατοικῶ βλ.λ.

κατοικοδημότης (ὁ) νεώτ. ὁ δημότης ἅμα καὶ κάτοικος πόλεώς τινος.

κατοικοδομῶ-έω (οἰκοδομῶ) οἰκοδομῶ ἐπί τινος ἢ ἔν τινι τόπῳ, ἐγείρω οἰκοδομήν, οἰκοδομῶν καταλαμβάνω χῶρόν τινα : Ξεν.Ἀθ.3,4 κατοικοδομεῖν τι δημόσιαν, Ἀριστλ.Ἀθ.50,2 τὰς ὁδοὺς κωλύουσι κατοικοδομεῖν· κ. παθ. : ΠΔ Γέν.36,43 ἐν ταῖς κατῳκοδομημέναις ἐν τῇ γῇ τῆς κτήσεως αὐτῶν, Στράβ.5,4,5 τῶν δὲ χωρίων κατοικοδομηθέντων, Πάπ. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸ (τὸ Ἰαιδεῖον) κατῳκοδομημένοις οἰκητηρίοις· **2)** δαπανῶ πρὸς κατασκευὴν οἰκοδομῶν, σπαταλῶ, ἐξοδεύω εἰς οἰκοδομάς : Πλούτ.Ποπλ.15 χαίρεις κατοικοδομῶν· || μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιῶ ἐν οἰκοδομῇ : Πάπ. πλίνθου τῆς κατοικοδομηθείσης ἐ τιμὴ μ' **3)** κλείω τινὰ ἔν τινι οἰκοδομήματι : Ἰσαΐ.8,41 (πιθ.δ.γρ.), πρβλ.Ἁρποκρ. ἐν λ. κατῳκοδόμησε· || τὸ παθ. περιβάλλομαι, περικλείομαι : Δίων Κ 66,25 κατοικοδομεῖσθαι σανίσι.

κατοικοεδρεύω νεώτ. κατοικῶ ἔν τινι τόπῳ ἔχων ἐν αὐτῷ καὶ τὴν ἕδραν τῶν ἀσχολιῶν μου· ἰδ. ἐπὶ προσ. δημοσίαν ἐπιτελούντων ὑπηρεσίαν.

κατοικονομῶ-έω μτγν. οἰκονομῶ, διαχειρίζομαι, διοικῶ, διευθετῶ καλῶς : Πλούτ.Βρούτ.36 εἰ δὲ συνέλοι καὶ κατοικονομήσειε τὴν περὶ ταῦτα χρείαν· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἐπιγρ.

κάτοικος (ὁ κ. ἡ) (οἶκος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατοικῶν ἔν τινι τόπῳ, ὁ ἔχων τὴν κατοικίαν του ἔν τινι τόπῳ: Αἰσχ.'Αγ.1285 (διορθ. κάτοικτος), 'Αριστλ. Οἰκ.1352a,33, Πολύβ.5,65,10 **Θρᾳκῶν καὶ Γαλατῶν πλῆθος, ἐκ μὲν τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐπιγόνων, - κάτοικος 'Αθηνῶν, - οἱ κάτοικοι τῶν παραμεθορίων χωρίων**· **2**) εἰδ. στρατιωτικοὶ ἄποικοι παραμένοντες εἰς αὐτοτελεῖς συνοικισμοὺς εἰς διάφορα μεθοριακὰ σημεῖα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος : 'Επιγρ. **οἱ ἐν Μαγνησίᾳ κάτοικοι,** Πάπ. **ὑπὲρ κατοίκων.**

κατοικοφθορῶ-έω (οἰκοφθορῶ) μτγν. φθείρω παντελῶς τὸν οἶκον, κ. γεν. ἐξαντλῶ, καταστρέφω: Πλούτ.'Αλκ.23 **οὐδὲν διειργάσατο καὶ κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν.**

κατοικτ(ε)ίρω (οἰκτίρω) κ. μσν., ἀνώμ. ἀόρ. **κατοικτείρησα,** αἰσθάνομαι μέγαν οἶκτον, ἔλεον πρός τινα, συμπαθῶ, εὐσπλαγχνίζομαί τινα ὑπερβολικά : 'Ηρ.1,45 **Κροῖσος δὲ τούτων ἀκούσας τόν τε Ἄδρηστον κατοικτείρει,** αὐτ.167, Σοφ.ΟΤ 13 **δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτίρων ἕδραν,** Εὐρ.'Ηρακλ.445 **ὑμᾶς δὲ κλαίω καὶ κατοικτείρω,** 'Επιγρ., Ξεν.ΚΠ 7,3,14 **κατοικτίρων τήν τε γυναῖκα οἵου ἀνδρὸς στέροιτο,** ΠΔ Μακκ.4,8,20 **ἐλεήσωμεν τὰς ἑαυτῶν ἡλικίας, καὶ κατοικτειρήσωμεν τὸ τῆς μητρὸς γῆρας,** Βί.'Αλεξ. 3318 **ἐμὲ δὲ κατοικτείρησεν οὐχ ὡς ἐχθρῶν μητέρα**· **2**) ἀμτβ. αἰσθάνομαι οἶκτον ἢ δεικνύω συμπάθειαν : 'Ηρ.7,46 **ἐσῆλθε γάρ με λογισάμενον κατοικτῖραι ὡς βραχὺς εἴη ὁ πᾶς ἀνθρώπινος βίος** (αἰσθάνομαι οἶκτον σκεπτόμενος πόσον..), 'Αριστλ.Ρητ.1393b,28 **κατοικτείραντα ἐρωτᾶν** (νὰ ἐρωτήσῃ μετὰ συμπαθείας), Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ. 3,194 **καὶ τὸν ἁπλῶς ἐγνωκότα, καὶ θέας μόνης . . κεκοινωνηκότα, κατοικτεῖραι προσῆκε.**

κατοικτίζω (οἰκτίζω), ἀττ. μέλλ. **κατοικτιῶ,** κατοικτείρω βλ.λ.), μτ. αἰτ. πράγμ. : Αἰσχ.'Ικ.903 **λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ,** Σοφ.ΟΚ 384 **τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν**· κ. παθ. : Εὐρ.ΙΑ 686 **εἰ κατῳκτίσθην ἄγαν**· ‖ ὁμ. τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ. μτ. αἰτ. : Αἰσχ.Πέρσ.1062 **καὶ ψάλλ' ἔθειραν καὶ κατοίκτισαι στρατὸν** (δ.γρ. κατοίκτιζε)· ‖ μέσ. οἰκτείρω ἐμαυτόν, θρηνῶ δι' ἐμαυτόν : 'Ηρ.2,121,3 **τὸν ἂν ἴδωνται ἀποκλαύσαντα ἢ κατοικτισάμενον,** αὐτ.3,156 **καταστὰς δὲ ἐπ' αὐτὰ κατοικτίζετο,** Αἰσχ.Εὐμ.121 **ἄγαν ὑπνώσσεις κοὐ κατοικτίζει πάθος** (δ.γρ. κατοικτίζεις), αὐτ.Πρ. 36 **τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην**· **2**) μτβ. κινῶ τὸν οἶκτον : Σοφ.ΟΚ 1282 **τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντά πως**· **3**) ρηματ. π. κατοίκτισις.

κατοίκτισις-εως (ἡ) (κατοικτίζω) ἡ ἐνέργεια τοῦ κατοικτίζειν, ὁ οἰκτιρμός, συμπάθεια : Ξεν.ΚΠ 6,1, 47 **τὴν ὁσιότητα καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν κατοίκτισιν.**

κάτοικτος-ον ὁ ἄξιος πολλοῦ οἴκτου, πιθ. ἀντὶ κάτοικος : Αἰσχ.'Αγ.1286.

κατοικῶ-έω (οἰκῶ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **κατῴκησα,** δημ. **(ἐ)κατοίκησα,** παθ. ἀόρ. **κατῳκήθην,** δημ. **(ἐ)κατοικήθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **κατῳκημένος,** δημ. **κατοικημένος,** κατολαμβάνω τόπον τινὰ ὡς ἄποικος, ἱδρύω ἀποικίαν ἔν τινι χώρᾳ, ἀποικίζω, μτ. αἰτ. τοῦ τόπου : 'Ηρ.7,164 **ἔνθα μετὰ Σαμίων ἔσχε τε καὶ κατοίκησε πόλιν Ζάγκλην,** Εὐρ.Μήδ.10 **κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισι,** Ψήφ.π.Δημ.256 **τοῖς κατοικεῖν ἐθέλουσι τὰν πόλιν**· ‖ διαμένω που διαρκῶς ἢ ἐπὶ μακρόν, εἶμαι κάτοικος τόπου τινός, διατρίβω, ἐγκαθίσταμαι ἔν τινι τόπῳ, μτ. αἰτ. τοῦ τόπου : Σοφ.Φιλ.40 **ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους,** 'Επιγρ **κατοικεῖν τὴν 'Ασίαν,** Πάπ. **ἡ δεῖνα κατοικοῦσα 'Αθηνᾶς κώμην,** αὐτ. **τῶν κατοικούντων τὴν αὐτὴν πόλιν,** ΚΔ Πράξ.1,19 **γνωστὸν ἐγένετο πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν 'Ιερουσαλήμ,** Μηναῖ.11,5 'Ωδ.8 **βασιλείαν τὴν ἄνω, μάρτυς θεσπέσιε, κατοικῆσαι σπουδάζων, ταύτην κατέλαβες**· κ. ἀπολ. : Σοφ.ΟΚ 362 **ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφήν,** 'Αριστφ.Ὄρν.153 **ἵνα χρὴ κατοικεῖν**· κ. ἐμπροθ. (ἔν τινι, εἴς τινα, ἐπί τινος) : Εὐρ.'Ελ.1651 **εἰς μὲν γὰρ τὸν παρόντα νῦν χρόνον κείνην κατοικεῖν σοῖσιν ἐν δόμοις ἐχρῆν,** Πλάτ.Νόμ.666Ε **οὐκ ἐν ἄστεσι κατῳκηκότων,** 'Ισοκρ.1,36 **τὸν ἐν μοναρχίᾳ κατοικοῦντα,** Πάπ. **τῶν κατοικούντων ἐν Κροκοδίλων πόλει,** ΚΔ Λουκ.13,4 **τοὺς κατοικοῦντας ἐν 'Ιερουσαλήμ,** αὐτ.Ματθ.2,23 **κατῴκησεν εἰς . . Ναζαρέτ,** αὐτ.4,13, αὐτ.Πράξ.17,26 **πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς,** αὐτ.'Απ. 8,13· κ. μτ. ἐπιρρ. : Θουκ.3,34 **ἐν οὖν τῷ Νοτίῳ οἱ καταφυγόντες καὶ κατοικήσαντες αὐτόθι,** ΚΔ 'Απ.2,13 **οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ ποῦ κατοικεῖς,** αὐτ. **ὅπου ὁ σατανᾶς κατοικεῖ, - ποῦ κατοικεῖτε ;**· κ. παθ. ἐπὶ τόπων : 'Αριστλ.Πολιτ.1266b,2 **κατοικιζομέναις μὲν εὐθὺς οὐ χαλεπὸν . . τὰς δ' ἤδη κατοικουμένας ἐργωδέστερον,** Καλοσγ. μτφρ.Σολωμ.Σονέτο 333,4 **σ' ὅλους τοὺς οὐρανοὺς θρηνολογοῦσε γύρω | «ὤιμέ ! νὰ κατοικιέται ἡ Κόλαση ἀρχινάει !»**· ‖ ὁ παθ. παρακ. κ. ὑπερσ. γίνομαι κάτοικος τόπου τινός, ἐγκαθίσταμαι : 'Ηρ.1,96 **κατοικημένων τῶν Μήδων κατὰ κώμας,** αὐτ.2,102, αὐτ.4,8 **κατοικημένον τὴν . . νῆσον,** Θουκ.1,120 **τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους** (οἱ κατοικοῦντες . . τὰ μεσόγεια)· ‖ ἔχω τὴν κατοικίαν μου, τὸ ἐνδιαίτημα, τὸ σπίτι μου : **κατοικεῖ παρὰ τὴν 'Ακρόπολιν, - κατοικοῦν εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον τοῦ μεγάρου, - κατοικεῖ μὲ τὴν οἰκογένειάν του**· ‖ μτγν. διαμένω ἔν τινι οἰκίᾳ, ἐνοικῶ : ΚΔ Πράξ. 7,48 **οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ,** αὐτ.'Εβρ.11,9 **ἐν σκηναῖς κατοικήσας,** Πάπ. **τὰ ἐνοίκια ἧς κατοικεῖ ὁ δεῖνα οἰκίας**· ‖ κ. ἐπὶ νεκρῶν : 'Ερωφ.Πρόλ.67 **φτωχοὶ στὸ λάκκο κατοικοῦ, βουβοὶ μὲ δίχως στόμα**· **2**) διοικῶ, διευθύνω, κυβερνῶ : Φιλόδ.Ρητ.2,225S **οἱ τὰς πόλεις κατοικοῦντες**· συνήθ. ἐν παθ. ἐπὶ πολιτειῶν : Σοφ.ΟΚ 1004 **τὰς 'Αθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς** (εἶναι καλῶς συντεταγμέναι, διερρυθμισμέναι), Πλάτ.Νόμ.683Α **ἣν ὑμεῖς ὀρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι** (ἐπὶ τῆς Σπάρτης)· **3**) ἀμτβ. ἐπὶ πόλεων, κεῖμαι, εὑρίσκομαι : αὐτ.677C **τὰς ἐν τοῖς πεδίοις πόλεις καὶ πρὸς θαλάσσῃ κατοικούσας,** αὐτ.682C· κ. μτ. αἰτ. τοῦ τόπου : 'Ισοκρ.5,123 **τὰς πόλεις τὰς τὴν 'Ασίαν κατοικούσας** (τὰς κειμένας ἐν τῇ 'Ασίᾳ)· **4**) ρηματ. π. κατοίκησις, κατοικιά, κατοικεσία, κατοικέσια, κατοικητήριον, κατοικήσιμος.

κατοιμώζω οἰμώζω πάνυ, ὀδύρομαι, θρηνῶ, κλαίω ὑπερβολικά : Εὐρ.'Ανδρ.1159 **κομίζομέν νιν σοὶ κατοιμῶξαι γόοις κλαῦσαί τε.**

κάτοινος-ον (οἶνος) ἐπὶ προσ., ὁ πλήρης οἴνου, ὁ οἴνῳ βεβαρημένος, ὁ μεθυσμένος μὲ κρασί : Εὐρ.'Ἴων 553 **ἔμφρον' ἢ κάτοινον ὄντα ;**· **2**) ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὴν οἰνοποσίαν, φιλοπότης, κρασοπατέρας, μπεκρής : Διόδ.Σ 5,26 **κάτοινοι δὲ ὄντες καθ' ὑπερβολήν, τὸν εἰσαγόμενον ὑπὸ τῶν ἐμπόρων οἶνον ἄκρατον ἐμφοροῦνται**· **3**) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου : Βέττ.Βάλ.1,13.

κατοινοῦμαι-όομαι (κάτοινος) παθ. εἶμαι κάτοινος βλ.λ.), εἶμαι μεθυσμένος μὲ κρασί : Πλάτ. Νόμ.815C **μιμοῦνται κατῳνωμένους.**

κατοινύσαι 'Ησ. « κατακρύψαι ».

κατοίομαι (οἴομαι) μτγν. ἔχω μεγάλην ἰδέαν δι' ἐμαυτόν, εἶμαι πεφυσιωμένος, φαντασμένος :

ΠΔ'Αμβ.2,5 **ὁ δὲ κατοιόμενος, καὶ καταφρονητής, ἀνὴρ ἀλαζών,** Φίλ.ἀπ.99Η.

κατοίσεται γ' ἑν. πρόσ. τοῦ μέλλ. τοῦ καταφέρω βλ.λ.

κατοϊστεύω (ὀϊστεύω) μσν. πλήττω, βάλλω τινὰ δι' ὀϊστῶν, πληγώνω διὰ βελῶν, κατατοξεύω.

κατοιχνῶ-έω (οἰχνῶ) ἐξαπλῶ, διασπείρω εἰς ἔκτασιν, πληρῶ τόπον:Σοφ.'Ιχν.321 **ὀμφὰ κ- τόπου.**

κατοίχομαι (οἴχομαι) ἀποθ., παρατ. **κατῳχόμην,** ὁ ἐνεστ. μὲ σημ. παρακ. οἴχομαι κάτω, ἔχω ἀπέλθει κάτω, εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἔχω ἀποθάνει, κτ. μτχ. **οἱ κατοιχόμενοι** οἱ ἀναχωρήσαντες, οἱ ἀποθανόντες : Δημ.1073 **κελεύων τοῖς κατοιχομένοις ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις,** αὐτ.1391 **τὰ τῶν κατοιχομένων νόμιμ' οὐ περιεῖδον ὑβριζόμενα,** 'Αριστλ.'Αρετ.1250b,21, 'Επιγρ.Νίκ.ἀπ.108, 'Αρετ.'Οξ.Παθ.24, Πάπ. **θυσίαι κατοιχομένων,** Πάπ. **οἱ κατοιχόμενοι.**

κατοιωνίζομαι (οἰωνίζομαι) μέσ. ἔχω, λαμβάνω οἰωνόν, μαντεύομαι, συνεκδ. εἰκάζω : Φάλ.143,2.

κατοκλάζω (ὀκλάζω) μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ὀκλάζω, κάμπτων τὰ γόνατα κάθημαι, ὥστε τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν νὰ ἐπερεισθῶσιν ἐπὶ τῶν πτερνῶν : 'Οππ.Κυν.3,473· || τὰ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Στράβ.3,4,15 **δεδιδαγμένων ἵππων ὀρειβατεῖν καὶ κατοκλάζεσθαι ῥᾳδίως ἀπὸ προστάγματος·** 2) μτφ. ἐξασθενῶ, χαλαροῦμαι, γίνομαι ἀπρόσεκτος : 'Ανών.εἰς Ρητ.233,17.

κατοκνῶ-έω (ὀκνῶ, ὄκνος) κ. μσν. κ. νεώτ. «μεστός εἰμι ὄκνου», ὀκνῶ, ὀκνεύω λίαν, διστάζω, δειλιάζω νὰ πράξω τι ἐξ ὀκνηρίας ἢ ἐξ ἀτολμίας ἢ ἐκ φόβου. μτ. ἀπαρφ. : Σοφ.'Ηλ.956 **ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν Αἴγισθον,** 'Ισοκρ.1,19 **μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς διδάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελλομένους,** 'Αναστ.Γορδ.ἐν Σάθ.3,463 **εἰ καὶ πλειόνων ἐν χρείᾳ γένηται μὴ κατοκνῆσαι δηλοῦν·** νεώτ. ἀπαρφ. ἀναλυτ. : **κατοκνήσαντες νὰ προελάσωσιν αὐθημερὸν οἱ Τοῦρκοι, εὗρον τὴν ἐπομένην τὰ στενὰ κατειλημμένα·** 2) ὁμ. μτ. ἀπαρφ. αἰσθάνομαι ὄκνον, δειλίαν ἅμα καὶ δυσαρέσκειαν, μοῦ βαρυφαίνεται κάτι : Θουκ.2,18 **ὁ δὲ** ('Αρχίδαμος), **προσδεχόμενος . . τοὺς 'Αθηναίους . . ἐνδώσειν τι καὶ κατοκνήσειν περιιδεῖν αὐτὴν** (τὴν γῆν) **τμηθεῖσαν·** 3) ὁμ. μτ. ἀπαρφ. διστάζω, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ πράξω τι, ἐξ ἀτολμίας ἢ δισταγμοῦ ἀπέχω νὰ προβῶ εἴς τι : Δημ.142 **οὐ κατοκνήσας εἰπεῖν τἀληθῆ·** 4) μτγν. μτ. αἰτ. «ὄκνος ἐστί μοι ποιεῖν τι» (τὸ διὰ τῆς αἰτ. δηλούμενον), μετ' ὄκνου πολλοῦ ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω νὰ ἐπιχειρήσω τι : 'Αππ.Μιθρ. 110 **κατοκνεῖν τὴν στρατείαν·** 5) ἀπολ. ἀπέχω ἐκ φόβου ἢ ἐξ ὀκνηρίας, ἀδρανῶ ἐξ ὄκνου : Αἰσχ.Πρ.67 **οὐδ' αὖ κατοκνεῖς τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένειν,** Θουκ.2,94 **ὅπερ ἄν, εἰ ἐβουλήθησαν μὴ κατοκνῆσαι, ῥᾳδίως ἐγένετο,** 'Ισοκρ. 6,75 **καὶ ταῦτ' ἂν τολμήσωμεν καὶ μὴ κατοκνήσωμεν,** Δημ.844 **ἔγωγε κατώκνουν ἂν τὴν ἐμαυτοῦ καταμεμφόμενος ἡλικίαν·** 6) μτγν. ὁμ. ἀπολ. εἶμαι νωθρός, ὀκνηρός, ἀδρανής : Φιλόδ. Μουσ.30Κ **εἰ τῇ δυνάμει κατοκνεῖν** (τὴν ψυχὴν)· πρβλ. ὀκνεύω, ὀκνός, ὀκνηρός, ἄοκνος.

κατοκωχὴ (ἡ) (κατέχω), μτγν. τ. **κατακωχή** (πρβλ. ἀνακωχή) ἀττ. τ. τοῦ κατοχὴ βλ.λ.· Σουΐδ. «κατακωχή, ἡ κατάσχεσις» : 'Ανών.π.Σουΐδ. **τὸ χωρίον ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας·** 2) τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ πνεύματος ὑπερτέρου, ἡ ἔμπνευσις, ὁ ἐξ ἐμπνεύσεως ἐνθουσιασμός : Πλάτ. 'Ιων 536C **οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ 'Ομήρου λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατοκωχῇ,** αὐτ.Φαῖδρ.245Α **τρίτη δὲ ἀπὸ Μουσῶν κατοκωχή τε καὶ μανία,** Φίλ.1,559 κατακωχῇ θεοφορήτῳ χρησάμενοι· 3) συνεκδ. ἡ διὰ τοῦ νοῦ κατοχή, ἀντίληψις, ἡ κατανόησις : Ζήν.Κ1,58 **κατοκωχὴ τῶν εἰρημένων.**

κατοκώχιμος-η-ον κ. μσν., μτγν. κ. μσν. κ. **κατακώχιμος** ὁ κατεχόμενος ἢ ὁ δεκτικὸς κατοχῆς, ἁλωτός, δθ. νομ. (ἀττ.δ.) ὁ κρατούμενος ὡς ἐγγύησις, ὡς ἐξασφάλισις· 'Ησ. «τὸ κατακώχιμον· κατόχιμον, ἐνέχυρον» : 'Ησαΐ.2,28· 2) ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ κλίσιν, ὁ ἐπιρρεπής, εὐεπίφορος εἰς αἰσθήματα ἢ πάθη ἀγαθὰ ἢ κακά, ὁ ἐκ τούτων εὐάλωτος : 'Αριστλ.Πολιτ.1342a,8 **καὶ γὰρ ὑπὸ ταύτης τῆς κινήσεως κατακώχιμοί τινές εἰσιν,** αὐτ.ΗΝικ.1179b,9 **κατοκώχιμος ἐκ τῆς ἀρετῆς,** αὐτ.Ζ1 572a,32 **οὕτω δὲ σφόδρα κατακώχιμαι γίγνονται τῷ πάθει,** αὐτ.Πολιτ.1269b,30 **πρὸς τὴν τῶν ἀρρένων ὁμιλίαν φαίνονται κατακώχιμοι πάντες,** Εὐστ.Πον.74,2 **ἀρεταῖς κατακώχιμος·** || ὁ κυριευόμενος, κατεχόμενος ὑπό τινος πάθους, ὁ ἐνθουσιῶν ἐκ πάθους : Συνέσ.62Β **τοῖς αὐλήμασι κατακώχιμος·** 3) ἀπολ. ὁ μανιώδης, ὁ ἔξαλλος : Λουκ.ΖΤραγ.30 **κατοκώχιμα πάντα καὶ φρικώδη·** πρβλ. κατοκωχή.

κατολβίζω (ὀλβίζω) 'Επιγρ. ποιῶ τινα ὄλβιον.

κατολιγωρῶ-έω (ὀλιγωρῶ) κ. μσν. ὀλιγωρῶ παντελῶς, παραμελῶ καθ' ὁλοκληρίαν : Λυσ.9,16 **κατολιγωρήσαντες δὲ τοῦ δικαίου,** Λογγῖν.13,2 **κατολιγωρεῖν ἀνδρός,** 'Ιουλ.Λόγ.1,2a, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,209 **τοῦ διὰ τῶν θείων 'Αποστόλων παραδοθέντος βαπτίσματος κατολιγωρήσαντες ὅλως εἰσὶ ἀβάπτιστοι·** κ. παθ. : 'Επιγρ.· 2) ἀπολ. εἶμαι ἀμελής : Πάπ. **ὁ δεῖνα κατολιγωρεῖ,** Διογεν. 2,75 **κατολιγωρεῖν ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις·** || περιορῶ, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν : 'Αριστλ.Ρητ.'Αλ. 1421a,15 **κατολιγωρήσαντες** (καταφρονήσαντες).

κατολισθάνω (ὀλισθάνω) κ. **κατολισθαίνω** μτγν., μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. **κατωλίσθησα,** ἐπ. ἀόρ. β' **κατόλισθε** ('Απολλ.Ρ 1,390), παρακ. **κατωλίσθηκα,** ὀλισθαίνων κατέρχομαι ἢ καταπίπτω, ὀλισθαίνω πρὸς τὰ κάτω, γλιστρῶ καὶ πέφτω : Στράβ.4,6,6 **οὗθ' αἱ κατολισθάνουσαι πλάκες τῶν κρυστάλλων ἄνωθεν ἐξαίσιοι·** || κ. ἰδ. ἐπὶ κηλῆς : Γαλ. 7,36 **κατολισθαίνειν·** 2) ἐπὶ κτιρίου, καταρρέω, καταπίπτω : 'Αγαθ.1,10· 3) συνεκδ. μτφ. καταπίπτω, περιπίπτω, καταντῶ : Λουκ.'Αποκ.28 **ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο κατολισθάνουσιν,** Κλήμ. 'Αλ.289 **κατολισθαίνειν εἰς πλοκάμους γυναικείους,** Αἰλ.ἀπ.60 **κατολισθάνειν εἰς τὸ βλάσφημον,** 'Αλκίφρ.3,64 **κατωλίσθησα εἰς ἔρωτα,** 'Αγαθ. 1,1 **κατολισθαίνειν εἰς πλεονεξίαν,** Μηναῖ.12,25, 'Ορθρ.'Ωδ.3 **ὁ . . πρὸς φθορὰν κατολισθήσας, γυναικείᾳ ἀπάτῃ·** 4) ρηματ.π. κατολίσθησις.

κατολίσθησις-εως (ἡ) (κατολισθάνω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατολισθάνειν, τὸ γλίστρημα : Γαλ.19,447, Σωρ.1,108, Παῦλ.Αἰγ.6,65· || εἰδ. νεώτ. γεωλ. τὸ γεωλογικὸν φαινόμενον καθ' ὃ ἀποσπῶνται μᾶζαι πετρωμάτων ἢ καὶ κρημνάτων ἐκ τῶν ὀρέων, μεθ' ὧν ἦσαν προηγουμένως στερρῶς συνηνωμέναι καὶ ἡ κατ' ἀκολουθίαν ἐπερχομένη καταφορὰ αὐτῶν πρὸς τὰς πεδιάδας· || εἰδ. νεώτ. μετεωρολ. ἡ πρὸς τὰ κάτω βραδεῖα κίνησις τοῦ ἀέρος ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως, ἡ συνοδεύουσα τὴν ἀπόκλισιν κατὰ τὴν ὁριζόντιον κίνησιν τῶν κατωτέρων στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαίρας : Ρουσὲν Λεξ.Μετεωρολ.154,5.

κατόλλυμι (ὄλλυμι) κτ. ἐνεργ. παρακ. ἐξολοθρεύω-ομαι, καταστρέφομαι, χάνομαι ὁλότελα : Αἰσχ.Πέρσ.670 **νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσ' ὄλωλεν** (τμ.).

κατολολύζω ὀλολύζω ἐπί τινος, ἐκφέρω ὀλολυγμόν, κραυγὰς θρηνητικὰς ἐπί τινος : Αἰσχ.'Αγ. 1118 **κατολολυξάτω θύματος λευσίμου** (ἐν καιρῷ τῆς θυσίας).

κατολοφύρομαι (ὀλοφύρομαι), ἀόρ. α' **κατωλοφυράμην**, ὀλοφύρομαι, ὀδύρομαι, κλαίω γοερῶς, θρηνῶ τινα, μτ. αἰτ.: Εὐρ.ΙΤ 644 **κατολοφυρόμεθα σὲ τὸν χερνίβων ῥανίσι.. μελόμενον αἱμακταῖς**, Ξεν.ΚΠ 7,3,16 **ὡς ἐπλησίασε τῷ πάθει ἀγασθείς τε τὴν γυναῖκα καὶ κατολοφυράμενος ἀπῄει**, Πολύβ.4,54,4 **πολλάκις ἀνοιμώξαντες καὶ κατολοφυράμενοι τήν τε τῆς πατρίδος καὶ τὴν ἑαυτῶν τύχην**, Διον.'Αλ.Ρωμ.5,12 **κατολοφύρεσθαι πολλὰ ἑαυτόν**, Διογ.Οἰν.1 **κατωλοφυράμην τινῶν τὸν βίον**· κ. ἀπολ.: Εὐρ.'Ορ.339 **κατολοφύρομαι· ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς.**

κατομβρία (ἡ) (ὀμβρία) μτγν. ἡ ραγδαία βροχή, ἡ ἐκ τῆς βροχῆς πλήμμυρα: 'Ιω.Λυδ.Διοσ.30.

κατομβρίζομαι (ὀμβρίζομαι) παθ. μσν. κατομβροῦμαι βλ.λ.: Γεωπ.2,8,4 **ἐν τοῖς συνεχῶς κατομβριζομένοις**· **2**) ὡς μέσ. ρίπτω βροχήν, βρέχω: Θεοφύλ.210C **οἷα νεφέλην χρυσῆν ὑετίζουσαν τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν ἐκπομπὴν τοῖς ἐντυγχάνουσι κατωμβρίσατο**· || τὸ ἐνεργ. ρίπτω τι ἐπί τινος οἱονεὶ ὡς βροχήν, ραντίζω, ραίνω: αὐτ.127 **μύροις αὐτοὺς κατομβρίσας.**

κατόμβριμος-ον (ὄμβριμος) βροχερός: 'Ορφ. ἀπ.252 **κατόμβριμον ἔτος.**

κατόμβρισις-εως (ἡ) (κατομβρίζομαι) μτγν. κατομβρία βλ.λ.: 'Ιω.Λυδ.Διοσ.40.

κάτομβρος-ον (ὄμβρος) κ. μσν. ὁ πλήρης βροχῆς, ὁ βροχερός: 'Αριστλ.'Αν.973b,9 **κάτομβρος νότος**, Γεωπ.1,12,24 **κάτομβρον ἔαρ**· **2**) ὁ λίαν βεβρεγμένος, ὑγρὸς ἐκ βροχῆς, διάβροχος, κάθυγρος: Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,12,1 **ἐὰν δὲ σφόδρα ἡ χώρα κάτομβρος ᾖ**, αὐτ.3,22,3 **κάτομβρος ἢ κατάξηρος ἄγαν ἀήρ**· **3**) μτφ. ποι. ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ὁ λίαν ὑγρὸς ἐκ πάθους τινός: 'Ασκληπιάδ.ΑΠ 5,114,3 **κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων.**

κατομβροῦμαι-έομαι (ὀμβροῦμαι) παθ. μτγν. βρέχομαι ὑπὸ τῆς πιπτούσης βροχῆς, καταβρέχομαι ἐκ τῆς βροχῆς, πίπτει βροχὴ ἐπάνω μου: Πολύβ.34,1,16, Στράβ.16,1,5 **κεράμῳ δ' οὐ χρῶνται· οὐδὲ γὰρ κατομβροῦνται**, Σχόλ.'Ιλ.Α 420 **τὰ ὄρη ὑπερνεφῆ οὐ κατομβρεῖται, ὥσπερ τὰ ἄκρα τοῦ 'Ολύμπου**· **2**) μτφ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν πληροῦμαι ὑγροῦ, γεμίζω δάκρυα: 'Απολλωνίδ.ΑΠ 7,389 **ὄμματα κατομβρηθέντα γόοισιν.**

κατόμνυμι (ὄμνυμι) κ. μσν., μέλλ. **κατομοῦμαι**, ἀόρ. **κατώμοσα**, βεβαιῶ τι μεθ' ὅρκου, διαβεβαιῶ ἐνόρκως, μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ.: 'Αριστφ.'Ορν.444 **κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι**· κ. παθ.: Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.1,174 **ἦσαν δὲ τὰ παρ' ἡμῶν, ὡς ἅπαντα ἐκ βασιλέως ἤνυσται τὰ τοῦ κήδους καὶ κατώμοσται**· **2**) μτ. αἰτ. ἐπικαλοῦμαί τινα ὡς μάρτυρα, ὁρκίζομαι εἴς τι: Εὐρ.'Ορ. 1517 **τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσα**, αὐτ.ΙΑ 473, 'Αριστφ.'Εκκλ.158 **ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας**· κ. μτ. διπλῆς αἰτ.: Εὐρ.'Ελ.835 **ἁγνὸν ὅρκον σὸν κάρα κατώμοσα**· κ. μτ. γενικ.: 'Ανών. π. Σουΐδ. **κατόμνυμι τῆς κεφαλῆς**· || 'Επιγρ. μτ. ἀπαρφ. ὀμνύω, ὁρκίζομαι· **3**) τὸ μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. ἐκφέρω ὅρκον: 'Αντιφ.Σοφ. ἐν Πάπ.'Οξ.1364,140, 'Αριστλ.Ρητ.1377a,16, Πάπ. **ὅσον ἂν κατομοσώμεθα**· || κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἐνόρκως διαβεβαιῶ, ὑποστηρίζω: Δημ.995 **τὸν ἀδελφὸν τὸν ἕτερον πρὸς τούτῳ κατωμόσατ' ἐκ τοῦ πατρὸς εἶναι τοὐμοῦ**, Παυσ.6,18,3 **κατομόσασθαί φασιν ἐπονομάζοντα θεοὺς τοὺς 'Ελλήνων ἦ μὴν αὐτοῦ ταῖς δεήσεσιν ὁπόσα ἐστὶν ἐναντία ἐργάζεσθαι**· || ὁρκίζομαι εἴς τι: 'Αρισταίν.2,20 **κατομνύσθαι τοὺς θεούς**· **4**) ὁμ. τὸ μέσ. μτ. δοτ. ὁρκίζομαι κατά τινος, κατηγορῶ τινα ἐνόρκως: 'Ηρ.6,65 **ὁ Λευτυχίδης κατόμνυται Δημαράτῳ** (δ.γρ. Δημαράτου)· || κ. ἀπολ.: αὐτ.69 **ὁ δὲ οὐκ ὑπεδέκετο· ἐγὼ δὲ κατωμνύμην.**

κατομόργνυμι (ὀμόργνυμι) λεξ. ἀπομάσσω, ὁποσπογγίζω ἐντελῶς· **2**) 'Ησ. «κατώμορξεν· κατεσπάραξε· κατέφησεν».

κατομφάλιος-ον (ὀμφάλιος) μτγν. ὁ κατὰ τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ ὁ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ διήκων: Νίκ. Θηρ.290 **οὐρὴ κατομφάλιος τετάνυσται** (δ.γρ. παρομφάλιος).

κατόν 'Επιγρ. κ. **καττόν** ἀρκ., φωκ. κ. βοιωτ. ἀντὶ κατὰ τόν, βλ. κατά.

κατονειδίζω (ὀνειδίζω) μτγν. κ. μσν. ἐπιτατ τοῦ ὀνειδίζω βλ.λ., δριμέως, ὀνειδιστικῶς ἐλέγχω τινά: Διον.'Αλ.Ρωμ.11,42 **τὸν διαλειφθέντα λόγον κατωνείδιζον**, ΚΠορφ.Θεμ.129C, Λίβ.Ροδ.2337 **μεραίαν ἐκατωνείδισεν ἐκείνην ὁ πατήρ της.**

κατονειδιστήρ-ῆρος (ὁ) (κατονειδίζω) μτγν. ὁ κατονειδίζων, ὁ ὀνειδιστήρ: Μαν.4,235 **κατονειδιστῆρας ἐν ἀλλοτρίῃσι βλάβῃσι.**

κατονεύομαι μτγν. δ.γρ. ὀνεύομαι βλ.λ.: Γαλ.19,126.

κατονίναμαι (ὀνίναμαι) ἔχω λαμβάνειν ὠφέλειαν ἔκ τινος: 'Αριστφ.'Εκκλ.917 **ὅπως σαυτῆς κατόναι'**, ἀντιβολῶ σε (νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου), 'Επιγρ. **μήτε τέκνων μήτε σπορῶν μήτε.. οὐσίας κατόνασθαι ἐάσωσιν.**

κατονομάζω (ὀνομάζω) κ. μσν. κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. **κατωνομάσθην**, μτχ. παθ. παρακ. **κατωνομασμένος**, διακρίνω τι δι' ὀνόματος, δίδω εἴς τι ὄνομα, ὀνομάζω: Στράβ.7,3,2 **"Ομηρον δ' ὀρθῶς εἰκάζειν μοι δοκεῖ Ποσειδώνιος τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Μυσοὺς κατονομάζειν**, Διήγ.'Αχιλλ.277 **εἴ τις δὲ πέσῃ εἰς ἔρωτα καὶ κρατηθῇ ἡ καρδία του, (τοῦτον ἀκάρδιον καὶ ἄνανδρον νὰ τὸν κατονομάσω**· κ. ἐμπροθ. (ἀπό τινος): Στράβ.13,1, 48 **τούτους δὲ καὶ τὴν "Ιδην ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ κατοναμάσαι** (δ.γρ. ἀντὶ προσονομάσαι)· κ. παθ.: 'Αναξανδρ.34,5 **ζωμὸς κατωνόμασται**, 'Αριστλ.Η Εὐδ.1221b,10, Θεόφρ.'Οσμ.2 **τῆς δ' εὐωδίας καὶ κακωδίας οὐκέτι τὰ εἴδη κατωνόμασται**· **2**) τὸ παθ. εἶμαι ἐκπεφρασμένος εἰς ἐπιστημονικοὺς ὅρους, ἐπὶ ἀριθμῶν: 'Αρχιμ.Ψαμμ.1,3· || ἡ μτχ. οὐδ. **τὰ κατωνομασμένα** τὰ προλεχθέντα: Μένων 11,33,Φιλούμ.27,3· **3**) νεώτ. τὸ ἐνεργ. καλῶ τινα διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ὀνόματος, ἢ ἀναφέρω ρητῶς τὸ ὄνομά τινος· || ὅθ. εἰδ. καταγγέλλω τινὰ ὀνομαστί, ἀνακοινῶ τὸ ὄνομα τοῦ δράστου πράξεώς τινος· **4**) τὸ παθ. κατεγγυῶμαι, μνηστεύομαι, ἀρραβωνίζομαι, μτ. δοτ.: Πολύβ.5,43,1 **γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην**, 'Ησ. ἐν λ. τᾶλις **ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί**· || ἀφιεροῦμαι εἰς θεόν, καθιεροῦμαι: Φάλ.84,1 **κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς**, Διον.'Αλ.Ρωμ.1,16· **5**) ρηματ. π. κατονομαξία, κατονόμαξις, κατονομασία, κατονομαστός.

κατόνομαι (ὄνομαι) ψέγω, μέμφομαι, ἐπιτιμῶ τινα πικρῶς, καταφρονῶ, ὀνειδίζω, μτ. αἰτ.: 'Ηρ.2,172 **κατώνοντο τὸν "Αμασιν Αἰγύπτιοι καὶ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἦγον**, αὐτ.136 **μή με κατονοσθῇς πρὸς τὰς.. πυραμίδας.**

κατονομαξία (ἡ) (κατονομάζω) δωρ. τ. τοῦ κατονομασία βλ.λ., ἡ ἔκφρασις τῶν ἀριθμῶν: 'Αρχιμ.Ψαλμ.1,7 (πιθ.γρ.).

κατονόμαξις-εως (ἡ) (κατονομάζω) κ. **-ξία** δωρ. τ. τοῦ κατονομασία βλ.λ.: 'Αρχιμ.Ψαλμ.3,1.

κατονομασία (ἡ) (κατονομάζω) κ.νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ὀνόματος διάκρισίς τινος, ἐπωνυμία, ὄνομα: Στράβ. 1,2,34 **εἰκάζει γε δὴ καὶ τὰς τῶν ἐθνῶν τούτων κατονομασίας ἐμφερεῖς ἀλλήλαις εἶναι**· || νεώτ. ἐπὶ τόπου: **ἡ κατονομασία τῶν χωρίων - τῶν ὁδῶν ἐγένετο ὑπὸ ἐπιτροπῆς.**

κατανόμαστος-ον (κατονομάζω) μτγν. ὁ κατονομασθείς, ὁ ὀνομασθείς: 'Ηρωδιον.'Επιμ.203 **καὶ κατονόμαστος διὰ τοῦ ο μικροῦ.**

κάτοξος-ον (ὄξος) μτγν. ὁ πλήρης ὄξους, ὁ πε-

ριέχων μεγάλην ποσότητα όξους : Ποσειδ.Ι,7 κάθαλος, κάτοξος, χναυστικός.

κατοξύνω (όξύνω, όξύς) μτγν. ποιῶ τι λίαν όξέως, ταχέως, έπισπεύδω, έπιταχύνω : Ἀρτέμ.Ἱστ. άπ.12 τὴν χειροθεσίαν . . εἰθίσθη κατοξύνειν.

κάτοξυς-εος-εῖα-υ (όξύς) έπιτατ. τ. τοῦ ὀξὺς βλ.λ., ὁ λίαν όξύς, έπὶ ἤχου, διαπεραστικός : Ἀριστφ.Σφ.471 ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς ἐς λόγους ἔλθοιμεν ἀλλήλοισι' κ. έπὶ τῆς όρέξεως : Ἡλιόδ.Αἰθ.Ι,26 τὸ κάτοξυ τῆς ὀρέξεως τῷ ἡδεῖ τῆς ἐπαγγελίας κατεύνασε' 2) είδ. ίατρ.' Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,8 «κάτοξυ νόσημα, πάθος ἐστὶ τὸ δυνάμει καὶ φαντασίᾳ μεῖζον καὶ χαλεπώτερον τοῦ ὀξέος, τοὐπίπαν κρινόμενον έν ἡμέραις ἑπτά· τοῦτο καὶ ὀξύτατον προσαγορεύειν Ἱπποκράτης εἴωθεν» : Ἱππ. Ἀφορ.Ι,7, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.Ι,7,Γαλ.18(2),254, αὐτ.8,467 νοσήματος οὐκ ὀξέος ἁπλῶς, ἀλλὰ κατόξεος ὑπάρχοντος.

κατοπάζω (όπάζω) άκολουθῶ τι κατόπιν, έκ τοῦ πλησίον, διώκω, άποδιώκω : Ἡσίοδ.Ἔργ.324 αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ (άποδιώκῃ).

κατόπαρδος (ό) μσν. ἡ πάρδαλις : Διήγ.Τετραπόδων Ζῴων 888 ὁ κατόπαρδος καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ λέων, Ἐρωτόκρ.2,337 όρά 'χε σὰν κατόπαρδος καὶ πόδια σὰ βρυβάλι (δ.γρ. γατόπαρδος).

κατόπερ Ιων. τ. τοῦ καθόπερ βλ.λ.

κατόπιθεν έπίρρ. πάπ. κατόπισθεν.

κατόπι(ν) έπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. έπὶ τόπου, ὄπισθεν, όπίσω, μετὰ τὴν σειρὰν ἄλλου' Μοῖρ. 240 «κατόπιν Ἀττικοί, ὄπισθεν Ἕλληνες» : Ἱππ. Γυν.Ι,12 κατόπιν τε καὶ ἐς τοὔμπροσθεν, Θουκ. 4,32 ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι, Ξεν.ΚΠ Ι,4,21 κατόπιν τούτους ἐδίωκον, - καθὼς πηγαίνεις, πρῶτον θὰ ἰδῇς ἕνα μεγάλον πλάτανον καὶ κατόπιν δύο κυπαρίσσια' κ. μτ. γενικ. : Ἀριστφ.Ἱππ. 625 εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην, Πλάτ.Πρωτ.316Α κατόπιν δὲ ἡμῶν ἐπεισῆλθον Ἀλκιβιάδης, Πλούτ.Κάμ.34 ἵδρυσε τὴν στρατιὰν κατόπιν αὐτῶν, - κατόπιν τοῦ πρυτάνεως ἠκολούθει ἡ σύγκλητος τοῦ πανεπιστημίου, - ἔρχεται κατόπιν μου' κ. έμπροθ. (έπί τινι, ἔκ τινος, ἀπό τινα) : Πολύβ.Ι,50,5 αὐτὸς ἐπέπλει μὲν ἀρχῆθεν κατόπιν ἐπὶ παντὶ τῷ στόλῳ, αὐτ.2,67,2 θεωροῦντες τὰς σπείρας τῶν Ἀχαιῶν ἐρήμους ἐκ τῶν κατόπιν οὔσας, - κατόπιν ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸν ἤρχετο τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον' φρ. τὴν πῆρε τὸ κατόπι (τὴν παρακολουθεῖ κατὰ πόδας)' ‖ μτφ. : Χορίκ.23Β κατόπιν χωρεῖν τῶν εἰργασμένων (άποτυγχάνειν εἴς τινα περιγραφήν), φρ. κατόπιν τινὸς τίθεσθαί τι ὑποτιμᾶν τι' π. Σουΐδ. «τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάντα», ὕστερα ἡγεῖσθαι ἢ ποιεῖσθαι' 2) ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, ἀκολούθως, ὕστερα ἀπὸ κάτι : Θέογν.280 μηδεμίαν κατόπιν ἀζόμενον νέμεσιν (έσφ.γρ. ἀντὶ κατόπισθε), Θεόφρ.Φ 17,13,7 εὐθὺς κατόπιν, - πήγαινε καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω κατόπιν' κ. μτ. γενικ. : Πλάτ.Γοργ.447Α κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν' ‖ δθ. νεώτ. φρ. κατόπιν ἑορτῆς (παρακαίρως)' ‖ κ. μτ. τοῦ ἄρθρου : Πολύβ.Ι,46,7 καὶ τὴν κατόπιν εὐθέως ἐγίγνετο περὶ ἀναγωγὴν (ένν. ἡμέραν) (ἡ ἐπιοῦσα) Φιλόδ. Στωϊκ.Π 19, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,22, Πλούτ.Κάμ.43 ἐν δὲ τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ (τὸ ἐπόμενον ἔτος)' ‖ νεώτ. ἕνεκά τινος, λόγῳ αἰτίας ἢ ἀφορμῆς τινος : κατόπιν τῆς δολοφονίας τοῦ πρεσβευτοῦ ὁ πόλεμος θεωρεῖται ἐπικείμενος.

κατοπινά έπίρρ.δημ. κατόπιν, ἀκολούθως, ἔπειτα.

κατοπινάρι (τὸ) δημ. ἡ μετὰ τὸν πρῶτον τρυγητὸν ὡριμάζουσα σταφυλή' 2) κατοπινάρικο.

κατοπινάρικο (τὸ) δημ. τὸ δεύτερον γεννηθὲν τῶν διδύμων βρεφῶν.

κατοπινός-ή-ό δημ. ὁ κατόπιν ἄλλου ἐρχόμενος, γινόμενος, ὁ ἀκόλουθος, ἑπόμενος : Ἀρτ. Βατοπ.Ι,144 καὶ στὴν ἄλλη σου τὴ ρώτηση | θ' ἀπαντήσω μι' ἄλλη μέρα | σὲ γραφὴ κατοπινή.

κατόπισθεν (ὄπισθεν) έπίρρ. κ. μσν., ποι. κατόπισθε ἐπὶ τόπου, κατόπιν, ὄπισθεν, ὀπίσω, ἀπ' ὀπίσω, ἐκ τῶν νώτων : Ἰλ.Ψ 505 οὐδέ τι πολλὴ γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματοτροχιὴ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ, Ὀδ.Χ 92 κατόπισθε βαλὼν . . δουρί, Λίβ.Ροδ.51 κατόπισθεν ἐπήγαινα καὶ ἐκεῖνος ἔμπροσθέν μου' κ. μτ. γενικ.: Ὀδ.Μ 148 ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς . . ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, Παγκράτ.Ἐπ. ἐν πάπ. Ὀξ.1085,14' ‖ μτφ. ἐπὶ βαθμοῦ τάξεως, ἐν δευτέρᾳ, ἐν ἐλαχίστῃ, οὐδεμιᾷ μοίρᾳ : Εὐρ.ΙΑ 1093 ἁ δ' ἀρετὰ κατόπισθεν θνατοῖς ἀμελεῖται' 2) ἐπὶ χρόνου, εἰς τὸ ἑξῆς, ἐν τῷ μέλλοντι, μετὰ ταῦτα, ἀκολούθως, ἔπειτα : Ὀδ.Χ 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι, αὐτ.Ω 546' κ. μτ. τοῦ ἄρθρου : Πλάτ.Τίμ. 57Ε πόλλ' ἂν εἴη ἐμποδὼν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ' φρ. κατόπισθε λιπέσθαι καταλιπέσθαι : Ὀδ.Φ 116 ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην, Πλάτ.Πολ. 363D γένος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ ὁσίου.

κατοπίσθιος-ον (όπίσθιος) μσν. ὁ κατόπιν, ὁ ὄπισθεν ἐρχόμενος : Ἀνών. ἐν Θησ.Στεφ. Ζεφύρου πνοὰς γὰρ εἶχε κατοπισθίας λιγείας.

κατοπίσω ἐπίρρ. μτγν. κατόπισθεν : ΠΔΚριτ.18,22 ἔκραζον κατοπίσω Δάν.

κατοπτεία (ἡ) (κατοπτεύω) μτγν. κ. μσν. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατοπτεύειν, κατασκόπευσις, ἡ παρατήρησις : Ἰώσ.ΑΙ 18,9,7,Εὐστ.Πον.261,32.

κατόπτευσις-εως (ἡ) (κατοπτεύω) μτγν., γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ προσεκτικὴ παρατήρησις, ἡ κατασκόπευσις : Πρόκλ.Τετράβ.115, ἐν Γλώσσ. (κ. καθόπτευσις)' ‖ είδ. νεώτ. στρατ. ἡ ἐνέργεια πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς θέσεως τοῦ ἐχθροῦ.

κατοπτευτήριος-ον σχόλ. νεώτ. ὁ κατάλληλος εἰς κατόπτευσιν, κατασκόπευσιν' ‖ τὸ κατοπτευτήριον ἡ σκοπιά : Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.233.

κατοπτευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἱκανὸς ἢ τείνων πρὸς κατόπτευσιν, παρατήρησιν, βαθεῖαν ἔρευναν: Παπαδ.Χρ.Μηλ.109 τὸ φύσει . . κατοπτευτικὸν πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

κατοπτεύω (όπτεύω) κ. μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. κατώπτευσα, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἀνερευνῶ ἢ παρακολουθῶ διὰ τοῦ βλέμματος, ἐξερευνῶ, ἐξετάζω : Ἀριστλ.Κόσ.391α,10 τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον χῶρον κατοπτεῦσαι, Πολύβ.34,5,9 ὁ δὲ καὶ μέχρι τῶν τοῦ κόσμου περάτων κατωπτευκέναι τὴν προσάρκτιον τῆς Εὐρώπης πᾶσαν, αὐτ.Ι,4,11, Ἀσκληπιάδ.Μ π.Σχολ.Ἰλ.Ζ 155 κατοπτεύειν ἐπὶ Πηγάσου τὸν οὐρανόν, Φιλόδ.ΑΠ 5,122,4 ἐς τὰ φιλεύντων ἔργα κατοπτεύειν οὐ φθόνος ἀθανάτῃ, Διον.Ἀλ.Λυσ.7 φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, Στράβ.11,6,4 οἱ γὰρ περὶ ἐκείνων συγγράφοντες καὶ τὰ χωρία καὶ τὰ ἔθνη, ἐν οἷς αἱ πράξεις, πιστότερον λέγουσιν ἢ οἱ πρὸ αὐτῶν' μᾶλλον γὰρ κατωπτεύκασι, Μηναῖ.6 Ἑσπερ.Στιχηρ.Ἰδιόμ. κατοπτεύσας ἀδήλως σοφίας τὸν βυθόν, Βί.Ἀλεξ.537 λαμπηδόνας παμπολλὰς ἐν πόλῳ κατοπτεύσας' κ. παθ. : Πολύβ.3,37,11 κοινὴν μὲν ὀνομασίαν οὐκ ἔχει διὰ τὸ προσφάτως κατωπτεῦσθαι, Στράβ.2,4,6 οὔτε δὲ τοῦ Τύρα τῶν πηγῶν κατωπτευμένων' ‖ κατασκοπεύω : Ξεν. ΚΠ 8,2,10 ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν τι (δ.γρ. ἀντὶ διοπτεύειν), Πολύβ.3,45,3 συνεγγίσαντες κατὰ τὸ δίωγμα τῷ τῶν Καρχηδονίων χάρακι καὶ κατοπτεύσαντες, αὖθις ἐξ ὑποστροφῆς ἠπείγοντο, Παπαδ.Χρ.Μηλ.128 εἶχε συλλάβει ὑπονοίας καὶ κατώπτευε τὸν Τοῦρκον διὰ τοῦ ἑτέρου τῶν ὀφθαλμῶν' ὁμ. ἐν πάπ. ἐπὶ νυκτοφύλακος' ‖ τὸ παθ. παρατηροῦμαι, φαίνομαι, μὲ βλέπουν : Σοφ.

Αἶ.829 μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος ῥιφθῶ κυσίν, αὐτ.Φιλ.124 μὴ κατοπτευθῶ παρών, Φιλόδ.Σημ.25 ἐκ τῶν φαινομένων κατωπτευμένων· **2)** εἰδ. ἀστρολ. ἀσκῶ ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν : Πετόσ.π.Βέττ.Βάλ.112,37· **3)** ρηματ.π. κατόπτευσις, κατοπτεία, κατοπτευτήριος.

κατοπτήρ-ῆρος (ὁ) (καθορῶ) ὁ κατοπτεύων, ὁ κατάσκοπος, πρόσκοπος ἀνιχνευτής : Αἰσχ.'Επτ.36 σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψα· **2)** τὸ χειρουργικόν ἐργαλεῖον ἑδροδιαστολεὺς βλ.λ. : 'Ιππ.Συρίγγ.3,αὐτ.Αἰμ.5.

κατοπτήριος-ον (κατοπτήρ) μτγν. κ. νεώτ. κ. κατοπτευτήριος βλ.λ. : Στράβ.9,3,15 κατοπτήριος χῶρος· || τὸ οὐδ. κατοπτήριον ὡς οὐσ. τόπος, ὕφωμα ὁπόθεν κατοπτεύει τις : 'Επιγρ.

κατόπτης (ὁ) (καθορῶ) κ. νεώτ. ὁ καθορῶν, ὁ κατοπτεύων, κατάσκοπος, παρατηρητής : 'Υμν.'Ερμ.372,'Ηρ.3,17 ἐπὶ δὲ τοὺς Αἰθίοπας κατόπτας· **2)** ἐξερευνητής : Βέττ.Βάλ.330,15 κατόπτης κλιμάτων καὶ ἐθνῶν· || ὁ ἐξερευνῶν, ἐπισκοπῶν, ἐξετάζων : Φίλ.Βύβλ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.1,10 κατόπτης οὐρανοῦ· **3)** ὁ καθορῶν, ὁ ἐπιβλέπων, ὁ διευθύνων : 'Αριστφ.'Αχ.435 ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ (ὁ ἄνωθεν τὰ πάντα καθορῶν)· **4)** ὁ αὐτόπτης : Αἰσχ.'Επτ.41 αὐτὸς κατόπτης δ' εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων (τὰ εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια)· **5)** 'Επιγρ. κατόπται (οἱ) οἰκονομικοί τινες ἔφοροι εἰς βοιωτικὰς πόλεις, ἔχοντες τὸν ἔλεγχον τῆς οἰκονομ. διαχειρίσεως τῶν ἀρχόντων : 'Επιγρ. πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτάων.

κατόπτησις-εως (ἡ) (κατοπτῶ) μτγν. ἡ πολλή, ἡ πλήρης ὄπτησις, τὸ πολύ, τὸ εὐτελὲς φήσιμο : Φιλόδ.Θε. α', 19, Γαλ.11,694.

κατοπτικὸς νόμος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κατόπτην βλ.λ.5) νόμος : 'Επιγρ. ὅσα μὴ ἐν τῆι συγγραφῆι γέγραπται, κατὰ τὸν κατοπτικὸν νόμον καὶ ναοποϊκὸν ἔστω.

κατοπτίλλεταί μοι δωρ. ἀντὶ δοκεῖ μοι, νομίζω, θωρῶ : Δῖος π. Στοβ.4,21,16 ἔμοιγε κατοπτίλλεται· πρβλ. ὀπτίλος.

κάτοπτος-ον (1) (ὄψομαι) κ. νεώτ. ὁ πανταχόθεν ὁρατός, περίοπτος, καταφανής, ὁλοφάνερος· Θωμ.Μ 514 « κάτοπτα λέγε καὶ μὴ ὀπτὰ ἤτοι θεατά » : Θουκ.8,104 ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπ' ἐκεῖνα αὐτοῦ γιγνόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι, Λυσ.7,28 ἀερκτον δὲ καὶ πανταχόθεν κάτοπτόν ἐστιν (χωρίον), Στράβ.3,4,6 κάτοπτον δὲ ἐκ πολλοῦ τοῖς προσπλέουσι (πολίχνιον)· **2)** μτ. γενικ. ὁ ὁρώμενος, ὁ ὑπερκείμενός τινος : Αἰσχ.'Αγ.307 πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα (διόρθ. ἀντὶ κάτοπτρον).

κάτοπτος-ον (2) (ὀπτός) μτγν. ὁ λίαν ὠπτημένος, ὁ παραφημένος : 'Αθήν.'Ιατρ.π.'Ορειβ.1,9,2 ἄρτοι κάτοπτοι· || ὁ ἀπεξηραμμένος : Διοσκ.5,158 ἡ ἐκ τῶν καμίνων κάτοπτος γῆ· κ. ἐπὶ εἴδους τινὸς σμύρνας : αὐτ.1,64.

κατοπτρίζω (κάτοπτρον) μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. καθρεφτίζω, ἀόρ. κατώπτρισα, παθ. ἀόρ. κατωπτρίσθην, παριστῶ, ἐμφανίζω τὴν εἰκόνα ἀντικειμένου τινὸς ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἀπεικονίζω : Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.3,5,11 καταντικρὺ δὲ τοῦ κατοπτρίζοντος αὐτὸ (τὴν Ἶριν) ἀστέρος· κ. παθ.: 'Ανών. ἐν Πάπ.'Οξ.1609· || νεώτ. κυρ. ἐπὶ λείων, στιλπνῶν ἐπιφανειῶν, ἐμφανίζω ἐν ἐμοὶ τὸ εἴδωλον ἀντικειμένου τινὸς δι' ἀνακλάσεως τῶν ἐπ' ἐμοῦ προσπιπτουσῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, καθρεφτίζω· **2)** τὸ μέσ. κατοπτρίζομαι βλέπω ἐμαυτὸν ἐν κατόπτρῳ, κοιτάζομαι στὸν καθρέφτη, καθρεφτίζομαι : Ζήν. Κ 1,66, Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.1,48,'Αθήν.15,687C 'Αφροδίτην . . μύρῳ τε ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην· **3)** μτφ. βλέπω τι οἱονεὶ ὡς ἐν κατόπτρῳ : Φίλ.1,107 κατοπτρίζεσθαι ἰδέαν, ΚΔ Κορινθ.2,3,18 τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα, Μηναῖ.3,31 'Εσπερ. Χριστοῦ τὸ κάλλος κατοπτριζόμενος· **4)** ρηματ. π. κατοπτρισμός.

κατοπτρικός-ή-όν (κάτοπτρον) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κάτοπτρον ἢ ὁ ἐν τῷ κατόπτρῳ : Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.3,1,2 κατοπτρικὴν εἶναι φαντασίαν τοῦ ἡλίου τὰς αὐγὰς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνακλῶντος, αὐτ.3,2,1 ταῖς κατοπτρικαῖς ἐμφάσεσιν· || τὸ οὐδ.πληθ. κατοπτρικὰ εἰκόνες ἀντανακλώμεναι : αὐτ.3,5,6 τρίτος τρόπος τοῦ βλέπειν τὰ ἀνακλώμενα, ὡς τὰ κατοπτρικά· || ὁμ. ἡ θεωρία τῆς ἀνακλάσεως, τίτλος ἔργου τοῦ 'Ηρωνος : Δαμιαν.'Οπτ.14· || εἰδ. νεώτ. φυσ. κατοπτρικὰ ὄργανα (τὰ πρὸς μέτρησιν γωνιῶν διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως μικροῦ κατόπτρου), -κατοπτρικὴ μέτρησις γωνιῶν (ἡ διὰ κατοπτρικῶν ὀργάνων μέτρησις λίαν μικρῶν γωνιῶν), -κατοπτρικὸν τηλεσκόπιον, - κατοπτρικὸν φασματόμετρον (ἐν ᾧ οἱ φακοὶ ἔχουσιν ἀντικατασταθῆ διὰ κατόπτρων)· **2)** κ. νεώτ. τὸ θηλ. κατοπτρική (ἐνν. ἐπιστήμη) ὡς οὐσ. τὸ μέρος τῆς ὀπτικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν κατόπτρων καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἀνακλάσεως τῶν ἀκτίνων : Πρόκλ.Εὐκλ.40F· **3)** μτγν. τὸ οὐδ. κατοπτρικὸν ὄργανόν τι κατοπτρίσεως, ὡς οὐσ. : 'Ηρων 'Ορ.135,12.

κατοπτρικῶς ἐπίρρ., μτγν. ἐξ ἢ δι' ἀντανακλάσεως βλ.λ.2) : Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.2,24,1 βλέπεσθαι δὲ τοῦτο κατοπτρικῶς ὑποτιθεμένῳ τῷ δίσκῳ.

κάτοπτρις-ιδος (ἡ). μτγν. κάτοπτρον βλ.λ. : Καλλ.Λουτ.Παλ.17 οἴσετε μηδὲ κάτοπτριν (δ.γρ.).

κατοπτρισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατοπτρίζω ἢ τοῦ κατοπτρίζομαι, ἡ ἐν κατόπτρῳ ἀπεικόνισις, τὸ καθρέφτισμα· || εἰδ. ἀτμοσφαιρικὸς κατοπτρισμὸς ἀντικατοπτρισμὸς βλ.λ.

κατοπτρῖτις λίθος (ὁ) μτγν. λίθος ἔχων ἰδιότητας κατόπτρου εὑρεθεὶς ἐν Καππαδοκίᾳ : Πλίν.Φ1 37,152.

κατοπτροειδής-οῦς-ές (εἶδος) μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κάτοπτρον, ὁ ἔχων σχῆμα κατόπτρου : Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.2,25,14 κατοπτροειδὲς σῶμα σελήνης (πιθ.γρ.), 'Αλέξ.'Αφρ.Μετ.144,6.

κατοπτρομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ τῇ βοηθείᾳ κατόπτρου, ἢ γεν. στιλπνῆς ἐπιφανείας, ἀντικαθιστώσης τὸ κάτοπτρον, ἐπιχειρουμένη μαντεία.

κάτοπτρον (τό) (ὄψομαι) κ. νεώτ., ἐν 'Επιγρ. κάτροπτον κ. κάθοπτρον σῶμα ἔχον λείαν καὶ στιλπνὴν ἐπιφάνειαν, ἐφ' ἧς ἀναπαρίσταται τὸ εἴδωλον παντὸς ἀντικειμένου δι' ἀνακλάσεως τῶν ἐπ' αὐτῆς προσπιπτουσῶν φωτεινῶν ἀκτίνων τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἔνοπτρον, ἔσοπτρον, καθρέφτης, κατρέφτης : Αἰσχ.ἀπ.393 κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ' οἶνος δὲ νοῦ, Εὐρ.'Ιππ.429 προθεὶς κάτοπτρον ὥστε παρθένῳ νέᾳ χρόνος, Κωμ. π. Στοβ.4,30,6Α τίς γὰρ κατάπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνίᾳ;, Πλάτ.Τίμ.71Β ἐν κατόπτρῳ δεχομένῳ τύπους καὶ κατιδεῖν εἴδωλα παρέχοντι, αὐτ. Φαῖδρ.255D ὥσπερ . . ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθε, Ξεν.ΚΠ 7,1,2 τὰ δὲ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν, Φιλόδ.Ρητ. 2,206S κάτοπτρα ἀνδρομήκη, Πλούτ.'Ηθ.42Β οὐ γὰρ ἐκ κουρείου μὲν ἀναστάντα δεῖ τῷ κατόπτρῳ παραστῆναι καὶ τῆς κεφαλῆς ἅφασθαι, - ὑάλινον κάτοπτρον - κρυστάλλινον,-κάτοπτρον ἐπίπεδον - κοῖλον - κυρτόν - σφαιρικόν, - μαγικὸν κάτοπτρον· ὁμ. φρ. ὡς ἐν κατόπτρῳ (ἐπὶ λίαν πιστῆς ἀπεικονίσεως)· || μτφ. κ. νεώτ. τὸ μέσον δι' οὗ δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἢ νὰ μαντεύσῃ τι : Αἰσχ.'Αγ.839 εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι ὁμιλίας κάτοπτρον, 'Αλκίδ.π.'Αριστλ.Ρητ.1406b,13 ἡ 'Οδύσσεια καλὸν ἀνθρωπίνου βίου κάτοπτρον, Θεόπομπ.Κωμ.32,3 κάτοπτρον φύσεος (ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τοῦ οἴνου), - τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς εἶναι οἱ ὀφθαλμοί· **2)** ἡ μηλωτὶς βλ.λ. :

Ἱππ.π.Ἐρωτιαν.· **3)** εἰδ. νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν **κωδωνανθῶν** φυτῶν, δημ. ἄγριο γιούλι.
κατοπτροποιεῖον [τὸ] νεώτ. ἐργοστάσιον κατασκευῆς κατόπτρων.
κατοπτροποιΐα [ἡ] νεώτ. ἡ κατασκευὴ κατόπτρων.
κατοπτροποιός [ὁ] νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς κατόπτρων, καθρεφτάς.
κατοπτροφοβία (ἡ) νεώτ. ψυχοπαθολογικὴ ταραχὴ ἐπὶ τῇ θέᾳ κατόπτρου, παράλογος φόβος, ὅθ. κ. ἀποφυγὴ τοῦ κατοπτρίζεσθαι.
κατοργανίζω [ὄργανον] μτγν. ἐπὶ τῶν ἤχων μουσικοῦ ὀργάνου ἢ μουσικῆς, ᾠδικῆς φωνῆς πληρῶ τόπον τινά, μτ. γενικ. : ΑΠ 9,264 **τέττιξ . . αὐτουργῷ μέλει ἡδὺς κατωργάνιζε τῆς ἐρημίας** [μελῳδικὰ τερετίζων ἐπλήρου τὴν ἐρημίαν].
κατοργάς-άδος [ἡ] [ὀργάς, ὄργιον] μτγν. ἡ τὰ τῆς λατρείας ὄργια τελοῦσα : ΑΠ 4,3,80.
κατοργιάζω [ὀργιάζω, ὄργιον] μτγν. μυῶ τινα εἰς τὰ τῆς λατρείας ὄργια ἢ τὰ μυστήρια, παρασκευάζω, καταρτίζω διὰ τὰς τῶν μυστηρίων τελετάς : Πλούτ.Σόλ.12 **ἱλασμοῖς τισι καὶ καθαρμοῖς καὶ ἱδρύσεσι κατοργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν**· ‖ παθ. διδάσκομαι, λαμβάνω τὴν διὰ τὰ ὄργια τῆς μυστικῆς λατρείας γνῶσιν, ἑτοιμασίαν, προπαρασκευήν· ἐν χρ. κτ. παρακ. : αὐτ. Ἠθ.766Β **ἐπτέρωται καὶ κατωργίασται**· ‖ ἡ μτχ. παθ. παρακ. **κατωργιασμένος** ὁ μεμυημένος εἰς τὰ ὄργια : Λουκ.Τραγῳδ.125 **εἰς ἄρα κἀγὼ τῶν κατωργιασμένων ἔλαθον ὑπάρχων;**· ‖ τὸ οὐδ. **κατωργιασμένον** ἐπὶ πραγμ. τὸ ἀφιερωμένον τῇ λατρείᾳ, καθιερωμένον, καθωσιωμένον.
κατοργοῦμαι-όομαι [ὀργή] πάπ. αὐτοπθ., παρακ. **κατώργωμαι**, ὀργίζομαι λίαν κατά τινος· ‖ κ. ἀλληλοπθ. λίαν ὀργίλως ἐρίζω πρός τινα : **κατωργώμεθα.**
κατοργῶ-άω [ὀργῶ] λεξ. ἐπιτατ. τοῦ ὀργῶ, εἶμαι πλήρης ὀργασμοῦ, ἀκμῆς· Ἡσ. «ὑπερακμάζω»· **2)** κ. ἐν ἀντιθ. σημ. ἀποβάλλω, χάνω τὴν ἀκμήν μου· αὐτ. «παλαιοῦμαι»· **3)** Φώτ. «ὀργᾶν τὸ ἐπείγεσθαι καὶ κατοργᾶν τὸ κατεπείγειν».
κατορέγομαι [ὀρέγομαι] μτγν., μσν. κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. ἐν μέσ. σημ. **κατωρέχθην**, ἐπιτατ. τοῦ ὀρέγομαι, σφοδρῶς, λίαν ἐπιθυμῶ, ποθῶ τινα ἤ τι : Σιμπλίκ.Ἐπικτ.61) **ἐφιεμένη τε αὐτοῦ καὶ κατορεγομένη**, Θεοφύλ.Σ 108D **τὸν κόσμον δουλαγωγεῖν κατωρέγετο.**
κάτορθος-ον [ὀρθός] μτγν. ὁ καθ' ὁλοκληρίαν ὀρθός, ὁ τελείως εὐθύς : Μνησίθ.π.Ὀρειβ.8,38,4.
κατορθῶ-όω [ὀρθῶ, ὀρθός] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. [κ. νεώτ.] **κατορθώνω**, παθ. **κατορθοῦμαι**, δημ. παθ. ἀόρ. **κατωρθώθηκα**, παθ. παρακ. **κατώρθωμαι**, ποιῶ τι ὀρθόν, εὐθύ, στήνω ὄρθιον, ἀνορθῶ, ἀνεγείρω : Εὐρ.Ἱππ.1445 **λαβοῦ, πάτερ μου, καὶ κατόρθωσον δέμας** [σχόλ. «ὀρθὸν κατάκλινον· ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τῶν ἀποθνῃσκόντων»]· **2)** εἰδ. ἰατρ. ἐπὶ τεθραυσμένου ἢ ἐξηρθρωμένου ὀστοῦ, ὀρθῶς τοποθετῶ, ἐπαναφέρω εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν, ἀνατάσσω : Ἱππ.Ἀγμ. 16· ‖ ὁμ. κ. μέσ. ἐπὶ ἐξηρθρωμένου ὀστοῦ, ἀνατάσσομαι : αὐτ.8· ‖ κ. εἰδ. ἐπὶ μελισσῶν, διευθετῶ, τακτοποιῶ : Ἀριστλ.ΖΙ 625b,19 **αἱ δὲ λεαίνουσι καὶ κατορθοῦσι τὰ κηρία**· **3)** μτφ. φέρω εἰς ὀρθίαν στάσιν, ἀναρθῶ, ὅθ. διορθώνω, ἀντίθ. σφάλλω : Σοφ.Ἠλ.416 **πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς** [Βερναρδ. Γρηγ. «πολλάκις βέβαια μικροὶ [ὀλίγοι] τινὲς λόγοι ἔρριψαν κάτω καὶ ἐσήκωσαν ἐπάνω τοὺς θνητούς»]· **4)** κ. νεώτ. δημ. -ώνω φέρω τι εἰς αἴσιον πέρας, ἐπιτυχῆ ἔκβασιν, ἐκτελῶ ἐπιτυχῶς, ἐπιτελῶ, ἐπιτυγχάνω τι : Εὐρ.Ἑλ.1067 **τοῦτ' αὖ κατορθοῖς**, Λυσ.18,13 **περὶ πλείστου ἂν ποιήσαιτο Πολίοχος τοῦτον τὸν ἀγῶνα κατορθῶσαι**, Πλάτ.Μεν.99C **πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν**, Δημ.322 **κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους** [ἐπιτυγχάνειν τοὺς ἀγωνιζομένους], αὐτ.549 **εἰ γὰρ ἓν ὧν ἐπεβούλευσε κατώρθωσεν**, Πολύβ.10,2,5 **κατορθοῦντα τὰς ἐπιβολάς**, Πάπ. **κατορθώματα κατώρθωσας**· κ. παθ. ἄγομαι εἰς αἴσιον πέρας, ἐπιτελοῦμαι, ἐπιτυχῶς περαίνομαι : Ἡρ.1,120 **καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν περὶ πολλοῦ ἐστι κατορθοῦσθαι ἀρχὴν τὴν σήν**, Εὐρ.Ἱππ.680 **πέπρακται, κοὐ κατώρθωται τέχνη**, Θουκ.6,13 **ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα**, Ἀριστλ.Η Νικ.1106b,26, Φιλόδ.Κακ.33J **τὰ μάλισθ' ὑπὸ τῶν τεχνικωτάτων κατορθούμενα**· **5)** συντελῶ, ἐπιτυγχάνω νὰ συντελέσω : Πλάτ.Θεαίτ.203Β **τουτὶ . . κατωρθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης**, Στράβ.9,1, 17 **μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα κατωρθωμένον** [ξόανον] [καλῶς ἐξειργασμένον], Πλωτῖν.5,8,2 **ὅσα κατώρθωται αὐτῶν** [τὰ ἑαυτῶν κατορθώματα], Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,5,7 **καὶ τὰ μὲν πρότερον ὑμῖν ἀνδρείως κατορθωθέντα**· **6)** ὀρθοῦμαι πρὸς τὸ ἐνεργῆσαί τι, ὅθ. ἀποφασίζω νὰ ἐνεργήσω : Αἰσχ.Χο 512 **ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενὶ** [ἀνορθωθεὶς ἀπεφάσισες νὰ ἐνεργήσῃς]· **7)** εἰδ. γραμμ. ἐπὶ λέξεως, τονίζομαι καλῶς : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.263,14 **βαρυνόμενον τὸ «ἔστε» κατώρθωται**· **8)** τὸ ἐνεργ. ὡς παθ. προβαίνω ἐπιτυχῶς, ἐπιτυγχάνω, προκόπτω· ἀντίθ. πταίειν, ἡττᾶσθαι, ἀτυχεῖν, ἁμαρτάνειν ἀμτβ. : Θουκ.6,12 **κατορθώσαντας χάριν μὴ ἀξίαν εἰδέναι ἢ πταίσαντάς που τοὺς φίλους ξυναπολέσσι**, Πλάτ. Νόμ.654C **φωνῇ καὶ τῷ σώματι μὴ πάνυ δυνατὸς ᾖ κατορθοῦν**, Ἰσοκρ.4,124 **ἡττηθέντες μὲν . . διαφθαρήσονται, κατορθώσαντες δὲ μᾶλλον εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον δουλεύσουσιν**, αὐτ.48 **τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν**, Δημ.155 **τῶν μὲν πολλῶν ἐὰν ἁμάρτῃ τις, ζημίαν . . εἴληφεν· οἱ δ' ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται**, Ἀριστλ.Η Νικ.1106b,31, Μέν.Ἐπιτρ.339, Χρύσ.Στωϊκ.2,295· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἐπιτυχίας ἐν πολέμῳ : Ξεν.Ἀπομν.3,1,3 **μεγάλα τά τε ἀγαθὰ κατορθοῦντος αὐτοῦ**, Ἰσοκρ 7,11 **ἂν καὶ κατορθώσωσι περί τινας τῶν πράξεων**, Πολύβ.2,70,6 **τῇ μὲν μάχῃ κατώρθωσε**· ‖ **τὸ κατορθοῦν** ὡς οὐσ. ἡ ἐπιτυχία : Δημ.23 **ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν**· **9)** τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ. ἐπιτελῶ, ἐπιτυγχάνω : Ἐπιγρ. **τῇ πόλει κατορθωσάμενος ἀγαθά**· **10)** φρ. **ὁ κατορθῶν φρένα** = ὁ ἔχων ὀρθῶς τὴν φρένα, ὁ ἔχων σῶας τὰς φρένας : Σοφ.ΟΚ 1487 **ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου . . κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦντες φρένα;**· **11)** ρηματ.π. κατόρθωμα, κατόρθωσις, κατορθωτής, κατορθωτός.
κατόρθωμα-ατος [τὸ] [κατορθῶ] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατορθοῦν βλ.λ.2), τὸ μετὰ μόχθου ἐπιτευχθέν, ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία : Ἀριστλ.ΗΜ 1199a,13 **τὰ γὰρ ἄνευ τοῦ λόγου τοῦ κρίνοντος γινόμενα κατορθώματα εὐτυχήματά ἐστιν**, Φιλόδ.Κακ.35J **κατορθώματα** [ἀντίθ. ἀποτεύγματα], Στράβ.15,1,54 **ἄλλα πολλὰ λέγει τῆς χώρας ταύτης κατορθώματα ὡς εὐνομωτάτης**, Διόδ.Σ 13,22 **καλὸν γὰρ καὶ τὸ τῆς τύχης ἀντιπραττούσης ἔχειν τοὺς συναλγήσοντας καὶ πάλιν ἐν τοῖς κατορθώμασι τοὺς συνηδομένους**, ΚΔ Πράξ.24,2 **κατορθωμάτων γινομένων τῷ ἔθνει τούτῳ διὰ τῆς σῆς προνοίας**· ‖ μτγν. κ. νεώτ. γενναία πρᾶξις, ἀνδραγάθημα, ἆθλος : Πολύβ. 1,19,12 **διὰ τὴν ἐκ τῶν κατορθωμάτων χαρὰν καὶ διὰ τὸν κόπον ῥαθυμότερον ταῖς φυλακαῖς αὐτῶν χρησαμένων**, Πλούτ.Μάρ.10 **ἀφῃρέθη γὰρ ὑπὸ Σύλλα τὴν τοῦ κατορθώματος δόξαν**, Μηναῖ.11,4 Ὄρθρ. Ὠδ.6 **ὡς δένδρον καθωράθης ὑψίκομον, καρποὺς τὰ θαύματα καὶ τὰ σεπτὰ**

κατορθώματα ἱερωτάτως φέρων, - τοὺς διηγήθη τὰ κατορθώματά του στὸν πόλεμο· κ. εἰρων. : **ἔμαθε ὁ πατέρας του τὰ κατορθώματά του καὶ τὸν τσάκισε στὸ ξύλο**· ‖ κ. ἐπὶ φιλολογικοῦ ὕφους : Λογγῖν.33,1· **2)** εἰδ. φιλοσ. ἡ τελεία ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ἡ ἐξ ὀρθῆς γνώμης πηγάζουσα ἀγαθὴ πρᾶξις : Χρύσ.Στωῖκ.2,295 **κατορθώματα** (ἀντίθ. ἁμαρτήματα), Στωῖκ.ἀπ.3,134 **τὰ κατορθώματα** (τῶν καθηκόντων τὰ τέλεια)· **3)** ἡ τελειότης, ἡ τελειοποίησις : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.9,16, 'Ερμεί.'Αλ.Φαῖδρ.173Α· **4)** εἰδ. γραμμ. ἡ ὀρθὴ χρῆσις, ἀντίθ. βαρβαρισμός : Φίλ.1,124.

κατόρθωσις-εως (ἡ) (κατορθῶ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατορθοῦν βλ.λ., ἀνάταξις βλ.λ.2)· ‖ ἐπὶ κατεαγότος ὀστοῦ : 'Ιππ.'Αγμ.26, αὐτ.'Αρθρ.71· **2)** ἑδραίωσις, στερέωσις, στήριγμα : ΠΔ Ψαλμ.96,2 **δικαιοσύνη καὶ κρῖμα κατόρθωσις τοῦ θρόνου αὐτοῦ**· **3)** ἐπιτυχὴς ἐκτέλεσις, ἐπιτυχία, κατόρθωμα : 'Αριστλ. Ρητ.1380b,4, Πολύβ.9,19,4 **ἡ γὰρ τῶν πέλας ἀπειρία μέγιστον ἐφόδιον γίγνεται τοῖς ἐμπείροις πρὸς κατόρθωσιν**, αὐτ.40,12,7 **κατὰ μέντοι γε τὰς ἐπιτυχίας καὶ κατορθώσεις ἐξελύετο τῇ ψυχῇ**, 'Ηρωδιαν.'Ιστ.3,11,7 **μετασχὼν γὰρ τὸ μέρος τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ τῶν μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν**, Πάπ. **εἴς τε ἐκδίκησιν πᾶσαν καὶ κατόρθωσιν τοῦ μεῖναι δύνασθαι ἡμᾶς ἐν τοῖς ἰδίοις**· **4)** βελτίωσις, ἀνόρθωσις, διόρθωσις : Πολύβ.3,30,2 **διὰ τούτων ἐποιήσαντο τὴν κατόρθωσιν τῆς πολιτείας**, αὐτ.2,53,3 **τῆς τῶν πραγμάτων κατορθώσεως**· **5)** εἰδ. φιλοσ. τὸ κατόρθωμα βλ.λ.2) : Χρύσ.Στωῖκ.3,21.

κατορθωτής (ὁ) (κατορθῶ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατορθῶν, ὁ ἐκτελῶν τι ἐπιτυχῶς, ὁ ἐπιτυγχάνων τι, ὁ κατορθώνων : Μάξ.Τύρ.21,6 **κατορθωτὴς ἔργων**, Βέττ.Βάλ.48,3 **κατορθωτὴς πραγμάτων**· **2)** ἱδρυτής : 'Επιγρ. **τριῶν ἀνδρῶν δημοσίων πραγμάτων κατορθωτῶν** (ὡς μτφρ. τοῦ λατ. triumvir reipublicae constituendae).

κατορθωτικός-ή-όν (κατορθωτής) κ. μσν. ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ κατορθοῦν, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ ἐπιτυγχάνειν, ἀντίθ. ἁμαρτητικός : 'Αριστλ.ΗΝικ. 1104b,33 **περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν, ὁ δὲ κακός, ἁμαρτητικός**· ‖ ὁ κατορθωτής, ὁ ἐπιτυγχάνων : Πλούτ.Φιλ.8 **εὐτυχὴς καὶ κατορθωτικὸς εὐθὺς ἐν ταῖς πρώταις γενόμενος μάχαις**, Βέττ.Βάλ.15,10 **κατορθωτικὸς μεγάλων** (πραγμάτων)· ‖ τὸ οὐδ. τὸ **κατορθωτικόν** ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ κατορθωτοῦ, τοῦ ἐπιτυγχάνοντος : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,75 **καὶ τὸ σὸν ἐν μάχαις γενναῖον καὶ ἀεὶ κατορθωτικόν**· **2)** ἐνάρετος, ἀγαθός, ἁγνός : 'Ερμεί.'Αλ.Φαῖδρ.170Α **κατορθωτικὸς ἔρως**.

κατορθωτός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ κατορθωθῇ, νὰ ἐπιτευχθῇ, ἀντίθ. ἀκατόρθωτος : **ἡ ταχεῖα περάτωσις τοιούτου ἔργου δὲν εἶναι κατορθωτή**, Ζερβ.Μῦθ.Ζ 144 **κατορθωτὸ σοῦ εἶναι νὰ κερδίσῃς τὴν ἀθανασία ἐσύ, ἂν σταθῇς καλὸς ἀγωνιστὴς πρὸς τὴ ζωή**· ‖ τὸ οὐδ. **τὸ κατορθωτὸν** ὡς οὐσ. ἡ δυνατότης τῆς ἐπιτεύξεως, περατώσεως ἔργου τινός : Καλλιγ.Θάν.Βλ.159 **δώσατέ με τὴν ἄδειαν ν' ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ κατορθωτοῦ**.

κατορουβάν 'Ησ. «ἡ ἀγορά».

κατορούω (ὀρούω) κινοῦμαι ταχέως, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω : 'Υμν.Δήμ.341 **ὑπὸ κεύθεα γαίης ἐσσυμένως κατόρουσε**.

κατοροφῶ-όω (ὀροφῶ, ὄροφος) μσν. καλύπτω ἄνωθεν δι' ὀροφῆς ἢ οἱονεὶ δι' ὀροφῆς, ἐπιστεγάζω, σκεπάζω : Εὐμάθ.9 **ἐφαπλοῦσι τοὺς κλάδους ὡς χεῖρας καὶ ὥσπερ χορὸν συστησάμενα κατοροφοῦσι τὸν κῆπον** (τὰ φυτά).

κάτορρα 'Ησ. «ἡ καταρόα, βωμὸς ἐνόδιος» (κώδ. βώμενος ἐνόδειος).

κατορρωδῶ-έω (ὀρρωδῶ), ἰων. **καταρρωδέω**, ὀρρωδῶ πάνυ, φοβοῦμαι ὑπερβολικῶς, πτοοῦμαι μεγάλως, μτ. αἰτ. : 'Ηρ.1,80 **καταρρωδήσας τὴν ἵππον**, Πολύβ.14,1b,5 **διὰ τὸ κατορρωδεῖν τὸν ἔξω κίνδυνον τῷ πολλαπλασίους εἶναι τοὺς ὑπεναντίους**, Λουκ.Δημ.'Εγκώμ.3 **ἀνδρὶ μάλα δὴ κατορρωδοῦντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην**· ‖ κ. ἀπολ. εἶμαι ἔντρομος, διατελῶ ἐν φόβῳ : 'Ηρ.6,9 **οἱ Περσέων στρατηγοὶ πυθόμενοι τὸ πλῆθος τῶν 'Ιάδων νεῶν καταρρώδησαν**, Πολύβ.10,3,5 **τῶν .. κατορρωδούντων διὰ τὸ πλῆθος τῶν περιεστώτων πολεμίων**, 'Ονήσανδρ.11,3.

κατορυκτός-ή-όν (κατορύσσω) λεξ. ὁ βαθέως ἐσκαμμένος : Σουΐδ. **κατορυκτὸς τόπος**.

κατόρυξις-εως (ἡ) (κατορύσσω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατορύσσειν, ἡ εἰς βάθος ταφή : Θεόφρ.ΦΙ 5,7,7.

κατορύσσω (ὀρύσσω) κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. **κατορύττω**, μέλλ. **κατορύξω**, ἀόρ. **κατώρυξα**, παθ. μέλλ. **κατορυχθήσομαι** κ. **κατορυχήσομαι**, ἀόρ. **κατωρύχθην**, ἀόρ. β' ἐν ἀπαρφ. **κατορυγῆναι**, παρακ. **κατορώρυγμαι** κ. μτγν. **κατώρυγμαι**, ὀρύσσων τὴν γῆν θάπτω τι ἐν αὐτῇ, σκάπτων λάκκον χώνω τι ἐντὸς αὐτοῦ, θάπτω, σκεπάζω μὲ χῶμα, παραχώνω : 'Ηρ.2,41 **τοὺς ἀποθνήσκοντας βοῦς .. τοὺς μὲν ἄρσενας κατορύσσουσι .. ἐν τοῖσι προαστείοισι**, αὐτ.3,35 **ζώοντας ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε**, αὐτ.8,36 **εἴτε σφέα κατὰ γῆς κατορύξωσι**, 'Ιππ.'Αγμ.13, 'Αριστφ.'Ορν.475 **τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι**, αὐτ.Πλ.238 **εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω**, Πλάτ. Πολ.363D **τοὺς δὲ ἀνοσίους .. εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν 'Αιδου**, Ξεν.'Απομν.1,2,55 **οὐ τὸν μὲν πατέρα ζῶντα κατορύττειν διδάσκων**, 'Αριστλ.ΖΙ 559b,2 **κατορυττόντων εἰς τὴν κόπρον**· κ. παθ.· Μοῖρ.240 «κατορώρυκται 'Αττικοί, κατώρυκται 'Ελληνες» : 'Αντιφ.3,3,12 **οἱ ζῶντες κατορωρύγμεθα ὑπ' αὐτοῦ**, 'Αριστφ.394 **ἢν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν, κατορυχησόμεθα ποῦ γῆς**, 'Αρχέατρ.ἀπ.62,21 **κατὰ τῆς γῆς .. καὶ ταρτάρου ἐς τὸν ὄλεθρον ἥκειν καὶ κατορωρύχθαι σταδίους ἀναρίθμους**, Ξεν.'Αν.5,8,11 **ζῶντας ἡμᾶς δεῖ κατορυχθῆναι**, Θεόφρ.ΦΙ 5,7,6 **τὰ κατορυττόμενα κατὰ γῆς**· ‖ τὸ παθ. κ. ἐπὶ μετάλλων, κεῖμαι, εὑρίσκομαι ὑπὸ τὴν γῆν : Πλάτ.Εὐθ.288Ε **ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλεῖστον κατορώρυκται**· ‖ κ. ἐπὶ χρημάτων, κρύπτω, χώνω κάπου : Δημ. 830 **τέτταρά μοι τάλανθ' ὁ πατὴρ κατέλιπε κατορωρυγμένα**· κ. νεώτ. τὸ ἐνεργ. : Καλλιγ.Θάν.Βλ. 227 **ὅσα χρήματα ἐκέρδαινον .. κατώρυττον ἐν τῇ γῇ**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ Σαρδαναπάλου : Μάξ.Τυρ.35,1 **ἐν πορφυρίσι κατορωρυγμένος** (χαμένος μέσα στὴν πορφύρα)· **2)** συνεκδ. καταστρέφω τι καθ' ὁλοκληρίαν, ἀφανίζω : Φερεκρ. 145,19 **ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρυχε καὶ διακέκναικ' αἴσχιστα**· **3)** δθ. καταργῶ, ἀποσιωπῶ, ἀποκρύπτω : Λιβάν.Λόγ.42,14 **κατορύττειν καὶ ἀνορύττειν τῷ λόγῳ**· κ. παθ. : αὐτ.62,32 **τὸ πρᾶγμα ὁρῶντες καταπεφρονημένον καὶ κατορωρυγμένον καὶ μηδεμίαν ἔχον μὴ δόξαν**, Καισάρ.Δαπ.ἐν.Σάθ.3,163 **ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἑσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατωρυγμένα ποθὲν ἀνασπῶν**· **4)** ρηματ. π. κατόρυξις, κατορυκτός, κατορυχή.

κατορυχή (ἡ) (κατορύσσω) ἀρχ. λεξ. κατόρυξις βλ.λ.· **2)** τεθαμμένος θησαυρός· 'Ησ. «κατορυχαί· θησαυροί».

κατορφνῶμαι-άομαι (ὄρφνη) μέσ.· 'Ησ. «κατορφνᾶται· σκοτεινὴν ποιεῖ».

κατορχίτης οἶνος (ὁ) μτγν. εἶδος οἴνου παρασκευαζομένου ἐκ σύκων, ἄ. συκίτης : Διοσκ.5, 32 (δ.γρ. τροχίτης).

κατορχοῦμαι-έομαι (ὀρχοῦμαι), μέλλ. **κατορχήσομαι,** ὀρχοῦμαι θριαμβευτικῶς ὑπεράνω τινός, χορεύω ἐκ χαιρεκακίας πρὸς χλευασμόν τινός, χορεύω σκώπτων τινά, χορεύων ἐμπαίζω τινά : Ἡρ.3,151 **ἀναβαίνοντες γὰρ ἐπὶ τοὺς προμαχεῶνας τοῦ τείχεος οἱ Βαβυλώνιοι κατωρχέοντο καὶ κατέσκωπτον Δαρεῖον,** ΠΔ Ζαχ.12,10 **καὶ ἐπιβλέψονται πρός με, ἀνθ' ὧν κατωρχήσαντο,** Φιλόδ.Εὐσ.52, Αἰλ.ΖΙ 5,54· κ. μτ. γενικ. : Πλούτ.Ἠθ. 57Α **καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ,** ΑΒ 152,27 **ἐκκλησίαις ἐπιστρατεύοντες καὶ θυσιαστηρίων κατορχούμενοι·** **2)** συνεκδ. Ἡσ. «κατωρχήσαντο· κατεχόρησαν»· **3)** ὑποτάσσω, θέλγω διὰ τῆς ὀρχήσεως, τέρπω, μαγεύω διὰ τοῦ χοροῦ : Λουκ.Ὀρχ.22 **Λυδοὺς ἐχειρώσατο καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο·** **4)** ἀμτβ.ὀρχοῦμαι ζωηρῶς, μετὰ σφοδρότητος : Στράβ.17,17 **τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων.**

κατόσσομαι (ὄσσομαι) μτγν. θεωρῶ, παρατηρῶ, βλέπω : Πολύστρ.Ἐπιγρ.ΑΠ 12,91 **ὀφθαλμοὶ πάντη πάντα κατοσσόμενοι.**

κατοσφραίνομαι (ὀσφραίνομαι) λεξ. κ. νεώτ. ἀποθ. ἐν μέσ.σημ., ἀόρ. **κατωσφράνθην,** ὀσφραίνομαι λίαν, πολύ, μτ. γενικ. : Σουΐδ.

κατότι ἐπίρρ. (ὅτι) Ἰων. (γρ. κῶδ.) ἄ. **κατ' ὅ τι** ἀντὶ καθότι ἢ καθ' ὅτι βλ.λξ : Ἡρ.7,2 **κατ' ὅ τι πρεσβύτατός τε εἴη παντὸς τοῦ γόνου.**

κάτου ἐπίρρ. δημ. τ. τοῦ κάτω βλ.λ. : δ. τραγ. **κάτου στοῦ βάλτου τὰ χωριά.**

κατουδαῖος-ον (οὐδαῖος, οὐδός) ὁ ὑπὸ τὸ ἔδαφος, ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος, καταχθόνιος : Ἡσίοδ.ἀπ.60 **οἱ κατουδαῖοι,** Ὑμν.Ἑρμ.112 **κατουδαῖος βόθρος,** Καλλ.Δῆλ.142 **σείονται μυχὰ πάντα κατουδαίοιο γίγαντος εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,** Ἰούδ.9 **κατουδαῖοι φόβοι.**

κατουλάς-άδος (ἡ) ἡ καλύπτουσα, ἡ σκοτεινή (Φώτ.150,9 «τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν», κτ. Εὐστ.Ὀδ Ξ 459 ἡ ζοφώδης καὶ βροχερὰ καὶ ἀνεμώδης), Σοφ.Ἀπ.433 **ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι·** || ὁμ. ἐπὶ τῆς νυκτός, ἡ ὀλοή, ἡ φθοροποιός : Ἀπολλ.Ρ 4,1695 **νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι, νύκτ' ὀλοήν.**

κατούλη (ἡ) Ἐπιγρ. ἀμφ. σημ.

κάτουλος (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐπουλωθείς.

κατουλῶ-έω Ἐπιγρ. ἀμφ. σημ., πιθ. κατουλῶ-όω.

κατουλῶ-όω (οὐλῶ) μτγν. συντελῶ εἰς τὸ νὰ κλείσῃ καθ' ὁλοκληρίαν ἡ πληγὴ καὶ νὰ μείνῃ μόνον τὸ σημεῖον αὐτῆς, ἀπουλῶ, ἐπουλῶ : Διόδ.Σ 32,10 **τὸν προσεσυριγγωμένον τόπον ἑλκώσαντας δεῖν κατουλῶσαι·** κ. παθ. ἐπουλοῦμαι, θεραπεύομαι : Θεσσαλ.Ἰατρ.π.Γαλ.10,250, Φίλιππ.Θεσ. ΑΠ 9,311 **πᾶσα δὲ συγκατέμυσε κατουλωθεῖσα χρόνοισιν·** **2)** ρηματ. π. κατούλωσις.

κατούλωσις-εως (ἡ) (κατουλῶ) ὁ σχηματισμὸς οὐλῆς ἐπί τινος πληγῆς, ἡ παντελὴς ἐπούλωσις, ἴασις : Διοσκ.Εὐπ.1,51 **χρῶ μέχρι κατουλώσεως,** Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.44,8,12.

κατουλωτικός-ή-όν (κατούλωσις) μτγν. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατουλῶσαι, ὁ δυνάμενος νὰ ἐπουλώσῃ, νὰ θεραπεύσῃ : Γαλ.13,432.

κατούν (τὸ) (ἀραβ.) νεώτ. κ. δημ. ἄκλ. εἶδος βαμβακεροῦ ὑφάσματος ἐκ λίαν ἐστριμμένου λεπτοῦ νήματος ὑφασμένου ὡς τὰ λινά.

κατούνα (ἡ) (γαλλ. canton, πιθ. ἐκ τοῦ κανθός) γωνιώδης περιοχὴ τόπου, στενωπὸς χῶρος, πόρος διαβάσεως, στένωμα (πρβλ. καντούνι), δθ. τόπος προφυλαγμένος : Λίβ.Ροδ.29 **ἔπρεπε τὸ ἀναλίβαδον νά 'ναι ἡ κατούνα ξένων,** Χρον.Μορ.1458 **τὸ γῦρον τέντας ἔστησαν, ἐπιάσαν τὲς κατοῦνες·** **2)** συνεκδ. σκηνὴ πρὸς διαμονήν, πρὸς καταυλισμόν, τέντα, δθ. γεν. κατοικία : Δουκάγγ.623,Βέρθ. Χρυσ. ἐν Κορ.Ἀτ.2,186 **ἐμβαίνει στὴν κατούναν της μετὰ τῆς Φεδροκόζας,** Λίβ.Ροδ.180 **ἔφθασα στὴν κατούνα μου, πεζεύω τ' ἄλογόν μου·** **3)** στρατόπεδον, ἰδ. περικεχαρακωμένον : Δουκάγγ. 623 (πρβλ. κατουνεύω, γαλλ. cantonner)· **4)** τὸ σύνολον τῶν ἀποσκευῶν στρατοῦ ἐν ἐκστρατείᾳ : αὐτ.623· πρβλ. καντίνα· || κ. ὡρισμένος τις τόπος τῆς στρατοπεδεύσεως, πιθ. ὁ ἐν ᾧ αἱ ἀποσκευαὶ καὶ τὰ ἐφόδια· **5)** δημ. γεν. **κατούνα** αἱ ἀποσκευαί, ἰδ. ταξιδεύοντος· || δθ. γεν. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ πρὸς χρῆσιν πραγμ., τὸ νοικοκυριό : **δὲν ἔχω τίποτε στὴν κατούνα μου νὰ σᾶς φιλέψω·** || εἰδ. τὸ μετὰ κεκλεισμένου ἐπικαλύμματος ξύλινον κιβώτιον, ἐν ᾧ ἀποτίθενται ἐνδύματα κ. ἄ. φυλαττόμενα πράγμ., ἡ κασσέλα : **τὰ λεφτά του τά 'χει φυλαγμένα στὴν κατούνα** του (φρ. ἐπὶ λίαν φειδωλοῦ ἢ φιλαργύρου).

κατουνεύω (κατούνα) μσν. καταλύω, κατοικῶ : Λίβ.Ροδ.199 **καὶ μόνος ἔλεγα καὶ ἐνόσῳ περιεπάτουν, | ὅπου εἰς τέτοιον ἄνθρωπος λιβάδιν κατουνέψῃ καὶ ζήσῃ·** **2)** στρατοπεδεύω : Κορ. Ἀτ.2,187 ἐν λ. κατούνα· πρβλ. κατούνα.

κατουνοτόπι (κατούνα-τόπος) μσν. τόπος στρατοπεδεύσεως, δθ. στρατοπέδευσις· πρβλ. κατούνα : Διήγ.Ἀχιλλ.695 **τόπον μιλίων τεσσαράκοντα, κατουνοτόπια δύο, | ἔγγισαν εἰς τὸ κάστρον τους,** πρβλ.Κορ.Ἀτ.2,187.

κατουρανόθεν ἐπίρρ. ἀντὶ κατ' οὐρανόθεν βλ.λ.

κατούρημα-ατος (τὸ) (κατουρῶ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατουρεῖν, ἡ οὔρησις : **τὸν ἔκοψε πάνω στὸ κατούρημα·** || κτ. ἐπέκτ. κ. ἡ ἀφόδευσις, ἡ ἀποπάτησις : **κάνει μιὰ ὥρα στὸ κατούρημα·** **2)** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατουρεῖν, τὸ οὖρον : **γέμισε ὁ τόπος κατουρήματα·** || κτ. ἐπέκτ. κ. τὸ περίττωμα, τὸ κόπρανον· **3)** ἡ διὰ τοῦ οὔρου διαβροχή : **ἔλειωσαν τὰ πανιὰ τοῦ παιδιοῦ μας ἀπὸ τὰ κατουρήματα·** **4)** ἡ πρὸς οὔρησιν ἔπειξις : **δὲν βαστῶ ἀπ' τὸ κατούρημα.**

κατουρίζω (οὐρίζω, οὔριος) φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὔριον ἄνεμον, δ. ἐρμ. πλέων μὲ οὔριον ἄνεμον ἀφικνοῦμαι εἰς τὸν λιμένα, κ. μτφ. φέρω τι εἰς αἴσιον πέρας, ἐκπληρῶ : Σοφ.Τρ.827 **τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει** (δηλ. ὁ χρησμός· ἢ κατ' ἄλλους ἀμτ. ταῦτα ἐκπληροῦνται· κτ. σχόλ. «ἀσφαλῶς ἀποβαίνει. Τροπικῶς δὲ κατουρίζει, ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ' ὀρθὸν ἀνυόμενα»· **2)** Ἡσ. «κατουρίσας· ἀθρόως πάντα κάλων καθεὶς καὶ μὴ διαμελλήσας».

κατουρλής (ὁ) δημ. κ. **κατρουλής** κ. **κατρούλης,** τὸ θηλ. **κατουρλοῦ** κ. **κατρούλα** ὁ πάσχων ἐξ ἀκρατείας οὔρων, ἐκεῖνος ποὺ κατουριέται πάνω του : **μᾶς τά 'βρεξε πάλι ἀπόψε ἡ κατουρλοῦ μας·** || ὁ συχνάκις οὐρῶν· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., δειλός, οὐτιδανός : **τά 'κανε πάνω του ὁ κατρούλης ἀπὸ τὸ φόβο του.**

κατουρλιά (ἡ) δημ. κ. **κατρουλιά** κ. **κατρούλα** τὸ ποσὸν τοῦ οὔρου μιᾶς οὐρήσεως : **γέμισε τ' ἀγγειὸ μὲ μιὰ κατουρλιά·** || τὸ ἐκ τῆς οὐρήσεως διαβραχὲν μέρος ἐδάφους, κλινοστρωμνῆς κττ. : **τὸ στρῶμά της ἦταν γεμάτο κατουρλιές·** **2)** τὸ φυτὸν ὀξυμυρσίνη ἡ ἀκανθώδης βλ.λ.

κατουρλιάρης (ὁ) δημ. κ. **κατρουλιάρης,** τὸ θηλ. **κατουρλιάρα** ὁ κατουρλής βλ.λ.

κατουρλίδα (ἡ) δημ. ὁ ἰχθὺς σύγναθις ὁ ὀξύς.

κατουρλιό (τὸ) κ. **κατρουλιό** τὸ οὖρον, τὸ κάτουρο· || ἡ συχνὴ καθ' ἕξιν ἢ ἐξ ἀκρατείας ἢ φόβου οὔρησις.

κατουρλόκαιρος (ὁ) δημ. κ. κατρουλόκαιρος ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις, καθ' ἣν πίπτει συνεχὴς καὶ φιλὴ βροχή, ὁ βροχερὸς καιρός.
κάτουρο (τὸ) δημ. τὸ οὖρον, ἄ. κατουρλιό, κατρουλιό.
κάτουρος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος γανοειδῶν κατουριδῶν ἰχθύων ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.
κατουρῶ-έω (οὐρῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. κατουράω, ἀόρ. κατούρησα, δημ. (ἐ)κατρύρησα, δημ. παθ. ἀόρ. (ἐ)κατουρήθηκα, μτχ. παθ. παρακ. κατουρημένος, ἀπολ. οὐρῶ : Ἀριστλ.Ζῷ 556b,15 **ἀφιᾶσιν ὑγρὸν οἷον ὕδωρ, ὃ λέγουσιν οἱ γεωργοί, ὡς κατουρούντων,** Λουκ.Μισθ.Συν.34 **κυνίδιον . . κατουρῆσαν πολλάκις·** || δημ. κτ. ἐπέκτ. ἀφοδεύω, ἀποπατῶ· || δημ. παροιμ. **κάτσε καλὰ κατούρησε κι ἄ(ν) δὲ θωρῆς θωροῦ σε** (ὅτι ἐν παντὶ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ λαμβάνωνται αἱ δέουσαι προφυλάξεις), ὁμ. **ὅπ' ἀγαπᾷς κατρύρησε κι ὅπου μισᾷς χτενίσου,** (ποὺ θέλεις νὰ ξεκληρισθῇ κάτσε καὶ ξενυχίσου· **2)** μτβ. οὐρῶ ἐπί τινος, βρέχω τινὰ διὰ τοῦ οὔρου μου, μτ. γενικ.: Ἀριστφ.Ἐκκλ.832 **ἅς ἐγὼ φυλάξομαι νὴ τὸν Ποσειδῶ μὴ κατουρήσωσί μου·** || δημ. κ. μτ. αἰτ. : δ. δίστ. **ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, βήχω καὶ ξεροβήχω, | κι ἂν δὲν προβάλῃς νά μὲ δῇς, σοῦ κατουρῶ τὸν τοῖχο,· - κατούρησε τὰ ροῦχά του·** κ. **κατούρησε πάνω του· 3)** δημ. μτφ. μεταχειρίζομαί τινα ὑβριστικῶς, περιφρονῶ τινα, δὲν τὸν λαμβάνω καθόλου ὑπ' ὄψιν : **δὲν τὸν κατουρᾷς, τὸν παλιάθρωπο· 4)** τὸ μέσ. **κατουριοῦμαι** κ. **κατουριέμαι** οὐρῶ ἀκουσίως ἐπάνω μου, πάσχων ἐξ ἀκρατείας βρέχομαι ἐκ τῶν οὔρων μου· || ὁμ. αἰσθάνομαι ἔπειξιν πρὸς οὔρησιν· **5)** δημ. μτφ. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν· || δημ. ὁ πληθ. οὐδ. μτχ. παρακ. **κατουρημένα** ὡς οὐσ. (ἐνν. ροῦχα) ἐν φρ. **πῆρε τὰ κατουρημένα του κι ἔφυγε** ἀπῆλθε κατησχυμμένος.
κατουρῶ-όω (οὖρος, οὔριος), μτγν. ὁδηγῶ, κατευθύνω τὸ πλοῖον οὕτως, ὥστε νὰ ἔχῃ οὔριον τὸν ἄνεμον : Πολύβ.1,44,3 **λαβὼν δ' οὔριον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις καὶ κατουρώσας ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν,** αὐτ.61,7 **τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐπαράμενον τοὺς ἱστοὺς καὶ κατουρώσαν αὖθις ἀπεχώρει πρὸς τὴν Ἱεράν νῆσον·** κ. παθ. : Λουκ.Λεξιφ.15 **ὄψομαι διαφερόμενόν σέ τε καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην** (νὰ τὸ λαχῇ τὸ πρίμο ἀεράκι).
κατουτῶ-άω μτγν. οὐτῶ, πληγώνω: Κόϊντ.14,318 **ἡ συὸς ἢ ἄρκτοιο κατουταμένης ὑπ' ἄκοντι.**
κατουφές (ὁ) δημ. κ. κατιφὲς βλ.λ.2).
κατούχιος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ κάτοχος βλ.λ.8), ἐπίθ τοῦ Ἑρμοῦ : **πρὸς τὸν Ἑρμῆν τὸν κατούχιον** (δ. ἑρμ. πιθ. τὸν νεκροπομπόν).
κατοφείλω (ὀφείλω) μτγν. ὀφείλω πολλά ἔχω πολλὰ χρέη, χρεωστῶ πολλά.
κατοφρῦοῦμαι-όομαι (ὀφρυοῦμαι) μτγν. κ. μσν. ὀφρυοῦμαι καθ' ὑπερβολήν, φέρομαι αὐστηρῶς, σοβαρῶς, ὑπεροπτικῶς, κτ. παρακ. μτχ. : Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,8, Παχυμ.Γ'Ανδρόν.256Ε· || μτφ. : Λουκ. Ἐρωτ.53 **τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστεῖν κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ σεμνότητι** (τοὺς αὐστηρούς, σοβαροὺς λόγους).
κάτοφρυς-υος (ὁ,ἡ) (ὀφρύς) μσν. ὁ ἔχων καταβιβασμένας τὰς ὀφρῦς, ποὺ ἔχει κατεβασμένα τὰ φρύδια, κατωφρυωμένος : Μαλάλ.1106,1.
κατοφρυῶμαι-άομαι (ὀφρυῶμαι) λεξ. κατοφρυοῦμαι βλ.λ.· Ἡσ. «**κατοφρυώμενος· μεγαλοφρονῶν**»· || τὸ ἐνεργ. κατοφρυῶ, μτ. γενικ. π. Σουΐδ. **ἄνευ ἑρμ.**
κάτοχα (τὰ) λεξ. ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου· Ἡσ. « τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον ».
κατοχεύς-έως (ὁ) (ὀχεύς) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κρατῶν, ὁ στηρίζων τι ἔν τινι μηχανήματι : Ἥρων Βελοπ.78,2· || ὁ ἐπιβλής, ὁ μοχλός, ὁ σύρτης : Κολλ.Ἀπόλλ.6 **αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων·** || ἔμβολον, σφήν : Σύμμ.ΠΔ'Ἐξ.26,17· || νεώτ. τεμάχιον σιδήρου ἢ τόρμος ἐν χρήσει πρὸς ἀναστολὴν κινήσεως, ἀναστολεύς : **κατοχεὺς τοῦ σκοπευτικοῦ μοχλοῦ** (ἐν κιλλίβαντι πεδινοῦ πυροβόλου), **-χειριστικὸς κατοχεύς, - κατοχεὺς κλείθρου·** || εἶδ. νεώτ. ναυτ. σύσκευον ἐμποδίζον τὴν ἐκφυγὴν τῆς ἀλύσεως ἀγκύρας, ὅταν ἀνασπᾶται ἑλκομένη διὰ τοῦ ἐργάτου βλ.λ.6), ἡ καστανιόλα, ἡ καστάνια, ἄ. ἐπίσχετρον ἢ ἐπίσχεστρον.
κατοχεύω (ὀχεύω) μτγν. ·τίθημι, βάλλω τὰ ζῷα νὰ ὀχευθῶσι, νὰ βατευθῶσιν· Ἡσ. « **κατοχεύει· πηδᾷ, ἐπικάθηται** » : ΠΔ Λευΐτ.19,19 **τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ· 2)** παπ. ἐν παρακ. παθ. μτχ. **κατωχευμένος** ὁ γονιμοποιημένος : **καὶ μετὰ τὸν χρόνον παραδώσω τοὺς φοίνικας κατωχευμένους ὑποκάρπους.**
κατοχή (ἡ) (κατέχω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατέχειν, ἡ κράτησις, ἡ παρεμπόδισις, ὁ περιορισμός : Ἡρ.5,35 **συμφορὴν ποιεύμενος μεγάλην τὴν ἑωυτοῦ κατοχὴν τὴν ἐν Σούσοισι·** || ἡ ἑκουσία ἔγκλεισις ἐν τῷ Σεραπείῳ πρὸς κοινοβιακὴν συμβίωσιν : Πάπ., Μαν.1,239· || ἡ κράτησις, ἡ σύλληψις, ἡ φυλάκισις : Πάπ. **ἡ πρὸς τὸ χρέος κατοχή,** αὐτ. **εἰς κατοχὴν ποιήσω πάντα τὰ ὄντα ἐν τῷ μου χωρίῳ ξένα πρόσωπα,** Κῶδ.Ἰουστιν.1,4,22,1· **2)** κώλυμα, ἐμπόδιον, ἀναβολή, χρονοτριβή : Πλούτ.Ἠθ.584Ε **ἀνείρξεις καὶ κατοχαί,** Βέττ.Βάλ.43,17· **3)** ἡ ἐπίσχεσις, ἡ συγκράτησις : Γαλ.6,161 **κατοχὴ τοῦ πνεύματος** (ἡ κράτησις τῆς ἀναπνοῆς), Ἀλέξ.Ἀφρ Πρ.1,47· **4)** ἡ συγκράτησις ἐν τῇ μνήμῃ : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.14, Πλωτῖν.4,3,29 **μνήμη καὶ κατοχή,** αὐτ.4.6,1 **τὰς μνήμας κατοχὰς μαθημάτων καὶ αἰσθήσεων εἶναι· 5)** ἡ κατάσχεσις πράγματός τινος : Πάπ. **ἐν κατοχῇ·** || πάπ. νομ. δικαίωμα κατοχῆς· κ. γεν. βάρος **καθαρὸς ἀπὸ πάσης κατοχῆς· 6)** κτῆσις, κυριότης, ἰδιοκτησία : Σύμμ. ΠΔ'Ἀσμ.8,11,Πάπ. **κατοχὴν ὑπαρχόντων αἰτεῖσθαι· 7)** νεώτ. κ. δημ. νομ. ἁπλῆ πραγματικὴ ἐξουσία ἐπὶ ἐνσωμάτου τινὸς ἀντικειμένου ἄσχετος πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος : **ὁ ἐπὶ τριακονταετίαν ἀσκήσας ἐπὶ ἀκινήτου κατοχὴν γίνεται κύριος· 8)** νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων κατάληψις ξένης τινὸς χώρας καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς προσωρινὴ κυριαρχία : **κατὰ τὴν κατοχὴν τῆς Σμύρνης· 9)** κατανόησις : Φιλόδ.Ρητ.1,715 **κατοχὴ κοινῶν τινων· 10)** τὸ κατέχεσθαι ὑπό τινος πνεύματος, θεότητος, ἐνθουσιασμός, ἔμπνευσις : Πλούτ.Ἀλέξ.2 **ἑτέρων ζηλώσασα τὰς κατοχὰς καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐξάγουσα,** Ἀρρ. Ἀν.4,13,5 **ὡς δὲ τὰ πάντα ἐν τῇ κατοχῇ ἀληθεύουσα ἐφαίνετο· 11)** εἶδος νόσου, ἡ καταληψία· Γαλ.10,314 « **καταληψία, καταφορὰς βαρείας ἐργάζεται, ἃς ὀνομάζομεν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς· ἡ δὲ κατοχὴ ἀναισθησία ψυχῆς μετὰ πήξεώς τοῦ παντὸς σώματος** » : Ἀσκληπιάδ. Πρ.π.Γαλ.13,967 **κατοχὴ τῶν ἄρθρων** (ἀκαμψία), Γαλ.9,189· **12)** νεώτ ἰατρ. **κατοχῆς** παραλήρημα εἶδος ψυχοπαθείας, καθ' ἣν οἱ πάσχοντες φαντάζονται ὅτι τὸ σῶμα αὐτῶν ἢ μέρος αὐτοῦ κατέχεται ὑπὸ πνευμάτων (δαιμονοπάθεια), ἢ ὑπὸ ζώων (ζῳοπάθεια).
κατόχι (τὸ) (κατέχω) δημ. ὁ ἀναβολεὺς βλ.λ. **2)** δερμάτινον λωρίον ἢ σχοινίον δι' οὗ περιδενομένου εἰς τοὺς μηροὺς συγκρατεῖ ὁ ὑποδηματοποιὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ραπτόμενον ὑπόδημα· **3)** βάθρον παρὰ τὴν βάσιν τοίχου, πεζοῦλα, χρησιμεῦον εἰδ. πρὸς ἀφίππευσιν : **δίπλ' ἀπὸ τὴν**

γκρεμισμένη πόρτα τοῦ κάστρου σῴζεται τὸ κατόχι μὲ ἀράδα χαλκάδες, ποὺ ἦταν γιὰ νὰ ξεπεζεύουν καὶ νὰ δένουν τ' ἄλογά τους.

κατόχῐμος-η-ον. μτγν. τ. τοῦ κατοκώχιμος βλ.λ., ὁ κατεχόμενος, ὁ ὑπὸ τὴν κυριότητα ἄλλου διατελῶν : ΠΔ Λευϊτ.25,46 **καὶ ἔσονται ὑμῖν κατόχιμοι εἰς τὸν αἰῶνα** (οἱ δοῦλοι καὶ οἱ δουλοπάροικοι)· **2**) συνεκδ. ὁ ὑπὸ ἀγαθῆς ὑπερφυσικῆς τινος δυνάμεως κατεχόμενος, εἰδ. ὁ θεοφορούμενος· γλωσσ. «ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἐξεστηκώς»· || ὁμ. ὁ ὑπὸ κακῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως κατεχόμενος· Ἡσ. «κατόχιμοι, κατεχόμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων», γλωσσ. «.. ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος»· || ἐπὶ πραγμ. ὁ ἐν ᾧ ἢ ὁ δι' οὗ κακόν, πονηρὸν δαιμόνιον ἐγκατοικεῖ ἢ δρᾷ : Λουκ.Ζ Τραγ.30 **κατόχιμα πάντα καὶ φρικώδη καὶ μυστικά** (δ.γρ. κατοκώχιμα)· **3**) ἐπὶ πραγμ., ὁ ὑπὸ κατάσχεσιν ὤν : **κλῆροι κατόχιμοι**· **4**) εἰδ. ἀλχημ. ἐπὶ στερεωτικῶν, συνεκτικῶν μέσων ἢ ὑλῶν, ὁ στυπτικός, ὁ συγκρατητικός : Ζῶσ.'Αλχ.216Β, Συνέσ.'Αλχ 62Β.

κατόχιον (τὸ) μτγν. τὸ συνέχον, τὸ συγκρατοῦν : 'Αέτ.2,32 **κατόχιον ἐμβρύων** (προφυλακτικὸν κατὰ τῆς ἀποβολῆς)· **2**) νεώτ. ναυτ. μηχάνημα τῶν παλαιῶν ἐπινηΐων καὶ ἐπακτίων πυροβόλων χρήσιμον πρὸς βαθμιαίαν ἀμβλυνσιν τῆς ρύμης τοῦ ἀνατροχασμοῦ καὶ περιορισμὸν τῆς διαδρομῆς τῆς ἀνακρούσεως, ὅ. κατοχίακος.

κατοχίτης λίθος (ὁ) μτγν. εἶδος λίθου ἔχοντος μαγνητικὰς ἰδιότητας : Πλιν.Φl 37,152.

κατοχλῶ-έω (ὄχλος) λεξ. ἐνοχλῶ καθ' ὑπερβολὴν : 'Αν.Βοασσ.4,406 **ὑπνώττοντα νεώτερον μηδόλως κατοχλήσῃς** (διόρθ. ἀντὶ καταχλήσῃς).

κατοχμάζω (ὀχμάζω) μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ὀχμάζω βλ.λ., κρατῶ, ἐμποδίζω, προσδένω : 'Οππ.'Αλ.5,226 **πρυμναίοις ἅτε νῆα κατοχμάσας.**

κάτοχον (τὸ) νεώτ. ναυτ. τόρμος χρησιμεύων διὰ τὸν χειρισμὸν τῶν παλαιῶν πυροβόλων.

κάτοχος-ον (κατέχω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ κρατῶν τινα κάτω, ὁ συνέχων τινά : 'Επιγρ. **κάτοχος γῆ**, Ἡσ. **κάτοχοι λίθοι** («οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι»)· κ. ἁπλῶς **κάτοχος** ὁ ἐπὶ τοῦ μνημείου τιθέμενος λίθος : 'Επιγρ.· ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ : Σεκοῦνδ.2 **οἰκουμένης κάτοχος**· **2**) ὁ κρατῶν ἰσχυρῶς, ὁ συνέχων στερεῶς · ΠΔ 'Ιω.2,7 **κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι**, Πλούτ.'Ηθ. 321D **δεσμοὶ κάτοχοι**, 'Αέτ.16,21 **φάρμακα κάτοχα τῶν ἐμβρύων** (προφυλακτικὰ κατὰ τῆς ἀποβολῆς)· || ὁ συγκρατῶν, ὁ συνέχων τι ἐν τῇ μνήμῃ : Πλούτ. Κάτ.Νεώτ.1 **νωθρὸς ἦν ἀναλαβεῖν καὶ βραδύς, ἀναλαβὼν δὲ κάτοχος καὶ μνημονικός**· **3**) ὁ ἀσφαλής : Διον.'Αλ.'Ισοκρ.9 **κτῆσις κάτοχος καὶ βέβαιος**· **4**) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατέχων τι, ὁ κρατῶν τι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ : Θεοφύλ.Σ 130Β **γίνεται τῶν διαβάσεων κάτοχος**· || εἰδ. νομ. ὁ ἐπὶ ἐνσωμάτου πράγματος ἀσκῶν φυσικὴν ἐξουσίαν καὶ δυνάμενος νὰ ἐπενεργῇ ἐπ' αὐτοῦ κατ' ἀρέσκειαν, ἀκωλύτως καὶ ἀμέσως· || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ κύριος, ὁ ἰδιοκτήτης : **κάτοχος μεγάλης κτηματικῆς περιουσίας**· **5**) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ γνωρίζων, ὁ κατέχων τι καλῶς, γνώστης ἔμπειρος : **κάτοχος πολλῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, - τέλειος κάτοχος τῆς ἰατρικῆς, - κάτοχος σπουδαίου μυστικοῦ**· **6**) μσν. μτ. γενικ. ὁ ἐχόμενος, ὁ ἀντεχόμενος : Θεοφύλ.Σ 8,8,13 **τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου κάτοχον**· **7**) ὁ κατέχων, ὁ ἐμπνέων : 'Ασπασία π.'Αθήν.5,219D **πλησάμενος θυμὸν μούσης κατόχοιο**· **8**) 'Επιγρ. ἐπίκλησις τῶν θεῶν κατὰ τὰς μαγείας, διατυποῦσα τὴν εὐχὴν ὅπως καταστήσωσιν ἀκίνδυνον καὶ ἀβλαβῆ ἐκεῖνον καθ' οὗ ἐστρέφετο ἡ μαγεία : **κάτοχος 'Ερμῆς**· **9**) ἐν παθ. σημ. ὁ κατεχόμενος, ὁ συνεχόμενος, ὁ κρατούμενος κάτω ἢ ἰσχυρῶς : Αἰσχ.Πέρσ.223 **τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίᾳ κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ**· **10**) ὁμ. ὁ διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος τινός, ὁ κυριευμένος : Σοφ.Τρ.978 **οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον**· || δθ. ὁ ὑποτεταγμένος, ὁ ὑποκείμενος : Εὐρ.'Εκ.1090 **εὔκοπον 'Αρει κάτοχον γένος**· **11**) ὁμ. παθ. ὁ κατεχόμενος, ὁ ἐμπνεόμενος, ὁ ἔνθους, ὁ θεόπνευστος· Ἡσ. «κάτοχοι.. καὶ οἱ.. ἐνθουσιῶντες ἢ ἔνθεοι» : 'Αριστλ.Θαυμ.846b,24 **κάτοχος δαίμονί τινι**, Πλούτ. Ρωμ.19 **ὥσπερ ἐκ θεοῦ κάτοχοι**, 'Αρρ.'Αν.4,13,5 **γυναῖκα.. κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην**, Λουκ 'Ιστ.Συγγρ.8 **ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν**, Πολύαιν.1,20 **κάτοχος ἐξ 'Αρεως**, 'Ηλιόδ. Αἰθ.4,17 **στροφὴν ὁλοσώματον ὥσπερ οἱ κάτοχοι δινεύοντες**· || ὁμ. πιθ. οἱ ἐν μοναστηρίῳ ἔγκλειστοι λάτρεις, μοναχοί : 'Επιγρ. **οἱ κάτοχοι οὐρανίου Διός**· κ. ἀπολ. : Κλεάνθ.1,123, Βέττ.Βάλ.73,24 **ἐν ἱεροῖς κάτοχοι**· **12**) ὁμ. παθ. ἐπὶ τῆς νόσου, καταληπτικός : 'Ιππ.Προρρ.1,92,Γαλ.16,696· **13**) ὁ ὑπὸ κατοληψίας κατεχόμενος, ὁ πάσχων ἐκ κατοχῆς βλ.λ.11), Γαλ.8,230 «κατόχους γὰρ αὐτοὺς καὶ κατεχομένους ἐκάλουν οἱ παλαιοί· κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν» : Γαλ.9,189· **14**) τὸ ἀρσ. **κάτοχος** ὡς οὐσ. τὸ δι' οὗ κρατεῖ τις, ἡ λαβή, τὸ χερούλι : Ἡσ. ἐν λ. κατωχάνης **ὁ κάτοχος τοῦ τρυπάνου**· κτ. πληθ. κάτοχα : αὐτ.· **15**) ὁμ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἐπίδεσμος : Γαλ.18(1),785· **16**) ὁμ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ἐπῳδή, μαγεία, ξόρκι : 'Επιγρ.,Πάπ.· **17**) εἰδ. κτ. πληθ. αἱ ἐξοχαὶ τοῦ τραχηλικοῦ σπονδύλου τοῦ καλουμένου ἄξονος : Πολυδ.2,132· **18**) κτ. Ἡσ. ψῆφος πρὸς ἀρίθμησιν ἢ ὑπολογισμόν.

κατοχῡρῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **κατοχυρώνω**, νεώτ. ἀόρ. **κατωχύρωσα**, παθ. **κατωχυρώθην**, μτχ. παθ. παρακ. **κατωχυρωμένος**, ἐπιτατ. τοῦ ὀχυρῶ βλ.λ. : Νικήτ.Εὐγ.5,381 **κατωχύρωσεν.. τὴν πόλιν πρὸς μάχην**· κ. παθ. : Παῦλ.Αἰγ.6,118· **2**) μτγν. μτφ. διαπλάττω τὴν ζωήν : 'Ιω.Χρυσ.8,320· **3**) νεώτ. μτφ. ἐξασφαλίζω ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς, προστατεύω : **κατοχυρῶ τὸ πολίτευμα.**

κατοχύρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ κατοχυρῶ βλ.λ.3), ἡ ἀσφαλὴς ὀχύρωσις, ἐξασφάλισις.

κατοχυρωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατάλληλος διὰ κατοχύρωσιν : **κατοχυρωτικὸς νόμος** (εἰδικὰ νομοθετικὰ μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν πολιτειακοῦ τινος καθεστῶτος)· || τὸ οὐδ. **κατοχυρωτικὸν** (ἐνν. διάταγμα) κατοχυρωτικὸς νόμος.

κατοχώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κατοχὴν βλ.λ.11), καταληψίαν : 'Αρετ.'Οξ.Παθ.2,11.

κατόχως ἐπίρρ. ἐπὶ τῆς μνήμης, κατὰ τρόπον μνημονικόν, μὲ πιστότητα : 'Ερμιππ.21· **2**) ἐπὶ βαφῆς, κατὰ τρόπον ἀνεξίτηλον : ΑΒ 237,14 **ἐμμονον ἐχούσης τὴν χρόαν διὰ τὸ.. κατόχως βεβάφθαι**· **3**) ἐν καταστάσει ἰσχυρᾶς ἐμπνεύσεως : Αἰλ.ΠΙ 3,9 **ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα**· **4**) τῇ συνοδείᾳ καταληψίας : 'Ιππ.Κωακ.570.

κατοχωτικός-ή-όν ἐσφ.γρ ἐν Φίλ.1,509 κ. 511 ἀντὶ κατοκωχῇ τε καὶ μανία.

κατοφὲ ἐπίρρ.μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ὀφὲ βλ.λ. : 'Αλέξ. Τραλλ.2,147 **πρὸς τοὺς κατοφὲ μὴ βλέποντας.**

κατόφιος-ον (ὄφις) μτγν. ὁρατός : 'Απολλ.Ρ 2, 543 **πᾶσαι δὲ κατόφιοί εἰσι κέλευθοι.**

κάτοψις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὅρασις, ὄψις, ὀπτασία : 'Επικ.Φύσ.11,4· **2**) νεώτ. ὄψις ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, θέα πράγματός τινος ἐκ τῶν ἄνω ὁρωμένου· **3**) ὁμ. νεώτ. τὸ καθ' ὁριζοντίαν τομὴν σχέδιον οἰκοδομήματός τινος, μηχανήματος.

κατόψομαι μέλλ. τοῦ ρ. καθορῶ βλ.λ.

κατοψοφαγία (ἡ) μτγν. ἐπὶ φαγητῶν, ὄψων, ἡ ἄμετρος ἀπόλαυσις, καθηδυπάθησις : Πολυδ.6,37.

κατοψοφαγῶ-έω τρώγω ἄφθονα ὄψα, καθηδυ-

παθῶ : Λιβάν.Προγ.33,31· κ. παθ. : Αἰσχίν.13,34 **ταῦτα κατεκεκύβευτο καὶ κατωφοφάγητο.**
κατράγοντες Ἡσ. «οἱ βόαγροι. Λάκωνες».
κατρακύλα (ἡ) δημ. ἡ κατολίσθησις, κουτρουβάλημα, ἄ. κατρακύλημα : Βλαστ.Συνμ.35 ἐν λ. ἀποτυχία· **2)** συνεκδ. τόπος κατόλληλος πρὸς κατολίσθησιν βαρέων ὄγκων· **3)** μτφ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατρακυλῶ βλ.λ.3), ἰδ. ὁ οἰκονομικὸς ἐκπεσμός : **ἀπὸ τότε ποὺ ἔπιασε αὐτὸ τὸ μαγαζί, πῆρε τὴν κατρακύλα.**
κατρακύλημα (τὸ) δημ. κ. **κατρακύλισμα** ταχεῖα πρὸς τὰ κάτω κύλισις, ταχεῖα κατολίσθησις· **2)** μτφ. ραγδαία πτῶσις, μείωσις : **κατρακύλημα τῆς δραχμῆς τῶν ἀξιῶν.**
κατρακύλι (τὸ) δημ. ὄργανον δι' οὗ ὑποβοηθοῦμεν τὴν μεταφορὰν βαρέων ἀντικειμένων διὰ κυλήματος αὐτῶν· **2)** ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας βαρέων ἀντικειμένων τροχίσκος, χρησιμεύων πρὸς εὔκολον μετακίνησιν αὐτῶν, καρούλι· **3)** τόπος κατάλληλος δι' ὀλίσθησιν, κύλισιν πρὸς τὰ κάτω· πρβλ. κατρακύλα 2).
κατρακύλισμα (τὸ) δημ. κατρακύλημα βλ.λ.
κατρακυλιστά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον κατρακυλιστόν, διὰ κατολισθήσεως.
κατρακυλιστός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ κατολισθήσεως, κατρακυλίσματος μετακινηθεὶς ἢ μετακινούμενος.
κατρακυλῶ-άω δημ. κυλίομαι πρὸς τὰ κάτω, κατέρχομαι συρόμενος : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 66 **σύγνεφο, ἀπὸ κεῖνα ποὺ κατρακυλῶντας ρυθμικὰ τὸν λιγάστερο θόλο·** || εἰδ. ἐπὶ ὕδατος, χύνομαι : Ἐφταλ.Ὀδ.Ε 71 **τέσσερες βρύσες ἄσπρο νεράκι χύναν, μὰ καθεμιὰ κι ἀλλοῦ κατρακυλοῦσε·** || καταπίπτω ταχέως κυλιόμενος : **κατρακύλησε ἀπὸ τὴ σκάλα·** **2)** μτβ. μεταθέτω διὰ κυλίσεως, μετακινῶ : **κατρακυλῶντας ἐπήγαμε τὴν πέτρα ἕως ἐκεῖ·** **3)** μτφ. ἀναγκάζω τινὰ νὰ ὑποστῇ ραγδαίαν πτῶσιν, μείωσιν σωματικήν, ἠθικήν, οἰκονομικήν, ἢ ὑφίσταμαι ὁ ἴδιος αὐτάς : **τὸν κατρακύλισε ἡ ἀρρώστια·** κ. ἀμτβ. : **κατρακυλοῦν οἱ μετοχὲς τῆς δεῖνα ἑταιρείας·** **4)** καταβάλλω χρηματικὸν ποσόν, ἀποδίδω ἀντικείμενόν τι : **κατρακύλα μου τὸ νοίκι - τὸ μολύβι.**
κατραμάς (ὁ) δημ. κ. **κατρανάς** ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν κατράμι ἢ κατράνι διὰ τὴν ἐπάλειψιν πλοίων, τροχοφόρων κτλ.
κατράμι(ον) (τὸ) νεώτ., δημ. κ. **κατράνι** ρευστὴ πίσσα, προϊὸν ἀποστάξεως ρητινούχων ξύλων.
κατραμίζω δημ. ἐπαλείφω μὲ πίσσαν, πισσώνω : Βλαστ.Συνμ.48 ἐν λ. βάφω.
κατραμόνερο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. προϊὸν λαμβανόμενον δι' ἐμβροχῆς ρευστῆς πίσσης ἐλάτης ἐν ἀπεσταγμένῳ ὕδατι.
κατραμόπανο (τὸ) δημ. ναυτ. κατραμισμένον ὕφασμα ἐκ καννάβεως χρησιμοποιούμενον ὡς ἀδιάβροχον ἐπικάλυμμα.
κατραμόχαρτο (τὸ) δημ. χάρτης χανδρὸς ἠλειμμένος διὰ πίσσης ἐν χρήσει ὡς ἐπικάλυμμα, ἄ. πισσόχαρτο.
κατράμωμα (τὸ) δημ. ἡ ἄλειψις ἢ ἐμπότισις μὲ πίσσαν : **κατράμωμα τοῦ στύλου.**
κατραμώνω δημ. ἀλείφω, ἐμποτίζω διὰ πίσσης, πισσώνω : **κατράμωσε τὸ στῦλο γιὰ νὰ μὴ σαπίσῃ.**
κατράνι (τὸ) δημ. δ.τ. τῆς λ. κατράμι βλ.λ.
κατραπακιά (ἡ) δημ. κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς διὰ τῆς παλάμης, κατακεφαλιά, καρπαζιά : **πάφε, γιατὶ θὰ φᾷς κατραπακιά.**
κατραπακίζω δημ. κ. **κατραπακιάζω** κτυπῶ διὰ κατραπακιᾶς, καρπαζιᾶς, καρπαζώνω.
κατραπακώνω δημ. δ. τ. τοῦ κατραπακίζω βλ.λ. : Βλαστ.Συνμ.68.

κατρεύς-έως (ὁ) μτγν. Ἰνδικὸν πτηνόν, πιθ. εἶδος φασιανοῦ : Στράβ.15,69,15 **λαμπρότατον δὲ κατὰ τὴν ὄψιν .. τὸν καλούμενον κατρέα.**
κατρέφτης (ὁ) δημ. καθρέπτης βλ.λ.
κατρεφτίζω δημ. καθρεπτίζω βλ.λ.
κατρίνι (τὸ) (Ἰταλ.) δημ. νόμισμα ἰσχῦον **ἐν** Ἑπτανήσῳ ἐπὶ Βενετοκρατίας.
κάτροπον (τὸ) π. Ἡσ. δωρ. ἀντὶ κατάτροπον βλ.λ.· Ἡσ. «κάταντες».
κάτροπτον (τὸ) Ἐπιγρ. κάτοπτρον.
κατρός (ὁ) Ἡσ. «κακός».
κάτσα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν τριχόνημα τὸ βολβοκώδιον.
κατσαβίδι (τὸ) δημ. ἐργαλεῖον πρὸς κοχλίωσιν ἢ ἀποκοχλίωσιν βλ.λς, κοχλιοστρόφιον, βιδολόγος.
κατσάβραχα (τὰ) δημ. τραχεῖς, αἰχμηροὶ βράχοι, πετρώδη, δύσβατα ἐδάφη : Παπαδ.Φόν.201 **τὴν τρέχουσαν ἐπάνω εἰς τὰ κατσάβραχα μ' αἱματωμένους τοὺς πόδας.**
κατσάδα (ἡ) δημ. σφοδρὰ ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις : φρ. **ἔφαγα μιὰ κατσάδα** (σφοδρῶς ἐπετιμήθην).
κατσαδιάζω δημ. σφοδρῶς ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ· **2)** ρηματ. π. κατσάδιασμα.
κατσάδιασμα (τὸ) δημ. ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις.
κατσάκης (ὁ) δημ. (τουρκ.) φυγόστρατος· **2)** λαθρέμπορος.
κατσάκικος-η-ο (τουρκ.) δημ. ὁ ἐκ λαθρεμπορίου προερχόμενος : **καπνὸς κατσάκικος.**
κατσαμάκι (τουρκ.) δημ. λαθραία δραπέτευσις, ὑπεκφυγὴ ἀπὸ ὡρισμένων καθηκόντων : **τὸ στέλνομε στὸ σκολειό, μ' αὐτὸ μᾶς κάνει κατσαμάκια·** **2)** προσποιητή, ἐξεζητημένη προσπάθεια πρὸς ὑπεκφυγήν, ἀκκισμός, νάζι.
κατσαμακλοῦ (ἡ) δημ. ἡ τοὺς ἀκκισμοὺς συνηθίζουσα, ναζιάρα, ποὺ κάνει κατσαμάκια βλ.λ.2)
κατσαμπούνα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κώνειον τὸ στικτόν.
κατσαμπρόκος (ὁ) δημ. ἐργαλεῖον αἰχμηρὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ὑποδηματοποιοῖς διὰ τὴν διάνοιξιν ὀπῶν εἰς τὰ καττύματα.
κατσάνος (ὁ) δημ. πλανόδιος μικρέμπορος, γυρολόγος, πραματευτής.
κάτσαρα (τὰ) δημ. τὰ φρύγανα.
κατσάρι (τὸ) δημ. συνήθ. ἐν χρ. κτ. πληθ. **κατσάρια** παλαιὰ ὑποδήματα χρησιμοποιούμενα ἀντὶ ἐμβάδων· **2)** μτφ. χαρακτηρισμὸς γυναικὸς ὑβριστρίας καὶ κακολόγου, συνήθ. ἀτημελήτου καὶ ρυπαρᾶς.
κατσαρίδα (ἡ) δημ. τὸ ἔντομον βλάττη βλ.λ.2), ἄ. μαυρομαμούνα.
κατσαρόλα (ἡ) (Ἰταλ.) δημ. μαγειρικὸν χάλκινον σκεῦος ἀβαθές, μετὰ μιᾶς μακρᾶς ἢ δύο μικρῶν λαβῶν.
κατσαρομάλλης (ὁ) δημ., θηλ. **κατσαρομάλλα** κ. **κατσαρομαλλοῦσα,** οὐδ. **κατσαρομάλλικο** οὐλόθριξ, ποὺ ἔχει κατσαρά, σγουρὰ μαλλιά : **κατσαρομάλλικο παιδί, - κατσαρομάλλα προβατίνα.**
κατσαρόμαλλος-η-ο δημ. κ. **κατσαρομάλλης** βλ.λ.
κατσαρός-ή-ό δημ. ἐπὶ τριχῶν, νημάτων, ὁ συνεστραμμένος, ὁ κατὰ ἕλικας ἐσχηματισμένος, οὖλος, σγουρός : **κατσαρὰ μαλλιά, - κατσαρὴ τρίχα·** || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων συνεστραμμένα τὰ φύλλα : **κατσαρὰ ραδίκια·** **2)** οὐλόθριξ, κατσαρομάλλης, σγουρομάλλης.
κατσάρω δημ. ναυτ. μαζεύω τὰ ἱστία· **2)** τίθεμαι εἰς καταδίωξιν πλοίου· **3)** κ. ἀμτβ. ἰδίως ἐπὶ νεφῶν, δρομῶ πρός τινα διεύθυνσιν.
κατσάρωμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατσαρώνω βλ.λ., βοστρύχισις.

κατσαρώνω δημ. βοστρυχίζω, καθιστῶ οὖλον, κάνω σγουρό, κατσαρό : **ἐκατσάρωσε τὰ μαλλιά της**· **2)** κ. ἀμτβ. γίνομαι κατσαρός, οὖλος· **3)** ἐπὶ φυτῶν, ἑλικοειδῶς ἀναρριχῶμαι· **4)** ρηματ. π. κατσάρωμα, κατσαρωτός.
κατσαρωτός-ή-ό δημ. οὖλος, κατσαρός, σγουρός.
κατσαφάνα (ἡ) (ἀφάνα) δημ. τὸ φυτὸν γενίστη ἡ ἀκανθόκλαδος, ἄ. ξυλάγκαθο, ξυλαφάνα.
κάτσε δημ. προστ. τοῦ ἀορ. τοῦ κάθημαι.
κατσί (τὸ) δημ. τὸ γατί.
κατσιάζω δημ., ἀόρ. **(ἐ)κάτσιασα,** μτχ. παθ. παρακ. **κατσιασμένος,** ἰσχνοῦμαι, ρυτιδοῦμαι, περιπίπτω εἰς μαρασμόν, ἀποβάλλω τὴν ζωηρότητά μου, μαραζώνω, ζουριάζω, ἰδίως ἐπὶ γαλῶν, κυνῶν· || ὁμ. κ. ἐπὶ φυτῶν· **2)** κ. μτβ. γίνομαι αἴτιος νὰ ἰσχνανθῇ τις ἤ τι, νὰ χάσῃ τὸ σφρῖγός του : **μὴν τὰ πιάνῃς πολὺ στὰ χέρια σου τὰ κοτοπούλια, γιατὶ θὰ τὰ κατσιάσῃς**· **3)** ρηματ. π. κάτσιασμα.
κάτσιασμα (τὸ) δημ. ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατσιάζω βλ.λ., ἀπίσχνανσις, μαρασμός, ζούριασμα, ζάρωμα.
κατσιβελιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ κατσίβελου βλ.λ.2)· **2)** πρᾶξις ἁρμόζουσα εἰς κατσίβελον, ἀτσίγγανον.
κατσίβελος (ὁ) δημ.,θηλ. **κατσιβέλα** ἀτσίγγανος, γύφτος· **2)** κ. μτφ. ἄνθρωπος ἔχων τὰς ἰδιότητας τῶν ἀτσιγγάνων, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς νομαδικόν, πλάνητα βίον : Ψυχάρ.Ταξ.86 **οἱ Ἀγαρηνοὶ εἶναι νομάδες ἤ, σὰν ποὺ λέμε, κατσιβέλοι**· **3)** ὁμ. ρυπαρός, ἀκάθαρτος, ἀκατάστατος, εὐχρ. εἰς τὸν θηλ. τ. : **μιὰ κατσιβέλα, νὰ σοῦ κάνῃ τὴν καμπόσῃ.**
κατσίδα (ἡ) δημ. κ. κασίδα βλ.λ.
κατσίδης (ὁ) δημ. κ. κασίδης βλ.λ.
κατσιδιάρης (ὁ) δημ. κ. κασιδιάρης βλ.λ.· **2)** ὀνομ. εἰδῶν τινων τοῦ φυτοῦ ἐχίου βλ.λ.
κατσιδοπίρναρο (τὸ) δημ. κ. **-πούρναρο** τὸ δένδρον δρῦς ἡ κοκκοφόρος, ἄ. πρινάρι, πουρνάρι, ἀπρινιά, κατσιπρῖνος.
κατσιδόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν μικρομερὶς ἡ Ἰουλιανή, ἄ. ὕσσωπος, ἔασαφο, ἄγριο τσάϊ.
κατσίκα (ἡ) δημ. ὀνομ. τοῦ ζῴου αἲξ ἡ κοινή, ἄ. γίδα : Χατζόπ.Ἀπλ.Τρ.27,1 **καὶ μιὰ κατσίκα ἀπ' τὶς πολλὲς παράμερα ἀλαργεύει**· **2)** μτφ σκωπτ. προσων. γυναικός.
κατσικάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κατσίκι βλ.λ., τὸ νεογνὸν τῆς αἰγός, ἐρίφιον : δ.τραγ. **δυὸ πρόβατα τῆς ἔδωσε καὶ τρία κατσικάκια.**
κατσικάρης (ὁ) δημ. ποιμὴν αἰγῶν, γιδάρης.
κατσικάς (ὁ) δημ. ποιμὴν αἰγῶν, αἰγοβοσκός, γιδάρης· **2)** καλλικάντζαρος βλ.λ.
κατσικήσιος-α-ο δημ. ὁ τῆς αἰγός, τῆς κατσίκας, ὁ ἐξ αἰγὸς προερχόμενος : **κατσικήσιο κρέας - γάλα - τομάρι.**
κατσίκι (τὸ) δημ. ἐρίφιον : Χατζόπ.Ἀπλ.Τρ.27,3 **στὰ θάμνα σκόρπια βόσκουνε . . τὰ κατσίκια.**
κατσικλάρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν τριφύλλιον τὸ στενόφυλλον.
κατσικοκλάστης (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν στεφανίσκος ὁ πηγανοειδής, ἄ. τσακουνοκλάστης.
κατσικοκλέφτης (ὁ) δημ.,θηλ **-κλέφτρα** κλέπτης αἰγῶν· || κτ. ἐπέκτ. ζῳοκλέπτης.
κατσικοπόδαρος-η-ο δημ. ἄ. συνηθέστ. κατσικοπόδης βλ.λ.· **2)** εἰδ. ὡς οὐσ. ὁ καλλικάντζαρος βλ.λ., συνήθ. κτ. πληθ. : ἐξόρκ. ἐπῳδὸς **ἄϊ, κατσικοπόδαροι, ἁγιάζω καὶ χαθῆτε**· **3)** κτ. εὔφημ. ὁ διάβολος· πρβλ. χλιός, ἐξαποδῶ· **4)** κτ. ἐπέκτ. ἄνθρωπος οὗ ἡ παρουσία ἢ ἡ μεθ' οὗ συνάφεια θεωρεῖται πρόξενος κακοτυχίας, κακοήσκιωτος, χουρσούζης.
κατσικοπόδης-α-ικο δημ. κ. **κατσικοπόδαρος** ὁ ἔχων πόδας αἰγός, κατσίκας, αἰγοπόδης· πρβλ. τραγοπόδης, τραγοπόδαρος· || εἰδ. ὡς σκωπτ. χαρακτηρισμὸς ἀνθρώπων ἐχόντων λίαν ἰσχνὰς κνήμας, εἰδ. ἐπὶ γυναικῶν : δ.δίστ. **κατσικοπόδα ἡ μάννα σου, πρησκοίλης ὁ γονιός σου,) πῶς δμορφη κορμοστασιὰ μπορέσαν νὰ σοῦ δώσου.**
κατσί(ον) μσν. ὑποκορ. τοῦ κάτης, μικρὰ γαλῆ, γατάκι· κ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. : Χρον.Μορ.2932 **ἐφάγασιν τοὺς ποντικούς, ὁμοίως καὶ τὰ κατσία.**
κατσιποδιά (ἡ) δημ. (κτ. συγκ. τοῦ κατσικοποδιά) ἡ ἰδιότης τοῦ κατσικοπόδαρου βλ.λ.4), ἀτυχία εἰς δαιμονικὴν ἐπήρειαν ὀφειλομένη· || γεν. κακοτυχία ἔν τινι ἐνεργείᾳ, ἔν τινι ἐπιδιώξει, γουρσουζιά· **2)** δυστροπία, κακοβουλία : **ἄρχισες πάλι τὶς κατσιποδιές σου.**
κατσιποδιάζω δημ. δυστροπῶ, κακοπίστως παρεμβάλλω δυσχερείας ἢ ἀμφισβητῶ ἢ ὑπεκφεύγω ὑποχρέωσίν μου· || μεμψιμοιρῶ ἀναιτίως, γκρινιάζω· **2)** ἐπὶ ὑποθέσεων ἐμπορ(ου, ἐπιχειρήσεων κττ. ἐμπίπτω εἰς δυσχερείας.
κατσιπρινιά (ἡ) δημ. κ. **κατσιπρῖνος** τὸ δένδρον δρῦς ἡ κοκκοφόρος, ἄ. ἀπρινιά, πρινάρι, πριναρόδεντρο.
κατσουκοελάρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν τριφύλλιον τὸ στενόφυλλον, ἄ. γαϊτονούρα.
κατσούλα (ἡ) δημ. κωνικὴ καλύπτρα τῆς κεφαλῆς ἀποτελοῦσα μέρος μανδύου, ἐπανωφορίου ἢ κάπας, ἐπίκρανον, ἄ. κουκκούλα· **2)** πτυκτὸν στέγασμα ἁμάξης ἐκ δέρματος, ἀδιαβρόχου ἢ μουσαμᾶ· **3)** τὸ φυτὸν φευδέβενος ὁ κρητικός, ἄ. οὐρὰ ἀπ' τὴν ἀλεπού, ἀρχοντόξυλο.
κάτσουλας (ὁ) δημ. τὸ πτηνὸν αἰγοθήλης ὁ εὐρωπαϊκός.
κατσουλάτος-η-ο δημ. ὁ καταουλωτὸς βλ.λ.
κατσουλιέρης (ὁ) δημ. κ. **κατσουλιανὸς** κ. **κατσουλογιάννης** κορυδαλλὸς ὁ λοφιοφόρος.
κατσουλίτσα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸ ἀρίσαρον τὸ κοινόν, ἄ. λύχνος, δρακοντιά, κορακόχορτο.
κατσουλωτός-ή-ό δημ. ὁ φέρων λοφίον, κατσούλαν : παροιμ. **διάφορο κατσουλωτό, ζημιὰ ὁλοστρόγγυλη** (ὅτι ἡ ἐπιδίωξις μεγάλων κερδῶν, ἀποβαίνει εἰς βάρος τοῦ ἐπιζητοῦντος αὐτά).
κατσούτσης (ὁ) δημ. σκωπτ. ἐπων. τῶν Ἀλβανῶν· || μετων. ὁ λίαν συμφεροντολόγος.
κατσούφης-α (ἡ -ισσα)-ικο δημ. κατηφής, δύσθυμος, σκυθρωπός : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.76 **ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔμεινε βουβός, κατσούφης.**
κατσουφιά (ἡ) δημ. ἡ κατήφεια.
κατσουφιάζω δημ. σκυθρωπάζω, γίνομαι κατηφής, κατσούφης, δυσθυμῶ : **μόλις εἶδε τὸ λογαριασμὸ κατσούφιασε,** Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.77 **κατσούφιασε ὁ κακομοίρης καὶ δὲ βγάνει ἄχνα,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 66,ΙΙ **βράδιασε· κατσουφιάζουν τὰ νερὰ | σὰν ὄψη χολιασμένου**· **2)** ρηματ.π. κατσουφιάρης, κατσούφιασμα.
κατσουφιάρης-α-ικο δημ. ὁ συνήθως κατηφής, σκυθρωπός, κατσούφης.
κατσούφιασμα (τὸ) δημ. ἡ κατήφεια, σκυθρωπότης.
κατσώνω δημ. ἀποκρύπτω κλοπιμαῖον.
κάττα (ἡ) μτγν., σχόλ. **κάττος,** ἰδιωμ. **κάτ(τ)α** ἡ γαλῆ, γάτα : Εὐάγρ.6,24 **αἴλουρον ἣν κάτταν ἡ συνήθεια λέγει.**
καττά δωρ. ἀντὶ τοῦ **κατὰ τά** : Συνθ.π.Θουκ.5,79 **ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις δίκας διδόντες καττὰ πάτρια,** Χρησμ.π.Δημ.531· || οὕτω κ. **καττάδε** ἀντὶ τοῦ **κατὰ τάδε** : Συνθ.π.Θουκ.5,77.
καττάνυσαν ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ κατατανύω.
κάττης (ὁ) Σουϊδ. ὁ κάττος βλ.λ.
καττίτερος (ὁ) ἀττ. τ. τοῦ κασσίτερος βλ.λ.
κάττος (ὁ) σχόλ. ἡ κάττα βλ.λ., ἡ γάτα, ὁ γό-

τος· Σχόλ.Καλλ.Δημ.110 «τὸν αἴλουρον· τὸν ἰδιωματικῶς λεγόμενον κάττον».

κάττυμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ., ἀττ. τ. ἀντὶ κάσσυμα βλ.λ.· || νεώτ. λ. χρησιμοποιουμένη ἰδ. ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ἡ σόλα ὑποδήματος, τεμάχιον πετσίου πρὸς ἀντικατάστασιν φθαρείσης σόλας : **θά βγῶ στὴν ἀναφορά δι' ἀντικατάστασιν τῶν καττυμάτων μου.**

καττυματοποιός (ὁ) Ἐπιγρ. πιθ. ἐπιδιορθωτὴς ὑποδημάτων, μπαλωματής.

καττύς-ύος (ἡ) τεμάχιον βύρσης, δέρματος Πολυδ.Ι,166 «σμινύη καττύς, δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ» : Ἀριστφ. ἀπ.285.

καττύω κασσύω βλ.λ.

κατυβρίζω ἰων ἀντὶ καθυβρίζω βλ.λ.

κατύπερθε ἐπίρρ. ἰων. ἀντὶ καθύπερθε βλ.λ

κατυπέρτερος-α-ον ἰων ἀντὶ καθυπέρτερος.

κατυπνῶ-όω ἰων. τ. ἀντὶ καθυπνῶ βλ.λ.

κατυφαίνομαι μσν. κοσμοῦμαι, στολίζομαι : Βί.Ἀλεξ.3416 **χρυσῷ . . καλῶς κατυφασμένον.**

κάτω ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κάτου** εἰς σημεῖον κατώτερον, χαμηλότερον, εἰς ἐπιφάνειαν βαθυτέραν, εἰς ἐπίπεδον ὑποκείμενον, χαμηλά : Ἰλ. Ρ 136 **πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται,** Ὀδ. Ψ 91 **ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν ἧστο κάτω ὁρόων,** Αἰσχ.Πρ.74 **χώρει κάτω,** Πάπ. **κάτω ἆξαι, - κατέβα κάτω στὸ ὑπόγειο, - πρέπει νά 'ρθοῦν πιὸ κάτω τὰ μανίκια·** μτ. γενικ. κ. ἐμπροθ. : Ἡρ. 8,53 **οἱ μὲν ἐρρίπτεον ἑωυτοὺς κατὰ τοῦ τείχεος κάτω,** Εὐρ.Κύκλ.448 **πετρῶν ὤσαι κάτω,** Ἀριστφ.Πλ.238 **κατώρυξέν με κατὰ γῆς κάτω·** κ. δημ. μτ. αἰτ. ἐμπροθ. : **τὸν πέταξε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο·** || κ. ἐνάρθρ. ὡς ἐπίθ. ὁ εἰς χαμηλότερον, κατώτερον σημεῖον ὢν : Πλάτ.Νόμ.794D **τὰ κάτω τῶν μελῶν,** Ἀριστλ.Μετ.360b,4 **ἡ κάτω κοιλία, - ὁ κάτω ὄροφος, - τά κάτω ἄκρα·** **2)** χαμαί, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τὸ δάπεδον, χάμω : Σοφ.Ἀντ.527 **φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη, - ἔρριξε κάτω τὰ μάτια της** (κοίταξε χάμω), **- στρώσαμε καὶ κοιμηθήκαμε κάτω, - κυλίστηκαν κάτω στά χώματα·** || δθ. φρ. **τὸν ἔβαλε κάτω** τὸν κατενίκησε, τὸν ὑπερτέρησε· κ. μτφ. : **στὶς ἐξετάσεις τοὺς ἔβαλε ὅλους κάτω·** **3)** ὑπό, ὑποκάτω, κάτωθεν, μτ. γενικ. : Αἰσχ.Εὐμ. 1023 **εἰς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους,** αὐτ.Ἀγ.871, Σοφ.ΟΤ 968 **ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς·** κ. νεώτ. **κάτω τῆς κοιλιακῆς χώρας·** || κ. δημ. μτ. αἰτ. ἐμπροθ.: **ἦταν κρυμμένος κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι - κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, - τὸν ἐχτύπησε κάτω ἀπ' τὸ στομάχι,** Σολωμ.Δυὸ Ἀδέλφια 16,2 **προσκέφαλο κόκκινο | τῆς κεῖται ἀπὸ κάτου·** **4)** εἰς ἔδαφος χαμηλότερον ἢ γεωγραφικῶς νοτιώτερον, παράλιον (ἐν σχέσει πρὸς τὰ μεσόγεια) ἢ πεδινὸν (ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὀρεινά) : Θουκ.Ι,7 **ὅσοι . . κάτω ᾤκουν,** αὐτ.Ι,120 **τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους εἰδέναι χρὴ ὅτι, τοῖς κάτω ἢν μὴ ἀμύνωσι,** Πάπ. **κάτω εἰς Βαβυλῶνα,** δ.τραγ. **κάτω στὸ γιαλό, κάτω στὸ περιγιάλι, - κάτω στὸν κάμπο καὶ στὴν καλαμιώνα,** Χατζόπ.Βρ.Θρ.8,6 **ὁ δρόμος κατὰ τὸ γιαλό, | ἔρμος κι ἀπέραντος στὸ μάκρεμά του, | ποὺ χάνεται στὰ δάση κάτου,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 18,26 **καὶ νεράιδες ξεγελοῦν | ἄγουρους καὶ τοὺς φιλοῦν | κάτου στ' ἀκρογιάλια,** Σημηρ.Ἀστρ.21 **οἱ γαλέρες ἦταν ἀραγμένες κάτω στὸν κόρφο·** || κ. ὡς ὅρος γεωγρ. χαρακτηρίζων τὴν πρὸς νότον ἢ πρὸς τὰ παράλια κειμένην ἔκτασιν χώρου : Πλούτ. Αἰμ.9 **ἡ κάτω Γαλατία,** Πάπ. **ἐπίτροπος Μυσίας τῆς κάτω, - ἡ κάτω Ἰταλία, - ἡ κάτω Αἴγυπτος·** **5)** εἰδ. ἐν τῷ ὑποκειμένῳ τῆς γῆς κόσμῳ, ἐν τῷ Ἅδῃ : Σοφ.Αἴ.660 **τόδ' ἔγχος . . νὺξ Ἅιδης τε σῳζόντων κάτω,** αὐτ.ΟΚ1563 **τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα·** δθ. κ. ἐνάρθρ. ὡς ἐπίθ. : Πλάτ.Φαιδ.112C **εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ κάτω καλούμενον,** Παλαμ.Τάφ.25,6 **κι ἃ διψάσῃς μὴν τὸ πιῇς ἀπὸ τὸν κάτου κόσμο | τὸ νερὸ τῆς ἀρνησιᾶς·** ὁμ. **οἱ κάτω** οἱ ἐν τῷ Ἅδῃ : Σοφ.Αἴ.865 **τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι,** αὐτ.Ἀντ.75 **ἐπεὶ πλείων χρόνος ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε,** αὐτ.Ἠλ 292 **μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί,** Εὐρ.Ἀλκ.851 **εἶμι τῶν κάτω Κόρης ἀνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους·** || ὁμ. ἐν τῇ γῇ, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τοὺς οὐρανίους κόσμους : ΠΔ Ἐξ.20,4 **ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω,** Σολωμ.Εἰς Μοναχὴν 56 **Ἔρως καὶ Χάρος πάντοτε δουλεύουν ἐδῶ κάτου·** **6)** ἐν χρον. σημ. μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, μεταγενέστερον, βραδύτερον : Αἰλ.ΠΙ 5,13 **ἐπὶ Θησέως καὶ τῶν Κοδριδῶν κάτω,** αὐτ.3,17· δθ. κ. **οἱ κάτω χρόνοι** : Πλούτ.Κοριολ.25· || **οἱ κάτω** οἱ μεταγενέστεροι, οἱ νεώτεροι, οἱ νέοι, ἀντίθ. οἱ πάλαι : Λουκ.Ἱππ.1 **τῶν πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα . . , τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον·** **7)** νεώτ. κ. δημ. ὀλιγώτερον : **ἡ περιουσία του δὲν εἶναι κάτω τῶν 10 ἑκατομμυρίων, - δὲ δέχεται νὰ δουλέψῃ μὲ μεροκάματο κάτω ἀπὸ 60 δραχμές, -εἶναι κάτω ἀπὸ 30 χρόνων·** **8)** ἐν διαφ. ἐκφοραῖς, φράσεσι καὶ σημασίαις : **ἄνω κάτω** ἐν μεγάλῃ ἀταξίᾳ, ἀσυναρτησίᾳ, φύρδην, μίγδην : Δημ. 263 **τῶν μὲν οὖν νόμων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω κυκῶν ἔλεγε·** || δημ. ἐν συνεκφ. μτ. ἄλλ. ἐπιρρ. ἐν φρ. **ἐδῶ κάτω, - ἐκεῖ κάτω** (πέραν)· **πάνω κάτω** (περίπου) : **ἤμαστε πάνω κάτω ἑξῆντα ἄνθρωποι·** ὁμ. **στὸ κάτω κάτω ἢ στὸ κάτω τῆς γραφῆς** διὰ νὰ κάμω χρῆσιν καὶ τοῦ τελευταίου ἐπιχειρήματος, γιὰ νὰ πῶ καὶ τὸ τελευταῖο : Ἀρτ.Βατοπ.1,35 **μὰ στὸ κάτω τῆς γραφῆς τί τὴ θέμε τέτοια ζάλη;** ὁμ. φρ. **παίρνω τὴν κάτω βόλτα** (ἡ κατάστασίς μου ἐπιδεινοῦται)· **τὰ ρίχνω κάτω** (ὑποχωρῶ, παραιτοῦμαι)· **πέφτω κάτω** (ἀσθενῶ, μένω κλινήρης)· || ὡς ἐπιφών. ἀποδοκιμασίας : **κάτω οἱ λωποδῦτες, -κάτω οἱ πουλημένοι·** || ὁμ. ὡς ἀπειλητικὴ προσταγή : **κάτου τὰ χέρια, - κάτω τὸ περίστροφο, γιατί . . ,** Βαλαωρ.Διάκ.6,42 **κάτου τ' ἅρματα·** **9)** συγκρ. κατωτέρω κ. ὑπερθ. κατωτάτω βλ.λς.

κατωβλεποῦσα (ἡ) δημ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ πρὸς τὰ κάτω βλέπουσα, ἡ χαμηλοβλεπούσα.

κατωβλέπων-οντος (ὁ) μτγν. κ. **κατώβλεφ** κ. κτ. οὐδ. **τὸ κατώβλεπον** ὄνομα ζῴου, εἴδους ἀφρικανικοῦ βουβάλου : Αἰλ.ΖΙ 7,5.

κατώβλεφ-επος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατωβλέπων βλ.λ. : Ἀλέξ.Μύνδιος π.Ἀθήν.221Β **τὴν γοργόνα τὸ ζῷον καλοῦσιν οἱ ἐν Λιβύῃ νομάδες, ὅπου καὶ γίνεται, κατώβλεπα·** **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν κοιλοκέρων τῆς οἰκογ. τῶν **ἀντιλοπιδῶν.**

κατώγαιος-ον μτγν. κατάγειος βλ.λ.: Ἀλέξ.Τραλλ. Πυρ.4 **κατώγαιον οἴκημα.**

κατώγειος-ον κατάγειος βλ.λ. : Γεωπ.9,22,2.

κατώγειον (τὸ) νεώτ., μσν. κ. δημ. **κατώγι(ν)** τὸ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐκτισμένον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς διαμέρισμα οἰκίας, ὑπόγειον, τὸ χρησιμεῦον συνήθως ὡς ἀποθήκη : **εἰς τὸ κατώγειον τῆς οἰκίας ὑπῆρχεν ἐργοστάσιον κιβδηλοποιΐας, - ἡ ἔπαυλις εἶχε μεγάλα κατώγεια ἅτινα ἐχρησίμευον ὡς οἰναποθῆκαι·** **2)** εἰδ. ἐπὶ διωρόφου ἀγροτικῆς οἰκίας, τὸ ἰσόγειον τὸ χρησιμεῦον ὡς ἀποθήκη τῶν προϊόντων ἢ ὡς στάβλος.

κατωγενῆ πετρώματα νεώτ. γεωλ. ἀντὶ ἐξωγενῆ πετρώματα βλ.λ.

κατώγεως Σουΐδ. κατόγειος βλ.λ.

κατώγι(ν) (τό) μσν., δημ. κ. **κατῶϊ,** τὸ κατώγειον : Πρόδρ.Ι,280 **ὀκάτι πῶς ἐγίνοταν κτύπος εἰς τὸ κατώγιν,** Ἐρωτόκρ.3,387 **εἰς τὴν ὀπίσω της μερὰ στοῦ κατωγιοῦ τὰ πλάγια,** Κρυστ.Τραγ. τοῦ Τρύγου 8 **μέσ' στὰ κατώγ(ε)ια τὰ βαθιὰ σάν μόσχο νά τό κρύφω,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 12,15 **μὲ τὰ λόγια μάνο οἱ γέροι χτιοῦν ἀνώγια καὶ κατώγια·** κ. παροιμ. **ὁ Μανώλης μὲ τά λόγια χτίζει ἀνώγια καὶ κατώγια** (ἐπὶ οἰσιοδόξων ἀέργων), φρ. **μαντζουράνα στό κατώγι, γάϊδαρος στά κεραμίδια** (ἐπὶ ὁμιλίας ἀσυναρτήτου).

κατωδοντίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογ. ἑρπετῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ὀφιδίων· **2)** ὁμοιογένεια θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν κητῶν.

κατώδους-οντος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θαλασσίων θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κατωδοντιδῶν.**

κατωδρομῶ δημ ὁρμῶ, τρέχω πρὸς τὰ κάτω : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 138 **ἕνας ἀετὸς ἔτυχε νὰ κατωδρομήσῃ ἐκείνη τὴ στιγμή·** **2)** μτφ. ῥέπω, τείνω εἰς πτῶσιν, ἐκπίπτω, ὅθ. ἐπὶ ἀσθενοῦς, ἔχω ὁρατικὴν ἐπιδείνωσιν τῆς νόσου μου : **κατωδρόμησαν οἱ δουλειές, - ὁ ἄρρωστός μας δὲν ἔχει ἐλπίδες, κατωδρόμησε πιά.**

κατώδυνος-ον μτγν. ὁ εὑρισκόμενος εἰς μεγάλον πόνον ἢ θλῖψιν, ἔχων μεγάλην ὀδύνην : ΠΔ Βασ.Ι,Ι,10 **καὶ αὐτὴ κατώδυνος ψυχή.**

κάτωθεν ἐπίρρ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., σπαν. **κάτωθε** ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω : Ἡρ.3,60 **ὄρυγμα κάτωθεν ἀρξάμενον,** Αἰσχ.Πέρσ.697 **ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον,** Πλάτ.Τίμ.22Ε **τὸ δ' ἐναντίον κάτωθεν πᾶν ἐπανιέναι,** Διήγ.Ἀχιλλ.100 **ἐπάνω[θεν] καὶ κάτωθεν ἀνοικτὸς ὥσπερ λέων·** **2)** ὑποκάτω, ἀντὶ τοῦ κάτω : Πλάτ.Κρατ.408D **τὸ δὲ κάτωθεν τραχὺς καὶ τραγοειδής,** Δημ.629· ‖ εἰδ. ἐν Ἅδου, στὸν κάτω κόσμο : Σοφ.Ἀντ.517 **τίς οἶδε εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε·** **3)** ἐπὶ χρόνου, ὁ μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινων ἀπὸ τοῦδε, ὁ ἐπιών : Πλάτ. Τίμ.18D **τοὺς δ' εἰς τὸ κάτωθεν ἐκγόνους παῖδάς τε ἐκγόνων·** **4)** ὡς ἐπιστημ. ὅρος, τὰ κατώτερα μέλη κατιούσης σειρᾶς γενῶν καὶ εἰδῶν : Ἀριστλ.Τοπ.144a,29· **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. ὡς πρόθεσις μτ. γενικ. ὑποκάτω : Ἱππ.Παθ.15 **κάτωθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ,** Θεόφρ.Σημ.24 **κάτωθεν τῶν ἄκρων, - κάτωθεν τ?.; τραπέζης.**

κατωθεός (ὁ) δημ. ἀ. **χαμωθεός,** δ.γρ. **χαμοθεός** ὁ οἱονεὶ ἐπίγειος θεός, ἰσχυρὸς προστάτης.

κάτωθι ἐπίρρ. νεώτ. κατωτέρω, πιὸ κάτω : **οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, - παρέλαβον τὰ κάτωθι ἀντικείμενα.**

κατωθῶ-έω ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω· Ἡσ. «κατωθήσαντες· καταβαλόντες» : Ἰλ.Π 410 **κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε·** ‖ κ. παθ. Φώτ. «κατωθούμενοι· ἀνατρεπόμενοι» : Φὶλ.2,498.

κατῶϊ (τό) δημ. συγκεκ. γρ. τοῦ κατώγι, κατώγειον βλ.λ. : παροιμ. **τὸ κατῶϊ σάν ἀδειάσῃ, τά σφαλάγγια τὸ γιομίζουν** (τῆς πενίας πολλὰ εἶναι τὰ συνεπόμενα δεινά), Ζερβ.Ἱστ.Ι 126,19 **στοῦ κάστρου τὸ κατῶϊ τραγουδοῦν κι οἱ γύφτοι.**

κατωκάλη (ἡ) νεώζ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κατωκαλιδῶν.**

κατώκαλλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων ἑτεροκέρων τῆς οἰκογ. τῶν **νυκτοϊδῶν.**

κἀτωκάρα (κάρα) ἐπίρρ. μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κατωκέφαλα : Πινδ.άπ.134, Ἀριστφ.Ἀχ. 945 **κατωκάρα κρέμαιτο,** Φὶλ.1,207· **2)** διὰ κατακρημνίσεως, μὲ κουτρουβάλες : Ἀριστφ.Εἰρ. 153 **κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.**

κατωκλινῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον κλίνοντα πρὸς τὰ κάτω, κεκλιμένως : Ἀναστ.Σιν.Ὁδ.44.

κατώλεθρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**

κατωλίθι (τό) δημ. ἀντίθ. ἀπανωλίθι· ἐπὶ τοῦ μύλου ὁ κάτω λίθος, ἡ κάτω πέτρα αὐτοῦ.

κατωλυγίζω δημ. ἐπὶ κλάδων, κάμπτω, λυγίζω πρὸς τὰ κάτω· **2)** ὁμτβ. κάμπτομαι πρὸς τὰ κάτω, κυρτοῦμαι.

κατωμάδιος-α-ον (ὦμος) ὁ ἀπὸ τοῦ ὤμου : Ἰλ. Ψ 431 **ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται** (ῥίπτονται ἀπὸ τοῦ ὤμου, ἐπειδὴ ἡ χεὶρ κρατοῦσα τὸν δίσκον ὑψοῦται ὑπὲρ τὸν ὦμον)· πρβλ. κατωμαδόν· **2)** ὁ φερόμενος, φορούμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου, ὁ ἐξηρτημένος ἀπὸ τῶν ὤμων : Καλλ. Δημ.45, ΑΠλ.4,200.

κατωμαδίς ἐπίρρ. μτγν. κατωμαδὸν βλ.λ. : Ἡρωδιαν.Ι,512.

κατωμαδόν (ὦμος) ἐπίρρ. κ. μσν. ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐπὶ τῆς ῥάχεως, στὴ ῥάχη : Ἰλ.Ο 352 **ὣς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους** (σχόλ. « κατὰ τὸν ὦμον τῶν ἵππων»)· **2)** δι' ἐξαρτήσεως ἐκ τῶν ὤμων : Ἀπολλ.Ρ 2,679, Πάπ. **δωρηθεὶς ἐνετῆσι κατωμαδὸν ἠλέκτροιο,** Ἀνοστ.Γορδ. ἐν Σάθ.3,466 **κατωμαδόν τοσοῦτον ἄρας φορτίον.**

κατωμέρι (τό) δημ. μέρος, πεδινὸς χαμηλὸς τόπος : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.260,Ι **καημὸς στσοῦ νιοὺς ποῦ γεύονται κάτω στὸ κατωμέρι·** **2)** κτ. πληθ. ἐπὶ ἀνθρ. σώματος, τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη μέρη.

κατωμερίτης-ισσα-ίτικο δημ. ὁ ἐκ τῶν πεδινῶν μερῶν καταγόμενος, ὁ καμπίτης, καμπήσιος· πρβλ. κατωχωρίτης.

κατώμερος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀ. κατωμερίτης, κτ. ἀρσ. ὁ ἐκ τῶν πεδινῶν μερῶν, ὁ καμπήσιος· ‖ κτ. οὐδ. ἐπὶ τόπων, ὁ χθαμαλός : Τρισεύγ.86 **βάλτα, περιγιάλια νοτισμένα, κατώμερα,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.139 **κατὰ τὸ κατώμερον εἰς τὸ ὁποῖον ἔβοσκον ἢ ἐκατοικοῦσαν αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀγροδιαίτων.**

κατωμέτωπος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος βραχυούρων μαλακοστράκων τῆς οἰκογ. τῶν **καρκινιδῶν.**

κατώμηλος-ον πάπ. πιθ. ὁ ἐκ τῶν ὤμων κρεμάμενος : **κατώμηλος χιλω(τήρ).**

κατωμίζω ἀνατάσσω ἐξηρθρωμένον ὦμον : Ἱππ. Ἄρθρ.4 **κατωμίζειν ἐς ὀρθόν·** **2)** ῥηματ. π. κατωμισμός.

κατωμίς-ίδος ἀρχ. λεξ., κατὰ πληθ. **κατωμίδες** εἶδος καλύμματος, κουκκούλας δερματίνης προφυλαττούσης την κεφαλὴν ἀπὸ τῆς βροχῆς, ἀνέμων καὶ ψύχους· Ἡσ. **«δέρματα ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤμων φοροῦσιν».**

κατωμισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατωμίζειν βλ.λ. : Γαλ.18(Ι),333.

κατωμιστής (ὁ) Ἡσ. ἐπὶ ἵππου ἐλαττωματίου, ὁ ἀπὸ τῶν ὤμων ῥίπτων ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ἀναβάτην.

κάτωμος-ον (ὦμος) μσν. ὁ ἔχων χαμηλοὺς τοὺς ὤμους : Ἱππιατρ.262 **ἔστω μὴ κάτωμος, συνωμίαν τε ὑψηλοτέραν ἐχέτω καὶ ἴσην.**

κατωμοσία (ἡ) (ὄμνυμι), ἰων. **κατωμοσίη** ἡ ἔνορκος κατηγορία : Ἡρ.6,65 **μετὰ τὴν κατωμοσίην ἐδίωκε ἀνασῴζων ἐκεῖνο τὸ ἔπος.**

κατωμοτικός-ή-όν (ὄμνυμι) μσν. ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς καταφατικὸν ὅρκον : Εὐστ.92,19 **ἀπωμοτικὸν μὲν τὸ μά, κατωμοτικὸν δὲ τὸ νή.**

κατωμοτικῶς (ὄμνυμι) ἐπίρρ. σχόλ. κ. μσν. ἐπὶ ὅρκου, κατὰ καταφατικὸν τρόπον : Σχόλ.Ἀριστφ. Πλ.202, Εὐστ.92,21.

κατώμοτος-ον (ὄμνυμι) ἀρχ. λεξ. ἐπὶ ὅρκου, ὁ διδόμενος εἰς βεβαίωσιν· Ἀρποκρ. ἐν λ. ἐπακτός **«ἔστι δὴ ὅρκου τρία εἴδη, ἐπώμοτος, κατώμοτος καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός».**

κατώμπα (ἡ) νεώτ. βοταν. παλαιὰ ἀμερικανικὴ ποικιλία ἀμπέλου τῆς οἰνοφόρου· **2)** ἀφρώδης λευκὸς οἶνος παρασκευαζόμενος ἐν Ἡν. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς.

κατωνάκη (ἡ) ἔνδυμα εὐτελὲς ἔχον νάκος (γουναρικὸ) περιερραμμένον εἰς τὸ κάτω μέρος, ἐν συνήθ. χρ. ὑπὸ δούλων καὶ ἐργατῶν· Σουΐδ. «χιτὼν δουλικὸς καὶ ἀνελεύθερος», Ἡσ. «δοκοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφιέσασθαι Ἀθηναῖοι τῶν περὶ Πεισίστρατον τυράννων ἐπαναγκασάντων, ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται» : Ἀριστφ.Λυσ.1151 **κατωνάκας φοροῦντας.**
κατωνάκης (ὁ) Σουΐδ. δ.τ. τοῦ κατωνάκη βλ.λ.
κατωνακοφόρος-ον ὁ φέρων κατωνάκην, ὄνομα δούλων ἐν Σικυῶνι : Θεόπομπ.Ἱστ.172 **παρὰ τοῖς Σικυωνίοις κατωνακοφόρους καλεῖσθαι δούλους τινάς.**
κατώνειας κανών (ὁ) νεώτ. νομ. ὅρος, ὁ κανὼν καθ' ὅν, ἐὰν ἐν τῇ διαθήκῃ διάταξίς τις ἦτο ἄκυρος ὅτε ἡ διαθήκη συνετάσσετο, εἶναι ὁμοίως ἄκυρος καὶ ἂν ἀποθανόντος μετὰ χρόνον τοῦ διαθέτου ἤθελον ἐν τῷ μεταξὺ ἐκλείψει οἱ λόγοι τῆς ἀκυρότητος.
κατώξανθος (ὁ) νεώτ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **βουπρηστιδῶν.**
κατωπαδὶς ἐπίρρ. μσν. ἐνωπαδὶς βλ.λ., ἐνώπιον: Παχυμ.ΓΜιχ.Παλ.35**Α κατωπαδὶς ἐκείνων ἵστασθαι.**
κατωπεσμένος-η-ο δημ. ὁ πίπτων ἢ κλίνων πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν γῆν : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.68 **κρίνους μὲ μαλακὸ κατωπεσμένα φύλλα.**
κατωπία (ἡ) (ὄφις) ἀρχ.λεξ. ἡ πρὸς τὰ κάτω βλέψις· ‖ συνεκδ. κατήφεια, λύπη· Ἀπολλ.Λεξ.Ὁμ. «κατηφείη .. ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον κατωπίη ἀντὶ τοῦ κάτω τὰς ὦπας ἔχειν».
κατωπιῶ-άω, ἐπ. μτχ. **κατοπιόων,** ἐπὶ ἵππων, ρίπτω τὰ βλέμματά μου κάτω : ἈριστλΖΙ 604b,11 **τό τε νυμφιᾶν καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχεσθαι ὅταν αὐλῇ τις, καὶ κατωπιᾶν,** Κόϊντ.3,133 **ἧστο κατωπιόων.**
κατωπόμορφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **σιλφιδῶν.**
κατωπὸς-όν (ὤψ) μτγν. κ. μσν. ὁ καταβάλλων καὶ προσηλῶν τὰ βλέμματα εἰς τὴν γῆν ἐκ λύπης, ὁ κατηφής, ὁ τεθλιμμένος : Ἱππιατρ.29,66 **κατωπὸς δὲ γίνεται καὶ λελυπημένος.**
κάτωρ-ορος (ὁ) (ἡ ἑρμηνεία ἀμφ.) : Ὑμν.Ὁμ.5,55 **θάρσει, δῖε κάτωρ, τῷ μῷ κεχαρισμένε θυμῷ.**
κατωραΐζομαι ἰων. ἀντὶ καθωραΐζομαι βλ.λ., σεμνύνομαι.
κατώρης (κῶδ. **κατωρής**) Ἡσ. «κάτω ῥέπων».
κατωρθωμένως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς παθ. μτχ. τοῦ κατορθῶ, ἐπιτυχῶς, εὐτυχῶς : Φιλόπ.Ὑπόμν. Φυσ.142,10.
κατωρὶς-ίδος (ἡ) Ἐπιγρ. κτ. δυϊκ. ταινίαι κρεμάμεναι ἀπὸ στεφάνου : **στέφανος, κατωρίδε δύο.**
κατῶρυξ-ῦχος (ὁ,ἡ) (κατορύσσω) κ. μσν. κ. νεώτ., π. Ὁμ. **κατωρυχὴς** ὁ ἐκ τῆς γῆς ἐξαχθείς, ἐκ λατομείου ἐξορυχθείς: Ὀδ.Ζ 267 ἀγορὴ.. **ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα** (Εὐστ. «κατωρυχέες δὲ οἱ κατορωρυγμένοι, ὅ ἐστι εὖ τεθεμελιωμένοι ἢ ὧν τὸ μὲν κατώρυκται τὸ δὲ ὑπερφαίνεται»), Πολ.7,123 **οἱ κατώρυχες δὲ λίθοι οὓς Ὅμηρος κατωρυχέας λέγει·** ‖ φρ. **τὴν κατώρυγα** (γρ. -υχα) **θεμελίωσιν** παρὰ Φιλ.Βυζ.Θαυμ.6,2 = θεμελίωσιν ἐκ λίθων λελατομημένων· **2)** ὁ ἐσκαμμένος, ὠρυγμένος ἐντὸς τοῦ ἐδάφους : Σοφ.Ἀντ. 1100 **ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες** (ἄφες, ἐξάγαγε ἐκ τοῦ τάφου)· **3)** ἐπὶ προσ., ὁ ὑπογείως διαμένων, τρωγλοδύτης : Αἰσχ. Πρ.452 **κατώρυχες δ' ἔναιον·** **4)** τὸ θηλ. κατῶρυξ ὡς οὐσ. σπήλαιον, τρώγλη ὑπόγειος : Σοφ. Ἀντ.774 **κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι·** **5)** ὁμ. ὑπογείως ἀποτεθειμένος, κεκρυμμένος θησαυρός : Εὐρ.Ἑκ.1002 **χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες·** **6)** ὁμ. θηλ. ὡς οὐσ. πρὸς τὴν γῆν χωρῶν κλάδος δένδρου, ὅθ. γεν. καταβολάς : Θεόφρ.ΦΑΙτ.5,9,11 **κατώρυχες κατιέμενοι,** Στράβ. 15,1,21 **τοὺς κλάδους .. ῥιζοῦσθαι ὁμοίως τοῖς κατώρυξιν, εἶτ' ἀναδοθέντας στελεχοῦσθαι·** **7)** νεώτ. τὸ εἰς τὴν γῆν κατορυσσόμενον ξύλον τῶν στρατιωτικῶν γεφυρῶν.
κατωρύομαι (ὠρύομαι) μτγν. ἐπὶ τῶν κυνῶν, ὠρύομαι, οὐρλιάζω δυνατά : Ἀπολλδ.3,4,4 **οἱ κύνες ἐπιζητοῦντες τὸν δεσπότην κατωρύοντο.**
κατωρυχὴς-οῦς-ές Ὁμ. τ. τοῦ κατῶρυξ βλ.λ.
κατωρύχιος-ον μτγν. ἐπὶ ῥεόντων ὑδάτων, ὁ ὑπογείως ῥέων : Φιλοστόργ.3,10.
κατώρυχος-ον μτγν. ὁ ἐσκαμμένος ἐντὸς τοῦ ἐδάφους : Δίων Κ 56,11 **οἰκήματα κατώρυχα·** **2)** ὁ ζῶν ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ὑποχθόνιος : Φίλ. Μηχ.Βελοπ.82,9· **3)** ἐπὶ ἀστέρων, ὁ ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα : Ἄρατ.510· **4)** Ἐπιγρ. πιθ. τρωγλοδύτης, ὡς ἐπωνύμιον, παρατσούκλι.
κατωσάγονο (τὸ) δημ. ἡ κάτω σιαγών, τὸ ὀστοῦν τῆς κάτω σιαγόνος.
κατωσέντονο (τὸ) δημ. τὸ κάτω σεντόνι τοῦ κρεβατιοῦ, τὸ σεντόνι τοῦ στρώματος, ἀντίθ. ἀπανωσέντονο.
κατώστομος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν **κυπρινιδῶν.**
κατώτατος-η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑπερθετικὸν ἐκ τοῦ ἐπιρρ. **κάτω,** ὁ χαμηλότατος, ὁ κείμενος ὅλως ὑποκάτω : Ξεν.ΚΠ 6,1,52 **τὸ κατώτατον οἴκημα, - οἱ κατώτατοι λίθοι τῶν θεμελίων, - κατωτάτη βαθμὶς τῆς κλίμακος** **2)** νεώτ. μτφ. ἐπὶ ποσοῦ, ἔσχατος, τελευταῖος : **κατωτάτη τιμή,- κατώτατον ὅριον πληρωμῆς·** ‖ ὁμ. νεώτ. ἐπὶ ποιοῦ, τάξεως, ἀξίας, ὁ ἔσχατος, ταπεινότατος, εὐτελέστατος : **ἔλαιον κατωτάτης ποιότητος,** φρ. **ἄνθρωπος τῆς κατωτάτης ὑποστάθμης·** **3)** τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. : Ἡρ.7,23 **οἱ μὲν κατώτατα ἑστεῶτες ὤρυσσον.**
κατωτάτω ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὑπερθ. τοῦ κάτω βλ.λ. εἰς κατώτατον μέρος : Ἡρ.2,125 **τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν.**
κατωτερικὸς-ή-όν ἐπὶ φαρμάκων, ὁ καθαρτικός : Ἱππ.Ἐπιδ.5,20, Γαλ.10,527· **2)** ὁ χρησιμοποιούμενος ὡς ἔνεσις : Ἀρχιγ.π.Ἀέτ.9,42.
κατώτερος-α-ον κ. νεώτ. κ. δημ. συγκρ. ἐκ τοῦ **ἐπιρρ. κάτω** ὁ κείμενος χαμηλότερα ἀπὸ ἄλλον τινὰ ἢ ὁπωσδήποτε χαμηλά, ὁ χαμηλότερος: Ἱππ.Ἀγμ.31, ΚΔ'Ἐφ.4,9 **καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη, - αἱ κατώτεραι βαθμίδες τῆς κλίμακος, - ἡ κατωτέρα τάξις - τὸ κατώτερον ὅριον·** ‖ εἰδ. νοτιώτερον : Βέττ.Βάλ.34,21· ‖ νεώτ. ναυτ. **κατώτερα ἱστία** ὅσα ἀναπετάννυνται ἀμέσως ἄνωθεν τοῦ καταστρώματος, τὰ χαμηλὰ πανιά· **2)** ἐπὶ χρόνου, ὑστερώτερος : Καλλ.Δήμ.130· **3)** νεώτ. ἐπὶ ποσοῦ, ὀλιγώτερος : **κατώτερος μισθός·** ‖ ὁμ. νεώτ. ἐπὶ ποιότητος, τάξεως, ἀξίας, εὐτελέστερος : **ὕφασμα κατωτέρας ποιότητος·** ‖ ὁμ. νεώτ. μτφ. ὑποδεέστερος, ταπεινότερος : **κατώτεροι ὑπάλληλοι** (ὑποδεέστεροι κατὰ βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου), **-κατώτεροι ἀξιωματικοὶ** (οἱ ἀπὸ ἀνθυπολοχαγοῦ μέχρι καὶ λοχαγοῦ),**-κατωτέρα ἐκπαίδευσις** (ἡ διὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου παρεχομένη)· **4)** νεώτ. **κατώτερος ἄνθρωπος** ὁ οὐδὲν εὐγενὲς κίνητρον ἔχων, χυδαῖος τὴν ψυχήν.
κατωτέρω ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. συγκρ. τοῦ κάτω βλ.λ., εἰς κατώτερον μέρος, χαμηλότερα, παρακάτω : Ἀριστφ.Βάτρ.70, Ἀλεξ.173,2· ‖ κ. μτ. γενικ. χαμηλότερα ἐν σχέσει πρὸς ἄλλο μέρος : Ἡρ.8,132 **κατωτέρω Δήλου.**
κατωτέρωθεν (κάτω) ἐπίρρ. **ἐκ** κατωτέρου μέρους, ἐκ μεγαλυτέρου βάθους : Θεόφρ.Φ Αἰτ.3,20,8.
κατωτίδες (αἱ) (οὖς) Ἡσ. πτυχαὶ καλύπτουσαι τὰ ὦτα (ἀμφ.).

κατωτικός-ή-όν μσν. ἐπὶ τόπου, ὁ κάτω, ὁ χαμηλὰ κείμενος, ὁ νοτιώτερος : Εὐστ. π.Δουκαγγ. **κατωτικὰ Ἑλλάδα ὁ κοινὸς λόγος φησίν, ὡς κάτω κειμένων τῶν ἐκεῖ πρὸς τά καθ' ἡμᾶς·** **2)** ὁ ὅλως ὑποδεής : Τζέτζ.ἐν Ἀν.Κρ.3,308 **Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ κατωτικῷ δούλῳ** (διορθ. κακωτικῷ).

κατώτιον (τὸ) πάπ. ναυαγοσωστικὴ λέμβος : **κατώτιον κατὰ γεύστριδα.**

κατωφαγᾶς-οῦ ἢ -ᾶ (ὁ) κ. **κατ-** ὁ τρώγων μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κύπτουσαν εἰς τὸ ἔδαφος, ἀδηφάγος, ὀνομ. πτηνοῦ : Ἀριστφ.Ὄρν.288 **οὑτοσὶ κατωφαγᾶς·** || κ. γεν.· Ἡρωδιαν.284 «καταφαγᾶς ὁ ἀδηφάγος»· || εἰδ. ἐπὶ ἀνθρ. μ. ἐν τῷ τ. **καταφαγᾶς** : Αἰσχ.ἀπ.428.

κατωφελής-οῦς-ές (ὄφελος) ὁ λίαν χρήσιμος, ἐπωφελής : Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,1,14.

κατωφέρεια (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ., δημ. **κατηφοριά** τὸ γνώρισμα τοῦ κατωφεροῦς, κατωφερής, ἐπικλινὴς θέσις : **ἡ κατωφέρεια τῆς ὁδοῦ·** **2)** μτφ. κλίσις, διάθεσις, ροπὴ πρός τι, προδιάθεσις : Σχόλ. Ἰλ.Ω 30 (γρ.ἀμφ.).

κατωφερής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ κάτω φερόμενος, κεκλιμένος, κατηφορικός : Ξεν.Κυν.5,30 **κεφαλὴ κατωφερής,** Καλλ.Θάν.Βλ.106 **κατωφερὲς μέρος, - κατωφερὴς ὁδός·** || ἐπὶ θέσεως, ἡ ἐπικλινής : Σωρ.2,60 **κατωφερὴς θέσις·** **2)** κρημνώδης : Πολύβ.3,54,5 **κατωφερὴς κατάβασις·** **3)** ὁ μὲ τάσιν πρὸς τὰ κάτω, βαρύς : Στωϊκ.ἀπ. 2,175 **στοιχεῖα κατωφερῆ·** **4)** μτφ. ὁ ἔχων ροπὴν πρὸς τὰς ἡδονάς, ὁ ἀκρατής, ἄ. καταφερής : Ἀπολλ.π.Ἀθήν.281F **τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ κατωφερεῖς οὕτω καλοῦσι.**

κατωφερῶς μτγν., σχόλ. κ. νεώτ. μὲ κλίσιν πρὸς τὰ κάτω, κατηφοριακά : Βέττ.Βάλ.153 4.

κατώφλιο(ν) (τὸ) μσν. κ. **-φλιν,** νεώτ. κ.δημ., π.Ἐρωτοκρ. **κατώφιλιο** δοκὸς ξυλίνη ἢ λιθίνη συνδέουσα τὰς πλευρὰς θύρας ἢ παραθύρου εἰς τὸ κάτω μέρος αὐτῶν, ἡ οὐδός, τὸ κατωκάσι· ἀντίθ. ἀνώφλι : Πρόδρ.1,63 **τοῦ λουτροῦ τὸ κατώφλιν,** Ἐρωτόκρ.3,393 **καὶ ἤγγιζε τὸ κατώφιλιο στὸ τέλος τοῦ δωματίου,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.172 **ἐξηπλώθη πρηνής, παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας,** Ξενόπλ. Ζακ.Μαντ.21 **ἔχει πατήσει τὸ κατώφλι του, - σοῦ ἀπαγορεύω νὰ περάσῃς τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μου·** **2)** νεώτ. μτφ. ἐν ἀνοφ. πρὸς τὸ γῆρας, τὸ χρονικὸν σημεῖον ἀφ' ὅτου ἄρχεται τοῦτο : **πρὸ πολλοῦ διέβη τὸ κατώφλιον τοῦ γήρατος·** **3)** νεώτ. ψυχολ. **κατώφλιον τῆς συνειδήσεως** τὸ φανταστικὸν ὅριον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον αἱ παραστάσεις ἢ οἱ ἐρεθισμοὶ δὲν γίνονται συνειδητοί.

κατώφορος-ον μτγν. ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος, ρέπων : Φιλόπ.Ὑπόμν.Μετ.30,19.

κατωφοροῦμαι-έομαι μσν. φέρομαι πρὸς τὰ κάτω : Εὐστ.624,42 **ὁ ἐκεῖθεν πλέων καὶ μὴ εἰς πλέον γινόμενος τοῦ κατωφορεῖσθαι ἀναβαίνει καὶ κατάγεται.**

κατωχάνης (ὁ) π. Ἡσ. ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου.

κατωχεύει Ἡσ. «πηδᾷ, ἐπικάθηται»· πρβλ. κατοχεύω.

κατωχριῶ-άω (ὠχριῶ, ὠχρός) μτγν. γίνομαι ὠχρότατος : ΨΛουκ.Φιλόπ.18 **ὅπως κἀγὼ κατωχριάσω καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ.**

κάτωχρος-ον νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐντελῶς ὠχρός, πελιδνός : **κάτωχρος ἐξ ὀργῆς,** Θεοτ.Κ Κατάδ.116 **ἤτανε κάτωχρος καὶ ἔτρεμε.**

κατωχρῶ-άω μτγν., μτχ. ἀορ. **κατωχρήσασα,** κατωχριῶ βλ.λ. : Μακεδ.ἐν ΑΠ 10,71.

κάτωφ (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων **κολεοπτέρων πενταμερῶν** τῆς οἰκογ. **τῶν σιλφιδῶν.**

καύαγμα-τος (τὸ) (ἤτοι κατάϜαγμα) τέμαχος, τεμάχιον, τμῆμα, κομμάτι : Ἀλκ.ἀπ.153 **τετραβαρήων πλέθρων καυάγματα.**

καυάζοντα Ἡσ. «ἀποσκάζοντα».

καυᾰλέος-α-ον Ἡσ. «καυαλέον ἢ καυαλές· ὑπὸ Αἰολέων τὸ αἶθος, ἢ κατακεκαυμένον, καπυρόν, ξηρόν, θερμόν».

καυαλής-οῦς-ές Ἡσ κουαλέος βλ.λ.

καυαλός Ἡσ. «μωρολόγος».

καύαξ-ᾱκος (ὁ), ἰων. **-ηξ-ηκος** ὁ κήξ, ὁ λάρος.

καυάξαις τοῦ κατάγνυμι βλ.λ.

καυαρόν Ἡσ. «κακόν, καπυρόν».

καυγαδάκι (τὸ) δημ., δ.γρ. **καβγαδάκι** μικρὰ φιλονικία, ἔρις, μικρὸς καυγάς.

καυγαδίζω δημ., δ.γρ. **καβγαδίζω** εἶμαι φίλερις, ἀγαπῶ τοὺς καυγάδες· || ἐρίζω, φιλονικῶ, διαπληκτίζομαι, κάμνω καυγάδες.

καυγάδισμα (τὸ) δημ. κ. **καβγάδισμα** ἡ πρᾶξις τοῦ καυγαδίζω, διαπληκτισμός, φιλονικία.

καυγάς (ὁ) (τουρκ. περσ.) δημ., δ.γρ. **καβγάς** ἔρις, φιλονικία, διαπληκτισμός, συμπλοκή, τσακωμός : Πολῖτ.Ἐκλ.Τραγ.259,17 **κι ὅπου καβγὰς καὶ πόλεμος,** Ψυχάρ.Ταξ.105 **τέτοιοι καβγάδες ἔχουν κάτι συνέπειες δυσάρεστες,** Καβάφ. ἐν πόλει τῆς Ὀσροήνης **ἀπ' τῆς ταβέρνας τὸν καυγὰ μᾶς φέραν πληγωμένο,** φρ. **κρεμάει τὸ ζουνάρι του γιὰ καυγά** (ἐπιζητεῖ ἀφορμὰς διαπληκτισμοῦ), παροιμ. **ὁ καυγὰς γιὰ τὸ πάπλωμα** (ἐπὶ συγκεκαλυμμένων ἰδιοτελῶν βλέψεων), δ. δίστ. **ἐγὼ τῆς λέω φῆσ' αὐγὰ κι αὐτὴ μοῦ στήνει τὸν καυγά.**

καυγατζής (ὁ) δημ.,θηλ. **καυγατζού,** κ. **καβγατζής** ὁ ἀρεσκόμενος, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τοὺς καυγάδες, φίλερις, ταραξίας : **ἀπὸ μικρὸς ἦταν καυγατζής.**

καυγατζίδικα ἐπίρρ. δημ. κ. **καβγατζίδικα** κατὰ τρόπον φίλεριν, προκλητικόν.

καυγατζίδικος-η-ο δημ. κ. **καβγατζίδικος** ὁ σχετικὸς μὲ τὸν καυγά, φίλερις, προκλητικός.

καυθμός (ὁ) τὸ καύσιμον, καῦμα, νόσος δένδρων προξενουμένη ὑπὸ ψυχροῦ ἀνέμου : Θεόφρ. ΦΙ 4,14,11· **2)** πάπ. **τὰ πρὸς καῦσιν ξύλα.**

καυκάλα (ἡ) δημ. καυκαλιὰ βλ.λ.

καυκαλήθρα (ἡ) δημ. ἄ. καυκαλίδα βλ.λ.

καυκαλιά (ἡ) δημ. τὸ ἥμισυ ψωμίου, **καρβελίου,** εἰς δύο ἐσχισμένου καὶ ἐξηραμμένου εἰς φοῦρνον.

καυκαλιάζω δημ. φρύγω τὸν ἄρτον· || κ. ἀμτβ. ἐπὶ ἄρτου : **καυκάλιασε πολὺ τὸ ψωμί.**

καυκάλιασμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καυκαλιάζω, τὸ φρύξιμον ἄρτου.

καυκᾰλίας (ὁ) ἀρχ. λεξ. εἶδος πτηνοῦ· Ἡσ.

καυκαλίδα (ἡ) δημ. κ. **καυκαλήθρα** ὀνομασία φυτῶν ἀνηκόντων εἰς τὰ γένη **καυκαλίς,** σκάνδιξ, τορδύλιον.

καυκάλιον (τὸ) ἀγγεῖον ὑάλινον, τὸ βουκάλιον, ἄ. βαυκάλιον : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,94 **καυκάλια** (κώδ.).

καυκᾰλίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος ἀγρίου λαχάνου ὁμοίου τῷ ἀγρίῳ σελίνῳ, ἡ καυκαλήθρα : Θεόφρ.ΦΙ 7,7,1, Νικ.Θηρ.843· **2)** νεώτ. **βοταν.** γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σκιαδιοφόρων.**

καύκαλο (τὸ) δημ. τὸ κρανίον καὶ ἰδίως τῶν ζώων: Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.62 **τοῦ ἔρχεται ἔτσι νὰ τῆς δώσῃ μία μὲ τὸ τακούνι στὸ καύκαλο·** **2)** τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης καὶ τὸ κέλυφος τῶν ὀστρακοδέρμων, καυκί, καβούκι.

καυκαρούδα (ἡ) δημ. **ὀνομασία τοῦ φυτοῦ** κυνάρα.

καύκη (ἡ) γλωσσ. κ. δημ. κ. **καύκα** εἶδος πλατυστόμου ποτηρίου, καυκίον βλ.λ.· **2)** δημ. κ. **κόκκα** τὸ κρανίον ἢ κεφαλή : παροιμ. **ἀλιὰ ποὺ τὸ 'χει ἡ καύκα του (ἡ κούτρα του) νὰ κατεβάζῃ ψεῖρες.**

καυκησάρης-α-ικο μσν. κ. δημ. κ. **καυκησιάρης** δ.γρ. τοῦ καυχησιάρης, καυχηματίας, μεγάλαυχος, παινεσιάρης, ἀλαζών : Ἐρωτόκρ.2,263.

καυκησιά (ἡ) μσν. κ. δημ. δ. προφ. τοῦ καυχησιά, καύχησις, μεγαλαυχία : Ἐρωτόκρ.2,890

καυκιά (ἡ) δημ. σκεῦος, δοχεῖον ξύλινον, ἐνίοτε λίθινον, πλατύστομον, ἀβαθές, χρησιμεῦον πρὸς τριβὴν ἢ πολτοποίησιν διὰ δοίδυκος διαφόρων παρασκευασμάτων μαγειρικῆς, οἷον τριμμάτων ἀμυγδάλων, καρύων, κανέλλας κτπ., ἰδίως δὲ πρὸς τὴν διὰ πολτοποιήσεως σκορόδων μετ' ἀναμίξεως ἐλαίου καὶ τῇ προσθήκῃ ἄρτου ἢ γεωμήλων κατασκευὴν τοῦ ἐδέσματος σκοροδάλμη, σκορδαλιά.

καυκιάλης Ἡσ. «βοτάνη τις, ὁμοία κορίῳ (κώδ. κωρίῳ) καὶ ὄρνις.

καυκίδες (αἱ) μτγν. ἀντὶ βαυκίδες βλ.λ. (ἐσφ.γρ.).

καυκιέμαι δημ. κ. **καυκιοῦμαι** δ. προφ. τοῦ καυχιέμαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, παινεύομαι.

καυκί(ον) (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον πλατύστομον, ἰδ. ξύλινον ἢ πήλινον ἢ κρυστάλλινον, σχήματος περίπου ἡμισφαιρικοῦ, βάσιν ἔχον συνεχομένην τῷ κοίλῳ, ἤτοι ἄνευ λαιμοῦ, χρησιμεῦον πρὸς πόσιν, ἰδ. οἴνου· Σουΐδ. «παρ' ἡμῖν καυκίον, κύλιξ δὲ παρὰ σοφοῖς» : ΑΠ 9,749 **εἰς ἔρωτα ἐν καυκίῳ γεγλυμμένον,** Σχόλ. Νικ. Θηρ.527 **καρδόπῳ, ἤγουν κοίλῳ ἀγγείῳ ἢ καυκίῳ,** Πάπ. **καυκίον ἀργύρεον,** Ἰουστιν.Νεαρ. 115,2,1· ‖ γεν. κύπελλον, ποτήρι : Πρόδρ.2,129 **καυκὶν κρασὶν οὐ δίδουν μου,** Κορ.Ἄτ.246 **τὰ καύκαλα τῶν φονευθέντων ἐχθρῶν ἐμεταχειρίζοντο οἱ Σκύθαι ὡς καυκία** (ποτήρια) **πίνοντες ἐξ αὐτῶν·** **2)** ξύλινον ἢ λίθινον μαγειρικὸν σκεῦος,ἀ. καυκιὰ βλ.λ.· **3)** βαθὺ πινάκιον πρὸς ἐναπόθεσιν φαγητῶν ξύλινον ἢ πήλινον, γαβάθα, σκουτέλλα, πιατέλλα : παροιμ. **τὸ καυκὶ μὲ τὴν ἀράδα στὸ τραπέζι τριγυρίζει** (εἰς ὁμαδικὴν συνεργασίαν δὲν χωροῦσι προτιμήσεις), Βάρν.Ἀπολ.Σωκρ.47 **μέσα σ' ἕνα πήλινο καυκί·** **4)** μσν. ὁ δίσκος ὃν προέτεινον εἰς τοὺς πέριξ θεατὰς πρὸς συλλογὴν χρημάτων οἱ λεγόμενοι κωμοδρόμοι, ἀνάλογοι πρὸς τοὺς νῦν ὑπαιθρίους ἐξ αὐτοσχεδίου κωμῳδιοπαίκτας· ***5)** τὸ γεγυμνωμένον σαρκῶν κρανίον, καύκαλο, καύκα, ἰδίως τὸ κοῖλον τοῦ ἀνεστραμμένου κρανίου : **μέσ' στὸ κιβούρι βρέθηκαν λίγα σαρακωμένα κόκκαλα καὶ δυὸ καυκιά·** **6)** κτ. πληθ. οἱ δίσκοι τοῦ ζυγοῦ, τῆς ζυγαριᾶς : **κάθαρισε τὰ καυκιὰ τῆς μπαλάντζας.**

καυκίτσα (ἡ) δημ. ὑποκορ. τοῦ καύκα βλ.λ.ΙΙ.

καῦκον (τὸ) μτγν. ἡ καυκαλίς : ΨΔιοσκ.2,139.

καυκοπινάκιον (τὸ) μσν. βαθὺ πινάκιον : ΚΠορφ. Ἔκθ.464· πρβλ. καυκίον.

καῦκος (ὁ) (Ι) γλωσσ. εἶδος ποτηρίου, καυκίον.

καῦκος-α (ὁ,ἡ) (2) δημ. κ. **καῦχος** ὁ ἐραστής, ἀγαπητικός, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ μοιχός : παροιμ. **ποῦ θαρρευτῇ στὸν καῦχό της, χωρὶς ἄντρ' ἀπομένει.**

καυκοῦμαι μσν. κ. δημ. καυχῶμαι, ἀ. καυκιοῦμαι : Ἐρωτόκρ.4,603 **στὰ πλούτη ντου καυκᾶται.**

καύλα (ἡ) δημ. ἡ στῦσις· **2)** ἰδ. κτ. πληθ. ὁ πρὸς συνουσίαν ὀργασμός.

καύλανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **σταυρανθῶν** φυτῶν.

καυλεῖον (τὸ) μτγν. κ. **καυλίον** βλ.λ. : Νίκ.Θηρ. 75,αὐτ.535, αὐτ.882, Χοιροβ. ἐν Ἀν.Κρ.2,227,11 **καυλεῖα προπερισπωμένως ὥσπερ φυλλεῖα.**

καυλέρπη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **καυλερποειδῶν** ἀλγῶν.

καυλερπώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. **καυλερποειδῆ** οἰκογέν. ἀλγῶν ἐκ τῶν **σιφωνακιδῶν.**

καυληδὸν (καυλός) ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κατὰ τρόπον τοῦ καυλοῦ, δίκην καυλοῦ, ὅπως ὁ καυλός : Ὀππ.Κυν.2,511 **ἄγνυνται καυληδὸν** (οἱ ὀδόντες), Ἀσκληπ.Μεταφ.214,8 **καυληδὸν τέμνειν** (κατ' εὐθεῖαν)· **2)** π. χειρουργοῖς, εἶδος κατάγματος ὀστοῦ : Σωρ.Κατ.10,Παῦλ.Αἰγ.6,89.

καυλί(ον) (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ καυλὸς βλ.λ., ἡ βάλανος τοῦ πέους.

καυλίας (ὁ) ὁ ἐκ τοῦ καυλοῦ τῶν φυτῶν παραγόμενος, ἐξαγόμενος : Θεόφρ.ΦΙ 6,3,2 **ὀπὸν .. ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης, διὸ καλοῦσι τὸν μὲν καυλίαν τὸν δὲ ῥιζίαν.**

καυλίζω (καυλός) κ. δημ. ἐμβάλλω τὸν καυλὸν εἰς τὴν κοιλότητα τῆς αἰχμῆς, τοποθετῶ τὸ ὀξὺ ἄκρον τοῦ δόρατος ἐντὸς τῆς κοιλότητος τῆς κόγχης, ἐν παθ. : Ἀριστ.ἀπ.404 **λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο·** **2)** δημ. συνουσιάζομαι, ὀχεύω.

καυλικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν καυλόν : Θεόφρ.ΦΙ 7,9,1 **τὰ δὲ καυλικῇ τινι προσφύσει.**

καυλίνης (ὁ) μτγν. εἶδος κωβιοῦ βλ.λ., ὁ χλωρὸς κωβιός : Δίφιλ.Σ π.Ἀθήν.8,355C **οἱ δὲ χλωροί, καλοῦνται δὲ καυλῖναι, ξηροὶ εἰσι καὶ ἀλιπεῖς.**

καύλινος-η-ον μτγν. ὁ ἐκ καυλοῦ ἢ ῥάβδου κατεσκευασμένος : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,16 **ἐχρῶντο, δόρασι .. καυλίνοις τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων.**

καυλίον (τὸ) κ. **καυλεῖον** κ. μσν., δημ. **καυλί** ὑποκορ. τοῦ καυλὸς βλ.λ. : Νίκ.Ἀλεξ.46 **καυλία** (κώδ. καυλέα), Διοσκ.2,183, Γεωπ.2,6,32· **2)** δημ. καυλὶ βλ.λ.· **3)** εἶδος θαλασσίου βρύου : Ἀριστλ.ΖΙ 591b,12 **νέμονται .. καὶ τὸ καλούμενον καυλίον·** **4)** Ἡσ. μέρος τοῦ κίονος.

καυλίσκος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ καυλὸς βλ.λ. : Διοσκ.4,114· **2)** ὁ βραχίων τῆς λυχνίας : Ἰώσ.ΠΙ 7,5,5 **μέσος ἦν κίων ἐκ τῆς βάσεως πεπηγώς, λεπτοὶ δ' ἀπ' αὐτοῦ μεμήκυντο καυλίσκοι·** **3)** σωλήν, καθετήρ : Διόδ.Σ 32,11.

καυλοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐν εἴδει καυλοῦ : Διοσκ.3,141.

καυλοκινάρα (ἡ) μσν. ὁ καυλός, τὸ στέλεχος τῆς κινάρας : Γεωπ.20,31.

καυλοκλυστήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. εἶδός τι χειρουργικοῦ ἐργαλείου : «Ἑρμῆς» (περιοδ.) 38,282.

καυλοκοπία (ἡ) πάπ. ἀποκοπὴ καυλοῦ, στελέχους (πιθ.).

καυλοκόπος (ὁ) μσν. εἶδος σκώληκος κατατρώγοντος τοὺς καυλοὺς τῶν λαχάνων : Εὐχολόγ. π. Δουκαγγ. **καυλοκόπος, ὁ ἀνερχόμενος ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν λαχάνων.**

καυλοκοπῶ-έω (καυλός-κόπτω) μσν. καυλοτομῶ, ἀποκόπτω τὸν καυλὸν τοῦ πέους : Βλαστάρ. π. Lindenbr. εἰς Terent. Eun.5,4,35 **κτηνοβάται καυλοκοπείσθωσαν.**

καυλομαχῶ-έω (καυλί-μάχομαι) δημ. ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, καυλώνω : παροιμ. **ἄλλοι ψυχομαχοῦν κι ἄλλοι καυλομαχοῦν** (ἐπὶ τῆς ἀντιθέσεως τῆς ψυχικῆς ἰδίως καταστάσεως εἰς τοὺς ἀνθρώπους).

καυλομύκητες (οἱ) (μύκητες) μτγν. μύκητες ἔχοντες καυλόν, πλαστὸν κωμικὸν ὄνομα ἔθνους : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,16 **Καυλομύκητες,** ὅτι **ἀσπίσι μὲν μυκητίναις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις.**

καυλοπώλης (ὁ) (καυλός-πωλῶ) ὁ πωλῶν βλαστούς, λάχανα, ὁ λαχανοπώλης : Κριτί.ἀπ.70D, Πολυδ.7,197.

καυλορράπα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κράμβη ἡ λαχανώδης, γογγυλοκράμβη.

καυλός (ὁ) (καυ-λός, ἐκ τοῦ καϝ-λό-ς) κ. νεώτ. τὸ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους μέρος τοῦ φυτοῦ, ἐφ' οὗ γίνεται ἡ διακλάδωσις, στέλεχος, κορμός, βλαστός, κοτσάνι· Θεόφρ.ΦΙ 1,1,9 «ἔστι δὲ ῥίζα μὲν δι' οὗ ἡ τροφὴ ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς ὃ φέρεται· καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν· τοῦτο γὰρ κοινότατον ὁμοίως ἐπετείοις καὶ χρονίοις· ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος» : Ἱππ.Διαίτ.37 **ἢ σίλφιον ἢ ὀπὸς ἢ καυλός,** Ἐπίχ.158, Ἕρμιππ.63,4 **ἐκ μὲν Κυρήνης καυλόν,** Ἀριστοφ.Ἱππ.824 **τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων καταβροχθίζει** (σχόλ. ἀπὸ τῶν τὰ λάχανα ἀποκλώντων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο»), αὐτ. 894, Ἀντιφάν.217,13 **καυλὸς Λίβυς,** Πάπ. **κράμβης**

καυλός, Διοσκ.2,120,'Αρχιγ.π.Γαλ.13,331· || νεώτ. βοταν. ὁ πρωταρχικὸς τρυφερὸς βλαστὸς παντὸς φυτοῦ, ἄ. καυλίσκος· || νεώτ. βοταν. τὸ ἀνθοφόρον στέλεχος τῶν ποωδῶν φυτῶν· || νεώτ. βοταν. ὁ τρυφερὸς βλαστὸς τῶν ποωδῶν ἰδ. φυτῶν· **2)** π. 'Ομ. μ. ἐν 'Ιλ. τὸ ξύλον τοῦ δόρατος καὶ ἰδ. τὸ ἄνω ἀπωξυμμένον ἄκρον αὐτοῦ, τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸν αὐλὸν τῆς λόγχης : 'Ιλ.Ν 162 **πρὶν ἐν καυλῷ ἐάγη δοχιλὸν δόρυ,** αὐτ.608 **κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος** (Εὐστ. «τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ ἢ τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδορατίδος»)· || ἡ κώπη τοῦ ξίφους, τὸ μετάλλινον μέρος τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ δύο τεμαχίων ξύλου : 'Ιλ.Π 338 **ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη** (Εὐστ. «τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες καὶ στενόν»)· **3)** ἐπὶ διαφ. σωληνοειδῶν μερῶν ἐν τῷ σώματι τῶν ζῴων : Πλάτ.Φαῖδρ.251Β **ὁ τοῦ πτεροῦ καυλὸς** (τὸ στέλεχος τοῦ πτεροῦ), 'Αριστλ.ΖΙ 504a,31 **τὰ δὲ πτερὰ καὶ καυλὸν ἅπαντα** (ἔχουσιν)· || ὁ τράχηλος τῆς οὐροδόχου κύστεως : αὐτ.497a,20 **ἡ κύστις κεῖται, τὴν μὲν ἐξάρτησιν ἔχουσα τοῖς ἀπὸ τῶν νεφρῶν τεταμένοις πόροις παρὰ τὸν καυλὸν τὸν ἐπὶ τὴν οὐρήθραν τείνοντα·** **4)** τὸ ἀνδρικὸν μόριον, αἰδοῖον· πρβλ. καυλί, καυλώνω· Πολυδ.2,171 «τοῦ αἰδοίου τὸ πρόμηκες, δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ἐπιρρεῖ»·'Ιππ.'Εντ.Παθ.14,Διόδ.Σ 32,11 **ἐξ οὗπερ ἐξέπεσεν ἀνδρὸς αἰδοῖα, δίδυμοι, καὶ καυλὸς ἄτρητος,** Ῥοῦφ.'Ονομ.101,Γαλ.Χρ.Μορ.1,4,12· πρβλ.'Αριστλ.ΖΙ 510a,26 **εἰς τὸν καυλὸν τὸν ἐν τῷ αἰδοίῳ λευκή ἐστιν ἡ ὑγρότης·** **5)** ὁ τράχηλος τῆς μήτρας : **αὐτ.510b,11 ἡ δ' ἀρχὴ μία καὶ τὸ στόμα ἕν, οἷον καυλὸς σαρκώδης σφόδρα καὶ χονδρώδης·** || ἡ ᾠοθήκη τῶν ἀκρίδων : αὐτ. 555b,21 **τίκτουσι δὲ εἰς τὴν γῆν καταπήξασαι τὸν πρὸς τῇ κέρκῳ καυλόν·** **6)** ὁ ἀλιευτικὸς κάλαμος, τὸ καλαμίδι : 'Οππ.'Αλ.3,148 **ἐχαλκεύσανθ' ἁλιῆες καυλὸν ἐπ' ἀγκίστρῳ δολιχώτερον** (σχόλ. «μακρὸν σίδηρον, περίβολον μολίβδου»)· **7)** λάχανόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κράμβης, ἀνθοκράμβη, κουνουπίδι : 'Αναξανδρ.41,58,Εὔβουλ.7,3,"Αλεξ.127,5· **8)** εἰδ. ἀρχιτεκτ. ὁ κορμὸς τοῦ κίονος, ἤτοι ὁ ὅλος κίων πλὴν τοῦ κιονοκράνου· || τὸ ὀρθὸν στέλεχος τῶν μεγάλων λυχνούχων ἤτοι λυχνοστατῶν, στηριζόμενον ἐπὶ βάσεως καὶ φέρον ἐπ' αὐτοῦ δίσκον, ἐφ' οὗ ἐτίθετο ἡ λυχνία.

καυλοστρόφος (ὁ) νεώτ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**

καυλατομῶ-έω (τέμνω) μσν. ἀποτέμνω, κόπτω τὸν καυλὸν βλ.λ.4I, καυλοκοπῶ : Μαλάλ.Ι 436,11 **τοὺς ἐν παιδεραστίαις εὑρισκομένους καυλοτομεῖσθαι,** Γλυκ.270Α.

καυλοφορῶ-έω μτγν. φέρω καυλόν : Γαλ.6,657.

καυλόφυλλον (τὸ) νεώτ. γένος θαμνωδῶν φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **βερβεριδωδῶν.**

καυλόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐλελίσφακος ὁ πρασινωπός.

καυλώδης-ους-ες μτγν. ὁ ἐν εἴδει καυλοῦ : Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,6,9.

καύλωμα (τὸ) δημ. ἡ κατάστασις τοῦ πρὸς συνουσίαν ὀργῶντος, στῦσις, ἄ. καύλα.

καυλώνω δημ. ἔχω στῦσιν, ὀργῶ πρὸς συνουσίαν.

καυλωτός-ή-όν (καυλός) ὁ ἔχων καυλόν, ατέλεχος : Εὔδημ.π.'Αθήν.9,371Α **σπαστὸν καυλωτὸν λευκὸν πάνδημον** (εἶδος λαχάνων).

καῦμα-ατος (τὸ) (καίω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κάμα ἡ ἐκ τῆς μεγάλης θερμότητος τοῦ ἡλίου ὑπερβολικὴ ζέστη, ὡς δυσάρεστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ καὶ βλαβερὰ εἰς τὴν ὀργανικὴν ἐν γένει φύσιν, καίουσα θερμότης, καύσων, ζέστη, κάψα : 'Ιλ.Ε 865 **οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ καύματος ἐξ, ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο,** 'Ησίοδ."Εργ.415 **ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο καύματος ἰδαλίμου,** 'Αλκ.39(43) **ἁ δ' ὥρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος,** Σοφ.'Αντ.417 **ἕς τ' ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος καὶ καῦμ' ἔθαλπε,** Πλάτ. Φαῖδρ.242Α **πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ** (ἡ ζέστη τῆς ἡμέρας), 'Αριστλ.Μετ.342b,10 **ἐὰν ᾖ καῦμα,** ΚΔ 'Απ.7,16 **οὐ μὴ πέσῃ ἐπ' αὐτοὺς ὁ ἥλιος οὐδὲ πᾶν καῦμα,** Μηναῖ.11,4 Συνξ. **λαβὼν τὰ σῦκα ἐν τῷ καύματι, καταλαβὼν δένδρον, ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ ἀναπαυθῆναι ὀλίγον,** Γρυπ.Σκ Τερρ.Μελτέμι 2 **στὸ κάμα τὸ μεσημερνὸ ἀχνίζουν τὰ χαλίκια·** συνήθ. κτ. πληθ. τὸ θέρος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν χειμῶνα : 'Ηρ.13,104 **ὅκως (ἂν) καυμάτων τῶν θερμοτάτων ἐόντων,** Σοφ. ΟΚ 350 **πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν,** Ξεν.Κυν.5,9,Πλάτ.Πολιτ.279D **τὰ δὲ πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια,** 'Ισοκρ.11,12 **τόπους . . ὑπὸ καυμάτων διαφθειρομένους,** Φιλόδ.Εὐσ.87 **καύματα καὶ χειμῶνες,** Πλούτ.'Αλέξ.66 **νόσοι χαλεπαὶ καὶ δίαιται πονηραὶ καὶ καύματα ξηρὰ καὶ πλείστους ὁ λιμὸς διέφθειρεν,** - **κυνικὰ καύματα** (τὰ τοῦ μηνὸς 'Ιουλίου, ὁπότε ὁ ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κυνός)· **2)** ὁμ. κτ. πληθ. ἐπὶ σφοδροῦ ψύχους ὡς προκαλοῦντος παρόμοιον αἴσθημα : Λουκ.Λεξιφ.2 **ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα,** 'Αθήν.3,98Β **ἐν ᾧ τοῦ χειμῶνός ἐστι τὸ ἀκμαιότατον . . πρός τινα τῶν φίλων, οὐκ εἶδές με, ἔφη, πολλῶν ἡμερῶν διὰ τὰ καύματα·** **3)** ἰατρ. ἡ θερμότης, ἡ ζέστη τοῦ πυρετοῦ : Θουκ.2,49 **διεφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι . . ὑπὸ τοῦ ἐντὸς καύματος,** Πλάτ. Τίμ.70D **ἵνα τό τε πνεῦμα καὶ τὸ πόμα δεχομένη, ψύχουσα, ἀναπνοὴν καὶ ῥᾳστώνην ἐν τῷ καύματι παρέχοι,** Πλούτ.'Ηθ.557C **τοῖς σφόδρα πυρέττουσιν, ἐάν τε ἓν ἱμάτιον, ἐάν τε πολλὰ περιβεβλημένοι τυγχάνωσι, ταυτὰ καῦμα καὶ παραπλήσιον·** || κ. ἐπὶ καυστικοῦ πυρετοῦ : 'Ιππ. 'Αρχ.'Ιητρ.19,αὐτ.'Αφορ.7,13· || μτφ. ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ ἔρωτος : ΑΠ (5,87 **καύματος ἀρσενικοῦ·** **4)** ὀπαὶ ἃς ἤνοιξε τὸ καυτήριον, ἐγκαύματα : 'Ιππ. "Αρθρ.11,'Αριστλ.Πρ.863a,31· **5)** νεώτ. γεν. ἔγκαυμα, κάψιμο, καψιματιά· **6)** 'Επιγρ. ὁ δι' ἐγκαύσεως στιγματισμὸς τῶν ζῴων· **7)** τ' ἀποκαύματα, ἡ ἀσβόλη τῶν θυσιῶν, ἀποκαΐδια : Πλάτ. Κριτ.120Β **ἐπὶ τὰ τῶν ὁρκωμοσίων καύματα χαμαὶ καθίζοντες·** **8)** πάπ. τὰ πρὸς καῦσιν ξύλα, καυσόξυλα.

καυμᾰτηρός-ά-όν μτγν. ὁ καυματώδης, ὁ λίαν θερμός, ὁ πολὺ ζεστός : Στράβ.16,4,1 **δυσάερος οὖσα καὶ ὁμιχλώδης καὶ ἔπομβρος ἅμα καὶ καυματηρά.**

καυματίας (ὁ) ἀρα. ἐπίθ. ὁ καίων πολύ, ὁ καυστικός, ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Θεόφρ.Σημ.11,26.

καυματίζω (καῦμα) μτγν., μέλλ. **καυματίσω,** κατακαίω, καταξηραίνω διὰ τοῦ καύματος : ΚΔ 'Απ. 16,8 **ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι ἐν πυρὶ τοὺς ἀνθρώπους·** κ. παθ. : **αὐτ.Ματθ.13,6 ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθη,** αὐτ.Μᾶρκ.4,6· **2)** τὸ παθ. ὑποφέρω ἐκ τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ πυρετοῦ : Πλούτ.'Ηθ.100Β **καυματιζόμενοι καὶ πυρέττοντες,** αὐτ.691F, 'Αρρ.'Επικτ.1,6,26, Σωρ.1,108, Μᾶρκ.Αὐρ. 7,64 **μέμνησο, ὅτι πολλά, πόνῳ τὰ αὐτὰ ὄντα, λανθάνει δυσχεραινόμενα οἷον τὸ νυστάζειν, καὶ τὸ καυματίζεσθαι.**

καυμᾰτοῦμαι-όομαι (καῦμα) μσν. ὑπερθερμοῖνομαι: Εὐμάθ.18 **ἀνδρὶ διψῶντι καὶ καυματουμένῳ.**

καυματώδης-ους-ες (καῦμα) ὁ καίων, καυστικός, ὁ καυματηρός : 'Ιππ.'Επιδ.1,4 **θέρος οὐ λίην καυματῶδες ἐγένετο,** 'Αριστλ.Μετ.364b,23 **νότος**

καυματώδης, Διόδ.Σ 19,18 **οὔσης τῆς ὁδοῦ καυματώδους,** Πολυδ.5,110 **καυματῶδες χωρίον,** Λόγγ. 1,30 **καυματώδης ὥρα·** **2**) πυρετώδης : Ἱππ. Προρρ.1,67 **καυματώδεα ῥίγεα·** κ. μτφ. : Ἀχιλλ. Τάτ.2,37 **καυματώδης ἡδονή.**

καῦμός (ὁ) δημ. ἐσφ.γρ. τοῦ καημὸς βλ.λ.

καυμός (ὁ) μτγν. ὁ πυρετός : Καλλ.Αἴτ.3,1,19.

καυνάκης (ὁ) χονδρὸν ἐπανωφόριον, χλαίνη : Ἀριστφ.Σφ.1137 (σχόλ. «βαρβαρικὸν φόρημα»), Μέν. 972 **καυνάκης πορφυροῦς.**

καυνάκιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ καυνάκης βλ.λ.

καυνακοπλόκος (ὁ) πάπ. ὁ πλέκων καυνάκας βλ.λ. : Πάπ. **κεφαλαιωτὴς τῶν καυνακοπλόκων.**

καυνακοποιός (ὁ) (καυνάκη-ποιῶ) πάπ. ὁ κατασκευάζων καυνάκας βλ.λ., καυνακοπλόκος.

καυνιάζω λεξ. κ. **καυνίζω** Σουΐδ. «διακαυνίζω, κληροῦμαι».

καυνίας (ὁ) ὄνομα ἀνέμου πνέοντος ἐκ Καύνου τῆς Καρίας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ρόδου : Ἀριστλ.Ἀν.973a,4.

καύνιος-α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πόλιν τῆς Καρίας Καῦνον, ἢ ὁ ἐκ Καύνου : Ἡρ.1, 172 **οἱ δὲ Καύνιοι αὐτόχθονες δοκέειν ἐμοί εἰσι·** κ. παροιμ. : Ἀριστλ.Ρητ.1402b,3 **Καύνιος ἔρως** (ἐπὶ ἀθεμίτου, αἱμομικτικοῦ ἔρωτος), Παράρτ. παροιμ. 3,6 **ἡ Καυνία βοῦς** (ἐπὶ ματαιοπονίας, διότι ἡ βοῦς αὕτη ἀνέτρεφε τὸν καδίσκον μετὰ τὸ ἄμελγμα).

καῦνος (ὁ) κ. **καυνός** ὁ κλῆρος· Σουΐδ. «διακαυνίσσσθαι, κληρώσασθαι· καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος» : Κρατῖν.194,Ἀριστφ.ἀπ.660.

καῦρος-α-ον κ. **καυρός** κακός : Σοφ.ἀπ.1059.

καυσαέρια (τὰ) νεώτ. τὰ ἀέρια προϊόντα τῆς καύσεως καυσίμων ὑλῶν.

καυσαλγία (ἡ) νεώτ. εἶδος νευραλγίας λίαν ἐντόνου, ὑπὸ σφοδρῶν ἀλγηδόνων χαρακτηριζομένης, ἐνταπιζομένης ἰδίως κατὰ τὴν τοῦ νεύρου ἀπόληξιν ὡς ἐπωδύνου καύσεως ἢ νύξεως.

καυσαλίς-ίδος (ἡ) κ. **καύσαλις** ἡ ἐξ ἐγκαύματος φλύκταινα, καφαλίδα· Ἡσ.· **2**) ὁ πυρετός : αὐτ.

καυσαλώνης (ὁ) (ἅλων) μσν. ὁ καίων τὰ ἁλώνια : Νικ.Χων.269D **μάλιστα δὲ τὰς ἅλωνας ἐλυμαίνετο, ὅθεν καὶ καυσαλώνης ἐπεκέκλητο.**

καύασις-εως μτγν. ἡ καῦσις : Θεόφρ.Ὀσμ.22 (ἀμφ. ἀντὶ καῦσις).

καυσία (ἡ) εἶδος ἐλαφροῦ λευκοῦ εὐρὺν γῦρον ἔχοντος πίλου ἐν χρ. παρὰ Μακεδόσι πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· Λεξ.Ρητ.269,19 «εἶδος πίλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ὡς καὶ τιάρα), σκέπουσά τε ἀπὸ καύσωνος καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελοῦσά τι»· Εὐστ.1398 «καυσία· πῖλος πλατύς, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουν λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες» : Ἔφιππ.5 Ι, Νέαρχ.28J, Μέν.331, Πολύβ. 4,4,5 **ᾧ τις εἰ περιέθηκε τὴν καυσίαν καὶ χλαμύδα τοῦ Δωριμάχου,** Ἀντίπ.Θεσσ.ΑΠ 6,335 **καυσίη, ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον,** Πλούτ. Ἀντ.54 **κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον,** αὐτ.Εὐμ.8,Ἀρρ.Ἀν.7,22, 2 **πνεύματος μεγάλου ἐμπεσόντος αὐτῷ εἰς τὴν καυσίαν καὶ τὸ διάδημα αὐτῇ συνεχόμενον,** Ἀθήν.12,537Ε, Ἡρωδιαν.Ἱστ.4,8,2 **καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων.**

καύσιμα (τὰ) νεώτ. γενικὴ ὀνομασία οὐσιῶν αἵτινες καιόμεναι ἀποδίδουν θερμότητα χρησιμοποιουμένην ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς, οἰκιακαῖς ἢ ἄλλαις χρήσεσι, οἷον ξύλα, ἄνθρακες, πετρέλαιον κττ.

καυσιμομαντεία (ἡ) νεώτ. ἐσφ. ἐμπυρομαντεία.

καύσιμο(ν) (τὸ) νεώτ., δημ. **κάψιμο** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καίω, καῦσις, ἔγκαυμα.

καύσῖμος ον (καίω) κ. νεώτ. ὃν δύναταί τις νὰ καύσῃ ἢ ὁ κατάλληλος πρὸς καῦσιν, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς παραγωγὴν θερμότητος διὰ καύσεως : Ξεν.Ἀν.6,3,19 **ἔκαιον πάντα ὅσα καύσιμα ἑώρων,** Πλάτ.Νόμ.849D **ὕλην καύσιμον,** Ἄλεξ. 307 **καύσιμα ξύλα,** Θεόφρ.ΦΙ 4,3,2 **τούτοις καυσίμοις χρῶνται,** Στράβ.16,4,19 **ἀντὶ φρυγάνων καὶ τῆς καυσίμου ὕλης χρῆσθαι,** Πάπ. **ξύλον καύσιμον,** Πάπ. **ἀχύρου καυσίμου σάκκος α'** ‖ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **καύσιμα** ὡς οὐσ. βλ.λ.

καυσιμότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καίεσθαι, τὸ νὰ εἶναί τι καύσιμον.

καῦσις-εως (ἡ) (καίω) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καίειν ἢ τὸ πάθος τοῦ καίεσθαι, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς φθορά, καύσιμον : Ἡρ.2,40 **ἡ δὲ δὴ ἐξαίρεσις τῶν ἱρῶν καὶ ἡ καῦσις ἄλλη,** ΠΔ Ἔξ.39(17),37 **λύχνους τῆς καύσεως καὶ τὸ ἔλαιον,** ΚΔ Ἑβρ.6,8 **ἧς τὸ τέλος εἰς καῦσιν,**Διοσκ.5,138 **καῦσιν δ' ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀλκυωνίῳ·** **2**) νεώτ. εἰδ. φυσ. ταχεῖα ἕνωσις σώματός τινος μετ' ὀξυγόνου συνοδευομένη ὑπὸ ἐκλύσεως θερμότητος ἢ καὶ φωτός· **3**) πάπ. τὸ ἀνάπτειν, τὸ καίειν, τὸ ἄναμμα : **τιμὴ ἀχύρου καύσεως βαλανείου,** ὁμ. **τιμὴ ἐλαίου καύσεως λύχνων·** **4**) εἰδ. ἰατρ. τὸ καυτηριάζειν, τὸ κάψιμον πάσχοντος μέρους τοῦ σώματος : Ἱππ.Μοχλ.3, Πλάτ.Πολ.406D **καύσει ἢ τομῇ χρησάμενος ἀπηλλάχθαι·** κ. κτ. πληθ. : Ἱππ.Ἄρθρ.11, Πλάτ.Πολ.426B **οὔτε φάρμακα οὔτε καύσεις οὔτε τομαί,** αὐτ.Τίμ.65B, Ἰσοκρ.8,40 **τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν,** Πλούτ.Ἠθ.126E **οὐδέποτε μεμνήμεθα λιτῆς διαίτης καὶ σώφρονος ἄνευ καύσεων καὶ καταπλασμάτων·** **5**) κτ. πληθ. μεγάλη, φλογερὰ ἡλιακὴ θερμότης : Πλάτ.Θεαίτ.156B **ψύξεις τε καὶ καύσεις καὶ ἡδοναί γε δὴ καὶ λῦπαι·** μσν. κ. κτ. ἑν. : Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,31 **εὑρισκόμενος εἰς ἕνα τόπον ἔρημον καὶ ἄνυδρον, ἐβιάσθη ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου, ἀπὸ τὴν δίψαν·** **6**) ἡ τῆξις : Στράβ.14,6,5 **δενδροτομούντων πρὸς τὴν καῦσιν τοῦ χαλκοῦ.**

καυσμένης Ἡσ. «ἔνυδρος».

καυσμός (ὁ) γλωσσ. πιθ. τὸ καυτήριον (ἑρμην. γλῶσσ. casmos).

καυσόξυλον (τὸ) νεώτ., δημ. **καφόξυλο** τὸ ὡς καύσιμος ὕλη χρησιμοποιούμενον ξύλον.

καυσοποιός-όν (ποιῶ) σχόλ. ὁ παράγων καῦσιν, θερμότητα, γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ αἴθων βλ.λ. : Εὐστ. Διον.Περ.591.

καῦσος (ὁ) (καίω) κ. νεώτ. ἰσχυρά, φλογερὰ ἡλιακὴ θερμότης, καῦμα, καύσων : Πρόκλ.Τετράβ.41,81· **2**) χολώδης διαλείπων πυρετός, ἐνδημικὸς ἐν ταῖς χώραις τῆς Ἀνατολῆς : Ἱππ.Ἀρχ. Ἰητρ.17,αὐτ.Ἀφορ.3,21 **ὁκόσοισιν ἂν ἐν τοῖσι καύσοισι τρόμοι γένωνται, παρακοπὴ λύει,** Ἀριστλ. Πρ.861b,34, αὐτ.Μεταφ.981a,12 **πυρέσσουσι καύσῳ,** Διοσκ.1,43 **καῦσος στομάχου** (καΐλα.)· ‖ γεν. ἡ ἐκ τοῦ πυρετοῦ θερμότης, ὁ πυρετός : Νίκ.Θηρ.338 **ἀμφὶ δὲ καύσῳ χείλη ὑπ' ἀζαλέης αὐαίνεται ἄβροχα δίψης·** **3**) κτ. πληθ. χῶραι γονιμοποιηθεῖσαι διὰ τῆς καύσεως θάμνων : Ἀθήν. Ἰατρ.π.Ὀρειβ.1,2,4· **4**) κτ. Ἡσ. ἡφαιστειώδης χώρα, κεκαυμένον ἔδαφος γῆς.

καύστειρα (ἡ) (καίω) θηλ. τοῦ καυστὴρ βλ.λ., ἡ φλογερῶς καίουσα, καυστική, θερμή, μτφ.ὀξεῖα, σφοδρά, μ. κτ. γενικ. : Ἰλ.Δ 342 **μάχης καυστείρης ἀντιβολῆσαι,** αὐτ.Μ 316, Νίκ.Θηρ.924 **καυστείρης . . καμίνου** (κώδ. καυστειρῆς).

καυστήρ-ῆρος (ὁ) κ. μσν. κ. **καυτήρ** βλ.λ., ἐργαλεῖον ἐν χρ. πρὸς καυτηρίασιν : Ἱππ.Αἱμ.6· **2**) μσν. ὡς θηλ. ἀντὶ τοῦ καύστειρα βλ.λ. : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,74 **λέγω δὴ τῆς καυστῆρος μάχης καὶ τοῦ ποταμίου ῥεύματος βασανισθέντες οἱ βάρβαροι.**

καυστηριάζω (καυστήριον) δ.γρ. ἀντὶ καυτηριάζω βλ.λ : Στράβ.5,1,9.

καυστήριον (τό) μτγν. τ. τοῦ καυτήριον βλ.λ.4), ἡ κεραμευτική κάμινος : Πάπ. **καυστήριον ἔσωθεν τῆς οἰκίας.**
καυστηρός-ά-όν μτγν. κ. μσν. καυστικός : Νίκ.Θηρ.924 **καυστηρῆς καμίνου** (δ.γρ. ἀντὶ καυστείρης), Ὀππ.Ἁλ.2,509 **καυστηρῆς φλογός,** Εὐστ. Πον.268,67 **καμάτων καυστηρῶν,** πρβλ.ΕΜ 493,44.
καύστης (ὁ) (καίω) μτγν., δωρ. **καύστας** ὁ καίων : Δωσιάδ.ΑΠ 15,26,11 **καύστης τινός,** γλωσσ. **καύστης νεκρῶν·** **2)** ὁ τήκων, ὁ ἀναλύων : Πρόκλ.Τετράβ.179 **χωνευτάς, καύστας, χαλκέας, μεταλλευτάς·** **3)** πάπ. θερμαστής, ὁ καμινοκαύστης.
καυστικός-ή-όν (καίω) κ. μσν. κ. νεώτ., παραθ. **καυστικώτερος, καυστικώτατος,** ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ καίειν, καυτερός, ὑπερβολικὰ θερμός, ἀντίθ. κουστός : Ἀριστλ.Ψυχ. 417a,8 **τὸ καυστὸν οὐ καίεται . . ἄνευ τοῦ καυστικοῦ,** αὐτ.ΖΜ 648b,18 **τηκτικώτερον τοῦ τηκτοῦ καὶ τοῦ καυστοῦ καυστικώτερον,** αὐτ.Οὐρ.307a,1 **καυστικώτατος,** ΠΔ Μακκ.4,10,14 **οὐχ οὕτως καυστικώτερον ἔχετε κατ' ἐμοῦ τὸ πῦρ ὥστε με δειλανδρῆσαι,** Φιλόδ.Μουσ.71Κ **τὸ πῦρ φύσει καυστικόν,** Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.32 **καυστικώτατος·** **2)** διαβρωτικός : Διοσκ.2,4 **δύναμιν καυστικωτέραν·** ‖ **καυστικὰ φάρμακα** ὅσα φερόμενα ἐπὶ διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος δρῶσι καυστικῶς προκαλοῦντα ἀλλοιώσεις τῶν ἱστῶν : Ζώπυρ. π.Ὀρειβ.14,57,1,Γαλ.11,764 **φάρμακα καυστ-·** ‖ νεώτ. χημ. ἐπίθετον τῶν ὑδροξειδίων τῶν μετάλλων, τῶν ἀλκαλίων καὶ γαιαλκαλίων ὡς ἐκ τῆς σφοδρᾶς αὐτῶν διαβρωτικῆς ἐνεργείας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος· **καυστικαὶ οὐσίαι** χημικαὶ οὐσίαι, αἵτινες τιθέμεναι εἰς ἐπαφὴν πρός τι μέρος τοῦ σώματος ἀλλοιοῦσι καὶ καταστρέφουσι τὴν ὀργανικὴν ὑφὴν τῶν ἱστῶν· ‖ εἰδ. νεώτ. φυσ. **καυστικὴ ἐπιφάνεια** ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν τομῶν ἀκτίνων φωτεινῆς δέσμης, ἥτις ἕνεκα προηγουμένης ἀνακλάσεως ἢ διαθλάσεως παρεμορφώθη οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ πλέον ἑστίαν· ‖ μσν. κ. νεώτ. ὁ δριμὺς τὴν γεῦσιν, ἀφύς· κ. μτφ. ἐπὶ προσ., δριμύς, ὀξύς : Ἱέρακος Χρον. ἐν Σάθ.1,249 **ἐντεῦθεν δὲ παλινδρομεῖ πρὸς Βυζαντίδα πόλιν, | ἀστραπηφόρος, καυστικός, ἔκδικος ἁμαρτίας·** κ. νεώτ. ἐπὶ λόγων, δριμύς, τσουχτερός : **καυστικὴ εἰρωνεία, - καυστικοὶ λόγοι·** **3)** μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καῦσιν ἢ ὁ διὰ καύσεως γινόμενος : ΠΔ Μακκ.4,6,27 **βασάνοις καυστικαῖς ἀποθνήσκω διὰ τὸν νόμον·** **4)** ἐπὶ προσ., ὁ πυρέσσων, ὁ ἐρεθιστικός, ὁ διεγερτικός : Ἱππ.Προρρ.1,70· ‖ ὁμ. **τὰ καυστικὰ** τὰ φλόγωσιν προκαλοῦντα ὑγρά : αὐτ.Ἐπιδ.4,2.
καυστικότης-ητος νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καυστικοῦ.
καυστικῶς ἐπίρρ., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον καυστικὸν βλ.λ. : Εὐστ.70,36 **καυστικῶς βλάπτειν·** **2)** νεώτ. μτφ. δριμέως κ. παραθ. **-ώτερον-ώτατα : τὸν ἤλεγξε καυστικώτατα.**
καῦστις (ἡ) Ἡσ. ἀμφίκαυστις βλ.λ.1).
καυστός-ή-όν (καίω) κ. **καυτός-ή-ό(ν)** κ. δημ. ὁ καίων, ὁ κεκαυμένος, ὁ πεπυρακτωμένος : Εὐρ. Κύκλ.633 **καυτὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκάειν τὸ φῶς Κύκλωπος** (διόρθ. ἀντὶ καὶ τόν) **- καυτὸ σίδερο·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν καταστάσει βρασμοῦ, ὁ ζέων : **καυτὴ σούπα - καυτὸ μολύβι·** **2)** τὸ οὐδ. **καυστὸν** ὡς οὐσ. ἡ ὑπὲρ τῶν νεκρῶν θυσία, προσφορά· Φώτ.151,17 « καυστόν, καρπωτόν, ὃ ἐναγίζεται τοῖς τετελευτηκόσιν »· **3)** ὁμ. τὸ ὁλοκαύτωμα : Ἐπιγρ. **ἄγοντι τὸμ βοῦν καὶ τὸγ καυτόν·** ‖ κ.ἐπιθ. : **ἀρὴν καυτός·** **4)** ὃν δύναταί τις νὰ καύσῃ, ὁ δεκτικὸς καύσεως, καύσιμος, ἀντίθ ἄκαυστος : Ἀριστλ.Μετ.387a,17, Θεόφρ.Πυρ.72 **ξύλα πολὺ καυστότερα** (ἀντίθ. καυστικά).

καῦστρα (ἡ) (καίω) μτγν. τόπος ἔνθα ἐκαίοντο τὰ πτώματα : Στράβ.5,3,8 **ἐν μέσῳ δὲ τῷ πεδίῳ ὁ τῆς καύστρας αὐτοῦ περίβολος,** Ἐπιγρ.
καΰστριος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ποταμὸν Κάϋστρον ἢ ὁ ἐκ τοῦ Καΰστρου : Ἀριστφ. Ἀχ.68 **ἐτρυχόμεσθα διὰ Καϋστρίων πεδίων.**
καύσυμος-ον πάπ. ἀντὶ καύσιμος βλ.λ. : **ξύλα καύσυμα.**
καύσω μέλλ. τοῦ καίω βλ.λ.
καυσῶ-όω (καῦσος) μτγν. θερμαίνω, ἐρεθίζω : Πτολ.Τετράβ.18· ‖ τὸ παθ. καίομαι μεθ' ὑπερβολικῆς θερμότητος : ΚΔ Πέτρ.2,3,10 **στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται·** ‖ ὁμ. γεν. τὸ παθ. καίομαι : Πάπ.· **2)** τὸ παθ. ὑποφέρω ἐκ καύσου βλ.λ.2) : Διοσκ.2,134 **ὁ χυλὸς . . πρὸς καυσουμένην ἐπιφάνειαν ἐγχριόμενος,** Ἀντυλλ. π. Ὀρειβ.9,13,1, Γαλ.15,720.
καυσώδης-ους-ες (καύσων) ὁ ὑποφέρων ἐκ καύματος, καυματώδης, ξηρός : Θεόφρ.ΦΑἴτ.3,14,3 **καυσώδης καὶ ξηρὰ γῆ,** Πάπ.(βιβλία) **κεφαλόβροτα γεγονέναι διὰ τὸ τοὺς τόπους καυσώδεις εἶναι·** **2)** ὁ ἐπιφέρων καῦσος, θερμότητα : Ἱππ.Ἀφορ. 4,54 **καυσώδεις πυρετοί,** αὐτ.Κωακ.570,. αὐτ.Ἀέρ.7 **σκληρὰ καὶ καυσώδεα** (ὕδατα) (θερμαίνοντα), Δίφ.Σ π. Ἀθήν.3,120Ε **τὰ ταρίχη . . ἐστὶν . . καυσώδη εὐκοίλια ἐρεθιστικά,** Ἀθήν.3,79F **τὰ γὰρ σῦκα οὐκ ἀστείως διατίθησι τὸν στόμαχον, καυσώδη καὶ ἀτονώτερον αὐτὸν ποιοῦντα·** **3)** εἰδ. ἀστρολ. ἐπὶ τῶν ζῳδίων, ὁ προκαλῶν πυρετούς : Ἡφαιστ.Ἀστρ.1,1.
καυσωδῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον καυσώδη, πυρετωδῶς : Ἀρχιγ. π. Γαλ.12,543.
καύσωμα-ατος (τὸ) (καυσῶ) μτγν. τὸ καῦμα, ἡ ἰσχυρὰ θερμότης, ἡ πύρωσις : Γαλ.19,110.
καύσων-ωνος (ὁ) (καίω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κάψ(ι)ωνας** ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης τῆς ἀτμοσφαίρας, ἡ σφοδρὰ θερμότης τοῦ ἡλίου, ἡ μεγάλη ζέστη, τὸ καῦμα, ἡ κάψα : Ὀρφ.ἀπ.264, Δίφιλ.Σ π.Ἀθήν.3,73Α **στέφανοι πάνυ εὐώδεις καὶ καύσωνος ὥρᾳ ψυκτικώτατοι,** ΠΔ Ἰουδ.8,3 **ὁ καύσων ἦλθεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν κλίνην,** ΚΔ Ματθ.20,12 **τοῖς βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα,** αὐτ.Ἰακ.1, 11, Ἀθήν. Ἰατρ. π. Ὀρειβ.1,2,13, Πτολ. Τετράβ.85, Λουκ.Φιλοψ.25 **ὁ δὲ πυρετὸς οἷος καύσωνος σφοδρότερας,** Εὐστ.1255,24 **δῆλον δὲ ὅτι τοῦ τοιούτου κυνὸς ἐπιτέλλοντος πολλοὶ γίνονται καύσωνες** (ἐπὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων)· ‖ ἐπὶ ἀνέμου θερμοῦ, ξηροῦ καὶ πνιγώδους, ΠΔ Ἱερ.18,17 **ὡς ἄνεμον καύσωνα διασπερῶ αὐτούς,** Σχόλ.Ἀριστφ.Λυσ.973 **μεγάλῳ καύσωνι·** **2)** συνεκδ. **καύσων στομάχου** ὀξυρεγμία, ξινίλα : Διοσκ.1,22· ‖ ὁμ. **δίψης καύσων** ἡ δυσάρεστος αἴσθησις δίψης : Εὐστ.183,31 **τὸν τῆς δίψης καύσωνα σβέσων τῇ γυναικί·** ‖ κ. ἐπὶ τοῦ κόπου : ΚΜανασσ.110 **τὸν τοῦ κόπου καύσωνα·** **3)** ἰατρ. **καύσων πυρετός** χολώδης διαλείπων πυρετός, καῦσος : Ἀλέξ Τραλλ.Πυρ.2· **4)** διφὰς βλ.λ.2) : Αἰλ.Ζ1 2,61.
καυτερός-ή-ό δημ. ὁ καίων, καυστικός : Θεοτ. ΚΚατάδ.3 **ὁ ἥλιος ἔφεγγε λαμπρὸς καὶ καυτερὸς ἀκόμη μέσα στὸν καθαρὸ γαλάζιον οὐρανό·** ‖ κ. μτφ. δηκτικός : **τοῦ εἶπε λόγια καυτερά.**
καυτήρ-ῆρος (ὁ) (καίω) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. καυστήρ ὁ καίων : Πίνδ.Π 1,95 **ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα . . Φάλαριν·** **2)** καυστὴρ βλ.λ.1) : Γαλ.14, 782, Ἱππιατρ.26· ‖ σίδηρος πεπυρακτωμένος, δι' οὗ οἱ ἰατροὶ καυτηριάζουσι τὰ νοσοῦντα μέρη τοῦ σώματος· Γαλ.γλωσσ.498 « καλαμίσκον τινὰ τετρημένον κατὰ τὸν πυθμένα, δι' οὗ καίειν ἐστὶ καυτηρίδιον διαφανὲς καθιέν » : Ἱππ.894Α **καυτὴρ χάλκεος·** ‖ νεώτ. ἰατρ. μετάλλινον ἐργαλεῖον εἰδικὸν πρὸς καυτηρίασιν, κ. ἰδ. ἡ ἐκ λευκο-

χρύσου ἀκὶς αὐτοῦ ἡ ἐρχομένη εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν πρὸς τὸ καυτηριαζόμενον μέρος τοῦ σώματος· **3)** τὸ ἐκ καυτηριάσεως ἔγκαυμα, στιγματισμός : Λουκ.'Αλ.46 **ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος ἔστω ἀλώπηξ,** 'Ιουλ.Καίσ.309C **ὤφθησαν ὠτειλαὶ κατὰ τὸ νῶτον καὶ καυτῆρές τινες καὶ ξέσματα,** Εὐστ.Πον.202,22 **καυτῆρας οὐκ ἤπια φάρμακα θέλοντες,** αὐτ.276,78.

καυτηριάζω (καυτήρ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐκαυτηρίασα,** παθ. ἀόρ. δημ. **καυτηριάσθηκα,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **καυτηριασμένος,** στίζω, στιγματίζω, σημαδεύω ζῷόν τι ἐντυπῶν ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτοῦ διακριτικὰ σημεῖα διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου : Στράβ.5,1,9 **καυτηριάσαί τε τὰς ἵππους λύκον, καὶ κληθῆναι λυκοφόρους·** κ. παθ. : 'Ιππιατρ.1· || νεώτ. ἰατρ. καίω τοὺς ἱστοὺς νοσοῦντός τινος μέρους τοῦ σώματος διὰ καυτηρίου ἢ πεπυρακτωμένου εἰδικοῦ ἐργαλείου πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν, ἐνεργῶ ἰατρικὴν καυτηρίασιν· || μτφ. ἐπικρίνω δριμέως, κατακρίνω σφόδρα : **ἐκαυτηρίασε τὴν ἀκολασίαν τῆς ἀριστοκρατίας·** || ὁμ. τὸ παθ. μτφ. : ΚΔ Τιμ.1,4,2 **κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν** ('Ησ. « κεκαυτηριασμένοι· βεβασανισμένοι, μὴ ἔχοντες τὴν συνείδησιν ὑγιῆ »)· **2)** ρηματ. π. καυτηρίασις, καυτηριασμός.

καυτηρίασις-εως (ἡ) (καυτηριάζω) νεώτ. κ. **καυτηριασμός** (ὁ), δημ.-η ἡ ἐνέργεια τοῦ καυτηριάζειν βλ.λ., ἡ διὰ καυτηρίου ἢ πεπυρακτωμένου εἰδικοῦ ἐργαλείου ἔγκαυσις· || εἰδ. ἰατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος, καθ' ἥν, διὰ καυστικῶν χημικῶν οὐσιῶν ἢ διὰ πεπυρακτωμένων εἰδικῶν ὀργάνων, καίονται οἱ ἱστοὶ μέρους τινὸς τοῦ σώματος πρὸς ἐπισπαστικὸν σκοπὸν ἢ πρὸς καταστροφὴν νοσηρῶν μορίων ἢ καὶ πρὸς αἱμοστασίαν.

καυτηριασμός (ὁ) (καυτηριάζω) νεώτ. κ. δημ. ἡ καυτηρίασις βλ.λ.

καυτηρίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ καυτήριον βλ.λ. : Γαλ.19,111.

καυτήριο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ., δημ. κ.-ι σιδηροῦν ἐργαλεῖον δι' οὗ πυρουμένου τίθενται ἀνεξάλειπτα διακριτικὰ σημεῖα : Εὐρ.ἀπ.815 (πιθ.), ΠΔ Μακκ.4,15,22 **τῶν υἱῶν βασανιζομένων τροχοῖς τε καὶ καυτηρίοις,** Λουκ.'Αλ.52 **ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων δεησόμεθα,** αὐτ.'Απολ.2 **τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον,** 'Ιππιατρ.26· || ὁμ. μτφ. : Διόδ.Σ 20,54 **ταῖς ψυχαῖς τῶν ἔνδον ὥσπερ καυτήριά τινα προσῆγεν·** **2)** νεώτ. χημικὸν μέσον δι' οὗ ἐνεργεῖται ἰατρικὴ καυτηρίασις· || εἰδ. φαρμακ. **καυτήρια** δραστικοὶ χημικαὶ οὐσίαι, αἵτινες φερόμεναι ἐπὶ διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος ἐπενεργοῦσι καυστικῶς καὶ ἐπιφέρουσι χημικὰς ἀλλοιώσεις τῶν ἱστῶν καὶ ἀπονέκρωσιν τοῦ εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν πρὸς ταύτας ἐρχομένου μέρους τοῦ σώματος· || νεώτ. κ. δημ. μτφ. : **οἱ λόγοι του εἶναι καυτήριο·** **3)** τὸ ἐγκαυθὲν σημεῖον, τὸ στίγμα : Στράβ.5,1,9 **τό τε καυτήριον φυλάξαι καὶ τοὔνομα τῷ γένει τῶν ἵππων,** Πάπ. **κάμηλος ἐν τῷ στήθει καυτήριον·** **4)** εἰδικὸν ἐργαλεῖον ἐν χρ. **ἐν τῇ ἐγκαυστικῇ** : 'Ιουστιν.Πανδ.33,7,17· **5)** πάπ. κεραμευτικὴ κάμινος : **καυστήριον ἔσωθεν τῆς οἰκίας.**

καύτης (ὁ) (καίω) δ.γρ. ἀντὶ καύστης βλ.λ. : Δωσιάδ.ΑΠ 15,26,11 (σχόλ. « ἐνταφιαστής »).

καυτικός-ή-όν (καίω, καῦσις) ὁ καυστικὸς βλ.λ.1) : Θεόφρ.ΦΑΙτ.6,1,3.

καυτός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. κ. καυστὸς βλ.λ.

καὐτός κτ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτὸς βλ.λ. : Εὐρ.ΙΑ 1349 **εἰς θόρυβον ἔγωγε καὐτὸς ἦλυθον,** ΑΠ 6,57 **Τεῦκρος Ἄραψ καὐτὰν ἀγρότιν οἰγανέαν.**

καύτρα (ἡ) δημ., δ.γρ. **κάφτρα** τὸ ἀπηνθρακωμένον ἄκρον τῆς θρυαλλίδος· κ. κτ. πληθ. : **οἱ κάφτρες τοῦ λυχναριοῦ·** **2)** τὸ καιόμενον ἄκρον τοῦ σιγαρέττου.

καυχαλίς (ἡ) 'Ησ. « φλύκταινα », καυσαλίς.

καυτρίλα (ἡ) δημ. ἡ κούτρα βλ.λ.1).

καύχη (ἡ) τὸ καυχᾶσθαι, ἡ καύχησις, τὸ καύχημα: Πινδ.Ν 9,7 **θεσπεσία δ' ἐπέων καύχαις ἀοιδὰ πρόσφορος** (ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ποιήσεως).

καύχημα-ατος (τὸ) (καυχῶμαι) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **καύκημα,** δωρ. **καύχαμα** τὸ καυχᾶσθαι, ἡ καύχησις ἡ ἀλαζονεία, ἡ μεγαλαυχία, ἡ καυχησιολογία : Πινδ.Π 4(5),51 **ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ,** 'Ιωσ.Γενέσ.41Β **οὐδέν σοι πρὸς νῖκος τὸ καύχημα,** Διγεν.'Ακρ.1336 **αὐτοὶ μὲν ἐκαυχήσαντο καυχήματα ψευδώδη,** Βί.'Αλεξ.1741 **μὴ ταραχθῆτε τοῖς κενοῖς καυχήμασι Δαρείου·** **2)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. **τὸ ἐφ' ᾧ** τις καυχᾶται, τὸ ἀντικείμενον τῆς καυχήσεως, ἡ δόξα, τὸ ἀγλάϊσμα, τὸ σέμνωμα, τὸ καμάρι : ΚΔ Κορινθ.2,1,14 **καύχημα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ καὶ ὑμεῖς ἡμῶν,** αὐτ.Ρωμ.4,2, Λεσβῶν.Ρητ.3,4, Μηναῖ.12,24 Ὄρθρ. 'Ωδ.3 **ἐτήρησας τὸ καύχημα τῆς ἁγνείας,**Καισάρ. Δαπ.ἐν Σάθ.3,82 **σὺ γὰρ εἶ αὐτῶν δόξα καὶ καύχημα,** Κάλβ.'Ωδ.4,3 **ὦ γνήσια τῆς Ἑλλάδος | τέκνα . . καύχημα νέον, - τὸ καύχημα τῆς φυλῆς.**

καυχηματίας (ὁ) (καυχῶμαι) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιρρεπής, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ καυχᾶσθαι, κομπαστής, ἀλαζών, καυχησάρης, παινεσιάρης : Πτολ.Τετράβ.159, ΕΜ 121,7, Σχόλ.'Αριστφ.Εἰρ.40· ὁμ. κ. ἐπὶ λόγου, ὁ πλήρης κόμπου : Σχόλ.'Ιλ.Ν 373 **καυχηματίας λόγος.**

καυχηματικός-ή-όν (καύχημα) σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ καύχημα βλ.λ.1), ὁ πλήρης κόμπου, καυχήσεως : Σχόλ.'Ιλ.8,535.

καυχήμων-ονος-ον (καυχᾶσθαι) μτγν. ὁ πλήρης καυχήσεως,κόμπου, ὁ καυχώμενος : Βάβρ.5,10.

καυχησιάρης-άρα-ικο δημ. κ. **καυχησάρης** οἱ ηματίας, καυχηματίας, μεγάλαυχος.

καυχησιάρικος-η-ο δημ. ὁ μετὰ καυχήσεως λεγόμενος : **καυχησιάρικα λόγια.**

καυχησιολόγημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ μετὰ καυχήσεως λεγόμενον, κόμπος.

καυχησιολογία (ἡ) νεώτ. τὸ καυχησιολογεῖν, οἱ κομπαστικοὶ λόγοι.

καυχησιολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ συνήθως καυχώμενος, κομπορρήμων.

καυχησιολογῶ-έω νεώτ. κομπορρημονῶ, καυχῶμαι, λέω μεγάλα λόγια γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

καύχησις-εως (ἡ) (καυχῶμαι) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ καυχᾶσθαι, ὁ κομποσμός, ἡ καυχησιολογία: 'Επίκ.ἀπ.93, ΠΔ Παραλ.1.29,13 **αἰνοῦμεν τὸ ὄνομα τῆς καυχήσεώς σου,** Φιλόδ.Κακ.27 J, Φιλ.1,534, ΚΔ Ρωμ.15,17 **ἔχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ 'Ιησοῦ τὰ πρὸς τὸν Θεόν,** αὐτ.Κορινθ.2,7,14.

καυχηστής (ὁ) ΕΜ 121,6 ἀντὶ καυχητὴς βλ.λ.

καυχητής (ὁ) (καυχῶμαι) σχόλ. κ. **καυχηστής** ὁ καυχώμενος, ὁ καυχηματίας, ὁ καυχησιάρης:Σχόλ. 'Ιλ.Η 96 «ἀπειλητῆρες· καυχηταί».

καυχητιῶ-άω λεξ. κ. σχόλ. ἐφετ. τοῦ καυχῶμαι βλ.λ., ἐπιθυμῶ νὰ καυχῶμαι : Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.572.

καυχιέμαι δημ. τ. τοῦ καυχῶμαι βλ.λ.

καῦχος (τὸ) μσν. κ. δημ. καύχησις, ἀλαζονεία· δθ. ἡ πεῖσμον ἔμμονὴ εἰς τὰς ἰδίας ἀντιλήψεις : Χρον.Μορ.800 **ἀφήκασιν τὴν ὀρδίναν τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης | καὶ στήκουν ὡς σχισματικοί,** μόνι **τὸ καῦχος ἔχουν,** παροιμ. **τὸ καῦχος γιὰ τὴν ὀμορφιὰ γλήγορα θὰ περάσῃ.**

καυχός (ὁ) 'Επιγρ. Γόρτυνος ὁ χαλκός : **νομίσματι χρῆτ[θαι] τῷ καυχῷ τῷ ἔθηκεν ἁ πόλις.**

καυχῶμαι-άομαι (πρβλ. εὔχομαι, αὐχῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **καυχιέμαι** ἢ **-κιέμαι** κ. **-κιοῦμαι,**

ἢ -κῶμαι δωρ. καυχέομαι, β' ἑν. πρόσ. καυχᾶσαι, μέλλ. καυχήσομαι, ἀόρ. ἐκαυχησάμην, αἰολ. εὐκτ. καυχάσαιτο, μσν. καυχήσθην, νεώτ. ἐκαυχήθην, δημ. (ἐ)καυχήθηκα ἢ (ἐ)καυκίστηκα, παρακ. κεκαύχημαι, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, δυνατά : Πίνδ.Ο 9,38 τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισιν ὑποκρέκει, Εὐπ.134 καυχήσομαι· || λέγω μεγάλους λόγους, ὁμιλῶ μεθ' ὑπερηφανείας περὶ ἐμαυτοῦ ἢ περὶ τῶν ἰδίων πράξεων, ἐπαίρομαι ἐπὶ ταῖς ἰδίαις πράξεσι, σεμνύνομαι, μεγαλαυχῶ, κομπάζω, παινεύομαι : Κρατῖν.95 ἐπ' αἰζηοῖσι καυχᾶσθαι μέγα, Λυκοῦργ.άπ.78 ἐφ' οἷς καυχᾷ οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται, Ἀριστλ.Πολιτ.1311b,4 διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, ΚΔ Ρωμ.5,2 καυχώμεθα, ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, αὐτ.2,17 ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ, καὶ καυχᾶσαι ἐν Θεῷ, αὐτ. Κορινθ.2,12,5 ὑπὲρ τοῦ τοιούτου καυχήσομαι, αὐτ. 11,18 ἐπεὶ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὴν σάρκα, κἀγὼ καυχήσομαι, Μηναῖ.3,12 Ὄρθρ.Ὠδ.3 οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, Ἐρωτόκρ.4,603 ρέμπεται στὶς ἀφεντιές, στὰ πλούτη του καυκᾶται· κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἀορ. ἢ ἐνεστ. : Ἡρ.7,39 εὐεργεσίῃσι βασιλέα οὐ καυχήσεαι ὑπερβαλέσθαι, Ἐπικρ.6· ὁμ. κ. μτ. μτχ. : Μέν.Μον.616, Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,30· ὁμ. κ. μτ. αἰτ. : Φιλήμ.141,ΚΔ Κορινθ.2,9,2 οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν ἣν ὑπὲρ ὑμῶν καυχῶμαι Μακεδόσιν, δ.τραγ. τὰ κάλλη μου καυχήσου τα, | τὶς ὀμορφιὲς μου πέ τες, ἐθν. ἆσμ. εἶμαι Ἕλλην, τὸ καυχῶμαι· ὁμ. κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Διγεν.Ἀκρ.1336 αὐτοὶ μὲν ἐκαυχήσαντο καυχήματα ψευδῶδη· ὁμ. κ. μτ. γεν.: Φιλόδ.Κακ.35,1 ὧν Ἱππίας ἐκαυχᾶτο· κ. μτ. δοτ. : Στράτ.ΑΠ 12,234 καυχᾶσθαι κάλλει· ὁμ. κ. ἐπομένης εἰδ. προτάσεως : Στράβ.13,1,27 καυχωμένου δ' ὅτι..ταύτην χειρώσαιτο,Ἐρωτόκρ.2,51οὐδὲ νὰ καυκιστῇ κιανεὶς πῶςστὴν Ἀθήνα μέσα | τέτοι' ἀκριβὰ χαρίσματα οἱ ξένοι τὰ κερδαῖσα, δ.τραγ. μιὰ λυερὴ καυκίστηκε πὼς Χάρο δὲ φοβᾶται, | γιατ' εἶν' τὰ σπίτια της ψηλὰ κι' ἄντρας της παλληκάρι· κ. ἀπολ. : Πρόδρ.1,319 ὡς ἔμαθα τὸν Ὀππιανόν, τάχα καὶ ἐγὼ καυχήσθην, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,105 ἐὰν γὰρ θέλω καυχήσασθαι οὐκ ἔσομαι ἄφρων κατὰ Παῦλον φθέγξασθαι τὸν πνευματορήτορα, Διήγ. Ἀχιλλ.195 δὲν εἶν' καλὸν νὰ καυχησθῶ, Ψυχάρ. Ταξ.71 δὲν σ' ἀρέσει νὰ καυκιέσαι, καλέ μου φίλε· **2)** ρηματ. π. καύχημα, καυχηματίας, καύχησις, καυχητής· πιθ. ἐκ ρ. ευχ — (πρβλ. ὁμηρ. εὔχομαι = καυχῶμαι), αυχ—, αὐχέω.

κάφα Ἡσ. « λουτήρ. Λάκωνες ».

καφάζω Ἡσ. «καφάζειν· γελᾶν», αὐτ. «καφάζοι· καγχάζοι, γελᾷ».

καφάν Ἡσ. δωρ. τ. τοῦ κηφὴν βλ.λ.

καφάσι (τὸ) (ἀραβ.) δημ. ὁ κλωβὸς τῶν πτηνῶν ἢ τῶν ζῴων· **2)** λεπτὸν ξύλινον δικτυωτὸν κιγκλίδωμα τοποθετούμενον παλαιότερον εἰς τὰ παράθυρα τῶν μουσουλμανικῶν οἰκιῶν ἢ εἰς τοὺς γυναικωνίτας τῶν χριστιανικῶν ναῶν πρὸς προφύλαξιν τῶν γυναικῶν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν ἀνδρῶν : Παλαδ.Χρ.Μηλ.54 ἀκούσες ἀπάνω στὸ καφάσι ; εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰς γυναῖκας τοῦ ἐφένδη, ἡ Σουλμινιέ· || δημ. ναυτ. τὸ δικτυωτὸν δι' οὗ ἀποφράσσονται οἱ καθέκται ἢ ἐξ οὗ ἀποτελεῖται τὸ δάπεδον τοῦ θαλάμου τῶν λέμβων.

καφάσιος κτ. Ἡσ. ὄνομα μηνός τινος.

καφασωτός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων καφάσι, ὁ πεφραγμένος μὲ καφάσι : καφασωτὰ παράθυρα· || τὸ οὐδ. καφασωτό ὡς οὐσ. τὸ δικτυωτὸν παραθυρον· **2)** ὁ ὅμοιος πρὸς καφάσι, ὁ ἐν εἴδει καφασιοῦ, δικτυωτός.

καφέα (ἡ) νεώτ. (ἐκ τῆς ἀβησσυνιακ. περιοχῆς Κάφφα) ἀ. κοφ(φ)έα τὸ θαμνοδενδρον τῆς τάξεως τῶν ἐρυθροδωναδῶν, οὗ καρπὸς εἶναι ὁ καφ(φ)ές.

καφὲ-ἀμάν (τὸ) (τουρκ.) δημ. καφωδεῖον, ἐν ᾧ ᾄδουσι κατὰ τὴν νύκτα ἰδ. γυναῖκες τουρκικὰ μέλη, ἀμανέδες.

καφεδεφικὸν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. δεφικὸν ὀξὺ περιεχόμενον ἐν τῷ σπέρματι τοῦ καφὲ καὶ εἰς τὸ τέϊον τῆς Παραγουάης, ἀ. καφεταννικόν.

καφεζυθεστιατόριον (τὸ) νεώτ. ἑστιατόριον, ζυθοπωλεῖον καὶ καφενεῖον ὁμοῦ.

καφεϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν καφὲν ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ καφέ : καφεϊκὰ φάρμακα, - καφεϊκὸν ὀξύ.

καφεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς τοῦ καφέ, τοῦ τεΐου, τῆς γουαράνας κτλ., χρησιμοποιούμενον, κατὰ μικρὰς δόσεις, ὡς διεγερτικὸν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὡς ἀντινευραλγικὸν καὶ ὡς καρδιοτονωτικὸν φάρμακον κτλ.

καφεϊνισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κ. καφεϊσμός τοξικὴ δηλητηρίασις ἐξ ὑπερμέτρου χρήσεως καφὲ ἢ καφεΐνης.

καφεῖον (τὸ) νεώτ. καφενεῖον, καφενές.

καφεϊσμός (ὁ) νεώτ. ὁ καφεϊνισμός βλ.λ.

καφὲ-κονσέρ (τὸ) καφεζυθεστιατόριον ἔχον μουσικήν, ὀρχήστραν.

καφεκοπτεῖον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. κατάστημα ἐν ᾧ φήνεται, ἀλέθεται καὶ πωλεῖται ἀλεσμένος καφές.

καφεκόπτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰδιοκτήτης καφεκοπτείου βλ.λ.

καφεκούτι (τ) δημ. τὸ δοχεῖον ἐν ᾧ φυλάσσεται ὁ κοφές, συνήθ. διῃρημένον εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ ἕτερον πρὸς φύλαξιν τῆς σακχάρεως, ἀ. καφετιέρα· **2)** μτφ. χλευαστικῶς, ἐπὶ γυναικῶν, ἡ εἰς ἄκρον ἐξησθενημένη καὶ παραμεμορφωμένη ἐκ τοῦ γήρατος ἢ τῆς ἀσθενείας.

καφενεδάκι (τό) δημ. μικρὸν καφενεῖον.

καφενεῖο(ν) νεώτ. κ. δημ.,νεώτ. κ. καφεῖον, δημ. κ. καφενές τὸ κατάστημα ἐν ᾧ παρασκευάζεται καὶ προσφέρεται κυρίως καφὲς ἐν κυαθίσκοις, προσθέτως δὲ καὶ ἄλλα ποτά, γλυκὰ κτλ.

καφενές (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. καφφενές καφενεῖον βλ.λ. : Βλαχογ.Πολιτικ.94 στοῦ λιμανιοῦ τὴν ντάπια .. λίγες ψυχές, στὸν καφφενὲ καὶ γύρω.

καφενόβιος (ό, ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ἐπικριτικῶς, ὁ διάγων τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐν τοῖς καφενείοις, ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ συχνάζῃ τακτικώτατα ἐν τοῖς καφενείοις καὶ νὰ διέρχεται ἐν αὐτοῖς τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου του, τακτικὸς θαμὼν τῶν καφενείων, ὁθ. κ. ἀργόσχολος.

καφεόδενδρον (τὸ) νεώτ. τὸ φυτὸν κοφ(φ)έα.

καφεόλη (ἡ) νεώτ. χημ.. ἡ κοφεόνη βλ.λ.

καφεόνη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. καφεόλη πτητικὸν ἔλαιον καστονόχροον καὶ ἀρωματικώτατον, προϊὸν τῆς φρύξεως τοῦ καφέ.

καφεοφυτεία (ἡ) νεώτ. φυτεία καφεοδένδρων.

καφεποσία (ἡ) νεώτ. τὸ πίνειν καφὲν ἢ ἡ ὑπερβολικὴ πόσις καφέ.

καφεπότης (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν τοῦ πίνειν πολλοὺς καφέδες καθ' ἑκάστην.

καφεπώλης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλῶν καφέδες, ἀ. καφεκόπτης· **2)** ὁ παρασκευάζων καὶ πωλῶν τὸ ἀφέψημα τοῦ καφέ, ὁ ἰδιοκτήτης κοφενείου.

καφές (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ σπέρμα ἢ ὁ κύαμος τοῦ φυτοῦ κοφφέα βλ.λ. : καφὲς Βραζιλίας· || τὸ ἀφέψημα τοῦ κοφέ : ἕναν καφὲ βαρὺ γλυκύ,- εὐρωπαϊκὸς καφὲς (τὸ ἔγχυμα τοῦ πεφρυγμένου καὶ ἀλεσμένου καφέ)· **2)** κτ. ἐπέκτ. τὸ δένδρον τῆς κοφφέας, ἰδ. κτ. πληθ. : καταγίνεται εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν καφέδων.

καφεστιατόριον (τὸ) νεώτ. ἑστιατόριον ὁμοῦ καὶ καφενεῖον.

καφεταννικὸν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ καφεδεφικὸν ὀξὺ βλ.λ.

καφετζής (ὁ) δημ., τὸ θηλ. **καφετζοῦ** ὁ καφεπώλης βλ.λ.2)· || θηλ. κ. ἡ σύζυγος καφεπώλου.
καφετιέρα (ἡ) δημ. δοχεῖον, ἐν ᾧ φυλάσσεται ὁ καφές, ἄ. καφεκούτι· **2)** σκεῦος, ἐν ᾧ παρασκευάζεται ἢ προσφέρεται ὁ εὐρωπαϊκὸς καφές.
καφετύς-ιά-ύ δημ. κ. **καφεδύς** ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πεφρυγμένου καφέ, ὁ καφέχρους : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.22 ἡ **ἴδια καφετιά πόρτα.**
καφίζι(ν) (τὸ) δημ. μέτρον ξηρῶν καρπῶν ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὰ τρία τέταρτα τοῦ κοιλοῦ, παρὰ δὲ τοῖς Ροδίοις πρὸς τὸ ὄγδοον τοῦ κοιλοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως : Κάλανδα Ρόδου **πάει τὸ μό(δ)ιν ἑκατὸν καὶ τὸ καφίζι(ν) τριάντα | καὶ τ' ἀποκατσαλίδια του φτωχοὺς νὰ τὰ δανείσῃς.**
κάφιος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος καλεοπτέρων **σταφυλινιδῶν** ἐντόμων.
κάφος (τὸ) ΕΜ 499,38 ἀντὶ κάπος βλ.λ.
καφουρά (ἡ) (ἀραβ.) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀειθαλὲς δένδρον καμφορὰ ἢ φαρμακευτική, ὡς καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐξαγομένη ἄχρους, ἡμιδιαφανὴς καὶ ἔχουσα ἰδιάζουσαν ὀσμὴν ρητινώδης οὐσία : Γαλ.14,761 (παρέμβλητος), Ἀέτ.12,63, αὐτ.16,130.
καφουρόδενδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν καμφορὰ ἡ φαρμακευτικὴ βλ.λ.
κάφρυκτοι Ἡσ. « φρύγιοι. Ρόδιοι » (διόρθ. ἀντὶ καρφοκτοί).
κάφσα (ἡ) δημ. κ. **κάφα** τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν δαφνοειδὲς τὸ κνίδιον βλ.λ.
καφτάνι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ποδήρης πολυτελὴς μανδύας ἔχων μακρὰς χειρῖδας, προσαρμοζόμενος διὰ ζώνης περὶ τὴν ὀσφύν, ἐν χρήσει ἄλλοτε παρὰ Τούρκοις καὶ Ρώσοις.
καφωδεῖον (τὸ) νεώτ. κέντρον διασκεδάσεως, καφενεῖον, ἐν ᾧ ᾄδουσι, τὸ πλεῖστον ἐλαφρὰ ᾄσματα, καὶ χορεύουσι γυναῖκες πρὸς τέρψιν τῶν θαμώνων, καφὲ - σαντάν, καφὲ - ἀμάν.
καφώρη (ἡ) μτγν. κ. μον. ἡ θήλεια ἀλώπηξ : Ἀνών.π.Σαυϊδ.· πρβλ. σκαφώρη.
κᾰχάζω (χὰ-χά) κ. **καγχάζω**, μέλλ. **καχαξῶ** ,κυρ. γελῶν ἐκφέρω κατ' ἐπανάληψιν τὸν φθόγγον κά, κά, κά, γελῶ, ἠχηρῶς, θορυβωδῶς· Ἡσ. « ἀθρόως, ἀπαιδεύτως γελῶ » : Σοφ.Ἰχν.348, Ἀριστφ. Ἐκκλ.849 **καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου,** Λουκ. Ἑταιρ.Δ 6,3 **οὐκ ἄχρι τοῦ καγχάζειν ῥᾳδίως καθάπερ σὺ εἴωθας,** Ἀνακρεόντ.31,29 **ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,** Πάπ. **ἐκάχασεν δὲ β'**· ὁμ. ἐμπροθ. (ἐπί τινι, κατά τινος) : Εὔβουλ.8 **καχάζειν ἐπί τινι,** Θεόκρ.5,142 **κηγὼν γὰρ ἰδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ κάτ τῶ** Λάκωνος τῶ ποιμένος, Λουκ.Ἔρωτ. 23 **ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται**· || χλευάζω, σκώπτω, ἐμπαίζω, περιγελῶ : Σοφ. Αἴ.198 **ἁπάντων καχαζόντων γλώσσαις βαρυαλγήτως· 2)** ρηματ.π. κοχασμός.
καχαιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. τὸ νὰ ἔχῃ τις ἠλλοιωμένον αἷμα, ἡ ἀλλοίωσις ἢ δηλητηρίασις τοῦ αἵματος.
καχασμός (ὁ) (καχάζω) ὁ θορυβώδης, ὁ ἠχηρὸς γέλως, τὸ χοχάνισμα· Σουΐδ. « ἀθρόος καὶ ἄφθονος γέλως » : Ἀριστφ.Νεφ.1073 **ἀποστερεῖσθαι παίδων, γυναικῶν,.. πότων, κσχασμῶν** (δ.γρ. ἀντὶ κιχλισμῶν).
κᾰχειμονία (ἡ) σχόλ. γλώσσ. τοῦ δυσχλαινία βλ.λ. : Σχόλ.Εὐρ.Ἑκ.240.
καχείτης (ὁ) Ἐπιγρ. ἀμφ. σημ.
κᾰχεκτεύομαι πάπ. εἶμαι, εὑρίσκομαι ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει : **περὶ δὲ Ξύστου μαι γράφεις, ὅτι ἔξωι καχεκτεύεται.**
κᾰχέκτημα-ατος (τὸ) μσν. ἡ κακὴ ἕξις, κατάστασις, ἡ καχεξία : Νικ.Χων.24D.
κᾰχέκτης (ὁ) (κακὸς - ἕξις) μτγν. κ. νεώτ. τὸ θηλ. **καχέκτις-ιδος** ὁ κακῶς ἔχων τὴν ὑγείαν ἢ **τὴν** σωματικὴν κατάστασιν, ὁ εἰς κακὴν σωματικὴν κατάστασιν **εὑρισκόμενος** ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν, ἀσθενικός : Διοσκ.2,2, Γαλ.6,213, αὐτ.12,32(· **2)** μτφ. ἐν πολιτικῇ σημ. ὁ κακῶς, δυσμενῶς διατεθειμένος, δυσηρεατημένος : Πολύβ 1 68 10 **διὰ τὸ πολλοὺς καχέκτας καὶ στασιώδεις ἐν αὐτοῖς ὑπάρχειν,** Κικ.Ἀττ.1,14,6, Νεχέφ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,142.
καχεκτικός-ή-όν (καχέκτης) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κακῶς τὸ σῶμα, ὁ ἀδυνάτου καὶ ἀσθενικῆς κράσεως, φιλάσθενος : Γαλ.11,307 **διαθέσεις καχεκτικάς ὀφθαλμῶν, καχεκτικὰ παιδιά· 2)** μτφ. νεώτ. ἐπὶ βλαστήσεως, ἡ πενιχρά, ἡ οὐχὶ εὐθαλής· **3)** ὁμ. ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ἐμπορικῶν, ἐπὶ βιομηχανιῶν, ὁ μὴ εὐδοκιμῶν, ὁ οὗ οἱ πόροι ἢ ἡ παραγωγὴ μόλις ἐπαρκοῦσι πρὸς συντήρησιν.
καχεκτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάστασις τοῦ καχεκτικοῦ, ἡ καχεξία.
καχεκτῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι καχεκτικός, εὑρίσκομαι εἰς κακὴν σωματικὴν κατάστασιν ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν, εἶμαι ἀσθενικός, φιλάσθενος, ἀντίθ. εὐεκτῶ : Πολύβ.29,6,14 **καθάπερ οἱ καχεκτοῦντες τῶν ἀθλητῶν** (κτ. Σουΐδ. « κακῶς τὴν ἕξιν διατιθέμενοι »), Ἀλέξ.Ἀφρ.Σοφ.9,1, Σουΐδ. **οἱ μὲν νοσοῦντες πάντες καχεκτοῦσι, οὐ πάντες δὲ οἱ καχεκτοῦντες καὶ νοσοῦσιν ἤδη**· || κ.μτφ. : Πολύβ.20,7,4 **καχεκτοῦντες ταῖς ψυχαῖς διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας** (δυσηρεστημένοι)· || ὁμ. κ. ἐπὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς πολιτείας : αὐτ. 4,1 **Βοιωτοὶ ἐκ . . χρόνων καχεκτοῦντες ἦσαν.**
κᾰχεξής-οῦς-ές μτγν. ὁ καχεκτικὸς βλ.λ. : Φιλόδ.Ρητ.1,36S (ἀμφ.).
καχεξία (ἡ) (ἕξις) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ κακὴ κατάστασις τοῦ σώματος ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν, ἡ ἔλλειψις ὑγείας, ἀντίθ. εὐεξία : Ἱππ. Ἀφορ.3,31 **καχεξίαι,** Πλάτ.Γοργ.450Α **λόγους . . τοὺς περὶ εὐεξίαν τε τῶν σωμάτων καὶ καχεξίαν,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1129a,20, Πλούτ.Ἠθ.2Ε **ποία δὲ σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθίνει δι' ἀμέλειαν καὶ τρυφὴν καὶ καχεξίαν,** Γαλ.10,263 (διαστέλλεται ἐκ τῆς κακοχυμίας), Παῦλ.Αἰγ.3,47 **τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν καχεξίαν καλεῖν εἰώθαμεν**· || νεώτ. κτηνιατρ. **καχεξία ὑδατώδης** ἄ. διστομίασις βλ.λ.· **2)** μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κακὴ διάθεσις, δυσμένεια, δυσαρέσκεια : Δίφιλ.24 **νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους, αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι,** Νικόλ Κωμ.1,12, Πολύβ.5,87,3 **ἑλκόμενος ὑπὸ τῆς συνήθους ἐν τῷ βίῳ ῥαθυμίας καὶ καχεξίας,** Στράβ.14,5,14 **τὴν νόσον τῆς πόλεως .˙. καὶ τὴν καχεξίαν πολλαχόθεν σκοπεῖν ἔξεστι,** Ἱεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ.7,430Μ· **3)** εἰδ. φιλολ. κριτ. τὸ κακὸν ὕφος : Φιλόδ.Ρητ.1,188S **καχεξία τῆς ἑρμηνείας,** αὐτ.189S.
καχέσπερος-ον (κακὸς - ἑσπέρα) μσν. ὁ ἔχων κακήν, σκοτεινὴν ἑσπέραν· ΕΓουδ.306,42 « καχέσπερος· τοῦτο ἐκ τοῦ κακὸς καὶ τοῦ ἑσπέρα. Σημαίνει δὲ τὴν κακίστην καὶ σκοτεινὴν νύκτα τῆς ἁμαρτίας » : Δαμασκ.Ι'Ἐπιφ.41.
κᾰχεταιρεία (ἡ) (κακὴ - ἑταιρεία) κ. ποι. **καχεταιρείη** ἡ κακὴ ἑταιρεία, ἡ σχέσις, ἡ συναναστροφὴ μὲ κακοὺς ἑταίρους, ἡ κακὴ συναναστροφή : Θέογν.1169 **ἐκ καχεταιρείης κακὰ γίνεται.**
καχήμερος-ον (κακὸς - ἡμέρα) μτγν. ὁ ἔχων, ὁ διερχόμενος κακὰς ἡμέρας, ὁ ἀθλίως ζῶν, ὁ ἄθλιος : Παλλδ.ΑΠ 9,508.
καχίλα κτ. Ἡσ. ἄνθη παρὰ Κυπρίοις.
κάχλα (ἡ) μτγν. τὸ ποῶδες φαρμακευτικὸν φυτὸν βούφθαλμον βλ.λ. : Διοσκ.3,139.
καχλαζοκύμων πάπ. διόρθ. ἀντὶ κοχλαζοκύμων, ὁ ἐγείρων τὸν ἀφρὸν τῶν κυμάτων.
καχλάζω κ. **κοχλάζω** ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ κ. **παρατ.**, φοφῶ, παταγῶ, παφλάζω, πάντο-

τε ἐπὶ τοῦ ἤχου, ὃν παράγουσι τὰ ὑγρὰ ἐν κινήσει· κτ.'Ησ. κυρ. ἐπὶ τοῦ κύματος ὅπερ «φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας ψοφεῖ καὶ ἠχεῖ»· εἰδ. ἐπὶ οἴνου χυνομένου ἐν ποτηρίῳ : Πίνδ.Ο 7,2 **φιάλαν . . ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσῳ,** Φιλόστρ.'Απολλ. 3,25 **φιάλην ἐν ᾗ στάλαγμα ἐκάχλαζεν ἀκροτάτου πόματος**· κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : Αἰσχ. 'Επτ.761 **περὶ πρύμναν . . καχλάζει** (κῦμα), Θεόκρ. 6,12 **τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν,** 'Απολλ.Ρ 2,570 **καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην**· κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Εὐρ.'Ιππ.1211 **κῦμα . . πέριξ ἀφρὸν πολὺν καχλάζον** (ἀνοδίδον ἀφρόν)· κ. ἐπὶ ποταμοῦ : 'Αρρ.'Αν.5,20,8 **καθ' ὧν φερόμενον βίᾳ τὸ ὕδωρ κυμαίνεσθαί τε καὶ καχλάζειν,** Διον.Περ. 838· ὁμ. κ. ἐπὶ βροχῆς : Λυκόφρ.80 **Ζηνὸς καχλάζων νασμός**· κ. ἐπὶ ζέοντος ὕδατος : Ζώσ.'Αλχ. 109B· **2)** μτφ. ἐπὶ τοῦ θορύβου τῶν στρατευμάτων: Αἰσχ.'Επτ.115 **κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει**· ‖ ὁμ. μτφ. ἐπὶ τῆς μεγάλης εὐγλωττίας : Διον.'Αλ.Δημ.28 **τὸ Πλατωνικὸν νᾶμα πλούσιον καὶ τὰς μεγάλας παρασκευὰς καχλάζον**· **3)** 'Ησ. «καχλάζει· τετάρακται. ἐπαίρεται. φλεγμαίνει», κτ. Σουΐδ. «ταράττεται, φλεγμαίνει, βρόττει» (βράζει)· **4)** ρηματ. π. κάχλασμα, καχλασμός.

καχλαίνω κτ. 'Ησ. ἀντὶ καχλάζω, καχλαίνω βλ.λ.

κάχλασμα-ατος (τὸ) (καχλάζω) λεξ. κ. **κόχλασμα** βλ.λ. κτ. 'Ησ. ὁ ψόφος ὃν παράγουσιν οἱ κόχληκες ταρασσόμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων, κτ. Εὐστ.'Ιλ. Ψ καὶ «βράσμα, ζέσις, πάφλασμα».

καχλασμός (ὁ) (καχλάζω) μτγν.κ. μσν. τὸ κάχλασμα βλ.λ. : Ζώσ.'Αλχ.119B, Κ Μανασσ.229.

καχληκοσωροί (οἱ) νεώτ. γεωλ. εἶδος φραγμῶν σχηματιζομένων πρὸ τῶν ἀκτῶν καὶ παραλλήλως πρὸς αὐτάς.

κάχληξ-ηκος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. χάλιξ, ἀπεστρογγυλωμένον λιθάριον ἀπαντῶν παρὰ τὴν παραλίαν τῆς θαλάσσης καὶ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, κροκάλη, κοχλάδι, χαλίκι, βότσαλο· Σουΐδ. «λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν», Θουκ.4,26 **διαμώμενοι τὸν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ** (περιληπτ. ἀντὶ τοὺς κάχληκας), Στράβ. 4,1,7 **καθάπερ τοὺς ποταμίους κάχληκας καὶ τὰς ψήφους τὰς αἰγιαλίτιδας,** 'Ιώσ.ΑΙ 5,1,3,Γολ.12,292, 'Ηλιόδ.Αἰθ.1,1 **ὁ δὲ κάχληκι βεβλημένος αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίας πεπορισμένῳ,** Σχόλ.Θεόκρ.6,12, Παῦλ.Αἰγ.3,42· **2)** γλωσσ. λατόμημα.

καχνάζει 'Ησ. «κακχάζει».

κᾰχομιλία (ἡ) μτγν. κακομιλία βλ.λ. : Διόδ.Σ 12,12.

κᾰχόμῑλος-ον (κακός-ὅμιλος) μτγν. ὁ ἔχων κακὴν συναναστροφήν, ποὺ κάμνει κακὴν συντροφιάν : Φιλόδ.'Οργ.53W.

κᾰχορμῑσία (ἡ) (κακός - ὅρμισις) μτγν. ἡ ἀτυχής, ἡ δυσάρεστος προσόρμισις, ἐπὶ νηὸς προσορμισθείσης που καὶ μὴ δυναμένης διὰ νηνεμίαν ν' ἀποπλεύσῃ : 'Αντίπ.Θεσσ.ΑΠ 7,640 **ἆ λυγρῆς δειλὲ καχορμισίης.**

κάχρυ-υος (τὸ) οὐδ. ἀντὶ ἡ κάχρυς βλ.λ.3).

καχρύδια (τὰ) ὑποκορ. τοῦ κάχρυς, κόκκοι πεφρυγμένης κριθῆς, κ. γεν. πᾶν τὸ πεφρυγμένον (δ. ἑρμ.λέπυρα) : 'Αριστφ.Πρ.923b,11 **σελίνου, ἐάν τις περιορύξας μέχρι κάτω πρὸς τὰς ῥίζας, παραβάλῃ τῶν καχρυδίων**· κ. κτ. ἑνικ. : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,6,3 **περιορύξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν, καχρύδιον περιβάλλοντες, καὶ ἄνωθεν τὴν γῆν** (πιθ.).

καχρῡδιάζομαι μτγν. βλαστάνω κατὰ τὸν χειμῶνα : Κατ.'Αστρλ.Κ 8(4),251.

καχρῡδίας (ὁ) ὁ κατεσκευασμένος ἐκ κάχρυος βλ.λ.1) : Πολυδ.6,33,72 **καχρυδίας ἄρτας**· **2)** **καχρυδίας πυρὸς** εἶδος σίτου ὁμοιάζοντος πρὸς τὴν κριθήν : Θεόφρ.ΦΙ 8,4,3,αὐτ.ΦΑἰτ.3,21,2,'Ορειβ.13,7.

καχρῡόεις-εντος-εσσα-εν (κάχρυς) μτγν. ὁ παράγων κάχρυ βλ.λ.: Νίκ.Θηρ.40 **καχρυόεσσαν ἑλὼν περιθαλπέα ῥίζαν** (σχόλ. «τὴν λιβανωτίδα»).

καχρυοφόρος-ον (κάχρυς-φέρω) ὁ φέρων κάχρυς : Θεόφρ.ΦΙ 3,5,6 **περὶ δὲ τῆς φιλύρας ἐπισκεπτέον καὶ εἴ τι ἄλλο καχρυοφόρον.**

κάχρῡς ὕος (ἡ) (γεν. κ. **κάχρυδος,** αἰτ. **κάχρυδα**) ἡ πεφρυγμένη κριθή· κτ. Εὐστ. «πεφρυγμένας κριθὰς πρὸς εὐχερεστέραν ἀλευροποιΐαν»: 'Ιππ.Γυν.1,97,Κρατῖν.274 **οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς τοῖς κύρβεσιν,** 'Αριστφ.Νεφ.1358 **ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν** (σχόλ. «κριθάς»), αὐτ. Σφ.1306 **ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον,** Στράβ.15,3,10 **τὰς δὲ κριθὰς διασπαρείσας εἰς τὸν ἥλιον ἄλλεσθαι καθάπερ ἐν τοῖς ἰπνοῖς τὰς κάχρυς,** Γαλ.11,404· **2)** τὰ ἐξωτερικὰ περιβλήματα καρπῶν, δ.ἑρμ. κάλυκες ἢ βλαστὸς φυτοῦ : Θεόφρ.ΦΙ 3,5,5 **ἴδιον δ' ἐνίοις ὑπάρχει καὶ τὸ τῆς καλουμένης κάχρυος,** αὐτ.5,1,4 **ὅταν ἔχῃ ἡ δρῦς τὴν καλουμένην κάχρυν**· ὁμ. κτ. πληθ. : αὐτ.3,14,1 **τὰς κάχρυς**· **3)** ὡς οὐδ. **κάχρυ** ὁ κυφελώδης καρπὸς τῆς λιβανωτίδος βλ.λ.· Διοσκ.3,74 «λιβανωτίδος τῆς καρπίμου ὁ καρπὸς κάχρυ καλεῖται» (δ.γρ. κάγχρυς) : Θεόφρ.ΦΙ 9,11,10, Φίλ Μηχ.Βελοπ.86,23· **4)** ὁμ. τὸ οὐδ. τὸ φυτὸν λιβανωτὶς ἡ κάρπιμος βλ.λ. : 'Ιππ. Γυν.Φύσ.32 **κάχρυος ῥίζα,** Φιλούμ.6,1· ‖ νεώτ. βοταν. γένος **σκιαδανθῶν** φυτῶν.

καχρῡφόρος-ον (κάχρυ-φέρω) μτγν. κ. **καχρυοφόρος** ὁ φέρων κάχρυ βλ.λ.3) : Νίκ.Θηρ.850 **ἄμμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι.**

καχρόω λεξ., μέλλ. **καχρύσω**· 'Ησ. «συγχεῶ, ταράξω».

καχρῡώδης-ους-ες (κάχρυς) ὁ καχρυόεις, ὁ ὅμοιος πρὸς κάχρυν βλ.λ.2), πρὸς βλαστόν : Θεόφρ. ΦΙ 3,12,8 **ἴσχειν τὴν καχρυώδη κορύνην, λιπαρὰν καὶ ἐπῳδηκυῖαν, ὡσὰν ἤδη βλαστικόν.**

καχυπονόητος-ον (κακός-ὑπονοῶ) μτγν. κ. μσν. ὁ καχυπόνους βλ.λ., ἐσφ. κείμενον ἐν Πολυδ.2,57 ἐκ τοῦ Πλάτ.Φαῖδρ.240Ε ἀντὶ καχυπότοπος βλ.λ., Παχυμ.Γ 'Ανδρόν.23Ε.

καχυπόνους-οος-ουν-οον (κακός-ὑπονοῶ) μτγν. ὁ καχύποπτος βλ.λ. : Φιλόδ.'Οργ.67,74W, Φίλ.2,570 **πικρίαν ἐκ τοῦ καχυπόνου.**

καχυποπτεύω (κακός-ὑποπτεύω) μσν. ὑποπτεύω κακά, θεωρῶ τι μεθ' ὑποψίας : Παχυμ.Γ 'Ανδρόν.307Β **τὴν γὰρ 'Ελλάδα καχυπώπτευεν ὡς πολλῶν ξυνιέναι δοκούντων τῶν ἔξω.**

καχυπόπτης (ὁ) μσν. ὁ καχύποπτος βλ.λ. : Εὐστ. Πον.108,62.

καχύποπτος-ον (κακός-ὕποπτος) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ῥέπων εἰς τὸ ὑποπτεύειν κακά, ὁ ὑποψιαζόμενος πάντοτε τὸ κακόν, ὁ ἔχων πάντοτε κακὰς ὑποψίας, φιλύποπτος : 'Αριστφ.ἀπ.794,Πλάτ.Πολ. 409C **ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ καχύποπτος,** 'Αριστλ.Ρητ.1389b,21 **καχύποπτοι εἰσὶ διὰ τὴν ἀπιστίαν· ἄπιστοι δέ, δι' ἐμπειρίαν,** Εὐστ.Πον.124,55, Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.1,166 **καχύποπτοι νῦν σφόδρα καὶ δεδιότες περὶ σφίσιν αὐτοῖς.**

καχυπόπτως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. μετὰ κακῆς ὑποψίας : Εὐστ.Πον.351,7 **καὶ μὴν ἐγὼ καχυπόπτως ἔχω.**

καχυπότοπος-ον καχύποπτος βλ.λ. : Πλάτ. Φαῖδρ.240Ε **φυλακάς τε δὴ καχυποτόπους φυλαττομένῳ διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἅπαντας.**

καχυποτοποῦμαι-έομαι ὑποπτεύω κακά, ὑποψιάζομαι κακά : 'Αριστφ.Βάτρ.956 **καχυποτοπεῖσθαι** (ἀντὶ κάχ' ὑποτοπεῖσθαι).

καχυποψία (ἡ) (καχύποπτος) μσν. κ. νεώτ. ἡ ὑποψία, ἡ ὑπόνοια τοῦ κακοῦ : Παχυμ.Γ Μιχ.Παλ. 216Ε **ἀσφαλὲς καὶ πάσης καχυποψίας ἀνώτερον**· ‖ νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καχυπόπτου.

κάφα (ἡ) . (λατ.) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. θήκη, κίστη, δοχεῖον· Φώτ., Σουίδ. «παρὰ τὸ κάπτω, ἐσθίω, χωρητικὴ οὖσα τῶν ἐντιθεμένων ἐν αὐτῇ»· πρβλ. καφάκης· ‖ νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον κοῖλον πλατύστομον, συνήθ. ὑάλινον ἢ ἐξ ἀνιώτου μετάλλου, εἰς χρῆσιν ἐν τοῖς χημικοῖς ἐργαστηρίοις πρὸς τῆξιν διαφόρων ὑλῶν ἢ θέρμανσιν ἢ ἐξάτμισιν ὑγρῶν· **2)** νεώτ. ἀνατ. συνεκδ. **κάφα ἐγκεφαλική** τὸ ὀστέϊνον περίβλημα τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ κρανίον, κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα ὄργανα· **3)** νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ ζύμης ἢ ἐκ ζελατίνης στεγανὸν μικρὸν περίβλημα τῶν δυσαρέστου γεύσεως φαρμάκων, ἅτινα οὕτω κατὰ τὴν κατάποσιν δὲν ἐφάπτονται τῶν τόπων τοῦ αἰσθητηρίου τῆς γεύσεως, ἄ. κάφουλα, καφούλα, καφούλι, ὄστια· **4)** νεώτ. βοταν. ξηρὸς διαρρηκτὸς καρπὸς συντεθειμένος ἐκ πολλῶν καρποφύλλων καὶ φέρων πολλὰς θήκας πλήρεις σπερμάτων· **5)** (καῦσος) δημ. ὁ καύσων, ὑπερβολικὴ ἀτμοσφαιρικὴ θερμότης, ζέστη : παροιμ. φρ. **κάφες τοῦ ἀλωνάρη, βροχὲς τοῦ τρυγητῆ**· **6)** δημ. εἰδ. ὁ πυρετός : Σολωμ.Πρωτοχρ.36 **μπρὲ 'χω κάφα καὶ κατάρρο**· πρβλ. καφώνω, καφωμένος· **7)** όμ. μτφ. ἔξαφις ψυχική, ζωηρὸς πόθος, σφοδρὰ ἐπιθυμία : Ἐρωτόκρ. I,946 **σὲ κάφα μεγάλη βρίσκεσαι, - δὲν ἔχω καμιά κάφα νὰ τοὺς ἰδῶ.**

καφάθρα (ἡ) δημ. κ. **καφαλήθρα** ἀπηνθρακωμένον ὑπολειμμάτιον ὑφάσματος ἢ χαρτίου αἰθαλῶδες, μὴ κονιοποιηθὲν εἰς τέφραν, ὅθεν καὶ ἀπονεμιζόμενον : Θεοτ.Κ Κατάδ.114 **εἶχε γεμίσει τὸ σπίτι καὶ τὸ κρεβάτι καφάθρες ἀπὸ καμμένα ροῦχα**· **2)** τὸ ἀπηνθρακωμένον ἄκρον τοῦ φιτιλιοῦ τοῦ λύχνου, ἡ ἄπτρα, ἄ. καφτρίλα, κάφτρα, κάκκαδο.

καφαθρός-ή-ό δημ. ἐπὶ ξηρῶν στελεχῶν καὶ κλαδίσκων φυτῶν, ὁ διὰ τὴν κουφότητα, τὴν ἐλαφρότητα ταχέως μετὰ τὴν ἀνάφλεξιν αὐτοῦ αἰθαλούμενος : **ὁ γέρος, ἀδύναμος νὰ κόφῃ ξύλα, μάζευε ἀφάνες, ἀγκάθια κι ἄλλα καφαθρά.**

καφάκης (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἄ. **καμφάκης** βλ.λ. πήλινον ἀγγεῖον, ἰδ. ἐν χρ. ὡς ἐλαιοδόχον : ΠΔ Βασ.3I7,I2 **δρὰξ ἀλεύρου ἐν τῇ ὑδρίᾳ, καὶ ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καφάκῃ**, αὐτ.3,17,16 **ὁ καφάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἠλαττονήθη**· προβλ. κάφα I).

καφάκιον (τὸ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ἄ. **καμφάκιον** Ἡσ. «γλωσσόκομον»· **2)** νεώτ. βοταν. **καφάκιον τὸ βαλάντιον** φυτόν τι ἐτήσιον ἐκ τῶν ἐδωδίμων, λαχανευόμενον.

καφάλα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ πυρκαϊᾶς ἀπομένων ἡμίκαυστος κορμὸς δένδρου : Παπαδ.Χρ. Μηλ.163 **ἦτο μαῦρον κούτσουρον ρίζης πάλαι ποτὲ ὑπάρξαντος**, τὸ ὁποῖον **εἶχε καῇ καὶ ἦτο ὡς καφάλα**· **2)** δασικὴ ἔκτασις καεῖσα.

καφαλά (τά) δημ. μία ἐκ τῶν ποικιλιῶν καρποῦ τῆς συκῆς· πρβλ. βασιλικά, αὐγουστιάτικα.

καφαλίζω δημ., παθ. -ίζομαι, ἀόρ. παθ. **καφαλίσθηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **καφαλισμένος** ἐλαφρῶς περικαίω τι προσεγγίζων αὐτὸ ἐπ' ὀλίγον **εἰς πυρόν**, καίω μόλις κατ' ἐπιφάνειαν, ἐπιπολαίως· **κ.** εἰδ. ἐπὶ σφογίων πτηνῶν ἀπεπτιλωμένων ἐλαφρῶς, περιφλογίζω πρὸς καῦσιν τῶν πτιλιδίων καὶ ἀπομάδησιν : **καφάλισε τὴν κόττα - τὴ χήνα,-τὸ γουρνόπουλο δὲν καφαλίζεται, ζεματίζεται**· ‖ όμ. κ. ἐπὶ ταριχευμένων τινῶν ἰχθύων, πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ δέρματος : **καφάλισα τὴ ρέγγα, - καφαλισμένο τὸ (α)ἰνίτικο ἀνοστεύει**· ‖ εἰδ. ἐπὶ τεμαχίων ἄρτου, ἐλαφρῶς ὀπτῶ, φήνω ἐπιπολαίως ἐπὶ πυρὰς μέχρις οὗ λάβῃ ροδίνην χροιὰν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἄρτου, πυρώνω : **σὰν καφαλίσῃς σὲ φέτες τὸ ξερὸ φωμί, μαλακώνει, - τρώει λίγο φωμὶ καὶ καφαλισμένο**· **2)** εἰδ. ἐπὶ πυρᾶς ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν κόμην καὶ τὰς τρίχας τοῦ προσώπου, καίω κατὰ τὰ ἄκρα δι' αἰφνιδίου ἀναφλέξεως : **πῆρε φλόγα τὸ πετρέλαιο καὶ τοῦ καφάλισε τὰ μαλλιὰ - τὰ φρύδια**· κ. παθ. : **καφαλίστηκαν τὰ μαλλιά του**· ‖ ἐν χρ. κ. γενικώτ. : **γιὰ νὰ σβήσουν τὴ φωτιά, καφαλίστηκαν οἱ γειτόνοι**· όμ. κ. ἐνεργ. πολλάκις ἐν φρ. εἰς παθ. σημ.: **γιὰ νὰ σβήσω τὴ φωτιά, καφάλισα τὰ ροῦχά μου** (καφαλίσθηκαν τὰ ροῦχά μου) **3)** εἰδ. ἐπὶ θερισμένων ἀγρῶν, διὰ πυρὰς καίω τοὺς ἀπομείναντας καυλούς· **κ.** παθ. : **καφαλισμένα μαύριζαν τὰ χωράφια κάτω στὸν κάμπο**· ‖ συνεκδ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. **καφαλισμένος** ἐπὶ δασώδους ἐκτάσεως, ὁ ἔχων ὑποστῇ σποραδικῶς φθορὰς ἐκ πυρκαϊᾶς : **καφαλισμένος λόγγος**· πρβλ. καφάλα· **4)** ἐπὶ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος ἐν ἀναφ. πρὸς φυτείαν, φλέγων ἀποξηραίνω, καίω τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς ἢ τὴν ἄνθησιν : **ἡ ἀπριλιάτικη πύρα φέτος καφάλισε τὰ ὄψιμα σπαρτά**· κ. παθ. : **καφαλίστηκε ὁ ἀνθός**· **5)** όμ. συνεκδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἄνθρ. καθιστῶ μελαφόν, ἀποξηραίνω τὸ δέρμα τῆς ὄψεως καὶ γεν. τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὸν ἥλιον μελῶν : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 43 **κι ἂν στὴ σπορὰ ξενάγιασα μέσ' στὶς χιονιὲς κι ἂν μὲ καφάλισε στὸ πότισμα ἡ πυράδα.**

καφαλισιά (ἡ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καφαλίζω βλ.λ.

καφάλισμα (τό) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καφαλίζω βλ.λ.

καφαλιστός-ή-ό δημ. ὁ καφαλισμένος, ὁ φρυγανισμένος : **καφαλιστὸ φωμί.**

καφάμενος Ἡσ. «ἐλάττωμα ἵππου».

καφάριος (ὁ) (λατ.) Ἐπιγρ. ὁ φέρων τὴν κάφαν, τὸν θύλακον, θυλακοφόρος, εἰδ. ὁ δοῦλος ὁ φέρων τὴν θήκην τῶν βιβλίων τῶν παίδων, ὅτε εἰς διδασκάλου ἐπορεύοντο.

καφέλη (ἡ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν καφάκιον.

καφέλλα (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ καφέλη βλ.λ.

καφερός-ή-ό δημ. ὁ δυστυχής, ὁ ταλαίπωρος, ἄ. καημένος : Μαλακ.Συντρ.12,6 **κι ἐκόλλησε τὸ καφερό, μαῦρο γλωσσίδι της, στὸ δροσερό, τὸν κάτασπρο λαιμό της**· ‖ συνεκδ. κ. πρὸς ἐκφρ. οἴκτου ἢ ἁπλῶς συμπαθείας : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.28 **ἡ καφερὴ ἡ Ἀγγέλικα μᾶς περιμένει.**

κάφη (ἡ) δημ. καύσων, ζέστη· πρβλ. κάφα.

καφία βαθμίς (ἡ) νεώτ. βαθμὶς τῆς νεωτέρας ἢ νεοπαλαιολιθικῆς ἐποχῆς.

καφιά (ἡ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καίειν, ἔγκαυμα, κάφιμο· ‖ ἡ ἐκ τοῦ ἐγκαύματος ὑπολειπομένη οὐλή· **2)** εἰδ. τὸ διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου τιθέμενον ἐπὶ τῶν γλουτῶν τῶν ζῴων διακριτικὸν σημεῖον.

καφίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ρυγχοφόρων ἡμιπτέρων ἐντόμων.

καφίδι (τό) δημ. κ. **-ιασμα** νοσηρὰ αὐτοτελὴς ἢ ἐξ ἄλλης νόσου φλόγωσις τῶν ὀφθαλμῶν.

καφιδιάζω δημ., μτχ. παθ. παρακ. **καφιδιασμένος,** πάσχω καφίδι βλ.λ.

καφιδιάρης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων καφίδια, ὑποφέρων ἐκ καφιδίων.

καφικόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἐλαιῶδες ὑγρόν, προερχόμενον ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ καφικοῦ.

καφικός-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κάφαν, θήκην : Πάπ. **καφικὸν κάρνον**· **2)** νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. **καφικὸν** ὡς οὐσ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σολανανθῶν.**

καφίλα (ἡ) δημ. καΐλα βλ.λ.

καφιμάλης (ὁ) (ἀραβ.) μσν. δημ. εἰσπράκτωρ φόρων ἐν Τουρκίᾳ.

καφιματιά (ἡ) δημ. ἔγκαυμα, κάφιμο.

κάφιμο (τό) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καίειν, καῦσις, καύσιμον : **τὸ κάφιμο τῶν νε-**

κρῶν στὴν ἀρχαία ἐποχή· **2)** τὸ ὀδυνηρὸν αἴσθημα, ὅπερ αἰσθάνεταί τις ἐκ τῆς ἐπαφῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ πῦρ ἢ ἄλλην καυστικὴν οὐσίαν : **ἔνιωσα ἕνα δυνατὸ κάφιμο στὸ χέρι·** || τὸ δυσάρεστον αἴσθημα γεύσεως, ὅπερ δοκιμάζει τις ἐκ δριμειῶν οὐσιῶν καὶ ἰδ. ἐκ τοῦ πεπέρεως κττ.· **3)** συνεκδ. αἰσθητὴ ἀμέσως φλόγωσις τοῦ στομάχου, καΐλα· || ὁμ. φλόγωσις τοῦ λάρυγγος **4)** τὸ ἐξ ἐγκαύματος ὑπολειπόμενον σημεῖον : **τὰ χέρια του εἶναι γεμάτα καφίματα.**

καφῑπήδαλος (ὁ) Ἡσ. « ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα (ἐχόντων) καὶ μὴ διδόντων ἀλλόμενος ».

κάφις-εως (ἡ) (κάπτω) κατάποσις, καταβρόχθισις : Ἀριστλ.ΖΙ 595a,10 **τῶν ὀρνέων τὰ μὲν ἄλλα σπάσει** (πίνει) **. . ὁ δὲ πορφυρίων μόνος κάφει.**

καφο- δημ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων πρὸς ἔκφρασιν σχετλιασμοῦ : **καφογιάννης -καφομαριά - καφοδάσκαλος - καφοκοιμοῦμαι - καφοτρώω - καφοπερνῶ.**

καφοί Ἡσ. « οἱ τοῖχοι ».

κάφος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **καφιδῶν.**

καφοσυκιά (ἡ) δημ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ συκῆ.

καφούλα (ἡ) δημ. κ. **κάφουλα** κ. **καφούλι** ἡ κάφα βλ.λ.3).

καφούρα (ἡ) δημ. πάθος τῶν φυτῶν καὶ ἰδ. τῶν γεννημάτων· ἁ. καπνιά.

καφούρης (ὁ) δημ. ἁ. καφερὸς βλ.λ.

καφοφλογίζομαι μσν., νεώτ. κ. δημ. ἰδ. μτφ. καίομαι ἐσωτερικῶς, κατακαίομαι: Ἐρωτόκρ.1,1782

καφόχαρος (ὁ) δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ Χάρου καείς, ἀπολέσας διὰ τοῦ θανάτου προσφιλῆ πρόσωπα, ἁ. χαροκαμένος.

καφύλλιον (τὸ) νεώτ., δημ. **καφούλ(λ)ι** μικρὰ θήκη ἐκ μετάλλου, φέρουσα εἰς τὸν πυθμένα πυροκροτικὴν ὕλην, ἥτις ἐκρηγνυμένη μεταδίδει τὸ πῦρ εἰς γέμισμα φυσιγγίου.

καφυλλίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐργασία τοποθετήσεως καφυλλίου εἰς τὸν κάλυκα φυσιγγίου.

κάφωμα (τὸ) δημ. τὸ αἴσθημα τῆς ὑπερβολικῆς ζέστης.

κάφωνας (ὁ) δημ. κ. **κάφιωνας,** δημ. ὑπερβολικὴ ἀτμοσφαιρικὴ θερμότης.

καφώνω μσν. κ. δημ. κ. **καφιώνω** ζεσταίνω, καίω : Ἐρωτόκρ.4,597 **τὸν ἥλιο δὲ μ' ἀφήνασι ποτὲ νὰ μὲ καφώσῃ·** || ἰδ. ζεσταίνομαι, δὲν ἀνέχομαι τὸν καύσωνα, στενοχωροῦμαι : **ἐκάφωσα κι ἔβγαλα τὸ παλτό μου.**

καφωνίζω δημ. καίω τὰ ἄγρια φυτά, ἵνα καλλιεργήσω ἀγρόν τινα· πρβλ. καφαλίζω.

κάω ἀττ. τ. τοῦ καίω βλ.λ.

κβάντα (τὰ) νεώτ. θεωρία αἴρουσα τὴν παρατηρουμένην ἀσυμφωνίαν μεταξὺ θεωρίας καὶ πειράματος ἐν τῇ σπουδῇ τῆς θερμικῆς ἀκτινοβολίας ἢ εἰδικώτ. τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ μέλανος σώματος καὶ ἐφαρμοζομένη ἐν τῇ καθόλου φυσικῇ.

κβάντουμ (τό) (λατ.), μ. τὸ πληθ. **κβάντα** βλ.λ.

κε κ. πρὸ φων. **κεν,** ἐπ., λεσβ., κυπρ., θεσσ. τ. τοῦ ἂν κ. κα βλ.λς, πάντοτε ἐγκλ. : Ἰλ.Ν 290 **ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε,** αὐτ.Τ 272 **οὐδέ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος ἀμήχανος,** Σαπφ. Συμπλ.1,3 **(ὄσσα) κε θέλῃ·** || κ. ὁμοῦ μτ. τοῦ ἂν : Ἰλ.Λ 187 **ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,** Ὀδ.Ε 361, Ἡσίοδ. Ἔργ.312 **εἰ δέ κεν ἐργάζῃ** Ἐπιγρ. **εἴ κ' ἂν·** || κ. ἐπαναλαμβανόμενον ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει : Ὀδ.Δ 733 **τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο.**

κε βυζ. μουσ. μονοσύλλαβος μουσικὸς φθόγγος, κατέχων τὴν ἕκτην βαθμίδα ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ φθόγγου νη πρωτοτύπῳ φυσικῇ διατονικῇ κλίμακι καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν φθόγγον la τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

κεάδας (ὁ) μτγν. ὁ καιάδας βλ.λ. : Δίων Χρ.80,9.

κεάζω, ἐπ. μέλλ. **κεάσσω,** ἀόρ. **κέασα, κέασσα, ἐκέασσα,** παθ. ἀόρ. **ἐκεάσθην,** μτχ. κ. **κεαθείς,** μτχ. παρακ. **κεκεασμένος,** θραύω, σχίζω : Ὀδ.Ξ 418 **κέασε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ·** κ. παθ. : αὐτ.Σ 309 **ξύλα κάγκανα θῆκαν, . . νέον κεκεασμένα χαλκῷ·** || ἐπὶ κεραυνοῦ, συντρίβω, κατασυντρίβω : αὐτ.Ε 132 **Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·** κ. ἐπὶ δόρατος : Ἰλ.Π 347 **κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·** || κ. παθ. σχίζομαι, συντρίβομαι, κόπτομαι : αὐτ.412 **ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη ἐν κόρυθι βριαρῇ,** Ἀρατ.474 **κεκεασμένον εὐρέϊ κύκλῳ οὐρανόν·** **2)** κτυπῶ : Νίκ.Θηρ.644 **ἢ σφέλᾳ ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ.**

κέαθοι Ἡσ. «βοηθοί».

κεάνωθος (ὁ) κ. νεώτ., κ. **-ωνος** εἶδος ἀκάνθης · Θεόφρ.ΦΙ 4,10,6 **ἡ ἄκανθα ἡ κεάνωθος·** || νεώτ. βοτσν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ῥαμνωδῶν.**

κέᾰρ ἀσυναίρ. τοῦ κῆρ βλ.λ. : Πίνδ.Ι 5(4),20 **οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γεύεται,** Αἰσχ.Πρ.187 **ἀκίχητα γὰρ ἤθεα καὶ κέαρ,** Ἀριστφ.Ἀχ.5 **τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδών,** Ἐπιγρ. **κέαρ δ' ἀνόρουσε πρὸς αἰθέρα δῖαν ἀερθέν.**

κέαρνα (κεάζω) Ἡσ. « σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκυτικά ».

κέαρος Ἡσ. «ὄρτυξ».

κεάσματα (τὰ) Ἡσ. « κλάσματα, ῥήγματα ἢ διαρρήγματα ».

κέᾰται γ' πληθ. ἐπ. ἐνεστ. τοῦ κεῖμαι βλ.λ.

κέᾰτο γ' πληθ. ἐπ. παρατ. τοῦ κεῖμαι βλ.λ.

κέαυα Ἐπιγρ. πιθ. βωμός : Ἐπιγρ. **Φίλητορ . . νεικάαρ κέαυαν Ἀρτέμιδι . . ἀνέσηκε.**

κεβαλή (ἡ) ἀρχ. λεξ. δ. τ. τοῦ κεβλή βλ.λ. : Ἡσ., ΕΜ 195,39.

κεβινάβιος βαθμὶς (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ νεωτέρα ἐκ τῶν τριῶν βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ἐν τῇ βορ. Ἀμερικῇ ἀλγκώγκιος διάπλασις.

κεβλή (ἡ) μτγν. κ. **κέβλη** μακεδ. τ. τοῦ κεφαλὴ βλ.λ: Καλλ.ἀπ.140 **ἀμφί τε κέβλην εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον·** πρβλ. κεβαλή.

κεβλήγονος-ον μτγν. ὁ ἔχων τὸν γόνον, τὸ σπέρμα ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐπὶ τοῦ μήκωνος : Νίκ.Ἀλεξ.433 **μήκωνος κεβληγόνου δάκρυ·** **2)** ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς γεννηθείς : Εὐφορ.108 **κεβλήγονος Ἀτρυτώνη** (ἡ Ἀθηνᾶ).

κεβλήνη Ἡσ. «ἡ ὀρίγανος».

κεβλήπῡρις εἶδος πτηνοῦ : Ἀριστφ.Ὀρν.303 **κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλήπυρις·** || παρώνυμον τοῦ Θεμιστοκλέους : Ἑρμιππ.72.

κέβλος (ὁ) ἀρχ. λεξ. εἶδος πιθήκου· Ἡσ. « κυνοκέφαλος. κῆπος».

κέβραχος (ὁ) νεώτ. βοταν. ὁ φλοιὸς τοῦ φυτοῦ ἀσπιδόδερμα, ὁ ἔχων πικράς, δεψικὰς καὶ φαρμακευτικὰς ἰδιότητας· **2)** τὸ συμπαγὲς σκληρότατον ξύλον τοῦ ἀργεντινοῦ φυτοῦ σχίνοψις.

κέγκλος (ὁ) *Σουΐδ. πτηνὸν ἀγνώστου εἴδους.

κεγνώειν Ἡσ. «τεθραῦσθαι, τετρύσθαι».

κέγχει Ἡ. «ἐπιδάκνει».

κέγχρα (ἡ) σχόλ. κέγχρος βλ.λ. : Σχόλ.Ἀριστφ. Σφ.91 **τὸ τῆς κέγχρας ἄλευρον.**

κεγχραλέτης (ὁ) (ἀλέω) ὁ ἀλέθων κέγχρον βλ.λ., γλώσσ. τοῦ πασπαλέτης : Γαλ.19,128.

κεγχρᾰμῑδώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κεγχραμίδα βλ.λ.ΙΙ : Θεόφρ.ΦΙ 1,11,13.

κεγχρᾰμίς-ίδος (ἡ) (κέγχρος) ὁ ἐν τῷ σύκῳ μικρὸς σπόρος : Ἱππ.586,49 **ἰσχάδα λαβὼν ἑψήσας ἕως ἂν τὰς κεγχραμίδας ἀποβάλλῃ,** Ἀριστλ.ΖΙ 549a,29 **τὸ δὲ μέγεθος τῶν μικρῶν ᾠῶν ἐστιν ἡλίκον κεγχραμίς,** Θεόφρ.ΦΙ 4,3,1 **τῷ χυλῷ καὶ τῇ γλυκύτητι τοῖς ὀλύνθοις παραπλήσιον, πλὴν γλυκύτερον . ., καὶ κεγχραμίδας ὅλως οὐκ**

ἔχοντα· **2)** Σουΐδ. ὁ πυρὴν τῆς ἐλαίας· **3)** πληθ. τὰ τραχώματα τῶν ὀφθαλμῶν : Ὀρειβ.Εὐπορ.4,27.

κεγχρανοπώλης (ὁ) ὁ τραγηματοπώλης· Ἡσ.

κεγχρείοισι μτγν. ποι. ἐπιταμ. δοτ. τοῦ κέγχρος : Ἀρατ.986 **σήματ' ἐοικότα κεγχρείοισιν.**

κεγχρεμίς (ἡ) μσν. δ.τ. τοῦ κεγχραμίς : Αἰν.Γαζ.67.

κεγχρεών-ῶνος (ὁ) (κέγχρος) τόπος, ὅπου ἐκαθαίρετο ἡ ἀργυρῖτις κέγχρος καὶ ἡ ἄμμος : Ἔγκλημ. π.Δημ.974 **κἄπειτα πείσας τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς καθέζεσθαι εἰς τὸν κεγχρεῶνα ἐπὶ βλάβῃ τῇ ἐμῇ.**

κεγχρηΐς-ΐδος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κέρχνη βλ.λ.: Ἀριστλ. Ζ 509a,6 **ἔνιοι δὲ τῆς κοιλίας αὐτῆς τι ἔχουσιν ὅμοιον προλόβῳ, οἷον ἡ κεγχρηΐς,** Αἰλ.Ζ 12,43 **ἔστι φῦλον ἱεράκων καὶ καλεῖται κεγχρηΐς·** νεώτ. ζωολ. τὸ πτηνὸν ἱέραξ ὁ γνήσιος.

κεγχριαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος πρὸς κέγχρον : Διοσκ.2,83 **κεγχριαῖα μεγέθη,** Λουκ. Ἰκαρ.18 **τὸ γὰρ Παγγαῖον ὅλον αὐτοῖς μετάλλοις κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.**

κεγχρίας (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος μὲ κέγχρον· || εἰδ. **κεγχρίας ἕρπης** ἐξάνθημά τι ἐπὶ τοῦ δέρματος : Γαλ.7,722, Ἀκτουάρ.Ἰω.Διαγν. Παθ.2,31 **ἡ δὲ λεπτὴ καὶ ἧττον δριμεῖα καὶ θερμὴ χολὴ φλυκταίνας μικρὰς ἐξ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος ἐγείρει κέγχροις ἐοικυίας· καὶ κεγχρίας ἕρπης ἐκ τῆς ὁμοιότητος τὸ πάθος ὀνομάζεται·** || **κεγχρίας πυρετός** νεώτ. ἰατρ. πυρετὸς ἐξανθηματικός· **2)** ὄφις ἔχων ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐξογκώματα ὅμοια πρὸς κέγχρον : Φιλούμ.Δηλητ.22,1.

κεγχριδίας (ὁ) μτγν. ὁ κεγχρίας βλ.λ. : Διοσκ.8,13 **τοῖς δὲ ὑπὸ κεγχριδίου δηχθεῖσι θριδακίνης ὁ καρπὸς καταπλασσόμενος βοηθεῖ.**

κεγχρίδιον (τὸ) Ἡσ. ὑποκορ. τοῦ κέγχρος, κόκκος καρποῦ ὅμοιος πρὸς κέγχρον βλ.λ.

κεγχρίνης (ὁ) μτγν. κεγχρίας βλ.λ 2) : Νίκ.Θηρ. 463 δήεις **κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τε λέοντα Αἰόλον αὐδάξαντο περίστικτον·** **2)** Σουΐδ. «εἶδος ὀρνέου, ὃ λέγεται μηδόλως διψᾶν».

κέγχρινος-η-ον μτγν. ὁ ἐκ κέγχρου παρεσκευασμένος : Διοσκ.5,3 **κέγχρινον ἄλευρον,** Γαλ.6,519· || τὸ θηλ. **κεγχρίνη** ὡς οὐσ. ἕψημα, σούπα ἐκ κέγχρου· Ἡσ.

κεγχρίον (τὸ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κέγχρος, κεχρί· || νεώτ. ἰατρ. ὄγκος μικρός, στρογγύλος, λευκὸς ἢ κιτρινόλευκος τοῦ δέρματος τῶν βλεφάρων.

κεγχρίς-ίδος (ἡ) ἡ κέρχνη βλ.λ.· **2)** εἶδος πτηνοῦ τὸ ὁποῖον τρώγει σπόρους σύκου, συκαλίς : Αἰλ.Ζ 13,25· **3)** ἀρσ. κεγχρίος βλ.λ.2) : Πλίν.Φ 20,245· **4)** κέγχρος βλ.λ.1) : Ἱππ.Γυν.Φυσ.32.

κεγχρίτης (ὁ) μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κέγχρον· **2)** κεγχρίας βλ.λ.2)· **3)** εἶδος λίθου : Πλίν.Φ 37,188· **4)** εἶδος πτηνοῦ : Διον.Φυσ.Ὀρν.3,23.

κεγχρῖτις-ιδος (ἡ) ἡ ἰσχάς, τὸ ξηρὸν σῦκον : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 6,231 **καὶ νάρδας φαφαρὴ κεγχρίτισιν ἰσχάσιν ἀμφί·** **2)** μυθικὸν φυτόν : ΨΠλουτ.Ποτ.19,2.

κεγχροβόλοι (οἱ) μτγν. οἱ βάλλοντες, σπείροντες κέγχρους, μυθική τις φυλή : Λουκ.Ἀλ.Ἰστ.13 **ἐπὶ δὲ τούτοις οἱ Κεγχροβόλοι ἐτετάχατο καὶ οἱ Σκοροδομάχοι.**

κεγχροειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόκκους κέγχρου : Ἱππ.Προγν.6 **κεγχροειδεῖς ἱδρῶτες·** || **κεγχροειδῆ σαρκία** νεώτ. ἰατρ. μικραὶ ὑπεγέρσεις ἢ προεξοχαὶ ὑπέρυθροι, ἐμφανιζόμεναι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν τραυματικῶν ἐπιφανειῶν· || **κεγχροειδῆ** τραχύσματα ἐργασία ἔκτυπος ἐπὶ ἀργυρῶν ποτηρίων : Ἀθήν.11,475B **ὠνομάσθη δὲ τὸ καρχήσιον διὰ τὰ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ·** || ἐπίρρ. **-ῶς** μσν. κατὰ τρόπον κεγχροειδῆ : **Στεφ.**Ἀθ.Ἱππ.1,114D.

κέγχρος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος βοτάνης καὶ σπόρος, κεχρί, τὸ πλεῖστον κτ. πληθ. : Ἡσίοδ.Α 398 **ἦμος δὴ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι,** Ἱππ.Διαίτ.2) **κέγχροι πεφρυγμένοι ἐν εἰρινέοισι μαρσιππίοισιν ἐπιτηδειότατοι,** Ἡρ.4,17 **κρόμμυα καὶ σκόροδα καὶ φακοὺς καὶ κέγχρους,** Δίων Χρ 1,218 **κέγχρους καὶ ζέας·** κ. καθ' ἑν. : Ἑκατ.Μ 154 J. Ἡρ.1,193 **ἐκ δὲ κέγχρου καὶ σησάμου ὅσον τι δένδρον μέγαθος γίνεται,** Ξεν.Ἀν.1,2,22 **σήσαμον καὶ μελίνην καὶ κέγχρον καὶ πυροὺς καὶ κριθὰς φέρει,** Θεόφρ.Φ 8,9,3 **τὰ χέδροπα καὶ οἱ κέγχροι·** κ. ἐπὶ ἑνὸς μ. κόκκου : Ἡρ.3,100 **καὶ αὐτοῖσί ἐστί ⟨τι⟩ ὅσον κέγχρος τὸ μέγαθος ἐν κάλυκι,** Πλωτῖν.6,3,11· || κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀγρωστωδῶν·** **2)** γεν. πᾶν ὁμοιάζον πρὸς κέγχρον, ἐσχηματισμένον εἰς μικροὺς κόκκους, οἷον τὰ γονιμοποιηθέντα ᾠὰ ἰχθύος : Ἡρ.2,93 **τῶν . . ᾠῶν ἀπορραίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων, οἱ δὲ ἔρσενες καταπίνουσι·** || ὁμ. μικροὶ κόκκοι : Ἀθήν.12,525F **οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἴσω μοῖραν ἄμματ' ἔχουσιν ἀνὰ μέσον·** || μικρά τις φλόγωσις τοῦ ὀφθαλμοῦ : Ἀδαμ.1,11· **3)** κεγχρίας βλ.λ.2) : Διοσκ. Θηρ.15· **4)** εἶδος μικροῦ ἀδάμαντος : Πλίν.Φ 37,57.

κεγχροφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων, παράγων κέγχρον βλ.λ.1) : Στράβ.5,1,12 **ἔστι δὲ καὶ κεγχροφόρος διαφερόντως διὰ τὴν εὐυδρίαν.**

κεγχρώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κέγχρον βλ.λ.1), ἐπὶ ἐκθυμάτων : Ἱππ.1020C **κεγχρώδεα τροχίσματα ἐν χρωτί·** || ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.8,3,3· κ. ἐπὶ καρπῶν : Φιλότιμος π. Ἀθήν 3,82F **τὸ περσικόν φησι λιπαρώτερον καὶ κεγχρῶδες εἶναι,** Διοκλ. π. Ἀθήν.2,53D **τὰ δὲ ἀμύγδαλα . . τρόφιμα μέν ἐστι καὶ εὐκοίλια, θερμαντικὰ δὲ διὰ τὸ ἔχειν κεγχρῶδές τι·** || ὁμ. **κεγχρώδης σάρξ** κοκκωτή, σπειρωτὴ σάρξ : Ἀρχιγ.π.Ὀρειβ.46,26,1.

κεγχρώματα-ων (τὰ) τὰ ἔχοντα μέγεθος κόκκων κέγχρου· ὅθ. ὀπαὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἀσπίδος (δι' ὧν ὁ μαχητὴς ἔβλεπε τὸν ἐχθρὸν χωρὶς νὰ ἐκθέτῃ εἰς κίνδυνον τὴν ὄψιν Εὐρ.Φοίν.1386 **εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν ὀφθαλμόν.**

κέγχρων-ωνος (ὁ) τοπικός τις ἄνεμος πνέων κατὰ τὸν ποταμὸν Φᾶσιν : Ἱππ.Ἀέρ.15 **αὔρη . . δὲ πνεῖ ἐνίοτε βίαιος καὶ χαλεπὴ καὶ θερμή· καὶ κέγχρωνα ὀνομάζουσι τοῦτο τὸ πνεῦμα.**

κεγχρωτός-ή-όν μτγν. ὁ κεκαλυμμένος ἀπὸ σπίλους : Ἀδαμ.Φυσιογν.342 **ἄλλοι δὲ κεγχρωτὰ μὲν οὐ φέρουσι τὰ εἴδη τῶν ὀφθαλμῶν·** **2)** πάπ. ὁ ἔχων τραχεῖαν ἐπιφάνειαν, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν.

κεδαίω ἐπ. τ. τοῦ κεδάννυμι βλ.λ., παθ. : Ἀρατ. 159; 410, Ἀπολλ.Ρ 2,626 **εἰ καὶ ἔμελλον νηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι,** Νίκ.Ἀλεξ.545 **σμώδιγγες στάζουσι κεδαιομένης κακότητος.**

κεδάνι (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὁ ἰαπωνικὸς πυρετὸς βλ.λ.

κεδάννυμι ποι. τ. τοῦ σκεδάννυμι βλ.λ., ἐπ. ἐνεργ. ἀόρ. **ἐκέδασσα,** γ' πληθ. **κέδασαν,** παθ. **ἐκεδάσθην** κ. **κεδάσθη,** παθ. ὑπερσ. **κεκέδαστο,** θραύω εἰς δύο, διασπῶ : Ἰλ.Ρ 285 **ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,** αὐτ.Ε 88 **χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·** κ. παθ. : Ἰλ.Ο 328 **ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης** (ὅτε διεσπάσθη ἡ μάχη)· || διασκορπίζω : Ὀδ.Ξ 242 **θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς,** Ἀπολλ.Ρ 3,1360 **νεφέλας ἐκέδασσαν ἄελλαι·** κ. παθ. : Ἰλ.Ο 657 **ἔμειναν ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν,** Ἀπολλ.Ρ 2,1112 (δούρατα) **ῥαισθείσης** (νηὸς) **κεκέδαστο.**

κέδματα-ων (τὰ) ἀσαφῆ νοσώδη πάθη, πιθ. κιρσοί : Ἱππ.Ἀέρ.22 **ὑπὸ τῆς ἱππασίης αὐτοὺς κέδματα λαμβάνει, ἅτε αἰεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν,** αὐτ. Ἐπιδ.6,5,15· || εἰδ. ἀνευρυσμός, κατ' εὖρος διαστολὴ τῆς κοίλης φλε-

θός : 'Αρετ. 'Οξ.Ποθ.2,8· **2)** 'Ησ. «αἱ χρονιώτεραι διαθέσεις, νόσοι περὶ τὰ ἄρθρα».

κεδμἄτώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κέδματα βλ.λ. : 'Ιππ.π.'Ερωτιαν. ἐν λ. κέδματο (ἀμφ.).

κεδνός-ή-όν ὁ ἐπιμελής, ὁ φροντιστικός, ἱκανός, ἀγαθός : 'Οδ.Ξ 170 ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος, Πίνδ.Π 4,117 κεδνοὶ πολῖται, Αἰσχ. 'Επτ.62 ναός κεδνός οἰακοστρόφος, Εὐρ.'Αλκ.97 πῶς ἂν ἔρημον τάφρον 'Αδμητος κεδνῆς ἂν ἔπραξε γυναικός; ‖ γεν. ὁ εὐγενής : Πινδ.Π 9,122 παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλών, Βακχ.16,29 κεδνὴ Φοίνικος κόρα· ‖ παθ. ὁ ἐπιμελείος τυγχάνων, ἀγαπώμενος, ἀγαπητός : 'Ιλ.Ι 586 οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων, 'Οδ.Κ 225 ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε, 'Ησίοδ.Θ 169 ἆψ αὖτις μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν, Βακχ.5,118 κεδνοὶ ἀδελφεοί, Εὐρ.ἀπ. 59) κ- λέχος· **2)** ἀναφορ. πρὸς πράγμ. (π. 'Ομ. μ.κτ. οὐδ. πληθ.) περιποιητικός : 'Οδ Α428 κ- ἰδυῖα· ‖ ὁμ. καλός, ἀγαθός : 'Ησιοδ.'Εργ.699 παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ἵνα ἤθεα κεδνά διδάξῃς, Πίνδ.Π 10,72 πατρώιαι κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες· ‖ ὁμ. ἄξιος : Πίνδ.Ο 8,80 συγγόνων κεδνὰν χάριν· ‖ ὁμ. φρόνιμος, συνετός: Αἰσχ.Πέρσ.142 φροντίδα κεδνὴν καὶ καθύβουλον, αὐτ.'Ικ.206 κεδνὰς ἐφετμάς· **3)** ἀναφ. πρὸς εἰδήσεις, καλός, εὐχάριστος: Αἰσχ.'Αγ.622 πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνά τἀληθῆ τύχοις ;· ‖ τὸ οὐδ. κεδνόν νέον εὐχάριστον : Σοφ.Αἶ.663 οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον 'Αργείων πάρα, Εὐρ.'Αλκ.605 θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν.

κεδνοσύνη 'Επιγρ. καλωσύνη, ἀγαθότης.

κέδρακε 'Ησ. «ῥιγοῖ, πέφρικεν».

κεδρέα (ἡ) μτγν. κεδρία βλ.λ. : Πάπ., Γαλ.12,16, 'Αλέξ.Τραλλ.1,1, Παῦλ.Αἰγ.7,3.

κεδρεᾶτις-ιδος (ἡ) μτγν. τίτλος τῆς 'Αρτέμιδος ἐν 'Ορχομενῷ τῆς 'Αρκαδίας : Παυσ.8,13,2 καὶ τὴν θεὸν ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῆς κέδρου Κεδρεᾶτιν.

κεδρέλα (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ κεδρὶς βλ.λ.

κεδρέλαιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ ῥητίνης τῆς κέδρου : 'Αέτ.1,196· ‖ κ. νεώτ. αἰθέριον ἔλαιον ἐξαγόμενον δι' ἀποστάξεως ἐκ τοῦ ξύλου ἀρκεύθου τῆς βιργινιανῆς.

κεδρελάτη (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν κέδρος ἡ συριακή, ὁμοιάζουσα πρὸς ἐλάτην : Πλίν.Φl 13,53.

κεδρένιον (τὸ) νεώτ. χημ. σεσκιτερπένη περιεχομένη ἐν τῷ αἰθερίῳ ἐλαίῳ τοῦ κέδρου.

κεδρενόλη (ἡ) νεώτ. χημ. σεσκιτερπένη, περιεχομένη ἐν τῷ κεδρελαίῳ.

κεδρί (τὸ) νεώτ. μικρὰ κέδρος· ‖ τὸ ξύλον τῆς κέδρου· ‖ σανὶς ἐκ ξύλου κέδρου.

κεδρία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ίη ἔλαιον τῆς κεδρελάτης : 'Ηρ.2,87 τῇ δὲ τελευταίῃ ἐξιεῖσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην τὴν ἐσῆκαν πρότερον, Διόδ.Σ 1,91 πᾶν τὸ σῶμα τὸ μὲν πρῶτον κεδρίᾳ καὶ τισιν ἄλλοις ἐπιμελείας ἀξιοῦσιν . . ἔπειτα σμύρνῃ καὶ κινναμώμῳ, Διοσκ.1,77· **2)** νεώτ. προϊὸν ἀποστάξεως τεμαχίων ῥητινωδῶν δένδρων, θερμαινομένων ἐν κλιβάνῳ, ἐξ οὗ λαμβάνεται ἡ πίσσα, ἀ. ὑγρόπισσα, ζώπισσα, πίσσα ῥευστή, κατράμι.

κεδρίνεος-α-ον ποι. τ. τοῦ κέδρινος βλ.λ.1) : Νίκ.'Αλεξ.488 κεδρινέην πίσσην.

κέδρῖνος-η-ον (κέδρος) κ. νεώτ. ὁ ἐκ κέδρου προερχόμενος : 'Ιλ.Ω 192 αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, | κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, Εὐρ.'Αλκ.160 ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων ἐσθῆτα κόσμον τ' εὐπρεπῶς ἠσκήσατο, 'Επιγρ. κέδρινα ξύλα, Θεόφρ.Φl 5,9,8 τῶν ξύλων τὰ κέδρινα, Πολύβ.10,27,10 οὔσης γὰρ τῆς ξυλείας ἁπάσης κεδρίνης καὶ κυπαριττίνης, 'Ιώσ.Πl 5,5,2 κέδρινα φατνώματα· **2)** ὁ ἐκ κεδρελάτης βλ.λ. παρεσκευασμένος : 'Ιππ.Γυν.1,78 κέδρινον ἔλαιον, 'Αριστλ.Ζl 583α,23 ἀλείφουσιν ἐλαίῳ κεδρίνῳ ἢ ψιμυθίῳ ἢ λιβανωτῷ, Διοσκ.5,36 κέδρινος οἶνος· **3)** πάπ. κέδρινον (τὸ) χρῶμα πορτοκαλλίου.

κεδρίον (τὸ) ὡς ἐτυμολ. τοῦ κίτριον βλ.λ. : Φανί. 'Ιστ.π.'Αθήν.3,84D μήποτε ἀπὸ τῆς κέδρου τὸ κεδρίον ὠνόμασται· ‖ κεδρία βλ.λ. (ἐν λατ. γρ. cedrium) : Βιτρ.2,9,13, Πλίν.Φl 16,52.

κέδριον (τὸ) δ.γρ. κέδρινον τὸ κεδρίον βλ.λ. : 'Ιππ.Γυν.Φύσ.32.

κεδρίς-ίδος (ἡ) καρπὸς τῆς κεδρελάτης βλ.λ. : 'Ιππ.Γυν.2,192 κεδρίδας πέντε τρίβειν ὕδατι καὶ πίνειν, Διοσκ.1,77· ‖ ὁμ. καρπὸς τοῦ φυτοῦ ἀρκεύθου : 'Αριστφ.Θεσμ.486 κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄννηθον, σφάκον· **2)** τὸ φυτὸν ἄρκευθος ἡ κοινή : Θεόφρ.Φl 1,9,4.

κεδρίτης οἶνος (ὁ) μτγν. οἶνος παρεσκευασμένος μετὰ κεδρίας βλ.λ. : Διοσκ.5,37.

κεδροκούκκουτσο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κέδρος βλ.λ.

κεδρόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκοόλη περιεχομένη ἐν τῷ κεδρελαίῳ βλ.λ.

κεδρόμηλον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κίτριον βλ.λ. : Διοσκ.1,115· ‖ νεώτ. βοταν. ὁ καρπὸς τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ φυτοῦ ἄρκευθος.

κεδρόξυλον (τὸ) νεώτ. παλαιοφυτ. γένος κωνοφόρων φυτῶν, ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

κέδροπα (τὰ) ἰων. τ. τοῦ χέδροπα, ὄσπρια : 'Ερωτιαν. ἐν λ., 'Ησ.

κεδρόρρακον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ἀλκοολοῦχον ἀπόσταγμα ἐκ ζυμωθέντων δημητριακῶν τῇ προσθήκῃ σπερμάτων κέδρου, δημ. ζινέβρα.

κέδρος (ἡ), σπαν. κ. κέδρον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κέδρα (τὸ) Μοῖρ.232 «κέδρον οὐδετέρως 'Αττικοί, θηλυκῶς 'Ελληνες», Θωμ.Μ «κέδρος θηλυκῶς τὸ δένδρον, κέδρον δὲ οὐδετέρως ὁ καρπός», ὁμ. Εὐστ., γένος δένδρου τῆς οἰκογ. τῶν κωνοφόρων, εὐμεγέθους, ἀειθαλοῦς, μακροβίου, ὀνομαστοῦ διὰ τὸ ἄνευ ὄζων ἄσηπτον, ἀνθεκτικὸν καὶ εὐῶδες ξύλον αὐτοῦ, π. δὲ τοῖς ἀρχ. καὶ διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ λαμβανομένην ἀρωματικὴν καὶ ἀντισηπτικὴν ἐν ὑγρᾷ καταστάσει ῥητίνην, ὑποδιαιρούμενον εἰς τρία εἴδη τὴν κέδρον τοῦ Λιβάνου, τὴν κ- τῶν 'Ιμαλαΐων (βοταν. δεοδάραν) κ. τὴν κ- τὴν Φοινικικὴν (τῆς 'Αλγερίας) : 'Οδ.Ε 60 τηλόθε δ' ὀδμὴ κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδειν (π. καιομένων ἐν ἑστίᾳ ξύλων κέδρου), 'Ηρ.2,87 ἐπεάν [τοὺς] κλυστῆρας πλήσωνται τοῦ ἀπὸ κέδρου ἀλείφατος γινομένου (πρὸς ἔγχυσιν ῥητίνης ἀναλελυμένης ἐν τῷ σώματι ταριχευομένου νεκροῦ), Θεόφρ.Φl 9,2,3 (ἐπὶ κ- τῆς Φοινικικῆς), ΠΔ Ψαλμ.103,16 αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου ἃς ἐφύτευσεν, Στράβ.15,1,29 ὕλη, ἐξ ἧς 'Αλέξανδρος κατήγαγε τῷ 'Υδάσπῃ κόφας ἐλάτην . . καὶ κέδρον (ἐπὶ κ- τῶν 'Ιμαλαΐων)· **2)** ὀρθότ. κτ. οὐδ. τὸ κέδρον, μτγν. πιθ. κ.ἀρσ., ὁ καρπὸς τῆς κέδρου· Μοῖρ. ὡς ἀνωτ., 'Αμμών.81 «κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, ἀρσενικῶς δὲ ὁ καρπός» : Κωμ.'Αδέσπ.34,ΕΜ 498,42· **3)** συνεκδ. ὁ ἐκ ξύλου κέδρου κατεσκευασμένος, ἰδ. ἡ κεδρίνη θήκη νεκροῦ, κέδρινη κάσα, κέδρινο κιβοῦρι : Εὐρ.'Αλκ.365 ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις· ‖ κτ. ποι. ἔκφρ. ἡ κυψέλη τῶν μελισσῶν, ὡς εὐωδιῶσα θήκη : Θεόκρ.7,81 κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι· **4)** ὁμ. τὸ ἐκ ῥητίνης κέδρου ἔλαιον ἀρωματικόν, κεδρέλαιον : Λουκ.'Απαιδ.16 ἀλείφεις τῷ κρόκῳ καὶ τῇ κέδρῳ· **5)** μσν. κτ. οὐδ. τὸ θυμίαμα, τὸ λιβανωτόν, λιβάνι : Φώτ.152,7 «κέδρον οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα»· **6)** 'Ησ. «κέδρον 'Αττικοὶ οὐδετέρως δάνειον..ἢ δένδρον ἄκαρπον»· **7)** μτγν.. δημ. κ. κτ. οὐδ. ὁ ἀκανθώδης θάμνος ἄρκευθος

βλ.λ. ἡ κοινή : Διοσκ.1,77 **τὰ δυὸ πλάγια τοῦ πλατύσκαλοῦ στόλιζαν φουντωτὰ κέδρα μέσ' σὲ μεγάλες γλάστρες.**

κέδροσμος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **χειλανθῶν.**

κεδροχἄρής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔχων χαράν, τέρψιν νὰ κατεργάζηται τὸ ξύλον τῆς κέδρου : Μαν. 4,191 **ἄνδρας . . κεδροχαρεῖς, σοροεργὰ τέχνης καινίσματ' ἔχοντας.**

κεδρῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. ταριχεύω, βαλσαμώνω μὲ κεδρίαν βλ.λ. : Ποσειδών.π.Στράβ.4,4,5 **τὰς δὲ τῶν ἐνδόξων κεφαλὰς κεδροῦντες ἐπεδείκνυον τοῖς ξένοις,** Διόδ.Σ 5,29 **τῶν δὲ ἐπιφανεστάτων πολεμίων κεδρώσαντες τὰς κεφαλάς,** ἐπιμελῶς τηροῦσιν **ἐν λάρνακι,** Γαλ.Ἰατρ.Φιλ.7 **τὴν κεδρίαν ξηραίνειν τε καὶ ἄσηπτα διαφυλάττειν τὰ τεθνεῶτα σώματα·** πρβλ. Ἡρ.2,87· **2)** νεώτ. ἀλείφω σχοινίον διὰ κεδρίας.

κεδρὼν-ῶνος νεώτ. δάσος ἐκ κέδρων : Κόλβ. 67,2 **ἐδῶ ὑπὸ τὸν πολύφυλλον** (**καὶ δροσερὸν κεδρῶνα.**

κέδρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κεδρίας βλ.λ.2) ἐπάλειψις, τὸ κατράμωμα.

κεδρωστις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ λευκάμπελος : Διοσκ.4,182· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κολοκυνθωδῶν.**

κεδρωτός-ή-όν κ. νεώτ. κατεσκευασμένος ἐκ ξύλου κέδρου ἢ κεκοσμημένος μὲ τεμάχια ξύλου κέδρου : Εὐρ.Ὀρ.1371 **κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέραμνα·** || νεώτ. ὁ ἠλειμμένος διὰ κεδρίας βλ.λ.2), ἤτοι διὰ πίσσης, ὁ κατραμωμένος : **κεδρωτὸν σχοινίον.**

κέεσθαι ἰων. τ. τοῦ κεῖσθαι, ἀπαρφ. τοῦ κεῖμαι.

κεῖ ἀποκεκκομμ. τ. τοῦ κεῖθι, ἐκεῖθι : Ἀρχίλ.170, Ἡρόδ.Ἰατρ.1,26.

κεῖα Ἡσ. «καθάρματα».

κειάμενος μτχ. ἀορ. τοῦ καίω βλ.λ.

κειανθί Ἡσ. «καίοντες».

κεῖβη (ἡ) νεώτ. γένος τροπικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βαμβακοειδῶν.**

κεῖθεν ἐπίρρ. ἰων. κ. ἐπ. τ. ἀντὶ ἐκεῖθεν.

κεῖθι ἐπίρρ. ἰων. κ. ἐπ. τ. ἀντὶ ἐκεῖθι.

κέϊκ (τὸ) (ἀγγλ.) δημ. εἶδος γλυκύσματος, κυρίως ἐξ ἀλεύρου, βουτύρου καὶ ᾠῶν, παρασκευαζόμενον κατὰ διαφόρους τύπους καὶ συνδυασμούς.

κεῖλος (ὁ) πάπ. ὄνος· πρβλ. κίλλος.

κεῖμαι κ. μσν. κ. νεώτ., β' ἑν. **κεῖσαι,** ποι. κ. (κατά-) **κειαι** (Ὕμν.Ἑρμ.254), ἀρκ. **κεῖοι** (Ἐπιγρ.), γ' ἑν. **κεῖται,** γ' πληθ. **κεῖνται,** ἰων. **κέαται** κ. **κείαται,** ἐπ. κ. **κέονται,** προστ. **κεῖσο, κείσθω,** ὑποτ. γ' ἑν. **κέηται** κ. **κεῖται,** γ' πληθ. **κείωνται,** εὐκτ. γ' ἑν. **κέοιτο,** ἀπαρφ. **κεῖσθαι** κ. **κέεσθαι,** μτχ. **κείμενος,** παρατ. **ἐκείμην,** ἐπ. **κείμην,** ἐπ. γ' ἑν. **κέσκετο,** ἰων. γ' πληθ. **ἐκέατο,** ἐπ. **κέατο, κείατο, κεῖντο,** μέλλ. **κείσομαι,** δωρ. **κεισεῦμαι,** εἶμαι κατατεθειμένος· ὅθ. εἶμαι ἐξηπλωμένος, πλαγιασμένος (ἐν χρ. π. Ὁμ. τὸ πλεῖστον μτ. προθ.) : Ἰλ.Ψ 210 **ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ᾗ ἔνι κεῖται Πάτροκλος,** αὐτ.Ι 556 **κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ,** Ὀδ.Φ 390 **κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης βύβλινον,** αὐτ.Λ 577, Σοφ.Φιλ. 145 **ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται,** Καλλ.Ἴαμβ.1,250 **ἐπὶ τὴν ὁδὸν κεῖμαι** (εἶμαι ἐστρωμένος), Ἀγαθ.ΑΠ 9,677 **εἰς ὀλίγην κεῖσθαι κόνιν·** || ὁμ. ἀρχιτεκτ. **κειμένων** σχῆμα ἐξηπλωμένον σχέδιον, ἀντιθ. ὀρθωμένον : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.163,3· **2)** ὅθ. κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι : Ὀδ.Ν 281 **ἀλλ' αὔτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες,** Σιμων.37,12 **πορφυρέᾳ κείμενος ἐν χλανίδι·** **3)** μένω ἀργός, σχολάζω, ἀπραγμονῶ : Ἰλ.Β 688 **κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,** Σοφ.ἀπ.142,13 **οὐ χρὴν ἥσυχον κεῖσθαι πόδα·** || μένω ἥσυχος, ἤρεμος, ἡσυχάζω : Ὀδ.Ι 434 **λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς κείμην** (ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ κριοῦ)· **4)** κ. μτφ. ναρκοῦμαι, ἡσυχάζω, ἠρεμῶ : Σοφ.ΟΚ 510 **δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν . . ἐπεγείρειν** (κακὸν ναρκωμένον), Αἰλ.ΖΙ 15,5 **τοῦ κύματος κειμένου καὶ λείας οὔσης τῆς θαλάσσης·** **5)** κοίτομαι, εἶμαι κατάκοιτος ἐξ ἀσθενείας, ἕλκους, τραύματος κττ. : Ἰλ.Β 721 **ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων** (ἐπὶ τοῦ Φιλοκτήτου), αὐτ.Σ 435 **ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος,** Ὀδ.Ε 457 **ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτ' ὀλιγηπελέων·** **6)** συνεκδ. μτφ. εὑρίσκομαι ἐν ἀθλιότητι : αὐτ.Α 46 **καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ,** Εὐρ.Φοίν.1639 **ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς,** Ἀριστφ.Νεφ.550 **κοὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ** (νὰ καταπατήσω αὐτὸν ὅταν τὸν εὕρω πεπτωκότα)· **7)** εἰδ. κ. νεώτ. κεῖμαι, ἀπόκειμαι, εὑρίσκομαι νεκρός : Ἰλ.Ε 467 **κεῖται ἀνήρ, ὃν τ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ,** Αἰσχ.Ἀγ.1438 **κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,** Σοφ.Φιλ.359 **κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτο·** || συχν. ἐν ἐπιταφίοις εἶμαι τεθαμμένος:Σιμων.92 **τῇδε κείμεθα,** αὐτ.60 **κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γᾶς,** Πίνδ.Π 1,15 **ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται,** Ἡρ.1,67 **ἐπειρησομένους τὸν χῶρον ἐν τῷ κέοιτο Ὀρέστης,** Αἰσχ.Χο.895 **τοιγὰρ ἐν ταὐτῷ τάφῳ κείσει,** Σοφ.ΟΤ 972 **κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός,** Θουκ.2,43 **ἔπαινον ἐλάμβανον καὶ τὸν τάφον ἐπισημότατον, οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα . . ἀείμνηστος καταλείπεται,-ἐνθάδε κεῖται** (συνήθ. ἐπιτάφιος ἐπιγραφή)· κ. μτ. τοῦ νεκρός:αὐτ.Ἀντ.1240 **κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ,** Ἡρ.8,25 **τῶν μὲν χίλιοι ἐφαίνοντο νεκροὶ κείμενοι·** || ἐν φρ. **κεῖμαι ὑπό τινων** θάπτομαι ὑπό τινων:Πλούτ.Ἠθ.583C· || ἐπὶ ἀτάφου πτώματος, κεῖμαι, εἶμαι παρημελημένος : Ἰλ.Σ 338 **τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως,** αὐτ.Χ 386 **κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος, Πάτροκλος·** **8)** εἶμαι ἐγκαταλελειμμένος, παρημελημένος : Ὀδ.Ρ 296 **κεῖτ' ἀπόθεστος . . ἐν πολλῇ κόπρῳ** (κατάκειται ἀπεριποίητος, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κυνὸς τοῦ Ὀδυσσέως)· || ἐπὶ τόπων ἢ οἰκοδομῶν, κεῖμαι εἰς ἐρείπια, κρημνισμένος : Αἰσχ.Χο.964 **δόμοι πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί·** **9)** ἐπὶ παλαιστῶν, εἶμαι ἡττημένος, κατεβλήθην ὑπὸ τοῦ ἀντογωνιστοῦ : Αἰσχ.Εὐμ 590 **οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον,** Ἀριστφ.Νεφ.126 **ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι·** **10)** κ. νεώτ. ἐπὶ τόπων, εὑρίσκομαι, ἔχω θέσιν, τοποθεσίαν : Ὀδ.Η 244 **Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται,** Ἡρ.5,49 **ἐν τῇ ἥδε Κύπρος νῆσος κέεται,** Ἱππ.Ἀέρ.6 **ἀνάγκη ταύτας τὰς πόλιας θέσιν κεῖσθαι νοσερωτάτην,** Αἰσχ.ἀπ.404 **Αἴγινα .. πρὸς νότου κεῖται πνοάς,** Θουκ.3,51 **τὴν νῆσον ἣ κεῖται πρὸ Μεγάρων,** Ἀριστλ.Μετ.360b,14 **κεῖται πρὸς ἥλιον,** ΚΔ Ματθ.5,14 **οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη·** κ. μσν. ἐπὶ ἐθνῶν: Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,91 **πόσα δηλονότι ἔθνη κεῖται παρὰ τὴν ὁδόν·** || εἰδ. ζῶ ἢ εἶμαι, εὑρίσκομαι ἔν τινι θέσει : Ὀδ.Θ 277 **βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο,** αὐτ.Ρ 331 **ὁ δὲ παπτήνας ἕλε δίφρον κείμενον** (εὑρισκόμενον ἐκεῖ ὅπου), Λυσ.13,37 **δύο δὲ τράπεζαι ἐν τῷ πρόσθεν τῶν τριάκοντα ἐκείσθην,** Ξεν.Οἰκ.8,19 **χύτρας φημὶ εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας·** || κ. γεν. : Πρόδρ.2,168 **καὶ μέσα κεῖται κόκκινος μεγάλη φιλομήλα·** **11)** ἁρμόζω, εἶμαι κατάλληλος : Ἡρώνδ.7,120 **οὐκ ἂν οὕτω τοὔργον σαφέως ἔκειτ' ἄν, ὡς σαφέως κεῖται·** **12)** ἐν

τῇ λογ. τὸ ἀπαρφ. **κεῖσθαι** = ἡ ατάαις, ἡ θέσις ὡς κατηγορία : Ἀριστλ.Κατ.2a,2· **13**) ἐπὶ περιουσίας κ. γεν. πραγμ. ἀξίας, ἐμπορευμάτων κττ., εἶμαι κατατεθειμένος, τεθησαυρισμένος : Ἰλ.Ι 382 **ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται**, αὐτ.Δ 144· || εἰδ. ἐπὶ πραγμ. ἀφιερωμένων εἰς Θεόν : Ἡρ.1,51 **ὁ μὲν χρύσεος κέεται ἐν τῷ Κλαζομενείων θησαυρῷ**· || κ. συνήθ. ἐπὶ χρημάτων, εἶμαι ἀποτεθειμένος : Ἡρ.6,86Α **χρήματα . . θέσθαι παρά σε, εὖ ἐξεπισταμένῳ ὥς μοι κείμενα ἔσται παρά σοι σόα** (ἀποτεθειμένα), Πλάτ.Ἐπιστ 346C **τὰ χρήματα δὲ ἃ ἂν λάβῃ, κατὰ Πελοπόννησον . . κείσθω**, Ἰσοκρ.17,44 **πολλὰ χρήματα ἐπὶ τῇ τούτου τραπέζῃ κεῖταί μοι**, Ἀριστφ Βάτρ.624 **τἀργύριόν σοι κείσεται** (θὰ μείνῃ ὡς παρακαταθήκη), Δίφιλ.73,2 **δραχμὴν ὑπόθες**· (ἀπόκρ.) **κεῖται πάλαι**· **14**) ὁθ. μτφ. ἐπὶ ἐπιφόγου πράξεως, καταλογίζομαι εἴς τινα, εἰς βάρος τινός : Σοφ.Ἀντ.485 **εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη**· **15**) τοποθετοῦμαι εἰς κατάλληλον θέσιν : Ἐπιγρ. **τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου . . κειμένων κιόνων**· **16**) ὁμ. πρόκειμαι, εἶμαι ὡρισμένος, διατεταγμένος : Ἰλ.Ψ 273 **ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι**, Ἡρ.8,26 **ὁ δὲ ἐπείρετο ὅτι** (τὸ ἄεθλον) **εἴη σφι κείμενον περὶ ὅτευ ἀγωνίζονται**, Σοφ.Αἴ.936 **ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι**· **17**) ἐπὶ νόμων, τίθεμαι, ἰσχύω, τοῦ ἐνεστ. ἐν σημ. παρακ. ἤτοι εἶμαι τεθειμένος : Εὐρ.Ἑκ.292 **νόμος δ' ἐν ὑμῖν . . κεῖται πέρι** (νόμος ἔχει τεθῇ, ἔχει ὁρισθῇ), Ἀντιφ.6,2 **νόμους οἳ κεῖνται περὶ τῶν τοιούτων πάντες ἂν ἐπαινέσειαν**, Θουκ.2,37 **νόμοι ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀδικουμένων κεῖνται**· κ. **οἱ κείμενοι νόμοι** οἱ ἰσχύοντες νόμοι : Ἀριστφ.Πλ.914 **τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις**, Ξεν.Ἀπομν.4,4,21 **τοὺς ὑπὸ τῶν θεῶν κειμένους νόμους**, Ἰσοκρ.1,36 **πείθου μὲν καὶ τοῖς νόμοις τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις**· κ. γεν. ἐπὶ νόμων, γνωμῶν, συμφώνων : Εὐρ.Μήδ.494 **καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις**, Ἰσαῖ.6,32 **οὐκέτι κεῖται ἡ διαθήκη** (οὐδόλως ἔχει ἰσχὺν ἡ διαθήκη)· || μτγν. ἐν φρ. **αἱ κείμεναι ὑπὸ τῶν ὑπατικῶν γνῶμαι** αἱ παρεχόμεναι ὑπὸ τῶν ὑπατικῶν γνῶμαι : Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,47· || ὁρίζομαι, εἶμαι τεταγμένος, ἐπιβεβλημένος διὰ νόμου, ὑπὸ νόμου : Εὐρ.Ἴων 756 **θάνατος ὧν κεῖται πέρι**, Λυσ.14,9 **πάσαις ταῖς κειμέναις ζημίαις ἔνοχος γενέσθαι**, Θουκ.3,45 **πολλῶν θανάτου ζημίαι πρόκεινται**· **18**) ἐπὶ φιλοσ. ἐπιχειρημάτων, ἰσχύω, εἶμαι ἰσχυρός, εἶμαι, θεωροῦμαι ὥς τι δεδομένον, ὡμολογημένον ἢ ἐκ συμφωνίας παροδεκτόν : Πλάτ.Πολ.350D **εἶεν . . τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω** (ἔστω δεδομένον, ἄς τὸ θεωρήσωμεν σωστόν), αὐτ.Πολιτ.300E **ὡμολογημένον ἡμῖν κεῖται**, Φιλόδ.Ρητ.1,513· || συχν.π.Ἀριστλ. ἡ προστ. **κείσθω** = ἔστω δεδομένον, δεδόσθω, ὡς ἐν τοῖς μαθ. θεωρ. τὸ ἔστω : Ἀριστλ.ΑΠρ.34b,23, αὐτ.Ποιητ. 1456ε,35 **τὰ μὲν οὖν περὶ τὴν διάνοιαν ἐν τοῖς περὶ ῥητορικῆς κείσθω**· **19**) ἐπὶ ὀνομάτων, δίδομαι : Ἡρ.4,184 **ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ αὐτῶν οὔνομα οὐδὲν κέεται**, Πλάτ.Σοφ.257C **τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων . περὶ ἅττ' ἂν κέηται**, Ἰσαῖ.3,32 **ὑπὸ τοῦ πατρὸς κείμενον** (ὄνομα)· || π. Ἀριστλ.Τοπ.140a,3 **κείμενα ὀνόματα** ὡρισμένοι ὅροι· **20**) μτφ. εὑρίσκομαι, συμβαίνω, λαχαίνω, εἶμαι ἐνδεχόμενος : Σοφ.Φιλ.503 **πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα** (κίνδυνος τίθεται πρὸ τῶν ἀνθρώπων)· **21**) μτφ. ἐπὶ καταστάσεως διαρκοῦς, ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι : Ὀδ.Ω 423 **παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο**· κ. ἀπλ. εἶμαι : Ἡρ.2,171 **εὔστομα κείσθω** (ἄς παραμένουν εὔστομα), Σοφ.ΟΤ 491 **τῷ Πολύβῳ νεῖκος ἔκειτο**, Θέογν.240 **πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν**, Ἐβ.ΑΠ 9,62 **Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι** (τὸ ὄνομά μου θὰ ἀναφέρηται συχνάκις)· **22**) κ. νεώτ. ἐν φρ. ἡ μτχ. ἐνεστ. (συνήθ. κτ. οὐδ.) μτ. τοῦ ἐπιρρ. εὖ = καλῶς ἔχων : Αἰσχ.Χο.693 **κἀκποδὼν εὖ κείμενα**, Πλάτ.Φίληβ. 15C **μὴ κινεῖν** (κακὸν) **εὖ κείμενον**· ὅθ. κ. νεώτ. γνωμ. **μὴ κίνει τὰ κακὰ τὰ εὖ κείμενα**· || ὁμ. ἐν φρ. **θεῶν ἐν γούνασι κεῖταί τι** = ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν : Ἰλ.Ρ 514· || ὁμ. **κεῖσθαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινι** ἐντελῶς ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος: Πίνδ.Π 10,71 **ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται πατρῷαι κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες**, αὐτ.8,76 **τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται**, Σοφ.ΟΚ 248 **ἐν ὔμμι γὰρ ὡς θεῷ κείμεθα τλάμονες**· κ. μτ. ἀπλ. δοτ. : Ἀρχιλ.69 **Λεωφίλῳ πάντα κεῖται**· || κ. ἐπὶ πραγμ., ἐξαρτῶμαι ἀπό : Φιλόδ.Ρητ.1,93S **τὸ πανηγυρικὸν ἐν μελέτῃ καὶ τριβῇ κεῖται**, Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.6,23,1 **τὰ . . γυμνάσια ἐν κινήσει κεῖνται**· || ὁμ. **κεῖμαι ἐπί τινι** προστίθεμαι ὡς βάρος ἐπί τινος, ἐπιβαρύνω, ἐπακολουθῶν δεινῷ τινι ἐπιδεινῶ : Ἡρ.1,87 (χρησμ.) **καὶ πῆμ' ἐπὶ πήματι κεῖται**· **23**) ἰατρ. ἀφήνω καθίζημα, ἐπὶ τῶν οὔρων : Ἱππ. Ἐπιδ.1,26,β' **οὔρησεν ἀθρόον ·ὑπόπαχυ· κειμένῳ ὑπόστασις κριμνώδης λευκή**· **24**) ὁμ. ἰατρ. καταπραΰνομαι, διατελῶ ἐν ἠρεμίᾳ : αὐτ.2,2,24 **φάρυγξ οὐ φλεγμαίνουσα, κειμένη δὲ** (οὐχὶ φουσκωμένη)· **25**) κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ λέξεων κ. φράσεων, εὑρίσκομαι, ἀπαντῶ : Στράβ.7,3,6 **περὶ τῶν κειμένων παρὰ τῷ ποιητῇ περί τε Μυσῶν καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν**, Φιλόδ.Οἰκ.39J **κεῖται ἐν τῷ περὶ Πλούτου**, Ἀθήν.4,165D **καὶ τὸ ἀσώτιον ποῦ κεῖται; - κεῖται παρὰ Πλάτωνι καὶ παρὰ Δημοσθένει**· || χρησιμοποιοῦμαι : Στράβ 8,6,7 **τοῦτα δ' ἤτοι ἀντὶ τοῦ πολυπόθητον κεῖται**· || ὁμ. **τὸ κείμενον** τὸ γεν. ἀποδεικτόν : Σχόλ.Πίνδ. Ο 2,48· **26**) ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. **κείμενον** βλ.λ.

κείμενο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ κεῖμαι, ὅ,τι κεῖται ἐγγράφως, τὸ γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει τις νὰ διασαφήσῃ ἢ σχολιάσῃ : Παπαδ.Χρ.Μηλ.32 **οὐδεὶς λειτουργὸς τῆς δικαιοσύνης ὀφείλει νὰ ἑρμηνεύῃ ἄλλως τὰ κείμενα τῶν νόμων, - τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς**· || ἰδ. τὸ γεγραμμένον ὑπὸ ἀρχαίου συγγραφέως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπομνήματα ἢ σχόλια καὶ πρὸς τὴν μετάφρασιν : **τὸ κείμενον καὶ μετάφρασις τοῦ Πλάτωνος.**

κειμηλιαρχεῖον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., κ. **-άρχιον** ἀρχεῖον τῶν κειμηλίων βλ.λ., θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον ἢ ἀποθήκη, ἐν ᾗ τὰ κειμήλια φυλάσσονται : Κωδ.Ἰουστιν.11,48,20.

κειμηλιάρχης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **-ίαρχος** ὁ φύλαξ τῶν κειμηλίων βλ.λ., θησαυροφύλαξ : Ἰουστιν.Νεαρ.40 Προοίμ.1.

κειμηλίαρχος (ὁ) νεώτ. ὁ φυλάσσων κειμήλια, ὁ κειμηλιάρχης.

κειμηλιοθήκη (ἡ) νεώτ. θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν φυλάσσονται κειμήλια βλ.λ., πολύτιμα ἀντικείμενα, θησαυροφυλάκιον.

κειμήλιο(ν) (τὸ) (κεῖμαι) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. πρᾶγμα πολύτιμον τεθὲν κατὰ μέρος πρὸς μνήμην τοῦ δωρησαμένου, θησαυρός : Ἰλ.Ψ 618 **τῇ νῦν, καὶ σὺ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω**, Ὀδ.Α 312 **τιμῆεν, μάλα καλόν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμεῦ**, Σοφ.Ἠλ.438 **κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σῳζέσθω**, Εὐρ.Ἡρακλ.591 **τάδ' ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια**· || ὁμ. πολύτιμον ἐκ μετάλλου σκεῦος : Ἰλ.Ζ 47 **πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται**· || κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὴν ἐκ ζῴων συνισταμένην περιουσίαν : Ὀδ.Β 75 **κειμήλιά τε πρόβασίν τε**· κ. ἐπὶ προσ. : Εὐρ.Ρῆσ.654 **μέγιστον δ' ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σὲ φημι τῇδε προσθέσθαι πόλει**· || ποι. ἐπὶ ἰχθύος : Θεόκρ.21,55 **πεφιλημένος ἰχθὺς ἦ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμ-**

φιτρίτας· || κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. πολύτιμον σκεῦος ἢ κόσμημα φυλασσόμενον ὡς πολύτιμον, προσφιλὲς ἢ σεβαστὸν ἐνθύμιον : Ἡρ.3,41 **ἀπολομένῳ τῶν κειμηλίων,** Λουκ.Προμ.4 **χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς ἢ Καμβύσου ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον,** Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,152 **πατρῷον κειμήλιον πάνυ κλεινόν, - οἰκογενειακό(ν) κειμήλιο(ν)**· || κ. μτφ. ἐπὶ προσ. : Σεκοῦνδ. II **φίλος ἀνυπόστατον κειμήλιον**· κ. ἐπὶ κακῆς σημ. : Ἱππ.2,30 **ἡ δὲ ἀπειρίη κακὸς θησαυρὸς καὶ κακὸν κειμήλιον**· || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὅ τι ἔχει σημαντικὴν ἀξίαν, ἰδ. ἱστορικὴν ἢ ἠθικήν : **κειμήλια τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21**· **2)** λείψανον ἰδ. σεπτοῦ, ὁσίου, ἁγίου ἀνθρώπου : Πάπ. **ἅγια κειμήλια τῆς ἐκκλησίας.**

κειμήλιος-ον ὁ ὡς πολύτιμον κτῆμα φυλασσόμενος, ὁ ἀποτεθειμένος : Πλάτ.Νόμ.931Α **πατέρες ἢ μητέρες ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι ἀπειρηκότες γήρᾳ,** αὐτ.913Α **θησαυρὸν δή λέγωμεν πρῶτον τῶν τοιούτων, ὅν τις αὑτῷ . . κειμήλιον ἔθετο**· || ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. **κειμήλιον** βλ.λ.

κειμηλιοφυλάκιον (τό) μτγν. κ. **-ακεῖον** τὸ κειμηλιαρχεῖον βλ.λ. : Ἰουστιν.Νεαρ.59,6.

κειμηλιοφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. ὁ κειμηλιάρχης βλ.λ. : Πράξ.Συνόδ.Χαλκηδ.10,647.

κειμηλιῶ-όω μσν. ἀποτίθημι κατὰ μέρος, ἀποταμιεύω, θησαυρίζω : Εὐσ..i376,14 **παραπέμπει γὰρ σεμνῶς ὁ ποιητὴς τὰ καλὰ ἐπίθετα τοῖς ἥρωσι καὶ ὅτε μὴ ἔχουσι κατ' αὐτὰ ἐνεργεῖν, καί πως κειμηλιοῖ ἐκείνοις οὕτως αὐτά**· || κ. μσν. : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.66.

κειμηλίωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ φύλαξις καὶ ἀποταμίευσις τῶν κειμηλίων βλ.λ., ἡ ἀποθησαύρισις : Φαβωρ.87 **λέβητες . . διὰ κειμηλίωσιν.**

κεῖνος-η-ο ἰων., ποι., μσν. κ. δημ., δημ. γεν. κ. **κεινοῦ,** ἐκεῖνος βλ.λ. : Πρόδρ.2,520 **καὶ κεῖνος ἂς καθέζεται καὶ ἂς γεύεται τὸν φόφον**· **2)** δημ. **κεῖνος πού** κ. ἐν τῇ σημ. ὅστις, ὁποιος : παροιμ. **κεινοῦ ποὺ ρέγεται πολλὰ τοῦ παίρνουν (ἢ κλέβουν) καὶ τὰ λίγα.**

κεινός-ή-όν ἰων. κ. ποι. τ. τοῦ κενὸς βλ.λ.

κεινῶ-όω μτγν. ἰων.τ. τοῦ κενῶ βλ.λ. : Νίκ.Ἀλεξ.140 **τὰ δ' ἤλιθα γαστρὸς ἀφόρδια κεινώσειας,** αὐτ. Θηρ.56 **εὐνὰς κεινώσεις.**

Κεῖος (ὁ), ἰων. Κήϊος ὁ ἐκ τῆς νήσου Κῶ : Ἀριστφ.Βάτρ.970 **οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος** (οἱ Κεῖοι εἶχον φήμην τιμίων ἀνδρῶν).

κειπλάριον (τὸ) πάπ. γυναικεῖον ἔνδυμα πιθ. ἐσωτερικόν, μεσοφούστανο : Πάπ. **ἑπτὰ κειπλάρια, ὧν ἓν καὶ στιχάριον.**

κεῖπος (ὁ) δ. γρ. τοῦ κῆπος βλ.λ., εἶδος πιθήκου.

κεῖρα (ἡ) μτγν. κ.μσν. ἡ γεροντικὴ ἡλικία, τὸ βαθὺ γῆρας· Ἡσ. **«γενεά, ἡ ἡλικία»**, Βάλσ. εἰς Κανόν.84 Συνόδ.Τρούλλου **«ἡ ἀτελὴς ἡλικία»** : Κῶδ. Ἐκκλ.Κανόν.76 **οἵτινες οὔτε κείρᾳ οὔτε ἀσθενείᾳ οὔτε . . ἀνάγκῃ ἐμποδίζονται.**

κειράς-άδος (ὁ,ἡ) (κείρω) μτγν. κτ. πληθ. ὁ κεκαρμένος, κουρεμένος, κουτρούλης : ΠΔ Ἱερ.31,31 **βοήσατε ἐπ' ἄνδρας κειράδας αὐχμοῦ** (σχόλ. ἐν Θεοδώρητ. **«κεφαλαὶ αὐτῶν κεκαρμέναι καὶ οἱ πώγωνες αὐτῶν ἐξυρημένοι· αἰχμαλώτων δὲ τοῦτο σχῆμα»**).

κειρεκόμης (ὁ) μτγν. **ὁ τὴν κόμην κεκαρμένην ἔχων,** ὁ κουρεμένος (ἀμφ.).

κειρία (ἡ) κ. νεώτ., δ. γρ. **κηρία** σχοινίον ἢ ἱμὰς τῆς κλίνης ἐφ' οὗ ἐτίθετο τὸ στρῶμα : Ἀριστφ. Ὄρν.816 **οὐδ' ἂν χαμεύνῃ πάνυ γε κειρίαν ἔχων,** ΠΔΠαροιμ.7,16 **κειρίαις τέτακα τὴν κλίνην μου,** Πλούτ.Ἀλκ.16 **ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, κειρίαις, ἀλλὰ μὴ σανίσι τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων**· **2)** πάπ. ταινία περιτυλίγματος· || ὁμ. ταινία, δι' ἧς περιβάλλουσιν ἢ τυλίσσουσι τοὺς νεκρούς, σάβανο : ΚΔ Ἰω.11,44 **καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις**· || νεώτ. ναυτ. πισσωτὴ ταινία **ἐξ** ὀθόνης, δι' ἧς περιτυλίσσεται παχὺ σχοινίον πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τριβῆς· **3)** κτ. πληθ. ἰατρ., οἱ πλατεῖαι ἕλμινθες, ταινία : Γαλ.14,755.

κειριάτης (ὁ) γλωσσ. τοῦ ταινιακός.

κεῖρις-εως (ἡ) Ἡσ. μυθικὸν πτηνόν, πιθ. ὁ ἱέραξ ἢ ἡ ἀλκυών.

κειριῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. περιδένω : Ἑρμ.Τρισμ. ἐν Πάπ. || νεώτ. περιβάλλω διὰ κειρίας, ἵνα προφυλάξω ἀπὸ τῆς τριβῆς.

κειρύλος (ὁ) δ.γρ. τοῦ κηρύλος βλ.λ.

κείρω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **κερῶ,** ἰων. **κερέω,** ἀόρ. **ἔκειρα,** ἐπ. **ἔκερσα,** παρακ. **κέκαρκα,** μέσ. μέλλ. **κεροῦμαι,** ἀόρ. **ἐκειράμην,** ἐπ. **ἐκερσάμην,** μτχ. παθ ἀορ. α' **κερθείς,** ἀόρ. β' **ἐκάρην,** ὑποτ. **καρῶ,** ἀπαρφ. **καρῆναι,** μτχ. **καρείς,** ἀπαρφ. παρακ. **κεκάρθαι,** ἀττ.ὑπερσ. **ἐκεκάρμην,** κόπτω τὴν κόμην, κουρεύω : Ἰλ.Ψ 146 **σοί τε κόμην κερέειν ρέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην,** Παυσ.1,37,3 **αὔξεσθαί φησι τῷ Σπερχειῷ κερεῖν ἀνασωθέντος ἐκ Τροίας Ἀχιλλέως τὴν κόμην**· || ὁμ. κόπτω τὰς τρίχας μέχρι δέρματος, ξυρίζω : Ἡρ.4,175 **ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείροντες ἐν χροΐ,** Εὐρ.Ἠλ.1124 **τάλαιναν ὧν ἀλόχων κείραντες ἔθειραν**· || συχν. ἐν τῷ μέσ. ἀποκόπτω τὴν κόμην μου ἢ βάλλω νὰ μοῦ ἀποκόψωσι τὴν κόμην, οἷον ἐπὶ μεγάλου πένθους : Ὀδ.Δ 198 **τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν, κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν,** Εὐρ.Τρῳ.1183 **πολὺν σοὶ βοστρύχων πλόκαμον κεροῦμαι**· || ἀπολ. ἀποκόπτω τὴν κόμην τινός : αὐτ.Ἡρ.1390 **κείρασθε συμπενθήσατ', ἔλθετ' εἰς τάφον παίδων,** Αἰσχίν.3,211 **ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο,** Μηναῖ.12, 9 Συνξ. **ὁ θεῖος Στέφανος κείρεται τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς**· || κ. κτ. κωμ. ἐκφρ. : Εὔβουλ.32 **πρὸς φθεῖρα κείρασθαι** κείρομαι μέχρι τοῦ δέρματος· || κ. παθ. ἐπὶ κόμης κ. γεν. τριχῶν : Εὐρ. Ὀρ.458 **κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος** ἀποκόπτομαι : Πίνδ.Π 4,82 **οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ᾤχοντ' ἀγλαοί,** Εὐρ.Ἠλ.515 **ξανθῆς τε χαίτης βοστρύχους κεκαρμένους**· κ παροιμ. φρ. π.Ξεν.Ἑλλ.1,7,8 **ἐν χρῷ κεκαρμένους** σύρριζα κουρεμένους· || συνεκδ. τὸ παθ. κ. ἐπὶ ἀ. πραγμ. : Ἑρμιππ.14 **σύμβολον κεκαρμένον,** Φερεκρ.108,29 **τὰ ῥόδα κεκαρμένα**· || ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ ζῴων, κουρεύω ἢ ξυρίζω τινά : Ἡρ.9,24 **σφέας τε αὐτοὺς κείροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια,** αὐτ.2,36 **νόμος ἅμα κήδεϊ κεκάρθαι τὰς κεφαλάς,** Θεόκρ.14,46 **εἰ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι, οἶδε**· κ. ἐπὶ προβάτων : Κρατῖν.37 **μάχαιραι κουρίδες, αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας,** Τιβέρ.π.Δίωνι Κ 57,10 **κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι,** ΚΔ Πράξ.8,32 **ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος**· || Φρύν.292 **«τὸ μὲν καρῆναι ἐπὶ προβάτων τιθέασι καὶ ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς, κείρασθαι δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων»**· ἐνίοτε ὅμως κ. τὸ καρῆναι ἐπὶ προσ. : Πλούτ.Λύσ.1 **Ἀργείων μετὰ τὴν μεγάλην ἧτταν ἐπὶ πένθει καρέντων,** Ἰουλ.Αἰγ.ΑΠ 11,368 **τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι**· **2)** μτφ. ληστεύω, παίρνω : Ἡρώνδ.3,39 **κείρειν τὴν μάμμην**· **3)** ἀποκόπτω, ἀποτέμνω : Ἰλ.Ω 450 **κλισίην . . ποίησαν ἄνακτι δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες,** Σοφ.Τρ.1196 **πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς κείραντα**· **4)** δρέπω, κόπτω, ἀντίθ. ἐπιτέμνειν : Θεόφρ.ΦΑἶτ.3,23,3· || συλλέγω, μαζεύω: Μόσχ.2,32 **ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοια λείρια κέρσοι,** Φιλόστρ.Ἀπολλ.1,5 **ἄνθη κεῖραι**· **5)** μτφ. κόπτω, ἀποκόπτω : Πίνδ.Π 9,37 **ἢ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιαδέα ποίαν;** Αἰσχ.Ἱκ.666 **εὐνά-**

τωρ βροτολοιγὸς Ἄρης κέρσειεν ἄωτον· **6)** συνεκδ. ἐρημώνω χώραν τινά, κουρσεύω, ἴδ. κατακόπτων τὰ σιτηρὰ καὶ τὰ κάρπιμα δένδρα : Ἡρ. 5,63 **κείραντες τῶν Φαληρέων τὸ πεδίον καὶ ἱππάσιμον ποιήσαντες**, αὐτ.6,99 **τὴν γῆν σφέων ἔκειρον**, Θουκ.Ι,64 **κατὰ βραχὺ προϊὼν καὶ κείρων ἅμα τὴν γῆν**, Αἰν.Τακτ.15,9· ‖ καταστρέφω : Καλλ.ἀπ.Ι,60P **κεῖραι πόλιν**· ‖ παθ. ἐπὶ χώρας, ἐρημοῦμαι : Ἡρ.4,127 **τῶν πέρι δείσαντες μὴ ἀλῷ ἢ καρῇ ταχύτερον συμμίσγοιεν ἂν ἐς μάχην** (ὑμῖν), Ἐπιγρ. **κεκαρμένα κτήματα**· ‖ κ. μέσ. : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,106 **χθὼν πεύκας κειραμένη** (ἔχουσα κεκομμένας τὰς πεύκας της), ΨΦωκυλ 166 **ἄρουραι λήϊα κειράμεναι**· ‖ κ. μτφ.ἐρημῶ : Αἰσχ. Πέρσ.953 **νυχίαν πλάκα κερσάμενος δυσδαίμονά τ' ἀκτάν** (ἐρημώσας τὴν πεδιάδα)· ‖ ἀπόλλυμι, χάνω : Ἐπίγρ π.Παυσ.9,15,6 **ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν**· **7)** καθαρίζω (ἐκ τῶν θάμνων), ἐπὶ τῶν σκαπανέων : Ἡρ.7,131 **τὸ γὰρ δὴ ὄρος τὸ Μακεδονικὸν ἔκειρε τῆς στρατιῆς τριτημορίς**· **8)** κόπτω διὰ τοῦ πελέκεως, σφάζω : Σοφ.Αἴ.55 **ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον κύκλῳ ῥαχίζων**· ‖ ὁμ. Ἐπιγρ. κόπτω, λιανίζω· **9)** ὁμ. τέμνω, σχίζω ἐγκαρσίως, ἀντίθ. σχίζειν (κατὰ μῆκος) : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.7,11,3 **κείρειν φλέβα**· **10)** γεν. καταστρέφω, φθείρω, καταναλίσκω· δθ. τρώγω ἀπλήστως, λαίμαργα, ἐπὶ ζώων : Ἰλ.Λ 560 **ὄνος κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον**· ἐπὶ ἰχθύων : αὐτ.Φ 204 **δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες**· ἐπὶ γυπῶν : Ὀδ.Λ 578 **γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον**· **11)** μτφ. σπαταλῶ, κατατρώγω : Ὀδ 8 312 **ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματ' ἐμά**, αὐτ.Φ 369 **ἔκειρον κτήματ' ἐνὶ μεγάρῳ**· κ. ἀπολ. : αὐτ.Α 378 **ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι, κείρετε.**

κεῖσε ἐπίρρ. ἰων. κ. ἐπ. τοῦ ἐκεῖσε βλ.λ.

κεισός δ.γρ. τοῦ κισσός βλ.λ.· Ἡσ.

κεῖσσα λακων. τ. τοῦ κίσσα βλ.λ.· Ἡσ.

κείστη (ἡ) μτγν. δ.γρ. τοῦ κίστη βλ.λ. : Καλλ. ἀπ. ἐν Πάπ. **κείστης .. δέσματ' ἀνεῖσα.**

κείω (1) ἐπ. ἐφετ. τοῦ κεῖμαι βλ.λ., ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κοιμηθῶ : Ἰλ.Ξ 340 **ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νύ τοι εὔαδεν εὐνή**, Ὀδ.Ξ 532 **βῆ δ' ἴμεναι κείων, ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες**, αὐτ.Τ 340 **κείω δ', ὡς τὸ πάρος περ ἀΰπνους νύκτας ἴαυον**, αὐτ. Θ 315 **οὐ μέν σφεας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτως**· ‖ ἁπλ. κοιμῶμαι : Ἄρατ.1009.

κείω (2) ριζικὸς τ. τοῦ κεάζω βλ.λ., σχίζω· μ. ἐν Ὀδ.κτ. μτχ. ἐνεστ. : Ὀδ.Ξ 425 **κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός, ἣν λίπε κείων.**

κειώδης-ους-ες Ἡσ. κηώδης βλ.λ.

κεκαδήσω μέλλ. τοῦ χάζομαι βλ.λ.

κεκάδοντο γ' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ χάζομαι βλ.λ.

κέκαδμαι δωρ. παρακ. τοῦ καίνυμαι βλ.λ.

κεκᾰκουργημένως ἐπίρρ. σχόλ. μετὰ κακίας, κακούργως : Σχόλ.Αἰσχίν.248 **ὄντως, οἱονεὶ ἀληθῶς καὶ οὐ κεκακουργημένως.**

κεκάλακας Ἡσ. « καλὴ γέγονας, ἢ ἐκάλεσας ».

κεκαλλιεπημένως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ καλλιεπείας, διὰ λεκτικοῦ κόσμου καὶ χάριτος.

κεκαλυμμένως ἐπίρρ. λεξ. κρυφίως, ἀδήλως : Λεξ.Παρισ.Κώδ.177, φύλλ.115.

κεκαλμένον Ἡσ. « ἐπὶ γῆς ἐκπεπτωκός ».

κεκαμαρωμένοι οἶκοι Ἐπιγρ. καμαρωτοὶ βλ.λ. θάλαμοι.

κεκανονισμένως ἐπίρρ. μσν. κατα κανόνα, κανονικῶς : Πρόδρ.Ροδ.1,70 **καλῶς γὰρ αὐτὴν καὶ κεκανονισμένως ἐσχημάτισεν ἡ γεωμέτρις φύσις.**

κέκασμαι παρακ. τοῦ καίνυμαι βλ.λ.

κεκασμένος μτχ. παρακ. τοῦ καίνυμαι βλ.λ.

κέκαστο γ' ἑν. ὑπερσ. τοῦ καίνυμαι βλ.λ.

κεκᾰφηώς ἐπ. μτχ. παρακ. ἄνευ ἐνεστ. π.Ὁμ. μ. ἐν φρ. **κεκαφηότα θυμὸν** ἐκπνέοντα τὴν ζωήν του : Ἰλ.Ε 698 **ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν**· ‖ π. μτγν. ποι. ἀμτβ. ἐξηντλημένος, ἐξησθενημένος : Ὀππ.Κυν.4,206 **κεκαφηότα γυῖα**, Νόνν.Δ 29,299 **δίφῃ κεκαφηότας**, αὐτ.46,93 **ἄνδρα .. κεκαφηότα δηϊοτῆτι**, Ἀγαθ.ΑΠ 9,653 **κεκαφηότι ταρσῷ.**

κεκεῖνα Ἡσ. «κισσός».

κεκῆνας Ἡσ. «λαγωούς».

κέκηφε Ἡσ. « τέθνηκεν ».

κεκηρυγμένως (κηρύσσω) ἐπίρρ. μτγν. δημοσίᾳ, πασιγνώστως : Πολυδ.6,208 **τὸ δὲ κεκηρυγμένως ἀηθές.**

κέκιλος Ἡσ. «ἰσχνόφωνος».

κεκινδυνευμένως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ κινδύνου, ἐπικινδύνως : Ψ Ἰουστ.πρὸς Ζήν.508.

κεκλασμένως (κλῶ) ἐπίρρ. μτγν. ἐκτεθηλυμμένως : Ἀνών.π.Σουΐδ. **ἐν λ.** ληκυθισμός.

κεκλέαται γ' ἑν. Ἰων. παρακ. τοῦ καλοῦμαι βλ.λ.

κεκλεφώς Ἐπιγρ. κεκλοφώς, μτχ. παρακ. τοῦ κλέπτω βλ.λ.

κεκλεισμένος-η-ον νεώτ. μτχ. παρακ. τοῦ κλείομαι βλ.λ.· ‖ **κεκλεισμένων τῶν θυρῶν** νεώτ. ἐπὶ συνεδριάσεως δικαστηρίου, μὲ κεκλεισμένας τὰς θύρας,μὲ ἀπηγορευμένην τὴν εἴσοδον εἰς τὸ κοινόν.

κέκληγα παρακ. τοῦ κλάζω βλ.λ.

κεκλημένος-η-ον νεώτ. μτχ. παρακ. τοῦ καλοῦμαι, ὁ προσκεκλημένος, καλεσμένος εἴς τινα ἑορταστικὴν ἢ πανηγυρικὴν συνάθροισιν.

κεκλίαται γ' ἑν. παρακ. τοῦ κλίνω βλ.λ.

κεκλιμένος-η-ον νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ κλίνω βλ.λ., ὁ κατὰ κλίσιν κείμενος, ὁ μήτε ὁριζόντιος μήτε κατακόρυφος : **κεκλιμένη ὁδός, - κεκλιμένον ἐπίπεδον.**

κέκλομαι ἐπ. τ. τοῦ κέλομαι βλ.λ., δωρ. εὐκτ. **κεκλοίμαν**, προστ. **κέκλεο** κ. **κέκλου** (Ἡσ.), μτχ. **κεκλόμενος** : Αἰσχ.Ἱκ.591, Ἀπολλ.Δ 1,716.

κέκλυθι ἐπ. ἀναδιπλ. προστ. τοῦ κλύω βλ.λ.

κέκμηκα παρακ. τοῦ κάμνω βλ.λ.

κεκμηκότως (κάμνω) ἐπίρρ. σχόλ. μετὰ καμάτου, κόπου, ἐπιπόνως : Σχόλ.Σοφ.Ἠλ.164.

κεκμηώς-ότος κ. **-ῶτος** ἐπ. μτχ. ἐνεργ. παρακ. τοῦ κάμνω βλ.λ.

κέκνακεν Ἡσ. « ὑπὸ κακῶν ἀπειρήκει ».

κεκολασμένως (κολάζω) ἐπίρρ μτγν. μετριοφρόνως, κοσμίως, σωφρόνως : Ἀθήν.6,273D **ἐφύλασσον τοὺς πατρίους νόμους καὶ κεκολασμένως ἔζων**, Αἰλ.ΖΙ 2,11 **τὰς προβοσκίδας ὡς χεῖρας κεκολασμένως προὔτεινον.**

κεκορεσμένος-η-ον νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ κορέννυμι βλ.λ., χορτασμένος· ‖ **κεκορεσμένος χῶρος** νεώτ. φυσ. χῶρος περιέχων ἀτμοὺς οὐσίας τινὸς ὑπὸ τὴν μεγίστην δυνατὴν πίεσιν.

κεκορεσμένως (κορέννυμι) ἐπίρρ. λεξ. μέχρι κόρου, γλώσσ. τοῦ ἄδην : ΕΜ 16,42.

κεκόρημαι παρακ. τοῦ κορέννυμι βλ.λ.

κεκοσμημένως (κοσμῶ) ἐπίρρ. μτγν. μετὰ κόσμου, τάξεως : Αἰλ.ΖΙ 2,11 **ἀρυτόμενοι ταῖς προβοσκίσι τὸ ποτὸν ἔπινον κεκοσμημένως**, Φιλόστρ.Ἀπολλ.7,42, Ἰουλ.Μισ.344D.

κεκοτηώς μτχ. παρακ. τοῦ κοτῶ βλ.λ.

κεκοτυλισμέναι Φώτ. « συνεσπειραμέναι ».

κεκράανται γ' πληθ. παρακ. τοῦ κραίνω βλ.λ.

κεκραγάριον (τὸ) βυζ. μουσ. στίχοι ψαλμῶν, ἀρχόμενοι διὰ τοῦ «κύριε, ἐκέκραξα».

κέκραγμα-ατος (τὸ) κραυγή, φωνὴ ὀξεῖα : Ἀριστοφ.Εἰρ.637 **τὴνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν.**

κεκραγμός (ὁ) τὸ κέκραγμα βλ.λ. : Εὐρ ΙΑ 1357 **ἀλλ' ἐνικώμην κεκραγμοῦ**, Πλουτ.Ἠθ.654F **τὸν δὲ κτύποι ῥαιστήρων καὶ τριμμοὶ πριόνων καὶ**

τελωνικῶν, ἀπορθρισμοὶ κεκραγμῶν καὶ κηρύγματα καλουμένων ἐπὶ δίκας.
κεκράκτης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κραυγάζων, κράκτης : 'Ιππ.'Ιερ.Νούσ.15, 'Αριστφ.'Ιππ.137 **ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων,** Λουκ.Ζ Τραγ.33 ὁρῶ **δ' ὄχλον στείχοντα καί τινας δύο ὠχροὺς κεκράκτας·** **2)** **κεκράκται** (οἱ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία πτηνῶν.
κεκραμένως (κεράννυμι) ἐπίρρ. μτγν. μετρίως, συγκεκερασμένως : Πρόκλ.'Αλκ.I,102 **πρὸ γὰρ τῶν ἀμίκτων ἐλέγχων κεκραμένως παρέχεται τοῖς ἐπαίνοις αὐτοῖς·** ‖ ὁμ. ἐν τῇ ζωγραφικῇ, μεμιγμένως, μετ' ἐκφράσεως : Πλούτ.'Ηθ.335Α **ὁ ζωγράφος ἔγραφε τὸν κεραυνοφόρον οὕτως ἐναργῶς καὶ κεκραμένως.**
κέκραξ-αγος (ὁ) μτγν. ὁ κεκράκτης βλ.λ. : Δράκ. 51,12 **θέσει δὲ μακρᾷ παραληγόμενα συνεσταλμένον αὐτὸ** (τὸ αι) **ἔχουσιν, οἷον ἅρπαξ κέκραξ.**
κεκραξιδάμας-αντος (ὁ) (κέκραγα-δαμάω) ὡς ἐπίθ. τοῦ Κλέωνος, ὁ διὰ τῶν κραυγῶν καταβάλλων, καταισχύζων, φωνακλάς : 'Αριστφ.Σφ.596 **αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει.**
κεκρατημένως (κρατῶ) ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀξιωματικόν : 'Ιππαρχ.I,8,II **κεκρατημένως ἀποδεδωκέναι·** ‖ **ὁμ.** ἐντόνως (ἐσφ. ἀνάγν.) : Διον.'Αλ.Σύνθ.25· ‖ ὁμ. ὡρισμένως, θετικῶς : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.II,42.
κέκραχθι προστ. τοῦ κράζω βλ.λ.
κεκριμένως (κρίνω) ἐπίρρ. μτγν. διακεκριμένως, σαφῶς, ἀκριβῶς : Πλούτ.'Ηθ.1142C **εἰ οὖν τις βούλεται μουσικῇ καλῶς καὶ κεκριμένως χρῆσθαι τὸν ἀρχαῖον ἀπομιμεῖσθαι τρόπον.**
κεκροπία (ἡ) κ. νεώτ. δῆμος ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ 'Αττικῇ : Στράβ.9,1,20 **εἰς δώδεκα πόλεις συνοικίσαι τὸ πλῆθος, ὧν ὀνόματα Κεκροπία Τετράπολις·** **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **μορεωδῶν.**
κεκροπίαθεν μτγν., ἐπ. -ηθεν ἐξ 'Αθηνῶν : Καλλ. 'Αρατ.225 **ἀνήγετο κεκροπίηθεν,** 'Απολλ.Ρ I,96.
Κεκροπίδης (ὁ) ἀπόγονος τοῦ βασιλέως τῶν 'Αθηνῶν Κέκροπος, δθ. γεν. 'Αθηναῖος : 'Ηρ. 8,44 **ἐπὶ δὲ Κέκροπος βασιλέως ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι,** 'Αριστφ.'Ιππ.1055 **Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον;**
κεκροπικός-ή-όν 'Επιγρ. κεκρόπιος βλ.λ.
κεκρόπιος-α-ον ὁ εἰς τὸν Κέκροπα ἀνήκων : Εὐρ.'Ιων936 **Κεκροπίας πέτρας** (τῆς 'Ακροπόλεως)· ‖ ὁμ. **Κεκροπία χθὼν** ἡ 'Αττική : αὐτ. 'Ιππ.34 **ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα·** ‖ ὁμ. **Κεκρόπιοι** (οἱ) οἱ 'Αθηναῖοι : ΑΠλ.4,295· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **Κεκρόπιον** βωμὸς τοῦ Κέκροπος : 'Επιγρ.
κεκροπίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Κέκροπα : 'Αριστφ.'Ορν.1407 **Κεκροπίδα φυλήν,** 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 7,81 **Κεκροπὶς αἶα·** **2)** νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀηδονιδιδῶν.**
κεκροτημένως (κροτῶ) ἐπίρρ. μτγν. τεχνηέντως, κομψῶς, ἐπὶ τοῦ ὕφους τοῦ λόγου : Διον. 'Αλ.Συνθ.212,4 **εἴ τι κεκροτημένως ὑφ' ἑτέρου γίνεται διὰ τέχνης.**
κεκρυμμένως (κρύπτω) ἐπίρρ. μτγν. κρυφίως : ΠΔ'Ιερ.13,17 **κεκρυμμένως κλαύσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἀπὸ προσώπου ὕβρεως,**'Αρρ.'Επίκτ.3,7,11.
κεκρυφάλιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κεκρύφαλος βλ.λ.
κεκρυφαλοπλόκος-ον ὁ πλέκων κεκρυφάλους βλ.λ. : Κριτί.69D.
κεκρύφαλος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ δικτυοειδῶς πεπλεγμένος κεφαλόδεσμος, ἐν ᾧ περιώριζον τὴν ἑαυτῶν κόμην αἱ γυναῖκες : 'Ιλ.Χ 469 **ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,** 'Ιππ.678,54 **κεκρυφάλῳ πεπλυμένῳ μηδενὸς ὄζοντι καταδῆσαι,** 'Αριστφ.Θεσμ.138 **τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;** Διον.'Αλ.7,9, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 5,269 **οὔτε σὺ πέπλων οὔτε λιθοβλήτων . . κεκρυφάλων,** - **ὁ ἐπίχαρις κεκρύφαλός της ἀνεδείκνυεν ἔτι μᾶλλον τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου της·** **2)** μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, ὁ πρὸς τὸ μέτωπον ἱμάς : Ξεν.'Ιππ.6,8, 'Επιγρ. **ἱππικὸς κεκρύφαλος·** **3)** ὁ δεύτερος στόμαχος τῶν μηρυκαστικῶν ὡς ἐκ τῆς δικτυοειδοῦς κατασκευῆς αὐτοῦ : 'Αριστλ.ΖΙ 507b,4 **συνήρτηται δ' αὐτῇ, πλησίον τῆς τοῦ στομάχου προσβολῆς, ὁ καλούμενος κεκρύφαλος** ἀπὸ **τῆς ὄψεως,** αὐτ.ΖΜ 674b, 14 **καλοῦνται δὲ ταῦτα κοιλία καὶ κεκρύφαλος καὶ ἐχῖνος καὶ ἤνυστρον,** Αἰλ.ΖΙ 5,41· **4)** ὁ σάκκος ἢ ἡ κοιλία τῶν κυνηγετικῶν δικτύων : Ξεν. Κυν.6,7 **ἐπὶ δ' ἄκρας ἴσους τοὺς βρόχους ἐπιβαλλέτω καὶ ὁμοίως ἀντερειδέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον,** Πλούτ.'Αλέξ.25 **ὁ δὲ ὄρνις ἐφ' ἓν τῶν μηχανημάτων καθίσας ἔλαθεν ἐνσχεθεὶς τοῖς νευρίνοις κεκρυφάλοις.**
κεκρύφαται παρακ. τοῦ κρύπτω βλ.λ.
κέκτημαι παρακ. τοῦ κτῶμαι βλ.λ., μὲ σημ. ἐνεστ. ἔχω τι εἰς τὴν κατοχήν μου, εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν μου, ἔχω, κατέχω· ‖ ἡ μτχ. **κεκτημένος-η-ον** ὁ κατέχων τι ἢ ὁ ἀποκτηθείς : **κεκτημένη ταχύτης** (ταχύτης, ἣν ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ σῶμά τι καὶ ἀφοῦ ἔπαυσεν ἐνεργοῦσα ἡ κινήσασα αὐτὸ αἰτία), **-κεκτημένον δικαίωμα** (δικαίωμα, ὃ ἔχει τις ἀποκτήσει καὶ διατηρεῖ).
κέκτικε 'Ησ. «τέτοκεν».
κεκύθωσι γ' ἐν. ὑποτ. ἀόρ. β' τοῦ κεύθω βλ.λ.
κεκύκη 'Ησ. «καμπύλη».
κέκυλτα 'Ησ. «δῶρα τὰ τῇ χειρὶ ἑλκόμενα».
κεκυπώσιος (μηνὶ) (ὁ) 'Επιγρ. ὄν. μηνὸς ἐν Ζηλείᾳ.
κεκυρωμένος-η-ον νεώτ. εἰδ. βεβαιωτικός, ἔγκυρος, ἐγκεκριμένος πλήρως : **κεκυρωμένη πίστωσις** (τραπεζιτικὸς ὅρος).
κεκυρωμένως ἐπίρρ. βεβαιωμένως, μετὰ κύρους, ἐγκύρως : Γρηγ.Θεσσ.'Ομ.77.
κεκωλυμένως ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἐμποδίων : 'Ιω. Χρυσ.εἰς Πράξ.λόγ.55.
κελαδεινός-ή-όν, αἰολ. **κελαδεννός** ὁ κέλαδον ἐπιφέρων, ἠχηρός, θορυβώδης : 'Ιλ.Ψ 208 **'Αχιλλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν ἐλθέμεν ἀρᾶται,** αὐτ.Φ 511 **τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐυστέφανος κελαδεινή** (ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, διὰ τὸν ἐν τοῖς κυνηγίοις γινόμενον κέλαδον), 'Υμν.'Ερμ. 95 **κελαδεινοὶ αὐλῶνες,** 'Οππ.'Αλ.5,455 **κελαδεινὴ σῦριγξ·** κ. ἐπὶ τοῦ Διονύσου : ΑΠ 7,524,11· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. : Απολλ.Ρ 3,532 **ποταμοὶ κελαδεινὰ ῥέοντες·** ‖ π. Πινδ. κυρ. αἰολ. τ. **-εννός** ὁ μεγάλως ἠχῶν : Πινδ.Π 3,113 **ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ ἅρμοσαν, γινώσκομεν** (ἐξ ἠχηρῶν στίχων . .), αὐτ.Παιᾶν.5,46 **κελαδεννὰ ὀμφὰ** κ. ὁ ἠχηρὰν φωνὴν ἔχων : αὐτ.Π 9,89 **Χαρίτων κελαδεννᾶν μή με λίποι καθαρὸν φέγγος**
κελάδημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ., δημ. κ. **-αΐδισμα** ἦχος, θόρυβος ὁρμητικός : Εὐρ.Φοίν.213 **Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα,** 'Αριστφ.Νεφ.283 **ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα·** ‖ κ. ἐπὶ παντὸς βαρέος ἤχου : Κριναγ. ΑΠ 6,350 **Τυρσηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος·** **2)** νεώτ. κ. δημ. τὸ ᾆσμα τῶν πτηνῶν : Παπαδ.Φόν.103 **τὸ λάλον, ἀσίγητον κελάδημα τῶν κοσσύφων ἀντήχει ἁρμονικὸν εἰς τὸ δάσος,** Χατζόπ.'Απλ.Τρ.19 **καὶ δές : ἕνα κελάδημα τῶν πουλιῶν ἀκούεται τώρα | καὶ στὴν πηγὴ πῶς σιγαλὰ σταλάζει τὸ νερό.**
κελαδητά ἐπίρρ. νεώτ., δημ. κ. **-ιδιστά** κατὰ τρόπον κελαδητὸν βλ.λ., τραγουδιστά.
κελαδῆτις-ιδος (ἡ) ἡ βαρέως ἠχοῦσα : Πινδ.Ν

4,86 κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἐμάν γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆτιν.

κελαδητός-ή-ό(ν) νεώτ.,δημ.κ.-αϊδιστός ὁ κατὰ τρόπον κελαδήματος ἠχῶν : Παπαντ.Πεζ.Ρυθμοὶ 63 δασωμένες ρεματιὲς μὲ κελαϊδιστὸ νερό.

κελᾰδαδρόμος-ον ὁ μετὰ κελάδου, μὲ θόρυβον τρέχων, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Ὀρφ.Ἀργ.902.

κέλᾰδος (ὁ) ποι. θόρυβος οἷος ὁ τοῦ ὁρμητικῶς ρέοντος ὕδατος· κ. γεν. μέγας θόρυβος, κραυγή : Ἰλ.Ι 547 θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν, Ὀδ.Σ 402 τῷ κ' οὔ τι τόσον κέλαδον μετέθηκεν, Εὐρ.Βάκχ.578 τίς πόθεν ὁ κέλαδος ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εὐίου ;· ‖ κ. ἐπὶ παντὸς μουσικοῦ ἤχου : αὐτ.ΙΤ 1129 κέλαδον ἑπτατόνου λύρας· 2) ἰσχυρά, ἔντονος, καθαρὰ φωνὴ ὡς ἡ τοῦ μαντείου : Πίνδ.Π 4,60 χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ· ‖ γεν. φωνή, βοή, κραυγή : Αἰσχ.Πέρσ.605 βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος, Σοφ.Ἠλ.737 ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις διώκει· ‖ εἰδ. τὸ τερέτισμα τοῦ τέττιγος : Αἰλ.ΖΙ 1,20· ‖ κ. τὸ κελάδημα, τὸ ᾆσμα τῶν πτηνῶν : Λυρ.Ἀλ.Ἀδέσπ.7,6 κέλαδος παντομιγής.

κελάδω ἐπ. τ. τοῦ κελαδῶ βλ.λ., ἐν χρ. μ. κτ. μτχ. κελάδων ὁ ἠχῶν, θορυβῶν : Ἰλ.Σ 576 πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, Θεόκρ.17,92 καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ· ‖ ἐπὶ τοῦ πόντου, ὁ ἠχῶν θορυβωδῶς : Ἀριστφ.Νεφ.284 καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον· ‖ ὁμ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ ὁρμητικῶς πνέων καὶ βοερός : Ὀδ.Β 241 Ζέφυρον κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον, Κόϊντ.243 Βορέης κελάδων.

κελαδῶ-έω (κέλαδος) κ. νεώτ., δημ. κ. -αηδῶ κ. -αϊδῶ, γ' πληθ. -έοντι, μέλλ. -ήσω κ. μέσ. -ήσαμαι, ποι. ἀόρ. κελάδησα, ἠχῶ ὡς ὕδωρ ὁρμητικῶς ρέον : Σαπφ.4 ὕδωρ ψῦχρον κελαδοῦν, Χρησμ.π.Αἰσχίν.3,112 κῦμα ποτικλύζῃ κελαδοῦν ἱεραῖσιν ἐπ' ἀκταῖς· ‖ ἐπὶ προσ., κραυγάζω ἠχηρῶς, φωνάζω δυνατά : Ἰλ.Ψ 869 ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί, Πρατίν.Λυρ.1,3,Πίνδ.Π 2,15 κελαδέοντι ἀμφὶ Κινύραν φᾶμαι· κ. μτ. συστοιχ. αἰτ. : Τέρπ.5 κελαδεῖν ὕμνους, Πίνδ.Παιᾶν.2,101 κελαδεῖν νόμον, Εὐρ.Ἴων 93 ἀείδουσ' Ἕλλησι βοάς, ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ· ‖ ὁμ. ἐπὶ ποικίλων ἤχων, βάλλω κραυγήν, κράζω δυνατά, οἷον ἐπὶ νεογεννήτου βρέφους : Αἰσχ.Χο.609 ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος : Θεόκρ.18,57 ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν· ‖ ἐπὶ τῶν κωδώνων, πλήττομαι, ἠχῶ : Εὐρ.Ρῆσ.384 κλύε καὶ κόμπαυς κωδωνοκρότους, παρὰ πορπάκων κελαδοῦντας· ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ : αὐτ.Ἠλ.716 λωτὸς δὲ φθόγγον κελάδει κάλλιστον· κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : Ἀριστφ.Θεσμ.44 κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω γλαυκόν· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ᾄδω, ψάλλω, τραγουδῶ : Ἀριστφ.Εἰρ. 801 ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν ἡδομένη κελαδῇ, Κρυστ.Ἀγροτ. τὸ Μαγεμ. Μαντήλι 10 ὅπου ξυπνοῦν οἱ πέρδικες καὶ κελαϊδοῦν τ' ἀηδόνια, Παλαμ.Τάφ.15 κελαϊδοῦνε τὰ πουλιὰ | στὰ πεῦκα, στὰ πλατάνια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 41 κι ἀνάμεσα στῶν ὄχτων τὰ καλάμια | πουλιὰ ζευγαρωμένα κελαϊδοῦσαν· ‖ κ. ἐπὶ γρύλλου : Θεόπομπ.Κωμ.40. 3) νεώτ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φλυαρῶ εὐαρέστως· 4) μτβ. ψάλλω ὑπέρ τινος, μεγαλοφώνως ἐξυμνῶ τινα : Πίνδ.Ο 1,9 κελαδεῖν Κρόνου παῖδα, αὐτ.Π 2,63 ἀμφ' ἀρετᾷ κελαδέων, Εὐρ.ΙΤ 1093 ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς, Ἀριστφ.Βάτρ.1527 τοῦτον μέλεσιν καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες, Βακχ.13,21 κελαδεῖν τέμενος.

κελαϊδισμός (ὁ) δημ. κ. κελαδησμός τὸ κελάδημα βλ.λ., τὸ ᾆσμα τῶν πτηνῶν : Σολωμ.Ποιήμ. ἀπ.6 πέταμα καὶ κελαϊδισμός α' τὸν πολυαγαπημένο τους ἥλιο ποὺ βασιλεύει, Κρυστ.Τραγ. ὁ Γέρος Καρβονάρος 10 καὶ τὸ πουλάκι ὀλόγλυκον κελαϊδισμὸ κρατοῦσε.

κελαϊδιστής (ὁ) δημ., θηλ. -ίστρα ὁ ὁμιλῶν κελαϊδιστά, τραγουδιστά, ὁ εὐαρέστως ὁμιλῶν : Παλαμ.Τάφ.38 μοῦ ἔπλαθε διαβάσματα | ἡ κελαϊδίστρα γλῶσσα.

κελαϊδοπουλί (τὸ) δημ. ᾠδικὸν πτηνόν : Παλαμ. Παρακ.145,17 δὲν ἦταν κελαϊδοπουλί, | δὲ λάλαε σὰν ἀηδόνι.

κελαινεγχής-οῦς-ές ὁ ἔχων κελαινόν, μέλαν δόρυ : Πίνδ.Ν 10,84 κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει.

κελαινεφής-οῦς-ές συγκεκ. τ. ἀντὶ κελαινονεφής ὁ μέλανα ἔχων νέφη· Ὁμ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ περιτετυλιγμένος εἰς μέλανα νέφη, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν : Ἰλ.Φ 520 κὰδ δ' ἵζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ· κ. προσφωνούμενος ἁπλ. κελαινεφές: αὐτ.Ο 46· 2) γεν. ὁ ἔχων μέλαν χρῶμα, σκοτεινός : Ὀδ.Λ 36 ρέε δ' αἷμα κελαινεφές· 3) εἰδ. ἐπὶ ἐδάφους, μέλαν, δθ. παχύ, εὔφορον : Πίνδ.Π 4,52 τέκωνται φῶτα κελαινεφέων πεδίων.

κελαινιῶ-άω μτγν., ἐπ. γ' πληθ. κελαινιόωσι κ. μτχ. κελαινιόων, εἶμαι κελαινός, μαῦρος, μαυρίζω : Ὀππ.Ἀλ.4,67 νεφέων δὲ κελαινιόωσι καλύπτραι, Νόνν.Δ 38,18 κελαινιόωντι πέπλῳ.

κελαινόβρωτος-ον ὁ μέλας καὶ αἱματηρὸς κατὰ τὴν βρῶσιν : Αἰσχ.Πρ.1025 κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινάσεται.

κηλαινόλωτα Ἡσ. «κεράσια».

κελαινόρ(ρ)ῑνος-ον κ. μσν. ὁ ἔχων μέλαν δέρμα : Ὀππ.Ἀλ.5,18 θῆρα κελαινόρρινον, Νόνν.Δ 15,158 θῆρα κελαινόρρινον, Εὐστ.Πον.247,10 κελαινορρίνου ἐλέφαντος· ‖ κ. κτ. πληθ. : Σοφ. ἀπ.29 κελαινόρινες.

κελαινός-ή-όν ὁ σκοτεινοῦ χρώματος, μέλας, σκοτεινός (συχν.π.Ὁμ.) : Ἰλ.Α 303 αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί, αὐτ.Ε 310 ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε, αὐτ.Π 384, Ἡσίοδ. Α 429 ἐμ μένεος δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ, Ἐμπ.111,6 κελαινὸς ὄμβρος, Αἰσχ.Πρ. 808 τηλουρὸν δὲ γῆν ἥξεις κελαινὸν φῦλον (μελαφὴν φυλήν, ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων), Σοφ.Αἶ.231 κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἱππονώμας· ‖ ἐπὶ πραγμ. ἃ δὲν φωτίζει ὁ ἥλιος, ἰδ. ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, σκοτεινός, μαῦρος : Αἰσχ.Πρ.433 κελαινὸς Ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς· ‖ κ. ὡς ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων κ. τῆς Στυγός, ὁ μαῦρος : αὐτ. Ἀγ.462 κελαιναὶ δ' Ἐρινύες, Λυκόφρ.706 κελαινὴ Στύξ· ‖ ὁμ. ἐπὶ τοῦ θαλασσίου πυθμένος : Σοφ. Ἀντ.590 κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα καὶ δυσάνεμον· ‖ ἐπὶ ἀποθνῄσκοντος ἀνθρώπου : αὐτ.1302 ἥδε βωμία πέριξ λύει κελαινὰ βλέφαρα· 2) μτφ. ἐπὶ πάθους, ὁ λίαν δριμύς, δυσάρεστος : Λυκόφρ.1425 κελαινὴ δίψα.

κελαινοφαής-οῦς-ές (κελαινός - φάος) ὁ ἀμυδρῶς φωτίζων : Ἀριστφ.Βάτρ.1331 ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα (τὸ σκοτεινὸν λυκόφως).

κελαινόφρων-ονος-ον (κελαινός-φρήν) ὁ κελαινά, μαῦρα, δόλια φρονῶν, κακόψυχος : Αἰσχ. Εὐμ.459 ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα.

κελαινόχρους-οος-ουν-οον (κελαινός) μτγν. ὁ κελαινόχρως βλ.λ. : Μαν.4,261.

κελαινόχρως-ωτος (ὁ,ἡ) (κελαινός, χρώς) κ. μσν. ὁ μέλας, μαῦρος τὴν χροιάν, τὸ δέρμα : Ἑβ.ΑΠ 9,251 κελαινόχρως σίλφη, ΚΜανασσ.28Ε ἀνετάξαντο πρὸς τοὺς κελαινόχρωτας.

κελαινῶ-όω κάμνω τι κελαινόν, μέλαν, μαυρίζω τι : Ἀρκάδ.160,27· ‖ παθ. γίνομαι μέλας : Αἰσχ. Χο.413 σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος.

κελαινώπας-α (ὁ) (κελαινός-ὤψ), θηλ. -ῶπις ὁ μέλαιναν τὴν ὄψιν ἔχων· δθ. φοβερός, μέγας : Σοφ.

Αἴ.955 ἦ ρα **κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ**· κ. θηλ. : Πίνδ.Π 1,7 **κελαινῶπιν δ' ἐπὶ Ϝοι νεφέλαν ἀγκύλῳ κρατί.**

κελαινωπός-ή-όν (κελαινός - ὄφις) ὁ κελαινώπας βλ.λ. : Ἡρωδιαν.1,88.

κελαινῶς ἐπίρρ. μσν. σκοτεινῶς : Τρικλίν. Σχόλ.Σοφ.'Αντ.1413.

κελαινώψ-ῶπος (ὁ,ἡ) (κελαινός, ὤψ) ὁ κελαινώπας βλ.λ. : Πίνδ.Π 4,212 **ἔνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν μῖξαν Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ.**

κελάρι (τὸ) δημ. δ.γρ. τοῦ κελλάρι βλ.λ.

κελάρυζα (ἡ) μσν. κτ. μετάθεσιν τοῦ λακέρυζα, ἡ κράζουσα : Πλαν.ἐν 'Αν.Βάχμ.2,110.

κελαρύζω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. **-ύσομαι** κ. **-ύξομαι**, ἀόρ. **κελάρυξε**, μορμυρίζω, ἠχῶ, βοῶ, ἰδ. ἐπὶ ρέοντος ὕδατος : 'Ιλ.Φ 261 **τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει**, Θεόκρ.7,137 **Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυζε**, Φιλόστρ.'Απόλλ.1,16, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.75 **τριγύρω εἰς τὴν μεγάλην δίκρουνον βρύσιν, ὅπου ἐκελάρυζε τὰ νερά της στ' αὐλάκια**· ‖ κ. ἐπὶ ὁρμητικοῦ χειμάρρου, μτ. αυστοιχ. αἰτ. : 'Οππ.Κυν.2,145 **ὡς ποταμὸς κελαρύζει μέγας . . σμερδαλέον μύκημα**· ‖ ἐκρέω ἀθρόως, ρέω μετὰ μουρμουρισμοῦ, ἀναβλύζω : 'Ιλ.Λ 813 **ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο αἷμα μέλαν κελάρυζε**, 'Οδ.Ε 323 **στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν** (ἐξεχύνετο)· κ. ἐπὶ γάλακτος : Λυρ.'Αδέσπ.90,)· ‖ ὁμ. χύνω ἀποδίδων ἦχον, γαργαρισμοῦ, γαργαριστά : "Ιων Τραγ.10 **ἀφύσσοντες οἶνον κελαρύζετε.**

κελάρυξις-εως (ἡ) 'Ησ. « ἰδίωμα ψόφου ».

κελάρυσμα (τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κελαρύζειν βλ.λ., ὁ ἀναδιδόμενος ὑπὸ ἀναβλύζοντος ἢ ἐν ἐλαφρᾷ ταχύτητι ρέοντος ὕδατος ὡς κ. ἄλλος τις πρὸς τὸν οὕτως ἐξ ὕδατος ἦχον παρεμφερής : 'Οππ. Κυν.4,325 **οὐδὲ πρόσω χεῖται κελαρύσμασιν** (τὸ ὕδωρ), Ζερβ.Μῦθ.Ζ 42 **ἀντὶ τῆς ἁρμονίας ποὺ γίνεται ἀπὸ τὸ κελάρυσμα τῶν ρυακίων.**

κελαρυσμός (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κελαρύζειν, κελάρυσμα : Κλήμ.'Αλ.185,29 **ὁ κελαρυσμὸς ραγδαίου τοῦ ποτοῦ φερομένου**, - **τῆς βρυσούλας ὁ κελαρυσμός.**

κέλε 'Ησ. « τέρπε ».

κελέβειον (τὸ), ἰων. **-ήϊον** ὑποκορ. τοῦ κελέβη βλ.λ. : 'Αντίμ.17.

κελέβη (ἡ) ποτήριον, ἀγγεῖον πλατύ· 'Ησ. « ποτηρίου εἶδος θερμηροῦ καὶ ποιμενικὸν ἀγγεῖον » : 'Ανακρ.π.'Αθήν.11,475C **ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν ὦ παῖ κελέβην**, Θεόκρ.2,2 **στέφον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ**, Εὐφορ.8, Καλλ.ἀπ.ἀνών.34.

κελεβρά 'Ησ. « λεπτὰ καὶ νεκρὰ κτήνη ».

κελεῖς 'Ησ. « ἀξίνη ».

κελεμβία (ἡ) δημ. γκελεμπία βλ.λ.

κελένδρυον (τὸ) λεξ. δρυΐνη δοκός· 'Ησ. (ἰδ. -υνον)· πρβλ. κελενδρύονα.

κελενδρύονα Φώτ.154,4 « κιχήσιππον· ἀπὸ τοῦ κελέοντος καὶ τῆς δρυός, ὡς μακρὸν καὶ δασύ ».

κελένη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ αἰθυλοχλωρίδιον βλ.λ.

κελενομεθύλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀναισθητικὴ σκευασία ἐκ μείγματος χλωριούχου αἰθυλίου καὶ χλωριούχου μεθυλίου.

κελέοντες-ων (οἱ) αἱ δοκοὶ τοῦ ὀρθίου ἱστοῦ τῶν ἀρχαίων, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἐτείνετο τὸ ὕφασμα : 'Αριστφ.ἀπ.795, 'Αντιφ.ἀπ.1), Θεόκρ.18,34 **κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων**, 'Αντωνῖν.Λιβ.10,2.

κελεός (ὁ) πράσινος δρυοκολάπτης : 'Αριστλ.ΖΙ 593a,8 **ἄλλα δ' ἐστὶ σκνιποφάγα . . , οἷον πιπὼ ἥ τε μείζων καὶ ἡ ἐλάττων· καλοῦσι δέ τινες ἀμφότερα ταῦτα δρυοκολάπτας· . . ἔτι κελεός.**

κελεπούρι (τὸ) δημ. εὕρημα ἀνέλπιστον, κέρδος ὑπερβαῖνον πᾶσαν προσδοκίαν· ‖ τὸ εὐθηνὰ ἀγοραζόμενον ἐμπόρευμα : **τὸ βρῆκα κελεπούρι καὶ τὸ πῆρα.**

κέλετρον 'Ησ. « ᾧ τοὺς ἰχθύας θηρῶσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς ».

κελευθείοντες 'Ησ. « ὁδεύοντες ».

κελεύθειος-α-ον (κέλευθος) ὁ ἀνήκων εἰς ὁδόν· **2)** 'Ησ. « ἐνόδιοι δαίμονες »· **3)** μτγν. τὸ θηλ. **κελευθεία** ἐπίθ. τῆς 'Αθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ Παυσ.3,12,4 **ἱδρύσατο δὲ τῆς Κελευθείας ἱερά.**

κελευθήτης (ὁ) μτγν. ὁ ὁδοιπόρος : Λεωνίδ. Ταρ.ΑΠ 6,120 **ἀνθρώποισι · κελευθήτῃσιν ἀοιδός.**

κελευθιῶ-άω (κέλευθος) ρ. ἐφετ. ἐπιθυμῶ ὁδεύειν· ‖ 'Ησ. « κελευθιόων· πρὸς τὴν ὁδὸν ἔχων τὴν διάνοιαν ».

κελευθοποιός-όν (κέλευθος-ποιῶ) ὁ κατασκευάζων ὁδούς : Αἰσχ.Εὐμ.13 **κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου.**

κελευθοπόρος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ὁδοιπόρος : ΑΠ 7,337.

κέλευθος (ἡ) ποι., πληθ. κ. κτ. οὐδ. **κέλευθα** ὁδός, δρόμος : 'Ιλ.Κ 66 **πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι**, αὐτ.Ξ 17 **λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα**, 'Οδ.Κ 86 **ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι** (νὺξ καὶ ἡμέρα ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλας ἐκ τοῦ πλησίον), Αἰσχ.Χο.349 **λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισιν τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶ**, Βακχ.17,17 **'Ισθμίαν κέλευθος**· ‖ κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : 'Οδ.Γ 71 **πόθεν πλεῖσθ' ὑγρὰ κέλευθα;**, Πίνδ.Π 5,88 **ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐν ἀναφορ πρὸς τοὺς ἀστέρας **ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι** οἱ κύκλοι τῆς ἄρκτου : Σοφ.Τρ.131· **2)** μτφ. ἡ ἀνοικτὴ ὁδὸς τῆς ἐνεργείας : Πίνδ.Ι 5(4),23 **μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι**, Παρμ. 4,4 **Πειθοῦς κέλευθος**, Βακχ.8,47 **στείχει δι' εὐρείας κελεύθου μυρία παντᾷ φάτις**· **3)** ὁδοιπορία, ταξίδιον διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης : 'Ιλ.Λ 504 **οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι 'Αχαιοὶ** (δὲν θὰ ἔπαυον προχωροῦντες), 'Οδ.Δ 389· ‖ **πολλὴ κέλευθος** μακρινὸν ταξίδιον, μακρὰ ὁδός : Σοφ.ΟΚ 164· ‖ ὁμ. ἐκστρατεία : Αἰσχ.'Αγ.127 **χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος**· **4)** ὁ τρόπος τοῦ βαδίζειν, τὸ βάδισμα : Εὐρ.Ρῆσ. 212 **τετράπουν μιμήσομαι λύκου κέλευθον πολεμίοις δυσεύρετον**, αὐτ.Τρῳ.888· **5)** μτφ. ὁδός, τρόπος ζωῆς : Πίνδ.Ν 8,35 **κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς**, 'Εμπ.115,8 **ἀργαλέας βιότοιο κελεύθου**, Εὐρ. Ἡρ.433 **βίου κέλευθον ἄθεον ἄδικον.**

κελεύθρας 'Ησ. « κελεύσεως ».

κέλευμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ κέλευσμα βλ.λ.

κέλευσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. διαταγή, προσταγή, παράγγελμα : Πλούτ.'Ηθ.32C **ἐν ταῖς παρὰ τὰς μάχας κελεύσεσιν**, Πλωτῖν.4,8,2, 'Επιγρ. **κατὰ κέλευσιν θεοῦ**, αὐτ. **ἀπὸ κελεύσεως**, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,93 **καὶ τοῦτό γε οὐκ ἄνευ προνοίας καὶ κελεύσεως τῶν κρατούντων**· **2)** εἰδ. ἐν τῷ Ρωμ.Δικ. ἡ ὑπό τινος παρεχομένη πληρεξουσιότης εἰς ἄλλον, ὅπως συμβληθῇ μετὰ τρίτου εἰς βάρος τοῦ κελεύοντος.

κέλευσμα-ατος (τὸ) (κελεύω) κ. μσν. κ. νεώτ., ποι. κ. **κέλευμα** διαταγή, προσταγή, παράγγελμα : Αἰσχ.Εὐμ.235 **Λοξίου κελεύμασιν ἥκω**, Σοφ.'Αντ. 1219 **τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν ἠθροῦμεν**, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,379 **κἀκεῖθεν ἐκδεχόμενος τὸ κέλευσμα**· ‖ πρόσκλησις, παρακίνησις εἴς τι αἱμύλως ἐκφερομένη, παρακέλευσις, προτροπή : Αἰσχ.Χο.751 **νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευμάτων**· ‖ πρόσταγμα, ἐντολή, διάταγμα, ἐμπροθ. (ἀπό, ἐκ μτ. γενικ., ἐν) : ΚΔ Θεσσ.1,4,16 **ὅτι**

αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι.. καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, Εὔβουλ.Β καχάζοντες ἀπὸ κελεύματος· || εἰδ. ἐπὶ στρατεύματος, ἐπὶ στόλου, ἐπὶ μάχης, τὸ διδόμενον πρὸς ἐνέργειαν πρόσταγμα, παράγγελμα, ἁπλῶς ἢ ἔμπροσθ. (ἐκ κ. ἀπὸ μτ. γενικ.) : Ἡρ.4,141 ὁ δὲ.. ἐπακούσας τῷ πρώτῳ κελεύσματι, Αἰσχ.Πέρσ.397 ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύματος, Θουκ.2,92 ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος ἐμβοήσαντες ἐπ' αὐτοὺς ὥρμησαν, Διόδ.Σ 3,15, Φιλόδ.Μουσ.15Κ κέλευσμα προσαυλεῖν (δίδειν διὰ τοῦ αὐλοῦ τὸ πρόσταγμα)· || νεώτ. ναυτ. παράγγελμα πρὸς ἐκτέλεσιν ἀσκήσεως ἢ ὑπηρεσίας· πρβλ. κελευστής· || ἐπὶ ἵππων, ἡ ὑπὸ τοῦ ἡνιόχου παρακίνησις, παρότρυνσις : Πλάτ. Φαῖδρ.253D κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται· || ὁμ. ἐπὶ θηρευτοῦ πρὸς τοὺς κύνας : Ἰχν.225 κέλευσμα κυνηγετῶν, Ξεν.Κυν.6,20.

κελευσματικῶς ἐπίρρ. μσν. διὰ κελεύσματος, προστακτικῶς : Εὐστ.1080,63.

κελευσμός (ὁ) πρόσταγμα, παραγγελία, παρόρμησις : Εὐρ.ἸΑ 1130 οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ με.

κελευσμοσύνη (ἡ) Ἰων.τ.τοῦ κέλευσμα βλ.λ. : Ἡρ. 1,157 ἐκ τούτου κελευσμοσύνης Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζόης μετέβαλον.

κελευστής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κελεύων, προστάσσων, παρορμῶν· ἰδ. ὁ ὁδηγῶν τοὺς κωπηλάτας, ὁ δίδων τὸν ρυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλάτας : Εὐρ.Ἑλ.1576 κελευσταῦ φθέγμαθ' ὡς ἠκούσαμεν, Ἀριστφ.Ἀχ.554 τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων, αὐλῶν κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων, Θουκ.2,84 οὐδὲν κατήκουον οὔτε τῶν κελευστῶν, Ξεν.Ἑλλ.5,1,8 λίθων τε ψόφῳ τῶν κελευστῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων, Πλάτ.Ἀλκ.1,125C κελευστῶν χρωμένων ἐρέταις, Φιλόδ.Ρητ.1,361S Διόδ.Σ 20,50 τῆς διατάξεως γενομένης.. διὰ τῶν κελευστῶν, Ἀρρ.ἀπ.151J· || νεώτ. κ. δημ. ὑπαξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

κελευστικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κελευστήν, παροτρυντικός· || ἰδ. ἡ κελευστικὴ (τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κελευστοῦ βλ.λ. : Πλάτ.Πολιτ. 260Ε ἑρμηνευτικῇ, κελευστικῇ, μαντικῇ, κηρυκικῇ, καὶ πολλαῖς ἑτέραις τούτων τέχναις συγγενέσιν· || τὸ οὐδ. τὸ κελευστικὸν ὡς οὐσ. τὸ κελεύειν : Πλούτ.Ἠθ.72D οὐ γὰρ μόνον ἀνίησι τοῦ ψόγου τὸ τραχὺ καὶ κελευστικόν.

κελευστικῶς ἐπίρρ. Ἡσ. κατὰ τρόπον κελευστικὸν βλ.λ. : κελευστικῶς ἔχειν.

κελευστός-ή-όν μτγν. κελευσθείς, διαταχθείς, παραγγελθείς : Λουκ.Β Πρ.8 στρατεύομαι δὲ.., οὐ κελευστός, ἀλλ' ἑκούσιος.

κελεύστ(ρ)α Ἡσ. «ἅμαξα ἡμιονική».

κελεύστωρ-ορος (ὁ) ὁ ἐπικελευόμενος καὶ παρορμῶν : Φρύν.Σοφ.Παρ.81Β.

κελευτής (ὁ) δ. γρ. τοῦ κελευστής βλ.λ.

κελευτιῶ-άω θαμιστικὸν τοῦ κελεύω βλ.λ., μ. κτ. ἐπ. μτχ. : Ἰλ.Μ 265 Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων πάντοσε φοιτήτην (συνεχῶς παροτρύνοντες), αὐτ.Ν 125 ὣς ῥα κελευτιόων.. ὦρσεν Ἀχαιούς.

κελεύω κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. παρατ. κέλευον, μέλλ. -σω, ἐπ. ἀπαρφ. -σέμεναι, ἀόρ. ἐκέλευσα κ. ἐπ. κέλ-, παρακ. κεκέλευκα, μέσ. ἀόρ. ἐκελευσάμην (συχν. ἐν συνθ. μετὰ τῆς διά, ἐπί, παρα-κελεύαμαι), παθ. μέλλ. -ευσθήσομαι, ἀόρ. ἐκελεύσθην, παρακ. κεκέλευσμαι κ. -ευμαι, ὑπερσ. ἐκεκέλευστο, κυρ. ὠθῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, παροτρύνω, παρακινῶ : Ἰλ.Ω 326 τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε· || δθ. παραγγέλλω, διατάττω, τὸ πλεῖστον μτ. αἰτ. προσ. κ. ἀπαρφ., παραγγέλλω τινὰ νὰ πράξῃ τι : αὐτ.Ρ 30 ἀλλά σ' ἐγώ γ' ἀναχωρήσαντα κελεύω ἐς πληθὺν ἰέναι, Ἡρ.1,8 κελεύων με δέσποιναν τὴν ἐμὴν θεήσασθαι γυμνήν, Ἀντιφ.4,2,5 τὸν γὰρ ἐπιβουλεύσαντα κελεύει φονέα εἶναι (παραγγέλλει νὰ θεωρῆται ὡς φονεύς), Πλάτ.Πολ.327Β ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι (προσέταξε τὸν παῖδα νὰ παραγγείλῃ εἰς ἡμᾶς νὰ τὸν περιμένωμεν), Ἀριστλ. Πολιτ.1287α,29 ὁ τὸν νόμον κελεύων ἄρχειν δοκεῖ κελεύειν ἄρχειν τὸν θεὸν καὶ τὸν νοῦν, Μηναῖ.11,4 Συνξ. τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀρνήσασθαι κελεύοντος· || ζητῶ, παρακαλῶ, ἱκετεύω : Λυσ.16,16 τὸν ταξίαρχον ἐκέλευον ἀκληρωτὶ τὴν ἡμετέραν τάξιν πέμπειν· κ. ἐν Ἐπιγρ. (μὲ ἀντίθ. ἐπιτάττειν)· || ὁμ. μτ. αἰτ. προσ. κ. πράγμ. παραγγέλλω : Ἰλ.Δ 286 σφῶι μέν, οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν, οὔ τι κελεύω· κ. προστιθεμ. ἀπαρφ. : αὐτ. Υ 87 τί με ταῦτα οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις.. μάχεσθαι· || μ. μτ. αἰτ. προσ. ἢ μ. μτ. αἰτ. πράγμ. : Ὀδ.Ι 278 εἰ μὴ θυμός με κελεύοι, Αἰσχ.Εὐμ.618 ὃ μὴ κελεύσαι Ζεύς, Ξεν.Ἑλλ.2,3,54 ἐκ δὲ τούτου ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν τριάκοντα κῆρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην, Ἀριστλ.ΗΝικ.1129b,24 ὁ νόμος τὰ μὲν κελεύων τὰ δ' ἀπαγορεύων· κ. παθ. : Ἀριστλ.Πολιτ.1253b,34 εἰ γὰρ ἠδύνατο ἕκαστον τῶν ὀργάνων κελευσθὲν ἢ προαισθανόμενον ἀποτελεῖν τὸ αὑτοῦ· || τὸ οὐδ. τὸ κελευόμενον τὸ προστασσόμενον, ἡ παραγγελία, ἡ διαταγή : Ἡρ.7,16 ἐποίεε τὸ κελευόμενον, Ἀντιφ.Σοφ. 61, Ξεν.ΚΠ 4,1,3 τὸ κελευόμενον ἔπραττεν;, Πλάτ. Πολ.340Α τὰ κελευόμενα ποιεῖν· || μτ. δοτ. προσ. ἑπομ. ἀπαρφ. διατάσσω τινὰ νὰ πράξῃ τι : Ἰλ.Β 50 ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε κηρύσσειν ἀγορήνδε, Ὀδ.Ι 488, Διόδ.Σ 19,17 ἄκραν φυλάττοντι ἐκέλευσαν μήτε τῶν χρημάτων Ἀντιγόνῳ δοῦναί τι, Λουκ.Νεκρ.Δ 1,1 σοὶ κελεύει ὁ Διογένης.., ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον, Φάλ.Ἐπιστ.121,)· || σπαν. μτ. δοτ. προσ κ. αἰτ. πράγμ. : Μέν.Περικ.224 τί δ' ἐστὶν ὃ κελεύεις ἐμοί;· || σπαν. μ. μτ. δοτ. προσ. : Ἰλ. Π 684 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας· || κ. μ. μτ. ἀπαρφ. : Σοφ.Φιλ.865 σιγᾶν κελεύω μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν, αὐτ.Ἀντ. 731, ΚΔ Ματθ.8,18 ἐκέλευσεν ἀπελθεῖν· || προτείνω : Λυσ.12,25 συνηγόρευσες τοῖς κελεύουσιν ἀποκτεῖναι· || κ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ οὐκ ἐῶ : Ἡρ. 6,109 τῶν μὲν οὐκ ἐώντων συμβαλεῖν, τῶν δὲ καὶ Μιλτιάδεω κελευόντων, Ξεν.Ἀθ.2,18· || κ. ἀπολ. (συχν. π. Ὁμ.) : Ἰλ.Ψ 96 πάντα μάλ' ἐκτελέω καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις, Αἰσχ.Χο.107 λέξω, κελεύεις γάρ, Δημόκρ.260 (ἀντίθ. αὐτοχειρίῃ), Ἡρ.6, 36 κελευούσης δὲ καὶ τῆς Πυθίης· **2)** ἐπὶ ἀνωτέρου εἰς κατώτερον, διατάσσω, ἐπιβάλλω : Ἰλ.Ω 599 υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες, Ἡρ.1,116 τὸν δὲ Κῦρον ἦγον ἔσω οἱ θεράποντες κελεύσαντος τοῦ Ἀστυάγεω· **3)** ἐπὶ ναυκλήρου, δίδω τὸν ρυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλάτας, μτ. δοτ. : Πλάτ.Πολ.396Β ἢ ἐλαύνοντας τριήρεις ἢ κελεύοντας τούτοις, Ἀθήν.12,535D· **4)** ἀπολ. δίδω τὸν ρυθμόν, διευθύνω : Ἀθήν.12,353D ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς στολὴν ἠμφιεσμένος· **5)** ὁμ. ᾄδω ρυθμικὸν ᾆσμα : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.6,24· **6)** ἐκκλ. κέλευσον δέσποτα προσφώνησις διακόνου ἢ ἀναγνώστου πρὸς ἀρχιερέα, ὅπως ἀρχίσῃ τὸ μέλος ᾠδῆς· **7)** ρηματ. π. κέλευ(σ)μα κελευστής, παρακελευστής· Πιθ. ἐκ ριζ. καλ-(καλῶ), λατ. calo (clamor, clamo).

κελεφία (ἡ) μσν. ἡ νόσος λέπρα.

κελεφίασις-εως (ἡ) μσν. ἡ πάθησις ἐκ κελεφίας βλ.λ. : Θεοφάν.Νόνν.2,216 ἐλέφας λέγεται ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν.

κελεφιῶ-άω μσν. πάσχω κελεφίαν, εἶμαι λεπρός.

κελεφός (ὁ) μτγν. ὁ λεπρός : Ἀρκάδ.55,10.

κελεφές (ὁ) (τουρκ.) δημ. αἱ χειροπέδες· **2)** συνεκδ. βασανιστήριον, βάσανο· || τυραννία.

κελέων ἐν. τοῦ κελέοντες βλ.λ.

κελημοσύναις Ἡσ. «κελεύσεσιν».
κέληξ (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ κέλης βλ.λ.
κέλης-ητος (ὁ) [κέλλω] κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ δρομικὸς ἵππος, ὁ προωρισμένος δι' ἱππασίαν: Ὀδ. Ε 371 **Ὀδυσσεὺς ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων** [ἐπέβαινε μιᾶς σανίδος, ὡς ἐὰν ἦτο ἐπὶ δρομικοῦ ἵππου], Ἡρ.7,86 **Ἰνδοὶ δὲ.. ἤλαυνον κέλητας καὶ ἅρματα,** Εὐρ.152 **ἵππον κέλητα ἀσκοῦντα,** Ἀριστφ.Εἰρ.901 **ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,** Πλάτ.Λύσ.205C **νίκας Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ τεθρίπποις τε καὶ κέλησι,** Πλούτ.Ἀλέξ.3 ἡ **δὲ Ὀλυμπίασιν ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι,** Παυσ.6,14,4 **Ἐρετριεὺς ἀνέθηκεν ἀνελόμενος κέλητι ἵππῳ στέφανον,** Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,226 **οὐδὲν ἐῶν αὐτοῖς οὐ σχῆμα, οὐ βῆμα, οὐχ ἵππον, οὐ κέλητα, οὐ κατάλυμα ἀνεπίφθονον·** ‖ συχν. ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῶν ᾠδῶν τοῦ Πινδάρου: Πίνδ.Ο I **Ἱέρωνι Συρακοσίῳ κέλητι·** **2)** κ. νεώτ. ναυτ. πλοιάριον ταχύπλουν μονόκωπον: Ἡρ.8,94 **περιπίπτειν σφι κέλητα θείῃ πομπῇ,** Θουκ.4,9 **τριακοντέρου καὶ κέλητος,** Πολύβ.5,94,8 **ἔλαβε δὲ καὶ κέλητα περὶ τὸ Ῥίον Αἰτωλικὸν ὁμοῦ τῷ πληρώματι,** Πλίν. ΦΙ 7,208· ‖ νεώτ. ἐλαφρὰ λέμβος πρὸς χρῆσιν τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου, δημ. πάσσαρα· **3)** ἐπὶ τῶν κελήτων ἱππαστί, καβάλλα, ἐν αἰσχρ. σημ.· πρβλ. κελητίζω 2): Ἀριστφ.Λυσ.60 **ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι·** ‖ ὁμ. ἐν αἰσχρ. σημ.: Πλάτ.Κωμ.174,18 **ἥρως Κέλης·** **4)** ὁμ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον: Εὐστ.153b,34.
κελητίζω [κέλης] κ. μσν. ἱππεύω, ἐπιβαίνω ἵππου: Ἰλ.Ο 679 **ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς·** ‖ μσν. κτ. ἐπέκτ. ἐν ἀναφ. πρὸς ποταμόν, πλέω ἐπί..: Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,120 **τὰ νῶτα ὑποστρωννύντες σοι ἐπ' αὐτῶν κελητίζοντι·** **2)** ἐν αἰσχρ. σημ. συνουσιάζομαι, καβαλλικεύω: Ἀριστφ.Σφ.501 **ὅτι κελητίσαι κέλευον,** Μάχ. π. Ἀθήν.13,577D (φασὶ) **τὴν Μανίαν τὸν βασιλέ' εὐμελῶς κελητίσαι ποτὲ ἐπαινεθῆναί θ'.**
κελήτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κέλης βλ.λ.2): Θουκ. 1,53 **ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας,** Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.2,56, Συνέσ.Ἐπιστ.4,167A **καὶ τέλος μόνος ἦλθεν ἐπὶ κελητίου διακάλμου.**
κελητιστής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κελητίζειν βλ.λ.1).
κελητῖται (οἱ) νεώτ. ναυτ. οἱ λεμβῖται οἱ ἀποτελοῦντες τὸ πλήρωμα τοῦ κέλητος τοῦ ναυάρχου ἢ τοῦ κυβερνήτου ἐν τῷ ναυτικῷ.
κελητιῶ-άω Ἡσ. κελητίζω βλ.λ.
κελία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **καραβιδῶν.**
κέλλα (ἡ) (λατ.) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κλειστὸς χῶρος, δωμάτιον: Πάπ. **ἐμίσθωσεν συμπόσιον καὶ τὴν ἐντὸς αὐτοῦ κέλλαν,** Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ. 1,30 **ὅτε δὲ εὐκαιροῦσιν ἵνα ἐνεργῶσι τὰ ἐργόχειρα αὐτῶν εἰς τὰς ἰδίας κέλλας ἰδιαζόντως ἕκαστος·** **2)** μσν.,νεώτ. κ.δημ. κελλίον βλ.λ.· πρβλ. χαμοκέλλα: Πρόδρ.1,295 **ἅπαντες δὲ μετὰ μικρὸν τῇ κέλλῃ συνελθόντες.**
κελλάρης (ὁ) (λατ.) μσν. κ. δημ. ὁ ἀποθηκάριος, ὁ φροντιστὴς τῶν τροφίμων ἐν μονῇ ἢ ἄλλῳ ἱδρύματι: Πρόδρ.2,104 **κατάβαινε στὴν τράπεζαν καὶ βόθα τὸν κελλάρην καὶ κόφτε ξύλα,** καὶ **νερὸν κουβάλει στὸ κακκάβι·** κ. ἐν παροιμ. **ἀκριβὸς κελλάρης, καλὸς κελλάρης** ἐπὶ οἰκονόμων, ἀναλισκόντων ἐν μέτρῳ τὰ προμηθευόμενα.
κελλαρία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βρυοζώων τῆς οἰκογεν. τῶν **κελλαριιδῶν.**
κελλαρίδιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κελλάριον.
κελλαρικάριος (ὁ) πάπ. ὁ κελλάρης βλ.λ.
κελλάριον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κελλάρι** (ἡ -άρι) δωμάτιον ἢ ἀποθήκη, ἔνθα φυλάσσονται τρόφιμα: Πάπ. **εἰς τὸ κελλάριον ὄσπρια,** αὐτ. **κελλάριον τριλάγυνον,** Ψυχάρ.Ταξ.19 **ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ σπίτια, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ κελλάρια·** παροιμ. **σιμότερα τὸ σπίτι παρὰ τὸ κελλάρι** [ὅτι εἶναι πρέπον νὰ βοηθοῦνται οἱ οἰκειότεροι].
κελλάριος (ὁ) πάπ. ὁ κελλάρης βλ.λ.
κελλαρίτης (ὁ) πάπ. ὁ κελλάριος βλ.λ.
κελλάς Ἡσ. «μονόφθαλμος».
κελλάση (ἡ) νεώτ. ἔνζυμον ὑδρολύον τὴν κελλοβιόζην βλ.λ. καὶ ἀνευρισκόμενον εἰς τοὺς πυρῆνας τῶν βερικόκκων.
κέλλεα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βατραχιωδῶν.**
κελλεπορίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. βρυοζώων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **γυμνολαίμων.**
κελλίβας-ατος (ὁ) πάπ. πιθ. κιλλίβας, κινητὴ τράπεζα: **ἥρασαν ληστρικῷ τρόπῳ ποτηρίων κασσιτερίνων καὶ κελλίβατος καὶ ἄλλων σκευῶν.**
κέλλικας Ἡσ. «δημότας».
κελλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. φυσικὸς γλυκοζίτης, ἀπαντῶν εἰς τὸ φυτὸν ἄμμι.
κελλίον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **κελ(λ)ί,** πάπ. **κέλλιον,** ὑποκορ. τοῦ κέλλα βλ.λ., θάλαμος, δωμάτιον: Πάπ. **ἔχει δὲ ἡ αὐλὴ κέλλια ἕξ,** Πρόδρ.1,269 **εἰς τοῦ πατρός μου τὸ κελὶν ἀκρόπαστον ἀπάκιν σύμπλευρον ἐμαγέρευσαν·** ‖ ὁμ. ὑπερῷον, σοφίτα: Παλλδ.ΑΠ 11,351· ‖ ἰδ. τὸ δωμάτιον τοῦ μοναχοῦ ἐν μοναστηρίῳ: Μηναῖ.12,3 Συνξ. **Πέρσαι ποτὲ τὰ ἐν τῇ ἐρήμῳ τῶν μοναχῶν κελλία καταστρέφαντες, ἀφίκοντο καὶ ἐπὶ τὸ κελλίον τοῦ ὁσίου,** Χρον.Μορ.926 **ἐσέβησαν σ' ἕνα κελλίν· ἐκεῖ τοὺς ἀπεκλεῖσαν,** Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,126 **εἰς τὸ κελλί του ἔχει ὡς δέκα καλογήρους,** Χατζόπ.Ἀπλ.Τρ.30 **κλεισμένος στὸ κελλὶ τὸ σφαλιστὸ | δὲν ἔφυγα τὸν κόσμο καὶ ἀσκητεύω·** ‖ κ. γεν. δωμάτιον ἢ οἰκία κληρικοῦ: Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.67 **κλεισμένη στὸ κελλὶ σὰ σὲ ἀληθινὸ μοναστήρι, γιατὶ τὰ σπίτια τῶν παπάδων, ποὺ εἶναι παραρτήματα τῶν ἐκκλησιῶν, κελλιὰ τὰ λένε στὸν τόπο·** ‖ συνεκδ. ἑκάστη τῶν μικρῶν κοιλοτήτων κηρήθρας, ἐν αἷς αἱ μέλισσαι ἐναποθέτουν τὰ ᾠὰ τῶν πρὸς ἐκκόλαψιν.
κελλίτης (ὁ) νεώτ. χημ. ἡ δευτεροπαγὴς ἀκετυλοκελλουλόζη βλ.λ.
κελλίων Ἡσ. «ἡ τῶν ὅλων φύσις».
κελλιῶται (οἱ) μσν. κ. νεώτ. οἱ ἐν κελλίοις βλ.λ. ζῶντες μοναχοί: Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,126 **τὸ κελλί του ἔχει ὡς δέκα καλογήρους, ὅπου ἄλλος κελλιώτης δὲν ἀξιώθηκε.**
κελλοβιάλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὑδατάνθραξ, συνθετικῶς παρασκευασθεὶς ἐκ τῆς ἀκετοβρωμοκελλοβιόζης.
κελλοβιόζη νεώτ. χημ. δισακχαρίτης παραγόμενος κατὰ τὴν ἀτελῆ δι' ἀνυδρίτου τοῦ ὀξικοῦ ὀξέος καὶ θειϊκοῦ ὀξέος ὑδρόλυσιν τῆς κυταρρίνης.
κελλοϊδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. συμπεπυκνωμένον κολλώδιον λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως τοῦ αἰθέρος ἐκ τοῦ συνήθους κολλωδίου.
κελλόν Ἡσ. «στρεβλόν, πλάγιον».
κελλουλαριίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. βρυοζώων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **γυμνολαίμων.**
κελλουλοΐτης (ὁ) νεώτ. χημ. κ. **κυτταρινοειδὲς** (τὸ) πλαστικὴ μᾶζα ἐκ νιτροκυτταρίνης καὶ καμφορᾶς.
κελλοφάνη (ἡ) νεώτ. χημ. φύλλα ἐνύδρου κελλουλόζης, χρήσιμα διὰ τὴν περιτύλιξιν τροφίμων.
κελλύδριον (τὸ) μσν., ὑποκορ. τοῦ κελλίον βλ.λ.: Βασ.Πεδιάδ.ἐν Ἀν.Κερκυρ.49,1 **καλυβοπρεπῆ κελλύδρια.**
κέλλω κ. μσν., κυρ. ποι., π. πεζ. **ὀκέλλω,** μέλλ. κέλσω κ. **κελῶ,** ἀόρ. **ἔκελσα,** ἐλαύνω, κινῶ πρὸς

τὰ ἐμπρός· π. Ὀμ. μ. ἐν Ὀδ. **κ. ἐν φρ. νῆα κέλσαι** ὁδηγῶ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν : Ὀδ.Κ 511 **νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ**, αὐτ.Ι 546· ‖ ὁμ. κάμνω νὰ ἐξαχθῇ τι εἰς τὴν ξηράν, ἀποβιβάζω : Ἀπολλ.Ρ 2,1090 **κέλλειν ἀνδρῶν ἡρώων στόλον**· κ. μτφ. : Εὐρ.Ἠλ.139 **Ἄργει κέλσας πόδ' ἀλάταν**· **2)** ἀμτβ. ἐπὶ πλοίων ἢ ναυτῶν, ἔρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἐλλιμενίζομαι : Ὀδ.Ι 149 **κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα**, Αἰσχ. Ἀγ 696 **κέλσοντες Σιμόεντος ἀκτάς**, Σοφ.Τρ.804 **θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις**· κ. μτ. αἰτ. τόπου : Αἰσχ.Ἱκ.15 **κέλσαι δ' Ἄργους γαῖαν**, Εὐρ.Ῥῆσ.934 **Τροίας δ' ἀπηύδων ἄστυ μὴ κέλσαι ποτέ**· ‖ κ. μτφ. προσορμίζομαι : Αἰσχ. Πρ.183 **πῇ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν**, Εὐρ.Ἑκ.1057 **πᾷ στῶ, πᾷ κέλσω;**· **3)** μσν. κινῶ : Εὐστ.1235,56· **4)** λεξ. ταχέως τρέχω· ΕΜ 565,48.

κελλῶσαι Ἡσ. «πλαγιάσαι».

κελμάς (ἡ) Ἡσ. «κεμάς».

κελοί (οἱ) Ἡσ. «τὰ ξύλα».

κελοῖα (ἡ) Ἐπιγρ. δ.γρ. **καιλοῖα, κελύα, κελέα, κελεῖα** ἀγώνισμα παίδων καὶ ἐφήβων ἐν Σπάρτῃ.

κέλομαι, ποι.κ. **κέκλομαι**, ἐπ.β' ἐν. **κέλεαι**, παρατ. **κελόμην, ἐκέλευ, κέλετο**· κ. ἐν Ἐπιγρ. **ἐκέλετο**, μέλλ. **κελήσομαι**, ἀόρ. α' **ἐκελήσατο, κ.κελήσατο**, ἐνεργ. ἀόρ. α' **ἐκέλησεν** (Ἡσ.), ἐπ. ἀόρ. β' **(ἐ)κέκλετο,** δθ. κ. ἐνεστ. **κέκλομαι**, δωρ. εὐκτ. **κεκλοίμαν**, μτχ. **κεκλόμενος**, προστ. **κέκλεο, κέκλου** (ἐν χρ. κ. ἐπὶ παθ. σημ.), κελεύω, παρακινῶ, παροτρύνω, προτρέπω, μτ. αἰτ. προσ. κ. ἀπαρφ. : Ἰλ.Ε 810 **καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι**, Πίνδ.Ο 13,80 **ἐνυπνίῳ δ' ᾇ τάχιστα πιθέσθαι κελήσατό νιν**, Αἰσχ.Ἀγ.1119 **ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν;**· κ. ἐν Ἐπιγρ. ἐπὶ τῆς διαταγῆς τῶν θεῶν· ‖ ὁμ. μτ. δοτ. προσ. κ. ἀπαρφ. : Ἰλ.Κ 419 **οἱ δὲ ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται ἀλλήλοις**· κ. συχν. ἄνευ ἀπαρφ. : αὐτ.Ζ 66 **Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας**, αὐτ.Θ 184 **Ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε**, αὐτ.Μ 274 **πρόσω ἵεσθε καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε**· κ. ἀπολ. : Ἰλ.Ψ 894 **κέλομαι γὰρ ἐγώ γε** (οὕτως ἐγὼ συμβουλεύω), αὐτ.Π 382 **ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός**, Ὀδ.Π 317 **ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα**· σπαν. κ. ἐπὶ πραγμ. : Ὀδ.Μ 175 **ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς**, Ἐμπ.5 **ὡς .. παρ' ἡμετέρης κέλεται πιστώματα Μούσης**· **2)** καλῶ : Ἰλ.Σ 391 **κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην**· ‖ ὁμ. προσφωνῶ, ἐπικαλοῦμαί τινα : Ὕμν.Δήμ.21, Σοφ.ΟΤ 159 **πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός**, Πάπ. **ἂν μὴ κελομένου πρίαται**· ‖ ὁμ. καλῶ κατ' ὄνομα, ὀνομάζω : Πίνδ.Ι 6(5),53 **καί νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἴαντα**.

κελόνι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν δρῦς ἡ μαλλωτή.

κελονίτης (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **μασουριδῶν**.

κελόπη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκαλυπτεριδῶν**.

κελοσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν **ἀμαραντωδῶν**.

κέλσαι ἀόρ. τοῦ κέλλω βλ.λ.

κελσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σκροφουλαρωδῶν**.

κέλται (οἱ) μτγν. κ. νεώτ. οἱ Κελτοὶ βλ.λ.· **2)** νεώτ. ἐργαλεῖα σφηνοειδοῦς ἢ ἀμυγδαλοειδοῦς σχήματος π. **ἀρχ.**, εὑρεθέντα εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ ληφθέντα ὡς ὅπλα τῶν Κελτῶν (ἐξ ὧν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβον).

κελτιβηρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὸ ἔθνος τῶν Κελτιβήρων : **κελτιβηρικὸν ἀλφάβητον.**

κελτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τοὺς Κέλτας, γαλατικός, γαλλικός : Στράβ.3,1,3 **ὄρος γὰρ διηνεκὲς ὑπὸ νότου πρὸς βορρᾶν τεταμένον ὁρίζει τὴν Κελτικὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας**, - **κελτικαὶ γλῶσσαι**· ‖ ὁμ. τὸ θηλ. **Κελτική** ἡ χώρα τῶν Κελτῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 606b,4 **ἐν δὲ τῇ Σκυθικῇ καὶ Κελτικῇ ὅλως οὐ γίγνονται**, Στράβ.4,1,1 **εἴρηται γὰρ ὅτι τὴν Κελτικὴν ταύτην ἀπὸ μὲν τῆς δύσεως ὁρίζει τὰ Πυρηναῖα ὄρη.**

κελτίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ θηλ. τοῦ Κελτὸς βλ.λ.· **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν **κνιδωδῶν.**

κελτιστί ἐπίρρ. μτγν. εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Κελτῶν : Ἀρρ.Τακτ.43,2, Λουκ.Ἀλεξ.51 **εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Συριστὶ ἢ Κελτιστί.**

κελτοί (οἱ) κ. νεώτ., μτγν. κ. νεώτ. κ. **Κέλται** οἱ κάτοικοι τῆς Γαλατίας, οἱ Γαλάται : Ἡρ.2,33 **οἱ δὲ Κελτοὶ εἰσὶ ἔξω Ἡρακλέων στηλέων**, Ξεν. Ἑλλ.7,1,20 **ἦγον δὲ Κελτούς τε καὶ Ἴβηρας καὶ ἱππέας ὡς πεντήκοντα**, Πολύβ.1,13,4 **οἱ πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Κελτοὺς ἀγῶνες**, Στράβ.4,1,1 **οἱ μὲν δὴ τριχῇ διῄρουν Ἀκυιτανοὺς καὶ Βέλγας καλοῦντες καὶ Κέλτας**· ‖ ὁμ. ποι. κτ. ἐν. **Κελτός-ή-όν**, θηλ. κ. **Κελτίς-ίδος** : Καλλ.Δῆλ.173, ΑΠ 10,21.

κελύφανον (τὸ) μτγν. τὸ κέλυφος βλ.λ. : Λυκόφρ. 89 **κελυφάνῳ .. ὠστρακωμένην**, Λουκ.Ἀλ.Ἱστ. 2,38 **τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύφανα, καρύων ἡμίτομα, καρύων κεκενωμένα.**

κελυφανώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κέλυφος βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΑἶτ.1,7,2 **ἃ γὰρ δοκεῖ ξηρὰ καὶ ὥσπερ κελυφανώδη πάμπαν, οἷα τὰ τῶν λαχάνων.**

κελύφιον (τὸ), δημ. κ. **κελύφι** κ. **κλύφι**, ὑποκορ. τοῦ κέλυφος βλ.λ., τσόφλι, τσούφλι : Ἀριστλ.ΖΙ 622a,7 **ἐκβάλλει τὰ ὄστρακα καὶ τὰ κελύφια τῶν καρκίνων καὶ κογχυλίων**· **2)** δημ. **κελύφι** κ. **κλύφι** εἰδ. περίβλημα, πανίνη θήκη προσκεφαλαίου, μαξιλαροθήκη· **3)** δημ. εἰδ. **κλύφι** ἢ. **λύφι** φυτικὸς σπόγγος χρησιμεύων ὑπὸ λουομένων πρὸς τριβὴν τοῦ σώματος, ἐλλύφη.

κελυφοκομεῖον (τὸ) πάπ. λεπροκομεῖον.

κέλυφος-ους (τὸ) κ. νεώτ. θήκη, θηκάρι, περίβλημα· δθ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ φλοιός, τὸ τσόφλι : Ἀριστλ.ΖΓ 752a,20, Θεόφρ.ΦΑἶτ.5,21 **τὰ τῶν κυάμων κελύφη**· ‖ ἐπὶ τῶν ζῴων, θήκη : Ἀριστλ.ΖΙ 510a,28 **περὶ τοῦταν δὲ οἷον κέλυφός ἐστι τὸ καλούμενον αἰδοῖον**· ‖ ἐπὶ τῶν ᾠῶν, τὸ περικάλυμμα : αὐτ.ΖΓ 743a,17 **τὰ κελύφη τῶν ᾠῶν**· ‖ ἡ περιέχουσα τὰ ᾠὰ τῶν ἰχθύων μεμβράνα : αὐτ.ΖΙ 568b,9 **ἀπὸ δὲ τῶν γονίμων ᾠῶν, αὐξανομένων τῶν ἰχθύων, ἀποκαθαίρεται οἷον κέλυφος**· ‖ ἐπὶ ἐντόμων, ἡ θήκη ἡ περιέχουσα τὴν χρυσαλλίδα : αὐτ.551a,20 **αἱ χρυσαλλίδες καὶ σκληρὸν ἔχουσι τὸ κέλυφος**· εἰδ. ἐπὶ τῆς χρυσαλλίδος τῶν κερασφόρων κανθάρων : αὐτ.551b,19 **περιρραγέντος τοῦ κελύφους ἐξέρχονται οἱ κάραβοι**· ‖ ἐπὶ τῶν μαλακοστράκων, τὸ ὄστρακον : αὐτ.549b,25 **ἐκδύουσι δὲ τὸ κέλυφος τοῦ ἔαρος .., καὶ εὐθὺς γιγνόμενοι καὶ ὕστερον καὶ οἱ κάραβοι καὶ οἱ καρκίνοι**· **2)** εἰδ. τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ : Κριναγ.ΑΠ 9,439 **ἐρημαῖόν τε κέλυφος ὄμματος**· **3)** μτφ. σκωπτ. ἐπὶ γεγηρακότων δικαστῶν : Ἀριστοφ.Σφ.545 **ὀντωμοσιῶν κελύφη** (κέλυφος καὶ οὐδὲν πλέον)· **4)** μτφ. κτ. ἐπέκτ. π. Συνεσ. **γήϊον κέλυφος** τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

κελώνιον (τὸ) πάπ. τὸ κηλώνιον, γεράνιον, ὁ γέρανος φρέατος : Πάπ. **λασανίτσις δίφροις δυσὶ ἐν κελωνίῳ.**

κέλωρ-ωρος (ὁ) υἱός : Εὐρ.Ἀνδρ.1033 **Ἀγαμεμνόνιος κέλωρ**, Λυκόφρ.495· **2)** εὐνοῦχος· Ἡσ.· **3)** Ἡσ. «φωνή, βοή» : Πάπ.

κελώριον (τὸ) Ἡσ. «παιδίον».

κελωρύω λεξ. βοῶ, φωνάζω· Ἡσ., Φῶτ.

κέλως ἀρχ. λεξ. ὁ καυστικός· Ἡσ. «κέλωϊ, πυρὶ τῷ καυστικῷ».

κεμάδειον (ἐνν. κρέας) (τὸ) μτγν. τὸ ἐκ θηράματος κρέας : Διοκλ.Ἔδικτ.4,45 (πιθ.).

κεμᾰδοσσόος-ον μτγν. ὁ διώκων, κυνηγῶν κεμάδας, ἐλάφους : Νόνν.Δ 5,230 **πόνον κεμαδοσσόον ἄγρης.**

κεμαντά Ἡσ. «καθαρά, εὐώδη».

κεμάς-άδος (ἡ) ποι. κ. **κεμμάς** π. Ἡσ. **κεμφάς** μικρά, νεαρὰ ἔλαφος (μεταξὺ νεβροῦ καὶ ἐλάφου): Ἰλ.Κ 361 **ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωόν,** Καλλ.Ἄρτ.112, Ἀπολλ.Ρ 3,879, Ἡρόδικ.π. Ἀθήν.5,222Α **τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος, γωνιοβόμβυκες,** ΑΠ.ΖΙ 14,14.

κεμασῖνας Ἡσ. «ἰχθύας» πρβλ. καμασῆνες.

κεμέρι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ἡ δερματίνη ζώνη τῶν χωρικῶν, ἐν ᾗ φυλάσσονται χρήματα : Ζερβ.Λυρ. Σάτ.Ἰστ.Μέρμ.168 **κι ὁ ἀλογολάτης ξέροντας πῶς εἶχα στὸ κεμέρι μέτρημα, βιός·** ‖ δθ. βαλάντιον· **2)** συνεκδ. τὰ ἀποταμιευόμενα χρήματα, τὸ κομπόδεμα : **αὐτὸς ἔχει κεμέρι.**

κέμμα-ατος (τὸ) ἐσφ. ἀν. τοῦ κέρμα βλ.λ.: Ἑρμ.101.

κεμμάς-άδος (ἡ) μτγν. ποι. τ. τοῦ κεμὰς βλ.λ. : Κόϊντ.1,587.

κέμμερος Ἡσ. «ἀχλύς, ὁμίχλη».

κέμμης Ἡσ. «ὄριον».

κέμμορ Ἡσ. «μέγα κῆτος».

κέμπος κ. **κέμφος** ἐσφ. γρ. τοῦ κέπφος βλ.λ.

κεμφάς δ. γρ. τοῦ κεμὰς βλ.λ.

κεμχατζῆς (ὁ) δημ. κ. **καμουχατζῆς** ὁ πωλητὴς καμουχάδων, μεταξωτῶν ὑφασμάτων.

κέμων Ἡσ. «ἑτερόφθαλμος».

κεν δ. τ. τοῦ κε βλ.λ.

κεναγγής-οῦς-ές (κενός-ἄγγος) ὁ κενῶν ἀγγεῖα τοῦ σώματος· δθ. ὁ παρασκευάζων λιμόν· δ. ἑρμ. ὁ κενῶν τὰ ὀγγεῖα τῶν τροφίμων : Αἰσχ. Ἀγ.188 **εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαϊκὸς λεώς.**

κεναγγία (ἡ). Ἰων. **κενεαγγίη** βλ.λ. ἡ τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος κενότης· εἰδ. πεῖνα : Πλάτ.Κωμ.256· **κεναγγίαν ἄγειν** νηστεύειν : Ἀριστφ.ἀπ.608.

κεναγκέλλη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων ἐκ τῶν **κυκλοειδῶν.**

κενανδρία (ἡ) (κένανδρος) ἡ ἔλλειψις, ὁ ὄλεθρος ἀνδρῶν, ἔν τινι χώρᾳ : Αἰσχ.Πέρσ.730 **πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει·** πρβλ. λειψανδρία.

κένανδρος-ον (κενός-ἀνήρ) ἐπὶ τόπου, ὁ κενὸς ἀνδρῶν, ἠρημωμένος: Αἰσχ.Πέρσ.119 **κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος,** Σοφ.ΟΚ 917 **πόλιν κένανδρον.**

κενάρι (τὸ) (περσ.) δημ. παρυφὴ ἐνδύματος, κράσπεδον κ. ἰδ. κεντητόν.

κεναυχής-οῦς-ές ὁ κενεαυχὴς βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ. 103Ε **ἔνιοι διὰ τὴν ἀφροσύνην οὕτως εἰσὶν .. κεναυχεῖς,**· ΑΠ 12,145 **τὸ κεναυχὲς κάλλος.**

κένδαυκλον (τὸ) πάπ. τὸ πίλημα, ὁ κετσές.

κένδυλα (τὰ) κ. **κενδύλη** (ἡ) ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ σχενδύλα βλ.λ.

κενεαγγίη (ἡ) Ἰων. τ. τοῦ κεναγγία, πεῖνα, ἐξάντλησις : Ἱππ.Διαίτ.392 **εἰ ἐκ πολλῆς ἐδωδῆς ἐς κενεαγγίην μεταβάλλοι,** αὐτ.Κωακ.124· **2)** κένωσις διὰ φλεβοτομίας : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,3 **φλεγμονῆς δὲ κενεαγγίη λύσις.**

κενεαγγικός-ή-όν ὁ ἔχων **τὰ** ἀγγεῖα τοῦ σώματος κενά, δθ. ἐξηντλημένος : Ἱππ.Διαίτ.48 **κενεαγγικὸν σημεῖον·** ‖ ὁμ. **κενεαγγικὸν πάθος** ἡ κενεαγγίη βλ.λ. : Ἱππ.Τοπ.Ἄνθρ.425.

κενεαγγῶ-έω (κενεός-ἄγγος) ἔχω τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος κενά, εἶμαι ἐξηντλημένος : Ἱππ.Ἄρθρ. 832 **οὔτε γὰρ μάλα ἀπόσιτοι γίνονται οἱ τοιοῦτοι, οὔτε ἄλλως ξυμφέρει κενεαγγέειν·** ‖ κενῶ τὰ ἀγγεῖα διὰ φλεβοτομίας : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,1 **τάδε γὰρ πάθεα, κενεαγγέειν ἐφ' οἷσι ἡ βλάβη.**

κενεαγορία (ἡ) ματαιολογία, κενὸς λόγος : Πλάτ. Πολ.607Β **ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι,** Λυρ.Ἀδέσπ.135.

κενέαρος Ἡσ. «κενός, ἐλαφρός».

κενεαύχημα (τὸ) μσν. ματαία καύχησις : Εὐστ. Πον.275,21.

κενεαυχής-οῦς-ές (αὐχή) ὁ ἐπὶ κενοῖς καυχώμενος, μάταιος, κενόδοξος : Ἰλ.Θ 230 **ὡς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε,** Ζηνόδ.π.Διογ.Λ 7,30 **ἀφεὶς κενεαυχέα πλοῦτον,** Νόνν.Δ 1,426 **κενεαυχέα ῥήξατο φωνήν.**

κενέβρειος-ον θνησείδιος, νεκριμαῖος, ἰδ. ἐπὶ νεκρῶν κτηνῶν· δθ. **τὰ κενέβρεια** πτώματα, θνησιμαῖα, φοφίμια : Ἀριστφ.Ὄρν.538 **τοῦτο καθ' ὑμῶν αὐτῶν ὥσπερ κενεβρείων·** πρβλ. Τζέτζ.Χιλ. 8,160 «κενέβρια κυρίως μὲν τὰ νεκρωθέντα ζῷα .. ἀπὸ τοῦ εἶναι πρὸς βορὰν κενὰ καὶ τῶν ματαίων»· **2)** συνεκδ. **τὰ κενέβρεια** ἡ ἀγορὰ ἔνθα ἐπωλεῖτο κρέας θνησιμαῖον διὰ τοὺς κύνας· Ἐρωτιαν.«κενέβρεια, ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσιν, καὶ τὰ θνησιμαῖα».

κενεγκράνιος-ον σχόλ. ὁ κενὸν τοῦ ἐγκεφάλου τὸ κρανίον ἔχων : Σχόλ.Ἰουβεναλ.15,23.

κενεηγόρος-ον Ἰων. τ. τοῦ κενεαγόρος βλ.λ.

κενεηγορία (ἡ) Ἰων. τ. τοῦ κενεαγορία βλ.λ.

κενέθας Ἡσ. «σπόγγος».

κένελπις-ιδος (ὁ,ἡ) ὁ τρέφων κενὰς ἐλπίδας : Εὐστ.Πον.302,90.

κενεμβασίη (ἡ) μσν. ἡ κενεμβάτησις βλ.λ. : Μιχ. Ἀκομ.2,383.

κενεμβάτησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐν κοιλότητι διείσδυσις· πρβλ. κενεμβατῶ 2) : Σωρ.2,62, Παῦλ.Αἰγ. 6,21· **2)** ἡ διάλειψις τοῦ σφυγμοῦ : Γαλ.8,509.

κενεμβατῶ-έω κ. νεώτ. εἰσέρχομαι, κινοῦμαι, βαίνω ἐν τῷ κενῷ : Πλούτ.Φλαμ.10 **ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ καθάπερ κενεμβατοῦσιν·** ‖ ὀλισθαίνω, πίπτω πατῶν κατὰ λάθος εἰς τὸ κενόν, οἷον εἰς ὀπὴν ἢ κοίλωμα : Γαλ.18(2),887, Λουκ.Ὄνειρ.26 **κενεμβατήσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ·** **2)** ἰατρ. ἐπὶ τῆς χειρουργικῆς σμίλης, τοῦ καθετῆρος κττ., εἰσδύομαι, φθάνω εἰς κοιλότητα : Ὀρειβ.44,11,3, Γαλ.14,786, Παῦλ.Αἰγ.6,59· ‖ νεώτ. ἐπὶ βελόνης τῆς συσκευῆς τοῦ πνευμοθώρακος, εἰσέρχομαι καὶ κινοῦμαι ἐν τῷ κενῷ· **3)** μτφ. στεροῦμαι στερεᾶς βάσεως ἐν τῷ σκέπτεσθαι, ἀεροβατῶ : Πλούτ.Ἠθ.336F **κενεμβατοῦν καὶ σφαλλόμενον** (ἐπὶ τοῦ κράτους τοῦ Ἀλεξάνδρου), Δαμάσκ.Ἀρχ.4 **κενεμβατοῦμεν ταῦτα λέγοντες·** **4)** ὁμ. ζῶ βίον ἐλεύθερον : Μεν.Πρ.2D.

κενεολογία (ἡ) δ. τ. τοῦ κενολογία βλ.λ.

κενεός-ή-όν ἐπ., Ἰων. κ. δωρ. τ. τοῦ κενὸς βλ.λ. : Ἐπιγρ. **τί μάτην κενεῷ πρὸς φύχετε τύμβῳ.**

κενεότης-ητος (ἡ) ἡ κενότης βλ.λ., ἀδειανὸς χῶρος : Ἱππ.Διαίτ.62 **κάκιστον δ' ἑωυτοῦ καὶ χολωδέστατον .. ὅταν ἐς κενεότητα ἐσέλθῃ.**

κενεόφρων-ονος-ον (κενός - φρήν) ὁ μάταια φρονῶν, ματαιόφρων : Θέογν.233 **κενεόφρονι δήμῳ,** Σιμων.Ν 1),29 **κενεόφρων μῦθος,** Πίνδ.Ν 11,29, Κλήμ.Ἀλ.60 **κενεόφρονι βουλῇ.**

κενέωμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. κένωμα : **κενέωμα τάφου** (κενοτάφιον).

κενεών-ῶνος (ὁ) (κενός) κ μαν. κ. νεώτ. τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου κοίλωμα, οἱ λαγόνες : Ἰλ.Ε 857 **νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην,** Ὀδ.Χ 295 **δουρὶ μέσον κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·** ἐπὶ ἵππων : Ξεν.Ἱππ. 12,8 **πάντων δὲ μάλιστα, τοῦ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν·** κ. ἐπὶ κυνῶν : αὐτ.Κυν.4,1· ‖ κ. νεώτ. ζῳολ. τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῆς ὀσφύος τμῆμα τοῦ σώματος τῶν θηλαστικῶν· ‖ ἰατρ. **οἱ κενεῶνες τοῦ περιτοναίου** αἱ κοιλότητες τοῦ περιτοναίου : Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.50,48,4· **2)** κτ.

περίφρ. πᾶσα κοιλότης ἢ ὀπή : ΑΠ 9,207 **ἐς οὐρανίους κενεῶνας,** Νόνν.Δ 13,453 **αἰθέριος κενεών·** κ. μτ. γενικ.: αὐτ. **κενεὼν ἀρούρης,** Εὐστ.309,39 **γῆς κενεῶνες·** . ‖ κενὸν διάστημα ἐντὸς πλήθους : ΠΔ Μακκ.2,14,44 **γενομένου διαστήματος ἦλθε κατὰ μέσον τὸν κενεῶνα.**

κενέωσις-εως [ἡ] ποι. τ. τοῦ κένωσις βλ.λ.

κενήριον [τὸ] κενὸν μνημεῖον, ἄνευ ὀστῶν, κενοτάφιον : Διευχίδ.3, Εὐφορ.91, Λυκόφρ.370, Ἀγαθ. ΑΠ 7,569.

κενθορρυγχίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **ῥυγχοφόρων.**

κενοβουλία [ἡ] μτγν. τὸ κενῶς, κούφως βουλεύεσθαι, σκέπτεσθαι, κουφόνοια : Κύριλλ.ἐν Ἀθ.2,546.

κενογάμιον (τὸ) [κενός-γάμος] μτγν. ἐν φρ. κτ. συνάρτησιν πρὸς τὸ κενοτάφιον, γάμος κενὸς προσώπων, ἤτοι ἄνευ πραγματικῆς ἐμφανίσεως, παρουσίας, ὑπάρξεως προσώπων εἰς γάμον συνερχομένων : Ἀχιλλ.Τάτ.5,14 **κενοτάφιον μὲν γὰρ εἶδον, κενογάμιον δὲ οὔ.**

κένογκος-ον (κενός-ὄγκος) μσν. ὁ οὗ ὁ ὄγκος κενός, κούφιος, ἄδειος, δθ. μτφ. ὁ μάταιος, ὁ φροῦδος : Πρόδρ.ἐν Ἀν.Βοασσ.372 **δεινῶς ἡ τύχη ἤλλαξεν ἡμῶν τὰς κενόγκους ἐλπίδας.**

κενόγλωσσος-ον (κενός, γλῶσσα) μσν. ὁ κενά, μάταια λέγων : Κουμαν.Ἀθησ.186 [π. Εὐστ.].

κενοδοντίς-ίδος [ἡ] ἡ ἄνευ ὀδόντων : Φανί.ΑΠ 6,297 **ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδοντίδα καὶ φιλοδούπου φάρσος ἅμας.**

κενοδοξία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τις κενόδοξος, φαντασμένος, ἡ ῥοπὴ πρὸς ματαίαν δόξαν, φαντασίαν : Ἐπικ.Δόξ.30, Φιλόδ.Ῥητ.1,332S· **2)** ματαιοδοξία, δοκησισοφία : Πολύβ.3,81,9 **προπέτειά γε μὴν καὶ θρασύτης καὶ θυμὸς ἄλογος, ἔτι δὲ κενοδοξία καὶ τῦφος,** ΠΔΣοφ.Σαλ.14,14 **κενοδοξίᾳ γὰρ ἀνθρώπων εἰσῆλθεν εἰς κόσμον** [ἐπίνοια εἰδώλων], Διόδ.Σ 17,107, Φίλ.2,47, ΚΔ Φιλ. 2,3 **μηδὲν κατὰ ἐριθείαν ἢ κενοδοξίαν,** Πλούτ. Ἠθ.57D **οὐκ αἰσχύνονται . . φιλοτιμίαν κενοδοξίαν ἄκαρπον ὀνομάζοντες,** Πορφ.Μαρκ.15· ‖ ἰδ. ἐπὶ σεμνοτυφίας : Γαλ.6,415.

κενοδοξικῶς ἐπίρρ. μσν. μετὰ κενοδοξίας βλ.λ.2) : Στουδ.Θεόδ.ἐν Κῶδ.Παρισ.891,201Τ.

κενόδοξος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ κενῆς, ματαίας δόξης ἐπιθυμητής, ματαιόδοξος, δοξομανής· Ἰσίδ.Πηλ.3,381 «κενόδοξον κλητέον τὸν ἐφ' οἷς μὴ πράττει δοξάζεσθαι βουλόμενον» : Πολύβ. 27,6,12 **ἀλαζονικώτερον ὄντα καὶ κενόδοξον,** Φίλ.1,672, ΚΔ Γαλ.5,26 **μὴ γινώμεθα κενόδοξοι,** Ἀρρ.Ἐπικτ.3,24,43, Ἰουλ.Λόγ.6,180D· ‖ ἀλαζών, περήφανος : Λίβ.Ῥοδ.1087 **καὶ ἡ κόρη ἂν ἔν κενόδοξος, νὰ θυμωθῇ τὸν λόγον.**

κενοδοξῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἔχω ματαίαν πεποίθησιν : Πολύβ.12,26c,3 **περὶ δὲ τὰς ἀνωφελεῖς.. εὑρησιλογίας κενοδοξοῦντες,** ΠΔΜακκ.4,5,9 **κενοδοξῶν περὶ τὸ ἀληθές, ἔτι κἀμοῦ καταφρονήσεις ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ τιμωρίᾳ·** ‖ ὁμ. ἔχω ματαίαν δόξαν, εἶμαι ματαιόδοξος, μάταια δοξάζω : Ἡλιόδ.Αἰθ. 9,19 **οὐ λυσιτελῶς μᾶλλον ἢ φιλονείκως κενοδοξοῦντες,** Ἰώσ.ΑΙ 16,11,1 **ἐκενοδόξει τὴν ἐξουσίαν** [ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ ἐκαινοτόμει].

κενοδόξως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ κενοδοξίας, ματαίως : Ἰω.Χρυσ.Λόγ.Α' Κορ.8,3,293.

κενοδρομία [ἡ] μτγν. πορεία ἄνευ συνοδείας: Ἀντίοχ. Ἀστρ. π. Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(3),107, Πορφ.Τετράβ.189.

κενοδρομῶ-έω μτγν. κυρ. ἀστρλ. ἐπὶ ἀστέρων, τρέχω μόνος, ἄνευ συνοδείας πλανητῶν, ἄνευ δορυφόρων : Μαν.2,486 **ἐν γενέθλῃσι κενοδρομέουσα Σελήνη,** Πρόκλ.Τετράβ.163 **ἐὰν δὲ κενοδρομῇ τὰ φῶτα, καὶ ἀδορυφόρητα ἐστίν.**

κενόκομπος-ον μσν. ὁ ἐπὶ κενοῖς, ματαίοις κομπάζων : Πρόδρ.Ἐπιστ.81.

κενοκοπῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ματαίως καταβάλλω κόπον, κοπιάζω ἄσκοπα : Πλούτ.Ἠθ.1037Β· **2)** νεώτ. ναυτ. ἐπὶ μηχανῆς, κινοῦμαι τῇ βοηθείᾳ μόνον τοῦ ἐν τῷ φυγείῳ κενοῦ.

κενόκρανος-ον μτγν. ὁ κενὸν κρανίον ἔχων, κενὴν κεφαλήν, ὁ ἄφρων : Χρησμ.Σιβ.3,418 **μέροπας κενοκράνους.**

κενολατρεία [ἡ] μτγν. ἡ κενή, ἀνωφελὴς λατρεία : Ἐπιφάν.1,1055Β **εἰς βλάβην εἰδωλολατρείας καὶ κενολατρείας.**

κενολόγημα-ατος [τὸ] μσν. ἡ κενολογία βλ.λ. : Φώτ.Ἀμφ.311.

κενολογία [ἡ] μτγν., μσν. κ. νεώτ. ματαιολογία, λῆρος, φλυαρία : Πλούτ.Ἠθ.1069D **κενολογία καὶ μεγαλαυχία,** Φώτ.Βιβλ.90,39 **πολλὰς περὶ τοῦ σταυροῦ κενολογίας·** **2)** στρεφοδικία : Πάπ. **δίχα τῆς οἱασδήποτε κενολογίας.**

κενολόγος-ον γλωσσ. ὁ κενά, μάτοια λέγων.

κενολογῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. ματαίως ὁμιλῶ, λέγω μωρά, ἀνόητα πράγματα, ληρῶ, φλυαρῶ : Εὐπ.418, Ἀριστλ.Ῥητ.1393a,17, Πρόκλ.Παρμ. 845S **καταφηφίζεσθαι ὑποθέσεως ὡς κενολογούσης,** Λίβ.Ῥοδ.563 **καὶ μετ' αὐτὸ κενολογῶ.**

κενολόφιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σκιαδανθῶν.**

κεναμάνιος-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν χώραν τῶν Κενομάνων· ‖ **κενομάνιος ἐποχὴ** ἡ ἀρχαιοτέρα ἐκ τῶν πέντε σειρῶν στρωμάτων εἰς τὰς ὁποίας ὑποδιαιρεῖται ἡ ἀνωτέρα κρητιδικὴ ὑποδιάπλασις.

κενόμετρον (τὸ) νεώτ. τὸ πρὸς μέτρησιν τῆς πιέσεως ἐν τοῖς φυγείοις τῶν ἀτμομηχανῶν χρησιμοποιούμενον ὄργανον.

κενομοχθία [ἡ] μσν. ὁ μάταιος μόχθος : Μιχ.Ἀκομ.1,334.

κενοπάθεια [ἡ] μτγν. ἡ οὐχὶ πραγματικὴ αἴσθησις, ψευδὲς καὶ ἀπατηλὸν αἴσθημα : Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.8,184.

κενοπάθημα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ κενοπάθεια βλ.λ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.8,354.

κενοπαθῶ-έω μτγν. ἔχω ψευδῆ καὶ ἀπατηλὰ αἰσθήματα : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,49.

κενοποιός-όν μτγν. ὁ λύων, χολαρῶν καὶ ἐκκενῶν τὴν κοιλίαν : Ὠραπ.Ἱερογλ.1,44 **κενοποιὸν ἰχθὺς ἅπας καὶ ἀλληλοφάγον.**

κενοπονῶ-έω μτγν. εἰς μάτην κοπιάζω, ματαιοπονῶ : Φίλ.1,658 (δ. ἀνάγν.).

κενοποιῶ-έω μτγν. ποιῶ κενά, μάταια : Φίλ. 43 **ματαιάζεις καὶ κενοποιεῖς.**

κενόπνησις-εως [ἡ] μτγν. φῦσα βλ.λ. : Ἱππιατρ.46.

κενορρημοσύνη (ἡ) μσν. κ. νεώτ. κενολογία, λόγος ἐστερημένος ἀξιολόγου περιεχομένου : Εὐστ.1151,8.

κενός-ή-όν κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. αἰολ., ἰων. κ.ποι. **κεινός,** ἐπ. **κενεός** βλ.λ., αἰολ. κ. **κέννος** ὁ μὴ περιέχων ὅ τι εἶναι προωριομένος ἢ ὅ τι δύναται νὰ περιέχῃ ἢ ὅ τι συνήθως περιέχει, ὁ ἐστερημένος περιεχομένου, ἀδειανός, ἄδειος· ἀντίθ. πλέως, πλήρης, μεστός : Ἡρ.1,73 **κεινῇσι χερσί** [μὲ ἄδεια χέρια], Ἀριστφ.Ἐκκλ.280 **ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ ἐσδραμὼν εἰς τὸ πρυτανεῖον** [μὲ ἄδεια κοιλιά, νηστικός], Πλάτ.Νόμ.796Β **κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾠήθη δεῖν ἀθύρειν,** Δίφιλ.12 **τὸν μεστὸν ἡμῖν φέρε λάγυνον . . λάγυνον ἔχω κενόν, ὦ γραῦ,** - **κενὴ ὑδρία** - **φιάλη,** - **κενὸν δοχεῖον** - **ταμεῖον·** ‖ φρ. **κενὸν χῶμα χώννυμι** ποιῶ κενοτάφιον, τάφον ἄνευ νεκροῦ : Ἡρ.9,85 **ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης ἑκάστους χώματα χῶσαι κεινά·** **2)** εἰδ. ἐπὶ τοπ. ἐκτάσεως, ὁ ἐστερημένος ἀνθρώπων, ὁ μὴ κατοικούμενος,

ἢ μὴ συχναζόμενος : Ἀριστφ.Νεφ.1054 πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας, - ἠγόρευσε πρὸ κενῶν ἑδωλίων, - κενὴ οἰκία - πλατεῖα· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κενόν ὡς οὐσ. ἐν φυσ. κ. φιλοσ. χρ. ὁ οὐράνιος χῶρος, ὁ ὑποτιθέμενος ὡς ἐστερημένος ὕλης οἱασδήποτε, τὸ διάστημα τὸ ὑπὸ μηδενὸς σώματος κατεχόμενον : Δημόκρ.9 οὐσίας ἀπείρους τὸ πλῆθος.. ἀποίους καὶ ἀπαθεῖς ἐν τῷ κενῷ φέρεσθαι, Ἀρ.στλ.Φυσ.208b,26 τὸ γὰρ κενὸν τόπος ἂν εἴη ἐστερημένος σώματος, φρ. (φυσ.) ἡ φύσις ὀρρωδεῖ τὸ κενόν, - τὸ κενὸν κατὰ τὴν παλαιοτέραν ἀντίληψιν εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ ὑποτιθεμένου αἰθέρος κατεχόμενον διάστημα· || κτ. ἐπέκτ. νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. ἡ τῆς ἀτμοσφαίρας ἔκτασις ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων στρωμάτων πρὸς τὰ κάτω : ὁ ἀεροπόρος ἐρρίφθη μὲ τὸ ἀλεξίπτωτον εἰς τὸ κενόν· κ. ἀντιθ. ἐπὶ ἤχου ἢ βολῆς, ἀπὸ τῶν κατωτέρων ἀτμοσφ. στρωμάτων πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ἀνώτατα : ἡ κραυγή του - ἡ βολίς - ὁ διάττων ἐχάθη εἰς τὸ κενόν· **4)** κ. νεώτ. μτφ. ἐν φρ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ νοεῖν, πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ τὸ κρίνειν, ὁ ἐλλιπής, ὁ ἀνεπαρκής : Σοφ.Ἀντιγ.754 ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός, - κενὸς ἐγκέφαλος· || νεώτ. κ. ὁ ἀδαής: πάσης ἐπιστημονικῆς μαθήσεως - γνώσεως κενός· **5)** ὁμ. κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ τῆς ἐλπίδος, κοῦφος, φροῦδος, μάταιος, ἀβάσιμος : Αἰσχ.Πέρσ. 804 κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος, - ὑπὸ κενῶν προσδοκιῶν παραπλανηθείς· **6)** ὁμ.μτφ. ἄσκοπος, μάταιος, ἄκαρπος, ἀστήρικτος, ἀβάσιμος, ψευδής : Ὀδ.Χ 249 κενὰ εὔγματα εἰπών, Δημ.277 κενὴ πρόφασις καὶ ψευδής, Ἀριστλ.Ἀναπν.470b,12 ἀπόντων κενὴν κατηγορεῖν· || ἐν ταῖς σημ. ταύταις τὸ οὐδ. κτ. πληθ., τὸ θηλ. κ. τὸ οὐδ. ἐμπροθ. (διὰ κενῆς, κατὰ κενοῦ, εἰς κενόν) ἀντὶ ἐπιρρ : Πίνδ.Ο 10(11),93 κενεὰ πνεύσας, Θουκ.4,126 ἥ τε διὰ κενῆς ἐπανάσεισις τῶν ὅπλων (εἰς τὸν ἀέρα, οὐχὶ πρὸς ἐπίθεσιν ἢ βολήν), Ἀριστλ.Πρ. 881a,39 διὰ κενῆς ῥίπτειν, ΚΔ Φιλιππ.2,16 οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐκ εἰς κενὸν ἐκοπίασα, Ἡλιόδ. Αἰθ.10,30 εἰς τὸ κενὸν ἀερονομούντων· **7)** ἐπὶ προσ. μτ. γενικ., ὁ ἔχων κενὰς τὰς χεῖρας, ὁ ἐστερημένος : Εὐρ.Ὀρ.687 ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν δόρυ ἔχων· || κ. ἐξυπακουομένης τῆς γενικ. : Ἰλ.Β 298 ὡς αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι (ἄνευ λείας), Ἡρ.7,131 ἀπίκατο, οἱ μὲν κεινοί, οἱ δὲ φέροντες γῆν τε καὶ ὕδωρ, Αἰσχ.Ἑπτ.353 κενὸς κενὸν καλεῖ, Πλάτ.Πολ. 370Ε κενὸς ἂν ἴῃ.., κενὸς ἄπεισιν, ΚΔ Μάρκ. 12,3 ἔδειραν καὶ ἀπέστειλαν κενόν· **8)** συνεκδ. ὁμ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐστερημένος συντρόφου : Σοφ. Αἰ.986 μή τις ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης ἁρπάσῃ· || δθ. κ. ὁ ὀρφανός : Βίων 1,59· || εἰδ. ἐπὶ πόλεως, ὁ ἄνευ φρουρᾶς, ἀφύλακτος : Αἰσχίν. 3,146 χῶραι κεναί· || ὁμ. ἐπὶ σώματος, ὁ ἄνευ σαρκῶν, ἄσαρκος : Πλούτ.Ἠθ.831C· || ὁ στερούμενος νοῦ, μάταιος, μωρός : Πίνδ.Ο 3,45 κενὸς ἂν εἴη, Σοφ.Ἀν.709· **9)** νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κενόν ὡς οὐσ. μτφ. ἡ ἔλλειψις, ἡ στέρησις, τῆς σημ. ταύτης προκυπτούσης ἐκ τῶν συνεκφ. : εἰς τὰς τάξεις τῶν ὑπαλλήλων ὑπάρχουσι πολλὰ κενά, - ἡ πρακτικὴ μόρφωσις ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει μας ἔχει πολλὰ κενά, - ὁ θάνατός του κατέλιπε δυσαναπλήρωτον κενόν· || ἐπὶ χειρογράφων, ἡ ἐν τῇ σειρᾷ τοῦ λόγου ἔλλειψις ἐκ μὴ συμπληρώσεως ὑπὸ τοῦ γράφαντος, συνηθέστ. δὲ ἐκ φθορᾶς κεφαλαίων ἢ περιόδων ἢ φρ. ἢ λ. : ὁ κῶδιξ ἐνιαχοῦ παρουσιάζει κενά, - ἡ συγγραφὴ λόγῳ αἰφνιδίου θανάτου τοῦ συγγραφέως ἔμεινεν ἡμιτελὴς καὶ μὲ πολλὰ κενά· **10)** συγκρ. κενότερος (Στατύλλ.10D), ὑπερθ. κενότατος (Δημ. 821) | κ. κενώτερος κενώτατος (Πλάτ.Συμπ.175D) | κ. κενεώτερος (Τίμων 20,2), κενεώτατος (Ἱππ. Διαίτ 62)· **II)** ῥηματ. π. κενῶ, κενεών, κένωσις, κένωμα. Ἐκ ῥίζ. κεν-.

κενόσαρκος-ον (κενός-σάρξ) μσν. ἀδύνατος κατὰ τὸ σῶμα, ὁ μὴ ἐπαρκῆ σάρκα ἔχων, ὁ λίαν ἰσχνός : ΕΜ 779,8.

κενοσοφία (ἡ) (κενός-σοφία) νεώτ. ἐπιπόλαιος, κενὴ ἢ φανταστικὴ σοφία.

κενόσοφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ περὶ μάταια σοφός, ὁ ἐπιπολαίως ἢ κατὰ φαντασίαν σοφός.

κενοσπουδαστής (ὁ) μσν. ὁ περὶ τὰ μάταια, μηδαμινὰ σπουδάζων, ἀσχολούμενος : Σωκρ. Ἐκκλ.Ἱστ.7,29.

κενοσπουδία (ἡ) (κενόσπουδος) μτγν. ἡ σπουδή, ἀσχολία περὶ τὰ μάταια καὶ μηδαμινά : Διον. Ἁλ.Ρωμ.6,70, Μάρκ.Αὐρ.7,3 πομπῆς κενοσπουδία.

κενόσπουδος-ον (κενοσπουδῶ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ περὶ τὰ κενὰ καὶ μάταια σπουδάζων, ὁ ἀσχολούμενος εἰς μηδαμινὰ πράγματα : Ἱππαρχ.1,3,11, Πλούτ.Ἠθ.560Β, Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.47,14,3 κενόσπουδον τάχος· **2)** τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ ἀντικείμενα ἁπλῆς περιεργίας : Κικ.π.Ἀττ.9,1,1.

κενοσπουδῶ-έω μτγν. σπουδάζω, ἀσχολοῦμαι περὶ τὰ κενά, μάταια ἢ μηδαμινὰ πράγματα : Ἰώσ.ΑΙ 16,4,3, Μᾶρκ.Αὐρ.4,32· **2)** ῥηματ. π. κενοσπουδία, κενόσπουδος.

κενοσπούδως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ κενῆς, ματαίας σπουδῆς : Πλούτ.Ἠθ.234Ε.

κενοτάφιο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. τάφος κενὸς νεκροῦ, μνημεῖον ἀνεγερθὲν εἰς ἀνάμνησιν μὴ ἀνευρεθέντος ἢ ἀλλαχοῦ ἐνταφιασθέντος νεκροῦ: Ξεν.Ἀν.6,4,9 οὓς δὲ (νεκρούς) μὴ ηὕρισκον κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν, Πλούτ.Ἠθ.870Ε, Ἀππ.Μιθρ.96, Ξενόπλ. Ζακ.Μαντ.33 καὶ νὰ στήσῃς ἕνα κενοτάφιο στ' ὄνομά της· || δθ. κ. ἐπιθετ. : Πλούτ.Ἠθ.349Β τῶν ἐκλελοιπότων κενοτάφιον οἶκον· **2)** ἐν εἰδ. σημ. εἴδωλον, ὁμοίωμα : ΠΔ Βασ.1,19,13 καὶ ἔλαβεν ἡ Μελχὸλ τὰ κενοτάφια, καὶ ἔθετο ἐπὶ τὴν κλίνην.

κενοταφῶ-έω ἀνεγείρω κενοτάφιον βλ.λ. εἰς μνήμην τινός, τιμῶ τὴν μνήμην τινὸς διὰ κενοταφίου : Εὐρ.Ἑλ.1060 κενοταφοῦντ' ἐμὸν δέμας, αὐτ. 1546 ἀρ' Ἀτρέως παῖδ' ὀλόμενον συνθάψετε ὃν Τυνδαρὶς παῖς ἥδ' ἀπόντα κενοταφεῖ;· || κ. μτφ. : Πλούτ.Ἠθ.1130C κενοταφεῖν τὸν βίον.

κενότης-ητος (ἡ) (κενός) κ. νεώτ. ματαιότης, μηδαμινότης : Πλάτ.Πολ.585Β ἄγνοια καὶ ἀφροσύνη ἆρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὖ ἕξεως;· **2)** φλυαρία, κενολογία : Διον.Ἀλ.Ἰσαῖ.20 εἰς κενότητας ἄν μοι ὁ λόγος ἐξέπιπτε· **3)** ἐπὶ σφυγμοῦ, διάλειψις : Ἀγαθ.π.Γαλ.8,936 κενότης σφυγμοῦ· **4)** νεώτ. ἔλλειψις, ἀνυπαρξία : κενότης ἐπιχειρημάτων· **5)** νεώτ. κουφότης : κενότης τῆς διανοίας.

κενοτόπιον (τὸ) νεώτ. βιολ. κενὸν ἀραίωμα ἐν τῷ πρωτοπλάσματι τῶν κυττάρων.

κενοφοβία (ἡ) ψυχοπαθολ. ὁ ἰδεοληπτικὸς φόβος ὑφ' οὗ καταλαμβάνονται ἄτομά τινα, ὅταν εὑρεθῶσιν ἐν ἀνοικτῷ, ἐρήμῳ χώρῳ· || ὁμ. ἡ ψυχοπαθολογικὴ κατάστασις τοῦ νομίζοντος ὅτι εὑρίσκεται πρὸ κενοῦ.

κενόφοβος-ον μτγν. ὁ τὰ κενά, ἄμοιρα κινδύνου φοβούμενος : Φαβωρῖν. ἐν λ. φοφοδεής.

κενοφρόνημα-ατος (τὸ) μτγν. κενοφροσύνη βλ.λ.: Ἐπιφάν.1,630.

κενοφροσύνη (ἡ) (κενόφρων) μτγν. κ. νεώτ. κ. κενεο- ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ κενά, ἀνόητα, μωρὰ φρονοῦντος, ἡ κενότης τοῦ νοῦ· Φώτ. «ματαιοφροσύνη», Πλούτ.Ἀγησ.37 τὴν ἀλαζονείαν καὶ κενοφροσύνην.. ἠναγκάζετο φέρειν.

κενόφρων-ονος (ὁ) [κενός-φρήν] κ. **κενό-** δ κενὰς φρένας, κενὸν νοῦν ἔχων, ὁ ματαιόφρων : Αἰσχ.Πρ.762 **κενοφρόνων βουλευμάτων.**

κενοφωνία (ἡ) [κενός-φωνῶ] μτγν. κ. μσν τὸ κενά, μάταια, μωρὰ λέγειν, μωρολογία ἢ ματαιολογία : Διοσκ.Προοίμ.2· || κ. κτ. πληθ.: ΚΔΤιμ.Ι,6,20 **ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας,** Ἰουστιν.Νεαρ.146,1,2 **ἄγραφοι κενοφωνίαι.**

κενόφωνος-ον μσν. ὁ κενὴν φωνήν, κενοὺς λόγους ἐκφέρων, ὁ λέγων ἀνόητα.

κενοφωνῶ-έω μτγν., μσν. ὁμιλῶ, λέγω μάταια, ματαιολογῶ : Κύριλλ.58,825 **κενοφωνεῖν εἰωθότες,** Νικ.Χων.Ι,9.

κένταρχος (ὁ) (λατ. centum) μσν. π. Βυζαντ. ὁ ἄρχων ἑκατὸν ἀνδρῶν, κεντυρίων, ἑκατόνταρχος.

κενταύρειον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κενταύριον.

κενταύρειος-α-ον ὁ τῶν Κενταύρων : Εὐρ.ΙΑ 706 **κενταύρειον γένος,** Λουκ.Περιγρ.25 **κ- αἷμα.**

κενταυρίδης (ὁ) ὁ ἐκ Κενταύρων προερχόμενος : Λουκ.Ἀπαίδ.5 **ἵππος Κενταυρίδης.**

κενταυρίη (ἡ) τὸ κενταύριον βλ.λ.:Ἱππ.Νούσ.2,59.

κενταυρικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόζων εἰς Κένταυρον βλ.λ.,δθ. ὁ χαρακτηρίζων ἄνθρωπον ἄγριον, ὠμόν, θηριώδη· κ. τὸ ἐπίρρ. -ικῶς· κ. μσν. : Ἀριστφ.Βάτρ.38 **τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλατο!** (Φώτ. «ἀγροίκως») : Θεοφύλ.Σ Ἱστ.123C.

κενταύριον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. γένος φυτῶν περιλαμβάνον πλεῖστα εἴδη κοσμητικὰ ἢ φαρμακευτικά, διαδεδομένα κυρίως εἰς τὰς χώρας τῆς Μεσογείου : Θεόφρ.ΦΙ 3,3,6,Διοκλ.ἀπ.83· || εἰδικώτ. **κενταύριον τὸ μέγα** : Διοσκ.3,6· || ὁμ. **κενταύριον τὸ μικρὸν** (πιθ. **ἐρυθραία τὸ κενταύριον**) : αὐτ.3,7· || κ. νεώτ. **κενταύριον ὁ κύανος** (ἐτήσιον ζιζάνιον τῶν σιτοφόρων ἀγρῶν, ἐν χρ. ἰδ. ὡς κοσμητικόν, π. ἀρχ. κύανος βλ.λ., δημ. μπλουέ)· ὁμ. **κενταύριον ὁ ραφανίσκος** (πολυετὲς φυτόν, δημ. ἀσκόλυμπρος, καρύδα)· **κενταύριον τὸ ἀκανθῶδες** (μικρός τις θάμνος· δημ. φόνος, ἀλιφός, ἀλιφόνι)· **κενταύριον τὸ ἀστρωτὸν** (φαρμακευτ. εἶδος ἀντιπυρετ., δημ. καλὰ ἄνθη)· **κενταύριον τὸ πικρὸν** (βαφικῆς καὶ φαρμακ. χρήσεως)· **κενταύριον τὸ μικρὸν** (δημ. ἀλιβάρβαρα ἢ σαλιβάρβαρα) κλπ.

κενταυρίς-ίδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν κενταύριον βλ.λ. τὸ μικρόν : Θεόφρ.ΦΙ 9,8,7· **2)** εἶδος ἐντομίου : Κωμ.Ἀδέσπ.1034· **3)** ἡ θήλεια τοῦ κενταύρου : Φιλόστρ.Εἰκ.2,3.

κενταυροκτόνος-ον μτγν., μσν. **ὁ** φονεὺς τῶν κενταύρων : Λυκόφρ.670.

κενταυρομαχία (ἡ) μτγν. μάχη κενταύρων, μάχη κατὰ τῶν κενταύρων : Πλούτ.Θησ.29.

κενταυροπληθής-οῦς-ές ὁ πλῆθος κενταύρων ἔχων, ὁ εἰς ὃν μετέχει πλῆθος κενταύρων : Εὐρ Ἡρ.1273 **κενταυροπληθῆ πόλεμον.**

κένταυρος (ὁ) π. Ὁμ. ὁ μετέχων τῆς ἀγρίας φυλῆς τῆς κατοικούσης μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης, ἐξολοθρευθείσης δὲ ἔν τινι πολέμῳ πρὸς τοὺς γείτονας Λαπίθας : Ἰλ.Λ 832 **Χείρων . . δικαιότατος Κενταύρων,** Ὀδ.Φ 295 **οἶνος καὶ Κένταυρον, ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα, ἄασ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο, ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ',** Ἡσίοδ.Α 84 **Κένταυροι δ' . . ἐναντίοι ἠγερέθοντο,** Βατρ.141· **2)** διφυὲς μυθικὸν τέρας, κατὰ τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος ἄνθρωπος, κατὰ δὲ τὸ κάτω ἵππος : Πινδ.Π 2,44 **Κένταυρος ὃς ἵπποισιν Μαγνητίδεσσιν ἐμίγνυτ',** Ἀριστλ.Ἐνυπν.461b, 20,Διόδ.Σ 4,70 **τοὺς δὲ Κενταύρους τινὲς μὲν φασιν ἐν τῷ Πηλίῳ τραφῆναι ὑπὸ νυμφῶν, ἀνδρωθέντας δὲ καὶ μιγέντας ἵπποις θηλείαις·** **3)** ὁ παιδεραστής (ἐκ τῆς ἐντόνου σαρκικῆς διαθέσεως τῆς ἀποδιδομένης εἰς τοὺς Κενταύρους)· Ἡσ. «Κένταυροι .. καὶ οἱ παιδερασταί»· **4)** **κένταυρος** τὰ αἰδοῖα : Θεόπομπ.Κωμ.89· **5)** κ. νεώτ. ἀστερισμός τις τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου : Εὔδοξ.π.Ἵππαρχ.Ι,2,20.

κενταυροφόνος (ὁ) μτγν. ὁ φονεὺς τῶν Κενταύρων : Θεόκρ.17,20 **ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα κενταυροφόνοιο ἵδρυται.**

κεντήκλα (ἡ) μσν. κ. **κεντούκλα** τὸ πίλημα, κετσές : Πρόδρ.Ι,802 **προκύψατε, βηλαρικὰς ἐπάρετε κεντήκλας.**

κέντημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεντῶ βλ.λ., κέντησις, πληγὴ δι' αἰχμηροῦ ὀργάνου : Αἰσχ.ἀπ.169· **2)** κ. μτφ. τιμωρία, ποινή· Ἡσ.· **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁμ. μτφ. παρακίνησις, προτροπή· **4)** ἡ αἰχμὴ ὅπλου· Πολύβ.2,33,5 **διὰ τὰ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν·** **5)** στίξις, διάστιξις : Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ. 46,22,4· **6)** νεώτ. κ. δημ. ἡ διαποίκιλσις ὑφάσματος διὰ βελόνης καὶ νήματος, ξόμπλιασμα : Κρυστ.133 **τὸ κέντημα τοῦ μαντηλιοῦ** (τίτλος ποιήματος)· || αὐτὸ τὸ διαποικιλλόμενον ὕφασμα, ἐργόχειρον : αὐτ.94,4 **νησιωτοπούλα κάθεται . . μὲ κέντημα στὰ χέρια της.**

κεντηματιά (ἡ) δημ. κέντησις, νύξις· || βελονιὰ τοῦ κεντήματος βλ.λ.61.

κεντηναρία (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἀξίωμα τοῦ κεντηναρίου βλ.λ.

κεντηνάριος (ὁ) (λατ. centenarius) Ἐπιγρ. κ.μσν. ἀξιωματοῦχος λαμβάνων μισθὸν 100.000 σηστερτίων : Ἐπιγρ.· **2)** ταμίας, εἰσπράκτωρ ἐπὶ ὡρισμένων φόρων.

κεντηνάρι(ο)ν (τὸ) μτγν. κ. δημ. μέτρον βάρους ἑκατὸν λιτρῶν : Διοκλητ.Ἔδικτ.18,5, Μέν.Πρ. 150D, Πρόδρ.2,115 **τὸ πῶς πουλιέται τὸ τυρίν, τί ἔχει τὸ κεντηνάριν.**

κεντησιά (ἡ) δημ. ἡ κέντησις· **2)** κ. μτφ. παρόρμησις, παρακίνησις· **3)** ὁμ. μτφ. νύξις περὶ δυσαρέστων πραγμάτων, πείραγμα.

κέντησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεντῶ, ἡ κεντιά : Ἀριστλ.Πνεύμ.484a, 34· **2)** Ἐπιγρ. εἰδ. τὸ μωσαϊκὸν ψηφοθέτημα : **[ἡ] πᾶσα κέντησις καὶ ζωγράφησις ἐπὶ Γανυμήδους διοικητοῦ·** **3)** νεώτ. τὸ κέντημα, ποίκιλμα.

κεντήστρα (ἡ) δημ. γυνή, κατ' ἐπάγγελμα συνήθως, ἀσχολουμένη μὲ τὴν χειροτεχνίαν τοῦ κεντήματος : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.ΙΙ **δὲν ὑπῆρχε πιὸ ἄξια κεντήστρα στὸν τόπο της.**

κεντητήριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ τις κεντεῖ, τὸ κέντρον, ἡ βελόνη, περόνη· Σουΐδ. «στιγεύς» : Γαλ.19,134,Λουκ.Κατάπλ.20 **τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει καὶ τὸ κεντητήριον;**

κεντητής (ὁ) (κεντῶ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. νεώτ. **κεντήτρια,** δημ. **κεντήτρα** κ. **-ήστρα** εἰδ. μτγν. τεχνίτης κατασκευαστὴς μωσαϊκῶν ψηφιδωτῶν : Διοκλ.Ἔδικτ.7,6· **2)** μσν. ὁ διὰ κέντρου νύσσων, τρυπῶν : Τζέτζ.9,467 **κένταυρον ἐπιθέτως δὲ καλούμενον . . οὐχ ὡς τῶν ταύρων κεντητὴν· κεντόταυρον ἐχρῆν γάρ·** **3)** νεώτ. κ. δημ., θηλ. **-ήτρια,** δημ. **-ήτρα** κ. **-ήστρα** ὁ ἀσκῶν τὴν τέχνην τοῦ ποικιλμοῦ, τοῦ κεντήματος ὑφασμάτων, ραφιδευτὴς βλ.λ.2), ποικιλτής : **οἱ κεντηταὶ ἱερῶν ἀμφίων, - οἱ κεντῆστρες μαξιλαριῶν·** || γενικώτ. κτ. θηλ. ὁ εἰδήμων τῆς ποικιλτικῆς τέχνης, ὁ μετ' εἰδημοσύνης οὐχὶ ἐπαγγελματικῶς εἰς ταύτην ἀσχολούμενος : **κεντήτριαι τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μητροπόλεως ἦσαν πολλαὶ κόραι τῆς ἀριστοκρατίας, - ἡ κόρη μου εἶναι πολὺ ἄξια κεντήστρα·** **4)** δημ. μτφ. τὸ θηλ. **κεντήτρα** ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα τὸ ἐλάττωμα, τὴν κακὴν ἱκανότητα τοῦ προσβάλλειν, ἐρεθίζειν, παροργίζειν τοὺς ἄλλους διὰ δηκτικῶν λόγων κ. ἰδ. ὑπαινιγμῶν· πρβλ. περιγελάστρα, τσούχτρα.

κεντητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κεντῶν, νυκτικός : Θεόφρ.Φl 3,9,6 **ὀξύτερα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τοῦ ἄρρενος τὰ φύλλα·** **2)** νεώτ. κ. μτφ. : Καλλιγ.Θάν.Βλ.30 **ὅτι εἶμαι λίαν εὐτράπελος καὶ κεντητικός, ὡς οἶστρος βουτύπος·** **3)** τὸ θηλ. **ἡ κεντητική** ὡς ούσ. ἡ τέχνη τῆς διὰ κεντημάτων διακοσμήσεως ὑφασμάτων.

κεντητός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κεντημένος, στολισμένος μὲ κεντήματα, πεποικιλμένος : Ἐπίκτ.Ἐγχ.39 **κεντητὸν ὑπόδημα, - μαντήλι κεντητό, - φόρεμα κεντητό·** **2)** ὁ διὰ κεντήματος ἡρμοσμένος : **λουλούδια κεντητὰ στὸ μαξιλάρι.**

κεντία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **φοινικοειδῶν.**

κεντιά (ἡ) δημ. κέντησις· **2)** ὀξὺς πόνος ἀπὸ νύγματος, ὑπὸ τσίμπημα· **3)** μτφ. ὀχληρός, δυσάρεστος ὑπαινιγμός, πείραγμα.

κεντίδι (τὸ) δημ. κεντητὸν ποίκιλμα : Κρυστ. 166,30 **τ' ὡριόπλουμο κεντίδι τῆς ποδιᾶς σου.**

κεντίζω δημ. κεντῶ βλ.λ.

κέντινος (ὁ) πάπ. ὁ ποικίλος τὴν χροιὰν τοῦ τριχώματος, παρδαλός, μπάλιος, ἐπὶ ζώων (πιθ.) : **τὸν κέντινον πεπράκομεν καὶ ἠγοράσαμεν τὸν μικρὸν μελανὸν τὸν ἐν τῷ στάβλῳ.**

κέντισμα-ατος (τὸ) (κεντῶ) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ κέντρου ἢ δι' ὀξέος αἰχμηροῦ ὀργάνου νύξις : **τὸ κέντισμα ἀπὸ βελόνην κάποτε φλογίζει τὸ δέρμα, - τὸ κέντισμα τοῦ κουνουπιοῦ - τ' ἀγκαθιοῦ·** **2)** δημ. τὸ κέντημα βλ.λ., ὁ ποικιλμὸς ὑφάσματος : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.102,137 **πλουμίδια καὶ κεντίσματα κι ἀπ' ὅ,τι θέλει ὁ νοῦς σου.**

κεντιστός-ή-ό δημ. κεντητὸς βλ.λ.

κεντορίων-ωνος (ὁ) Ἐπιγρ. ἄ. κεντυρίων βλ.λ.

κεντσύγκουλος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πριμουλοειδῶν.**

κεντούκλα (ἡ) μσν. κ. δημ. κεντήκλα βλ.λ.· **2)** δημ. τὸ φυτὸν ἀστράγαλος ὁ κρατικός.

κέντουκλον (τὸ) μσν. κεντήκλα βλ.λ.

κεντουρία (ἡ) (λατ. centuria) μσν. λόχος ἑκατὸν στρατιωτῶν.

κεντουρίων-ωνος (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἑκατόνταρχος, κεντυρίων : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,9.

κέντουρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀναρριχητικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **δρυκολαπτιδῶν.**

κεντραδενία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **μελαστοματωδῶν.**

κεντράδι (τὸ) δημ. τὸ ἐμβόλιον δένδρου, ἔνθεμα, μπόλι.

κέντρανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βαλεριανωδῶν.**

κέντραρχος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν **περκιδῶν.**

κεντρήεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ φέρων κέντρον, κεντρωτός, ἀκανθωτός : Νίκ.Ἀλεξ.142.

κεντρηνεκής-οῦς-ές ὁ διὰ κέντρου κεντώμενος, παροτρυνόμενος πρὸς τὸ τρέχειν : Ἰλ.Ε 752 **κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.**

κεντρί (τὸ) δημ. κέντρον, ἀκίς, **τὸ δι' οὗ κεντᾷ τις : τὸ κεντρὶ τῆς μέλισσας - τῆς σφήκας·** **2)** κ. μτφ. ἡ ὑπόμνησις ὀχληρῶν, δυσαρέστων πραγμάτων, πείραγμα· **3)** μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐρεθίζειν, παροργίζειν τοὺς ἄλλους : **κακὸ κεντρὶ εἶναι ὁ φίλος σου.**

κεντριάδαι (οἱ) θρησκευτικοὶ ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Διιπολείων : Πορφ.Ἀποχ.2,30 **καὶ γένη τῶν ταῦτα δρώντων ἐστὶ νῦν.. οἱ δ' ἀπὸ τοῦ περιελάσαντος κεντριάδαι.**

κεντριδώνω δημ. κεντρίζω, κεντρώνω : παροιμ. ἐν Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ.186 **ἂν εἶσαι μέλισσας παιδί, κεντρίδωνε καὶ μὴ μιλᾷς** (ἐὰν ἔχῃς φρόνησιν, ἐπιτέλει τὰ ἔργα σου ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἄλλων).

κεντρίζω κ. νεώτ. κ. δημ. νύσσω διὰ τοῦ κέντρου, κεντῶ, διὰ τοῦ κέντρου νύσσων ἀναγκάζω τινὰ νὰ προχωρῇ : Ξεν.Ἱππ.11,6 **κεντρίζω τὸν ἵππον·** **2)** μτφ. παρακινῶ, ἐξάπτω, παροτρύνω : Ξεν.Συμπ.8,24 **ἔρως κεντρίζει εἰς ἔρωτα,** Πλούτ. Ἠθ.84C **ἔπαινος ἀρετῆς διάπυρος . . μὴ νύττων μηδὲ κεντρίζων, - τοῦ ἐκέντρισε τὸν ζῆλον - τὴν φιλομάθειαν·** κ. παθ. : Ξεν.ΚΠ 8,7,12 **κεντρίζεσθαι ὑπὸ φιλονικίας, - κεντρίζεται ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας·** **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, δένδρων, ἐγκεντρίζω, ἐμβολιάζω, κεντρώνω, μπολιάζω : Βασ.16,1,7 **κεντρίζει τὰ δένδρα.**

κεντρικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον, εἰς κύριον σημεῖον : Βέττ.Βάλ.134, 26, **- κεντρικὴ Εὐρώπη, - κεντρικὴ Ἀσία·** **2)** νεώτ. κ. δημ. ὁ εὑρισκόμενος εἰς θέσιν πολυσύχναστον, ἀντιθ. ἀπόκεντρος, ἀπόμερος : **κεντρικὸ σπίτι·** **3)** νεώτ. ὁ χρησιμεύων ὡς κέντρον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁρμῶνται ἢ καὶ ἐξαρτῶνται ἄλλα ὁμοειδῆ : **κεντρικὸν ταχυδρομεῖον, - κεντρικὸς σωλὴν ὑδρεύσεως, - κεντρικὸς σταθμός·** ‖ νεώτ. κ. δημ. μτφ. **κεντρικὴ ἰδέα** ἀρχική, πρωτεύουσα ἰδέα ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται αἱ ἐπὶ μέρους.

κεντρικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κεντρικοῦ βλ.λ. : **ἡ κεντρικότης τῆς θέσεως ὑπεβοήθησε πολὺ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιχειρήσεως.**

κεντρῖναι (αἱ) νεώτ. μικροβιολ. οὐσίαι **εὑρισκόμεναι** ἐντὸς τῶν χυμῶν τοῦ ὀργανισμοῦ **καὶ παρακινοῦσαι** τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια εἰς μικροβιοφαγίαν.

κεντρίνης (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος γαλεοῦ ἔχοντος κέντρον παρὰ τῇ πρώτῃ λοφιᾷ : Ἀριστλ.ἀπ.310, Ὀππ.Ἀλ.1,378· **2)** εἶδος φηνός : Θεόφρ.Φl 17,255· **3)** ἡ κεντρίς : Αἰλ.ΖΙ 9,11,Σχόλ.Νίκ.Θηρ.334· **4)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τοῦ ἀθροίσματος τῶν χονδροπτερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν **σπινακιδῶν.**

κεντρῖνος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. κ. **κεντρίνης** βλ.λ.

κέντριον (τὸ) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, κέντιον βλ.λ. : Γαλ.13,407· **2)** τὸ βούκεντρον· Σουΐδ. «τὸ βουκέντριον».

κεντρίον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **κεντρί** ὑποκ. τοῦ κέντρον, μικρὸν κέντρον : Φιλῆς 28,25 **τοῖς τῶν φιλέργων** (μελισσῶν) **ἐκτριβῆναι κεντρίοις·** **2)** τὸ διὰ τῶν πτερνιστήρων κεντούμενον μέρος τοῦ ἵππου : Ἱππιατρ.· **3)** μτφ. πᾶν τὸ διεγεῖρον, ἐρεθίζον πάθος τι, κέντρον : Πρόδρ.77 **τὰ πικρὰ τῶν ἐρώτων κεντρία.**

κεντρίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δηλητηριώδης ὄφις τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα προκαλεῖ ἔντονον δίψαν, ἄ. διψάς : Αἰλ.ΖΙ 6,51· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν κεντροφόρων τῆς οἰκογ. τῶν **μελισσιδῶν.**

κεντρίσκος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος ἰχθύος : Θεόφρ. ἀπ.171,9 (διόρθ. Schneid. **κεστρινίσκος**)· ‖ νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογεν. τῶν **κεντρισκιδῶν.**

κεντρισμός (ὁ) γλωσσ. κ. μσν. **τὸ κεντρίζειν** βλ.λ., κέντρισμα : Εὐστ.176,60 **κεντρισθεὶς εἶχε διεκπεσεῖν ἀβλαβής· εἶχε δὲ καὶ τὸν κεντρισμὸν πάντη διεκφυγεῖν·** **2)** μτφ. παρότρυνσις : Γλωσσ.

κεντρίτης (ὁ) πάπ. ὁ ἀκανθώδης, ὁ ἀκανθωτός : Πάπ. **κάλαμος κεντρίτης.**

κεντρῖτις-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ μέρος ἵππου καθ' ὃ γίνεται παροκέντησις δι' ὕδρωπα : Ἱππιατρ.38· **2)** πάπ. **κεντρῖτις βοτάνη** μαγικὴ βοτάνη : Πάπ.

κεντροβαρής-οῦς-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ βαρύνων πρὸς τὸ κέντρον τοῦ βάρους : Νικ.Χων.781) **σῶμα κεντροβαρὲς χαμαιριφές, - δύναμις κεντροβαρὴς** (διευθυνομένη πρὸς τὸ κέντρον βάρους τινός).

κεντροβαρικά (τὰ) μτγν. κ. νεώτ. ὡς ούσ. τίτλος πραγματείας τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος, ἀναφερομένης εἰς προ-

βλήματα σχετικὰ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο : Σιμπλίκ. Οὐρ.543,30.

κεντροβαρική (ἡ) ὡς οὐσ. ἡ θεωρία τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος : Ἀν.Ὀξ.3,168 **μηχανικήν, ὀπτικήν, κατοπτρικήν, μετρικήν, κεντροβαρικήν.**

κεντροβριθής-οῦς-ές μσν. ὁ πρὸς τὸ κέντρον ὑπὸ βάρους πιεζόμενος : Γερμ.Α 248 **ὁ κεντροβριθὴς καὶ κατώρροπος.**

κεντρογένεσις (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ ἀπὸ κεντρικοῦ τινος, ἀρχεγόνου τύπου ἐξέλιξις ζωϊκῶν τινων καὶ φυτικῶν ὀργανισμῶν.

κεντροδήκτης (ὁ) [κέντρον-δάκνω] μσν. ὁ κατὰ τὴν δῆξιν ἀφιέμενος τὸ κέντρον ἐπὶ τοῦ δακνομένου σώματος : Φιλῆς 2,302 **κεντροδήκτης σκορπίος.**

κεντροδήλητος-ον [κέντρον - δηλέομαι] ὁ διὰ τοῦ κέντρου βλάπτων, βασανίζων : Αἰσχ.Ἱκ.563 **ὀδύναις κεντροδαλήτοις** (διόρθ. - **δαλήτισι**).

κεντροδορίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν **δοριδῶν.**

κεντροειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς τὸ κέντρον, ὁ ἔχων σχῆμα κέντρου : Πλωτῖν.6,8,18.

κεντροθεσία (ἡ) μτγν. τὸ κατὰ πλάσμα θέτειν τὰ οὐράνια σώματα, τοὺς ἀστέρας κατὰ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος : Βέττ.Βάλ.226,33.

κεντρόκερκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **φασιανιδῶν.**

κεντρόκομος-ον μσν. ὁ ἔχων ὡς κόμην κέντρα : Μιχ.Ἀκομ.2,385 **κεντρόκομος ἄκανθα.**

κεντροκόρωνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἑρμελλιδῶν.**

κεντρολεκιθικός-ή-όν νεώτ. βιολ. ἐπὶ ᾠῶν, ὁ ἔχων τὴν θρεπτικὴν λέκιθον εἰς τὸ κέντρον.

κεντρολεπιδώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια μονοκοτυληδόνων.

κεντρόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας τοῦ μολύβδου καὶ μαγγανίου, κρυσταλλούμενον κατὰ τὸ ρομβικὸν σύστημα εἰς μικροὺς ἀλαμπεῖς πρισματικοὺς κρυστάλλους.

κεντρολόβιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **χεδροπῶν.**

κεντρόλοφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογεν. τῶν **σκομβριδῶν.**

κεντρομανής-οῦς-ές ὁ ὑπὸ τοῦ κέντρου μαινόμενος : ΑΠ 13,18 **κεντρομανῆ παῖδα·** 2) μτφ. **κεντρομανὲς ἄγκιστρον** ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φιλοῦντος ἐρωτικῶς, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἑλκύῃ τὸν ἐρώμενον ὡς τὸ ἄγκιστρον τὴν ἄγραν : ΑΠ 5, 247 **κεντρομανὲς δ' ἄγκιστρον ἔφυ στόμα.**

κεντρομόλος-ον νεώτ. φυσ. κ. **κεντρόμολος** ὁ τείνων, ὁ φερόμενος πρὸς τὸ κέντρον, ἀντίθ. φυγόκεντρος, κεντρόφυξ : **κεντρομόλος δύναμις - ἕλξις - κίνησις·** ‖ εἰδ. ἐν τῇ φυσιολ. **κεντρομόλοι ὁδοὶ** νευρικαὶ ἶνες μεταβιβάζουσαι διεγέρσεις ἐκ τῆς περιφερείας πρὸς τὸν ἐγκέφαλον.

κεντρομυρσίνη (ἡ) μτγν. ἡ ἀγρία μυρσίνη, ὀξυμυρσίνη : Θεόφρ.Φ! 3,17,4, Γεωπ.10,3,7.

κέντρο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' οὗ κεντεῖ τις, ὀξὺ ἄκρον, ὀξεῖα αἰχμή, κεντρί· εἰδ. τὸ δι' οὗ κεντῶνται τὰ ὑποζύγια πρὸς παρόρμησιν: Ἰλ.Ψ 387 (ἵπποι) **ἄνευ κέντροιο θέοντες,** αὐτ.430, Αἰσχ.Εὐμ.157 **ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου μεσολαβεῖ κέντρῳ,** Σοφ.ΟΤ 809 **διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο,** Ἀριστφ.Νεφ.1297, Ξεν.ΚΠ 7,1,29 **οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλ' ἰσχυρῶς ἐξαιμάττων τῷ κέντρῳ·** ‖ μεθ' Ὅμ. κ. βούκεντρον (π. Ὅμ. βουπλῆξ), χρησιμεῦον κ. ὡς βασανιστήριον ὄργανον : Πλάτ.Νόμ.777Α **κέντροις καὶ μάστιξιν,** Λογγῖν.2,2· ‖ μτφ. ὡς σύμβολον ἐξουσίας : Σοφ. ἀπ.683 **λαβὼν . . χερσὶν κέντρα κηδεύει πόλιν·** ‖ ὁμ.μτφ. παρακίνησις, παρόρμησις : Πίνδ.ἀπ.124, 4,Αἰσχ.Πρ.691 **δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα, λύματα, δείματα κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἀμφάκει,** αὐτ.Εὐμ.427, Εὐρ.Ἱππ.39 **στένουσα κἀκπεπληγμένη κέντροις ἔρωτος ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται,** Πλάτ.Πολ. 573Α **πόθου κέντρον,** Πλούτ.Λυκ.21 **κέντρον . . ἐγερτικὸν θυμοῦ·** 2) εἰδ. τὸ αἰχμηρὸν ὄργανον δι' οὗ νύσσουσι, κεντῶσι ζῷά τινα, τὸ κεντρί : Ἀριστφ.Σφ.407 **κέντρον ἐντέτατ' ὀξύ,** αὐτ.225, Ἀριστλ.ΖΜ 863a,8 **ὅσα δ' ὀπισθόκεντρά ἐστι διὰ τὸ θυμὸν ἔχειν ὅπλον ἔχει τὸ κέντρον,** Γεωπ.14,7,7· ‖ κ. μτφ. ἐπὶ πράξεων, ἀνθρωπίνων ἐκδηλώσεων φερουσῶν ψυχικὴν ὀδύνην : Εὐρ.Ἱκ. 242 **οἱ δ' οὐκ ἔχοντες . . εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακά,** Δημ.786· ‖ ὁμ. μτφ. ἐπὶ τῆς ζωηρᾶς, λίαν ἐντόνου ἐντυπώσεως : Εὐπ.94,7 **κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις** (περὶ τοῦ Περικλέους), Πλάτ.Φαιδ.91C **ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν** (περὶ τοῦ Σωκράτους)· 3) πᾶν τὸ κεντοῦν, τὸ νύσσον· ὡς λ χ. ὄργανον κολαστήριον αἰχμηρόν : Ἡρ.3,130 **ἐκέλευσε μάστιγάς τε καὶ κέντρα παραφέρειν ἐς τὸ μέσον·** κ. μτφ. τὸ δι' οὗ πλήσσει τις, βασανίζει : Σοφ.Τρ. 840 **μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' ἐπιζέσαντα,** ΚΔΚορ.Ι,15,55 **ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον ;·** ‖ περόνη : Σοφ.ΟΤ 1318 **οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν** (περὶ τῶν περονῶν, δι' ὧν ὁ Οἰδίπους ἐτυφλώθη)· ‖ αἰχμὴ ἀκοντίου : Πολύβ.6,22,4 **τὸ δὲ τῶν γρόσφων βέλος ἔχει . . τὸ . . κέντρον σπιθαμιαῖον·** ‖ ἡ ἀκμὴ στρόμβου : Πλάτ.Πολ.436D· ‖ τὸ πλῆκτρον ἀλέκτορος : Γεωπ.14,7,17· ‖ τὸ κέντρον ἀκανθοχοίρου : Αἰλ.ΖΙ 12,26· ‖ ἡ πόσθη : Σωτ.Ι **εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς·** ‖ ἧλος, γόμφος : Παυσ.10,16,1· ‖ φρ. παροιμ. **πρὸς τὸ κέντρον λακτίζειν** ματαίως ἀνθίστασθαι, ματαιοπονεῖν : Πίνδ.Π 2,95 **ποτὶ κέντρον δὲ τοι λακτιζέμεν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος,** Αἰσχ.Ἀγ.1624 **πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παίσας μογῇς,** ΚΔ Πράξ.26,14 **Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις ; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν·** 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ γεωμ. σημεῖον κείμενον εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ πάντων τῶν σημείων γραμμῆς ἢ ἐπιφανείας καμπύλης : Πλάτ.Τίμ.54Ε **τὰς διαμέτρους καὶ τὰς βραχείας πλευρὰς ἐς ταὐτὸν ὡς κέντρον ἐρεισάντων,** Τίμ.Λοκρ.100Ε **τὸ γὰρ κέντρον τῆς σφαίρας,** Ἀριστλ.ΑΠρ.41b,15, Πλούτ.Ρωμ.11 **ὥσπερ κύκλον κέντρῳ περιέγραφαν τὴν πόλιν,** Πτολ.Τετρ. 52 **τὸ κέντρον τῆς γῆς, - κέντρον κανονικοῦ πολυγώνου εἶναι τὸ κέντρον τοῦ εἰς αὐτὸ ἐγγεγραμμένου ἢ περὶ αὐτὸ περιγεγραμμένου κύκλου·** ‖ εἰδ. κ. ἐν τῇ ἀστρον. τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς ἐκλειπτικῆς : Πτολ. Τετρ. 74,Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.5,12· 5) μτγν. κ. νεώτ. μηχαν. **κέντρον βάρους** ἡ μάζης τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἐφαρμόζεται ἡ συνισταμένη τῶν βαρῶν τῶν ὑλικῶν στοιχείων ἐξ ὧν ἀποτελεῖται σῶμά τι : Ἀρχιμ.Ἰσορρ.Ι· 6) νεώτ. κ. δημ. τὸ κύριον σημεῖον, ἡ κυρία ἕδρα εἰς ἣν συγκεντροῦται ἐνέργεια, ἐκδήλωσίς τις : **αἱ Ἀθῆναι ὑπῆρξαν κατὰ τὴν κλασσικὴν τὸ πνευματικὸν κέντρον τῆς Ἑλλάδος, - διοικητικὸν - ναυτιλιακὸν - καλλιτεχνικὸν κέντρον·** 7) τόπος δημοσίας συγκεντρώσεως πρὸς ψυχαγωγίαν : **δὲν συχνάζει εἰς τὰ κέντρα,** Καβάφ.Ἀπ' τὲς Ἐννιὰ 13 **κέντρα γεμάτα κίνηση ποὺ τέλεψαν | καὶ θέατρα καὶ καφενεῖα ποὺ ἦταν μιὰ φορά.**

κεντροπαγής-οῦς-ές δ.γρ. ἀντὶ κεντρομανής.

κεντροποιός (ὁ) ἀρχ. λεξ. ὁ κέντρα, βούκεντρα ποιῶν : Ἡσ. ἐν λ. κεντροτύπος.

κεντροπρίστης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογεν. τῶν **περκιδῶν.**

κεντρόπτιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **ἐφημεριδῶν.**

κεντροπώγων-ονος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κωδωνωδῶν**.
κεντρόπωμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν **περκιδῶν**.
κέντρος (ὁ) δημ. ὀνομ. εἰδῶν τινῶν τοῦ φυτοῦ ἄρκευθος, οἷον **ἄρκευθος ἡ μακρόκαρπος, ἄρκευθος ἡ ὀξύκεδρος** (ἄ. κέδρος, ἀγριόκεδρο), κ. **ἄρκευθος ἡ ὡραιοανθής**.
κεντρασκελίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **χρυσομηλιδῶν**.
κεντρόσπερμα (τὸ) νεώτ. βοταν. τάξις δικοτυληδόνων ποωδῶν φυτῶν, μὲ ἄνθη φέροντα ἁπλοῦν ἢ διπλοῦν περιάνθιον, μονογενῆ ἢ ἑρμαφρόδιτα.
κεντροστέφανος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θαλασσίων ἐχινοδέρμων τῆς οἰκογ. τῶν **διαδηματιδῶν**.
κεντρόστομον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος θαλασσοβίων σκωλήκων τῆς οἰκογ. τῶν **λεπτοπλανιδῶν**.
κεντρόσφαιρα (ἡ) νεώτ. γεωλ. ὁ ἐσώτατος πυρὴν τῆς γῆς, ὁ κατὰ τὰς ἐπικρατούσας ἐκδοχὰς ἀποτελούμενος ἐξ αὐτοφυῶν μετάλλων, κυρίως δ' ἐκ νικελίου καὶ σιδήρου, ἄ. βορύσφαιρα.
κεντρόσωμα (τὸ) νεώτ. βιολ. κ.-**σωμον** κ. -**άτιον** κοκκοειδὲς σωμάτιον εὑρισκόμενον ἐντὸς τοῦ πρωτοπλάσματος παρὰ τὸν πυρῆνα τοῦ κυττάρου.
κεντρότομος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **φηλαφιδῶν**.
κεντροτυπής-οῦς-ές ὁ τυπτόμενος διὰ κέντρου: ΑΠ **κεντροτυπεῖς πώλους**.
κεντρότυπος (ὁ) μτγν. μαστιγίας: ΕΜ 503,47, Γρηγ.Ναζ.5,456 **τὸ κεντρότυπον ἀνθρώπιον τόδε**.
κεντροτύπος-ον μτγν. ὁ κτυπῶν διὰ κέντρου: Σχόλ.'Αριστ.Νεφ.449' ‖ 'Ησ. «κεντροτύπος· μοχθηρός, φαῦλος· ἢ κεντροποιός, πανοῦργος».
κεντροφόρος μτγν. ὁ φέρων κέντρον, κεντρί: 'Ησ. ἐν λ. τενθρηδὼν **ζῷον τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων**· **2)** τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **κεντροφόρος ὁ κεντρίνης** βλ.λ.): 'Οππ.'Αλ.4,244· **3)** ὁ ἀποτελῶν τὸ κέντρον τῆς οἰκουμένης: Πορφ.π.Εὐσ. Εὐαγγ.Προπ.3,11.
κεντρόφυξ-υγος (ὁ,ἡ) νεώτ. φυσ. ὁ φεύγων τὸ κέντρον, ὁ τείνων εἰς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ κέντρου, ἄ. φυγόκεντρος, ἀντίθ. κεντρομόλος: **κεντρόφυξ δύναμις**· ‖ ἐν τῇ φυσιολ. **κεντρόφυγες ὁδοὶ** αἱ ἀρτηρίαι αἱ ἀγόμεναι ἀπὸ τοῦ κυκλοφοριακοῦ κέντρου πρὸς τὰ διάφορα ὄργανα.
κεντρύλλιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κέντρον βλ.λ.· ‖ εἰδ. ἐν τῇ ἀνατομ. τὸ κυτταρικὸν κέντρον περὶ ὃ ἀθροίζονται ἀκτινηδὸν τὰ μόρια τοῦ πρωτοπλάσματος τῶν ἀποτόκων κυττάρων· **2)** ἐν τῇ βοταν. (κατὰ Μηλιαράκην) ἡ εἰδικὴ κεντρικὴ σφαῖρα, ἡ εἰς μερικοὺς μύκητας ἀπαντῶσα, ἀποτελουμένη δὲ ἐκ δραστικοῦ κυτοπλάσματος, μὴ ἐγκλείοντος, ὡς αἱ συνήθεις **κεντρικαὶ σφαῖραι**, μικρὸν σωμάτιον σφαιρικόν.
κεντρῶ-όω, δημ. κεντρώνω ἐφοδιάζω μὲ κέντρον· κ. παθ. εἶμαι ἐφωδιασμένος, ὡπλισμένος διὰ κέντρου: Πλάτ.Πολ.552D **ἐκ δὲ τῶν κεκεντρωμένων πάντες ὅσοι κέκληνται κακοῦργοι**· **2)** πλήττω διὰ τοῦ κέντρου: 'Ηρ.3,16 **καὶ τὰς τρίχας ἀποτίλλειν καὶ κεντροῦν**· ‖ κ. μτφ. παρακινῶ εἴς τι: 'Αριστείδ.Λόγ.50(26),26 **κεκεντρωμένος εἰς λόγους**· **3)** δημ. ἐπὶ τῶν ἐντόμων, νύττω διὰ τοῦ κέντρου, κεντρίζω: **μὲ κέντρωσε μιὰ μέλισσα**, παροιμ. **ἂν εἶσαι μέλισσας παιδί, κέντρωσε καὶ μὴ λαλῇς** (ἐπὶ τῶν κρυφίως ἐνεργούντων)· **4)** νεώτ. ἐπὶ δένδρων, ἐγκεντρίζω, ἐμβολιάζω, φελλιάζω: **τὴν ἐκέντρωσε ἀχλαδιά**· **5)** κ. παθ. ἐπὶ ἀστρολ., κατέχω ἓν τῶν τεσσάρων κυρίων σημείων τοῦ ὁρίζοντος: Πτολ.Τετράβ.153· **6)** νεώτ. ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, κατέχω τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ, μεσουρανῶ: **ἐκέντρωσε ὁ ἥλιος**.
κεντρώδης-ους-ες μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὀξύς, ἀκανθώδης: 'Αέτ.6,24 **λάπαθον κεντρῶδες**, Σχόλ. Πινδ.Π 1,54 **ἔδαφος κεντρῶδες**· ‖ ἐπὶ τοῦ χοροῦ: Σχόλ.'Αριστφ.Σφ.224· ‖ κ.μτφ.: ΚΜανασσ. **τὸ μοχθηρὸν τῆς κεντρώδους ἀδικίας**.
κέντρωμα-ατος νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεντρῶ ἢ κεντρώνω βλ.λ., ἡ διὰ τοῦ κέντρου νύξις, τὸ κέντημα: **ἔχει πληγιάσει τὸ χέρι του ἀπὸ κέντρωμα μέλισσας**· **2)** εἰδ. ἐγκεντρισμός, ἐμβολιασμός, φέλλιασμα.
κεντρωμάδα (ἡ) δημ. τὸ κέντρωμα βλ.λ.2), ὁ ἐμβολιασμὸς δένδρου· **2)** τὸ ἐγκεντριζόμενον μέρος τοῦ δένδρου: Λασκαρ.Μυστ.64 **χαλοῦνε τὰ κεντριὰ εἰς τὰς κεντρωμάδες**.
κέντρων-ωνος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ φέρων τὰ σημεῖα ἢ στίγματα τοῦ κέντρου, ἄνθρωπος τεθεὶς εἰς βασανιστήρια: 'Αριστφ.Νεφ.450 **ἀλαζών, κέντρων, μιαρός**, Σοφ.ἀπ.329· **2)** ἔνδυμα συνερραμμένον ἐκ πολλῶν τεμαχίων, ῥάκος: Βίτ.55,4· ‖ ἐπίσαγμα ὄνου· Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.449 «κέντρον δὲ ἐστὶ τὸ ἐπιταττόμενον τοῖς ὄνοις ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συρραφὲν σακκίων· καὶ ἐπίσαγμα τῶν ὄνων»: Καλλιγ.Θάν.Βλ.272 **κλιντὴρ τοῦ ὁποίου τὸ κέλυφος ἦτο κέντρων** (ἐπίσαγμα ὄνου)· **3)** σύρραμμα ἐκ στίχων ληφθέντων ἐκ διαφόρων ποιητῶν: Εὐστ.1059,51 **τὴν δημηγορίαν ὁ ποιητὴς κέντρωνος δίκην ἀπὸ ἐννοιῶν ἀλλαχοῦ ῥηθεισῶν συνέρραφε κατὰ τὰ ὕστερον δηλαδὴ ὁμηρόκεντρα**· ‖ νεώτ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ συγγραφῶν κ. ἰδ. μελοδραμάτων ὧν ἡ μουσικὴ προέρχεται ἐκ συρραφῆς ἀποσπασμάτων ἄλλων γνωστῶν μουσικῶν τεμαχίων· **4)** νεώτ. γραμματολ. εἶδος λογοτεχνικὸν ἐν τῇ μτγν. ἑλλ. λαγοτεχνίᾳ· **5)** πάπ. καθαριστὴρ τῆς γραφίδος (πιθ.).
κεντρωνάριον (τὸ) πάπ. κιβώτιον διὰ κέντρωνας.
κεντρωνορράφος (ὁ) γλωσσ. ὁ ῥάπτων, συναρμόζων κέντρωνας, λατ. centonarius.
κεντρῷος-α-ον νεώτ. ὁ ἐν τῷ κέντρῳ περιοχῆς ἐκτάσεως τόπου τινὸς κείμενος: **κεντρῴα 'Αφρική**.
κέντρωσις-εως (ἡ) σχόλ. νύξις, κέντησις: Σχόλ Πίνδ.Π 1,54.
κεντρωτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ φέρων κέντρον κεντρί, ὁ διὰ κέντρου ὡπλισμένος: 'Αριστλ.Ζ 624b,16 **κεντρωτοὶ κηφῆνες**· **2)** ἐπὶ ὑποδημάτων, ὁ φέρων κέντρα, ἀκίδας, ἥλους ἐπὶ τοῦ καττύματος, ἀκιδωτός: Στράβ.11,5,6 **ὑποδούμενοι κεντρωτὰ ὠμοβόϊνα διὰ τὰς χιόνας καὶ κρυστάλλους**· ‖ κ. ἐπὶ δοκῶν, σανίδων: Πλούτ. 'Ηθ.200Β· **3)** ὀνομασία βόλου ἐν τῇ κυβείᾳ: Εὔβουλ.57,1· **4)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **μεμβρανιδῶν**.
κεντυρία (ἡ) μτγν., μσν. λόχος ἑκατὸν στρατιωτῶν, ἄ. κεντουρία βλ.λ.
κεντυρίων-ωνος (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ ἑκατόνταρχος, ἄ. κεντουρίων: ΚΔΜάρκ.15,44 **ὁ δὲ Πιλᾶτος . . προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα**.
κεντῶ-έω μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κεντάω**, μέλλ. **κεντήσω**, ἀόρ. **ἐκέντησα** κ. δωρ. **κέντᾶσα**, ἐπ. ἀπαρφ. **κένσαι**, παθ. μέλλ. **κεντηθήσομαι**, ἀόρ. **ἐκεντήθην**, παρακ. **κεκέντημαι**, διὰ τῶν πτερνιστήρων νύσσων, ἀγκυλώνων, ἀναγκάζω τινὰ νὰ προχωρήσῃ: 'Ιλ.Ψ 337 **ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον κένσαι ὁμοκλήσας**, 'Αριστφ.Νεφ.1300 **ἐπιαλῶ κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν σὲ τὸν σειροφόρον**, παροιμ. **κεντῶ τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν** (ἐπὶ ὁρμητικῆς σπουδῆς), 'Ερωτόκρ.2,1609 **καὶ τ' ἄλογα κεντοῦσι**, Κάλθ.24,2 **τὴν φοράδα κτύπα, κέντησον, φύγε**, Θεοτ.ΚΚατάδ.5 **πότε τὴν ἄφηνε γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ ἢ νὰ κεντήσῃ τὰ ζῶα**· **2)** ἐπὶ μελισσῶν καὶ σφηκῶν, κεντρίζω, κεντρώνω: 'Αριστφ.Σφ.226 **ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς**

ὀσφύος ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, Θεόκρ.19,1 ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα, - μὲ ἐκέντησε μιὰ σφήκα, παροιμ. κεντᾷ καὶ δὲ σδουρίζει (ἐπὶ τῶν ὑπούλως βλεπόντων)· ‖ ἐπὶ τῶν ἀκανθοχοίρων: Αἰλ.Ζ.12,16· 3) γεν. κεντῶ, πληγώνω, τυραννῶ, βασανίζω, μαχαιρώνω : Πίνδ.Π 1,55, Σοφ.'Αντ.1030 μηδ' ὀλωλότα κέντει, 'Επιγρ. τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν κέντησον, Εὐρ.Βάκχ.631 ἐκέντει.. αἰθέρ', ὡς σφάζων ἐμέ, Πλάτ.Γοργ.456D τύπτειν καὶ κεντεῖν· κ. παθ. : Θεόφρ.4,47 παιομένους καὶ κεντουμένους· ‖ μτφ. κ. παθ.: 'Αλκίφρ.3,4 λιμῷ κεντούμενος, Λιβάν.4,140,13 κεντοῦμαι τοῖς φληνάφοις· 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. διεγείρω, παροκινῶ, παροτρύνω εἴς τι, τὸν σκουντῶ, σπρώχνω : κεντῶ τὴν περιέργειαν, - νὰ τὸν κεντᾷς καμιὰ φορὰ νὰ μελετᾷ· 5) μτφ. δημ. ἐρεθίζω, στενοχωρῶ, πειράζω : μὴν τὸν κεντᾷς γιατὶ θυμώνει· 6) μσν., δημ. μτφ. μτβ. κ. ἀμτβ. καίω, κατακαίω, πιάνω φωτιά : 'Ερωτόκρ.1,1622 κι ὁποῦ δὲ σώσῃ γλήγορα σπίθα φωτιᾶς νὰ σβήσῃ δύνεται χῶρες καὶ χωριὰ καὶ δάση νὰ κεντήσῃ· 7) μσν., δημ. μτφ. κ. παθ. ἐπὶ ἀσθενείας κολλητικῆς, προσβάλλομαι, μὲ πιάνει : Γεωργιλ.Θαν.Ρ π.Κορ.''Ατ.2,189 καὶ ὡς τοὺς ἴδεν ἄτυχος πῶς ἦσαν κεντημένοι, γεμάτοι τὸ θανατικόν, καὶ λοιμαναγκαιωμένοι· 8) ὁμ. δημ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς πάθος, ἐπὶ πόνου, προξενῶ νυγμοὺς ὀδυνηρούς, σουβλιές : μὲ κεντᾷ τὸ στομάχι μου· 9) νεώτ. κ. δημ. ποικίλλω ὑφάσματα, διὰ βελόνης μετὰ νήματος, ἐκτελῶ ποικίλματα, ξόμπλια : ἐκέντησε μόνη τὴν προικά της· ‖ ὁμ. κ. παθ. : δ.τραγ. στὴ κεντημένη σου ποδιά, μωρ' βλάχα· 10) ρηματ. π. κεστός, ἄκεστος, κέντρον, κεντρίζω. 'Εκ ρίζ. κεντ—.

κεντών-ῶνος (ὁ) μσν. ἱμάτιον ἐκ παλαιῶν ρακῶν, πρβλ. κέντρων : Σουΐδ.

κεντωνάριον (τὸ) μσν. κεντὼν βλ.λ. : 'Αποφθέγμ.Πατέρων 296Α.

κεντώνιον (τὸ) μτγν. κ. μσν. κεντὼν βλ λ. : Νεῖλ.628Α, 'Αποφθέγμ.Πατέρων 412.

κέντωρ-ορος ὁ κεντῶν, ὁ ἡνίοχος : 'Ιλ.Δ 391 κέντορες ἵππων, ΑΠλ.4,358 τεθρίππων κέντορας ἀθλοφόρων· 2) ὡς ἐπίθ. ὁ κεντῶν, διατρυπῶν : Νόνν.Εὐαγγ.'Ιω.19,37 κέντορι λόγχῃ.

κενῶ-όω (κενός) κ. νεώτ., ἐπ. κεινόω, δημ. κενώνω, μέλλ. κενώσω, ἀόρ. ἐκένωσα, παρακ. κεκένωκα, μέλλ. παθ. κενωθήσομαι κ. μέσ. κενώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκενώθην, παθ. κεκένωμαι κ. Ἰων. κεκείνωμαι, κενόν τι ποιῶ, ἀδειάζω· ἀντίθ. πληρῶ : Αἰσχ.Πέρσ.718 θούριος Ξέρξης κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα, - ἡ ἀστυνομία ἐκένωσε βιαίως τὴν αἴθουσαν τῆς συνεδριάσεως· ‖ κ. μτ. γενικ. καθιστῶ κενὸν ἀπό τινος πράγματος : Αἰσχ. 'Ικ.660 ἀνδρῶν τάνδε πόλιν κενῶσαι (ἀντίθ. πληροῦν τινά τινος), Πλάτ.Συμπ.197C ἡμᾶς ἀλλοτριότητος κενοῖ· ‖ κ. παθ. γίνομαι, ἀφήνομαι κενός, ἄδειος : Σοφ.ΟΤ 29 ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον, Θουκ.2,76 καὶ ἱζάνοντος αἰεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον (εἰς τὸ μέρος τὸ συνεχῶς ἀφιέμενον κενόν),-ἐκενώθη ἡ δεξαμενή - τὸ δοχεῖον - ἡ οἰκία· ‖ κ. μτ. γενικ. : 'Εμπ.146 τούτων κεινώσεται.. αἰὼν (θὰ μείνῃ ἄνευ αὐτῶν), 'Ηρ.4,123 κεκεινωμένου τοῦ τείχεος πάντων (γυμνωθέντος ἀπὸ πάντων)· 2) καθιστῶ μέρος τι κενὸν ἀναχωρῶν ἐξ αὐτοῦ, ἐγκαταλείπω : Εὐρ.'Ανδρ.1138 βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν, - ἐπὶ τέλους ἐκένωσαν τὰ δωμάτιον (ἐγκατέλειψαν, ξενοικίασαν)· κ. παθ. : Θουκ.8,57 κενωθεισῶν τῶν νεῶν, - μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν περιηγητῶν ἐκενώθησαν πολλὰ δωμάτια εἰς τὰ ξενοδοχεῖα· 3) ἰατρ. δι' ἐλαττώσεως καθιστῶ κενόν, ἀντίθ. πληρῶ : 'Ιππ.'Αφ.2,51· 4) ἀφαιρῶ βγάζω : Λουκ.'Ωκ.93 ὡς ταῖς τομαῖσι πλεῖστον αἷμά σου κενῶ, Γαλ.Φυσ.Δυν.1,13 κενῶ ἐκ τοῦ σώματος χολήν· ‖ ἰατρ. παθ. τὸ ἔχειν ἀπόπατησιν : Γαλ.Φυσ.Δυν.6,78 τὰ κενούμενα (αἱ κενώσεις), 'Αντυλλ π.Στοβ.4,37,27· 5) ἐκχύνω, ἀπορρίπτω : 'Ιάμβλ.'Ερωτ.7 κενῶ τὸ φάρμακον· κ. παθ. : Διόδ.Σ 24,1 τοῦ λαοῦ κενωθέντος· 6) μτφ. ἀφοιρῶ : Φίλ.1,119 κενῶ τὸν πλοῦτον· 7) μέσ. κ. παθ. ἀπαλλάττομαι ἀπό τινος : Κύπρ.ἀπ.1,6 θανάτου βάρος κενοῦσθαι· 8) συνεκδ. ἀναλίσκω, δαπανῶ, χρῶμαί τινος μέχρις ἐξαντλήσεως αὐτοῦ : ΑΠ 5,57 εἰς με κένωσον πᾶν βέλος· 9) μαραίνω, συστέλλομαι, ζαρώνω· κ. παθ. : Θεόφρ.ΦΙ 7,4,3· 10) μτφ. καθιστῶ τι κενόν, μηδενίζω : ΚΔ Φιλ.2,7 ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών· 11) καθιστῶ τι μάταιον, ἄνευ ἀποτελέσματος : ΚΔ Κορινθ.1,9,15 καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν ἢ τὸ καύχημά μου ἵνα τις κενώσῃ, Βέττ.Βάλ.90,7 κενοῦν ὑπάρξεις· ‖ κ. παθ. γίνομαι, καθίσταμαι μάταιος : ΚΔ Ρωμ. 4,14 κεκένωται ἡ πίστις καὶ κατήργηται ἡ ἐπαγγελία· 12) δημ. κενώνω ἐπὶ φαγητοῦ, μεταγγίζω ἀπὸ τῆς χύτρας εἰς τὰς παροψίδας ἢ εἰς τὰ πινάκια, σερβίρω : κενώνω τὴ σούπα.

κένωμα-τος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κενῶ βλ.λ., δθ. ὁ κενὸς χῶρος, τὸ κενὸν διάστημα : 'Ερασίστρ.π.Γέλλ.16,3,8,Πολύβ.6, 31,9 τὸ δ' ἀπολειπόμενον ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τούτων κένωμα παρὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων πλευράς· κτ. πληθ. : Πλούτ.'Ηθ.655b· 2) πάπ. ὡς οὐσ. κενόν, ἀδειανό, ἄδειο ἀγγεῖον : Πάπ. κενώματα ἀρεστά· 3) ἐν ἰατρ. ἡ κένωσις : Φιλόδ. Παρρ.30Ο, Πλούτ.'Ηθ.381D· 4) κτ. πληθ. τὰ προκαλοῦντα κένωσιν : Ῥοῦφ.ἀπ.116· 5) δημ. τὸ ἄδειασμα τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ τὴν χύτραν εἰς τὰ πινάκια, τὸ σερβίρισμα.

κενῶς ἐπίρρ. μτγν. ματαίως, ἀκάρπως, ἄνευ ἀποτελέσματος : ΚΔ 'Ιακ.4,5 ἢ δοκεῖτε ὅτι κενῶς ἡ γραφὴ λέγει.

κενώσιμος-ον Σουΐδ. κ. μσν. ὁ διευκολύνων τὴν κένωσιν : 'Ανών.π.Σουΐδ. (ἐν λ. κενώτερος), Νικ.Χων.Χρον.321D περὶ τὰ καθάρσια ἀεὶ στρέφεσθαι καὶ μηδέν τι πλέον τῶν κενωσίμων εἰδέναι καὶ μετιέναι τοῖς κάμνουσιν ἴαμα.

κένωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., ποι. κενέωσις ἡ πρᾶξις τοῦ κενῶ, τὸ εἶναι κενόν, τὸ ἄδειασμα : Πίνδ.ἀπ. 107,12 πόντου κενέωσις ἀνὰ πέδον, Πλάτ.Πολ.585 Β αὐχὶ πεῖνα καὶ δίψα.. κενώσεις τινές εἰσι, - κένωσις τοῦ δοχείου· ‖ κ. μτφ. : Βέττ.Βάλ.190,30 κένωσις βίου, 'Ιάμβλ.Μαθ.'Επιστ.11· 2) ἰατρ. ἀφόδευσις : 'Ιππ.'Αφ.2,8,Γαλ.18(2),134 κένωσις τῶν οἰκείων,-ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶχεν οὐδεμίαν κένωσιν· 3) ἐλάττωσις τοῦ αἵματος, πενιχρὰ δίαιτα· ἀντίθ. πλήρωσις : 'Ιππ.'Αρχ.9· 4) εἰδ. ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ φθίνουσα : 'Επίκ.'Επιστ.2,45Ū.

κενωτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν κένωσιν : Αἰλ.ΦΙ 14,4 κύστεως κενωτικός· κ. ἀπολ. : Γαλ.18,118· 2) εἰδ. ὁ προκαλῶν κένωσιν τῆς κοιλίας, καθαρτικός : Αὐτ.15,198,- κενωτικὰ φάρμακα 3) νεώτ. εἰδ. κενωτικοί (οἱ) λουθηρανὴ αἵρεσις τοῦ 17ου αἰ., δογματίζουσα τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ 'Ιησοῦ τελείαν ἀποβολὴν τῶν θεϊκῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων, σχηματισθεῖσα οὕτω εἰς ἀντίθεσιν τῆς μερίδος τῶν κρυπτικῶν.

κέονται ἰων. τ. γ' πληθ. (ἀσυναιρ.) τοῦ ρ. κεῖμαι ἀντὶ κεῖνται.

κεπέγκι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ἡ καταρρακτὴ θύρα, γκλαβανή· 2) κλισιὰς παραθύρου ἢ προθήκης, ξυλίνη ἰδίως, δεκτικὴ ἀναδιπλώσεως ἢ καὶ ἀφαιρέσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

κεπολῖδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια τελεοστέων ἀκανθοπτερυγίων ἰχθύων.

κέππα (ἡ) δημ. ὁ ἰχθὺς θρίασσα βλ.λ.

κεπφαττελεβώδης-ους-ες (κεπφῶ) κωμ. λ. ὁ μωρὸς ὡς ὁ κέπφος καὶ ὁ ἀττέλεβος : Ἀρχέστρ. ἀπ.23,14 **κεπφαττελεβώδη ψυχὴν κέκτηνται.**

κέπφος (ὁ) εἶδος πτηνοῦ, παρὰ τὴν θάλασσαν διατρίβοντος, θαλασσοδρόμος : Ἀριστλ.ΖΙ 593b,14 **περὶ δὲ τὴν θάλατταν καὶ ἀλκυὼν καὶ κήρυλος . . καὶ κέπφος, αἴθυια,** Θεόφρ.Σημ. 28,Λυκόφρ.76,836· **2)** κτ. μτφ. κοῦφος, ἐλαφρὸς ἄνθρωπος· Ἡσ. «κέπφος, εἶδος ὀρνέου . . ὃ εὐχερῶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μετάγεται. ἔνθεν λέγεται ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος κέπφος» : Ἀριστφ. Εἰρ.1067,αὐτ.Πλ.912 **οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν εὐεργετεῖν, ὦ κέπφε.**

κεπφοῦμαι-όομαι μτγν. παθ. ἐξαπατῶμαι, παγιδεύομαι εὐκόλως ὡς κέπφος : ΠΔΠαροιμ.7,22 **ὁ δὲ ἐπηκολούθησεν αὐτῇ κεπφωθείς·** **2)** γίνομαι ἀνόητος, κοῦφος ἐλαφρόμυαλος ὡς ὁ κέπφος : Κικ.Ἀττ.13,40,2.

κερά (ἡ) μσν. κ. δημ. ἡ κυρία, δέσποινα, κυρά : Πρόδρ.I,129 **καὶ λέγει τὴν γυναῖκά του, κεσά καὶ θὲς τραπέζιν,** Ἐρωτόκρ.I,213 **ἕτοιας λογῆς μιά μας κερά μεγάλη,** Ἐρωφ.Ἰντερμ.I,141 **ὦ πόσην ἄμετρη χαρά, ταίρι ἄξιο τσὶ κερά μας, πόσες γλυκὲς παρηγοριές . .** **2)** ἐπὶ ἐρωτ. σημ. ἀγαπητή, προσφιλής, πρβλ. κυρά μου, ἀκριβή μου, χρυσή μου : Ἐρωτόκρ.I,128 **ὁπού 'χε δεῖ τὰ λούλουδα τὰ κοκκινοβαμμένα | ἤλεγ' ἔτσ' εἶν' τὰ χείλη τζὶ καὶ τσὶ κεράς μου μένα.**

κεραβάτης Ἡσ. κεροβάτης βλ.λ.

κεραγένειος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κεραμβυκιδῶν** ἰθαγενὲς τῆς Ἀφρικῆς.

κεράδα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κελτὶς ἡ νοτία.

κεράδικο (τὸ) δημ. κηροποιεῖον ἢ κηροπωλεῖον.

κεράδιον Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ κέρας βλ.λ., μικρὸν κέρας, κερατάκι.

κεράεις-εσσα-εν μτγν. ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος : Νίκ.Ἀλεξ.135.

κεραελκής-οῦς-ές ἐπὶ τῶν ἀροτήρων ζῴων, ὁ σύρων τι διὰ τῶν κεράτων : Γάλλ.179 **βόες κεραελκεῖς,** Νόν.Δ 3,382· **2)** νερουλκὸς βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ. : αὐτ.20,225 **τόξα κερουλκά·** **3)** πληθ. **κεραελκεῖς** Ἡσ. κερατεσσεῖς βλ.λ.

κεραζίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἐρυθρόφαιος κόνις εὐδιάλυτος ἐν θερμῷ ὕδατι καὶ ἀλκοόλῃ, ἐν χρ. ὡς βαφικὴ οὐσία εἰς τὸ ἔριον καὶ τὴν μέταξαν.

κεραζίνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. τὸ ὀρυκτὸν φωσγενίτης.

κεραία (ἡ) κ. νεώτ., ποι. **κεραίη** τὸ κέρας : Νίκ. Θηρ.36, Ὀππ.Κυν.3,476· **2)** ἐπὶ τῶν καρκίνων ἢ ἐντόμων, αἱ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς λεπταὶ προσφύσεις : Ἀριστλ.ΖΙ 526a,6· || νεώτ. ζῳολ. πᾶν προσφυματικὸν ὄργανον κερατώδους συστάσεως ἐκφυόμενον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ζῴων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀρθροπόδων· **3)** κ. νεώτ. πᾶν πρᾶγμα προέχον ὡς κέρας, ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν πλοίων, ἐπίμηκες ἀτρακτοειδὲς ξύλον ἀνηρτημένον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ἱστοῦ καὶ φέρον τὸ ἱστίον, ἡ ἀντέννα : Αἰσχ.Εὐμ.557 **θραυομένας κεραίας,** Θουκ. 7,41 **αἱ κεραῖαι ἐκώλυον,** Πολύβ.14,10,11 **καθελάμενος τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰς κεραίας,** Καλλ.ἀπ.ἀνών.382, Πλούτ.Ἠθ.169Β **τὴν κεραίαν ὑφίησι** (καταβιβάζει τὴν κεραίαν, ἤτοι τὸ ἱστίον)· || ἀντιθ. ἐντείνασθαι : Λουκ.Τόξ.19 **ἀπὸ φιλῆς τῆς κεραίας·** **4)** ἡ προέχουσα δοκὸς γεράνου : Θουκ.2,76 **ἑκατέρωθεν κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν,** Ἀρρ.Ἀν.2,19,2 **παρέτειναν δὲ καὶ κεραίαν·** **5)** τὰ προέχοντα, τὰ ἐξέχοντα μέρη τοῦ ἀστραγάλου : Ἀριστλ.ΖΙ 499b,30· **6)** τὸ στέλεχος ξύλου ἐκ κλάδων ἐν χρ. ὡς πάσσαλος ἢ κιγκλὶς ἐν δρυφάκτῳ : Πολύβ.18,18,7 **παρὰ δὲ Ῥωμαίοις δύο κεραίας ἢ τρεῖς ἔχουσιν οἱ χάρακες,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,78· || ἐντεῦθεν περὶ τῆς πέλτης τῆς πεσούσης ἐξ οὐρανοῦ εἰς χεῖρας τοῦ Νουμᾶ : Πλούτ.Νομ.13 **ὡς πέλτη . . ἧς αἱ κεραῖαι . . ἀγκύλον τὸ σχῆμα ποιοῦσι·** **7)** κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς σελήνης : Ἄρατ.785· **8)** σημεῖον ἢ τόνος τιθέμενος ἐπὶ τῶν γραμμάτων : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.28,27, ΚΔ Ματθ.5,18 **ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν ταῦτα γένηται,** Πλούτ.Ἠθ.1100Α **ζυγομαχεῖν περὶ συλλαβῶν καὶ κεραιῶν,** Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ. 45,57,4· || φρ. νεώτ. **μέχρι κεραίας** ἀκριβέστατα, χωρὶς νὰ λείπῃ τίποτε· || φρ. **διὰ πάσης κεραίας διῆκον** ἀναφαινόμενον εἰς πᾶσαν λέξιν : Διον.Ἀλ.Δειν.7· || νεώτ. γραμμ. σημεῖον τιθέμενον ἐν ἐπιγραφαῖς ἰδίως λατινικαῖς, πρὸς δήλωσιν διπλοῦ γράμματος καὶ ἐπὶ μακρῶν φωνηέντων πρὸς διάκρισιν· **9)** νεώτ. μικρὰ ὁριζοντία γραμμὴ τιθεμένη μεταξὺ δύο ἀριθμῶν ὡς σημεῖον ἀφαιρέσεως, πρὸς χωρισμὸν περιόδων ἢ παρενθετικῶν φράσεων καὶ πρὸς εἰσαγωγὴν προσώπου ὁμιλοῦντος ἐν ἀφηγήσει· **10)** σκέλος διαβήτου : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.10,54· **11)** ἡ προέχουσα κορυφὴ ὄρους : Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.13· **12)** ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὰ στενὰ τοῦ Γιβραλτάρ : Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 43b,40· **13)** λιμενοβραχίων : Φιλόστρ.Σοφ. I,21,2· **14)** ἐπὶ στρατεύματος, τὸ κέρας : Ἡλιόδ. Αἰθ.9,20 **κεραίας ἐπιστρέψαντες, εἰς κύκλωσιν τὸ Περσικὸν συνήλασαν·** **15)** κτ. πληθ. ὑποθετικαὶ θηλοειδεῖς προεξοχαὶ ἐν τῇ μήτρᾳ· Διοκλ.ἀπ.27· **16)** φαλλόπειοι σάλπιγγες, ἐκφορητικοὶ πόροι τῶν ᾠοθηκῶν, ᾠαγωγοί : Γαλ.Χρ.Μορ 14,11· **17)** τόξον κατεσκευασμένον ἐκ κέρατος. Παῦλ.Σιλ.ἐν ΑΠ 6,75· **18)** νεώτ.ἀγωγὸς ἢ σύστημα μεταλλικῶν ἀγωγῶν αἰωρουμένων εἰς ὕψος τι ὑπὲρ τὸ ἔδαφος καὶ συνδεομένων μετὰ πομποῦ ἢ δέκτου ἀσυρμάτου τηλεγράφου, ἵνα ἀκτινοβολῇ καὶ προσδέχηται ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα.

κεραΐδιον (τό) κεράδιον βλ.λ.

κεραιέλοντα Ἡσ. «ὁ εἰς κέρατα ἔλαιον ἄγων».

κεραΐζω (κεραϜός) κ. μσν., ἐπ. παρατ. **κεράϊζον,** Ὁμ. μέλλ. **κεραΐξω,** ἀπαρφ. **κεραϊξέμεν,** ἀόρ. ἐ**κεράϊσα** κ. **ἐκεράϊξα,** παντελῶς δῃῶ, λεηλατῶ, πορθῶ, διαρπάζω, καταστρέφω, ἐρημώνω : Ἰλ.Ε 557 **σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον,** Ἡρ.1,88 **τοὺς Πέρσας τὸ τῶν Λυδῶν ἄστυ κεραΐζοντας,** Ἰώσ.ΠΙ 6,8,5,ΑΙλ.ΖΙ 6,41 **τοὺς σωροὺς τῶν δραγμάτων κεραΐζειν·** κ. παθ. : Ἰλ.Χ 62 **θαλάμους κεραϊζομένους,** Εὐρ.Ἄλκ.886 **εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας·** **2)** ἐπὶ πλοίων, καταβυθίζω, καταστρέφω : Ἡρ.8,91 **οἱ Ἀθηναῖοι . . ἐκεράϊζον τάς τε ἀντισταμένας καὶ τὰς φευγούσας τῶν νεῶν·** κ. παθ. : Ἡρ.8,86 **τὸ πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι ἐκεραΐζετο·** **3)** ἐπὶ ἐμψύχων, προσβάλλω ἀγρίως, ἀναιρῶ, φονεύω, κατασφάζω : Ἰλ. Β 861 **Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους,** Ἡρ.7,125 **οἱ λέοντες τὰς καμήλους ἐκεράϊζον,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ. I,125 **τὰ κτήνη . . κεραΐσαι τοῖς ξίφεσι·** **4)** ἁρπάζω τι ὡς λείαν : Ἡρ.2,121,2 **τὰ χρήματα . . οὐκ ἀνιέναι κεραΐζοντας·** **5)** μτφ. ἀνυφῶ, ἐξαίρω, ἐγκωμιάζω : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.27 (γρ.ἀμφ).

κέραινε δ.γρ. τοῦ κέραιρε βλ.λ.

κεραιός (ὁ) ἐπιγρ. ὁ κεραός, κερασφόρος : Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.833,1.

κεραιοῦχος-ον π. Ἡσ. ὁ κάλως τῆς κεραίας, ἃ. κεροῦχος· κ. μτφ. δικαιοδότης.

κεραιοφόρος-ον μτγν. ὁ ἐφωδιασμένος διὰ προεξεχουσῶν κεραιῶν : Διον.Ἀλ.20,2 **κεραιοφόροι ἅμαξαι.**

κέραιρε, δ.γρ. **κέραινε** Ἡσ. «κέρασον» πρβλ. κεραίω.

κεραΐς-ΐδος (ἡ) ||| εἶδος σκώληκος φθείροντος τὸ κέρας : Ὀδ.Φ 395 (δ.γρ.)· **2)** κεράς βλ.λ.· Ἡσ. «κεραΐδες· τῶν προβάτων τὰ θήλεα, τὰ ἔνδον ὀδόντας ἔχοντα»· **3)** ράφονος ἀγρία : Θεόφρ. ΦΙ 9,15,5· **4)** Ἡσ. «κορώνη»· ἐπὶ τῆς Μηδείας : Λυκόφρ.1317.

κεράϊσις-εως (ἡ) μσν. ἡ σφαγή : Νικ.Χων.1,390.

κεραϊσμός (ὁ) μτγν. ὁ ὄλεθρος, ἡ καταστροφή: Διον.Ἀλ.Ρωμ.16,1.

κεραϊστής (ὁ) ἐρημωτής, λῃστής : Ὑμν.Ἑρμ.336· **2)** Ἡσ. ὀλέθριος κομήτης.

κεραΐτης (ὁ) μτγν. στρατιώτης, τυχὼν τιμητικῆς διακρίσεως : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,3.

κερα·ΐ·τις-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν τῆλις ἢ βούκερως : ΨΔιοσκ.2,102.

κεραίω ἐπ. τ. τοῦ κεράω βλ.λ. (ριζικ. τ. τοῦ κεράννυμι) ἀναμιγνύω : Ἰλ.Ι 203 **ζωρότερον δὲ κέραιε** (μίγνυε τὸν οἶνον μὲ ὀλιγώτερον ὕδωρ), Κόϊντ.4,139 **ἀμβροσίην ἐκέραιον**· κ. παθ. : Ἐμπ. 35,8 **κεραιόμενος**, Νικ.Ἀλ.178, Ἐπιγρ. **ᾧ κα κεραίηται**.

κεράκι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ κερὶ βλ.λ., μικρὰ κηρίνη λαμπάς· **2)** εἶδος παιδιᾶς γνωστῆς καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα γωνιές· **3)** τὸ φυτὸν χοῦα ἡ σαρκώδης, ἄ. ἀσκληπιός.

κεράκμων-ονος (ὁ) νεώτ. ἄκμων ἐπιμήκης περατούμενος εἰς αἰχμὰς ἐν εἴδει κεράτων.

κερακτίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος πολυπάδων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκτινιδῶν**.

κεράλειμμα (τό) μσν. κ. δημ. ἡ κηραλοιφὴ βλ.λ.: Κορ.Ἄτ.4Α,228.

κεραλοιφή (ἡ) δημ. ἡ κηραλοιφὴ βλ.λ.

κεραμαῖος-α-ον μτγν. κεράμειος : Πολύβ.10,44,2 **ἀγγεῖα κατασκευάσαι κεραμαῖα** (δ.γρ. **κεραμεᾶ**).

κεράμβηλον (τό) Ἡσ. «κήπου προβασκάνιον· καὶ θηρίδιόν τι, ὃ περὶ τὰς συκᾶς δεαμευόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοὺς κνῖπας. ἔνιοι τοὺς κανθάρους, ὡς κέρατα ἔχοντας».

κεραμβυκίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια σαρκοφάγων ἐντόμων.

κεράμβυξ-υκος (ὁ) μτγν. ἔντομον μακρόκερον : Νίκ.ἀπ.39· || Ἡσ. «ζῷον κανθάρῳ ὅμοιον»· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κεραμβυκιδῶν**.

κεραμεία (ἡ) ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως, ἡ κεραμευτική : Πλάτ.Πρωτ.324Ε **οὐ τεκτονική, οὐδὲ χαλκεία οὐδὲ κεραμεία**, αὐτ.Γοργ.514Ε **τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο ἐν τῷ πίθῳ τὴν κεραμείαν ἐπιχειρεῖν μανθάνειν** (παροιμ. περὶ ἧς ὁ Σχολ. «ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἤδη τῶν τελειοτέρων»), Δικαίαρχ. Ἱστ.51, Ἐρατοσθ.π.Ἀθήν.11,482Β **ἦσαν δὲ οὗτοι** (οἱ κότυλοι) **τῆς αὐτῆς κεραμείας** (τῆς ἰδίας κεραμευτικῆς κατασκευῆς).

κεραμεικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν κεραμέα ἀνήκων, ἄ. κεραμικός : Ξεν.Συμπ.7,2 **εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν, ἐφ᾽ οὗ ἔμελλε θαυματουργήσειν**, Ἀριστλ. Μηχ.851b,20, Ἡσ.· **2)** δῆμος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ἔνθα καὶ ἡ ὁμώνυμος νεκρόπολις : Μενεκλ.3, Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.131 **τὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνα τῆς λαμπάδος**, Πορφύρ.Σκ.116,3 **οἱ ἀρχαῖες οἱ Ἀττικὲς μορφὲς στ᾽ ἀνάγλυφα ἐκεῖ πέρα | τοῦ λιόχαρου Κεραμεικοῦ.**

κεραμεῖον (τό) κ. νεώτ., Ἰων. **κεραμήϊον** τόπος ἔνθα κατασκευάζονται κέραμοι, ἐργαστήριον κεραμέως : Αἰσχίν.3,119 **ἐξειργασμένον τοῦτο τὸ πεδίον καὶ κεραμεῖα ἐνῳκοδομημένα**, Ἐπιγρ.,Πάπ.

κεράμειος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ κεράμου, κεράμινος : Πλούτ.Γαλβ.12 **μηδὲν ἀργυροῦν, ἀλλὰ κεράμεια πάντα προσφέρειν καὶ παρατιθέναι τοὺς ὑπηρέτας.**

κεραμεοῦς-οῦν (κέραμος) ἀττ. τ. (κατὰ τὰ χαλκοῦς, πορφυροῦς, χρυσοῦς κτλ. ἀντὶ τοῦ κεράμειος, κεράμινος) : Νίκων Ι **μάνην εἶχε κεραμεοῦν ἁδρόν, χωροῦντα κοτύλας πέντε**, Θεόφρ.ΦΙ 5,3,2, Φιλόδ.Θαν.39,Διοσκ.1,71.

κεραμεύς-έως κ. νεώτ. ὁ ἐργαζόμενος, κατεργαζόμενος τὸν πηλὸν πρὸς κατασκευὴν πραγμάτων χρησίμων τῷ βίῳ : Ἰλ.Σ 61 **ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν . . κεραμεὺς πειρήσεται**, Παροιμ. π. Ἡσιόδ.Ἔργ.25 **κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει**, ὁμ. π. Διογεν.5,97 **κεραμέως πλοῦτος**, αὐτ. **κεραμεὺς ἄνθρωπος** (ἐπὶ παντὸς σαθροῦ καὶ ἐπισφαλοῦς πράγματος), ΚΔ Ματθ.27,7 **ἠγόρασαν . . τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις**· **2)** κτ. πληθ. **Κεραμεῖς** (οἱ) κ. ἀττ. **Κεραμῆς** ὄνομα δήμου τῆς Ἀττικῆς : Ἀριστφ.Βάτρ.1093 **οἱ Κεραμῆς ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ᾽ αὐτοῦ γαστέρα**, Πλάτ.Πρωτ.315D **Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων**· **3)** Ἐπιγρ. ὁμ. κτ. πληθ. συντεχνία ἐν Θυατείροις.

κεραμευτής (ὁ) ὁ κεραμεύς : Κύριλλ.120C.

κεραμευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ κεραμέως ἢ ὁ τῆς κεραμικῆς τέχνης : Διόδ.Σ 4,76 **εὐφυέστερος δ᾽ ὢν τοῦ διδασκάλου, τόν τε κεραμευτικὸν τροχὸν εὗρε**· || **κεραμευτική (τέχνη)** ἡ τοῦ κεραμέως, ἡ κεραμική : αὐτ.19,1,2,Πολυδ.7,161.

κεραμευτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον σχετικόν, ἀφορῶντα εἰς τὴν κεραμευτικήν : Ὠριγ.3, 241Β **μορφούμεθα, ἵν᾽ οὕτως ὀνομάσω, διὰ τὸ πήλινον ἡμῶν σκεῦος, κεραμευτικῶς.**

κεραμεύτρια (ἡ) μσν. ἡ κεραμεύουσα : Ἀνών. Βασ.Κῶδ.2270 **κεραμεύτρια χείρ.**

κεραμεύω κ. νεώτ. εἶμαι κεραμεύς, ἐργάζομαι εἰς τὴν κατασκευὴν πηλίνων ἀγγείων : Φρύν.Κωμ. 15, Πλάτ.Πολ.467Α **πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι πρὶν ἅπτεσθαι τοῦ κεραμεύειν**· || μτ. αἰτ. : Ἐπιγέν.4 **κεραμεύω κανθάρους** (κατασκευάζω πήλινα ἀγγεῖα)· κ. παθ. : Πλάτ.Ἱππ.Μ 288D **χύτρα κεκεραμευμένη . . ὑπὸ ἀγαθοῦ κεραμέως**· || κ. ἐπὶ τοῦ δημαγωγοῦ Κεφάλου, οὗ ὁ πατὴρ ἦτο κεραμεύς : Ἀριστφ.Ἐκκλ.253 **τὰ τρύβλια κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς**· || ὁμ.κ. μέσ. : Φερεκρ.143 **ἐκεραμεύσαντο ποτήρια** (κατεσκεύασαν).

κεραμεών-ῶνος (ὁ) μέγα δοχεῖον τοῦ οἴνου, νταμιζάνα : Ἀριστφ.Λυσ.200 **ὦ φίλταται γυναῖκες, ὁ κεραμεὼν ὅσος.**

κεραμήϊος-ον μτγν. κεράμειος : Νίκ.Θηρ.80 **τεῦχος κεραμήϊον**· || θηλ. **κεραμηΐς** : Μάρκελλ.Σιδ.60.

κεραμία (ἡ) δ.γρ. κεραμεία βλ.λ. : Πλάτ.Λάχ.187Β.

κεραμιαῖος-α-ον μσν. ἐσφ.γρ. ἀντὶ κεραμεοῦς : Γεωπ.2,18,4.

κεραμίδα (ἡ) δημ. κεραμίς· || φρ. **τοῦ ἦρθε κεραμίδα** ὅλως ἀπροσδόκητον ἀτύχημα τῷ συνέβη.

κεραμιδάδικο (τό) δημ. κεραμεῖον βλ.λ., ἐργαστήριον κεραμέως.

κεραμιδαρειό (τό) δημ. κεραμεῖον· || φρ. **τά ᾽καμε κεραμιδαρειό** ἐπέφερε τελείαν ἀναστάτωσιν ἢ ἀπέτυχεν οἰκτρῶς.

κεραμιδᾶς (ὁ) δημ. ὁ κεραμεύς, κεραμοποιός· **2)** ἐργάτης εἰδ. εἰς τὴν διὰ κεραμίδων στέγασιν.

κεραμίδιο(ν) (τό) Ἐπιγρ., σχόλ., νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ κεραμὶς βλ.λ. : Ἐπιγρ.,Σχόλ.Διον.Θρ. 196Η· || νεώτ. κ. δημ., συνήθ. κτ. πληθ. **τὰ κεραμίδια** ἡ κεραμωτὴ στέγη τῶν οἰκιῶν : **ἔχουν μετατοπιστῆ τὰ κεραμίδια καὶ στάζει μέσ᾽ στὴν κάμαρη, ὅταν βρέξῃ, - ἔμεινε λίγο χιόνι στὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν**, Παλαμ.Περ.Χαιρ.75,1 **στ᾽ ἄνανθα τὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ φύτρωσ᾽ ἔξαφνα ἕνα θαῦμα, ἕνα λουλούδι**· || φρ. **στάζουνε τὰ κεραμίδια** ἐπὶ γυναικὸς ἐμμηνορροούσης.

κεραμιδοκόμματο (τό) δημ. θραῦσμα κεραμίδος, κομμάτι κεραμιδιοῦ, βέσσαλον.

κεραμιδοπλάστης (ὁ) γλωσσ. ὁ κατασκευαστὴς κεραμίδων.
κεραμιδόχωμα (τὸ) δημ. ἡ κερομῖτις γῆ, ἡ πρὸς κεραμοπλαστικὴν κατάλληλος· || κόνις τετριμμένου κεράμου.
κεραμιδύς-ιά-ύ δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἐρυθρᾶς κεραμίδος.
κεραμιδῶ-όω κ. νεώτ., δημ. **κεραμιδώνω** καλύπτω δι' ἀσπίδων ὡς διὰ κεραμίδων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν στρατιωτῶν : 'Απολλ.Λεξ.'Ομ. ἐν λ. σάκος, 'Ησ.· **2)** νεώτ. κ. δημ. καλύπτω στέγην διὰ κεραμίδων· κ. παθ. : 'Αριστλ.Φυσ.246ε,28.
κεραμίδωμα (τὸ) δημ. ἡ ἐπὶ τῆς στέγης οἰκίας τοποθέτησις κεραμίδων.
κεραμίδωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κεραμίδων κάλυψις τῆς στέγης οἰκίας.
κερᾰμῐκός-ή-όν κ. νεώτ. κεραμεικὸς βλ.λ., ὁ κατάλληλος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔργον τοῦ κεραμέως : 'Ιππ.'Εντ.Παθ.7 **γῆ κεραμική** (κατάλληλος διὰ τὸ ἔργον τοῦ κεραμέως), Στράβ.7,3,9 **καὶ τὸν κεραμικὸν τροχόν,** Κωμ.'Αδέσπ.33 **κεραμικὴ μάστιξ** (κωμ. φρ. δηλοῦσα τὸν ὀστρακισμόν)· **2)** τὸ θηλ.. μτ. τῆς λ. **τέχνη** ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως, ἡ κεραμευτική : Πλάτ.Πολιτ.288A **σχημα . . ἔργον . . τεκτονικῆς καὶ κεραμικῆς καὶ χαλκοτυπικῆς.**
κεράμινος-η-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ κεραμίτιδος γῆς κατεσκευασμένος, πήλινος : 'Ηρ.3,96 **ἐς πίθους κεραμίνους τήξας καταχέει,** 'Αναξίλ.5, Πάπ.
κεράμιον (τὸ) (κέραμος) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κέραμος βλ.λ., ἀγγεῖον ἐκ κεράμου, κεραμίτιδος γῆς, πήλινον ἀγγεῖον, ὑδρία : 'Ηρ.3,6 **καὶ ἓν κεράμιον οἰνηρὸν ἀριθμῷ κείμενον,** 'Αριστφ.ἀπ.723 **κεράμιον ὀξηρόν,** Ξεν.'Αν.6,1,15 **οἴνου δὲ κεράμια χίλια,** Πλάτ.Κρατ.440C **πάντα ὥσπερ κεράμια ῥεῖ,** 'Αριστλ.ΖΙ 534α,21 **τιθέασι γὰρ τῶν ταριχηρῶν τι κεράμιον,** Μέν.Σαμ.88, 'Επιγρ., ΚΔ Μάρκ.14,13 **ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων·** || ὁμ. κ. ὡς μέτρον ὑγρῶν κ. ξηρῶν καρπῶν, μετρητής : Δημ.934 **ἐρίων ἀγγεῖον ἓν . . καὶ ταρίχους κεράμια ἕνδεκα,** 'Επιγρ., ΠΔ'Ησ.5,10 **οὗ γὰρ ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν, ποιήσει κεράμιον ἓν· καὶ ὁ σπείρων ἀρτάβας ἕξ, ποιήσει μέτρα τρία,** Πλούτ. 'Ηθ.668C **κεράμιόν τε γὰρ πωλοῦσι τιμῆς ὅσην οὐκ ἂν ἑκατόμβη βούπρῳρος ἄλφοι κατακοπεῖσα,** Πάπ. **ἐλαίων κεράμια Χ καὶ φοίνικος Χ,** Πάπ. **κεράμια β, ἓν κρέος, ἓν γλυκυελέων·** **2)** νεκρικὴ λάρναξ, σαρκοφάγος : Δίων Κ 42,26· **3)** νεώτ.βοταν. γένος θαλασσίων φυκῶν περιλαμβάνον ἐν μ. εἶδος **κεράμιον τὸ διαφανές.**
κεράμιος-α-ον κ. νεώτ. κ. **κεράμειος** κ. κεραμεοῦς βλ.λς.· **2)** τὸ ἀρσ. κεράμιος ὡς οὐσ. ὁ κεραμεὺς βλ.λ. : 'Επιγρ.· **3)** νεώτ. ζῳολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. γένος ὑμενοπτέρων **μασουριδῶν** ἐντόμων.
κεραμίς-ίδος (ἡ) (γεν. κ. **κεραμῖδος**) κ. νεώτ., δημ. **κεραμίδα** κ. **κεραμίδι** πᾶν τὸ ἐκ κεραμίτιδος γῆς πεποιημένον, οἷον ὁ κέραμος τῆς στέγης: 'Αριστφ.Σφ.206 **ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ ὑπὸ τῶν κεραμίδων ἡλιαστὴς ὀροφίας,** Θουκ.3, 22 **κατέβαλε γάρ τις τῶν Πλαταιῶν ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα, ἡ πεσοῦσα δοῦπον ἐποίησεν,** Ξεν.'Ελλ.6,5,9 **ἀναβάντες ἐπὶ τὸν νεὼν καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες ἔπαιον ταῖς κεραμίσιν·** || νεώτ. ἀρχιτεκτ. **κεραμὶς ἡγεμών** ὁ πρῶτος ἀπὸ τοῦ γείσου τιθέμενος κέραμος, κοσμούμενος συνήθως δι' ἀνθεμίου· || κ. περιληπτικῶς, ἡ διὰ κεράμων κεκαλυμμένη στέγη, τὰ κεραμίδια : 'Αριστλ.Φυσ.246α,27 **εἰ τὴν τελείωσιν τῆς οἰκίας τὸν θριγκὸν ἢ τὴν κεραμίδα φήσομεν ἀλλοίωσιν εἶναι·** κυρ. ἐκ πηλοῦ, ἀλλὰ κ. ἐκ μαρμάρου κ. ἄλλης ὕλης : 'Επιγρ., Πολύβ.10, 27,10 **τὰς δὲ κεραμίδας ἀργυρᾶς εἶναι πάσας·** **2)** ἀγγεῖον ἐκ κεράμου, κεράμιον : Πάπ.· || ὁμ. ἀγγεῖον καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης : 'Αθήν.14,621Α **ἐν . . τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολυβῆν κεραμίδα ἐμβαλὼν καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντωσε·** **3)** ὡς ἐπίθ. γῆ **κεραμῖτις** κεραμευτικὸς πηλός : Εὔβουλ.43 **ὦ γαῖα κεραμί,** Πλάτ. Κριτ.111D **τῇ κεραμίδι στεγούσῃ γῇ,** αὐτ.Νόμ. 844Β **ὀρυττέτω μὲν ἐν τῷ αὐτοῦ χωρίῳ μέχρι τῆς κεραμίδος γῆς·** ὁμ. κ. ἄνευ τοῦ γῆ : Θεόφρ. ΦΑΙτ.2,4,1 **ὅταν ἀμμώδης ἡ κεραμὶς ἢ κατακεκαυμένη τις τυγχάνῃ.**
κεράμισμα-ατος (τὸ) γλωσσ. ἡ κεραμὶς βλ.λ.
κεραμίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. γεῶδες ὀρυκτὸν χρώματος ἐρυθροφαίου ἕως κεραμόχρου, ἀποτελοῦν μῖγμα κυπρίτου καὶ λειμωνίτου.
κερᾰμῖτις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. ἐπὶ χώματος, ὁ κατάλληλος εἰς τὴν κεραμευτικήν, πρὸς κατασκευὴν κεράμων καὶ ἄλλων πηλίνων ἀγγείων, ἀργιλώδης· δθ. **κεραμῖτις γῆ ἢ ἁπλῶς κεραμῖτις** κεραμιδόχωμα : 'Ιππ.Νούσ.1,17, αὐτ.3,1, Πλούτ.'Ηθ. 827Ε **ἡ γὰρ κεραμῖτις φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνήν,** Γαλ.2,137· **2)** ὁμ. ὡς οὐσ. κεραμόχρους πολύτιμος λίθος : Πλίν.ΦΙ 37,152, Κατ. 'Αστρλ.Κ 8(2),169.
κεραμοαλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν συγγενὲς τῇ στυπτηρίᾳ, ἀπαντῶν εἰς ἡφαιστειογενῆ ἢ γαιανθρακοφόρα ἐδάφη.
κεραμογραφία (ἡ) νεώτ. ἀρχαιολ. ἡ ἐπὶ πηλίνων ἀντικειμένων ζωγραφική.
κεραμοκάμινος (ἡ) νεώτ. κάμινος πρὸς ὄπτησιν κεράμων.
κεραμοκρύσταλλον (τὸ) νεώτ. εἶδος ὑάλου χρησιμοποιουμένης ἀντὶ πλίνθων ἢ λίθων.
κεραμοπλάστης (ὁ) πάπ. ὁ κεραμεύς.
κεραμοπλαστικός-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ὁ τοῦ κεραμοπλάστου· || τὸ θηλ. νεώτ. ἡ κεραμευτική.
κεραμοποιεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ κεραμεῖον, κεραμιδάδικο.
κεραμοποιΐα (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς κεράμων.
κεραμοποιός (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ κεραμεύς, κεραμιδάς.
κεραμοπωλεῖον (τὸ) κ. νεώτ. πρατήριον κεράμων : Δείν.ἀπ.89,18.
κεραμοπώλης (ὁ) ὁ πωλητὴς κεράμων, πηλίνων σκευῶν : Δείν.ἀπ.89,18.
κεραμοπωλῶ-έω πωλῶ πήλινα σκεύη : "Αλεξ.320.
κέραμος (ὁ) κ. μαν. κ. νεώτ. δημ., ἐν εἰδ. σημ., μαν. κ. νεώτ. κ. **κέραμος** (ἡ), πληθ. σπαν. **κέραμα** (τά), νεώτ. πληθ. **κέραμοι** (οἱ, αἱ) ἡ πλαστικὴ ἄργιλ(λ)ος, κεραμῖτις γῆ, ἡ κατειργασμένη οὖσα πρὸς κατασκευὴν ἐξ αὐτῆς ἀγγείων, πλίνθων κ. ἄ., τὸ δουλεμένο κερομιδόχωμα· Πλάτ.Τίμ.60D **«κέραμον ἐπωνομάκαμεν . . ὅτε νοτίδος ὑπολειφθείσης χυτὴ γῆ γενομένη διὰ πυρός, ὅταν ψυχθῇ . .»,** Πολυδ.7,162 **«κέραμος δὲ πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη»** : 'Αριστλ.Μετ.380b,8 **κέραμος ὠμός,** αὐτ.383α,21 **κέραμος ὀπτώμενος,** 'Ηρωδιαν.'Ιστ.3, 9,5 **σκεύη τε κεράμου πεποιημένα πληροῦντες πτηνῶν·** **2)** πᾶν ἐκ κεράμου πεποιημένον πρᾶγμα, πᾶν ἐκ κεραμίτιδος ὀπτῆς γῆς κατασκεύασμα πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν, σκεῦος ἐκ κεραμίτιδος ὕλης πεπλασμένον, πήλινον ἀγγεῖον, οἷον πίθος, στάμνος, χύτρα, λήκυθος : 'Ιλ.Ι 469 **πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος,** 'Ηρ.3,96 **ἐς πίθους κεραμίνους τήξας καταχέει, πλήσας δὲ τὸ ἄγγος περιαιρέει τὸν κέραμον·** **3)** περιληπτ. τὰ ἔν τινι τόπῳ παραγόμενα πήλινα σκεύη καὶ ἀγγεῖα, ἡ κεραμευτικὴ τόπου τινός : Κριτί.π. 'Αθήν.1,28C **τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὗρεν κλεινότατον κέραμον,** 'Αθήν.αὐτ. **καὶ ἐπαινεῖται ὄντως ὁ ἀττικὸς κέραμος·** || ὁμ.

περιληπτ. τὰ ἔν τινι τόπῳ εὑρισκόμενα μεγάλα ἀγγεῖα, ἴδ. αἱ στάμνοι : Ἡρ.3,6 **οὕτω ὁ ἐπιφοιτέων κέραμος καὶ ἐξαιρεόμενος ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τὸ παλαιὸν κομίζεται ἐς Συρίην·** **4)** εἰδ. μέγα πήλινον δοχεῖον στενόλαιμον περιέχον οἶνον, στάμνος οἴνου καὶ συνεκδ. ὁ ἐν στάμνῳ ἢ περιληπτ. ἐν στάμνοις οἶνος : αὐτ. (ἀνωτ.) **δεῖ τὸν μὲν δήμαρχον ἕκαστον ἐκ τῆς ἑωυτοῦ πόλιος συλλέξαντα πάντα τὸν κέραμον ἄγειν ἐς Μέμφιν** (τὸν ἐξ Ἑλλάδος καὶ Φοινίκης εἰσαγόμενον οἶνον), Ἀριστφ.Ἀχ.902 **ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος φαληρικὰς ἢ κέραμον** (θ' ἀγοράσῃς νὰ φέρῃς σαρδέλλες τοῦ Φαλήρου ἢ κρασί), Μεν.Σαμ.75 **εἰ κέραμος ἐστ' ἔνδοθεν ὑμῖν ἱκανός·** **5)** δθ. ὡς ἀνωτ. μετρικὴ μονὰς οἴνου, ξέστα, μπότης βλ.λς, πιθ. παραλλάσσων εἰς χωρητικότητα κατὰ τόπους : Πάπ. **οἴνου κέραμος Κοπτικὸς εἷς·** **6)** μτγν. κτ. ἐπέκτ. σκεῦος, δοχεῖον ποτοῦ ἐκ μετάλλου, ἴδ. κύπελλον ἢ φιάλη : Πτολ.Εὐεργ.7 J **κέραμος ἀργυροῦς**, Ἀθήν.6,229C **ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν ἀπεκάλει κέραμον αὐτό, κέραμά τ' ἀπεδίδετο τὰ ἀποφόρητα τοῖς δειπνοῦσι·** **7)** κ. νεώτ., δημ. ἐν εἰδ. σημ. ἡμικυλινδρικὴ περίπου ἢ μεθ' ἁρμῶν ὀρθογώνιος ὀπτὴ πλίνθος χρησιμεύουσα, ἐν συναρμογῇ μετ' ἄ. ὁμοίων, πρὸς ἐπικάλυψιν τῆς ξυλίνης στέγης κτιρίων, συνήθ. κτ. ἑν. : Θουκ.4,48 **ἀναβάντες δὲ ἐπὶ τὸ τέγος καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν ἔβαλλον τῷ κεράμῳ**, αὐτ.2,4, Ἡρωδιαν. Ἱστ.1,12,8 **εἴς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς**, Ἐπιγρ. **κεράμῳ Λακωνικῷ**, ὁμ. **Κορίνθιος κέραμος, - πολλοὶ (ἢ πολλαὶ) κέραμοι τῆς οἰκίας ἐξετοπίσθησαν**, παροιμ. **ὁ πηλὸς ἂν δὲ δαρθῇ κέραμος δὲ γίνεται** (ὁ μὴ ἀγωνισθεὶς ἐν τῷ βίῳ ἢ ὁ μὴ πεῖραν τῶν βιοτικῶν δυσχερειῶν λαβὼν δὲν εἶναι πνευματικῶς ἢ ψυχικῶς ἄρτιος) || εἰδ. δημ. **κέραμος** (ὁ) ὁ ἀκρογωνιαῖος, ὁ ἀνεστραμμένως (κοίλως) μετὰ τῶν ἄ. ἡρμοσμένος καὶ προέχων τῆς στέγης, χρήσιμος πρὸς διαρροὴν τῶν ὀμβρίων ὑδάτων· || συνεκδ. κτ. ἑν. τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ στέγης κεράμων, ἡ κεραμιδωσιά, τὸ κεραμίδωμα : Ἀριστφ.Νεφ. 1127 **τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψομεν**, Ἡρωδιαν.Ἱστ.7,12,5 **ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δωμάτια τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτούς·** || μτγν. κ. κτ. πληθ. : ΚΔ Λουκ.5,19 **ἀναβάντες ἐπὶ τὸ δῶμα διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν σὺν τῷ κλινιδίῳ εἰς τὸ μέσον·** || κτ. ἐπέκτ. κ. τὸ σύνολον τῆς κεραμωτῆς ὀροφῆς, ἡ στέγη· Πολυδ.7,162 **«κέραμος . . καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος»** : Φερεκρ.130,6, Ἡρῶνδ.3,44, Γαλ.8,26· || ποι. κωμ. κ. ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης : Ἀριστφ.Σφ.1295 **νουθετικῶς κεράμῳ τὸ νῶτον** (κατηρέψασθε), **ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν·** **8)** συνεκδ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ κεραμέως, τὸ ἐργαστήριον κατασκευῆς πηλίνων πραγμ., κεραμεῖον : Ἐπιγρ. **ὁ κέραμος ὁ χυτρικός·** **9)** περίκλειστος καὶ περικεκαλυμμένος χῶρος χρησιμεύων ὡς δεσμωτήριον, εἱρκτή, φυλακή· Θέων Ρητ.13 **«εἴ τις λέγει τὸν κέραμον ἀντὶ δεσμωτηρίου καθάπερ Κύπριοι»** : Ἰλ.Ε 387 **χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο**, Θεόφρ.Χαρ.6,6 (κῶδ.Μι, Νόνν.Δ 16,162.

κεραμοτὴξ-ῆγος (ὁ) (κέραμος-τήκω) μσν. ὁ κεραμεύς : Θεόγνωστ.Καν.40.

κεραμοτυπία (ἡ) νεώτ. ἡ παρασκευὴ ἐντύπων προοριζομένων διὰ τὴν μεταφορὰν διὰ συντήξεως ἐπὶ πορσελάνης, ὑέλου κλπ.

κεραμουργεῖον (τὸ) νεώτ. κεραμοποιεῖον.

κεραμουργία (ἡ) νεώτ. ἡ κεραμοποιία βλ.λ.

κεραμουργικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεραμουργίαν : **κεραμουργικαὶ ἐργασίαι·** || τὸ θηλ. **κεραμουργική** ἡ κεραμουργία, κεραμοποιία.

κεραμουργὸς (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κεραμοποιός : Μαν.4,291, Πάπ.

κεραμοῦς-οῦν μτγν. ἀντὶ κεραμεοῦς, κεράμειος : Ἡρακλ.Ταρ.π. Γαλ.13,827.

κεραμόχρους-ουν νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἐρυθροῦ κεράμου, κεραμιδύς.

κεραμύλλιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κεράμιον βλ.λ.II : Ἐπιγρ., Πάπ., Ἀκύλ.ΠΔ Ἡσ.63,3.

κεραμῶ-όω (κέραμος) μτγν., μσν. κ. νεώτ. καλύπτω διὰ κεράμων τὴν στέγην, σκεπάζω μὲ κεραμίδια, κεραμιδῶ : Ἐπιγρ. **κεραμώσει Λακωνικῷ κεράμῳ·** κ. παθ. : αὐτ. **ναὸς ἐξυλωμένος καὶ κεκεραμωμένος καὶ τεθυρωμένος**, Εὐδοκ.219 **κεκεραμωμένον χωρίον·** **2)** καλύπτω δι' ἀσπίδων τιθεμένων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῶν στρατιωτῶν, κ.παθ.: Ὀνήσανδρ.20,1 **οὕτω γάρ, ὡς εἰπεῖν, κεραμωθέντες**, Ἀφρικαν.Κεστ.278,27 **κεραμώσαντες τὸν στρατὸν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀσπίδων·** **3)** ρηματ.π. κεράμωσις, κεραμωτός.

κεραμὼν-ῶνος (ὁ) πλῆθος πηλίνων σκευῶν, σωρὸς κεραμείων ἀγγείων : Ἀριστφ.Λυσ.200 **ὦ φίλταται γυναῖκες, ὁ κεραμὼν ὅσος** (διορθ. ἀντὶ κεραμεὼν)· **2)** κατάστημα ἢ ἀποθήκη πηλίνων ἀγγείων : Ἡρωδιαν.Τεχν.Λείψ.1,32,40.

κεράμωσις-εως (ἡ) (κεραμῶ) Ἐπιγρ., μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ κεράμων ἐπιστέγασις, τὸ κεραμίδωμα : Ἐπιγρ., ΨΧρυσ.11,910C **τὴν τῆς πανδήμου οἰκίας κεράμωσιν.**

κεραμωτὸς-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ κεραμίδων κεκαλυμμένος : Στράβ.11,3,1 **κεραμωτὰς . . στέγας**, αὐτ.13,1,27· || τὸ οὐδ. **κεραμωτὸν** ἡ διὰ κεραμίδων κεκαλυμμένη στέγη : Πολυβ.28,11,2 **κεραμωτῷ καταρρύτῳ.**

κερανίξαι Ἡσ. «κολυμβῆσαι, κυβιστῆσαι».

κεράννυμι κ. νεώτ. κ. **κεραννύω**, ἐπ. **κεραίω** κ. **κεράω**, ὑποτ. **κεραννύω**, παρατ. **ἐκεράννυν**, μέλλ. **κεράσω** κ. μτγν. **κερῶ**, ἀόρ. **ἐκέρᾶσα** κ. ποι. **κέρᾶσα**, ἐπ. **κέρασσα** κ. Ἰων. **ἔκρησα**, παρακ. μσν. **κεκέρᾶκα**, μέσ. μέλλ. μτγν. **κεράσομαι**, ἀόρ. **ἐκερᾶσάμην** κ. ἐπ. κεράσσατο, παθ. μέλλ. **κραθήσομαι**, ἀόρ. **ἐκράθην**, Ἰων. **ἐκρήθην**, ἀττ. κ. **ἐκεράσθην**, παρακ. **κέκρᾶμαι** κ. Ἰων. **κέκρημαι** κ. μτγν. **κεκέρασμαι** κ. νεώτ. ἐν μτχ. **κεκερασμένος** κ. **κεκραμένος**, ὑπερσυν. **ἐκέκρατο**, μείγνυμι, ἀναμειγνύω, κυρ. ἑνώνω, ἀνακατώνω ὑγρά, οἶνον καὶ ὕδωρ, ἵνα ποιήσω κρᾶμα ἐξ αὐτῶν, δθ. μετριάζω διὰ μείξεως τὴν δύναμιν οἰνοπνευματώδους ποτοῦ, ἀραιώνω διὰ μείξεως, συγκιρνῶ : Ὀδ.Ω 364 **ταμνομένους κρέα . . κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον** (Εὐστ. «ἐμβάλλοντας εἰς κρατῆρας»), αὐτ.Ε 93 **κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν**, Ἀριστφ.Ἐκκλ.1123 **κέρασον ἄκρατον**, Πλούτ. Νόμ.15 **οἴνῳ καὶ μέλιτι κεράσαντα τὴν κρήνην, ἀφ' ἧς ἔπινον συνήθως**, Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,17,8 **ἐμβαλοῦσα ἐς κύλικα τοῦ φαρμάκου, οἴνῳ τε κεράσασα εὐώδει, δίδωσιν·** κ. ἀπολ. : Ἀντιφάν.85,2 **ἂν μὴ κεράσῃ τις**, Πλάτ.Φίλ.61B **τοῖς δὴ θεοῖς . . εὐχόμενοι κεραννύωμεν** (Βερναρδ.Γρηγ. «ἐν ταῖς εὐχαῖς ἡμῶν ἃς προσφέρωμεν τοῖς θεοῖς οἶνον ἀνάμεικτον ὕδατι»)· κ. παθ. : Εὐρ.Κύκλ.557 **πῶς οὖν κέκραται** (ὁ σκύφος) (Βερναρδ.Γρηγ. «ποῖο εἶνε ἡ ἀναλογία τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ οἴνου»), Ἀριστφ.Πλ.1132 **κύλικος ἴσον κεκραμένης** (ἐχούσης ἐξ ἴσου ὕδωρ καὶ οἶνον), αὐτ.Ἱππ.1187 **ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο**, Ξεν.Ἀν.5,4,29 **οἶνος δὲ ηὑρίσκετο ὃς ἄκρατος μὲν ὀξὺς ἐφαίνετο εἶναι ὑπὸ τῆς αὐστηρότητος, κερασθεὶς δὲ εὐώδης τε καὶ ἡδύς**, Ἡρωδιαν.Ἱστ.7,2,7 **τήν τε λίμνην αἵματι κερασθεῖσαν·** || ὁμ.π.Ὁμ. συνήθ. ἐν τῷ μέσ. μειγνύω, κιρνῶ δι' ἐμαυτόν : Ἰλ.Δ 260 **ὅτε . . οἶνον . . ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται**, Ὀδ.Υ 253 **ἐν δὲ τε οἶνον κρητῆρσιν κερόωντο·** || μτγν. τὸ

ἐνεργ. μτ. δοτ. προσ. πληρῶ τὸ ποτήριον οἴνου καὶ προσφέρω εἴς τινα ἵνα πίῃ : ΚΔ 'Απ.18,6 ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν, αὐτ.14,10, Βασ.3,640· || μετριάζω διὰ τῆς ἀνσμείξεως, συγκιρνῶ ἢ ψυχραίνω ἀναμειγνύων, ἐπὶ λουτροῦ : 'Οδ.Κ362 θυμῆρες κεράσασα (συγκεράσασα τὸ πρὸς λοῦσιν ὕδωρ εἰς εὐάρεστον θερμοκρασίαν)· **2)** γεν. μείγνυμι, ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω : Πλάτ.Φίλ.50Α κεραννύντας ἡδονὴν αὖ φθόνῳ, αὐτ.Σοφ.262C πρὶν ἄν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ, αὐτ.Νόμ.961D ξυλλήβδην δὲ νοῦς μετὰ τῶν καλλίστων αἰσθήσεων κραθείς, αὐτ.Τίμ.85Α, Φιλόδ.'Ακαδ.77Μ ἀγωγὴν ἐξ ἀμφοῖν κεραννύσθαι, Πλωτῖν.4,7,15 πίστεως αἰσθήσει κεκραμένης, 'Ιουλ.Λόγ.4,139Α (οὐσία) οὐκ ἀπὸ τῶν ἄκρων κραθεῖσα· || κ. ἐπὶ μετάλλων : Δημ.766 ἀργυρίῳ μὲν πολλαὶ τῶν πόλεων καὶ φανερῶς πρὸς χαλκὸν καὶ μόλυβδον κεκραμένῳ χρώμεναι, - ἄργυρος κεκραμένος μετὰ χαλκοῦ· **3)** μτφ. συνενῶ, συγκιρνῶ, ρυθμίζω, κανονίζω : Πίνδ.Π 5,2 ἀρετᾷ κεκραμένον (πλοῦτον) (συνηνωμένον), αὐτ. 10,41 οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται .. γενεᾷ (ἡ γενεὰ δὲν ἀναμιγνύεται μὲ τὸ γῆρας, δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς αὐτό), 'Αριστλ.Πολιτ.1307b,30 ἐν μὲν οὖν ταῖς εὖ κεκραμέναις πολιτείαις· **4)** εἰδ. παθ. ἐπὶ χώρας ἢ ὥρας τοῦ ἔτους, ἔχω εὔκρατον, συγκεκραμένον κλῖμα, ἔχω μέσην θερμοκρασίαν : 'Ηρ.1,106 ἡ 'Ελλὰς τὰς ὥρας πολλόν τι κάλλιστα κεκρημένας ἔλαχε, Ξεν.Κυν.5,5 τὸ ἔαρ κεκραμένον τῇ ὥρᾳ καλῶς παρέχει τὰ ἴχνη λαμπρά, Πλάτ.Κριτί.111Ε καὶ ὑπὲρ τῆς γῆς ὥρας μετριώτατα κεκραμένας, αὐτ.Πολιτ.272Α τὸ γὰρ τῶν ὡρῶν αὐτοῖς ἄλυπον ἐκέκρατο· **5)** ὁμ. εἰδ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων : "Αλεξ.278Β τοῖς ἤθεσιν .. τούτοις ἡ φύσις κεράννυται, Πλάτ.Φαῖδρ. 279Α ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι, Πλούτ.Νομ.3 φύσει δὲ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος τὸ ἦθος· ὁμ. κ. ἐπὶ μουσ. : Πλάτ.Νόμ.835Β καθ' ἁρμονίας ῥυθμοῖς κραθείσας καὶ ὀρχήσεσι, αὐτ.Φαίδ.86C κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἐπειδὰν ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κραθῇ πρὸς ἄλληλα, 'Αριστλ.Πολιτ 1290a,26 τὰς μὲν τῆς εὖ κεκραμένης (ἁρμονίας) **6)** συνενῶ, συνθέτω, συναρμολογῶ, συνδυάζω, συνάπτω : Πλάτ.Πολ.501Β ἐμποιοῖεν ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, αὐτ.Φαῖδρ.265Β· κ. παθ. : Αἰσχ Πρ.116 θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη, Θουκ. 6,5 φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη **7)** εἰδ. γραμμ. τὸ παθ. ἑνοῦμαι διὰ κράσεως : Διον.'Αλ.Συνθ.22 τὸ ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος συναλοιφῇ κερασθέντα **8)** μτγν. πολλαπλασιάζω ἐπί : Θεολ.'Αριθμ.50 ὅταν ὁ τῆς δεκάδος λόγος τῷ τῆς ἑβδομάδος κερασθῇ· **9)** ρηματ.π. κρᾶσις, κρᾶμα, κρατήρ, ἄκρατος. 'Εκ ρίζ. κερ-, κερα-, κρα- (πρβλ. κέρας, κέραμος, κέρνος).

κέρανς 'Επιγρ. Κρήτ. χεῖρας.

κεραντσάνα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ἰδ. ναυτ. εὐδία, αἰθρία ἐν ψυχρᾷ νυκτί, συνήθ. ἐν τῇ θαλάσσῃ : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 54 ὅμως ἕνα βράδυ ἀστροφεγγιὰ καὶ κεραντσάνα . . .

κέραξ-ακος (ὁ) (κέρας) 'Ησ. «θρίξ. τόξον. καὶ αἰδοῖον».

κεραοξόος-ον (κέρας-ξέω) ὁ ξέων καὶ κατεργαζόμενος κέρατα, ἰδ. ὁ κατασκευάζων ἐκ κεράτων τόξα καὶ ἄλλα σκεύη, τέκτων, τορνευτής, τορνοδῶρος : 'Ιλ.Δ 110 τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, Σιμμ.ΑΠ 6,113 νῦν δέ με Νικομάχῳ κεραοξόος ἥρμοσε τέκτων.

κεραός-ά-όν (κέρας) ὁ φέρων κέρατα, ὁ κεραοφόρος : 'Ιλ.Γ 24 εὑρὼν .. ἔλαφον κεραόν, 'Οδ.Δ 85 ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν, 'Ησίοδ.'Εργ.529 κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται, Θεόκρ.1,4 αἴ κα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, 'Ελλ. 'Επιγράμμ.825 κεραὸς "Αμμων· **2)** ὁ ἐκ κέρατος κατεσκευασμένος, κεράτινος : Καλλ.'Απόλλ.63 κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους, 'Αντίπ. Σιδ.ΑΠ 6,118 χὼ μὲν οἰστευτὴρ κεραὸν βιόν.

κεραοῦχος-ον (κέρας - ἔχω) μτγν. ὁ ἔχων κέρατα, κεροῦχος : 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 6,10 βωμόν τοι κεραοῦχον ἐδείματο τόνδε Σέλευκος

κεράρχης (ὁ) (κέρας - ἄρχω) μτγν. ὁ ἡγούμενος, ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς διφαλαγγαρχίας βλ.λ. : 'Ασκληπιόδ.2,10· **2)** ὁ ἀρχηγός, ὁ ἡγούμενος τριάκοντα δύο ἐλεφάντων : αὐτ.9,1.

κεραρχία (ἡ) (κεράρχης) μτγν. τὸ ἀξίωμα τοῦ κεράρχου βλ.λ. : ἐν Θησ.Στεφ. ἐν λ.

κέρας-ατος (τὸ) κ. νεώτ., ἐπ. γενικ. κέραος, ἀττ. συνῃρ. κέρως, κέρεος ('Ηρ.), κ. μτγν. ἐπ. κεράατος, ἐπ. δοτ. κέραϊ ἢ κέραι ἢ κέρᾳ, κ. κέρεϊ ('Ηρ.) κ. μτγν. ἐπ. κεράατι, πληθ. ὀνομαστ. κέρατα, κ. κέρᾱ, κ. κέρεα ('Ηρ.), κ. μτγν. ἐπ. κεράατα γενικ. κεράτων, κ. κεράων, κερῶν, κ. κερέων ('Ηρ.), δοτ. κέρασι, ἐπ. κεράεσσι κ. μτγν. ἐπ. κεράασι, σκληρὰ προεξέχουσα καὶ διαφόρων σχημάτων ὀστεοειδὴς ἀπόφυσις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πολλῶν θηλαστικῶν, κέρατο, κόρνο, π. 'Ομ. συνήθ. ἐπὶ τῶν τοῦ βοός : 'Ιλ.Ρ 521 κόψας ἐξόπισθεν κεράων βοός, 'Οδ.Τ 211 ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν (στερεοὶ καὶ ἀκίνητοι), 'Ηρ.4,29 τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον διὰ ταῦτα οὐ φύειν κέρεα αὐτόθι, Εὐρ.Βάκχ.743 ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κεἰς κέρας θυμούμενοι (ἀπειλοῦντες διὰ τῶν κεράτων), Πλάτ.Πολιτ.265D κολοβὸν ἀγέλην τινὰ κεράτων νομεύει, 'Αριστλ.ΖΜ 662a,2 διαφέρει δὲ καὶ τὰ κέρατα τῶν θηλειῶν βοῶν καὶ τῶν ταύρων, Καλλ.'Απόλλ.62 δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν ἐκ κεράων· || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῶν χαυλιοδόντων τῶν ἐλεφάντων : 'Αριστλ.ΖΜ 662e,1 τῶν ἐλεφάντων οἱ μὲν ἄρρενες ἔχουσι κέρατα, αἱ δὲ θήλειαι οὐκ ἔχουσιν, 'Αρετ.Χρον.Νούσ.2,13, 'Οππ.Κυν.2,494· **2)** μτφ. ὡς σύμβολον τῆς δυνάμεως, τῆς ἐπικρατήσεως καὶ τῆς εὐτυχίας· Σουΐδ. «κέρας, ἡ ἰσχὺς παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζῴων τῶν καθωπλισμένων τοῖς κέρασι καὶ τούτοις ἀμυνομένων» : ΠΔΨαλμ.17,3 ὑπερασπιστής μου, καὶ κέρας σωτηρίας μου, αὐτ.88,17, ΚΔΛουκ.1,69 ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἐν τῷ οἴκῳ Δαυΐδ, Διογεν.7,89 πρὸ τούτου σε ᾤμην κέρατα ἔχειν· ἐπὶ τῶν ἀνδρείας ὑπόληψιν ἐχόντων· **3)** εἰδ. ἐπὶ τῶν κεραιῶν τῶν μαλακοστράκων : 'Αριστλ.ΖΙ 526a,31 ὀδόντας δ' ἔχει δύο, καθάπερ ὁ κάραβος, ἐπάνω δὲ τούτων τὰ κέρατα μακρά (ὁ ἀστακός), αὐτ.590b, 27 καταβάλλων τὰ κέρατα πλάγια (ὁ κάραβος)· || ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν κεραιῶν τοῦ μεταξοσκώληκος : αὐτ.551b,10 ἐκ δέ τινος σκώληκος μεγάλου, ὃς ἔχει οἷον κέρατα καὶ διαφέρει τῶν ἄλλων· **4)** τὸ κέρας ὡς ὕλη τεχνουργική, κατεργάσιμος, ἡ ἰνώδης οὐσία τῶν κεράτων καὶ τῶν ὁπλῶν τῶν ζῴων : 'Οδ.Τ 563 πύλαι .. αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται (ἐκ κέρατος, δι' ὧν ἐξήρχοντο τὰ ἀληθῆ ὄνειρα)· κ. ἐπὶ τῶν ὁπλῶν τῶν ζῴων : Λόγγ. 2,28 τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν· **5)** πᾶν ἀντικείμενον κατεσκευασμένον ἐκ κέρατος ζῴου ἢ ὁμοιάζον πρὸς αὐτό : 'Οδ.Φ 395 μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος, Θεόκρ.25,206 κέρας ὑγρὸν ἑλὼν κοίλην τε φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην νεόμην, Καλλ.'Επιγρ.37 κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 6,75 τόδε σοὶ κέρας, ᾧ ἔπι πουλὺν θῆρα βαλὼν ἄγρας εὔσκοπον εἶχε τύχην· **6)** κ. νεώτ. ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, εἶδος σάλπιγγος ἐκ κέρατος ζῴου ἢ ἐκ μετάλλου ἐν χρήσει

παρὰ τοῖς ἀρχαίοις στρατοῖς, νῦν δὲ παρὰ τοῖς κυνηγοῖς, ὁδηγοῖς σιδηροδρόμων, ἁμαξηλάταις κττ. : Ξεν.Ἀν.2,2,4 ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι, Ἀριστλ.Ἀκουστ.802a,17· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ φρυγικοῦ αὐλοῦ, εἴτε ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, εἴτε διότι τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἦτο κεράτινον : Λουκ.Θε.Δ 12,1 ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρατι, Πολύδ.4,74 κέρας ἑκατέροις τοῖς αὐλοῖς ἀνανεῦον πρόσεστι, αὐτ.4,76 κέρατι μὲν αὐλεῖν Τυρρηνοὶ νομίζουσι, Ἀθήν.4,184A Τυρρηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες· ‖ νεώτ. μουσ. εἰδ. εἶδος πνευστοῦ μουσικοῦ ὀργάνου ἐκ μακροτάτου ὀρειχαλκίνου σωλῆνος περιελισσομένου, τὸ κόρνο· ‖ ὁμ. νεώτ. βαθύφωνον κέρας εἶδος εὐθυαύλου βλ.λ., τὸ κλαρινέτο-κοντράλτο· ‖ νεώτ. ἀκουστικὸν κέρας βλ. ἀκουστικός· **7)** ποτήριον ἐκ κέρατος βοὸς ἢ ἐκ μετάλλου ἢ ἔχοντος τὸ σχῆμα κέρατος : Πίνδ.ἀπ.166 ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνειν, Αἰσχ.ἀπ.185 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις, Σοφ.ἀπ.483 ἐκπιόντι χρύσεον κέρας, Ἕρμιππ.43 ἐκ .. τοῦ κέρατος αὖ μοι δὸς πιεῖν, Ξεν.Ἀν.7,2,23 κέρατα οἴνου προὔπινον, αὐτ.3,32, Ἀθήν.11,476A, αὐτ.B διαμένει δ' ἔτι καὶ νῦν ἡ τῶν κεράτων κατασκευή, καλοῦσι γοῦν ἔνιοι ταῦτα ῥυτά· ‖ κ. ὡς μέτρον ὑγρῶν : Γαλ.13,435· **8)** κέρας Ἀμαλθείας βλ.λ.· **9)** βοὸς κέρας αὐλὸς κεράτινος μικρᾶς διαμέτρου, δι' οὗ ἐπεράτο ἡ ὁρμιὰ πλησίον τοῦ ἀγκίστρου, ἵνα οὕτω καταστῇ δύσκολος ἡ ἀποκοπὴ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἰχθύος : Ἰλ.Ω 81 ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα (σχόλ. «κατεσκεύαζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν παρετίθεσαν τῇ ὁρμιᾷ ὑπὲρ τὸ ἄγκιστρον, ὅπως μὴ οἱ ἰχθύες ἀποτρώγωσι τὸν λίνον»), Ἀριστλ.π.Πλούτ.Ἠθ.977A (ἰδ. ἑρμ. ἀλιευτικὴ ὁρμιὰ ἐκ βοείων τριχῶν), Ἀρίσταρχ. π. Ἀπολλ.Σοφ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. κέρᾳ ἀγλαέ, Κόϊντ.ΑΠ 6,230 Δᾶμις ὁ κυρτευτής, ψάμμῳ κέρας αἰὲν ἐρείδων· **10)** μτγν. ὁ σωληνίσκος τοῦ κλυστῆρος : Ὀρειβ.8,32,7· **11)** κτ.πληθ. κεράτιναι αἰχμαὶ ἐφαρμοζόμεναι εἰς τὸ ἄκρον τῶν καλαμίνων γραφίδων:Κριναγ. ΑΠ 6,227 νεόσμηκτον δουρατίην κάλαμον, εὖ μὲν εὐσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσιν· **12)** ὁμ. ἐπὶ ἀντικειμένων ἐχόντων σχῆμα κερατοειδές· εἰδ. εἶδος κομμώσεως : Ἰλ.Λ 385 τοξότα, .. κέρᾳ ἀγλαέ (σχόλ. «ἐμπλοκῆς τι γένος εἰς κέρατος τύπον ἀναπλεκόμενον»)· Ἡρόδωρ. κ. Ἀπί.π.Εὐστ.851· ‖ δ. ἑρμ. θρὶξ ἢ κόμη· Ἀπολ.Σοφ. Λεξ.Ὁμ. «Κέρ' ἀγλαέ· οἱ μὲν γλωσσογράφοι ταῖς θριξὶν ἀγαλλόμενε· κέρα γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι», Πολυδ.2,31, Ἡσ. «κέρα, κέρατο, τρίχες· Κέρα ἀγλαέ, τὴν τρίχα λαμπρέ»· **13)** βραχίων ἢ κλάδος ποταμοῦ ἢ θαλάσσης : Ἡσίοδ.Θ 789 ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει .. Ὠκεανοῖο κέρας, Πίνδ.ἀπ.201 κέρας Νείλου, Θουκ.1,110 τριήρεις.. πλέουσαι ἐς Αἴγυπτον ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας, Ἄννων 14 Ἑσπέρου κέρας (ὀνομασία κόλπου), Ἀριστλ. Θαυμ.835b,5 ἐν Ἰνδοῖς ἐν τῷ κέρατι καλουμένῳ, αὐτ.Κόσ.393b,5, Πολύβ.4,43,7 εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ διορίζει, τὸ καλούμενον Κέρας (ὁ ῥοῦς), Στράβ.7,6,2 ἐπὶ τὸ Κέρας τὸ Βυζαντίων (τὸν Κεράτιον κόλπον), Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 4,282 κέρατα λέγουσι τοῦ Ὠκεανοῦ πάντας τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἀπ' αὐτοῦ καταφερομένους· **14)** κ. νεώτ. πτέρυξ παρατάξεως στρατοῦ ἢ στόλου : Ἡρ.9,26 ἐδικαίευν γὰρ αὐτοὶ ἑκάτεροι ἔχειν τὸ ἕτερον κέρας, αὐτ.102, αὐτ.6,8 τὸ μὲν πρὸς τὴν ἠῶ εἶχον κέρας αὐτοὶ Μιλήσιοι, νέας παρεχόμενοι ὀγδώκοντα, Αἰσχ.Πέρσ.399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο, Εὐρ.Ἱκ.704 ἔκλινεν γὰρ κέρας τὸ λαιὸν ἡμῶν, Ξεν.Ἀν.1,10,9 ἀναπτύσσειν τὸ κέρας καὶ ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμόν· ‖ ἐν φρ. κατὰ κέρας προσβάλλειν, - ἐπιπεσεῖν κττ., προσβάλλω τινὰ ἐκ τοῦ πλαγίου : Θουκ.3,78 προσβαλόντες δὲ κατὰ κέρας καταδύουσι μίαν ναῦν, Ξεν.Ἑλλ.6,5,16 οἱ Μαντινεῖς ἐξελθόντες κατὰ κέρας τε καὶ ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἐπιπέσοιεν αὐτῷ, αὐτ.ΚΠ 7,1,8, Πολύβ.1,40,14 συμπεσὼν ἐκ πλαγίου κατὰ κέρας .. τοῖς πολεμίοις, Ξεν.ΚΠ 7,1,22 μαχεῖσθε πρὸς κέρας· ‖ φρ. ἐπὶ κέρας ἀνάγειν ἐπὶ ναυτικῆς ἢ στρατιωτικῆς παρατάξεως, παρατάσσω τὰ πλοῖα ἢ τὸν στρατὸν οὕτως, ὥστε τὸ ἓν νὰ ἔρχηται κατόπιν τοῦ ἄλλου : Ἡρ.6,12 ἀνάγων ἑκάστοτε ἐπὶ κέρας τὰς νέας, Εὔβουλ.67, 4, Θουκ.2,90 κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας (ὅτι ἔπλεον παρὰ τὴν παραλίαν ἐπὶ μιᾶς γραμμῆς κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι, δηλ. παρέπλεον ἔχοντες μέτωπον μιᾶς νεώς), Ξεν.ΚΠ 6,3,34, Λουκ.Ζεῦξ. 8 ἐς βάθος .. ἐπὶ τεσσάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον· ‖ ὁμ. κ.ἐπὶ στρατοῦ, κατὰ κέρας ἄγειν ὁδηγεῖν τὸ στράτευμα οὕτως, ὥστε νὰ προηγῆται τὸ ἓν καὶ νὰ ἕπηται τὸ ἕτερον κέρας, ἀντίθ. ἐπὶ φάλαγγος (= κατὰ μέτωπον) : Ξεν.ΚΠ 1,6,43 εἴ γε δή σοι κατὰ κέρας ἄγοντι πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, αὐτ. Ἀν.4,6,6, αὐτ.Ἑλλ.7,4,23· ὁμ. εἰς κέρας, Ξεν.Ἱππαρχ.4,3· ὁμ. πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας : Ἀριστφ. Ἱππ.243 οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας; ὁμ. ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα : Ξεν.ΚΠ 8,5,15 ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι (ἀντὶ τῆς κατὰ μῆκος παρατάξεως τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ πορείᾳ εἰς πυκνὴν φάλαγγα καταστῆσαι)· **15)** μτγν. σῶμα στρατοῦ ἀποτελούμενον ἐξ ὀκτακισχιλίων ἑκατὸν ἐνενήκοντα δύο ἀνδρῶν, διφαλογγαρχία : Ἀσκληπιόδ.2,6, Ἀρρ.Τακτ.10,7· ‖ μτγν. μεραρχία βλ.λ. : Ἀσκληπιόδ.2,10· ‖ μτγν. συγκρότημα ἐκ τριάκοντα δύο ἁρμάτων : Ἀσκληπιόδ.2,8, Αἰλ. Τακτ.22,2· **16)** μτγν. κ. νεώτ. ἡ κεραία τοῦ πλοίου, ἡ ἀντένα : Μελέαγρ.ΑΠ 5,203 ὡς κέρας ἱστῷ κυρτοῦται, Λουκ.Ἔρωτ.6 τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν, Συνέσ.Ἐπιστ.4 εἶτα κατεαγὸς μέσον κέρας, ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· **17)** νεώτ. ναυτ. κυλινδρικὴ κεραία ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ ἱστοῦ καὶ ἐστραμμένη πρὸς τὴν πρύμνην, τὸ πίκι· **18)** νεώτ. ναυτ. σιδηροῦς ὀβελὸς ἐξέχων τῆς νάρκης καὶ ἐπιφέρων τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ ἐναύσματος διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ προσκρούσεως· **19)** τὸ ἐξέχον μέρος, τὸ ὕψωμα, ἡ ἀκρώρεια, ἡ βουνοκορφή : Ὑμν.Ὁμ.1,8 (δ.γρ.), Ξεν.Ἀν.5,6,7 ἢ τὰ κέρατα τοῦ ὄρους τῆς ὁδοῦ καθ' ἑκάτερά ἐστιν ὑψηλά, Λυκόφρ.534 χερσαίου κέρως (σχόλ. « ἀκρωτηρίου Χερσονήσου »), Εὐστ.309,28· ‖ κτ. πληθ. ἡ ἐσχατιὰ τῆς γῆς : Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,18 τὸν θεὸν οἶδα κέρατα τῆς γῆς ξυμπάσης Αἰθίοπάς τε καὶ Ἰνδοὺς ἀποφαίνοντα· **20)** εἰδ. ἀνατ. τὸ ἄκρον, ἡ ἐσχατιὰ τῆς μήτρας : Ἱππ.Ἐπικ.1, Γαλ.7,266· ‖ ὁμ. ἐπὶ τοῦ διαφράγματος : Σωρ.1,57· ‖ ὁπαλὸν κέρας ἡ πόσθη : Ἀρχίλ.171, Εὐρ.ἀπ.278, Μελέαγρ.ΑΠ 12,95,6· ‖ νεώτ. ἀνατ. κέρατα ἀποφύσεις ἢ ἐξοχαὶ διαφόρων ὀργάνων, συνήθως διφυεῖς, ἐξέχουσαι τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν, οἷον κέρας μηριαίου δρεπάνου, - μητριαῖα κέρατα, - ἀμμώνειον κέρας, κ. ἄ.· ‖ εἰδ. νεώτ. παθολ. κέρατα κερατώδους συστάσεως παθολογικαὶ ἐκφύσεις ἢ νεοπλασίαι τῆς ἐπιδερμίδος, ἔχουσαι ποικίλον σχῆμα καὶ μέγεθος, ἑδράζουσαι ἐπὶ τῶν ἀκαλύπτων μερῶν τοῦ σώματος ἰδ. τῶν γερόντων: κέρας τοῦ δέρματος, - κέρας βλεφάρων (ὄγκος κερατοειδοῦς σχήματος προβάλλων ἐκ τοῦ δέρματος τῶν βλεφάρων)· **21)** εἰδ. ἐπὶ τῶν πηχέων τῆς λύρας : Σοφ.ἀπ.244 ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας, ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας,

Αἴλ.Δ άπ.133, Πολυδ.4,62, Εὐστ.1165,26 **τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον τοῖς λύραις·** 22) παροιμ. φρ. κέρατα ποιῶ τινι βάλλω κέρατο εἴς τινα, τὸν κάμνω κερατάν, τὸν κεροτώνω : Ἀρτεμίδ Δαλδ.2,11 **ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει καὶ τὸ λεγόμενον κέρατα αὐτῷ ποιήσει** (ἐπὶ γυναικὸς ἀπατώσης τὸν σύζυγον αὐτῆς)· πρβλ. κερασφόρος· 23) μτγν. σόφισμα, σοφιστικὸς συλλογισμός, ὁ κερατίνης : Λουκ Νεκρ.Δ 1,2 **ἐρίζουσι καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι,** Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ. 2,241 **εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις·** 24) τὸ φυτὸν σταφυλῖνος ὁ ἄγριος : Διοσκ.3,52· ‖ τὸ ποῶδες φυτὸν οἰνάνθη βλ.λ. : Ψ Διοσκ.3,120 (ἀμφ.) 25) νεώτ.βοταν. εἶδος ἐπιμήκους καρποῦ ἀποτελουμένου συνήθως ἐκ δύο μόνον καρποφύλλων ἀνοιγομένων ἐκ τῶν κάτω κατὰ τὴν ὡρίμανσιν αὐτοῦ καὶ κατολειπόντων εἰς τὸ κέντρον νόθον διάφραγμα, ἐφ' οὗ ὀνήρτηνται τὰ σπέρματα.

κεράς-άδος (ἡ) σχόλ., ποι. θηλ. τοῦ κεραδὸς βλ.λ Εὐστ.1625,45· πρβλ. κεράς 2).

κεράς ἐπίρρ. μτγν. Σουΐδ. «κεράς, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ κεραστικῶς» : Καλλ.ἀπ. ἀνών.34.

κεράς (ὁ) δημ. ὁ κατασκευαστὴς ἢ πωλητὴς κηροῦ ἢ κηρίων, ὁ κηροπλάστης, ὁ κηροπώλης.

κερασβόλος-ον (κέρας-βάλλω) ὁ πληγείς, ὁ κτυπηθεὶς ὑπὸ κέρατος, ἐπὶ σπερμάτων· Πολυδ. 1,223 «κερασβόλα σπέρματα γίγνεται, ἐὰν τοῖς τῶν βοῶν κέρασι προσπέσῃ· ἃ ἐκβαίνει ἀτεράμονα· τουτέστιν οὐ ῥᾳδίως ἐφόμενα» : Θεόφρ.ΦΑἰτ.4, 12,13 **κερασβόλον σπέρμα ἀτέραμον γίνεται,** Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.2,10,91 **οὐδὲ μὴν κερασβόλον σπαρτέον,** πρβλ. Πλούτ.Ἠθ.700C· 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ αὐθάδης καὶ σκληρός, ἄκαμπτος, ἀνένδοτος, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων : Πλάτ.Νόμ.853D **μή τις ἐγγίγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος, ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' ἂν ὥστε μὴ τήκεσθαι,** πρβλ. Πλούτ.Ἠθ.700C.

κερασέα (ἡ) νεώτ., δημ. **κερασιά** τὸ ὀπωροφόρον δένδρον κέρασος ὁ γλυκύκαρπος, μσν. κερασία : **γιόμισαν πάλι λούλουδα τῆς κερασιᾶς τὰ κλώνια·** ‖ συνεκδ. ῥάβδος ἐκ κλάδου τοῦ δένδρου κέρασος ὁ γλυκύκαρπος.

κερασένιος-ια-ο δημ. ὁ ἐκ ξύλου κερασέας κατεσκευασμένος· 2) ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα κερασίου : **κερασένια χείλη.**

κερασεών (ὁ) νεώτ. ἔκτασις γῆς ἔνθα καλλιεργοῦνται κέρασοι.

κερασῆς-ιά-ί δημ. κ. **κερασίς** ὁ κερασὺς βλ.λ.

κερασία (ἡ) (I) μτγν. κ. μσν. τὸ ὀπωροφόρον δένδρον κέρασος βλ.λ., ἄ. κερσσέα· Μοῖρ.209,12 «κέρασον τὸ φυτὸν οἱ Ἀττικοί, κερασία Ἕλληνες»: Γεωπ.10,41,2 **οὐκ ἄν ποτε καλὸν οὐδὲ γλυκὺν δώσει τὸν καρπὸν ἡ κερασία ἐάν μὴ ἐγκεντρισθῇ**

κερασία (ἡ) (2) μσν. ἡ προσφορὰ τοῦ οἴνου, τὸ κέρασμα : Κ Πορφ.Ἔκθ.371,7 **κατὰ δὲ τὴν κερασίαν πιόντος τοῦ βασιλέως, λέγουσιν οἱ βουκάλιοι.**

κερασίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακολ. οὐσία λαμβανομένη δι' ἐκχυλίσεως δι' ὕδατος τῶν κερασίων, κυδωνίων ἢ δαμασκήνων ἐν χρήσει πρὸς νοθείαν τοῦ ἀραβικοῦ κόμμεως, ὡς καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν διὰ τὴν ἀμύλωσιν τῶν πίλων (κολλάρισμα).

κεράσινον (τὸ) πάπ. τὸ χρῶμα τοῦ κερασίου, τὸ κερασὺ χρῶμα.

κεράσι(ον) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπὸς τῆς κερασέας : Δίφιλ.Σ π.Ἀθήν.2,51A **τὰ κεράσια εὔχυμα, εὐστόμαχα, ὀλιγότροφα,** Διοσκ.1,113,Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.164,21 **πῆχει τ' ὄχείλι κόκκινο, σὰν τὸ οὖρμο τὸ κεράσι·** 2) ἡ κερασέα : Διοσκ.1,158 **τὸ κόμμι τῶν κερασίων,** Γεωπ.10,41,1.

κερασκόμη (ἡ) (κέρας-κόμη) μτγν. τὸ φυτὸν σταφυλῖνος ὁ ἄγριος : ΨΔιοσκ.3,52, αὐτ.120 (κῶδ.).

κερασκόμιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν οἰνάνθη : Ψ Διοσκ.3,125.

κέρασμα-ατος (τὸ) (κεράννυμι) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεράννυμι, μεῖγμα, κρᾶμα : Ζήν.Κ 1,36,Ἰάμβλ.Πυθ.15,64 **δαιμονίως μηχανώμενος κεράσματα τινῶν μελῶν διατονικῶν τε καὶ χρωματικῶν·** ‖ κ. ἐπὶ ὑγρῶν,μεμιγμένον, συγκεκερασμένον ποτόν: Ἐπιγρ, ΠΔ Ψαλμ.74,8 **ποτήριον ἐν χειρὶ κυρίου, οἴνου ἀκράτου πλῆρες κεράσματος,** Βί.Ἀλεξ.5956 **Περδίκκας σὺν Οὐλκίῳ τε καὶ τῷ Πτολεμαίῳ, τὸ κέρασμα τὸ φόνιον ἔδωκεν Ἀλεξάνδρῳ·** 2) μσν. κύπελλον πλῆρες οἴνου ἕτοιμον πρὸς πόσιν : ΚΠορφ.Ἔκθ.375,4· ‖ δημ. τὸ πληροῦν οἴνου τὰ ποτήρια τῶν πινόντων, οἰνοχοΐα· 3) δημ. προσφορὰ οἴνου ἢ ἄλλου ποτοῦ ἢ κ. ἡδύσματος χάριν φιλοφροσύνης, φίλευμα, τρατάρισμα· ‖ δημ κτ. ἐπέκτ χρηματικὸν φιλοδώρημα, πουρμπουάρ· 4) μτγν. μῖγμα, κρᾶμα ἀσθενειῶν : Γαλ.9,675.

κερασόρρακον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀλκοολοῦχον ποτὸν λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως ζυμωθέντος ὀποῦ κερασίων καὶ δαμασκήνων, ἄ. κίρς.

κέρασος (ὁ,ἡ) κ. **κερασός** κ. νεώτ. τὸ ὀπωροφόρον δένδρον **κέρασος** ἢ γλυκύκαρπος, ἡ κερασιά· Μοῖρ.200,12 «κέρασον τὸ φυτὸν Ἀττικοί, κερασία Ἕλληνες» : Ξενοφ.39, Θεόφρ.Φl 3,13,1 **ἴδιον δὲ τῇ φύσει δένδρον ὁ κέρασός ἐστι καὶ μεγέθει μέγα·** ‖ νεώτ. βοταν. ὑποδιαίρεσις τοῦ γένους προῦνος ἐκ τῆς οἰκογεν. τῶν **ροδωδῶν,** οὗ εἴδη **κέρασος ἡ γλυκύκαρπος** (ἡ κερασέα), **κέρασος ἡ κοινὴ ἡ ὀξύκαρπος** (ἡ βυσσινιά).

κερασοῦλι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν φυσσαλὶς ἢ ἀλικάκαβος.

κερασόχρους-ουν μσν. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κερασίου : Τρικλίν. εἰς Θεόκρ.14,17.

κέρασπις-ιδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **ρουτελιδῶν.**

κεράστης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ φέρων κέρατα : Σοφ Ἠλ.568 **κεράστην ἔλαφον,** Εὐρ.Κύκλ.52 **ὕπαγ' ὦ ὕπαγ', ὦ κεράστα** (περὶ κερασφόρου κριοῦ), Λουκ. Διόν.1 **κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας** (περὶ Σατύρων)· ‖ τὸ θηλ. **κεραστίς** : Αἰσχ.Πρ.674· 2) εἰδ. κερασφόρος τις ὄφις : Νίκ.Θηρ.258, ΠΔΠαροιμ.31,32 **ὥσπερ ὑπὸ ὄφεως πεπληγὼς ἐκτείνεται, καὶ ὥσπερ ὑπὸ κεράστου διαχεῖται αὐτῷ ὁ ἰός,** Διόδ.Σ 3,50 **πληθύει . . ὄφεων, μάλιστα δὲ τῶν τοιούτων οὓς προσαγορεύουσι κεράστας,** Αἰλ.Φl 1,57· ‖ κ. νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν ἐκ τῶν **ἐχιδῶν·** 3) εἶδός τι ἐντόμου, βλάπτοντος τὰ σῦκα : Θεόφρ.Φl 4,14,5.

κεραστής (ὁ) (κεράννυμι) κ. δημ. ὁ κεραννύων, ὁ μειγνύων, ὁ συγκιρνῶν : Ὀρφ.ἀπ.297 **Ζεὺς δέ τε πάντων ἐστὶ θεὸς πάντων δὲ κεραστής,** Γρηγ. Νοζ.Ὠδ.4,14,165C **τίς ἔμιξε θεοῦ δίχα, εἰ δὲ κεραστὴς ἐστὶ θεός·** 2) δημ. ὁ προσφέρων τὴν φιλοτησίαν, αὐτὸς ποὺ κερνᾷ, ποὺ φιλεύει ποτά : δ.δίστ. **ἄλλονε ἂν πάρῃς νὰ 'ναι σου ὁ διάολος κουμπάρος | καὶ φιλευτὴς καὶ κεραστὴς εἰς τ' ἀπογάμπρια ὁ χάρος,** Πολαμ.Παράκ.90,5 **κέρνα με, κέρνα σ' ὅποιο ποτήρι' | τὸ πιοτὸ θέλω τὸ μοιρόγραφτο χωρὶς | τὸν κεραστή' τὸ χάρισμα, κι ἂς λείπῃ ὁ χαριστής·** ‖ δημ. ὁ πληρώνων τὸ ἀντίτιμον τῶν ποτῶν ἢ καὶ τῶν ἡδυσμάτων ἐν τοῖς καφενείοις κτλ.

κεραστικός-ή-όν μτγν. ὁ χρησιμεύων ὡς ποτὸν διὰ κέρασμα, προσφοράν : Λεωνίδ.Ἰατρ. ἐν Anecdota Medica Graeca ἔκδ. Emmerin· ἐπίρρ. μτγν. **κεραστικῶς** : Σουΐδ. ἐν λ. κεράς βλ.λ.2).

κεράστιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **καρυοφυλλιδῶν.**

κεραστίς-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ κεράστης βλ.λ.
κεραστόδερμα-ατος (τό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων πεταλοβραγχίων τῆς οἰκογεν.τῶν **καρδιιδῶν**.
κεραστός-ή-όν (κεράννυμι) μτγν. ὁ μεμειγμένος, ὁ ἀναμειχθείς : ΑΠλ.4,83 **τὰ κεραστὰ δάκρυα τοὺς λύπης πάντας ἔμιξε πόνους**.
κερασύς-ιά-ύ (κεράσιον) δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κερασίου, ὁ κεροσόχρους· ‖ τὸ οὐδ. **κερασύ** ὡς οὐσ. τὸ χρῶμα τοῦ κεραασίου.
κερασφόρος-ον (κέρας-φέρω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ φέρων κέρατα ἰδ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁ κερατοφόρος : Σοφ.άπ.89 **κερασφόροι στόρθυγγες**, Εὐρ.Φοίν.248 **τέκεα τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς**, Πλάτ.Πολιτ.265Β **τῷ τῶν μὲν τὴν γένεσιν ἀκερων εἶναι, τῶν δὲ κερασφόρον**· κ. ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Λουκ.Διόν.2 **καὶ τὸν.. κερασφόρον, βότρυσιν ἐστεφανωμένον**· ὁμ. ἐπὶ τοῦ Πανὸς : αὐτ.Θε.Δ 22,2 εἰ **δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε**, αὐτ.Δὶς Κοτ.9 ὁμ. κ. ἐπὶ ποταμῶν : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.22 ‖ ὁμ κ. ἐπὶ ζώων, τὰ φέροντα κέρατα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν : Γαλ.2,430 « δύο γένη ζώων, τὸ μὲν κερασφόρον καὶ δίχηλον καὶ μηρυκάζον τὸ δὲ ἄκερον » : Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,13, Ἡρῳδιαν.Ἱστ.1,15,3 **ἐλάφους μὲν οὖν καὶ δορκάδας, ὅσα τε κερασφόρα πλὴν ταύρων**, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.31 **ὁμοίου σχεδὸν μὲ ἄρνα κερασφόρον ἢ μὲ ἔριφον**· **2)** μτφ. ὁ ὑπὸ τῆς συζύγου του ἀπατώμενος ἀνήρ, ἐκεῖνος οὗ ἡ σύζυγος μοιχεύεται, ὁ κερατάς βλ.λ. : ΛουκίλλΑΠ 11,278· **3)** νεώτ ζωολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ γένος κολεοπτέρων μακροκέρων **κεραμβυκιδῶν** ἐντόμων· **4)** ὁμ. νεώτ. βοταν. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. γένος **σαποτωδῶν φυτῶν**.
κερασφορῶ-έω (κέρας-φέρω) μτγν. κ. μσν. **φέρω**, ἔχω κέρατα : Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,13, Εὐστ Πον.247,10.
κεράσχειλος-ον (κέρας-χεῖλος)· Ἡσ. « κεράσχειλοι, οἱ ἐπικαμπῆ ἔχοντες τὰ χείλη ».
κεραταία (ἡ) μσν. ἡ κεραία τοῦ πλοίου, ἡ ἀντέννα : Μαρτύρ.Ἀρεθ.ἐνἈν.Βοασσ.5,56 **τὰ καταρτίδια καὶ τὰς κεραταίας καὶ τοὺς αὐχένας** (δ.γρ. κερατάρια).
κερατάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κέρατο, τὸ μικρὸν κέρας, κεράτιον.
κερατανθήρα (ἡ) νεώτ., βοταν. γένος **ζιγγιβερωδῶν** φυτῶν.
κερατάριον (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κέρας βλ.λ. 14), ἡ κεραία τοῦ πλοίου : Σχόλ.Εὐρ Ἑκ.1261 (πιθ. δ.γρ.), Εὐστ.1037,35 « ἐπίκριον τὸ κέρας τοῦ ἱστοῦ, ὃ κοινότερον κερατάριον καλεῖται ».
κεράταρχης (ὁ) (κέρας-ἄρχω) μτγν. ὁ διοικητὴς σώματος ἐκ τριάκοντα δύο ἐλεφάντων : Αἰλ.Τακτ.23.
κεραταρχία (ἡ) μτγν. σῶμα ἐκ τριάκοντα δύο πολεμικῶν ἐλεφάντων : Αἰλ.Τακτ.23.
κερᾶτᾶς (ὁ) μσν., δημ. κ. -ᾶς ὁ ἀνὴρ τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος μοιχεύεται, κ. κτ. ἐπέκτ ἡ ἀδελφή, ἡ θυγάτηρ ἢ κ. ἄλλη στενὴ συγγενὴς αὐτοῦ : Βανδ. 1.57Ε **εἴ τις εἶχεν.. ὑπόληψιν τοῦ εἶναι κερατᾶς .. καὶ οὕτως ἠλέγχοντο οἱ κερατάδες**, ΨΚωδ. 271,12,15 (ἐκδ.Preg.), δ. τετράστ. **ὁ κερατᾶς τὸ κέρατο ὅταν τὸ πρωτονιώσῃ) σπαθιὰ μαχαίρια ζώνεται κάποιονε νὰ σκοτώσῃ· (ὁ κερατᾶς τὰ κέρατα σὰν κατεβοῦν μπροστά του, (μέλι καὶ γάλα γίνεται μὲ τὴ νοικοκυρά του**, φρ. **ἐθελοντὴς κερατᾶς** (ὁ ἀνεχόμενος τὰς ἀπιστίας τῆς συζύγου αὐτοῦ), παροιμ. **ὅσο καθίζει ὁ κερατᾶς, τὸ κέρατό του ἀξαίνει** (ἐπὶ ἀνεχομένου σύζυγον μοιχαλίδα), ὁμ. **ὅταν ξεζεύγουν οἱ γεωργοί, (ζεύγουν οἱ κερατάδες** (ὅτι τῶν φυγοπόνων συνήθως αἱ γυναῖκες ἀπιστοῦσι)· **2)** ἔντομον μέλαν, μεγέθους σφηκός, φέρον μακρὰ κέρατα.
κερατάύλης (ὁ) (κέρας-αὐλῶ) ὁ αὐλῶν τὸ κέρας, ὁ κεραύλης : Δοσίδ.389Κ.
κερατέα (ἡ) πάπ., μσν. κ. νεώτ. κ. **κερατία**, δημ. **κερατία** τὸ δένδρον κερωνία ἡ κερασφόρος, ξυλοκερατιά, χαρουπιά : Πάπ. **ἐωνήσαντο κερατέας τῶν ἀγανθεῶν** (=ἀκανθεῶν), Γεωπ.11,1.
κεράτειος-ον μσν. ὁ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένος, ἀποτελούμενος : Ἀνών.Περὶ Ἀπίστων 2,85 **ὁ ἐν Δήλῳ κεράτειος βωμός**.
κερατεκτασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκτάνυσις τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκ φλεγμονῆς τοῦ χιτῶνος τούτου, ἐπιφέρουσα παραμόρφωσιν τοῦ σφαιρικοῦ αὐτοῦ σχήματος.
κερατεκτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. λειτουργικὴ ἐκτομὴ μέρους ἢ ὅλου τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.
κερατένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἔχων κέρατα· ‖ μτφ. ὁ ἔχων, ὁ παρουσιάζων δυσκολίας, δυσχερής, δύσκολος : **δὲν μπορῶ νὰ τὸ λύσω τὸ κερατένιο τὸ πρόβλημα**· ‖ γεν. ὀχληρός, δυσάρεστος : **κάνει ἕναν κερατένιο καιρό** (ἄ. κερατόκαιρος).
κερατεσσεῖς Ἡσ. « οἱ τοὺς ταύρους ἕλκοντες ἀπὸ τῶν κεράτων· καλοῦνται δὲ καὶ κεραελκεῖς ».
κερᾶτήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ὄνομα πλασθὲν πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ κρατήρ : Ἀθήν.11,476Α **τὸ ἀγγεῖον δ' ἐν ᾧ κιρνᾶται ὁ οἶνος κρατήρ, ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ κέρατος, οἷον κερατήρ, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ κέρας ἐγχεῖσθαι τὸ πόμα**.
κερᾶτηφόρος-ον (κέρας-φέρω) μτγν. κερασφόρος βλ.λ.1) : Φαίστ.π.Σχόλ.Πίνδ.Π 4,28.
κερατία (ἡ) μτγν., δημ. **κερατιά** τὸ δένδρον κερατέα βλ.λ. : Στράβ.17,2,2 **πλεονάζει .. ὁ ἔβενος καὶ ἡ κερατία**, Πλίν.Φ1 26,52.
κερᾶτίας (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ κερασφόρος βλ.λ.1), ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Διόδ.Σ 4,4 **ἀφ' οὗ δὴ καὶ κερατίαν αὐτὸν παρεισάγουσι** **2)** εἶδος κομήτου : Πλίν.Φ1 2,90· **3)** ὁ κερασσφόρος βλ.λ.2), ὁ κερατᾶς : Κωδ.Πάτρ.125 **ὅστις εἶχεν ὑπόληψιν τοῦ εἶναι κερατίαν**.
κερατίασις(-εως) ἰόνθιος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. εἶδος δερματικῆς παθήσεως συνηθ. παρὰ τοῖς παιδίοις.
κερατίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. **τελεοστέων** ἐξαρτηματοφόρων ἰχθύων.
κερᾶτίζω (κέρας) μτγν., μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. **ἐκεράτισα**, ἰδ. ἐπὶ κερασφόρων ζώων, πλήττω, κτυπῶ τινα διὰ τῶν κεράτων, κυρίττω, κουτράω, κουτουλῶ : ΠΔἸεζ.12,2 **ὡς δράκων ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ ἐκεράτιζες τοῖς ποταμοῖς σου**, Φίλ.1,57 **ἑρμηνευθὲν γὰρ τὸ Γεὼν ὄνομα ἐστὶ στῆθος, ἢ, κερατίζων**· κ. παθ. : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.214,7 **ἀπὸ βοὸς ἐκερατίσθη**· ‖ ὁμ. μτ. αἰτ. : ΠΔἜξ.21,28 **ἐὰν δὲ κερατίσῃ ταῦρος ἄνδρα ἢ γυναῖκα καὶ ἀποθάνῃ**· ‖ κ. γεν. πλήττω, κτυπῶ, καταβάλλω : ΠΔ Ψαλμ.43,6 **ἐν σοὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιοῦμεν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξουδενώσομεν τοὺς ἐπανισταμένους ἡμῖν**.
κερατίνας (ὁ) μτγν. ἀντὶ κερατίνης βλ.λ. : Λουκ.Συμπ.23 **κερατίναν ἢ σωρείτην .. λόγον**.
κερατίνη (ἡ) νεώτ. ὀργανικὴ οὐσία ἐξ ἧς ἀποτελεῖται ἡ ἐξωτερικὴ στιβὰς τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀνθρώπου, ἐνυπάρχουσα δὲ καὶ εἰς τὰ κέρατα, τὰς ὁπλάς, τοὺς ὄνυχας κτλ. τῶν ζῴων.
κερατίνης (ὁ) (κέρας) κ. νεώτ. εἶδος ψευδοῦς συλλογισμοῦ, σόφισμα τοῦ φιλοσόφου Εὐβουλίδου τοῦ Μεγαρικοῦ, καλούμενον κ. κέρατα : Κωμ.Ἀδέσπ.294 **κερατίνας ἐρωτῶν**, Λουκ.Συμπ.23 **κερατίναν ἢ σωρείτην ἢ θερίζοντα λόγον**, Διογ. Λ 7,187 **εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις**.
κεράτινος-η-ον (κέρας) κ. νεώτ. ὁ ἐκ κέρατος πεποιημένος, κατεσκευασμένος : Πλάτ.Κωμ.

50,'Επικρ.θ **κεράτινος λύχνος,** Ξεν.'Αν.6,1,4 **ἐπινον ἐκ κερατίνων ποτηρίων,** Πλάτ.Νομ.795Α **ἐν.. κερατίνοις πλήκτροις,** 'Αριστλ.ἀπ.489,ΠΔ Ψαλμ. 97(98),6 **ἐν σάλπιγξιν ἐλαταῖς, καὶ φωνῇ σάλπιγγος κερατίνης,** Πλούτ.'Ηθ.983Ε **βωμὸς κεράτινος** [κερατῶν]· ‖ **κεράτινος λόγος** ὁ κερατίνης βλ.λ. : Διογ.Λ 2,10,111 **πρῶτος δόξας εὑρηκέναι τὸν ἐγκεκαλυμμένον κεράτινον λόγον·** ‖ ὁμ. κ. τὸ θηλ. **κερατίνη** ὡς οὐσ. (κτ. παράλειψιν τοῦ σάλπιγξ), ἡ ἐκ κέρατος σάλπιγξ : ΠΔΚριτ.3,27 **ἐσάλπισεν ἐν κερατίνῃ ἐν τῷ ὄρει,** οὐτ.Βασ.2,2,28 **καὶ ἐσάλπισεν.. τῇ κερατίνῃ** (δ γρ. σάλπιγγι).

κερατινώδης-ους-ες (κέρας) νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ κερατίνης βλ.λ. : **κερατινώδεις ἐπιπαχύνσεις.**

κερατίνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὁ ἐκ ποικίλων ἐρεθισμῶν προκαλούμενος σχηματισμὸς στρώματος κερατίνης ἔν τινι μέρει τοῦ σώματος.

κεράτιον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κέρας βλ.λ., τὸ μικρὸν κέρας, τὸ κερατάκι : 'Αριστλ.π. Πλούτ.'Ηθ.977Α,Διόδ.Σ 3,73**γενέσθαι φυσικῶς καθ' ἑκάτερον μέρος τῶν κροτάφων κεράτια·** **2)** ἐπὶ τῶν κεροιῶν τοῦ καράβου βλ.λ. : 'Αριστλ.ΖΙ 526a, 7 **ἔχουσιν ἀμφότερα κεραίας δύο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλας καὶ τραχείας, καὶ ἄλλα κεράτια ὑποκάτω λεῖα** (δ.γρ. ἀντὶ κέρατα μικρά)· ὁμ. κ. ἐπὶ μαλακίων ὀστρακοδέρμων : αὐτ.529e,27 **κεφαλὴν μὲν γὰρ καὶ κεράτια καὶ στόμα ἔχουσι·** **3)** κτ. πληθ. τὰ κυρτωμένα ἄκρα τῆς μήτρας : 'Αριστλ.ΖΙ 510b,19 **ἐπ' ἄκρων δὲ αἱ ὑστέραι τῶν καλουμένων κερατίων ελιγμὸν ἔχουσιν αἱ τῶν πλείστων·** **4)** εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, πιθ. αὐλός, πλαγίαυλος : Πολύβ.26,10,5 **παρῆν ἐπικωμάζων μετὰ κερατίου καὶ συμφωνίας** (πιθ. ἀντίθ. κεραμείου), Διόδ.Σ 29,32 **ἐξαίφνης ἐπὶ κῶμον παρεγένετο μετὰ κερατίου καὶ συμφωνίας·** ‖ νεώτ. μουσ. πνευστὸν χάλκινον ὄργανον ποικίλων τύπων, τὸ κορνέττο· **5)** ἡ γέφυρα τῆς λύρας : Σχόλ.'Αριστφ.Βάτρ.23 **οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο·** **6)** τὸ φυτὸν κερατωνία, κερωνία βλ.λ. : Κολουμ.25· **7)** ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κερωνία ἡ κερασφόρος, ξυλοκέρατο, χαρούπι· Γαλ.6,615 « **τὰ κεράτια.. ἔστι δὲ ἔδεσμα κακόχυμόν τε καὶ ξυλῶδες** » : Διοσκ.1,114, ΚΔ Λουκ.15,16 **ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι·** **8)** ἡ μικροτάτη μονὰς βάρους ἀντιστοιχοῦσα πρὸς 1/18 τῆς μονάδος βάρους ἢ τῆς δραχμῆς, ἤτοι πρὸς 0,242 σχεδὸν τοῦ γραμμαρίου : Γαλ.13,983 «**τὸ κεράτιον ἔχει χαλκοῦς β' καὶ χαλκοῦ δύο τρίτα**» : 'Ηρων.Μέτρ.60,21, Διοσκ.π. Γαλ.19,775, 'Αρχιγ.π.'Αετ. 6,37, 'Ιουστιν.Νεορ.32,1· ‖ ὁμ. εἶδος ἀργυροῦ νομίσματος, ἐξομοιουμένου πρὸς τὸ λατινικὸν νόμισμα siliqua auri, ἰσοδυναμοῦντος δὲ πρὸς 1/3 τοῦ ὀβολοῦ ἢ 1/18 τῆς δραχμῆς : Σχόλ.'Αριστφ. Πλ.885 **δραχμῆς, νομίσματος, ὃ ἔχει κεράτια ιη', ἥτις ὀλκὴ καλεῖται·** **9)** νεώτ. ζῳολ. γένος μαστιγωτῶν **βλεφαρομαστιγωτῶν** πρωτοζῴων.

κερατίς-ίδος (ἡ) μτγν. κερατίνης βλ.λ. : Διογ.Λ 7, 82 **κερατίδες καὶ οὐτίδες** (δ.γρ. ἀντὶ κερατίνας).

κεράτισις-εως (ἡ) (κερατίζω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. **κεράτισμα** (τὸ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κερατίζειν, τὸ πλήττειν διὰ τῶν κεράτων : 'Αχμ.'Ονειροκρ.214,10 **ἀναλόγως τῆς κερατίσεως·** ‖ ὁμ. ἐπὶ τοῦ πολιορκητικοῦ κριοῦ, συνώθησις, προσβολή : 'Απολλδ.Δαμ.Πολιορκ.224,13.

κεράτισμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ κεράτισις βλ.λ.

κερατισμός (ὁ) μτγν. ἡ κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν σολδίων διὰ κερατίων ἀπώλεια, διαφορὰ ἐπὶ ἔλαττον : Πάπ.,'Ιω.Λυδ.Ρωμ.3,70.

κερατιστής (ὁ) (κερατίζω) μτγν. ὁ κερατίζων : ΠΔ 'Εξ.21,29 **ἐὰν δὲ ὁ ταῦρος κερατιστὴς ᾖ.**

κερατίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. εἶδος πετρώματος, ἐξόχως σκληροῦ, ἀπαντῶν εἰς περιοχὰς μεταμορφώσεως ἐξ ἐπαφῆς πρὸς πυριγενῆ, σχιστολιθικῶν πετρωμάτων.

κερατιτίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογένεια ἀπολελιθωμένων κεφαλοπόδων ζῴων τῆς τριασίου περιόδου.

κερατῖτις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἔχουσα κέρατα : Θεόφρ.ΦΙ 9,12,3 **μήκων κερατῖτις** (τὸ ποῶδες φυτὸν γλαύκιον τὸ ξανθόν), Πλίν.ΦΙ 20,205,Διοσκ. 4,65· **2)** νεώτ. ἰατρ. **κερατῖτις ἢ κερατοειδῖτις** φλεγμονὴ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀρχομένη διὰ διηθήσεως αὐτοῦ καὶ ὀφειλομένη εἰς ποικίλα αἴτια.

κέρατο (τὸ) δημ. τὸ κέρας βλ.λ.1), τὸ κόρνο : δ.τραγ. **ἔχασα τὸ λάγι' ἀρνί, | πού 'χε τὸ χρυσὸ μαλλί, | τ' ἀσημένιο κέρατο,** Θεοτ.Κ Κατάδ.5 **κρατοῦσε.. μὲ τὰ δάχτυλά του τὰ δυὸ σκοινιὰ ποὺ ἐρχόνταν ἀπὸ τὰ κέρατα τῶν βοδιῶν,** φρ. **τοῦ ἔβαλε τὰ κέρατα** (ἐπὶ ἀνδρὸς ἀπατωμένου ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ), δ. δίστ. **ὁ κερατάς τὰ κέρατα σὰν κατεβοῦν μπροστά του | μέλι καὶ γάλα γίνεται μὲ τὴ νοικοκυρά του,** παροιμ. **τοῦ φτωχοῦ τὸ κέρατο στὸ κούτελο, καὶ τ' ἀρχοντα στὸ γόνατο** (ὅτι τῶν μὲν πτωχῶν ἡ ἀτιμία εἶναι πασιφανής, τῶν δὲ πλουσίων συγκαλύπτεται ὑπὸ τοῦ πλούτου αὐτῶν)· **2)** ἐπὶ προσ., **κέρατο βερνικωμένο** ὁ πλούσιος ἢ ἀξιωματοῦχος ἢ ἀριστοκράτης κερατάς βλ.λ.· ‖ ἁπλῶς **κέρατο** κ. **ἀ. κέρατο βερνικωμένο** ὁ δύστροπος, πείσμων καὶ σκληροτράχηλος : **τοῦ κάκου θὰ τὸν παρακαλέσῃς, εἶναι κέρατο βερνικωμένο.**

κερατοβάτης (ὁ) (κέρας - βαίνω) σχόλ. γλῶσσ ἐπὶ τοῦ κεροβάτας βλ.λ. : Σχόλ.'Αριστφ.Βάτρ.230.

κερατογένεσις-εως (ἡ) κερατογονία βλ.λ.

κερατογλύφος-ον σχόλ., ΕΜ ὁ κατεργαζόμενος τὸ κέρας : Σχόλ.'Ιλ.Δ 110,ΕΜ 505,11.

κερατογλωσσικὸς μῦς (ὁ) νεώτ. μία τῶν τριῶν μοιρῶν τοῦ ὑογλωσσικοῦ μυός, ἥτις ἐκφύεται ἐκ τοῦ μείζονος κέρατος τοῦ ὑοειδοῦς ὀστοῦ.

κερατογονία (ἡ) νεώτ. φυσιολ. κ. **κερατογένεσις** ἡ διάπλασις τῆς κερατίνης ἐπιπολαίας στιβάδος τῶν ἐπιθηλιακῶν κυττάρων τῆς ἐπιδερμίδος, ἀποπιπτόντων ἀενάως δι' ἀπολεπίσεως καὶ ἀνανεουμένων διὰ κυττάρων τῆς ὑποκειμένης μαλπιγειανῆς στιβάδος, ὑφισταμένων δὲ καὶ τούτων τὴν κερατοειδῆ μετάπλασιν· ‖ ὁμ. ἡ ἐκ τοῦ δέρματος ἀνάπτυξις τοῦ κερατίνου ἱστοῦ τοῦ ἀποτελοῦντος τοὺς ὄνυχας, τὸ κέρατα καὶ τὰς ὁπλάς, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἀνάπτυξις παθολογικῶν βλαστημάτων ἢ ἐπιδερμικῆς ὑπερπλασίας.

κερατογόνος-ον νεώτ. ὁ γεννῶν, ὁ παράγων κερατίνην βλ.λ. : **κερατογόνος ὑμήν.**

κερατοδερμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις τοῦ δέρματος συνισταμένη εἰς πάχυνσιν καὶ ὑπερτροφίαν τῆς κερατίνης στιβάδος τῆς ἐπιδερμίδος τῶν ἄκρων καὶ ἰδίᾳ τοῦ πέλματος καὶ τῆς παλάμης, ὀφειλομένη δὲ εἰς χρονίας δηλητηριάσεις ἢ καὶ ἐπαγγελματικοὺς λόγους.

κερατόδους-οντος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος διπνόων **κερατοδιδῶν** ἰχθύων· **2)** ὁμ. ζῳολ. γένος γαστεροπόδων **πεταλοβραγχιδῶν** μαλακίων.

κερατοειδής-οῦς-ές (κέρας - εἶδος) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κέρας κατὰ τὴν σύστασιν, ὁ συνιστάμενος ἐκ κερατίνης βλ.λ. : Κέλσ. 'Ιατρ.7,7,13 **κερατοειδὴς χιτών** (ὁ ἐξώτατος στρογγύλος διαφανὴς ὑμὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ φράσσων τὸ πρόσθιον ἄνοιγμα τοῦ σκληροῦ χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ, τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν ἶριδα καὶ τὴν κόρην, ἀποτελῶν δὲ τὸ πρόσθιον τοίχωμα τοῦ προσθίου θαλάμου τοῦ ὀφθαλμοῦ), Πολυδ.2,70 **τὰ δὲ μέρη τῶν ὀφθαλμῶν χιτῶνας ἐκάλεσαν οἱ ἰατροί· τέτταρές δ' εἰσι τὸν ἀρι-**

θμὸν καὶ τούτοις προσηγορίας ἔθεντο, **τῷ μὲν ἐξωτάτῳ κερατοειδεῖ,** Γρηγ.Νύσσ.Ι,165Β, Ἀέτ 7,1, Ἱππιατρ.48,25· || ὁμ. κ. ἐπὶ μέρους τινὸς τοῦ ἱματίου, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ λευκός : Ῥοῦφ. Ὀνομ.27· πρβλ.Γαλ.Χρ.Μορ.10,3· **2)** ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος, ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ κέρας κατὰ τὸ σχῆμα : Ἰώσ.ΠΙ 5,5,6 **κερατοειδεῖς προανέχων γωνίας,** Διοσκ.2,158 **κερατοειδεῖς λοβοί,** Σχόλ.Ἄρατ.779 **κερατοειδὴς μορφή·** **3)** ὁ ἠχῶν ὡς κέρας : Διον.Ἀλ.Συνθ.14 **κερατοειδεῖς ἦχοι.**

κερατοεπιπεφυκῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ἣν ἡ φλεγμονὴ ἑδράζεται ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ τοῦ ἐπιπεφυκότος.

κερατοθήκη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πηδαλιωδῶν.**

κερατοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κήλη τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κερατόκωνος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὀφθαλμικὴ πάθησις, καθ' ἣν ὁ κερατοειδὴς χιτὼν λαμβάνει σχῆμα κωνικόν.

κερατόλιθος (ὁ) νεώτ. γεωλ. κερατολιθικὸς σχιστόλιθος, ἀδιαφανές, τεφρόχρουν ἢ ὑποκίτρινον ἰζηματογενὲς σχιστολιθικὸν πέτρωμα, ἀποτελούμενον ἐκ χαλαζίου καὶ χαλκηδονίου μετὰ παραμείξεως ὀπαλίου.

κερατολυσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μέθοδος ἀποσκοποῦσα τὴν διάλυσιν καὶ φθορὰν τῆς κεροτίνης στιβάδος τῆς ἐπιδερμίδος ἢ τῆς κερατίνης ἐξ ἧς συνίστανται οἱ ὄνυχες, τὰ κέρατα τῶν ζῴων, οἱ τύλοι καὶ ἄλλα παρόμοια φυσικὰ ἢ παθολογικὰ ἐκβλαστήματα τῆς ἐπιδερμίδος.

κερατολυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν κερατολυσίαν βλ.λ. : **κερατολυτικαὶ οὐσίαι** (φάρμακα ἐπαλειπτικὰ ἐπιδρῶντα καταστρεπτικῶς ἐπὶ τῆς κερατίνης).

κερατομαλακία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **-κυνσία** ὀφθαλμικὴ πάθησις, καθ' ἣν παρατηρεῖται μαλάκυνσις τοῦ κερατοειδοῦς ὑμένος τοῦ ὀφθαλμοῦ, προερχομένη συνήθως ἐκ κερατίτιδος.

κερατονυξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νύξις τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ δι' εἰδικοῦ ὀργάνου.

κερᾰτοξόος-ον (κέρας - ξέω) μτγν. κ. **κεραοξόος** βλ.λ. : Νόνν.Δ 3,76 **κερατοξόος τέχνη.**

κερατοπέταλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **ρηξιπετρωδῶν** φυτῶν.

κερατοπλασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πλαστικὴ ἐγχείρησις, δι' ἧς ἀντικαθίσταται ὁ ἀλλοιωθεὶς κερατοειδὴς ὑμὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ διὰ μεταμοσχεύσεως τοῦ κερατοειδοῦς ζῴου τινός.

κερατοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἀνάπλασιν τῆς κερατίνης στιβάδος τῆς ἐπιδερμίδος : **κερατοπλαστικαὶ οὐσίαι** (φάρμακα χορηγούμενα πρὸς ἀνάπλασιν ἢ σταθεροποίησιν τῆς κερατίνης στιβάδος τοῦ παθόντος μέρους τοῦ δέρματος).

κερατοπλήκτωρ-ορος (ὁ) (κέρας - πλήσσω) μσν. ὁ πλήσσων, κτυπῶν διὰ τῶν κεράτων αὐτοῦ : Κ Μανασσ.256,6C **κερατοπλήκτωρ ταῦρος.**

κερατοποιός-όν (κερατοποιῶ) Ἡσ. γλῶσσ. τοῦ κεραοξόος βλ.λ.

κερατοποιῶ-έω (κέρας - ποιῶ) σχόλ. καθιστῶ τι κερατοειδές, ποιῶ τι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος : Σχόλ.Ἄρατ.780· **2)** καθιστῶ σκληρὸν ὡς τὸ κέρας, ἀποσκληρύνω : Ἰω.Χρυσ.2,32Β **ἡ ἔνδεια τὸ πνεῦμα ξηραίνουσα καὶ κερατοποιοῦσα τὰ βλέφαρα.**

κερατόπους-οδος (κέρας-πούς) γλωσσ. ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἐκ κερατίνης οὐσίας, ὁ ἔχων ὁπλάς.

κερατοπτερίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **παρκεριωδῶν** φυτῶν.

κερατοπώγων-ωνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων νηματοκέρων **χειρονομιδῶν** ἐντόμων.

κερατόρρινος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων σαρκοφάγων **καραβιδῶν** ἐντόμων.

κερατόσαυρος (ὁ) νεώτ. γένος δεινοσαυρίων ἑρπετῶν ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

κερατοσκοπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' εἰδικοῦ ὀργάνου ἐξέτασις τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, τὸ σχῆμα, τὴν ἐπιφάνειον, τὴν διαφόνειον καὶ τὴν εὐαισθησίαν αὐτοῦ.

κερατοσκόπιον (τὸ) νεώτ. τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ κερατοσκοπία βλ.λ.

κερατοστήμων-ονος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **ἐρεικωδῶν** φυτῶν.

κερατοστυλίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **ὀρχιοειδῶν** φυτῶν, ὅ. ἀκορίδιον.

κερατόσφαιρα (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὀφθαλμικὴ πάθησις, καθ' ἣν ὁ κεροτοειδὴς μεγεθύνεται σφαιροειδῶς.

κερατοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κερατουργός-όν (κέρας - ἔργω) σχόλ. κ. λεξ. ὁ κεραοξόος, ὁ κερατογλύφος : Σχόλ.Ἰλ.Δ 110, ΕΜ 505,11· **2)** εἰδ. Ἡσ. « κερατουργός· **ὁ** ταῖς κιθάραις κέρατα ποιῶν ».

κερατοφάγος-ον (κέρας - τρώγω)·Ἡσ **ὁ** τρώγων κέρατα : Ἡσ. ἐν λ. ἴφ **εἶδος σκώληκος** κερατοφάγου.

κερατοφόρος-ον (κέρας-φέρω) ὅ. κερασφόρος βλ.λ.ΙΙ : Ἀριστλ.ΖΙ 499b,15 **ἔστι δὲ καὶ τὰ μὲν κερατοφόρα, τὰ δ' ἄκερα τῶν ζῴων,** αὐτ.ΖΜ 663b,36, Ὀππ.Κυν.2,489 **κερατοφόροι θῆρες.**

κερατοφύη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων **καραβιδῶν** ἐντόμων.

κερατοφυής-οῦς-ές (κέρας - φύω) μτγν. ὁ ἐφ' οὗ φύονται κέρατα, ὁ ἔχων, φέρων κέρατα : Ἀθήν.ΙΙ,476Α **ἀφ' οὗ τὸν Διόνυσον κερατοφυῆ πλάττεσθαι,** ΕΜ 541,18 **κρόταφοι .. οἱονεὶ κερατοφυεῖς ὄντες.**

κερατοφυλλοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. ἡ **κερατοφυλλώδη** οἰκογ.δικοτυληδόνων **βατραχικῶν** φυτῶν

κερατοφυλλοκήλη (ἡ) νεώτ. κτηνιατρ. νόσος τῶν ἵππων, διακρινομένη ἐκ τοῦ κερατώδους οἰδήματος τοῦ ἀναπτυσσομένου ἀνωμάλως ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ τοιχώματος τοῦ ὄνυχος πρὸς τὸ μέρος τοῦ προσοπλίου, παροπλίου ἢ μεθοπλίου.

κερατόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **κερατοφυλλωδῶν** φυτῶν.

κερατοφύρης (ὁ) νεώτ. γεωλ. ἡφαιστειογενὲς πέτρωμα προτριτογενοῦς ἡλικίας, τῆς οἰκογεν. τῶν τραχειτῶν καὶ τῶν ἄνευ χαλαζίου πορφυρῶν.

κερᾰτοφυῶ-έω (κέρας - φύω) λεξ. κ. σχόλ. φύω κέρατα, ἔχω, βγάζω κέρατα : Σχόλ.Ἰλ.Γ 24, Σχόλ. Ἀριστοφ.Ἱππ.1341, ΕΜ 505,6.

κερατόφωνος-ον (κέρας - φωνή) ὁ ἐκπέμπων φωνὴν κερατίνης σάλπιγγος, ὁ ἠχῶν ὡς τὸ κέρας, ἐπὶ τῆς μαγάδιδος κρουομένης διὰ πλήκτρου : Τελέστ.4 **κερατόφωνον ἐρέθιζε μάγαδιν.**

κερατοχλόη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **ἀγρωστωδῶν** φυτῶν.

κερατοψίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. ὑπεροικογένεια **δεινοσαυρίων** ἑρπετῶν ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

κεράτσα (ἡ) δημ. κ. **κυράτσα** ἐπὶ γυναικῶν, σεμνότυφος ἢ φαντασμένη : **περπατᾷ σὰν κυράτσα·** **2)** δύστροπος, φίλερις, φιλοκατήγορος γυνή.

κερατσισιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τῆς κεράτσας βλ.λ.Ι), τὸ ἐξεζητημένον,τὸ ἐπιτετηδευμένον: Ψυχάρ. Ταξ.209 **στὴ γλῶσσα, δὲ χρειάζεται κερατσισιά.**

κεράττω μτγν. ἢ **κεράσσω** κυρίσσω, κερατίζω : Γρηγ.Ναζ.Ι,628Α.

κερατῶ-όω (κέρας) μτγν. μεταβάλλω τι εἰς κέρας διὰ πήξεως, ἀποσκληρύνω : Αἰλ.ΖΙ 12,18 **πη-**

γνύντος αὐτό (τὸ ὑπερίσχον ὑγρόν) **καὶ κερατοῦντος τοῦ ἀέρος**, ΕΜ 564,46· **2**) στερεῶ τι διὰ κεράτων ἢ κατασκευάζω τι διὰ κεράτων : Σχόλ. Ἀριστφ.Βάτρ.232 **βάσις κεκερατωμένη**.

κερατώδης-ους-ες (κέρας) κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν σύστασιν τοῦ κέρατος, ὁ κερατοειδής : Θεόφρ.ΦΙ 5,1,6 **πυκνοὺς καὶ κερατώδεις**, Διοσκ.2,49 **τὸ κερατῶδες** | ἐπὶ τοῦ στομάχου τῶν πτηνῶν |· **2**) ὁ φέρων κέρατα, ὁ κερασφόρος : Ἀριστλ.ΖΙ 595a,13 **τὰ δὲ κερατώδη τῶν ζῴων καὶ ἥμερα καὶ ἄγρια**· **3**) ἐπὶ νήσου, ἡ ἔχουσα πολλὰς κορυφὰς πετρωδῶν λόφων ἢ ὀρέων : Καλλ. Ἀπόλλ.91 **ἐῆι δ' ἐπεδείξατο νύμφηι στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος** |δ.γρ. κερασώδεος|.

κεράτωμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κερατώνω βλ.λ., κεράτωσις.

κερατών-ῶνος (ὁ) (κέρας) Ἐπιγρ. κ. μτγν. ὁ ἐκ κεράτων πεποιημένος, κατεσκευασμένος, ἐπὶ τοῦ ἐν Δήλῳ βωμοῦ : Ἐπιγρ. **χρίσαι τὸν κερατῶνα**, αὐτ. **πίττης μετρηταὶ τρεῖς τὸν κερατῶνα ἀλεῖψαι**, Πλούτ.Θησ.21 **ἐχόρευσε δὲ περὶ τὸν Κερατῶνα βωμόν, ἐκ κεράτων συνηρμοσμένον**.

κερατωνία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κερωνία ἢ κερατέα βλ.λς : Γαλ.12,23,Ἀέτ.1,201 **κερατωνία ξηραντικῆς ἐστὶ καὶ στυπτικῆς δυνάμεως· ὥσπερ καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ καλούμενα κεράτια**, Ἡσ.

κερατώνω δημ., ἀόρ. **(ἐ)κεράτωσα**, μτχ. παθ. παρακ. **κερατωμένος**, προσβάλλω τὴν συζυγικὴν τιμήν τινος,ἀπατῶ, ἀτιμάζω τὸν ἄνδρα, ἐπὶ οἰκείας γυναικὸς κ. ἰδ. ἐπὶ συζύγου : **κερατώνει τὸν ἄνδρα της, - ἐκεράτωσε τὸν πατέρα της**.

κερᾱτῶπις-ιδος (ἡ) (κέρας-ὄψ) μτγν. ἡ ἔχουσα σχῆμα κέρατος, κερατοειδής, ἐπὶ τῆς σελήνης : Μαν.4,91 **ἕλιξ μήνης κερατώπιδος**.

κεράτωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἰατρ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κερατώνω βλ.λ., τὸ κεράτωμα : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.90,10 **ἐπλατύνθη ἡ φήμη τῆς κερατώσεως**· **2**) νεώτ. ἰατρ. δερματικὴ πάθησις καθ' ἣν σχηματίζονται εἰς ὡρισμένα σημεῖα τοῦ δέρματος μικρὰ καὶ ξηρὰ ἐξογκώματα πέριξ ἀτροφικῆς τινος τριχός· || **κεράτωσις γεροντικὴ** δερματικὴ πάθησις χαρακτηριζομένη ἐκ κηλίδων ὑποκιτρίνων ἢ ὑποφαίων ἢ ἐρυθρῶν, ἀκανονίστων, ὀλλ' ἀφοριζομένων σαφῶς ἀπὸ τοῦ ὑγιοῦς δέρματος· || πάθησις τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου, καθ' ἣν ἐξ ἀπολεπίσεως ἐπιδερμικῆς σχηματίζονται βύσματα ἐμφράσσοντα τὸν πόρον.

κεραύλης (ὁ) (κέρας-αὐλῶ) ὁ διὰ κερατίνου ὀργάνου αὐλῶν : Ἀρχίλλ.172, Λουκ.Τραγῳδ.33 **πρὸς μέλος κεραύλου . . κῶμον βοῶσι Λυδοί**.

κεραυλία (ἡ) (κεραύλης) μτγν. τὸ αὐλεῖν διὰ κερατίνου ὀργάνου, τὸ παίζειν τὸ κέρας : Κορνοῦτ. Φύσ.Θε.6 **κεραυλίαις χαίρουσαν**.

κεραυναγωγός (ὁ) νεώτ. μεταλλικὸς ἀγωγὸς ἐκ σύρματος ἢ σωλῆνος, συνδέων τὴν ῥάβδον τοῦ ἀλεξικεραύνου μετὰ τοῦ ἐδάφους.

κεραυνεγχής-οῦς-ές (κεραυνός-ἔγχος) κ. **ἐγχεικέραυνος** βλ.λ. : Βακχ.7,48.

κεραύνειος-ον (κεραυνός) μτγν. ὁ χειριζόμενος, ὁ ἐξακοντίζων τὸν κεραυνόν, ἐπίθ. τοῦ Διός : Βιάν.ΑΠ 7,49 **Ζανὶ κεραυνείῳ**.

κεραυνία (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν ἀείζωον τὸ μικρὸν βλ.λ. : Ψ Διοσκ.4,89.

κεραυνίας (ὁ) Ἡσ. ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς.

κεραύνιον (τὸ) κ. μσν. τὸ φυτὸν ὕδνον τὸ θερινὸν βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 1,6,5, Γαλ.19,731· **2**) σημεῖον τι ἐν χρ.π. τοῖς ἀρχ. κριτικοῖς πρὸς δήλωσιν **ἐφθαρμένων χωρίων** τῶν συγγραφέων : Σχόλ.Ἰλ.i p.xliii Dind., Διογ.Λ 3,66 **κεραύνιον πρὸς τὴν ἀγωγὴν τῆς φιλοσοφίας**, Ἰσίδ.Σεβ.Ἐτυμ.1,21,21· **3**) ἡ κεραυνία βλ.λ. λίθος, τὸ ἡλιοτρόπιον : Πάπ., Ἰσίδ. Σεβ.Ἐτυμ.16,13,5.

κεραύνιος-ία-ον κ. μσν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. **κεραύνιος** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κεραυνόν, ὁ τοῦ κεραυνοῦ : Αἰσχ.Ἑπτ.430 **τὰς δὲ ἀστραπὰς τε καὶ κεραυνίους βολάς**, αὐτ.Πρ. 1017 **βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογί**, Σοφ.ἀπ.538 **κεραυνία πέμφιξ**, Εὐρ.Τρῳ.80 **ἐμοὶ δὲ δώσειν φησὶ πῦρ κεραύνιον**, αὐτ.Βάκχ.244,Καλλ.Αἴτ 3,1,64 **κεραύνιος θάνατος** (ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ προκαλούμενος), Πλούτ.Ἠθ.665Ε **τὸ κεραύνιον πῦρ . . θαυμαστόν ἐστι**, Πορφ.Πυθ.17, Ἰσίδ.Σεβ.Ἐτυμ.16, 13,5, Βί.Ἀλεξ.228(**ἀπὸ Σεμέλης καὶ Διὸς καὶ κεραυνίας ὕλης | αὐτὸς ὁ πυριλόχευτος Διόνυσος ἐτέχθη**· || Πάπ. **κεραυνία λίθας** τὸ ἡλιοτρόπιον· **2**) ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς, ὁ κεραυνόπληκτος, ἐπὶ τῆς Σεμέλης : Σοφ.Ἀντ.1139 **ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ**, Εὐρ.Βάκχ.6· ὁμ. ἐπὶ τοῦ Καπανέως : αὐτ. Ἱκ.496 **Καπανέως κεραύνιον δέμας καπνοῦται**· **3**) **τὰ κεραύνια** αἱ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληττόμεναι κορυφαὶ ἰδ. ἐν χρ. ὡς τοπωνύμ. πολλῶν ὀρέων : Στράβ.6,3,5 **τὰ Κεραύνια δ' ὁμοίως ὄρη κλείει πρὸς αὐτὸν τὸ στόμα τοῦ Ἰονίου κόλπου**· **4**) τὸ ἀρσ. κεραύνιος ὡς οὐσ. εἶδος ἐπιδέσμου : Σωρ. Ἐπιδ.37· **5**) δ. τ. τοῦ κεραύνειος βλ.λ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός : Ἀριστλ.Κόσ.401a,17· ὁμ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τοῦ Φιλίππου : Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 6,115 **Δαρδανέων ὀλετὴρ ὁ κεραύνιος εἷλε Φίλιππος**.

κεραυνίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος πολυτίμου λίθου : Κλήμ.Ἀλ.241· **2**) νεώτ. ὑαλώδης σωλὴν σχηματιζόμενος ὑπὸ κεραυνοῦ πίπτοντος ἐντὸς ἀμμώδους ἐδάφους, ἃ. κερούνιος σωλήν.

κεραυνοβλής-ῆτος (ὁ,ἡ) (κεραυνός-βάλλω) κ. μσν. ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς : Θεόφρ.ΦΙ 3,8,5 **λέγουσι δὲ ὡς καὶ κεραυνοβλῆτες αὗται μόναι γίγνονται**, Τζέτζ.Χιλ.4,267.

κεραυνόβλητος-ον (κεραυνός-βάλλω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς, κεραυνόπληκτος : Ἔφορ.17 J, Σχόλ.Σοφ.Ἀντ.1139, Ἡσ. ἐν λ. λευκοστεφῆ, Σουΐδ. ἐν λ. Σαλμωνεύς· **2**) μτφ. ἐμβρόντητος, ἔκπληκτος.

κεραυνοβόλημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ κεραυνοβόλησις βλ.λ.

κεραυνοβόλησις-εως (ἡ) (κεραυνοβολῶ) νεώτ. κ. **κεραυνοβολία** κ. **κεραυνοβόλημα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεραυνοβολῶ βλ.λ.· **2**) ἡ δίκην κεραυνοῦ,ἡ ἀστραπιαία ἐπίθεσις κατά τινος, ἡ κεραυνοβόλος ἐνέργεια· || εἰδ. ἰατρ. ἀπότομος καὶ βιαιοτάτη ἐπίδρασις νοσηρᾶς τινος αἰτίας ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ, συνήθως θανατηφόρος, οἷον ἡ ἀποπληξία.

κεραυνοβολία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **κεραυνοβόλησις** τὸ κεραυνοβολεῖν, ἡ ἐξακόντισις ἢ πτῶσις κεραυνοῦ : Στράβ.13,4,11 **ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων συμβῆναι τοῦτο**, Πλούτ.Ἠθ.624Β· **2**) νεώτ. ἡ προσβολὴ ὑπὸ κεραυνοῦ ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς φαινόμενα ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων· **3**) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἡ βιαία ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκκένωσις ἐντόνου ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, ἠλεκτροπληξία.

κεραυνοβόλιον (τὸ) μτγν. ὁ πεσὼν κεραυνός : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.19.

κεραυνόβολος-ον ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ βληθείς, πληγείς : Εὐρ.Βάκχ.598 **Σεμέλας ἱερὸν ἀμφὶ τάφον, ἄν ποτε κεραυνόβολος ἔλιπε φλόγα Δίου βροντᾶς**, Διόδ.Σ 1,13 **γενομένου γὰρ ἐν τοῖς ὄρεσι κεραυνοβόλου δένδρου, καὶ τῆς πλησίον ὕλης καιομένης**.

κεραυνοβόλος-ον (κεραυνός-βάλλω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ βάλλων, ὁ ἐξακοντίζων κεραυνούς : Ἐπιγρ. **κεραυνοβόλος Ζεύς**, Ὀρφ.ἀπ.256 **κεραυνοβόλοι νεφέλαι**, Μελέαγρ.ΑΠ 12,63 **πῦρ τὸ κεραυνοβόλον** (ὁ κεραυνός), Λουκ.Φιλόπ.24 **εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθη καὶ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον ἀνεμεστώθη**· || ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν πλα-

νητικῶν **ἐπιδράσεων** : Βέττ.Βάλ.14,17· **2)** νεώτ. μτφ. ὁ προσβάλλων, ὁ ἐπιπίπτων ὡς κεραυνός, ὁ ἀποτόμως καὶ ἀστραπιαίως ἐμφανιζόμενος, ἀκαριαῖος καὶ ἀποτελεσματικός : **κεραυνοβόλος ἐνέργεια, - κεραυνοβόλος ἐπίθεσις·** ‖ ὁμ. νεώτ. ἐπὶ νόσου, ὁ ἀποτόμως ἐκδηλούμενος καὶ τάχιστα θανατηφόρος : **κεραυνοβόλος ἀποπληξία· 3)** μτγν. ὁμ. μτφ. ὀνομ. τοῦ δωδεκάτου Ρωμαϊκοῦ λεγεῶνος **Fulminata** : Δίων Κ 71,9· ‖ νεώτ. **κεραυνοβόλον βλέμμα** ἄγριον ἢ λίαν αὐστηρόν.

κεραυνοβολῶ-έω |κεραυνός-βάλλω| μτγν., μσν. κ. νεώτ. βάλλω, ἐξακοντίζω κεραυνὸν ἢ ὡς κεραυνόν : Μελέαγρ.ΑΠ 12,122 **ὡς γὰρ Ὀλύμπου Ζεὺς νέον οἶδεν ὁ παῖς μακρά. κεραυνοβολεῖν,** Πλούτ.Ἠθ.893E **εἰς νέφος πεπηγὸς.. πνεῦμα.. κεραυναβολεῖ,** Λουκ.Φιλόπ.4 **ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν τῇ βουπλῆγι κατεκεντάννυτο·** κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Εὐστ.Πον.87,53 **κεραυνοβολεῖν ὄλεθρον· 2)** πλήττω, κτυπῶ τινα διὰ τοῦ κεραυνοῦ ἢ ὡς διὰ κεραυνοῦ : Ἐρατοσθ.Κατ.6 **κεραυνοβολεῖν οἰκίαν,** ΑΠ 12,140 **ὁ δέ μ' ὡς Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει· 4)** νεώτ. μτφ. καταπλήττω, καταπτοῶ, ἐμπνέω τρόμον εἴς τινα : **τὸν ἐκεραυναβόλησε μὲ τὸ βλέμμα του.**

κεραυνοβόλως ἐπίρρ. νεώτ. διὰ κεραυνοβόλου ἐνεργείας, ἀκαριαίως καὶ ἀποτελεσματικῶς : **οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἐπετέθησαν κεραυνοβόλως.**

κεραυνοβρόντης (ὁ) |κεραυνός-βροντῶ| ὁ μετὰ βροντῶν ἐξακοντίζων κεραυνούς, ὁ ῥίπτων τὸν κεραυνὸν καὶ βροντῶν, ἐπίθ. τοῦ Διός : Ἀριστφ. Εἰρ.376 **ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.**

κεραυνογραφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῶν ἐπιδράσεων τοῦ κεραυνοῦ κ. γεν. τὴν ἐξήγησιν τῶν διαφόρων φαινομένων αὐτοῦ.

κεραυνογράφος (ὁ) νεώτ. εἰδικὴ συσκευὴ δι' ἧς προειδοποιούμεθα περὶ ἐπικειμένης καταιγίδος καὶ τῆς πτώσεως κεραυνῶν.

κεραυνοκλόνος-ον |κεραυνός-κλονῶ| πάπ. ὁ ἐπιφέρων κλόνον παρόμοιον πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ ἐπιφερόμενον.

κεραυνομάχης (ὁ) |κεραυνός-μάχομαι| μτγν. κ. δωρ. **κεραυνομάχᾱς** ὁ διὰ κεραυνῶν μαχόμενος, ὁ ἔχων ὡς ὅπλον τὸν κεραυνόν : Μελέαγρ.ΑΠ 12, 110· **κεραυνομάχαν.**

κεραυνόπληκτος-ον |κεραυνός-πλήττω| μτγν., νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς, κεραυνόβλητος : Φιλόδ.Ὀργ.94W· **2)** νεώτ. μτφ. ὁ κατάπληκτος, ὁ ἔκπληκτος, ὁ ἐμβρόντητος : **ὅταν τὸ ἄκουσα, ἔμεινα κεραυνόπληκτος.**

κεραυνοπλήξ-ῆγος (ὁ,ἡ) |κεραυνός-πλήττω| ὁ κεραυνόπληκτος βλ.λ.1) : Ἀλκ.Κωμ.2.

κεραυνός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις μεταξὺ νέφους καὶ ἐδάφους συνοδευομένη ὑπὸ πατάγου καὶ φωτός, ἀστροπελέκι κτ. Ζήν. Κ 1,34 « ἔξαφις σφοδρὰ μετὰ πολλῆς βίας πίπτουσα ἐπὶ γῆς » : Ἰλ.Θ 133 **βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,** Ὀδ.ψ 330 **νῆα θοὴν ἔβαλε.. κεραυνῷ,** αὐτ.Ξ 305, αὐτ.Μ 416· π. Ὁμ. κ. Ἡσίοδ. κ. ἄ. ὡς τὸ σύνηθες ὅπλον τοῦ Διὸς χαλκευθὲν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων : Ἰλ.Φ 198 **ὃς δέδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν,** Ἡσίοδ.Θ 854 **Ζεὺς.. εἵλετο δ' ὅπλα, βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,** αὐτ.141 **γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας.., οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν τεῦξάν τε κεραυνόν,** αὐτ.690 **οἱ δὲ κεραυνοὶ.. ποτέοντο χειρὸς ἄπο στιβαρῆς,** Πινδ.Π 1,5 **τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις ἀενάου πυρός,** Ἡρ.8,37 **ἐκ μὲν ταῦ οὐρανοῦ κεραυναὶ αὐτοῖσι ἐνέπιπτον,** Αἰσχ.Πρ.359 **καταιβάτης κεραυνός,** αὐτ.Ἑπτ.445, Σοφ.Τρ.1088, αὐτ.Ἠλ.823, Ἀριστφ.Ὄρν.1538 **τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός,** αὐτ.1747, Ξεν.Ἑλλ.4,7,7 **πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον,** Πλάτ.Τίμ.80C **τὰ τῶν κεραυνῶν πτώματα,** Πλούτ.Λυκ.31 **λέγεται.. κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι,** Λουκ.Τίμ.1 **ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός,** Παυσ.10,23,3 **βρονταί τε καὶ κεραυνοὶ συνεχεῖς ἐγίνοντο·** ‖ νεώτ. μετεωρ. ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις μεταξὺ τοῦ καταιγιδοφόρου νέφους καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιθέτως ἠλεκτρισμένων, ὅταν ἡ ἠλεκτρικὴ τάσις εἰς τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα καταστῇ μεγαλυτέρα ὡρισμένης τινὸς τιμῆς· **2)** μτφ. ἐπὶ τοῦ Περικλέους ὡς δεινοῦ εἰς τὸ λέγειν : Κωμ.Ἀδέσπ.10 **κεραυνὸν ἐν γλώττῃ φέρειν·** ὁμ. **τύπτειν κεραυνός** (κεραυνός εἰμι ἐν τῷ τύπτειν) : Ἀντιφάν.195,4· ‖ νεώτ. καταπτοοῦσα ἐνέργεια ἢ ἐκδήλωσις πάθους : Παπαδ.Χρ.Μηλ.50 **τὸ βλέμμα του ἐξετόξευσε κεραυνὸν ὀργῆς·** ‖ κτ. Εὐστ.862,9 « καί τις ἕτερος πολυφάγος κεραυνὸς ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ κατά τινα ποιητὴν ὀβάτους ἐποίει τὰς τραπέζας κατασκήπτων αὐταῖς τῇ γνάθῳ »· **3)** μτγν.κ. νεώτ. τιμητικὴ προσωνυμία στρατηγῶν ἢ στρατηλατῶν διασήμων διὰ τὴν κεραυνοβόλον αὐτῶν ἐνέργειαν : Πλούτ.Ἀριστ.6 **Πολιορκηταὶ καὶ Κεραυνοὶ καὶ Νικάτορες.. ἔχαιρον προσαγορευόμενοι, - Βαγιαζὶτ ὁ Α' ὁ Κεραυνός· 4)** Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Διός.

κεραυνοσκοπεῖον (τὸ) Πολυδ. μηχανὴ πρὸς παραγωγὴν κεραυνοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου· Πολυδ.4,130 « κεραυνοσκοπεῖον δὲ καὶ βροντεῖον, τὸ μὲν ἐστι περίακτος ὑψηλή· τὸ δὲ βροντεῖον ὑπὸ τῇ σκηνῇ ὄπισθεν ἀσκοὶ ψήφων ἔμπλεοι διωγκωμένοι φέρονται κατὰ χαλκωμάτων ».

κεραυνοσκοπία (ἡ) μτγν. ἡ παρατήρησις τῶν κεραυνῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν ἐν τῷ σημείῳ τῆς πτώσεώς των καὶ ἡ ἐκ τούτων μαντεία : Διόδ.Σ 5,40 **τὰ περὶ τὴν κεραυνοσκοπίαν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἐξειργάσαντο.**

κεραυνοῦχος (ὁ) |κεραυνός-ἔχω| μτγν. ὁ ἔχων, ὁ κρατῶν καὶ χειριζόμενος τὸν κεραυνόν : Φίλ.Βυζ.Θαυμ.3,1 **κεραυνοῦχος Ζεύς.**

κεραυνοφαής-οῦς-ές ὁ λάμπων ὡς κεραυνός : Εὐρ.Τρῳ.1104 **δίπαλτον ἱερὸν ἀνὰ μέσον πλάταν πέσοι Αἰγαίου κεραυνοφαὲς πῦρ.**

κεραυνοφόρος-ον |κεραυνός-φέρω| μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων τὸν κεραυνόν : Πλούτ.Ἀλκ 16 **Ἔρωτα κεραυνοφόρον,** Κάλβ.Ὠδ.5,10 **χεῖρες κεραυνοφόροι,** Παλαμ.Παράκ.107,14 **κι ἀντιχτυπιένται τὰ στοιχειά, | στὰ σύγνεφα ἢ στὴν πολιτεία, | κεραυνοφόρα·** ‖ μτφ. **στρατόπεδον κεραυνοφόρον** (Legio XII Fulminata) : Δίων Κ 55, 23· ‖ τὸ ἀρσ. **κεραυνοφόρος** ὡς οὐσ. τίτλος ἱερέως ἐν Σελευκείᾳ τῆς Πιερίας : Ἐπιγρ.

κεραυνῶ-όω (κεραυνός) κ. νεώτ. κ. **κεραυνώνω** πλήττω, κτυπῶ διὰ κεραυνοῦ, κεραυνοβολῶ, κατακεραυνώνω : Ἡρ.7,10,5 **τὰ ὑπερέχοντα ζῷα ὡς κεραυνοῖ ὁ θεός,** Πλάτ.Συμπ.190C **τοὺς γίγαντας κεραυνώσαντες,** Φιλόδ.Εὐσ.131, Ἀθήν.12,523E **τὸ δαιμόνιον.. ἐκεραύνωσε πάντας·** κ.παθ. : Ἡσίοδ.Θ 859 **φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,** Πινδ.Ν 10,8 **γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπεδέξατο κεραυνωθεῖσα,** Πλάτ.Πολ.408C **ὅθεν δὴ καὶ κεραυνωθῆναι αὐτόν** (τὸν Ἀσκληπιόν)· **2)** μτφ. καταδικάζω : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,9 **τοὺς καταδικασθέντας ἐν τῇ συνηθείᾳ κεραυνοῦσθαι φαμέν· 3)** ῥηματ. π. κεραύνωσις.

κεραύνωσις-εως (ἡ) |κεραυνῶ| μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ κεραυνοῦν, ἡ διὰ τοῦ κεραυνοῦ πλῆξις : Σκύμν.398 **κεραύνωσιν τὴν τοῦ Φαέθοντος,** Στράβ.16,2,7 **τὰ περὶ τὴν κεραύνωσιν τοῦ Τυφῶνος,** Πλούτ.Ἠθ.996C, Εὐστ.Πον.306,30.

κέραφος (ὁ) Ἡσ. « χλευασμός, κακολογία »· πρβλ. σκέραφος.

κεραφυλλοκήλη (ἡ) νεώτ. κτηνιατρ. πάθησις τοῦ ἄκρου ποδὸς τῶν Ιππιδῶν, προκαλουμένη ἐκ ρωγμῶν τοῦ κέρατος τῆς ὁπλῆς, ἐνδονυχίτιδος κ. γεν. ἐκ τραυματισμῶν ἐπιφερόντων αἱμορραγικὰς πλάκας τοῦ σαρκοφυλλώδους ἱστοῦ.

κεραώδης-ους-ες (κέρας) ἐπὶ λόφου, ὁ κερασφόρος, ἤτοι ἔχων ὑψηλὰς ἀποτόμους κορυφάς : Καλλ.'Απόλλ.91 **στάς ἐπὶ Μυρτούσσης κερσώδεος** (πιθ. γρ. ἀντὶ κερατώδεος).

κεράωψ-ῶπος (ὁ,ἡ) (κέρας-ὤψ) μτγν. ὁ ἔχων ὄψιν, σχῆμα κέρατος, κερατοειδής : Μάξιμ.337 κεραῶπα σελήνη.

κερβαλά Ἡσ. « ἀσθενῆ, μεγάλα ».

κερβαντεσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σανταλωδῶν**.

Κερβέριοι (οἱ) κωμ. τ. τοῦ Κιμμέριοι ἀπαντῶν π. Κράτ.'Αριστφ. κ. κτ. τὸν 'Αρίσταρχ. ἐν 'Οδ.Λ 14 (πρβλ. σχόλ. αὐτόθι) : 'Αριστφ.Βάτρ.187 **τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας** (ὡς λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ Κέρβερος)· || κτ. Ἡσ. « Κερβέριοι· ἀσθενεῖς· φασὶ δὲ καὶ τοὺς Κιμμερίους Κερβερίους καὶ τὴν πόλιν οἱ μὲν Κερβερίαν, οἱ δὲ Κιμμερίην ».

κερβερίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀποκυνωδῶν φυτῶν.

κερβεροκίνδῦνος Τάρταρος (ὁ) κτ. Ἡσ. ὁ πλήρης κινδύνων ἐκ τοῦ Κερβέρου.

Κέρβερος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. πεντηκοντακέφαλος ἢ τρικέφαλος κύων, τρομερὸς φύλαξ τῶν πυλῶν τοῦ Ἅδου : Ἡσίοδ.Θ 311 **οὔτι φατειὸν Κέρβερον, ὠμηστήν, 'Αίδεω κύνα χαλκεόφωνον, πεντηκοντακέφαλον**, 'Ισοκρ.10,24· || ὡς ὀνομασία καὶ ἄλλων κυνῶν : Πολυδ.5,42 **ἔνδοξος δὲ καὶ ὁ Ἠπειρωτικὸς Κέρβερος καὶ ὁ 'Αλεξάνδρου**· **2**) ὀνομασία πτηνοῦ : 'Αντωνῖν.Λιβ.19,3· **3**) Σχόλ. Νίκ.'Αλεξ.576 «κέρβερον, τὸν ἄφθογγον βάτραχον»· **4**) νεώτ. κ. δημ. μτφ. αὐστηρὸς καὶ ἄγρυπνος φύλαξ : **ὁ πορτιέρης τοῦ κήπου εἶναι σωστὸς κέρβερος.**

κερβεροσάνδαλε Ἐπιγρ. κ. **καταντεσσάνδαλε** κλητ., ὡς ἐπίκλησις χθονίου δαίμονος κατὰ τὰς μαγικὰς ἐπῳδὰς παρὰ Καρχηδονίοις.

κερβικάριον (τὸ) (λατ.) μτγν. τὸ προσκεφάλαιον : 'Αποφθ.Πατέρ.356A.

κερβολέ-έω κερτομῶ· Ἡσ. « κερβολοῦσα, λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα, ἀπατῶσα »· Βακχ.1,34 **ὁπότε χρεῖ[ός ἐ κερ]βολοῖ μάχας** (πιθ. γρ.).

κερβούκολος (ὁ) μτγν. ὄνομα παιδιᾶς τινος, εἶδος παιγνιδίου : Νεῖλ.505D.

κερδαίνω (κέρδος) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κερδῶ** ἢ κερδάω, κ. **κερδεύω, κερδένω**, μέλλ. **κερδᾰνῶ** κ. **κερδήσω**, Ἰων. **κερδανέω** κ. **κερδήσομαι**, ἀόρ. α' **ἐκέρδᾱνα**, Ἰων. -ηνα, Ἰων. κ. νεώτ. **ἐκέρδησα**, μσν. δημ. **ἐκέρδεσα**, δημ. **κέρδησα** κ. **κέρδεψα**, παρακ. **κεκέρδηκα**, μτγν. **κεκέρδαγκα** κ. **κεκέρδᾰκα**, παθ. ἀόρ. μτχ. **κερδανθείς**, νεώτ. ἐν ὁριστ. **ἐκερδήθην**, κ. δημ. **(ἐ)κερδήθηκα**, κ. **κερδεύτηκα**, μτγν. παθ. παρακ. **κεκερδημένος**, μσν. δημ. **κερδαιμένος**, δημ. **κερδημένος**, ἢ **κερδεμένος**, πρβλ. κ. κερδίζω, κτῶμαι κέρδος, πορίζομαι ὄφελος, ἔχω ὡς ὠφέλειαν, ὠφελοῦμαι : Ἡσίοδ. Ἔργ.352 **μὴ κακὰ κερδαίνειν** (κτᾶσθαι ἄδικα κέρδη), Πίνδ.Ι 4(5),27 **ἀγαθοὶ πολεμισταὶ λόγον ἐκέρδαναν** (ἐκέρδησαν ἔπαινον), Ἡρ.4,152 **μέγιστα . ἐκ φορτίων ἐκέρδησαν**, Αἰσχ.'Αγ.1301 **σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ**, Σοφ.Τρ.231 **ἄνδρα . . καλῶς πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὸ κερδαίνειν ἔπη** (Βερναρδ.Γρηγ. « ἀνὴρ πράττων τὸ καθῆκόν του ἀνάγκη εἶναι ν' ἀκούῃ πρὸς ἀμοιβὴν καλοὺς λόγους»), αὐτ.ΟΤ 889 **εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως**, Εὐρ.Ἡρ.604 **τῇ τ' ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς** (ἐκ τῆς ἀσφαλείας θὰ ἔχῃς κέρδος), 'Αριστφ.Νεφ.259 **εἶτα δὴ τί κερδανῶ ;** 'Ανδοκ.1,134 **κερδήσαντες δὲ ἓξ τάλαντα**, Λυσ.13,84 **τὸν χρόνον κερδαίνει ὃν ἔζη οὐ προσῆκον αὐτῷ**, ΚΔΜατθ.16,26 **τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ**, αὐτ.25,17 **ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο** (τάλαντα), Μηναῖ.3,18 Συνξ. **κερδανεῖτε τὴν τῶν Οὐρανῶν Βασιλείαν**, Βί.'Αλεξ.3736 **τοῦτο γὰρ κερδανέτω**, 'Ερωτόκ.2,629 **ἐκέρδαισε τσὶ κόπους του, ἤσμιξε μετὰ κείνη**, Χατζοπ.'Απλ.Τρ.33,12 **τὸ ψωμὶ τὸ γλυκὸ ποὺ χορταίνει, | ποὺ μονάχος κανεὶς τὸ κερδαίνει**, - **κέρδησαν πολλὰ στὸ χρηματιστήριο**· || κ. μτ. μτχ. κερδίζω πράττων τι : Ἡρ.8,60,3 **Μεγάροισί τε κερδανέομεν περιεοῦσι** (θὰ ἔχωμεν κέρδος, ἐὰν σωθῶσι τὰ Μέγαρα), Αἰσχ.Πρ.877 **σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς**, Εὐρ.'Ελ.1051 **εἰ δὲ κερδανῶ λέγων** (δ.γρ. λέγειν), 'Αριστφ.'Ορν.1591 **ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν**· ὁμ. κ. ἑπομένης εἰδικῆς προτάσ. μτ. τοῦ ὅτι : Ἱππ.'Αρθρ.4· κ. παθ.:Φιλόδ.Οἰκ.67 **τὰ κερδανθέντα**· κ.ἀπολ. : Ἡρ. 8,5 **αὐτός τε ὁ Θεμιστοκλέης ἐκέρδηνε**, Σοφ.ἀπ.28 **τοῦ κερδαίνειν ἔχου** (τοῦ κέρδους), αὐτ.'Αντ.312, Θουκ.2,44 **οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν . . μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι**, Δημ.1121 **ἐπὶ τῷ κερδαίνειν πᾶς ἂν οὗτος ποιήσειεν**· κ. ἐμπροθ. (πρός, παρά, ἀπό τινος) : Σοφ. Τρ.191 **πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῴμην χάριν**, Λυσ.20,7 **παρ' ὧν δ' ἂν μὴ κερδαίνωσιν**, Ξεν.'Απομν.2,9,4 **οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν**· || δημ. παροιμ. **ὁ φτωχὸς θαρρεῖ κερδαίνει | καὶ φυρνᾷ καὶ δὲν τὸ νιώνει** (ἐπὶ ὑπερβολικῆς καὶ κακῶς νοουμένης οἰκονομίας)· || ἐμπορεύομαι, κάμνω ἐμπόριον : Σοφ.'Αντ.1037 **κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τἀπὸ Σάρδεων ἤλεκτρον**· **2**) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀγώνων, πολέμων κτλ., ἐξέρχομαι, ἀναδεικνύομαι νικητής, νικῶ, καταβάλλω τὸν ἀντίπαλον : 'Ερωφ.4,748 **τί τάξιζε τσ' ὀχτρούς μας νὰ κερδαίσῃ, | κι ἐκεῖνος τσ' ἐρωτιᾶς σκλάβος νὰ γένῃ ;** 'Ερωτόκρ.1,1096 **τὸ νῖκος ἔχει στὴν ἀρχὴ στὸ τέλος κι εἰς στὴ μέση, | κιανένα δὲν ἐμάλωσε** (δ.γρ. ἐπόλεψε), **νὰ μὴν τονε κερδαίσῃ** (ἐπὶ τοῦ ἔρωτος), - **τὸν κέρδεψε**· κ. παθ.: **ἡ μάχη ἐκερδήθη**· **3**) δρέπω, καρποῦμαι, πορίζομαι ζημίαν, ζημιοῦμαι ἔκ τινος : Εὐρ.'Εκ.518 **διπλᾶ μὲ χρήζεις δάκρυα κερδᾶναι**, Ξεν.'Απολ.9 **κερδῆναι τὸν πολὺ χείρω βίον ἀντὶ θανάτου**· **4**) σῴζω ἐμαυτὸν ἀπό τινος κακοῦ, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω : Φιλήμ.92,10 **μεγάλα κακὰ κερδαίνειν**, 'Ιώσ.Αἰ 2,3,2 **τὸ μὴ μιανθῆναι τὰς χεῖρας κερδαίνειν**, ΚΔ Πράξ.27,21 **κερδῆσαί τε τὴν ὕβριν ταύτην καὶ τὴν ζημίαν**, Διογ.Λ 7,14 **κερδαίνειν ἐνόχλησιν**, 'Ιμέρ.Λόγ.2,26 **κερδαίνειν τὰ δεινά**, Παλλδ. ΑΠ 10,59.

κερδαῖος Ἡσ. «τὸ ἐπικέρδη τοῖς παθοῦσι, καθόσον ἐκβέβρασται».

κερδᾰλέος-α-ον (κέρδος) κ. νεώτ. ὁ ἀποφέρων κέρδος, ἐπωφελής, ἐπικερδής.συγκρ.-**ώτερος** : Πίνδ.Π 2,78 **κερδοῖ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει**, Ἡρ.9,7,α' **κερδαλεώτερόν ἐστι ὁμολογέειν τῷ Πέρσῃ**, Αἰσχ.Εὐμ.1008 **τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ**, 'Αριστφ.'Ορν.594 **τὰς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν**, Θουκ.2,53 **ὅ,τι . . ἐς αὐτὸ κερδαλέον**, Ξεν.'Απομν.3,4,11 **οὐδὲν οὕτω λυσιτελές τε καὶ κερδαλέον ἐστίν**, 'Ισοκρ.2,18· **2**) Ἡσ. « κερδαλέον, δόλιον, πανοῦργον ἢ κέρδη περιποιοῦντα καὶ ὠφελείας· ἢ ποικίλον » : 'Ιλ.Κ 44 **χρεὼ βουλῆς . . κερδαλέης**, 'Οδ.Ν 291 **κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι ἐν . . δόλοισι**, αὐτ.Θ 548, Αἰσχίν.Σωκρ.20 (ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῆς Ἰωνίας), Καλλ.'Αρτ.152 **κερδαλέῳ μύθῳ σε θεὴ μάλα τῷδε πινύσκει**· || Ιδ. ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος :

'Αρχίλ.89,5· δθ. ἡ **κερδαλέη**, ὡς τὸ κερδῶ βλ.λ., ἡ πανοῦργος, ἡ ἀλώπηξ : Αἰλ.ΖΙ 6,64· || ὁμ. **κερδαλέη** κ. συνηρ. **κερδαλῆ**, ὡς οὐσ. ἡ δορὰ τῆς ἀλώπεκος, ἡ ἀλωπεκῆ : Γρηγ.Ναζ.Ι,605Α **τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτειν.**

κερδαλεότης-ητος (ἡ) (κερδαλέος) μσν. ἡ ἰδιότης τοῦ κερδαλέου βλ.λ.2), ἡ πανουργία, ἡ δολιότης : Εὐστ.Πον.68,10.

κερδαλεόφρων-ονος-ον (κερδαλέος - φρήν) ὁ ἐπιθυμῶν, ἐπιζητῶν τὸ κέρδος· 'Ησ. «κερδαλεόφρων, ὁ ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν διὰ δόλου, κερδοῦς φρόνημα ἔχων, τουτέστιν ἀλώπεκος· ὅθεν ὁ δόλιος» ; 'Ιλ.Α 149 **ὤ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον·** || ὁ πανοῦργος, ὁ πολύτροπος : 'Ιλ.Δ 339 **καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον,** 'Οππ.Κυν.2,29.

κερδαλέως ἐπίρρ. ἐπωφελῶς, μὲ κέρδος, μὲ ὠφέλειαν : Θουκ.3,56 **'Αθηναίους ἑλόμενοι δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμᾶς κερδαλέως** (ἀποβλέποντες εἰς κάποιαν ὠφέλειαν, ἀπὸ ἰδιοτέλειαν).

κερδαντήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ὁ φιλοκερδής, ὁ φιλοχρήματος, ὁ φιλάργυρος : Χρησμ.Σιβ.7,136 **ἐπ' ἄλγεσι κερδαντῆρες.**

κερδαντός-ή-όν (κερδαίνω) ὁ ὃν δύναταί τις νὰ κερδήσῃ : Περίανδρ.π.Διογ.Λ 1,97 **τὰ κερδαντὰ κερδαίνειν** (ἐξ ὧν τις δύναται νὰ ἔχῃ κέρδος).

κερδάριον (τὸ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ κέρδος βλ.λ., μικρόν, εὐτελές, ἀσήμαντον κέρδος.

κερδεία καθ' 'Ησ. πανουργία, ἀλωπεκία.

κερδέμπορος-ον (κέρδος - ἔμπορος) ὁ παρέχων τοῖς ἐμπόροις κέρδος, ὁ προστάτης τοῦ ἐν τῷ ἐμπορίῳ, τοῦ διὰ τοῦ ἐμπορίου κέρδους : 'Ορφ.'Υμν.28,6 **κερδέμπορος 'Ερμῆς.**

κερδητικός-ή-όν γλωσσ. ὁ μετ' ἀπληστίας ἐπιδιώκων τὸ κέρδος, φιλοκερδής.

κερδία (ἡ) Φώτ.Λεξ.156,25 «κερδίας, κερδοσύνης, φιλοκερδίας».

κερδίζω (κέρδος) σχόλ., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κερδῶ** κ. **κερδάω** κ. **κερδεύω** ἢ **κερδένω**, ἀόρ. **(ἐ)κέρδισα**, παθ. ἀόρ. δημ. **κερδίστηκα**, μτχ. παθ. παρακ. δημ. **κερδισμένος**, κερδαίνω βλ.λ. : Σχόλ. νεώτ.Πίνδ.Ο 1,84 **οὐδὲν ἄλλο κερδίζει,** Χατζόπ. 'Απλ.Τρ.33,9 **ὅ,τι οἱ ἄλλοι κερδίσαν δὲν κλέβω,** αὐτ.14 **μοῦ εἶπαν δρόμο πῶς θέλει καὶ κόπο** (**τὸ φωμὶ νὰ κερδίσῃ κανεὶς,** - **ὅσα κερδίζει τὰ σπαταλᾷ σὲ γλέντια,** - **ἐκέρδισε πολλὰ ἀπὸ τὸ ἐμπόριο·** || ἐπιτυγχάνω τι ἐκ τύχης ἢ ἕνεκα τῆς ἰδίας μου ἱκανότητος : **ἐκέρδισε τὸν πρῶταν λαχνὸν τοῦ ἐθνικοῦ λαχείου,** - **θὰ τὸ κερδίσῃ τὸ στοίχημα,** - **ὅποιος κερδίζει στὰ χαρτιά, χάνει στὴν ἀγάπη,** - **κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο·** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. νικῶ ἔν τινι ἀγῶνι, ἐξέρχομαι νικητὴς ἔκ τινος ἀγῶνος : Διήγ.'Αχιλλ.1818 **κάλλος τινάν οὐκ ὠφελεῖ, οὐ πλοῦτος, οὐδὲ ἀνδρεία·** (**πάντα κερδίζει ὁ θάνατος,** - **ἐκέρδισε στὶς ἐκλογές,** - **ἐκέρδισε τὴ δίκη,** - **τὸν κέρδεψα,** - **ἐκέρδισε ὁ Παναθηναϊκός·** **3)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἠθικῆς σημ. κτῶμαί τι καλόν : **ἐκέρδισε τὴν συμπάθειαν τῶν προϊσταμένων του,** - **τὴν εὔνοιαν τοῦ κοινοῦ** - **τὴν ἐκτίμησιν** - **τὴν ἀγάπην τινός·** **4)** ὡς ἀμτβ. παρέχω, ἐμποιῶ καλυτέραν ἐντύπωσιν : **ἡ γυναίκα αὐτὴ κερδίζει πολὺ ἀπὸ κοντὰ** (φαίνεται καλυτέρα ἐκ τῆς ἐγγυτέρας γνωριμίας), - **κερδίζει πολὺ μὲ τὴ βραδινὴ τουαλέτα·** || φρ. **πάει νὰ κερδίσῃ καιρό** (ἐπιζητεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἀναβολήν, παράτασιν).

κερδίων-ονος-ον συγκρ. ἄνευ θετικοῦ σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κέρδος, ὠφελιμώτερος, συμφορώτερος, π.'Ομ. μ. τὸ οὐδ. **κέρδιον** τὸ ὠφέλιμον, τὸ συμφέρον : 'Ιλ.Ζ 410 **ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι,** αὐτ.Γ 41 **καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,** 'Οδ.Υ 304· κ. τὸ ἀρσ. : Πίνδ. Ν 5,16 **οὔ τοι ἅπασα κερδίων φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθεια·** **2)** ὁμ. τὸ ὑπερθετ. **κέρδιατος-η-ον** συνετώτατος, πανουργότατος ἢ δολιώτατος : 'Ιλ.Ζ 153 **Σίσυφος . . ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν·** **3)** ὁμ. τὸ ὑπερθετ. ὠφελιμώτατος : Αἰσχ.Πρ.385 **κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν,** Σοφ.ΑΙ.743 **πρὸς τὰ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης.**

κερδογαμῶ-έω (κέρδος - γαμῶ) μτγν. συνάπτω γάμον, νυμφεύομαι χάριν κέρδους : Διογεν.6,22 **λευκώλενον λίνον κερδογαμεῖς· ἐπὶ τῶν αἰσχρῶς ἐπὶ κέρδει γαμούντων** (παροιμ.).

κερδομανής-οῦς-ές (κέρδος-μαίνομαι) νεώτ. ὁ μετὰ μανίας ἐπιζητῶν τὸ κέρδος, ὁ μέχρι μανίας φιλοκερδής.

κερδομανία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κερδομανοῦς, ἡ μανιώδης ἀγάπη πρὸς τὸ κέρδος.

κερδομίσθιον (τὸ) μσν. τὸ κέρδος ἔκ τινος ἐργασίας, ἀντιμισθία : Στουδ.Θεόδ.813D (ἴδ.γρ. κερδόμισθον).

κέρδον (τὸ) ἀρχ. λεξ. τὸ φυτὸν στρουθίον βλ.λ. : Διοσκ.2,193.

κέρδοπα 'Ησ. «χέδροπα».

κέρδος-εος-ους κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ .ὑλικὴ ὠφέλεια, ἡ ἐπιτυγχανομένη ὑπό τινος, ἡ προσγινομένη εἴς τινα· συνήθ. ὡς ἐπιθ. : 'Ιλ.Κ 225 **σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν, ὅπως κέρδος ἔῃ** (σὰν δύο πᾶνε μαζί, ὁ ἕνας πιότερο κάτι ἀπ' τὸν ἄλλο νιώθει, κι αὐτὸ εἶναι κέρδος), 'Ησίοδ.'Εργ.320, 'Ηρ.3,72 **ἵνα τι ἐπισπάσωνται κέρδος,** Ξεν.ΚΠ 2,2,12 **μήτ' ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων,** Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,351 **δι' οἰκονομίαν χρεῶν καὶ κέρδους τοῦ ἐκεῖ μητροπολίτου,** - **τὸ κέρδος ἐν τῇ καταναλώσει,** Θεοτ.ΚΚατάδ.41 **καὶ δὲν κυνηγοῦσε πλιὰ τὸ πολὺ κέρδος·** || ἐν ἐξαρτ. ἀπὸ ἀπαρφ. : 'Ηρ.2,121D **τὸν ἐκκεχυμένον οἶνον συγκομίζειν ἐν κέρδεϊ,** Ξεν.ΚΠ 4,2,43 **ἢν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγεῖσθαι·** || κ. μτ. ἀπαρφ. : Αἰσχ.Πρ.747 **τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος;** Λυσ.8,13 **τί κέρδος ἦν αὐτῷ διαβάλλειν ἐμέ·** || κτ. πληθ. εἰσοδήματα, πρόσοδοι, ὠφέλειαι : 'Ηρ.3,71 **περιβαλλόμενος ἑωυτῷ κέρδεα,** 'Αρτ. Βατοπ.Ι,97 **κι ὅποιος παίζει τολμηρά,** (**θὰ 'χῃ κέρδη πιὸ γερά,** - **τὸ μαγαζὶ δὲν ἀφήνει κέρδη,** - **κέρδη ἀκαθάριστα,** ἀντίθ. **κέρδος καθαρὸν** (ἀπηλλαγμένον πάσης ἐπιβαρύνσεως)· **2)** μτφ. ὠφέλημα, πλεονέκτημα : Σοφ.'Αντ.326 **τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται,** Σοφ.ἀπ.807 **ζημίαν λαβεῖν ἄμεινόν ἐστι ἢ κέρδος κακόν,** Θουκ.4,59 **ξυμβαίνει . . τὰ κέρδη μείζω φαίνεσθαι τῶν δεινῶν,** 'Αριστλ.ΗΝικ.1132a,12· || ὁμ. ἐπὶ προσ. : 'Αριστφ.Νεφ.1202 **ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν·** κ. ἐν εἰρων. σημ. : αὐτ.Νεφ.1064 **ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων·** **3)** ἐπιθυμία, ἀγάπη πρὸς τὸ κέρδος, φιλοκέρδεια : Πίνδ.Π 3,54 **κέρδει καὶ σοφία δέδεται,** Σοφ.'Αντ.222 **ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν·** κτ. πληθ. : Σοφ.ΟΤ 388 **μάγον . . ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε·** **4)** κ. κτ. πληθ. τεχνάσματα, ἐπίνοιαι ἐξ ὧν προκύπτει ὠφέλεια τοῦ ποιοῦντος, πανουργίαι, ἀπάται : 'Ιλ.Ψ 322 **ὃς δέ καὶ κέρδεα εἰδῇ,** 'Οδ.Β 118 **δῶκεν 'Αθήνη ἔργατ' ἐπίστασθαι . . κέρδεά θ',** 'Οδ.Ν 299, αὐτ. Ψ 217 **πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν** (σκέπτονται βλάβην, ζημίαν).

κερδοσκοπία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ παντὸς μέσου καὶ ἰδίως δι' ἐκμεταλλεύσεως καταλλήλων περιστάσεων ἢ διὰ τολμηρῶν συνδυασμῶν ἐπιδίωξις καὶ ἐπιτυχία κέρδους : **νόμοι κατὰ τῆς κερδοσκοπίας,** - **νὰ παταχθῇ ἡ κερδοσκοπία.**

κερδοσκοπικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κερδοσκοπίαν βλ.λ.· || ὁ πρὸς

κερδοσκοπίαν, πρὸς ἐπιδίωξιν εὐκόλου κέρδους γινόμενος : **τεχνάσματα κερδοσκοπικά·** ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς, δημ. -ά : Λασκαρ.Μυστ.103 **νὰ πεισθοῦνε σ' ἐκεῖνα ποῦ στὴν ἀρχὴ κερδοσκοπικῶς μόνον ἐδιδάσκανε.**

κερδοσκόπος (ὁ,ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ παντὸς τρόπου ἐπιδιώκων τὸ κέρδος, ἰδ. τὸ ἄνευ ἐργασίας του εὔκολον ἢ μέγα κέρδος, ὁ ρέπων εἰς τὴν κερδοσκοπίαν : Λασκαρ.Μυστ.79 **καὶ ἤθελε ἀπορρίφουνε τὸν κερδοσκόπο.**

κερδοσκοπῶ-έω νεώτ. κ. δημ. εἶμαι **κερδοσκόπος** βλ.λ., ἀποβλέπω εἰς ὑπερβολικὸν κέρδος, μετέρχομαι κερδοσκοπίαν βλ.λ.

κερδοσυλλέκτης (ὁ) μσν. ὁ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ ἐπιζητῶν **καὶ** ἐπιτυγχάνων κέρδη : Νικ.Χων.16,2.

κερδοσύνη (ἡ) σοφία, τέχνη, πανουργία, δόλος· π. Ὁμ. μ. κτ. δοτ. ὡς ἐπίρρ. ἐπιτηδείως, δολίως : Ἰλ.Χ 247 **κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη,** Ὀδ. Δ 251 **ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν·** κ. κτ. πληθ. : Κλεάνθ.1,28 **ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένον.**

κερδοφόρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων κέρδος, ἐπικερδής : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,30 **κερδοφόρον τὸ ὄναρ,-κερδοφόρος ἐπιχείρησις·** ἐπίρρ.νεώτ.**-ως.**

κερδύφιον (τὸ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ κέρδος, μικρόν, ὀλίγον κέρδος.

κερδώ-οῦς-όος (ἡ) ὡς ἐπίθ. τῆς ἀλώπεκος, **ἡ** ἐπιζητοῦσα κέρδος, ἡ κλέπτρια κ. ὡς οὐσ. ἡ ἀλώπηξ : Πίνδ.Π 2,78 **κερδοῖ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον;,** Βάβρ.19,3 **ποικίλη κερδώ,** Εὐστ.1268,8 **κερδὼ ἀλώπηξ ὅ ἐστιν ἀπατητική, δολερά·** **2)** ἡ γαλῆ βλ.λ., ἡ ἰκτίς, τὸ κουνάβι : Ἀρτεμίδ.Δάλδ.3,28 **καλεῖται γὰρ πρός τινων** (ἡ γαλῆ) **κερδώ.**

κερδῶ δημ. κ. **κερδάω** κερδαίνω βλ.λ.

κερδώζισιν (τοῖς) Ἐπιγρ., ἑρμ. ἀμφ., ἴσως ὄνομα συμβουλίου ἀρχόντων.

κερδῷος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ φέρων κέρδος : Λυκόφρ.208 **δελφινίου παρ' ἄντρα κερδῴου θεοῦ** (σχόλ. «τοῦ κέρδη ποιοῦντος διὰ τῶν χρησμῶν»·) ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ : Λουκ.Τίμ.41 **ὦ Ζεῦ Τεράστιε, καὶ Ἑρμῆ Κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοιοῦτον, - λατρεύει τὸν κερδῷον Ἑρμῆν·** **2)** ὁ τῆς κερδοῦς βλ.λ.), τῆς ἀλώπεκος ἢ ὁ ὅμοιος πρὸς ἀλώπεκα, δόλιος : Βάβρ.77,2 **κερδῴα ἀλώπηξ.**

κέρεα (τὰ) ἰων. ὀνομαστ. πληθ. τοῦ κέρας βλ.λ.

κερεαλκής-οῦς-ές ὁ ἔχων ἀλκὴν εἰς τὰ κέρατα : Καλλ.Ἄρτ.179 **βόες κερεαλκέες** (δ.γρ.), Ἀπολλ.Ρ 4,468 **ταῦρος κερεαλκής.**

κέρεβρον (τὸ) (λατ.) μτγν. ὁ ἐγκέφαλος : Γαλ. Χρ.Μορ.8,4 (κῶδ. κέλεβρον).

κερεβροσῖται (οἱ) νεώτ. χημ. γαλακτόζη βλ.λ.

κερεζίνη (ἡ) νεώτ. κ. **κηρεζίνη** κ. **κηροζίνη** ἡ στερεὰ παραφίνη.

κερέϊνος-η-ον (κέρας) μτγν. ὁ κερασφόρος : Ἀκύλ.ΠΔ Ψαλμ.49(50),9.

κερεκόφαι Ἡσ. «σχίσαι ξύλα».

κερένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ κηροῦ ἀποτελούμενος ἢ κατεσκευασμένος, κηρόπλαστος : **κερένια κούκλα·** **2)** ὁ ἔχων τὸ ἁπαλὸν ὠχρόλευκον χρῶμο ἢ ἔκφρασιν λευκοῦ κηροῦ : **κερένια δάχτυλα,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 29,17 **κι ἡ χάρη τοῦ ἀσφοδελοῦ κερένια·** πρβλ. κερώνω.

κερεόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. κηρεόφυλλον.

κερέσιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κεραμβυκιδῶν.**

κερεστές (ὁ) (τουρκ.) δημ. ναυπηγήσιμος ἢ οἰκοδομήσιμος ξυλεία.

κερεστετζής (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ ἔμπορος τοῦ κερεστὲ βλ.λ.

κερεύς (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **κακτωδῶν** φυτῶν, ἄ. κήρινος.

κέρευσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. χήρευσις **βλ.λ.**

κερεώδη (τὰ) νεώτ. βοταν., ἄ. κηρεώδη βλ.λ.

κερήθρα (ἡ) δημ. ἡ κηρήθρα βλ.λ. : Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 31,18 **κι ἀπ' τὴν κρουστὴ κερήθρα εὐωδιάζουν τῶν ἀνθῶν οἱ χυμοί.**

κερητίζει Ἡσ. «βασονίζει».

κέρθιος (ὁ) κ. νεώτ. μικρόν τι πτηνόν, πιθ. **κέρθιος** ὁ κοινὸς (Certhia familiaris) : Ἀριστλ.ΖΙ 616b,28· || νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κερθιιδῶν,** δημ. μυιγοκαύτης.

κερί (τὸ) δημ. ὁ κηρὸς βλ.λ. : **κερὶ καθαρὸ - κίτρινο - ἄσπρο·** **2)** ἡ ἐκ κηροῦ μελισσῶν καθαροῦ ἢ ἀναμείκτου κιτρίνη ἢ λευκὴ λαμπὰς εἰς ποικίλα μεγέθη, ἰδ. ἐν ἐκκλησίαις κ. ἐν θρησκευτ. τελεταῖς : Σολωμ.Ἡ τρελλὴ μάννα 24,2 **βραχνὸ τὸ φάλσιμο, τά κεριὰ ἀχνίζουν,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15,27 **ὅμως κερὶ ν' ἀνάφῃ εἴτε καντήλι στὴ στόχαση δὲν ἦρθε κανενός, - τὰ κεριά τοῦ πολυελαίου - τοῦ Ἐπιταφίου - τῆς Λαμπρῆς·** || κ. κτ. ἑν. περιληπτ. : **πολὺ κερὶ ξοδεύεται τὴ Μεγ. Ἑβδομάδα καὶ** τὸ Πάσχα, - **τὸ κερὶ τῆς ἐκκλησιᾶς·** παροιμ. φρ. **τάζει κερὶ τῆς Παναγιᾶς, τοῦ διάολου λιβάνι** (ἐπὶ τῶν ἐπιδιωκόντων διὰ θεμιτῶν καὶ ἀθεμίτων ἐνεργειῶν καὶ μέσων τὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὸ κέρδος), φρ. **λειώνει σὰν τὸ κερὶ** (ἐπὶ προδήλως ἐξασθενοῦντος ἀνθρ.), ὁμ. **εἶναι κίτρινος - ἀχνὸς σὰν τὸ κερί·** || κ. ἐξ ἄ. ὕλης, οἷον στέατος, παραφίνης, κερεζίνης λαμπάς, ἡ ἐν συνήθ. χρ. πρὸς φωτισμόν : δ.δίστ. **πάρε τὸ κερὶ καὶ φέγγε,** φρ. **κρατάει τὸ κερὶ** (ἐπὶ συγγενοῦς ἢ παρόντος φίλου γυναικὸς ἀνεχομένου ἢ κ. ὑποβοηθοῦντος τὰς μετ' ἄλλου ἐρωτικὰς σχέσεις αὐτῆς), ὁμ. **σὲ** (ἢ **τὸν**) **ζητοῦσα μὲ τὸ κερὶ** (ἐπεθύμουν πολὺ νὰ σὲ (ἢ τὸν) συναντήσω).

κερία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων **διπτέρων** βραχυκέρων τῆς οἰκογ. τῶν **συρφιδῶν.**

κερίζω δημ. κυπρ. δένω τοὺς βοῦς ἀπὸ τῶν κεράτων ὑπὸ τὸν ζυγόν· **2)** μτφ. συντροφεύω.

κεριθιίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. μαλακίων γαστεροπόδων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κτενοβραγχίων.**

κεριθιόδερμα (τό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστεροπόδων τῆς οἰκογ. τῶν **κεριθιιδῶν.**

κερίθιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστεροπόδων τῆς οἰκογ. τῶν **κεριθιιδῶν.**

κέρινθος (ὁ) νεώτ. βοταν. ἄ. κηρίνθη βλ.λ.

κέρινος-η-ο δημ. ἄ. κερένιος βλ.λ

κερίοφις-εως (ἡ) κ. **κερίωφ** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ῥιζοφορωδῶν.**

κερίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας.

κέρκα (ἡ) Ἡσ. «ἀκρίς».

κέρκαξ-ακος (ὁ) Ἡσ. «ἱέραξ».

κερκάς-άδος (ἡ) Ἡσ. «κρὲξ τὸ ὄρνεον».

κερκασπίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κολουβριιδῶν.**

κέρκαφα Ἡσ. «ἐγγύη».

κερκέλι (τό) δημ. συνδετικὸς κρίκος : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.174,12 **νά 'χεν ἡ γῆς πατήματα κι ὁ οὐρανὸς κερκέλια.**

κερκετεύω (κέρκετον) μσν. περιπολῶ : Κ Πορφ. Ἐκθ.461,6.

κερκέτης (ὁ) ἀρχ.λεξ. κ. νεώτ. ὀνομασία τοῦ ἐπὶ τῆς προσηνέμου πλευρᾶς τοῦ πλοίου. ὅταν ὁ ἄνεμος ἐσφοδρύνετο, ἐξαρτωμένου βάρους, πρὸς μετριασμὸν τῆς κλίσεως, ἄ. δελφίς· Παυσ.Γραμμ. ἀπ.118 «κερκέτης . . μηχάνημα σιδηροῦν ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς ὅταν ὁ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν» **2)** Ἡσ. «τὸ μικρὸν πηδάλιον, ἀπὸ τῶν εὑρόντων» : Φώτ.157,9 **Κερκῖται, ἔθνος Ἰνδικόν, ὃ χρῆται μικρῷ πηδαλίῳ, ὃ καλεῖται κερκέτης·** **3)** νεώτ. ναυτ. μικρὰ ἄγκυρα ἄνευ στύπους μὲ τέσσαρας βραχίονας ὀνυχωτούς, δημ. ἀγκουρέτο καὶ τεσ-

σαροχάλης· || όμ. εἶδος άρπάγης δι' ἄγρευσιν τῶν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης καλῳδίων.

κερκετίνη (ή) νεώτ. χημ. ἀντὶ δρυοκητίνη βλ.λ.

κέρκετον (τὸ) (λατ.) μσν. ή περιπολία : Κ Πορφ. Ἐκθ.474,11.

κερκήδης (ό) γλωσσ. εἶδος νήσσης.

κέρκηρις-εως (ό) πάπ. ὑδρόβιόν τι πτηνόν.

κερκηρίς-ίδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κραβρωνιδῶν.**

κερκἴδιαῖον (τὸ) Ἐπιγρ. φραγμός, τοῖχος, φράκτης ἐν σχήματι κερκίδος.

κερκιδικός-ή-όν νεώτ. ό ἀναφερόμενος εἰς τὴν κερκίδα, ὁ τῆς κερκίδος βλ.λ.) : **κερκιδικὴ ἀρτηρία, - κερκιδικὸν νεῦρον,-κερκιδικὸς σύνδεσμος.**

κερκίδιον (τὸ) μσν. ὑποκορ. τοῦ κερκὶς βλ.λ.) : Μόσχ.1 1080 **κρατοῦντα τὸ κερκίδιον αὐτῆς.**

κερκιδίφυλλον (τὸ) νεώτ. ἄ. κερκιδόφυλλον βλ.λ.

κερκιδοκαρπικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφερόμενος ἅμα εἰς τὴν κερκίδα τοῦ ἀντιβραχίου καὶ εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός : **κερκιδοκαρπικὴ διάρθρωσις, - κερκιδοκαρπικοὶ σύνδεσμοι.**

κερκιδόκερως (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**

κερκιδοποιική (ή) (ένν. **τέχνη**) ή τέχνη τοῦ κατασκευάζοντος κερκίδας βλ.λ.) : Ἀριστ.Πολιτ. 1256a,6 **ἡ κερκιδοποιικὴ ὑπηρετικὴ τῇ ὑφαντικῇ.**

κερκιδοποιός (ό) ὁ ἔχων ὡς ἔργον τὴν κερκιδοποιικήν· Θησ.Στεφ. ἐν λ.

κερκιδόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κερκιδοφυλλοειδῶν.**

κερκιδωλενικός-ή-όν (κερκίς-ὠλένη) νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κερκίδα ἅμα καὶ τὴν ὠλένην : **κερκιδωλενικὴ διάρθρωσις.**

κερκίζω (κερκίς) διὰ τῆς κερκίδος κάμνω τὸ ὕφασμα πυκνόν, ὑφαίνω διὰ τῆς κερκίδος : Πλάτ. Κρατ.388B **κερκίζοντες δὲ τί δρῶμεν;**, Ἀριστλ. Πολιτ.1253b,37 **εἰ αἱ κερκίδες ἐκέρκιζον αὐταί.**

κερκιθαλίς-ίδος (ή) Ἡσ. «ἐρῳδιός».

κέρκιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κέρκος βλ.λ. : Σύμμ.ΠΔ Λευΐτ.7,3.

κέρκιος (ό) μτγν. ἄ. κιρκίας ὁ ἄνεμος θρασκίας : Γέλλ.2,22,28.

κερκίς-ίδος (ή) κ. μσν. κ. νεώτ. ράβδος δι' ἧς ἐν τῷ ὀρθίῳ ἱστῷ ἔκρουον τὸ ὕφασμα· πρβλ. σπάθη : Ἰλ.Χ 448 **χαμαὶ δέ οἱ ἔπεσε κερκίς,** Σοφ.Ἀντ.976 **ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν,** αὐτ. ἀπ.522 **φωνὴ κερκίδος** (ὁ ἐκ τῆς κρούσεως τοῦ ὑφάσματος διὰ κερκίδος ἦχος), Πλάτ. Κρατ.388A **τί δὲ ᾧ κερκίζειν; - Κερκίς·** || νεώτ. ἐργαλεῖον τῆς ὑφαντικῆς χρησιμεῦον διὰ τὴν διαπέρασιν τῆς κρόκης διὰ μέσου τῶν κλωστῶν τοῦ στήμονος, σαΐτα· || όμ. νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ πλέκονται τὰ δίκτυα· || ἐν χρ. κ. μτφ. : Λυρ. Ἀδέσπ.π.Στοβ.1,5,11 **μήδεα ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν αἶσα·** **2)** καθ' ὁμοιότητα πρὸς τὴν τοῦ ἱστοῦ, πᾶσα λεπτή, μακρὰ καὶ εὐθεῖα ράβδος· || ἰδ. γόμφος, ἧλος, δι' οὗ προσηλοῦτο τὸ μεσάβοιον εἰς τὸν ζυγόν : Πολυδ.1,252· || όμ. ἡ περόνη, ἡ συγκρατοῦσα τὴν κόμην : Ἀπολλ.Ρ 3,46· **3)** ράβδος μετρητική, λατ. radius mathematicus : ΑΠ 11,267· || Ἐπιγρ. ὁ γνώμων ἡλιακοῦ ὡρολογίου (πιθ.)· **4)** τὸ μεῖζον καὶ στερεὸν ὀστοῦν τῆς κνήμης : Ἀπολλ.Ρ 4,1520,Πλούτ. Ἀλέξ.45 **ὑφ' οὗ τὸ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσε·** || συνεκδ. ἡ κνήμη : Ἡρόφ.π. Ρούφ.Ὀνομ.123,Πολυδ.2,191· **5)** όμ. τὸ ὀστοῦν τοῦ πήχεως : Πολυδ.2,142 **τῶν μέν τοι περὶ τῷ πήχει δύο ὀστῶν τὸ σμικρότερον κερκὶς ὀνομάζεται καὶ παραπήχιον·** || νεώτ. ἀνατ. τὸ ἕτερον τῶν ὀστῶν τοῦ πήχεως κείμενον ἐπὶ τὰ ἔξω τῆς ὠλένης καὶ βραχύτερον ταύτης· **6)** ἄκανθα τοῦ ἰχθύος νάρκη, τὸ κέντρον τῆς νάρκης : Ὀππ. Ἁλ.2,63· **7)** εἰδ. ράβδος πρὸς ἀνατάραξιν ὑγρῶν : Γαλ.12,683· **8)** Ἐπιγρ. γόμφος σιδηροῦς· **9)** κτ. πληθ. ἐν φρ. ἐπὶ τοῦ ἀρότρου : Ὀρφ.ἀπ.33 **καμπύλοχοι κερκίδες** (τὸ ἄροτρον)· **10)** κ. νεώτ., δημ. -α σφηνοειδὴς ἐδωλίων ἀμφιθεάτρου ἢ σταδίου διαίρεσις : Ἀλέξ.41 **περὶ τὴν ἐσχάτην . . κερκίδα καθιζούσας θεωρεῖν·** **11)** Ἐπιγρ. τύμπανον ἢ ἥμισυ τυμπάνου· **12)** ὀνομ. τοῦ δένδρου λεύκης τῆς τρεμοφύλλου : Ἀριστλ.ΖΙ 595a,2,Θεόφρ.ΦΙ 3,14,2· ·, όμ. τὸ δένδρον κερκὶς ἡ κερωνιοειδὴς ἢ κοινή, τὸ λεγ. δένδρον τοῦ Ἰούδα, ἡ κουτσουπιά : Θεόφρ.ΦΙ 1,11,2· || όμ. ψευδοβρυωνία ἡ κρητική, ἀγριόκλημα : Γαλ.14,186· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλλοβοκάρπων·** **13)** σχόλ. κῶνος πεύκης, κουκουνάρι· Σχόλ.Εὐρ.Ἑκ.1153· **14)** Ἡσ. εἶδος πτηνοῦ, πρβλ. κερκιθαλίς, κερκίων· **15)** νεώτ. ναυτ. ξύλον πλατὺ καὶ κυρτὸν τοῦ σκελετοῦ τῆς πρῴρας τῶν μετὰ φάλκου μεγάλων ἱστιοφόρων, ἡ σαΐτα· **16)** νεώτ. εἰδ. τὸ πηνίον καὶ ἡ θήκη τῆς δευτέρας κλωστῆς τῆς ραπτομηχανῆς, ἡ βαρκούλα.

κέρκισις-εως (ή) τὸ διὰ τῆς κερκίδος βλ.λ.) ὑφαίνειν : Ἀριστλ.Φυσ.243b,7 **οἷον σπάθησις καὶ κέρκισις.**

κερκιστική (ή) ἡ ὑφαντική : Πλάτ.Πολιτ.282B **τὸ μὲν ξαντικὸν καὶ τὸ τῆς κερκιστικῆς.**

κέρκιστρα (τὰ) πάπ. τὰ ἔξοδα ὑφάνσεως, τὰ ὑφαντικά : Πάπ. **κέρκιστρα φαινόλου**

κερκίτης (ό) νεώτ. χημ. ἡ κυκλικὴ ἀλκοόλη.

κερκῖτις-ιδος (ή) μτγν. εἶδος ἐλαίας : Κολουμ. 5,8,3 (πιθ.).

κερκιτρίνη (ή) νεώτ. χημ. ἄ. δρυοκιτρίνη βλ.λ.

κερκίων-ονος (ό,ή) μτγν. εἶδος πτηνοῦ, πρβλ. κερκιθαλίς, κέρκνος : Αἰλ.ΖΙ 16,3.

κέρκνος (ό) Ἡσ. «ἱέραξ, ἢ ἀλεκτρυών».

κερκόγλωσσος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **καραβιιδῶν.**

κερκοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κέρκου, οὐρᾶς : **κερκοειδὴς ἀπόφυσις.**

κερκόκαρπος (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ροδωδῶν.**

κερκοκῆβος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κερκοπιθηκιδῶν.**

κερκόκτενος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **πριονιιδῶν.**

κερκοκύων-όκυνος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **σφαιριιδῶν.**

κερκολήπτης (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **προκυονιδῶν.**

κερκολύρα (ή) (κρέκω-λύρα) ἡ κρέκουσα λύρα· Ζωναρ.1190 «κερκολύρα, ἠχητικὴ λύρα» : Ἀλκ.142.

κερκόμη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **μελοΐδῶν.**

κερκομονάς-άδος (ή) νεώτ. μικροβιολ. γένος πρωτοζώων τῆς ὁμοταξίας τῶν **μαστιγοφόρων.**

κερκόμυς-υος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ὀκτωδοντιδῶν.**

κερκοπίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια τῶν ἐντόμων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **ὁμοπτέρων.**

κερκοπίθηκος (ό) μτγν. κ. νεώτ. πίθηκος ἔχων μακρὰν οὐράν : Στράβ.15,1,29· || ζωολ. γένος πιθήκων τῆς οἰκογ. τῶν **σεμνοπιθηκιδῶν.**

κερκοπίς-ίδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **κερκοπιδῶν.**

κερκόπους-οδος νεώτ. ναυτ. σύσπαστον προσδεδεμένον ἐπὶ τῆς κέρκου τῆς ράντας, χρησιμεῦον πρὸς κατάλληλον εὐθέτησιν τοῦ ἐπιδρόμου ἐν ἱστιοπλοΐᾳ, τὸ παλάγκο τῆς ράντας.

κερκορῶνος (ό) μτγν. εἶδος Ἰνδικοῦ πτηνοῦ, πιθ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ κερκίων : Αἰλ.ΖΙ 15,14.

κέρκος (ή) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ οὐρὰ τῶν **ζῴων** (πλὴν τῶν πτηνῶν) : Ἀριστφ.Ἀχ.785 **χοῖρος κέρ-**

κον οὐκ ἔχει, αὐτ.Ἱππ.1031 **κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν, ὃς κέρκῳ σαίνων σ'**, αὐτ.Ἱππ.909 **ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγώ**, Πλάτ.Φαῖδρ.254D **ἵππος.. ἐγκύψας καὶ ἐκτείνας τὴν κέρκον**, Πλούτ. Σερτ.16 **τοῦ ἵππου τὴν κέρκον εἷλκε**· ‖ ἐπὶ ἰχθύων : Ἀριστλ.ΖΜ 565b,29· πρβλ. κερκοφόρος· ‖ ἐπὶ θυσιῶν, οἰωνίσματα ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς κέρκου τοῦ θύματος : Ἀριστφ. Εἰρ.1054 **ἡ κέρκος ποιεῖ καλῶς**, Εὔβουλ.130, Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.1054· **2)** κτ. εὐφημ. τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον : Ἀριστφ.Θεσμ.239 **τὴν κέρκον φυλάττου νυν ἄκραν**· ‖ κ. ἐπὶ ζῴων : Ἡρώνδ.5,45 **ἡ ἀνώνυμος κέρκος**, αὐτ.3,68 **κέρκος βοός**· **3)** ἡ λαβή : Λουκ.Λεξιφ.7 **ποτήριον εὐλαβῆ ἔχουσα τὴν κέρκον**· **4)** Ἡσ. ζωΰφιόν τι ἐπιβλαβὲς εἰς τὰς ἀμπέλους· **5)** Ἡσ. ἀλεκτρυών· πρβλ. δημ. κοῦρκος· **6)** σχόλ. γλῶσσα πυρός : Σχόλ.Εὐρ. Φοίν.1257· **7)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **χρυσομελιδῶν**· **8)** νεώτ. ναυτ. ἐπιμήκης κεραία προσηρμοσμένη καθέτως τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου (μπούμας) **καὶ** πρὸς τὴν πρύμνην, ράντα.

κερκούριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κέρκουρος βλ.λ.· μ. ὡς ὄνομα ἑταίρας τινός : Ρουφῖν.ἐν ΑΠ 5,43 **εἰς τὰς ἑταίρας Λέμβιον καὶ Κερκούριον**.

κερκουρίτης (ὁ) πάπ. ναύτης ἀνήκων εἰς τὸν κέρκουρον.

κέρκουρος (ὁ) **κ.** νεώτ. κ. **κερκοῦρος** μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν πλοῖον κατασκευασθὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κυπρίων : Ἡρ.7,97 **τριηκόντοροι καὶ πεντηκόντοροι καὶ κέρκουροι**, πρβλ. Μοσχί.π. Ἀθήν.5,208Ε· ‖ πάπ. εἶδος πλοιαρίου χρησιμεύοντος πρὸς διάβασιν τοῦ Νείλου· **2)** νεώτ. ναυτ. κομψὸν ἱστιοφόρον πλοιάριον μονόστηλον, τοῦ διστήλου μὴ χρησιμοποιουμένου ἤδη, τὸ κότ-τερο· **3)** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος : Ὀππ. Ἁλ.1,141· **4)** θηλ. ἀρχ. ὄν. τῆς λίμνης Ἀχινοῦ.

κερκουροσκάφη (ἡ) πάπ. κέρκουρος βλ.λ.).

κερκοφόρος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἔχων κέρκος, οὐράν. : Ἀριστλ.ΖΙ 489b,31· **2)** νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. πληθ. **κερκοφόρα** ὡς οὐσ. ζῷα φέροντα κέρκον, ἀντίθ. ἄκερκα· **3)** νεώτ. ἀνατ. **κερκοφόρος ἢ σπιγγέλειος λοβὸς τοῦ ἥπατος** ἡ μέση μοῖρα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἥπατος.

κέρκυ Ἡσ. «διπλῆ αὕτη καὶ δικέλαδος καὶ διθύσανος· ἐχρῆτο δὲ αὐτῇ μᾶλλον ὁ ἐν Κῷ πρύτανις».

κέρκυρα (τὰ) πληθ. τοῦ κέρκυρος βλ.λ. : Σουΐδ. ἐν λ. Ναξιουργὴς κάνθαρος.

κερκυραϊκός-ή-όν κ. νεώτ., δημ. **κερκυραΐκος -η-ο** ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κέρκυραν, ὁ τῆς Κερκύρας : Θουκ.1,118 **τά τε Κερκυραϊκά,-τὸ κερκυραΐκο λάδι**.

κερκυραῖος-α (κ. -ισσα)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κάτοικος τῆς Κερκύρας, ὁ ἐκ τῆς Κερκύρας καταγόμενος : Ἡρ.3,48 **Κερκυραίων παῖδας**, Ἀλκμ. 83 (δ.γρ.), Ἀριστφ.Ὄρν.1462 **Κερκυραία μάστιξ** (φοβερὸν βασανιστήριον ὄργανον ἐκ πολλῶν λωρίδων συγκείμενον).

κέρκυρος (ὁ), πληθ. **κέρκυρα** (τὰ) δ.γρ. τοῦ κέρκουρος βλ.λ.) : Σχόλ.Ἀριστ.Εὐρ.142.

κερκόων (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **σφαιριδιιδῶν**.

κερκώδης (ὁ) δ.γρ. ἀντὶ κερχνώδης βλ.λ. : Ἐρωτιαν. ἐν λ.

κερκώπειος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κέρκωπα, πανοῦργος, δόλιος : Συνέσ.108 **οὐ χαλεπῶς ἀναπείθει βάρβαρον γραῦν καὶ ἀνόητον, τὸ πσιπάλημα τὸ κερκώπειον**.

κερκώπη (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος τέττιγος μετὰ μακρᾶς οὐρᾶς : Ἀριστφ.ἀπ.51, Ἀθήν.133Β **ἤσθιον δὲ καὶ τέττιγας καὶ κερκώπας**, Αἰλ.ΖΙ 10.44 κερκώπαν (κτ. αἰτ.)· **2)** νεώτ. ζωολ. κ. κερκωπίς γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **κερκωπιδῶν**.

κερκωπία (ἡ) ἡ ἰδιότης τῶν κερκώπων, ἡ ἀπάτη: Σιμων.34.

κερκωπίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **πηδητικῶν**.

κερκωπίζω (κέρκωψ) μτγν. κ. μσν. χλευάζω, κατασκώπτω : Ζηνόβ.4,50, Ἡσ., Εὐστάθ.1669,60.

κέρκωσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικός, σαρκώδης ἔκφυσις ἐπὶ τῆς κλειτορίδος : Ἀέτ.16, Παῦλ.Αἰγ.6,70· **2)** ἡ ἐμφάνισις οὐρᾶς εἰς κομήτην : Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(3),174.

κέρκωψ-ωπος (ὁ) (κέρκος) κ. μσν. κ. νεώτ. μυθώδεις ἀνθρωποπίθηκοι ἢ ἄνθρωποι πανοῦργοι καὶ ὅμοιοι πρὸς πιθήκους, ὧν ἡ πρὸς τὸν Ἡρακλέα σχέσις παρέσχεν ὑποθέσεις κωμικῶν ποιημάτων Ἡσ. «κέρκωψ· παιγνιώδης, ἢ εἶδος θηρίου μεγάλην οὐρὰν ἔχοντος»· Ἡρ.7,216 **κατὰ Κερκώπων ἕδρας** (ἐνν. τὰς Θερμοπύλας· ἐν τῷ ἀποδιδομένῳ ὅμως εἰς τὸν Ὅμ. ποιήματι Κέρκωπες οὗτοι εὑρίσκονται ἐν Οἰχαλίᾳ)· **2)** μτφ. ἄνθρωπος δόλιος, πανοῦργος, ἀπατεών, κακοποιός· Ἡσ. «κερκώπων, δολίων, πονηρῶν, σκωπτῶν, κακούργων» : Αἰσχίν.2,40 **ὅτι μὲν οὖν ποθ' ὁ κέρκωψ ἢ τὸ καλούμενον παιπάλημα**, ΠΔ Παροιμ.26,22 **λόγοι κερκώπων μαλακοί**, Εὐστ.1430,35· **3)** εἶδος πιθήκου ἔχοντος μακρὰν οὐράν· πρβλ. τίτυρος : Μανίλ.4,668.

κερλερία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **καρυοφυλλωδῶν**.

κέρμα-τος (τὸ) (κείρω) κ. νεώτ. τεμάχιον, θραῦσμα, μέρος : Ἐμπ.101,1 **κέρματα θηρείων μελέων** (γρ.ἀμφ.), Δαμάσκ.Ἀρχ.107 **τὰ κέρματα τοῦ ἡνωμένου ἡνωμένα**· **2)** κ. νεώτ. μικρὸν νόμισμα : Ἀλεξ.128,7 **ἐγκάψας τὸ κέρμα εἰς τὴν γνάθον**, Εὔβουλ.67,7 **μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν**· πρβλ.Ἀντιφ.131· ‖ περιληπτικῶς, τὰ χρήματα : Θεόπομπ.Κωμ.30, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,10,14· ‖ πάπ. ἰδίως ἐπὶ χαλκῶν νομισμάτων· ἀντίθ. ἀργύριον· ‖ κ. νεώτ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ., μικρὰ νομίσματα : Ἀριστφ.Ὄρν.1108 **κάκλέψουσι μικρὰ κέρματα**, Δημ.549 **διδοὺς κέρματα**· **3)** νεώτ. πάντοτε ἐπὶ νομίσματος ἐκ μετάλλου οὐχὶ πολυτίμου, ὅθ.μικρᾶς ἀξίας : **χίλιαι δραχμαὶ εἰς κέρματα**· **4)** ὁμ. νεώτ. σφαιρικὴ βολὶς τῶν ἐπινηΐων πυροβόλων τοῦ ἄλλοτε ναυτικοῦ.

κερματίζω (κέρμα) κ. νεώτ., μέλλ. ἀττ. **κερματιῶ**, κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπτω : Πλάτ.Πολ.525Ε **ἀλλ' ἐὰν σὺ κερματίζῃς αὐτό**· κ. ποθ.:Ἀχαι.7 **κεκερματίσθω δ' ἄλλα μοι παροψίων κάθεφθα καὶ** κνισηρὰ **παραφλογίσματα**· ‖ κ. μτφ. : Πλάτ.Μέν.79Α **κερματίζειν τὴν ἀρετήν**· **2)** κόπτω εἰς μικρὰ νομίσματα : ΑΠ 11,271 **χαλκείην δαίμονα κερματίζειν**· **3)** πάπ. μεταβάλλω, ἀλλάζω εἰς κέρματα.

κερμάτιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κέρμα : Πλούτ.Κίμ.10 **σιωπῇ τῶν κερματίων ἐνέβαλλον εἰς τὰς χεῖρας**, Μέν.Ρήτ.7 **κερμάτιον συνηγμένον**· **2)** πάπ. τὸ ταμεῖον· **3)** νεώτ. πυροβολ. κτ. πληθ. μικρὰ σιδηρᾶ τεμάχια ἐγκλειόμενα ἐντὸς θηκῶν καὶ βαλλόμενα ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως διὰ τῶν ἄλλοτε λείων πυροβόλων.

κερματισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀλλαγὴ νομίσματος μεγάλου διὰ κερμάτων, διὰ κερματίων : Ὀλυμπ.Φαῖδ.86Ν· **2)** νεώτ. ἡ εἰς μικρὰ μέρη ἀποκοπὴ μείζονος ὅλου, ὁ τεμαχισμός, πρβλ. κατακερματισμός.

κερματιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀλλάζων νομίσματα, ὁ ἀργυραμοιβός, σαράφης : ΚΔ Ἰω.2,14 **καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς κερματιστὰς καθημένους**· **2)** νεώτ. ὁ κερματίζων, ὁ εἰς κέρματα ἀποκόπτων.

κερματοβολῶ-έω νεώτ. ναυτ. βάλλω δι' ἐπινηΐου πυροβόλου κερματοδέσμην ἢ κερματοθήκην.
κερματογέμιστον (τὸ) νεώτ. πυροβόλον ἐπινήιον ἔγγομον διὰ κερματοδέσμης ἢ κερματοθήκης.
κερματοδέσμη (ἡ) νεώτ. πυροβ. εἶδος βλήματος τῶν παλαιῶν πυροβόλων, ἄ. κερματοθήκη.
κερματοθήκη (ἡ) νεώτ. βλῆμα τῶν παλαιῶν πυροβόλων ἐκ θήκης πλήρους κερματίων βλ.λ.
κερματολογιστής (ὁ) μον. ὁ λογιστὴς κερμάτων, ὁ κρατῶν τὸν λογαριασμὸν τῶν κερμάτων: Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,348 **διαμαχόμενος πρὸς τὸν ἐν τῷ βασιλικῷ ἀργυροκοπείῳ κερματολογιστήν.**
κερματοῦμαι-όομαι μτγν. κερματίζομαι: Πρόκλ. Παρμ.973S **ἐν τῷ** κερματοῦσθαι **ὅρα τὴν οὐσίαν** κερματίζεται καὶ τὸ ἕν, Πάπ. **χρυσίον νομισμάτιον ἐν ἀρίθμιον ἔχον κεράτια εἴκοσι τρία** κερματούμενα.
κερμεζικὸν ὀξὺ νεώτ. ὀργ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις ἀποτελοῦσα τὸ σπουδαιότερον συστατικὸν τοῦ βαφικοῦ κόκκου, δημ. κρεμέζο.
κερμεζίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἡ **πυροστυβίτης** ὀρυκτὸν τοῦ ἀντιμονίου.
κέρμηλος (ὁ) Ἡσ. « ἀφ' οὗ χαλκὸς γίνεται ».
κέρμης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **ἀφιδῶν,** οὗ εἶδος **κέρμης ὁ ζωικός** ἢ **βαφικός,** παρέχων ἐρυθρὸν χρῶμα· **2**) φαρμακευτ. χημ. **κέρμης ὀρυκτὸς** τὸ καλούμενον ἐρυθρὸν θειοῦχον ἀντιμόνιον.
κερμίον (τὸ) μτγν. τὸ κερμάτιον : Κατ.'Αστρλ. Κ 7,93.
κερμοδάτης (ὁ) μτγν. ὁ κερματιστής, κολλυβιστής, σαράφης: Νόνν.Εὐαγγ.'Ιω.2,14.
κέρνα (ἡ) Ἡσ. «ἀξίνη»· **2**) κ. κτ. πληθ. **αἱ κέρναι** αἱ πλάγιαι ἐκφύσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης: Πολυδ.2,180 (δ.γρ. **κέρνα**).
κέρνα (τὰ) μτγν. ἑτερόκλ. πληθ. τοῦ **κέρνα** (ἡ) βλ.λ.2) ἐν Πολυδ.2,180 (δ.γρ.)· **2**) ὁμ. πληθ. τοῦ κέρνος (τὸ).
κέρναναι αἰολ. τ. ἀντὶ κερνάναι, κεραννύναι.
κέρνας (ὁ) μτγν. ἱερεὺς φέρων τὸ κέρνον βλ.λ. : 'Αλεξ.Ρητ. ἐν ΑΠ 7,709.
κέρνερα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σταυρανθῶν.**
κερνί[ον] (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ κέρνος βλ.λ.2) : Ἐπιγρ. (γρ. ἀμφ.).
κέρνος (ὁ) (1) μτγν., σχόλ. τὸ λίκνον : Κύριλλ.'Αλ.14· **2**) Σχόλ.Πλάτ.Γοργ.497C «κέρνος .. ἤγουν τὸ πτύον ἐστίν»· **3**) σχόλ. ἀντὶ τὸ κέρνος βλ.λ.2).
κέρνος-εος (τὸ) (2) μτγν. κ. **κέρνος** (ὁ) (Σχόλ.Νίκ. 'Αλεξ.217) μέγα πήλινον πινάκιον ἔχον ἐν τῷ πυθμένι κοιλώματα, ἐν οἷς κατὰ διαφόρους τελετὰς ἀπετίθεντο καὶ προσεφέροντο ποικίλοι καρποὶ καὶ ὄσπρια· 'Αμμών.π.'Αθήν.ΙΙ,476 **«ἀγγεῖον κεραμεοῦν** ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους, ἐν οἷς εἰσὶ μήκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, πῖσοι, λάθυροι, ὦχροι, φακοί»· ‖ **κ.** κτ. πληθ. κέρνα (τὰ) : Πολυδ.4,103.
κερνοφόρος (ὁ,ἡ) (κέρνος-φέρω) μτγν. ὁ τὸ κέρνος βλ.λ. φέρων ἱερεὺς ἢ ἱέρεια· πρβλ. κέρνας : Νίκ.'Αλεξ.217· **2**) ὄρχησίς τις κατὰ τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων· Πολυδ.4,103 **«κερνοφόρος·** ὄρχημα, ὄρχησις» : 'Αθήν.14,629D **μανιώδεις δ' εἰσὶν ὀρχήσεις, κερνοφόρος καὶ μόγγας.**
κερνοφορῶ-έω (κερνοφόρος) μτγν. φέρω τὸ κέρνος : Σχόλ.Πλάτ.Γοργ.497.
κερνῶ-άω δημ. κεράννυμι, πληρῶν **ποτήρια** δι' οἴνου ἢ ἄλλου ποτοῦ, προσφέρω **νά εἰς** τινα φιλοφρονήσεως ἕνεκα : **κοπιάστε νὰ σᾶς κεράσωμε,** δ. τραγ. **κέρνα, παπαδιά, (τ' ἀσίκικα παιδιά,** παροιμ. **κέρνα, παπαδιά, κι ἂς εἶν' καὶ ξίδι** (πρὸς τοὺς δεχομένους παρὰ φίλων ἀκόμη καὶ τὰ δυσάρεστα), ὁμ. **κερνᾷς, χάνεις· χρωστᾷς, πλερώνεις** (ἐπὶ τῶν ἀσωτευόντων), ὁμ. **Γιάννης κερνᾷ καὶ Γιάννης πίνει** (ἐπὶ ἐνεργούντων ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ ἴδια αὐτῶν συμφέροντα)· **2**) εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς νύμφην, προσφέρω φιλοδώρημα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων : παροιμ. **στὸ γάμο κερνοῦν τὴ νύφη·** ‖ κ. γεν. φιλοδωρῶ εἴς τινά τι φιλοφρονήσεως ἕνεκα : **μᾶς κέρασε τρία εἰσιτήρια τοῦ θεάτρου·** **3**) κ. εἰρων. μτφ. προσφέρω εἴς τινά τι πρὸς δυσαρέστησιν : Καλλιγ.Θάν.Βλ.3) **τί ἐννοεῖς, εἶπεν, ὅτι θέλει μὲ κεράσει τὴν ὀξάλμην τῆς παύσεώς** μου.
κεροβάτης (ὁ) (κέρας) κ. νεώτ. **ὁ** ἔχων πόδας ἐκ κερατίνης ὕλης, ὁ ἔχων πόδας **μετὰ** ὁπλῶν **ἢ** χηλῶν· Ἡσ. «ὁ Πὰν ἤτοι ὅτι κέρατα ἔχει, **ἢ** οἱονεὶ κερατοβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην, ἐπεὶ τὰ κάτω τράγου εἶχεν»· (δ.ἐρμ.Σχόλ. «ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρέων βαίνων» ὁ βαδίζων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων) : 'Αριστφ.Βάτρ.230 **κεροβάτας Πάν·** πρβλ. κέρας (8)· **2**) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **βρενθιδῶν.**
κεροβλιά (ἡ) δημ. ἡ πιστακία βλ.λ.
κεροβόας (ὁ) μτγν. ἐπὶ αὐλοῦ κερατίνου, ὁ βοῶν ἢ ἠχῶν ὡς κέρας : Φίλιππ.Θεσ. ἐν ΑΠ 6,94 **διδύμους τε λωτοὺς κεροβόας.**
κερόγλωσσος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σαρκοφάγων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **καραβιδῶν.**
κερόδετος-ον ὁ δεδεμένος, συνημμένος **διὰ** κέρατος, ὁ πεποιημένος ἐκ κέρατος : Εὐρ.Ρῆσ.33 **τοξοφόροι .. ζεύγνυτε κερόδετα τόξα νευραῖς.**
κεροδοσιά (ἡ) δημ. ἡ δόσις, προσφορὰ κηροῦ εἰς ναόν, εἰς ἐκκλησίαν· **2**) τὸ σύνολον τῶν κηρίων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὸν πλήρη φωτισμὸν τοῦ ναοῦ : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,89 **κάθ' ἐκκλησιὰ κεροδοσιὰ χρονιάτικη νὰ λάβῃ·** ‖ τὸ σύνολον τῶν κηρίων, τῶν λαμπάδων ἔν τινι τελετῇ θρησκευτικῇ : Σολωμ.Αἰμιλία Ροδόσταμο (**καὶ εἴδανε τὸ ξόδι σου μὲ τὴν κεροδοσιά του.**
κεροειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς **κέρας,** ὁ ἔχων σχῆμα κέρατος : Νίκ.Θηρ.909 **ἕρπυλλος κεροειδής** (ἐκ τῶν φύλλων του).
κερόεις-όεσσα (συνηρ. **-οῦσα**) **-όεν** ὁ κερασφόρος : 'Ανακρ.51,Εὐρ.Φοίν.828 **'Ιὼ θ' ἁ κερόεσσα,** Καλλ.'Αρτ.113 **κερόεις ὄχος** (ὄχημα συρόμενον ὑπὸ κερασφόρων κτηνῶν)· **2**) ἐπὶ αὐλοῦ, ὁ ἐκ κέρατος πεποιημένος, κατεσκευασμένος : Θύιλλ. ἐν ΑΠ 7,223 **λωτὸς κερόεις.**
κεροίαξ-ακος μτγν. κ. νεώτ. σχοινίον δι' οὗ δένουσι ἢ διευθύνουσι τὴν κεραίαν· κτ. πληθ. : Λουκ.Πλ.4 **ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον·** ‖ νεώτ. ναυτ. ἕκαστον τῶν σχοινίων, τὰ ὁποῖα ἀναβαστάζουν τὰς κεραίας τῶν τετραγωνικῶν ἱστίων **ἀπὸ** τῶν **ἄκρων** αὐτῶν, τὸ μαντίκι.
κερόκαλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **ὀφιουσιδῶν.**
κεροκόλλητος-η-ο δημ. ὁ διὰ κηροῦ κεκολλημένος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 5,23 **μὲ κεροκόλλητη φλογέρα (κάθε βοσκοῦ νὰ τραγουδοῦμε.**
κερόκτενος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **πριονιδῶν.**
κερόκωπος-ον μον. ὁ κώπην ἢ λαβὴν **ἐκ** κέρατος ἔχων : Μοσχόπ.39 **ξίφος κερόκωπον.**
κερόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἔνυδρον πυριτικὸν ἅλας τοῦ μαγνησίου.
κερολίνη (ἡ) νεώτ. ὀργ. χημ. κιτρινόφαιος μελιτώδης μᾶζα, λαμβανομένη ἐκ ζύμης, ἐν χρ. ἐπὶ δερματικῶν νόσων.
κεροπαλής-οῦς (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **βεσπιδῶν.**
κεροπάνι (τὸ) δημ. κ. **κερόπανο** τεμάχιον πανίου ἠλειμμένον ? ὁ κηροῦ, μουσαμάς.

κεροπλάστης (ὁ) (κέρας) κ. δημ. ὁ διευθετῶν τὴν κόμην εἰς κέρατα, πλεξίδας, κομμωτής, καλλωπιστὴς τῆς κόμης· Πολυδ.2,31 «κεροπλάστης· λεπτουργός ἢ τριχοκοσμητής»· Ἀρχίλ.57· **2)** (κερί) δημ. ὁ κηροπλάστης βλ.λ.

κερόπλατος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **μυϊδῶν.**

κερόπλησις (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κεραμβυκιδῶν.**

κεροπρίων-ονος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **οὐλμιδῶν.**

κερόστενος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀσιδινιδῶν.**

κερόστερνον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κεραμβυκιδῶν.**

κεροστίλβη (ἡ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτόν τῆς τάξεως τῶν ἀμφιβολιτῶν βλ.λ.

κερόστομον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **χρυσομελιδῶν.**

κερόστρωτος-ον μτγν. ὁ διὰ κεράτων ἢ κερατίνων τεμαχίων ἐστρωμένος : Β;ιρ.4,6,6.

κεροτυπῶ-έω κερατίζω, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων ἢ ὡσεὶ διὰ κεράτων· κ. παθ. ἐπὶ πλοίων ἐν τρικυμίᾳ : Αἰσχ.Ἀγ.655 **νῆες κεροτυπούμεναι χειμῶνι** (προσβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς τρικυμίας).

κερουλίς-ίδος ἐσφ.γρ. ἀντὶ κερουχίς βλ.λ.

κερούλκησις-εως (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ πρᾶξις τοῦ κερουλκεῖν, μπροστσάρισμα.

κερουλκίς-ίδος ἐσφ. γρ. ἀντὶ κερουχίς βλ.λ.

κερουλκός-όν (κέρας-ἕλκω) ὁ σύρων ἐκ τῶν κεράτων ἄροτρον· Ἡσ. «ὁ τοῖς κέρασιν ἕλκων τὸ ἄροτρον»· **2)** ὁ σύρων κεράτινον τόξον : Σοφ. ἀπ.738 **Τρῶες κερουλκοί**· **3)** καὶ ἐπὶ τοῦ τόξου, ὡς κεκοσμημένου κατὰ τὰ ἄκρα διὰ κέρατος : Εὐρ.Ὀρ.268 **δὸς τόξα μοι κερουλκά, δῶρα Λοξίου**· **4)** Ἡσ. «κερουλκὸς κάλως· κεραιοῦχος»· **5)** νεώτ. ναυτ. σχοινίον χειρισμοῦ τῶν κεραιῶν, μπράτσο.

κερουλκῶ-έω (κέρας-ἕλκω) νεώτ. ναυτ. εὐθετίζω τὰς κεραίας καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτῶν ἀνηρτημένα τετράγωνα ἱστία εἰς τὴν κατάλληλον δι᾽ ἱστιοδρομίαν θέσιν, μπρατσάρω.

κερουσσίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἀνθρακικὸς μόλυβδος.

κερουτίας (ὁ) Ἡσ. «ὑπερήφανος, γαυριῶν».

κερουτιασμός (ὁ) μσν. ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις : Φώτ.158 **κερουτιασμός ὑπὸ κόρου.**

κερουτιῶ-άω κυρ. ἐπὶ κερασφόρων ζῴων, κινῶ βιαίως τὰ κέρατα πρὸς τὰ ἄνω· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., ἀνυψῶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπαίρομαι· Ἡσ. «κερουτιᾷ· γαυριᾷ· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψουχενούντων ταύρων» : Ἀριστφ.Ἱππ.1344 **ἀνωρτάλιζες κἀκερουτίας.**

κερουχίς-ίδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κεροῦχος βλ.λ.Ι, ἡ ἔχουσα κέρατα : Θεόκρ.5,145 **αἶγες ἐμαί, θαρσεῖτε, κερουχίδες**· ‖ Σχόλ. (δ.γρ.) «**κερουλίδες,** αἱ οὖλα κέρατα ἔχουσαι· ἢ **κερουλκίδες,** αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμενοι».

κεροῦχος-ον (Ι) μτγν. ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος : Βάβρ.45,4 **αἲξ κεροῦχος.**

κεροῦχος (ὁ) (2) (ἐνν. **κάλως**) κ. νεώτ. ὁ κάλως τῆς κεραίας : Φερεκρ.12 **δελφινοφόρος κεροῦχος**· **2)** νεώτ. ναυτ. ἑκάτερον τῶν δύο συσπάστων τῶν ἀνηρτημένων ἑκατέρωθεν τοῦ κέρατος.

κεροφόρος-ον (ὁ) ὁ κερασφόρος, ὁ ἔχων κέρατα : Εὐρ.Βάκχ.691 **κεροφόρων βοῶν.**

κερόφυτον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **εὐκνημιδῶν.**

κεροχαλαζίας (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ χαλαζίου βλ.λ.

κερόχρυσος-ον μτγν. ὁ χρυσᾶ κέρατα ἔχων : Χρησμ.Σιβ.5,354.

κεροφάλιδο (τό) δημ. ψαλίς δι᾽ ἧς κόπτονται τὰ ἄκρα τῶν θρυαλλίδων λαμπάδων καὶ λυχνιῶν.

κέρπαθος (ὁ) μτγν. εἶδος θυμιάματος : Οὐράνι.12.

κερπικάριον (τὸ) πάπ. ἀντὶ κερβικάριον βλ.λ.

κερρία (ἡ) νεώτ. φυτολ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ροδοειδῶν.**

κερρίς Σουΐδ. «εἶδος ἰχθύος».

κέρσα (ἡ) Ἡσ. «Ἀσιανὸν νόμισμα».

κέρσαι αἰολ. τ. ἀντὶ κεῖραι.

κερσαῖον (τό) Ἡσ. ἐν λ. κόρσιον «νόμισμα παρ᾽ Αἰγυπτίοις».

κέρσης (ὁ) μτγν. ὁ λῃστής : Νικόλ.Δαμ.ἀπ.49· **2)** Ἡσ. «γάμος».

κέρσιμος-ον (κείρω) σχόλ. ὃν δύναταί τις νὰ κείρῃ, κουρεύσῃ· τὸ οὐδ. **κέρσιμον** τὸ ἐκ κέρατος συρίγγιον ἐν ὁρμιᾷ ἁλιευτικῇ· Σχόλ.Ἰλ.Ω 81· πρβλ. κέρας ἐν εἰδ. σημ.

κερστιγγιέλλη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἑλλοβοκάρπων.**

κερτόμεος-ον μσν. δ.γρ. ἀντὶ κερτόμιος βλ.λ. : ΕΜ 102,46.

κερτόμημα-τος (τό) μσν. ἡ κερτόμησις βλ.λ., τὸ σκῶμμα : Νικήτ.Εὐγ.5,51.

κερτόμησις-εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ κερτομεῖν, τὸ σκῶμμα, ὁ ἐμπαιγμός : Σοφ.Φιλ.1236 **εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν.**

κερτομητικός-ή-όν σχόλ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κερτομικός βλ.λ. : Σχολ.Ἰλ.Π 261.

κερτομία (ἡ) ἡ κερτόμησις, λοιδορία, σκῶψις· κτ. πληθ. : Ἰλ.Υ 202 **κερτομίας . . μυθήσασθαι,** Ὀδ.Υ 263 **κερτομίας καὶ χεῖρας ἀφέξω.**

κερτομικός-ή-όν σχόλ. ὁ ἐμπαικτικός, χλευαστικός : Σχόλ.Ἰλ.Π 261.

κερτομικῶς ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον ἐμπαικτικόν, χλευαστικόν : Σχόλ.Ἰλ.Θ 448.

κερτόμιος-ον ὁ τὴν καρδίαν κεντῶν, ὑβριστικός, ἐγγιχτικός, πειραχτικός : Ἰλ.Ε 419 **κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον**· ὁμ. ἁπλῶς : Ἰλ.Α 539 **αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα,** Σοφ.Ἀντ.956 **κερτομίοις ὀργαῖς.**

κερτομιστής (ὁ) Ἡσ. «ὁ χλευαστής».

κέρτομος-ον ποι. ὁ κερτόμιος βλ.λ. : Ἡσίοδ. Ἔργ.788 **κέρτομα βάζειν**· ἅπαξ π. Ἡρ. : Ἡρ.5,83 **χοροὶ κέρτομοι** (ὑβριστικοί)· πρβλ. Διον.Ἁλ.Ρωμ.7,72· **2)** σκωπτικός, ἀπατηλός : Ὑμν.Ἑρμ.338 **παῖδα . . κέρτομον,** Εὐρ.Ἀλκ.1125 **κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά**· ἐπὶ τῆς Ἠχοῦς : Ἀρχί. ἐν ΑΠ 7 191 **πολλάκι δὲ κράξασα πολύθροον οἷά τις ἠχὼ κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν.**

κερτομῶ-έω κ. μσν. (σπαν. π. πεζογράφοις) περιπαίζω, κεντῶ, πειράζω, σκώπτω, ὑβρίζω, μτ αἰτ. προσ. : Ὀδ.Π 87 **μή μιν κερτομέωσιν,** Εὐρ. Βάκχ.1293 **ἐκερτόμει θεὸν σάς τε βακχείας μολών,** Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,208 **τὸν ἔνθεον κυβερνήτην ἀδίκως κερτομεῖν ὑβρίζοντες**· ‖ κ. ἀπολ. : Ὀδ.Η 17 **μή τις . . κερτομέοι τ᾽ ἐπέεσσι,** Ἀρχίλ. 64 **κατθανοῦσιν κερτομεῖν ἐπ᾽ ἀνδράσιν**· συνήθ. κτ. μτχ. : Ὀδ.Θ 153 **τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες,** Σοφ.Φιλ.1235 **πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε,** Γαλ.14,656 **ἔλεγον κερτομοῦντες**· μτ. συστοίχ. αἰτ. : Ὑμν.Ἑρμ.56 **παραιβόλα κερτομέουσι**· μτ. διπλῆς αἰτ. : Εὐρ.Ἑλ.619 **οὐκ ἐῶ σε κερτομεῖν ἡμᾶς τόδ᾽ αὖθις**· κ. παθ. : Εὐρ.Ἱκ.321 **ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη.**

κερτύλλιον (τὸ) πάπ. ἡ κάλαθος, τὸ καλάθι (πιθ.)· κτ. πληθ. : **τέσσαρα κερτύλλια συκαρίων**· πρβλ. **καρτάλλιον.**

κερύχρη (ἡ) Ἡσ. εἶδος πλακοῦντος

κερχαλέος-α-ον τραχύς, ξηρός, βραχνός : Ἱππ. Ἐπιδ.7,16 **βὴξ κερχαλέος** (δ.γρ. κερχν-).

κέρχανα Ἡσ. ἢ **κερχανέα** «ὀστέα καὶ ῥίζαι ὀδόντων».

κερχανάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. **κιρχανάς** οἶκος ἐργασίας, ἐργοστάσιον, κατάστημα· **2)** πορνεῖον.

κερχανατζῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ τῶν πορνείων θαμών· || πορνοβοσκός.

κερχάνεα τὰ κέρχανα βλ.λ.

κερχναλέος-α-ον δ.γρ. τοῦ κερχαλέος βλ.λ. : Ἱππ.Ἐπιδ.7,7, Γαλ.19,111.

κερχνασμός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ τοῦ λαιμοῦ ξηρότης, ἡ βραχνὴ φωνή, βροχνάδα : Γαλ.19,111.

κέρχνη (ἡ) Ἡσ. εἶδος ἱέρακος, λαβόντος τὸ ὄνομα ἐκ τῆς βραχνῆς φωνῆς του.

κερχνηΐς-ΐδος κ.-ῆς ἡ κέρνη : Ἀριστφ.Ὄρν.304.

κερχνίον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τῆς λ. κέρχνος βλ.λ.2).

κέρχνος (ὁ) (1) Ἡσ. ὁ κέγχρος· Ἡσ. ἐν λ. κατακερχνοῦται· πρβλ. Ἀναξανδρ.41,27, Γαλ.18(1),574.

κέρχνος (ὁ) (2) τραχὺ ἐξόγκωμα : Σοφ.ἀπ. **τραχὺς χελώνης κέρχνος**· **2)** ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, βράγχνος, βραχνάδα : Ἱππ.Ἐπιδ.7,27· **3)** ἐπὶ τοῦ ἤχου, κραυγὴ διαπεραστική, στριγγλιά : Σοφ.Ἰχν.128· **4)** ἡ ἀργυρόκονις : Πολυδ.7,99· **5)** Ἐπιγρ. τὸ κέρνος βλ.λ.2).

κέρχνος-ον (3) μτγν. ὁ τραχύς, βραχνός : Γαλ. 19,111 **τὸ κέρχνον**.

κέρχνω ποιῶ τι βραχνόν, τραχύνω : Ἱππ.Ἐντ.Παθ. 40· κ. παθ. : αὐτ.Νούσ.2,53· **2)** κ. **ἀμτβ.** ἐν τῷ ἐνεργ. : αὐτ.Ἐντ.Παθ.23, Γαλ.7,173.

κερχνῶ-όω Ἡσ. ἐν λ. κατακερχνοῦται « κερχνῶσαι· καταστίξαι καὶ οἷον τροχῦναι ».

κερχνώδης-ους-ες κ. νεώτ. τραχύς, ἀνώμαλος, οὐχὶ λεῖος : Ἱππ.Ἐπιδ.6,6,5, Ἐρωτιαν. **ἀγγεῖα κερχνώδη** (ἀγγεῖα ἀνάγλυφα)· **2)** βραχνός : Ἱππ.Ἄρθρ.41, Γαλ.18(1)574 (δ.γρ. κερχώδης)· **3)** ὁ προξενῶν τὴν βραχνότητα : Ἱππ.Ἄρθρ.50 **βρῶμα κερχνῶδες**.

κέρχνωμα-τος (τὸ) Ἡσ. « κερχνώμασι· τραχύσμασι, κυκλώμασι, γαργαλισμοῖς, καλοῦσι δὲ καὶ τὸν περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων κόσμον καὶ ποτηρίων ἐπιχείλων ».

κερχνωτός-ή-όν Ἡσ. «τὰ κερχνωτά· σκεύη τετορνευμένα ἐπὶ τοῦ χείλους, ποικίλα».

κερχώδης-ους-ες κερχνώδης βλ.λ. : Γαλ. ἀπ. 18(1),574.

κερῶ-άω (1) ἐπ. τ. τοῦ κεράννυμι βλ.λ. ἐν χρ. κτ. προστ. **κέρα**, μτχ. **κερῶν**, παρατ. **κέρων**, ὁμ. τὸ μέσ. ὑποτ. **κέρωνται**, προστ **κεράασθε** κ. παρατ. **κερόωντο** : Ὀδ.Ω 364 **κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον**, Κωμ.Ἀδέσπ.1211 **κέρα**, Ἀπολλ.Ρ.1,1185 **κέρων**· || κ. μέσ. κιρνῶ, μιγνύω δι' ἐμαυτόν : Ἰλ.Δ 260 **ὅτε . . οἶνον Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται**, Ὀδ.Γ 332 **κεράασθε δὲ οἶνον**, αὐτ.Θ 470 **μοίρας τ' ἔνεμον κερόωντό τε οἶνον**.

κερῶ-άω (2) (κέρας) μτγν. ποιῶ, καθιστῶ τι κερατοειδές : Ἀρατ.780 **ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι μορφαὶ κερόωσι σελήνην**· **2)** ἵσταμαι, λαμβάνω θέσιν ἐν τῷ κέρατι τοῦ στρατοῦ : Πολύβ.18,24,9 **ἐδόθη παράγγελμα . . τοῖς δ' εὐζώνοις κερᾶν**.

κερωδός (ὁ) γλωσσ. ὁ διὰ κερατίνης σάλπιγγος ἢ οὐλοῦ ᾄδων· πρβλ. κεραύλης.

κέρωμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κερώνω· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., τὸ νὰ λάβῃ τις τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, μεγάλη ὠχρότης, κιτρίνισμα.

κερωνία (ἡ) κ. νεώτ., Ἰων. τ. τοῦ κερατωνία βλ.λ. ἐν χρ. κ. π. Ἀττ. : Θεόφρ.Φ1 4,24, Πλίν.Φ1 13,59· **2)** νεώτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν **ἐλλοβοκάρπων**.

κερῶνται κ. κέρωνται γ' πληθ. πρόσ. τοῦ μέσ. τ. τοῦ κερῶ βλ.λ.1).

κερῶνυξ (ὁ,ἡ) (κέρας-ὄνυξ) μτγν. ὁ ἔχων κερατίνας ὁπλάς, χηλάς, ποι. ὡς ἐπίθ. τοῦ Πανός : Διον. Περ.995 **κερώνυχα Πᾶνα**· || σχόλ. «οἱ μὲν νοοῦσι τὸν κέρασι καὶ ὄνυξι χρώμενον, οἱ δὲ τὸν ὀξύκερόν φασι, ὡς τοῦ ὄνυχος ἐνταῦθα τὴν ὀξύτητα δηλοῦντος, καθὰ ὥστε ἀκρωνυχίαν ὄρους φαμέν».

κερώνω (κερί) δημ., παθ. **κερώνομαι**, ἀόρ. παθ. **(ἐ)κερώθηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **κερωμένος**, κηρῶ βλ.λ.1), κηρώνω, ἐπαλείφων ἐπικαλύπτω τι διὰ κηροῦ : **κέρωσε τὴν κλωστὴ - τὸ σπάγγο - τὸ πάτωμα**· || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἄλλης ὕλης παρεμφεροῦς τῷ κηρῷ : **κερώνουμε κάθε Σάββατο τὰ παρκέτα, - τὰ ἀρχαῖα πήλινα βάζα τὰ κερώνουν μὲ παραφίνα γιὰ νὰ πάρουν γυαλάδα**· || ὁμ. ἐμβαπτίζω τι ἐντὸς κηροειδοῦς ὑγροῦ, ὅπερ ἀποψυχόμενον καθιστᾷ αὐτὸ ἀδιαπέραστον ἀπὸ τῆς ὑγρασίας κ. ἰδ. ἀπὸ τῆς βροχῆς, ἰδ. ἐπὶ ὑφάσματος· πρβλ. νιτσεράδα (ἀδιόβροχον)· κ. παθ. : **τὰ στουπόχαρτα δὲν κερώνονται** (δὲν εἶναι δεκτικὰ κερώματος), ὁμ. **πάτωμα ἀλουστράριστο δὲν κερώνεται** (δι' ἐπαλειπτικοῦ μείγματος)· συνήθ. κτ. μτχ. παρακ. : **παρκέτο κερωμένο** (ἐστιλβωμένον), - **χαρτὶ κερωμένο** (ὁ δι' ἐμβαπτίσεως ἐν εἰδ. μείγματι ἢ δι' ἐπαλείφεως ἀδιάβροχος γενόμενος, ὁ κηρωτός)· **2)** μτφ. ἀμτβ. ἐπὶ προσ. (παθ. ἐν χρ. μ. ἡ μτχ. παρακ.) γίνομαι ὠχρός, ὑποκίτρινος ὡς ὁ κηρὸς ἔχων ἅμα ἀκινησίαν τινὰ περὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς ὄψεως, οἵαν τοῦ κηροῦ ἡ ἐπιφάνεια, ἰδ. διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αἰφνιδίου ψυχικοῦ πάθους, φόβου, αἰσχύνης κττ.· πρβλ. μουδιάζω, νεκρώνω, κιτρινίζω, πρασινίζω, κόβομαι, πανιάζω, ἐν ἀναλ. σημ. : **σὰν τοῦ 'δειξα τὰ πράματα, ποὺ μοῦ εἶχε κλέψει, ἐκέρωσε**, Παλαμ.Ὕμν.Ἀθ. (1,15 **κερώνουν ἀπ' τὸν τρόμο τους καὶ οἱ ἄδολες νεράϊδες, - ἦρθε κερωμένος ἀπὸ τὸ φόβο**· **3)** ρηματ. π. κέρωμα.

κερωφόρος-ον ἐσφ. γρ. ἀντὶ κεροφόρος βλ.λ.

κεσάτι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ἡ ἀπραξία ἢ ἡ ὅλως πενιχρὰ πώλησις, δοσοληψία ἐν τῇ ἐμπορικῇ ἀγορᾷ ἢ ἐν ἐμπορικῷ καταστήματι· συνήθ. κτ. πληθ.: **ἔχουμε κεσάτια αὐτὸ τὸ μῆνα**.

κεσέμι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ὁ προπορευόμενος τῶν προβάτων κριὸς καὶ ὁδηγῶν αὐτά, ὁ σούρτης.

κεσές (ὁ) δημ. μικρὸν ἡμισφαιρικὸν ἀγγεῖον ἐκ πηλοῦ, πορσελάνης ἢ ὑάλου, χρησιμεῦον πρὸς οἰκιακὴν μαγειρικὴν χρῆσιν· || εἰδ. πρὸς πῆξιν τοῦ ὀξυγάλακτος (γιαούρτης).

κέσκεον (τὸ) μτγν. δ. γρ. ἀντὶ κεσκίον βλ.λ., τὸ στυπεῖον : Ἡρώνδ.9Α.

κέσκετο γ' ἑν. Ἰων. παρατ. τοῦ ρ. κεῖμαι βλ.λ.

κεσκίον (τὸ) Ἡσ. «κεσκίον· τὸ στυπεῖον, τὸ ἀποκτένισμα τοῦ λίνου».

κέστερ (ὁ) Ἡσ. «νεανίας· Ἀργεῖοι».

κεστιανός-ή-όν μτγν. ἐπίθετον εἴδους μήλων : Γαλ.10,469 **τὰ κεστιανὰ μῆλα παρὰ Ῥωμαίοις ὀνομαζόμενα**· **2)** **κεστιανὴ βάλανος** εἶδος καστανέας : Ἀέτ.8,73.

κεστοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κεστοῦ, ὁ πλατὺς καὶ μακρὸς ὡς ζωστὴρ ἢ ἱμάς.

κεστός-ή-όν (κεντῶ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὡς ἐπίθ. πεποικιλμένος, ποικίλος, κεντητός, ἐπὶ τῆς ἐχούσης μεγάλην θελκτικὴν δύναμιν ζώνης τῆς Ἀφροδίτης : Ἰλ.Ξ 214 **κεστὸς ἱμάς**, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.24· **2)** μτγν. κ. νεώτ. ὡς οὐσ. ὁ ζωστήρ, ἰδ. τῆς Ἀφροδίτης, ὁ ἔχων δύναμιν καταθέλγουσαν : Καλλ.Αἴτ.ἐν Πάπ. 2080,55 **κεστοῦ δεσπότις** (ἡ Ἀφροδίτη), Λουκ. Θε.Δ 20,10 **τὸν τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ἐπὶ τὸν Δία καὶ τὴν περὶ τὸν κεστὸν γοητείαν**, Φιλόδ. ἐν ΑΠ 5,120 **κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα**· || μτφ. γοητεία, θέλγητρον : Ἀλκίφρ.1,38 **ἅπαντα . . τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, ὅλαις ταῖς χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη**, Εὐμάθ.Ρ 341 **τῷ ἦν παρθένος θυγάτηρ, μαίευμα χαρίτων, Ἀφροδίτης κεστός**.

κέστρα (ἡ) (κεντῶ) κ. νεώτ. εἶδος σφυρίου· Ἡσ. «ἀμυντήριον ὅπλον, σφῦρα», Πολυδ. «σφύρας τι-

νὸς εἶδος σιδηρᾶς», Σχόλ. εἰς Σοφ.άπ.2) **κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων·** || νεώτ. εἶδος σφύρας τῶν λιθοξόων, ἧς τὸ μὲν ἓν ἄκρον εἶναι ὀξύ, τὸ δ' ἕτερον ὀδοντωτόν, ἡ χτενιά· **2)** καρφίον ἐμπηγνύμενον πρὸς στερέωσιν τῶν ἐν τοῖς πολεμικαῖς μηχαναῖς τόνων βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ. : Φίλ.Βελοπ.61,14· **3)** ἄ. **σφύραινα** εἶδος ἰχθύος περιζητήτου κτ. τὴν ἀρχαιότητα : 'Αριστφ. Νεφ.338 **κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν·** **4)** νεώτ. ναυτ. ἐργαλεῖον σιδηροῦν ἐπίμηκες καὶ κωνικόν, δι' οὗ διανοίγονται τὰ ἔμβολα τῶν σχοινίων, ἡ γκαβίλια.

κεστράκιον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν **κεστρακιονιδῶν.**

κεστρακιονίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογ. **πλαγιοστόμων** ἰχθύων.

κεστρέα (ἡ) σχόλ. **ἡ** κέστρα βλ.λ.2) : Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.338.

κέστρειον (τὸ) 'Επιγρ. ἐργοστάσιον κατασκευῆς κέστρων βλ λ.2), δθ. συνεκδ. ὁπλοστάσιον.

κεστρεύς-έως (ὁ) θαλάσσιος ἰχθύς, νῆστις βλ.λ. : 'Ιππ.'Εντ.Παθ.30, 'Αριστφ.άπ.156, 'Αριστλ.ΖΙ 291a,22 **κεστρέων, χελῶνας σάργους, μύξους,** 'Αθήν.7,307D **κεστρέα δ' Αἰγίνης ἐξ ἀμφιρύτης ἠγόραζε·** || παροιμ. **κεστρεὺς νηστεύει** ἐπὶ τιμίων ἀνδρῶν περιφρονούντων τὰ ἄνομα κέρδη : αὐτ.7,307C.

κεστρεύω 'Ησ. εἶμαι νῆστις, ἔχω τὸν στόμαχον κενὸν ὅπως ὁ ἰχθὺς κεστρεύς· 'Ησ. «κεστρεύειν· κεχηνέναι πεινῶντα».

κεστρινίσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ κεστρῖνος βλ.λ. : Κλέαρχ.73 **ἔστι δὲ στρογγύλος, ἴσος τοῖς παραιγιαλίταις κεστρινίσκοις.**

κεστρῖνος (ὁ) κ. μσν. ὁ κεστρεὺς βλ.λ. : 'Αναξανδρ.34,8· **2)** ἐν τῷ πληθ. τὰ τεμάχια τοῦ ἰχθύος κέστρα βλ.λ. : ΕΜ 506,45.

κεστρίον (τὸ) 'Επιγρ. ὑποκορ. τῆς λ. κέστρος 3).

κεστρίτης οἶνος (ὁ) μτγν. οἶνος ἀρωματισθεὶς διὰ κέστρου βλ.λ. : Διοσκ.5,54.

κέστρον (τὸ) κ. νεώτ. ἀρωματικόν τι φυτόν, βετονική βλ.λ. : Διοσκ.4,1 **κέστρον, τὸ καλούμενον ψυχότροφον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται τόποις· ὁ Ρωμαῖοι βετονίκην καλοῦσι ἢ ῥοσμαρίνουμ,** Γαλ.13,189 **κέστρον 'Ρωμαϊστὶ δὲ βετονίκη·** **2)** σαξίφραγος βλ.λ., εἶδος στάχυος : Γαλ.6,339 **ἐπὶ δὲ τῶν λιθιώντων τῆς βεττονικῆς τι πόας μίγνυται καὶ κέστρου τοῦ παρὰ τοῖς Κελτοῖς γεννωμένου· καλοῦσι δὲ τὴν βετόνην ταύτην σαξίφραγον·** **3)** (κεντῶ) ἐργαλεῖον γλυπτικὸν χρησιμεῦον εἰς τὴν δι' ἐγκαύσεως ζωγραφικήν : Πλίν.ΦΙ 35,149.

κέστρος (ὁ) μτγν. ἡ ἐπὶ τῆς γλώσσης τραχύτης· 'Ησ.· **2)** ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν σπερμάτων· 'Ησ.· **3)** εἶδος βελῶν ἐξακοντιζομένων ἰδ. ἐκ πολεμικῆς μηχανῆς ἐπινοηθείσης κατὰ τὸν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Περσέα πόλεμον : Πολύβ.27,11,1.

κεστροσφενδόνη (ἡ) μτγν. σφενδόνη μηχανὴ πρὸς βολὴν βελῶν κέστρων : Λιβ.42,65.

κεστροφόρος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ χρώμενος τὸ γλυπτικὸν ἐργαλεῖον κέστρον βλ.λ.3).

κεστροφυλακῶ-έω (κεστροφύλαξ) 'Επιγρ. εἶμαι φύλαξ τῶν κέστρων, φυλάττω τοὺς κέστρους.

κεστροφύλαξ-ακος 'Επιγρ. ὁ φυλάττων τοὺς κέστρους βλ.λ.3).

κέστρωσις-εως (ἡ) μτγν. εἶδος ἐγκαυστικῆς ζωγραφίας· 'Ησ. «βαφικὴ μιμουμένη» : Πλίν.ΦΙ 35,40.

κεστρωτός-ή-όν 'Ησ. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον σκληρυνθεὶς διὰ τοῦ πυρός· **2)** ὁ διὰ τοῦ γλυπτικοῦ ἐργαλείου κέστρου κατασκευασθείς : Πλίν.ΦΙ 11,45.

κεστώδη (τὰ) κ. νεώτ. ζῳολ. τάξις σκωλήκων **πλατυελμίνθων,** ἄ. κεστοειδεῖς ἕλμινθες.

κεταζῖναι (αἱ) νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἑνώσεις λαμβανόμεναι δι' ἐπιδράσεως ὑδραζίνης.

κετενίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. θειϊκὸν ἅλας τοῦ μαγνησίου ἔνυδρον.

κετόζαι (αἱ) νεώτ. χημ. αἱ ἐκ μονοσακχοριτῶν ἑνώσεις αἱ περιέχουσαι τὸ καρβονύλιον κετονικῶς ἡνωμένον.

κετόναι (αἱ) νεώτ. χημ. ὀνομ. μιᾶς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων τάξεων ὀργανικῶν ἑνώσεων, ὧν χαρακτὴρ εἶναι ἡ ὕπαρξις ἐν αὐταῖς τῆς ῥίζης τοῦ καρβονυλίου ἡνωμένου δι' ἀμφοτέρων τῶν ἐλευθέρων ὁμάδων συγγενείας μετ' ἀτόμων ἄνθρακος· τυπικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς χημ. ταύτης τάξεως εἶναι ἡ ἀκετόνη βλ.λ. Αἱ κετόναι ἀπαντῶσιν ἀφθόνως ἐν τῇ φύσει, ἰδ. εἰς τὰ αἰθέρια ἔλαια, παρασκευάζονται δὲ καὶ βιομηχανικῶς ἰδ. διὰ τὴν ἀρωματοποιίαν.

κετοναμῖναι νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἑνώσεις περιέχουσαι ἀμινικὴν καὶ κετονικὴν ὁμάδα.

κετονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, σχετιζόμενος ἢ περιέχων κετόνας βλ.λ.

κετονοξέα (τὰ) νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἑνώσεις περιέχουσαι καρβονύλιον κ. καρβοξύλιον.

κετραρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **περμελιαδῶν.**

κετσές (ὁ) (τουρκ.) δημ. πίλημα βλ.λ.· || εἶδος τάπητος ἐκ πιλήματος.

κευθάνω ποι. τ. τοῦ κεύθω βλ.λ., παρατ. **ἐκεύθανον** : 'Ιλ.Γ 453.

κευθῆνες Σουΐδ. «**οἱ καταχθόνιοι δαίμονες».**

κεύθησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀπόκρυψις : Σωρ.1,43.

κεῦθμα-ατος (τὸ) ὁ κευθμὼν βλ.λ. : Θέογν.243 (γρ. ἐσφ., ἀναγν. κεύθεσι).

κευθμός (ὁ) κ. νεώτ. κρυφών, ὀπή, τόπος πρὸς κρύφιμον : 'Ιλ.Ν 28 **ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ ποντόθεν ἐκ κευθμῶν,** Λυκόφρ.317· **2)** νεώτ. ὀχυρωτ. ἀμυντικὴ διάταξις εἰς τὰς τάφρους τῶν ὀχυρῶν, πρὸς ἄμυναν ἐντὸς τάφρων καὶ προφύλαξιν τῶν ἀμυνομένων.

κευθμών-ῶνος (ὁ) (κεύθω) κατάδυσις, κρύπτη, σπήλαιον, κρυφώνας (σπαν. π. πεζοῖς) : 'Οδ.Ν 367 **μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος** (σχόλ. «ἐρευνῶσα, ζητοῦσα τὰς καταδύσεις ἢ τοὺς κοίλους τόπους καὶ ἀνακεχωρισμένος»), Πίνδ.Π 9,34 **κευθμῶνας ὀρέων** (τὰ σπήλαια τῶν ὀρέων), χρησμ. ἐν 'Ηρ.7,141 **κευθμών τε Κιθαιρῶνος ζαθέοιο,** Εὐρ. 'Ελ.24 **'Ιδαῖον εἰς κευθμῶν' 'Αλέξανδρον πάρα,** Στράβ.11,2,10 **ἐπικαλεσαμένη τὸν 'Ηρακλέα κρύφειεν ἐν κευθμῶνί τινι·** **2)** συνεκδ. ἐν φρ. ἢ ἀπολ. ὁ ὑποχθόνιος, ὁ κάτω κόσμος, ὁ "Ἅδης : 'Ησίοδ.Θ 158 **γαίης ἐν κευθμῶνι,** Αἰσχ.Πέρσ.220 **Ταρτάρου μελαμβαθὴς κευθμὼν καλύπτει** (ὁ βαθὺς καὶ μέλας θόλος τοῦ Ταρτάρου).

κευθμωνοχαρής-οῦς-ές μτγν. ὁ χαίρων νὰ κρύπτηται ἐντὸς κευθμώνων : Συνέσ.336C.

κευθόρρυγχος (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**

κεῦθος-εος (τὸ) κευθμὼν βλ.λ., κτ.πληθ. : 'Ιλ.Χ 482 **'Αίδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι** (εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς), Αἰσχ.Εὐμ.1036 **γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισιν τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτ' ἵν' ἔχητε·** κ. κτ. ἑν. : αὐτ.'Ικ.778 **εἴ τι κεῦθός ἐστί** που, Εὐρ.'Αλκ.872 **βᾶθι κεῦθος οἴκων** (τὰ ἐνδότατα δωμάτια), 'Οππ.'Αλ.4,607 **κεῦθος πόντου.**

κεύθω, μέλλ. **κεύσω,** ἀόρ. **ἔκευσα,** ἐπ. ἀόρ. **κύθε,** ὑποτ. μτ.ἀναδιπλ. **κεκύθω** ('Οδ.Ζ 303), παρακ. **κέκευθα** ('Ιλ.Χ 118), ὑπερσ. **ἐκεκεύθειν** ('Οδ.Ι 348), παθ. παρακ. **κέκευται,** μτχ. **κεκυθ⟨η⟩μένη,** ρ. ποι. ἰδ. ἐπὶ τοῦ τάφου, καλύπτω ἐντελῶς, κατακαλύπτω, ἀποκρύπτω : 'Οδ.Γ 16 **ὅπου κύθε γαῖα** (ἔνθα ἡ γῆ τὸν ἐκάλυπτεν), Αἰσχ.Πρ.571 **ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει·** κ. παθ. : 'Ιλ.Ψ 244 **εἰς ὃ κεν αὐτὸς ἐγὼν "Αϊδι κεύθωμαι** (ἕως οὗ καταβῶ εἰς τὸν "Ἅδην)· || κ. ἐπὶ τῆς οἰκίας.

'Οδ.Ζ 303 **ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι,** Εὐρ. 'Εκ.880 **στέγαι κεκεύθασ' αἵδε Τρῳάδων ὄχλον·** **2**) περιέχω, περιλαμβάνω, κτ. παρακ.: 'Ιλ.Χ 118 **ὅσα τε πτόλις ἥδε κέκευθε,** Σιμων.111 **'Αρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις·** || 'Επιγρ. κ. μέσ.· **3**) ἀποκρύπτω τι, κ. κτ. παρακ. διατηρῶ τι κεκρυμμένον, κρυπτόν: 'Ιλ.Ι 313 **ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ,** 'Οδ.Γ 80 **εἴδομεν ἥντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν,** Εὐρ.Φοίν.1214 **κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ·** || **μῆνιν κεύθω** ὑποτρέφω θυμόν: Εὐρ.'Ηρακλ.762 **καὶ δορὸς.. ἀλκᾷ μῆνιν ἐμᾷ χθονὶ κεύθειν·** || κ. μτ. δύο αἰτ.: 'Οδ.Γ 187 **ὅσσα.. πεύθομαι, οὐδέ σε κεύσω** (οὐδὲ θὰ κρύψω ἀπὸ σοῦ ταῦτα), 'Ερατοσθ.4· **4**) π. τραγικοῖς κ. ἀμτβ. εἶμαι κεκρυμμένος: Σοφ.ΟΤ 968 **ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς·** ἴδ. κτ. παρακ.: αὐτ.'Αντ.911 **μητρὸς δ' ἐν 'Αιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν.**

κεϋλανίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς σειρᾶς τῶν **σπινελλιδῶν.**

κεϋπέριος ὑποδιάπλασις νεώτ. γεωλ. ἡ νεωτέρα ἐκ τῶν τριῶν ὑποδιαπλάσεων στρωμάτων.

κεφαελίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **κεφαλοειδίνη** νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς κεφαλοειδοῦς τῆς Ιπεκακουάνας.

κεφάλα (ἡ) δημ. (μεγεθυντικόν τῆς λ. κεφαλή) ἡ μεγάλη εἰς μέγεθος κεφαλή· πρβλ. κεφάλας· **2**) κ. σκωπτ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. κενή, κοῦφος ἀδρανοῦσα, πείσμων κεφαλή, ἀμβλύνοιο.

κεφαλάγκαθο (τὸ) δημ. ὀνομ. τῶν φυτῶν ἐχίνωψ ὁ ἰξώδης, ἐχίνωψ ὁ ἑλληνικός, καρλινία ἡ κορυμβανθὴς καὶ στρατούλη.

κεφαλάδες (οἱ) νεώτ. μσν. περιληπτ. πάντες οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ ἐν τῷ βυζ. κράτει.

κεφαλάδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κεφάλαιον: ΕΜ240,2.

κεφαλαία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ χρονία κεφαλαλγία, ἡ συνεχὴς ἢ μετὰ διακοπήν τινα πάλιν ἐπανερχομένη: 'Αντυλλ.π.'Ορειβ.9,13,1, 'Αρετ.'Οξ.Παθ. 1,2 **ἢν δὲ διεθίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα, καὶ περιόδοισι μακρῇσι καὶ πολλῇς, καὶ προσεπιγίγνηται μείζω τε καὶ πλεῦνον δυσαλθῆ, κεφαλαίην κικλήσκομεν,** Θεοφάν.Νόνν.1,72.

κεφαλαιμάτωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὄγκος τῆς κεφαλῆς νεογνοῦ προερχόμενος ἐξ αἱμορραγίας μεταξὺ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου καὶ τοῦ καλύπτοντος αὐτὴν περιοστέου.

κεφαλαιόγραφον (τὸ) μτγν. μσν. ἡ εἰς κεφάλαια διῃρημένη, γεγραμμένη συγγραφή: Μαυρίκ. Στρατηγ.12,30 **ὡς ἐν κεφαλαιογράφῳ τὰ πάντα σκοπὸν συνηγάγομεν.**

κεφαλαιοκράτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ τοῦ κεφαλαίου κρατῶν, ὁ ἐν τῇ οἰκονομικῇ, κοινωνικῇ ἢ πολιτικῇ ζωῇ μιᾶς χώρας, χάρις εἰς τὰ κεφάλαιά του, ἔχων σημαίνουσαν θέσιν· **2**) ὁ ὀπαδὸς τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος.

κεφαλαιοκρατία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ οἰκονομικὸν δόγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ ἰδιωτικὸν κεφάλαιον θεωρεῖται ὁ ἰσχυρότερος παράγων τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς, διεθν.ὅρος ὁ καπιταλισμὸς βλ.λ.· **2**) τὸ σύνολον τῶν κεφαλαιούχων ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ κεφαλαιοκρατικὸν σύστημα.

κεφαλαιοκρατικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεφαλαιοκρατίαν: **κεφαλαιοκρατικὸν σύστημα·** **2**) ὡς οὐσ. ὁ ὀπαδὸς τῆς κεφαλαιοκρατίας.

κεφαλαιοκρατισμός (ὁ) νεώτ. κεφαλαιοκρατία.

κεφαλαιολογία (ἡ) σχόλ. ἡ εἰς κεφάλαια διαίρεσις, διάκρισις: Τζέτζ.Σχόλ.'Ερμογ. ἐν 'Αν.Κρ. 4,72,31 **τῶν ιβ' δικανικῶν κεφαλαιολογίαν.**

κεφαλαιοποίησις-εως νεώτ. ὁ ὑπολογισμὸς τῆς εἰς χρῆμα ἀξίας προσοδοφόρου κτήματος ἢ ἐπιχειρήσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προσόδου, λογιζομένης ὡς τόκου καθ' ὡρισμένον ἐπιτόκιον: **κεφαλαιοποίησις μεταλλείου - ἀγροτικοῦ - ἀστικοῦ κτήματος** (προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καθαρᾶς προσόδου)· **2**) ἐπὶ συμβολαίου μεταξὺ ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας καὶ ἀσφαλιζομένου, τὸ προσδιοριζόμενον ὡς ἀποδοτέον εἰς τὸν ἀσφαλιζόμενον ποσὸν μετὰ πάροδον ὡρισμένου χρόνου, ἐὰν οὗτος εὑρίσκεται τότε ἐν ζωῇ· **3**) ἐπὶ χρηματικοῦ τοκοφόρου δανείου, μετατροπὴ τῶν μὴ εἰσπραχθέντων τόκων εἰς κεφάλαιον ἤτοι πρόσθεσις τούτων εἰς τὸ ποσὸν τοῦ δανείου, καθισταμένων οὕτω ἐπίσης τοκοφόρων.

κεφαλαιοποιῶ-έω νεώτ. κάμνω κεφαλαιοποίησιν βλ.λ.· κ. παθ. **κεφαλαιοποιοῦμαι.**

κεφάλαιος-α-ον (κεφαλή) κ. **κεφαλαῖος**-α-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν· μτφ. ὁ πρῶτος, κύριος: 'Αριστφ.Βάτρ.854 **ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θενὼν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον,** Πάπ. **τὸ κεφάλαιον μέρος·** || νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ.: **κεφαλαῖα γράμματα** (τὰ γράμματα τοῦ μεγάλου ἀλφαβήτου)· κ. ἀπολ.: **τὰ κύρια ὀνόματα γράφονται μὲ τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κεφαλαῖον·** **2**) τὸ οὐδ. συνήθ. ὡς οὐσ. ἡ κεφαλή, τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν μέρη, ἰδ. ἰχθύος: Καλλί.Κωμ.3 **θύννου τε κεφάλαιον τοδί·** ἐν τῷ πληθ.: Σωτ.Κωμ.1,5· || εἰδ. ἐπὶ τῆς ῥίζης τῆς ῥαφανῖδος: 'Αριστφ. Νεφ.981 **οὐδὲ ἂν ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος·** κ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βρέφους: Λεωνίδ.π.'Αετ.6,1· **3**) ὁμ. τὸ κυριώτερον, σπουδαιότερον, πρώτιστον ἔν τινι πράγματι: Πλάτ.Νόμ.643C **κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν·** || ἰδ. ἐπὶ τοῦ λόγου ἢ τῆς γραφῆς, ἡ ἀνακεφαλαίωσις, ἡ περίληψις, περιληπτικὴ ἀνασκόπησις: Πίνδ.Π 4,116 **ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων ἴστε,** Μέν.Γεωργ.75 **κεφάλαιον τοῦ παντὸς λόγου,** αὐτ.531,10 **τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων ἄνθρωπος εἶ·** || τὰ σπουδαιότερα μέρη συγγραφῆς τινος: 'Αντιφάν.113,5 **τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδῃ** (γράφων ἢ ὁρίζων τὰ σπουδαιότερα μέρη τοῦ δράματος)· συνήθ. π. πεζοῖς: Θουκ.4,50 **ἐν αἷς πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων κεφάλαιον ἦν,** 'Ισοκρ.3,62 **κεφάλαιον τῶν εἰρημένων·** κτ. πληθ.: Φιλόδ.Ρητ.1,68S **κεφάλαια τῆς οἰκονομίας·** || κ. νεώτ. **ἐν κεφαλαίῳ ἢ ὡς ἐν κεφαλαίῳ λέγω** ὁμιλῶ κεφαλαιωδῶς, περιληπτικῶς: Ξεν.ΚΠ 6,3,18 **τὸ πλῆθος ἡμῖν πρῶτον εἰπὲ ἐν κεφαλαίῳ·** || ὁμ. **ἐν κεφαλαίοις** ἢ **ἐπὶ κεφαλαίου** (ἢ -οις) περιληπτικῶς: Θουκ.6,87 **ἐν κεφαλαίοις ὑπομνήσαντες ἀξιώσομεν πείθειν·** ἔμπροθ. κ. μτ. ἀπαρφ.: Πολύβ.1,65,5 **ἐπὶ κεφαλαίου δὲ καὶ διὰ βραχέων αὐτοῦ ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν·** || εἰδ. ἐν συλλογισμῷ **ἐν κεφαλαίοις** ἐν ἀνακεφαλαιώσει, ἐν τέλει: Πλάτ.Τίμ.26C **λέγειν εἰμὶ ἕτοιμος.. μὴ μόνον ἐν κεφαλαίοις·** **4**) ὁμ. μτφ. ἐπὶ προσ., ἡ κεφαλή, ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος: Εὔπ.93 **ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν** (ἐπὶ τοῦ Περικλέους), αὐτ.'Αρμ.3 **ὅ τι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης,** Λουκ.'Αλ.14 **αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων** (ἐπὶ φιλοσόφων), 'Απп.'Εμφ.Πολ.5,50 **τὸ κεφάλαιον τοῦ πολέμου,** 'Ιουλ.Λόγ.3,125D **τὸν Θαλῆν τῶν σοφῶν τὸ κεφάλαιον·** || κ. ἐπὶ ποιοτήτων, ἰδιοτήτων, τρόπων: 'Απολλδ.Γελ.4 **σχεδὸν τι τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν,** Χρον.Μορ.1446 **διὰ τὸ ἔνι κάστρον φοβερόν, τὸ κάλλιον τῆς Ρωμανίας, | καὶ ἔνι τὸ κεφάλαιον, ὅπερ γὰρ ἀφεντεύει | ὅλην τὴν Πελοπόννησον·** **5**) ὁμ. ῥητορ., περίληψις ἐπιχειρήματος: Διον.'Αλ.Ρητ.10,5· **6**) ὁμ. κ.νεώτ.κ. δημ. ἐπὶ χρημάτων, χρηματικὸν ποσὸν δι' ἐπιχείρησιν ἢ προερχόμενον ἐκ δανείου, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν τόκον ἢ εἰσόδημα: Πλάτ.Νόμ.742C **μὴ ἀπο-**

διδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον, Δημ.834 τῆς δὲ ἐμῆς οὐσίας.. ὅλον τὸ κεφάλαιον ἀνῃρήκασιν, ἡ ἑταιρεία ἔχει κατατεθειμένον κεφάλαιον πέντε ἑκατομμυρίων, - δὲν κατώρθωσα νὰ εἰσπράξω οὔτε τὸ κεφάλαιον τοῦ δανείου ποὺ εἶχα κάμει· || τὸ ὅλον τὸ ἐκ τῆς ἀθροίσεως ἐξαγόμενον, τὸ σύνολον τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τινός : Δημ. 816 ὧν γίγνεται τοῦ μὲν ἀρχαίου κεφάλαιον τέτταρα τάλαντα, Ἐπιγρ.,Πλούτ.Φάβ.4 τοῦτο τὸ κεφάλαιόν ἐστιν ὀκτὼ μυριάδες δραχμῶν, Πάπ. κεφάλαια ἀργυρικά-σιτικὰ καὶ ἀργυρικὰ κεφάλαια, - ἔχει μεγάλα κεφάλαια· || νεώτ.συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν κεφαλαιούχων : τὸ κεφάλαιον ἐκμεταλλεύεται τοὺς ἐργάτας· **7)** ὁμ. ἡ κορωνίς, ἡ συμπλήρωσις παντὸς πράγματος : Δημ.815 καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῶν ἀδικημάτων (ἡ μεγίστη ἀδικία)· **8)** ὁμ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ἀξίαν καὶ δύναμιν ὠφελοῦσαν ἢ τιμῶσαν τὸ σύνολον : ὁ δεῖνα εἶναι μέγα πολιτικὸν κεφάλαιον· **9)** ὁμ. μέρος, τμῆμα, ὄνομα ἑνότητος εἰς ἣν εἶναι διῃρημένον βιβλίον, ὑπόμνημα, κατάλογος : Κλήμ.Ἀλ. Στρωμ.1,341. τίτλος διαφέρει κεφαλαίου. καὶ ὁ μὲν Ματθαῖος ἔχει τίτλους ξη', κεφάλαια δὲ τνε', Ἀμμών.Φιλ.Ἑρμ.1,17.

κεφαλαιῶ-όω κ. νεώτ., δημ. κεφαλαιώνω ὑπάγω εἰς κεφάλαια, ἀναφέρω, διηγοῦμαι ἐν συντομίᾳ, συγκεφαλαιώνω : Θουκ.3,67 κεφαλαιώσαντες πρὸς τοὺς ξύμπαντας τὰς διαγνώμας ποιήσησθε· ὁμ. κ. μέσ. : Ἀριστλ.ΗΜ 1207b,22· || καθόλου χαρακτηρίζω : Πλάτ.Πολ.576B , κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν,.. τὸν κάκιστον· || κ. παθ. συγκεφαλαιοῦμαι : Ἀριστλ.Μεταφ.1013b,30, Στωϊκ.άπ.3,73 κεφαλαιοῦσθαι ἑκάστην τῶν ἀρετῶν περὶ ἴδιόν τι κεφάλαιον· || ὁμ. παθ. συμποσοῦμαι, ἀνέρχομαι εἰς ποσόν τι : Στράβ.2,1,39 ὥστε τὴν σύμπασαν κατ' Ἐρατοσθένη κεφαλαιοῦσθαι ἐννακισχιλίων ἑξακοσίων (σταδίων), Γαλ.4657 εἰς δύο ἀρτηρίας ἡ πάντων ἀγγείων κεφαλαιοῦσθαι σύνοδος· **2)** πλήττω κατὰ κεφαλῆς τινα, πληγώνω, τραυματίζω εἰς τὴν κεφαλήν, τοῦ σπάζω τὸ κεφάλι : ΚΔ Μᾶρκ.12,4 κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν καὶ ἀπέστειλαν ἠτιμωμένον· **3)** νεώτ. συνάγω χρήματα πρὸς ἀποτέλεσιν κεφαλαίου.

κεφαλαιώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ κύριος, πρῶτος, κυριώτατος : Στωϊκ.άπ.,Λουκ.Νεκρ.Δ 20,1 ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε, - τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὸ κράτος· κτ. συγκρ. : Φιλ.2,183· κ. κτ. ὑπερθ. : Ἱππ. Εὐσχ.6, Λουκ.Ψευδολ.10 . ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς· || τὸ οὐδ. τὸ ἐν ὁρισμῷ οὐσιῶδες καὶ κύριον περιληπτικῶς ἐκτιθέμενον : Ἀρρ.Ἐπίκτ.2,12,9· **2)** σύντομος, βραχύς : Πολύβ.2,14,1 χρήσιμον εἶναι κεφαλαιώδη μὲν ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν, Διον.Ἀλ.Ῥωμ.2,72 κεφαλαιώδης ὑπογραφή.

κεφαλαιωδῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κεφαλαιώδη, περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει : Ἀριστλ. Ρητ.1415b,8,Πολύβ.1,13,1 ἐπὶ βραχὺ καὶ κεφαλαιωδῶς προεκθεμένους· συγκρ. -έστερον : Τίμ.Λεξ.33 ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα· κ. ὑπερθετ. : Ἐπίκ.Ἐπιστλ.1,31U κεφαλαιωδέστατα.

κεφαλαίωμα-ατος(τὸ) τὸ ὅλον, σύνολον, κεφάλαιον, ἄθροισμα : Ἡρ.3,159 πέντε μυριάδων τὸ κεφαλαίωμα τῶν γυναικῶν συνῆλθε· **2)** συλλογικὴ ἔκφρασις, λόγος : Πρόκλ.Παρμ.5648 τοὺς τὰς ἰδέας κεφαλαιώματα λέγοντας τοῦ ἐντρέχοντος κοινοῦ τοῖς πολλοῖς.

κεφαλαίωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ περίληψις πολλῶν ἐννοιῶν ὑπὸ μίαν κατηγορίαν : Σχόλ.Σοφ. ΟΚ.916· **2)** περιληπτικὴ πραγματεία, ἐξέτασις Εὐστ.Πον.295,49 ταῖς κεφαλαιώσεσι ταύταις.

κεφαλαιωτής(ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ γραμματεὺς καὶ ταμίας ὁμίλου γαιοκτημόνων ἢ τεχνιτῶν, φοροσυλλέκτης, στρατολόγος : Πάπ. τοῦ ἡγεμονικοῦ πολυκώπου κεφαλαιωταί· **2)** κτ.πληθ. οἱ πρῶτοι, οἱ ἀρχηγοί, τὰ κεφάλια : Ὀλυμπ.Ἱστ.452D οἱ κεφαλαιωταὶ ὀπτίματοι ἐκαλοῦντο, Πασχ.Χρον.26A παῖδες γεγόνασιν οθ' τὸν ἀριθμὸν ἐν κόσμῳ ἀρχηγέται καὶ κεφαλαιωταί.

κεφαλαιωτία (ἡ) πάπ. τὸ ἔργον, ἐπάγγελμα, καθῆκον τοῦ κεφαλαιωτοῦ.

κεφαλαιωτός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ μετὰ κεφαλῆς, κεφαλωτός : Διοσκ.Εὐπ.93 πράσου καρπὸς κεφαλαιωτοῦ· **2)** ἀντὶ κεφαλαιωτὴς βλ.λ. : Γεώργ.Ἀλ.8,194,43 τὸν τοῦδε τοῦ δράματος κεφαλαιωτόν.

κεφαλάκανθος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν τριγλιδῶν.

κεφαλάλγημα-τος (τὸ) μτγν. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεφαλαλγῶ, ἡ κεφαλαλγία, κεφαλόπονος : Ἀνὼν.ΠΔΨαλμ.2,485 τὰ κοινὰ πάθη ἰδεῖν, πυρετοὺς ἢ κεφαλαλγήματα.

κεφαλαλγής-οῦς-ές ὁ ἐκ κεφαλαλγίας, κεφαλοπόνου πάσχων, ὑποφέρων : Πλούτ.Ἠθ.147F σύνδειπνος δὲ κεφαλαλγὴς καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγωγος, Ῥοῦφ.π.Ὀρειβ.7,26,129· **2)** ἐνεργ. ὁ προξενῶν κεφαλαλγίαν, κεφαλόπονον : Ξεν.Ἀν.2,3,15 καὶ ἦν καὶ παρὰ πότον ἡδὺ μέν, κεφαλαλγὲς δέ, Δίφιλ.Σ π.Ἀθήν.2,54A τὰ κάρυα (φησί) τὰ βασιλικὰ κεφαλαλγῆ ἐστι καὶ ἐπιπολαστικά, Πλούτ.Ἠθ. 133C τὸν ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος .. κεφαλαλγῆ λέγουσιν εἶναι (ἐσφ.γρ. -όν).

κεφαλαλγητικός-ή-όν μτγν. δ.γρ. κεφαλαλγικὸς βλ.λ. : Ἀθήν.2,53E.

κεφαλαλγία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ τῆς κεφαλῆς ἄλγος, ὁ κεφαλόπονος : Ἀριστλ.Πρ.860a,37,Πλούτ. Ἠθ.465A οὔτε ποδάγρας ἀπαλλάττει καλτίκιος,. οὔτε διάδημα κεφαλαλγίας, Διοσκ.5,9 κεφαλαλγίας τε καὶ μέθης ποιητικός.

κεφαλαλγικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ὑποφέρων, πάσχων ἐκ κεφαλαλγίας, κεφαλοπόνου : Ἱππ.Κῳακ. 283· || ὁ ἐπιρρεπής, ὁ ἔχων τάσιν εἰς κεφαλαλγίαν : Γαλ.6,438 σκοτωματικοῖς καὶ κεφαλαλγικοῖς· **2)** ὁ προξενῶν, ἐμβάλλων κεφαλαλγίαν : Γαλ.π.Ἀθήν.1,26C ὁ φαλερῖνος οἶνος ἀπὸ ἐτῶν δέκα ἐστὶ πότιμος .. ὁ δ' ὑπὲρ τοῦτον ἐκπίπτων τὸν χρόνον, κεφαλαλγικός· **3)** τὸ οὐδ. κτ. πληθ., τὰ συμπτώματα τῆς κεφαλαλγίας, κεφαλοπόνου : Ἱππ.Προρρ.1,103.

κεφαλαλγός-όν ἐσφ.γρ. τοῦ κεφαλαλγὴς βλ.λ.21.

κεφαλαλγῶ-έω ἀλγῶ τὴν κεφαλήν, ἔχω κεφαλόπονον, μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι : Ἱππ.Ἀφ.5,64,Διοσκ. 1,30 ἐπὶ ὀφιοδήκτων καὶ κεφαλαλγούντων, Ἀρρ. Ἐπίκτ.3,22,73· **2)** μτβ. κάμνω τινὰ νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ κεφαλαλγίαν,νὰ τοῦ πονῇ τὸ κεφάλι : Γαλ.6,589.

κεφάλανδρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν κολοκυνθωδῶν.

κεφαλανθήρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὀρχεοειδῶν.

κεφάλανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ἐρυθροδανωδῶν.

κεφαλαραία (ἡ) μτγν. τὸ φάλαρον βλ.λ. : Ἀνών. π.Ῥήτ.210,15.

κεφαλαργία (ἡ) μτγν. πόνος, ζάλη τῆς κεφαλῆς, κεφαλαλγία : Λουκ.Δίκ.Φων.4 περὶ τῆς κισήρεως καὶ κεφαλαργίας.

κεφαλαργῶ-έω μτβ. προκαλῶ, προξενῶ κεφαλαργίαν βλ.λ., πονοκεφαλῶ, παραζαλίζω τινά· Ἡσ. ἐν λ. ὠτοκοπεῖ «κεφαλαργεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν».

κεφαλαρέα μσν., δημ. -ιά τὸ τμῆμα τοῦ χαλινοῦ ἢ καπιστρίου, τὸ βαστάζον τὴν στομίδα : Διήγ.Ἀχιλλ.1115 καὶ ἡ κεφαλαρέα | μάλαγμαν ὁλοπόρφυρον μετὰ λιθομαργάρων.

κεφαλάρι (τό) δημ. τὸ διὰ τὴν κεφαλήν, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν κεφαλήν, τὸ μέρος ἔνθα ἀναπαύεται ἡ κεφαλή : τὸ κεφαλάρι τοῦ κρεβατιοῦ· || εἰδ. στενόμακρον προσκέφαλον τιθέμενον ὑπὸ τὸ κύριον προσκέφαλον τῆς κλίνης, ὑποπροσκέφαλον, μαξιλάρα· 2) τὸ κιονόκρανον· 3) τὸ ἐπιστύλιον· 4) ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος οἰκοδομῆς, τὸ ἀγκωνάρι· 5) ἐν φρ. τὸ ἄκρον τῆς ράχεως δεδεμένου βιβλίου· 6) ἄφθονος ἡ κυρία πηγὴ ῥέοντος ὕδατος, νερομάνα, ἐν χρ. κ. ὡς τοπων.

κεφαλαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν διψακανθῶν.

κεφαλαρχῶ-έω μσν. εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς ὁμόδος τινός, ἀρχηγεύω : Εὐστ.Πον.277,78.

κεφάλας (ὁ) δημ. ἄνθρωπος ἔχων μεγάλην κεφαλήν : παροιμ. εἶπ' ὁ γάϊδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλα· 2) μτφ. νωθρός, βραδὺς τὴν διάνοιαν, πείσμων, μωρός, χονδροκέφαλος.

κεφαλᾶς (ὁ) μτγν. κ. δημ. κεφάλας βλ.λ., ὁ μεγάλην κεφαλὴν ἔχων : Παλλάδ.Λαυσ.1196Β· 2) ὀνομ. τῶν ἐπὶ τῆς Φραγκοκρατίας Ἑλλήνων εὐπατριδῶν τιμαριούχων, διατηρούντων πάντα τὰ παλαιὰ αὐτῶν προνόμια, συνήθ. κτ. πληθ. : Χρον. Μορ.50 Ἰδὼν τὸ πλῆθος τῶν Φραγκῶν, συμβίβασιν ἐποῖκεν, | ὅρκον συνήθως ἔποικεν μετὰ τοὺς κεφαλάδες· 3) δημ. τὸ πτηνὸν ἀετομάχος.

κεφάλασπις-ιδος (ὁ) νεώτ. παλαιοζῳολ. οἰκογέν. ἐκλειφάντων ζῴων τῆς τάξεως τῶν ὀστεοστράκωυ πλακοδέρμων ἰχθύων.

κεφαλαττικεύω μσν. εἰσπράττω κεφαλικὸν φόρον, χαράτσι : Χρυσόβ.Λόγ. ἐν Σάθ.1,231 μήτε τὸν μερικῶς ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ κεφαλαττικεύοντα χάριν ἑαυτῶν.

κεφαλεύω μτγν. εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, εἶμαι ἀρχηγός ἡγήτωρ, ὁδηγῶ : Μακάρ.236C.

κεφαλή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ σώματος τῶν ζῴων, ἐν ᾧ ἑδράζεται ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὰ κυριώτερα αἰσθητήρια ὄργανα, ὡς ἡ ὅρασις καὶ ἡ ἀκοή, τὸ κεφάλι : Ἰλ.Γ 168 ἤ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν· 2) ὡς συνήθ. μτ. προθ. μτ. τῆς κατὰ (ἐπ. κὰκ) κ. γενικ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς : Ἰλ.Σ 24 κόνιν αἰθαλόεσσαν χεύατο κὰκ κεφαλῆς· || μτ. τῆς κατὰ (ἐπ. κὰκ) κ. αἰτ. εἰς τὴν κεφαλήν, κατακέφαλα : Ἰλ.Π 412 Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ μέσσην κὰκ κεφαλήν· || π. πεζ. κατὰ κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κατὰ κάτω : Ξεν.Ἑλλ. 7,2,8 καὶ κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυττον· || ὁμ. μτ. γεν. ὑπεράνω ἄνωθέν τινος : αὐτ.7,2,11 κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν . . ὑπὲρ τοῦ Ἡραίου· || φρ. τὸ κατὰ κεφαλὴν ὕδωρ (τὸ ἐκ τῆς βροχῆς) : Θεόφρ.Φ1 4,10,7· 3) ὁμ. π. πεζ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. κατὰ κεφαλὴν καθ' ἕκαστον ἄτομον, πρβλ. δημ. τὸ (κάθε) κεφάλι : Ἀριστλ.Πολιτ.1272a,14 κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, ΠΔ Ἔξ.16,16 συναγάγετε ἀπ' αὐτοῦ ἕκαστος εἰς τοὺς καθήκοντας γομὸρ κατὰ κεφαλήν, κατὰ ἀριθμὸν ψυχῶν ὑμῶν, - εἰς τοὺς πυροπαθεῖς θὰ δοθῇ βοήθημα ἑκατὸν δραχμῶν κατὰ κεφαλήν· || νεώτ. κυρ. ἐπὶ ἀγελαίων, αὐλαίων καὶ φορτηγῶν ζῴων ὡς κ. ἐπὶ σφαγίων : οἱ ἐκ Σερβίας βόες - ἵπποι - ἀμνοὶ βαρύνονται μὲ εἰσαγωγικὸν φόρον κατὰ κεφαλήν, - ἐπεβλήθη φόρος ἐπὶ τῶν σφαγίων κατὰ κεφαφήν, δέκα δραχ. διὰ τὰ μεγάλα, δύο δραχ. διὰ τὰ μικρὰ καὶ μιᾶς δραχ. διὰ τὰ πτηνά· 4) ἐμπροθ. μτ. τῆς ἐκ : Ἰλ.Ψ 169 ἐκάλυψε νέκυν . . ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς (ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν)· || κ. μτ. τῆς ἐς κ. αἰτ. : Ἀριστφ.Πλ.649 τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ· 5) κ. μτ. τῆς ἐπί κ. αἰτ. μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κατωκέφαλα : Ἡρ.3,35 ἑλὼν ζώοντας ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε, Πλάτ. Πολ.553Β εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου . . φιλοτιμίαν, Μέν.Σαμ.138 ἐπὶ τὴν κεφαλὴν εἰς κόρακας ὦσον· 6) ἐπὶ κεφαλὴν ἀπερισκέπτως, ἀμελῶς, αὐθαιρέτως, ἀσυστόλως, πρβλ.δημ. φρ. τοῦ κεφαλιοῦ του : Ὑπερείδ.Λυκόφρ.17 οὐ βουλάμενος πολίτας ἄνδρας ἐπὶ κεφαλὴν εἰσπράττειν τὸν μισθόν· 7) μτ. δοτ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ., θαυμαστικῶς, κατ' ἔξαρσιν τιμῆς, ἐκτιμήσεως, πρβλ. δημ. φρ. στὸ κεφάλι μου ἐπάνω : Πλάτ.Πολ.600D οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι (περιφέρουσι μετὰ θαυμασμοῦ)· 8) ἐπὶ προσ., ἡ κεφαλή, ὡς τὸ εὐγενέστατον μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ζωή : Ἰλ.Λ 55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν, Πινδ.Ο 7,67 νιν πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι· || ἰδ. μτ. τῆς αὐτῆς σημ. ἐπὶ χαιρετισμοῦ : Ἰλ.Θ 281 Τεῦκρε, φίλη κεφαλή, Πλάτ.Φαῖδρ.264Α Φαῖδρε, φίλη κεφαλή· 9) κ. μσν. κ. νεώτ. μτ. ἐπιθ. ὑβριστικοῦ ἢ ἐπικριτικοῦ ἐπὶ προσ. ὡς ρητορ. περίφρασις, ἧς ἡ σημ. ἔγκειται ἐν τῷ συνεκφ. ἐπιθέτῳ, ἐν χρ. πρὸς ὕβριν, πρὸς ἐπίκρισιν κττ. : Ἡρ. 3,29 ὦ κακαὶ κεφαλαί, Ἀριστφ.Ἀχ.285 σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή, Δημ.552 ταῦτα ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς κεφαλή, - μωραὶ κεφαλαὶ παρεξηγοῦσαι τὴν ἐπιστήμην διδάσκουσι τὴν ἀθεΐαν· 10) ἡ ζωή, ἡ ὕπαρξις, ἡ τοῦ ἀνθρ. ὑπόστασις : Ἰλ.Ρ 242 ὅσσον ἐμοὶ κεφαλῇ περιδείδια, Ὀδ.Β 237 σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς (ὁμ. δημ. κινδυνεύσαντες τὸ κεφάλι των), Ἡρ.8,65 ἀποβαλέεις τὴν κεφαλὴν (θὰ χάσῃς, θὰ φᾷς τὸ κεφάλι σου)· || κ. εἰς ἔκφρ. περιφρονήσεως : αὐτ.9,99 πεντακοσίας κεφαλὰς τῶν Ξέρξεω πολεμίων λυσόμενοι· || ἐν τῇ σημ. τοῦ ζωὴ καὶ ἐπὶ ὅρκου : ΚΔ Ματθ.5,30 μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμόσῃς· || ὁμ. ἐπὶ ἀρᾶς : Ἀριστφ.Ἀχ.833 νῦν ἐς κεφαλὴν τρέποιτό μοι, Δημ.322 ἃ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψειαν εἰς κεφαλήν· 11) νεώτ. ἐν φρ. εἰμὶ - εὑρίσκομαι - διατελῶ (εἰς πάντας τοὺς χρόν.) ἐπὶ κεφαλῆς ἔχω τὴν ἀρχηγίαν, τὴν διεύθυνσιν, προΐσταμαι : ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στάσεως ἦτο εἷς ἀπόστρατος ταγματάρχης· || κ. μτ. ἄρθρ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἀρχηγός, ὁ προϊστάμενος· 12) κ. νεώτ. γεν. ἡ κορυφὴ ἢ ἡ ἀρχὴ παντὸς πράγμ. ἢ τὸ μέρος τὸ θεωρούμενον ὡς τοιοῦτον λόγῳ τῆς σπουδαιότητος ἢ τῆς χρησιμότητος αὐτοῦ ἢ καὶ λόγῳ ὁμοιότητός τινος πρὸς κεφαλὴν κτ. τὸ σχῆμα· || εἰδ. ἐπὶ τινων φυτῶν : Ἀριστφ. Πλ.718 ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλάς, Θεόφρ.Φ1 9,8,2 κεφαλὴ μήκωνος, Διοσκ.3,120 ῥίζα κεφαλὰς ἔχουσα πλείονας (γογγύλια, βολβούς)· || ἐν τῇ ἀνατομικῇ, ἐπὶ τῶν ὀστῶν : Ἱππ.Ἄρθρ.30 κεφαλαὶ τῆς κάτω γνάθου (πιθ. αἱ κονδυλοειδεῖς καὶ αἱ κορωνοειδεῖς ἀποφύσεις), Ἀριστφ.Ζ1 510a,14 ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄρχεως (ἡ ἐπιδιδυμίς), Πολυδ. 2,186 μηροῦ, κνήμης κεφαλή· || κ. ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς καρδίας : Γαλ.Χρ.Μορ.6,16· || ἐπὶ μικρῶν πολυπόδων, τὸ κύτος, ἡ κοιλότης : Ἀριστλ. ΖΜ 654a,23 τὰ δ' αὖ τῶν πολυπόδων τοιούτων οὐδὲν ἔχει διὰ τὸ μικρὸν ἔχειν τὸ κύτος τὴν καλουμένην κεφαλήν· || ἐπὶ μυῶν, ἡ ἀρχή : Γαλ.Χρ.Μορ.7,14· || ἐπὶ ἀγγείων, τὸ ἀνώτατον μέρος, χεῖλος : Θεόκρ.8,87 δωσῶ . . αἶγα, ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ· || ἐπὶ τοίχου, τὸ γεῖσωμα τοίχου : Ξεν.ΚΠ 3,3,68 στάντες ἐπὶ τὰς εἰσόδους καὶ ἀναβάντες ἐπὶ τὰς κεφαλάς· || ἐπὶ στήλης, τὸ κιονόκρανον : ΠΔ Βασ. 3,7,16 καὶ δύο ἐπιθέματα ἐποίησε δοῦναι ἐπὶ τὰς

κεφαλὰς τῶν στύλων· ‖ ἐπὶ τοῦ πίλου τῶν ἱερέων, μικρὰ μαλλωτὴ ῥάβδος, ὁ πῖλος, ἡ τιάρα: Ἰππ.Καρδ.7· ‖ νεώτ. πᾶν τὸ ἐπέχον θέσιν κεφαλῆς εἴς τι ἀντικείμενον, τὸ ἀνώτατον ἄκρον του: **ἡ κεφαλὴ τοῦ καρφίου· 13)** κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν, αἱ πηγαὶ τοῦ ποταμοῦ: Ἡρ.4,91 **Τεάρου ποταμοῦ κεφαλαί·** ‖ κ. κτ. ἑν. ἡ ἐκβολή, τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ: Πάπ. **οἶδα Γέλα ποταμοῦ κεφαλῇ ἐπικείμενον ἄστυ· 14)** ἡ πηγή, ἡ ἀρχή, ἡ αἴτιο, ἡ γένεσις: Ὀρφ.ἀπ.21Α **Ζεὺς κεφαλή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τελεῖται·** ‖ ἡ ἀφετηρία: Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.2,32,2 **κεφαλὴ χρόνου,** Ἰω.Λυδ.Μην.12 **κεφαλὴ μηνός·** ‖ ἡ ἄκρα κτήματος, ἡ ὄχθη: Πάπ. **ἐπὶ ἀπηλιωτικῆς κεφαλῆς πρώτης μερίδος· 15)** εἶδ. ἡ φενάκη, ὁ κεφαλόδεσμος: Ἀριστφ.Θεσμ.258 **ἠδὶ μὲν οὖν κεφαλὴ περίθετος· 16)** ἡ καταλληλοτάτη θέσις: Ἀλεξ. 172,15 **κεφαλὴ δείπνου· 17)** ἡ κορωνίς, τὸ συμπλήρωμα τοῦ πράγματος: Πλάτ.Τίμ.69Β **κεφαλήν τε τῷ μύθῳ πειρώμεθα ἁρμόττουσαν ἐπιθεῖναι·** ‖ ἡ ἀποπεράτωσις, σχηματισμός, ἀποτέλεσμα: Πλάτ.Τίμ.39D **ὅταν ἁπασῶν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰ πρὸς ἄλληλα ξυμπερανθέντα τάχη σχῇ κεφαλήν· 18)** τὸ σύνολον, τὸ ἄθροισμα: Ἡρακλεωτ.Πίν.Ι,36 **πάσας ἐρρηγείας κ.** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ χρημάτων: Ἐπιγρ.· **19)** ἐπὶ στρατιωτικῶν ὁμάδος, τὸ ἥμισυ δεξιὸν τῆς φάλαγγος· ἀντίθ. οὐρά: Ἀρρ.Τακτ.8,3· ‖ ὁμὰς ἀνθρώπων, συμμορία: ΠΔ Ἰὼβ Ι,17 **οἱ ἱππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν κεφαλὰς τρεῖς, καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους· 20)** μτγν. κ. μσν. ὁ ἀρχηγός, ἄρχων: Λέων Σοφ. Τακτ.3,6 **πρώτη κεφαλὴ ὁ στρατηγός,** ΚΠορφ. Τακτ.8 **ἐποίουν κεφαλὴν εἰς αὐτοὺς** (τοὺς πεζοὺς) **καὶ ἔλεγον μὲν κεφαλὴν στρατηγόν, - ἡ κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας** (ὁ Χριστός)· **21)** ἄστρον. **κεφαλὴ τοῦ κόσμου ὁ Κριός**: Ἡφαιστ.Ἀστρ.Ι,Ι.

κεφἄληγερέτης (ὁ), δωρ. **κεφαληγερέτας** ὁ τὴν κεφαλὴν συνάγων, ἐπὶ τοῦ Περικλέους κωμ. ἐπίθ. σχηματισθὲν κατὰ τὸ ὁμηρικὸν **νεφεληγερέτης** ἐκ τοῦ ὀξυκορύφου σχήματος τοῦ κρανίου του: Κρατῖν.240, Πλούτ.Περ.3 **ὃν δὴ κεφαληγερέταν θεοὶ καλέουσι.**

κεφαλήγονος-ον μτγν. ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀναπηδῶν, πηγάζων: Νίκ.π.Ἀθήν.15,683D **σπέρματι μὴν κάλυκες κεφαληγόνοι ἀντελέουσιν ἀργήεις πετάλοισι.**

κεφαληδόν ἐπίρρ. μτγν. ὥσπερ κεφαλή: Ὀππ. Κυν.3,437 (γρ.ἀμφ.)· **2)** Ἐπιγρ. κατὰ κεφαλήν, κατ' ἄτομον: Ἐπιγρ. **νέμειν μερίδας κεφαληδόν.**

κεφαλήσιος-α-ο δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν, ὁ ἔχων σχῆμα κεφαλῆς· εἶδ. **τυρὶ κεφαλήσιο** εἶδος τυροῦ, ἀ. κεφαλοτύρι βλ.λ.

κεφαλητικός-ή-όν πάπ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεφαλήν, ὁ τῆς κεφαλῆς, κεφαλικὸς βλ.λ.2): **ὑποκεῖσθαι τῇ κεφαλητικῇ τιμωρίᾳ.**

κεφαλῆφι(ν) ἐπ. γεν. κ. δοτ. τῆς λ. κεφαλή: Ἰλ.Λ 350, Ὀδ.Υ94.

κεφάλι(ν) (τὸ) μσν. κ. δημ. ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν ζῴων: Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ 3,107 **καὶ σκεπασμένο δὲν θωρεῖς κανένα πιὸ κεφάλι,** Διγεν.Ἀκρ.984 **βαρέαν ῥαβδέαν τὸ 'δωσεν ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι, - κεφάλι ἀρνήσιο· 2)** ὡς ἕδρα τῆς διανοήσεως: Ἐρωτόκρ.2,1292 **ὁ νέος ὁ Φιλάρετος τὸ φοβερὸ κεφάλι,** Ψυχάρ.Ταξ.156 **ἡ φεύτικη μάθηση τοῦ σκολειοῦ χαλνᾷ τὰ πιὸ γερὰ κεφάλια, - σπάζει τὸ κεφάλι του·** ‖ φρ. ἐπὶ ἐχόντων ἰσχυρὸν νοῦν: **γερὰ κεφάλι·** κ. ἀντιθ. **ξερὸ κεφάλι·** ‖ κ. ἐπὶ τῶν εἰς ἄκρον πεισμόνων: φρ. **κεφάλι ἀγύριστο,** ὁμ. **μουλαρήσιο -βουλγάρικο κεφάλι·** ‖ φρ. ἐπὶ ἀνθρώπου πράττοντος ὅ τι νομίζει αὐτὸς καλόν: φρ. **κάνει τοῦ κεφαλιοῦ του·** ‖ ὁμ. ἐπὶ ἐνεργοῦντος πρὸς ἰδίαν του βλάβην: φρ. **κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ του,** παροιμ. **λαγὸς τὴ φτέρην ἔτριβε, | κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ του·** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ ἀνοθαρρήσαντος ἢ ἐπαναστατοῦντος: φρ. **σήκωσε κεφάλι·** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ ὁλοψύχως προσηλωμένου εἰς τὸ ἔργον του, ἐπὶ ἐργαζομένου ἀδιακόπως: **δὲ σηκώνει κεφάλι ἀπὸ τὴ δουλειά·** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν ἐφευρετικῶν: φρ. **κατεβάζει τὸ κεφάλι του·** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων σοβαρῶς: φρ. **ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι·** ‖ κ. ἐπὶ τῶν κληρονομούντων περιουσίαν ἀποθανόντος οἰκείου: παροιμ. **πέφτει τὸ ἕνα κεφάλι καὶ σηκώνεται τὸ ἄλλο· 3)** ἀντὶ τῆς ζωῆς, τῆς ὑπάρξεως: φρ. **βάζω τὸ κεφάλι μου, - ἔβαλε τὸ κεφάλι του στὸ σακκὶ** (διεκινδύνευσε τὴν ζωήν του)· ‖ κ. ἐπὶ τῶν ἐπὶ κεφαλῆς, τῶν διδόντων τὸ παράδειγμα τῆς διαφθορᾶς: παροιμ. **τὸ ψάρι ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμᾷ·** ‖ ἐπὶ ζῴων ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς μονάδος, τοῦ ἀτόμου: **πόσα κεφάλια πρόβατα ἔχεις;·** ‖ κ. ἐπὶ πραγμ. ἐχόντων σχῆμα κεφαλῆς: Πρόδρ.2,590 **καὶ φήσετε μικρούτζικον κεφάλιν κρομμυδίτζιν,-ἕνα κεφάλι σκόρδο, - κεφάλι τυρί.**

κεφαλία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκαλυπτεριδῶν.**

κεφαλιά (ἡ) δημ. ἡ διὰ τῆς κεφαλῆς κροῦσις, ἰδίως ἐπὶ πυγμάχων, παλαιστῶν, ποδοσφαιριστῶν.

κεφαλιάζω μσν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κνεφαλιάζω ἢ γναφαλιάζω: Κορ.Ἀτ.Ι,327.

κεφαλιακός-ή-ό (προφ. τετρασύλλ.) δημ. ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ πρῶτος ἐξαγόμενος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λάγκερο: Βαλαωρ.Φωτ.211 **λίγο κρασὶ κεφαλιακὸ τὴ γλῶσσά μου νὰ βρέχω.**

κεφαλιάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κατὰ κεφαλήν, κατ' ἄτομον ὑπολογισμόν· **2)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ κατὰ κεφαλὴν φορολογία, ὁ κεφαλικὸς φόρος, χαράτσι.

κεφαλίδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κεφαλὴ βλ.λ., τὸ κεφαλάκι: Πολυδ.2,42· ‖ παθ. κτ. πληθ. εἶδός τι ἐδωδίμου: πάπ. **κεφαλιδίων καὶ μέλιτος δηνάρια· 2)** νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογ. τῶν **χαιτονωτιδῶν.**

κεφαλίζω πάθ. πλήσσω τὴν κεφαλήν τινος θανατηφόρως, ἐνεργῶ τὴν διὰ πλήξεως τῆς κεφαλῆς ἐπιβληθεῖσαν θανατικὴν ποινήν· πρβλ. ἀποκεφαλίζω· κ. πάθ.: **οἱ δοῦλοι ἐκεφαλίσθησαν.**

κεφαλίκιον (τὸ) νεώτ. βυζαντ. τὸ ἀξίωμα τῶν κεφαλάδων, τοῦ κεφαλᾶ βλ.λ.2), ἡ περιφέρεια εἰς ἣν ἐξετείνετο ἡ ἀρχὴ τῶν κεφαλάδων.

κεφαλικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὴν κεφαλήν, ἐπὶ φαρμάκων: Διοσκ. 3,88 **κεφαλικοὶ ἔμπλαστροι,** Γαλ.2,607 **δέλτοι κεφαλικοί,** Εὐστ.Πον.229,9 **τρίχες κεφαλικαί·** ‖ τὸ θηλ. **ἡ κεφαλικὴ** εἶδος βοτάνης: Πάπ.· **2)** ὁ ἀναφερόμενος, ἐπιδρῶν εἰς τὴν κεφαλήν, τὴν ζωήν: Πάπ. **κεφαλικὰ πράγματα,** Ἀθανάσ.Ι,716Α **κεφαλικὴ δίκη,** Ἰουστιν.Νεαρ.123,31 **κεφαλικὸς κίνδυνος, - κεφαλικὴ ποινὴ** (ἡ εἰς θάνατον καταδίκη)· **3)** ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄτομον: Πάπ. **βούλομαι αὐτοὺς κληρονομῆσαι ἐξ ἰσορρόπου μοίρας κατὰ κεφαλικὴν μερίδα ἀναλογοῦσαν ἐξ ἴσου ἐκ τῶν πραγμάτων,** Θεοφάν.631,13, **-κεφαλικὸς φόρος** (ὁ κατ' ἄτομον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν πληρωνόμενος φόρος ἐπὶ τουρκοκρατίας, τὸ χαράτσι)· **4)** ὀξύς, κοπτερός: Γαλ.2,607 **κεφαλικὴ σμίλη· 5)** νεώτ. ἀνατ. **κεφαλικὴ φλέψ, - κεφαλικὸς δείκτης** ὁ ἀριθμὸς ὁ δεικνύων τὴν σχέσιν τοῦ μεγίστου μήκους τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ μέγιστον πλάτος αὐτῆς.

κεφαλικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸ εἶδος τῆς κεφαλῆς, ὥσπερ κεφαλήν: Ἑρμητ.10,12· **2)** μτ. τοῦ κολάζω, τιμωρῶ διὰ κεφαλικῆς ποινῆς, διὰ θανάτου· κ. παθ.: Ἡρωδιαν.Ἱστ.2,13,9 **καὶ προαγορεύω κολασθήσεσθαι κεφαλικῶς.**

κεφαλίνη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἡ κεφαλή, ρίζα αὐτῆς ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἕδρα τῆς γεύσεως· διὸ καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο κ. γεῦσις: Πολυδ.2,107 **τὸ δὲ πλέον ἡ γλῶσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθήσεως ἔχει κατὰ τὸ πρὸς τῇ φάρυγγι μέρος, ὃ γεῦσιν καὶ κεφαλίνην καλοῦσιν·** **2)** νεώτ. φαρμακευτ. χημ. οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου συγγενὴς τῇ λεκιθίνῃ βλ.λ.

κεφαλῖνος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἀ.βλεφίας βλ.λ.: Δωρί.π.'Αθήν.7,306F **διαφέρειν τέ φησι κεφάλου κεφαλῖνον, ὃν καὶ βλεφίαν καλεῖσθαι·** **2)** νεώτ. ζῳολ. ἑτέρα ὀνομασία τοῦ ἰχθύος κεφάλου βλ.λ.

κεφάλιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κεφαλὴ βλ.λ., ἡ μικρὰ κεφαλή : 'Επιγρ. **Ἵππου κεφάλιον** (ὡς κόσμημα), Διοσκ.4,148 **ῥίζαι δ' ὕπεισι πολλαί, λεπταὶ ἀπὸ κεφαλίου μικροῦ καὶ ἐπιμήκους ὡσπερεὶ κρομμύου συμπεφυκυῖαι,** Πλούτ.'Ηθ 641B **ὀξὺ τῷ κεφαλίῳ καὶ πρόμηκες·** || κ. ἐπὶ προσώπου : Πάπ. **κεφάλιον γλυκύ.**

κεφαλίς-ίδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κεφαλὴ βλ.λ., μικρὰ κεφαλή, κεφαλάκι : Λουκ.'Εταιρ.Δ 14,3 **τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε,** 'Αθήν.11,488C **καὶ οἱονεὶ κεφαλίδας ἥλων ἀποτελοῦσα·** || τὸ ἄκρον, τὸ τέλος : 'Αντυλλ.π.'Ορειβ.44,23,74· **2)** ἐπὶ κίονος, ἡ κεφαλή, τὸ κιονόκρανον : Φίλ.2,147,Γεωπ. 14,6,6 **ἐπιθεὶς κατὰ τῶν κιόνων κεφαλίδας καὶ μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν κεφαλίδων ἐπίστυλα λίθινα·** **3)** κτ. πληθ. κρόσσαι βλ.λ., ἐπάλξεις κορυφαῖαι, πάνω ντάπιες, πανωκέφαλα, μπεντένια· Εὐστ.903,6 «κρόσσαι, αἱ ἄκραι τῶν πύργων καὶ οἷον κόρσαι καὶ κεφαλαί· διὸ καὶ ἐξόχως αὐτὰς καλοῦσι καὶ κεφαλίδας οἱ παλαιοί»· **4)** ὁμ. κτ. πληθ. πρωραῖος κάλως πλοίου, σχοινίον, γούμενα τῆς πρώρας : Πολύαιν.3,9,38 **κεφαλίδας ἐξῆπτον ἑκάστης νεὼς καὶ οὕτως ἀνείλκυσαν τεταρσωμένας·** **5)** ἡ ἄκρα, τὸ ἐμπρόσθιον μέρος ὑποδήματος : 'Αριστλ.Ρητ.1392a,31 **εἰ γὰρ πρόσχημα καὶ κεφαλὶς καὶ χιτὼν δύναται γενέσθαι, καὶ ὑποδήματα δύναται γενέσθαι·** **6)** ἐπὶ τραπέζης (πιθ. μονόποδος) ὁ ἐφ' οὗ στηρίζεται αὕτη πούς : 'Αριστέ.1,68· **7)** ἐπὶ βιβλίου (χειρογράφου ἐν σχήματι κυλίνδρου) κτ. περίφρ. **κεφαλὶς βιβλίου** τὸ τοῦ βιβλίου σύνολον, τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ περιεχόμενα· Σουΐδ. **«εἴλημα»·** || κεφάλαιον ἢ τμῆμα ἢ οὐσιώδης περίοδος λόγου ἐν βιβλίῳ : ΠΔ Ψαλμ. 39,8 **ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ·** || νεώτ. λόγιον, ἀπόφθεγμα, γνωμικὸν προτασσόμενον εἰς βιβλίον ἢ εἰς κεφάλαιον βιβλίου ἢ εἰς μελέτην ἢ εἰς ἄρθρον κττ., ὡς βάσις τρόπον τινὰ ἢ ἀφετηρία ἢ αἰτιολογία ἢ κύρωσις τοῦ περιεχομένου : **κεφαλίδα τοῦ βιβλίου του ἔθεσε τὸ ρητὸν «μηδὲν ἄγαν».**

κεφαλισμός (ὁ) ὁ πίναξ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τῶν δέκα : 'Αριστλ.Τοπ.163b,25 **ἐν γεωμετρίᾳ πρὸ ἔργου τὸ περὶ τὰ στοιχεῖα γεγυμνάσθαι, καὶ ἐν ἀριθμοῖς τὸ περὶ τοὺς κεφαλισμοὺς προχείρως ἔχειν.**

κεφαλίτης λίθος (ὁ) γωνιαῖος λίθος· 'Ησ. **«κεφαλῖται· οἱ γωνιαῖοι λίθοι».**

κεφαλιτιών-ῶνος (ὁ) **κεφαλητιών,** δ.γρ. ('Ιουστιν. Νεαρ.8,2)· κ. **κεφαλιτίων** (Βασιλικὰ 3,3,6) (κεφαλὴ) μτγν. κ. μσν. κεφαλικὸς φόρος, **κεφαλιάτικο** : 'Ιουστιν.Κῶδ.10,16,1.

κεφαλιτοπαραμήκης λίθος (ὁ) πάπ. προμήκης οἰκοδομικὸς λίθος.

κεφαλιωμένος-η-ο δημ. ἰσχυρογνώμων, κακοκέφαλος, πεισματάρης.

κεφαλιώτης (ὁ) μσν., συνήθ. πληθ. **κεφαλιῶται** οἱ ἀρχηγοὶ ὁμάδος στρατιωτικῆς ἢ ὑπαλληλικῆς, οἱ προϊστάμενοι.

κεφαλληνιακός-ή-όν νεώτ., δημ. **κεφαλλονίτικος**-η-ο ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κεφαλληνίαν : **κεφαλλονίτικο κρασί.**

Κεφαλληνίς-ίδος (ἡ) μτγν., δημ. **Κεφαλλονίτισσα** (ἡ) ἡ κάτοικος τῆς Κεφαλληνίας, ἡ ἐκ Κεφαλληνίας προερχομένη : Αἰλ.Ζ1 32.

κεφαλο- νεώτ. πρῶτον συνθετικὸν λέξεών τινων: **κεφαλόδεσμος, κεφαλόμακτρον.**

κεφαλοβαρής-οῦς-ές ὁ βαρεῖαν κεφαλὴν ἔχων: 'Αριστλ.Μακροβ.467a,34 **τῶν φυτῶν τὰ κεφαλοβαρῆ μακροβιώτερα,** Θεόφρ.Φ1 7,2,8 **καὶ πάντων μάλιστα τῶν κεφαλοβαρῶν.**

κεφαλόβρυση (ἡ) δημ. πηγὴ ρέοντος ἀφθόνου ὕδατος, ἡ μάννα τοῦ νεροῦ, τὸ κεφαλάρι βλ.λ.

κεφαλόβρυσο (τὸ) δημ. κεφαλόβρυση βλ.λ. : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,12 **κεῖ ποὺ σὲ κεφαλόβρυσα φωλιάζουνε νεράϊδες,** αὐτ.Τραγ.ΚΚ 53,3 **νὰ φθάσῃς σὲ μιὰ βρύση, ποὺ 'ναι τη κεφαλόβρυσο | καὶ τήνε λὲν τῆς Τύχης.**

κεφαλόβρωτος-ον πάπ. ὁ εἰς τὴν κορυφὴν φαγωμένος.

κεφαλογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστημονική, ἀνατομικὴ περιγραφὴ τῆς κεφαλῆς.

κεφαλογράφος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐργαλεῖον πρὸς μέτρησιν τῆς περιμέτρου τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τῶν πιλοποιῶν· **2)** κρανιομετρικὸν ἐργαλεῖον, μηχάνημα, κεφαλόμετρον βλ.λ.

κεφαλόδεμα-τος (τὸ) νεώτ. κ. **κεφαλόδεσμος** (ὁ) ἐπίδεσμος τῆς κεφαλῆς πρὸς συγκράτησιν τῆς κόμης ἢ πρὸς στολισμόν, μαντήλι, τσεμπέρι, κορδέλλα· **2)** ἰατρ. ὀρθοπεδικὸν μηχάνημα πρὸς συγκράτησιν τῆς κεφαλῆς ὀρθίας, κεφαλορθωτὴρ βλ.λ.· **3)** ἐπίδεσμος τῆς κεφαλῆς πρὸς συγκράτησιν διαφόρων ἐπιθεμάτων.

κεφαλοδεμένος-η-ο δημ. ὁ τὴν κεφαλὴν δεδεμένην ἔχων : Θεοτόκ.Κ Κατάδ.5 **ἦταν κεφαλοδεμένη μ' ἕνα κόκκινο παννὶ πάνω ἀπὸ τὴν ἄσπρη μπόλια της.**

κεφαλόδενδρον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **εὐκνημιδῶν.**

κεφαλοδέσμιον (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κεφαλόδεσμος βλ.λ. : Σχόλ.'Ιλ.Ξ 184.

κεφαλόδεσμον (τὸ) μτγν. δ.γρ. **τοῦ** κεφαλόδεσμος βλ.λ. : 'Ιω.Χρυσ.1,295A **ὑποδήματα γυναικεῖα κρεμάμενα, καὶ διαζώματα, καὶ κεφαλόδεσμα, καὶ καλαθίσκους, καὶ ἠλακάτην, καὶ κερκίδα, καὶ κτένας, καὶ ἱστοπόδην.**

κεφαλόδεσμος (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ἡ τῆς κεφαλῆς ταινία : Σχόλ.Αἰσχ.'Ικ.121 **καλύπτρᾳ τῷ κεφαλοδέσμῳ·** || νεώτ. κεφαλόδεμα βλ.λ.

κεφαλοδέτης (ὁ) νεώτ. ναυτ. ὁ ἕτερος τῶν ἀγκυροδετῶν, τὸ σχοινίον τὸ στερεοῦν τὴν κεφαλὴν τῆς ἀγκύρας πρὸς τὴν ἐπωτίδα, κοιν. ὁ μπότσος τοῦ καπονιοῦ.

κεφαλοδιχάδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. σύνθετος ταξιανθία ἐκ βοτρύων καὶ κυμάτων.

κεφαλόδους-οντος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **χρυσομελιδῶν.**

κεφαλοδύναμος-η-ο δημ. ὁ κατὰ τὴν κεφαλὴν δυνατός, σιδεροκέφαλος : Βλαστ.Συνμ.74.

κεφαλοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ σχῆμα κεφαλῆς ἔχων, ὁ ὁμοιάζων πρὸς κεφαλήν : 'Ιππ.'Εντ.Παθ. 6 **ὀρίγανος κεφαλοειδής,** Διοσκ.2,110 **λοβὸς κεφαλοειδής,** 'Απολλδ.Πολιορκ.220,20 **παρεξοχὴ κεφαλοειδής·** **2)** νεώτ. βοταν. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἐρυθροδανωδῶν.**

κεφαλοειδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ἀνήκων εἰς τὸ φυτὸν κεφαλοειδὴς βλ.λ. : **φάρμακα κεφαλοειδικὰ** (εἶδος ἐμετικῶν φαρμάκων).

κεφαλοειδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἑτέρα ὀνομασία τῆς δ.γρ. τοῦ **κεφαελίνης** βλ.λ.

κεφαλοθλασία (ἡ) νεώτ. δ.γρ. τοῦ βασιοθρυψία βλ.λ.

κεφαλοθλάστης (ὁ) νεώτ. δ. γρ. τοῦ βασιοθρύπτης βλ.λ.

κεφαλόθλαστος-ον · ὁ τὴν κεφαλὴν τεθλασμένην, ζουλισμένην, σπασμένην ἔχων· τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ θλάσματα, ζουλιάσματα, σπασίματα τῆς κεφαλῆς : Θεόφρ.Φ| 9,20,4.

κεφαλοθραύστης (ὁ) νεώτ. κρανιοθραύστης βλ.λ., ρόπαλον χρησιμοποιούμενον παρὰ τῶν πρωτογόνων ὡς ὅπλον· **2)** κ. μτφ. κείμενον ἀκατανόητον, πρόβλημα, θέμα δυσχεροῦς λύσεως, δι᾽ ὅπερ ἀπαιτεῖται μεγάλη σκέψις.

κεφαλοθρύπτης (ὁ) νεώτ. ἰατρ. βασιοθρύπτης.

κεφαλοθρυψία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. βασιοθρυψία.

κεφαλοθωρακοπαγής (ὁ) νεώτ. σύμπλεγμα δύο τερατωδῶν ὄντων, μὲ συνηνωμένας δύο κεφαλὰς εἰς μίαν καὶ μὲ τοὺς κορμοὺς συγκεκολλημένους μὲν κατὰ τὸν θώρακα ἀλλ᾽ ἀνεξαρτήτους ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ κάτω.

κεφαλοθώραξ-ακος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. τὸ πρόσθιον τμῆμα τοῦ σώματος τῶν μαλακοστρόκων καὶ τῶν ἀραχνῶν.

κεφαλοκερεύς-έως (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κηριοειδῶν.**

κεφαλόκερως (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **μιδασιιδῶν.**

κεφαλοκιόνιον (τὸ) μσν. τὸ κιονόκρανον, κολωνοκέφαλον : Κωδ.Πάτρ.146.

κεφαλοκλάσιον (τὸ) μσν. ἡ ἀποκεφάλισις, ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις : Βί. Νεἰλ.Νεώτ.105,29 **τὸ τῶν ἀρχόντων κεφαλοκλάσιον.**

κεφαλόκλαστα (τὰ) μτγν. αἱ τῆς κεφαλῆς κακώσεις, κτυπήματα : Ροῦφ.᾽Ιατρ.᾽Ερωτ.58.

κεφαλοκλάστης (ὁ) ᾽Επιγρ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς θλάσιν κεφαλῶν· πρβλ. κεφαλοθρύπτης.

κεφαλοκλινῶ-έω μσν. κάμπτω, κλίνω τὴν κεφαλήν : ΚΠορφ.῎Εκθ.224,21.

κεφαλοκλισία (ἡ) μσν. ἡ κλίσις τῆς κεφαλῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅταν ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκῃ μυστικῶς συντόμους προσευχάς : ΚΠορφ.῎Εκθ.224,21.

κεφαλοκόβω δημ. κ. κεφαλοκόφτω ἀποκεφαλίζω, καρατομῶ τινα.

κεφαλοκόλωνο (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ κιονόκρανον, ἡ κεφαλὴ τῆς κολώνας, τὸ κολωνοκέφαλον· κ. κτ. πληθ. : Περιγραφὴ τοῦ ῎Ορους ῎Αθω ἐν Montf. Παλαιογρ.465.

κεφαλόκομμα (τὸ) δημ. ἐπὶ φυτῶν, ἡ ἀποκοπὴ τῶν κορυφῶν.

κεφαλοκόπτης (ὁ) μσν. **ὁ** τὴν κεφαλὴν ἀποκόπτων : Δούκ.135D.

κεφαλοκρούστης (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἄ. κρανοκολάπτης βλ.λ., ὁ τὴν κεφαλὴν τύπτων, κτυπῶν, ὄνομα εἴδους φαλαγγίου : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.763.

κεφαλόλειος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **χρυσομελιδῶν.**

κεφαλολεπίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **τυφλοπιδῶν.**

κεφαλολεπτίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογεν. σκωλήκων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **πλανητῶν.**

κεφαλόλεπτος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογ. τῶν **κεφαλολεπτιδῶν.**

κεφαλολία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **χρυσομελιδῶν.**

κεφαλόλοφος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀντιλοπιδῶν.**

κεφαλόμακτρον (τὸ) ἀρχ. λεξ. μάκτρον, μανδήλιον δι᾽ οὗ ἀφαιρεῖται ὁ ἱδρὼς τῆς κεφαλῆς : Θηα.Στεφ.ἐν λ

κεφαλομελής-οῦς (ὁ,ἡ) νεώτ. ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τερατογονικὴ ἔμφυσις ἑνὸς ἢ δύο παραπληρωματικῶν ἢ προσθέτων μελῶν.

κεφαλομετρία (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ἡ καταμέτρησις τῶν τῆς κεφαλῆς διαστάσεων.

κεφαλομετρικός-ή-όν **νεώτ.** ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεφαλομετρίαν βλ.λ., ὁ τῆς κεφαλομετρίας.

κεφαλόμετρον (τὸ) νεώτ. κεφαλογράφος βλ.λ., ὄργανον πρὸς καταμέτρησιν τῶν διαστάσεων τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ κρανίου.

κεφαλόμυια (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **οἰστριδῶν.**

κεφαλονιψία (ἡ) κ. νεώτ. **κ. κεφαλόνιπτρον** (τὸ) μεσαιωνικὴ συνήθεια τῶν χριστιανῶν τῆς **Δύσεως,** κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλουον τὴν κεφαλὴν ἢ καὶ **ὁλόκληρον** τὸ σῶμα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μ Τεσσαρακοστῆς κ. ἰδ. κτ. τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων.

κεφαλοπελτίς (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογ. τῶν **λεπιδοστερνιδῶν.**

κεφαλοπηγής-οῦς-ές νεώτ. ἀνατ. χαρακτηρισμὸς τῶν διφυῶν τεράτων τῶν ἐχόντων δύο χωριστοὺς ὀμφαλούς, ἀλλὰ τὰς κεφαλὰς συνηνωμένας ἀντιστρόφως.

κεφαλοπίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία ἐκ τῆς προσφάτου οὐσίας τοῦ ἐγκεφάλου δι᾽ ἐκχυλίσεως ἐν ψυχρῷ δι᾽ ἐλαίου ἐλαιῶν.

κεφαλόποδα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία θαλασσίων ζῴων τοῦ ἀθροίσματος τῶν μαλακίων, ὧν οἱ πόδες ἐκφύονται περὶ τὴν κεφαλήν.

κεφαλόπονος (ὁ) δημ. ὁ ἄ. πονοκέφαλος, ὁ τῆς κεφαλῆς πόνος, ἄλγος, κεφαλαλγία βλ.λ.

κεφαλοπονῶ δημ. κ. **κεφαλοπονάω** ἀλγῶ, πονῶ τὴν κεφαλήν, πάσχω ἀπὸ κεφαλαλγίαν, ἄ. πονοκεφαλῶ-άω **2)** μτφ. κατατρύχομαι, βασανίζομαι ὑπὸ μεριμνῶν περί τινος, σκοτίζομαι : **δὲν κεφαλοπονάω γιὰ ξένα ζητήματα.**

κεφαλόπουλο (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κέφαλος βλ.λ., ὁ μικρὸς κέφαλος.

κεφαλόπους-ποδος (τὸ) μτγν. κτ. πληθ. οἱ πόδες τῶν ἀμνῶν ἢ ἐριφίων, τὰ κεφαλόποδα : Κάσσ.Φ 40.

κεφαλόπτερος νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν **κεφαλοπτεριδῶν.**

κεφαλορθωτήρ-ῆρος νεώτ. κεφαλόδεσμος.

κεφαλορραχιαῖος-αία-ον νεώτ. ὁ ἀφορῶν ἢ ἀνήκων εἴς τε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν σπονδυλικὴν στήλην.

κεφαλόρρυγχος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κιχωριωδῶν-συνθέτων.**

κέφαλος (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. θαλάσσιος ἰχθὺς ἔχων μεγάλην κεφαλήν : ᾽Ιππ.᾽Εντ.Παθ.6, ᾽Αριστλ.ΖΙ 543b,16 **ἄρχονται δὲ κύειν τῶν κεστραίων οἱ μὲν χελῶνες τοῦ Ποσειδεῶνος καὶ ὁ σάργος καὶ ὁ μύξων καλούμενος καὶ ὁ κέφαλος,** ᾽Οππ.᾽Αλ.1,111, Πρόδρ.2,169 **καὶ κέφαλος τρισπίθαμος αὐγάτος ἐκ τὸ Ρήγιν·** ‖ νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν **μουγιλιδῶν.**

κεφαλόσκαλο (τὸ) δημ. ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς τῆς σκάλας, τὸ σκαλοπάτι τῆς κορυφῆς : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.13 **ἅμα βρισκόνταν στὸ κεφαλόσκαλο, τῆς ἔπαιρνε τὸ κουτὶ ἀπὸ τὰ χέρια· 2)** τὸ ἔσχατον ἄκρον θαλασσίας κλίμακος τὸ εἰσχωροῦν εἰς τὸ πέλαγος.

κεφαλοσκοπία (ἡ) νεώτ. ἡ τῆς κεφαλῆς ἐξέτασις ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν διανοητικῶν ἱκανοτήτων αὐτοῦ.

κεφαλοστάχυον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν **βαμβυσωδῶν.**

κεφαλόστενος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **τενεβριονιδῶν.**

κεφαλότοιχο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κεφαλὴ τοῦ τοίχου, τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτοῦ.

κεφαλοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κρανιοτομία.

κεφαλοτόμος-ον μτγν. ὁ τὴν κεφαλήν τινος ἀποκόπτων, ὁ ἀποκεφαλίζων : Στράβ.11,14,14 **τοὺς προσαγορευομένους Σαραπάρας οἷον κεφαλοτόμους . . θηριώδεις ἀνθρώπους καὶ ἀπειθεῖς.**

κεφαλοτομῶ-έω ἧττον ἀττ. τ. τοῦ καρατομῶ βλ.λ., τέμνω, ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν, ἀποκεφαλίζω : Θεόφρ π.ΑΒ 104· πρβλ.Φρύν.320.

κεφαλοτρίβης (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κεφαλοθρύπτης βλ.λ., μαιευτικὸν ἐργαλεῖον.

κεφαλοτρύπανον (τὸ) μτγν. τρυπάνιον δι' οὗ τρυπῶσι τὴν κεφαλήν, τὸ κρανίον : Γαλ.14,785.

κεφαλοτύρι (τὸ) δημ. εἶδος σκληροῦ τυροῦ εἰς σχῆμα κεφαλῆς παρασκευαζόμενον ἐκ γάλακτος προβάτου τῇ προσθήκῃ μικρᾶς ποσότητος γάλακτος αἰγός, τυρὶ κεφαλήσιο.

κεφαλουργός (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ πρῶτος τῶν ἐργατῶν, ὁ ἐπιστάτης ἐργατῶν.

κεφαλοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων κεφαλήν || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **κεφαλοφόρα** ὡς οὐσ., κατηγορία μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀσπονδύλων, ἀντίθ. ἀκέφαλα.

κεφαλόχορτο (τὸ) δημ. βοταν. ὀνομασία τῶν φυτῶν δαῦκος ὁ μεγανθὴς καὶ ὀρίγανον τὸ τουρνεφόρτειον.

κεφαλοχώρι (τὸ) δημ. τὸ μεγαλύτερον χωρίον περιφερείας τινὸς μὴ ἐξαρτώμενον παρ' ἄλλου, ἀλλὰ εὑρισκόμενον ἐπὶ κεφαλῆς μικροτέρων ἀγροτικῶν συνοικισμῶν περιοχῆς τινος.

κεφαλόων-οντος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **χρυσομελιδῶν.**

κεφαλύδερος νεώτ. κ. **κεφαλύδρωψ** ὁ. ὑδροκέφαλος βλ.λ.

κεφαλυδροκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὄγκος σχηματιζόμενος ὑπὸ τὸ τριχωτὸν δέρμα τῆς κεφαλῆς παιδίων καὶ ἐγκλείων ἐγκεφαλονωτιαῖον ὑγρόν.

κεφαλώδης-ους-ες κεφαλαειδὴς βλ.λ., ὁ πρὸς κεφαλὴν ὅμοιος : Θεόφρ.Φ1 8,8,5.

κεφάλωμα-τος (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ὁλικὸν ποσόν, τὸ ἄθροισμα ἢ σοῦμα.

κεφαλών-ῶνος εἶδος φυτοῦ, ὁ ταπεινὸς ἢ χαμηλὸς χαμαίρωψ βλ.λ. : Παλλάδ.Ἰατρ.5,4,5· **2)** Ἐπιγρ. κεφαλωτὸν βλ.λ.

κεφαλώνω ἐγκαθίσταμαι σταθερῶς εἴς τινα χώραν, διὰ νὰ κάμω κατοχὴν ἐπ' αὐτῆς καὶ νὰ γίνω κατά τινα τρόπον ἀρχηγός της : Κορ.Ἀτ.2,190· **2)** κτῶμαι περιουσίαν ὥστε νὰ ἐργασθῶ ἀνεξάρτητος, εὐπορῶ· **3)** σφυροκοπῶ τὸ εὐθὺ ἄκρον περασθέντος ἥλου, ὅπως τὸ πλατύνω.

κεφαλωὸν (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **χρυσομελιδῶν.**

κεφάλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπὶ τῶν ἥλων, ἡ ἐργασία πρὸς σχηματισμὸν κεφαλῆς.

κεφαλωτής (ὁ) νεώτ.ζωολ. κ. **κεφαλωτίς-ίδος** (ἡ) γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **πτεροπιδῶν.**

κεφαλωτός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κεφαλήν : Ἀριστλ.Κατ.7a,16 || μτφ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων κεφαλὴν φυτῶν : Διοσκ.2,149 **πράσον κεφαλωτόν,** Μνησίθ.Κυζ.π.Ὀρειβ.15,18· **2)** Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. **κεφαλωτὸν** ὡς οὐσ. τὸ πράσον· **3)** ἐπὶ τῆς περόνης, ἡ ἔχουσα πλατεῖαν κεφαλήν : Φίλ.Βελοπ.76,3· **4)** νεώτ. ἀνατομ. **κεφαλωτὸν ὀστοῦν** τὸ τοῦ δευτέρου στοίχου τοῦ καρποῦ· **5)** νεώτ. δημ. ειδ. ἐπὶ καρφίων, ὁ ἔχων κεφαλήν.

κεφάτος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κέφι, εὐδιάθετος.

κέφι (τὸ) (τουρκοαραβ.) δημ. ἡ καλὴ διάθεσις, εὐδιαθεσία, εὐθυμία, ὄρεξη : **ὁ ἄρρωστος ἔχει κέφι σήμερα·** || ἡ κατάστασις τοῦ εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀρχὴν μέθης, εὐθυμία : Μαλακ.Συντρίμμ.89 (Μπαταριᾶς) **κι οἱ τρεῖς στὸ κέφι ἐπάνω | στέλναν γιὰ τὰ βιολιά·** || φρ. **δὲν ἔχω κέφι** δὲν ἔχω διάθεσιν· **δὲν εἶμαι στὰ κέφια μου** αἰσθάνομαι ἀόριστον ἀδιαθεσίαν· **κάνω κέφι** εὐθυμῶ· **εἶμαι ἢ ἔρχομαι στὸ κέφι** εἶμαι ἐλαφρῶς μεθυσμένος· **πῶς πᾶν τὰ κέφια ;** εἴσθε καλά ; **δουλειὰ μὲ κέφι** ἐργασία μὲ ζῆλον, ὅθεν καλῶς τελεσθεῖσα.

κεφιλῆς (ὁ) δημ. ὁ εὐδιάθετος, ποὺ εἶναι στὰ κέφια του, ὁ. κεφάτος.

κεφτές (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. **κιοφτές** εἶδος φαγητοῦ ἐκ λεπτῶς τετμημένου κρέατος (κιμᾶ) καὶ διαφόρων καρυκευμάτων, σχήματος μικρᾶς σφαίρας ἐλαφρῶς πεπλατυσμένης.

κεφύριον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀλκοολοῦχον ποτόν, πορασκευαζόμενον ἐκ γάλακτος.

κεχαγιαλίκι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ἡ ἰδιότης, τὸ ὑπούργημα τοῦ κεχαγιᾶ βλ.λ.

κεχαγιάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. **κεαγιάς** οἰκονόμος ἢ φροντιστὴς μεγάλης οἰκογενείας· || κ. ὡς τίτλος ἐν τῷ πατριαρχείῳ Κωνσταντινουπόλεως : **καπού-κεχαγιάς·** || ἐπίτροπος, τοποτηρητής.

κεχαλασμένως (χαλῶ) ἐπίρρ. μτγν. χαλαρῶς : Γαλ.14,793.

κεχάναντι δωρ.τ. ἀντὶ κεχήνασιν τοῦ χάσκω βλ.λ.

κέχανδα παρακ. τοῦ χανδάνω βλ.λ.

κεχάρηκα-ημαι παρακ. τοῦ χαίρω βλ.λ.

κεχαρίατο γ' ἑν. ὑπερσ. τοῦ χαίρω βλ.λ.

κεχαρισμένος-η-ον μτχ. παρακ. τοῦ χαρίζομαι.

κεχαρισμένως (χαρίζομαι) ἐπίρρ. ἀρεστῶς, προσφιλῶς, μετὰ χαρᾶς : Ἀριστφ.Ἀχ.248 **κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ πέμψαντα,** Πλάτ.Φαῖδρ.273Ε **κεχαρισμένως πράττειν τὸ πᾶν εἰς δύναμιν,** Διόδ.Σ 17,47 παρ' ᾧ **τὴν ἐπισταθμίαν ἐπεποίητο κεχαρισμένως·** || κ. μτ. ἀπαρφ. : Ἰσοκρ.2,15 **κεχαρισμένως αὐτοῖς ἄρχειν,** Πλαύτ. Ἠθ.6Β **ὄχλοις ἀρεστῶς καὶ κεχαρισμένως ἐπιτηδεύοντας λέγειν·** || ὑπερθ. **κεχαρισμενώτατα** : Ξεν.Ἱππαρχ.1,1 **θεοῖς κεχαρισμενώτατα, σαυτῷ καὶ φίλοις προσφιλέστατα ἄρξειας.**

κεχαριτωμένος-η-ον μτγν. (ἐκ τῆς μτχ. παρακ. τοῦ χαριτῶ) ὁ πλήρης χαρίτων : Μηναῖ.3,25 Ἀπολ. **χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.**

κέχηνα παρακ. τοῦ χάσκω βλ.λ.

κεχηναῖοι-ων κ. νεώτ. κωμ. ὄν. τῶν Ἀθηναίων, χάχηδες : Ἀριστφ.Ἱππ.1263 **ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει·** || νεώτ. κ. εἰς τὰ τρία γένη -αῖος-α-ον ὁ χάσκων, χάχας.

κεχηνότως (κέχηνα) ἐπίρρ. μτγν. μὲ ἀνοικτὸν στόμα· Μοῖρ.404Ρ «χανδὸν πιεῖν Ἀττικοί, κεχηνότως καὶ ἀθρόως Ἕλληνες».

κεχηνώδης-ους-ες σχόλ. ὁ ἔχων, ἀποτελῶν χασμῳδίαν : Σχόλ.Διον.Τραγ. ἐν ΑΒ 697,30 **διὰ τὸ χανῶδες καὶ κεχηνῶδες ἐκθλίβεται τὸ τέλος τῆς προηγουμένης λέξεως.**

κεχηνώς-υῖα-ός κ. νεώτ. ὁ κεχηναῖος βλ.λ.· || τὸ οὐδ. **κεχηνὸς** ὡς οὐσ. χάσμα, κενόν : **τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ** (χασμῳδία).

κεχιασμένως (χιάζω) ἐπίρρ. μτγν. ἐν σχήματι τοῦ στοιχείου Χ, σταυροειδῶς : Θεολ.Ἀριθμ.19,34 **κεχιασμένως κατὰ διάμετρον.**

κεχλάδειν ἀπαρφ. παρακ. τοῦ χλάδω βλ.λ.

κεχλαδώς μτχ. παρακ. τοῦ χλάδω βλ.λ.

κεχλίαγκα παρακ. τοῦ χλιαίνω βλ.λ.

κεχλιδώς μτχ. παρακ. τοῦ χλίω βλ.λ.

κεχραμαὶ Ἡσ. «εἶδος πορνείας».

κεχρημένας ἐνδεής· πρβλ. χρῶ ἐν εἰδ. σημ.

κεχρημένως ἐπίρρ. μτγν. ἐνδεῶς : Ἰουστ.161Α **κεχρημένως οὐκ ἔστι.**

κεχρὶ (τὸ) δημ. τὸ ἀγρωστῶδες φυτὸν κέγχρος ὁ κοινός· **2)** ὁ καρπὸς αὐτοῦ· || κ. ἐν φρ. : **ὁ νοῦς του στὸ κεχρὶ** ἐπὶ τῶν σκεπτομένων διαρκῶς ὅ,τι εὐχαριστεῖ αὐτούς.

κεχριμπαρένιος-ια-ο (ἀραβ.) δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ κεχριμπάρι ἢ ὁ ἔχων το χρῶμα αὐτοῦ.

κεχριμπάρι [τὸ] [άραβ.] μσν. κ. δημ. τὸ ἤλεκτρον : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,87 **κεχριμπάρι μπαλγαμὶ μεγάλο, χοντρό, καθαρό, τιμῆς φλωρίων δέκα·** **2)** χαρακτηρισμὸς τοῦ ἔχοντος τὸ χρῶμα τοῦ ἠλέκτρου : **κρασὶ κεχριμπάρι.**

κεχριμπαρύς-ιά-ύ δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἠλέκτρου, διαυγής, ξάστερος : Παλομ.Παράκ.52,8 **καὶ ὦ λίμνες ἀσημένιες, . . κεχριμπαριὰ λιβάδια.**

κέχυμαι παθ. παρακ. τοῦ χέω βλ.λ.

κεχυμένως [χέω] ἐπίρρ. μτγν. μτφ. ἀφθόνως, ἀφειδῶς : Ἀλκίφρ.3,65 **πρὸς τὰς δόσεις** κέχρηται **τῷ βαλαντίῳ κεχυμένως.**

κεχωρίδαται γ' ἐν. παρακ. τοῦ χωρίζω βλ.λ.

κεχωρισμένως (χωρίζω) ἐπίρρ. χωριστά : Ἀριστλ.Πολ.1291a,29 **καὶ ταῦτ' εἴτε κεχωρισμένως ὑπάρχει τισὶν εἴτε τοῖς αὐτοῖς,** Ἀέτ.16,8.

κεφές [ὁ] [τουρκ.] δημ. διάτρητον κοχλιάριον, ἐξαφριστὴρ βλ.λ.

κέω ἐπ. τ. τοῦ κείω βλ.λ.1), ἅπαξ π. Ὁμ. : Ὀδ.Η 342 **ὄρσο κέων.**

κεώδης Ἡσ. «καθαρός».

κεῶεν Ἡσ. «ὄζει· εὐωδεῖ».

κεωρία [ἡ] μσν. ἡ πρᾶξις **τοῦ** κεωρεῖν βλ.λ. : Θεόγνωστ.Καν.105.

κεωρεῖν Ἡσ. «πασχητιᾶν».

κεώσατο Ἡσ. «καθήρατο»

κῆ Ἐπιγρ. καὶ βλ.λ.

κῆ αἰολ. τ. τοῦ ἐκεῖ βλ.λ. : Σαπφ.51.

κῇ ἰων. τ. τοῦ πῇ ἢ ποῖ : Ἡρ.1,32 **σκοπέειν δὲ χρὴ παντὸς χρήματος τὴν τελευτὴν κῇ ἀποβήσεται·** || ὁμ. κῃ ἐγκλ. ἀντὶ πῃ ἢ που : αὐτ.5,22 **ταῦτα μέν νυν οὕτω κῃ ἐγένετο.**

κῆαι ἀπαρφ. εὐκτ. τοῦ καίω βλ.λ.

κηβίδαι [οἱ] νεώτ. ζωολ. οἰκογ. πιθήκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **πλατυρρίνων.**

κῆβος [ὁ] κ. νεώτ. εἶδος πιθήκου ἔχοντος μακρὰν κέρκον : Ἀριστλ.ΖΙ 502a,17 **πίθηκοι καὶ κῆβοι καὶ κυνοκέφαλοι,** Γαλ.Χρ.Μορ.11,2· || κ. νεώτ. ζωολ. γένος πιθήκων τῆς οἰκογ. **τῶν κηβιδῶν.**

κηγχός μτγν. ἰων. ἀντὶ κῇ ἀγχός, ποῦ γῆς, εἰς τίνα τόπον· πρβλ. κῆχος : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.184,9.

κἠγώ δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐγώ : Θεόκρ.5,96 **κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν.**

κηδάζω κ. **κηδαλίζω** Ἡσ. κοθοίρω.

κηδαίνω σπαν. τ. τοῦ κήδω βλ.λ.· Ἡσ.

κηδαλίζω Ἡσ. κηδάζω βλ.λ.

κήδαλον Ἡσ. «αἰδοῖον, κέρας, σκάλαθρον».

κηδάρ Ἡσ. «πένθος».

κηδεακός [κῆδος] Ἐπιγρ. ὁ φροντιστὴς κηδειῶν.

κηδεία [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ περὶ τὸν νεκρὸν φροντίς, ἐκφορά, ταφή, τὸ ξόδι : Ἀπολλ.Ρ 2,836 **ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον, - ἡ κηδεία ἐγένετο δημοσίᾳ δαπάνῃ, - δὲν ἄφησε οὔτε τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας του·** || θρῆνος, πένθος : Ἐπιγρ. **ἐξανίστασθαι ἐκ τῆς κηδείας·** **2)** συγγένεια ἐκ γάμου, ἐπιγαμίας, κηδεστία, συμπεθεριό : Εὐρ.Ἱκ. 134 **οὐκ ἐγγενῆ συνῆψα κηδείαν δόμοις,** Ξεν.Ἀπομν.2,6,36 **συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν,** Ἀριστλ.Πολιτ.1262a,11 **ἡ πρὸς αἵματος ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν αὐτοῦ,** αὐτ.1280b,36 **διὸ κηδεῖαι τ' ἐγένοντο κατὰ τὰς πόλεις,** Πολύβ.1,9,2 **συνάπτεται κηδεία πρὸς αὐτόν.**

κήδειος-ον (κῆδος) ὁ περὶ οὗ φροντίζει τις, ἀγαπητός, πεφιλημένος : Ἰλ.Τ 294 **τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, κηδείους·** || ὁμ. ἐνεργ. ὁ ἐπιμελόμενός τινος, μεριμνῶν διά τι : Εὐρ.Ἴων 487 **τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν γε τέκνων·** **2)** ὁ ἀνήκων εἰς κηδείαν, τάφον, ἐπικήδειος, ἐπιτάφιος : Αἰσχ.Χο.87 **τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς,** αὐτ.226 **κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς** [κόμην προσφερομένην ἐπὶ τοῦ τάφου], Εὐρ.ΙΤ 147 **κηδείοις οἴκτοις.**

κηδεμονεύς-έως [ὁ] μτγν. ὁ κηδεμὼν βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 1,269 ᾗ [κούρῃ] **οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες, ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἠγλάζει,** Ἀγαθ.ΑΠλ.4,41.

κηδεμονεύω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι φύλαξ, ἔχω τὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα τινός : Ἰουστιν.Νεαρ.94,2 **κηδεμονεύειν παίδων·** κ. παθ. φυλάσσομαι, μὲ φροντίζουν : αὐτ.18,9· || νεώτ. ἔχω τὴν ἐπιμέλειαν ἀνηλίκου ἢ ὑπεξουσίου, ἀσκῶ τὰ δικαιώματα πατρὸς ἀπουσιάζοντος ἢ ἐλλείποντος : **κηδεμονεύει τὰ παιδιὰ τοῦ ἐξαδέλφου του·** κ. παθ. : **κηδεμονεύομαι ἀπὸ τὸ θεῖό μου.**

κηδεμονία [ἡ] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. φροντίς, μέριμνα : Πλάτ.Πολ.463D **αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας καὶ τοῦ ὑπήκοον δεῖν εἶναι τῶν γονέων,** Φιλόδ.Θαν.25,Φίλ.Βί.Μωϋσ.3 **ἕνεκα τῆς ἀλέκτου καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον καὶ πρὸς ἅπαντας εὐνοίας τε καὶ κηδεμονίας,** Δίων Κ 43,17 **τὴν κηδεμονίαν τὴν παρ' ἐμοῦ καρπούμενοι,** Ἐπιγρ. **ἡ κηδεμονία τῶν Ἀθηνῶν** [ἡ καθόλου φροντὶς περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς πόλεως], Πάπ. **ἡ τοῦ αὐτοκράτορος περὶ πάντας κηδεμονία·** προατασία : Μηναῖ.11,8 Συνξ. **οὗτος . . περὶ το γένος ἡμῶν πολλὴν τὴν κηδεμονίαν ἐπιδεικνύμενος,** Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,75 **εὐχαριστηρίους ᾠδὰς αὐτῇ ἀναπεμφάμενοι τῆς περὶ ἡμᾶς αὐτῆς κηδεμονίας,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.85 **ὁ Χαλὴλ ν' ἀφήσῃ τὸ χαρέμιόν του ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῶν ἐν Ἄρτῃ μουσουλμάνων·** || εἰδ. νεώτ. ἐπιτήρησις, ἐπιμέλεια ἀνηλίκου ἢ ὑπεξουσίου : **κηδεμονία ὀρφανοῦ μαθητοῦ·** || κ. νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ τοῦ δικαίου διαρρυθμιζομένη σύμπραξις εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας ὡρισμένου προσώπου, ἀνατεθειμένη εἰς ἕτερα πρόσωπα.

κηδεμονικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς κηδεμόνα, προνοητικός, φροντίζων, ἐπιμελούμενος: Πολύβ ἀπ.80 **κηδεμονικὸς φίλος,** Φιλόδ.Παρρ.130 **κηδεμονικὴ νουθεσία,** Πλούτ.Ἠθ.55Β **παρρησίᾳ κηδεμονικῇ καθαπτόμενος,** Ἐπίκτ.Γνώμ.63· || τὸ οὐδ. **τὸ κηδεμονικὸν** ἡ κηδεμανία : Πολύβ.32,13, 12 **τὸ κηδεμονικὸν ἐμφανίζοντες,** Κικ.Ἀττ.2,17,3, Μουσών.ἀπ.14,73Η· κ. συγκρ. : Ἰώσ.ΠΙ 28,2· κ. ὑπερθ. : Φίλ.2,288.

κηδεμονικῶς ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κηδεμονικὸν βλ.λ., προνοητικῶς : Ἐπιγρ.,Πολύβ. 4,32,4 **φιλικῶς καὶ κηδεμονικῶς,** Ἰώσ.ΑΙ 11,6,6 **κηδεμονικῶς ὑποδεῖξαι,** Μουσών.ἀπ.15,Α 79 Η,Λουκ. Συμπ.46 **ὁ Ἴων κηδευονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι,** Σωρ.1,28 **κηδεμονικῶς ἀποκρῖναι,** Φώτ. Ἐπιστ.34,31 **συμφερόντως καὶ κηδεμονικῶς,** Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ.3,5 **κηδεμονικῶς ἔχει πρὸς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν·** || νεώτ. κατὰ τρόπον ἢ ἀπὸ ἀπόψεως κηδεμονίας.

κηδεμών-όνος [ὁ] (κήδω) κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν φροντίδα προσώπου ἢ πράγματος· π. Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιμελούμενος τῆς κηδείας τῶν νεκρῶν : Ἰλ.Ψ 163 **κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλην·** || γεν. ὁ φροντίζων, μεριμνῶν περὶ ἄλλων προσ., ὁ προατάτης : Θέογν.645 **παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους,** Σοφ.Φιλ.195 **καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,** Ἀριστφ.Σφ.242 **χθὲς οὖν ὁ Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ,** Ξεν.Ἀπομν.2,7,12 **καὶ αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, ὁ δὲ ὡς ὠφελίμους ἠγάπα,** Φιλόδ.Θαν.23· || κ. ἐπὶ τῶν προστατῶν θεῶν : Αἰσχ.Ἱκ.76 **τᾶσθε φυγᾶς Ἀερίας ἀπὸ γᾶς εἴ τις ἐστὶ κηδεμών,** Ξεν.ΚΠ 3,3,21 **συμπαρεκάλει δὲ καὶ ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας,** Πλάτ.Πολ.412C **εἰς τοῦτο δεῖ ὑπάρχειν καὶ δυνατοὺς καὶ ἔτι κηδεμόνας τῆς πόλεως·** || νεώτ. εἰδ. ὁ ἐπιμελητὴς ἀνηλίκου ἢ ὑπεξουσίου: **κηδεμὼν ὀρφανοῦ - μαθητοῦ - οἰκοτρόφου·**

|| ὁ διὰ νόμου ὁρισθεὶς προστάτης : Σοφ.'Αντ. 549 **τοῦδε γάρ σὺ κηδεμών,** Πάπ. **κουράτωρ καὶ κατὰ νόμους κηδεμών·** **2**) κηδεστής, συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας ἢ ἐξ ἐπιγαμίας, ἀντίθ. ξυγγενής : Εὐρ.Μήδ.990 **ὦ κακόνυμφε κηδεμὼν τυράννων,** 'Αριστφ.Σφ.731 **εἴθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς εἶναί τις ὅστις τοιαῦτ' ἐνουθέτει.**

κήδεος-ον ὁ κήδειος βλ.λ.2) : 'Ιλ.Ψ 160 **τάδε δ' ἀμφὶ πονησόμεθ' οἷσι μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς** (εἰς οὓς ἀνήκει ἡ φροντὶς τῆς κηδείας)

κήδεσαι μέσ. ἀόρ. προστ. τοῦ κήδω βλ.λ.

κηδεστής (ὁ) (κῆδος, κηδεύω) κ. νεώτ., δωρ **κᾱδεστάς** συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας ἢ ἐξ ἐπιγαμίας : Ξεν.'Απομν.1,1,8 **οὔτε τῷ δυνατοὺς ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβόντι δῆλον εἰ διὰ τούτους στερήσεται τῆς πόλεως,** Πλάτ.Νόμ.773B **χρὴ προθυμεῖσθαι γίγνεσθαι κηδεστὴν τὸν αὐτῷ ξυνειδότα,** 'Αριστλ.Πολιτ.1312b,16 **κηδεστὴς ὢν καὶ προσλαβὼν τὸν δῆμον,** Κερκ.17,25,Φίλ.2,555 **2**) ὁ γαμβρός : 'Αντιφ.6,12 **κατέστησα δὲ ἐπιμελεῖσθαι . . δημότην μὲν τουτωνὶ τῶν διωκόντων, κηδεστὴν δ' ἐμαυτοῦ, ᾧ ἐγὼ δέδωκα τὴν θυγατέρα, καὶ ἠξίουν αὐτὸν** (ὡς) **ἄριστα ἐπιμελεῖσθαι,** 'Ισοκρ.10,43 **ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι κηδεστής·** **3**) ὁ πενθερός : 'Αριστφ.Θεσμ.74 **οὐ χρῆν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν,** Δημ.377 **τῷ δὲ κηδεστής** (ἐστιν) **ἐκεῖνος·** κ. μητρυιός : αὐτ.954 **εἰ δὲ πρὸς γένους δόξαν ἀναίνει Φορμίωνα κηδεστήν·** || ἀνδράδελφος ἢ γυναικάδελφος : Εὐρ.'Εκ.834 **τοῦτον καλῶς δρῶν ὄντα κηδεστὴν σέθεν δράσεις,** 'Ανδοκ.1,50 **τὸν κηδεστήν, ὃς ἔχει σου τὴν ἀδελφὴν ἥπερ σοι μόνη ἐστίν,** Λυσ.13,1 **κηδεστὴς γάρ μοι ἦν Διονυσόδωρος,** Δημ.867 **μετὰ δὲ τῆς γυναικὸς τἀκείνης ἀποδοὺς οἰκεῖος καὶ κηδεστής,** Τίμ.'Ιστ.84.

κηδεστία (ἡ) κ. νεώτ. συγγένεια ἐξ ἐπιγαμίας, ἀγχιστεία, κηδεία βλ.λ.2) : Ξεν.'Ελλ.2,4,21 **πρὸς θεῶν . . καὶ συγγενείας καὶ κηδεστίας.**

κηδεστικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συγγένειαν : Εὐστ.942,36 **οἰκειότητα κηδεστικήν.**

κηδέστρια (ἡ) μτγν. ἡ φροντίζουσα τὸν οἶκον, οἰκονόμος : Πάπ.· || ὁμ. φύλαξ : Πάπ. **παρ' ἀφηλίκων τέκνων διὰ κηδεστρίας τῆς μητρός·** **2**) ἡ πενθερά : Εὐσ.Βί.Κωνστ.3,52 **τῆς ὁσιωτάτης μου κηδεστρίας.**

κηδέστωρ-ορος (ὁ) μτγν. ὁ κηδεμὼν βλ.λ.1) : Μαν.4,514 **πάτρης κηδέστορες.**

κήδευμα-ατος (τὸ) συγγένεια δι' ἐπιγαμίας : Εὐρ Μήδ.76 **παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,** Πλάτ.Νόμ.773B **τὸν δ' ἐναντίως πεφυκότα ἐπὶ τἀναντία χρὴ κηδεύματα πορεύεσθαι·** || ποι. ἀντὶ κηδεστής, ὁ οὕτω πως συγγενεύων : Σοφ.ΟΤ 85 **ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως.**

κηδεύσιμος γλώσσ. τοῦ κήδεος βλ.λ.· 'Ησ.

κήδευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κηδεία βλ.λ.1) : Αἰλ.ΖΙ 10,48 **ἐπὶ κηδεύσει τοῦ νεκροῦ·** **2**) κηδεμονία : Πλωτῖν.718B **ἐπιμέλεια καὶ κήδευσις.**

κηδευτής (ὁ) ὁ κηδεμὼν βλ.λ.1) : 'Αριστλ.Πρ.19,48 **ἔστι γὰρ ὁ χορὸς κηδευτὴς ἄπρακτος· εὔνοιαν γὰρ μόνην παρέχεται, οἷς πάρεστι.**

κηδεύτρια (ἡ) μσν. θηλ. τοῦ κηδευτης βλ.λ. ἡ περὶ τῆς κηδείας νεκροῦ φροντίζουσα · Συμ Παναγ.251 **νῦν δὲ πάλιν νύξεσθαί με ἀντεπεγένετο, ὅτι παρευρέθην τοῦ υἱοῦ μου κηδεύτρια.**

κηδεύω (κῆδος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ ἐπιμελοῦμαί τινος, φροντίζω, περιποιοῦμαι · Σοφ.ΟΤ 1323 **ἔτι γὰρ ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων,** αὐτ.ἀπ.683,4 **κηδεύειν πόλιν,** Εὐρ.Μήδ.888 **νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν,** αὐτ.'Ορ.883 **νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ·** **2**) εἰδ. φροντίζω ὅπως ἀποδώσω τὰς τελευταίας περιποιήσεις εἰς νεκρόν, ἐνταφιάζω, θάπτω νεκρόν : Σοφ.'Ηλ.1141 **ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας σμικρός,** 'Επιγρ. **μ' ἔθαψε καὶ ἐκήδευσεν,** 'Αριστλ.ἀπ.519 **βασιλέων κηδευομένων,** Πολύβ.5,10,4 **κηδεύσας 'Αθηναίων τοὺς τετελευτηκότας,** 'Ιώσ.ΑΙ 14,7,4 **κεκηδευμένος νεκρὸς ἐν μέλιτι,** 'Επιγρ. **εἰς ἣν** (σορὸν) **οὐδενὶ ἐξέσται ἕτερον πτῶμα κηδεῦσαι,** Μηναῖ.11,10 Συνξ. **οἱ μάρτυρες ὑπὸ τῶν πιστῶν κηδευθέντες, τὴν ἀτελεύτητον καὶ ἀΐδιον ζῶσι ζωήν,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.125 **οἱ κλέφτες ἐκήδευσαν τοὺς νεκρούς των μετὰ πάσης τιμῆς,** Θεοτ.Κ Κατάδ.78 **ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ἐκήδευσαν τὸ λείφανο τοῦ ἀδικοθανάτου, ἐκηδεύθη δημοσίᾳ δαπάνῃ·** **3**) παθ. κηδεμονεύομαι, διατελῶ ὑπὸ κηδεμονίαν βλ.λ. . Κὼδ.'Ιουστιν.3,10,1,1· **4**) ἐπὶ γαμβροῦ, λαμβάνω παρά τινος γυναῖκα, συνάπτω συγγένειαν δι' ἐπιγαμίας : Αἰσχ.Πρ 890 **ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ·** || μτ. συστοίχ. αἰτ. **κηδεύω λέχος** νυμφεύομαι : Σοφ.Τρ. 1227 **ἀλλ αὐτός, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος·** || μτ. δοτ.προσ. συνδέομαι δι' ἐπιγαμίας μετά τινος Εὐρ.'Ιππ.634 **κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖσι χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος,** Δημ.1372 **κηδεύσειεν αὐτῷ,** Μεν.'Επιτρ.427 || γίνομαι γαμβρός τινος : Μοῖρ.368P «τινὶ κηδεύομεν 'Αττικοί· παρά τινος γυναῖκα λαμβάνομεν 'Ελληνες»· κ. παθ. νυμφεύομαι : Εὐρ.Φοίν.347 **ἀνυμέναια δ' 'Ισμηνὸς ἐκηδεύθη λουτροφόρου χλιδᾶς·** **5**) μτ. αἰτ. προσ. κάμνω τινὰ συγγενῆ μου διὰ γάμου : αὐτ.'Εκ.1202 **πότερα κηδεύσων τινα ἢ ξυγγενὴς ὤν, ἢ τιν' αἰτίαν ἔχων·** || ὁμ **κηδεύω τὴν θυγατέρα τινὶ** δίδω εἴς τινα τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον : 'Ιώσ. ΑΙ 6,10,2· || κ. ἀπολ. **οἱ κηδεύσαντες** οἱ συνάψαντες τὸν γάμον : Εὐρ.Μήδ.367 **ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις καὶ τοῖσι κηδεύσασι οὐ σμικροὶ πόνοι.**

κηδήσω μέλλ τοῦ κήδω βλ.λ.

κήδιστος-η-ον ὑπερθ. τοῦ κῆδος βλ.λ. **ὁ** πλείστης φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἄξιος : 'Ιλ.Ι 642 **κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι,** 'Οδ.Κ 225 **ὄρχαμος ἀνδρῶν, ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν·** **2**) **κήδιστοι** (οἱ) οἱ πλησιέστατα διὰ γάμου συγγενεύοντες : 'Οδ.Θ 583 **κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν.**

κήδομαι κ. μσν. κ νεώτ. μέσ. τοῦ κήδω βλ.λ.

κηδομένως ἐπίρρ. μτγν. μὲ φροντίδα, προνοητικότητα : 'Αριστείδ.Λόγ.619D **κηδομένως ἔχειν** (εἶμαι προνοητικός, φροντίζω).

κῆδος-εος (τὸ) (κήδω) κ. μσν., δωρ. **κᾶδος** φροντίς, ἐνδιαφέρον περί τινος, μτ. γεν. : 'Οδ.Χ 254 **τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν αὐτός γε πέσῃσιν·** **2**) θλῖψις, ἀνησυχία, στενοχωρία : 'Ιλ.Ν 464 **εἴ πέρ τί σε κῆδος ἱκάνει·** || κυρ. κτ. πληθ. φροντίδες, ἀνησυχίαι, θλίψεις : 'Ιλ.Α 445 **ὃς νῦν 'Αργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν,** αὐτ.Β 69 **Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διός,** 'Οδ.Δ 108 **τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν αὐτῷ κήδ' ἔσεσθαι·** **3**) εἰδ. ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ἐπικήδειοι τελεταί, πένθος : 'Ιλ.Ε 156 **πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ λεῖπε,** αὐτ.Δ 270 **τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω ἔσσεται,** 'Αρχίλ 9 **κήδεα στονόεντα,** Αἰσχ.Χο.469 **ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη,** Πλούτ.Σόλ.12 **θυσίας τινὰς εὐθὺς ἀναμίξας πρὸς τὰ κήδη·** κ. κτ. ἑν. : Πίνδ. Π 4,112 **κᾶδος ὡσείτε φθιμένου δνοφερὸν ἐν δώμασι θηκάμενοι·** κ. πένθος, κηδεία : 'Ηρ.2,36 **τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι νόμος ἅμα κήδεϊ κεκάρθαι τὰς κεφαλάς, τοὺς μάλιστα ἱκνέεται** (ὁσάκις ἐπέλθῃ θάνατος ἐν οἰκογενείᾳ), αὐτ.6,58 **ἐς τὸ κῆδος ἰέναι** (συνοδεύειν τὴν κηδείαν), Εὐρ. 'Αλκ.828 **θυραῖον κῆδος εἰς τάφον φέρειν,** 'Ισοκρ. 19,31 **ἐπὶ μὲν τὸ κῆδος οὐκ ἠξίωσεν ἀφικέσθαι,** Πλάτ.Πολ.605D **ὅταν οἰκεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται,** 'Αριστλ.ΗΝικ.1165a,20 **εἰς τὰ κήδη . . οἱ συγγενοῖς ἀπαντῶσι** (συνοδεύουσι τὰς κηδείας)·

4) ἀντικείμενον ἐπιμελείας : Αἰσχ.'Αγ.699 **Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων μῆνις ἤλασεν** (ἐπὶ τῆς Ἑλένης, λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς διὰ γάμου συγγενείας, τῆς κηδεστίας)· **5)** κηδεστία, συγγένεια διὰ γάμου : Ἡρ.7,189 **κατὰ δὴ τὸ κῆδος τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι . . , συμβαλλόμενοί σφι τὸν Βορέην γαμβρὸν εἶναι**, Αἰσχ.'Ικ.33D **Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν**, Εὐρ.Φοίν.77 **κῆδος Ἀδράστου λαβὼν** (συγγενεύσας μετὰ τοῦ Ἀδράστου, ὡς νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ), Φίλ.Ι,553 **κατ' ἐπιγαμίαν τῷ ἀσκητῇ κῆδος συνάπτειν**, Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.Ι,175 **βασιλέως ἄρρενε παῖδε σφίσιν ἔπεσθον τὰ κήδη τιμῶντες**· || κ. ὁ γάμος : Θουκ.2,29 **εἰκός τε καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρός.**

κηδοσύνη (ἡ) μτγν. θλῖψις, στενοχωρία, θλιβερὰ μέριμνα, ἔγνοια : Ἀπολλ Ρ Ι,277.

κηδόσυνος-ον ἀνήσυχος, στενοχωρημένος : Εὐρ. Ὀρ.1017 **ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος.**

κήδω κ. μσν., νεώτ. μ. μέσ. **κήδομαι,** παρατ. **ἔκηδον,** ἐπ. **κήδεσκον,** μέλλ. **κηδήσω,** μέσ. κ. παθ. δωρ. προστ. **κάδευ,** ἐπ. παρατ. **κηδέσκετο,** μέλλ. **κεκαδήσομαι,** ἀόρ. προσ. **κήδεσαι,** παρακ. **κέκηδα,** μέσ. κ. παθ. **κήδομαι,** ἐνεργῶ, ταράσσω, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ, μτ. αἰτ. προσ. : Ἰλ.Ε 404 **ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,** αὐτ. Ω 240 **ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες,** Ὀδ.Ι 402 **ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος, ὅττι ἑ κήδοι,** Καλλ. Αἴτ.3,Ι,23 **Λύγδαμιν οὐ γὰρ ἐμὴ τῆμος ἔκηδε κάσις**· **2)** μέσ. κ. παθ. ἐνδιαφέρομαι, φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, μτ. γενικ. ἐπὶ προσ. ἢ πόλεων : Ἰλ.Α 56 **κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο,** αὐτ.Θ 353 **ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ,** Ὀδ.Χ 358 **οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἐόντος,** Ἡρ.Ι,209 **ἐμεῦ θεοὶ κήδονται καί μοι πάντα προδεικνύουσι,** Σοφ. Αἴ.203 **ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου,** Θουκ.6,14 **ἡγεῖ σοι προσήκειν κήδεσθαί τε τῆς πόλεως,** Πλάτ.Χαρμ.173Α **εἴ τίς γε αὐτοῦ καὶ σμικρὸν κήδεται,** Ἐπιγρ. **καὶ γαμέτου κήδεο καὶ τεκέων** (θρήνει περὶ . .)· || μτ. γενικ. πράγμ. : Ἀριστφ.Νεφ.106 **εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,** Ἀριστλ.Πολιτ.1320a,6 **δεῖ πρὸς ταῦτα ἀντιπράττειν τοὺς κηδομένους τῆς πολιτείας,** Πάπ. **κηδόμενος τῶν ἔργων,** Σέργ. Μακρ.ἐν Σάθ.3,243 **τῶν ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν κηδόμενος, - ὁ δῆμος κήδεται τῆς ὑγείας τοῦ λαοῦ**· || συναπτόμενον μτ. ρ. : Ἡρ. 7,220 **μὴ ἀπόλωνται κηδόμενοι,** Πλάτ.Πολιτ.273D **κηδόμενος ἵνα μὴ χειμασθεὶς, - κήδεται φόβῳ τοῦ πνιγῆναι**· || ἀπολ. κτ. μτχ. **κηδόμενος-η-ον ὁ** φροντίζων, μεριμνῶν περί τινος, περίφροντις : Ἰλ.Α 106 **ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε,** αὐτ.Π 516 **δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ,** Πίνδ.Ο 6,47 **ἰῷ μελισσᾶν καδόμενοι,** Ἀριστφ.Νεφ.1410 **ἔγωγέ σ', εὐνοῶν γε καὶ κηδόμενος**· || συχν.π.Ὁμ.ἐν τέλει στίχου : Ἰλ.Η 110 **ἀνὰ δὲ σχέο κηδόμενός περ**· || ὁμ. φροντίζω περὶ ταφῆς τινος, ἐνταφιάζω : Αἰλ.ἀπ.106· || κ. φροντίζω περί τινος, προνοῶ : Ἐπιγρ. **τοῦ μνημείου τούτου ἡ γερουσία κήδεται**· **3)** ρηματ. π. κῆδος, ἀκηδής, ἀκήδεστος, κηδεύω, κηδεία. Ἐκ ρ. καδ- (πρβλ. τὰ ὁμηρ. κηδεμών, κηδεστής· κεκαδών, κεκαδήσομαι).

κῆδωκε δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ **ἔδωκε.**

κηδωλός Σουΐδ. « ὁ φροντίζων καὶ κηδόμενος ὅλων ».

κῆεν ἐπ. γ' ἑν. ἐνεργ. ἀόρ. α' τοῦ καίω βλ.λ. : Ἰλ.Φ 349 **κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς κῆεν.**

κηθάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κηθὶς βλ.λ., κληρωτίς : Ἀριστφ.Σφ.674 **ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν.**

κήθευον Ἡσ. « συνεπορεύοντο ».

κηθεῖν Ἡσ. « βοηθεῖν ».

κηθίδιον μτγν. ὑποκορ. τοῦ κηθὶς βλ.λ.

κηθίνιον (τὸ) πάπ. τὸ κηθίδιον βλ.λ.

κήθιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κηθὶς βλ.λ.: Ἑρμιππ.27.

κηθίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἐρρίπτοντο αἱ ψῆφοι κατὰ τὴν ψηφοφορίαν : Πολυδ.10,150.

κηθοί Ἡσ. « βοηθοί ».

κηθωσία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **νυμφαλιδῶν.**

κῆϊα Ἡσ. « καθάρματα ».

κήϊος ἰων. τ. τοῦ Κεῖος βλ.λ.

κήκ δωρ. κρᾶσ. τοῦ κάκ, καὶ ἐκ : Ἀριστφ.'Αχ. 790 **ὁμοματρία γάρ ἐστι κὴκ τωὐτοῦ πατρός.**

κῆκα δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ αἶκα, καὶ εἴκα.

κηκάζω μτγν. κακολογῶ, ὑβρίζω, λοιδορῶ : Λυκόφρ.1386 **ὅταν κόρη κασωρὶς . . κηκάσῃ γάμους**· πρβλ. Φώτ. « κηκάζειν, κακολογεῖν ».

κηκάς-άδος (ἡ) μτγν. ἰων. τ. ταῦ κακάς, ἐπιζήμιος : Νίκ.'Αλεξ.185 **πιοτέρην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ**· || ὑβριστικός : Καλλ.ἀπ.263 **κηκάδι σὺν γλώσσῃ.**

κηκασμός (ὁ) μτγν. ὕβρις, κακολογία : Λυκόφρ.545 **καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλους ὀδὰξ βρύξουσι κηκασμοῖσιν ὠκριωμένοι, αὖθις δ' ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι.**

κηκίβαλος (ὁ) εἶδος ὀστρακοδέρμου : Ἐπίχ.π. Ἀθήν.3,85D **παντοδαπὰ κογχύλια, λεπάδας ὀσπέτους κραβύζους κηκιβάλους τηθύνια.**

κηκιδιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν δρῦς ἢ σμῖλαξ.

κικιδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. μεθυλικὸς αἰθὴρ τοῦ κηκιδικοῦ ὀξέος, χρήσιμος εἰς τὴν ὀφθαλμοϊατρικήν.

κηκίδιον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **κηκίδι** ὑποκορ. τοῦ κηκὶς βλ.λ.2) : Φιλούμ.π.'Αέτ.16,117(107), Εὐστ.956,1· || ἐν χρ. ὡς κίτρινον χρῶμα, γραφόμενον ἐσφ. **κικίδιον** : Ψδημόκρ. π. Ζώσ.'Αλχ.165Β· **2)** Ἡρωδιαν.'Επιμ.65 « ὁ καρπὸς τῆς κυπαρίττου »· **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπὸς τῆς κηκιδιᾶς βλ.λ.· **4)** ὁμ. ἡ ζῳοκηκὶς βλ.λ.

κήκιδο (τὸ) δημ. τὸ κηκίδιον βλ.λ.2), ὁ καρπὸς τῆς κυπαρίσσου : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 47,21 **σὲ κήκιδο κυπαρισσιοῦ | ὁ γέρω - μάγος κρύβεται.**

κηκιδογόνος-ον νεώτ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ προκαλῶν τὴν γένεσιν κηκίδων βλ.λ.2) ἐπὶ τῶν δένδρων.

κηκιδόμυια (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κηκιδομυιῶν.**

κηκῖδοφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων κηκῖδα βλ.λ.2) : Ἀγαθοκλ.π.Εὐστ.694,43 **ἡ γὰρ ἄκαρπος δρῦς κηκιδοφόρος ἐστίν.**

κηκίς-ῖδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὑγρασία τις λιπαρὰ ἐξερχομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν παντοίων σωμάτων, οἷον ἐπὶ καιομένων ξύλων : Αἰσχ.Χο.268 **φθίνοντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός**· ἐπὶ αἵματος, ἡ κηλίς : αὐτ.1012 **φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται**· || ἐπὶ τῶν λιπαρῶν ὑγρῶν ἅτινα τῇ δυνάμει τοῦ πυρὸς ἐκρέουσιν ἐκ τοῦ καιομένου θύματος : Σοφ.'Αντ.1008 **ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο**· || ἐπὶ τοῦ χυλοῦ τῆς πορφύρας, χρησιμοποιουμένου πρὸς βαφήν : Αἰσχ.'Αγ.960 **τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς**· **2)** κ. μσν. κ. νεώτ. τὰ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυὸς σχηματιζόμενα ἐκ τῆς ἐκροῆς τῶν ὑγρῶν οἰδήματα, χρησιμοποιούμενα εἰς τὴν βαφικήν : Ἱππ. Γυν.Φύσ.32, Θεόφρ.ΦΙ 1,2,1, Διοσκ.1,107· || τὸ ἐκ τῆς κηκῖδος χρῶμα, τὸ κόκκινον : Δημ.816 **κηκῖδα δὲ καὶ χαλκὸν ἑβδομήκοντα μνῶν ἐωνημένα**· || εἰδ. τὸ χρησιμοποιούμενον ὡς γραφικὴ μελάνη : Εὐστ.955,64· κ. ἰδ. ὡς ἀόρατος γραφικὴ μελάνη : Φίλ.Βελοπ.102,32.

κηκίω, δωρ. **κακίω** ἀνέρχομαι, ἀναβλύζω, ἀφθόνως τρέχω, ἐκρέω : Ὀδ.Ε 455 **θάλασσα δὲ κή-**

κιε πολλὴ ἂν στόμα τε ῥῖνάς θ', Ἀπολλ.P I,542 ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν ἅλμη' || κ. ἐπὶ αἵματος : Σοφ.Φιλ.784 στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα' || μτ. συστοίχ. αἰτ. ἀναπέμπω : Ἀπολλ.P 4,929 θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν' || μέσ. διαρρέω : Σοφ.Φιλ.697 θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων ἐνθήρου ποδός.

κήκραν Ἡσ. «ἐκεκράγ(ει)σαν».

κηλαίνω Ἡσ. κηλῶ βλ.λ.

κήλας (ὁ) μτγν. εἶδος ἰνδικοῦ πελαργοῦ, λεπτόπτιλος, μαραμποῦ : Αἰλ.ΖΙ 6,14 κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν . . τριπλάσιον ὠτίδος.

κηλάς-άδος (ἡ) ἡ προμηνύουσα ἄνεμον οὐχὶ βροχήν, νεφέλη ἄνυδρος : Θεόφρ.Σημ.2,6,791 αἱ κηλάδες νεφέλαι θέρους ἄνεμον σημαίνουσι' || ὁθ. κηλὰς ἡμέρα ἡ χειμερινὴ ἡμέρα' Ἡσ., Καλλ.ἀπ.63P (ἀμφ.)' 2) κηλὰς αἴξ Ἡσ. «αἴξ ἥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδές»' 3) Σουΐδ. «ἡ ἀλώπηξ».

κηλάστρα (ἡ) κ. νεώτ. Ἡσ. «κηλάστραι' σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά»' 2) τὸ φυτὸν πρῖνος' Ἡσ. : || κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κηλαστρωδῶν.

κήλαστρος (ἡ) κ. νεώτ., συχν. κήλαστρον (τό) ἡ κηλάστρα βλ.λ.2) : Θεόφρ.ΦΙ 3,4,5, αὐτ.I,9,3' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κηλαστρωδῶν.

κήλεος-ον (καίω) κ. νεώτ., δ. τ. π. Ὁμ. κήλειος ἐν χρ. μ. κτ. δοτ. κ. ἐν φρ. πυρὶ κηλέῳ ἢ -είῳ : Ἰλ.Θ 235 τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ, αὐτ. 217 καί νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐίσας, αὐτ.Ο 742 ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ κηλείῳ, Ὀδ.Θ 435 τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ, Ἡσίοδ.Θ 865 οὔρεος ἐν βήσσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ' 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀμαραντωδῶν.

κηλεπίδεσμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ειδικός ἐπίδεσμος ἢ ζωστὴρ πρὸς διαρκῆ ἐν ἀνατάξει συγκράτησιν κήλης.

κηλέστης (ὁ) λεξ. ὁ ἀπατεών' Σουΐδ., Ζωναρ.

κήλη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀττ. κάλη οἴδημα, ὄγκος, ἰδ. ἐντεροκήλη, ῥῆγμα, κατέβασμα' || ἰατρ. ὁρισμ. ἡ μερικὴ ἢ ὁλικὴ πρόπτωσις σπλάγχνων ἀπὸ οἱασδήποτε κεκλεισμένης κοιλότητος τοῦ σώματος : Ἱππ.Ἀέρ.7 τοῖσι δὲ παιδίοισι κῆλαι ἐπιγίνονται μάλιστα καὶ τοῖσιν ἀνδράσι κιρσοὶ καὶ ἕλκεα, Λουκίλλ.ΑΠ 6,166 εἰκόνα τῆς κήλης Διονύσιος ὧδ' ἀνέθηκεν' 2) ὕβος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ βουβάλου : Ἀριστλ.ΖΙ 606a,16 καὶ οἱ βόες ὥσπερ αἱ κάμηλοι, κάλας ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἀκρωμίων (διόρθ. χαίτας)' || κ. ἀνθρώπου : Εὔπ.276,1, Γαλ.7,729, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.3,45' πρβλ. Φρύν.Σοφ.Παρ.81Β «καλήτης καὶ κάλη Ἀττικοί. . κηλήτης καὶ κήλη Ἴωνες».

κηληδόνες (αἱ) ᾠδικὰ δαιμόνια, ὡς αἱ Σειρῆνες : Πίνδ.ἀπ.53' πρβλ.Ἀθήν.7,290Ε «τί διαφέρειν οὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυαίνεσθαι ;».

κηληθμός (ὁ) ἡδονή, τέρψις, καταγοήτευσις : Ὀδ.Λ 334 κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα.

κήληθρον (τὸ) τὸ κήλημα βλ.λ.' Φρύν.ἐν ΑΒ 46,25 «κήληθρον, τὸ κηλοῦν καὶ πεῖθον».

κήλημα-ατος (τὸ) γοητεία, μαγεία, μαγικὸν θέλγητρον : Ἴβυκ.π.Σχόλ.Πλάτ.40 ἔρως κηλήμασι παντοδαποῖς εἰς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδος βάλλει, Εὐρ.Τρῳ.893 ὧδ' ἔχει κηλήματα.

κηλήνη Ἡσ. «μέλαινα».

κήλησις-εως (ἡ) ἡ κατάθελξις, καταμάγευσις δι' ἐπῳδῶν, γοήτευσις : Πλάτ.Εὐθ.290Α θηρίων τε καὶ νόσων κήλησις' || κ. μτφ. ἐπὶ τῆς διὰ ρητορικοῦ λόγου καταθέλξεως : αὐτ. ἡ δικαστῶν καὶ ἐκκλησιαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων κήλησις' || ὁμ. θέλξις διὰ μουσικῆς καὶ ἡδέων ἤχων : αὐτ.Πολ.601Β φύσει αὐτὰ ταῦτα μεγάλην τινὰ κήλησιν ἔχειν.

κηλησωμία (ἡ) νεώτ. τερατογ. τερατομορφία τοῦ σώματος κατόπιν σπλαγχνοπτώσεως προσβαλλούσης καὶ τὴν θωρακικὴν χώραν.

κηλησώμιος (ὁ,ἡ) νεώτ. τερατογ. ὁ ἔχων κηλησωμίαν βλ.λ.

κηλήτειρα (ἡ) Ἡσ. «ἡσυχάστρια», ἡ κηλοῦσα, μαγεύουσα.

κηλητήριος-ον ὁ καταθέλγων, καταπραΰνων, μαγεύων : Εὐρ.Ἑκ.535 δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους, Σουΐδ. κηλητήρια ᾄσματα (θελκτικά)' || τὸ οὐδ. τὸ κηλητήριον τὸ κήληθρον βλ.λ., φίλτρον : Σοφ.Τρ.575 ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας.

κηλήτης (ὁ) (κήλη) μτγν. κ. νεώτ., ἀττ. καλήτης ὁ πάσχων ἐκ κήλης βλ.λ.Ι), σπασμένος : Στράβ. 17,3,4 γελᾶν οὖν ὀρῶν βαρυμάστους, . . τοὺς δὲ κηλήτας καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιφαίνοντας σίνη, Γαλ.10,988, Δίων Κ 73,2 ὁ κηλήτης Διόφαντος, ΑΠ 11,342, Λουκ.Ἐπιγρ.39 οὐδέποτ' εἰς πορθμεῖον ὁ κηλήτης Διόφαντος ἐμβαίνει, Φρύν.Σοφ.Προπ.81Β καλήτης, Συνέσ.Ἐπιστ.160Β καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλός, ὁ κηλήτης, ὁ ἀριστερόχειρ, ὁ παραβλώψ.

κηλητής (ὁ) μτγν. ὁ κηλῶν, θέλγων, ἰδ. δι' ᾀσματος ἢ λόγου : Τίμων Φλ.π. Διογ.Λ 8,67 κ. ἐπέων.

κηλητικός-ή-όν μτγν. ὁ καταθέλγων, εὐφραίνων, θελκτικός : Ἀθήν.14,633Α μετέβαινον ἀσμένως ἐπὶ τὴν μουσικήν, ἐχούσης τὸ κηλητικὸν τῆς ἐπιστήμης.

κήλητρον (τὸ) τὸ κήληθρον βλ.λ.' Ἡσ.

κηλήτωρ-ορος (ὁ) ὁ κηλητής βλ.λ.: Ὀρφ.ἀπ.297a,6.

κηλίβανα Ἰω.Λυδ.Ρωμ.146 «σιδηρᾶ καλύμματα» ὡς ἐτυμολογία τοῦ κλιβανάριοι.

κηλιδοκαθαριστής (ὁ) νεώτ., θηλ. -ίστρια ὁ καθαριστὴς τῶν κηλίδων, ὁ καθαρίζων ὑφάσματα ἢ ἐνδύματα ἀπὸ κηλίδων.

κηλιδοκαθαρτήριον (τὸ) νεώτ. κ. -ιστήριον τὸ ἐργαστήριον ἔνθα καθαρίζονται ἐνδύματα ἢ ὑφάσματα ἀπὸ κηλίδων.

κηλιδό-όω κ. νεώτ., δωρ. κᾱλ- βάλλω κηλῖδα, ρυπαίνω, λερώνω : Δίων Κ 61,33 τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ ἐκηλίδωσε' κ. παθ. : Ἀριστλ.Ἐνυπν.2 τῶν ἱματίων τὰ μάλιστα καθαρὰ κηλιδοῦται, αὐτ. 77,11 εἰ δ' οὖν καὶ ἐφείδετό τινων μὴ ἀποκτεῖναι σφάς, ἀλλ' ἐπιεζέ γε αὐτοὺς ὥστε καὶ κηλιδοῦσθαι' || ὁμ. μτφ. ρυπαίνω, καταισχύνω : Εὐρ.Ἡρ.1318 οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας πατέρας ἐκηλίδωσαν ;, Ἐκφ.π.Στοβ.Ἀνθολ.48,64 τὼς ἁγιωτάτως τόπως ἐκηλίδωσάν τινες, Δίων Κ 72,18 κηλιδοῦν τὸν τῆς ἱστορίας ὄγκον' κ. παθ.:Φίλ.1,156.

κηλιδώδης πυρετός (ὁ) ἰατρ. πυρετός, συνήθ. δεκαήμερος, ἐμφανιζόμενος μετ' ἐξανθήματος ἐν εἴδει μικρῶν ἐρυθρωπῶν κηλίδων.

κηλίδωμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κηλίς, ρύπανσις, λέκιασμα : Ἰόβιος π. Φώτ.Βιβλ.188,31 ἀποκαθᾶραι τῶν κηλιδωμάτων.

κηλίδωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. μολυσμός, ρύπανσις : Φώτ. π. Mai Coll.Vat.1,365C' || νεώτ. κ. μτφ. : ἡ κηλίδωσις τῆς ὑπολήψεώς του.

κηλιδωτός-ή-όν λεξ. ὁ πλήρης κηλίδων, λερωμένος' Σουΐδ. «κηλιδωτόν, ἐρρυπωμένον».

κηλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κήλην βλ.λ.' 2) ὁ πάσχων κήλην βλ.λ.Ι).

κηλικτάς-ᾶ (ὁ) λακ. τ. τοῦ κηλήτωρ, κηλητής βλ.λ., γόης Πλούτ.Ἠθ.220F (ἀμφ.).

κηλίμι (τό) δημ. εἶδος μαλλίνου ἐγχωρίου τάπητος.

κηλίς-ῖδος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-ίδα** ῥύπος, στίγμα, λέρα, λεκές, λεκιά, ἰδ. ἐπὶ αἵματος : Αἰσχ.Εὐμ.787 **βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ,** Σοφ.'Ηλ.446 **κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν,** Εὐρ.ΙΤ 1200 **κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος·** ‖ κ. γεν. : 'Αριστλ.'Ενύπν.469b,32 **οὐ ῥᾴδιον ἐκμάξαι τὴν . . κηλῖδα** (ἐκ τοῦ κατόπτρου), αὐτ.ΖΓ 780b,32 **ἐν ἱματίῳ καθαρῷ καὶ αἱ μικραὶ κηλῖδες ἔνδηλοι,** Θεόφρ.Χαρ.19,7 **ἱμάτιον κηλίδων μεστόν,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 32,5 **καὶ σάν ἄσχημες μαῦρες κηλῖδες στὴ γῆ ἀγνάντεφες κάτου·** ‖ ὁμ. μτφ. ἠθικὸς ῥύπος, ὄνειδος : Σοφ.ΟΤ 1384 **τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν,** αὐτ.ΟΚ 1134 **κηλὶς κακῶν ξύνοικος,** Ξεν.'Ελλ.3,1,9 **ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων, ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις Λακεδαιμονίων·** ‖ αἰσχρὰ τιμωρία : 'Αντιφ.3,3,8 **εἰ δὲ δὴ θεία κηλὶς τῷ δράσαντι προσπίπτει ἀσεβοῦντι,** 'Ηρωδιαν.'Ιστ.6,8,8 **τιμωρίας τε καὶ κηλῖδας πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν·** ‖ ὁμ. ἰατρ. κηλίς, στίγμα τοῦ σώματος : Λύκ.π.'Ορειβ.9,44,3· ‖ κ. νεώτ. δερματολ. πᾶσα ἀλλοίωσις τῆς χροιᾶς τοῦ δέρματος· ‖ ὁμ. νεώτ. μεταλλουργ. **κηλῖδες** στίγματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν σιδηρουργικῶν προϊόντων, ἅτινα παρουσιάζονται κατὰ τὴν ἐνανθράκωσιν ἐν περιπτώσει ἀτελοῦς ἐκτελέσεως.

κῆλον (τό) τὸ ξύλον τοῦ βέλους· δθ. αὐτὸ τὸ βέλος, ἐν χρ μ. κτ. πληθ. : 'Ιλ.Α 53 **ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο** (τὰ βέλη τοῦ 'Απόλλωνος ὅπερ ἐλογίζοντο ὡς ἐπιφέροντα τὸν αἰφνίδιον θάνατον), αὐτ.Μ 280 **ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα** (τοῦ Διός, ἅτινα ἔφερον θύελλαν καὶ κεραυνόν), 'Ησίοδ.Θ 708 **βροντήν τε . . καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν κῆλα Διὸς μεγάλοιο·** ‖ κ. μτφ. : Πίνδ.Π 1,12 (φόρμιγγος) **κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας,** 'Ορφ.'Αργ.10 **φρικώδεα κῆλα πίφαυσκον** ‖ **κήλεα νηῶν** τὰ κᾶλα, ξυλεία πρὸς κατασκευὴν πλοίων : 'Ησίοδ.άπ.206.

κηλόν 'Ησ. «ξηρόν».

κῆλοξ (λατ.) μσν. δ.γρ τοῦ κέλωξ, ταχινός : 'Ιω. Λυδ.Ρωμ.180,12.

κηλόστιγμα (τό) νεώτ. βοταν γένος **φυτῶν** τῆς οἰκογεν. τῶν **ἐρικινωδῶν.**

κηλοτομία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τομὴ κήλης, ἐγχείρησις πρὸς ἀνάταξιν τῶν σπλάγχνων : Παῦλ. Αἰγ.6,63.

κηλοτομικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηλοτομίαν βλ.λ. : Γαλ.Θρασ.24 **κηλοτομικὴ τέχνη.**

κηλοτόμος (ὁ) μτγν. ὁ τὴν κήλην τέμνων : Παῦλ. Αἰγ.197,34 **τὴν περὶ τῶν κηλοτόμων διδασκαλίαν.**

κηλόχορτον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν

κήλυγμα 'Ησ. «κίνυγμα».

κηλῶ-έω κ. νεῶτ μαγεύω, τέρπω, θέλγω, ἰδ. διὰ τῆς μουσικῆς : Εὐρ.'Αλκ.359 **πόσιν ὕμνοισι κηλήσαντά σ' ἐξ 'Αιδου λαβεῖν,** Πλάτ.Λύσ.206Β **λόγοις τε καὶ ᾠδαῖς μὴ κηλεῖν ἀλλ' ἐξαγριαίνειν πολλὴ ἀμουσία·** ‖ ἐπὶ τοῦ Περικλέους ὡς ῥήτορος : Εὔπ.94,6 **οὕτως ἐκήλει·** ‖ δι' ἐπῳδῶν καταθέλγω, μαγεύω : Πλάτ.Φαῖδρ.267D **καὶ πάλιν ὠργισμένοις ἐπᾴδων κηλεῖν,** 'Αχαι.17,2 **τῷ με κηλήσεις τρόπῳ;** ‖ κ. ἐπὶ δωροδοκίας : Θεόπομπ.Κωμ.π.'Αθήν.11,485C **ὥς ποτ' ἐκήλησεν Καλλίστρατος υἷας 'Αχαιῶν κέρμα φίλον διαδούς·** ‖ κ. παθ. τέρπομαι, θέλγομαι : 'Αρχίλ.π.Φιλοδ Μουσ.20Κ **κηλεῖται ἀοιδαῖς·** ‖ κ. μαγεύομαι : Πλάτ.Πολ.358Β **πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος ὑπὸ σοῦ ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι,** αὐτ.Νόμ.885D **παρὰ τὸ δίκαιον ὑπό τινων δώρων παρατρέπεσθαι κηλούμενοι,** Αἰσχίν.1,191 **ἐφ' οἷς κατορθώσαντες εὐφρανθήσονται, τούτοις κεκήληνται,** 'Αριστλ.'Ηθ.Εὐδ.1230b,35 **κηλούμενος παρὰ ταῖς Σειρῆσιν·** ‖ σπαν. ἐπὶ καλῆς σημ. : Πλάτ.'Επιστ.333C **ὁ παιδείᾳ τὸν νοῦν κηληθεὶς ἀμελεῖ τῆς ἀρχῆς ἐπιτρέψας ἐκείνῳ·** **2)** ῥηματ. π. κηλαίνω, κήλησις, κήλημα, κηληθμός, κηλητής. 'Εκ. ρ. κηλ-.

κηλῶ-όω μτγν. τὸ ἐνεργ. κτ. ἀπαρφ. ἀορ. α' **-ῶσαι** : 'Αν.Κρ.4,257 «ἀμβλῶσαι, ἐπὶ τῶν ἐμβρύων»· ‖ παθ. ὑφίσταμαι ἄμβλωσιν : Πτολ.Τετράβ.149,26 **ἐμβρυοτοκίαις κηλοῦνται·** **2)** δ. τ. τοῦ κηλῶ-έω βλ.λ.· ‖ π. 'Ησ. «κηλοῦν· εὔχεσθαι θεῷ».

κήλων-ωνος (ὁ) (κῆλον) κ. νεώτ. μακρὰ ξυλίνη δοκός, δι' ἧς ἀνασύρουσιν ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων, γεράνι : 'Επιγρ.,Πάπ. **κήλωνα ἐκχύσεων,** 'Ησ.· **2)** ἄρρην ὄνος ὀχευτής : 'Αρχίλ.96 **ὥστ' ὄνου Πριηνέως κήλωνος ἐπλήμμυρον,** Φίλ.2,307 **ὄνους ὑπερμεγέθεις, οὓς προσαγορεύουσι κήλωνας·** ‖ κ. νεώτ. ὁ ὀχευτής, βαρβάτος ἵππος· 'Ησ. Σουΐδ. : 'Ιππιατρ.56,28 **εἰ θέλεις γνῶναι κήλωνα χρήσιμον,** Τζέτζ.Χιλ.3,8 **κήλωνες ὀκτακόσιοι, χωρὶς τῶν ἐν πολέμοις·** ‖ δθ ἐπὶ τοῦ Πανός : Κρατῖν.321.

κηλώνειον (τό) κ. **-ώνιον,** ἰων. **-ήϊον** ὁ κήλων βλ.λ.1 : 'Ηρ.1,193 **οὐ . . αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ ἀναβαίνοντος ἐς τὰς ἀρούρας, ἀλλὰ χερσί τε καὶ κηλωνηΐοισι ἀρδόμενος,** 'Αριστφ.π.Πολυδ.7,143 **τῶν δὲ τοῖς κηπουροῖς ὑπηρετούντων ἐστὶ καὶ τὸ κηλώνειον,** 'Αριστλ.Μηχ.857a,34,Αἰν.Τακτ.39,7, Γαλ.Χρ.Μορ.7,7,'Απολλδ.Δαμ.Πολιορκ.162,8.

κηλωνεύω μτγν. ἀναρτῶ ἀπὸ κήλωνα ἢ ἄξονα : 'Ηρων Πνευμ.1,20· κ. παθ. : 'Αθήν.Μηχ.29,14.

κηλωνίτης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κεντροφόρων, ἄ. κελονίτης.

κηλωσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀμαραντοειδῶν.**

κηλωστά-ῶν (τά) μτγν. κ. **κηλωτά** τὰ χαμαιτυπεῖα, πορνεῖα : Λυκόφρ.1387.

κήμαυτόν δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐμαυτόν.

κῆμιφ 'Ησ. «φλέφ·γεώδης ἐν πέτραις».

κῆμος (ὁ) μτγν. εἶδος φυτοῦ, τὸ λεοντοπόδιον : Διοσκ.4.133, 'Ορφ.'Αργ.920.

κημός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. **κᾶμός** πλέγμα ἢ φίμωτρον τιθέμενον περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου ἵνα μὴ δάκνῃ : Ξεν.'Ιππ.5,3 **εἰδέναι δὲ χρὴ τὸν ἱπποκόμον καὶ τὸν κημὸν περιτιθέναι τῷ ἵππῳ,** Φιλόδ. ἢ Μᾶρκ.'Αργ.ΑΠ 6,246 **κέντρα διωξικέλευθα φιλορρώθωνά τε κημόν,** Μηναῖ.11,5 Θεοτ. **κημῷ χαλινώσαντες·** ‖ κ. μτφ. **κημοὺς ατόματος** φίμωτρα : Αἰσχ.άπ.125· ‖ ὁμ. σάκκος κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ αὐχένος τοῦ ἵππου εἰς ὃν τὸ στόμα αὐτοῦ εἰσέρχεται ἵνα τρώγῃ ἐξ αὐτοῦ, τάγιστρον· 'Ησ.· ‖ ὕφασμά τι χρήσιμον εἰς τοὺς ἀρτοποιοὺς διὰ νὰ καλύπτουν ῥῖνα καὶ στόμα : 'Αθήν.12, 548C **ὁ δὲ σιτοποιὸς χειρῖδας ἔχων καὶ περὶ τῷ στόματι κημὸν ἔτριβε τὸ σταῖς·** ‖ ὁμ. φορβεία βλ.λ. : Φώτ.· **2)** πλεκτὸν ἀγγεῖον χρήσιμον διὰ τὴν ἄγραν τῆς πορφύρας : Σοφ.π.Σχόλ.'Αριστφ.'Ιππ.1147 **κημοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθείρει γένος·** ‖ τὸ ἐν εἴδει χωνίου ἀνώτατον μέρος τῆς κάλπης δι' οὗ αἱ ψῆφοι ἐρρίπτοντο ἐν τῇ δικαστικῇ ὑδρίᾳ : 'Αριστ.'Ιππ.1150 **κημὸν καταμηλῶν·** πρβλ. Φώτ.161,13 «κημός, πλέγμα κωνοειδές, δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον»· **3)** γυναικεῖον κόσμημα· 'Ησ. κ. Φώτ. «γυναικεῖον προκόσμημα».

κημῶ-όω (κημός) θέτω περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου τὸν κημόν, τὸ φίμωτρον, φιμῶ : Ξεν.'Ιππ.5,3 **χρὴ τὸν ἱπποκόμον καὶ τὸν κημὸν περιτιθέναι τῷ ἵππῳ . . καὶ ἀεὶ δέ, ὅποι ἂν ἀχαλίνωτον ἄγῃ, κημοῦν δεῖ·** ‖ εἰδ.ἰατρ. φιμῶ : 'Αριστφ.'Ιππ.1147 «καὶ οἱ ἰατροὶ κημῶσαι λέγουσι τὸ τὸν ὀφθαλμὸν φιμῶσαι»· **3)** ἐφοδιάζω διὰ φορβειᾶς βλ.λ. : 'Ερμησιάν.7,38 **πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ κημωθεὶς κώμους εἶχε σὺν 'Εξαμύῃ.**

κημωνός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **καβρονιδῶν.**

κήμωσις-εως (ἡ) κ. **κίμωσις** Ἡσ. φίμωσις.

κήμωτρον (τὸ) μτγν. ὁ κημὸς βλ.λ. : Νεῖλ.1144C.

κήν δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐν : Θεόκρ.15,86 **ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.**

Κήναιος (ὁ) ὁ εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κήναιον κατοικῶν : Σοφ.Τρ.238 **βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ.**

κήνεον Ἡσ. «καθαρόν».

κήνιαυτός δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐνιαυτός.

κήνοθεν ἐπίρρ. ἐκεῖθεν : Ἀλκ.86.

κῆνος αἰολ. τοῦ κεῖνος, ἐκεῖνος βλ.λ. : Σαπφ.2,1.

κηνούει Ἡσ. «ἐκεῖ».

κήνσευσις (ἡ) (λατ.) μσν. κῆνσος βλ.λ.1) : Λέων Σοφ.Νεαρ.224.

κηνσεύω (λατ.) μσν. διατιμῶ : Βασιλικ.56,3,3.

κηνσιτορία (ἡ) μτγν. τὸ ἀξίωμα τοῦ κηνσίτορος βλ.λ. : Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπιστ.1,275.

κηνσίτωρ (ὁ) Ἡσ. «ὁ τὴν γῆν μετρών».

κῆνσος (ὁ) (λατ.) μτγν. νόμισμά τι ἀξίας δηναρίου : ΚΔΜατθ.22,19 **τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου·** **2)** κεφαλικὸς φόρος : αὐτ.17,25 **οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμβάνουσι τέλη ἢ κῆνσον;.**

κηνσουάλιος (ὁ) μτγν. κ. **-ᾶλις** ἀρχειοφύλαξ : Ἰουστιν.Νεαρ.128,13.

κηνσοφύλαξ (ὁ) μτγν. ὁ τῶν κήνσων βλ.λ., φύλαξ : Νεῖλ 268B.

κήνσωρ-ορος (ὁ) (λατ.) μτγν. Σουΐδ. «τιμητὴς παρὰ Ῥωμαίοις».

κηντινάρι (τὸ) (λατ.) δημ. πλοκαμὶς ἐκ σκορόδων περιλαμβάνουσα ἑκατὸν τοιαῦτα.

κήνυγμα Ἡσ. « τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιά, καὶ εἴδωλον, φάντασμα, ἀσθενές, καὶ ἀχρεῖον ».

κηνύει Ἡσ. « καλεῖ ».

κηνυσσόμην Ἡσ. « εἴδωλον ἐγενόμην ».

κηνῶ Ἡσ. « ἐκεῖθεν ».

κήξ δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐξ.

κήξ-κηκός (ἡ), δ. τ. **καύαξ** ἢ **καύηξ** κ. **κῆυξ** θαλάσσιόν τι πτηνὸν ὁρμῶν εἰς τὴν θάλασσον ὅπως συλλάβῃ τὴν λεῖαν του, πιθ. ὁ λάρος : Ὀδ.Ο 479 **ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ,** Ἱππῶν.2, Ἀντίμ.Ἐλεγ.ἀπ.6,Εὐφορ.130, Καλλ.ἀπ.167, Λυκόφρ.741, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 7,652, Βαβρ.115,2,Διον.Φυσ.Ὀρν.2,7.

κήξαπίνας δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐξαπίνης.

κήομεν ἐπ. τ. τοῦ κήωμεν, ἀόρ ὑποτ. τοῦ καίω βλ.λ.

κηπάδιον (τὸ) εἶδος, ποικιλία ἀμπέλου : Πάπ. **εἴ τίς τι ἐμβάλοι .. ἀντὶ Θηβαϊκοῦ ἢ λευκοῦ κηπάδιον ἢ ἄλλο τι κλῆμα.**

κηπαῖος-ον (κῆπος) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κῆπον, ὁ φυτευόμενος, καλλιεργούμενος ἐν αὐτῷ : Ἀριστλ.Πρ.926b,7 **κηπαῖοι σίκυες,** Διοσκ. 2,146, Γαλ.6,627,13 **ταῦτα μὲν οὖν ἄγρια καλεῖται λάχανα, πρὸς διορισμὸν τῶν κηπαίων·** **2)** **κηπαία** (θύρα) (ἡ) ἡ φέρουσα εἰς τὸν κῆπον θύρα, ἡ τοῦ κήπου θύρα : Ἑρμιππ.π.Ἀθήν.5,668A **τὴν δὲ τάλαιναν πλάστιγγ' ἂν ἴδοις παρὰ τὸν στροφέα τῆς κηπαίας ἐν τοῖσι κορήμασιν οὖσαν,** Εὐστ.Πον.213,11 **τὰ ἀπὸ κηπαίας λεγόμενα·** κ. παροιμ.π.Διογ.Λ 7,25 **ταῖς κηπαίαις θύραις** (κρυφά, λάθρα)· **3)** εἶδος φυτοῦ : Διοσκ.3,151.

κηπάκι (τό) δημ. κηπάριον βλ.λ.

κηπάριον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. μικρὸς κῆπος, περιβολάκι : Ζαχαρ.Παπ.Διαλογ.1,7.

κῆπε δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ εἶπε.

κήπεί δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐπεί.

κηπεία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ καλλιέργεια τοῦ κήπου : Πλάτ.Νόμ.845D **ὕδωρ δὲ πάντων μὲν τὸ περὶ τὰς κηπείας διαφερόντως τρόφιμον,** Διόδ.Σ 5,43 **κηπεῖαί τε παντοδαπαί, καὶ λειμῶνες πολλοὶ καὶ διάφοροι,** Ἰώσ.ΠΙ 5,2,2.

κήπειος-α-ον μτγν. ὁ κηπαῖος βλ.λ.1) : Νίκ. Θηρ.88 **κάμπην κηπείην.**

κήπευμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐν κήποις καλλιεργούμενον, τὸ ἐν κήπῳ ἀναπτυχθὲν ἄνθος, φυτὸν τοῦ κήπου : Ἀριστφ.Ὀρν.1100 **λευκότροφα μύρτα, Χαρίτων τε κηπεύματα,** Ἀπολλ. Ἱστορ.ἀπ.π.Ἀθήν.15,682D **δικτύου τρόπῳ φυτεύουσι κύκλῳ τῶν κηπευμάτων,** Δικαίαρχ.Ἱστ.Βί.Ἑλλάδος 126,13 **κηπεύματα ἔχουσα πλεῖστα,** Πρόδρ. Τετράατιχ.Βασιλ.3,132 **μικρὸν ᾗ κήπευμά μοι.**

κηπεύς-έως (ὁ), δωρ. **κᾱπεὺς** ὁ κηπουρός : Φιλλύλ.14, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,329.

κηπεύσιμος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ κηπευτὸς βλ.λ., ὁ ἐν κήποις καλλιεργούμενος κ. γεν. ὁ διὰ καλλιεργείας ἀναπτυσσόμενος καὶ πολλαπλασιαζόμενος : Ἑρμεί.Ἀλ.Φαῖδρ.193 **σῖτον ἢ ἄλλο τι κηπεύσιμον,** Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.7,Σχόλ. Νίκ.Θηρ.63 **ἀβροτόνου δύο γένη, τὸ μὲν κηπεύσιμον, τὸ δὲ ὀρεινόν·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ λαχάνων καὶ φυτῶν ἀνθοκομίας· **2)** νεώτ. ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν, ὁ δεκτικὸς κηπεύσεως βλ.λ.3).

κήπευσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ κηπεία βλ.λ.· ‖ ὁ διὰ καλλιεργείας, αὐλακώσεως, λιπάνσεως, ἐμφυτεύσεως σχηματισμὸς ἀγροῦ εἰς κῆπον κ. γεν. ἡ καλλιέργεια, ἀροτρίωσις, σπορὰ πρὸς παραγωγὴν βρωσίμων προϊόντων : Φωκ.Ἰω.Ἔκφρ. Παλαιστ.20 **περίχωρος κάθυγρος εἰς κήπευσιν χρηματίζουσα τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἱδρυμένων μονῶν·** **2)** νεώτ. κ. ἡ εἰς κηπευτὰ δάση ὑλοτομία πρὸς ἀραίωσιν δι' ἀφαιρέσεως (ἀποκοπῆς καὶ ἐκριζώσεως) τῶν παλαιοτέρων ἢ τῶν ἡμιξήρων δένδρων· **3)** ὁμ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ἡ διὰ καλλιεργείας ἐν κήπῳ συμφώνως πρὸς τὰς γεωπονικὰς μεθόδους ἐνέργεια πρὸς ἐπίτευξιν ἡμέρου παραλλαγῆς ἀγρίου φυτοῦ, γινομένη ἰδ. ἐπὶ κοσμητικῶν ἀνθοφόρων φυτῶν.

κηπευτής (ὁ) γλωσσ. κηπεὺς βλ.λ.

κηπευτικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κῆπον : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.7,15,91 **μή τι οὖν ἀπέχονται οἱ γεωργοὶ τῆς κηπευτικῆς ἐπιμελείας;·** ‖ **οἱ κηπευτικοὶ** οἱ ἀγαπῶντες τὴν κηπουρικήν, οἱ κηπουροί : Θεοφάν.Πρωτοσπ.ἐν Φαβρ.Ἑλλ.Βιβλ.12,847· ‖ νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ διὰ κηπείας βλ.λ. φυόμενος, πολλαπλασιαζόμενος, εὐδοκιμῶν, ἁ. κηπευτός· ἀντίθ. ἄγριος : **ἀσπάραγος ὁ κηπευτικός·** ‖ κ. νεώτ. **ἡ κηπευτικὴ** ἡ κηπουρικὴ τέχνη· ‖ ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς.**

κηπευτός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν κήπῳ καλλιεργούμενος καὶ αὐξανόμενος : Διοσκ.3,45 **κηπευτὸν σκόρδον,** Γεωπ.12,30,7, Παῦλ.Αἰγ.1,13.

κηπεύω κ. νεώτ. φυτεύω καὶ καλλιεργῶ ἐν κήπῳ : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,34 **λάχανα κηπεύοντες,** Ἑρμεί. Ἀλ.Φαῖδρ.202A, Θεοφύλ.Σ.Ἐπιστ: **τὰς ἀπυρήνους ῥόας Ἐρυθραὶ κηπεύουσιν, οἰνοχοούσας νᾶμα πότιμον·** ‖ παθ. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργοῦμαι ἐν κήπῳ, εἶμαι κηπεύσιμος, κηπευτικός, κηπευτός : Διοσκ.3,43· ‖ **τὰ κηπευόμενα** τὰ ἐν κήποις καλλιεργούμενα καὶ φυόμενα φυτά: Εὔβουλ. π.Ἀθήν.13,568E **Ἠριδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας** (ἐπὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Φαέθοντος, αἵτινες μετεβλήθησαν εἰς αἰγείρους) : Ἀριστλ.ΖΜ 668a,18 **τὰ κηπευόμενα φύεσθαι ἐκ τοῦ ὕδατος,** Θεόφρ. ΦΙ 7,1,1 **εἰσὶ δὲ τρεῖς ἄροτοι πάντων τῶν κηπευομένων,** Γαλ.6,542 **τὰ κηπευόμενα ταῦτα φυτά·** **2)** μτφ. ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι : Εὐρ.Τρῳ.1175 **ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον φιλήμασίν τ' ἔδωκεν·** **3)** καλλιεργῶ ὡς κῆπον· πρβλ. κήπευσις : Θεόφρ.ΦΑἴτ.4,6,7 **βρεχομένου καὶ κηπευομένου τοῦ τόπου,** Ἡλιόδ.Αἰθ.9,4 **εἴς τι μέρος τῆς πόλεως πάλαι κηπευόμενον ἐκφο-**

ρούντων· **4)** κ. μτφ. ζωοποιῶ, ζωογονῶ : Εὐρ. Ἱπ.78 **αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις,** Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,26 **ὁπόσα ὁ ποταμὸς κηπεύει· 5)** ρηματ. π. κηπευτής, κήπευσις, κήπευμα, κηπεύσιμος, κηπευτός, κηπευτικός.

κήπί δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐπί.

κηπίδες Νύμφαι [αἱ] μτγν. αἱ Νύμφαι τῶν κήπων : Ἀρισταίν.1,3 [ἀμφ.].

κηπίδιον [τὸ] μτγν.κ.μσν. ὑποκορ.τοῦ κῆπος βλ.λ.Ι, κηπίον, κηπάριον : Πλούτ.Ἠθ.1098Β, Διογ.Λ 3,20, Σχόλ.Ἰλ.Δ 2, Εὐστ.Πον.295,10.

κηπίον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ κῆπος βλ.λ.Ι : Ἐπιγρ., Γαλ.2,211· || εἰδ. μικρὸς ἐκ καλλωπιστικῶν φυτῶν κῆπος : Θουκ.2,62 **οὐ κηπίον ἢ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι· 2)** εἶδος κουρᾶς, ἄ. κῆπος βλ.λ.4Ι : Λουκ.Λεξιφ.5 **καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκάφιον ἐκεκάρμην.**

κηποκόμας [ὁ] μτγν. ὁ κεκαρμένος κατὰ τὸν τρόπον τὸν λεγόμενον κῆπος βλ.λ.4Ι : Κωμ.Ἀδέσπ.34D.

κηποκομία [ἡ] νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κηποκόμου, τοῦ κηπουροῦ, τοῦ περ[ιβολάρη, ἡ κηπουρική.

κηποκόμος [ὁ] Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ κηπουρός.

κηπολᾰχᾰνία [ἡ] πάπ. ὁ λαχανόκηπος.

κηπολάχᾰνον [τὸ] πάπ. ἡ κηπολαχανία βλ.λ.

κηπολόγος-ον μτγν. ἐπὶ τῶν Ἐπικουρείων, ὁ διδάσκων ἐν κήπῳ : Φανί.ΑΠ 6,307 **εἰς δ' Ἐπικούρου, κουρεῖον προλιπών, ἅλατο κηπολόγος.**

κηπομανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὴν κηπείαν ἢ τοὺς κήπους

κηπομανία [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κηπομανοῦς.

κηποπαράδεισος [ὁ] πάπ. λαχανόκηπος μετὰ δενδροκήπου, περιβόλι.

κηποποιΐα [ἡ] μσν. ἡ παρασκευὴ κήπου : Γεωπ.12,2,1.

κηπόπολις-εως [ἡ] νεώτ., ἐσφ. **-ούπολις** πόλις ἔχουσα πολλοὺς κήπους, συνοικισμὸς ἐξ ἐπαύλεων, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἔχει κῆπον.

κηποπότισμα [τὸ] μσν. κ. νεώτ. τὸ πότισμα τοῦ κήπου βλ.λ.Ι : Καλλίμ.Χρυσ.1695.

κῆπος [ὁ] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. **κᾶπος** τόπος σύνδενδρος περικεκλεισμένος καὶ ἀρδευόμενος, φυτεία, περιβόλι : Ὀδ.Η 129 **ἐν δὲ δύω κρῆναι ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται,** αὐτ.Δ 737 **καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον,** ΚΔ Λουκ.13,19 **ὁμοία ἐστὶ κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔβαλεν εἰς κῆπον ἑαυτοῦ,** Πρόδρ. 1,216 **καὶ θρέφει καὶ τὸν κηπουρὸν καὶ μουχτερὸν ὁ κῆπος·** || τόπος ἢ χώρα καλῶς καλλιεργημένη καὶ πλουσία εἰς παραγωγήν : Πίνδ.Π 5,24 **ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον** [ἡ Κυρήνη], αὐτ.9,53 **Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι** [ἡ Λιβύη]· || ποι. **Διὸς κῆποι** ὁ οὐρανός : Σοφ.ἀπ.320· ὁμ. **Φοίβου παλαιὸς κῆπος** ὁ ἀνατολικὸς οὐρανός : αὐτ.956· κ. ἀπολ. : Ἡρ.8,138 **οἱ κῆποι τοῦ Μίδεω** (ἐν Μακεδονίᾳ), Σοφ.ἀπ.24 **κῆπος Εὐβοίας·** ἐπὶ τῆς παρὰ τὸ Πάνορμον χώρας : Καλλί.Ἰστ 2· καὶ ἐπὶ τοῦ περιπεφραγμένου μέρους ἔνθα ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες : Πίνδ.Ο 3,24 **τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀελίου· 2)** εἰδ. φρ. οἱ ἀπὸ τῶν κήπων οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐπικούρου ὡς διδάσκοντος ἐν κήπῳ : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.9,84· **4)** ὁμ.φρ. **Ἀδώνιδος κ-,** πόαι φυτευόμεναι διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀδωνίων : Πλάτ. Φαῖδρ.276Β **εἰς Ἀδώνιδος κήπους ἀρῶν χαίροι θεωρῶν καλούς·** || κ. παροιμ. π. Φιλόστρ. Σοφ.1,20,1 **οἱ Ταντάλου κῆποι** (ἐπὶ ματαίας ἡδονῆς)· || κ. μτφ. : Πίνδ.Π 9,27 **ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον** (τὴν ποίησιν), Πλάτ.Ἴων 534Α **ἀπὸ κρηνῶν μελιρρύτων ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι,** αὐτ.Φαῖδρ.276D **τοὺς ἐν γράμμασι κήπους . . , παιδιᾶς χάριν σπερεῖ τε καὶ γράφει· 4)** μτγν. **εἶδος κουρᾶς** καὶ διακοσμήσεως τῆς κόμης : Πολυδ.2,29,Αἰλ.Δ.ἀπ.230, Σχόλ.Εὐρ.Τρῳ.1175 **«ἔστι δὲ καὶ εἶδος κουρᾶς ὁ κῆπος, ᾧ χρώμενοι διεβάλλοντο· κατελίμπανον δὲ τὰς ἔξω τῆς κεφαλῆς τρίχας»· 5)** τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν : Διογ.Λ 2,116· **6)** δ.γρ. τοῦ κῆβος βλ.λ. : Ἀγαθρχ.75,Στράβ.16,4,16 **κυνοκέφαλοι καὶ κῆποι λέοντος πρόσωπον ἔχοντες,** Αἰλ.ΖΙ 17,8.

κηποτάφιον [τὸ] πάπ. τάφος ἐν κήπῳ.

κηπότᾰφος [ὁ] πάπ. κ. **-τᾰφον** [τὸ] τὸ κηποτάφιον βλ.λ.

κηποτύραννος (ὁ) μτγν. ὁ τύραννος τοῦ κήπου, ὁ ἐν τῷ κήπῳ τυραννεύων, ἄρχων, ἐπίθ. τοῦ Ἐπικουρείου φιλοσόφου Ἀπολλοδώρου : Διογ.Λ 10,25.

κηπούπολις-εως [ἡ] νεώτ. ἐσφ. ἀντὶ κηπόπολις.

κηπουργία [ἡ] μτγν. ἡ ἐν τῷ κήπῳ ἐργασία, ἡ κηπουρική : Πολυδ.7,101.

κηπουργιᾰκός-ή-όν ὁ ἐν κήπῳ καλλιεργούμενος: Πάπ. **θρίδακας κηπουργιακάς.**

κηπουργικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κηπουργίαν βλ.λ. : Πολυδ.7,141.

κηπουργῶ-έω μσν. καλλιεργῶ κῆπον : Στουδ.Θεόδ.891,155Β **ὁ καλλιγραφῶν, ὁ κηπουργῶν.**

κηπουρία [ἡ] ἐσφ. γρ. τοῦ κηπωρία βλ.λ.

κηπουρικός-ή-όν κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν κῆπον ἢ τὴν κηπουρικήν : Πλάτ.Μίν.316Ε **κηπουρικοὶ ἄρα νόμοι ἡμῖν εἰσὶν οὗτοι,** Θεόφρ.ΦΙ 7,4,5 **κηπουρικαὶ θύραι·** || ὁ ἐκ κήπου προερχόμενος : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.100,10 **τοῖς κηπουρικοῖς κτεσί,** Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ. 220,18, Ἱππιατρ.33,8 **ἀδράχνη λάχανόν ἐστιν ἄγριον καὶ κηπουρικόν·** || **κηπουρικά** (τὰ) πραγματεία περὶ κηπουρικῆς ὑπὸ Καισεννίου : Πλίν.ΦΙ 1,19· || μσν. κ. νεώτ. **κηπουρική** [ἡ] ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ κηπουροῦ, ἡ κηπευτική : Πρόδρ. 1,208 **κηπουρικὴν πολύκαρπον νὰ 'ργάζουμουν τὴν τέχνην·** || κ. **κηπουρικὰ ἐργαλεῖα** τὰ χρήσιμα εἰς τὴν κηπουρικὴν ἐργαλεῖα· **2)** ὁ ἔμπειρος εἰς τὴν κηπουρικήν : Πολυδ.7,141.

κηπουρικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κηπουρικὸν βλ.λ.

κηπουρός [ὁ] [κῆπος-οὖρος] κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ φυλάττων κῆπον : Εὐφορ.154 **κηπουρὸς ὄφις· 2)** ὁ περιποιούμενος καὶ καλλιεργῶν κῆπον : Θεόφρ. ΦΙ 7,2,5, Πολύβ.18,6,4 **φυτὰ δὲ καὶ κηπουροὺς πέμψω τοὺς φροντιοῦντας θεραπείας τοῦ τόπου καὶ τῆς αὐξήσεως τῶν ἐκκοπέντων δένδρων,** ΚΔ Ἰω.20,15 **ἐκείνη δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστι,** Φιλόστρ.Ἡρωϊκ.16,18 **γεωργόν τε ἐμέ, καὶ κηπουρόν,** Πρόδρ.1,212 **καὶ ἄλλα τὰ τῶν κηπουρῶν σκόρδα καὶ κρομμυδίτζια·** || τίτλ. ἔργου τοῦ Ἀντιφάνους.

κηπουρῶ-έω μτγν. μελετῶ τὴν κηπουρικήν, ἐξασκοῦμαι εἰς αὐτήν : Φλεγ.Θαυμ.8, Πολυδ.9,13.

κηποφύλαξ-ακος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ τὸν κῆπον φυλάττων : Ἐπιγρ., Χριστοπ.Ποί. [ἐκδ. Φέξη] 56,21 **καὶ μέσα κηποφύλακα τὸν Ἔρωτα εὑρῆκα.**

κηπρίαρτος [ὁ] πιθ. ὁ κακῆς ὑπολήψεως δι' ἀνηθικότητα : Πάπ. **κηπριάρτῳ οὐκ ἐξὸν ἱεράσθαι.**

κηπωρός [ὁ] ὁ κηπουρὸς βλ.λ. : Ἀρχιππ.44, Πλάτ. Μίν.316Ε **κηπωρῶν** [διορθ. κηπουρῶν].

κηπωρῶ-έω μτγν. κηπουρῶ βλ.λ. : Πολυδ.7,141.

κήρ-κηρός [ἡ] κ. νεώτ., αἰτ. **κῆρα,** δωρ. πληθ. **κᾶρες** ἡ θεὰ τοῦ θανάτου [ἰδ. τοῦ βιαίου] ἢ τοῦ ὀλέθρου : Ἰλ.Β 834 **κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο,** αὐτ.Ψ 79 **ἐμὲ μὲν κὴρ ἀμφέχανε στυγερή, ἥ περ λάχε γεινόμενόν περ,** αὐτ.Ι 411 **διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε** [ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως], Ὀδ.Λ 171 **τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο,** Ἡσίοδ.Θ 217 **καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,** Αἰσχ.Ἑπτ.1055 **ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς Κῆρες Ἐρινύες,**

Σοφ.ΟΤ 472 **κῆρες ἀναπλάκητοι,** Εὐρ.'Ηλ.1252 **δειναὶ δὲ Κῆρές σ' αἱ κυνώπιδες θεαί·** || κ. ἐπὶ τῆς Σφιγγός : Αἰσχ.'Επτ.777 **τὰν ἁρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας·** || κ. παροιμ. π.Ζηνοβ.4,33 **θύραζε Κῆρες οὐκ ἔνι 'Ανθεστήρια** (δ.γρ. Κᾶρες) (ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὰς αὐτὰς ἀπαιτήσεις πάντοτε, τῶν νομιζόντων ὅτι ὑπάρχουσιν αἱ ἴδιαι εὐκαιρίαι)· **2)** ὡς προσηγορ. καταστροφή, θάνατος· π. 'Ομ. οπαν. ἄνευ προσ. σημ. : 'Ιλ.Α 228 **τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι** (τοῦτο θάνατος σοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι), αὐτ.Β 352 **'Αργεῖοι Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες·** || συχν. π. τοῖς μετέπειτα : 'Αλκ. συμπλ.7,7 **ὑπὰ κᾶρι . . δινvάεντ' 'Αχέροντ' ἐπέραισε,** Εὐρ.Φοίν.950 **μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλών·** || ὁμ. ἐπὶ λοιμοῦ, ἀσθενείας : Σοφ.Φιλ. 42 **πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν ;·** || κ. ἐπὶ γεν. σημ. : Αἰσχ. 'Αγ.206 **βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι** (θὰ ἦτο θλιβερὰ καταστροφὴ τὸ νὰ μὴ ὑπακούσῃ τις), Σοφ.Τρ.454 **ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή** (ἀπρεπὲς ὄνειδος)· || σπ. ἐν τῷ πληθ. π. πεζ. κ. νεώτ. σφάλματα, ἐλαττώματα : Πλάτ. Νόμ.937D **τοῖς πλείστοις . . κῆρες ἐπιπεφύκασιν, αἳ καταμιαίνουσί τε καὶ καταρρυπαίνουσιν,** Θεόφρ.ΦΑἴτ.5,10,4 (τόποι) **ἰδίας ἔχουσι κῆρας,** Διον.'Αλ.Ρωμ.2,3 **προσεῖναι δέ τινας ἑκάστῃ** (τῶν πολιτειῶν) **κῆρας συμφύτους·** || κ. ἁμαρτήματα, παίσματα : Τίμ.Λοκρ.95B **ἀκήρατον τῶν ἐκτὸς κηρῶν,** Πλούτ.Κίμ.2 **τὰς ἐπιτρεχούσας ταῖς πράξεσιν ἁμαρτίας καὶ κῆρας, ἐλλείμματα μᾶλλον ἀρετῆς τινος ἢ κακίας·** σπαν. κτ. ἐν. : Πλούτ. 'Αντ.2 **φιλίαν . . ὥσπερ τινὰ κῆρα προσπεσεῖν.**

κῆρ (τὸ) συνηρ. τοῦ κέαρ βλ.λ., π. 'Ομ. πάντοτε κῆρ μτ. δοτ. **κῆρι**, π. τραγ. **κέαρ** ἡ καρδία : 'Ιλ.Ξ 139 **νῦν δή που 'Αχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι,** 'Οδ.Σ 344 **ἄλλα δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν·** || ὡς ἕδρα τῆς βουλήσεως : 'Ιλ.Ο 52 **αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ·** || κ. ὡς ἕδρα τῶν ὀρέξεων : αὐτ.Χ 504 **θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·** || τῆς θλίψεως: αὐτ.Η 428 **νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ,** Αἰσχ.Πρ.245 **εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ·** || κ. τῆς τέρψεως : Πινδ.Ι 5(4),20 **ἐμὸν κέαρ οὐ γεύεται ὕμνων,** 'Αριστφ.'Αχ.5 **τὸ κέαρ ηὐφράνθην·** || ἐπὶ τῆς ἄρκτου ἢ τοῦ λέοντος : 'Ιλ.Μ 45 **τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται·** || ἡ δοτ. **κῆρι** ὡς ἐπίρρ. ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἐγκαρδίως, καρδιακά : αὐτ.Ι 117 **ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστὶν ἀνήρ, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·** || συνήθ. ἐπιτεταμ. : αὐτ.Ν 430 **τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ** (ἠγάπησεν ὑπερμέτρως), αὐτ.Ν 206 **καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,** 'Οδ.Ξ 36 **οἵ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσουσιν.**

κῆρα (ἡ) πάπ. κηρωτὴ πινακίς.

κῆρα (ἡ) μσν. κ. δημ. φθορά, ὄλεθρος, θάνατος : Κορυδαλλ. ἐν Φαβρικ.'Ελλην.Βιβλ.13,723 **μόνος ὢν κῆρας ὑπέρτερος,** δημ. μ. **ἐν τῇ ἀρᾷ μῶρα καὶ κῆρα·** πρβλ. κῆρ 2).

κηραίνω (κήρ) φθείρω, βλάπτω, καταστρέφω : Αἰσχ.'Ικ.999 **θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί,** Φίλ.1,653· || παθ. βλάπτομαι, καταστρέφομαι : Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.2,4 **ἐν ᾧ καὶ τὰ περίγεια κηραίνεται,** 'Ιεροκλ.Πλ.Χρ."Επ.14,451Μ· **2)** ἀμτβ. ἔχω ἐλαττώματα ἢ ἀτελείας : Φίλ.π.Εὐσ.Εὐάγγ. Προπ.387B **περὶ ἃ κηραίνει γένος τὸ πλεῖστον ἀνθρώπων·** **3)** (κήρ) εἰμὶ πλήρης μεριμνῶν, φροντίδων, ἀνήσυχος : Εὐρ.'Ηρ.518 **ποῖ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ ;·** || **κηραίνω τι ἢ ἐπί τινι ἢ περί τι** ἀνησυχῶ διά τι ἢ διά τινα : Εὐρ.'Ιππ.223 **τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις ;** Μάξιμ.Καταρχ.93 **αἰὲν ἐπ' ἀνέρι κηραίνουσα,** Φίλ.2,205 **κηραίνειν περί τι.**

κηραλοιφή (ἡ) δημ. ἀλοιφὴ ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου.

κηραμύντης (ὁ) (ἀμύνω) μτγν. ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, ἐπίθ. τοῦ 'Ηρακλέους : Λυκόφρ.663.

κηράνθεμος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **-εμον** (τὸ) ὁ κήρινθος βλ.λ. : Διοσκ.5,9, αὐτ.2,82 (πληθ.).

κηραφίς-ίδος μτγν. εἶδος ἀκρίδος : Νίκ.'Αλεξ. 394 **κάλχης, κηραφίδος, πίννης τε καὶ αἰθήεντος ἐχίνου·** **2)** 'Ησ. «κάραβος».

κηράφρων-ονος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **πρωκτοτρυπιδῶν.**

κηραχάτης (ὁ) μτγν. εἶδος λίθου ἀχάτου, κηρίνου χρώματος : Πλίν.Φ137,139

κηραφία (ἡ) μσν. τὸ ἀνάπτειν κηρία, φωταφία : Πασχ.Χρον.383C.

κηρεζίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ κερεζίνη βλ.λ.

κηρέλαιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀλοιφὴ ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου : Γαλ.13,832 **τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν κηρέλαιον,** 'Ιππιατρ.181,13 **ἐνάλειφε ἠρέμα κηρελαίῳ.**

κηρεμβροχή (ἡ) μτγν. ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ : 'Αλέξ.Τραλλ.12.

κηρεόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σκιαδανθῶν.**

κηρέσιον (κήρ) 'Ησ. «ὀλέθριον, νοσητήριον».

κηρεσιφόρος-ον μσν. θανατηφόρος : Νικ.Χων. π.Φαβρικ.'Ελλην. Βιβλ.6,147 **τὰ τῶν κακῶν κηρεσιφόρα καὶ ἀνθρώποις ὀλέθρια.**

κηρεσσιφόρητος-ον ὃν αἱ κῆρες βλ.λ. φέρουσιν : 'Ιλ.Θ 527 **ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους.**

κηρεώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. ὑποοικογένεια φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κακτωδῶν.**

κηρήθρα (ἡ) νεώτ., δημ. κ. **κερήθρα** κηρίνη πλὰξ διῃρημένη εἰς πληθὺν μικρῶν ἑξαγώνων κελλίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐναποθέτουν αἱ μέλισσαι τὸ μέλι των : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.4,216 **κερήθρα ποὺ λαμπυρίζει ἀπάνω της τρεμάμενο τὸ φῶς.**

κηρηθροστάτης (ὁ) νεώτ. μελισσοκ. εἰδικὸς ἄβαξ ἐφ' ᾧ τοποθετοῦνται αἱ κηρῆθραι πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ καλύπτοντος αὐτὰς ἐλαφροῦ στρώματος κηροῦ.

κηρηθροφορεῖον (τὸ) νεώτ.μελισσοκ. εἰδικὸν κιβώτιον ἐν τῷ ὁποίῳ τοποθετοῦνται πρὸς μεταφορὰν αἱ κηρῆθραι τῆς κυψέλης.

κηρία (ἡ) πάπ. δ. γρ. τοῦ κειρία βλ.λ.

κηριάζω ᾠοτοκῶ, ἐπὶ τοῦ ἰχθύος πορφύρας, τῆς ὁποίας τὰ ᾠὰ ὁμοιάζουν πρὸς κηρῆθραν : 'Αριστλ.ΖΙ 546b,25 **ἀφιᾶσι γὰρ** (τὰ ὀστρακόδερμοι) **ἀρχόμενα κηριάζειν γλισχρότητα μυξώδη, ἐξ ἧς τὰ λεπυρώδη συνίσταται.**

κηρίανθος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀνθοζῴων τῆς οἰκογ. τῶν **κηριανθωδῶν.**

κηριαπτάριν (τὸ) πάπ. ὁ κηροστάτης : **κηριαπτάριν ἓν σὺν λύχνῳ αὐτοῦ χαλκοῦν.**

κηριάπτης (ὁ) γλωσσ. κηροστάτης.

κηρίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κηρίον βλ.λ.ΙΙ, κηρήθρα : 'Αέτ.5,137.

κηριζίνη (ἡ) νεώτ. κ. **κεριζίνη** εἶδος παραφίνης λαμβανομένης ἐκ τοῦ ὀζοκηρίτου βλ.λ.

κηρίζω μτγν. ἔχω ἐμφάνισιν κηρίου, φαίνομαι ὡσὰν κηρίον : Ζώσ.'Αλχ.215Β.

κηρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κηρόν, ὁ περιέχων κηρὸν βλ.λ. : **κηρικὰ φάρμακα.**

κηριμονάριος (ὁ) (λατ.) μσν. ὁ τελετάρχης τῆς παπικῆς αὐλῆς : 'Ροΐδ.Πάπ.'Ιω.133 **πολλοὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς παπικῆς αὐλῆς, ἐν οἷς καὶ ὁ μέγας κηριμονάριος, ἤτοι αὐλάρχης, συνέδεον μυστικὰς μετὰ τῶν ἀρχιλῃστῶν σχέσεις.**

κηρίνη (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κηρίων βλ.λ.2)· 'Ησ.,Φώτ.' **2)** κηρίνη (ἐνν. **ἔμπλαστρος**) εἶδος ἐμπλάστρου : 'Ασκληπιάδ.Ν π.Γαλ.13,936· **3)** νεώτ. χημ. οὐσία ἐξαγομένη ἐκ τοῦ κηροῦ βλ.λ.

κηρίνθη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βοραγινοειδῶν.**

κήρινθος (ό) κ. νεώτ. ή τροφή τῶν μελισσῶν, ἐριθάκη : Ἀριστλ.Ζ1 623b,23 (ταῖς μελίσσαις) **τροφή ἣν καλοῦσί τινες κήρινθον,** Πλίν.Φ1 11,17, Ἡσ.: **2)** Ἡσ. «ἕλκος ποιόν» **3)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **τραχυφυλλωδῶν.**

κήρῖνος-η-ον (κηρός) κ. νεώτ. ὁ ἐκ κηροῦ πεποιημένος, κερένιος : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1035 **νὴ τὸν Δί', ἥνπερ ἡ γέ που τῶν κηρίνων,** Ἀρχιππ.3D, Πλάτ.Θεαίτ.191C **θὲς δή μοι λόγου ἕνεκα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνὸν κήρινον ἐκμαγεῖον·** || ὁμ. κηρίνη **ὀπώρα** τὸ μέλι : Ἀλκμ.75· **2)** μτφ. ὁ εὔπλαστος καὶ μαλακὸς ὡς κηρός : Πλάτ.Νόμ.633D **τοὺς θυμοὺς κηρίνους ποιοῦσιν,** Ἀρρ.Ἐπικτ.3,16, 10 **κηρίνας τὰς ὑπολήψεις ἔχειν·** || ὁμ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, ὠχρός· Σουΐδ. ἐν λ. ἐκηρώθην· || ἐπί γύναικός, ὁ ἐπιχρισθείς, πασσαλειμμένος μὲ μυρωδικά : Φιλόστρ.Ἐπιστ.22· **3)** τὸ θηλ. κηρίνη ὡς οὐσ. βλ.λ.

κηριοελκός (ό) πάπ. ὁ κηρία φωτισμοῦ κατασκευάζων.

κηριοθεραπεία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ θεραπευτική χρησιμοποίησις τῶν παραφινῶν πρὸς κατασκευὴν περιβλημάτων ἢ περιτυλιγμάτων κηρωδῶν, συγκρατουμένων ἐπὶ πολὺ εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν.

κηριοκλέπτης (ό) μτγν. ὁ κλέπτων κηρήθραν, τίτλ. τοῦ δεκάτου ἐνάτου εἰδυλλίου τοῦ Θεοκρ.

κηρίολος (ό) Ἐπιγρ. λαμπὰς ἢ εἰκὼν ἐκ κηροῦ.

κηρίον (τό) (κηρός) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κηρί** κ. **κερί** κηρήθρα : Ὕμν.Ἑρμ.559, Ἡσίοδ.Θ 507 **τιθεῖσί τε κηρία λευκά,** Ἡρ.5,114 **ἐσμὸς μελισσέων ἐσδὺς ἐς αὐτὴν κηρίων μιν ἐνέπλησε,** Πλάτ.Πολ.552C **ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίγνεται,** Θεόκρ.19,2 **τὸν κλέπταν πότ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα κηρίον ἐκ σίμβλων συλευμένον,** ΠΔ Βασ.1,14,27 **καὶ ἔβαφεν αὐτὸ εἰς τὸ κηρίον τοῦ μέλιτος,** ΚΔ Λουκ.24,42 **οἱ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου,** Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,140 **ἄς παύσῃ ἡ Μακεδονία νὰ ἐγκωμιάζεται εἰς τὴν στυπτηρίαν της . ., ἡ Ἀθήναις εἰς τὸ κηρὶ καὶ τὸ μέλι της·** || ἐν χρ. ἐν τῇ ἰατρ. : Ἱππ. 475,5 **πίνειν διδόναι κηρίον ἐν ὕδατι ἀποβρέχων,** Ἀριστφ.Θεσμ.506 **παιδίον κηρίῳ βεβυσμένον** (ἔχον τὰ ὦτα πεφραγμένα διὰ κηροῦ)· **2)** νεώτ. κ. δημ. λαμπὰς ἐκ κηροῦ ἢ ἄλλης συγγενοῦς οὐσίας· κ. φωτιστικὴ μονὰς ποὸς καταμέτρησιν ἐντάσεως φωτός: **λαμπτὴρ πεντήκοντα κηρίων·** **3)** κτ. πληθ. **κηρία** τὸ μέλι : Ἱππῶν.π.Ἀθήν.14,645C **οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων, οὐκ ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων,** Ἀρίστων π.αὐτ.2, 38F **νέκταρ κατασκευάζειν τινὰς . . οἶνον καὶ κηρία συγκιρνάντας·** **4)** μτφ. ἐπὶ βιβλίου ποιημάτων : ΑΠ 9,190· κ. κτ. πληθ. τίτλος Ἀνθολογιῶν : Γέλλ.Προοίμ.6· **5)** ὁμ. μτφ. ἐπὶ παντὸς εὐχαρίστου : Λιβάν.Ἐπιστ.112,1 **τῆς ἐπιθυμίας τὸ κηρίον·** **6)** εἶδος δερματικοῦ νοσήματος, μελικηρίς : Διοσκ.2,164 **ὑγιάζει δὲ καὶ κηρία καταπλασθεῖσα μετὰ τοῦ μέλιτος.**

κηριοποιός-όν ὁ κατασκευάζων κηρήθραν : Ἀριστλ.Ζ1 623b,7 **ἔστι δὲ ταῦτα, ὅσα κηριοποιά, οἷον αἱ μέλιτται καὶ τὰ παραπλήσια τὴν μορφήν.**

κηριοῦμαι-όομαι ἀρχ.λεξ. τρομάζω, γίνομαι ὡσὰν κερί· Ἡσ. «κηριοῦσθαι, ἐκπλήττεσθαι», Σουΐδ. «ἐκηριώθην, διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην» || Ἡσ. «ἐκηριώθη, ἐσκοτώθη, ἐπτοήθη, ἐθανατώθη, ἄμεινον δὲ ὠχρίασεν Κηριωθῆναι, ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι».

κηρίς-ίδος (ή) μτγν. δ.γρ. ὁ ἰχθῦς κιρρίς βλ.λ. : Δίφιλ.Σ π.Ἀθήν.8,355D **σκορπίοι δὲ οἱ πελάγιοι καὶ κηρίδες τροφιμώτεροι** (δ.γρ.), Ἀλέξ.Τραλλ.7,1.

κηρίτης (ό) νεώτ. ὀρυκτολ. ὅ. κερίτης βλ.λ.

κηρῖτις-ιδος (ή) μτγν. πολύτιμος λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηρίου βλ.λ.ΙΙ : Πλίν.Φ1 37,153.

κηριτρεφής-οῦς-ές (κήρ-τρέφω) ὁ γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν ἀθλιότητι : Ἡσίοδ.Ἔργ.418 **ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων,** Χρησμ.π.Σχόλ. Εὐρ.Φοίν.638 **βόας κηριτρεφέος Πελάγοντος·** **2)** ὁ φθείρων τὴν ὑγείαν, ὁ θανατῶν : Συνέσ. Ὕμν.329C **λῦε μεριμνᾶν κηριτρεφέων.**

κηρίφατοι (οἱ) (κήρ-θείνω) Ἡσ. «ὅσοι νόσῳ τεθνήκασιν».

κηριφόρον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **φευδομυρικωδῶν.**

κηριώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς κηρήθρας : Θεόφρ.Φ1 3,13,3 **κηριῶδες ἄνθος·** || **κηριώδης στοματῖτις** (ή) νεώτ. ἰατρ. χρονία φλεγμονὴ τοῦ στόματος χοιραδικῶν ἰδ. παιδίων.

κηρίωμα-ατος (τό) νοσηρὰ ἔκκρισις λήμης ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, τσίμπλιασμα : Σοφ.άπ.715.

κηρίων-ωνος (ό) μτγν. κ. νεώτ. κηρίνη λαμπάς : Πλούτ.Ἠθ.263E **πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν** (οἱ Ρωμαῖοι) **ἐν τοῖς γάμοις, ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσιν·** **2)** Ἡσ. κ. Φώτ. ἐν. λ. κηρίναι « μάστιξ»· **3)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

κηροβάτης (ό) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **βρενθιιδῶν.**

κηρόγλωσσος (ό) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν τῶν **καραβιιδῶν.**

κηρογονία (ή) μτγν. ὁ σχηματισμὸς κηροῦ ἢ κηρήθρας : ΠΔ Μακκ.4,14,19 **μέλισσαι περὶ τὸν τῆς κηρογονίας καιρόν.**

κηρογραφία (ή) μτγν. κ. νεώτ ἡ διὰ κηροῦ ζωγράφησις, δθ. ἐγκαυστικὴ ζωγραφική : Καλλίξ.1 **πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο·** **2)** νεώτ. μέθοδος ζωγραφήσεως ἢ ἰχνογραφήσεως τῇ βοηθείᾳ κηροῦ, ἰδ. πρὸς ἀναπαραγωγὴν χωρογραφικῶν μετρήσεων ἢ γεωγραφικῶν χαρτῶν· **3)** ὁμ. νεώτ. κ. ἡ διὰ κηρογραφίας ἐκτελεσθεῖσα εἰκών.

κηρογραφῶ-έω μτγν. ζωγραφῶ διὰ κηροῦ : Ἀθήν.5,200B **τριακόσια δὲ κεκηρογραφημένα χρώμασι παντοίοις.**

κηροδέτης (ό), δωρ. -**δέτας** ὁ κηρόδετος βλ.λ. : Εὐρ.ΙΤ 1125 **συρίζων δ' ὁ κηροδέτας κάλαμος οὐρείου Πανὸς κώπαις ἐπιθωΰξει.**

κηρόδετος-ον (κηρός-δέω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ κηροῦ συνηρμοσμένος, συγκολληθείς : Ἀντίπ.Σιδ. ΑΠλ.4,305 **ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἐσμὸς ἔπλασε κηρόδετον . σεῖο μέλι,** Εὐφορ.π.Ἀθήν.4,184A **τὴν δὲ πολυκάλαμον Σειληνόν, Μαρσύαν δὲ τὴν κηρόδετον·** || **κηρόδετον πνεῦμα** τὸ φύσημα τοῦ μὲ κηρὸν συνημμένου αὐλοῦ : Θεόκρ. Ἐπιγρ.5,4.

κηροδομῶ-έω (κηρός - δόμος) ποιῶ, κατασκευάζω διὰ κηροῦ, ἐκ κηροῦ δόμον, ἐπὶ μελισσῶν : Φωκυλ.161 **ἡ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα**

κηροδοσία (ή) (κηρός - δίδωμι, δόσις) φόρος τις (δόσιμον) ἐπὶ τοῦ κηροῦ : Συμ.Θεσπ.π.Τελετ.Μυστηρ 10· **2)** δημ **κεροδοσιά** ἡ ἐφ' ἅπαξ εἰς ἐκκλησίαν ἢ μονὴν ἀπαιτουμένη ποσότης κηροῦ διὰ πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας ἢ ἡ ἐτησία τοιαύτη.

κηροδόχος-ον Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ τὸν κηρόν, ὁ ἐν ᾧ γίνεται τοῦ κηροῦ ἡ τῆξις : **χάλκινος λέβης κηροδόχος·** || κ. ὁ ἐν ᾧ τίθενται, στήνονται ἀναπτόμενα κηρία ἐν ἐκκλησίᾳ, ἰδ. τὰ μικρὰ ὑπὸ τῶν πιστῶν λατρευτικῶς προσφερόμενα : **ὁ κηροδόχος δίσκος τοῦ μανουαλίου·** **2)** Ἡσ. «σμήνη, οἱ κηροδόχοι τῶν μελισσῶν», ἤτοι οἱ τῆς κυψέλης τόποι ἐν οἷς ἀποτίθεται ὑπὸ τῶν μελισσῶν ὁ ὑπ' αὐτῶν παραγόμενος κηρός, τὸ μελισσοκέρι.

κηροειδής-οῦς-ές [κηρός - εἶδος] κ. νεώτ. ὁ τὸ εἶδος κηροῦ ἔχων, ὁ κηρῷ ὅμοιος ἢ παρεμφερής : Πλάτ.Τίμ.61C **τὰ δὲ πλέον ὕδατος αὖ πάντα ὅσα κηροειδῆ καὶ θυμιατικὰ σώματα ξυμπήγνυται,** Γαλ.1,671,5 **ἁπαλά τε ὄντα καὶ οἷον κηροειδῆ τὰ τῶν βρεφῶν ὀστᾶ** **2)** ὁ ἔχων τὸ χρῶμα καὶ τὴν λειότητα τοῦ κηροῦ, κιτρινωπὸς καὶ στιλπνός, ἐπὶ λίθου, μαρμάρου ἢ ἄ. ὕλης : Φιλόστρ. 781 **ἡμίκυκλος στοὰ κηροειδὴς ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ λίθου,** Σχόλ.Νικ.Θηρ.798 **διὰ τὸ μελιτόχρους εἶναι ἤγουν κηροειδής, - ὁ κατειργασμένος ἀλάβαστρος εἶναι κηροειδής** **3)** μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, εὐμάλακτος, εὔκολος εἰς τὸ ὑποστῆναι πλάσιν : Φίλ.1,64 **ἐν τῇ φυχῇ κηροειδεῖ οὔσῃ** **4|** νεώτ. κτ. πληθ οὐδ. **τὰ κηροειδῆ** περιληπτ. αἱ ὗλαι ὅσαι βιομηχανικῶς κατειργασμέναι χρησιμοποιοῦνται ἀντὶ κηροῦ ἢ ἐν ἀναμίξει μετὰ κηροῦ, πρὸς φωτισμόν, ἐπάλειψιν κττ. οἷον ἡ στεατίνη, ἡ παραφίνη, ἡ κερεζίνη.

κηροζίνη [ἡ] νεώτ. ἡ κερεζίνη βλ.λ. || χημ. τὸ φωτιστικὸν πετρέλαιον.

κηρόθεν [κῆρ] ἐπίρρ. κηρόθι βλ.λ. : ΕΜ 511,20.

κηρόθι [κῆρ] ἐπίρρ. ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐκ καρδίας, ἐγκορδίως, π. Ὁμ πάντοτε ἑπομ τοῦ μᾶλλον : Ἰλ.Ι 300 **εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,** Ὀδ.Ε 284 **ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον,** Ἡσίοδ.85 ἢ **δίκη ἔσθ' ἱκέτησι τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.**

κηροκάλη [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀφιουσιδῶν**.

κηρόκλυστος-ον ὁ ἐστρωμένος διὰ κηροῦ : Πάπ. **οἴνου Συριακοῦ βανώτια κηρόκλυστα.**

κηροκόμης [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **μηλοΐδῶν.**

κηροκοπίς-ίδος [ἡ] νεώτ. χαλύβδινος περιστρεφόμενος τροχίσκος, δι' οὗ κόπτονται αἱ τεχνηταὶ κηρῆθραι.

κηρόκτενος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **πριονιδῶν.**

κηρόλιθος [ὁ] νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ κερόλιθος βλ.λ.

κηρολιπωσία [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἡ κατὰ τὴν σῆψιν μετατροπὴ τοῦ ταφέντος πτώματος εἰς μᾶζαν κηροειδῆ.

κηρομαντεία [ἡ] νεώτ. ἡ διὰ τοῦ κηροῦ μαντεία.

κηρομάρμαρος [ὁ] μσν. συγκολλητική τις οὐσία πρὸς κατασκευὴν ὑδατοστεγῶν ἀρδευτικῶν ὀχετῶν : Στεφ.Ἀθ.Ἱππ.2,384D.

κηρομαστίχη [ἡ] μσν. κ. νεώτ. μεῖγμα κηροῦ καὶ μαστίχης:Συμ.Θεσσ.π. Φαβρικ.Ἑλλην.Βιβλ.14,60.

κηρόμελι-ιτος [τὸ] σχόλ. μέλι ἐν τῇ κηρήθρᾳ : Σχόλ.Θεόκρ.7,83.

κηρόμυια [ἡ] νεώτ. παλαιοζ. γένος ζώων τῆς οἰκογεν. τῶν **πλευρομυΐδῶν,** ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

κηρόν Ἡσ. «λεπτόν, νοσερόν».

κηροξίδη [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκαλυπτεριδῶν.**

κηροξυλόμορφα [τὰ] νεώτ. βοταν. ὑποδιαίρεσις φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **φοινικωδῶν.**

κηρόξυλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **φοινικωδῶν.**

κηροπαγής-οῦς-ές μτγν. συνηρμοσμένος, κεκολλημένος διὰ κηροῦ : Ἀπολλωνίδ.ΑΠ 6,239 **μελιχροῦ νέκταρος ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας.**

κηροπάζουσα Ἡσ. «βαστάζουσα».

κηροπάλη [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **σφηκιδῶν.**

κηρόπανον [τὸ] νεώτ. ὕφασμα ἀδιάβροχον,ἐπειλημμένον δι' ὕλης περιεχούσης κηρόν.

κηροπηγία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς ὑποδιαιρέσεως τῶν **τυλοφόρων.**

κηροπήγιον [τὸ] μσν. κ. νεώτ. σκεῦος ἐφ' οὗ προσκολλᾶται ἓν ἢ περισσότερα κηρία καντηλ[ι]έρι σαμτάνι : **ἀργυροῦν - πήλινον κηροπήγιον·** εἰδ. **τὰ κηροπήγια τῆς ἐκκλησίας** οἱ κηροστάτοι, τὰ μανουάλια.

κηρόπισσος [ὁ] ἄλοιφή τις ἐκ κηροῦ καὶ πίσσης: Ἱππ.Νούσ.2,18.

κηρόπιττα (ἡ) νεώτ., δημ. **κερόπιττα** ὁ διὰ τὸ ἐμπόριον προωρισμένος κηρὸς εἰς σχῆμα ἀνάλογον τοῦ δοχείου ἐντὸς τοῦ ὁποίου διὰ τήξεως συνεκεντρώθη· || ἡ κηρήθρα, μελόπιττα.

κηροπλαστεῖον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τύπος κηρίνων εἰκόνων ἢ ὁμοιωμάτων : Ἐπιφάν.Αἱρ.23,64B· **2)** νεώτ. τὸ ἐργαστήριον ὅπου πλάσσεται ὁ κηρός, ὅπου κατασκευάζονται λαμπάδες, κεράδικο.

κηροπλάστης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πλάσσων ἐκ κηροῦ ὁμοιώματα : Πλάτ.Τίμ.74C **ταῦτα ἡμῶν διανοηθεὶς ὁ κηροπλάστης . . σάρκα ἔγχυμον καὶ μαλακὴν συνέστησε,** Πλούτ.Ἠθ.167D **λιθοξόοις καὶ κηροπλάσταις ἀνθρωπόμορφα τῶν θεῶν τὰ εἴδη ποιοῦσι,** Πλωτῖν.344B **οἱ κηροπλάσται ἢ κοροπλάσται·** **2)** νεώτ. ὁ πλάσσων τὸν κηρόν, κατασκευαστὴς λαμπάδων· **3|** **κηροπλάστης τῆς συκῆς** νεώτ. ζωολ. ἔντομον τῆς τάξεως τῶν ἡμιπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοκκοειδῶν.**

κηροπλαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ κηροπλαστεῖν· || **ἡ κηροπλαστική** [τέχνη] ἡ τέχνη τοῦ κηροπλάστου βλ.λ.[I] : Ὄκελλ.2,3 **ἡ ὕλη** [ἐστὶν ἄμορφος] **πρὸς κηροπλαστικήν,** Πολυδ.7,165· || νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κηροπλάστου βλ.λ.2].

κηρόπλαστος-ον [κηρός - πλάσσω] κ. νεώτ. ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, κατεσκευασμένος, κήρινος : Σοφ. ἀπ.398,5· **μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον·** || μτφ. ἐπὶ κορασίου, ὁ οἱονεὶ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος ὁ ὡς πλαγγὼν εὐειδής : Φιλόδ.ΑΠ 9,570 **ξανθώ, κηρόπλαστε, μυρόχροε·** **2)** κηρόδετος βλ.λ. : Αἰσχ.Πρ.574 **ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ.**

κηροπλαστῶ-έω πλάσσω τι ἐκ κηροῦ : Ἱππ. 828B **ὥσπερ κηροπλαστέοντα χρὴ ἐς τὴν φύσιν τὴν δικαίην ἄγειν,** Εὔβουλ.41 **κηροπλαστήσας ἔρωθ' ὑπόπτερον,** Μακάρ.Ὁμ.238,30 **οἱ γὰρ θέλοντες σκεύη κατασκευάσαι .. πρῶτον κηροπλαστοῦσι·** || πλάττω ὡς ἐκ κηροῦ : Ἀρετ.Χρον.Παθ. 2,13 **ἐκηροπλάστησεν ὅκως ἐκ γενετῆς τὸν ἄνθρωπον ἡ φύσις·** || κ. μτφ. πλάσσω, δημιουργῶ : Μεθόδ.Συμπ.45,3 **κηροπλαστῶν ἐξ ὑγρῶν καὶ βραχυτάτων σπερμάτων·** **2)** ἐπὶ μελισσῶν, κατασκευάζω ἐκ κηροῦ κυψέλην, κηρήθραν : Διόδ. Σ 17,75.

κηρόπλατος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογεν τῶν **μυιιδῶν.**

κηροποιεῖον [τὸ] νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς κηρίων, ἄ. κηροπλαστεῖον, κεράδικο.

κηροποιία [ἡ] νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς κηρίων, λαμπάδων.

κηροποιός-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς κηρίων, κηροπλάστης, κεράς : Σχόλ.Ἀριστφ. Σφ.1075 **ζῷον κηροποιόν.**

κηροπρίων (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀλκυονιδῶν.**

κηροπωλεῖον [τὸ] μσν. κ. νεώτ. τὸ κατάστημα ὅπου πωλεῖται κηρὸς ἢ κηρία : Θεοφάν.Κοντιν.420,15.

κηροπώλης (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ πωλητὴς κηροῦ ἢ κηρίων.

κηρόρρυγχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀλκυονιδῶν.**

κηρός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ κηρίον τῶν μελισσῶν, ὑποκιτρίνη οὐσία ἐκκρινομένη ὑπ' αὐτῶν, κερί : Ὀδ.Μ 48 **ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖφαι ἑταίρων κηρὸν δεψήσας μελιηδέα,** Πλάτ.Πολ.588D **εὐπλα-**

στότερον **κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος, πεπλάσθω,** Θεόκρ.1,27 **βαθὺ κισσύβιον κεκλεισμένον ἁδεῖ κηρῷ,** Βί.'Αλεξ.57 **παῖς χερσὶ ταῖς ἑαυτοῦ κηρὸν καταμαλάσσων | ἔπλασσεν ἀνθρωπάρια καὶ πλοῖα σὺν κηρίῳ·** ‖ ἡ κηρήθρα:Θεόκρ. 20,27 **ἐρρεέ μοι φωνὸ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῷ·** ἐν χρ. εἰς τὴν ἐγκαυστικὴν ζωγραφίαν κ. γεν. κοσμητικῶς: Φιλόστρ.'Επιστ.22,'Επιγρ.·ὁμ. διὰ γραφὴν ἐπὶ πινακίδων: Πάπ.· **2)** συνεκδ. ἡ ἐπηλειμμένη κηρῷ πινακίς: Λιβάν.'Επιστ.886,1 **λόγους εἰς γραμμάτιον καὶ κηρὸν ἐρχομένους·** **3)** ὁμ. μτγν. **κηρός** κ. νεώτ. **Ισπανικὸς κηρός** σφραγιστικὸς κηρός, βουλλοκέρι: Λουκ.'Αλέξ.21 **βελόνην πυρώσας τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων ἐξῄρει καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρόν·** ‖ **κηρὸς Τυρρηνικὸς** λευκανθεὶς κηρὸς μελισσῶν· ἐν χρ. εἰς τὴν ἰατρ καὶ φαρμακ. δι' ἀλοιφάς: Γαλ.13,411· **4)** μτγν. ἐν τῷ πληθ. **κηροὶ** λαμπάδες ἐκ κηροῦ: 'Ηλιόδ.9,11 **κηρούς τε καὶ δᾷδας ἀφάμενοι.**

κηροσβέστης (ὁ) νεώτ. σκεῦος ἐκκλησιαστικόν,χρήσιμον διὰ τὴν **σβέσιν** τῶν ἀνημμένων κηρίων.

κηρόσκορας (ὁ) νεώτ. εἶδος ἐντόμων ἐχθρῶν τῶν μελισσῶν, κατατρωγόντων τὰς κηρήθρας· ἅ. γαλερία ἡ μελιτοφάγος.

κηροσσαίων 'Ησ. «παλαιῶν».

κηροστάτης (ὁ) μσν. κ. νεώτ. μέγα κηροπήγιον ὅπου τοποθετεῖται, στήνεται τὸ κηρίον, μανουάλι· Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,359 **καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, κανδήλας, πολυελαίους, κηροστάτας, δίσκους ἀπέδωκε τοῖς ἱεροσύλοις.**

κηρόστενος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀσινιδῶν.**

κηρόστερνον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κεραμβυκιδῶν.**

κηρόσταμον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **τινεΐδῶν.**

κηροτακίς-ίδος (ἡ) μτγν. ξύλινον ἀβαθὲς πινάκιον, παλέτα, ἐν ᾧ ἀπέθετον ὑποθερμανθέντα μαλακὸν κηρὸν οἱ ζωγράφοι χρησιμοποιούμενον ὑπ' αὐτῶν εἰς τὰς ἐπὶ ξύλου ζωγραφίας: Πάπ.· ‖ ὁμ. σκεῦός τι πινακοειδὲς ἐν ᾧ οἱ ἀλχημισταὶ ἔθετον τὸν χρησιμοποιούμενον ὑπ' αὐτῶν εἰς μείξεις κ. διαφ. κατασκευὰς μαλακὸν κηρόν: Συνέσ. 'Αλχ.60Β, Ζώσ.'Αλχ.158Β.

κηροτένιον (τὸ) νεώτ. χημ. κ. **κηρωτένιον** ἀκόρεστος ὑδρογονάνθραξ τῆς σειρᾶς τοῦ αἰθυλενίου.

κηροτέχνης (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ κηροπλάστης βλ.λ.: 'Ανακρεόντ.10,9.

κηροτήκτης (ὁ) [κηρός-τήκω] νεώτ. εἰδικὸν κιβώτιον μεθ' ὑαλίνου καλύμματος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τοποθετοῦνται αἱ κηρῆθραι πρὸς τῆξιν διὰ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος.

κηροτικὸν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. κεκορεσμένον λιπαρὸν ὀξύ.

κηροτόμος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **χρυσομελιδῶν.**

κηρότροφος-ον [κηρός] ὁ ἐκ κηροῦ κατεσκευασμένος, κηρόπλαστος, κήρινος: Φίλιππ.ΑΠ 6,236 **σιμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν.**

κηροτρόφος-ον [κήρ] ὁ τρέφων θάνατον, θανατηφόρος: Νίκ.Θηρ.192 **ὅτε λυγρὰ θαλπούσης ὄφιος κηροτρόφου ὠεὰ γαίῃ.**

κηροτυπία (ἡ) νεώτ. μέθοδος χαρακτικῆς ἐπὶ πλακὸς κεχρισμένης διὰ κηροῦ.

κηρούει 'Ησ. «ἐκεῖ. Κρῆτες».

κηρουλκός-όν (κήρ-ἕλκω) μτγν. ὁ ἐπιφέρων καταστροφήν: Λυκόφρ.407 **κηρουλκὸν πάγην.**

κηροῦμαι-όομαι (κήρ) εἶμαι κατεστραμμένος, ἔχω ὑποστῇ ζημίαν· ΕΜ 322,13.

κηρουργία (ἡ) μσν. ἡ κατασκευὴ κηροῦ· 'Εφραὶμ 562C.

κηρόφιν 'Ησ. «ἐκ τῆς ψυχῆς».

κηροφόρος-ον γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ φέρων, κρατῶν τὸ κηρίον· **2)** νεώτ. ὁ φέρων, παράγων κηρόν: **κηροφόρον φυτόν.**

κηροφορῶ-έω Σουΐδ. φέρω, παράγω κηρόν.

κηρόφυτον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **εὐκνημιδῶν.**

κηροχάραξις-εως (ἡ) ἡ κατασκευὴ τσιγκογραφικῶν πλακῶν δι' ἐπιχύσεως ἐπ' αὐτῶν λεπτοῦ στρώματος κηροῦ, ἐφ' οὗ χαράσσονται τὰ σχέδια.

κηροχίτων-ωνος (ὁ) μτγν. ὁ περιβεβλημένος κηρόν, κήρινος: 'Αντίπ.Θεσσ.ΑΠ 6,249 **λαμπάδα κηροχίτωνα.**

κηρόχρως-ωτος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. **κηρόχρους-οος-ουν-οον** ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ: Χαιρήμ.π. 'Αθήν.13,608D **κόμαι κηρόχρωτες ὡς ἀγάλματος.**

κηροχυσία (ἡ) (κηρόν-χύνω) νεώτ. ἡ χύσις, τῆξις κηροῦ.

κηροχύτης (ὁ) νεώτ. εἰδικὸν μελισσοκομικὸν ὄργανον διὰ τὴν τῆξιν τοῦ κηροῦ πρὸς συγκόλλησιν τῶν κηρηθρῶν ἐπὶ τῶν πλαισίων.

κηρόχυτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ χυτοῦ κηροῦ κατεσκευασμένος: Καστορ.π.'Αθήν.10,455Α **ἔπη συνθείς, ἄναξ, μωσοπόλε θήρ, κηρόχυτον ὃς μελίγμ' ἱεῖς·** **2)** νεώτ. **κηρόχυτοι γραμμαὶ** αἱ γραμμαὶ τῶν διὰ κηροχαράξεως κατασκευαζομένων τσιγκογραφικῶν πλακῶν· ‖ ὁμ. αἱ γραμμαὶ αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ σχέδιον τοῦ μέλλοντος νὰ βαφῇ διὰ χαβαϊανῆς μεθόδου ὑφάσματος μπατίκ.

κηροχυτῶ-έω χύνω, σχηματίζω μορφὰς ὡς ἐν κηρῷ: 'Αριστφ.Θεσμ.56 **κηροχυτεῖ καὶ γογγύλλει καὶ χοανεύει,** 'Ιππόδ.π.Στοβ.4,1,94 **πλάσσει καὶ κηροχυτεῖ τὰν ψυχάν.**

κήρτεα 'Ησ. «τὰ κέρδη».

κήρυγμα-ατος (τὸ) [κηρύσσω] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ἐν εἰδ. σημ. τὸ ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀγγελλόμενον, προκήρυξις, γνωστοποίησις: 'Ηρ.3,52 **κήρυγμα ἐποιήσατο,** αὐτ.6,78 **ἄριστον γὰρ ποιεύμενοι τοῖσι 'Αργείοισι ἐκ τοῦ κηρύγματος ἐπεκέατο** [διὰ προκηρύξεως], Σοφ.'Αντ.8 **κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως,** Θουκ.4,105 **τὴν ξύμβασιν μετρίαν ἐποιεῖτο, κήρυγμα τόδε ἀνειπών,** Αἰσχίν.3,154 **προελθὼν ὁ κῆρυξ .. ἐκήρυττε τὸ κάλλιστον κήρυγμα,** Δημ.253 **δευτέρου μοι κηρύγματος ἤδη** (τούτου) **γιγνομένου·** ‖ ὁμ. ἀναγγελία νίκης εἰς ἀγῶνας: Δίων Κ 63,14· ‖ πρόσκλησις: Σοφ.'Αντ.162 **σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην, κοινῷ κηρύγματι πέμψας·** ‖ ἀμοιβὴ προκηρυττομένη, προσφερομένη διὰ προκηρύξεως: Ξεν.'Ελλ.5,4,10 **ὁ μέντοι ἐν τῇ ἀκροπόλει ἁρμοστὴς ἐπεὶ ᾔσθετο τὸ νυκτερινὸν κήρυγμα, εὐθὺς ἔπεμψεν .. ἐπὶ βοήθειαν,** Αἰσχίν. 3,33 **ᾤετο δεῖν ὁ νομοθέτης** τὸν ῥήτορα **σεμνύνεσθαι .. καὶ μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασιν·** **2)** κ. νεώτ. λόγος θρησκευτικὸς ἀπευθυνόμενος εἰς τὸ κοινόν, κήρυγμα: ΚΔ Λουκ.11,32 **κατακρινοῦσιν αὐτήν, ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα 'Ιωνᾶ,** Μηναῖ.12,24 'Ωδ.4 **κηρύγματα προφητῶν τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀνάδειξιν μηνύοντα εἴληφε·** ‖ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. θρησκευτικὸς λόγος, συνήθ. ἐν τοῖς ναοῖς ὑπὸ τοῦ ἱεροκήρυκος: **πηγαίνει τακτικὰ εἰς τὸ κήρυγμα.**

κηρυγμός (ὁ) σχόλ. ἡ κήρυξις βλ.λ.: Σχόλ.'Ιλ.Φ 575.

κηρύκαινα (ἡ) θηλ. τοῦ κῆρυξ βλ.λ.: 'Αριστφ. 'Εκκλ.713 **λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα·** **2)** κτ. πληθ. Σουΐδ. «τὰς εἰς τὰς αὐλὰς παριούσας καὶ τὰς συνοικίας, ἐφ' ᾧ τε συναγείρειν τὰ μιάσματα, καὶ ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν».

κήρυκας (ὁ) δημ. ὁ κῆρυξ βλ.λ.

κηρυκεία (ἡ), Ιων. **-ηίη** τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος: 'Ηρ.7,134 **τοῖσι αἱ κηρυκηίαι αἱ ἐκ Σπάρτης πᾶσαι γέρας δέδονται,** Πλάτ.Νόμ.742Β

ἀναγκαίας ἄλλης τῇ πόλει κηρυκείας· || πρεσβεία Νόμ.π.Αἰσχίν.Ι,21 μηδ' ἐπὶ κηρυκείαν ἀποστελλέσθω **2)** ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος:'Ισαΐ.ἀπ.46.
κηρύκειον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. -ήϊον, δωρ. κᾱρύκειον ἡ ράβδος τοῦ κήρυκος : 'Ηρ.9,100 κηρυκήϊον ἐφάνη ἐπὶ τῆς κυματωγῆς κείμενον, Θουκ.Ι,53 ἔδοξεν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντες ἄνευ κηρυκείου, Φίλ.2,560, Β(.'Αλεξ. 1257 φοροῦντα καὶ κηρύκειον ἐν τοῖς κροτάφοις τούτου || φρ κηρύκειο συμπεπλεγμένα ἐκ τῶν θαλλῶν ἱκετηρία· : Δείν.Ι,18· κ παροιμ φρ. π. Φώτ. τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν εἰρήνην ἢ πόλεμον || ἐν 'Επιγρ. ὡς σφραγίς **2)** Σουΐδ «ὁ ἐπὶ τῇ κηρύξει μισθός» **3)** Σουΐδ «ἐφ' ᾧ ἀναβὰς ὁ κῆρυξ ἐκήρυττε»
κηρύκειος-ον ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα : Σοφ.ἀπ 784 κηρύκειον γράμμα, 'Ανών.π.Σουΐδ. κηρύκειος γραφή· || Κᾱρυκήϝιος ἐπώνυμον τοῦ 'Απόλλωνος ἐν Βοιωτίᾳ : 'Επιγρ
κηρύκευμα-ατος (τὸ) προκήρυξις, διάγγελμα : Αἰσχ.'Επτ.651 ὡς οὔποτ ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψει.
κηρύκευσις-εως (ἡ) Σουΐδ ἡ κηρυκεία βλ.λ.Ι)
κηρυκευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κήρυκα βλ.λ. (| τὸ οὐδ κηρυκευτικόν ὡς οὐσ νεώτ ναυτ σῆμα δηλοῦν τὴν προσέλευσιν προσώπου ἐντεταλμένου πρὸς ἔναρξιν διαπραγματεύσεων εἰς ἐχθρικὸν πλοῖον || ὁμ καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖον τὸ φέρον τὸ σῆμα τοῦτο.
κηρυκεύω κ νεώτ. εἶμαι κῆρυξ, ἀσκῶ καθήκοντα κήρυκος . Πλάτ.Νόμ.941Α ἐάν τις . . ἀποπρεσβεύσας γένηται φανερὸς ἢ κηρυκεύσας, Αἰσχίν.Ι,19 μηδὲ κηρυκευσάτω, μηδὲ πρεσβευσάτω, μηδὲ τοὺς πρεσβεύσαντας κρινέτω || μτ. γενικ. εἶμαι κῆρυξ τινός : Λυκοῦργ. ἐν 'Επιγρ κηρυκεύειν τῆς βουλῆς **2)** μτβ. κ· τινί τι ἢ μ. τι προκηρύττω, γνωστοποιῶ Αἰσχ.'Ικ.221 ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκευέτω. Εὐρ.Τρῳ.787 τὰ δὲ τοιάδε χρὴ κηρυκεύειν
κηρυκηίη (ἡ) ἰων. τ τοῦ κηρυκεία βλ.λ.
κηρυκήιον (τὸ) ἰων τ τοῦ κηρύκειον βλ.λ.
κηρυκίδαι (οἱ) Φώτ. ἱερατικόν τι γένος ἐν 'Αθήναις.
κηρυκικός-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκας, ὁ τῶν κηρύκων : Πλάτ.Πολιτ.260D τὸ βασιλικὸν γένος ἔοικεν ἀπὸ τοῦ τῶν κηρύκων γένους ἀφωρίσθαι· || ἡ κηρυκικὴ ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ κήρυκος βλ.λ.Ι) : αὐτ.260Ε κελευστικῇ, κηρυκικῇ, καὶ πολλαῖς ἑτέραις τούτων τέχναις συγγενέσιν.
κηρύκινος-η-ον ἀρχ.λεξ. ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα βλ.λ.· Σουΐδ. «κηρυκίνη ράβδος ἡ τοῦ 'Ερμοῦ» **2)** τὸ θηλ. κηρυκίνη ἡ κηρύκαινα βλ.λ.Ι)· 'Ησ., Φώτ.· || κ -ίνη (ἐνν ἀρχή) ἐν πάπ. τὸ ἀξίωμα τοῦ κήρυκος βλ.λ.Ι).
κηρυκιοειδής-οῦς-ές 'Ησ. ὁ ὅμοιος πρὸς κηρύκειον, ὁ ἔχων σχῆμα κηρυκείου· 'Ησ. ἐν λ.'Ερμῆς.
κηρύκιον (τὸ) δ.γρ. τοῦ κηρύκειον βλ.λ.Ι) : 'Αριστφ.ἀπ.518· **2)** κολλύριον : 'Αλέξ.Τραλλ.2· **3)** ἐν τῷ πληθ.ὀξεῖς μυτεροὶ λίθοι : Παῦλ.Αἰγ.6,88.
κηρυκιοφόρος-ον λεξ. ὁ φέρων κηρύκειον βλ.λ.Ι) : ΕΜ 812,23 ασγομάντιον, ὅπερ φοροῦσιν οἱ κηρυκιοφόροι.
κηρυκτικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ κηρυκικὸς βλ.λ. : Γαλ.Ι,227· **2)** τίτλος ἑνὸς τῶν λόγων τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὸν 'Αθανάσ. ἐν Mi.28,917.
κηρυκτός-ή-όν ὁ διὰ κήρυκος ἀναγγελθείς : 'Επιγρ. κηρυκτὸς στέφανος.
κηρυκώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος τῷ ὀστρακοδέρμῳ κῆρυξ βλ.λ.2) : 'Αριστλ.ΖΙ 527a,28 ὑπὸ δὲ τοῦ περὶ τὰ στήθη κηρυκώδους ἄλλος ἐστὶν ἑλιγμός.
κηρυλική ἀλκοόλη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. κηρωτίνη ἀλειφατικὴ ἀλκοόλη ἀπαντῶσα ἐν τῷ κηρῷ.
κηρύλος (ὁ) κ. νεώτ. μυθικὸν θαλάσσιον πτηνὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀλκυόνος : 'Αρχίλ.141, 'Αλκμ.26,2, 'Αριστλ.ΖΙ 593b,12 περὶ δὲ τὴν θάλατταν καὶ ἀλκυὼν καὶ κηρύλος, Αἰλ.ΖΙ 5,48· || κ. νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀλκυονιδῶν.
κήρυνος (ὁ) ·κ. π. Φώτ. κάρυννος βόλος τις τῶν κύβων : Εὔβουλ.57,2.
κῆρυξ-ῦκος (ὁ) κ. κήρυξ (κηρύσσω) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ.-κας, δ.τ. -κος-ου, αἰολ. κᾶρυξ ὁ ἀναγγέλλων τι δημοσίως, διαλαλητής, τελάλης· κ. γεν. δημόσιος ἀγγελιαφόρος : 'Ιλ.Β 50 αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε, αὐτ.Α 334 κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, 'Οδ.Τ 135 οὔθ' ἱκετάων οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν· || ἐπὶ τοῦ 'Ερμοῦ ὡς ἀγγελιαφόρου τῶν θεῶν : 'Ησίοδ.'Εργ.80 ἐν δ' ἄρα φωνὴν θῆκε θεῶν κῆρυξ, Αἰσχ.'Αγ.515 τόν τ' ἐμὸν τιμάορον 'Ερμῆν, φίλον κήρυκα κηρύκων σέβας· || ἀπεσταλμένος διάφορος τοῦ πρεσβευτοῦ, διότι διεβίβαζεν ἀγγελίας μεταξὺ ἐθνῶν ἐν πολέμῳ πρὸς ἄλληλα διατελούντων : Αἰσχ.'Ικ.727 ἴσως γὰρ ἂν κῆρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι, Πλάτ.Νόμ.941Α ἐὰν ὡς πρεσβευτὴς ἢ κῆρυξ καταψευδόμενος τῆς πόλεως παραπρεσβεύηται πρός τινα πόλιν, Δημ.159 καίτοι τὸ παρανομεῖν εἰς κήρυκα καὶ πρέσβεις, τοῖς ἄλλοις τε πᾶσιν ἀσεβὲς εἶναι δοκεῖ· || ἐν χρ. ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ ἀπόστολος : 'Ηρ.Ι,21 'Αλυάττης δὲ . . ἔπεμπε κήρυκα ἐς Μίλητον βουλόμενος σπονδὰς ποιήσασθαι . . ὁ μὲν δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν· || ἱερατικόν τι γένος ἐν 'Αθήναις : Θουκ.8,53 Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων, 'Ανδοκ.Ι,116 ὦ Καλλία, . . ἀνοσιώτατε, πρῶτον μὲν ἐξηγῇ Κηρύκων ὤν, Παυσ.Ι,38,3 αὐτοὶ Κήρυκες θυγατρὸς Κέκροπος . . καὶ 'Ερμοῦ παῖδα εἶναι λέγουσιν· πρβλ. κ. κηρυκίδαι· || ὁ ἐκτελῶν χρέη μαγείρου κατὰ τὰς ἑορτάς : Κλϵδημ.3,17· || συχν. κ. ὡς θηλ. κῆρυξ (ἡ) : Πίνδ.Ν 8,1 ὥρα πότνια, κᾶρυξ 'Αφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων· || ὁμ. ἐν 'Αθήναις ὁ κηρύττων καὶ τηρῶν τάξιν ἐν ταῖς συνελεύσεσι : 'Αριστφ.'Αχ.42 κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται ; 'Ανδοκ.Ι,36 τὴν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον ὁ κῆρυξ ἀνείποι ἰέναι· κ. ἐν 'Ελευσῖνι : Ξεν.'Ελλ.2,4,20 Κλεόκριτος ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ, μάλ' εὔφωνος ὤν, . . ἔλεξεν, Φιλόστρ.Σοφ.2,33,4· || ὁμ. κῆρυξ δημοπρασίας : Θεόφρ.ἀπ.97 ὑπὸ κήρυκος πωλεῖν, Πάπ. ἀπέδοτο πάντα τὰ ἔργα ὑπὸ κήρυκα, 'Αμμών.8IV· || γεν. ἀγγελιαφόρος : Σοφ.ΟΚ 1511 αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος : 'Αριστφ.'Εκκλ.30 ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀρτίως ἡμῶν προσιόντων δεύτερον κεκόκκυκεν· || μτφ. ἐπὶ τῆς γραφῆς, ἀναγγελία, μάρτυς : αὐτ.Θεσμ.780 δέξασθε σμίλης ὁλκούς, κήρυκας ἐμῶν μόχθων· || ἐπὶ τοῦ 'Ομήρου : 'Επιγρ. ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς· || ὁμ. ὁ ἱεροκῆρυξ : ΚΔ Τιμ.Ι,2,7 ἐτέθην ἐγὼ κῆρυξ καὶ ἀπόστολος, Προκόπ.Δημ. ἐν Σάθ. 3,485 κῆρυξ καὶ διδάσκαλος τῶν θείων λογίων· **2)** εἶδος ὀστρακοδέρμου ἢ κοχλίου ἔχοντος κόγχην ἑλικοειδῶς συνεστραμμένην : 'Αριστλ.ΖΙ 528a.10 αἵ τε πορφύραι καὶ οἱ κήρυκες καὶ ὁ κόχλος καὶ τἆλλα τὰ στρομβώδη, Δικκλ.Καρ.ἀπ.133, Μάχ.π.'Αθήν.8,349C ἀγωνιῶ δὲ καὶ δέδοικα παντελῶς μὴ πού' ἐπιβὰς κήρυκι τὸν πόδ' ἀναπαρῶ, Γαλ.4,670,'Αλκίφρ.Ι,7,'Αλέξ.Τραλλ.3,7· , **3)** ρηματ. π. κηρυκεύω, ἐπικηρυκεύομαι, κηρυκεία, κηρύκειον, κηρύκευσις, κηρύσσω (-ττω), κήρυγμα, κηρυκτός, ἀκήρυκτος, κήρυξις, προκήρυξις κλπ. 'Εκ ρίζ. καρ-, γαρ-γηρ- (γαρύω, γηρύω = φωνάζω, λέγω, λαλῶ, λατ. garrio = φλυαρῶ, γῆρυς = φωνή) κηρύσσω (κηρύκ-jω).
κήρυξις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. διακήρυξις, προκήρυξις : Δίων Κ 63,14 ἠγωνίσατο . . κήρυκι

πρὸς πάντα τὰ κηρύξεως δεόμενα· || κ. νεώτ. ἡ διὰ κήρυκος ἀνακοίνωσις, τὸ διαλάλημα· || κ. νεώτ. πολιτ. δικον. ἡ διὰ κήρυκος γινομένη μεγαλοφώνως πρὸς τὸ κοινὸν γνωστοποίησις τοῦ ἐνεργηθησομένου πλειστηριασμοῦ· **2)** κήρυγμα: Κλημ.'Αλ.Στρωμ.7,4,Ζαχαρ.Πάπ.Διάλογ.1,4.

κηρύσσω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ἐν εἰδ. σημ., ἀττ. **-ττω**, δωρ. **κᾱρύσσω**, παρατ. **ἐκήρυσσον** κ. **-υττον**, μέλλ. **-ύξω**, δωρ. **καρυξῶ**, ἀόρ. **ἐκήρυξα**, αἰολ. μτχ. **καρύξαισα**, παρακ. **κεκήρῡχα**, παθ. μέλλ. **κηρυχθήσομαι** κ. **κηρύξομαι**, ἀόρ. **ἐκηρύχθην**, παρακ. **κεκήρυγμαι**, εἶμαι κῆρυξ, ἐκτελῶ τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος βλ.λ.ΙΙ : 'Ιλ.Ρ 325 **οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε·** || εἶμαι κῆρυξ δημοπρασιῶν : Δημ.1081 **διατελεῖ γὰρ ἐν Πειραιεῖ κηρύττων·** || ὁμ. κάμνω προκήρυξιν ὡς κῆρυξ : 'Ιλ.Β 438 **λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας** [ἃς συναθροίσωσι τὸν λαὸν διὰ τῶν κηρύκων], 'Οδ.Β 8 **οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα,** Αἰσχ.Εὐμ 566 **κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ στρατὸν κατειργαθοῦ·** κ. ἀπροσ. : Ξεν.'Αν.3,4,36 **ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι συσκευάζεσθαι** [ἐγίνε προκήρυξις, ὁ κῆρυξ προεκήρυξεν]· **2)** μτ. αἰτ. προσ. καλῶ, συγκαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος : 'Ιλ.Β 51 **κέλευσε κηρύσσειν ἀγορήνδε κάρη κομόωντας Ἀχαιούς,** αὐτ.443 **κηρύσσειν πολεμόνδε κάρη κομόωντας Ἀχαιούς·** κ. **κηρύσσειν τινὰ** καλῶ τινα εἴς τι μέρος : 'Αριστφ.'Αχ.748 **ἐγὼν δὲ καρυξῶ Δικαιόπολιν·** || κ. παθ. καλοῦμαι : Εὐρ.Ῥησ.538 **τίς ἐκηρύχθη πρώτην φυλακήν;** (τίς ἐκλήθη εἰς τὴν πρώτην φυλακήν;)· **3)** προκηρύσσω τινὰ ὡς νικητήν : Πλούτ.'Ηθ.185Α **πότερον ἤθελες . . ὁ νικῶν ἢ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι;** Φιλόστρ.Σοφ.1,8,1 **Φαβωρῖνον ἡ εὐγλωττία ἐν σοφισταῖς ἐκήρυττεν·** κ. παθ. : Ξεν.ΚΠ 8,4,4 **μήτε κηρυχθήσεσθαι μήτε ἆθλα λήψεσθαι,** Λυσ.19,63 **τὴν πόλιν κηρυχθῆναι καὶ αὐτὸν στεφανωθῆναι·** || διακηρύττω ὡς κακοῦργον ἢ κατάδικον : Δημ.787 **κρύπτει καὶ διασῴζει τὰς πρώτας ἡμέρας αὐτὸν ἐκεῖνη, ἃς ἐζήτουν καὶ ἐκήρυττον οἱ ἕνδεκα,** Μελεαγρ.ΑΠ 5,176 **κηρύσσω τὸν Ἔρωτα, τὸν ἄγριον·** || παθ. ἐπὶ χώρας, διακηρύττομαι, ἐξαίρομαι, ἐπαινοῦμαι : Εὐρ.Τρῳ.223 **Σικελῶν ὀρέων ματέρ', ἀκούω καρύσσεσθαι στεφάνοις ἀρετᾶς·** **4)** ἐπικαλοῦμαι : Αἰσχ.Χο.124 **κηρύξας ἐμοί, τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν,** Εὐρ.'Εκ.146 **κήρυσσε θεοὺς τούς τ' οὐρανίδας τούς θ' ὑπὸ γαῖαν·** || παθ. καλοῦμαι, εἶμαι : Εὐρ.ἀπ.1 **μὲ λέγουν ὅτι τοῦ κεκήρυξαι πατρός;** **5)** μτ. αἰτ. πράγμ. προκηρύττω, ἀναγγέλλω : Αἰσχ.'Αγ.1349 **πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν,** Σοφ. ΑΙ.1240 **ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι·** προκηρύττω πρὸς πώλησιν : 'Ηρ.6,121 **τὰ χρήματα αὐτὰ κηρυσσόμενα ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὠνέεσθαι,** Πλούτ.'Ηθ.207Α **κηρύττειν τὰ πατρῷα·** || **κηρύττειν ἀποικίαν** προσκαλῶ (ἀνθρώπους) πρὸς σχηματισμὸν ἀποικίας : Θουκ.1,27 **ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον·** κ. **κηρύσσειν ὃς βούλοιτο** κάμνω προκήρυξιν ἐάν τις θέλῃ, μτ. ἀπαρφ.: 'Ηρ.2,134 **κηρυσσόντων Δελφῶν ἐκ θεοπροπίου ὃς βούλοιτο ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι·** || κ. παθ. ἐπὶ ἐγκλήματος, προκηρύττομαι : 'Αντιφ.2,3,2 **τῷ τούτων φόνῳ τὸ κακούργημα ἂν ἐκηρύσσετο,** Θουκ.4,38 **προσίεσθαι τὰ κεκηρυγμένα·** **6)** διακηρύττω, λέγω τι, διαλαλῶ : ΚΔ Ματθ.10,27 **ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων,** Μηναῖ.12,23 Κοντάκ. **οὗτοι δὲ ἡμῖν κηρύττουσιν ἐν βασάνοις, ὃν ἡ Παρθένος ἀσπόρως ἐκύησεν·** κ. παθ. : Σοφ.ΟΤ 137 **τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει** (ταῦτα διελαλήθησαν ἐν τῇ πόλει)· **7)** παραγγέλλω δημοσίᾳ, διατάσσω : Αἰσχ.'Επτ.1048 **αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί,** Σοφ.ἀπ.893 **εὐφημίαν κηρύσσειν·** κ. παθ : αὐτ. 'Αντ.447 **ᾔδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;** [αἱ δοθεῖσαι δημοσίᾳ διαταγαί, τὰ διαταχθέντα]· κ. μτ. δοτ. προσ. κ. ἀπαρφ. : Πίνδ.Π 4,200 **κάρυξε δ' αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαισι·** **8)** ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, κράζω : 'Αντίπ.Θεσσ.ΑΠ 5,2 **πάλαι δ' ἠῷος ἀλέκτωρ κηρύσσων φθονερὴν Ἠριγένειαν ἄγει·** **9)** ἐκκλ., μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. κηρύττω, διδάσκω τὸν θεῖον λόγον : ΚΔ Ματθ.3,1 **παραγίνεται Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας·** **10)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πολέμου, γνωστοποιῶ ἐπισήμως : **ἡ Ἰαπωνία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Κίνας·** **11)** ἐν φρ. **μοῦ ἔχει κηρύξει τὸν πόλεμο** μὲ ἐχθρεύεται, μὲ κυνηγάει [ἐπὶ ἀνθρώπων διακειμένων ἐχθρικῶς ἐναντίον τινός καὶ ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἐξόντωσιν αὐτοῦ]· **12)** νεώτ. κ. δημ. παθ. κηρύττομαι ἐν χρ. κ. ὡς μέσ. δηλοῦμαι, φανερώνομαι· || ἐν φρ. **κεκηρυγμένος ἐχθρός** = φανερός, δεδηλωμένος ἐχθρός.

κηρῶ-όω ἐπικαλύπτω τι διὰ κηροῦ, κηρώνω κάτι: 'Ηρώνδ.3,15 **κηροῦν δέλτον·** || συνήθ. ἐν τῷ παθ. ἐπικαλύπτομαι διὰ κηροῦ : 'Ιππ.'Αρθρ.30,Αἰν.Τακτ. 22,25 **κεκηρῶσθαι τὰ ἔσωθεν τῆς κλεψύδρας·** || συναρμόζομαι, συγκολλῶμαι διὰ κηροῦ : Λόγγ. 2,35 **κεκήρωτο ἡ σῦριγξ·** **2)** μέσ. σχηματίζω τι δι' ἐμαυτὸν ἐκ κηροῦ : Διόδ.Ζων.ΑΠ 9,226 **ἄγγεα κηρώσασθε·** **3)** παθ. **-οῦμαι -όομαι** (κήρ) καταστρέφομαι, βλάπτομαι : Κλήμ.'Αλ.76 **οὐ γὰρ κηροῦται τῇ φθορᾷ** [ἡ γῆ].

κηρώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κηρόν, ὁ κηροειδής, ὁ κήρινος : Θεόφρ.3,13,3 κ.Γαλ. 10,476 [ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ κηριώδης]· || νεώτ. ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας ἤ τινας τῶν ἰδιοτήτων τοῦ κηροῦ : **κηρώδεις ὗλαι·** **2)** εἰδ. ὁ μαλθώδης, ὁ μαλακός : αὐτ.19,20.

κήρωμα-ατος [τὸ] [κηρῶ] κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κηροῦν, τὸ ἐκ τοῦ κηροῦ ἐπικάλυμμα ἢ ἐπάλειμμα· δθ. πρᾶγμα ἐπικεκαλυμμένον διὰ κηροῦ· || εἰδ. πίναξ κεκαλυμμένος δι' ἐπιστρώματος κηροῦ πρὸς γραφήν: 'Επιγρ.,πρβλ.'Ηρ.7,239· **2)** ἰατρ. κηρίνη ἀλοιφή, κηρωτή, κηραλοιφή : 'Ιππ.Διαίτ. 15 **περιστέλλων κηρώμασι καὶ ταινιδίοισι περιελίσσων πρόσεχε,** 'Ορειβ.ἀπ.63· **3)** μτγν. χρῖσμά τι ὑγρᾶς ὕλης περιεχούσης κηρόν, δι' ἧς κτ. τοὺς χρόνους τῆς Ρωμ. αὐτοκρατορίας ἠλείφοντο οἱ παλαισταὶ [λατ. ceroma]· || κ. ἡ πρᾶξις τῆς διὰ τῆς ὕλης ταύτης ἐπαλείψεως : Καΐλ.Αὐρ.'Υγ. Παραγγ.35,Πλούτ.'Ηθ.638C· **4)** ὁμ. συνεκδ ὁ παρὰ τὴν παλαίστραν τόπος ἔνθα ἤλειφον διὸ κηρώματος τὸ σῶμα αὐτῶν οἱ παλαισταί, τὸ ἀλειπτήριον : Πλίν.35,2· **5)** ὁμ. μτφ. ἡ πρὸς πνευματικὸν ἀγῶνα προπαρασκευὴ ἢ τὸ πρὸς τοιοῦτον ἀγῶνα διδασκαλεῖον : Πλούτ.'Ηθ.790Ε **ἀσκηθεὶς οὐκ ἐν παλαίστραις καὶ κηρώμασιν ἀκινδύνων σοφιστῶν·** **6)** νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κηροῦν, τὸ κέρωμα.

κηρωματικὸς [ὁ] μτγν. ὁ κατασκευάζων κηρώματα βλ.λ.2) : Πάπ. **οἰκία Ἐπιμάχου κηρωματικοῦ** **2)** ὁ διὰ κηρώματος γινόμενος : Κάσσ.Φ 55 [ἐν λατ. μεταγρ. ceromaticus]· **3)** ὁ ἀληλιμμένος διὰ κηρώματος βλ.λ.3) : 'Ιουβεν.3,68.

κηρωματιστὴς [ὁ] σχόλ. ὁ ἀλείφων διὰ κηρώματος βλ.λ.2) κ. 3) : Σχόλ.'Αριστφ.'Ιππ.490.

κηρωματίτης [ὁ] μτγν. ἰατρὸς ἐπιθέτων κηρωτὰ ἐν τοῖς τραύμασιν : Κύριλλ.Σκυθ.Βί.Σάβα 44.

κηρὼν-ῶνος [ὁ] [κηρός] σχόλ. ἡ κυψέλη τῶν μελισσῶν : Σχόλ.'Αριστφ.'Εκκλ.737 **τὰ κηρία, ἴσως τοὺς κηρῶνας λέγει.**

κήρωσις-εως [ἡ] τὸ ὑλικόν, ἡ οὐσία τοῦ κηροῦ τῶν μελισσῶν : 'Αριστλ.ΖΙ 553b,28 **κήρωσιν δὲ φέρουσιν ἀπὸ τοῦ δακρύου τῶν δένδρων.**

κηρωτάριον (τὸ) μτγν. ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ: Σωρ.51 **μετά τινος τῶν εἰρημένων κηρωταρίων,** Δαμόκρ.π.Γαλ.13,225.
κηρωτή (ἡ) (κηρῶ) τὸ κήρωμα βλ.λ.2), ἀλοιφή τις ἐκ κηροῦ ἐν ἰατρ. χρ. : 'Ιππ.Κατ' 'Ιητρ. 12,'Αριστφ.'Αχ.1176 **κηρωτὴν παρασκευάζετε,** Φίλ. Βελοπ.96,18, Γαλ.11,391· || ἀλοιφὴ κοσμητική, καλλωπιστικὴ ἐκ κηροῦ κ. ἄ., ἴδ. ἀρωματικῶν ὑλῶν κατασκευαζομένη : 'Αριστφ.ἀπ.320,1,Διοσκ. 1,109 **κηρωτὴ οἰνανθίνη.**
κηρωτικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. χημ. λιπαρὸν ὀξὺ ἀποτελοῦν ἓν τῶν κυρίων συστατικῶν τοῦ κηροῦ τῆς μελίσσης καὶ περιεχόμενον ἐν αὐτῷ ἐν ἐλευθέρᾳ καταστάσει.
κηρωτίνη (ἡ) νεώτ. χημ. χημικὴ οὐσία, ἄ. κηρυλικὴ ἀλκοόλη.
κηρωτοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κήρωμα βλ.λ.2) : Γαλ.13,118, 'Αέτ.16,61.
κηρωτομάλαγμα-ατος (τὸ) μτγν. ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ : Γαλ.13,849 **ἔνιοι τῶν ἰατρῶν κηρωτομαλάγματά τινα προσηγόρευσαν**
κηρωτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπικεχρισμένος ἢ κεκαλυμμένος διὰ κηροῦ, κυρ. ὅπως καταστῇ ἀδιάβροχος : **κηρωτὸς χάρτης - κηρωτὸν ὕφασμα** (τὸ ἀδιάβροχον, ὁ μουσαμάς)· || συνήθ. ἐν χρ. τὸ θηλ. **ἡ κηρωτὴ** βλ.λ.· || **κηρωτὸν ἔμπλαστρον** φαρμακευτικὴ σκευασία ἐκ διαφόρων οὐσιῶν ἐπίχριστος ἐπὶ λεπτῆς ὀθόνης, τσερῶτο.
κηρωτώδης-ους-ες μτγν. ὁ κηρωτοειδὴς βλ.λ.: Γαλ.12,813.
κῆς δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ εἰς.
κησηρλιά (ἡ) δημ. ποικιλία τις τοῦ δένδρου βερικοκκέα.
κησσόν 'Ησ. «εὔοδμον».
κῆτα (ἡ) 'Ησ. «καλαμίνθη».
κῆται ὑποτ. τοῦ κεῖμαι βλ.λ.
κητεία (ἡ) μτγν. ἄγρα μεγάλων ἰχθύων, ἴδ. θύννων : Αἰλ.ΖΙ 13,16· **2)** τὸ μέρος ἔνθα ἀγρεύονται μεγάλοι ἰχθύες : Στράβ.5,4,4 **εἰσὶ δὲ καὶ κητεῖαι παρ' αὐτοῖς ἄρισται,** 'Αθήν.7,283C **ὑπὸ τῶν ταῖς κητείαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται.**
κήτειος-α-ον (κῆτος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κῆτος, ὁ τοῦ κήτους : Μόσχ.11, 115 **κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο,** Νόνν.Δ 39,240 **κήτειαι γένυες,** 'Επιγρ. **κήτεια πέλωρα**· || γεν. ὁ τερατώδης, μεγάλος, πελώριος· 'Ησ.· || νεώτ. χημ. **κήτειον σπέρμα** τὸ κητόσπερμα βλ.λ.· **2)** Φώτ.162,13 « κήτειον, λάχανον ἀνθερίκῳ ὅμοιον»· **3)** ὡς κυρ. ὄν. **Κήτειοι** (οἱ) ἄγνωστός τις λαὸς τῆς Μυσίας : 'Οδ.Λ 521.
κητέλαιον (τὸ) νεώτ. ρευστὸν λίπος ἐξαγόμενον ἐκ τῶν διαφόρων θαλασσίων κητῶν, χρήσιμον πρὸς καῦσιν, εἰς τὴν λίπανσιν τοῦ δέρματος, τὴν σαπωνοποιΐαν, τὴν παρασκευὴν ἐδωδίμου λίπους διὰ σκληρύνσεως κ. ἄ.
κητένιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὑδρογονάνθραξ, δι' ἀποστάξεως τῆς κητυλικῆς ἀλκοόλης.
κητεράχιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος πτερίδων ἐκ τῶν **πολυποδωδῶν,** ἄ. λεγ. κητεράχ.
κήτημα-ατος (τὸ) μτγν. ταριχευμένος θύννος, ὠμοτάριχον : Δίφιλ.Σ π.'Αθήν.3 121Β **τὸ δὲ ὠμοτάριχον κήτημα τινὲς λέγουσι** (ἀμφ.).
κητίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ σπουδαιότερον τῶν συστατικῶν τοῦ κητείου σπέρματος βλ.λ.
κήτιον (τὸ) 'Ησ. «ᾧ τὰς ψήφους διωθοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις» πρβλ. κήθιον· **2)** 'Ησ. «ἐμετήριον ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου, ὅπερ ἀντὶ πτερῶν καθίεσαν εἰς τὸ στόμα» : Κρατῖν.266.
κητόδορπος (ὁ) μτγν. ὁ προμηθεύων δόρπον, βορὰν εἰς τὰ κήτη : Λυκόφρ.954 **ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς δεδηγμένος.**
κητοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς κῆτος βλ.λ.1), κητώδης· || ζωολ. τάξις ὑδροβίων θηλαστικῶν.
κητοθήριον (τὸ) μτγν., δ.γρ. **-θηρεῖον** ἀποθήκη σκευῶν χρησίμων πρὸς ἁλιείαν μεγάλων ἰχθύων : Αἰλ.ΖΙ 13,16 **τὰ χωρία ἔνθα αὐτοῖς εἴωθε θησαυρίζεσθαι τά τε δίκτυα τὰ μεγάλα καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ θηρατική, καλεῖται μέντοι κητοθηρεῖα.**
κητονία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κητονιιδῶν.**
κητονιίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἐντόμων **πεταλοκέρων.**
κῆτος-ους-εος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑπερμεγέθης θαλάσσιος ἰχθύς, μέγα θαλάσσιον θηρίον : 'Οδ.Μ 97 **δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσιν κῆτος,** Μόσχ.2,116, ΠΔΓέν.1,21 **καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα,** Μηναῖ.11,1 'Ωδ.6 **τὸν προφήτην διέσωσας ἐκ τοῦ κήτους, φιλάνθρωπε,** Παλαμ.Περ.Χαιρ.128,17 **στῆς θάλασσας τὰ κήτη σὰ νὰ θέλαμε | καὶ στὰ ψίδια ι κιντυνεμένα πάντα ν' ἀρμονίσουμε | ζωῆς ταξίδια·** · εἰδ. ἡ φώκη : 'Οδ.Δ 446 **ὄλεσαε δὲ κήτεος ὀδμήν·** || τὸ θαλάσσιον θηρίον, εἰς ὃ ἐξετέθη ἡ 'Ανδρομέδα : Εὐρ.ἀπ.121 **ἐκθεῖναι κήτει φορβάν·** || ὁμ. ὁ θύννος βλ.λ. : 'Αρχέστρ.ἀπ.34,3· || ἐν τῇ φυσ. ἱστορίᾳ, πᾶς μέγας θαλάσσιος ἰχθὺς ἐκ τῶν φολαινοειδῶν : 'Αριστλ.ΖΙ 566b,2 **δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ τὰ ἄλλα κήτη, ὅσα μὴ ἔχει βράγχια ἀλλὰ φυσητῆρα, ζωοτοκοῦσιν·** || κ. νεώτ. ζωολ. τὰ ὑδρόβια θηλαστικά, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν τάξιν τῶν **κητωδῶν· 2)** κ. νεώτ. ἀστερισμός τις περὶ τὸν 'Ισημερινὸν λίαν ἐκτεταμένος : 'Αρατ. 354, Εὔδοξ.π.'Ιππαρχ.1,2,20.
κητόσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος δεινοσαυρίων ἑρπετῶν ἐκ τῶν **κητοσαυριδῶν,** ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.
κητόσπερμα-ατος (τὸ) νεώτ. λευκὴ μᾶζα κηρώδης εὑρισκομένη ἐν διαλύσει ἐντὸς τοῦ ρευστοῦ λίπους κοιλοτήτων τινῶν τοῦ κρανίου φυσητῆρος τοῦ μακροκεφάλου καὶ ἄλλων κητῶν, ἄ. σπέρμα κήτειον, δημ. σπερματσέτο, ἐξ οὗ παρασκευάζεται ὁ ὁμώνυμος κηρός.
κητοτρόφος-ον μσν. ὁ τρέφων κήτη : Εὐστ. 294,16· πρβλ. κ. κητώεις.
κητοῦμαι-όομαι μτγν. αὐξάνομαι εἰς κῆτος, γίνομαι κῆτος : Αἰλ.ΖΙ 14,23 **κητουμένῳ τῷ ἰχθύϊ.**
κητοφάγος-ον ἐπ. ὁ τρώγων κήτη : Παυσ. 10,12,3 **πατρὸς δ' ἐκ κητοφάγοιο** (διάφ. πιθανωτ. γρ. σιτοφάγοιο).
κητοφόνος-ον μτγν. ὁ φονεύων κήτη : Φιλιππ.Θεσσ.ΑΠ 6,38 **κητοφόνον τε τρίαιναν, ἐν ὕδασι καρτερὸν ἔγχος,** 'Οππ.'Αλ.5,113.
κητοφόντης (ὁ) μσν. ὁ κητοφόνος βλ.λ. : Μιχ. 'Ακομ.1,228.
κήτοφις-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν **δοραδινῶν σιλουροειδῶν.**
κητυλικὴ ἀλκοόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀλειφατικὴ ἀλκοόλη, λαμβανομένη διὰ σαπωνοποιήσεως τοῦ σπέρματος τοῦ κήτους.
κητώδης-ους-ες κ. νεώτ. ἐπὶ ἰχθύος, ὁ ὅμοιος πρὸς κῆτος· **τὰ κητώδη** μεγάλοι ἰχθύες ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φαλαίνης : 'Αριστλ.'Αναπν.476b,13,αὐτ. ΖΙ 591b,26 **οἱ δὲ σελαχώδεις καὶ δελφῖνες καὶ πάντες οἱ κητώδεις ὕπτιοι ἀναπίπτοντες λαμβάνουσι·** || ὁμ. ἐπὶ τοῦ καρχαρίου κ. ἄ. : Γαλ.6,728, Ξενοκρ.π.'Ορειβ.2,58, 'Αλέξ.Τραλλ.1,15· κ. νεώτ. ζωολ. **κητώδη** τάξις μεγάλων ὑδροβίων καὶ κυρ. τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ βιούντων θηλαστικῶν· **2)** γεν. μέγας, τερατώδης : Διόδ.Σ2,54 **ἐλέφαντες καὶ ἄλλα ζῷα κητώδη.**
κητώεις-εσσα-εν ποιη. ὁ πλήρης κοιλοτήτων ἢ ἀβύσσων, π. 'Ομ. ὡς ἐπίθ. τῆς Λακεδαίμονος . 'Ιλ.Β 581 **οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώ-**

εσσαν· || δ. ἐνν. π. Στράβ.8,5,7 **γραφόντων δὲ τῶν μὲν Λακεδαίμονα κητώεσσαν τῶν δὲ καιετάεσσαν, ζητοῦσι τὴν κητώεσσαν τίνα δέχεσθαι χρή,** Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ. « Λακεδαίμονα κητώεσσαν· τὸ μὲν ὑγιές, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς νηός. τινὲς δὲ ὅτι εἰς ἣν κήτη ἐκβράσσεται, τινὲς δὲ καλαμινθώδη· καιέτα γὰρ φυτὸν ἡ καλάμινθος ὑπ' ἐνίων καλεῖται »· **2)** μτγν. ἐπ. ὁ σπηλαιώδης, ὁ κοῖλος, ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου : Κόϊντ.12,314· **3)** ὁ κήτειος βλ.λ.Ι), ὁ πελώριος : Νόνν.Δ 43,251 **κητώεντα πώεα,** αὐτ.1,274 **κητώεσσα φάλαγξ.**

κητῷος-α-ον μσν. ὁ κητώδης βλ.λ. : Πρόδρ. Ἔρωτ.162 **κητῷον γένος.**

κηῦ δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ εὐ.

κῆϋξ-υκος (ὁ) ὁ κῆξ βλ.λ. : Βάθρ.115,2, Διον.Φυσ. Ὀρν.2,7.

κήϋος-α-ον πιθ. καθαρτικὸς ἢ κεκαυμένος : Ἐπιγρ. **θύεν τρικτεύαν κηύαν.**

κῆφα δωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἔφη.

κηφηία (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. **κηφηΐς** οἰκογ. ριζοστόμων δισκοφόρων **ἀκαληφῶν.**

κηφήν-ῆνος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. -ας ὁ ἄρρην τῶν μελισσῶν : Δίφιλ.126,7, Ἀριστλ.ΖΙ 553b,5 **τὰς μὲν μελίττας εἰσδύεσθαι, τοὺς δὲ κηφῆνας μή, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς μείζους·** **2)** μτφ. κ. νεώτ., δημ. -ας ὁ ὀκνηρὸς καὶ ἀεργος ἄνθρωπος, ὁ προσπαθῶν νὰ ζῇ ἄνευ ἐργασίας εἰς βάρος ἄλλων, παράσιτος : Ἡσίοδ.Ἔργ.304 **ὅς κεν ἀεργὸς ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀρμήν,** Ἀριστφ.Σφ.1114 **κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι, οὐκ ἔχοντες κέντρον,** Πλάτ.Πολ.552C **τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι·** || ἐπὶ τῶν κλεπτόντων ξένας ἰδέας συγγραφέων : Διοσκ.7,708, Πλούτ. Ἠθ.42Α **πανηγυρικὰ κηφήνων βοτάνην σοφιστιώντων ἡγούμενον ἐᾶν·** || συνεκδ. γεγηρακὼς καὶ ἐξησθενωμένος ἄνθρωπος : Εὐρ.Τρῳ 192 **ποῦ γαίας δουλεύσω γραῦς, ὡς κηφήν.**

κηφηναρειό (τὸ) δημ. ἄθροισμα ὀκνηρῶν καὶ παρασίτων ἀνθρώπων.

κηφήνιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κηφὴν βλ.λ., ὁ κηφὴν εἰς κατάστασιν ἐμβρύου : Ἀριστλ. ΖΙ 623b,34 **πλάττουσι δὲ κηρία πρῶτον ἐν οἷς αὐταὶ γίγνονται· εἶτ' ἐν οἷς οἱ καλούμενοι βασιλεῖς, καὶ τὰ κηφήνια·** **2)** ἡ κυψέλη τοῦ κηφῆνος : αὐτ.624a,2 **πλάττουσι δὲ . . κηφήνια πρὸς αὐτά· ἐλάττω δ' ἐστὶ ταῦτα τῷ μεγέθει τῶν μελιττίων·** **3)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **σκυδμηνιδῶν.**

κηφηνόμυια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **οἰστριδῶν.**

κηφηνοπαγίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ὄργανον ἐκ μετάλλου διὰ τὴν σύλληψιν τῶν κηφήνων κατὰ τὴν εἴσοδον ἢ ἔξοδον ἐκ τῆς κυψέλης.

κηφηνώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κηφῆνα : Πλάτ.Πολ.554Β **κηφηνώδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν μὴ φῶμεν ἐγγίγνεσθαι·** **2)** ἐπὶ θεωριῶν, ὁ ἀνάξιος λόγου, ἀργόσχολος : Κλεομήδ.2,1 **τὰ τοιαῦτα . . ἐστὶ κενὰ καὶ κηφηνώδη·** **3)** ἐπὶ προσ., ἀργός, νωθρός : Φιλόδ.Θαν. 38 **κηφηνώδης καὶ γέρων γενόμενος.**

κηφίσιος (μήν) (ὁ) Ἐπιγρ., δωρ. **κάφίσιος** ὄν. μηνὸς ἐν Κῷ.

κηφισός (ὁ) κ. νεώτ. σύνηθ. ὄν. ποταμῶν κ. εἰδ. ὁ τῆς Φωκίδος ῥέων εἰς τὴν λίμνην Κωπαΐδα : Ἰλ.Β 522 **πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,** Πίνδ.Π 4,46 **Καφισοῦ παρ' ὄχθαις·** || ὁ τῶν Ἀθηνῶν περιφημότερος : Σοφ.ΟΚ 687 **κρῆναι μινύθουσιν Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων·** || ὁ τῆς Ἀργολίδος κ. ἄ. : Στράβ.9,3,16 **ἔστι δὲ Κηφισὸς . . τέταρτος καὶ πέμπτος ὁ ἐν Σικυῶνι καὶ ὁ ἐν Σκύρῳ, ἐν Ἀπολλωνίᾳ δὲ τῇ πρὸς Ἐπιδάμνῳ πηγή ἐστι κατὰ τὸ γυμνάσιον, ἣν καλοῦσι Κηφισόν.**

κῆφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **οὐροκεριδῶν.**

κηχί κ. κηχή ἢ κῆχυ (Κύριλλ.)· Ἡσ. « ῥύπος ».

κῆχος κ. κῆγχος ἢ κηγχός μόρ. πάντοτε ἐν φρ. **ποῖ κῆχος;** πιθ. ποῖ γῆς; γιὰ ποῦ; ἢ ποῖ δή : Ἀριστφ.ἀπ.656 **ποῖ κῆχος;** ἀπόκρ. : **εὐθὺς Σικελίας,** Φερεκρ.165 **ποῖ κῆχος;** ἀπόκρ. : **ἐγγὺς ἡμερῶν τεσσάρων.**

κηώδης-ους-ες ὁ εὐωδιάζων ὡς ἐκ θυμιάματος, εὐώδης : Ἰλ.Ζ 483 **ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ δακρυόεν γελάσασα,** Διόν.Περ.941 **κηώδεα φύετο πάντα·** πρβλ. κ. κεώδης.

κηώεις-εσσα-εν ὁ κηώδης βλ.λ. : Ἰλ.Γ 382 **κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι,** Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 7, 218,9 **κηῶεν μύρον,** Νόνν.Δ 16,270 **γαῖα δὲ κηώεσσαν ἀναπτύξασα λοχείην·** **2)** τὸ οὐδ. κηῶεν· Ἡσ. « μέλαν, καθαρόν ».

κία ἀρχ. λεξ. « μέθη » : Κύριλλ., Ζωναρ.

κιάθω Ἡσ. ἐκτετ. τ. τοῦ κίω « ἐκίαθεν, **ἐπορεύετο** »· πρβλ. μετακιάθω.

κιαλάρω (κιάλι) δημ., ἀόρ. **(ἐ)κιάλαρα** κ.**(ἐ)κιαλάρισα,** βλέπω διὰ διόπτρας, μὲ τὰ κιάλια· || παρατηρῶ μετ' ἐνδιαφέροντος : **τὴν ἐκιαλάρισε καὶ τοῦ καλάρεσε·** **2)** βλέπω τινὰ ἐκ τοῦ μακρόθεν, ἀντιλαμβάνομαι ἐξ ἀποστάσεως : **τὸν κιαλάρισα μόλις ξεπρόβαλε.**

κιάλι (τὸ) (ἰταλ.) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. **κιάλια** (τὰ) τὸ τηλεσκόπιον, ἡ διόπτρα : **βλέπω μὲ τὰ κιάλια·** || εἰδ. κτ. ἐν. τὸ ναυτικὸν τηλεσκόπιον.

κιαμέτι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν κατὰ τοὺς Μωαμεθανούς· **2)** πολὺς θόρυβος : **ἔγινε κιαμέτι.**

κιανεὶς-κιαμιά-κιανένα μσν. κ. δημ., κρητ. ἀρσ. κ. κιανένας, δ. προφ. τοῦ κανεὶς βλ.λ., οὐδείς : Ἐρωφ.1,45, Ἐρωτόκρ.1,11 κ. ἄ.

•**κιανθείς** Ἡσ. « ἑταίρα κιανγάλη » (διορθ. λίαν καλή).

κιάντωρ Ἡσ. « κιναιδώς ».

κιάρος-α-ο (ἰταλ.) δημ. καθαρός, διαυγής : **τὸ λάδι εἶναι κιάρο.**

κιαροσκοῦρο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. τρόπος ζωγραφικῆς διὰ μολυβδίδος μόνον ἢ ἄνθρακος ἐπὶ λευκοῦ βάθους· || φωτοσκίασμα, εἰκὼν μονόχρωμος· **2)** ἡ διὰ τοῦ ἄνω τρόπου γενομένη μονόχρωμος εἰκών, φωτοσκίασμα.

κίασθαι Ἡσ. « κεῖσθαι ».

κίαται Ἐπιγρ. ἀντὶ κέαται, κεῖνται.

κιατίπης (ὁ) (τουρκ.) μσν.. κ. δημ. ὁ γραμματεύς : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,42 **ἦτον κάποιος Μουσταφᾶ.. κιατίπης εἰς τὸ καλέμι τοῦ ῥεῖς ἐφένδη.**

κίατο Ἡσ. « ἐκινεῖτο ».

κίβαλος Ἡσ. « διάκονος »· **2)** Σουΐδ. « ὁ λῃστής »· πρβλ. κιξάλης, κιττάλης, κόβαλος.

κιβάριον (τὸ) (λατ.) Ἐπιγρ. κ. πάπ. σιτηρέσιον.

κιβαρίτης (ὁ) μσν. ἄρτος πιτυρούχος, τὸ μαῦρο ψωμί : Πρόδρ.1,151 **τὸ μεσοκάθαρον τὸ λέγουν κιβαρίτην.**

κίββα Ἡσ. « πήρα ».

κιβδηλεία (ἡ) (κιβδηλεύω, κίβδης) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **-ία** ἐπὶ μετάλλων, Πολυβ.3,86 « σκωρίας ἀνάμειξις », (αὐτ.438 γρ. **-ία**)· **2)** γεν. νοθεία, νόθευσις, ἐπὶ πράγμ.· πρβλ. κιβδήλευμα· **3)** ἠθ. μτφ. ἐπὶ προσ., διαφθορά, διαστροφή, κ. εἰδ. μοιχεία : Πλάτ.Νόμ.916D **κιβδηλείαν δὲ χρὴ πάντα ἄνδρα διανοηθῆναι καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτην ὡς ἕν τι γένος ὄν·** βλ. κ. κιβδηλία.

κιβδήλευμα-ατος (τὸ) (κιβδηλεύω) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κιβδηλεύω βλ.λ., ἡ νόθευσις τῶν πωλουμένων πραγμάτων : Πλάτ.Νόμ.917Ε **τὰ δὲ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων.**

κιβδηλεύω (κίβδηλος, κίβδης) κ. μσν. κ. νεώτ., παθ. **κιβδηλεύομαι,** ἀόρ. **ἐκιβδηλεύθην,** μτχ.

παρακ. **κεκιβδηλευμένος** ἐπὶ χρυσοῦ κ. ἀργύρου κ. ἰδ. ἐπὶ νομισμάτων, ἀναμείγνύω. κίβδον, σκωρίαν εἰς τὸν χρυσὸν ἢ τὸν ἄργυρον, · νοθεύω προσθέτων ἐν μείξει σκωρίαν ἢ εὐτελές τι μέταλλον: 'Αριστλ.ΗΝικ.1165b.12 **τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσιν·** κ. παθ.: 'Αριστφ.Βάτρ.721 **οὐ κεκιβδηλευμένοις, ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων·** || συνεκδ. ἐπὶ ἐδωδίμων κ. ἄ. ἐν ἐμπορείᾳ πραγμάτων, νοθεύω: Πλάτ.Νόμ.917Β **πᾶς γάρ τῶν κατ' ἀγορὰν ὁ κιβδηλεύων τι ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ** 2) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μεταλλικῶν νομισμάτων, παραχαράττω, παραποιῶ, ἤτοι κατασκευάζω νομίσματα προσόμοια φαινομενικῶς πρὸς τὰ Κράτους τινὸς εἴτε ἐκ τῆς αὐτῆς εἴτε ἐξ ἀναμείκτου εὐτελεστέρας, εἴτε ἐξ ὅλως εὐτελοῦς ὕλης, κατασκευάζω κίβδηλα, κάλπικα βλ.λ. 3) μτφ. ἐξαπατῶ, δολίως ἐνεργῶ, παγιδεύω: Εὐρ. Βάκχ.475 **εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκοῦσαι θέλω·** || νεώτ. μτφ. ἐπὶ συναισθημάτων, ἀρετῶν κτλ., νοθεύω, παραποιῶ, ἐξευτελίζω· ἐν χρ κ. ποθ.: **ἡ μεταπολεμικὴ διαφθορὰ ἐκιβδήλευσε τὸν ἔρωτα - τὴν τιμήν, - ἡ τιμιότης εἰς τοὺς παρηκμασμένους λαοὺς εἶναι πάντοτε κιβδηλευμένη·** 4) ρηματ. π. κιβδήλευμα, κιβδηλεία.

κιβδηλία (ἡ) | κίβδηλος, κίβδης | κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **-εία**, ἰων. **-ίη** ἡ ἐκβολὰς βλ.λ.Ι), ἡ σκωρία: Σχόλ.'Αριστφ., Σουΐδ. « ὁ τοῦ ἀργύρου ῥύπος » 2) κ. νεώτ. ἐπὶ νομισμάτων, ἄ. κιβδηλεία βλ.λ.· 3) μτφ. ἡ φαυλότης, κακία, μοχθηρία, δολιότης: 'Αριστφ.Ὄρν.158 **πολλήν γ' ὀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν,** Δίων Κ 52,35 **ὑποψία κιβδηλίας·** || ἀγυρτεία: Ἱππ.937 **ὅστις μὴ ἐπιθυμέει δημοειδέος κιβδηλίας·** πρβλ. κίβδηλος, κιβδηλεύω, κιβδηλεία.

κιβδήλιος-ον μσν. ὁ τῷ κιβδήλῳ ἰδιάζων, ὁ ἀπατηλός: ΚΜανασσ.70C **ἂν μὴν ῥυπαίνῃς τὴν ψυχὴν ῥήμασι κιβδηλίοις.**

κίβδηλις-εως (ἡ) ἀρχ. λεξ. κ. ἐν ΑΒ **κιβδηλίς**, Ἡσ. «ἔστι δὲ κίβδηλις ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρία, ἀφ' ἧς πᾶν φαῦλον κίβδηλον, μοχθηρόν, ψεῦμα, νόθον, ἀδόκιμον».

κιβδηλιῶ-άω ἔχω τὴν ὄψιν κιβδήλου νομίσματος· || κ. μτφ. φαίνομαι κίτρινος, πάσχω ἐξ ἰκτέρου· Ἡσ. «ὠχριάω»: 'Αριστλ.Πρ.859b,1 **διά τί οἱ κιβδηλιῶντες ἢ ἀπὸ λιμοῦ τοὺς πόδας οἰδοῦσιν.**

κιβδηλοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς κιβδήλων νομισμάτων.

κιβδηλοποιΐα (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κιβδηλοποιοῦ, ἡ κατασκευὴ κιβδήλων νομισμάτων

κιβδηλοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων κίβδηλα νομίσματα, παραχαράκτης, καλπουζάνος.

κίβδηλος-ον | κίβδος | κ. μσν., νεώτ., δημ. **κίβδηλος-η-ο** ὁ νενοθευμένος, νόθος, ἀδόκιμος: Θέογν. 119 **χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου,** Εὐρ.Μήδ.516 **τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλος ἢ τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,** Ξεν.'Απομν.3,1,9 **μὴ διδάξας διαγιγνώσκειν τό τε καλὸν καὶ τὸ κίβδηλον·** || γεν. ὁ μὴ γνήσιος: Πλάτ.Πολ.507Α **κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου,** αὐτ.Νόμ. 728D **καὶ τούτων τίνες ἀληθεῖς καὶ ὅσαι κίβδηλοι,** ΠΔΛευΐτ.19,19 **ἱμάτιον ἐκ δύο ὑφασμένον κίβδηλον οὐ ἐπιβαλεῖς σεαυτῷ·** || νεώτ. ἐπὶ νομισμάτων, ὧν τὸ μέταλλον δὲν εἶναι τὸ ὑπὸ τῆς ἐκδιδούσης πολιτείας ἐπισήμως χρησιμοποιούμενον, κάλπικος· || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ χαρτονομισμάτων, ὁ πλαστός: **κίβδηλα χαρτονομίσματα·** 2) μτφ. ἰδίως ἐπὶ προσ., δόλιος, ψευδής, ἀπατηλός, κάλπης: Θέογν.117, Εὐρ.'Ιππ.616 **τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας;,** Πλούτ.'Ηθ.823C **νόθα καὶ κίβδηλα θωπεύματα·** || ὁμ. ἐπὶ χρησμῶν, ἀπατηλός: 'Ηρ.1,66 **χρησμῷ κιβδήλῳ πίσυνοι·** || ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ δολιότης, ἀπάτη: Σέργ.Μακρ. Σάθ.3,303 **ἀπειθῆσαι δὲ ἢ διασμιλεῦσαι τὰ κίβδηλον·** 3) ρηματ.π. κίβδης, κιβδηλεύω, κιβδηλεία, κιβδήλευμα. Ἐκ ρίζ. κιβδ- | κίβδος=σκωρία |.

κιβδηλοφανής-οῦς (ὁ) νεώτ ὀρυκτολ. τὸ ὀρυκτὸν ἰλμενίτης.

κίβδης Ἡσ. «κακοῦργος, κάπηλος, χειροτέχνης».

κίβδος (ἡ) ἀρχ. λεξ., πιθ. κ. **-η** κοταβολὸς ἢ μεῖγμα χρυσοῦ, δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ χρυσός· Πολυδ.7,99 «τὴν δὲ σκωρίαν καὶ κίβδον ἐκάλεσαν».

κίβδων-ωνος (ὁ) ἀρχ. λεξ., π. Φώτ. **κιβδῶνες** ὁ μεταλλεύς, ὁ ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζόμενος· Μοῖρ.239 «κίβδωνες 'Αττικοί, μεταλλευταὶ τῶν λίθων Ἕλληνες» Φωτ. «κιβδωνες· οἱ μεταλλευταί».

κιβικία (ἡ) Ἡσ. ἄνευ ἑρμηνεύματος· πρβλ.κιμβικία.

κιβίνδα Ἡσ. «κατὰ νώτου»· πρβλ. κυβησίνδα.

κίβισις-εως (ἡ) κυπρ. κ. **κίβησις, κύβεσις** κ. **κυβησία** πήρα, σακκούλιον, οἷον ὁ σάκκος τῶν θηρευτῶν, πρβλ.κίββα: 'Ησίοδ.Α 224 **ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε,.. ἀργυρέη** (σχόλ. «περιεῖχε δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος σακκούλιον ἀργυροῦν»), Καλλ.ὁπ. 177 **ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.**

κιβιτάνος (ὁ) (λατ.) μσν. φρούραρχος, καστροφύλαξ: Χρον.Μορ.

κιβλεῦραι Ἡσ. « στοχάσασθαι».

κίβος (ὁ) Σουΐδ. « κίβος, κιβωτός ».

κιβούρι(ν) (τὸ) μσν. κ. δημ. νεκρικὸν φέρετρον: Χρον.Μορ.2743 **κι ἃς βάλουσιν τὸ λείψανον ἐκεῖ εἰς τὸ κιβούριν,** Ψυχάρ.Ταξ 94 **κοίτουνταν οἱ νιόνυφες ἐλπίδες τυλιμένες στὸ κιβούρι μὲ τὰ χρυσά τους ρουχα·** 2) ὁ τάφος, τὸ μνῆμα: Πολίτ. 'Εκλ.Τραγ.50,3 **καὶ βγάλτε τὰ χαντζάρια σας, φκειάστε μ' ὡριὸ κιβούρι, νά 'ναι πλατὺ γιὰ τ' ἅρματα, μακρὺ γιὰ τὸ κοντάρι,** Παλαμ.Παράκ 62,8 **σὰν κιβούρι, ἀπὸ χρόνια, πῶς κρατιέμαι κλειστό!·** πρβλ. κιβώριον.

κιβώριον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ., μσν. κ. **κιβούριον** τὸ περικάρπιον τοῦ αἰγυπτιακοῦ κυάμου, οὗ ἡ ῥίζα καλεῖται κολοκασία: Νικ.ἀπ.81,3 **τὰ δὲ πεπτηῶτα ἀκμαίου καρποῖο κιβώρια δαινυμένοισιν ἐς χέρας ἠϊθέοισι πάλαι ποθέουσιν ὀρέξῃς,** Διόδ.Σ 1,34 **τό τε κιβώριον δαψιλέστατον ὑπάρχον, φέρει τὸν καλούμενον Αἰγύπτιον κύαμον·** || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τοῦ ἰδίου τοῦ φυτοῦ: Σωρ. 1,57· 2) εἶδος ποτηρίου: Δίδ.'Αλ.π.'Αθήν. 11,477F **διὰ τὸ κάτωθεν ἐς στενὸν συνῆχθαι, ὡς τὰ αἰγύπτια κιβώρια·** 3) μσν. κ. **κιβούριον** ὁ οὐρανὸς τῆς 'Αγίας Τραπέζης ἐν τῷ 'Ιερῷ, κουβούκλιον, ὀρόφιον: Μαλάλ.Ι 490,3, Πασχ.Χρον 713, ΚΠορφ.Ἔκθ.232,16.

κιβωτάμαξα (ἡ) νεώτ. στρατ. παλαιὸν εἶδος τετρατρόχου ἁμάξης, ἧς τὸ πῆγμα ἦτο ἐκ πασῶν τῶν καθέτων πλευρῶν κλειστὸν ἐν εἴδει κιβωτίου.

κιβωτάριον (τὸ) μτγν. κ. μσν., ὑποκορ. μικρὸν κιβώτιον, μικρὸς θάλαμος βλ.λ.: Ἥρων Αὐτομ 28,4 **κιβωτάριον πῶμα μὴ ἔχον,** Γεωπ.18,21.

κιβωτίδιον (τὸ) 'Επιγρ. κ. νεώτ. μικρὸν κιβώτιον: **ξύλινον - χάρτινον κιβωτίδιον.**

κιβώτιο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ὑποκορ. τοῦ κιβωτὸς βλ.λ.: 'Αριστφ.Πλ.711 **παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον,** 'Αριστλ.Μεταφ.1042b,18, Πλούτ. 'Αλέξ.26 **κιβωτίου δέ τινος αὐτῷ προσενεχθέντος,** Λουκ.Τίμ.3 **μόγις ἔν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ,** Συνέσ.'Επιστ.266 **ἀπὸ τῶν κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία,** ASS 'Ιουν. 4,717,16 **ἐν κιβωτίῳ τὸ δῶρον ἔχων,** 'Αναστ. Γορδ. ἐν Σάθ.3,443 **οὐ κιβώτιον, οὐ βιβλίον,.. οὐδ' ἄλλο τι τῶν σκευῶν ἐάσαντες ἀνενόχλητον·** 2) νεώτ. κ. δημ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. μεγάλη θήκη σχήματος ὀρθογωνίου παραλληλεπιπέδου μετὰ καλύμματος ἐπιπέδου ἢ κυρτοῦ, μπαοῦλο, σεντούκι, κασσέλα· || ὁμ. μεγάλη θήκη ἐκ ξύλου ἢ καὶ ἐξ ἄλλου ὑλικοῦ, ἐν ᾗ συσκευα-

ζόμενα μεταφέρονται έμπορεύματα, τρόφιμα, πυρομαχικὰ κτλ., κάσσα, κασσόνι

κιβωτιοποιία (ἡ) νεώτ. η τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κιβώτια βλ.λ.2).

κιβωτιοποιεῖον (τό) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ κιβωτιοποιοῦ.

κιβωτιοποιός (ὁ) (κιβώτιον) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς κιβωτίων, μπαουλάς

κῑβωτοειδής-οῦς-ές (κιβωτός) Ἡσ. ὁ ἔχων σχῆμα κιβωτοῦ, ὁ ὅμοιος πρὸς κιβώτιον· Ἡσ. ἐν λ. θίβη.

κιβωτόκρυπτος-ον μσν. ὁ ἐν κιβωτῷ βλ.λ.2), κρυπτόμενος : ΚΜανασσ.132 **κιβωτόκρυπτε Νῶε**.

κῑβωτοποιός-όν (κιβωτός) μτγν. ὁ κατασκευάζων κιβωτούς : Πλούτ.Ἠθ.580Ε.

κῑβωτός (ἡ) (πιθ. κίβος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ξυλίνη θήκη, κιβώτιον, σεντούκι, κασσέλα : Ἀριστφ.Ἱππ.1000 **ἔτι γέ μοὔστι κιβωτὸς πλέα,** Λυσ 12,10 **εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τὴν κιβωτὸν ἀνοίγνυμι,** Ἀθήν.3,84Α **μέγα κειμήλιον ἀπετίθεντο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων·** **2)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ μέγα πλοῖον ἐφ' οὗ ὁ Νῶε διεσώθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ : ΠΔ Γέν.6,14 **ποίησον οὖν σεαυτῷ κιβωτὸν ἐκ ξύλων τετραγώνων,** ΚΔ Ματθ.24,38 **ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν·** **3)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. πᾶσα μεγάλη θήκη, ἐν ᾗ φυλάσσονται ἱερὰ κειμήλια οἷον ἡ χρυσοκόσμητος Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἢ τοῦ Μαρτυρίου, ἐν ᾗ διεφύλαττον οἱ Ἰσραηλῖται τὰς πλάκας τοῦ Μωσέως, τὴν στάμναν τοῦ μάννα καὶ τὴν βλαστήσασαν ῥάβδον τοῦ Ἀαρών : ΠΔ Ἔξ. 25,10 **καὶ ποιήσεις κιβωτὸν μαρτυρίου ἐκ ξύλων ἀσήπτων,** ΚΔ Ἑβρ.9,4 **τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ᾗ στάμνος χρυσῆ ἔχουσα τὸ μάννα καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης,** Φώτ.Ἐπιστ.166,2 **ἡ κιβωτὸς μετὰ τῶν ἄλλων ἀπορρήτων ἐν τῷ ναῷ** ἀπεκρύπτετο· **4)** κ. μτφ. χῶρος ἱερᾶς παρακαταθήκης καὶ σωτηρίας : Μηναῖ.1,36 Ὠδ.4 **κιβωτὸς** ἁγιάσματος, **ἐξ ἧς πηγὴν ἰάσεων ἀντλοῦμεν, ἡ σορός σου γέγονε τοῖς τιμῶσί σε,** - **τὸ πανεπιστήμιον** εἶναι **ἡ κιβωτὸς τῶν ἰδεῶν τῆς ἐλευθερίας·** **5)** ὁμ. μτφ. φρ. νεώτ. κιβωτὸς **τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης** μέγα λεξικὸν συνταχθὲν τῇ ἐποπτείᾳ τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

κιβωτοτετράπλευρος-ον μσν. ἐπὶ δόμου, ὁ ἔχων τέσσαρας πλευρὰς ἐν σχήματι κιβωτοῦ : Βαλσ.25,182 κιβωτοτετράπλευρος **ἐκ λίθου δόμος**

κιγκαλερία (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. περιληπτικὴ ὀνομασία τῶν ἐκ μετάλλου βιομηχανικῶν προϊόντων, ἰδίως δὲ τῶν οἰκιακῆς χρ., οἷον πρόκες, βιδοῦλες, λουκέτα κτλ. : **ἔμπορος εἰδῶν κιγκαλερίας.**

κίγκαλος (ὁ) ὁ κίγκλος βλ.λ.

κίγκασος Ἡσ. «κυβευτικός τις βόλος».

κιγκελία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βιγνονιωδῶν.**

κιγκλιδοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων κιγκλίδας, κάγκελα.

κιγκλιδῶ-όω (κιγκλίς) νεώτ., δημ. **κιγκλιδώνω** περιβάλλω, φράσσω διὰ κιγκλίδων, καγκελλώνω· **2)** ῥηματ.π. κιγκλίδωμα, κιγκλιδωτός.

κιγκλίδωμα-ατος (κιγκλιδῶ) νεώτ. κ. δημ. φραγμός, περίφραγμα ἐκ κιγκλίδων : **κιγκλίδωμα σιδηροῦν·** || **κιγκλίδωμα κλίμακος** ἡ ἐπὶ τοῦ κλιμακοπλεύρου σειρὰ τῶν κιγκλίδων, χρησιμεύουσα ὡς στήριγμα τῶν ἀνερχομένων καὶ κατερχομένων τὴν κλίμακα.

κιγκλιδωτός-ή-ό(ν) (κιγκλιδῶ) μτγν., νεώτ., δημ. **καγκελωτός** ὁ πεφραγμένος διὰ κιγκλιδώματος : Ἀκύλ.ΠΔ Βασ.2,1,2.

κιγκλίζω (κίγκλος) κινῶ, σαλεύω τι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δίκην κίγκλου, ὡς ὁ κίγκλος τὴν οὐράν του· Ἡσ. «κιγκλίζει, σαλεύει, μοχλεύει, κινεῖ»· || διασείω, κινῶ τινα· πρβλ. τσιγκλίζω, τσιγκλάω· **2)** μτφ. μεταβάλλω : Θέογν.303 **οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν, τὸν δὲ κακὸν κινεῖν·** **3)** ῥηματ. π. κίγκλισις, κιγκλισμός.

κιγκλίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐν Ἀθήναις, ἡ κιγκλιδωτή, καγκελλωτὴ θύρα τοῦ δικαστηρίου ἢ βουλευτηρίου, δι' ἧς οἱ δικασταὶ ἢ οἱ βουλευταὶ εἰσήρχοντο ὅπως διέλθωσι διὰ τῶν δρυφάκτων : Ἀριστφ.Σφ.124 **ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι,** Πολυδ.4,37 **παρὰ τῇ κιγκλίδι ζῶν** (ῥήτωρ)· || κ. μτφ. ἐν φρ. : Πλούτ. Ἠθ.975C **ῥητορεία κιγκλίδων ἐπιδέουσα καὶ βήματος** (ῥητορικὴ ἱκανότης ἔχουσα ἀνάγκην ἐξασκήσεως καὶ τριβῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις), Λουκ. Μισθ.Συν.21 **ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα** (ἐπὶ ῥητόρων διημερευόντων ἐν τοῖς δικαστηρίοις)· || κ. μτφ. : Ἰουλ.Καίσ.330C **αἱ διαλεκτικαὶ κιγκλίδες** (διαλεκτικοὶ σοφιστεῖαι, ὄπισθεν τῶν ὁποίων φραγμοῦ δίκην δύναταί τις νὰ κρυβῇ)· **2)** εἶδος δεσμωτηρίου, πιθ. τὸ μετὰ σιδηρῶν ῥάβδων στενὸν δωμάτιον δεσμωτηρίου : Πλούτ.Λούκ.20 **σχοινισμοὶ καὶ κιγκλίδες·** **3)** μτγν. κ. νεώτ. σπαν. καθ' ἑν., δρύφακτον, κιγκλίδωμα, κάγκελλα : Πλούτ.Γάλβ.14 **τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἑλκύσαντες καὶ περιβαλόντες κιγκλίδα θέαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρέσχον,** αὐτ.Καῖσ.68 **τῷ μὲν νεκρῷ περισωρεύσαντες ἐξ ἀγορᾶς βάθρα καὶ κιγκλίδας,** - **χωρίζεται διὰ κιγκλίδων·** **4)** νεώτ. ξυλίνη ἢ σιδηρᾶ ῥάβδος συναποτελοῦσα μετ' ἄλλων φραγμὸν ἐμποδίζοντα τὴν διάβασιν, ἀφήνουσα ὅμως ἐλευθέραν τὴν θέαν, κάγκελλο.

κίγκλισις-εως (ἡ) (κιγκλίζω), ἰων. γεν. **κιγκλίσιος** πυκνὴ καὶ ταχεῖα κίνησις : Ἱππ.Ἄρθρ.71 **ἀπ' ὀλίγης μὲν κατατάσιος, βραχείης δὲ κιγκλίσιος.**

κιγκλισμός (ὁ) (κιγκλίζω) ἡ κίγκλισις βλ.λ.· Ἐρωτιαν. «βραχεῖα, συνεχὴς κίνησις, ἀπὸ τοῦ κίγκλου, ὀρνέου πολυκινήτου» : Ἱππ.Ἄρθρ.14· || τάραχος : Μέν.478.

κιγκλοβάτης (ὁ) (κίγκλος-βαίνω) ὁ βαίνων, ὁ περιπατῶν ὡς κίγκλος : Ἀριστφ.ἀπ.140 **λορδοῦ κιγκλοβάταν ῥυθμόν.**

κιγκλόδους-οντος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀναβατιδῶν.**

κίγκλος (ὁ) κ. νεώτ. μικρὸν πτηνὸν κινοῦν συνεχῶς τὴν οὐράν του καὶ συχνάζον εἰς ὑδατώδεις τόπους, σεισοπυγίς, σουσουράδα· || νεώτ. ζωολ. γένος ᾠδικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ὑδροβατιδῶν·** Ἡσ. «ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν» : Θέογν. 1257 **κίγκλος πολύπλαγκτος,** Ἀριστφ.ἀπ.29, Ἀριστλ.Ζ1 593b,5 **καὶ σχοίνιλος καὶ κίγκλος . . πάντες δὲ οὗτοι τὸ οὐραῖον κινοῦσι·** || μτφ. ἐν παροιμ. **κίγκλου πτωχότερος** (ἐπὶ λίαν πτωχοῦ, διότι ἐφρόνουν, ὅτι ὁ κίγκλος δὲν εἶχεν ἰδίαν φωλεάν) : Μέν.221· **2)** ἰχθύς τις : Νουμήν.π.Ἀθήν. 7,326Α **ἀκονίας κίγκλους τε καὶ ἐλλοπίην τρήχουρον·** **3)** νεώτ. εἶδος ἀρχαίας σατυρικῆς ὀρχήσεως, καθ' ἣν οἱ ὀρχησταὶ ἐξετέλουν κωμικὰς κινήσεις, κινοῦντες ὀσφὺν καὶ πυγήν, ἀπομιμούμενοι τὴν κίνησιν τῆς οὐρᾶς τοῦ πτηνοῦ κίγκλου.

κιγκράμας Ἡσ. «κύχραμος».

κίγκρημι, δωρ. γ' ἑν. **κίγκρητι,** κεράννυμι : Ὀρφ.ἀπ.32(b)IV Z.

κιγκρῶ-άω Ἡσ. «κιγκρᾷ, κιρνᾷ».

κιγνολίνη (ἡ) νεώτ. χημ. παράγωγον τοῦ ἀνθρακενίου χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ θεραπευτικῇ.

κιγχάνω κ. κιχάνω βλ.λ.

κιγχολοιπονικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. χημ. προϊὸν ὀξειδωτικῆς διασπάσεως τῆς κινίνης καὶ ἄλλων ἀλκαλοειδῶν.

κιγχόνη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἐρυθροδανωδῶν.**

κιγχονικός-ή-όν ἐπὶ δρογῶν κ. φαρμάκων, ὁ περιέχων ἀντιπυρετικὰ ἀλκαλοειδῆ.
κιγχονίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἀπαντῶν εἰς τοὺς φλοιοὺς τῆς κιγχόνης
κίδαβος (ὁ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ κίκκαβος βλ.λ. : Πολυδ.9,83.
κίδαλον Ἡσ. «κρόμμυον».
Κιδαρία (ἡ) ἐπίκλησις τῆς ἐν Φενεῷ τῆς Ἀρκαδίας λατρευομένης Δήμητρος : Παυσ.8,15,3 **ἔχον ἐντὸς Δήμητρος πρόσωπον Κιδαρίας.**
κιδαρία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **γεωμετριδῶν.**
κιδαρίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ὁμοιογένειο τῶν κανονικῶν ἐνδοβραγχιακῶν ἐχινοειδῶν.
κίδἄρις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν Περσῶν βασιλέων, ἄ. κίταρις, πιθ. τιάρα, κυρβασία· Ἡσ. «πῖλος βασιλικός» : Φίλ 2,152 **κιδάρει γάρ οἱ τῶν ἑῴων βασιλεῖς ἀντὶ διαδήματος εἰώθασι χρῆσθαι,** Πολυδ.7,58· ‖ π. Ἰουδ. διάδημα, σαρίκι : ΠΔ Ἐξ.28,4 **χιτῶνα κοσσυμβωτὸν καὶ κίδαριν καὶ ζώνην·** ‖ νεώτ. γυναικ. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς : Παπαδ.Χρ.Μηλ.112 **εἶχεν ἀπορρίψει ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν κίδαριν καὶ ἐφάνησαν οἱ βόστρυχοι τῆς κόμης της· 2)** εἶδος ἀρκαδικοῦ χοροῦ : Ἀθήν.14,631D **ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις παρὰ Σικυωνίοις τε ὁ ἀλητήρ.**
κιδἄφεύω ἀρχ. λεξ. διαβιβρώσκω : Φώτ.164,11· **2)** ἀμτβ. Ἡσ. «πανουργεύομαι».
κιδάφη Ἡσ. ἐν λ. κιδαφεύω· «ἀλώπηξ»· πρβλ. κινδάφη.
κιδάφιος-ον κ. **κινδάφιος** σκινδάφιος βλ.λς.
κίδαφος-η-ον ἀρχ. λεξ. κ. **κίνδαφος** δόλιος, πανοῦργος· π. Ἡσ.· ‖ κ. ὡς οὐσ.
κίδναι (αἱ) Ἡσ. «αἱ ἐγχώριοι πεφρυγμέναι κριθαί» (πιθ. κίδραι· πρβλ. χίδρον).
κίδναμαι παθ. τοῦ ἀχρ. **κίδνημι** (ἀπαντῶν μ. ἐν τῷ συνθ. ἐπικ-), ποι. ἀντὶ σκεδάννυμαι, ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ., ἐξαπλοῦμαι ὑπεράνω, σκορπίζομαι : Ἰλ.Θ 1 **Ἠὼς μὲν . . ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,** Πίνδ.ἀπ.129,6 **ὀδμὰ κατὰ χῶρον κ-,** Εὐρ.Ἑκ. 916 **ὕπνος ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται,** Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 7,713 **κιδνάμενος ἐν νεφέλαις κολοιῶν κρωγμός.**
κιδνόν Ἡσ. «ἐνθάδε».
κιδνός-ή-όν Ἡσ. «κιδνοτέρους· ἀσθενεστέρους».
κίδραι (αἱ) πιθ. γρ. ἀντὶ κίδνοι βλ.λ.
κιδριά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κιτρέα ἢ δεκάχειρ, κίτρος, φραπιάς.
κιείνησις-εως (ἡ) (κίω) λ. πλασθεῖσα ὡς ἐτυμολ. τῆς λ. κίνησις : Πλάτ.Κρατ.426C **ἔδει δὲ κιείνησιν καλεῖσθαι.**
κιέλλη Ἡσ. «φέγγος, φῶς, πάχνη, ὁμίχλη».
κιετισμός (ὁ) νεώτ. δοξασία τις μυστικιστῶν τοῦ καθολικοῦ δόγματος· πρβλ. ἡσυχασμός.
κιζερίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἔνυδρον θειικὸν ἅλας τοῦ μαγνησίου.
κιζλάρ-ἀγάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. **κισλαραγάς** ὁ ἀρχιευνοῦχος τῶν σουλτανικῶν ἀνακτόρων.
κιθαιρώνιος-ία-ιον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κιθαιρῶνα.
κιθάναλλον (τὸ) κ. κιττάναλον βλ.λ.
κἴθάρα (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. -η εἶδος ἐγχόρδου μουσικοῦ ὀργάνου (ἐκ 4-6-7-11 χορδῶν), διαφέρον τῆς λύρας κατὰ τὸ ἠχεῖον, π. Ὁμ. κίθαρις· Εὐστ 381,4 «ἡ κινοῦσα ἢ κεύθουσα ἔρωτας» : Ἡρ.1,24 **λαβόντα τὴν κιθάρην,** Εὐρ.Ἴων 882 **ὦ τᾶς ἑπταφθόγγου μέλπων κιθάρας ἐνοπάν,** ΠΔ Γέν.4,21 **ὁ καταδείξας ψαλτήριον καὶ κιθάραν,** Λουκ.Ὀρχ.16 **παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον,** ΚΔ Κορινθ.Ι,14,7 **εἴτε αὐλὸς εἴτε κιθάρα,** Ἀθήν.14,627E **κιθάρας ἔχοντες· 2)** νεώτ. κ. δημ. ἐξάχαρδον μουσικὸν ὄργανον παιζόμενον διὰ κρούσεως τῶν χορδῶν ὑπὸ τῶν δακτύλων : Σολωμ.Ἀνάμν.1 **τώρα ἂς παύσῃ τῆς κιθάρας ἡ γλυκόφωνη χορδή· 3)** μσν. ὁ θώραξ, τὸ στῆθος, ἄ. κίθαρος: Ἱππιατρ.46· **4)** μσν. κτ. πληθ. αἱ πλευραὶ τοῦ ἵππου : Ἱππιατρ.38 **αἱ τε κιθάραι παρ' ἑκάτερα τοῦ νώτου· 5)** φυτόν τι : ΨΠλούτ.Ἠθ 997 **γεννᾶται ἐν τῷ Παγγαίῳ ὄρει βοτάνη, κιθάρα καλουμένη· 6)** νεώτ. ναυτ. τρόχιλός τις ἔχων σχῆμα 8· **7)** ρηματ. π. κίθαρις, κιθαρίζω, κιθαρῳδός, κιθαρῳδία, κιθαρῳδῶ. Ἀγνώστου ἐτυμολογίας· πιθανώτατα δάνειον ἐκ γλώσσης ἀσιατικῆς ἢ ἄλλης τινός.
κἴθἄρᾱοιδός (ὁ) ποι. ἀντὶ κιθαρῳδὸς βλ.λ., βοιωτ. **κιθαραϝυδός,** ὑπερθ. **κιθαραοιδότατος,** Εὐπ.293, Ἀριστφ.Σφ.1278 **φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον, τὸν κιθαραοιδότατον.**
κιθαρηφόρος (ὁ) (φέρω) Ἐπιγρ. ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων τῆς Λυκιακῆς συμπολιτείας, ὁ φέρων ἐπὶ τῆς προσθίας ὄψεως τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ Καίσαρος καὶ κιθάραν.
κἴθἄρίζω (κιθαρίς) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κρούω, παίζω κιθάραν ἢ γεν. μουσικὸν ὄργανον : Ἰλ.Σ 570 **τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζε,** Ἡσίοδ.Α 202 **ἐν δ' ἄρα μέσσῳ ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς χρυσείῃ φόρμιγγι,** Ἀλκμ.35 **ἕρπει ἄντα τῶ σιδάρω τὸ καλῶς κιθαρίσδεν,** Φιλόδ.Μουσ.7Κ **ᾄδειν καὶ κιθαρίζειν,** Πλούτ.Ἠθ.233F **ψάλτην ἐπιδημήσαντα ἐζημίωσαν, ὅτι δακτύλοις κιθαρίζει,** ΚΔ Ἀπ.14,2 **ὡς κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν·** ‖ ἐπὶ ἀμούσου κ. ἀπαιδεύτου : Ἀριστφ.Σφ.959 **κιθαρίζειν οὐκ ἐπίσταται·** κ. ἐν παροιμ. : Λουκ.Ψευδολ.7 **ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν ἀνεκάγχασε·** ‖ κ. παθ. ἐπὶ μουσικῆς ἢ μελῳδίας, παίζομαι εἰς τὴν κιθάραν : Πλούτ. Ἠθ.1144D **κιθαριζόμενον ποίημα· 2)** ρηματ. π. κιθαριστέον, κιθάρισις, κιθάρισμα, κιθαρισμός, κιθαριστήριος, κιθαριστής, κιθαριστύς.
κιθάριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κίθαρος βλ.λ.2) : Πτολ.Εὐεργ.9J (διορθ. καθάρειον).
κἴθἄρις-ιος (ἡ) ποι., αἰτ. **κίθαριν** ἢ κιθάρα : Ὀδ.Α 153 **κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν Φημίῳ,** Πίνδ.Π 5,65 **πόρεν τε κίθαριν,** Ἀριστφ.Θεσμ.124 **σέβομαι . . κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων· 2)** ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν, ἄ. κιθαριστύς : Ἰλ.Γ 54 **οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις.**
κἴθάρἴσις-εως (ἡ) (κιθαρίζω) ἡ κροῦσις κιθάρας, τὸ παίξιμο τῆς κιθάρας : Πλάτ.Πρωτ.325E **ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παίδων ἢ γραμμάτων τε καὶ κιθαρίσεως·** ‖ μτ. τοῦ ἐπιθ. ψιλός, ἡ ἄνευ ᾠδῆς, ἄνευ ᾄσματος : Πλάτ.Νόμ.669E **ψιλῇ κιθαρίσει τε καὶ αὐλήσει προσχρώμενοι.**
κἴθἄρισμα-ατος (τὸ) (κιθαρίζω) κ. νεώτ. τὸ ἐπὶ τῆς κιθάρας κρουόμενον μέλος, μελῳδία διὰ τὴν κιθάραν : Πλάτ.Πρωτ.326B **εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες,** Μάξ.Τύρ 7,6, Ἀχιλλ.Τάτ.2,1 **ἀκροασάμενοι τῶν κιθαρισμάτων· 2)** νεώτ. κ. δημ. ἡ κροῦσις τῆς κιθάρας, τὸ παίξιμον τῆς κιθάρας.
κἴθἄρισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κροῦσις τῆς κιθάρας, ἡ κιθάρισις : Καλλ.Δῆλ.312 **περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ κύκλιον ὠρχήσαντο**
κἴθἄριστήριος-α-ον ἐπὶ τῶν αὐλῶν, οἱ πρὸς κιθάραν κρουόμενοι, οἱ συμφωνίαν μετὰ κιθάρας ἀποτελοῦντες : Ἔφορ.3J **αὐλῶν τραγικῶν τε καὶ λυσιῳδῶν καὶ κιθαριστηρίων· 2)** πάπ. τὸ οὐδ. **κιθαριστήριον** ὡς οὐσ. ἐκτέλεσις κιθαρίσματος, κρούσεως κιθάρας : Πάπ. **κιθαριστηρίοις Σαραπιακοῖς ὑπαυλισμοὺς β.**
κἴθἄριστής (ὁ) (κιθαρίζω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. **κιθαριστρίς** κ. **κιθαρίστρια** ὁ κρούων, παίζων κιθάραν : Ἡσίοδ.Θ 95 **ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί,** Ἀριστφ.Ἱππ.992 **τὸν κιθαριστὴν ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύειν,**

'Αριστλ.Ποι.1455a,3 **ἀκούων γὰρ τοῦ κιθαριστοῦ,** Φώτ.Βιβλ.529,36 **καὶ κιθάραν λέγοντες λέγουσι καὶ κιθαριστήν·** **2)** λίθος τις εὑρισκόμενος ἐν Μεγάροις, περὶ οὗ ἀναφέρεται ὅτι ἠχεῖ πληττόμενος : ΑΠλ.4,279 **κιθαριστὴς λίθος.**

κῐθᾰριστικός-ή-όν ὁ εἰς κροῦσιν κιθάρας ἀναφερόμενος· κ. συγκρ. : Πλάτ.'Ιππ.Ε 375Β **ἡ κιθαριστικωτέρα καὶ αὐλητικωτέρα καὶ τἆλλα πάντα τὰ κατὰ τὰς τέχνας τε καὶ τὰς ἐπιστήμας·** **2)** **ἡ κιθαριστικὴ** (ἐνν. τέχνη) ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν, τοῦ παίζειν κιθάραν : Πλάτ.Γοργ. 501Ε **οὐκοῦν καὶ αἱ τοιαίδε ἅπασαι, οἷον ἡ κιθαριστικὴ ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ;·** **3)** **ὁ κιθαριστικός** ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ κιθαρίζειν, ποὺ ξεύρει νὰ παίζῃ κιθάραν : Πλάτ."Ιων 540D **εἰ ἐτύγχανες ἱππικὸς ὢν ἅμα καὶ κιθαριστικός.**

κιθαριστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κιθαριστικόν βλ.λ. : Πλούτ.'Ηθ.404F.

κιθαρίστρια (ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. **κιθαριστρίς** θηλ. τοῦ κιθαριστής, ἡ παίζουσα κιθάραν : 'Αριστλ.'Αθ.50,2 **τὰς κιθαριστρίας οὗτοι σκοποῦσι,** Πολυδ.4,62 **αὐλητρίδων, ψαλτριῶν, κιθαριστριῶν,** 'Αρσέν.Μελ.225 **τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίδας ἐπεισήγαγον·** **2)** τίτλος δράματός τινος τοῦ 'Αναξανδρίδου.

κῐθᾰριστρίς-ίδος (ἡ) 'Επιγρ. θηλ. τοῦ κιθαριστής, ἡ κιθαρίστρια : 'Αγαθ.ΑΠ 221 **εἰς 'Αριάδνην τραγῳδὸν καὶ κιθαριστρίδα.**

κῐθᾰριστύς-ύος (ἡ) ἰων. ἡ τέχνη, ἡ κροῦσις, τὸ παίξιμο τῆς κιθάρας, ἡ κιθάρισις : 'Ιλ.Β 600 **ἀοιδὴν . . ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν.**

κιθαρόξυλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **βερβενωδῶν.**

κίθᾰρος (ὁ) δωρ. ὁ θώραξ τοῦ σώματος, τὸ στῆθος· 'Ησ. « πλευρά, στῆθος » : 'Ιππ.Τόπ."Ανθρ. 3 **τὴν ἀποτελεύτησιν ἴσχει ἐς τὸν κίθαρον·** **2)** ἰχθύς τις ἐκ τῶν ῥομβοειδῶν, ἱερὸς τοῦ 'Απόλλωνος, ἄ. κιθαρῳδός : 'Αριστλ.ΖΙ 508b,17 **οἱ δ' ἰχθύες ἄνωθεν περὶ τὴν κοιλίαν, . . οἷον κωβιός.. κίθαρος,** Αἰλ.ΖΙ 11,23 **ἐν τῇ 'Ερυθρᾷ θαλάττῃ γίνεται ἰχθὺς πλατὺς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν βούγλωττον·** ‖ ὁμ. ἰχθύς τις τοῦ Νείλου : Στράβ.17,2,4 **ἰχθύες δ' ἐν τῷ Νείλῳ . . ἔτι σίλουρος, κίθαρος** (δ.γρ. κιθαρός).

κιθαρῴδησις-εως (ἡ) (κιθαρῳδῶ) μτγν. ἡ κιθαρῳδία βλ.λ. : Δίων Κ 63,8.

κιθαρῳδία (ἡ) κ. νεώτ. κροῦσις κιθάρας καὶ ᾠδὴ πρὸς αὐτήν, κιθαρῴδησις : Πλάτ.Νόμ.700D **αὐλῳδίας δὴ ταῖς κιθαρῳδίαις μιμούμενοι,** αὐτ. "Ιων 533Β **οὐδὲν ἐν κιθαρίσει οὐδὲ ἐν κιθαρῳδίᾳ,** Πλούτ.'Ηθ.1133C **τὸ συνεχὲς τῆς κατὰ τὴν κιθαρῳδίαν διαδοχῆς.**

κιθαρῳδικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κιθαρῳδίαν : 'Αριστφ. Βατρ.1282 **ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην,** Πλάτ.Νόμ.722D **κιθαρῳδικῆς ᾠδῆς,** Πλούτ. 'Ηθ.1131F **τὴν κιθαρῳδίαν καὶ τὴν κιθαρῳδικὴν ποίησιν πρῶτόν φησιν 'Αμφίονα ἐπινοῆσαι·** κ. ὑπερθ. : 'Αριστλ.Πρ.922b,15 **ἡ ὑποδωριστὶ κιθαρῳδικωτάτη τῶν ἁρμονιῶν·** **2)** **ἡ κιθαρῳδικὴ** (ἐνν. τέχνη) ὡς οὐσ. ἡ κιθαρῳδία, ἡ κιθαριστική: Πλάτ.Γοργ.502Α **οὐχὶ ἥ τε κιθαρῳδικὴ δοκεῖ σοι πᾶσα . . ηὑρῆσθαι.**

κῐθᾰρῳδός (ὁ) (κιθάρα, ᾄδω, ἀοιδός) κ. νεώτ. ὁ κρούων, παίζων κιθάραν καὶ ᾄδων πρὸς αὐτήν : 'Ηρ.1,23 **'Αρίονα τὸν Μηθυμναῖον . . ἐόντα κιθαρῳδόν,** Φερεκρ.6,1, Πλάτ.Συμπ.179D **ἅτε ὢν κιθαρῳδός,** Πλούτ.'Ηθ.166Α **δικαίῳ τῷ στόματι τοὺς κιθαρῳδοὺς ἐκέλευον,** ΚΔ 'Απ.14,2 **ὡς κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν·** ‖ κ. ἐπὶ γυναικός : 'Αλκίφρ.3,33 **κιθαρῳδὸς γυνή·** **2)** εἶδος ἰχθύος τῆς 'Ερυθρᾶς θαλάσσης, ἄ. κίθαρος : Αἰλ.ΖΙ 11,23 **ἔνθεν τοι καὶ ἰχθὺς αὐτὸς κιθαρῳδὸς κέκληται.**

κῐθᾰρῳδῶ-έω (κιθαρῳδός) κ. μον. κ. νεώτ. ἀμτβ. κρούω κιθάραν καὶ ᾄδω πρὸς αὐτήν : Πλάτ.Γοργ.502Α **ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέλης . . ἐδόκει σοι κιθαρῳδεῖν ;,** Πλούτ.'Ηθ.443Α **Ζήνωνα εἰς θέατρον ἀνιόντα κιθαρῳδοῦντος 'Αμοιβέως,** Διογ. Λ 6,47 **κιθαρῳδεῖ καὶ οὐ λῃστεύει,** 'Αχμ.'Ονειροκρ.235a,34· **2)** ῥηματ. π. κιθαρῴδησις.

κιθόνιον (τὸ) πάπ. κ. **κιθώνιον** τὸ χιτώνιον.

κίθρα (ἡ) μτγν. πιθ. ἐπίθ. εἰδ. ἀμπελοφόρου γῆς: 'Ηρόδ.'Ιστρ.58,100 **τῆς ἐκ κίθρας σταφυλῆς.**

κῐθών-ῶνος (ὁ) ἰων. ἀντὶ χιτών βλ.λ.

κιθώνη (ἡ) 'Επιγρ. ἀντὶ χιτώνη βλ.λ.

κιθώνιον (τὸ) 'Επιγρ. ἰων. ἀντὶ χιτώνιον βλ.λ.

κιθωνίσκος (ὁ) 'Επιγρ. ἰων. ἀντὶ χιτωνίσκος βλ.λ.

κιϊντίζω (τουρκ.) δημ. κόπτω, λιανίζω τὸ κρέας, ὥστε νὰ γίνῃ κιμάς.

κικαδίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ὁμοπτέρων.**

κικαῖος 'Ησ. « ἴσον ἐλλύχνιον τὸ τῶν καρπῶν λέπος ».

κίκᾰμα-ων (τὰ) μτγν. κ. π. 'Ησ. **κικαμία** (ἡ) εἶδος λαχάνου : Νίκ.Θηρ.841 **κίκαμά τ' ὀρδειλόν τε περιβρυές·** ‖ 'Ησ. « κικαμία τῷ λαχάνῳ καυ(καλ)ίδι ὅμοιόν τι ».

κικέα (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν κίκι βλ.λ. : 'Αέτ.Β.30 **τῆς κικέας,** Παῦλ.Αἰγ.7,20.

κίκελος 'Ησ. «τροχός».

κικενδία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **γεντιανοειδῶν.**

κίκερ (λατ.) μτγν. Πλούτ.Κικ.1 «**κίκερ γὰρ οἱ Λατῖνοι τὸν ἐρέβινθον καλοῦσι** ».

κίκερος 'Ησ. «ὁ χερσαῖος κροκόδειλος».

κίκι-εως κ. -ιος κ. νεώτ. κ. **κῖκι** τὸ φυτὸν κρότων βλ.λ. : 'Ηρ.2,14 **τὸ καλεῦσι μὲν Αἰγύπτιοι κίκι·** **2)** τὸ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἐκθλιβόμενον, τὸ κικινέλαιον, ρετσινόλαδο· Χοιροβ.ἐν ΑΒ 1108 « τὸ κίκι· εἶδός δ' ἐστι παρ' Αἰγυπτίοις ἐλαίου » : Πλάτ Τίμ.60Α, Διόδ.Σ 1,34 **τὸ ἀποθλιβόμενον ἔκ τινος φυτοῦ, προσαγορευόμενον δὲ κίκι.**

κικίβαλος (ὁ) πιθ. εἶδος μαλακοστράκου : 'Επίχ. 42· πρβλ. κικοβαυλιτίδες.

κικίδιον δ.γρ. τοῦ κηκίδιον βλ.λ.

κίκιμον 'Ησ. «τῆς κορώνης τὸ κόπριον».

κικινδέλη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κικινδελιδῶν.**

κικινελαϊκὸν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. ἀκόρεστον ὀργανικὸν ὀξύ, οὗ τὸ τριγλυκερίδιον ἀποτελεῖ τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ κικινελαίου.

κικινέλαιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ κίκεως παρασκευαζόμενον καθαρτικὸν ἔλαιον, τὸ ρετσινόλαδο.

κίκιννος (ὁ) οὖλαι τρίχες, βόστρυχος : 'Αριστφ.Σφ. 1069 **γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν,** Θεόκρ.11,10 **ἤρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ ῥόδῳ οὐδὲ κικίννοις,** Μελέαγρ.ΑΠ 5,196 **ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον.**

κικίννουρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **παραδεισιιδῶν.**

κικινοθειικὸν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. ὁ ὄξινος θειικὸς ἐστὴρ τοῦ κικινελαϊκοῦ ὀξέος.

κίκῐνος-η-ον (κίκι) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ κίκεως παραγόμενος : Διοσκ.1,32 **κίκινον ἔλαιον** (κικινέλαιον), Γαλ.11,870.

κικιουργός (ὁ) πάπ. ὁ κατασκευάζων κίκι βλ.λ.

κικιοφόρος-ον πάπ. ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ φέρων, παράγων κίκι : **ἐν τῇ κικιοφόρῳ γῇ.**

κίκιρρος (ὁ) 'Ησ. «ἀλεκτρυών»

κίκκα (ἡ) (1) θηλ. τοῦ κίκιρρος· 'Ησ. «ἀλεκτορίς».

κίκκα (ἡ) (2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **εὐφορβιοειδῶν.**

κικκαβάζω (κικκαβαῦ), π.Φωτ. **κικκαβίζω**, ἐπὶ γλαυκός, φωνάζω κικκαβαῦ βλ.λ.· Φώτ.164,20 «κικκαβίζειν, τὴν τῶν γλαυκῶν φωνὴν οὕτως καλεῖ» : Ἀριστφ.Λυσ.761 **ἐγὼ δ' ὑπὸ γλαυκῶν . . κικκαβαζουσῶν** (διορθ. κικκαβιζουσῶν).

κικκαβαῦ κωμ. ὀνοματοποιημένη κραυγὴ κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς τῆς γλαυκός, κουκκουβάου : Ἀριστφ.Ὄρν.261 **κικκαβαῦ κικκαβαῦ**.

κικκάβη (ἡ) σχόλ. ἡ γλαῦξ, ἡ κουκκουβάγια : Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.261.

κικκαβίζω π. Φωτ. κικκαβάζω βλ.λ.

κικκάβινος-ίνη-ινον ἀρχ. λεξ. ὁ ἄξιος κικκάβου, εὐτελής, ἀσήμαντος, μηδαμινός· Ἡσ. «κικκάβινον· **ἐλάχιστον, οὐδέν**».

κίκκαβος (ὁ) νομισμάτιον ἐλαχίστης ἀξίας ἐν Ἅιδῃ· Φώτ.164,18 «κίκκαβος, ὠνοματοπεποίηταί τι νομισμάτιον ἐν Ἅιδου» : Πολυδ.9,83 **τὴν φωθίαν εἶναι τριώβολον καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κικκάβους**· **2)** Φώτ.165,8ί, «κίμβικας καὶ κικκάβους τοὺς αἰσχρούς».

κίκκασος (ὁ) Ἡσ. «ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἱδρὼς ῥέων. καὶ βόλου ὄνομα» πρβλ. κίγκασος· **2)** Φώτ. «ὀβολοῦ ὄνομα» (πιθ. διόρθ. βόλου).

κίκκη (ἡ) Ἡσ. «ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυσοσμία»· **2)** αὐτ. «συνουσία».

κικκίδαι Ἡσ. «μινδῶνσ. . ,».

κικκιλόνδις Ἡσ. «παιδὸς ἀφόδευμα».

κικκός Ἡσ. «ἀλεκτρυών. κλέπτης. διαχώρησις».

κικλήσκω ποι. μτ. ἀναδιπλώσεως τοῦ καλῶ ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ., ἐπ. ἀπαρφ. **κικλησκέμεν**, καλῶ, προσκαλῶ : Ἰλ.Λ 606 **τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ ;**, Ὀδ.Χ 397 **κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός**· ‖ κ. μέσ. : Ἰλ.Κ 300 **ἀμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους**· ‖ εἰδ. καλῶ εἰς δεῖπνον, γεῦμα, συμπόσιον : Ἰλ.Β 404 **κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν**· **2)** ἐπικαλοῦμαί τινα, προσκαλῶ τινα εἰς βοήθειαν : Ἰλ.Ι 569 **κικλήσκουσ' Ἀίδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν**, Αἰσχ.Ἱκ.212 **Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκετε**· **3)** προσφωνῶ, προσαγορεύω : Ἰλ.Ψ 221 **ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο**· **4)** ὀνομάζω, καλῶ : Ἰλ.Β 813 **ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν**, Αἰσχ.Ἀγ.712 **κικλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον**· κ. παθ. : Ὀδ.Ο 403 **νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται**, Αἰσχ.ἀπ.402 **ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται**, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,6· **5)** ῥηματ. π. βλ. ἐν λ. καλῶ.

κικνία Ἡσ. «μικρὰ φθειρία»

κίκνωφ Ἡσ. «θηρίον» πρβλ. κνώφ.

κικοβαυλιτίς-ίδος (ἡ) κτ. πληθ. Ἡσ. «κικοβαυλίτιδες· κογχυλίου τι γένος μέλαν. καὶ τὰ ἐκ στέατος σκωλήκια».

κικόνης (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κωλυδιιδῶν**.

κίκους Ἡσ. «ὁ νέος τέττιξ».

κικούτα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σκιαδανθῶν**, τὸ ψευδοκώνειον.

κίκραμι δωρ. ἀντὶ κεράννυμι βλ.λ.

κικράω δωρ. ἀντὶ κεράννυμι : Εὐστ.234,39.

κικριβιντίς Ἡσ. «ἀνδράχνη» πρβλ. κιχληβῶτις.

κικῦμίς-ίδος (ἡ) (λατ.) μτγν. ἡ κικκάβη, ἡ γλαῦξ : Καλλ.ἀπ.318 **κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς**.

κίκυμος (ἡ) κ. **κίκυβος** Ἡσ. «λαμπτήρ» **2)** Ἡσ. «γλαῦξ».

κικυμώ(σσ)ω ἀρχ. λεξ. εἶμαι ἀμβλὺς τὴν ὅρασιν ὡς ἡ γλαῦξ, βλέπω ἀμυδρῶς· Ἡσ. «κικυμώττειν· δυσβλεπτεῖν», Σουίδ. «τυφλώττειν».

Κίκυννα (ἡ) κ. μαν. δῆμος τῆς Ἀττικῆς : Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.210,Θεόγνωστ.Καν.101 (κῶδ. -υνα).

Κικυννεύς-έως (ὁ) Ἐπιγρ. κ. σχόλ., κτ. πληθ. **-εῖς** κ.**-ῆς**, ὁ κάτοικος τῆς Κικύννης : Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ. 210 **καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οὑμοὶ δημόται ;**

Κικυννόθεν ἐπίρρ. ἐκ Κικύννης : Ἀριστφ.Νεφ.134.

Κικυννοῖ ἐπίρρ. ἐν Κικύννῃ : Λυσ.17,5 **τῶν δὲ Κικυννοῖ καὶ τῆς οἰκίας ἐδικαζόμην τοῖς ἔχουσι**.

κῖκυς-υος (ἡ) ποι. δύναμις, ῥώμη, ἰσχύς, ἐνεργητικότης : Ὀδ.Λ 393 **οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς**, Ὑμν.Ἀφρ.237,Αἰσχ.ἀπ.23D **σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες**.

κικόω μτγν. ἀμτβ. ἰσχύω, εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός : Ἡρωδιαν.2,533· **2)** σπεύδω, ταχύνω : Σουίδ.

κίκω ἀχρ. ἐν. τοῦ δωρ. ἀορ. **ἔκιξα** ἤνεγκον : Σιμμ.26,7· ‖ κ. μέσ. Ἡσ. «κίξατο· εὗρεν, ἔλαβεν, ἤνεγκεν»· **2)** Ἡσ. «κίξαντες, ἐλθόντες, πορευθέντες» πρβλ. ἀποκίκω.

κιλαηδισμός (ὁ) μσν. τὸ κελάδημα, τὸ ᾆσμα πτηνοῦ : Ἐρωτοκρ.2,673 **κι ὁ νόστιμος κελαηδισμός, ποὺ τὰ πουλάκια κάναν**· πρβλ. Ἀθηνᾶ 25,307.

κιλαηδῶ-έω μσν. ἐπὶ τοῦ ᾄσματος τῶν πτηνῶν, ᾄδω, ψάλλω, κελαδῶ : Ἐρωτόκρ.1,129 **τὸ 'χε γρικήξει τ' ἀηδονιοῦ, πῶς κιλαηδῶντας κλαίει**· πρβλ. Χατζιδ.Ἀκαδ.Ἀν.1,207.

κιλάριος Ἡσ. «ἥλιος».

κιλβρικκενίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν θειοαντιμονικὸν ἅλας τοῦ μολύβδου.

κιλίας Ἡσ. «στρουθὸς ἄρσην».

κιλικάρχης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ τίτλος προέδρου τῆς συνόδου τῶν πόλεων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ Κοινὸν Κιλικίας (πιθ.).

κῖλικιαρχία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ προεδρία τῆς συνόδου τῶν πόλεων τοῦ Κοινοῦ τῆς Κιλικίας.

κῖλικίζω λεξ. συνήθ. ἐν τῷ μέσ. **κιλικίζομαι** μιμοῦμαι τοὺς Κίλικας, ὅθεν εἶμαι σκληρὸς καὶ δόλιος ὡς οἱ Κίλικες, ἐξαπατῶ· Σουίδ. «κακοηθεύεσθαι, κακοηθίζεσθαι», Εὐστ.741,2! «πονηρεύεσθαι»· **2)** ῥηματ. π. κιλικισμός.

κιλίκιον (τὸ) μτγν., μσν. συνήθ. κτ. πληθ. χονδρὸν ὕφασμα, κατασκευαζόμενον ἐκ τριχῶν αἰγῶν τῆς Κιλικίας : Προκ.Περσ.2,26 **προκαλύμματα ἐκ τραγείων τριχῶν, ἃ δὴ καλοῦσι κιλίκια**· **2)** μσν.εἰδ. τὸ τρίχινον ῥάσον ἀσκητοῦ· **3)** πάπ. ἱστίον πλοίου : Γλωσσ. **πλοῖον σὺν ζυγῷ καὶ κιλικίῳ**· **4)** παράρρυμα ἐκ τῶν ἱστίων κρεμάμενον πρὸς προφύλαξιν ἐκ τῶν ἐχθρικῶν βλημάτων.

κῖλίκιος-α-ον κ. **-ος-ον** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κιλικίαν ἢ τοὺς Κίλικας : Αἰσχ.Πρ.351 **τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων**, Κωμ. Ἀδέσπ.806 **Κιλίκιοι τράγοι**, Στράβ.2,1,31,Διοσκ.1,4 **κιλίκιος τρόπος** (δόλιος, πονηρός).

κῖλικισμός (ὁ) (κιλικίζω) ὁ κιλίκιος τρόπος, ἄπιστος, ὠμός, σκληρός, δόλιος· Θεόπομπ.Ἱστ.289A «τὸν ἐκ παροινίας φόνον».

κιλίμι (τὸ) (περσ.) δημ. εἶδος τάπητος ὑφαινομένου διὰ σαΐτας καὶ ὄχι διὰ κόμβων, χρησιμοποιουμένου πρὸς ἐπίστρωσιν καὶ διακόσμησιν τῶν διαφόρων μερῶν τῆς οἰκίας καὶ ὡς κάλυμμα τῆς κλίνης.

κιλιμάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κιλίμι βλ.λ. : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.26 **καὶ ἐπ' αὐτῆς μικρὸν.. κιλιμάκι**.

Κίλιξ-ῖκος (ὁ,ἡ) (1) συνήθ. κτ.πληθ., θηλ. κ. **Κίλισσα**, ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας : Ἰλ.Ζ 397 **Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων**· ‖ θηλ. ἐπὶ χώρας, ἡ Κιλικία : Τραγ.Ἀδέσπ.162 **Κίλιξ χώρα**.

κίλιξ-ικος (ὁ) (2) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **δρεπανουλιδῶν**.

κίλλαι Ἡσ. «ἀστράγαλοι, ἢ ὄνοι».

κιλλακτήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. δωρ. ὀνηλάτης, γαϊδουρολάτης : Πολυβ.7,185.

κιλλαμαρύζειν Ἡσ. «κατιλλώπτειν».

κιλληνός (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **καραβιιδῶν**.

κίλλης (ὁ) ἀρχ. λεξ. ὄνος. **ά.** κίλλος : Ἡσ. ἐν λ. κίλλαι.

κιλλίβας-αντος (ὁ) (κίλλος-βαίνω) κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. τρισκελές τι κατασκεύασμα, ἐφ' οὗ οἱ καταπονηθέντες πολεμισταὶ ἐπετίθεσον τὸς αὐτῶν

ἀσπίδας : Ἀριστφ.Ἀχ.1122 **τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος** (σχόλ. «τρισκελῆ τινα σκευάσματα, ἐφ' ὧν ἐπιτιθέασι τὸς ἀσπίδας, ἐπειδὰν κόμωσι πολεμοῦντες» **2)** ὀκρίβας ζωγράφου, ξύλινον κατασκεύασμα, ἐφ' οὗ ἵσταται ἡ ζωγραφουμένη εἰκών : Πολυδ.10,163· **3)** τμῆμά τι τοῦ τῆς ἀμάξης πήγματος : αὐτ.1,143· **4)** τὰ ὑποστηρίγματα ἐξέδρας· Ἡσ. «κιλλίβαντες· τραπεζῶν βάσεις καὶ ὑποθέματα» : Μοσχί.π.Ἀθήν.5,208C **καταστρώματα διὰ νεὼς ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύαστο,** Πάπ. **ἐργαστηρίδιον χρυσοχοῦν σὺν τοῖς ἕνεκα τούτου ᾠκοδομημένοις κιλλίβασιν· 5)** κ. ἐν τῷ ἐν. ξύλινον κατασκεύασμα πρὸς στήριξιν τοῦ καταπέλτου : Β(τ.58,6 **ὕψος τοῦ κιλλίβαντος· 6)** νεώτ. στρατ. τὸ κατασκεύασμα τὸ ὑποβαστάζον τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου.

κιλλικύριοι (οἱ) κ. **καλλικύριοι** τάξις δούλων ἐν Συρακούσαις : Ἀριστλ.ἀπ.586· πρβλ.Ἡρ.7,155 (πιθ.).

κιλλινίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας.

κίλλιξ-ικος (ὁ) Ἡσ. «στάμνος· ἢ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων διεστραμμένον».

κίλλιος-α-ον (κίλλος) μτγν. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὄνου, φαιός, κιλλός· Πολυδ.7,86 «κίλλιον· ὀνάγριον χρῶμα» : Πολυδ.7,56 **κίλλιον ἐσθῆτος χρῶμα.**

κιλλοβόροι (οἱ) μτγν. οἱ κιλλίβαντες βλ.λ.3).

κίλλος (ὁ) Ἐπιγρ. δωρ. ὄνος, γάϊδαρος· Ἡσ. «ὄνος» : Πολυδ.7,56· πρβλ. κίλλαι· **2)** Ἡσ. «τέττιξ πρωϊνός· ὑπὸ Κυπρίων».

κιλλός-ή-όν ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὄνου, φαιός, σταχτύς, ἄ. κίλλιος· πρβλ.Εὐστ.1057,56 : Εὔβουλ.103 **κιλλὸν θερίστριον.**

κίλλουρος (ὁ) Ἡσ. «εἶδος σεισοπυγίδος».

κιλό (τὸ) (γαλλ. κτ. συγκοπὴν τοῦ kilogramme) νεώτ. κ. δημ. διεθν. μετρικὴ μονὰς ἰσοδυναμοῦσα πρὸς βάρος χιλίων γραμμορίων, χιλιόγραμμον.

κιλο- νεώτ. κ. δημ. πρῶτον συνθετικὸν δηλοῦν μετρητικὴν μονάδα ἴσην πρὸς χιλίας ἐκ τῶν διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένων μονάδων, οἷον κιλοβάττ, κιλοβόλτ, κιλοτζάουλ.

κιλοβάττ (τὸ) νεώτ. κ. δημ. φυσ. μονὰς ἰσχύος ἴση πρὸς 1000 βάττ βλ.λ.

κιλοβόλτ (τὸ) νεώτ. φυσ. μονὰς πρὸς μέτρησιν ὑψηλῶν τάσεων, ἴση πρὸς χίλια βόλτ.

κίλτ (ἀγγλ.) νεώτ. βραχεῖα πτυχωτὴ πολύχρωμος φοῦστα, ἐξικνουμένη μέχρι τῶν γονάτων, τὸ ἐθνικὸν ἄλλοτε ἔνδυμα τῶν Ἰρλανδῶν.

κιμαδιάζω (κιμάς) δημ. μεταβάλλω εἰς κιμάν, λεπτοκοπῶ, φιλοκόβω κρέας.

κιμαί Ἡσ. «χυμὸς πύρινος».

κιμαός Ἡσ. «χυλὸς μορέας».

κιμάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. **κιγιμάς** κρέας λεπτοκομμένον διὰ μαχαιρίων, νῦν δὲ δι' εἰδικοῦ ἰδ. μηχανήματος.

κιμβάζω λεξ. εἶμαι νωθρός, δειλός, συστέλλομαι, ζαρώνω ἀπὸ φόβον· Φώτ.166,13 «κιμβάζειν. στραγγεύεσθαι» (κῶδ. στραγεύεσθαι)· **2)** Ἡσ. «κίμβαζε· στράτευε»· πρβλ. ὀκιμβάζω, σκιμβάζω.

κιμβεία (ἡ) φειδωλία, φιλαργυρία, γλισχρότης : Ἀριστλ.Ἀρετ.1251b,5 **κιμβεία δέ ἐστι καθ' ἣν δαπανῶσι μέν, κατὰ μικρὸν δὲ καὶ κακῶς καὶ πλέον βλάπτοντα τῷ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον·** πρβλ. κιμβικεία.

κιμβερικόν (τὸ) κῶδ. ἀντὶ κιμμερικὸν βλ.λ.

κιμβεύω Ἡσ. « ὁδοιπορῶ ».

κιμβικεία (ἡ) κ. **κιμβικία** ἡ γλισχρότης· πρβλ. κιμβεία : Ἀριστλ.Ἀρετ.1251b,5 π.Στοβ.3,1,194, Φώτ., Σουΐδ. ἐν λ. κίμβικα.

κιμβικεύομαι μσν. μικρολογῶ, φειδωλεύομαι, τσιγκουνεύομαι : Εὐστ.Πον.77,30, Νικ Χων.7,9.

κίμβιξ-ῖκος (ὁ) κ. μσν. φειδωλός, γλισχρός, τσιγκούνης, σφιχτός· Σουΐδ. «κίμβιξ, ὁ λίαν μικρολόγος περὶ χρήματα» : Ξενοφ.21, Ἀριστλ.ΗΜ 1192b, 9 **ἔστι δὲ καὶ τῆς ἀνελευθεριότητος εἴδη πλείω· οἷον κίμβικάς τινας καλοῦμεν,** Πλούτ.Ἠθ.632C **τὸν εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικόν, κίμβικα καὶ κύμινον προσαγορεύων· 2)** μτφ. ἐπὶ συγγραφέων, ὁ διηγούμενος λεπτομερείας ἀναξίας λόγου, μικρολόγος : Ἀθήν.7,303D **Ἀρχέστρατος δ' ὁ κίμβιξ·** πρβλ. πολυλογάς, φαφλατάς.

κίμβρος (ὁ) μτγν. Σουΐδ. «λῃστής» : Πλούτ.Μάρ.11 **ὅτι κίμβρους ἐπονομάζουσι Γερμανοὶ τοὺς λῃστάς.**

κίμερος Ἡσ. «νοῦς. Φρύγες».

κιμικίφυγον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βατραχοειδῶν.**

κιμινίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα ἡφαιστειογενὲς τῆς οἰκογεν. τῶν **τραχειτοδολεριτῶν.**

κιμμερίδιος βαθμὶς (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ μεσαία ἐκ τῶν πέντε βαθμίδων στρωμάτων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ἀνωτέρα ἰουράσιος ὑποδιάπλασις τοῦ μεσοζωϊκοῦ ἀθροίσματος στρωμάτων.

κιμμερικόν (τὸ) (ἐνν. ἱμάτιον), κῶδ. **κιμβερικόν** γυναικεία ἐσθής· Ἡσ. «χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς», Φώτ.165,22 : Ἀριστφ.Λυσ.52 **κιμμερικὸν ἐνδύσομαι** (κῶδ. κιμβερικόν).

κιμμερικός-ή-όν ὁ τῶν Κιμμερίων : Αἰσχ.Πρ.730 **ἰσθμὸν . . Κιμμερικὸν ἥξεις·** || τὸ οὐδ. **κιμμερικὸν** ὡς οὐσ. βλ.λ.

κιμμέριος-α-ον, ἰων. θηλ. **κιμμερίη** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κιμμερίους : Ἡρ.4,12 **ἔστι δὲ πορθμήϊα Κιμμέρια·** || θηλ. κ. **Κιμμερὶς-ίδος** : Ἀριστλ.ἀπ.478· || **οἱ Κιμμέριοι** λαὸς μυθικὸς ζῶν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ ἐν διηνεκεῖ σκότει : Ὀδ. Λ 14 **Κιμμερίων ἀνδρῶν·** || λαὸς κατοικῶν περὶ τὰ ἕλη τῆς Μαιώτιδος : Ἡρ.1,15 **Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν νομάδων ἐξαναστάντες ἀπίκοντο ἐς τὴν Ἀσίην.**

κιμονό (τό, ἄκλ.) νεώτ. εἶδος μακροῦ ἐνδύματος τῶν Ἰαπωνίδων· **2)** οἰκιακὸν ἔνδυμα γυναικῶν, οἷον τὸ προηγούμενον.

κιμπερλίτης (ὁ) νεώτ. γεωλ. πέτρωμα πυριγενὲς τῆς οἰκογεν. τῶν **περιδοτιτῶν** κ. **πυροξενιτῶν.**

κίμπτω σκίμπτω· Ἡσ. «κίμψαντες· ἐρείσαντες. στηρίξαντες».

κιμωλία (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μτ. ἢ ἄνευ τῆς λ. γῆ, λευκὸν χῶμα ἐκ Κιμώλου, ἐν χρ. ἀντὶ σάπωνος ἐν τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς κουρείοις τῶν Ἀθηνῶν : Ἀριστφ.Βάτρ.713 **Κιμωλίας γῆς,** Στράβ 10,5,1 **ἐγγὺς δὲ τούτων Κίμωλος, ὅθεν ἡ γῆ ἡ Κιμωλία,** Ἱππιατρ.38,17 **καταχριόμενος κιμωλίᾳ μετὰ ὄξους· 2)** νεώτ. κ. δημ. ἡ κρητὶς καὶ τὸ ἐκ ταύτης κατασκευαζόμενον κονδύλιον, δι' οὗ γράφουσιν ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος, τεμπεσίρι.

κιμώλιον (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ κιμωλίτης βλ.λ.

Κιμώλιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς νήσου Κιμώλου προερχόμενος : Ἄμφις 40 **Κιμώλιαι ἰσχάδες.**

κιμωλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πυριτικὸν ἀργίλιον ἔνυδρον, εὑρισκόμενον συνήθ. ἐπὶ τῆς νήσου Κιμώλου, σαπουνόχωμα τῆς Κιμώλου, ἄ. κιμώλιον.

Κιμώνειος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κίμωνα : Κρατῖν.151 **ἐν τοῖς Κιμωνείοις ἐρειπίοις,** Πλούτ.Κίμ.4 **μνῆμα δ' αὐτοῦ τῶν λειψάνων εἰς τὴν Ἀττικὴν κομισθέντων ἐν τοῖς Κιμωνείοις δείκνυται,-Κιμώνειος συνθήκη·** || Φώτ. «Κιμώνεια· ἐρείπια Ἀθήνησιν, ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο».

κίμωσις-εως (ἡ) δ.γρ. τοῦ κήμωσις βλ.λ.

κῖνα (ἡ) νεώτ. βοταν. ὁ πικρὸς καὶ ἀντιπυρετικὸς φλοιὸς τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ φυτοῦ κιγχόνη· **2)** ποτὸν οἰνοπνευματῶδες ὑπόπικρον τὴν γεῦσιν· **3) κῖνα γλῶσσα** λαϊκὸν ἑβραϊκὸν ἆσμα εἰς ἑλληνικὴν διάλεκτον γεγραμμένον.

κινάβαρι-εως (τὸ) δ.γρ. κιννάβαρι βλ.λ

κινάθευμα-ατος (τὸ) ἡ περὶ τοὺς κύβους ἀπάτη, δθ. πανοῦργον παιγνίδιον : Ἀριστφ.ἀπ.699· ‖ κτ. πληθ. Φώτ. «κιναθεύματα· πανουργήματα».

κῑνάθρα (ἡ) ἡ ἰδιάζουσα ὀσμὴ τῶν τράγων, ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὀργασμοῦ, τραγίλα· Πολυδ.2,77 «τὴν ἐν τοῖς τράγοις δυσωδίαν» : Λουκ.Δὶς Κατ.10 **τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι πολλῆς τῆς κινάθρας ἀπόζοντα**· ‖ κ. ἐπὶ προσ. : Λουκ.Ἐνάλ.Δ 1,5 **οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ κινάθρας ἀπόζων**· ‖ ἡ ἐκ τοῦ ἱδρῶτος δυσοσμία, ἄ. γράσος· Ἡσ. «ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν τῶν αἰγῶν»· **2)** πυκνὴ καὶ μεγάλη γενειάς : Λουκ.Νεκρ. Δ 10,9 **ἀνθρωπινώτερος νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος σαυτοῦ τὴν κινάθραν**· **3)** Φώτ. «κινάθρα·μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν γῆς ἀλώπεκος σόβην».

κινάθρευμα-ατος (τὸ) Ἡσ. «κιναθρεύματα· ἀποκαθάρματα ὄζοντα».

κῑνᾰθρῶ-άω (κινάθρα) συνήθ. ἐπὶ τράγου, ὄζω κινάθρας, ἐκβάλλω δυσωδίαν, βρωμῶ : Ἀριστλ. Πλ.294 **αἰγῶν τε κιναθρώντων μέλη** (σχόλ. «δυσοσμίαν ἀποπεμπόντων ἐκ τῶν μασχαλῶν»).

κῑνᾰδεύς-έως (ὁ) νεογνὸν ἀλώπεκος· ‖ μτφ. πανοῦργος : Θεόκρ.5,25 **καὶ πῶς, ὦ κιναδεῦ, τάδε κείσεται ἐξ ἴσω ἄμμιν;** (κῶδ.).

κῑνάδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κίναδος βλ.λ. : Ἁρποκρ.

κῑνᾰδος-εος (τὸ) ἡ ἀλώπηξ· Σχόλ.Θεόκρ.5,25 «οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι· τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῷον πανοῦργον· κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς, ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ»· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., πανοῦργος, ἀπατεών, δόλιος : Σοφ.Αἴ.103 **τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;**, Ἀριστφ.Ὄρν.429 **πυκνότατον κίναδος.., τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον**, Δημ.281 **οὓς σὺ ζῶντας μέν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις**· **3)** Ἡσ. «θηρίον, τέρας» : Δημόκρ.259.

κινάδρα Ἡσ. «ἀλώπηξ».

κιναζολίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἑτεροκυκλικὴ ἕνωσις, τηκομένη εἰς 48 βαθμ. K καὶ ζέουσα εἰς 243, ἧς παράγωγα αἱ **κιναζολῖναι** ἀποτελοῦσαι ἰδίαν τάξιν ὀργανικῶν ἑνώσεων.

κιναθίας Ἡσ. «κρυπτός»· πρβλ. κίναθος.

κιναθίζειν Ἡσ. «μινυρίζειν, κινεῖν»· **2)** αὐτ. «ἀποθησαυρίζειν κατὰ μικρὸν συλλέγοντα»· πρβλ. κιναθισμός, κίναθος.

κινάθισμα-ατος (τὸ) (κιναθίζω) ἡ ἐλαφρὰ κίνησις καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς προκύπτων ἦχος· ‖ εἰδ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ὁ ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ πτερυγίσματος προκαλούμενος φόφος : Αἰσχ.Πρ.124 **τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν;**.

κιναθισμός (ὁ) (κιναθίζω) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κιναθίζειν βλ.λ.· Φωτ.166,11 «κιναθισμόν, οἱ μὲν τὴν κίνησιν ἀποδιδόασιν, οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κίναθον καλοῦσι».

κίναθος (ὁ) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κιναθίζειν βλ.λ.2), τὸ κατὰ μικρὸν συντελεσθὲν θησαύρισμα· Φώτ. 166,11 «οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κίναθον καλοῦσι».

κιναιδεία (ἡ) κ. μσν. ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, ἰδ. ἀναφ. πρὸς τὸν πάσχοντα ταύτην : Αἰσχίν.1,131 **ἐξ ἀνανδρίας καὶ κιναιδείας ἐνεγκάμενος τοὔνομα**· ἄ. κιναιδία βλ.λ.· πρβλ. κιναιδεύομαι· **2)** κτ. πληθ. τὰ εἰς κίναιδον ἰδιάζοντα, οἱ τρόποι, ἡ συμπεριφορά, τὰ καμώματα κιναίδου : Δημήτρ. 97 **ὁ τὰ τύμπανα καὶ τὰ ἄλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα κιναιδείας εἰπών**.

κιναιδεύομαι σχολ. ἀποθ. εἶμαι κίναιδος, πάσχω τὰ τοῦ κιναίδου· ‖ ἔχω τοὺς τρόπους, τὰς ἕξεις κιναίδου : Σχόλ.Λουκ.ΖΤραγ.8.

κιναιδία (ἡ) (κίναιδος) ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια : Αἰσχίν.2,99 **ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ καὶ κιναιδίαν Βάταλος** (ἐπὶ πάσχοντος κιναίδου), Λουκ.Δημῶν.50 **κυνικοῦ δέ τινος.. κατηγοροῦντος καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος** (γεν. ἐπὶ πάσχοντος ἢ ἐνεργοῦντος κιναίδου)· **2)** συνεκδ. ἡ τῶν ἠθῶν διαφθορά, ἡ κακοήθης καὶ ἀναιδὴς συμπεριφορά· σχόλ. «πορνὴ καὶ (διόρθ πορνικὴ) ἀσχημοσύνη»· Σουΐδ. «κίναιδα καὶ κιναιδία· ἡ ἀναισχυντία» : Δίων Κ 45,26 **τὴν κιναιδίαν καὶ τὴν πλεονεξίαν**· πρβλ. κίναιδος.

κιναιδιαῖος-α ον μτγν. ὁ ἀναφερόμενος, ἰδιάζων εἰς κιναίδιον : Ἀρτεμίδ.Δολδ.2,12 **ἐτήρησα δὲ πολλάκις καὶ ἄνδρας πλουσίους σημαίνουσαν διαβεβλημένους**· ἐπεὶ **κιναιδιαία ἐστί**.

κιναιδίζω μτγν. ἄγω βίον κιναίδου βλ.λ., εἶμαι κίναιδος, φέρομαι ὡς κίναιδος : Ἀντίοχ.Ἀστρ. ἐν Κατ.ἈστρλΚ 7,113.

κιναίδιον (τὸ) σχόλ. μικρὸν πτηνόν· Ἡσ. «κινοίδιον, ὄρνεον, ἴυγξ», Σχόλ.Θεόκρ.2,17 «ἴυγξ.. ἢ κιναίδιον, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν».

κιναίδισμα-τος (τὸ) μσν. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κιναιδίζω βλ.λ. : Εὐστ.1784,54.

κιναιδογράφος-ον ὁ γράφων περὶ ἀσελγῶν πράξεων, ὁ συγγραφεὺς κιναιδισμάτων : ΑΒ 429 **ὁ τῶν κιναιδογράφων ἴαμβος**.

κιναιδολογία (ἡ) τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν περὶ αἰσχρῶν, ἀσελγῶν πραγμάτων : ΑΒ 1389.

κιναιδολόγος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ὁμιλῶν περὶ αἰσχρῶν, ἀσελγῶν πραγμάτων : Διογ.Κ 4,40 **φθορέα τῶν νέων καὶ κιναιδολόγον ἀποκαλοῦντες**, Εὐστ. 1784 **καὶ οὕτω γελοιασμοὺς ὑποκινεῖ φίλους κιναιδολόγῳ**· **2)** ὁ γράφων αἰσχρὰ βιβλία, κιναιδογράφος : Ἀθήν.620F **καλεῖται δὲ οὗτος καὶ κιναιδολόγος**.

κιναιδολογῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ, γράφω, πραγματεύομαι περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων, περὶ ἀσελγειῶν : Στράβ.14,1,41 **ἦρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν**.

κίναιδος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ παρὰ φύσιν συνουσιαζόμενος, εἴτε ἐνεργῶν εἴτε πάσχων : Πλάτ. Γοργ.494Ε **ὁ τῶν κιναίδων βίος, οὗτος οὐ δεινὸς καὶ αἰσχρὸς καὶ ἄθλιος**· ‖ νεώτ. ὁ πάσχων παρὰ φύσιν, παθικός· **2)** συνεκδ. ὁ αἰσχρός, κακοήθης, ἀκόλαστος ἄνθρωπος· Φώτ.166,10 «κίναιδος, ἀσελγής, μαλακός» : Ἡρώνδ.2,74, Πάπ. **Καλλιάναξ.. ὁ κίναιδος παροινήσας κλίναις**· **3)** κοινὸς χορευτής : Πάπ. **κίναιδοι μουσικοί**, Ἐπιγρ.· **4)** κτ. πληθ. αἰσχρὰ ποιήματα : Διογ.Λ 9,110· **5)** μτγν. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος : Πλίν.ΦΙ 32,145· **6)** κιναίδιον βλ.λ. : Γολ.12,740· **7)** μτγν. πολύτιμος λίθος, μαργαρίτης : Ἀρρ.Ἰνδ.8,8.

κιναιδώδης-ους-ες μσν κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν παθητικῶς κιναίδων βλ.λ., ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὰ τῶν κιναίδων ἢ τὰ ὑπὸ τῶν κιναίδων γινόμενα, ἐθιζόμενα : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ 849 **μοιχὸς δὲ εἶδος κουρᾶς ἀπρεποῦς κιναιδώδους**, Φώτ. 560,23 **σφίγκτας** Κρατῖνος **τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς**, - φωνὴ κιναιδώδης.

κιναιδῶς Ἡσ. γλῶσσ. τοῦ κιάντωρ.

κιναισθησία (ἡ) νεώτ. ἡ αἴσθησις τῶν μυϊκῶν συστολῶν καὶ κινήσεων.

κιναισθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κιναισθησίαν, ὁ προκαλῶν ταύτην· ‖ **κιναισθητικὰ αἰσθήματα** τὰ προκαλούμενα ἐν ἡμῖν ἐξ ἐρεθίσεως τῶν εἰς τοὺς τένοντας, τοὺς μῦς καὶ τὰς ἀρθρώσεις ἀπολὴγόντων αἰσθητηρίων νεύρων· **2)** εἰδ. **κιναισθητικὴ μνήμη** πᾶσα νοητὴ παράστασις κινήσεως συνεπαγομένη τὴν προαιρετικὴν τούτης ἐκτέλεσιν· **3)** εἰδ. **κιναισθητικὸς** τύπος εἷς τῶν τριῶν παραστατικῶν τύπων, παρὰ τὸν ἀκουστικὸν καὶ ὀπτικόν, ἀπομνημονεύων ταχέως κινήσεις.

κἶνάκης (ὁ) ἀκινάκης βλ.λ. : Σοφ.ἀπ.1061.
κιναλδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις τῆς τάξεως τῶν **κινολινικῶν σωμάτων.**
κἶνἄμαν (τό) μτγν. δ.τ. τοῦ κιννάμωμον βλ.λ. : Νίκ. Θηρ.947 **κινάμοιο.**
κινάμωμον (τό) μτγν. τὸ κιννάμωμον βλ.λ.: ΚΔ'Απ. 18,13 **καὶ κινάμωμον καὶ ἄμωμον καὶ θυμιάματα.**
κἶνἄρα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **κυνάρα** γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν **συνθέτων,** ἀκανθοφόρον, κηπευόμενον, δημ. ἀγκινάρα : Πτολ.Εὐεργ.1 J,Πάπ. **πέμφον ἡμῖν κινάρας,** Διοσκ.3,8.
κιναρεών-ῶνος πάπ. τόπος ἔνθα φύονται κινάραι, ἀγκινάραι, ἀγκιναρότοπος.
κιναρηφάγος-ον ὁ τρώγων κινάρας, ἀγκιναροφάγος : Ἰούβ.π.Ἀθήν.8,343F **μή με Λεοντῆος τραγικοῦ κιναρηφάγου ἦθος λεύσσων Ὑψιπύλης ἐς κοκὸν ἦτορ ὅρα.**
κιναρύζεσθαι Ἡσ. «τὸ θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγύζειν. καὶ κινεῖσθαι».
κινάς (ὁ), δημ. κ. **κνᾶ** (τό, ἄκλ.) ξανθὴ βαφὴ διὰ τὴν κόμην, διὰ τοὺς ὄνυχας καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων : Γρυπ.Σκ.Τερρ.19,12 **πρῶτα βαμμένα μὲ κινά τὰ ὡραῖά μου δαχτύλια.**
κἶνἄχὕρα (ἡ) πυκνὸν κόσκινον πρὸς κοσκίνισιν τοῦ ἀλεύρου καὶ διαχώρισιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν πιτύρων, ὅθ. κ. ἡ κοσκινίζουσα γυνή : Ἀριστλ.Ἐκκλ. 730 **χώρει σὺ δεῦρο κιναχύρα καλὴ καλῶς τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν** (σχόλ. «κιναχύρα, ὄνομα δούλης»).
κινδαλισμός (ὁ) δ.γρ. τοῦ κυνδαλισμός βλ.λ.
κίνδαλος (ὁ) δ.γρ. τοῦ κύνδαλος βλ.λ.
κίνδαξ ακος (ὁ,ἡ) Ἡσ. «κίνδακας· εὐκινήτους»· **2**) ὁ κίνδυνος : Φώτ. «κίνδαξ, κίνδυνος».
κινδάπτω π.Ἡσ. « ἐκίνδαφεν· ἔφηλεν »· **2**) αὐτ. «ἐκινδάφα[σ]κεν· ὑπέφηλεν».
κινδαφός (ὁ) δ.γρ. τοῦ σκινδαφός βλ.λ.
κίνδος (ὁ) ὄνομα ἀγνώστου εὐώδους βοτάνης : Μνησίμ.4,63.
κίνδυν-ῦνος (ὁ) κίνδυνος βλ.λ.
κινδύνευμα-ατος ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κινδυνεύω, τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον ἐπιχείρημα, τόλμημα : Σοφ.ΟΚ 564 **πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης ἤθλησε κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ,** Πλάτ.Πολ. 451Α **τοῦτο οὖν τὸ κινδύνευμα κινδυνεύειν,** Φιλόστρ.736 **ὑπὲρ τῶν φίλων κινδυνεύματα.**
κινδυνευτής (ὁ) ὁ ῥιψοκίνδυνος, ὁ τολμηρός : Θουκ.1,70 **παρὰ δύναμιν τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταί.**
κινδυνευτικός-ή-όν ὁ ἔχων ῥοπήν, ὁ ἱκανός, κατάλληλος εἰς τὸ κινδυνεύειν, ὁ ῥιψοκίνδυνος : Ἀριστλ.Ρητ.1367b,4.
κινδυνεύω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. κ. **κιντυνεύω,** μέλλ. **κινδυνεύσω,** δημ. **-έψω** (θά), παρακ. **κεκινδύνευκα,** ὑπερσ. ἐλλείπει, παθ. **κινδυνεύομαι** (ἐνίοτε κ. μέσ. σύνθετ. διακινδυνεύομαι), Θουκ.4,19), μέλλ. **κινδυνευθήσομαι,** μέλλ. τετελ.**κεκινδυνεύσομαι** (Ἀντιφ.5,75),ἀόρ.μ.κτ.μτχ.οὐδ. **κινδυνευθέν-έντα,** μτχ. παρακ. **κεκινδυνευμένον-α,** ἐμβάλλω ἐμαυτὸν ἢ εὑρίσκομαι εἰς κίνδυνον ἤτοι εἰς περίστασιν ἀπειλοῦσαν τὴν κατάστασιν κ. ἰδ. τὴν ζωήν μου, ὅθ. κ. τολμῶ τι μὲ κίνδυνον ἐμοῦ, ἐπιχειρῶ τι ἐνέχον ἀπειλήν, ἤτοι δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ φθοράν, ὄλεθρον ἐμοῦ, ῥιψοκινδυνεύω, ἀποτολμῶ : Ἡρ.4,11 **μηδὲ πρὸς πολλοὺς μένοντας κινδυνεύειν,** Ξεν.Ἀπομν.3,3,14 **ἑτοίμως κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους·** || μτ. ἐμπροθ. διορ. (εἰς) ἀποτολμῶ, ῥιψοκινδυνεύω νὰ μεταβῶ, ν' ἀναμιχθῶ εἴς τι : Φερεκρ.11 **κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον·** **2**) ἀπολ. ἐπιχειρῶ πρᾶξιν ἐπίφοβον, ἐπικίνδυνον : Ἡρ.3,69 **ἀντιπέμπει . . φαμένη κινδυνεύσειν μεγάλως, ἢν ποιῇ ταῦτα,** Ἀριστφ.1204 **ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσα, - διὰ νὰ πλουτήσῃ, πολλάκις ἐκινδύνευσε·** **3**) ὁμ. ἀπολ. εὑρίσκομαι, ἐμπίπτω εἰς δεινὴν περίστασιν ἀπειλοῦσαν τὴν κατάστασίν μου, ἰδ. τὴν ζωήν μου : Ἱππ. Ἀφ.7,82 (ἐπὶ ἀσθενοῦντος), Θουκ.3,28 **εἴ τ' απομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως, κινδυνεύσοντες,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1124b,8, ΚΔΛουκ.8,23 **κατέβη λαῖλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην . . καὶ ἐκινδύνευσαν,** Ἐρωτόκρ.1,167 **νὰ βάλῃς ἔτοιο λογισμό, νὰ θὲς νὰ κιντυνεύ(γ)ῃς,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.141 **τὸ παιδὶ αὐτὸ κινδυνεύει, δὲν εἶναι καλά,** παροιμ. **ἀνέμαθος ποὺ ξανοιχτῇ πάντα θὰ κιντυνέψῃ** (ἐπὶ κολυμβητῶν κ. μτφ. ἐπὶ ἐστερημένων πείρας ἐπιχειρηματιῶν)· **4**) διατελῶ εἰς κίνδυνον, εἰς ἀπειλητικὴν δι' ἐμὲ κατάστασιν ἐν πολέμῳ, ἐπὶ προσ. κ. κτ. συνεκδ.ἐπὶ στρατιᾶς, ἐπὶ στόλου, ἐπὶ τόπου, Θουκ. 4,8 **ἀγγεῖλαι Εὐρυμέδοντι . . παρεῖναι ὡς τοῦ χωρίου κινδυνεύοντος,** Ἰσοκρ.1,43 **ἐὰν δέ ποτέ σοι συμβῇ κινδυνεύειν, ζήτει τὴν ἐκ τοῦ πολέμου σωτηρίαν,** Πολύβ.3,115,6 **αὐτοὶ δὲ πεπυκνωκότες . . ἐπὶ τὰ μέσα καὶ τὸν κινδυνεύοντα τόπον, - ἐν μέλλοντι πολέμῳ αἱ μεγάλαι πόλεις θὰ κινδυνεύσωσιν ἐκ τῶν βομβαρδισμῶν ἀεροπλάνων·** || κ. μτ. δοτ. δηλούσης τὸν ἢ τὸ ὑφιστάμενον τὸν κίνδυνον, τὴν ἀπειλὴν φθορᾶς, βλάβης, ὀλέθρου : Ἡρ.2,120 **ὥστε τοῖσι σφετέροισι σώμασι καὶ τοῖσι τέκνοισι καὶ τῇ πόλει κινδυνεύειν ἐβούλοντο,** Δημ.115 **τίσιν οὖν ὑμεῖς κινδυνεύσαιτ' ἄν, εἴ τι γένοιτο;,** Πολύβ.1,70,1 **κινδυνεύουσι προφανῶς οἱ Καρχηδόνιοι τοῖς ὅλοις πράγμασι,** Πάπ. **κινδυνεύω τῷ ζῆν·** || συνηθέστ. μτ. ἐμπροθ. διορ. (ἐν, περὶ μτ. γενικ., μτγν. σπαν. κ.αἰτ. πρὸς μτ. αἰτ., ὑπὲρ μτ. γενικ. ἐν χρ. κ. ἐν τῇ νεώτ., νεώτ. κ. δημ. διὰ (γιὰ) μτ. αἰτ.) : Ἀριστφ.Πλοῦτ.524 **τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ τοῦτο ποιῆσαι;** Λυσ.7,15 **νῦν δ' οὐ περὶ αἰσχύνης . . ἐκινδύνευον,** αὐτ.2,79 (ὑπέρ), Ξεν.Ἀπομν.3,3,14 **κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους,** Δημ. 197 **περὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας κινδυνεύσαντα,** Εὐνάπ.Ἱστ.ἀπ.244D **κινδυνεύειν περὶ δισχιλίους** (ἐκτίθεσθαι εἰς κίνδυνον, εἰς μάχην μετὰ δισχιλίων), Κάλβ.Ὠδ.10,33 **τὴν κόμην πάντα ὁ θρίαμβος στέφει τῶν ὑπὲρ πάτρης κινδυνευόντων, ἐκιντύνεψα γιὰ νὰ σὲ γλυτώσω·** **5**) δημ. συνεκδ. ἀγωνίζομαι ἐπικινδύνως, ἐπιμόχθως, μέχρις ἐξαντλήσεως : **οἱ φτωχοὶ ἐργάτες κιντυνεύουνε γιὰ τὸ φωμὶ τῶν παιδιῶν τους·** || ὁμ. δημ. κτ. ἐπέκτ. μτ. ρημ. κτ. ὑποτακτ. (ἀντιστ. πρὸς ἀπαρφ.) ὑφίσταμαι τὸν κίνδυνον ἀποτυχίας ἢ μόλις καὶ μετὰ βίας, οἱονεὶ μετὰ κινδύνου, ἐπιτυγχάνω τι : **ἐκιντύνεψε ν' ἀποτύχῃ στὶς ἐξετάσεις,- κιντυνεύει νὰ βγάλῃ τὸ φωμί του·** **6**) μτ. συστοίχ. αἰτ. κτ. ἐντονωτέραν ἔκφρ., ἀναλαμβάνω τι τολμηρῶς, ῥιψοκινδύνως διατρέχω κίνδυνον : Ἀντιφ. 5,82 **κινδυνεύσαντες δὲ τοὺς ἐσχάτους κινδύνους διὰ τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους,** Πλάτ.Πολ. 451Α **τοῦτο.. τὸ κινδύνευμα κινδυνεύειν,** Δημ.1033 **κινδυνεύειν τὴν ψευδομαρτυρίαν** (κινδυνεύω, ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον νὰ κατηγορηθῶ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ)· **7**) παθ. ἀποτολμῶμαι, μετὰ κινδύνου πράττομαι, γίνομαι, κατορθοῦμαι : Θουκ. 2,43 **ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται** (ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ζωήν, εἰς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ὑπάρχει κίνδυνος μεταβολῆς), αὐτ.1,78,Ἀρρ. Ἀν.2,7,3 **τῶν ἤδη σφίσι καλῶς κεκινδυνευμένων·** || τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ παρακ., ἡ τολμηρὰ ἐπιχείρησις : Πίνδ.Ν 5,14 **αἰδέομαι μέγα ϝειπεῖν ἐν δίκᾳ τε μὴ κεκινδυνευμένον·** || τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ ἀορ. κτ. πληθ. τὰ κινδυνεύματα, οἱ κίνδυνοι : Λυσ.2,54 **οὐ ῥᾴδιον τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνευθέντα ὑφ' ἑνὸς ῥηθῆναι·** **8**) μτ. ἀπαρφ. διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ . ., διατελῶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ νὰ . . : Ἡρ.8,65 **τὸν ναυτικὸν στρατὸν**

κινδυνεύσει βασιλεὺς ἀποβαλεῖν, Πλάτ.'Απολ. 28Β ἐξ οὗ κινδυνεύεις νυνὶ ἀποθανεῖν, ΠΔ 'Ιων. Ι,4 καὶ τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε τοῦ συντριβῆναι, -κινδυνεύει νὰ μείνῃ πτωχός· προλ. ἀνωτ. δημ.5)· || ὁμ. μτ. ἀπαρφ. ἐνεστ., ἀορ. ἢ παρακ. πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι εἶναι δυνατὸν ἢ πιθανὸν νὰ συμβῇ τι : 'Ηρ.4,105 κινδυνεύουσι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι, Πλάτ.Θεαίτ.164Ε κινδυνεύσομεν τοῦ δικαίου ἕνεκ' αὐτῷ βοηθεῖν (πιθανῶς θὰ ἔχωμεν νὰ βοηθήσωμεν αὐτὸν χάριν τοῦ δικαίου)· || ὁμ. ἔχω τὴν εὐκαιρίαν, δύναμαι, μπορῶ : Ξεν.'Απομν. 2,3,17 κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι χρηστὸς εἶναι (θὰ ἔχῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ δείξῃς τὴν ἀξίαν σου)· || κ. μτ. ἀπαρφ. μέλλ. : Θουκ.4,117 (γρ. ἀμφ.)· **9)** τὸ γ' ἑν. πρόσ. τοῦ ἐνεστ. ἀπροσ. ὡς καταφατικὴ ἢ βεβαιωτικὴ ἀπόκρισις, πιθανῶς, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἴσως : Πλάτ.Σοφ.256Ε καὶ πάλιν, ὅτι μετέχει τοῦ ὄντος, εἶναί τε καὶ ὄντα. Κινδυνεύει· || κ. πρὸς κόλασιν ἢ μετρίασιν ἰσχυρισμοῦ ἐξ ἀβροφροσύνης ἁπλῶς, χωρὶς νὰ ὑπονοῆται οὐδεμία πραγματικὴ ἀμφιβολία : αὐτ.Συμπ.205D κινδυνεύεις ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, λέγειν (κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔχεις δίκαιον)· **10)** παθ. διακινδυνεύομαι, ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον : Θουκ.2,35 καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι, Δημ.915 ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἤδη κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι· **11)** 'Επιγρ. κ. παθ. μτ. ἐνεργ. σημ. (γρ.ἀμφ.)· **12)** νεώτ. κ. δημ. καταβάλλω μεγάλας προσπαθείας, κοπιάζω, ἀγωνίζομαι· προλ. ἀνατ. δημ.5)· **13)** ρηματ. π. κινδύνευμα, κινδυνευτής.

κίνδυνος κ. μσν. κ. νεώτ., ἑτερόκλ. δοτ. κίνδυνι (ὡς ἐξ ὀνομαστ. κίνδυν, 'Αλκ.138I, δημ. κίντυνος, πληθ. δημ. κ. τὰ κίντυνα (ὡς ἀφῃρημ. ἢ συγκεκριμένον) περίστασις ἀπειλοῦσα τὴν ζωὴν ἢ τὴν κατάστασίν τινος, Ιδ. ἐν πολέμῳ, ἐν δικαστηρίῳ κ. γεν. ἐν ἀγῶνι : Θέογν.585 πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, Πίνδ.Ο 1,83 ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, Θουκ.2,71 ἐλευθερώσας τὴν 'Ελλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων μετὰ 'Ελλήνων τῶν ἐθελησάντων συνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης, Βατραχομ.9 κίνδυνος γαλέης (κίνδυνος ἐκ τῆς γαλῆς)· || συνήθ. ἐν φρ. : 'Ηρ.3,69 δεῖ σε γεγονυῖαν εὖ κίνδυνον ἀναλαβέσθαι, Αἰσχ.'Επτ.1028, Εὐρ.'Ηρακλ.504 εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ κίνδυνον ἡμῶν οὕνεκ' αἴρεσθαι μέγαν, Θουκ.5,108 ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους τε ἡμῶν ἕνεκα μᾶλλον ἡγούμεθ' ἂν ἐγχειρίσασθαι αὐτούς, ΚΔ Ρωμ.8,35 τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλῖψις . . ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;, - ἐδειλίασε πρὸ τοῦ κινδύνου, Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 71,21 ὀλοῦθε ὁ κίντυνος μὲ ζώνει, | μπροστὰ γκρεμὸς καὶ πίσω βράχος· || κ. ἔμπροθ. μτ. τῆς ἐν : 'Αριστφ.Πλ.348 ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, Θουκ.7,77 νῦν ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τοῖς φαυλοτάτοις αἰωροῦμαι, - τὸ ἀτμόπλοιον διέτρεξε κίνδυνον, - ὁ ἀσθενὴς εὑρίσκεται ἐν κινδύνῳ· || κ. μτ. τῆς ἐπὶ μτ. αἰτ. : Θουκ.2,39 ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν· || κ. μτ. τῆς πρὸς μτ. αἰτ. : Θουκ.8,27 μὴ βιαζομένη γε πρὸς αὐθαιρέτους κινδύνους ἰέναι, - ἔβαινον μὲ θάρρος πρὸς τοὺς κινδύνους· || κ. μτ. τῆς εἰς : Ξεν.ΚΠ 2,1,15 εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐμβαίνειν, - εὑρέθημεν εἰς κίνδυνον· || κ. μτβ. μτ. τῆς εἰς : Θουκ.5,99 ἡμᾶς ἐς προὖπτον κίνδυνον καταστήσειαν· || μτβ. κ. κτ. δοτ. : Αἰσχ.'Επτ.1048 χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν, Πάπ. ἐκ δὲ ῥαθυμίας κινδύνῳ τῷ ἐσχάτῳ σεαυτὸν ὑποβαλεῖς· || κ. ἀπολ. : Αἰσχίν 3,163 ἄσμενος δ' ἂν ὑμᾶς εἰς τὴν συμμαχίαν προσεδέξατο διὰ τοὺς ἐπιφερομένους αὐτῷ κινδύνους, - ὑφίσταμαι κίνδυνον· || κ. ἐνόρθρ. : Δημ.301 ἀλλ' οὕτως ἐπεπείσμην μέγαν εἶναι τὸν κατειληφότα κίνδυνον τὴν πόλιν, - ἀφῃρεῖ τὸν κίνδυνον· κ. μτ. τῆς περὶ κ γενικ. : Ξεν.'Ελλ.7,1,7 οὐ περὶ τῶν ἴσων ὁ κίνδυνός ἐστιν τοῖς κατὰ θάλατταν ἀγῶσιν· || κ. μτ. ἀπαρφ. : Λυσ.13,27 σοὶ δὲ πρῶτον μὲν κίνδυνος ἦν βασανισθῆναι ὑπομείναντι· || κ. μτ. ἐπιθ. συγκρ. : 'Αντιφ.2,2,9 τόνδε τὸν κίνδυνον οὐκ ἀσφαλέστερον τοῦ ἀπὸ τῆς γραφῆς ἡγούμην εἶναι, 'Αριστλ.Πολιτ.1286a,14 ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κινδύνῳ (μὲ ἴδιόν του κίνδυνον), Πάπ. ἰδίῳ ἡμῶν κινδύνῳ· **2)** τόλμημα, ἐπιχείρησις, προσπάθεια, δοκιμή : 'Αριστφ.Νεφ.955 νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε ὁ κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας· **3)** μάχη, πόλεμος : Πολύβ. 1,87,10 γενομένου δὲ τοῦ κινήματος κατὰ τοὺς Καρχηδονίους, οἱ μὲν πλεῖστοι τῶν Λιβύων ἐν αὐτῷ τῷ κινδύνῳ διεφθάρησαν· **4)** νεώτ. φρ. κρούω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου προειδοποιῶ περὶ ἐπικειμένου κακοῦ, ἐφιστῶν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν· ὁ κώδων τοῦ κινδύνου κροῦσις κώδωνος δηλοῦσα κίνδυνον, ὡς κατὰ τὰς πυρκαϊάς· ὁμ. φρ. ἐπιγραφομένη εἰς μέρη ἔνθα ὑφίστατοι κίνδυνος ἠλεκτροπληξίας πρὸς ἀπαγόρευσιν πλησιασμοῦ ἢ ἐπαφῆς : κίνδυνος - θάνατος· **5)** νεώτ. νομ. ἡ εὐθύνη ἣν φέρει τις ἔκ τινος ἐνεργείας ἢ γεγονότος ἐνδεχομένως ἐπιζημίου· **6)** νεώτ. ναυτ. κινδύνου σήματα τὰ ὑπὸ πλοίου ἐν ἀμηχανίᾳ σημαινόμενα σήματα ἐσχάτης ἐπικλήσεως βοηθείας.

κινδυνώδης-ους-ες κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐνέχων, παρουσιάζων κίνδυνον ἢ κινδύνους, ὁ πλήρης κινδύνων, ἐπικίνδυνος, ἐπίφοβος : 'Ιππ.Προγν.14,Πολύβ.8,20,3 τῆς καταβάσεως . . ἐπισφαλεῖς ἐχούσης καὶ κινδυνώδεις καταφοράς, 'Αραβ.Μυθ. Χαλ.1,55 νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ μίαν ἐπιβουλὴν τόσον κινδυνώδη, - ὁ διάπλους τοῦ 'Ατλαντικοῦ δὲν εἶναι πλέον κινδυνώδης· || κ. συγκρ. -έστερος : 'Ιππ.'Αρθρ.65, - ἡ δειλία κινδυνωδεστέρα τῆς τόλμης· || κ. ὑπερθ. : 'Ιππιατρ.65,2 τῶν σφαλερῶν νοσημάτων καὶ κινδυνωδεστάτων, - κινδυνωδέστατον ἐγχείρημα.

κινδυνωδῶς μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κινδυνώδη, ἐπικίνδυνα, ἐπικινδύνως : Διον.'Αλ.Ρωμ.7,6 τὸ πέλαγος . . κινδυνωδῶς διανύσας, Γαλ.8,762.

κινεζικός-ή-ό(ν) νεώτ., δημ. κ. κινέζικος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κινέζους ἢ τὴν Κίναν ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν ἔχων τὴν προέλευσιν, σινικός : κινεζικὸς πολιτισμός, - κινέζικα βάζα· || τὸ οὐδ. τὰ κινέζικα ὡς οὐσ. ἡ σινικὴ γλῶσσα· μτφ. λόγοι τελείως ἀκατάληπτοι : αὐτὰ ποὺ μοῦ λὲς εἶναι κινέζικα.

κινεόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἓν ἐκ τῶν κυρίων συστατικῶν τῶν αἰθερίων ἐλαίων, ἄ. εὐκαλυπτόλη.

κινεολικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὁ εἰς τὴν κινεόλην βλ.λ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος· || κινεολικὰ φάρμακα τὰ περιέχοντα αἰθέρια ἔλαια, ὧν κύριον συστατικὸν εἶναι ἡ κινεόλη.

κινεραρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν συνθέτων.

κινζιγίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κρυσταλλοσχιστῶδες πέτρωμα τῆς οἰκογεν. τῶν γνευσίων.

κίνηθμός (ὁ) ἡ κίνησις, ὁρμή : Πίνδ.Π 4,208 συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον ἐκφυγεῖν πετρᾶν.

κίνηθρον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κίνητρον βλ.λ. : Πολυδ.7,169 κε ταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν (τὰ ἔρια).

κίνημα-τος (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κινῶ, ἡ κίνησις : 'Αριστλ.Ρητ.241a,4 οὐθ' ἡ γραμμὴ ἐκ στιγμῶν οὐθ' ἡ κίνησις ἐκ κινημάτων, Παπαδ.Χρ.Μηλ.68 ἡ νέα πτοηθεῖσα ἐστράφη δι' ὁρμητικοῦ κινήματος.

|· εἰδ. ἐπὶ τῶν κινήσεων τῶν μιμικῶν ὑποκριτῶν: Λουκ.'Ορχ.62 **μιμητικός ἐστι καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. πολιτικὴ κίνησις, στάσις, νεώτ. ἰδ. ἡ ἀποσκοποῦσα εἰς ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος : Πολύβ. 5,29,3 **μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι·** κ. κτ πληθ. : Πλούτ.Φάβ.20 **τὰς δὲ ἀποστάσεις τῶν πόλεων καὶ τὰ κινήματα τῶν συμμάχων,** - **ἠμνηστεύθησαν οἱ μετασχόντες εἰς τὸ κίνημα·** 3) ἐρεθισμός, ἔξαψις, ταραχή : Πλούτ. Αἰμ.18 **ὥσπερ κυβερνήτης τῷ παρόντι σάλῳ καὶ κινήματι τῶν στρατοπέδων·** 4) συνήθ.κτ. πληθ. ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως,τοῦ νοῦ, ἐρεθισμοί, ἐντυπώσεις: 'Επικ.άπ.411 **κινήματα τῆς σαρκός,** Θεόφρ.άπ.89,1 **κίνημα μελῳδητικὸν περὶ τὴν ψυχήν·** || συγκινήσεις, ταραχή : 'Επικ.άπ.131, Βi.Μακαρ.Πατμ.ἐν Σάθ.507 **τὰ μὲν γὰρ τοῦ νοὸς κινήματα·** || ὁμ. κ. κτ. ἑν. : 'Επίκτ.άπ.14· 5) ἰατρ. μερικὴ ἐξάρθρωσις ὀστοῦ· κτ. πληθ. : 'Ιππ.'Αγμ.47· 6) κ. ἐν τῇ γραμμ. κλίσις : 'Ηρωδιαν.2,265· 7) κτ. πληθ. κινούμενα πράγματα : Μάξ.Τύρ.41,2.

κινηματίας (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μετέχων ἀντιπειθαρχικοῦ, ἀνατρεπτικοῦ κινήματος, στασιαστής: **ἡ κυβέρνησις θὰ πατάξῃ τοὺς κινηματίας.**

κινηματικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸ κίνημα ἢ τὴν κίνησιν ἀναφερόμενος· 2) ὁ μεταδίδων κίνησιν : **κινηματικὴ ἄλυσις μηχανισμοῦ** || εἰδ. ἐν τῇ φυσ. σύστημα ἀλληλενδέτως ἡνωμένων σωμάτων, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπό τινος κινητηρίου κέντρου μηχανῆς μετάδοσις κινήσεως πρὸς ἄλλα σημεῖα τῆς αὐτῆς μηχανῆς, ἢ ἡ μετατροπὴ τοῦ εἴδους τῶν κινήσεων.

κινηματογράφησις-εως νεώτ. ἡ λῆψις κινηματογραφικῆς ταινίας, ἡ διὰ κινηματογραφικοῦ μηχανήματος ἀποτύπωσις εἰκόνων ἐν τῇ διαδοχῇ των : **ἐνηργήθη κινηματογράφησις τῶν πριγκιπικῶν γάμων,** - **ἀνέλαβε τὴν κινηματογράφησιν τῶν ἀγώνων.**

κινηματογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ μηχανικῶς διὰ διαδοχῆς στιγμιοτύπων φωτογραφ. εἰκόνων ἀπόδοσις τῆς κινήσεως· || ἡ τέχνη τοῦ κινηματογράφου : **ἡ κινηματογραφία διὰ τῆς ἀποδόσεως καὶ τοῦ ἤχου εἰσῆλθεν εἰς νέον στάδιον.**

κινηματογραφικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κινηματογράφον, τὴν κινηματογραφίαν : **κινηματογραφικὴ ταινία,** - **κινηματογραφικοὶ ἀστέρες** (οἱ ἐξέχοντες ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου)· 2) κ. μτφ. ὁ γοργῶς, μετὰ ταχειῶν ἐναλλαγῶν ἐξελισσόμενος : **τὰ γεγονότα διεδραματίσθησαν μὲ κινηματογραφικὴν ταχύτητα·** ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

κινηματογραφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κινηματογραφικόν· || όθ. ταχέως, γοργῶς.

κινηματογραφιστής (ὁ) νεώτ. ὁ κινηματογραφῶν, ὁ λήπτης κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

κινηματογράφος (ὁ) νεώτ., δημ. κ. **κινηματόγραφος** μηχάνημα προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων ἐν ταχυτάτῃ διαδοχῇ, προκαλούσῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀπολύτως συνεχοῦς κινήσεως· 2) ἡ τέχνη τῆς δι' ἐπαλλήλων εἰκόνων ἀποτυπουμένων ἐπὶ ταινίας ἀποδόσεως τῆς κινήσεως : **βωβὸς-ὁμιλῶν κινηματογράφος,** - **ὁ κινηματογράφος ὑστερεῖ ἐμφανῶς τοῦ θεάτρου ὡς πρὸς τὴν ἄμεσον μετάδοσιν τῆς αἰσθητικῆς συγκινήσεως,** - **σκηνοθέτης ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου·** 3) ἡ αἴθουσα ἐν ᾗ δίδονται παραστάσεις κινηματογραφικῶν ἔργων : **οἱ ἰδιοκτῆται κινηματογράφων ἐζήτησαν ἐλάττωσιν τῆς φορολογίας.**

κινηματογραφῶ-έω νεώτ. κ. δημ. διὰ τοῦ κινηματογραφικοῦ μηχανήματος ἀποτυπῶ τὴν κίνησιν προσώπων ἢ ἀντικειμένων διὰ τὴν ἐπὶ τῆς ὀθόνης προβολήν : **ἐκινηματογράφησε τὴν στρατιωτικὴν παρέλασιν·** κ. παθ. : **οἱ χθεσινοὶ ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες ἐκινηματογραφήθησαν.**

κίνηξις-εως (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **χερσιδῶν.**

κινησιαλγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. δριμὺς πόνος γινόμενος αἰσθητὸς κατὰ τὰς συστολὰς τῶν μυῶν, καθιστῶν οὕτω ἐπιπόνους τὰς κινήσεις, ὀφειλόμενος δὲ εἰς ρευματικὰ ἢ νευρικὰ φαινόμενα.

κινησίγαιος-ον 'Ησ. ὁ κινῶν τὴν γῆν, ὡς ἑρμήν. τοῦ ἐννοσίγαιος.

κινησιθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος ἐγκειμένη εἰς τὴν ἐνέργειαν μεθοδικῶν κινήσεων μελῶν τοῦ σώματος πρὸς θεραπείαν ποικίλων παθολογικῶν καταστάσεων.

κινησίμετρον (τό) νεώτ. κ. **κινησιογράφος** βλ.λ.

κινησιογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ μέθοδος πρὸς γραφικὴν παράστασιν τῶν κινήσεων σώματός τινος.

κινησιογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν κινησιογραφίαν ἀναφερόμενος : **κινησιογραφικὴ συσκευή.**

κινησιογράφος (ὁ) νεώτ. κ. **κινησίμετρον** ὄργανον δι' οὗ αὐτομάτως ἐπὶ εἰδικῆς συσκευῆς γραφικῶς παριστῶνται αἱ κινήσεις σώματος, ὀργάνου τινός.

κινησιολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τῆς κινήσεως καὶ τῆς φυσικῆς αὐτῆς σημασίας θεωρητικὴ ἀντίληψις.

κινησιοτροπισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐνέργεια ἀχρήστων, παρασίτων κινήσεων συνοδευουσῶν τὰς συνήθεις κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου, παρουσιαζομένη συνήθως εἰς τοὺς πάσχοντας ἀπὸ πρωτόγονον ἄνοιαν.

κινησίπολος-ον (κινῶ-πόλος) πάπ. μαγ. ὁ τὸν πόλον ἤτοι τὸν οὐράνιον θόλον κινῶν.

κίνησις-εως (ἡ) (κινῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ πρᾶξις τοῦ κινεῖν ἢ τοῦ κινεῖσθαι, μεταβάλλειν θέσιν, κατάστασιν· ἀντίθ. στάσις, ἠρεμία, ἀκινησία : 'Αριστλ.Φυσ.201b 18 « **ἥ τε κίνησις ἐνέργεια μέν τις εἶναι δοκεῖ, ἀτελὴς δέ· αἴτιον δ' ὅτι ἀτελὲς τὸ δυνατόν, οὗ ἐστιν ἐνέργεια. Καὶ διὰ τοῦτο δὴ χαλεπὸν αὐτὴν λαβεῖν τί ἐστιν** » : Πλάτ.Κρατ. 426C **τῆς κινήσεως** . . **ἡ δὲ ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ κίειν· ξενικὸν δὲ τοὔνομα· τοῦτο δ' ἐστὶν ἰέναι,** αὐτ. Σοφ 250A **κίνησιν καὶ στάσιν ἆρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις,** 'Αριστλ.Φυσ.202a,10 **ᾧ γὰρ ἡ κίνησις ὑπάρχει, τούτῳ ἡ ἀκινησία ἠρεμία,** ΚΔ 'Ιω 5,3 **πλῆθος πολὺ ἀσθενούντων. . ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν,** - **ἡ κίνησις τῆς γῆς εἶναι περιστροφική,** - **ἡ μηχανὴ ἐτέθη εἰς κίνησιν,** - **ἀπαγορεύεται τὸ κατέρχεσθαι** (τῶν λεωφορείων) **ἐν κινήσει** (διατελούντων), -**γοργή - ἀργὴ κίνηση·** κ. κτ. πληθ.π.'Αριστλ. : **αἱ μεθ' ἡμέραν. γινόμεναι κινήσεις** = αἱ ἐν ἐγρηγόρσει ('Ενύπν. κεφ.1), **ἐγρηγορικαὶ κινήσεις** = αἱ καθ' ὕπνον, 'Επίκτ Διατρ 2,20,19 **οὐδ' ἄνθρωπον οἷόν τε παντελῶς ἀπολέσαι τὰς κινήσεις τὰς ἀνθρωπικάς** (τὰς συγκινήσεις), - **αἱ κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων·** || π. τοῖς Κυρηναϊκοῖς φιλοσ. **λεία κίνησις** ἡ ἡδονή, **τραχεῖα κίνησις** ὁ πόνος : Διογ.Λ 86· ὁμ. π. 'Επικουρείοις φιλοσ. : **ἥδεῖαι κινήσεις** = ἡδοναί· πρβλ. Λουκ.Παρασ.9 **ἐν τῷ τῶν 'Επικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις. . ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν καὶ τρυφᾶν. . καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις·** 2) εἰδ. ὁ χορός : Τυρτ.16 **"Αρεος κίνασις,** 'Επιγρ. τραγικὴ **ἔνρυθμος κίνησις,** Λουκ.'Ορχ.63 **κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως** κίνησιν· 3) ἀναφ. πρὸς στράτευμα ἢ πρὸς μάχην, μετακίνησις, μεταβολὴ παρατάξεως, ἑλιγμός, ἀνάπτυξις μονάδος τινὸς στρατοῦ, συνήθ. κτ. πληθ. : Πολύβ.10,23,1 **ἦσαν δὲ κινήσεις, ἃς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἁρμόζειν, αἷς ἔδει συνεθίσθαι τοὺς ἱππεῖς,** - **αἱ κινή-**

σεις τοῦ δεξιοῦ κέρατος **ἔτεινον πρὸς ὑπερφαλάγγισιν τοῦ ἐχθροῦ, - δι' ἐπιτυχοῦς κινήσεως ἐνίσχυσεν ἐγκαίρως τὴν καμπτομένην πτέρυγα·** **4)** ἐπὶ κρατῶν, κτ. ἐν. ἡ πολεμικὴ σύγκρουσις, σύρραξις, ὁ πόλεμος : Θουκ 1,1 **κίνησις γὰρ αὕτη δὴ μεγίστη τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο·** **5)** ἀναφ. πρὸς τὴν πολιτικήν, ἀντίπαλος ἐνέργεια πρὸς ἐπικράτησιν, δρᾶσις πρὸς κατάληψιν τῆς ἀρχῆς, στάσις ἐναντίον τῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ κυριάρχου, ἐπανάστασις, κίνημα βλ.λ.2) : Θουκ.3,75 **πείθουσιν αὐτὸν πέντε ναῦς.. καταλιπεῖν, ὅπως ἧσσόν τι ἐν κινήσει ὦσιν οἱ ἐναντίοι,** Πολύβ.3,4,12 **ἕως τῆς.. ἐπιγενομένης ταραχῆς καὶ κινήσεως,** Ἐπιγρ. **ἡ κίνησις ἡ Ἰουδαϊκὴ** (ἡ ἐπανάστασις κατὰ τῆς ρωμ. κυριαρχίας)· || συνεκδ. ἡ ἐκ στάσεως πολιτικὴ μεταβολή : Ἀριστλ.Πολιτ.1268b,25 **ἔχει γὰρ συκοφαντίας καὶ κινήσεις πολιτείας·** **6)** μετακίνησις, μεταβολή, μετάστασις ἐπάγουσα ἀλλαγὴν περιβάλλοντος ἢ καταστάσεως : Βέττ.Βάλ.97,19 **7)** νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐν. ἐν ἀναφ. πρὸς πόλιν, ἡ ἐν ταῖς ὁδοῖς κ. γεν. ἐν τοῖς κέντροις κυκλοφορία προσώπων, ἡ πρὸς συναλλαγάς, πρὸς δοσοληψίας ἐπικοινωνία, ἡ πρὸς τέρψιν ὁμαδικὴ συναναστροφή : **κατὰ τὰς ἑορτὰς αἱ Ἀθῆναι ἔχουσι μεγάλην κίνησιν, - τὸ χρηματιστήριον δὲν ἔχει κίνησιν, - εἰς τὴν ἀγοράν τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων δὲν παρετηρήθη μεγάλη κίνησις, - προμηνύεται ζωηρὰ ἡ ἀποκριάτικη κίνησις·** || συνεκδ. κ. μτ. ἐπιθ. δηλοῦντος τὸ εἶδος τῆς ἐπικοινωνίας : **χορευτικὴ - χρηματιστικὴ - ἐμπορικὴ - περιηγητικὴ κίνησις** (-ηι), **- κοσμικὴ κίνησις** (τὰ καθ' ἑκάστην συμβαίνοντα παρὰ τῇ ἐπιφανεστέρᾳ κοινωνικῇ τάξει), **- κοινωνικὴ κίνησις** (τὰ καθ' ἑκάστην κοινωνικὰ γεγονότα), **- θεατρικὴ - καλλιτεχνικὴ ἐπιστημονικὴ κίνησις·** **8)** νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔν τινι τόπῳ κυκλοφορία μεταγωγικῶν ὀχημάτων, ἀμαξῶν, αὐτοκινήτων κττ., συνυπονοουμένης καὶ τῆς ἐν ταυτῷ κυκλοφορίας προσώπων : **ἡ ὁδὸς Σταδίου μ. μεσημβρ. ἔχει ζωηρὰν κίνησιν·** || ὁμ. ἀναφ. πρὸς λιμένα, ἐπὶ πλοίων : **ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς ἔχει μεγάλην κίνησιν·** || δθ. συνεκδ. **ἔξοδα κινήσεως** ἢ ἁπλῶς **κίνησις** ἡ διὰ τὴν χρῆσιν μεταγωγικῶν μέσων κ. δι' ἄ. συναφῆ ἔξοδα γινομένη δαπάνη : **πλὴν τοῦ μισθοῦ οἱ ἐπιθεωρηταὶ λαμβάνουν καὶ ποσὸν τι μηνιαίως δι' ἔξοδα κινήσεως, - δὲν μὲ φθάνουν εἴκοσι δραχμαὶ ἡμερησίως διὰ τὴν κίνησιν·** **9)** νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ ὁμοίων καὶ ἀντιθέτων συμβάντων, κατ' ἀριθμὸν (στατιστικῶς) προσδιοριζομένων: **κίνησις πληθυσμοῦ** (στατιστικὸς προσδιορισμὸς τῶν γεννήσεων, τῶν θανάτων, τῶν γάμων κ. ἄ. ἐν τῷ ἀναφ. τόπῳ), **-κίνησις ταμείου** (ἡ τῶν εἰσπράξεων καὶ τῶν πληρωμῶν δοσοληψία)· **10)** νεώτ.μτφ. ἡ προοδευτικὴ τάσις, ζωηρότης : **κίνησις ἰδεῶν·** **11)** ὁμ. εἰδ. ἐν ταῖς εἰκαστικαῖς τέχναις, ἡ ζωηρότης, ἡ φυσικότης τῆς ἀπεικονίσεως : **ἡ σύνθεσις - τὸ ἄγαλμα - ἡ προσωπογραφία αὐτὴ ἔχει πολλὴν κίνησιν·** **12)** πάπ. κ. νεώτ. νομ. ἔναρξις δικαστικοῦ ἀγῶνος κατά τινος, νεώτ. πάντοτε μτ. προσδ. γενικ. : **κίνησις διεκδικητικῆς ἀγωγῆς,** ἄ. ἔγερσις· **13)** μσν. νομ. πρᾶξις, προσταγή, ἀπόφασις τιμωρίας, κολασμοῦ : Κῶδ.Ἰουστιν.1,3,43,10 **βασιλικὴ κίνησις·** **14)** γραμμ. κλίσις : ΕΜ 410,36 **τοῦ ζῆμι κίνησις οὐχ εὕρηται.**

κῑνησῐφόρος-ον ὁ προξενῶν, φέρων κίνησιν βλ.λ.1) : Ὀρφ.Ὕμν.10,21.

κινησίφυλλος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ κινῶν τὰ φύλλα ἑρμ. τοῦ ἐννοσίφυλλος : Ἀπολλ.Σοφ.Λέξ.Ὁμ., Ἡσ.

κινησίχθων-ονος-ον σχόλ. ὁ κινῶν τὴν γῆν, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου : Σχόλ.Σοφ.Ἀντ.154.

κινητήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ δίδων κίνησιν εἴς τι : Ὕμν.Ὀρφ.22,2, Πίνδ.Ι 4(3),19 **ὁ κινητὴρ δὲ γᾶς·** **2)** νεώτ. μηχαν. πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ μεταδώσῃ κίνησιν, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κινητήριος δύναμις· ὡς λ.χ. τὸ ὕδωρ, ὁ ἀήρ, ὁ ἀτμός, ὁ ἠλεκτρισμός.

κινητήριος-ία-ον κ. νεώτ. ὁ κινητικὸς βλ.λ., προτρεπτικός : Αἰσχ.Ἱκ.307 **βοηλάτην μύωπα κινητήριον·** || ἐξεγερτικός : αὐτ.448 **ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια·** || τὸ οὐδ. **κινητήριον** ὡς οὐσ. τὸ κίνητρον βλ.λ.1), ἡ κουτάλα : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ. 980· **2)** νεώτ. ὁ θέτων εἰς κίνησιν : **κινητήριος μηχανὴ - δύναμις.**

κινητής (ὁ) ὁ θέτων εἰς κίνησιν, εἰς ἐνέργειαν, ὁ ἐφευρίσκων : Ἀριστφ.Νεφ.1397 **ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά·** **2)** ὁ ὑποκινητής, ὁ προκαλῶν ταραχάς, στασιαστής : Πολύβ.28,17,12 **οἱ δὲ κινηταὶ καὶ καχέκται.**

κινητικός-ή-όν κ. νεώτ., παραθ. **-ώτερος, -ώτατος,** ὁ ἱκανὸς νὰ κινῇ, νὰ προκαλῇ εἰς ἐνέργειαν : Ἀριστλ.Πολ.1290b,31 **τῶν κινητικῶν μορίων,** αὐτ.Μετ.365b,30 (ὑπερθ.), Γαλ.4,376 **δυνάμεως κινητικῆς, - κινητικὰ νεῦρα, - κινητικοὶ μύες·** || κ. μτ. γενικ. ὁ προκαλῶν τὴν δι' ἐρεθισμοῦ ἀποβολὴν υγρῶν, ἔκκρισιν : Ἱππ.Ἀφ.5,24 **κ. βηχέων,** Διοσκ.4,173 **ἡ ῥίζα αὐτῆς.. κινητικὴ χολῆς δέδοται,** Ξενοκρ.π.Ὀρειβ.2,58,50· **2)** μτφ. προτρεπτικός, παρορμητικός : Ἀρίστων Χ 1,88 **λόγος κινητικὸς πρὸς ἀρετήν,** Διον.Ἀλ.Ἰσοκρ.13 **τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κινητικώτατον τῶν ὄχλων,** Στωϊκ. ὀπ.3,28 **τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς κινητικόν·** || **ὁ ἐξ ἑαυτοῦ μόνον κινητικός** ὁ αὐθορμήτως ἐνεργῶν : Ἐπίκ.Φύσ.28,7· **3)** δθ. κ. ὁ στασιαστικός, ὁ προκαλῶν ταραχάς : Πολύβ.1,9,3 **καὶ συνθεωρῶν τοὺς ἀρχαίους μισθοφόρους καχέκτας ὄντας καὶ κινητικούς,** Διόδ.Σ 19,14· **4)** κινητός, εὐκίνητος : Πλάτ.Τίμ.58D **τὸ μὲν οὖν ὑγρὸν.. κινητικὸν αὐτό τε καθ' αὐτό,** Ἀριστλ.Ζ1 590a,33· || νεώτ.φυσ. **κινητικὴ ἐνέργεια** ἡ ἐνέργεια ἣν ἔχει κινουμένη μᾶζα ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος αὐτῆς· **5)** νεώτ. τὸ θηλ. **ἡ κινητικὴ** ὡς οὐσ. κλάδος τῆς μηχανικῆς ἐξετάζων τὴν κίνησιν καθ' ἑαυτήν, ἀνεξαρτήτως τῶν προκαλούντων αὐτὴν αἰτίων.

κινητικότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κινητικοῦ, τοῦ προκαλοῦντος κίνησιν ἢ τοῦ κινουμένου : **ἡ κινητικότης τῶν νεύρων·** || ἡ τάσις πρὸς κίνησιν, δρᾶσιν, ἐνέργειαν : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 132 **τὴν ἐνέργεια καὶ τὴν αὔξηση τῆς ζωῆς τὴν βλέπουμε σὰν ἀποτέλεσμα κάποιας ἐνστιχτης καὶ τυφλῆς κινητικότητος.**

κινητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κινητικὸν βλ.λ.1) : Πρόκλ.Ἀλκ.52C.

κινητισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσοφ. ὅρος δηλῶν ὅτι ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων κινεῖται μεταβαλλομένη κατ' ἀδιακρίτους κανόνας, ἄ. κινησικρατία (διεθν. ὅρος mobilisme).

κινητιῶ-άω ἐπιθυμῶ νὰ συνουσιασθῶ, βινητιῶ : Πλάτ.Κωμ.π.Ἀθήν.10,442Α **μάτην ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς κινητιᾶν** (διορθ. βινητιᾶν).

κινητόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ δραστικὸν μέρος τοῦ πρωτοπλάσματος τῶν κυττάρων.

κινητοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς κίνησιν, ἐνέργειαν θέσις : **κινητοποίησις μηχανῆς·** **2)** εἰδ.ἐπιστράτευσις.

κινητοποιῶ-έω νεώτ. θέτω εἰς κίνησιν, εἰς ἐνέργειαν, χρησιμοποιῶ· **2)** εἰδ. ἐπιστρατεύω· κ. ποθ.: **ἐκινητοποιήθησαν τρεῖς μεραρχίαι.**

κινητός-ή κ. -ός-όν κ. νεώτ. ὃν δύναταί τις νὰ κινήσῃ, ὁ δυνάμενος νὰ μετακινηθῇ, ὁ κινούμενος : Πλάτ.Τίμ.37D **εἰκὼ δ' ἐπινοεῖ κινητόν τινα αἰῶνος ποιῆσαι, - κινητὴ γεφυρα·** **2)** νεώτ. ἐπὶ τῶν ἑορτῶν, αἱ μὴ ἑορταζόμεναι τὴν αὐτὴν κατ' ἔτος ἡμέραν : **κινηταὶ ἑορταί·** **3)** νεώτ. κ. ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ, ὁ προσκαίρως διαμένων εἴς τινα τό-

πον : **κινητὸς πληθυσμός·** **4)** ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀλλοίωσιν : Ἀριστλ.ΗΝικ.1134b 29· **5)** νομ. ἐπὶ κτημάτων, πραγμάτων, περιουσιῶν, ὁ δυνάμενος νὰ μετακινηθῇ : Μηναΐ.12,3 Συνξ. **διαπωλήσας κινητά τινα εἴδη καὶ κοσμήματα,** Κὼδ.Ἰουστιν.I,II,10,I **κινητὴ οὐσία, - κινητὴ περιουσία·** || πάπ. κ. νεώτ. ὁμ. σημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. κτ. παράλειψιν τοῦ κτήματα ἢ πράγματα, ἀντίθ. ἀκίνητα : Πάπ. **τὰ κατεσχημένα ἐν.. κινητοῖς, - ἡ περιουσία του εἶναι εἰς ἀκίνητα.**

κινητοχειλίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια θαλασσίων ζώων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ὀλοτρίχων.

κίνητρον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ ὄργανον, τὸ μέσον δι' οὗ κινεῖται, ἀνακινεῖταί τι· || εἶδ. τορύνη, ἀρύταινα, κουτάλα : Πολυδ.7,169, Εὐστ. 1675,57, Σχόλ.Νίκ.Θηρ.109· **2)** νεώτ. κ. μτφ. τὸ εἰς δρᾶσιν ὠθοῦν αἴτιον, ἀ. ἐλατήριον : **τὸ κίνητρον τοῦ ἐγκλήματος ὑπῆρξεν ἡ ἐκδίκησις.**

κινιδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἀπαντῶν εἰς τὸν φλοιὸν τῆς κίνας, ἰσομερὲς πρὸς τὴν κινίνην μεθ' ἧς καὶ ὁμοίας πως ἔχει τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας.

κινικίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἀνευρεθὲν εἰς τὸν φλοιὸν τῆς κίνας καὶ σχηματιζόμενον ἐπίσης κατὰ τὴν θέρμανσιν τῆς ὀξίνης θειϊκῆς κινίνης, κεκτημένον δὲ τοξικὰς ἰδιότητας.

κινίνη (ἡ) νεώτ. χημ., δημ. **κινίνο** (τὸ) ἀλκαλοειδὲς τῆς κιγχόνης, οὗτινος τὰ ἅλατα εὐρέως χρησιμοποιοῦνται ἐν τῇ θεραπευτικῇ, εἰδικώτερον μὲν κατὰ τῆς ἑλονοσίας, ἀλλὰ καὶ καθόλου ἐπὶ πυρετικῶν νοσημάτων, οἷον ἐπὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ἐπιλοχείου, πνευμονίας, γρίππης, ὀξέων ρευματισμῶν τῶν ἄρθρων κλπ., διδόμενον δὲ πρὸς τούτοις καὶ κατὰ τὸν τοκετὸν πρὸς πρόκλησιν ἐντονωτέρων συστολῶν τῆς μήτρας : **θειϊκὴ - ὑδροχλωρικὴ κινίνη·** **2)** δημ. μτφ. πᾶν τὸ ἐξαιρετικῶς πικρὸν τὴν γεῦσιν : **μοῦ 'φερε ἕναν καφὲ κινίνο.**

κινινόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐρυθραία τὸ κενταύριον.

κίνιξυς (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **χερσαιδῶν** περιλαμβάνον χελώνας ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς.

κίννα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος ἀγρώστεως φυομένης ἐν Κιλικίᾳ : Διοσκ.4,32· **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀγρωστοειδῶν.**

κιννάβαρι-εως (τὸ) κ. νεώτ. ὀρυκτὸν μεταλλοῦχον περιέχον θεῖον καὶ ὑδράργυρον χρώματος ἐρυθροῦ : Ἀριστλ.Μετ.378a,26, Θεόφρ.Λίθ.58 **κιννάβαρι εἶναι ἄμμον ἣν συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν, καθάπερ ὁ κόκκος·** || κατά τινας τὸ αἷμα ὄφεως, δράκοντος : Διοσκ.5,94, Πλίν.ΦΙ 33,116· πρβλ. κ. κιννάβαρις.

κινναβαρίζω μτγν. ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κινναβάρεως, εἶμαι ἐρυθρὸς ὡς κιννάβαρις : Διοσκ.5,76 **ἐν τῇ τρίψει κινναβαρίζων.**

κινναβάρινος-η ον νεώτ. ὁ βεβαμμένος διὰ κινναβάρεως, ὁ ἔχων χρῶμα ὅμοιον τῷ τοῦ κινναβάρεως : Ἀριστλ.ΖΙ 501a,30, Ἀθήν.9,390Β **τὸ ῥύγχος οὐχὶ κινναβάρινον ἔχον.**

κιννάβαρις-εως (ὁ) .τὸ κιννάβαρι βλ.λ. : Ἀναξανδρ.14· **2)** ἐρυθρόδανον : ΨΔιοσκ.3,143.

κινναβαρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. τὸ ἀποτελοῦν θειοῦχον ἕνωσιν τοῦ ὑδραργύρου.

κιννάβευμα-τος (τὸ) δ. γρ. τοῦ κινάβευμα βλ.λ.

κίνναβος (ὁ) δ.γρ. τοῦ κάναβος βλ.λ.

κινναμείνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀρωματικὴ ἕνωσις, ἀπαντῶσα εἰς τὸ βάλσαμον τοῦ Περοῦ, παρουσιαζομένη δὲ ὑπὸ μορφὴν βραχέων πρισματικῶν κρυστάλλων ἀχρόων, διαλυτῶν εἰς τὸ οἰνόπνευμα, τὸ χλωροφόρμιον καὶ τὸν πετρελαϊκὸν αἰθέρα.

κινναμόδενδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **οὐϊντερανοειδῶν.**

κινναμολόγος (ὁ) μτγν. τὸ μυθ. πτηνὸν κιννάμωμον βλ.λ.2) : Πλίν.ΦΙ 10,97.

κίνναμον (τὸ) μτγν. τ. τοῦ κιννάμωμον βλ.λ. : Πλίν.ΦΙ 10,97· || γεν. **κινάμοιο** ἐν Νίκ.Θηρ.947.

κινναμωμέλαιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἔλαιον τοῦ κινναμώμου, τὸ κανελλόλαδο : Γαλ.14,515.

κινναμωμίζω μτγν. ὁμοιάζω πρὸς τὸ κιννάμωμον βλ.λ. : Διοσκ.5,121 **πολύοξον καὶ κινναμωμίζον τῷ τύπῳ τῶν θαμνίσκων.**

κινναμωμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ κινναμώμου παραγόμενος : **κινναμωμ- ἀλκοόλη - ὀξύ.**

κινναμώμινος-η-ον ὁ ἐκ κινναμώμου ἢ **μετὰ** κινναμώμου παρεσκευασμένος : Ἀντιφάν.35, Διοσκ.1,61.

κινναμωμίς-ίδος (ἡ) μτγν. κατώτερον εἶδος κινναμώμου βλ.λ. : Γαλ.12,26.

κιννάμωμον (τὸ) (ἑβρ.) κ. νεώτ.κ. **κινάμ- ἀνώτερον** εἶδος κασσίας, ἡ κανέλλα· (κτ. Ἡρ. τὸ ὄνομα παρέλαβον οἱ Ἕλληνες παρὰ τῶν Φοινίκων) : Ἡρ.3,111 **τὸ . . κιννάμωμον ἔτι τούτων θαυμαστότερον συλλέγουσι,** Διον.Περ.945 **κινάμωμον·** || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **δαφνωδῶν·** **2)** εἶδος μυθικοῦ πτηνοῦ κατασκευάζοντος τὴν φωλεάν του ἐκ ξύλων κινναμώμου : Ἀριστλ.ΖΙ 616a,6 **φασὶ δὲ καὶ τὸ κιννάμωμον ὄρνεον εἶναι . . καὶ τὸ καλούμενον κιννάμωμον φέρειν ποθὲν τοῦτο τὸ ὄρνεον, καὶ τὴν νεοττιάν ἐξ αὐτοῦ ποιεῖσθαι,** Αἰλ.ΖΙ 2,34.

κινναμωμοφόρος-ον μτγν. ὁ παράγων κιννάμωμον : Στράβ.1,4,2.

κιννυρίδες Ἡσ. «τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια».

κιννυρίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **νεκταρινιιδῶν.**

κινοδεφικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. χημ. **δεφικὸν ὀξὺ** ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς κίνας.

κινολίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἄχρουν, ἰσχυρῶς φωτοθλαστικὸν ὑγρὸν εὑρισκόμενον ἐν τῇ πίσσῃ τῶν λιθανθράκων, παρασκευαζόμενον ὅμως καὶ βιομηχανικῶς, ἐν χρήσει δὲ ὡς προφυλακτικὸν τῶν φυτῶν κατὰ τῶν παρασίτων, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὴν παρασκευὴν χρωμάτων εὐαισθητοποιῶν διὰ τὴν φωτογραφίαν.

κινολινικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. κρυσταλλικὸν σῶμα παραγόμενον δι' ὀξιδώσεως τῆς κινολίνης.

κίνον (τὸ) νεώτ. περιληπτικὸν ὄνομα διαφόρων δρογῶν περιεχουσῶν στυπτικοὺς χυμούς.

κινόναι (αἱ) νεώτ. χημ. τάξις ἀρωματικῶν οὐσιῶν χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἐν τῷ βενζολικῷ πυρῆνι παρουσίας δύο ἀτόμων ὀξυγόνου ἡνωμένων ἀπ' εὐθείας μετ' ἀτόμων ἄνθρακος τοῦ πυρῆνος.

κινόστερνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος **χερσεμυδῶν** ἑρπετῶν περιλαμβάνον χελώνας ἑλοβίους.

κινοτροπίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἄχρους κόνις εὐδιάλυτος εἰς τὸ ὕδωρ, διδομένη ἐσωτερικῶς ἀντὶ τῆς οὐροτροπίνης.

κινούρης (ὁ) Ἡσ. ὁ κινῶν τὴν οὐρὰν ἵππος.

κινστέρνα (ἡ) (λατ. cisterna) μσν. δεξαμενὴ ὕδατος, στέρνα : ΨΚωδ.ἐκδ.Preg.231.

κινστερνοειδής-οῦς-ές μσν. ὁ ἐν εἴδει δεξαμενῆς ἐκτισμένος : ΨΚωδ.231.

κιντηνάριον (τὸ) μσν. κ. **κεντηνάριον** βλ.λ. : Διγεν.Ἀκρ.2116 **νὰ πάρῃς καὶ τὴν προικά σου ἐκ ταύτης τῆς ἡμέρας | εἴκοσι κιντηνάρια.**

κίνυγμα (τὸ) (κινύσσομαι) πᾶν κινούμενον, αἰωρούμενον τῇδε κἀκεῖσε, μετέωρον, ταλαντευόμενον : Αἰσχ.Πρ.157 **νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα..**

κίνυμαι ποι. ἀποθ., μ. κτ. μτχ. **ἐνεστ. κινύμενος** κ. γ' πληθ. παρατ., κινοῦμαι, πορεύομαι, ἐκκινῶ, θέτω ἐμαυτὸν εἰς κίνησιν, ἀναχωρῶ, ξεκινάω : Ἰλ. Δ 281 **ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες,** αὐτ. Κ 280, Ὀδ.Κ 556 **κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον**

καὶ δοῦπον ἀκούσας· || μτγν. ποι. ἐπὶ ὀρχήσεως : Αὐτομ.ΑΠ 5,128 ὀρχηστρίδα,.. κακοτέχνοις σχήμασιν ἐξ ἁπαλῶν κινυμένην ὀνύχων.

κινύρα (ἡ) (ἑβρ. κιννὸρ) κ. μσν. (κινν-) μουσικὸν ὄργανον δεκάχορδον κρουόμενον διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ πλήκτρου, ἰδ. πρὸς θρηνητικὰ μέλη, «κιθάρα οἰκτρά»· πρβλ. κινύρομαι : ΠΔ Βασ.Ι,16,23 ἐλάμβανε Δαυὶδ τὴν κινύραν καὶ ἔψαλλεν ἐν χειρὶ αὐτοῦ, Ἰώσ.ΑΙ 7,12,13 ἐξάδειν δυνάμενος καὶ ψάλλειν ἐπὶ κινύρας, ΨΧρυσόστ. ἐν Ἀν.Βοασσ.83,7,499.

κινυρίζω κῑνύρομαι βλ.λ. : Ἰλ.Ι 612 (ἀνάγνωσις π. Ζηνοδ.).

κῑνύρομαι ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ., πιθ. ἀόρ. κινύρατο (Μόσχ.3,43), ἐκπέμπω θρηνώδη φωνήν, θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω : Ἀριστφ.Ἱππ.11 τί κινυρόμεθ' ἄλλως;, Ἀπολλ.Ρ Ι,292, Ὀππ.Κυν.3,217 οἰκτρὰ κινυρομένη· **2)** μτ. αἰτ. προσ. θρηνῶ τινα: Καλλ.Ἀπόλλ.20· κ. μτ. συστ. αἰτ. : Αἰσχ.Ἑπτ.123 κινύρονται φόνον χαλινοὶ (διὰ τοῦ κρότου των θρηνολογοῦν, προμηνύουν φόνον).

κῑνῠρός-ά-όν θρηνώδης, γοερός, κλαυθμηρός, λυπητερός : Ἰλ.Ρ 5 ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ πρωτοτόκος, κινυρή, Ἀπολλ.Ρ 4,605 κινυρὸς γόος, Νόνν.Δ 38,95 πέτηλα κινυρά· πρβλ. κινύρομαι.

κῑνύσσομαι παθ. κινοῦμαι, σείομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ταλαντεύομαι : Αἰσχ.Χο.196 ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην.

κινύτιδος Ἡσ. «κινητικὸς χαραδριός».

κινώ-οῦς (ἡ) δωρ. τ. τοῦ κίνησις βλ.λ. : Ἐμπ.123,2.

κινῶ-έω κ. μσν., νεώτ., δημ. κινάω κ. κουνῶ, ἀόρ. ἐκίνησα, ἐπ. κίνησα, δημ (ἐ)κούνησα, παθ. ἀόρ. ἐκινήθην, ἐπ. γ' πληθ. ἐκίνηθεν, παθ. παρακ. κεκίνημαι, εἰς κίνησιν, εἰς ἐνέργειαν τίθημι, σαλεύω : Ἰλ.Β 147 ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, αὐτ.Ρ 442 κινήσας δὲ κάρη, Ὀδ.Ο 298 οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, αὐτ.Χ 394, Σοφ.Φιλ. 866, Εὐρ.Ἑκ.940 ἐπεὶ νόστιμον ναῦς ἐκίνησε πόδα, αὐτ.Ἀνδρ.607 μὴ κινεῖν δόρυ, Θουκ.Ι,82 ὅπλα μὲν μήπω κινεῖν (πόλεμον μὴ κηρύττειν), ΚΔ Ματθ.27,39 ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.89,3 καὶ τὸ δάχτυλο κινώντας (ὅπου ἀνεῖ τὸν οὐρανό, - ἐκίνησε τὸ χέρι του, φρ. ἐκούνησε τὸ κεφάλι (εἰς ἔνδειξιν λύπης, ἀμφιβολίας, ἀπογοητεύσεως), - τὸ ἐλατήριον κινεῖ τὴν μηχανήν· κ. παθ. : τὰ μηχανήματα κινοῦνται δι' ἠλεκτρισμοῦ (τίθενται εἰς ἐνέργειαν, λειτουργοῦν)· || μέσ. νεώτ. κ. δημ. εὑρίσκομαι ἐν ἐνεργείᾳ, δρῶ, ἀντίθ. ἀδρανῶ : ἡ ἐργασία μόλις τώρα ἄρχισε νὰ κινῆται, - κουνήσου λιγάκι καὶ θὰ τὰ καταφέρῃς· || ὁμ. μέσ. κινοῦμαι εὑρίσκομαι ἐν κινήσει, τίθεμαι εἰς κίνησιν, πορεύομαι, βαδίζω : Ἰλ.Α 47 ἔκλαγξαν δ' ἄρ ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, αὐτοῦ κινηθέντος, Πίνδ.ἀπ.101 κινηθεὶς ἐπήει (ἀμφ.), Σοφ.ΟΚ 1371 οἵδε κινοῦνται λόχοι πρὸς ἄστυ Θήβης, - ἡ πρώτη μεραρχία ἐκινήθη πρὸς τὰ βόρεια ὑψώματα· || δημ. κινῶ ἀμτβ. ἐκκινῶ, ξεκινῶ : Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.63,7 κινᾶν καὶ πᾶν στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ λειτουργηθοῦνε, Παπαδ.Χρ.Μηλ.170 ἂς κινήσουμε νὰ πᾶμε, τώρα ποὺ βγῆκε τὸ φεγγάρι, πλιό, Μαλακ Μπαταριᾶς ΙΙ γιὰ τὸ βελοῦχι κίναγαν τοῦ Κώατα Καλαντέρη· **2)** μετατοπίζω, μετακινῶ, μεταθέτω : Ἡρ.Ι,183 καὶ τὸν ἱρέα ἀπέκτεινε κελεύοντα μὴ κινέειν τὸν ἀνδριάντα, Πλάτ.Νόμ. 842Ε μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδείς, Θουκ.2,24 ἢν δέ τις εἴπῃ ἢ ἐπιψηφίσῃ κινεῖν τὰ χρήματα ταῦτα ἐς ἄλλο τι (νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς ἄλλον σκοπόν), Ξεν.Ἀν.6,4,27 καὶ διώκειν μὲν καὶ κινεῖν τὰ στρατόπεδον νυκτὸς οὐκ ἀσφαλὲς ἐδόκει εἶναι, ΚΔ Ματθ.23,4 δεσμεύουσι γὰρ φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά, αὐτ.Ἀπ.205· || κ. παθ. μετακινοῦμαι, ἀλλάσσω θέσιν: μὴν κινηθῇς ἀπὸ τὴ θέση σου· **3)** ὅθ. κ. μτφ. μεταβάλλω, μετατρέπω : Ἡρ.3,80 νόμαιά τε κινεῖ πάτρια, Ἀριστλ.Πολιτ.1268a,28 πότερον βλαβερὸν ἢ συμφέρον ταῖς πόλεσι τὸ κινεῖν τοὺς πατρίους νόμους· κ. παθ. : Πλάτ.Νόμ.797 κινούμενα δὲ αὐτὰ καὶ καινοτομούμενα· || κ. ἀπολ. : Ἀριστλ.Πολιτ. 1286a,13 μετὰ τὴν τετρήμερον κινεῖν ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς (μεταβάλλειν τὴν θεραπείαν)· **4)** διεγείρω, διαταράσσω : Ἰλ.Π 264 τοὺς δ' εἴπερ τις.. κινήσῃ ἀέκων (περὶ σφηκῶν), Εὐρ.Βάκχ.690 ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας, αὐτ.Μήδ.99, Ἀνάξιππ.2 ἐάν με κινῇς καὶ ποιήσῃς τὴν χολὴν.. ζέσαι· κ. παθ.: Φερεκρ.64,5 κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολή· || μέσ. ἀναταράσσομαι, συγκινοῦμαι : Ἰλ.Β 144 κινήθη δ' ἀγορή, αὐτ.Π 280· || ὁμ. εὑρίσκομαι ἐν ἐξεγέρσει, ἐν στάσει : Δίων Κ 40,17 οἱ Γαλάται ἐκινήθησαν αὖθις, Κῶδ.Ἰουστιν.4,20,13,1 πολιτικῶς κινεῖσθαι· || εἰδ. κεκινημένος ὁ διατελῶν ἐν ψυχικῇ ταραχῇ, συγκεκινημένος : Πλάτ.Φαῖδρ.245Β ὡς πρὸ τοῦ κεκινημένου τὸν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον· **5)** προτρέπω, παρακινῶ, ὑποκινῶ : Πλάτ.Πολ.329D ἔτι λέγειν αὐτὸν ἐκίνουν, αὐτ.Λυσ.329Α, ΚΔ Πράξ.24,5 κινοῦντα στάσιν πᾶσιν τοῖς Ἰουδαίοις, Ἐρωτόκρ.Ι,7 αὐτάνα μ' ἐκινήσασι τὴ σήμερον ἡμέρα (ν' ἀναθιβάλω καὶ νὰ πῶ τὰ κάμαν καὶ τὰ φέραν· κ. παθ. : Ἀραβ. Μυθ.Χαλ.Ι,8 ὁ Ἀιδίν, κινούμενος ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀγάπην καὶ φυσικὴν κλίσιν πρὸς τὸν ἀδελφόν του· || μέσ.παρασύρομαι : Ἐρωτόκρ.Ι,93 ἀγάλι-γάλι σ' ἐρωτιὰ καὶ πόθον ἐκινᾶτο, αὐτ.2,6· **6)** προκαλῶ : Σοφ.Ἠλ.18 ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ, αὐτ.Τρ.975 σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος, Εὐρ.Ἠλ.302 ἐπεὶ δὲ κινεῖς μῦθον.., Πλάτ.Πολ.450Α ὅσον λόγον πάλιν ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας, αὐτ.566Ε, - τὸ κινοῦν αἴτιον, - ἐκίνησε τὸν γέλωτα, - ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν του· || νεώτ.κινῶ ἀγωγὴν ἄρχομαι δικαστικοῦ ἀγῶνος· **7)** ἐν εἰδ. ἰατρ. σημ. ἐνεργῶ καθαρτικῶς : Διοσκ. 2,109 κινεῖν οὔρησιν, αὐτ.2,6 κινεῖν κοιλίαν, - τὸν κίνησε τὸ καθάρσιο· **8)** ἐν αἰσχρ. σημ. βινῶ : Εὔπ.233,3 ἐκίνουν γυναῖκα, Ἡρόδ.Ἰατρ.5,2· **9)** ἐν παροιμ. φρ. ὡς : Ἡρ.5,96 πᾶν χρῆμα ἐκίνεε (πᾶν μέσον μετήρχετο)· ὁμ. : Πλάτ.Φίλ.15C μὴ κινεῖν εὖ κείμενον (μὴ μεταβάλλειν τὰ καλῶς ἔχοντα)· ὁμ. νεώτ. κινεῖν πάντα λίθον (μετέρχεσθαι πᾶν μέσον), - σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει (μὴ ἀναμένῃς μόνον ἐκ τῶν θεῶν τὴν βοήθειαν, ἀλλ' ἐνέργει).

κινώθαλον (τὸ) σχόλ. ἐξήγησις τοῦ κνώδαλον βλ.λ. : Σχόλ.Πλάτ.Ἀξ.365C.

κῑνώπετον (τὸ) μτγν. ζῷον δηλητηριῶδες, ἰδ. ὄφις : Καλλ.Δία 25 πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω διεροῦ περ ἐόντος ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα.

κινωπηστής-οῦ (ὁ) μτγν. κινώπετον βλ.λ. : Νίκ. Θηρ.141.

κιξαλλεύω Ἐπιγρ. μετέρχομαι τὸν λῃστήν, λῃστεύω : ἢ κιξαλλεύοι ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο ἢ λεΐζοιτο ἢ ληϊστὰς ὑποδέχοιτο.

κιξάλλης (ὁ) ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς λῃστής, ὁ κλέπτης : Δημόκρ.260 κιξάλλης καὶ λῃστής, Ἐπιγρ. ὅστις κιξάλλας ὑποδέχοιτο· || Ἡσ. «κιξάλης· φώρ, κλέπτης, ἀλαζών», Ἰω.Γραμμ.π.Ἰων.Διαλ.2, 208 «κιττάλης· κλέπτης».

κιξαλλία (ἡ) ἀρχ. λεξ. ἡ ἐν δημοσίαις ὁδοῖς κλοπή, λῃστεία· Ἡσ. «πᾶσα κακοτεχνία».

κίξας (ὁ) Φώτ. «τοὺς ἐν ὁδῷ λῃστάς»· πρβλ. κιξάλλης.

κιξία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀποκυνοειδῶν.

κίξιος (ὁ) Ἡσ. « τέττιξ »· **2)** νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **φουλγοριδῶν.**
κιόκρανον (τὸ) τὸ κιονόκρανον, κολωνοκέφαλο : Πλάτ.Κωμ.72, Ξεν.'Ελλ.4,4,5 **πίπτει τὸ κιόκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος οὔτε σεισμοῦ οὔτε ἀνέμου γενομένου,** Χορίκ.84Β.
κιόλα(ς) (καὶ - δλως) ἐπίρρ. δημ. ἤδη, ἀπὸ τοῦδε : Ἐρωτόκρ.1,2020 **μὲ μάνιτά 'δα καὶ νὰ πῆ, ὁ κλέφτης ἦρθεν κιόλα;, - ἀκόμα ὁ Σεπτέβρης δὲν καλομπῆκε, κι ἔπιασε κιόλα τὸ κρύο· 2)** πρὸς τούτοις, εἰς ἐπίμετρον : **δὲ φτάνει ποὺ μ' ἀδίκησε, παρὰ φοβερίζει** κιόλα.
κιονέλλη (ἡ) νεώτ. ὁμὰς γαστεροπόδων μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἑλικιδῶν.**
κιονηδόν (κίων) ἐπίρρ. σχόλ. δίκην κίονος, ἤτοι εἰς καθέτους γραμμάς : Σχόλ.Διον.Θρ.183,19) **«**γράφεται κιονηδὸν δίκην κίονος ἤτοι παραλλήλως κατὰ γραμμήν**».**
κιονικός-ή-όν μσν. ὁ τοῦ κίονος, ὁ περὶ κιόνων : Εὐστ.1390,18 **εἰς τὸ ἁπλῶς πολὺ τοῦ κατὰ τὸ 'Ατλαντικὸν ὄρος ὕψους τὴν κιονικὴν φαντασίαν συμβιβάσασθαι.**
κιόνιον (τὸ), - μσν. κιόνιν ὑποκορ. τοῦ κίων, κιονίσκος : Φίλ.Βελοπ.76,15, Πολυδ.7,73 **ἐκ ξύλου πεποιημένον κιόνιον,** 'Επιγρ., Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.280,1 **ἐσὺ 'σαι κιόνιν πορφυρόν, ποὺ στέκει στὸ παλάτιν· 2)** κ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. κίων, στῦλος : Χρον.Μορ.888 **ὀμπρὸς εἰς τὴν 'Αγίαν Σοφίαν | ἔστηκεν κιόνιν φοβερόν, μέγα, ψηλὸν** ὑπάρχει.
κιονίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., ἀνατομ. ἡ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ φάρυγγος ραγοειδὴς προεκβολή, ἡ σταφυλή : Διοσκ.1,107, 'Αρετ.'Οξ.Παθ.1,8.
κιονίσκος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κίων, στυλίσκος : 'Αθήν.12,514C **ὁ δὲ θρόνος . . χρυσοῦς ἦν, ὃν περιεστήκεσαν τέσσαρες κιονίσκοι λιθοκόλλητοι χρυσοῖ,** 'Ιώσ.ΙΑ 8,3,6· || εἰδ. νεώτ. ναυτ. **κιονίσκοι** μικροί, ξύλινοι ἢ ἐκ χυτοσιδήρου κίονες, ἀνὰ δύο διατεταγμένοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐν χρ. διὰ τὴν ἀνάδεσιν ρυμουλκίων.
κιονίτης (ὁ) μσν. ὁ κιονοειδής : Εὐστ.Πον.113,73 **κιονίτης σταυρός.**
κιονῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ καὶ ἐξοίδησις τῆς κιονίδος, ὅ. σταφυλῖτις.
κιονόβαθρον (τὸ) νεώτ. τὸ βάθρον τοῦ κίονος, κιονοστάτης.
κιονόδεσμος (ὁ) νεώτ. ναυτ. στροφὴ ἀλύσεως ἢ κάλω ἐπὶ κίονος, κιονίσκου, δημ. δέσιμο στὴ μπίντα.
κιονοδέτησις-εως νεώτ. ναυτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κιονοδετῶ.
κιονοδετῶ-έω νεώτ. ναυτ. διὰ περιστροφῆς τοποθετῶ κάλων ἢ ἄλυσιν ἐπὶ κίονος ἢ κιονίσκου, δημ. ρίχνω στὸ μπαμπὰ ἢ δένω στὴ μπίντα.
κιονοειδής-οῦς-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἴδει κίονος, στύλου : Εὐστ.1399,33 **θήκη δοράτων κιονοειδής,** Εὐμάθ.9.
κιονόκρανον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., μτγν. τ. τοῦ κιόκρανον βλ.λ. : Στράβ.4,4,6 **καρπὸν δ' ἐκφέρει παραπλήσιον κιονοκράνῳ κορινθιουργεῖ** (ὁ γρ. κιοκράνῳ), Διόδ.Σ 5,47 **ἐνίους τῶν ἁλιέων ἀνεσπακέναι τοῖς δικτύοις λίθινα κιονόκρανα,- κιονόκρανον κορινθιακὸν - δωρικόν.**
κιονορραγία (ἡ) νεώτ. αἱμορραγία τῆς κιονίδος, ὅ. σταφυλορραγία.
κίονος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**
κιονοστάτης (ὁ) νεώτ. ὁ ὑποστάτης κίονος, κιονόβαθρον.
κιονοστοιχία (ἡ) νεώτ. σειρὰ κιόνων κατὰ κανονικὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις στοιχούντων.
κιονοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκτομὴ τῆς κιονίδος, ὅ. σταφυλοτομία.
κιονοφορία (ἡ) μτγν. ἡ πρᾶξις τοῦ κιονοφορῶ, τὸ κρατεῖν κίονας : Διον.Περ.66.
κιονοφόρος (ὁ) μτγν. ὁ κρατῶν, βαστάζων, φέρων ἐφ' ἑαυτοῦ κίονας : Διον.Περ.66.
κιονοφορῶ-έω μσν. ἐπὶ τοῦ 'Ατλαντος, φέρω τοὺς κίονας, βαστάζω **τοὺς** στύλους τοῦ οὐρανοῦ : Εὐστ.1390,10 **τὸν 'Ατλαντα ὁ μῦθος κιονοφοροῦντα ποιεῖ.**
κιόσκι (τὸ) δημ. περίπτερον : Παλαμ.Περ. Χαιρ.120,10 **καὶ ἢ παλάτια ὑφώνω ἢ κιόσκια,** Δροσ πέσαν **τοῦ βουνοῦ τ' ἀπόσκια | στοῦ μοναστηριοῦ τὰ κιόσκια· 2)** ἐξοχικὴ ἔπαυλις.
κιοστοιχία (ἡ) νεώτ. κ. **κιονοστοιχία** βλ.λ.
κιοτεύω (τουρκ.) δημ. δειλιῶ : **μόλις τὸν εἶδε ἀγριεμένο κιότεψε καὶ τὸ 'σκασε φευγάλα'** || κ. μβ. κάμνω τινὰ νὰ δειλιάση, φοβίζω.
κιοτή (ὁ) δημ. δειλός, **ἄνανδρος.**
κιουλάφι (τὸ) (τουρκ.) **δημ.** εἶδος **καλύμματος** τῆς κεφαλῆς.
κιούνκι (τὸ) (τουρκ.) δημ. σωλὴν **ὀχετοῦ.**
κιούπι (τὸ) (τουρκ.) δημ. πίθος, πιθάρι.
κιουριθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ **τοῦ ραδίου** θεραπεία, ὅ. ραδιοθεραπεία (ὅρος σχηματισθεὶς πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνακαλύψαντος τὸ ράδιον συζυγικοῦ ζεύγους τῶν Γάλλων φυσιοδιφῶν Κυρί).
κίουρος (ὁ) (ἑβρ. δοχεῖον πρὸς ἔνθεσιν σίτου **ἢ** μέτρον χωρητικότητος· Ἡσ.
κιοῦρτος (ὁ) δημ. κύρτος βλ.λ., ἁλιευτικὸς κάλαθος περιέχων δόλωμα : Μπαστιὰς 'Αλιευτικὰ 28 τὶς ἀπόχες **καὶ τοὺς κιούρτους τοὺς πηδᾷ σὰν νὰ κοροϊδεύη μὲ τὸν φαρά.**
κιοφτές (ὁ) δημ ὁ κεφτὲς βλ.λ.
κιπολίνης (ὁ) (ἰταλ.) δημ. τὸ μάρμαρον τὸ παρουσιάζον ἐπικάλυμμα λεπτῶν φύλλων μαρμαρυγίου ἐπὶ τῶν ἐπιφανειῶν στρώσεως.
κιππαρός (ὁ) πάπ. ἀμφ. ἐννοίας : **Διόσκορος** κιππορός (πιθ. κηπουρός).
κίραφος (ὁ) Ἡσ. « χλευασμός, κακολογία »· πρβλ. σκέραφος.
κίρα (ἡ) Ἡσ. λακων. λ. ἡ ἀλώπηξ.
κίρβα (ἡ) Ἡσ. πήρα βλ.λ., πρβλ. κίβσα.
κιρκάετος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν **τῆς** οἰκογεν. τῶν **ἱερακιδῶν,** δημ ξεφτέρι.
κιρκαία (ἡ) κ. -έα (Γαλ.12,26) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ἀλεξιτοξικόν : Διοσκ.3,119· || **κιρκαία ρίζα** ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ τούτου χρησιμεύουσα ὡς μαγικὴ βοτάνη : 'Απολλδ.3,15,1' **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀναγροειδῶν.**
κιρκαῖος ἱέραξ (ὁ) πάπ. εἶδος ἱέρακος.
κίρκας (ὁ) ὁ ὅ. κιρκίας βλ.λ. : 'Αριστλ.'Αν.973b,20.
κίρκασμα Ἡσ. « τοὺς βότρυας ».
κίρκη (ἡ) μτγν. ἄγνωστόν τι πτηνόν : Αἰλ.ΖΙ 4,5 **σειρήν, μελίσσης ὄνομα, πρὸς κίρκην** (ἐχθρά), **κίρκη δὲ πρὸς κίρκον οὐ τῷ γένει** μόνον, **ἀλλὰ καὶ τῇ φύσει διαφέροντε πεφώρασθον.**
κιρκήλατος-ον ὁ ἐλαυνόμενος, καταδιωκόμενος ὑπὸ κίρκου : Αἰσχ.'Ικ.62 **κιρκηλάτου ἀηδόνος.**
κιρκήσια (ἐνν. ἀγωνίσματα) (τὰ) (λατ.) μτγν. ἀγῶνες τοῦ ρωμαϊκοῦ ἱπποδρόμου : 'Αρρ.'Επίκτ.4,10,21.
κιρκίας (ὁ) κίρκιος βλ.λ., πιθ. ἀντὶ καικίας : 'Αριστλ.Οὐρ.394b,31.
κιρκῖνος (ὁ) (λατ.) μτγν. ὁ διαβήτης : Γαλ.1,47.
κιρκίον (τὸ) 'Επιγρ. ὑποκορ. τοῦ κίρκος βλ.λ.2), σημ. βλ.λ.
κίρκιος (ὁ) μτγν. θρασκίας βλ.λ. : 'Αγαθήμ.2,7.
κιρκίτωρ-ορος μτγν. ὁ περὶ τὸν στρατὸν περιερχόμενος· κτ. πληθ.· 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.46 **«**περὶ τοὺς μοχομένους περιιόντες**».**
κίρκος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος ἱέρακος, κιρκινέζι : 'Οδ Ν 87 **οὐδὲ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειν** (διὰ τοῦ ἴρηξ δηλοῦται τὸ γένος, διὰ δὲ τοῦ κίρκος τὸ εἶδος), 'Αριστλ.ΖΙ 1620a,18 **τῶν δὲ ἱεράκων . .**

τρίτος ὁ **κίρκος,** Ὀππ.Κυν.1,64,Αἰσχ.άπ.304,5 **κίρκου λεπάργου·** **2)** συνηθέστ. π. πεζ. κρίκος κύκλος, περιφέρεια, κυκλοειδὲς πρᾶγμα, δακτύλιος, κρικέλι : Ἐπιγρ.,Πολυδ.1,94· **3)** μτγν. κ. μσν. (λατ. circus) ἱππόδρομος ἀμφιθέατρον : Πολύβ.30,22,2, Πλούτ.Αἰμ.32 **ἔν τε τοῖς ἱππικοῖς** θεάτροις, **ἃ κίρκους καλοῦσι,** Πάπ. **οἱ ἵπποι τοῦ δημοσίου κίρκου** || γεν. παλαίστρα : Πολυδ. ὡς ὀνωτ.· **4)** εἶδός τι λύκου : Ὀππ.Κυν.3,304· **5)** ὄν. λίθου τινός, οὗ ἄγνωστον ἡμῖν τὸ εἶδος : Πλίν.Φl 37,153· **6)** Ἡσ. «ἡ τοῦ αἰγείρου βλάστησις»· **7)** Ἡσ., Φώτ. **«κίρκος** ὁ κωπηλάτης»· **8)** πάπ. κτ. πληθ. οὐδ **κίρκα** μαγικὰ καταδέσματα, μαγγανεῖαι, ἀμπόδεμα.

κιρκέλι (τό) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. μικροὶ σιδηροῖ ἢ χάλκινοι ἢ ὀστέϊνοι δακτύλιοι, ἴδ. οἱ συρραπτόμενοι εἰς μικρὰ παραπετάσματα παραθύρων, ἁ. κρικέλια : **ἀγόρασέ μου δέκα κιρκέλια γιὰ τὰ κουρτινάκια.**

κιρκῶ-όω δένω, στερεῶ διὰ κρίκων, δένω ὁλόγυρα : Αἰσχ.Πρ.74 **σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.**

κιρνῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. κ **κίρνημι,** ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ. ἀπαρφ. **κιρνάναι,** παρατ. γ' ἑν. **ἐκίρνα** (Ὀδ.Η 182), **κίρνη** (Ὀδ.Ξ 78), ποι. τ. τοῦ κεράννυμι, ἀναμιγνύω οἶνον μεθ' ὕδατος, ἀνακατώνω νερὸ μὲ κρασί : Ὀδ.Κ 356 **ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ,** Ἡρ.4,66 **ὁ νομάρχης ἕκαστος ἐν τῷ ἑωυτοῦ νομῷ κιρνᾷ κρητῆρα οἴνου,** Ἡρωδιαν.Ἱστ.8, 4,9 **καὶ κιρνῶντες θείῳ τε καὶ ἀσφάλτῳ πίτταν ἔλαιόν τε·** κ. παθ. : Ἐπιγρ. **κρητῆρες κιρνέαται·** || κ. μέσ. : Ἀθήν.10,426B **αἰτούντων οὖν τῶν μὲν πλέον οἴνου τῶν δὲ ἴσον ἴσῳ φασκόντων κίρνασθαι·** **2)** κ. μτφ. ἐπὶ παντὸς πράγματος ἢ καὶ ἐννοίας, συγκεράννυμι, μετριάζω : Πίνδ.Ι 5(4),25 **μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ κιρνάμεν ἀντὶ πόνων,** Ἀριστφ άπ.683 **κιρνάντες πόλιν,** Πολύβ.4,21,3 **βουλόμενοι δὲ μαλάττειν καὶ κιρνᾶν τὸ τῆς φύσεως αὔθαδες·** κ. παθ. : Πίνδ.άπ 181 ποτὶ **μῶμον ἔπαινος κίρναται,** Φιλόδ. Ὀργ.59W **ἡ φύσις καὶ τὰ κιρνάμενα ταύτῃ·** ὁμ. κ. μέσ. : Ἐπιγρ. **χθὼν δὲ πᾶσα καὶ θάλασσα κίρναται τεὰν χάριν·** **3)** διὰ μίξεως δίδω γεῦσίν τινα : Ἡρ.4,52 **κρήνη πικρή, οὕτω δή τι ἐοῦσα πικρὴ . . κιρνᾷ τὸν Ὕπανιν ἐόντα ποταμόν·** **4)** κ. ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, σχηματίζω κρᾶμα ἐξ αὐτοῦ, δθ νοθεύω· πρβλ. κιβδηλεύω : Ἐπιγρ. **τὸ χρυσίον κιρνᾶν ὑδαρέστερον·** **5)** μσν. κ. ἰδιωμ. προσφέρω εἴς τινα ποτόν, κερνῶ : Βί.Ἀλεξ.3468 **οἱ πινεκχύται τοιγαροῦν πυκνότερον ἐκίρνων οἶνον αὐτὸν Ἀλέξανδρον ἐν σκεύεσι χρυσέοις.**

κιρρά Ἡσ. εἶδος ἰχθύος

κιρράζω μσν. γίνομαι ὡς κιρρὸς βλ.λ., κιτρινωπός, κιτρινίζω : Εὐστ.Πον 309,9.

κιρραῖος-αία-ον σχόλ. κιρρὸς βλ.λ., κιτρινωπός : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.519.

κιρράς-άδος (ἡ) μτγν. ποι. θηλ. τ. τοῦ κιρρὸς βλ.λ.: Νίκ.Θηρ.519.

κιρρίνη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῶν γλυκέων ὑδάτων τῆς οἰκογ. τῶν **κυπρινιδῶν.**

κιρρίς-ίδος (ἡ) μτγν. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἁ. κηρίς : Ὀππ.Ἁλ.1,129, 3,187· **2)** εἶδος ἱέρακος : ΕΜ 515,15· **3)** λύχνος π. Λάκωσι : αὐτ.515,17.

κιρρίτης (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογεν. τῶν **περκιδῶν.**

κιρροειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔχων χρῶμα κιρρόν, ὑπόξανθος, κιτρινωπός : Ἀπολλδ.Ἱστορ.άπ.24J.

κιρροκοιλάδια (τὰ) μτγν. εἶδός τι σύκων : Ἀθήν.78A **οἶδα δὲ καὶ ἄλλα σύκων ὀνόματα λεγόμενα, βασίλεια συκοβασίλεια κιρροκοιλάδια.**

κιρρόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν βασικὸν φωσφορικὸν ἅλας τοῦ ἀσβεστίου καὶ ἀργιλλίου

κιρρόποδα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία μαλακοστράκων.

κιρρός-ά-όν ὑπόξανθος, κιτρινωπός : Ἱππ.Διαίτ. 52 **κιρρῷ οἴνῳ,** Νίκ.Ἀλ.44,Γαλ.6,804 **ἀγαθὸς ὁ κιρρὸς οἶνος καὶ γλυκύς.**

κιρρόχρως-ωτος πιθ. ἀνάγν. ἀντὶ κηρόχρως : Χαιρήμ.1,5

κιρρώδης-ους-ες μσν. ὁ ἔχων χρῶμα πορτοκαλιόχρουν : Ἱππιατρ.104.

κίρρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μεταβολὴ τῆς φυσικῆς χροιᾶς εἰς κιρράν, κιτρίνισμα· **2)** νεώτ. ἰατρ. **κίρρωσις τοῦ ἥπατος** πάθησις χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ὑπερμέτρου ἀναπτύξεως τοῦ ἐν τῷ ἥπατι συνδετικοῦ ἱστοῦ, ἧς πλεῖστα ὅσα παθολογικὰ φαινόμενα (ὡς λ.χ. ἀσκίτης, αἱμορροΐδες, διόγκωσις τοῦ σπληνὸς) ἕπονται· || ὁμ. ἰατρ. **κίρρωσις τοῦ νεφροῦ, - κίρρωσις τοῦ πνεύμονος** (παθολογικαὶ καταστάσεις χαρακτηριζόμεναι ἐκ τῆς ὑπερπλασίας τοῦ ἰνώδους συνεκτικοῦ ἱστοῦ).

κιρρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κίρρωσιν βλ.λ.2), ὁ πάσχων ἐκ κιρρώσεως βλ λ.2).

κίρσιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος σκολύμου θεωρουμένου ὡς ἀντιφαρμάκου τῆς νόσου κιρσὸς βλ.λ : Διοσκ.4,119· || νεώτ. βοταν. γένος κυναρείων **συνθέτων φυτῶν.**

κιρσοειδής-οῦς-ές (κιρσός - εἶδος) κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κιρσόν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα κιρσοῦ, ὁ ἐξῳδηκώς, ὁ πρησμένος, ἐπὶ τῶν φλεβῶν : Ἱππ. Νούσ.1,14 **ὁκόταν οὖν πονήσῃ, κιρσοειδέα τε γίνεται καὶ μετέωρα ἔσω** (τὰ φλέβια)· κ. ἐπὶ τῶν ἑλίκων τοῦ ἐγκεφάλου : Ρουφ.Ὀνομ.148· κ. ἐπὶ τοῦ σπερματικοῦ πόρου : Γαλ.4,565 **ὁ πόρος ὁ σπερματικός, ὃν ὀνομάζουσιν ἔνιοι κιρσοειδῆ παραστάτην·** ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς.

κιρσοκήλη (ἡ) (κιρσός - κήλη) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κιρσώδης διεύρυνσις τῶν σπερματικῶν φλεβῶν : Κέλσ.Ἰατρ.7,18, Γαλ.7,730, Παῦλ.Αἰ.Ὁρισμ.6,64.

κιρσόμφαλος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κιρσοειδὴς διόγκωσις τῶν περὶ τὸν ὀμφαλὸν φλεβῶν.

κιρσός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ ὑπέρμετρος καὶ μόνιμος διεύρυνσις τῶν φλεβῶν ὑπὸ τὸ δέρμα ἢ τὸν βλεννογόνον ὑμένα· Πολυδ.4,146 «οἴδημα φλεβῶν περὶ κνήμην ποδός, παιδίων ἐπιγάστριον, μηρούς, ὄσχεον», Ἱππ.Ἀφορ.6,21 (Γαλ. «κιρσός, ἐστὶν ἀνεύρυνσις τῶν φλεβῶν τῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ σκέλεσιν ἀπὸ παχέος καὶ μελαγχολικοῦ γενόμενος αἵματος»): Ἀπολλ.Παραδ.42, Γαλ.7,730,Φιλόστρ.Γυμν.35· πρβλ. κ. κριξός, κρισσὸς κ. κισσὸς 2).

κιρσοτομία (ἡ) (κιρσοτομῶ) μτγν., μσν., νεώτ. ἡ ἐκτομὴ τῶν κιρσῶν, ἐγχείρησις πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν κιρσῶν : Ὀρειβ.45,18,18,Παῦλ.Αἰγ.6,82.

κιρσοτομῶ-έω (κιρσός - τέμνω) ἐκτέμνω τοὺς κιρσούς, ἐνεργῶ κιρσοτομίαν βλ.λ. : Ἡλιόδ.Χειρ.(;) π. Ὀρειβ.45,18,24· κ. παθ. : αὐτ.45,18,5.

κιρσουλκία (ἡ) (κιρσουλκῶ) μτγν. ἐγχείρησις πρὸς θεραπείαν τῶν κιρσῶν : Ὀρειβ.45,18,30

κιρσουλκὰς (ὁ) (κιρσουλκῶ) μτγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ κιρσουλκία βλ.λ.: Γαλ.14,790,Ὀρειβ.45,18,5.

κιρσουλκοῦμαι-έομαι (κιρσός-ἕλκω) παθ. μτγν. ὑποβάλλομαι εἰς ἐγχείρησιν πρὸς θεραπείαν κιρσῶν, ὑφίσταμαι κιρσουλκίαν βλ λ. : Ἡλιόδ.Χειρ. (;) π.Ὀρειβ.45,18,31.

κιρσοφθαλμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀνώμαλος διεύρυνσις τῶν ἀγγείων τοῦ ἐπιπεφυκότος

κιρσῶ-όω (κιρσός) μτγν καθιστῶ τινα ἢ τι κιρσοειδῆ : Γαλ.4,579· κ. παθ. : Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ. 45,19,1,Γαλ.18(1),499 **ἀνευρύνονται μὲν καὶ κιρσοῦνται·** **2)** ρηματ. π. κίρσωσις.

κιρσώδης-ους-ες (κιρσός) κ. νεώτ. κ. **κιρσοειδής** βλ λ : Ἱππ.Προρρ.2,10 **φλέβας παχέας περὶ τὴν**

γαστέρα **κιρσώδεας,** Γαλ.6,863,16,αὐτ.Χρ.Μορ.14,7 **κιρσωδέστερος·** **2)** νεώτ. ὁ πλήρης κιρσῶν.

κίρσωσις-εως (ἡ) (κιρσῶ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κιρσῶ βλ.λ. : Ὀρειβ.45,18,29.

κίρτος ἀμφ. σημ. : Σιμων.240.

κίς-κιός (ὁ) κ. νεώτ., αἰτ. πλ. **κίας,** ὁ τρώξ, ὁ ἀκώληξ τοῦ σίτου·Ἀμμών.74 **«κίες** τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ τοῖς πυροῖς θηρίδια» : Πίνδ.ἀπ.222 **κεῖνον** (τὸν χρυσόν) **οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει,** Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,15,4 **κίας·** || νεώτ. ζωολ. ὁρισμ. γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων **κισιδῶν** ἐντόμων.

κισαράκι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κίστος ὁ κρητικός.

κισηρίζω (κίσηρις) μτγν. λειῶ, στιλβῶ, τρίβω τι διὰ κισήρεως : Νικόλ.Δαμ.Καίσ.4J, Γλωσσ.

κισήριον (τὸ) λεξ. ὑποκορ. τοῦ κίσηρις βλ.λ.· ΕΜ 515,28 «κίσηρις, τὸ κισήριον», Γλωσσ.

κίσηρις-εως (ἡ) (κ. -ιδος : Χοιροβ.Θεο.1,329Η) κ. νεώτ. κ. **κίασηρις,** ἐλαφρὸς καὶ σπογγοειδὴς ἢ διάτρητος λίθος, ἡ **ἐλαφρόπετρα** : Ἀριστφ.ἀπ.320 **μύρον, κίσηριν,** Ἀλεξ.124 **ὥσπερ κίσηρις λήψεται διεξόδους σομφάς,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1111a,13, Θεόφρ. Λίθ.22,Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 6,62 **τὴν παρὰ θῖνα κίσηριν, αὐχμηρὸν πόντου τρηματόεντα λίθον,** Φανί. αὐτ.295· || εἰδ. νεώτ. γεωλ. πορῶδες, φαιόλευκον, σπογγῶδους ἱστοῦ καὶ ἡφαιστείας προελεύσεως πέτρωμα, χρήσιμον ὡς λειαντικὸν μέσον καὶ πρὸς κατασκευὴν ἐλαφρῶν πλίνθων.

κισηροειδής-οῦς-ές (κίσηρις - εἶδος) κ. μσν. ὁ ὅμοιος πρὸς κίσηριν βλ.λ. : Διογ.Ἀπ. ἐν Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.2,13,5 **κισηροειδῆ τὰ ἄστρα** (δ.γρ. κισσηρώδη), Θεόφρ.Φl 3,7,5,Γλυκ.268C.

κισηροειδῶς ἐπίρρ. ὁμοίως πρὸς κίσηριν βλ.λ.: Στοβ.Ἐκλ 1,26,3.

κισηροῦμαι-όομαι (κίσηρις) μεταβάλλομαι εἰς λίθον κίσηριν βλ.λ. : Θεόφρ.Λίθ.20 **τῆς διαβάρους λίθου τῆς φλογουμένης, ἣ καὶ κισσηροῦται.**

κισηρώδης-ους-ες (κίσηρις) κ. μσν. ὁ κισηροειδὴς βλ.λ. : Ἔφορ.65 (e)J, Διόδ.Σ 1,39 **τὴν Αἴγυπτον, ποταμόχωστον οὖσαν καὶ χαύνην, ἔτι δὲ κισηρώδη τὴν φύσιν,** Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.71 **φελλεάτας λέγουσι Δωριεῖς τοὺς κισηρώδεις λίθους,** Διοσκ.5,74,Γαλ.6,329,2 **λεπτύνουσι γὰρ μᾶλλον ὅσαι τραχύτητος κισηρώδους . . μετέχουσι,** Γεωπ.2,6,35,Τζέτζ.Λυκόφρ.1770.

κίσθαρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος τοῦ φυτοῦ κίστος βλ.λ. : Διοσκ.1,97,Λεξ.Βοταν. ἐν Ἀν.Βοασσ.2, 398 **κίσσαρος καὶ κίσθαρος ὁ χαμαικέρασος.**

κίσθος (ὁ) ἢ **κισθός** ὁ κίστος βλ.λ. : Fῦn.14,5,Μνησίμ.4,63 **λίνδου, κίνδου, κίσθου, μίνθου,** Θεόφρ. **Φl** 6,1,4 (πιθ. γρ. ἀντὶ κισσός), Διοσκ 1,97 **κίσθος ἄρρην** (τὸ φυτὸν κίστος ὁ λαχναῖος). αὐτ. **κίσθος θῆλυς** (τὸ φυτὸν κίστος ὁ ἐλελισφακόφυλλος).

κισίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. κολεοπτέρων ξυλοφάγων ἐντόμων.

κίσιρνις κτ. Ἡσ. εἶδος πτηνῶν.

κίσκε Ἐπιγρ. ἀντὶ τίς κε, τίς ἄν.

κισμέτι (τὸ) (ἀραβ.) ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον, **τὸ** ριζικό, ἡ τύχη.

κίσπρα Ἡσ. «πικρὰ τὸ ἦθος, παλίγκοτος.Κῷοι».

κίσσα (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀττ. **κίττα** γένος ξηροβατικῶν **κορακιδῶν** πτηνῶν, ἡ καρακάξα : Ἀριστφ.Ὄρν 302 **κίττα, τρυγών, κορυδός,** Ἀλεξ. 92 **σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν οὐπώποτ' εἶδον . . οὐ κίτταν,** Πλούτ.Ἠθ.973C **θαυμαστόν τι χρῆμα πολυφώνου καὶ πολυφθόγγου κίττης ἔτρεφε,** Γαλ. 8,632 (παροιμ.) **ὁ κίττα τὰν Σειρῆνα μιμουμένα·** **2)** μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. διαστροφὴ τῆς ὀρέξεως **ἐγκύων** ἢ ὑστερικῶν γυναικῶν, καθ' ἣν αὗται καταλαμβάνονται εἴτε ὑπὸ ζωηρᾶς ἐπιθυμίας πρὸς βρῶσιν ἀσυνήθων **ἐδεσμάτων,** εἴτε, τοὐναντίον, ὑπὸ ἐντόνου **ἀποστροφῆς** πρὸς αὐτά, ἀλλοτριοφαγία βλ.λ.2), κακοφυχιά : Διοσκ.1,115, Σωρ.1,48, Γαλ.2,878Ε **ταῖς κυούσαις ἡ κίσσα γίγνεται,** αὐτ. 8,343,Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.5,62.

κισσαβίζω (κίσσα) μτγν., ἀττ. **κιτταβίζω** φωνάζω, κράζω ὡς κίσσα βλ.λ.1) : Πολυδ.5,90.

κισσάμπελος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ποῶδες φυτὸν ἕλξίνη βλ.λ. : Διοσκ.4,39,Γαλ.19,131· || νεώτ. βοταν. γένος **μηνισπερμωδῶν** φυτῶν.

κισσάνθεμον (τὸ) μτγν. ἡ κισσάμπελος βλ.λ. : Διοσκ.4,39,Γαλ.12,51· || εἶδός τι κυκλαμίνου βλ.λ. : Διοσκ.2,165.

κίσσαρος (ὁ) κ. μσν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κύσσαρος, πυγή : Ἱππ.π.Ἐρωτιαν.· **2)** κισσός : Γλωσσ.Παῦλ Αἰγ.7· **3)** κίστος βλ.λ. : Διοσκ.1,97.

κίσσερας (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν κίστος **ὁ** κρητικός : Κρυστ.Γκόλφω 58 **μά ἡ παπαρούνα, ὁ κίσσερας, πόσκασα τὴν αὐγούλα.**

κισσεοχαίτης (ὁ) πάπ., κλητ. **κισσεοχαῖτα,** ὁ ἐστεμμένος διὰ κισσοῦ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος

κισσεύς-έως (ὁ) ὁ διὰ κισσοῦ ἐστεμμένος, **ὁ** κισσοστεφής : Αἰσχ.ἀπ.341 **ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων. ὁ βακχεύς, ὁ μάντις.**

κισσήεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ κίσσινος βλ.λ : Νίκ.Θηρ.510, Νόνν.Δ 40,93.

κισσηΐς-ΐδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων **βουπρηστιδῶν** ἐντόμων.

κισσηρεφής-οῦς-ές (κισσός - ἐρέφω) μτγν. κ νεώτ. ὁ κισσῷ ἐστεγασμένος, ὁ κεκαλυμμένος διὰ κισσοῦ, ὁ κισσοσκεπής : Καλλ.Ἐπιγρ.ἐν Sitzungsberichte der Berliner Akademie der Wissenschaften 1912,548, Φιλόστρ.Διολ.2, Σουΐδ **κισσηρεφής** (πιθ. γρ. ἀντὶ κισσηφερής).

κισσήρης-ους-ες (κισσός-ἀραρίσκω) **ὁ περιβεβλημένος** διὰ κισσοῦ, ὁ κισσηρεφής : Σοφ.Ἀντ 1132 **κισσήρεις ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτά.**

κισσηρίζω ἐσφ. τ. τοῦ κισηρίζω βλ.λ.

κίσσηρις-εως (ἡ) (κ. -ιδος) ἐσφ. γρ. τοῦ κίσηρις βλ.λ. : Θεόφρ.Λίθ.22, Ἀσπάσ.ΗΝικ.65,4.

κισσηροειδής-οῦς-ές ἐσφ γρ. τοῦ κισηροειδὴς βλ.λ.

κισσηροῦμαι-όομαι ἐσφ. γρ τοῦ κισηροῦμαι.

κισσηρώδης-ους-ες (κίσσηρις) ἐσφ γρ. τοῦ κισηρώδης βλ.λ. : Διόδ.Σ 1,39.

κίσσησις-εως (ἡ) μτγν ἡ κίσσα βλ.λ.2) : Γαλ. 19,455· **2)** ἀντὶ ἡ κύησις, ἡ γέννησις : Ἐπιφάν. 1,79 **ποῦ ἡ κίσσησις τῆς φαντασιολογίας.**

κισσητός-ή-όν (κισσῶ) σχόλ. ἐφετός, ἐπιθυμητός, ποθητός· Εὐστ.Διον.Περ.946 « τὸ δὲ ἀπὸ κισσοῦ στεφάνωμα τὸ τοῦ οἴνου συμβολικῶς κισσητόν, ἤτοι ἐπιθυμητόν, αἰνίττεται, εἴ γε τὸ κισσᾶν ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν τίθεται. Κισσητὸς οἶνος ».

κισσηφερής-οῦς-ές πιθ. γρ. ἐν Σουΐδ. ἀντὶ κισσηρεφὴς βλ.λ.

κισσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ κορμοῦ μεγάλων κισσῶν ἐξαγομένη ρητινώδης οὐσία.

κίσσινος-η-ον (κισσός) **ὁ ἐκ** κισσοῦ, ὁ ἀπὸ κισσὸν ἢ ξύλον κισσοῦ : Εὐρ.Βάκχ.177 **στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν,** αὐτ.702, αὐτ. Ἄλκ.756 **ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβών,** Καλλίξ.2 **θυμιατήρια . . κισσίνοις χρυσοῖς κλωσὶ διακεκοσμημένα** (μὲ χρυσᾶ στεφάνια ἐν εἴδει κισσοῦ)· || τὸ οὐδ. **κίσσινον** ὡς οὐσ. ὀνομασία ἐμπλάστρου : Ὀρειβ.ἀπ.88.

κισσίον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κισσὸς βλ.λ., τὸ φυτὸν ἀσκληπιὰς βλ.λ. : ΨΔιοσκ.3,92.

κίσσιος-α-ον **ὁ** ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος **εἰς** τὴν ἐν τῇ νοτίῳ Περσίᾳ Κισσίαν, ὁ **ἐκ** Κισσίας, ὁ τῆς Κισσίας : Ἡρ.5,49 **ἔχεται δὲ τούτων γῆ ἥδε Κισσίη,** Αἰσχ.Χο.423 **ἔκοψα κομμὸν Ἄριον ἔν τε Κισσίας νόμοις ἰηλεμιστρίας** (γυναικὸς ᾀδούσης ἐκτεθηλυμμένον θρῆνον)· || τὸ ἀρσ. ἐν πληθ. οἱ **Κίσσιοι** οἱ κάτοικοι τῆς Κισσίας, οἱ ἐκ Κισσίας

καταγόμενοι : Ἡρ.3,91 **τῆς ἄλλης Κισσίων χώρης,** αὐτ.7,62, Στράβ.15,3,2 **Κίσσιοι οἱ Σούσιοι.**

κισσίτης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων σαρκοφάγων **μηλοειδῶν** ἐντόμων.

κισσόβρυος-ον [κισσός-βρύω] ὁ βρύων κισσοῦ, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ κισσοῦ : Ὀρφ.Ὕμν.30,4.

κισσοδέτας (ὁ) δωρ. τ. τοῦ **κισσοδέτης** [κισσός - δέω(Ι)] ὁ περιδεδεμένος, ὁ ἐστεμμένος διὰ κισσοῦ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου : Πίνδ.ἀπ.75,9 (πιθ. γρ. ἀντὶ τοῦ τῶν κωδ. κισσοδόταν, κισσοδαῆ).

κισσόδετος-ον [κισσός-δέω] μτγν. ὁ κισσῷ δεδεμένος, ὁ ἐστεφανωμένος διὰ κισσοῦ, κισσοδέτης : Νόνν.Δ 14,262.

κισσοειδής-οῦς-ές [κισσός-εἶδος] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κισσόν : Διοσκ.2,166 **φύλλα κισσοειδῆ,** Γαλ.4,556 **κισσοειδῆ μὲν ἐνίοις, ἑλικοειδῆ δ' ἄλλοις ὀνομάσαι τὴν φύσιν αὐτῶν·** ‖ εἰδ. μαθημ. τὸ θηλ. **κισσοειδὴς** [ἐνν. γραμμή] ὡς οὐσ. ἡ ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ Διοκλέους ἐπινοηθεῖσα καμπύλη πρὸς λύσιν τοῦ δηλίου προβλήμοτος : Πάππ.54,21, Πρόκλ.Εὐκλ.111F.

κισσοειδῶς ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κισσοῦ : Σχόλ.Θεόκρ.13,42.

κισσοκόμης (ὁ) [κισσός-κόμη] ὁ κισσῷ περιδεδεμένος τὴν κόμην, ὁ ἐστεμμένος διὰ κισσοῦ : Ὁμ. Ὕμν.26,1, Μακεδ.ΑΠ 6,56 **κισσοκόμαν . . Σάτυρον.**

κισσοκόρυμβος-ον [κισσός-κόρυμβος] μσν. ὁ κόρυμβος τοῦ κισσοῦ, πυκνὸς κλάδος κισσοῦ : Ἱππιατρ.77.

κισσόπλεκτος-ον [κισσός-πλέκω] ὁ πεπλεγμένος μετὰ κισσοῦ : Ἀντιφάν.209,7 **οἱ νῦν δὲ κισσόπλεκτα καὶ κρηναῖα . . μέλεα . . ποιοῦσιν** [ἐπὶ τῶν βακχικῶν διθυράμβων] [διόρθ. ἀντὶ τοῦ τῶν κωδ. κισ[σ]όπληκτα, ἤτοι πεπληγμένα ὑπὸ τοῦ κισσοῦ, ἢ τοῦ θύρσου, πλήρη μανίας].

κισσοποίητος-ον [κισσός-ποιῶ] μτγν., ἀττ. **κιττ-** ὁ ἐκ κισσοῦ ἢ ξύλου κισσοῦ πεποιημένος : Λουκ. Διόν.1 **δοράτια μικρὰ ἔχουσαι, . . κιττοποίητα.**

κισσός (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀττ. **κιττός** γένος ξυλωδῶν ἀναρριχωμένων **ἀραλιωδῶν** φυτῶν : Ὕμν. Διόν.40, Σοφ.Ἀντ.826 **τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς πετραία βλάστα δάμασεν,** Θεόφρ.Φ13,18,6, Πάπ. **στεφανῶσαι αὐτὸν κισσοῦ στεφάνῳ,** Πλούτ.Ἠθ. 648Β **οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύουσι τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι συνεξανίστανται** [μτφ. ἐπὶ τῶν νέων πολιτικῶν ἀνδρῶν οἵτινες προάγονται προσκολλώμενοι εἰς τοὺς γεροντοτέρους], Διοσκ 2,179, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 7,8 **σὲ χοροὺς μεθυσοῦ θὰ ξεπέσουμε | καὶ στεφάνια κισσοῦ | θὰ φορέσουμε,** Γρυπ.Σκ. Τερρ.101,4 **εἶμαι τὸ χάλασμα . . ποὺ ὁ κισσὸς τὸ περιζώνει·** ὁμ. ὡς ἱερὸς τοῦ Διονύσου : Σοφ.ΟΚ 674 **τὸν οἰνῶπα νέμουσα κισσόν,** Εὐρ.Βάκχ.81, Ἀριστφ.Θεσμ.999 **κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς εὐπέταλος ἕλικι θάλλει,** Λουκ.Διόν.1 **ἔκφρονες καὶ μεμηνυῖαι, κιττῷ ἐστεμμέναι·** ‖ ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου : Παυσ.1,31,6 **ὀνομάζουσι . . Διόνυσον Μελπόμενον, καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θεόν, τὸν κισσὸν τὸ φυτὸν ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες·** **2)** κτ. Ἡσ. «κιρσός. Ἀχαιοί».

κισσοστέφανος-ον [κισσός-στέφω] μτγν. ὁ ἐστεμμένος κισσῷ, ὁ στεφανωμένος μὲ κισσόν, ἐπὶ τοῦ Διονύσου : ΑΠ 9,524,11.

κισσοστεφής-οῦς-ές [κισσός-στέφω] κ. **κιττ-,** μτγν. κ. νεώτ. κ. **κισσοστέφανος** βλ.λ. : Ἀνακρεόντ. 46,5 **κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,** Ἀλκίφρ.3,48.

κισσοτόμος-ον [κισσός-τέμνω] μτγν. ὁ τέμνων κισσόν, κτ. πληθ. **κισσοτόμοι** [ἐνν. ἡμέραι], αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἔκοπτον κισσόν, ἑορτὴ ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀργολίδος τελουμένη ἐτησίως πρὸς τιμὴν τῆς Ἥβης καὶ ἀναγομένη ἰδικῶς εἰς τοὺς ἱκέτας : Παυσ.2,13,4 **ἄγεται δὲ καὶ ἑορτή σφισιν ἐπέτειος, ἣν καλοῦσι Κισσοτόμους.**

κισσοφάγος-ον [κισσός-τρώγω] μτγν. κ. ἀττ. **κιττοφάγος** ὁ ἐσθίων, ὁ τρώγων κισσόν : Λόγγ.3,5.

κισσοφορία (ἡ) [κισσοφορῶ] Ἐπιγρ. τὸ κισσοφορεῖν, τὸ φέρειν τὸν κισσόν : **κισσοφορίας καὶ ἀγορανομίας ἐπιτετελέκοντα.**

κισσοφόρος-ον [κισσός-φέρω] κ. ἀττ. **κιττοφόρος** ὁ φέρων κισσὸν ἢ ὁ ἐστεφανωμένος διὰ κισσοῦ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Πίνδ.Ο 2,30 **φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος,** Ἀριστφ.Θεσμ.988 **σὺ κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτα,** Ἐπιγρ. **ὁ κισσοφόρος παῖς Διός·** ‖ ἐν χρ.κ. μτφ. : Σιμων.148 **κισσοφόροι διθύραμβοι·** **2)** ὁ ἐν ᾧ φύονται ἄφθονοι κισσοί : Εὐρ.Τρῳ.1066 **κισσοφόρα νάπη.**

κισσοφορῶ-έω [κισσός-φέρω] κ. ἀττ. **κιττοφορῶ** φέρω, φορῶ στέφανον ἐκ κισσοῦ, κοσμοῦμαι διὰ κισσοῦ, ὡς οἱ βακχεύοντες : Ἐπιγρ. [πιθ. γρ.]· ‖ μτφ. ἐπὶ τραγικῶν ὑποκριτῶν, βακχεύω, εἶμαι ἐν βακχικῷ ἐνθουσιασμῷ : Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ 7,707,Πλούτ.Ἠθ.5Β **μοιχεύοντες καὶ κιττοφοροῦντες** [δ.γρ. οἰκοφθοροῦντες].

κισσόφυλλον (τὸ) [κισσός-φύλλον] μτγν. τὸ φύλλον τοῦ φυτοῦ κισσὸς βλ.λ. : ΠΔ Μακκ.3,2,29 **τούτους τε ἀπογραφομένους χαράσσεσθαι καὶ διὰ πυρὸς εἰς τὸ σῶμα παρασήμῳ Διονύσου κισσοφύλλῳ·** **2)** φυτόν τι τοῦ εἴδους τοῦ κυκλαμίνου : Διοσκ.3,106.

κισσοχαίτης (ὁ) [κισσός-χαίτη] ὁ κισσοκόμης, ὁ κισσοστεφής, ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Πρατίν.Λυρ.1,17 **θριαμβοδιθύραμβε κισσόχαιτ' ἄναξ,** Ἐκφαντ.3.

κισσοχαρής-οῦς-ές [κισσός-χαίρω] ὁ χαίρων, ὁ ἡδόμενος ἐπὶ τῷ κισσῷ : Ὀρφ.Ὕμν.52,12.

κισσοχίτων-ωνος (ὁ,ἡ) [κισσός-χιτών] ὁ περιβεβλημένος διὰ κισσοῦ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου : Ὀρφ. Λιθ.261 **Διὸς αἰγιόχοιο Υἱεῖ κισσοχίτωνι.**

κισσύβιον (τὸ) κ. μσν. ξύλινον ποτήριον τῶν ἀγροτῶν, καλούμενον οὕτω εἴτε ὡς κατασκευαζόμενον ἐκ ξύλου κισσοῦ, εἴτε ὡς φέρον περιγεγλυμμένα φύλλα ἢ βλαστοὺς κισσοῦ· Εὔμολπος π. Ἀθήν.11,477Α «γένος τι ποτηρίου, ἴσως κατ' ἀρχὰς ἐκ κισσίνου κατασκευασθὲν ξύλου», Φιλήμ.αὐτ.11, 476F «τὸ μόνωτον ποτήριον», Πολυδ.6,97 «τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα», ἐν χρ. π. τοῖς Κύκλωψιν : Ὀδ.Ι 346 **Κύκλωπα προσηύδων . . κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·** κ. π. τῷ Εὐμαίῳ : αὐτ.Π 52· κ. γεν. : Θεόκρ. 1,27 **βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέι κηρῷ, ἀμφῶες,** Καλλ.Αἴτ.1,1,12 **ὀλίγῳ ἥδετο κισσυβίῳ,** Πρίσκ.316D **οἴνου κισσύβιον ἐπιδίδωσι·** **2)** μσν. ξύλινον ἀγγεῖον γάλακτος, γαλακτοδοχεῖον, κορδάρα : Εὐμάθ.Ὑσμ.10.

κισσῶ-άω (1) [κίσσα 2], ἀττ. **κιττῶ** ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι ἀσυνήθων καὶ ἀλλοκότων βρωμάτων, ὑποφέρω ἐκ κίσσης βλ.λ.2) : Ἀριστλ.Ζ.7 584a,19 **εἰώθασι δὲ ταῖς κυούσαις αἱ ἐπιθυμίαι γίγνεσθαι παντοδαπαί, καὶ μεταβάλλειν ὀξέως· ὃ καλοῦσί τινες κισσᾶν,** Πολ. 36 **ἱστοροῦσι δὲ τὴν Λητὼ κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κιττῆσαι γηθυλλίδος,** Ἀρρ.Ἐπικτ.4,8,35,Γαλ. 6,422· ‖ μτφ. ἐπιθυμῶ, ποθῶ : Ἀριστφ.Εὐρ.497 **ὑμεῖς μὲν γ' οὖν οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης σπᾶτ' ἀνδρείως,** Λόγγ.4,33 **ἐκίττα ἡ πόλις ἐπὶ τῷ μειρακίῳ·** ‖ κ. μτ. ἀπαρφ. ἐπιθυμῶ σφόδρα νὰ πράξω τι : Ἀριστφ.Σφ.349 **κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν·** **2)** ἐπὶ γυναικός, μεθ' ἡδονῆς συλλαμβάνω : ΠΔΨαλμ.50(51),7 **ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου** [κτ. Κύριλλ. «συνέλαβεν», κτ. Ἡσ. «ἐγέννησεν»]· πρβλ. κίσσησις.

κισσῶ-όω (2) [κισσός], ἀττ. **κιττῶ** περιδέω, στέφω, κοσμῶ διὰ κισσοῦ : Εὐρ.Βάκχ.205 **μέλλων χορεύειν κρᾶτα κισσώσας ἐμόν,** Ἀλκίφρ.2,3 **κεκισσωμένος.**

κισσώδης-ους-ες (κίσσα 2) ὁ κισσῶν, ὁ πάσχων ἐκ κίσσης βλ.λ.2), ὁ ὀρεγόμενος σφοδρῶς ἀσυνήθων, ἀλλοκότων βρωμάτων, ἰδ. ἐπὶ ἐγκύου γυναικός : Διοσκ.5,6,14.

κισσών-ῶνος (ὁ) (κισσός) μτγν. κ. μσν. μέρος, τόπος κατάφυτος ἐκ κισσοῦ : Ἡρωδιαν.Τεχν Λειφ. I,40,Θεόγνωστ.Καν.38,27.

κίσσωσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ., ἀττ. **κίττωσις** ἡ ἐνέργεια τοῦ κισσοῦν βλ.λ., ἡ διὰ κισσοῦ στέψις : **Γαμηλιῶνος κιττώσεις Διονύσου θ'.**

κισσωτάς-ή-όν (κισσῶ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐστεμμένος, ὁ περιδεδεμένος διὰ κισσοῦ : Ἀγαθ. ΑΠ 6,172 **δτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα κισσωτὴν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη.**

κιστάρι (τό) δημ. τὸ φρυγανῶδες φυτὸν κίστος κτ. τὰς διαφ. αὐτοῦ παραλλαγάς, ἤτοι ὁ λοχναῖος, ὁ μικρανθής, ὁ ἐλελισφακόφυλλος, ὁ κρητικός, ὁ ἅ. κιστάρι ἥμερο.

κίσταρος (ὁ) μτγν. κ. δημ. τὸ φυτὸν κίσθαρος, κίστος βλ.λ. : Διοσκ.

Κιστᾶφόρος-ον Ἐπιγρ. ὁ κισταφορῶν, ὁ φέρων κίστην κατὰ τὰς μυστικὰς τελετάς, κιστοφόρος.

Κιστᾶφορῶ-έω (κίστη) Ἐπιγρ. φέρω, φορῶ κίστην κατὰ τὰς μυστικὰς τελετάς.

κιστέλη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων **κιστελιδῶν** ἐντόμων.

κιστέρνα (ἡ) (λατ.) μτγν. κ. μσν. ἡ δεξαμενὴ καὶ κυρ. ἡ ὑπόγειος δεξαμενὴ ὀμβρίων ὑδάτων, ἡ στέρνα : Πασχ.Χρον.578,10, αὐτ.593,7.

κίστη (ἡ) κ. νεώτ. θήκη, κιβώτιον ἢ κάνιστρον ποικίλης ὕλης καὶ διαφόρων σχημάτων, μετὰ ἢ ἄνευ πώματος· Ἡσ. «ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὃ βρῶμα ἐνετίθετο καὶ ἱμάτια» : Ὀδ.Ζ 76 **μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν,** Ἀριστφ.Ἀχ.1098 **φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί,** αὐτ.Ἱππ.1211,Θεόφρ Φ1'5,7,5, Καλλ.Ἐκ.1,2,13 (γρ. κείστη), Εὐφορ.9· **2)** εἶδος κιβωτίου περιέχοντος τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα : Ἀριστφ.Σφ.529 **ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα,** Παῦλ.Σιλ ΑΠ 6,654 **καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκον·** **3)** Ἐπιγρ. ἡ ψηφοφόρος κάλπη· **4)** **μυστικαὶ κίσται** ἢ ἁπλῶς **κίσται** αἱ φερόμεναι ἐν ταῖς πομπαῖς τῶν ἑορτῶν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου, κεκλεισμέναι ἀείποτε καὶ περιέχουσαι ἱερὰ ἴδια τῇ λατρείᾳ τῶν θεοτήτων τούτων· ΑΒ 105,14 «κίστας ἀξιοῦσι λέγειν τὰς μυστικάς.'Ἀλλ' ἐτίθετό γε κἀπὶ τῶν χηλῶν» : Παυσ.8,25,7 **τὰ μὲν δὴ** τῆς Ἐρινύος **τήν τε κίστην καλουμένην ἔχει καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ δᾶδα·** **5)** νεώτ. στρατ. κιβώτιον ἐκ χάλυβος πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ μεταφορὰν τῶν πυρομαχικῶν διὰ τῶν βλητοφόρων ὀχημάτων.

κίστιβερ (ὁ) (λατ.) Ἐπιγρ. εἷς ἐκ τῶν πέντε ἀνδρῶν τῶν ἐπαγρυπνούντων κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας πρὸς ἀσφάλειον τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἡσυχίας : **Γαιωνᾶς, ὃς κίστιβερ ἦν ποτε Ῥώμης.**

κιστίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνων **ροιαδωδῶν** φυτῶν.

κιστίδιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κίστη βλ.λ. μικρὰ κίστη : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,2.

κιστίς-ίδος (ἡ) (κ. -εως) ὑποκορ. τοῦ κίστη βλ.λ : Ἱππ.Γυν.1,104 **ξηρήνας ἐς χαλκὴν κιστίδα, τουτέῳ χρῶ,** Ἀριστφ.Ἀχ.1137 **τὰ στρώματ'.. ὅσον ἐκ τῆς ἀσπίδος. τὸ δεῖπνον, .. ὅσον ἐκ τῆς κιστίδος** (ὡς λογοπαίγνιον), Ἡλιόδ.Αἰθ.4,11 **ταινίαν .. ἀφελόμενος εἶχεν ἀποκειμένην ἐκ κιστίδι.**

κιστό (τό) δημ. κ. κίστο τὸ φρυγανῶδες φυτὸν κίστος βλ.λ. ὁ κρητικός.

κιστοειδής-οῦς-ές (κίστη) Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα κίστης, ὁ ὅμοιος πρὸς κίστην βλ.λ. : Ἡσ. ἐν λ. ὀγκίον **πλέγμα κιστοειδές·** **2)** νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. **κιστοειδῆ** ὡς οὐσ. οἰκογέν. δικοτυληδόνων **παριετικῶν** φυτῶν.

κιστόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργονικὴ ἕνωσις εἴς τινα αἰθέρια ἔλαια, ὡς τὸ τοῦ κίστου, τοῦ ροσμαρίνου ἢ δενδρολιβάνου κττ.

κίστος (ὁ) κ. νεώτ. κ. **κίσθος** γένος **κιστωδῶν** φυτῶν, ὧν τὸ εἶδος **κίστος ὁ κρητικός** ἐκκρίνει τὸ λάδανον βλ.λ., δημ. κιστάρι, κίστο, κίσταρος, ἀτίσαρος, ἀγριοφασκομηλιά, ἀλάδανος : Ἱππ. Ὑγρ.5,Γαλ.12,27.

κιστοφόρος-ον (κίστη) κ. νεώτ. ὁ φέρων ἢ βαστάζων κίστην, κυρ. τὴν μυστικήν, τὴν περιέχουσαν τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ τὰ χρειώδη ἐν τοῖς μυστηρίοις : Δημ.313 **ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κισσοφόρος καὶ λικνοφόρος** (δ.γρ. ἀντὶ τοῦ τῶν κωδ. κιττοφόρος)· πρβλ. κισταφόρος· **2)** ὡς οὐσ. νόμισμα ἀξίας τριῶν περίπου ἀρχ. δραχμῶν φέρον ἐντετυπωμένην τὴν κίστην τοῦ Διονύσου : Κικ.'Αττ. 2,6,2.

κιστῶδη (τά) νεώτ. βοταν. τὰ κιστοειδῆ, βλ. κιστοειδής 2).

κίτ (τό) (γαλλ. ἀκλ.) δημ. ἴσα - ἴσα, πάτσι, ἀπαγάδι, ἐν χρ. ἐν φρ. **ἤλθαμε κίτ, - εἴμεθα κίτ** (δὲν ὀφείλει τίποτε ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον)· δθ. ρ. κιτάρω· ‖ ἐν χρ. κ. μτφ.

κιταρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ δινάτριον ἅλας τοῦ μεθυλενοκιτρικοῦ ὀξέος παρεχόμενον ὡς φάρμακον κατὰ τοῦ ἀρθριτισμοῦ.

κίταρις-εως (ἡ) ἡ κίδαρις βλ.λ. : Κτησ.ἀπ.29,47 ἐπέθεντο **αὐτῷ τὴν κίταριν,** Πλούτ.Πομπ.42 **τὴν δὲ κίταριν .. ἔδωκε .. Φαυάτῳ,** αὐτ.'Αρτξ.28 **ἡ κίταρις ἑστῶσα περὶ τῇ κεφαλῇ.**

κιτάρω (κίτ) δημ. εἶμαι κίτ βλ.λ., ἐξοφλῶ δι' ἀντιδόσεως.

κιτραζινικὸν ὀξύ (τό) νεώτ. χημ. καρβονικὸν παράγωγον τῆς πυριδίνης, λαμβανόμενον διὰ θερμάνσεως τοῦ κιτρικοῦ ἀμμωνίου βλ.λ.

κιτρακονικὸν ὀξύ (τό) νεώτ. χημ. ἀκόρεστον δικαρβονικὸν ὀξύ, ἰσομερὲς πρὸς τὸ ἰτακονικὸν ὀξὺ καὶ λαμβανόμενον διὰ θερμάνσεως τοῦ κιτρικοῦ ὀξέος.

κιτράλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἢ **κιτράλιον** (τό), ἀκόρεστος ὀλδεΰδη ἀπαντῶσα εὐρύτατα. ἐν τῇ φύσει καὶ εἰς πλεῖστα αἰθέρια ἔλαια, ἅ. γερανιάλη ἢ νεράλη ἢ λιμονάλη.

κιτραλικὰ φάρμακα (τά) νεώτ. δρόγαι ὧν ἡ ἐνέργεια ὀφείλεται εἰς δύο ἀλδεΰδας, τὴν κιτράλην καὶ τὴν κιτρονελλάλην.

κιτράτον (τό) μτγν. ἀρωματῶδες ποτὸν παρασκευαζόμενον ἐκ τῶν κίτρων : Ἀλέξ.Τραλλ.8,2.

κιτρέα (ἡ) μσν. κ. νεώτ., δημ. **κιτριά** τὸ φυτὸν κίτριον τὸ μηδικόν : Γεωπ.10,7,8 **κίτρια δὲ εἰ βούλει μέλανα ποιῆσαι, μηλέας κλάδον τῇ κιτρέᾳ ἐγκέντριζε·** ‖ νεώτ. βοταν. γένος **ἐσπεριδοειδῶν** φυτῶν.

κιτρέλαιον (τό) νεώτ. αἰθέριον ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ τῶν κίτρων βλ.λ.

κιτρένιαν (τό) νεώτ. χημ. τὸ ἐκ τοῦ αἰθερίου ἐλαίου τῶν λεμονίων ἐξαγόμενον ἀκάθαρτον λιμονένιον.

κίτρεος-α-ον πάπ. ὁ κιτρόχρους βλ.λ., κίτρινος : **χλανίδιον κίτρεον.**

κιτριά (ἡ) δημ. ἡ κιτρέα βλ.λ.

κιτρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κίτρον ἢ γεν. τὰ ἐσπερ.δοειδῆ, ὁ ἐκ τοῦ κίτρου προερχόμενος· ‖ εἰδ. χημ. **κιτρικὸν ὀξύ** ὀξινον συστατικὸν τοῦ ὀποῦ τῶν λεμονίων, ἀποτελοῦν ἐν καθαρᾷ καταστάσει διαφανεῖς πρισματικοὺς κρυστάλλους διαλυτοὺς ἐν ὕδατι.

κιτρινάδα (ἡ) δημ. τὸ χρῶμα τοῦ κιτρίνου ‖ ἡ ὠχρότης.

κιτρινάδι (τό) δημ. κίτρινον χρῶμα, κιτρίνη κηλίς, κίτρινον στίγμα· **2)** ὁ κρόκος τοῦ ᾠοῦ, τὸ κίτρινο.

κιτρινιάζω δημ. κ. **κιτρινίζω,** άόρ. (ἐ)**κιτρίνιασα** ἀμτβ. γίνομαι κίτρινος, καθίσταμαι χλωμός, ὠχρός, ὠχριῶ, χλωμιάζω : **κιτρίνιασε ἀπ' τὸ φόβο του·** **2)** ρηματ.π. κιτρίνισσμα.

κιτρινιάρης (ὁ) δημ., τὸ θηλ. **κιτρινιάρα,** τὸ οὐδ. **κιτρινιάρικο** ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων πάντοτε κίτρινον χρῶμα, ὁ ὠχρὸς ἐκ νόσου ἢ νοσηρᾶς ἰδιοσυγκρασίας, χλωμός, ἀρρωστιάρης.

κιτρίνι(α)σμα (τὸ) (κιτρινιάζω) δημ. ἡ ἀπόκτησις κιτρίνου χρώματος, τὸ χλόμιασμα : **τὸ κιτρίνιασμα τοῦ προσώπου·** || **κιτρίνισμα** ὠχρὰ ἀπόχρωσις λευκῶν ὑφασμάτων, χάρτου κτт., προερχομένη ἐκ τῆς πολυκαιρίας.

κιτρινίζω μσν. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)**κιτρίνισα,** ἀμτβ. κιτρινιάζω βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.4,1894 **χλομαίν' ἂν εἶναι κόκκινο, κι ἂν εἶν' ἄσπρο μαυρίζει, | καὶ μπλάβ' ἂν εἶναι λειώνεται ζιμιὸ καὶ κιτρινίζει** (τὸ λούλουδο), - **χλώμιασε, κιτρίνισε, τὸν ἔφαε ἡ ἀρρώστια·** || ἐπὶ φύλλων, μαραίνομαι : **κιτρίνισαν τὰ φύλλα τῶν δένδρων·** **2)** μτβ. βάπτω ἢ καθιστῶ τι κίτρινον : **τὸ σίδερο κιτρίνισε τὰ ἀσπρόρουχα·** **3)** ρηματ.π. κιτρίνισμα.

κιτρινίλα (ἡ) δημ. ἡ κιτρίνη χρῶσις, ἡ ἀπόκτησις κιτρίνου χρώματος· || ἐπὶ προσ., ὠχρότης προερχομένη ἐξ ἀσθενείας ἢ νοσηρᾶς ἰδιοσυγκρασίας, ἡ χλομάδα.

κιτρίνισμα (τὸ) (κιτρινίζω) δημ. τὸ κιτρίνιασμα.

κιτρινοβαμμένος-η-ο (κίτρινος - βάπτω) μσν. δημ. ὁ κίτρινος, ὁ ὠχρός, ὁ κιτρινιάρης : Ἐρωτόκρ.2,1447 **ἐσκέπασε τὰ μάγουλα τὰ κιτρινοβαμμένα | μὲ σίδερα πολλὰ βαρὰ καὶ πολυσκουριασμένα.**

κιτρῖνοειδής-οῦς-ές (κίτρινος - εἶδος) σχόλ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, τοῦ λεμονιοῦ, ὠχρὸς σὰν τὸ κίτρο, τὸ λεμόνι : Σχόλ.Θεόκρ.5,95 **αἱ δὲ μελιχραὶ** (ἄκυλοι) . . **κιτρινοειδεῖς.**

κιτρινολούλουδο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν νεκράνθεμον τὸ ἀρουραῖον.

κιτρινόξυλο (τὸ) δημ. τὸ βραζιλιανὸν ξύλον, βλ. βραζιλιανός· **2)** δημ. τὸ φυτὸν ράμνος ὁ ἀειθαλής.

κιτρινοπούλα (ἡ) δημ. τὸ ξηροβατικὸν πτηνὸν συκοφάγος βλ.λ.

κιτρινοπούλι (τὸ) δημ. τὸ καλοβατικὸν πτηνὸν χαραδριὸς βλ.λ.

κίτρῖνος-η-ο(ν) (κίτρον) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. τὸ θηλ. **κίτρινη** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δένδρον κιτρέα, ὁ ἐκ τοῦ δένδρου κιτρέα βλ.λ. : Δίων Κ 61,10 **κίτρινον ξύλον·** **2)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, τοῦ λεμονίου, ἤτοι τὸ χρῶμα τὸ κείμενον μεταξὺ τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ πορτοκαλόχρου ἐν τῷ ἡλιακῷ φάσματι : Ἡρωδιαν.Ἐπίμ.179, Πάπ., Ψελλ.Θαυμασ. 144,8W **κηρωτῇ κιτρίνῃ,** Βαλαωρ.Φροσ.2,95 **σὰ φύλλο κίτρινο καὶ μαραμμένο·** || δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ὠχρὸς τὴν ὄψιν, χλομός, κιτρινιάρης : **εἶναι κίτρινος σὰν ζαφουρά - σὰν τὸ λεμόνι·** || νεώτ. κ. δημ. **κιτρίνη φυλὴ** τὸ σύνολον τῶν ἐχόντων κιτρίνην ἐπιδερμίδα λαῶν, ἄ. μογγολικὴ φυλή· ὁμ. **κίτρινος κίνδυνος** ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἑνώσεως ἁπάντων τῶν λαῶν τῆς κιτρίνης φυλῆς· || νεώτ. ἰατρ. **κίτρινος πυρετὸς** ὀξεῖα λοιμώδης νόσος τῶν θερμῶν κλιμάτων ὀφειλομένη εἰς ἰδιαιτέραν σπειροχαίτην, χαρακτηριζομένη δὲ ἐξ ἰκτέρου, διπλοῦ παροξυσμοῦ καὶ αἱμορραγιῶν· || νεώτ. κ. δημ. φρ. **κίτρινος τύπος** τὸ σύνολον τῶν ἐφημερίδων αἵτινες ἐπιδιώκουσιν αὔξησιν τῆς κυκλοφορίας αὐτῶν διὰ σκανδαλωδῶν ἢ συνταρακτικῶν δημοσιευμάτων κττ.· **κίτρινοι ἐργάται** χαρακτηρισμὸς ἀποδιδόμενος ὑπὸ τῶν ἀπεργῶν εἰς τοὺς συντηρητικοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ἀπεργοσπάστας· **2)** δημ. τὸ οὐδ. **κίτρινο** ὡς οὐσ. τὸ κίτρινον χρῶμα : **ἔβαλε πολὺ κίτρινο στὸν ἀσβέστη καὶ μοῦ χάλασε τὸ χρῶμα·** || δημ. ὁ κρόκος τοῦ ᾠοῦ, τὸ κιτρινάδι : **ἀπὸ δυὸ ἀβγὰ νὰ ρουφήξῃς μόνο τὸ κίτρινο·** **3)** μσν. ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀλοιφὴ κιτρίνου χρώματος : Παυλ.Αἰγ. 7,18· **4)** δημ. **κίτρινη βιολέττα** τὸ ποῶδες φυτὸν χείρανθος ὁ κοινός· **5)** δημ. **κίτρινο λινάρι** τὸ φυτὸν λίνον τὸ κομβανθές.

κιτρινοσιδηρίτης (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἔνυδρον ὀρυκτὸν τριοξίδιον τοῦ σιδήρου.

κιτρινοτρίβλαττος-ον μσν. πιθ. ὁ ἔχων μίαν κιτρίνην καὶ τρεῖς πορφυρᾶς ραβδώσεις : Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,69 **ἕτερον βλαττίον κιτρινοτρίβλαττον, ἔχον μέσα γρύφα καὶ περιφέρια ἐσωφόρια.**

κιτρινοφυλλιάζω δημ. ἐπὶ δένδρων, κιτρινίζω εἰς τὰ φύλλα μου, ἀποκτοῦν ταῦτα χρῶμα κίτρινον, μαραίνονται, κ. μτφ. ἐπὶ προσ. γίνομαι ὠχρός, κιτρινίζω, μαραίνομαι, φθίνω : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ. 167,25 **θὰ μαραθοῦν τὰ χείλη μου, θὰ κιτρινοφυλλιάσουν | ἀπὸ τὸ χλίο τὸ νερό, τὴν κάφα τὴν μεγάλη,** Παλαμ.Παρακ.120,8 **περνᾷς· κιτρινοφύλλιασες, | χιονίζει στὰ μαλλιά σου.**

κιτρινόχροια (ἡ) νεώτ. τὸ κίτρινον χρῶμα, ἡ κιτρίνη χρῶσις τοῦ προσώπου, ἡ κιτρινίλα.

κιτρινόχρους-οος-ουν-οον (κίτρινος-χρόα) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν κίτρων, ποὺ ἔχει κίτρινο χρῶμα, κίτρινος : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.177,30 **ἐκ τῶν κιτρινοχρόων ὀπωρῶν.**

κιτρινωπός-ή-ό(ν) (κίτρινος - ὤψ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑποκίτρινος, ὕπωχρος, χλομούτσικος : Παπαδ. Φόν.96 **τὸ λευκάζον καὶ κιτρινωπὸν ράκος,** Ζερβ.Μῦθ.Ζ 64 **τὴν ὥρα ἐκείνη ἐφώτιζε λειφόσχημο κιτρινωπὸ φεγγάρι τὶς ράχες τοῦ βουνοῦ.**

κιτρῐοειδής-οῦς-ές (κίτριον - εἶδος) μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κίτρον : Γαλ.14,392 **στοιχάδα κιτριοειδῆ.**

κίτρῐον (τὸ) κ. -ιον κ. μσν., νεώτ. κ. **κίτρος** (ἡ) τὸ φυτὸν κιτρέα βλ.λ.1), ἡ κιτρέα : Ἐπιγρ., Πάπ., Ἰώσ.ΑΙ 13,13,5 **θύρσοι ἐκ κιτρίων,** Γεωπ.10,8,1· || νεώτ. βοταν. γένος ρυτωδῶν **ἑσπεριδοειδῶν** φυτῶν, ὧν εἶδος κίτριον τὸ μηδικὸν περιλαμβάνον τὰς κιτρέας, δημ. κιτριά· **2)** κ. **κίτρον** ὁ καρπὸς τῆς κιτρέας : Ἰούβ.24, Διοσκ.1,115,5, Γαλ.12,77, Ἀθήν.3,84D **τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ τὸ κιτρίον ἐστί,** Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,119, Γεωπ.10,7,8.

κιτραβάλσαμο (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν μέλισσα ἡ φαρμακευτική, ἄ. μελισσοβότανο.

κιτρολε(ῖ)μονάνθι (τὸ) δημ. τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ κιτρολεϊμονιὰ βλ.λ. : Παλαμ.Παράκ.49,11 **δυὸ κιτρολεϊμονάνθια, τρία πεῦκα, ἀριὲς ἐλιές.**

κιτρολε(ῖ)μονιά (ἡ) δημ. ποικιλία λεμονέας παραγούσης μεγάλους ὡς κίτρα καρπούς· || μτφ. ὡς χαρακτηρισμὸς ἀγαπωμένης γυναικός : δ.δίστ. **ὦ κιτρολεμονίτσα μου, κι ὦ κιτρολεμονιά μου, | ἐσὺ 'σαι ποὺ τὰ μάρανες τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου.**

κιτρολέ(ῖ)μονο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς κιτρολεϊμονιᾶς βλ.λ., ἄ. παστολέμονο· || μτφ. ἐπὶ τῶν σφριγηλῶν καὶ προπετῶν μαστῶν τῶν νεανίδων : δ. δίστ. **τὰ δυό σου κιτρολέμονα | νὰ σοῦ τὰ σφίξω, δαίμονα.**

κιτραμηλέα (ἡ) νεώτ. τὸ φυτὸν κίτριον ἡ νερατζέα.

κιτρόμηλον (τὸ) (κίτρον - μῆλον) μτγν. κ. μσν. τὸ νεράντζιον : Διοσκ.3,104, Γεωπ.10,76,7.

κιτρομύκης-ητος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **μυκηδινοειδῶν** μυκήτων.

κίτρο(ν) (τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. **κίτριον** ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κιτρέα βλ.λ.: Ἀθήν.3,85C **Πάμφιλος δ' ἐν ταῖς γλώσσαις Ῥωμαίους φησὶν αὐτὸ κίτρον καλεῖν·** πρβλ.Γαλ.Λεπτ.Δι.10· | νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κιτρέα ἡ κοινή :

Κάλβ.1,18 **μοσχοβολάει τὸ κλῖμά σου, | ὦ φιλτάτη πατρίς μου, | καὶ πλουτίζει τὸ πέλαγος | ἀπὸ τὴν μυρωδίαν | τῶν χρυσῶν κίτρων,** δ. κάλανδ. **ἂν ἔχῃς κίτρο κόψε το, κάμε το μὲ τὸ μέλι | καὶ δῶσε τῶν παλληκαριῶν ὁποὺ 'ναι βραχνιασμένοι.**

κιτρονέλλα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κυμβοπώγων ὁ νάρδος : **κιτρονέλλας ἔλαιον** (αἰθέριον ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου)· **2)** δημ. τὸ ἀρωματικὸν καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν μέλισσο ἡ φαρμακευτική· **3)** δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν λιππία ἡ κίτροσμος, **δ.** λουΐζα.

κιτρονελλάλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀκόρεστος ἀλδεΰδη ἀπαντῶσα εἰς τὰ αἰθέρια ἔλαια τῶν φυτῶν κυμβοπώγωνος τοῦ νάρδου, εἰδῶν τινων εὐκαλύπτου, τῆς μελίσσης κτλ.

κιτρονελλόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀκόρεστος ἀλκοόλη ἐκ τῆς τερπενικῆς σειρᾶς, ἀπαντῶσα εἰς τὸ ροδέλαιον, τὸ ἔλαιον τῆς κιτρονέλλας κτλ.

κιτροπαραγωγός-όν (κίτρον - παράγω) νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ παράγων ἀφθονίαν κίτρων, ὁ πρόσφορος πρὸς καλλιέργειαν τῆς κιτρέας· **2)** ἐπὶ προσ., ὁ καλλιεργητὴς κιτρεῶν.

κίτρας (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. **κίτριον** ἢ **κιτρέα** γένος ρυτωδῶν **ἑσπεριδοειδῶν** φυτῶν, οὗ κυριώτερα εἴδη, κίτρος ἡ λεμονέα, κίτρος ἡ μανδαρινέα, κίτρος ἡ κιτρέα, κίτρος ἡ πορτογαλέα κ.ἄ.

κιτροφαίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. φάρμακον ἀποτελούμενον ἐκ φαινετιδίνης καὶ κιτρικοῦ ὀξέος, παρεχόμενον ὡς ἀντιπυρετικὸν καὶ ἀντινευραλγικὸν εἰς κεφαλαλγίας, νευραλγίας κτλ.

κιτρόφυλλον (τὸ) (κίτρον - φύλλον) μσν. φύλλον τοῦ φυτοῦ κιτρέα : Γεωπ.9,28,1.

κιτρόφυτον (τὸ) (κίτρον-φυτόν) μσν. τὸ φυτὸν τῆς κιτρέας : Γεωπ.10,8,2 **πασσάλια τῶν κιτροφύτων.**

κιτρόχρους-οος-ουν-οον (κίτρον-χρόα) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν κίτρων, κιτρινόχρους : Τζέτζ.Χιλ.9,630.

κίττα (ἡ) ἀττ. τ. τοῦ κίσσα βλ.λ.) : Ἀριστλ. Ὄρν.302 **κίττα, τρυγών, κορυδός.**

κιττἄβίζω ἀττ. τ. τοῦ κισσαβίζω βλ.λ. : Πολυδ. 5,90 **τὰς κίττας κιτταβίζειν.**

κιττάλης Ἰω.Διάλ. ἐν Hoffmann Griech.Dial. ii p.208 «κιττάλης· κλέπτης»· πρβλ. κιξάλλης.

κιττάναλον Ἡσ. «ἡ κρησέρα (κώδ. κρήσερα)».

κίτταρις-εως (ἡ) κτ. Ἡσ. ἡ κίδαρις βλ.λ. παρὰ Κυπρίοις· πρβλ. κίταρις.

κίτταρος (ὁ) Ἡσ. «διάδημα ὃ φοροῦσι Κύπριοι, οἱ δὲ τὰ διαδήματα φοροῦντες (καί;) κίτταροι λέγονται».

κίττησις-εως (ἡ) ἀττ.τ.τοῦ κίσσησις βλ.λ.:Γαλ.19,455.

κιττός (ὁ) ἀττ.τ. τοῦ κισσὸς βλ.λ. : Ἀριστφ.Εἰρ.535 **κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,** Πλάτ. Συμπ.212Ε **ἐστεφανωμένον αὐτὸν κιττοῦ τέ τινι στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων.**

κιττοφόρος-ον ἀττ.τ. τοῦ κισσοφόρος βλ.λ.

κιττώ (ἡ) μτγν. εἶδος τοῦ φυτοῦ κασσία βλ.λ. : Διοσκ.1,13.

κιττῶ-άω ἀττ. τ. τοῦ κισσῶ βλ.λ. : Ἀριστφ.Εἰρ.497 **ὑμεῖς μέν γ' οὖν οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης.**

κίττωσις-εως (ἡ) ἀττ.τ. τοῦ κίσσωσις βλ.λ. : Ἐπιγρ. Γαμηλιῶνος **κιττώσεις Διονύσου.**

κῐτών-ῶνος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ χιτών βλ.λ. : **Σώφρ.** ἀπ.35 **τατωμένα τοῦ κιτῶνος,** Πάπ.

κιτώνιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κιτών βλ.λ.

κιφήν-ῆνος (ὁ) Ζωναρ. ἡ ἀλώπηξ.

κίφος-ους (τὸ) μεσσην. τ. ἀντὶ τοῦ στέφανος : Παυσ.3,26,9 «ἐπίκειται δέ οἱ τῇ κεφαλῇ στέφανος, ὃν οἱ Μεσσήνιοι κίφος καλοῦσι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ».

κῐχάνω κ. **κιγχάνω,** παρατ. **ἐκίχᾱνον,** ἀόρ. **ἔκῐχον** κ. **κίχον** γ' ἑν. πρόσ. **ἔκιχεν** κ. **κίχεν,** γ' πληθ. πρόσ. **κίχον,** ὑποτ. **κίχω,** γ' ἑν. πρόσ. **κίχησι,** ἀπαρφ. **κιχεῖν,** μτχ. **κιχών,** ἀόρ. α' **ἐκίχησα,** μέλλ. ἀπαρφ. **κιχησέμεν,** ὁμ. μὴ θεματικὸς ἀόρ. **ἐκίχην,** β' ἑν. πρόσ **ἐκίχεις,** α' πληθ. **κίχημεν,** γ' δυϊκ. πρόσ. **κιχήτην,** ὑποτ. **κιχείω, κιχείομεν,** εὐκτ. **κιχείην,** ἀπαρφ. **κιχῆναι** κ. **κιχήμεναι,** μτχ. **κιχείς,** τὸ μέσ. **κιχάνομαι,** μέλλ. **κιχήσομαι** κ. μτγν. **κιχήσω,** ἀόρ. α' **κιχήσατο,** ἀόρ. β' ἐν μτχ. **κιχήμενος,** ἐπιτυγχάνω, ἐντυγχάνω, συναντῶ, καταλαμβάνω, εὑρίσκω· Ἡσ. «ἐκίγχανεν, ἐτύγχανε, κατελάμβανε, εὗρεν» : Ἰλ.Α 26 **μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,** Ὀδ.Κ 60, Αἰσχ.Χο.622 **κιγχάνει δέ νιν Ἑρμῆς,** Εὐρ.Ἀλκ.477 **Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω,** Ὀππ.Ἁλ.5,116 **εὕδοντας ἐκίχησε φυλακτῆρας·** || ἰδ. καταλαμβάνω τινὰ τρέχων, καταφθάνω, προφθάνω, προλαβαίνω, βρίσκω : Ἰλ.Ζ 228 **ὃν κε θεός γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω,** αὐτ.Π 342, αὐτ.Ψ 407 **ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε,** αὐτ.Κ 370 **ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι** (θὰ σὲ φθάσω μὲ τὸ δόρυ), αὐτ.Φ 128 **εἰς ὅ κεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,** αὐτ.Γ 291 **εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω** (ἕως νὰ φθάσω εἰς . .), Πίνδ.Π 2,50 **ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε,** Βακχ.1,67 **κιχάνειν τὰ φεύγοντα·** ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων κτλ. : Ἰλ.Ε 187 **ὅς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ** (βέλος ταχὺ ὅτε ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ αὐτόν), αὐτ.Λ 451, αὐτ.Τ 165 **ἠδὲ κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός,** αὐτ.Χ 303, Ἐπιγρ. **τὸν ἐμ πόντῳ κίχε μοῖρα·** **2)** σπαν. μτ. γενικ., ὡς τὸ τυγχάνω : Σοφ.ΟΚ 1487 **ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου, τέκνα, κιχήσεταί μου·** **3)** ρηματ. π. κίχησις.

κιχήλα (ἡ) δωρ. τ. τοῦ κίχλη βλ.λ. : Ἡσ. «κιχῆλαι· αἱ κίχλαι τὰ ὄρνεα» : Ἐπίχ.157 **τὰς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας,** Ἀριστφ.Νεφ.339 **κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν.**

κιχήσιππον Φώτ. γλώσσ. ἐπὶ τοῦ καλενδρύονα.

κίχησις-εως (ἡ) (κιχάνω) Ἡσ. λῆψις.

κιχητός Ἡσ. «ὃ (sic) ἐμβάπτεται ὁ λιβανωτός. Κύπριοι».

κιχλάζω μσν. ἀντὶ κιχλίζω βλ.λ. : Γραμμ. π. Valck. Animadv. ad Ammon.175.

κίχλη (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. **κίχλα,** δημ. κ. **τσίχλα,** δωρ. **κιχήλα,** γένος ᾠδικῶν **κοττυφιδῶν** πτηνῶν : Ὀδ.Χ 468 **κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι,** Ἐπίχ. 157, Ἀριστφ.Ὄρν.591 **ἀγέλη μία κιχλῶν,** Ἀριστλ. ΖΙ 617a,18 **κιχλῶν δ' εἴδη τρία· ἡ μὲν ἰξοβόρος .. ἑτέρα τριχάς . . ἄλλη δέ, ἣν καλοῦσί τινες ἰλλάδα,** Ἀθήν.2,64F **Συρακόσιοι δὲ τὰς κίχλας κιχήλας λέγουσιν,** Ἀλέξ.Τραλλ.1,10 **κίχλα,** Γεωπ.15,1,19 **κίχλα·** **2)** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος : Ἐπίχ.60, Ἀντίμ.π.Ἀθήν.7,304F **ἢ ὕκην ἢ ἵππον ἢ ὃν κίχλην καλέουσιν,** Ἀριστλ.ΖΙ 598a,11 **εἰσὶ δὲ πρόσγειοι συνόδων, κάνθαρος, ὀρφώς . . τρίγλη, κίχλη,** Νουμήν.Ἡρ.π.Ἀθήν.7,305C **ὀρφῶν ἔναλον γένος ἠὲ μελάγχρων κόσσυφον ἢ κίχλας ἁλιειδέας,** Ὀππ.Ἁλ.1,126, αὐτ.4,173, Ἀλέξ.Τραλλ.1,15.

κιχληβῶτις Ἡσ. ἀνδράχνη.

κιχλήσκω Ἡσ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κιχλίζω βλ.λ.

κιχλιδιῶ-άω κωμ. ἐφετ. τοῦ κιχλίζω βλ.λ. : Κωμ. Ἀδέσπ.1038 (διόρθ. ἀντὶ κυλοιδιᾶν).

κιχλίζω (κίχλη), μέλλ. **κιχλίσω,** ἀττ. **κιχλιῶ,** κυρ. φωνῶ, φωνάζω ὡς ἡ κίχλη, δθ. γελῶ, χασκογελῶ, χαχανίζω· Μοῖρ.213 «καγχάζειν Ἀττικοί, κιχλίζειν Ἕλληνες», κτ. Σχόλ.Ἀριστφ. «ἀτάκτως γελᾶν καὶ ἀμέτρως» ἰδ. ἑρμ. ἐσθίω, τρώγω λιπαρὰς κίχλας, κ. γεν. εὐωχοῦμαι, τρυφῶ, καλοτρώγω, ξεφαντώνω): Ἀριστφ.Νεφ.983 **οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ,** Θεόκρ.11,78 **πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται, κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι,** Ἡρώνδ.7,123 **ἡ μέζον ἵππου πρὸς θύρην κιχλίζουσα** (καγχάζουσα), Μακεδ. ΑΠ 5,244 **κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἱεῖσα,** Ἀλκίφρ.1,33 **κιχλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένη·** || κ.μτφ.: Φίλ.2,265 **σεσαρυῖα καὶ**

κιχλίζουσα (ἡδονή)· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἀριστφ.ἀπ.333,4· **2)** ρηματ. π. κιχλισμός.
κιχλισμός (ὁ) (κιχλίζω) τὸ κιχλίζειν, ὁ ἠχηρὸς γέλως, ὁ καγχασμός : ΑΒ 271,30 «πορνικὸς γέλως πολὺς καὶ ἄκοσμος, ὅταν διὰ τοῦ χ γράφηται· ὅταν δὲ διὰ τοῦ κ κικλισμός, ἦχόν τινα ἀποτελῶν», Κλήμ.Ἀλ.196 «ἐπὶ γυναικῶν κιχλισμός, ἐπὶ ἀνδρῶν, καγκασμός» : Ἀριστφ.Νεφ.1073 **ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι, παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν.**
κιχλοκόσσυφος (ὁ) μτγν. εἶδος κίχλης βλ.λ.), δημ. τσιχλοκότσυφας : Διοκλητ.Ἔδικτ 4,27.
κίχορα (τὰ) μτγν. τὸ πολυετὲς καὶ λαχανευόμενον φυτὸν κιχώριον τὸ ἐντετμημένον ἢ ἀντίδιον, τὸ ραδίκι, ἡ πικραλίδα, τὸ πικρομάρουλο : Νίκ. Ἀλεξ.429 **κίχορα καρδαμίδας τε.**
κιχόρη (ἡ) τὸ κιχόριον βλ.λ. : Θεόφρ.Φ1 7,7,1.
κιχόριον (τὸ) τὸ λαχανευόμενον φυτὸν κιχώριον τὸ ἐντετμημένον ἢ ἀντίδιον : Ἀριστφ.ἀπ.293 **κιχόρια** (δ.γρ. κιχόρεια), Θεόφρ.Φ1 1,10,7· ὁμ. κ. ἐν Αἰγύπτῳ : Πλίν.Φ1 19,129.
κιχοριώδης-ους-ες (κιχόριον) ὁ ὅμοιος πρὸς κιχόριον βλ.λ., ὁ παρεμφερὴς πρὸς κιχόριον, ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ φυτοῦ κιχόριον : Θεόφρ.Φ1 9,16,4 **κιχοριῶδες φύλλον,** αὐτ.7,11,3 **τὰ κιχοριώδη.**
κίχρημι ἐνεστ. ἀντὶ χρῶ (-άω) βλ.λ., δανείζω τινί τι : Δημ.1250 **τῶν δὲ κτημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅ,τι βούλει·** || ὁμ. τὸ μέσ. **κίχραμαι** δανείζομαι : Πλούτ.Ἠθ.534Β· **2)** ρηματ. π. χρήστης, χρέος, (ὁμ. χρεῖος). Ἐκ ρίζ. χρα-, χρη- (πρβλ. καὶ χράω - χρησμός, χράω-χρήζω).
κίχρησις-εως (ἡ) μσν. ὁ δανεισμός : Τζέτζ. Χιλ.12,303.
κιχρῶ-άω μτγν. τ. τοῦ κίχρημι βλ.λ. : ΠΔ Βασ.Ι,Ι, 28 **κἀγὼ κιχρῶ αὐτὸν τῷ κυρίῳ πάσας τὰς ἡμέρας ἃς ζῇ αὐτός,** Πάπ. **ὅτι κιχρᾷς μοι τοὺς στατῆρας,** Πάπ. **κέχρηκα.**
κιχώριον (τό) νεώτ. βοταν. γένος **συνθέτων** φυτῶν περιλαμβάνον φυτὰ ποώδη, ἐτήσια ἢ πολυετῆ λαχανικά, φαρμακευτικὰ κτλ., δημ. ραδίκι, αντίδι.
κίω, κίεις, προστ. **κίε,** ὑποτ. **κίῃς,** εὐκτ. **κίοι, κιοίτην, κίοιτε,** μτχ. **κιών, κιοῦσα,** παρατ. **ἔκιον,** ἐπ. α' πληθ. πρόσ. **κίομεν,** εἶμι, πορεύομαι, ὑπάγω, πηγαίνω, βαδίζω, συνήθ. ἐπὶ προσ. κ. γεν. ἐπὶ ἐμψύχων ἀλλὰ κ. ἐπὶ ἀψύχων : Ἰλ.Α 348 **ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν,** αὐτ.307,Ὀδ.Δ 427 **πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι,** Ἰλ.Β 509 **τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον,** Αἰσχ.Πέρσ.1068 **αἰακτὸς ἐς δόμους κίε,** αὐτ.Ἱκ.852 **κί' ἐς δόρυ,** αὐτ.504 **τούτῳ μὲν εἶπας, καὶ τεταγμένος κίοι,** Πλάτ.Κρατ. 426C **τῆς κινήσεως .. ἢ .. ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ κίειν.**
κίων-ονος (ἡ,ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. στῦλος ξύλινος, λίθινος ἢ σιδηροῦς, π. Ὁμ. ἰδ. ὁ ὑποβαστάζων τὰς δοκοὺς τῆς ὀροφῆς τοῦ μεγάρου, κολώνα : Ὀδ. Α 127 **ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν,** αὐτ.Ζ 307, αὐτ.Θ 66 **πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,** αὐτ.473,Πίνδ.Ο 6,2 **χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας,** Ἡρ.1,92 **αἵ τε βόες αἱ χρύσεαι καὶ τῶν κιόνων αἱ πολλαί,** Σοφ.Αἴ.108 **δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης** (πρὸς μαστίγωσιν), Ἀριστφ.Νεφ.815 **ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας,** (παροιμ.),Πλάτ.Εὐθ.303Β **ὀλίγου καὶ οἱ κίονες οἱ ἐν τῷ Λυκείῳ ἐθορύβησαν,** Ἐπιγρ. **τοῖς σπονδύλοις τῶν κιόνων,** Πλούτ. Ἠθ.397Ε **κίων τις ἑστὼς ἄνω χαλκοῦς Ἱέρωνος,** Πολυδ.7,121 **κίων δωρικός,** Βί.Ἀλεξ.5252 **τὰ δ' ἱερεῖα σὺν ναοῖς ὡς ἐκ μιᾶς ψηφῖδος | ἅπαντα κατεσκεύαστο σὺν κίοσι μεγίστοις, - Ἰωνικὸς κίων, - κίων κορινθιακοῦ ρυθμοῦ·** || νεώτ. ἀρχιτεκτ. λίθινον ἢ ξύλινον κυλινδρικὸν συνήθως καὶ ὑψηλὸν ἀρχιτεκτονικὸν καὶ διακοσμητικὸν μέλος, ἱστάμενον μεμονωμένον καὶ χρησιμεῦον πρὸς στήριξιν τοῦ ὑπεράνω αὐτοῦ τιθεμένου θριγκοῦ ἢ θόλου, ἀποτιζόμενον ἐκ τριῶν μερῶν, τῆς βάσεως, τοῦ σώματος ἢ κορμοῦ καὶ τοῦ κιονοκράνου : **κίων δωρικοῦ ρυθμοῦ - ἰωνικοῦ ρυθμοῦ - κορινθιακοῦ ρυθμοῦ·** **2)** κ. ἐπὶ τῶν στύλων τῶν βασταζόντων καὶ διαχωριζόντων τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ ἀνεχομένων ὑπὸ τοῦ Ἄτλαντος : Ὀδ. Α 53 **Ἄτλαντος θυγάτηρ .. ὅστε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς,** Ἡρ.4,184 **τοῦτο τὸν κίονα τοῦ οὐρανοῦ λέγουσι οἱ ἐπιχώριοι εἶναι,** Αἰσχ.Πρ 349 **Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους ἕστηκε κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοιν ἐρείδων·** κ. ἐπὶ τῆς Αἴτνης : Πίνδ.Π 1,19 **κίων δ' οὐρανία συνέχει·** κ. ἐπὶ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν : αὐτ.Ν 21 **οὐκέτι προτέρω ἀβάταν ἅλα κιόνων ὑπὲρ Ἡρακλέος περάν εὐμαρές·** **3)** ἐπιτύμβιος στήλη ἢ ὀβελίσκος : Ἀνδοκ.1,38 **ὑπὸ τὴν σκιὰν καθέζεσθαι μεταξὺ τοῦ κίονος καὶ τῆς στήλης ἐφ' ᾗ ὁ στρατηγὸς .. ὁ χαλκοῦς,** Λεωνίδ.Ἀλ.ΑΠ 7,163, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ. 1061 **κίων τετράπλευρος** (ἐπὶ ὀβελίσκου)· ὁμ. κ. ἐπὶ στήλης φερούσης ἐπιγραφήν : Ἐπιγρ. **ἀγγράψαι ἐγ κιόνα λιθίναν,** αὐτ. **ἔσται ἡ στήλη ἐπὶ τοῦ κείονος·** || **κίων θριαμβικός** μεμονωμένος κίων ἱδρυθεὶς εἰς ἀνάμνησιν νίκης ἐν Ρώμῃ ἢ ἄλλαις πόλεσιν· **4)** νεώτ. ναυτ. ἕκαστος ἐκ τῶν βραχέων καὶ ἰσχυρῶν χυτοσιδηρῶν ἢ ξυλίνων στύλων τῶν διαπερώντων τὸ κατάστρωμα καὶ ἐνισχυμένων πρὸς πρῷραν καὶ κάτωθεν δι' ἀντερειστικοῦ τύλου, στερεῶς ἐνηρμοσμένου ἐν τοῖς ζυγοῖς, καὶ χρησιμευόντων πρὸς κιονοδέτησιν τῆς ἁλύσεως ἢ τοῦ κάλω τῆς ἀγκύρας, ὁ μπαμπάς· **5)** ἡ σταφυλὴ τοῦ οὐρανίσκου· Ἡσ. **«κίων, ὁ στῦλος· καὶ τὸ ἐν τῷ στόματι, ὃ καλεῖται σταφυλή»,** ΑΒ 48,19 **«κίων,· στόμα, ὃ οἱ πολλοὶ κιονίδα καλοῦσι»:** Ἱππ.Ἐπιδ.1.26,5 **αὕτη ἐξ ἀρχῆς φάρυγγα ἐπώδυνος· ἔρευθος· κίων ἀνεσπασμένος,** Ἀριστλ.Ζ1 493a,3 **ἔσω δ' ἄλλο μόριον σταφυλοφόρον, κίων ἐπίφλεβος·** **6)** τὸ διάφραγμα τῆς ρινὸς ἢ τὸ ὑπὲρ τὸ διάφραγμα προέχον σαρκῶδες, ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος φέρον· Πολυδ.2,79,80 **«τῆς ρινὸς διάφραγμα καὶ στυλίς, ὥσπερ τειχίον τὰ τρυπήματα διαιροῦν»** : Ρούφ.Ὄνομ.37·· || νεώτ.ἀνατ. πτυχὴ τοῦ δέρματος φερομένη ἐκ τοῦ ἄνω χείλους τοῦ στόματος εἰς τὸ ἀκρορρίνιον καὶ χωρίζουσα ἀπ' ἀλλήλων τοὺς δύο μυκτῆρας κατὰ τὴν βάσιν τῆς ρινός· **7)** εἶδος ἀκροχορδόνος βλ.λ. : Ἱππ.Γυν.2, 212,αὐτ.Γυν.Φύσ.65· **8)** εἶδος μετεώρου : Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.3,2,5.
κλαβαγέλλη (ἡ) νεώτ.ζῳολ. γένος ἀκεφάλων **τερηδονιδῶν** μαλακίων.
κλαβανή (ἡ) δημ. ἡ γκλαβανή βλ.λ.
κλαβαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **ὑμενομυκήτων** τῆς οἰκογεν. τῶν **κλαβαριιδῶν.**
κλαβελλίνη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος **κλαβελλινιδῶν** πρωτοζῴων.
κλαβελλινίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. **ἀσκιδίων** πρωτοζῴων.
κλαβεσῖνον (τὸ) (ἰταλ.) νεώτ. εἶδος μεγάλου κλειδοκυμβάλου βλ.λ.
κλαβίγερος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων ψηλαφιδῶν ἐντόμων.
κλαβιγία (ἡ) νεώτ. γένος **θεοφραστωδῶν** φυτῶν.
κλαβικουλάριοι (οἱ) (λατ.) μτγν. ἐκτελεστικὰ ὄργανα ἐντεταλμένα τὴν δέσμευσιν τῶν συλλαμβανομένων ὑπόδικων ἢ καταδίκων, οἱ δεσμευταί : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,8,16.
κλαβικύμβαλον (τὸ) (ἰταλ.) νεώτ. εἶδος κλειδοκυμβάλου ἔχοντος τριγωνικὸν σχῆμα καὶ δι' ἕκοστον πλῆκτρον ἰδιαιτέραν ἀντίστοιχον χορδήν, ἥτις ἐδιπλασιάζετο ἢ ἐτριπλασιάζετο πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἤχου.

κλαγγάζω (όνοματοπ.) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ πτηνῶν κ. ἰδ. τῶν γεράνων, ποιῶ κλαγγήν, ἐκβάλλω ἀνάρθρους φωνάς, κραυγάζω, κρώζω· Πολυδ.5, 89 **«εἴποις δ' ἂν κλάζειν μὲν ἀετούς, κλαγγάζειν δὲ γεράνους· ἐπ' ἀμφοῖν δὲ καὶ κλαγγήν»** κ. ἐπὶ ᾠδικῶν πτηνῶν : Ἰω.Χρυσ.7,104,12 **ταῖς μελῳδίαις κλαγγάζει·** || ὁμ. κ. ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν Σκυθῶν : Πορφ.Ἀποχ.3,3 **κλαγγάζειν δοκοῦσι καὶ μηδὲν διαρθροῦν·** || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ ξιφῶν καὶ ἄλλων ἀγχεμάχων ὅπλων, ἠχῶ, ἀντηχῶ συγκρουόμενος· **2)** ρημοτ. π. κλαγγή.

κλαγγαίνω (κλάζω) ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, γαυγίζω, μ. κτ. ἐνεστ. : Αἰσχ.Εὐμ.131 **ὄναρ διώκεις θῆρα, κλαγγάνεις δ' ἅπερ κύων μέριμναν οὔποτ' ἐκλείπων πόνου,** Ξεν.Κυν.6,23.

κλαγγάνω ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, κραυγάζω : Σοφ. ἀπ.959,4 **ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει·** || πιθ. ἐπὶ τῆς λύρας, ἀντηχῶ ὀξέως : Σοφ.Ἰχν.308.

κλαγγή (ἡ) (κλάζω) κ. νεώτ. κ. δημ., δοτ. κτ. μεταπλασμ. **κλαγγί,** κυρ. **ἄναρθρος** φωνή, κραυγὴ ζῴου, κρωγμὸς πτηνοῦ κ. ἰδ. γεράνου : Ἰλ.Γ 3 **ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,** αὐτ.5, Εὐρ.Τρῳ.146 **ὡσεὶ πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν·** κ. ἐπὶ τῶν Ἁρπυιῶν : Ἀπολλ.Ρ 2,269 **νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο κλαγγῇ,** κ. ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν χηνῶν : Πλούτ.Ἠθ.325C **κλαγγῆς διατόρου καὶ τραχείας ἐνεπεπλήκεσαν τὸν τόπον·** || ἐπὶ τῆς ἀνάρθρου κραυγῆς ζῴου, οἷον συός : Ὀδ.Ξ 412 **κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων·** ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν ὠρυγμῶν τῶν λύκων καὶ τῶν λεόντων : Ὁμ.Ὕμν.14,4· || κ. ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τῶν ὄφεων : Πίνδ.Διθύρ.2,18, Αἰσχ.Ἑπτ.381 **Τυδεὺς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελιμμένος μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ·** || ἐπὶ τῆς ὑλακῆς τῶν κυνῶν : Ξεν.Κυν.4,5 **διωκέτωσαν δὲ ἐρρωμένως.. σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ,** αὐτ.6,17 **ὑλαγμὸν ποιήσει τῶν κυνῶν καὶ κλαγγήν·** || γεν. συγκεχυμένη βοή, κραυγὴ πλήθους, θόρυβος, ταραχή : Ἰλ.Γ 2 **Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς,** αὐτ.Κ 523, Ὀδ.Λ 605 **ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς,** Ἀπολλ.Ρ 2, 1078 **οἵη δὲ κλαγγὴ δηΐου πέλει ἐξ ὁμάδοιο ἀνδρῶν κινυμένων,** Ἡρωδιαν.Ἱστ.4,15,1 **οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τε κλαγγῇ βοήσαντες, ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις·** || ὁ συριγμὸς τοῦ τόξου καὶ τῆς νευρᾶς : Ἰλ.Α 49 **δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο·** || νεώτ. κ. δημ. ἦχος συγκρουομένων ξιφῶν ἢ ἄλλων ἀγχεμάχων ὅπλων : Παπαδ.Χρ.Μηλ.119 **ἡ κλαγγὴ τῶν ξιφῶν καὶ ἡ βροντὴ τῶν καριοφιλίων,** Καρκβ.Ζητ.187 **ὥρμησαν μὲ βλαστήμιες καὶ θόρυβο καὶ σπαθιῶν κλαγγή·** || ὁμ. ἐπὶ τοῦ ἤχου πνευστῶν μουσικῶν ὀργάνων : Τελέστ.4 **ἄλλος δ' ἄλλαν κλαγγὰν ἱεὶς κερατόφωνον ἐρέθιζε μάγαδιν,** Μνησίμ.4, 57, Σολωμ.Ἑλ.Πολ.2,3 **ἕνας τῶν Ἑλλήνων πολεμαρχῶν σαλπίζει κράζοντας τοὺς ἄλλους εἰς συμβούλιο, καὶ ἡ σβησμένη κλαγγή, ὁποῦ βγαίνει μέσ' ἀπὸ τὸ ἀδυνατισμένο στῆθός του·** κ. ἐπὶ ᾄσματος : Σοφ.Τρ.207 **ἐν δὲ κοινὰς ἀρσένων ἴτω κλαγγὰ τὸν εὐφορέτραν Ἀπόλλω προστάταν,** Νικόμ.Τραγ.1 **κλαγγὴ ἀηδόνειος·** || εἰδ. ἐπὶ τῆς δυστυχίαν σημαινούσης φωνῆς τῆς Κασσάνδρας : Αἰσχ.Ἀγ.1152 **τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς.**

κλαγγηδόν (κλαγγή) ἐπίρρ. κ. μσν. μετὰ κλαγγῆς, κραυγῆς, κρωγμοῦ, θορύβου : Ἰλ.Β 463 **ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων,** Λουκ.Ἀλ.42, Νικ. Χων.ἐν Σάθ.1,120 **μάχεσθαι κατὰ μὲν πτηνῶν ἀγέλας κλαγγηδὸν πετομένων.**

κλαγγόν ἐπίρρ. μτγν. τ. τοῦ κλαγγηδὸν βλ.λ. : Βάβρ.124,13 **κλαγγὸν εἶπε φωνήσας.**

κλάγ(γ)ος Ἡσ. «γάλα. Κρῆτες»· πρβλ.γλάγος.

κλαγγοῦρος (ὁ) Ἀρκάδ.73,10 **«ὁ κρακτικός».**

κλαγγόφωνος-ον (κλαγγή - φωνή) μτγν. ὁ ἔχων κλαγγώδη φωνήν, τραχεῖαν, βραγχώδη : Καισάρ. Διαλ.3,110,659 **κλαγγόφωνος ὁ γέρανος.**

κλαγγῶ-έω μτγν. κλαγγαίνω βλ.λ., ἐπὶ τῶν θηρευτικῶν κυνῶν : Θεόκρ.Ἐπιγρ.6,5.

κλαγγώδης-ους-ες (κλαγγή) κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κλαγγὴν βλ.λ., βραχνώδης, ὀξὺς καὶ διαπεραστικός, ἐπὶ τῆς φωνῆς: Ἱππ.Κῳακ.550,αὐτ.Προρρ. 1,17, Γαλ.16,553, αὐτ.Χρ.Μορ.7,7· || νεώτ. ἰατρ. κλαγγώδης **ἦχος** ἡ μεταλλικὴ ἀπήχησις τοῦ δευτέρου τόνου τῆς καρδίας ἐπί τινων καρδιοπαθειῶν.

κλᾰγερός-ά-όν (κλάζω) μτγν. ὁ ὀξέως κράζων, ὁ κραυγάζων, ἐπὶ τῶν γεράνων : Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 6, 107 **ἄρκυν τε κλαγερῶν λασιοπέδαν γεράνων.**

κλαγκτός-ή-όν (κλάζω) ὁ κλαγερός βλ.λ. : Ἀντιφον.234,4 **κλαγκταῖσι φωναῖς.**

κλάδα (1), **κλάδας,** αἰτ. (κτ. μεταπλασμ.) **ἐν.** κ. πληθ. τοῦ κλάδος βλ.λ.

κλάδα (ἡ) (2) δημ. μεγεθυντ. τοῦ κλαδὶ βλ.λ. ὁ μέγας κλάδος, ἡ κλάρα· **2)** εἶδος ὑφάσματος ἐκ βάμβακος ἢ καὶ μετάξης, φέροντος τετυπωμένα σχήματα κλάδων, βλαστῶν, ἀνθέων κττ.

κλᾷδα, κλᾷδας αἰολ. κ. δωρ. αἰτ. ἑν. κ. πληθ. τοῦ κλείς βλ.λ.

κλάδανθος (ὁ) νεώτ. γένος **συνθέτων** φυτῶν.

κλᾰδαρόμ(μ)ᾰτοι (οἱ) ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς θολεροὺς ἐξ ἐρωτικῆς συγκινήσεως, μὲ γλαρὰ μάτια· Ἡσ. **«εὔσειστοι τὰ ὄμματα».**

κλᾰδαρόρυγχος (ὁ) (κλαδαρός - ῥύγχος) μτγν. τὸ μικρὸν παρυδάτιον πτηνὸν τροχίλος : Αἰλ.ΖΙ 12, 15 **τὸν καλούμενον κλαδαρόρυγχον ἑταῖρον καὶ φίλον ἔχει** (ὁ κροκόδειλος).

κλᾰδᾰρός ά-όν (ἐκ τοῦ ἀχρ. κραδαρός), μτγν. ὁ εὐκόλως θραυόμενος, ὁ εὔθραυστος : Λεωνίδ.Ταρ. ΑΠ 9,322 **κλαδαραὶ κάμακες** (δ.γρ. κλαμαραί), Πολύβ.6,25,5 **τὰ δὲ δόρατα.. λεπτὰ καὶ κλαδαρὰ ποιοῦντες·** **2)** μτφ. ἄτονος, χαλαρός, ἀσθενής : Κλήμ.Ἀλ.294 **κλαδαρὰς ὄψεις** (τεταραγμένα, ἡδυπαθῆ, ἐρωτόληπτα βλέμματα), αὐτ.293 **κλαδαρὸν περιβλέπουσαι** (ρίπτουσαι τριγύρω ἐρωτικά, ἡδυπαθῆ βλέμματα)· **3)** ὁ κυματοειδής : Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,241 **ζωηφόρος κλαδαρὰ οἷον ἱμάς.**

κλᾰδάσσομαι παθ. ὁρμῶ, κινοῦμαι μεθ' ὁρμῆς, ταράσσομαι : Ἐμπ.100,22 **αἷμα κλαδασσόμενον διὰ γυίων.**

κλᾰδεία (ἡ) μσν. ἡ κλάδευσις βλ.λ. : Γεωπ.3,14 **κλαδεία μετοπωρινή.**

κλαδεμός (ὁ) δημ. κ. **κλάδεμα** τὸ κλάδευμα βλ.λ. : δ.δίστ. **ἀγάπησα νά 'χω ζωὴ μά 'γὼ ζωὴ δὲν ἔχω, | σὰν κλῆμα μὲ κλαδεύουνε καὶ κλαδεμὸ δὲν ἔχω,** Κρυστ.Γκόλφω 29 **ποιὰ στάν' εἶναι χωρὶς βοσκό, χωρὶς ζευγὰ χωράφι | κι ἀμπέλι δίχως κλαδεμὸ καὶ νιὸς χωρὶς ἀγάπη.**

κλαδερός-ή-ό δημ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ πλήρης κλάδων, ὁ γεμάτος κλαδιά.

κλᾷδες Ἡσ. **«ζυγά, Αἰολεῖς».**

κλάδευμα-ατος (τὸ) (κλαδεύω) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. **κλάδεμα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλαδεύειν βλ.λ.· **2)** γλωσσ. κτ. πληθ. **κλαδεύματα** φύλλα ἀπεσπασμένα ἐκ τῶν δένδρων.

κλάδευσις-εως (ἡ) (κλαδεύω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. **κλαδεία** ἡ ἐνέργεια τοῦ κλαδεύειν, τὸ κλάδευμα : Ἀκύλ.ΠΔ Ἀσμ.2,12,Γεωπ.4,5,2.

κλαδευτήρα (ἡ) δημ. μεγεθυντ. τοῦ κλαδευτήρι, μέγα κλαδευτήριον ἢ καὶ ἁπλῶς κλαδευτήριον· **2)** ὀνομασία τῆς οὐρᾶς τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἄρκτου· **3)** τὸ πτηνὸν κύψελος ὁ ἄπους, ἀ. πετροχελίδονο.

κλαδευτήρι(ον) (τὸ) Ἡσ., νεώτ. κ. δημ. κοπτερὸν ὄργανον ἐκ κυρτοῦ χαλυβδίνου ἐλάσματος

ἐν χρήσει πρὸς κλάδευσιν τῶν δένδρων καὶ ἰδίως τῆς ἀμπέλου : Ἡσ. ἐν λ. βράκετ[ρ]ον, δρέπανον, **κλαδευτήριον**, Λασκαρ.Μυστ.65 **τὸ κλαδευτήρι, λίγοι ξέρουνε νὰν τὸ μεταχειρίζωνται**, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 51,22 **στὰ πιὸ ψηλὰ κλαδιὰ | ποὺ δὲν τὰ πῆρε κλαδευτήρι**· **2)** μτγν. κτ. πληθ. **κλαδευτήρια** ἑορτὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ κλαδεύματος : Ἡσ. ἐν λ. βίσβην.

κλαδευτής (ὁ) γλωσσ.,νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. **κλαδεύτρια** κ. δημ. **κλαδεύτρα**, δενδροκόμος εἰδικὸς εἰς τὸ κλαδεύειν δένδρα : Ζερβ.Τραγ ΚΚ 51,7 **ἦταν τὸ δένδρο στὴν αὐλὴ | κάποιας γριᾶς, ποὺ ἀπὸ τὸ φτόνο | χολιᾷ καὶ βάνει κλαδευτὴ | βαθιὰ νὰ κόφῃ κάθε κλῶνο**, αὐτ.12.

κλαδευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κλαδεύειν ὡς καὶ ὁ πρὸς τοῦτο χρήσιμος : **κλαδευτικὴ ψαλὶς** (γεωργικὸν ἐργαλεῖον χρήσιμον πρὸς κοπὴν τῶν κλάδων καὶ κλαδίσκων τῶν δέντρων καὶ θάμνων).

κλαδευτός-ή-ό δημ. ὁ διὰ κλαδεύσεως, μὲ κλάδεμα : **τὸ τσιμισίρι τὸ ἀφήνουν κλαδευτὸ στοὺς κήπους**· κ. ἐπίρρ. **-τά.**

κλαδεύω μτγν.,μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐκλάδευσα,** δημ. **(ἐ)κλάδεψα,** παθ. ἀόρ. **ἐκλαδεύθην,** δημ. **(ἐ)κλαδεύτηκα,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **κλαδεμένος,** ἀποκόπτω τοὺς περιττοὺς κλάδους δένδρου ἢ θάμνου πρὸς τόνωσιν καὶ πλουσίαν καρποφορίαν : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,51 **θερίζειν καὶ τρυγᾶν καὶ κλαδεύειν,** Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.1,9,43 **κλαδεῦσαι δεῖ, σκάψαι, ἀναδῆσαι,** αὐτ.7,12,74 **ἐν ἀμπελῶνι φυτεύων, κλαδεύων, ἀρδεύων,** Γεωπ.3,14, δ.δίστ. ἀγάπησα **νὰ 'χω ζωή, μὰ γὼ ζωὴ δὲν ἔχω, | σὰν κλῆμα μὲ κλαδεύουνε καὶ κλαδεμὸ δὲν ἔχω,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 51,10 **κι ἀπὸ τὸ πεῖσμά της στραβὴ | ζητᾷ ὡς ἀπάνω νὰ κλαδέψῃ**· κ. παθ. : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,8,66 **καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἄμπελος.**

κλαδεών-ῶνος (ὁ) ὁ κλάδος, τὸ κλαδί : Ὀρφ. Ἀργ.925 **κλαδεῶσιν ἐραννόν,** ΑΠ 9,78 (πιθ. γρ.).

κλαδηφόρος-ον [κλάδος - φέρω] μτγν. κ. δημ. ὁ φέρων, ὁ βαστάζων κλάδους, ὁ ἔχων ἐν χερσὶ κλάδους : Ἡρωδιαν.Ἐπιμερ.103.

κλαδηφορῶ [κλαδηφόρος] σχόλ. κ. μσν. φέρω, ἔχω μετὰ χερσὶ κλάδους : Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.791, Πρόδρ.ἐν Θησ.Στεφ. ἐν λ. κλαδηφοροῦντες **εὐλογεῖτε τὸν λόγον.**

κλάδι κτ. μεταπλ. δοτ. τοῦ κλάδος βλ.λ.· **2)** δημ. **κλαδὶ** ὁ κλάδος φυτοῦ, τὸ κλαδίον βλ.λ.

κλᾶδί αἰολ. κ. δωρ. δοτ. τοῦ κλεὶς βλ.λ.

κλάδινος γλωσσ. ὁ ἐκ κλάδων.

κλάδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κλάδος βλ.λ., κλαδάκι, κλαδί : Φιλούμ.π.Ἀέτ.5,124 **κλάδιον,** Λιβάν.Λόγ.16,46 **κλαδίοις ἐλαιῶν αἰτοῦντες,** Εὐστ. 1875,47· **2)** τὸ κλανίον βλ.λ. : Πάπ. **τιμὴ κλαδίου ἀσήμου δραχμῶν ὀκτώ.**

κλαδί(ον) νεώτ., δημ. κ. **κλαρί,** ὑποκορ. τοῦ κλάδος, μικρὸς κλάδος, κλαδίσκος ἢ κατ' ἐπέκτ., κλάδος : Χατζόπ.Ἀπλ.Τρόπ.17,2 **κισσὲ . . μὲ τ' ἄνανθα κι ἀνεύωδα κλαδιά,** Μαλοκ.Μπαταριᾶς **πουλιὰ τοῦ Παραδείσου | ξυπνούσανε κι ἀηδόνια στὰ κλαδιά, - κουβάλησαν πολλὰ δεμάτια κλαδιά**· || φρ. **δὲν τὸν ἀφήνει νὰ σταθῇ σὲ χλωρὸ κλαδὶ** (τὸν καταδιώκει ἀπηνῶς)· **2)** νεώτ. βοταν. γένος **κυπειρωδῶν** φυτῶν.

κλάδιος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὑμενοπτέρων **τενθρηδονιδῶν** ἐντόμων.

κλαδίσκος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλάδος βλ.λ., μικρὸς κλάδος, κλαδάκι : Γαλ.12,35, Ἀνακρεόντ.18,4 **καλὸν· τὸ δένδρον· ἁπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας** μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.

κλαδοδίπτερος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτέρων **φανοφοριδῶν** ἐντόμων.

κλαδοειδής-οῦς-ές γλωσσ. ὁ πολύκλαδος.

κλαδόθριξ-τριχος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀμαραντοειδῶν φυτῶν· **2)** γένος **λευκοφυκῶν** σχιζοφυκῶν.

κλαδόκερα (τὸ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία φυλλοπόδων μαλακοστράκων, περιλαμβάνουσα μικρὰ θαλάσσια ζῷα ἐγκεκλεισμένα ἐντὸς διθύρου κόγχης φερούσης κατὰ τὸ ἀνώτερον αὐτῆς μέρος τρῆμα δι' οὗ ἐξέρχεται ἡ κεφαλή.

κλαδοκρινοειδῆ (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. τάξις κρινοειδῶν ἐχινοδέρμων πελματοζῴων ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

κλαδολογάω δημ. κ. **κλαδιολογάω** καθαίρω τὰ δένδρα ἀποκόπτων τοὺς περιττοὺς κλάδους : Βλαχογ.Ἀνέμ.33 **ὤργωνε, σκάλιζε, κλαδολογοῦσε**· κ. παθ. **κάθε δεύτερο χρόνο πρέπει νὰ κλαδιολογοῦνται οἱ ἐλιές.**

κλαδονημίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. **ὑδροειδῶν** μεδουσῶν.

κλαδόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ ζῷα, ὧν οἱ πόδες εἶναι διῃρημένοι ἐν εἴδει κλάδων.

κλαδόρρυγχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μακροτάρσων **πελαργιδῶν** πτηνῶν.

κλάδος (ὁ) (κλῶ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., τ. κτ. μεταπλασμὸν σχηματισθέντες δοτ. **τῷ κ. τῇ κλαδί,** αἰτ. **τὸν κ. τὴν κλάδα,** γεν. πληθ. **τῶν κλαδέων,** δοτ. πληθ. **κλάδεσι** κ. ἐπ. **κλαδέεσσι,** αἰτ. **κλάδας,** βλαστὸς φυόμενος ἐκ τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων ἢ τῶν ριζῶν τῶν θάμνων καὶ δυνάμενος νὰ φέρῃ ἄλλους ὁμοίους βλαστούς, κλών, κλῶνος, κλωνί, κλωνάρι, κλαδί, κλορί, κλάρα, κυρ. ὁ πρὸς ἐγκεντρισμὸν ἀποκοπτόμενος βλαστός· Θεόφρ.ΦΙ 1,1,9 «κλάδον δὲ [καλοῦσι] τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων (τῶν ἀκρεμόνων) ὑφ' ἕν· οἷον μάλιστα τὸ ἐπέτειον» : Ἀριστλ.Νεότ.468b,25, αὐτ. 752a,20 **προσπέφυκε γὰρ ἡ ἀρχὴ τοῦ σπέρματος, τὰ μὲν ἐν τοῖς κλάδοις, τὰ δ' ἐν τοῖς κελύφεσι, τὰ δ' ἐν τοῖς** περικαρπίοις· || γεν. τρυφερός, θαλερὸς ἢ μὴ βλαστὸς δένδρου ἢ θάμνου : Ἡρ. 7,19 **ἀπὸ δὲ τῆς ἐλαίης τοὺς κλάδους γῆν πᾶσαν ἐπισχεῖν,** Ἀριστφ.Ὄρν.239 **ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νόμον ἔχει,** αὐτ.Λυσ.632 **φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί,** Λυρ.Ἀδέσπ.122 **κλάδα,** Νίκ.ἀπ.74,53 **σαμψύχου λιβάνου τε νέας κλάδας,** αὐτ.19 **κλαδέεσσι,** Αἰλ.ΖΙ 4,38 **ἐπιβῆναι τῇ κλαδὶ μὴ δυναμένων,** Γεωπ.9,5,6 **ληπτέον δὲ φυτὸν ἄνωθεν ἀπὸ τῶν ὀρπήκων καὶ τῶν νέων κλάδων,** Διγ.Ἀχιλλ. 1226 **ὑπόκλινε τὴν κορυφήν, τοὺς κλάδους καὶ τὰ ἄνθη**· || κλάδος ἐλαίας περιτετυλιγμένος δι' ἐρίου, κρατούμενος ὑπὸ τῶν ἱκετῶν : Αἰσχ.Εὐμ.43, αὐτ.Ἱκ.22 **σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν,** Σοφ.ΟΤ 3 **ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι,** αὐτ.143· || ὁμ. ἐπὶ κλάδων δάφνης ἐν χρ. ἐν τοῖς ναοῖς : Εὐρ.Ἴων 80 **ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῇ πυλώματα δάφνης κλάδοισιν**· **2)** σανίς, μαδέρι : Πάπ.· **3)** νεώτ. μτφ. γεν. πᾶν ὅ,τι διακλαδίζεται ἔκ τινος ὅλου δίκην κλάδου ἢ ἀποτελεῖ ὑποδιαίρεσιν, τμῆμα αὐτοῦ, οἷον **κλάδος ποταμοῦ - ὄρους - ὁδοῦ, - ἡ γεωμετρία εἶναι κλάδος τῶν μαθηματικῶν, - ἡ ὀφθαλμολογία εἶναι κλάδος τῆς ἰατρικῆς, - κλάδος τέχνης - ἐμπορίου - βιομηχανίας - διοικήσεως - τραπέζης** κτλ.· || νεώτ. **κλάδοι γενεαλογικοὶ** (σειρὰ οἰκογενειῶν καταγομένων ἀπὸ κοινοῦ γενάρχου)· || μτγν. διακλάδωσις αἱμοφόρου ἀγγείου : Γαλ.15,141· **4)** μτφ. ἐπὶ τῶν βραχιόνων : Ἐμπ.29,1 **ἀπὸ νώτοιο δύο κλάδοι ἀΐσσονται**· **5)** μτφ. **κλάδος ἐλαίας** ἐπὶ νέας κόρης, νεάνιδος : Ἑλλ. Ἐπιγράμμ.368,7 **Θεοδώρα κλάδος ἐλαίας, ταχὺ πῶς ἐμαράνθης**· **6)** δημ. **κλάδος** (ὁ ἢ τὸ) κ. **κλάδο** (τὸ) ἡ ἐποχὴ τοῦ κλαδεύματος τῶν ἀμπέ-

'λων ἢ τῶν ἐλαιῶν, ὡς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ κλάδευμα: φρ. **στὸν κλάδο καὶ στὸν τρύγο,** παροιμ. **πρώϊμα κλάδια ἔκανε κι ὄψιμη σκαφή** (ἐπὶ τῶν ἐγκαίρως ἐκτελούντων τὴν ἐργασίαν αὐτῶν).

κλαδοσπόριον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **δεματιοειδῶν** μυκήτων.

κλαδόστεφος (ὁ) γένος **φαιοφυκῶν** φυτῶν.

κλᾰδοτομία (ἡ) (κλαδοτομῶ) πάπ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κλαδοτομῶ βλ.λ., τὸ κλάδευμα : **κλαδοτομῆσαι δικαίαις κλαδοτομίαις.**

κλᾰδοτομῶ-έω (κλάδος - τέμνω) πάπ. τέμνω τοὺς περιττοὺς κλάδους ἀμπέλου, κλαδεύω : **κλαδοτομῆσαι δικαίαις κλαδοτομίαις.**

κλᾰδοῦχας-ον ἀντὶ τοῦ δωρ. κλᾳδοῦχος βλ.λ., κλειδοῦχος 2) : 'Ιω.Λυδ.Μην.Ι,15 **'Ορφεὺς δὲ κλαδοῦχον** (τὴν δεκάδα προσηγόρευσεν), **ἐξ ἧς ὡσεὶ κλάδοι τινὲς οἱ ἀριθμοὶ φύονται.**

κλαδοφορίδαι (αἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. **κομφερβοειδῶν** φυκῶν.

κλαδοφόρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **σιφωνοκλάδων** φυκῶν.

κλαδοφόρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων **λυκιδῶν** ἐντόμων.

κλαδόφυλλος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ ἐνιαίου στελέχους φύλλα ἀντὶ κλαδίσκων.

κλαδρααστίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος χεδροπῶν φυτῶν.

κλᾰδῶ-άω (1) λεξ., ἀόρ. ἀπαρφ. **κλαδάσαι,** σείω· 'Ησ.«κλαδάσαι, σεῖσαι», πρβλ. κραδάω· **2**) (κλάδος) κλαδεύω : Φρύν.149 **κλαδᾶν ἀμπέλους** (ἐσφ. γρ. ἀντὶ κλᾶν), πρβλ.Θωμ.Μ 193R.

κλαδῶ-έω (2) μτγν. κ. μσν. κ. κλαδεύω βλ.λ. : 'Αρρ.'Ινδ.ΙΙ,10 **ἢ τρυγῷεν ἢ κλαδοῦσιν,** Νικ.Χων. 17,10,352D **κλαδῶν ἦν ὡς ἀμπέλους τὰ τοῦ σώματος ἀκρωτήρια.**

κλαδώδης-ους-ες (κλάδος) σχόλ. ὁ ἔχων ἀφθόνους κλάδους, ὁ πλήρης κλάδων, γεμάτος κλαδιά : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.544, Εὐστ.1634,26.

κλαδώδια (τὰ) νεώτ. βοταν. διάφορα μέρη φυτῶν τινων, ἅτινα ἀναπληροῦσι τὰ ἐλλείποντα φύλλα ὡς πρὸς τὴν ἀμυλογόνον λειτουργίαν.

κλαδών-όνος (ὁ) 'Ησ. « κλαδόνες· κλάδοι ».

κλαδωνία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **κλαδωνιοειδῶν** λειχήνων.

κλαδωνιοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. ἡ **κλαδωνιώδη** οἰκογέν. **ἀσκολειχήνων** λειχήνων.

κλαδώνω δημ., ἀόρ. **(ἐ)κλάδωσα,** παθ. ἀόρ. **(ἐ)κλαδώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **κλαδωμένος,** ἐπὶ φυτῶν, ἐκφύω, κτῶμαι κλάδους· **2**) ἐπὶ τῶν μεταξοσκωλήκων, ἀνέρχομαι ἐπὶ τῶν τεθειμένων κλάδων μορέας πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἰδίου βομβυκίου· **3**) ρηματ. π. κλαδωτός.

κλαδωτός-ή-όν (κλαδώνω) δημ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων **ἀφθονίαν** κλάδων, ὁ πλήρης κλάδων· || ἐπὶ ὁμάδων, ὁ ἐν σχήματι κλάδων, ὁ δίκην κλάδου : Παπαδ.Χρ.Μηλ.153 **βόσκουσι . . πετροκάβουρα καὶ παγούρια τοῦ κόσμου, μὲ τὰ ἐρυθρὰ προέχοντα ὡς κλαδωτὰ αὐγά των· 2**) ἐπὶ ὑφασμάτων, ὁ φέρων σχέδια κλαδίσκων ἐνυφασμένα ἢ τετυπωμένα.

κλαζομένιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐν 'Ιωνίᾳ τῆς Μικρᾶς 'Ασίας ἀρχαίαν πόλιν Κλαζομενάς, ὡς καὶ ὁ ἐκ Κλαζομενῶν προερχόμενος : **κλαζομένια ἀγγεῖα** (εἶδος ἀρχαίων ἀγγείων τῆς περιφήμου ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης τῶν Κλαζομενῶν), **-κλαζομένιαι σαρκοφάγοι** (πήλιναι νεκρικαὶ λάρνακες εὑρεθεῖσαι ἐν Κλαζομεναῖς)· || ὡς οὐσ. **Κλαζομένιος,** θηλ. **-νία** ὁ κάτοικος τῆς ἀρχαίας πόλεως Κλαζομεναί, ὁ ἐκ Κλαζομενῶν καταγόμενος : 'Ηρ.Ι,51 **ὁ μὲν χρύσεος κεῖται ἐν τῷ Κλαζομενίων θησαυρῷ,** Στράβ.14,1,31 **ἐπ' αὐτῷ δὲ τῷ ἰσθμῷ Τήιοι καὶ** Κλαζομένιοι, παροιμ. φρ. **ἔξεστι Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν** (φυσικὸν ν' ἀσχημονοῦν οἱ ἀπὸ χαρακτῆρος ἢ ἀπὸ ἀγωγῆς ἐπιρρεπεῖς πρὸς τοῦτο).

κλάζω (ρίζ κλαγγ-) μέλλ. **κλάγξω,** ἀόρ. α' **ἔκλαγξα,** ἀόρ β' **ἔκλᾰγον,** παρακ. **κέκλαγγα,** ἐν ὑποτ. **κεκλάγγω,** δωρ. **κέκλᾱγα,** ἐπ. **κέκληγα,** ἐν μτχ. **κεκληγώς,** πληθ. **κεκλήγοντες** κ. **κεκληγῶτες,** μτγν. **κεκλαγώς,** παθ. μέλλ. **κεκλάγξομαι,** ἐκβάλλω ὀξεῖαν κραυγήν, παράγω ὀξὺν καὶ διαπεραστικὸν ἦχον· || ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, κρώζω· Πολυδ.5,89 « εἴποις δ' ἂν κλάζειν μὲν ἀετούς, κλαγγάζειν δὲ γεράνους » : 'Ιλ.Κ 276 **οὐκ ἴδον . . ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν** (ἐρωδιοῦ), αὐτ.Μ 207 **αἰετὸς . . δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο,** αὐτ.Π 429 **αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες . . μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,** αὐτ.Ρ 756 **ὥς τε φαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, οὖλον κεκλήγοντες,** 'Ησίοδ.'Εργ.449 **εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης,** αὐτ.Α 406, Σοφ.'Αντ.112 **ὀξέα κλάζων αἰετὸς εἰς γῆν ὣς ὑπερέπτη,** αὐτ. ΟΤ 966 **τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνεις· 2**) ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, βαΰζω, γαυγίζω : 'Οδ.Ξ 30 **'Οδυσῆα ἴδον κύνες . . οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον,** 'Αριστφ.Σφ.929 **ἵνα μὴ κεκλάγχω διὰ κενῆς ἄλλως ἐγώ,** Ξεν.Κυν.3,9 **κέκλαγγα,** αὐτ.6,23· **3**) ἐπὶ προσ., βοῶ, κραυγάζω, ἀλαλάζω, φωνάζω : 'Ιλ.Ε 591 **"Εκτωρ . . ὦρτο . . ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς,** αὐτ.Λ 168 **ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ 'Ατρεΐδης,** αὐτ.Β 222· ὁμ. κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Πίνδ. Π 4,23 **Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βρονταν** (ἐβρόντησε), αὐτ.Παιᾶν.8,20 **ἔκλαγξε κέαρ ὀλοαῖσι στοναχαῖς,** Αἰσχ.'Αγ.48 **μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες "Αρη τρόπον αἰγυπιῶν,** αὐτ.Πέρσ.943 **κλάγξω δ' ἀρίδακρυν ἀϋτάν·** || ἐκφωνῶ, λέγω τι μεγαλοφώνως: Αἰσχ.'Αγ.201 **ἄλλο μῆχαρ . . μάντις ἔκλαγξεν** (ἐβόησεν ἐξηγούμενος ἄλλην θεραπείαν, μέσον), αὐτ. 174 **Ζῆνα . . ἐπινίκια κλάζων** (ψάλλων μεγαλοφώνως τὸ ᾆσμα τῆς νίκης εἰς τιμὴν τοῦ Διός)· **4**) ἐπὶ ἀψύχων, ἀντηχῶ, συρίζω, βοΐζω : 'Ιλ.Α 46 **ἔκλαγξαν ὀιστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο·** || ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τοῦ ἀνέμου : 'Οδ.Μ 408· || ἐπὶ τοῦ κρότου ἢ τριγμοῦ τῶν τροχῶν : Αἰσχ.'Επτ.205 **ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι,** Εὐρ.Ρῆσ.567 **δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει σιδήρου** (Δούκ.Ν «τὰ σιδηρᾶ δεσμὰ τῶν ἁρμάτων ἀράσσουσι»)· || κ. μτ. συστοίχ.αἰτ. : Βακχ.17,3 **τί νέον ἔκλαγε σάλπιγξ . . ἀοιδάν,** Αἰσχ.'Επτ.386 **χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον** (διαχέουσι διὰ τοῦ ἤχου των τρόμον)· || ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μυκῶμαι, βρυχῶμαι, μουγκρίζω : Βακχ.16, 127 **ἔκλαγεν δὲ πόντος·** || ἐπὶ μουσικοῦ : "Υμν. Πᾶν.14 (ἐπὶ τοῦ Πανὸς αὐλοῦντος), Εὐρ."Ιω[illegible]05 **σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις παιᾶνας μέλπων,** [illegible] ἐαγρ. ΑΠ 7,196 **κλάζεις μέλισμα λύρας** (ἐπὶ τοῦ [illegible]ιτιγος)· **5**) ρηματ. π. κλαγγή, κλαγγηδόν, κλαγγάνω. 'Εκ ρίζ. κλαγ - κλαγγ - (κλαγ-jω = κλάζω, λατ. clango).

κλάημα-ατος (τὸ) μσν. κ. δημ. τ. τοῦ κλαῦμα βλ.λ.) : 'Ερωφ.Πρόλ.84 **καὶ κάνω ξόδια τσὶ χαρές, καὶ κλάηματα τὰ γέλια.**

κλαθρία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος **χαλινοφιδῶν** σπόγγων περιλαμβάνον σπόγγους δενδρομόρφους.

κλᾷθρον (τὸ) δωρ. τ. τοῦ κλεῖθρον βλ.λ. : 'Επιγρ. **ἐν τοῖς κλᾴθροις.**

κλαθρουλινίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. **πρωτοζώων** ἡλιοζώων.

κλαίγω πάπ. κ. δημ. τ. τοῦ κλαίω βλ.λ.

κλα(ί)ζων 'Ησ. «κλείων».

κλαιήσω κ. **κλαήσω** ἀττ. μέλλ. τοῦ κλαίω βλ.λ. : 'Υπερείδ.Δημ.άπ.10,Δημ.440 **ὑπὲρ αὐτοῦ κλαήσει τοῦ τὰ τοιαῦτα πεπρεσβευκότος.**

κλαινέδοξος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **σιμαρουβοειδῶν** φυτῶν.

κλαιόν Ἡσ. «τὸ κανοῦν».

κλαίουσα (ἡ) δημ. τὸ κοσμητικὸν δένδρον ἰτέα βλ. λ. ἡ βαβυλωνία.

κλᾷΐς-ΐδος (κ. -ῖδος) (ἁ) δωρ. τ. τοῦ κλεὶς βλ. λ.: Πίνδ.Π 9,39 **κρυπταὶ κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων.**

κλᾴϊστρον (τὸ) δωρ. τ. τοῦ κλεῖστρον βλ.λ.: Πίνδ.Π 1,8 **γλεφάρων ἁδὺ κλᾴϊστρον** (ἐπὶ τοῦ ὕπνου).

κλαίω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κλαίγω,** αἰολ. **κλαΐω,** ἀττ. **κλάω,** δημ. ἐνεστ. ὁριστ. **κλαί(γ)ω, κλαί(γ)εις** κ. **κλαῖς, κλαί(γ)ει, κλαί(γ)ουμε** κ. **κλαῖμε, κλαί(γ)ετε** κ. **κλαῖτε, κλαί(γ)ουνε** κ. **κλαῖν(ε),** ἐπ. β' ἑν. πρόσ. ἐν εὐκτ. **κλαίοισθα,** ἀττ. παρατ. **ἔκλᾱον,** ἐπ. **κλαῖον,** ἰων. **κλαίεσκον,** μέλλ. **κλαύσομαι,** β' ἑν. **κλαύσῃ** ἢ **κλαύσει,** κ. σπαν. **κλαυσοῦμαι,** ἀττ. **κλαιήσω** κ. **κλᾱήσω,** μτγν. **κλαύσω,** δημ. **κλάφω** (θὰ), ἀόρ. **ἔκλαυσα,** ἐπ. **κλαῦσα,** δημ. **ἔκλαφα,** ἀόρ.β' **ἔκλᾰε,** μέσ.ἀόρ. **ἐκλαυσάμην,** παθ. μέλλ. **κλαυσθήσομαι** κ. **κεκλαύσομαι,** ἀόρ. **ἐκλαύσθην,** δημ. μέσ. ἀόρ. **(ἐ)κλάφτηκα,** παρακ. **κέκλαυμαι** κ. **κέκλαυσμαι,** δημ. ἐν μτχ. **κλαμένος** κ. **κλαημένος,** ἀμτβ. χέω, χύνω δάκρυα, ἕνεκα λύπης, πόνου κττ., θρηνῶ, ὀδύρομαι: Ἰλ.Α 362 **τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;,** αὐτ.Τ 297, αὐτ.Θ 364 **ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν,** Σ 340 **ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ.. κλαύσονται,** Ὀδ.Κ 201 **κλαῖον δὲ λιγέως,** αὐτ.Υ 92, Αἰσχ.Ἑπτ.656 **οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει,** Σοφ.Τρ.1072, Πλάτ. Πολ.614Ε, αὐτ.Φίλ.48Α **τάς γε τραγικὰς θεωρήσεις, ὅταν ἅμα χαίροντες κλάωσι, μέμνησαι,** Ἀριστλ.Πρ.900a,20 **διὰ τί οἱ κλαίοντες ὀξὺ φθέγγονται;,** Πλούτ.Περ.36 **οὐδὲ κλαίων οὐδὲ κηδεύων οὐδὲ πρὸς τάφῳ τινὸς ὤφθη τῶν ἀναγκαίων,** ΚΔ Ματθ.26,75 **ὁ Πέτρος.. ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς,** αὐτ.Μᾶρκ.5,38, αὐτ. Ἰω.11,31, Ζηνόβ.4,78 **κλαίει ὁ νικηθείς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε** (παροιμ.), Διογεν.1,32 **αἵματι κλαίειν** (χέειν αἱματηρὰ ἤτοι μεγάλης ὀδύνης δάκρυα), Σωρ.1,107 (ἐπὶ τῶν νηπίων), Πάπ. **· ἔκλαιε γάρ, ὅτι,** Ἀκολουθ.Μ Σαββάτου Ἐγκώμ.Στάσις 2.38 **ἔκλαιε πικρῶς ἡ Πανάμωμος Μήτηρ σου, Λόγε,** Ἐρωτόκρ.3,51 **θωρεῖς με πῶς ἐπόδωκα, πάντα γρινιῶ καὶ κλαίω,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.232,4 **μὴν κάμῃς νιὲς νὰ κλάφουνε καὶ νιοὺς ν' ἀναστενάξουν,** δ δίστ. **ἀκόμα δὲν ἠλάργαρες κι ἀρχίνησα νὰ κλαίω | καὶ τῆς καημένης θάλασσας παινέματα νὰ λέω, - ἔκλαιε σὰν μωρὸ παιδί·** || ὁμ. χύνω δάκρυα, δακρύω ἐκ χαρᾶς: Ὀδ.Π 216 **κλαῖον δὲ λιγέως, ἁδινώτερον ἤ τ' οἰωνοί,** Εὐστ.1799,57, Ἐρωτόκρ.3,1231, Γρυπ.Σκ.Τερρ.38,4 **στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐδικῶν μου ἐπάνω | -ὢ ἡ φεύτικη χαρά μου !- γλυκὰ κλαίω·** **2)** ἐν φρ. πρὸς δήλωσιν διαφόρων ἐννοιῶν, οἷον: Ἰλ.Β 263 **αὐτὸν δὲ κλαίοντα.. ἐπὶ νῆας ἀφήσω** (θὰ τὸν ἀποστείλω κλαίοντα, μὲ κλάματα, δηλ. δαρμένον), ὁπόθ. συνήθ. ἐν φρ.: Ἡρ.4,127 **ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι δεσπότης ἔφησας εἶναι ἐμὸς κλαίειν λέγω** (νὰ σκάσῃς, σκάσε), Αἰσχ.Ἱκ. 925 **κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας** (θὰ κλαύσῃς, θὰ τιμωρηθῇς, ἂν ἐγγίσῃς), Σοφ.ΟΤ 401 **κλαίων δοκεῖς μοι.. ἁγηλατήσειν** (πρὸς βλάβην σου, πρὸς λύπην σου, μὲ κίνδυνόν σου), Εὐρ.Ἡρακλ.270 **κλαίων ἄρ' ἅψει τῶνδε,** αὐτ.Κύκλ.554, Εὔπ.363 **κλάειν εἴπωμεν,** Ἀριστφ.Σφ.1327 **κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί** (θὰ κλαύσῃ, δηλ. θὰ μετανοήσῃ τις ἐκ τῶν ..), αὐτ.Εἰρ.255 **κλαύσει μακρὰ** (θὰ ὑποφέρῃς πολύ), αὐτ.Πλ.612 **σὲ δ' ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν** (Βερναρδ.Γρ. «σέ δὲ ν' ἀφήσω νὰ κτυπᾷς, νὰ σπάνῃς τὸ κεφάλι σου, νὰ κουρεύεσαι», αὐτ.Σφ.584· κ. ἐν φρ. δημ. **τράβα με κι ἂς κλαίω** (ἐπὶ τῶν προσποιουμένων ὅτι ἀποποιοῦνται τοῦθ' ὅπερ ἐπιθυμοῦσι), ὁμ. παροιμ. **νὰ κλαῖν οἱ χῆρες, νὰ κλαῖν κ' οἱ παντρεμένες;** (ἐπὶ τῶν εὐτυχούντων ἢ τῶν εὐπόρων καὶ μεμψιμοιρούντων), ὁμ. **ἄ(ν) δὲν κλάφῃ τὸ παιδί, | δὲν τοῦ δίνει ἡ μάνα του βυζί** (ὅτι πρέπει ν' ἀπαιτῇ τις τὸ δίκαιόν του, διὰ νὰ τὸ εὕρῃ)· **3)** μτβ. κατακλαίω, θρηνῶ διά τι(να), μυρολογῶ ἰδ. νεκρόν: Ἰλ.Υ 210 **τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται,** Ὀδ.Α 363 **κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν,** Αἰσχ.Ἑπτ.828 **τοὺς .. ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους,** αὐτ.Ἀγ.890, Σοφ.Ἠλ.1117 **εἴ περ τι κλαίεις τῶν ὀρεστείων κακῶν,** αὐτ.1122, Πλάτ.Πολ.388Β **μηδὲ ἄλλα κλαίοντά τε καὶ ὀδυρόμενον, ὅσα καὶ οἷα ἐκεῖνος ἐποίησε,** Πλούτ. Ἀλκ.33, ΚΔ Ματθ.2,18 **Ραχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς,** αὐτ.Ἀπ.18,9, Ἀκολουθ.Μ Σαββάτου Ἐγκώμ. Στάσ.3,43 **κλαίει καὶ θρηνεῖ σε ἡ Πάναγνός σου Μήτηρ, Σωτήρ μου,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.237,15 **κι ἂν δὲ σὲ κλάφῃ ἡ μάννα σου, ὁ κόσμος σὲ δακρύζει,** Χατζόπ.Βρ.Θρ.58,4 **λὲς καὶ κλαίει τὸν καημό μου,** Γρυπ.Σκ.Τερρ.75,4, φρ. **νὰ κλαίῃ ἡ μάννα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴ μάννα** (ἐπὶ σοβαροῦ δυστυχήματος), παροιμ. **δὲν κλαίω κεῖνα ποὺ 'παθα, | μόνο τὰ θέλω πάθει** (δὲν θρηνῶ διὰ τὰ παθήματα τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ διὰ τὰς συνεπείας αὐτῶν)· κ. παθ. εἶμαι ἀντικείμενον κλαυθμοῦ, θρήνου: Αἰσχ.Χο.687 **σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου·** κ. ἀπροσ.: Ἀριστφ.Νεφ.1436 **μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται** || δημ. οἰκτίρω, ἐλεεινολογῶ: **κλαίω τὴ μοῖρά μου καὶ τὸ ριζικό μου, - κλαίει τὴν τύχη του · τὴν κακομοιριά του,** φρ. **εἶναι γιὰ νὰ τὸν κλαῖς·** **4)** ἐπὶ βρεφῶν, ἀναζητῶ τι ἢ τινα κλαυθμυρίζων, ζητῶ τι μὲ κλαυθμυρίσματα: Ἀρρ.Ἐπικτ.2,16,39· **5)** τὸ μέσ. **κλαίομαι** κλαίω, θρηνῶ ἐμαυτόν, διὰ τὸν ἑαυτόν μου, κλαίω δυνατά: Αἰσχ.Ἑπτ.920 **ἃ κλαομένας μου μινύθει τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν** (ἐνν. φρὴν) (Βερναρδ.Γρ. «ἡ καρδιά μου, ἐν ᾧ κλαίει διὰ τοὺς δύο τούτους ἄνακτας, τήκεται (φθείρεται)»)· ὁμ. κτ. παρακ. παθ. μτχ. **κεκλαυμένος** πλήρης δακρύων, βουτημένος στὰ δάκρυα: αὐτ.Χο.457 **ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα,** Σοφ.ΟΤ 1490 **ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας·** **6)** δημ. τὸ μέσ. **κλαί(γ)ομαι** ἢ **κλαίουμαι** παραπονοῦμαι κλαίων ἢ καὶ ἁπλῶς παραπονοῦμαι, δεινολογῶ, μεμψιμοιρῶ: Ζερβ.Μῦθ.Ζ 52 **ἀπελπισμένη ἐπῆγε .. νὰ κλαυτῇ στὸν ἴδιο τὸν ἄρχοντα, - ὅλο κλαίγεται, ποτὲ δὲν εἶναι εὐχαριστημένος, - ἔρχεται καὶ μοῦ κλαίγεται κάθε μέρα πῶς δὲν τὸν βοηθάω·** **7)** ὁμ. τὸ μέσ. μτβ. θρηνῶ πρὸς ἐμαυτόν: Αἰσχ.Ἀγ.1096 **κλαόμενα τάδε βρέφη σφαγὰς ὀπτάς τε σάρκας** (Βερναρδ.Γρ. «ἰδοὺ τὰ παιδία κλαίοντα (ὀδυρόμενα) τὴν σφαγήν των καὶ τὰς ὀπτάς των σάρκας»), Σοφ.Τρ.153· **8)** ρηματ. π. κλαυτὸς καὶ κλαυστός, ἄκλαυτος, κλαυθμός, κλαῦμα, κλαυθμυρισμός. Ἐκ ρίζ. κλαϝ-jω = κλαίω, κλάω.

κλαιωμιλία (ἡ) (κλαίω-ὁμιλία) μτγν. κ. ποι. **κλαιωμιλίη** ἡ ἐν τῷ κλαίειν ὁμιλία, τὸ συγκλαίειν κλαίοντι, ἡ συντροφιὰ στὰ κλάματα: Ἀμμιαν.ΑΠ 9,573 **καὶ κλαιωμιλίη καὶ γελοωμιλίη.**

κλάκ (τό, ἄκλ.) (γαλλ.) δημ. ὑψηλὸς κυλινδρικὸς ἀνδρικὸς πῖλος τῆς ἐπισήμου στολῆς δυνάμενος, δι' ἐσωτερικῶν ἐλατηρίων, νὰ συμπτύσσεται εἰς πλάκα, ἁ. τσιλίντρο.

κλάκα (ἡ) (γαλλ.) δημ. τὰ ἐν θεάτρῳ χειροκροτήματα τῶν ἐγκαθέτων βλ.λ.)· **2)** κτ. ἐπέκτ. ὁμὰς ἐγκαθέτων θεάτρου ὑποστηριζόντων διὰ χειροκροτημάτων ἔργον τι ἢ ἠθοποιόν τινα κατὰ τὴν παράστασιν.

κλακέρ (ὁ, ἄκλ.) (γαλλ.) δημ. ἔγκαθετος ἐντεταλμένος νὰ χειροκροτῇ ἢ ν' ἀποδοκιμάζῃ ἠθοποιόν, ρήτορα κττ.

κλακίδιον (τὸ) νεώτ. σφηνίσκος δι' οὗ ἑνοῦνται δύο τεμάχια ἢ στερεοῦται τεμάχιόν τι διαπερασθὲν δι' ἑτέρου, πρβλ. ἀναστολεύς.
κλακοφόρος (ὁ) Ἐπιγρ. ἢ **κλαϊκοφόρος** ὁ φέρων τὴν κλεῖδα, ὁ κλειδοῦχος, ὄνομα ἥρωος λατρευομένου ἐν Ἐπιδαύρῳ· ‖ ὁμ. τίτλος ἱερέως ἐν Μεσσήνῃ : Ἐπιγρ.
κλακτός-ά-όν ἢ **κλαϊκτός** δωρ. τ. τοῦ κλειστὸς βλ.λ. : Ἐπιγρ. **θησαυροὶ λίθινοι δύο κλαϊκτοί.**
κλάλιον (τὸ) πάπ. ἀντὶ κλάνιον βλ.λ.
κλᾶμα-ατος (τὸ) ἢ κλάμα (κλῶ) Ἐπιγρ. ἀντὶ κλάσμα βλ.λ. : **κλάματα περονῶν.**
κλάμα (τὸ) (κλαίω) δημ. τ. τοῦ κλαῦμα βλ.λ.ΙΙ: δ. δίστ. **τί μοῦ τὰ μηνᾷς τὰ λόγια, τί μοῦ στέλλεις γράμματα | κι ἐγὼ γράμματα δὲν ξέρω κι ἀρχινῶ τὰ κλάματα.**
κλᾰμᾰρός-ά-όν δ. γρ. ἀντὶ κλαδαρὸς βλ.λ. : Λεωνίδ.ΑΠ 9,322· ‖ κτ. Ἡσ. « κλαμαράν, πλαδαράν, ἀσθενῆ ».
κλαμβός-ή-όν μσν. ἠκρωτηριασμένος, κολοβωμένος : Ἱππιατρ.14 **ὦτα μὴ μικρά, μηδὲ κλαμβά.**
κλᾶμμα-ατος (τὸ) αἰολ. τ. τοῦ κλῆμα βλ.λ. : Ἀλκ.ἐν Πάπ.Ὀξ.1788 ἀπ 15 ii19.
κλαμμίς Ἡσ. « ἀναδενδράς ».
κλαμός (ὁ) δημ. κ. **κλαημός** ἀντὶ κλαυθμὸς βλ.λ.
κλαμπανίζω δημ. κρούω τοὺς κώδωνας ναοῦ τινος, χτυπῶ τὴν καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς : Λασκαρ.Ποιήμ.98· **2**) ρηματ. π. κλαμπάνισμα.
κλαμπάνισμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλαμπανίζω, ἡ κωδωνοκρουσία.
κλάμπανο (τὸ) δημ. κώδων ναοῦ, ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας : Λασκαρ.Ποιήμ.71.
κλαμυστῆσαι Ἡσ. « βοῆσαι, καλέσαι ».
κλανιάρης (ὁ) δημ., τὸ θηλ. **κλανιάρα,** τὸ οὐδ. **κλονιάρικο** ὁ συχνάκις περδόμενος.
κλανίον (τὸ) πάπ. κ. λεξ. ἢ **κλάνιον** φέλιον : Ἡσ. « κλανία· φέλια βραχιόνων », Γλωσσ.
κλᾰνίσκιον (τὸ) Ἐπιγρ. ἀντὶ χλανίσκιον βλ.λ.
κλάννω γλωσσ. κλῶ(-άω) βλ.λ.
κλάνω λεξ. κ. δημ., ἀόρ. **ἔκλασα,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **κλασμένος** κλῶ (-άω) βλ.λ. : ΕΜ1,50· **2**) δημ. ἀμτβ. πέρδομαι : παροιμ. **πέραυ ἔκλασε ὁ λαγὸς καὶ φέτος** μύρισε (ἐπὶ γενονότων ἀναγγελλομένων πολὺ μετὰ τὴν τέλεσιν αὐτῶν)· **3**) δημ. ἐκδηλῶ ὑβριστικῶς τὴν πρός τινα περιφρόνησίν μου, οἱονεὶ περδόμενος κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ.
κλᾴξ-(ᾴ)κός (ἡ) κ.Ἐπιγρ. ἢ **κλάιξ** ἀντὶ κλεὶς βλ.λ. : **θησαυροὶ λίθινοι δύο λαϊκτοὶ . . καὶ ἐπιθέντα κλᾷικας.**
κλάξον (τὸ) (ἀγγλ. ἀκλ.) δημ. ἠχητικὸν ὄργανον χρησιμοποιούμενον ἐν τοῖς αὐτοκινήτοις κατὰ τὴν διὰ τῶν ὁδῶν κυκλοφορίαν αὐτῶν πρὸς ἀποφυγὴν συγκραύσεων.
κλᾳξῶ δωρ. μέλλ. τοῦ κλείω βλ.λ. : Θεόκρ.6, 32 **αὐτὰρ ἐγὼ κλᾳξῶ θύρας.**
κλάουν (ὁ) (ἀγγλ. ἀκλ.) κ. **κλόουν** δημ. κωμικὸς τῶν ἱπποδρομίων, ἄ. παλιάτσος.
κλαούρα (ἡ) δημ. ἡ κλαφούρα βλ.λ.
κλαουρίζω δημ. κλαφουρίζω βλ.λ.
κλαουσένη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἑσπεριδοειδῶν **ρυτοειδῶν** φυτῶν.
κλάπα (ἡ) μσν. κ. δημ. ξύλον ἢ ἔλασμα, διὰ τοῦ ὁποίου συνδέονται δύο ἢ πλείονες σανίδες πρὸς ἀλλήλας· **2**) δημ. ξύλινα ἔμβολα ἐντετοιχισμένα ἐντὸς τῶν τοίχων, ἐφ' ὧν στερεοῦνται τὰ πλαίσια τῶν θυρῶν, παραθύρων κτλ. : Καρκβ.Ζητ. 155 **τὰ παράθυρα σὲ κάθε χτύπημα ἐσειούνταν, λὲς καὶ ἤθελαν νὰ . . φύγουν ἀπ' τὶς κλάπες τους·** ‖ σιδηροῦν ἔλασμα δι' οὗ οἱ κτίσται συνδέουν τοὺς λίθους οἰκοδομῆς τινος· **3**) ὁμ. δημ. ἡ στρόφιγξ θύρας, ὁ γίγγλυμος, τὸ μάσκουλο, ὁ μεντεσές· ‖ σιδηροῦς κλοιὸς ἐν ᾧ ἐφαρμόζει ὁ σύρτης· **4**) ὁμ. δημ. ἑκατέρα τῶν δύο παρωνίδων τῶν ἵππων· **5**) ὁμ. δημ. ἑκάστη τῶν κλειδῶν πνευστοῦ μουσικοῦ ὀργάνου· **6**) μτγν. κ. μσν. κτ. πληθ. κλάπαι βλ.λ.
κλαπαδόρα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. λαϊκὸν πνευστὸν ὄργανον.
κλαπάζειν Ἡσ. « χρονίζειν ».
κλάπαι (αἱ) μτγν. κ μσν. πληθ. τοῦ κλάπα, αἱ ξύλιναι ἐμβάδες, τὰ τσόκαρα : Δίων Κ 77,4, Σουΐδ. ἐν λ. κωλόβαθρον· **2**) οἱ κορμοί, τὰ στελέχη : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.276, Τζέτζ.Χιλ.13,300.
κλαπατάρι (τὸ) δημ. πτέρυξ κατοικιδίου πτηνοῦ : Κρυστ.Τραγ.136,22 **δὲν ἔχω φτερά, δὲν ἔχω κλαπατάρια.**
κλαπάτσα (ἡ) δημ. κ. **χλαπάτσα** ἡ νόσος τῶν προβάτων διστομίασις βλ.λ.
κλᾰπείς-έντος μτχ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ κλέπτω βλ.λ.
κλᾰπῆναι ἀπαρφ. παθ. ἀόρ. τοῦ κλέπτω βλ.λ.
κλαπέτο (τὸ) δημ. βαλβίς, ἰδ. ἐπὶ τῶν ναυτικῶν μηχανημάτων.
κλάπος (ὁ) μσν. τὸ βασανιστικὸν ὄργανον ποδοκάκη βλ.λ. : Κορ.Ἄτ.Ι,68 ἐν λ. κλαποτά· **2**) γυναικεῖον ἔνδυμα φέρον κεντήματα σχήματος ἥλων: Τζέτζ. ἐν Κορ.Ἄτ.Ι,68 ἐν λ. κλαποτὰ **ὅμως γυναῖκες εὐγενεῖς καὶ τινες τῶν ἀρχόντων | κλεπτῶν Ἀββάδων ἔχουσι κλάπους τιμιωτέρους.**
κλαπωτός-ή-όν (κλάπος) μσν. κ. κλαποτός ἐπὶ ἐνδυμάτων κττ., ὁ πεποικιλμένος, ὁ φέρων κεντήματα εἰς σχῆμα ἥλων : Διήγ.Ἀχιλλ.1122 **καὶ κλαπωτὸν καπάσιον εἶ(χεν ἡ) σέλλα ἐκείνη·** ‖ τὸ οὐδ. ἐν πλ. **κλαπωτὰ** ὡς οὐσ. ἐνδύματα φέροντα κεντήματα εἰς σχῆμα ἥλων : Πρόδρ.Ι,91 **ἂν μ' ἔλειπαν τὰ γράμματα καὶ μάθαινα τεχνίτης, | ἀπ' αὐτοὺς ὁποῦ κάμνουσιν τὰ κλαποτὰ καὶ ζοῦσιν·** ‖ **τέχνη κλαπωτὴ** ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλαπωτὰ βλ.λ. : Πρόδρ.Ι,92 **νὰ μαθα τέχνην κλαποτὴν καὶ νὰ ζοῦν μετ' ἐκείνην.**
κλάρα (ἡ) δημ. μεγεθυντ. τοῦ κλαρὶ βλ.λ., μέγας κλάδος : Καρκβ.Ζητ.42 **ἐκρέμονταν ἀπὸ τὴν . . σκεπὴ . . δύο κλάρες μπουρνέλες μὲ τὴ σκόνη καθισμένη,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,24 **φτιάνει ἀπὸ κλάρες σκιάχτρα κι ἀπὸ βάτα, - τοὺς πῆρε μὲ τὴν κλάρα** (τοὺς ἔτρεψεν ἀκόπως εἰς φυγὴν)· ‖ φρ. **ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάρα;** (τίνος τὰ λέγεις αὐτά;)· **2**) τὸ ἁρπακτικὸν πτηνόν, ὄρνεον, γυπάετος ὁ γενειοφόρος, ἄ. ὀξυά.
κλαρά (πληθ. οὐδ.) Ἡσ. « φέλια ».
κλαραγεῖ (γρ. κώδ. κλαραγείων)· Ἡσ. « ἐλαφρῶς καθεύδει. Σικελοί »· πρβλ. δημ. γλαρώνω.
κλαράκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κλαρὶ βλ.λ., κλωναράκι, κλαδίσκος : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.58,13 **ἕνα πουλάκι φώναξεν ἀπὸ ψηλὸ κλαράκι,** παροιμ. **τὰ κλαράκια ἔχουν τσ' ἀνθοὺς καὶ τὰ κλαριὰ τοὺς ἴσκιους** (ἡ νεότης παρέχει τὰς τέρψεις, ἡ ὡριμότης τὴν εὐμόρειαν).
κλάρας Ἡσ. « φοῖνιξ τὸ δένδρον ».
κλάρες (αἱ) Ἡσ. κ. δημ. Ἡσ. « αἱ ἐπὶ τοῦ **ἐδάφους**(ς) ἐσχάραι »· ‖ δημ. σπαν. τὰ ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων ἰσοπέδως ὁριζόντια σιδηρᾶ κιγκλιδώματα, τὰ χρησιμεύοντα διὰ τὸν ἀερισμὸν καὶ φωτισμὸν ὑπογείων, ἄ. σκάρες.
κλαρί (τὸ) δημ. κλάδος δένδρου ἢ θάμνου, κλαδίον : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.47,1 **κλαῖνε τὰ δέντρα, κλαῖνε, κλαῖνε τὰ κλαριά,** Κρυστ.Ἀγροτ.118,8 **ἀκούει φουρφούλισμα κλαριοῦ καὶ λέει πὼς τὸ βρε,** Καρκβ.Ζητ.220 **τὰ κλαριὰ τῶν πλατάνων,** παροιμ. **κάθε κλαρὶ τὸ δρόμο του** (ἰδίαν ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει τύχην)· **2**) συνεκδ. περιληπτ. πολλὰ ὁμοῦ ἄγρια δένδρα, δάσος, λόγγος : **τὸ βουνό μας ἔχει πολὺ κλαρί,** φρ. **βγῆκε στὸ κλαρὶ** (ἔγινε ληστής), παροιμ. **κάλλια στὸ κλαρὶ**

παρὰ στὸ κλουβὶ (καλύτερον ληστὴς παρὰ φυλακισμένος ἢ ἐν γενικωτ. σημ. καλύτερον ἀνεξάρτητος ἔστω καὶ στερούμενος ἢ περιωρισμένος ἔστω καὶ ἀνέσεις ἔχων)· || κτ. πληθ. γεν. τὰ δένδρα : δίστ.'Αθ.Διάκου **γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διάλεξε ὁ χάρος νὰ μὲ πάρῃ, (τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαριὰ καὶ βγάν' ἡ γῆ χορτάρι.**

κλάρια (τὰ) δωρ. τ. τοῦ κληρίον βλ.λ. ἐν χρ. κτ. πληθ. μικρὰ κτήματα ἐκ κληρονομίας προερχόμενα κ. γεν. μικρὸς κλῆρος, τμῆμα ἀγροῦ : Διόδ. Ζων.6,98 «κτημάτιον»· **2)** **κλάρια** (τὰ) 'Επιγρ. ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ 'Απόλλωνος τοῦ Κλαρίου καθ' ἣν ἐτελοῦντο ἱππικοὶ ἀγῶνες : **Κλάρια ἐν Κολοφῶνι**· **3)** μτγν. (κτ. τινας ἐσφ.γρ.), ἄ. κλαρία βλ.λ.· **4)** Σουΐδ. «φέλια»· πρβλ. κλαρά.

κλαρία (τὰ) **ἄ. κλάρια** χρεωστικαὶ συγγραφαί, γραπταὶ ὁμολογίαι χρέους, χρεόγραφα, χρεωστικά : Πλούτ.'Αγ.13 **τὰ παρὰ τῶν χρεωστῶν γραμματεῖα .., ἃ κλαρία** (δ.γρ. **κλάρια**) **καλοῦσι.**

κλαρίας (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀκανθοπτερυγίων ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν **σιλουριδῶν.**

κλάριοι 'Ησ. «κλάδοι».

κλαρινέτ(τ)ο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. κ. **κλαρῖνο** ξύλινον πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον ἐν χρ. ἰδ. εἰς ὀρχήστρας, ὁ εὐθύαυλος.

κλαρῖνο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. ὁ εὐθύαυλος, τὸ κλαρινέττο, ἐν χρ. ἰδ. εἰς λαϊκὰς ὀρχήστρας· || φρ. **στέκεται κλαρῖνο** (ἐπὶ στρατιωτικοῦ ἱσταμένου εὐθυτενῶς εἰς στάσιν προσοχῆς ἢ χαιρετισμοῦ)· ὁμ. σκωπτ. κ. ἐπὶ τῶν μετὰ κόμπου παριστομένων εἰς τελετὰς ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ.

κλάριος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ κλήριος βλ.λ., ὁ διὰ κλήρου διανέμων, διαμοιράζων, ἐπίθ. τοῦ Διός : Αἰσχ.'Ικ.360 **ἴδοιτο δῆτ' ἄνατον φυγὰν Ἱκεσία Θέμις Διὸς κλαρίου,** Παυσ.8,53,9 **τὸ δὲ χωρίον.. καλεῖται.. Διὸς Κλαρίου**· **2)** ἐπίθετον τοῦ 'Απόλλωνος ἐκ τῆς ἐν 'Ιωνίᾳ πολίχνης Κλάρου : 'Επιγρ., Καλλ.'Απολλ.70 **ὦπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι, πολλοὶ δὲ Κλάριον,** Παυσ.2,2,8· **3)** τὸ ἀρσ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. **κλάριοι** βλ.λ.

κλαρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν θειοαρσενικὸν ἅλας τοῦ χαλκοῦ.

κλαριὼν-ῶνος (ὁ) 'Επιγρ. ὀνομασία μηνὸς ἐν Νοτίῳ τῆς 'Ιωνίας καὶ ἐν 'Εφέσῳ.

κλάρκειας γλῶσσα (ἡ) νεώτ. εἶδος σκληρωτικῆς συφιλιδικῆς γλωσσίτιδος ἐχούσης τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς ἐκ τοῦ πρώτου περιγράψαντος οὐτὴν 'Αγγλου ἀνατόμου 'Ιακ. Αὐγ. Κλάρκ· **κλάρκειος στήλη** ὁμὰς κυττάρων κατὰ τὸ ὀπίσθιον κέρας τοῦ φαιοῦ ἄξονος τοῦ νωτιαίου μυελοῦ.

κλαρκία (ἡ) νεώτ. γένος **ὀναγροειδῶν** φυτῶν.

κλᾱρονομῶ-έω δωρ. τ. τοῦ κληρονομῶ βλ.λ.

κλαροπόντικο (τὸ) δημ. τὸ τρωκτικὸν ζῷον μῦς ὁ δασόβιος.

κλᾶρος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ κλῆρος βλ.λ. : Πίνδ.Π 4,190 **κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς,** 'Επιγρ. **εἷλεν κλάρῳ Ζηνὶ τροπαῖα φέρειν.**

κλᾱρῶ-όω δωρ. τ. τοῦ κληρῶ βλ.λ. : 'Επιγρ. **τὰ δικαστήρια ἃ κα δέῃ κλαρώειν.**

κλαρώνω δημ. ἰδ. ἐπὶ μεταξοσκωλήκων, ἀνέρχομαι ἐπὶ τῶν τεθειμένων κλάδων πρὸς κατασκευὴν τοῦ βόμβυκος : **κλάρωσαν τὰ σκουλήκια μας**· **2)** κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ φυτῶν, ἁπλοῦμαι, ἁπλώνω τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα μου διὰ νὰ περιβάλλω τι : Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.1,86 **τὸ περιπλοκάδι.. περηφανεύεται, καὶ θέλει νὰ κλαρώσῃ | στ' ἀνδρειωμένο μέτωπο.**

κλαρῶται (οἱ) (κλᾶρος) οἱ δοῦλοι τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν ἐν Κρήτῃ, οἱ καλλιεργοῦντες τὰ κτήματα ἐκείνων, **ἄ.** ἀφαμιῶται· 'Ησ. «κλαρῶται· εἵλωτες, δοῦλοι» : 'Εφορ.29J, 'Αριστλ.ἀπ.586, Καλλίστρ.'Ιστ.10, Πολυδ.3,83.

κλαρωτάς (ὁ) δωρ. τ. τοῦ κληρωτὴς βλ.λ. : 'Επιγρ. **κλαρωτὰς δικαστᾶν.**

κλᾱσαυχενεύομαι (κλῶ-αὐχὴν) νεώτ. ὁ. κλασαυχενίζομαι, βαδίζω, περιπατῶ κλίνων τὸν αὐχένα ὁτὲ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁτὲ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὡς θηλυδρίας, ἀκκίζομαι, ἐπιδεικνύομαι, κορδώνομαι, καμαρώνω, ἐπὶ τοῦ 'Αλκιβιάδου : 'Αρχιππ.45 **κλασαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται.**

κλᾱσαυχενίζομαι νεώτ. κλασαυχενεύομαι βλ.λ.· **2)** ῥηματ.π. κλασαυχενισμός.

κλασαυχενισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κλασαυχενίζεσθαι, τὸ θηλυπρεπῶς ἀκκίζεσθαι.

κλασθῆναι παθ. ἀόρ. α' ἀπαρφ. τοῦ κλῶ(-άω).

κλᾱσθρον δ.γρ. **κλάσθεον** 'Ησ. «κλεῖθρον».

κλᾱσιβῶλαξ-ακος (ὁ,ἡ) (κλῶ - βῶλαξ) μτγν. ὁ κλῶν, θραύων τὰς βώλους τῆς γῆς : 'Αγαθ.ΑΠ 6,41 **χαλκὸν ἀροτρητήν, κλασιβώλακα.**

κλασικισμός (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κλασσικισμός.

κλασικιστής (ὁ) νεώτ. ὁ κλασσικιστὴς βλ.λ.

κλασικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κλασσικὸς βλ.λ.

κλάσις-εως (ἡ) (κλῶ) κ. νεώτ., δημ. κ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ κλᾶν, ἡ θραῦσις, τὸ σπάσιμο, τὸ τσάκισμα, τὸ λύγισμα, ὁ τεμαχισμός : Πλάτ.Τίμ.43D **πάσας δὲ κλάσεις καὶ διαφορὰς τῶν κύκλων ἐμποιεῖν,** ΚΔ Λουκ.24,35 **ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου,** αὐτ.Πράξ.2,42· || **ἡ κλάσις τῶν ἀμπέλων** ἡ ἀποκοπὴ τῶν φύλλων καὶ τῶν κλάδων ἀμπέλου, ἡ κλάδευσις : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,14,4, αὐτ.3,14,1 **τῶν δ' ἀμπέλων τῶν τελέων ἤδη πρῶτον μὲν καὶ μέγιστόν ἐστιν ἡ κλάσις**· **2)** ἡ κάμψις, ἐπὶ τῶν γονάτων ἡνωμένων : 'Αριστλ.Πρ.883b,33, 'Αρχύτ.π. Σιμπλικ.Φυσ.785,25 **τὸ σαμεῖον περὶ ὃ ἁ κλάσις,** 'Αλέξ.'Αφρ.Μετ.143,9 **κλάσις ὄφεων** (ἡ ἀνάκλασις, ἡ διάθλασις)· || **φρ. κλάσιν λαβεῖν** (λαμβάνω ἔκκλισιν, παρέκκλισιν) : Πλωτῖν.6,9,8· || ἐπὶ ἐπιδέσμου : 'Ερωτιαν. ἐν λ. σκέπαρνος **ὅταν κλάσιν ποιῇ καὶ γωνίαν** (ὅταν κάνῃ παρέκκλισιν καὶ γωνίαν)· || ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ **λαβυρίνθου** τοῦ ὠτός : Γολ.Χρ.Μορ.8,6· **3)** τὸ μέλος, ἡ ἁρμονία τῆς φωνῆς, ἡ ποικίλη στροφή, τὸ λύγισμα τῆς φωνῆς, τὸ τσάκισμα : Φίλ.1,276 **ἐν κλάσει καὶ τόνοις ἐμμελοῦς φωνῆς,** αὐτ.2,266 **κλάσεις ἐμμελέσταται φωνῆς**· **4)** νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ **κλάσις** (λατ.) σύνολον προσώπων ἢ πραγμ. ἀποτελούντων μέρος ἑνὸς ὅλου, τάξις, μοῖρα, ὁμάς : **στρατολογικὴ κλάσις** (τὸ σύνολον τῶν στρατευσίμων ἢ τῶν ἐφέδρων τοῦ αὐτοῦ ἔτους).

κλάσμα-ατος (τὸ) (κλῶ-άω) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλᾶν βλ.λ., θραῦσμα, τεμάχιον, ἀπόκομμα, τμῆμα μονάδος τινός : 'Επιγρ., ΠΔ Βασ.1,30,12 **διδόασιν αὐτῷ κλάσμα παλάθης καὶ ἔφαγε,** αὐτ.2,11,21, 'Επιγρ. **μελάθρων κλάσματα,** Διόδ.Σ 17,13, Πλούτ.ΤΓράκχ.19 **τὰ τῶν ὑπηρετῶν δόρατα συγκλῶντες.. διελάμβανον ὡς ἀμυνούμενοι τοῖς κλάσμασι τοὺς ἐπερχομένους,** Λουκίλλ.ΑΠ 11,153 **ἂν δὴ παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματα ἀναιδῶς,** ΚΔ Μάρκ.8,19 **ὅτε τοὺς πέντε ἄρτους ἔκλασα.. καὶ πόσους κοφίνους κλασμάτων πλήρεις ἤρατε;,** αὐτ.'Ιω.6,13, Φανί. ΑΠ 6,304 **θάλασσαν τιμῶντα φαφαροῦ κλάσματος εἰς ἀπάταν**· || νεώτ. μαθηματ. **κλάσμα ἢ κλασματικὸς ἀριθμός** ποσὸν παριστώμενον διὰ δύο ἀκεραίων ἀριθμῶν γραφομένων τοῦ ἑνὸς κάτωθεν τοῦ ἑτέρου καὶ κεχωρισμένων διὰ μικρᾶς ὁριζοντίας γραμμῆς, ὧν ὁ μὲν κατωθι δηλοῖ εἰς πόσα ἴσα μέρη διῃρέθη ἡ ἀκεραία μονὰς καὶ καλεῖται παρονομαστής, ὁ δὲ ἄνω πόσα ἐκ τῶν μερῶν τούτων ἐλήφθησαν καὶ καλεῖται ἀριθμητής· **2)** ῥῆξις : Βέττ.Βαλ.110,31.

κλασματήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὑαλίνη σφαιρικὴ φιάλη ἐν χρήσει ἐν τοῖς χημικοῖς ἐργαστηρίοις διὰ τὰς κλασματικὰς ἀποστάξεις.

κλασματίζω (κλάσμα) μσν. κόπτω εἰς κλάσματα, τεμάχια, τεμαχίζω : Θεοφάν.332.

κλασματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κλάσμα βλ.λ.˙ ‖ **κλασματικὸς ἀριθμός** (τὸ κλάσμα), - **κλασματικὴ μονάς** (ἕκαστον ἐκ τῶν ἴσων μερῶν εἰς ἃ διῃρέθη ἡ ἀκεραία μονάς)˙ **2)** ὁ κατὰ κλάσματα, τμήματα γινόμενος : **κλασμ- ἀπόσταξις˙** κ.ἐπίρρ.-**κῶς.**

κλασμάτιον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ κλάσμα βλ.λ., τὸ μικρὸν κλάσμα.

κλασματοκύτταρον (τὸ) νεώτ. παραλλαγὴ λευκοκυττάρων τοῦ συνδετικοῦ ἱστοῦ ἐν εἴδει εὐμεγέθους κυττάρου μετὰ μακρῶν ἀποφυάδων, ὧν τὰ κατὰ τόπους τροφοφόρα ὀγκώματα ἀποπίπτουσι κλώμενα.

κλασμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ φαινόμενον τῆς ἀποπτώσεως τῶν ἀποφυάδων τοῦ κλασματοκυττάρου βλ.λ.˙ **2)** χημ. ὁ διὰ κλασματικῆς ἀποστάξεως διαχωρισμὸς μείγματος διαφόρου βαθμοῦ ζέσεως ὑγρῶν εἰς τὰ συστατικὰ αὐτοῦ.

κλασμός (ὁ) ἡ θραῦσις, τὸ τσάκισμα : ΠΔ Ἰωὴλ 1,7 **ἔθετο . . τὰς συκᾶς μου εἰς κλασμὸν** (δ.γρ. ἀντὶ συγκλασμόν).

κλασσέρ (ὁ ἢ τό, ἀκλ.) (γαλλ.) νεώτ. ὁ ἐκ χαρτονίου χαρτοφύλαξ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυλάσσονται ταξινομημένα διάφορα ἔγγραφα τῶν ἐμπορικῶν ἰδ. γραφείων.

κλάσσεται Ἡσ. «ἄρχεται. Συρακόσιοι».

κλασσιαιοί ναύαρχοι : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,27.

κλασσικίζω νεώτ. κ. δημ., ἀμτβ. μιμοῦμαι τοὺς κλασσικοὺς βλ.λ.˙ **2)** εἶμαι ὀπαδὸς τῆς κλασσικῆς παιδεύσεως.

κλασ(σ)ικισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ τεχνοτροπία, τὸ ὕφος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν˙ **2)** ἡ τάσις, ἡ διάθεσις πρὸς μίμησιν τῶν κλασσικῶν συγγραφέων ἢ καλλιτεχνῶν˙ **3)** ἡ μελέτη τῶν κλασσικῶν συγγραφέων, αἱ κλασσικαὶ σπουδαί.

κλασ(σ)ικιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μιμούμενος τοὺς κλασσικοὺς συγγραφεῖς ἢ καλλιτέχνας˙ **2)** ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν μελέτην τῶν κλασσικῶν˙ **3)** ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἐπὶ τῶν κλασσικῶν σπουδῶν ἐρειδομένου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος.

κλασ(σ)ικός-ή-ό(ν) (λατ.) νεώτ. κ. δημ., κυρ. Ἕλλην ἢ Λατῖνος συγγραφεὺς ἢ καλλιτέχνης ἀνήκων εἰς τὴν πρώτην τάξιν, ἀνεγνωρισμένος ὡς ἄριστος, διαπρεπής, ἐπιφανής, δόκιμος˙ ‖ ὁμ. κ. **κτ.** πληθ. **οἱ κλασσικοὶ** ὡς οὐσ. : **ἐκδόσεις τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων κλασσικῶν˙** **2)** κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς κλασσικοὺς συγγραφεῖς ἢ καλλιτέχνας, ὡς καὶ εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν : **κλασσικὰ ἔργα - συγγράμματα, - κλασσικὴ ποίησις - τέχνη - ἐποχή, - κλασσικὴ περίοδος** (ἡ καθ' ἣν ἤκμασεν ὁ ἑλληνικὸς καὶ λατινικὸς πολιτισμός), - **κλασσικὴ ἐκπαίδευσις** (ἡ ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν κλασσικῶν συγγραφέων)˙ ‖ κτ. ἐπέκτ. συγγραφεὺς ἢ καλλιτέχνης, ὡς καὶ λογοτεχνικὸν ἢ καλλιτεχνικὸν δημιούργημα οἱουδήποτε λαοῦ καὶ χρόνου καὶ τόπου ἐκ τῶν θεωρουμένων ὡς προτύπων τοῦ εἴδους αὐτῶν˙ **3)** εἴρων. **ὁ** ἔχων κακήν τινα ἰδιότητα εἰς ἀνυπέρβλητον βαθμόν, ὁ ἀπαράμιλλος ὡς πρὸς κακήν τινα ἰδιότητα : **κλασσικὸς ἀνίκανος - φεύτης˙** ἐπίρρ. **-ῶς.**

κλαστάζω (κλάσις) ἀποκόπτω τὰ φύλλα καὶ τοὺς κλάδους ἀμπέλου, περιποιοῦμαι, κλαδεύω ἄμπελον, μτφ. ταπεινῶ τινα, τοῦ κόπτω τὰ φτερά του : Ἀριστφ.Ἱππ.166 **βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις.**

κλαστήριον (τὸ) (κλῶ) σχόλ. κ. λεξ. τὸ κλαδευτήριον˙ Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.166 «τὸ δρέπανον ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις», Ἡσ. «δρέπανον τὸ τῆς ἀμπέλου».

κλάστης (ὁ) (κλῶ) Ἡσ. «ἀμπελουργός».

κλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ διὰ κλάσεως ἢ κατὰ κλάσματα γινόμενος : **κλαστικὴ ἀνατομία** (ἀναπαράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος διὰ τεχνητῶν πινάκων λυομένων κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ φαίνωνται τὰ ὑποκείμενα μόρια).

κλαστόθριξ-ότριχος (ὁ) πάπ. πιθ. ὁ ἔχων οὖλον τρίχωμα, οὐλόθριξ, σγουρομάλλης, κατσαρομάλλης : **λευκόχρως κλαστόθριξ ἀναφάλαντος.**

κλαστός-ή-όν (κλῶ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ τεθραυσμένος, ὁ σπασμένος, ὁ τσακισμένος : Παῦλ. Σιλ.ΑΠ 6,71 **τὰ νοοπλήκτου κλαστὰ κύπελλα μέθης˙** ‖ νεώτ. ὃν δύναταί τις νὰ θραύσῃ, ὁ δεκτικὸς θραύσεως˙ ‖ μσν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. **κλαστὸν** ὡς οὐσ. τεμάχιον ἡγιασμένου ἄρτου : Δουκάγγ.˙ **2)** πάπ. πιθ. κλαστόθριξ βλ.λ.

κλαστώδης-ους-ες μσν. κλειστός, περικεκλεισμένος : Χρον.Μορ.6969Η **ὁ τόπος ὅπου εἴμεατεν ἔνι κλαστώδης τόπος | κι οὐδὲν ἔνι διὰ πόλεμον κάμπος πλατύς, καθάριος.**

κλαυδιανὰ γράμματα (τὰ) νεώτ. τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου Α' πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου ἐφευρεθέντα˙ ‖ **κλαυδιανὸν μέταλλον** κρᾶμα χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου εἰς ὃ προστίθεται φευδάργυρος καὶ μόλυβδος.

κλαυθμηρός-ά-όν (κλαίω) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ γινόμενος διὰ κλαυθμοῦ, ὁ πλήρης κλαυθμοῦ, θρηνώδης, θρηνητικός, πένθιμος, κλαφιάρικος : Σχόλ. Εὐρ.Ἑκ.337,-**κλαυθμηρὸν ᾆσμα, - κλαυθμηρὰ φωνή˙** κ. ἐπίρρ. νεώτ. -**ῶς.**

κλαυθμονή (ἡ) (κλαίω) κλαυθμὸς βλ.λ. : Πλάτ. Νόμ.792Α **παιδίοις τὸ δήλωμα ὧν ἐρᾷ καὶ μισεῖ κλαυθμοναὶ καὶ βοαὶ** (διόρθ. ἀντὶ κλαυμοναί).

κλαυθμός (ὁ) (κλαίω) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ κλαίειν, τὸ κλαῦμα, ὁ θρῆνος, τὸ κλάψιμο : Ἰλ Ω 717 **ἔπειτα ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε** (Ἕκτορα), Ὀδ.Ρ 8 **παύσεσθαι ὀΐω κλαυθμοῦ τε . . γόοιό τε,** Ἡρ.1,111 **οἶκος μὲν πᾶς Ἁρπάγου κλαυθμῷ κατείχετο,** αὐτ.3,14,Αἰσχ.Ἀγ.1554 **καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων,** Ἀριστλ. Πολ.1336a,35 **τὰς δὲ διατάσεις τῶν παίδων καὶ κλαυθμοὺς οὐκ ὀρθῶς ἀπαγορεύουσιν,** ΠΔ Γέν. 45,2 **ἀφῆκε φωνὴν κλαυθμοῦ,** αὐτ.Ἱερ.38,15 **φωνὴ ἐν Ῥαμᾷ ἠκούσθη θρήνου, καὶ κλαυθμοῦ, καὶ ὀδυρμοῦ,** Διόδ 32,6 **κλαυθμὸς μετὰ δακρύων,** Πλούτ.Ρωμ.19 **κλαυθμὸς ἅμα διὰ πάντων ἐχώρει καὶ πολὺς οἶκτος ἦν,** αὐτ. Περ.36 **ὥστε κλαυθμόν τε ῥῆξαι καὶ πλῆθος ἐκχέαι δακρύων,** ΚΔ Ματθ. 8,12 **ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων,** αὐτ.Πράξ.20,37 **ἱκανὸς δὲ ἐγένετο κλαυθμὸς πάντων,** Μηναῖ.12,9 Ὄρθρ.Οἶκος **δέξαι μου τὰς δεήσεις . . ἐβόα ἐν κλαυθμῷ ἡ σώφρων Ἄννα,** Ἀκολουθ Μ Σαββάτου Ἐγκώμ Στάσ. 2,22 **τέτρωμαι δεινῶς καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα, Λόγε, . . ἔλεγεν ἡ Πάναγνος ἐν κλαυθμῷ,** Βί. Ἀλεξ.3922 **κλαυθμὸς δὲ γέγονεν πολὺς ἐν τῇ ταφῇ Δαρείου.**

κλαυθμυρία (ἡ) μτγν. ὁ κλαυθμυρισμὸς βλ.λ. : Ὀππ.Κυν.4,248 **παιδὸς κλαυθμυριῶν προκαλύμματα** (δ. γρ. ἀντὶ κλαυθμυρίδων).

κλαυθμυρίζω (κλαυθμός) κ. νεώτ. μτβ. ποιῶ τινα κλαίειν συνεχῶς δι' ἀσθενοῦς καὶ λεπτῆς φωνῆς, κάμνω κάποιον νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί, νὰ κλαουρίζῃ : Πλούτ.Ἠθ.9Α μιμεῖσθαι **τὰς τιτθάς, αἵτινες, ἐπειδὰν τὰ παιδία κλαυθμυρίσωσιν, εἰς παρηγορίαν τὸν μαστὸν ὑπέχουσι,** Ἀθήν.8,364Α κλαθμυρίζουσι τοὺς **οἰκέτας** (πιθ. γρ. ἀντὶ καλαβρίζουσι)˙ ‖ κ.μέσ.κλαίω : Πλάτ.Ἀξ.366D **λαλῆσαι μὲν οὔπω δυνάμενον ἃ πάσχει, κλαυθμυριζόμενον δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνὴν** (τὸ νήπιον), Διόδ.Σ 4,20 **τοῦ δὲ βρέφους κλαυθμυριζομένου,** Κόνων 48,4,Πλούτ.Ἠθ.149D **τῇ**

δὲ φωνῇ **καθάπερ τὸ νεογνὰ παιδάρια κλαυθμυριζόμενον**˙ **2)** ἀμτβ. κ. νεώτ. κυρ. ἐπὶ βρεφῶν, κλαίω συνεχῶς δι' ἀσθενοῦς καὶ λεπτῆς φωνῆς, ὑποκλαίω, κλαουρίζω : Ἱππ.Προγν.24 **τοῖσι δὲ παιδίοισι σπασμοὶ γίνονται, ἢν . . ἐκπλαγέωσι καὶ κλαυθμυρίζωσι,** Σωρ.Ι,88,'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.Ι,121 **τὰ βρέφη μέλους ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα, ἡσυχάζει,** Λιβάν.4,810,24 **ἁπαλὸν κλαυθμυρίζοντας**˙ **3)** ρηματ. π. κλαυθμύρισμα, κλαυθμυρισμός.

κλαυθμυρὶς-ίδος (ἡ) μτγν. ὁ κλαυθμυρισμός : Ὀππ.Κυν.4,248 **παιδὸς κλαυθμυρισμῶν προκαλύμματα** (δ.γρ. κλαυθμυριῶν).

κλαυθμύρισμα-ατος (τὸ) (κλαυθμυρίζω) μσν. κ. νεώτ. ὁ κλαυθμυρισμὸς βλ.λ. : ΨΧρυσ.10,976A **κλαυθμυρίσματα καὶ σπάργανα.**

κλαυθμυρισμὸς (ὁ) (κλαυθμυρίζω) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ κλαυθμυρίζειν, ὁ κλαυθμός, μινυρισμὸς βρέφους ἢ ὁ δμοιος πρὸς βρέφους : Ἰσαΐ.ἀπ.163, Πλούτ.Λυκ.16 **τὰ βρέφη..ἄφοβα καὶ ἄπειρα δυσκολίας ἀγεννοῦς καὶ κλαυθμυρισμῶν,** Ὀππ.Κυν.4, 248 (ἑσφ. γρ. ἀντὶ κλαυθμυρίδων), ΨΧρυσ.8,663A **ἵνα τοῦ κλαυθμυρισμοῦ καταπαύσῃ.**

κλαυθμώδης-ους-ες (κλαυθμός) ὁ διακοπτόμενος ὡς ὑπὸ λυγμοῦ, θρηνώδης : Ἱππ.'Αφορ.6,54 **κλαυθμώδεις ἀναπνοαί,** Ἱεροκλ.Στ.58A **ἀνάρθροις ἔτι καὶ κλαυθμώδεσι φωναῖς.**

κλαυθμὼν-ῶνος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τόπος κλαυθμοῦ, θρήνου : ΠΔ Βασ.2,5,23 καὶ **παρέσῃ αὐτοῖς πλησίον τοῦ κλαυθμῶνος,** αὐτ.24 **ἐν τῷ ἀκοῦσαί σε τὴν φωνὴν τοῦ συγκλεισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἄλσους τοῦ κλαυθμῶνος,** Εὐστ.Πον.137,50.

κλαυκίθων Ἡσ. « λαμπρυνόμενος τὰς ὄψεις » (δηλ. γλαυκιόων).

κλαῦμα-ατος (τὸ) (κλαίω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κλάμα** κ. **κλάημα** κ. **κλάψιμο** τὸ κλαίειν, τὸ θρηνεῖν, ὁ κλαυθμός, ὁ θρῆνος, Ιδ. κτ. πληθ. : Αἰσχ.Πέρσ.705 **κλαυμάτων λήξασα τῶνδε** καὶ **γόων σαφές τί μοι λέξον,** αὐτ. 'Αγ.887 **κλαυμάτων . . πηγαὶ κατεσβήκασιν,** 'Ανδοκ.4,39 **πολλῶν γὰρ αὐτῷ κλαυμάτων ἄξια εἴργασται,** Ξεν.ΚΠ 2, 2,14 **κλαύμασι μέν γε καὶ πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται καὶ διδάσκαλοι παισὶν ἀγαθὰ μαθήματα,** Εὐστ.Πον.187,23,'Ερωφ.Πρόλ.84 **κάνω ξόδια τσὶ χαρές, καὶ κλάηματα τὰ γέλια,** 'Ερωτόκρ.4,89 **ὡσὰν ὀντὲ ψυχομαχῇ, ἐχτύπαν ἡ καρδιά της, | καὶ μὲ τὸ κλάημα σιγανὴ ἦτον ἡ ἐμιλιά της,** Κάλβ.8,20 **στόμα μαχαίρας, βάσανα, | κλαύματα φυλακῆς,** φρ. **μπήγω** ἢ **βάζω τὰ κλάματα** (ἀρχίζω γοερούς θρήνους)˙ || δημ. παροιμ. **τὸ κλάμα βγαίνει πράμα** (αἱ μεμφιμοιρίαι καὶ αἱ ἱκεσίαι ἀποφέρουν ὠφέλη)˙ **2)** ταραχή, θλῖψις, δυστυχία : Σοφ.'Αντ.932 **τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ** (κλαύσεται), 'Αριστφ.Εἰρ.249 **τοῖσιν Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα** (ἐπέφερε δυστυχίαν).

κλαυμαρεῖται Ἡσ. «κλαίει».

κλαυμαριόμενον Ἡσ. «κλαίοντα. Ταραντῖνοι».

κλαυμονὴ (ἡ) διορθ. κλαυθμονὴ βλ.λ. : Πλάτ. Νόμ.792A.

κλαυμυρίζομαι μτγν. ἀντὶ κλαυθμυρίζομαι βλ.λ., κλαυθμυρίζω˙ Φώτ.Λεξ.168,10 «κλαυμυρίζεται καὶ κλαυμυριεῖται λέγουσιν˙ οὐ κλαίει καὶ κλαύσει » : Μέν.'Επιτρ.432,'Ιεροκλ.Στ.29Α, Μάξ.Τύρ.9,3.

κλαύσἄρα κτ. κρᾶσ. κλαύσει ἄρα : 'Αριστφ. Εἰρ.532 **κλαύσἄρα σὺ ταύτης καταψευδόμενος.**

κλαυσάσκω ποι. τ. τοῦ κλαίω βλ.λ. : Εὐστ.200,5.

κλαυσείω μτγν. ἐφετ. τοῦ κλαίω βλ.λ. : 'Απολλ. Σοφ.Λεξ.'Ομ.ἐν λ. ὀφείοντες«κλαυσείοντες λέγουσιν οἱ 'Αττικοὶ ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες» : Συνέσ. 15Α **γελασείοντες ἐν ταυτῷ καὶ κλαυσείοντες.**

κλαυσίγελως-ωτος (ὁ) (κλαίω - γέλως) κ. νεώτ., αἰτ. **κλαυσιγέλωτα,** δοτ. πληθ. **κλαυσιγέλωσι,** ὁ μετὰ κλαυθμοῦ ἀνάμεικτος γέλως, τὸ νὰ κλαίῃ κανεὶς καὶ νὰ γελᾷ συγχρόνως, γέλια μὲ κλάματα : Ξεν.'Ελλ.7,2,9 **κλαυσίγελως εἶχε πάντας** (ὅλοι ἔκλαιον καὶ ἐγέλων ἢ ἔκλαιον ἀπὸ χαράν), Δημήτρ. 28 **οὐ μὰ τὸν Δία πάθος κινήσει, οὐδὲ ἔλεον, ἀλλὰ τὸν καλούμενον κλαυσιγέλωτα,** Πλούτ.'Ηθ. 1097F **τοῖς παραβιασμοῖς καὶ κλαυσιγέλωσι**˙ || ὡς ἐπίθ. τῆς Φρύνης : 'Αθήν.13,591C **δύο ἀναγράφει Φρύνας γεγονέναι, ὧν τὴν μὲν ἐπικαλεῖσθαι κλαυσιγέλωτα τὴν δὲ σαπέρδιον.**

κλαυσιδειπνος-ον (κλαίω - δεῖπνον) μτγν. ὁ κλαίων, μεμφιμοιρῶν διὰ τὸ δεῖπνόν του ἢ ὁ κλαίων διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ δείπνου : Βασ.3,208B.

κλαυσίθυρος (κλαίω - θύρα) γλωσσ. τοῦ παρακλαυσίθυρον βλ.λ., ὁ παρὰ τὴν θύραν ἐρωμένης παραπονετικῶς ᾄδων.

κλαυσίμαχος-ον (κλαίω - μάχη) ὁ κλαίων ἐπὶ τῇ μάχῃ, ὁ ἐπιθυμῶν σφοδρῶς νὰ πολεμήσῃ, ὡς κωμ. λογοπαίγνιον τοῦ ὀνόματος Λάμαχος : 'Αριστφ.Εἰρ.1292 **υἱὸς Λαμάχου . . ἢ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱὸς** (σχόλ. «ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ τέλος τοῦ Λάμαχος ὀνόματος»).

κλαύσιμος-η-ον (κλαίω) γλωσσ. ὁ ἄξιος κλαυμάτων, θρήνου˙ || ὁ θρηνώδης παραπονετικός.

κλαῦσις-εως (ἡ) (κλαίω) μτγν. τὸ κλαίειν, τὸ κλαῦμα, ἡ κλάψα : 'Ανδρόν.Ρ 570,αὐτ.571 Μ.

κλαῦσμα-ατος (τὸ) (κλαίω) μτγν. τ. τοῦ κλαῦμα βλ.λ. : Πορφ.'Εμβρ.12,4.

κλαύσομαι μέλλ. τοῦ κλαίω βλ.λ., δωρ. μέλλ. κλαυσοῦμαι.

κλαυστὴρ-ῆρος (ὁ) (κλαίω) μτγν. ὁ κλαίων, ὁ θρηνῶν τι ἢ ἐπί τινι, ὁ θρηνολογῶν : Μαν.4,192 **κλαυστῆρας ἀποφθιμένων.**

κλαυστικὸς-ή-όν σχόλ. ὁ ἔχων κλίσιν, διάθεσιν, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ κλαίειν, κλαφιάρης : Σχόλ. 'Αριστφ.Θεσμ.1056 **πενθητικὸν καὶ κλαυστικόν.**

κλαυστικῶς ἐπίρρ. λεξ. ἐν φρ. **κλαυστικῶς ἔχειν** κλαυσιάν:'Απολλ.Σοφ.Λεξ.'Ομ.ἐν λ. ὀφείοντες.

κλαυστὸς-ή-όν (κλαίω) ἢ **κλαυτὸς**-ή-όν κ. νεώτ., δημ. **κλαυτὸς** ὁ ἄξιος κλαυθμοῦ, ὁ ἀξιοθρήνητος : Αἰσχ.'Επτ.333 **κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν,** Σοφ.ΟΚ 1360 **οὐ κλαυτὰ δ' ἐστίν**˙ **2)** δημ. ὁ κλαίων, ὁ κλαμένος : **τὸν ἔδειραν καὶ μᾶς ἦρθε κλαυτός.**

κλαυτὰ ἐπίρρ. δημ. μετὰ κλαυθμοῦ, κλαφιάρικα, παραπονιάρικα : Χατζόπ.Βρ.Θρ.69,12 **τὸ λόγο κι ἅρπαξε κλεφτὰ | καὶ ὅπου περνοῦν τὸν τραγουδεῖ κλαυτά.**

κλαυτερὰ ἐπίρρ. δημ. κλαφιάρικα βλ.λ.

κλάψα (ἡ) (κλαίω) δημ. κλαυθμός, θρῆνος, κλάψιμο : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.13,12 **μαῦρο πουλάκι, πὄρχεσαι ἀπὸ τ' ἀντίκρυ μέρη, | πές μου τί κλάψες θλιβερές, τί μαῦρα μυρολόγια) ἀπὸ** τὴν **Πάργα βγαίνουνε,** Σολωμ.Φαρμακωμ.5 **ὦ παρθένα | ἂν ἠμπόρειαν οἱ κλάψες | πεθαμένου νὰ δώσουν ζωή**˙ || παροιμ. **ἡ κλάψα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ εἶναι τ' ἅρματά του**˙ || κτ. ἐπέκτ. συνήθ. κτ. πληθ. **οἱ κλάψες** αἱ μεμφιμοιρίαι, τὰ συνεχῆ παράπονα : **ἀντὶ νὰ μὲ πλερώσῃ, ἄρχισε τὶς κλάψες γιὰ τὴ φτώχεια του.**

κλαφ(ι)άρης (ὁ) δημ., τὸ θηλ. -ρα, τὸ οὐδ. κλαφ(ι)άρικο ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ κλαίειν : **κλαφάρικο μωρό**˙ **2)** κτ. ἐπέκτ. ὁ μεμφίμοιρος˙ || παροιμ. **ὁ Θεὸς ἐμίσησε τὸν ἄρχοντα τὸν κλαφιάρη καὶ τὸ φτωχὸ τὸν καυχησιάρη.**

κλαφ(ι)άρικα ἐπίρρ. δημ. κλαυθμηρῶς, θρηνωδῶς, παραπονιάρικο : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 61 **ἀκούοντας τὸν ἄνεμο . . νὰ βουΐζῃ κλαφάρικα.**

κλαφ(ι)άρικος-η-ο δημ. ὁ κλαυθμηρός, θρηνώδης, παραπονιάρικος : Καρκβ.Ζητ.59 **ἄρχισε μὲ**

κλαφιάρικη φωνὴ ὁ.ζητιάνος, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 21,15 **κεῖ ποὺ ἡ κλαφάρικη τοῦ ὕπνου ἡ βρύση | τῆς** λησμονιᾶς **σταλάζει τὸ νερό.**

κλάφιμο (τὸ) δημ. ὁ κλαυθμός, τὸ κλάμα βλ.λς· || κτ. ἐπέκτ. ἡ μεμφιμοιρία, τὸ παράπονον.

κλαφοπαναγιά (ἡ) δημ. σκωπτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ὕφος κλαιούσης Παναγίας, ὁ προσποιούμενος τὸν δυστυχῆ, ὁ κλαφιάρης : Καλλιγ.Θάν.8λ.265 **νά μοῦ κουρεύεσθε ὅλοι μαζί . . κουτοπόνηροι ! . . κλαφοπαναγιές.**

κλαφοπούλι (τὸ) δημ. τὸ ἁρπακτικὸν πτηνόν ὦτος ὁ νυκτοκόραξ

κλα(φ)ούρα (ἡ) δημ. ὁ κλαυθμυρισμός, ἡ μεμφιμοιρία, τὸ νὰ κλα(φ)ουρίζῃ κανείς : ἀπ' **τὴν πολλὴ κλαφούρα δὲν πάει μπροστὰ ἡ δουλειά μας.**

κλα(φ)ουρίζω (κλαφούρα) δημ. κλαυθμυρίζω, μεμφιμοιρῶ.

κλάω ἀττ. τ. τοῦ κλαίω βλ.λ.· Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ. 187,26 «τὸ κλάω παρὰ Ἀττικοῖς ἐν μακρῷ τῷ α».

κλεαινός-ή-όν Ἡσ. «κλεαινῶν· ὀνομαστῶν, ἐνδόξων» (ἐσφ.γρ. ἀντὶ κλεεννῶν).

κλέβδην ἐπίρρ.ἀρχ.λεξ. δωρ. **κλέβδᾶν** κλεπτικῶς, κρυφίως, λάθρα, κλεφτά : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ. 198,6, ΕΜ 103,13.

κλεβεΐτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἅλας τοῦ οὐρανικοῦ ὀξέος περιέχον ὕττριον, ἔρβιον κ.ἄ.

κλέβω δημ. τ. τοῦ κλέπτω βλ.λ.

κλεεινός-ή-όν ποι. ἰων. τ. τοῦ κλεινὸς βλ.λ. : Σωκρ.π.Διογ.Λ 2,42.

κλεεννός-ά-όν λυρ. αἰολ. τ. τοῦ κλεινός βλ.λ., περίφημος, ὑπερθ. **-ώτατος** : Σιμων.120, Πινδ.Π 4,280 **τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαιᾶν Δαμοφίλαυ πραπίδων,** αὐτ.5,20,Σκόλ.5 **ὦ Πάν** Ἀρ**καδίας μέδων κλεεννᾶς.**

κλέζω Ἡσ. «καλῶ, φωνῶ».

κλεηδών-όνος (ἡ) ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ κληδὼν βλ λ.: Ὀδ.Σ 11 **χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς.**

κλέθος Ἡσ. «κληδόνα».

κλεῖα (τὰ) ποι. συνηρ. τ. ἀντὶ κλέεα βλ.λ. κλέος : Ἡσίοδ.Θ 100 **ἀοιδὸς Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων ὑμνήσῃ**

κλείανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος γαλεγείων φυχανθῶν **χεδροπῶν** φυτῶν.

κλειγάστωρ-ορος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος διπτέρων βραχυκέρων **μυιιδῶν** ἐντόμων.

κλειδἄγωγία (ἡ) Ἐπιγρ. πομπὴ κλειδούχων.

κλειδάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κλειδὶ βλ.λ.

κλειδαράς (ὁ) δημ. ὁ κλειθροποιὸς βλ.λ.

κλειδαρθροκάκη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φυματιώδης φλεγμονὴ τῆς στερνοκλειδικῆς ἀρθρώσεως.

κλειδαριά (ἡ) δημ. ἄ. κλειδωνιά, τὸ κλεῖθρον βλ.λ. : φρ. **ηὗρε τὴν πόρτα σφαλιχτὴ καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα,** δ.τραγ. **σκύφτω φιλῶ τὴν κλειδαριά καὶ προσκυνῶ** τὴν **πόρτα.**

κλειδαρότρυπα (ἡ) δημ. ἡ ὀπὴ τοῦ κλείθρου ἐν ᾗ εἰσέρχεται ἡ κλείς, ἡ τρῦπα τῆς κλειδαριᾶς : παροιμ. **εἶν' ἀπὸ κείνους ποὺ εἶδε** ὁ **Θεὸς ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα** (ἐπὶ λίαν πλουσίων ἢ ἄνευ ἀξίας ἐπιφανῶν).

κλειδάς (ὁ) πάπ. κ. δημ. ὁ κατασκευάζων κλεῖδας, ὁ κλειδοποιός, ὁ κλειδαράς : Πάπ. (πιθ.γρ.).

κλειδεγκάρσιος μῦς (ὁ) νεώτ. ἀνατ. μικρὰ μυϊκὴ δεσμὶς τοῦ τραπεζοειδοῦς μυὸς τῆς ὠμορραχιαίας χώρας, συνδέουσα τὸ ἀκρωμιακὸν ἄκρον τῆς κλειδος πρὸς τὴν σπονδυλικὴν στήλην.

κλειδία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος λεπιδοπτέρων ἑτεροκέρων **ἀκρονυκτιδῶν** ἐντόμων.

κλείδικος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων **σκυδμαινιδῶν** ἐντόμων.

κλειδί(ον) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὑποκόρ. τοῦ κλεὶς βλ.λ., μικρὰ κλείς, κλειδάκι : Ἀριστφ.Θεσμ. 421 **οἱ . . ἄνδρες . . κλειδία . . φοροῦσι . . Λακωνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους,** Ἀριστλ.Θαυμ. 832b,23 **τὸ κλειδίον τοῦ οἰκήματος,** Ἐπιγρ.· || μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. ἡ κλείς : Πορφ Χριστ.26 **τὰ κλειδία τῶν οὐρανῶν, - τὰ κλειδιὰ τοῦ κάστρου, - τὸ κλειδὶ τοῦ γραφείου - τῆς κάσσας - τοῦ σπιτιοῦ·** || κ. μτφ. **τὰ κλειδιὰ τοῦ Παραδείσου, - τὰ κλειδιὰ τῆς καρδιᾶς·** **2)** εἶδος ἀναστολέως βλ.λ. : Ἥρων Πνευμ.1,24, Πάπ· **3)** νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. πᾶν ἐργαλεῖον ἢ μοχλός, δι' οὗ κοχλιοῦνται ἢ ἀποκοχλιοῦνται περικόχλια ἢ ἐπιφέρεται περιστροφὴ εἰς ὄργανον ἢ μηχανισμόν τινα : **τὸ κλειδὶ τοῦ ρολογιοῦ, - γαλλικὸ κλειδί·** || δημ. ναυτ. κυρτὸν σιδηροῦν τεμάχιον ἔχον τὰ ἄκρα παχύτερα καὶ διάτρητα πρὸς εἰσαγωγὴν γόμφου, δι' οὗ συνδέονται πρὸς ἄλληλα τὰ ἅμματα μιᾶς ἁλύσεως, τὸ ἀγκύλιον· || δημ. ναυτ. τὸ ἅμμα βλ.λ.6)· || σύστημα μοχλῶν πρὸς σύζευξιν ἢ ἀπόζευξιν δύο σιδηροτροχιῶν· || μικρὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ τείνονται ἢ χαλαροῦνται αἱ χορδαὶ τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ὁ κόλλαβος, τὸ στριφτάρι· || μικρὸς μοχλὸς ξυλίνου πνευστοῦ μουσικοῦ ὀργάνου ἐν εἴδει πλήκτρου δι' οὗ ἀνοίγεται ἢ κλείεται μία τῶν ἐπὶ τοῦ σωλῆνος ὀπῶν πρὸς ρύθμισιν τῆς φωνῆς· || ὀδοντοϊατρικὸν ὄργανον μετὰ μοχλοῦ πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν ὀδόντων· **4)** νεώτ. κ.δημ. ὁ κεντρικὸς σφηνόλιθος οἰκοδομικοῦ τόξου, θόλου, ἀψῖδος· **5)** τὰ περὶ τὸ ὀστοῦν τῆς κλειδὸς μέρη τῆς σαρκὸς τοῦ ἰχθύος θύννου : Ἀθήν.7,315D **τὰ κλειδία καθ' αὑτὰ ταριχεύεται, ὡς καὶ τῶν ἀντακαίων αἱ γνάθοι·** πρβλ. κλιδία· **6)** νεώτ. μουσ. ὁ γνώμων βλ.λ.12)· **7)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὀχυρὰ τοποθεσία δεσπόζουσα τῆς κατ' αὐτὴν περιοχῆς· || καίριον στενὸν σημεῖον διαβάσεως : **τὸ Γιβραλτὰρ εἶναι τὸ κλειδὶ τῆς Μεσογείου·** || ὁμ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ κατέχων ἔμπιστόν τινα θέσιν : **εἶναι τὸ κλειδὶ τῆς δουλειᾶς·** **8)** μτγν. κ. μσν. εἶδος στυπτικοῦ καταποτίου, χάπι : Γαλ.13.87,αὐτ.290, Παῦλ.Αἰγ.3.40 || ὁμ. στυπτικόν τι ὑπόθετον : Ἀλέξ.Τραλλ.9,3 **κλειδίον ὑπόθετον.**

κλειδοκέρας-ατος (τὸ) νεώτ. μουσ. εἶδος χαλκίνου πνευστοῦ μουσικοῦ ὀργάνου μετὰ κωνοειδοῦς τομῆς καὶ κώδωνος ἐν χρ. εἰς τὰς φιλαρμονικὰς καὶ τὰς στρατιωτικὰς μουσικάς.

κλειδοκόκκαλο (τὸ) δημ. τὸ ὀστοῦν τῆς κλειδὸς βλ λ. ἐν εἰδ. σημ.

κλειδοκρανιακὴ δυσόστωσις (ἡ) νεώτ. ἰατρ. συγγενὴς κληρονομικὴ δυσμορφία, καθ' ἣν παρατηρεῖται ἔλλειψις τοῦ στερνικοῦ ἢ τοῦ ἀκρωμιακοῦ τμήματος τῆς κλειδὸς ὡς καὶ αὔξησις τῆς ἐγκαρσίας διαμέτρου τοῦ κρανίου μετὰ καθυστερήσεως τῆς συνοστεώσεως τῶν πηγῶν.

κλειδοκράτης (ὁ) δημ. κ. **κλειδοκράτορας** ὁ κρατῶν τὰς κλεῖδας, ὁ ἐμπεπιστευμένος τὴν φύλαξιν τῶν κλειδῶν, ὁ κλειδοῦχος : δ.δίστ. **νά ἤμουν στὴν Πάτρα Πατρινὸς καὶ στὰ χωριὰ χωριότης, | νά ἤμουν καὶ στὴν καρδούλα σου κλειδὶ καὶ κλειδοκράτης·** || εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς δίκτυον ὑδρεύσεως διὰ σωλήνων, ὁ ἐνεργῶν τὸ ἄνοιγμα καὶ τὸ κλείσιμον τῶν στροφίγγων παροχῆς ὕδατος, ἄ. εἰδ. ὀν. νεροκράτης.

κλειδοκράτορας (ὁ) δημ. τὸ θηλ. **κλειδοκρατόρισσα** ὁ κλειδοκράτης.

κλειδοκυθήριον (τὸ) νεώτ. μουσ. εἶδος κλειδοκυμβάλου κατὰ τὸν μεσαίωνα.

κλειδοκυμβαλιστής (ὁ) νεώτ., θηλ. **κλειδοκυμβαλίστρια** ὁ παίζων κλειδοκύμβαλον, ὁ κάτοχος τῆς τέχνης τοῦ παίζειν κλειδοκύμβαλον βλ.λ., ὁ πιανίστας.

κλειδοκύμβαλον (τὸ) νεώτ. μέγα τοποθετημένον, ἤτοι οὐχὶ φορητὸν πολύχορδον μουσικὸν ὄργανον λειτουργοῦν διὰ πλήκτρων, τὸ πιάνο βλ.λ.

κλειδομανταλώνω [κλειδί-μάνταλο] δημ. παθ. ἐπὶ προσ. ἐν μέσ. σημ. **-ώνομαι,** ἀόρ. **-ώθηκα,** μτχ. παρακ. **-ωμένος** ἐπὶ θύρας, κλείω, κλειδώνω δι' ἐπιβλῆτος,· μὲ μάνδαλον, δθ. κλείω ἀσφαλῶς, ἐν χρ. κ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. : Παπαδ.Χριστ. Διηγ. (ἔκδ.Φέξη) 14 **ὁ ἄνεμος ἔκαμνε τὰ σφιχτοκλεισμένα παράθυρα καὶ τὰς κλειδομανταλωμένας θύρας νὰ στενάζωσι·** **2)** ἐπὶ προσ. μέσ. κλείω ἀσφαλῶς τὰς εἰσόδους τῆς οἰκίας μου, τοῦ δωματίου μου, ἰδ. ἐκ φόβου καὶ πρὸς ἀποσόβησιν εἰσόδου κακοποιῶν : **οἱ φοβιτσάρηδες** κι οἱ **παραλῆδες κλειδομανταλώνονται,** δ. τραγ. **γριὰ μὴν καμαρώνεσαι, μὴν κλειδομανταλώνεσαι·** πρβλ. διπλομανταλώνω.

κλειδομαντεία (ἡ) νεώτ. εἶδος μαντικῆς κατὰ τὸν μσν. πρὸς ἀνακάλυψιν φονέως ἢ κλέπτου, γινομένης διὰ κλειδὸς ἥτις προσεδένετο εἰς κλειστὸν βιβλίον, τετυλιγμένη εἰς χάρτην ἐφ' οὗ ἀνεγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ ὑπόπτου ὡς ἐνόχου.

κλειδοπίνακο (τὸ) δημ. πλατὺ καὶ βαθὺ ξύλινον πινάκιον ἔχον ἐπικάλυμμα, ἐν χρ. εἰς χωρία πρὸς μεταφορὰν ἐδέσματος ἔξω τῆς οἰκίας, ἄ. καστανιά.

κλειδοποιός (ὁ) [κλείς-ποιῶ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων κλεῖδας, κλειθροποιός, κλειδαράς: Πάπ., Σχόλ.Παῦλ.'Αλ.Ρ 2, Κατ.'Αστρλ.Κ 5(3),88.

κλειδορρηξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κάταγμα ἀμφοτέρων τῶν κλειδῶν ἐμβρύου ἐπισυμβαῖνον ἐνίοτε κατὰ τοὺς ἀνωμάλους τοκετούς.

κλειδοσάλπιγξ-ιγκος (ἡ) νεώτ. μουσ. εἶδος χαλκίνου πνευστοῦ μουσικοῦ ὀργάνου ἐν χρ. εἰς τὰς στρατιωτικὰς καὶ τὰς φιλαρμονικὰς μουσικάς, ἡ κορνέττα, ἄ. κεράτιον μετ' ἐμβόλων.

κλειδοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις, καθ' ἣν τέμνονται ἡ μία ἢ καὶ ἀμφότεραι αἱ κλεῖδες τοῦ ἐμβρύου κατὰ τὸν τοκετόν, ὅταν ἡ ἔξοδος αὐτοῦ ἐκ τῆς πυέλου καθίσταται ἀδύνατος.

κλειδοῦς 'Ησ. « κλει(δ)άριον μικρόν » (διορθ. ἀντὶ « κλεῖς· κλεινάριον »).

κλειδοῦχος (ὁ,ἡ) (κλείς-ἔχω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀττ. **κληδοῦχος** ὁ ἔχων, ὁ κρατῶν καὶ διαφυλάττων τὰς κλεῖς, ὁ ἐντεταλμένος τὴν φύλαξιν τῶν κλειδίων, ὁ κλειδοφύλαξ, ὁ κλειδοκράτης, δθ. ὁ ἔχων τὴν φροντίδα, τὴν φύλαξιν τόπου τινός : Αἰσχ.'Ικ.291 **κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ Ἰὼ γενέσθαι τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ** (ἱέρεια τῆς Ἥρας), Εὐρ.'Ιππ.541 **Ἔρωτα . . τὸν τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον, οὐ σεβίζομεν,** αὐτ.ΙΤ 131 **πρὸς σὰν αὐλάν . . πόδα παρθένιον ὁσίου ὁσίας κληδούχου δούλα πέμπω** (ἐπὶ τῆς Ἰφιγενείας), αὐτ.'Υψιπ.ἀπ.3(ι)ιν.28 **κληδοῦχος Διός·** κ. ἐπὶ τῆς Παλλάδος ὡς προστάτιδος θεᾶς : 'Αριστφ.Θεσμ.1142 **Παλλάδα . . δεῦρο καλεῖν . . ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει, . . κληδοῦχός τε καλεῖται·** ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ Αἰακοῦ ὡς κριτοῦ τῶν νεκρῶν : 'Επιγρ.· κ. ἐπὶ τῆς Ἑκάτης : 'Ορφ.ἀπ.316· κ. ἐπὶ τῆς Μοίρας : Πλούτ.'Ηθ.591Β **τῶν συνδέσμων ἑκάστου Μοῖρα κλειδοῦχος Ἀνάγκης θυγάτηρ κάθηται·** ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν πυλῶν : Λόλλ.Βάσσ. ΑΠ 7,391 **κλειδοῦχοι νεκύων πύλαι·** κ. ἐπὶ τοῦ 'Αποστόλου Πέτρου ὡς κλειδούχου τοῦ Παραδείσου : ΨΧρυσ.8,623D **ὁ κλειδοῦχος τῶν οὐρανῶν προσκληθείς·** κ. νεώτ. ἐν. φρ. **ὁ κλειδοῦχος τοῦ Παραδείσου** (ἐπὶ τοῦ 'Αποστόλου Πέτρου)· || νεώτ. ὁ ἐπιστατῶν ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας ναοῦ, φυλακῶν, ἀποθήκης κττ.· || νεώτ. ἀξιωματοῦχος ἡγεμονικῆς αὐλῆς, ἐντεταλμένος τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν τῶν ἀνακτόρων κτλ.· **2)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος ἐντεταλμένος τὸν χειρισμὸν τῶν κλειδῶν τῶν τροχιῶν, ἄ. νεώτ. βελονοφύλαξ· **3)** χαρακτηρισμὸς τῶν ἀριθμῶν 4 καὶ 10 οἵτινες π. Πυθαγορ. ἐθεωροῦντο ὡς αἱ κλεῖδες τῆς τάξεως τοῦ Παντός : Θεολ.'Αριθμ.22 60· || π. 'Ιω.Λυδ.Μην 1,15 κ. ΕΜ 253,50 καλοῦνται οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι **κλαδοῦχοι** ὡς ἐὰν οἱ λοιποὶ ἀριθμοὶ διεκλαδίζοντο ἐξ αὐτῶν ὡς ἐκ στελέχους, ἀναμφιβόλως ἐκ πλάνης προελθούσης ἐκ τοῦ δωρ. τ. **κλᾱδοῦχος.**

κλειδουχῶ-έω (κλειδοῦχος), ἀττ **κληδουχῶ** εἶμαι κλειδοῦχος βλ.λ. : Εὐρ.ΙΤ 1463 **κλίμακας Βραυρωνίας δεῖ τῇσδε κληδουχεῖν θεᾶς,** 'Ιω. Χρυσ.6,935· κ. ἀπολ. : 'Επιγρ. **κληδουχοῦντος 'Αρίστωνος·** **2)** ὁμ. τὸ μέσ. κτ. μτχ. **κληδουχούμενοι** παραφυλαττόμενοι : Εὐρ.'Ηρ.1288 **γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι.**

κλειδοφορία (ἡ) (κλειδοφορῶ) 'Επιγρ. τὸ κλειδοφορεῖν βλ.λ.

κλειδοφόρος (ὁ,ἡ) 'Επιγρ. κ. μτγν., ἰων. **κληϊδοφόρος** ὁ φέρων τὰς κλεῖς, τὰ κλειδιά, κλειδοῦχος : 'Επιγρ. **ἡ κλειδοφόρος Ἑκάτης,** Συνέσ. 333Β **κληϊδοφόροι.**

κλειδοφορῶ-έω (κλείς - φέρω) 'Επιγρ. κλειδουχῶ, εἶμαι κλειδοφόρος, ἰδ. ἐπὶ ἱερείας.

κλειδοφυλάκιον (τὸ) (κλείς-φυλάκιον) 'Επιγρ. κιβώτιον, ἐν ᾧ φυλάττονται αἱ κλεῖδες (πιθ.).

κλειδοφυλακῶ-έω (κλείς-φυλάττω) μτγν. φυλάττω τι διὰ κλειδὸς κεκλεισμένον, μτφ. : Σεραπ. 1,55 **κλειδοφυλακήσωμεν ἑαυτῶν τὰς διανοίας.**

κλειδοφύλαξ-ακος (ὁ, ἡ) (κλείς - φύλαξ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φυλάσσων τὰς κλεῖς, ὁ κλειδοῦχος:Λουκ. Ἐρωτ.14 **ἀνοιγείσης τῆς θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος ἐμπεπιστευμένου γυναίου.**

κλειδόχορδον (τὸ) νεώτ. εἶδος παλαιοῦ τύπου κλειδοκυμβάλου ἐν χρ. κατὰ τὸν μσν. ἐν Εὐρώπῃ.

κλειδοχρονιά (ἡ) δημ. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Αὐγούστου καὶ ἐνιαχοῦ ἡ πρώτη τοῦ Σεπτεμβρίου, καθ'ἣν ἔληγε τὸ ἔτος συμφώνως πρὸς τὴν κατ' ἰνδικτιῶνο βλ.λ. μέτρησιν χρόνου.

κλειδῶ-όω (κλείς) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κλειδώνω,** ἀόρ. **(ἐ)κλείδωσα,** παθ. ἀόρ. **ἐκλειδώθην,** δημ. **(ἐ)κλειδώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **(κε)κλειδωμένος,** κλείω διὰ τῆς κλειδός, βαλανῶ, ἐν παθ. : 'Επιγρ. **ναὸς ἐξυλωμένος καὶ κεκεραμωμένος καὶ τεθυρωμένος καὶ κεκλειδωμένος,** Σχόλ.'Αριστφ.'Ορν.1159 **κεκλείδωται,** Πάπ. **οἰκία τεθυρωμένη καὶ κεκλειδωμένη,** ΨΚωδ.166,9 (ἔκδ.Γρεγ.)· **2)** δημ. ἐγκλείω τί που ἀσφαλίζων αὐτὸ διὰ τῆς κλειδός : **τοὺς κλείδωσε μέσ' στὴν κάμαρα, -κλειδώνει τὰ λεφτὰ στὸ μπαοῦλο, - τοὺς ἔχει κλειδωμένα τὰ γλυκά·** **3)** μτφ. περιορίζω τινὰ καθ' ὑπερβολήν : κλειδώνει **τὴ γυναίκα του, δὲν τὴν ἀφήνει νὰ βγῇ καθόλου ἔξω·** **4)** ὁμ. μτφ. κρύπτω, φυλάττω ἐν τῷ νῷ ἢ τῇ καρδίᾳ : Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.4,210 **τὸ φοβερὸ τὸ μυστικό, ποὺ ἐκράτει κλειδωμένο | βαθιὰ στὰ φυλλοκάρδια του·** || δημ. τὸ μέσ. **κλειδώνομαι** μτφ. μένω ἐν τῷ δωματίῳ μου, παραμένω ἐν τῇ οἰκίᾳ μου : **κλειδώνονται μέσα ἀπ' τὰ ἐφτὰ μεσημέρια·** **5)** νεώτ. κ. δημ.ναυτ. συνδέω, συγκρικῶ διὰ συνδετικῶν ἀγκυλίων τὰ ἅμματα ἁλύσεως πρὸς ἄλληλα ἢ τὸ ἀκρότατον ἀγκύλιον πρὸς τὸν δακτύλιον τῆς ἀγκύρας· **6)** δημ. ἀμτβ. κλείομαι διὰ κλειδός : **δὲν κλειδώνει καλὰ ἡ κλειδαριά-ἡ πόρτα·** **7)** ρηματ. π. κλείδωμα, κλείδωσις, κλειδωτός.

κλείδωμα-ατος (τὸ) (κλειδῶ) μτγν. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλειδῶ βλ.λ. : Θεοδώρ.2,867Α **μὴ μοχλῶν μηδὲ βαλάνων ἐν κλειδώμασιν,** Σουΐδ. ἐν λ. κλείθροις.

κλείδωνας (ὁ) δημ. δ. γρ. τοῦ κλήδονας βλ.λ.

κλειδωνάς (ὁ) δημ. τὸ ᾠδικὸν πτηνὸν αἰγίθα(λ)λος βλ.λ.

κλειδωνιά (ἡ) δημ. ἄ. κλειδαριά, τὸ κλεῖθρον.

κλειδωνιάστρα (ἡ) δημ. ἡ ὀπὴ τοῦ κλείθρου, ἡ τρύπα τῆς κλειδωνιᾶς, ἡ κλειδαρότρυπα.

κλειδώνω [κλείς] νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ κλειδῶ.

κλείδωσις-εως [κλειδῶ] σχόλ., μσν. κ. νεῶτ., δημ. -η τὸ κλείδωμα βλ.λ.: Σχόλ.'Αριστφ."Ορν.1159, Ζαχαρ.Πάπ.2,187D **τὴν κλείδωσιν τῆς ἄρκλης κεκλασμένην θεασάμενος·** **2**) νεώτ. κ. δημ. **κλείδωση** γίγγλυμος βλ.λ.· ‖ ἡ ἄρθρωσις τῶν ὀστῶν: Καρκθ.Ζητ.32 **ἄλλη ἔφαγε στὴν κλείδωση τοῦ χεριοῦ,-χτύπησε στὴν κλείδωση στὸ γόνατο καὶ πονάει πολύ.**

κλειδωτήρι [τὸ] δημ. κ. **κλειδωτάρι** μετάλλινον κόσμημα τῆς ἑλληνικῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, δι' οὗ συνδέονται τὰ δύο ἄκρα τῆς ζώνης, ἡ κόπτσα, θηλυκωτήρι.

κλειδωτός-ή-ό [κλειδώνω] δημ ὁ κλειόμενος ἢ ὁ κεκλεισμένος διὰ κλειδός· ‖ ὁ πορπούμενος, ὁ θηλυκωτός.

κλεΐζω, δωρ. μέλλ. **κλεΐξω,** μτγν, μσν. κ. νεώτ τ. τοῦ κληΐζω βλ.λ.: Πίνδ.Ο 1,113 **ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι σὺν ἅρματι .. κλεΐζειν.**

κλειθρία [ἡ] [ένν. ὀπή] μτγν., ἰων. **κληϊθρίη** ἡ ὀπὴ τοῦ κλείθρου, ἡ κλειδαρότρυπα ἢ γεν ρωγμή, σχισμὴ θύρας, σχισμάδα, χαραμάδα: Φερεκ Σύρ.π.Διογ.Λ 1,122 **διεὶς δάκτυλον ἐκ τῆς κληιθρίης** [διόρθ. Dind. ἀντὶ κλειήθρης, διόρθ. Menage κληΐθρης ἢ κλειθρίης], Λουκ Νεκυομ.22 **δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς.**

κλειθρίδιον [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κλειθρία βλ.λ., τρυπίτσα κλειδαριᾶς ἢ χοραμάδα πόρτας: Εὐάγρ.'Ιστ.1,14 **πρὸς τῇ ὀροφῇ τῶν .. στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι.**

κλειθρίον [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κλεῖθρον βλ.λ., μικρὰ κλειδαριά: "Ηρων Αὐτομ.9,5.

κλειθριώδης-ους-ες [κλειθρία] γλωσσ. ὁ πλήρης ρωγμῶν, γεμάτος σχισμάδες, χαραμάδες.

κλειθρολαβίς-ίδος [ἡ] νεώτ. ἰατρ. εἶδος χειρουργικῆς λαβίδος ἐχούσης δύο σκέλη καὶ κλεῖθρον εἰς τὴν βάσιν.

κλεῖθρον [τὸ] [κλείω] κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. **κλήϊθρον,** δωρ. **κλᾷθρον,** κ. ἀττ **κλῇθρον** ὁ μοχλὸς δι'οὗ ἐκλείετο ἡ θύρα, ὁ ἐπιβλής, ὁ σύρτης, ἡ ἀμπάρα· Εὐστ.1358,59 «μοχλὸς τῆς θύρας»: 'Επιγρ. **ἀμφιδέαι .. ἀπὸ κλείθρου·** συνήθ. κτ. πληθ.: Αἰσχ.'Επτ.396 **τίς Προίτου πυλῶν κλῄθρων λυθέντων προστατεῖν φερέγγυος;,** Σοφ.ΟΤ 1294 **κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται,** αὐτ.'Αντ.1186, Εὐρ.'Ηρ.1029 **κλῇθρα κλίνεται.. δόμων,** αὐτ.'Ιππ.808, 'Αριστφ.Σφ.1484, αὐτ.Λυσ.264 **κλῄθροις δὲ καὶ μοχλοῖσιν τὰ προπύλαια πακτοῦν,** Ξεν 'Αν.7,1,17 **διακόπτοντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα ἀναπεταννύασι τὰς πύλας,** Πλάτ.'Αξ.371Β **τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται·** ‖ νεώτ. μικρὸς μεταλλικὸς μηχανισμός, δι' οὗ συνδέεται κινητόν τι μέρος μετά τινος ἀκινήτου τῇ ἐνεργείᾳ κλειδὸς βλ.λ., ἡ κλειδαριά, ἡ κλειδωνιά: Χατζόπ Βρ.Θρ.19 **ἤτανε βράδυ | καὶ ἡ θλίψη φώλιαζε στὸ σκλῆθρο | κι ὁ ἀέρας σφύριζε στὸ κλεῖθρο·** **2**) προβλὴς λιμένος: Αἰν.Τακτ.11,3 **τοῦ λιμένος τὸ κλεῖθρον·** κ. κτ. πληθ. αἱ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς εἰσόδου λιμένος προβλῆτες: Φίλ.Μηχ.Βελοπ 94,42 **τὰ στόματα τῶν λιμένων φράττειν τοῖς κλείθροις,** Διόδ.Σ 18,64 **κατελάβετο τὰ τείχη Πειραιέως καὶ τοῦ λιμένος τὰ κλεῖθρα,** 'Αθήν.12,535D **ἡ δὲ τριήρης ἐφ' ἧς αὐτὸς κατέπλει μέχρι μὲν τῶν κλείθρων τοῦ Πειραιέως προέτρεχεν .. ἱστίοις·** **3**) φράκτης, φραγμός, κιγκλίδωμα: Γαλ.12,296 **ἐπὶ θάμνοις καὶ κλείθροις·** **4**) ἡ κλειθρία βλ.λ.: 'Υμν.'Ερμ.146 **μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἔδυνεν·** **5**) μτφ. κ. νεώτ. κτ. πληθ. καίρια σημεῖα διαβάσεως: Στράβ 8,6,20 **πεζῇ δὲ τῶν ἐκκομιζομένων ἐκ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν εἰσαγομένων ἔπιπτε τὰ τέλη τοῖς τὰ κλεῖθρα ἔχουσι** [ἐπὶ τῶν Κορινθίων],-**ἡ 'Αγγλία ἔχει τὰ κλεῖθρα τῆς Μεσογείου·** ‖ ἐξαιρετικῶς ὀχυρὰ τοποθεσία δεσπόζουσα τῶν περὶ αὐτὴν μερῶν: αὐτ.9,4,15 **τότε μὲν οὖν ἦν ἐνδοξότατα τὰ χωρία ταῦτα, ἡνίκα τῶν κλείθρων ἐκυρίευσε τῶν περὶ τὰ στενά·** **6**) κ. ὡς τοπωνύμιον: 'Επιγρ. **ἐν τοῖς Κλᾴθροις** [ἐν τοῖς κλεισωρείαις]· **7**) τὸ ἄνοιγμα ἢ τὸ στόμιον τοῦ λάρυγγος: 'Ιππ.Νούσ.2,28 **φλεγμαίνει τοὔπισθεν τῆς γλώσσης καὶ τὸ κλεῖθρον τὸ ὑπὸ τῷ βρόγχῳ.**

κλειθροποιός (ὁ,ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς κλείθρων, ὁ κλειδαράς.

κλείθρωσις-εως (ἡ) μσν. ἡ σύγκλεισις, ἡ κλείδωσις, τὸ κλείδωμα, μτφ.: ΨΧρυσ.10,900E **τῇ σῇ τοῦ στόματος κλειθρώσει.**

κλείματα 'Ησ «ὑποδήματα», πρβλ. κλῆμα, κ. κλίμα.

κλεινία (τὰ) πάπ. ὑδροφράκται: **παράσχου τοῖς δεῖνα εἰς τρία κλεινία ἐπὶ τῆς ἐπάνω διώρυγος ὑπὲρ στιβάσεως πλίνθου μυριάδων Χ.**

κλεινιώδη [τὰ] νεώτ βοταν διαίρεσις συνθέτων φυτῶν.

κλεινός-ή-όν (κλέος) κ. μσν. κ. νεώτ., αἰολ. **κλεεννός,** παραθετ. **κλεινότερος, κλεινότατος,** ὁ ἔχων κλέος, ὁ πλήρης κλέους, δόξης, εὐκλεής, ἔνδοξος, περίφημος, ἐπιφανής, διάσημος, ὀνομαστός, ξακουστός: Σόλ.19,3 **ἐμὲ ξὺν νηὶ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου .. πέμποι Κύπρις,** Σοφ.Αἴ.596 **ὦ κλεινὰ Σαλαμίς,** αὐτ.'Ηλ.160, Πάπ. **ἐν τόπῳ τῷ κλεινῷ καλουμένῳ·** συνήθ. ὡς ἐπίθ. πόλεων: Πίνδ. Ο 3,2 **κλεινὰν 'Ακράγαντα γεραίρων,** 'Επίχ.185, 'Αριστφ."Ορν.1277 **ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν·** ἰδ. ἐπὶ τῶν 'Αθηνῶν: Πίνδ.άπ.76, Αἰσχ. Πέρσ.474 **πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν κλεινῶν 'Αθηνῶν ηὗρε,** Εὐρ.Φοίν.1758 **ὦ πάτρας κλεινῆς πολῖται·** ὁμ. κ. ἐπὶ προσ.: Πίνδ.Π 1,31 **τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν,** 'Επίγραμμ.π.'Ηρ.7,228 **μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία,** Αἰσχ.Πρ.834 **ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ,** Σοφ.Τρ. 19 **ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς 'Αλκμήνης τε παῖς,** αὐτ. Φιλ.575, Πλάτ.Σοφ.243Α **κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν ἐπιτιμᾶν,** αὐτ.Νόμ.721C, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,141 **προτροπῇ τῆς κλεινῆς ἀριστοκρατίας τῶν Βενετσάνων·** ὁμ. κ. εἰρων.: Αἰσχ.Πρ.872 **τόξοισι κλεινός,** Σοφ.'Ηλ.300 **ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρών** (ἐπὶ τοῦ Αἰγίσθου)· ὁμ. ἐπὶ πραγμ., καταστάσεων, ἰδιοτήτων, παθῶν κττ.: Πίνδ. Π 9,112 **πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων κλεινότερον γάμον,** Σοφ.Φιλ.654 **τὰ κλεινὰ τόξ' ἃ νῦν ἔχεις,** αὐτ.ΟΤ 1525 **ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει,** Εὐρ.ΙΑ 1529 **κλεινότατον στέφανον δός,** 'Αριστφ.Νεφ.1024 **ὦ καλλίπυργον σοφίαν κλεινοτάτην ἐπασκῶν,** Λουκ. Περεγρ 18 **καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ καὶ διὰ στόματος ἦν ἅπασιν** [τὸ ἐγνώριζαν ὅλοι]· **2**) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. περίφημα: Εὐρ.'Ηρ.61 **Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορός·** **3**) ἐν Κρήτῃ, ὁ παῖς οὗ ἐρᾷ τις, τὰ παιδικά, ὡς τὸ ἀττ. καλός· 'Αθήν. 782C «κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησὶν οἱ ἐρώμενοι .. καλοῦνται δὲ οἱ ἁρπασθέντες (παῖδες) παρασταθέντες»], 'Ησ. «κλεινοί, οἱ εἰς τὰ παιδικὰ ἐπὶ κάλλει ἁρπαζόμενοι παῖδες»: "Εφορ. 149J, Στράβ.10,4,21 **διάσημον ἐσθῆτα φέρουσιν, ἀφ' ἧς γνωσθήσεται ἕκαστος κλεινὸς γενόμενος· τὸν μὲν γὰρ ἐρώμενον καλοῦσι κλεινόν.**

κλείνω δημ. τ. τοῦ κλείω βλ.λ.

κλεῖξαι δωρ. ἐνεργ. ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ κλῄζω βλ.λ.

κλείπους 'Ησ. «κόσμος τις τοῦ καλουμένου γείσους».

κλεῖρος 'Ησ. «κλειδίον».

κλείς-δός [ἡ] κ. μσν., νεώτ., δημ. ἐν παροιμ., ἀττ. αἰτ. **κλεῖν** κ. μτγν. **κλεῖδα,** πληθ. ὀνομαστ. **κλεῖ-**

δες, αἰτ. **κλεῖδας** κ. συνηρ. **κλεῖς,** δοτ. **κλεισίν,** Ἰων. τ. **κληΐς-ΐδος,** αἰτ. **κληΐδα,** δωρ. **κλᾱΐς-ΐδος,** ἀλλ' αἰτ. **κλαῖδα** ἢ **κλᾷδα** κ. οἰτ. πληθ. **κλαῖδας,** αἰολ. **κλᾷς** (κώδ. **κλαῖς**) κ. **κλᾴς,** αἰτ. **κλᾷν,** πληθ. ὀνομαστ. **κλᾷδες** (κώδ. **κλᾶδες**), ἀρχ. ἀττ. **κλῄς-κλῃδος,** αἰτ. **κλῇδα,** ὁ μοχλὸς δι' οὗ κλείεται ἔσωθεν ἡ θύρα, ὁ ἐπιβλής, ὁ σύρτης τῆς πόρτας: Ἰλ.Ξ 168 **θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν κληῗδι κρυπτῇ,** αὐτ.Ω 455 **τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων,** Ὀδ.Α 442 **ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι,** αὐτ.Δ 802 **ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα·** **2)** ράβδος μεταλλίνη κεκαμμένη εἰς δύο βραχίονας, ἀπολήγουσα κατὰ τὸ ἓν ἄκρον αὐτῆς εἰς λαβὴν κατὰ δὲ τὸ ἕτερον εἰς ἄγκιστρον, ὅπερ εἰσαγόμενον ἔξωθεν διὰ τῆς ὀπῆς τῆς θύρας συνελάμβανε τὸν ἱμάντα ἢ ἐξέχον τι μέρος τοῦ μοχλοῦ, ὅπως θέσῃ τοῦτο εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν ἢ τὰ ἀποσύρῃ: Ἰλ.Ζ 89 **οἴξασα κληῗδι θύρας.. δόμοιο,** αὐτ.Μ 456 **δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρειν,** Ὀδ.Φ 6 **εἵλετο δὲ κληῗδ' εὐκαμπέα χειρί,** Παρμ.Ι,14· **3)** κ. νεώτ., δημ. ἐν παροιμ. μικρὸν ἐργαλεῖον, νεώτ. πάντοτε μετάλλινον, οὗ ἡ ὀδοντωτὴ ἄκρα εἰσαγομένη ἐν τῇ ὀπῇ τοῦ κλείθρου καὶ στρεφομένη δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ μετατοπίζει τὴν βάλανον αὐτοῦ καὶ ἐπιφέρει τὸ κλείσιμον ἢ τὸ ἄνοιγμα θύρας, καλύμματος κιβωτίου κττ.: Αἰσχ.Εὐμ.827 **κλῇδας οἶδα δώματος μόνη θεῶν,** Εὐρ.Βάκχ.448 **κλῇδές τ' ἀνῆκαν θύρετρ' ἄνευ θνητῆς χερός,** Πλάτ.Κωμ.77 **κλεῖν παρακλείδιον** (ἀντικλείδι), Λυσ.Ι,13, Μέν.άπ.343 **Λακωνικὴ κλείς,** Ἐπιγρ. **κυριεύσονται τῶν κλειδῶν,** Πλούτ.'Ηθ.43C **ὁ τῇ κλειδὶ τὰ ξύλα σχίζειν τῇ δ' ἀξίνῃ τὴν θύραν ἀνοίγειν πειρώμενος,** ΚΔ Ματθ.16,19 **καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν,** αὐτ.'Απ.Ι,18, Βί.'Αλεξ.344 **λάβε τὰς κλεῖς τοῦ κοιτῶνός μου, μεῖνον αὐτὸς ἐγγύς μου·** || κ. ἐπὶ τῆς ἱερᾶς κλειδὸς ἣν ἔφερον κατὰ τὰς τελετάς: Ἐπιγρ.· || δημ. παροιμ. **ἐγὼ κρατῶ τὴν κλειδά μου, κι ἄλλος τὴν καλύβα μου** (ἐπὶ βασιζομένων ἐπὶ ματαίας ἀσφαλείας καὶ μὴ καθορώντων τὸν κίνδυνον εἰς ὃν ἐξετέθησαν)· **4)** κ μτφ.: Πίνδ.Π 8,4 **Ἁσυχία,.. βουλᾶν τε καὶ πολέμων ἔχοισα κλαῗδας,** Αἰσχ.άπ.316 **ἔστι κἀμοὶ κλῇς ἐπὶ γλώσσῃ** (ἐπὶ τῆς σιωπῆς), Σοφ ΟΚ 1052 **χρυσέα κλῇς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδᾶν,** Εὐρ.Μήδ.661 **ἀνοίξαντα κλῇδα φρενῶν** (Βερναρδ.Γρηγ. «ἀφ' οὗ ἀνοίξῃ τὴν θύραν (=τὸ κλεῖθρον) τῆς καρδιᾶς του καθαρᾶς (τ.ἔ. καὶ δείξῃ αὐτὴν καθαράν)»), Ἀριστφ.Θεσμ. 976 **ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε καὶ κλῇδας γάμου φυλάττει** (ἐπὶ τῆς Ἥρας ὡς κλειδούχου, προστάτιδος τοῦ γάμου), ΚΔ Λουκ.11,52 **ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως·** **5)** ὁμ. μτφ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ βασικὸν μέσον πρὸς λύσιν ἢ ἑρμηνείαν δυσνοήτου προβλήματος, μυστηρίου, αἰνιγματώδους συγγράμματος, συνθηματικοῦ γράμματος κττ.: Βέττ.Βάλ.179,4,-**ὁ Σαμπολλιὸν ἀνεκάλυψε τὴν κλεῖδα τῶν ἱερογλυφικῶν ἐπιγραφῶν,** - **ἀνεκάλυψαν τὴν κλεῖδα τοῦ κρυπτογραφικοῦ ἀλφαβήτου,** - **κλεὶς γαλλικῆς μεθόδου** (ἡ μετάφρασις τῶν θεμάτων τῆς μεθόδου)· **6)** στρογγύλον ἄγκιστρον ἢ γλωττὶς ἐν τῇ πόρπῃ: Ὀδ.Σ 294 **ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι χρύσειαι, κληῗσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι·** **7)** εἶδος ἀναστολέως: Ἥρων Πνευμ.Ι,25· **8)** νεώτ. κατ' ἐπέκτ. πᾶν ἐργαλεῖον ἢ μοχλός, δι' οὗ κοχλιοῦνται ἢ ἀποκοχλιοῦνται περικόχλια ἢ ἐπιφέρεται περιστροφὴ εἰς ὄργανον ἢ μηχανισμόν τινα, κλειδί || σύστημα μοχλῶν πρὸς σύζευξιν ἢ ἀπόζευξιν δύο σιδηροτροχιῶν· || μικρὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ τείνονται ἢ χαλαροῦνται αἱ χορδαὶ τῶν μουσικῶν ὀργάνων, κόλλαβος, κλειδί, στριφτάρι· || μικρὸς μοχλὸς ξυλίνου πνευστοῦ πλήκτρου, δι' οὗ ἀνοίγεται ἢ κλείεται ἑκάστη τῶν ἐπὶ τοῦ σωλῆνος ὀπῶν πρὸς ρύθμισιν τῆς φωνῆς· **9)** τὸ μεταξὺ τοῦ ἄκρου τοῦ στέρνου καὶ τοῦ ἀκρωμίου τῆς ὠμοπλάτης σιγμοειδὲς ὀστοῦν, τὸ κλειδοκόκκαλο: Ἰλ.Ε 146 **τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον πλῆξ',** αὐτ.Θ 325 **ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε,** αὐτ.Χ 324 **ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,** Ἱππ.'Αέρ.7 **τοὺς δὲ ὤμους καὶ τὰς κληῗδας καὶ τὸ πρόσωπον καταλελεπτύσθαι,** αὐτ.'Αρθρ.13, Σοφ.Τρ.1035 **παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῃδος,** Διογ.'Απ.6, Ἀνδοκ.Ι,61 **ἐπὶ πωλίον.. ἀναβὰς ἔπεσον καὶ τὴν κλεῖν συνετρίβην,** Δημ. 247 **τὴν κλεῖν κατεαγότα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον,** Ἀριστλ.ΖΙ 513b,35 **φέρουσιν εἰς τὰ πλάγια καὶ τὰς κλεῖδας,** αὐτ.516a,28 **ἀπὸ δὲ τῆς ῥάχεως.. αἱ κλεῖδες καὶ αἱ πλευραί** (ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου), Πλούτ.'Αρτξ.9 **διήλασε παρὰ τὴν κλεῖδα διὰ τοῦ τραχήλου τὴν αἰχμήν·** || οἱ περὶ τὸ στῆθος σάρκες τοῦ ἰχθύος θύννου, ὅ. κλειδίον βλ.λ.5Ι, τὸ φιλέτο, τὸ πλατάρι: Ἀριστφ. 7,2 **κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι.** - **Αἷς τὰς θύρας κλείουσι;** - **Τοῦ θύννου μὲν οὖν** (ὡς λογοπαίγνιον), Δίφιλ.Σ π. Ἀθήν.Β,357Α **τὰ δὲ ὑπογάστρια αὐτοῦ καὶ ἡ κλεὶς εὔστομα καὶ ἁπαλά** (τοῦ ὀρκύνου), Ἀθήν.7,303Α **ἐπῄνουν δὲ τῶν θύννων καὶ τὰς κλεῖδας καλουμένας·** **10)** νεώτ ὁ κεντρικὸς σφηνόλιθος οἰκοδομικοῦ τόξου, θόλου, ἀψῖδος· **11)** τὸ ἕδρανον τῶν ἐρετῶν ἐν πλοίῳ· Ἡσ. «κληῗδες· τῆς νεὼς τὰ ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες κάθηνται»· || ὁμ. κ. ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης: Ἰλ.Π 170 **ἐν δὲ ἑκάστῃ πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν ἑταῖροι,** Ὀδ. Β 419, αὐτ.Θ 38 **δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῗσιν ἐρετμὰ ἔκβητε** (δήσαντες τὰς κώπας εἰς τοὺς σκαλμούς)· **12)** κ. νεώτ. κτ. ἐπέκτ. μτφ. στενὴ διάβασις, πόρος μεταβάσεως ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον, οἷον κλεισώρεια, ἀκρωτήριον, πορθμὸς ἐν ἐπικαίρῳ τοποθεσίᾳ κείμενος, στενὸς ἢ προέχων τόπος, ὃν ἐὰν κατέχῃ τις δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διάβασιν ἄλλων: Ἡρ 5,108 **περιέπλεον τὴν ἄκρην, αἳ καλεῦνται Κληῗδες τῆς Κύπρου,** Εὐρ.Μήδ.212 **ἐφ' ἅλμυρὰν πόντου κλῇδ' ἀπέραντον** (τὸν Θρακικὸν Βόσπορον), Στράβ.14,6,3 **μῆκος δὲ ἀπὸ τῶν κλειδῶν ἐπὶ τὸν Ἀκάμαντα πεζῇ σταδίων χιλίων,** - **ἡ Ἀγγλία κατέχει τὰς κλεῖς τῆς Μεσογείου·** **13)** κτ. πληθ. ἱεροὶ στέφανοι· Ἡσ. «καὶ παρὰ Ἐφεσίοις τῆς θεοῦ τὰ στέμματα»: Εὐρ.Τρῳ.256 **ῥίπτε.. ζαθέους κλῇδας, ἀπὸ χροὸς ἐνδυτῶν στεφέων ἱεροὺς στολμούς·** **14)** εἰδ. μετρικ. ρυθμός, εὐφωνία: Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.1127 **ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κλειδός·** || νεώτ. μουσ. ὁ γνώμων βλ.λ.12): **ἡ κλεὶς τοῦ σόλ·** **15)** Ἡσ. «κλεῖδα, ὑποδήματος εἶδος. Κρῆτες».

κλεισία (ἡ) Ἐπιγρ. κ. **κλισία** βλ.λ., τὸ πανδοχεῖον: **τὰν κλινᾶν τὰν ἐν τᾶι κλισίαι·** **2)** κτ. πληθ. δ.γρ. ἀντὶ κλεισιάδες βλ.λ. ἐν Αἰλ.Δ ἀπ.231.

κλ(ε)ισιάς-άδος (ἡ) (κλίνω) κ. νεώτ. ἰδ. κτ. πληθ. συμπτυσσόμεναι μεγάλαι θύραι τῆς αὐλῆς, δι' ὧν εἰσήρχοντο τὰ κτήνη· Πολυδ.4,125 «τὸ δὲ κλίσιον ἐν κωμῳδίᾳ παράκειται παρὰ τὴν οἰκίαν παραπετάσμασι δηλούμενον, καὶ ἔστι μὲν σταθμὸς ὑποζυγίων, καὶ αἱ θύραι αὐτοῦ μείζους δοκοῦσι, καλούμεναι κλεισιάδες πρὸς τὸ καὶ τὰς ἁμάξας εἰσελαύνειν καὶ τὰ σκευοφόρα», Εὐστ.1957,59 «αὔλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται»: Διον.'Αλ.Ρωμ.5,39 **ταύτης τῆς οἰκίας.. αἱ κλισιάδες θύραι μόναι τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσίων τε καὶ ἰδιωτικῶν εἰς τὸ ἔξω μέρος ἀνοίγονται,** Πλούτ.Ποπλ.20 **ὅπως αἴσθησις ἔξω γί-**

νοιτο τοῖς παρερχομένοις ἢ προεστῶσι καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο προϊούσαις ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸν στενωπόν, Αἰλ Δ άπ.231 κλεισίαι (ἀντὶ κλεισιάδες)· || δίθυροι πύλαι : Μοῖρ2271· || ἐσωτερικαὶ θύραι οἰκιῶν, ἀντίθ. αὔλειοι : Φίλ 1 520 ἐν οἰκίαις αὔλειοι πρόκεινται κλεισιάδων, αὐτ. 2,82 οἴκοι καταμένειν καὶ μηδὲ τὰς κλεισιάδας ὑπερβαίνειν, αὐτ.π.Εὐσ.Εὐαγγ Προπ 8 14 οὐ μόνον τειχῶν ἐντὸς ἀλλὰ καὶ κλεισιάδων θαλαμευομένοις ἀποζῆν, Κλήμ.᾽Αλ.Παιδ.2.3,35 χρυσάστικτοί τε καὶ χελώνης πεποικιλμέναι κοίτης κλισιάδες· **2**) μτφ. εἴσοδος : Ἡρ 9 9 μεγάλαι κλισιάδες ἀναπεπτέαται ἐς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ, Πλούτ.᾽Αλκ.10 μεγάλας δ᾽ αὐτῷ κλεισιάδας ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντος τοῦ τε γένους καὶ τοῦ πλούτου, Ἀριστεἰδ.Λόγ.38(7),21· **3**) νεώτ. κτ. ἐν. τὸ θυρόφυλλον ἢ τὸ παραθυρόφυλλον, τὸ κανάτι· **4**) νεώτ. ναυτ. κτ. ἐν. ὀρθογώνιον ἐκ σανίδων κάλυμμα κλεῖον τὴν θυρίδα πλοίου, τὸ μονόφυλλο πορτέλλο· **5**) μτγν. κ. νεώτ ὑδροφράκτης ποταμοῦ, λίμνης ἢ διώρυγος: Διον.᾽Αλ Ρωμ.1,66 καὶ αὐτὴν (τὴν λίμνην) διὰ κλεισιάδων ἀνοιγομένων ὑποδέχεται τὸ πεδίον· **6**) νεώτ. κτ. ἐν. εἶδος φράγματος ἐν χρήσει ἐν τοῖς ἰχθυοτροφείοις.

κλείσιμο(ν)-ατος (τὸ) (κλείω) νεώτ. κ δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλείειν βλ.λ., τὸ κλείδωμα, τὸ σφάλισμα : τὸ κλείσιμο τῆς πόρτας - τοῦ μπαούλου - τοῦ σπιτιοῦ· || τὸ κλείειν ἢ κλείεσθαι ἐν κλειστῷ χώρῳ, ὁ μακρὸς περιορισμός, ἡ κλεισούρα : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.24 μοῦ μίλησε γιὰ τὸ κλείσιμο στὸ σπίτι, γιὰ τὴν ἐπίμονη μισανθρωπία, - τὸ κλείσιμο στὴ φυλακή, - μαράζωσαν τὰ κορίτσια ἀπ᾽ τὸ πολὺ κλείσιμο· || μτφ. διακοπὴ λειτουργίας ἢ ἐπικοινωνίας : ὥρα κλεισίματος τῶν καταστημάτων κατὰ τὸ θέρος, -τὸ κλείσιμο τῶν συνόρων, - τὸ κλείσιμο τῆς κάνουλας· || κλείσιμον λογαριασμοῦ (ἐκκαθάρισις τοῦ πιστωτικοῦ ἢ χρεωστικοῦ ὑπολοίπου αὐτοῦ), - κλείσιμον βιβλίων (ἡ καθ᾽ ὡρισμένας περιόδους ἢ ἐπ᾽ εὐκαιρίᾳ ὡρισμένου γεγονότος ἐκκαθάρισις τῶν λογαριασμῶν καὶ ὁ συνοφισμὸς τῶν ὑπολοίπων αὐτῶν πρὸς σύνταξιν ἰσολογισμοῦ), -κλείσιμον συμφωνίας (ἡ περάτωσις τῶν διαπραγματεύσεων καὶ ἡ ὁριστικὴ σύναψις τῆς συμφωνίας),-κλείσιμον πληγῆς (ἡ ἐπούλωσις).

κλ(ε)ισίον (τὸ) κ. κλίσιον ὑπόστεγος αὐλὴ ἐν χρ. ὡς σταθμὸς κτηνῶν ἢ ὡς ἐργαστήριον· Πολυδ 4,125 «. . ἐν δὲ ᾽Αντιφάνους ᾽Ακεστρίᾳ, καὶ ἐργαστήριον γέγονε τὸ καλούμενον κλίσιον», ΕΜ 520,14 «κλίσιον σημαίνει τὸν τόπον ἔνθα ἵσταται τὰ ζεύγη. Ὁ μὲν τεχνικὸς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ι λέγει» : Δίων Χρ.40,9 τῶν κλεισίων, οἷς ὑποδύεται τὰ πρόβατα· **2**) γεν. εὐτελὴς οἰκίσκος, καλύβη : ᾽Αντιφάν.21, Λυσ.12,18 τριῶν ἡμῖν οἰκιῶν οὐσῶν οὐδεμιᾶς εἴασαν ἐξενεχθῆναι, ἀλλὰ κλίσιον μισθωσάμενοι προὔθεντο αὐτόν· εὐτελὲς οἴκημα πόρνης, δυσώνυμος οἶκος, πορνεῖον : Δημ 270 ὡς ἡ μήτηρ τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλεισίῳ τῷ πρὸς τῷ Καλαμίτῃ χρωμένη· **3**) βωμὸς ἢ ναΐσκος · Παυσ.4,1,7 ἀνέθηκε . . ἐς τὸ κλίσιον τῶν Λυκομιδῶν εἰκόνα.

κλεῖσις-εως (ἡ) (κλείω) κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. κλῇσις ἡ ἐνέργεια τοῦ κλείειν βλ.λ., τὸ κλείσιμο, τὸ κλείδωμα : Αἰν.Τακτ.20,1,Σχόλ.᾽Ιλ.Ω 454 ἀπὸ τοῦ γενομένου κατὰ τὴν κλεῖσιν ἤχου· **2**) μσν. κλεισώρεια : ᾽Ακροπ.Γ 81C ἐν τῇ κλείσει τῶν ἐν τοῖς Βοδηνοῖς ὀρῶν.

κλεῖσμα-ατος (τὸ) (κλείω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. περίφραγμα τόπου τινός : Βασ.1,513) κλείσματι δεσμωτηρίων, Βί.Νείλου 66,27 κτήνους διαβάντος τὸ κλεῖσμα, Τζέτζ.Χιλ.1,903 ὀχυρώσαντες τὸ ἔδαφος τοῖς σχοίνοις χειραγωγοῖς τὰ πλάγια καὶ κλείσμασι στερροῦσιν· || νεώτ. αὐτὸς οὗτος ὁ περίφρακτος τόπος, ὁ περίβολος.

κλέϊσμα-ατος (τὸ) (κλεΐζω) μσν. φήμη, δόξα : Νικ.Χων.295C.

κλεϊσμός (ὁ) (κλεΐζω) μσν. προσηγορια, ὄνομα : Παχυμ.Ἰ ᾽Ανδρόν.429Α.

κλεισοσπίτης (ὁ) δημ. ἐκεῖνος διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ὁποίου κλείει ὁ ἑαυτοῦ οἶκος ἕνεκα ἐλλείψεως ἀπογόνων, ποὺ πεθαίνει καὶ κλείνει τὸ σπίτι του ἐπειδὴ δὲν ἀφήνει ἀπογόνους. ἰδ. εἰρων. ἐν παροιμ. φρ. κλεισοσπίτης ὁ μακαρίτης (ἐπὶ γέροντος ἀποθανόντος καὶ καταλιπόντος πλῆθος υἱῶν καὶ ἐγγόνων).

κλεισούρα (ἡ) (κλείω) μτγν., μσν. κ. δημ. στενὴ διάβασις μεταξὺ δύο ὀρέων ἢ δυσβάτων τόπων, κλεισώρεια,δερβένι : Προκόπ.Περσ.2,29,᾽Ανν.Κομν. 10 τὰ γὰρ τέμπη, ἅπερ κλεισούρας ἡ ἰδιῶτις οἶδε γλῶσσα καλεῖν, Λίβ.Ροδ.2417 ὄρη ἐπεριπατήσαμεν τὰ ἐγγίζαν εἰς τὰ νέφη, | κλεισοῦρες ἐδιέβημεν, τόπους ἀγριωμένους, Χρον.Μορ 4708 καὶ ὅταν ἦλθεν καὶ ἔσωσεν σὲ μιὰν στενὴν κλεισούραν· || π. Βυζαντινοῖς, τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων· Σουΐδ. «κλεισοῦραι, οὕτω καλοῦνται τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων τῇ πατρίῳ τῶν Ρωμαίων φωνῇ»· **2**) μικρὰ διοικητικὴ περιφέρεια ἐν τῇ βυζαντινῇ αὐτοκρατορίᾳ, περιλαμβάνουσα 5-8 μικροτέρας διοικητικὰς περιφερείας τὰς καλουμένας τοποτηρησίας ἢ βάνδα· **3**) δημ. κλειστὸς καὶ κακῶς ἀεριζόμενος χῶρος : τὸ γραφεῖο μυρίζει κλεισούρα· || δημ ἡ συνεχὴς παραμονή, ὁ περιορισμὸς ἐντὸς τοῦ οἴκου:Λασκαρ. Μυστ.23 μένοντας ὅλον τὸν ἐπίλοιπο χρόνο κλεισμένες εἰς τὸ σπίτι, ὅπου ἡ κλεισούρα τοὺς νεκρώνει τὸ σῶμα.

κλεισουράρχης (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς τῆς φυλασσούσης κλεισούραν βλ.λ.: Δουκάγγ 663· || ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς κλεισούρας βλ.λ.2).

κλεισουροειδῶς ἐπίρρ. μσν. ὁμοίως πρὸς κλεισούραν βλ.λ. : Εὐστ.1309,14.

κλειστάνθηρος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ φέρων ἀνθῆρας κλειστούς, παρὰ τὴν κανονικὴν ἄνθησίν του.

κλειστογαμία (ἡ) νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ἡ αὐτογονιμοποίησις ἑρμαφροδίτων ἀνθέων, παραμενόντων διαρκῶς κλειστῶν.

κλειστόγαμος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ παρουσιάζων κλειστογαμίαν βλ.λ.

κλειστόκαρπα (τὰ) νεώτ. βοταν. ἄθροισμα φυλλοβρύων περιλαμβάνον μικρὰ βρυόφυτα ἔχοντα ἄμισχον σποριογόνιον ἄνευ κιονίδος.

κλειστοκαρπία (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ εἴς τινα βρυόφυτα βλ.λ. συμβαίνουσα σῆψις ἢ θραῦσις τοῦ περιβλήματος τῆς κάψας αὐτῶν, καὶ ἡ οὕτως ἀπελευθέρωσις τῶν ἐν αὐτῇ σπορίων.

κλειστοκονίασις-εως (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ αὐτεπικονίασις εἰς κλειστὸν ἄνθος.

κλειστός-ή-ό(ν) (κλείω) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. κληϊστός, ἀττ. κλῃστός, ὁ δυνάμενος νὰ κλείσῃ, ὁ κεκλεισμένος, ὁ μὴ ἀνοικτός, σφαλιστός : Ὀδ.Β 344 κληισταὶ δ᾽ ἔπεσαν σανίδες πυκνῶς ἀραρυῖαι δικλίδες, Εὐρ.ἀπ.617 οὐ δῶμα γαίας κλειστόν, Θουκ.2,17 καὶ εἴ τι ἄλλο βεβαίως κλῃστὸν ἦν, Στράβ.13,2,2 ὧν ὁ νότιος κλειστὸς τριηρικὸς ναυσὶ πεντήκοντα, Κρυστ. τὸ Μαρμαρωμένο Βασιλόπουλο (ἕνα παλάτι ἀδιάβατο κλειστὸ καὶ ρημαγμένο, Χατζόπ.Βρ.Θρ.78,4 κλειστὸ στὴ γαλήνη, κλειστὸ στὴ βοὴ . . τὸ παράθυρο μένει· **2**) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ καταστημάτων, γραφείων, ὁ ἀργῶν, ὁ μὴ ἐργαζόμενος : τ᾽ ἀπόγευμα ἡ τράπεζα εἶναι κλειστή, - τὸ κατάστημα εἶναι κλειστό· **3**) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φορεμάτων, ὁ μὴ ἔ-

ξωμος· **4)** δημ. φρ. **μὲ κλειστὰ τὰ μάτια** (μετ' ἀπολύτου πεποιθήσεως ἢ ἐμπιστοσύνης)· **5)** δημ. σπαν. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ τὸ ἐσωκάρδιον, γιλέκο ἐπίρρ. δημ. **κλειστά.**

κλεϊστός-ή-όν (κλεΐζω) ἀρχ. λεξ. ὁ πεφημισμένος, ἔνδοξος, ξακουστός· Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.'Ομ.401 «κλεϊστάς· ἐνδόξους».

κλειστοφοβία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὁ φόβος ὑφ' οὗ καταλαμβάνονταί τινες ἐν κλειστῷ χώρῳ.

κλεῖστρον (τὸ) (κλείω) μτγν. κ. νεώτ., δωρ. **κλᾷστρον** κ.π.'Ησ **κλᾶσθρον**, τὸ κλεῖθρον, ἡ κλειδωνιά· 'Ησ. «κλᾶσθρον· κλεῖθρον» **2)** μοχλὸς πρὸς κλείδωσιν, σύρτης. κ. μτφ. : Πίνδ.Π 1,8 **γλεφάρων ἁδὺ κλᾷστρον**, Λουκ.Τόξ.57 **κλῶπές τινες ἀνασπάσαντες τὸ κλεῖστρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα·** **3)** νεώτ. στρατ μηχάνημα, δι' οὗ κλείεται καὶ ἀνοίγεται τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ κοίλου τῶν ὀπισθογεμῶν πυροβόλων

κλεισώρεια (ἡ) (κλείω-ὄρος) μσν. κ. νεώτ. στενὴ διάβασις μεταξὺ ὀρέων, ἡ κλεισούρα : Θεοφύλ.Σ 7,14.Παπαδ.Χρ.Μηλ.79 **ἦτο ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πολιορκῇ εἰς κλεισωρείας τοὺς ἐχθρούς.**

κλειτάνδρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀποκυνοειδῶν.

κλειτοπόδιον (τὸ) ἀρχ. λεξ. μέρος πλοίου· Πολυδ.1,95 «δευτέρα τρόπις».

κλειτορία (ἡ) νεώτ. βοταν γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **φασιολοειδῶν.**

κλειτοριάζω (κλειτορίς) μτγν. ἐπιψαύω τῆς κλειτορίδος, ἀσελγῶς ψηλαφῶ· 'Ησ.«κλειτοριάζειν· τὸ ταύτην ψηλαφᾶν», Σουΐδ. «τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου» : Ῥοῦφ.'Ονομ.111.

κλειτοριδεκτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκτομὴ τῆς κλειτορίδος διὰ πάθησιν αὐτῆς ἢ ἐρεθισμὸν προκαλοῦντα σύσπασιν τοῦ κόλπου.

κλειτοριδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κλειτορίδα.

κλειτοριδισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ὑπέρμετρος ἀνάπτυξις τῆς κλειτορίδος καὶ ἡ ἐκ τούτου προερχομένη γενετήσιος διαστροφή.

κλειτορίζω 'Ησ. «τὸ ἀκολάστως τούτου τοῦ σαρκίου ἅπτεσθαι», ἄ. κλειτοριάζω· **2)** ρηματ π. κλειτορισμός, κλειτορισμία.

κλειτορίς-ίδος (ἡ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. τὸ δίκην γλωττίδος ἐξέχον εὐαίσθητον κερατῶδες μέρος τοῦ γυναικείου αἰδοίου : Ῥοῦφ.'Ονομ.111· || νεώτ. ἰατρ. μικρὸν σαρκίον ἐπιδεκτικὸν στύσεως, ἐξέχον ἐν τῷ ἄνω μέρει τοῦ γυναικείου αἰδοίου· **2)** ὄνομα λίθου : ΨΠλούτ.'Ηθ.1164B **λίθος κλειτορὶς** ὀνομαζόμενος (δ.γρ. κλιτορίς).

κλειτορισμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὁ κλειτοριδισμός.

κλειτορισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὁ κλειτοριδισμός.

κλεῖτος-εος (τὸ) (1) ποι. δωρ. ἀντὶ κλέος βλ.λ.

κλεῖτος-εος (τὸ) (2) κτ. πλ. **κλείτεα** ἡ κλειτύς : Ἀπολλ.Ρ 1,599.

κλειτός-ή-όν (κλείω, κλέω, κλέος) ἐπὶ προσ., ὁ πεφημισμένος, ἔνδοξος : 'Ιλ.Γ 451 **οὔ τις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων δεῖξαι Ἀλέξανδρον,** 'Οδ.Ζ 54 **μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας,** Πίνδ.Ν 6,69 **'Αλκιμίδα τό γ' ἐπάρκεσεν κλειτᾷ γενεᾷ·** || ἐπὶ πόλεως : 'Ιλ.Ρ 307 **ἐν κλειτῷ Πανοπῆι·** || ἐπὶ πραγμ., μεγαλοπρεπής, λαμπρός, ἔξοχος : 'Ιλ.Δ 102 **ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.**

κλειτύς-ύος (ἡ) δ.γρ. κλιτὺς βλ.λ.

κλείω (1) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κλείνω** κ. ἰδιωμ. **κλειῶ**, ἰων. **κληΐω**, ἀττ. **κλῄω**, δωρ. **κλᾴω** κ. **κλᾴζω**, μέλλ. **κλείσω** ἀττ. **κλῄσω** κ. δωρ. **κλαξῶ**, μέσ. μέλλ. ἰων. **κληΐσσομαι**, παθ. μέλλ. **κλεισθήσομαι**, τετελ. μέλλ. **κεκλείσομαι** (Ἀριστφ.Λυσ 1072), ἀόρ. **ἔκλεισα**, ἰων. **ἐκλήισσα**, ἀττ. **ἔκλῃσα**, παρακ. **κέκλεικα**, ἀττ. **κέκληκα**, παθ. παρακ. **κέκλειμαι**, μτγν. **κέκλεισμαι** κ. **κέκλᾳμαι** ('Επίχ.1. ἰων. **κεκλήιμαι**, ὑπερσυντ. **ἐκεκλείκειν**, παθ. ὑπερσυντ **ἐκεκλείμην** κ. μτγν. **ἐκεκλείσμην**, δημ. μτχ. παρακ **κλεισμένος**, ἀποφράττω, ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον ἢ τὴν ἔξοδον, κλειδώνω : 'Οδ.Φ 387 **κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων,** Εὐρ.'Ηρ.997 **κλῄει πύλας,** Ἀριστφ.'Αχ.479 **κλεῖε πηκτὰ δωμάτων·** κ. παθ. : Σοφ.ἀπ.393 **ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλῃμένην πύλην,** Δημ.778 **κεκλειμένης σου τῆς ἐξουσίας οὐ κιγκλίσιν . ., τοσούτοις καὶ τηλικούτοις ὀφλήμασι·** **2)** εἰδ. φράττω πόρον πρὸς παρεμπόδισιν διαβάσεως, ἀποκλείω : Αἰσχ.Πέρσ.723 **ὥστε Βόσπορον κλῇσαι μέγαν ;,** Θουκ.4,8 **τοὺς μὲν οὖν ἔσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπρῴροις βύζην κλῄσειν ἔμελλον,** - **τὰ χιόνια ἔχουν κλείσει τὸ χωριό,** - **ἔχουν ρίξει πέτρες κι ἔκλεισε ὁ δρόμος·** || δημ. ἐν φρ. **ἔκλεισε ἡ πληγὴ** ἐθεραπεύθη, ἐπουλώθη· || κ. παθ. : 'Ηρ 2,121 **τοῦ οἰκήματος κεκληϊμένου,** Λυσ. 22,14 **τὰ ἐμπόρια κεκλεῖσθαι,** Δημ.22 **κεκλειμένων τῶν ἐμπορίων·** **3)** ἐγκλείω : **τὴν ἔκλεισε στὸ φρενοκομεῖο·** κ. παθ. : Αἰσχ.956 **πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλῃμένην·** || κ. μέσ. : Παπαδ Χρ Μηλ.34 **διότι συνήθεια ἦτο νὰ κλείωνται αἱ κόραι, ὅταν ἦσαν μόναι,** ΜΜ **καὶ νὰ κλειστοῦ μὲ τὸ κλειδί, νὰ καμαρώνου τὴ σπουδή·** **4)** ἐμπερικλείω, περικλείω : Εὐρ.Ρῆσ.304 **χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρον πώλων ἔκληε χιόνος ἐξαυγεστέρων·** **5)** παθ. δεσμεύομαι : Εὐρ.'Ανδρ.503 **ἀδ' ἐγὼ χέρας αἱματηρὰς βρόχοισι κεκλῃμένα·** **6)** ὁμ. παθ. μτφ. δεσμεύομαι, ὑπάγομαι εἰς ὑποχρέωσιν : αὐτ.'Ελ.977 **ὅρκοις κεκλῄμεθα·** **7)** παραδίδω τινὰ δέσμιον εἴς τινα : ΠΔ Βασ.1,23,20 **κεκλείκασιν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως·** **8)** νεώτ. κ. δημ. συσφίγγω, συγκλείω, συνάπτω : **κλείω τὰ σκέλη - τὴν θύραν - τὰ παράθυρα - τὸ βιβλίον·** **9)** νεώτ. κ. δημ μτφ. ἐπὶ ἐργασίας διεξαγομένης ἐν τῷ συνόλῳ ἢ ἐν μέρει ἐν κτιρίῳ, οἷον ἐκπαιδευτικῆς, φιλανθρωπικῆς, βιομηχανικῆς, ἐμπορικῆς κτλ., παύω ἢ διακόπτω πρὸς καιρὸν τὴν ἐνέργειάν μου : **τὸ ὀρφανοτροφεῖον κινδυνεύει νὰ κλείσῃ ἐλλείψει πόρων,** - **τὰ σχολεῖα κλείουν ἐπὶ τρίμηνον τὸ θέρος,** - **ἐξ αἰτίας τῆς κρίσεως πολλὰ ἐμπορικὰ πολλὰ ἐργοστάσια ἔκλεισαν,** - **κατ' ἀστυνομικὴν διάταξιν τὰ θέατρα κλείουν τὸ μεσονύκτιον** (δὲν ἐργάζονται πέρα τοῦ μεσονυκτίου), - **οἱ τράπεζες κλειοῦν ἀπὸ τὴ 1-4 μ.μ.,** παροιμ **βερεσὲ σὰ δίνει ὁ φοῦρνος κλείνει,** φρ. **ἔκλεισαν αἱ πιστώσεις** διεκόπη ἢ περιωρίσθη ὁ ἐπὶ τόκῳ δανεισμὸς ὁ ὑπὸ τῶν τραπεζῶν κ ἄ. κεφαλαιούχων ἐνεργούμενος)· **10)** ὁμ. κ. μτβ. ἐπιβάλλω, διατάσσω τὴν παῦσιν ἢ τὴν διακοπὴν ἐνεργείας ἱδρύματός τινος, ὑποχρεῶ, ἐξαναγκάζω εἰς παῦσιν τῆς ἐνεργείας, τῆς ἀσχολίας, τῆς λειτουργίας αὐτοῦ : **πρὸς διαμαρτυρίαν κατὰ τῶν αὐθαιρεσιῶν τὰ Πατριαρχεῖα ἔκλεισαν τὰς ἐκκλησίας,** - **ἡ κυβέρνησις ἔκλεισε τὰ χαρτοπαίγνια,** - **τὸ νέο ἐμπορικὸ πουλάει κάτω τοῦ κόστους γιὰ νὰ κλείσῃ τ' ἀντικρινά·** || συνεκδ. ἐπὶ τῶν τιμῶν νομισμάτων καὶ ἀξιῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἐν φρ. **κλείω εἰς..**, κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ἡμέρας χρηματιστηριακὴν δοσοληψίαν ἔχω τὴν συναφῶς (διὰ τοῦ εἰς) ὁριζομένην τιμήν, συνήθ. χρ. κατ' ἀόρ. : **ἡ λίρα ἔκλεισεν εἰς τὰ 505,** - **αἱ μετοχαὶ τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης ἔκλεισαν εἰς τὰ 370,** - **αἱ ὁμολογίαι τοῦ ἀναγκαστικοῦ,** - **τὰ ἀνταλλάξιμα ἔκλεισαν μὲ ἐλαφρὰν ὑπερτίμησιν·** **11)** ὁμ. νεώτ. κ. δημ συμπληρῶ, φέρω εἰς πέρας, ἀποτελειώνω, τερματίζω : **τὸ παιδί τους ἔκλεισε τὰ ἑπτὰ** (εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του), - **τὸν 'Οκτώβριον κλειῶ τὰ πενήντα,** **ἔκλεισεν ἡ ἀνάκρισις** (ἐκρίθη περατωθεῖσα), - **ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκα-**

ημέρου τοῦ Ἰανουαρίου πρέπει νὰ κλείσῃ ὁ ἰσολογισμός· 12) ὁμ. νεώτ. κ. δημ., μτ. συναφῶν δηλωτικῶν λ., συνομολογῶ μετά τινος, συνάπτω: **κλείω εἰρήνην** (ἐπὶ κρατῶν), - **κλείω συμφωνίαν** (ἐπὶ ἰδιωτῶν)· φρ. ἐπὶ γεωργικῶν ἢ βιομηχανικῶν προϊόντων, συνομολογῶ τὴν ἀγορὰν ἢ τὴν πώλησιν τοῦ συναφῶς ὁριζομένου ποσοῦ, συνήθ. κτ. ἀόρ. ἢ παρακ. (ἀναλυτ.) ἢ μέλλ.: **θὰ κλείσω χίλιους τόννους κάρδιφ,-ἔκλεισε - ἔχει κλείσει χίλιες ὀκάδες λάδι - πεντακόσια καντάρια βαμπάκι**· 13) εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς στενὰς ἐπικαίρους διαβάσεις ἰδ. θαλασσῶν, ἐπὶ κρατῶν, κλείω ἐμποδίζω τὴν διάβασιν: **ἡ Τουρκία ἔκλεισε τὸν Ἑλλήσποντον, - εἰς μέλλοντα πόλεμον ἡ Ἀγγλία θὰ κλείσῃ τὸ Γιβραλτὰρ καὶ τὸ Σουέζ**· ‖ κ. ἀμτβ.: **ἔκλεισαν τὰ στενά**· ‖ ὁμ. ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, ἐκ πήξεως τῶν ὑδάτων παύω νὰ εἶμαι πλωτός: **ἔκλεισεν ἡ Ἀζοφικὴ - ὁ Δούναβις**· 14) ὁμ. ἐν διαφ. φρ. κτ. συνεκδ. ἢ παροιμ. ἐννοίας, οἷον **κλείνω τὰ μάτια μου** προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνομαι, παραβλέπω· ὁμ. ἀποθνῄσκω: **ὅταν κλείσω τὰ μάτια, δὲ(ν) μ' ἐνδιαφέρει τί θὰ γίνῃ, - δὲν ἔκλεισε μάτι** (δὲν ἐκοιμήθη), - **τῆς ἔκλεισε τὸ μάτι** (πρὸς μυστικὴν συνεννόησιν ἢ καὶ ἐρωτικὴν πρόσκλησιν), - **τοῦ ἔκλεισα τὸ στόμα** (τὸν ἀπεστόμωσα, τὸν ἠνάγκασα νὰ σιωπήσῃ)· πρβλ. τοῦ βούλλωσα τὸ στόμα· 15) ρηματ. π. κλειστός (κληστός), ἄκλειστος (ἄκληστος), κλείς (κλῄς, ὁμηρ. κληίς), κλεῖθρον (κλῇθρον), κλεῖσις, σύγκλεισις, ἀπόκλεισις, κλοιός). Ἐκ ρίζ. κλαϜ- (κλεϜ-ίω = κλείω), λατ. claudo, clavis).

κλείω (2) ἐπ. ἀντὶ κλέω βλ.λ.1), ἐγκωμιάζω, λαμπρύνω.

κλείω (3) ἐπ. ἀντὶ κλέω βλ.λ.2), καλῶ.

κλειώ-οῦς (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων πτεροπόδων.

κλελία (ἡ) νεώτ. μαθημ. στρεβλὴ σφαιρικὴ καμπύλη διαγραφομένη ὑπὸ σημείου τῆς ἐπιφανείας σφαίρας τινός

κλεμαξίδα (ἡ) δημ κ. **κληματσίδα** τὸ φυτὸν βιβοῦρνον ἡ λοντάνα: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 46,15 **μὲ κλεμαξίδα, μ' ἀφιθιὰ κι ἀπήγανο φωτιὰν ἀνάβει.**

κλεμεντίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας τοῦ μαγνησίου.

κλέμμα-ατος (τὸ) (κλέπτω) κ. μσν. τὸ κρυφίως τοῦ ἰδιοκτήτου εἰλημμένον ὑπό τινος, τὸ κλοπιμαῖον, τὸ κλεμμένο: Εὐρ.Ἑκ.618 **εἴ τις τοὺς νέωστὶ δεσπότας λαθοῦσ' ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων,** Ἀριστλ.Πρ.952a, Στράβ.15,1,53 **κλέμματα πλειόνων ἢ διακοσίων δραχμῶν,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,117 **τῶν δὲ συνήθων κλεμμάτων τε καὶ λῃστευμάτων καὶ τῶν ἐς προὖπτον μαχισμῶν ἀποσχόμενοι**· 2) κλοπή: Ἀριστφ.Ἱππ.1203 **τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν**· 3) στρατήγημα ἐν πολέμῳ: Θουκ.5,9 **τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει**· 4) δόλος, ἀπάτη: Δημ 236 **τὸ μὲν τοίνυν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον κλέμμα μὲν Φιλίππου,** Αἰσχίν.3,100· 5) κρυφία ἐρωτικὴ πρᾶξις: Ρουφίν.Ἐπιγρ.ΑΠ 5,17,2 **οἱ μὴ τοῖς σπαταλοῖς κλέμμασι τερπόμενοι,** Αἰλ.ΖΙ 1,2 **κλέμμα ἐρωτικόν.**

κλεμμάδιος-α-ον ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, κλοπιμαῖος, λαθραῖος· Φώτ.168,19 «κλεμμάδιον, κλεφιμαῖον»: Πλάτ.Νόμ.955B **ἐάν τις κλεμμάδιον ὁτιοῦν ὑποδέχηται γιγνώσκων, τὴν αὐτὴν ὑπεχέτω δίκην τῷ κλέφαντι.**

κλεμμαδόν ἐπίρρ. Ἡσ. κατὰ τρόπον κλεπτικόν, κλέφτικα.

κλεμματικός-ή-όν μτγν. κλεπτικός, δόλιος, ἀπατηλός: Ἀγαθ.ΑΠ 11,350 **τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια φαντασίης** (δ. ἀνάγν. ἠλεμστικός).

κλεμματιστής (ὁ) μσν. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν κλοπήν, ὁ κλέπτης: Νικ.Χων.133C.

κλεμμένος-η-ο δημ. μτ. παθ. παρακ. κεκλεμμένος τοῦ κλέπτω, ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, ὁ κλοπιμαῖος, τὸ κλεφιμιό: **εὑρῆκαν τὰ κλεμμένα**· 2) τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἐπὶ γυναικός, ἡ κλεφτή, ἡ ἐξ ἀπαγωγῆς σύζυγος: **τὴ γυναίκα του τὴν ἔχει κλεμμένη, γιατὶ δὲν τοῦ τὴν ἔδιναν.**

κλέμμιν Ἡσ. «δίφρον ἀνακλιτόν».

κλεμμύς-ύος (ἡ) μτγν. χελώνη: Ἀντωνῖν.Λιβ.32,2.

κλεμμύω Ἡσ. «κλεμμύειν· κηρύσσειν».

κλεογένης-ους (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **γεωμετριδῶν.**

κλεοκερίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **ἀκρονυκτιδῶν.**

κλεομέλλη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **καππαριδῶν.**

κλεόνικον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν κλινοπόδιον βλ.λ.: Διοσκ.3,95.

κλέος-ους (τὸ) (κλέω) κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. **κλέϜος,** ἐν χρ. μ. κτ. ὀνομαστ. κ. αἰτ. τοῦ ἑν. κ. πληθ., ἐπ. ἐν τῇ ὀνομαστ. κ. αἰτ. τοῦ πληθ. **κλέᾰ** (πρὸ φωνήεντος) κ. π.Ἡσίοδ. **κλεῖα,** φήμη, λόγος, εἴδησις, ἀβέβαιος ἀγγελία: Ὀδ.Π 461 **τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ;**, αὐτ.Ψ 137 **μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται ἀνδρῶν μνηστήρων**· κ. μτ. γενικ.: Ἰλ.Λ 227 **μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,** Πίνδ.Π 4,125 **κείνου γε κατὰ κλέος,** Σοφ. Φιλ.251 **τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος**· ‖ ἁπλὴ φήμη, ἀντίθ. βεβαία γνῶσις, ἀγγελία: Ἰλ.Β 486 **ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν,** Αἰσχ.Ἀγ. 487 **ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος** 2) κ. μσν. κ. νεώτ. συνήθ. π. Ὁμ. καλὴ φήμη περί τινος, δόξα: Ἰλ.Ε 3 **κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,** αὐτ. Χ 514 **ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶναι** (Γαζ.Θ «ἀλλὰ πρὸς δόξαν τῶν Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι»), Ὀδ.Θ 74 **κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε,** Πίνδ.Ο 9,101 **πολλοὶ δὲ διδακταῖς ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ὤρουσαν ἀρέσθαι,** Ἡρ.7,220 **μένον δὲ αὐτοῦ κλέος μέγα ἐλείπετο,** Ἀριστφ.Νεφ.459 **κλέος οὐρανόμηκες ἐν βροτοῖσιν ἕξεις,** Λυσ.2,5 **περὶ χώρας ἀκούειν κλέος μέγα,** Πλάτ.Συμπ.208C **κλέος ἀθάνατον καταθέσθαι,** ΚΔ Πετρ.Ι,2,20, Βί.Ἀλεξ.5142 **ποῖον δὲ κλέος ἐν ἡμῖν γενήσεται τῆς νίκης,** Καισάρ Δαπ.ἐν Σάθ.3,142 **δι' ὧν ἀθάνατον κλέος . . δοθήσεται**· 3) κτ. πληθ. ἔνδοξοι πράξεις, κατορθώματα· Ἡσ. «ἀνδραγαθίας»: Ἰλ.Ι 189 **ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν,** Ὀδ.Θ 73, Ἀπολλ.Ρ 1,1 **κλέα φωτῶν μνήσομαι**· 4) σπαν. ἐπὶ κακῆς σημ., κακὴ φήμη, διαβόητος κατηγορία, προσβολή, ντροπή Φώτ. «κλέος· τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης»: Πίνδ. Ν 8,36 **θανὼν ὡς παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω,** Εὐρ.Ἑλ.135 **οὔ πού νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος;**

κλεοφανίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **νυκτίων.**

κλέπας Ἡσ. «νοτερόν, πηλῶδες· ἢ δασύ, ἢ ὑγρόν».

κλεπία (ἡ) Φώτ. ἡ κλοπή.

κλέπιμος-ον (κλέπτω) πάπ. ὁ κλόπιμος, ὁ κλεμμένος: **τὸ κλέπιμον ἔλαιον.**

κλέπος-ους (τὸ) τὸ κλοπιμαῖον, ἡ κλεψιά, τὸ κλεφιμιό· Πολυδ.8,34 «τὸ κλέμμα ὠνόμασε κλέπος» (π. στίχ. τοῦ Σόλ.).

κλεπταποδοχή (ἡ) (κλέπτω-δέχομαι) νεώτ. ἡ ἐν γνώσει ἀποδοχὴ καὶ ἀπόκρυψις ἢ χρῆσις κλοπιμαίων πραγμάτων.

κλεπταποδόχος (ὁ, ἡ) νεώτ., δημ. **κλεφταπόδοχος** ὁ ἀποδεχόμενος κλοπιμαῖα, ὁ ὑποπίπτων εἰς τὸ ἀδίκημα τῆς κλεπταποδοχῆς βλ.λ.

κλεπτάριον (τὸ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ κλέπτης.

κλεπτέλεγχος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐξελέγχων τὸν κλέπτην, ὁ ἀποδεικνύων τινὰ κλέπτην: Διοσκ.

5,16) **κλεπτέλεγχος λίθος** (ὁ ἔχων μαγικὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν)· **2)** μσν. εἶδος θεοκρισίας, καθ' ἣν ὁ δοκιμαζόμενος ἤσθιε τὸν ἄρτον τῆς Μ. Πέμπτης, ἐπικατορώμενος καθ' ἑαυτοῦ τὴν ἄμεσον τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ, ἂν εἶχε φευσθῆ· || κ. ὡς ἐπίθ. τοῦ ἐσθιομένου πρὸς τοῦτο ἄρτου: **κλεπτέλεγχον βρῶμα.**

κλεπτήρ-ῆρος (ὁ) (κλέπτω) μτγν. ὁ κλέπτης, ὁ κλεφταράς: Μαν.1,311.

κλέπτης (ὁ) (κλέπτω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. προφ. **κλέφτης,** θηλ. **κλέπτρια,** δημ. **κλέφτρα,** παραθ. **κλεπτίστερος - κλεπτίστατος,** ὁ διαπράττων κλοπήν: Ἰλ.Γ 11 **κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,** Αἰσχ. Πρ.946 **τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·** || ὁ ἀπὸ συστήματος λάθρα ἀφαιρῶν καὶ ἰδιοποιούμενος, κλέπτων ξένα πράγματα, ἀντιδιαστ. ἅρπαξ: Πλάτ. Πολ.351C **λῃστὰς ἢ κλέπτας ἢ ἄλλο τι ἔθνος·** πρβλ. κλεπτίστατος· || παροιμ. **φωνάζει ὁ κλέφτης νὰ φύγῃ ὁ νοικοκύρης** (ἐπὶ τῶν ζητούντων νὰ μεταστρέψωσι τὰς εὐθύνας των εἰς βάρος ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐζημίωσαν)· || π. Ἀριστλ. ἐν φρ. **ὁ τοῦ κλέπτου λόγος** λογικὸν σόφισμα: Ἀριστλ.Σοφ.Ἔλ 180b,18· **2)** γεν. ὁ ἀπατεών, πανοῦργος, δόλιος: Σοφ.Αἴ.1135 **κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ηὑρέθης,** Δημ.1119 **κακῶν ἀλλοτρίων κλέπτης·** **3)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κλεπτιδῶν.**

κλεπτίδης (ὁ) κ. νεώτ. κωμ. πατρωνυμ. τοῦ κλέπτης, ὁ υἱὸς τοῦ κλέπτου, κλεφτογιός: Φερεκρ.219· πρβλ. κλωπίδης· **2)** νεώτ ζῳολ. οἰκογ. ἐντόμων ὑμενοπτέρων τοῦ ἀθρ. τῶν **κεντροφόρων.**

κλεπτίζομαι (κλέπτης) μσν. εἶμαι κλέπτης, κάνω τὸν κλέφτη: Γερμ 249Λ.

κλεπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ κλέπτειν· || **ἡ κλεπτική** ὡς οὐσ. (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν, ἡ κλοπή: Πλάτ.Πολ.334B **ἔοικεν οὖν ἡ δικαιοσύνη καὶ κατὰ σὲ καὶ καθ' Ὅμηρον . . κλεπτική τις εἶναι,** Λουκ.Κατάπλ.4 **μὴ ἐπὶ πάντων, . . χρῶ τῇ κλεπτικῇ.**

κλεπτικῶς ἐπίρρ. μσν. λάθρα, κρυφίως, διὰ κλοπῆς: Εὐστ.811,41.

κλέπτις-ιδος (ἡ) μτγν., θηλ. τοῦ κλέπτης, ἡ κλέπτρια, κλεφτρα: Ἀλκίφρ.3,22 **τὴν κλέπτιν ἀλώπεκα.**

κλεπτίσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ κλέπτης, κλεφτάκι, κλεφτόπουλο: Εὔπ.420.

κλεπτίστατος-η-ον ἀττ. ὑπερθ. τοῦ κλέπτης βλ.λ., ὁ εἰς ὕψιστον βαθμὸν κλέπτης, ὁ θρασύτατος καὶ ἐπιτηδειότατος κλέφτης, ὁ εὐρύτατα ἀσκήσας τὴν κλοπήν, κλέφτορος, κλεφτοράς: Ἀριστφ. Πλ.27 **τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.**

κλεπτίστερος-α-ον συγκρ. τοῦ κλέπτης, ὁ μεγαλύτερος κλέπτης· Σουΐδ. ἐν λ. Νεοκλείδης.

κλεπτοάγιος (ὁ) μσν. ὁ ἱερόσυλος, ὁ κλέπτων τὰς ἐκκλησίας: Τζέτζ.Χιλ.9,276 **ἀπατᾶσθαι δόλοις, τοῖς τῶν κλεπτοαγίων τε, καὶ τζουριχοαγίων, τοὺς οὓς ἐχειροτόνησαν ὠνόμασαν ἁγίους.**

κλεπτογαλῆ (ἡ) νεώτ. ζῳολ. ζῷον αἰλουροειδὲς τῆς Μαδαγασκάρης, ἀ. κρυπτόπρωκτος.

κλεπτομανής-οῦς-ές νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ φρενικῆς ἀνωμαλίας ἔχων μανίαν, ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ κλέπτῃ.

κλεπτομανία (ἡ) κ. δημ. ἡ ἀκατάσχετος ἐπιθυμία εἰς τὸ κλέπτειν.

κλεπτομάστιξ-ιγος (ὁ,ἡ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Πριάπου, ὁ μαστιγῶν τιμωρῶν τοὺς κλέπτας: **κορυνηφόρῳ, κηποφύλακι, κλεπτομάστιγι.**

κλεπτοσύνη (ἡ) (κλέπτω) ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν, δόλος, πανουργία, ἀπάτη: Ὀδ.Τ 396 **ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ,** Μαν.6,207 **εἵνεκα κλεπτοσύνης εὐνῆς λαθρίης τε Κυθήρης.**

κλεπτοτελώνημα-ατος (τὸ) (κλεπτοτελωνῶ) μσν. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλεπτοτελωνῶ, τὸ λαθρεμπόριον: Βασιλικὰ 56,8.

κλεπτοτελωνῶ-έω μτγν. κ. μσν. δολιεύομαι τὰ τέλη, κάνω λαθρεμπόριον: Μέν.Πρ.22D **εἰ μέντοι παρὰ τὸ δοκοῦν τολμήσωσί τι, ἤγουν, τὸ λεγόμενον, κλεπτοτελωνήσουσιν·** κ. ποθ. : Τζέτζ. Χιλ.13,526 **ὀβελίσκος, ᾧ πλήττοντες τοὺς σάκκους τὰ κλεπτοτελωνούμενα νοοῦσι καὶ κρατοῦσι·** **2)** ρηματ.π. κλεπτοτελώνημα.

κλεπτοτόκος-ον σχόλ. ὁ τόκος, υἱός, θυγάτηρ κλέπτου, ὡς ἑρμην. τοῦ κλωποπάτωρ βλ.λ.: Σχόλ. π. Jacobs.ΑΠ 3,820· **2)** τὸ θηλ. ἡ τεκοῦσα κλέπτην· πρβλ. θεοτόκος.

κλεπτότροφος (ὁ) Σουΐδ. (ἐν λ. δειπνολόχος) ὁ ἐπιζητῶν προσκλήσεις εἰς δεῖπνα, δειπνοθήρας.

κλεπτουργής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἀσκῶν, ἐνεργῶν κλεπτουργίαν βλ.λ.: Ἀρκάδ.27,23 (διόρθ. τοῦ λεπτουργής).

κλεπτουργία (ἡ) μσν. τὸ ἐργάζεσθαι τὴν κλοπήν, κλοπή, κλεψιά: Φιλῆς 2,182.

κλέπτρια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **κλέφτρα,** θηλ. τοῦ κλεπτὴρ κ. κλέπτης βλ.λς: Ἰω.Χρυσ.9,334 **κλέπτρια δούλη τὰ τοῦ δεσπότου λαθραίως ὑφαιροῦσα,** Σωτ.Κωμ.2.

κλέπτω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κλέβω κ. **κλέφτω,** ἰων. παρακ. **κλέπτεσκον,** μέλλ. **κλέψω** κ. μέσ. κλέψομαι, ἀόρ. **ἔκλεψα,** παθ. ἀόρ. α' **ἐκλέφθην** (Ἡρ.5,84) κ. δημ. **ἐκλέφτηκα,** β' **ἐκλάπην** κ. ποπ. ἐν μτχ. **κλεπείς,** παρακ. **κέκλοφα** κ. Ἐπιγρ. ἐν μτχ. **κεκλεβώς** κ. παθ. **κέκλεμμαι** κ. **κέκλαμμαι** (Ἀριστφ.Σφ.57) κ. δημ. ἐν τῇ μτχ. **κλεμμένος,** μτ. αἰτ. κ. ἀπολ. λαμβάνω τι κρυφίως, σφετερίζομαι δολίως (π.Ὅμ. κ. Ἡσιόδ. δὲν χαρακτηρίζεται τὸ κλέπτειν ὡς ἀνήθικον καὶ κακόν, ἀλλ' ὡς δεῖγμα πολυμηχανίας καὶ δεξιότητος): Ἰλ.Ε 268 **τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,** αὐτ.Ω 24 **κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον ἀργειφόντην·** || ἐπὶ κακῆς σημ.: Σόλ.4,13 **κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,** Ἡρ.1,186 **ἵνα μὴ διαφοιτέοντες τὰς νύκτας κλέπτοιεν παρ' ἀλλήλων,** Πλάτ.Νόμ.857B **μηδὲν διαφέρειν τῷ κλέπτοντι μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ,** παροιμ. **δούλεψε νὰ φᾷς καὶ κλέψε νὰ 'χῃς** (αἱ περιουσίαι σχηματίζονται μόνον διὰ κλοπῶν)· κ. παθ. : Ἡρ.5,84 **κλεφθέντων δὲ τῶνδε τῶν ἀγαλμάτων·** || κτ. μτχ. ὁ κλεπτικός: Ἀριστφ.Σφ.900 **κλέπτον βλέπει** (ἔχει βλέμματα κλέπτου),αὐτ.933· **2)** ἀνωφ. πρὸς πρόσ.κ. ἰδίως γυναῖκας, ἀπάγω: Πίνδ.Π 4,250 **κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ,** Σοφ.Φιλ.644 **ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ,** Ἀντιφ.5,38 **οὗτοι κλέπτουσι τοὺς μηνύοντας κἀτ' ἀφανίζουσιν,** - **δὲν τοῦ τὴν ἔδινε ὁ πατέρας της κι αὐτὸς τὴν ἔκλεψε·** **3)** καταβιβάζω κρυφίως: Εὐρ.Τρῳ.958 **οἵ πολλάκις μ' ἐφηῦρον ἐξ ἐπάλξεων πλεκταῖσιν εἰς γῆν σῶμα κλέπτουσαν τόδε·** **4)** καταλαμβάνω κρυφίως, ἀπαροτηρήτως: Ξεν.Ἀν.5,6,9 **ἢν δὲ καὶ δυνηθῆτε τά τε ὄρη κλέψαι,** Διον.Ἀλ. Ρωμ.4,10 **κλ- τὴν ἀρχήν·** **5)** ἐπιτυγχάνω τινὸς δι' ἀπάτης, κατορθῶ τι δολίως: Θεόκρ.22,151 **γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις·** κ. παθ. : Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ. 1440b,21· **6)** ἀπαλλάττω, ἀφαιρῶ ἀνεπαισθήτως: Διον.Ἀλ.Συνθ.19 **τάσεις φωνῆς, αἱ καλούμεναι προσῳδίαι, διάφοροι, κλέπτουσαι τῇ ποικιλίᾳ τὸν κόρον·** κ. παθ. : Πλωτῖν.4,7,5 **τοῦ ποσοῦ κλεπτομένου·** || κ. μέσ.: Ἱππ.Νοῦσ.2,12 **ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐσορέοντι κλέπτεταί οἱ ἡ αὐγή·** **7)** μτ. αἰτ. προσ. ἀπατῶ τινα, φενακίζω, δολιεύομαι: Ἰλ.Ξ 217 **πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον** (κολακευτικὸς λόγος ἐξηπάτησεν, ἀπεπλάνησε τὸν νοῦν), Ἡσιόδ.Θ 613 **οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον,** Πίνδ. Π 3,29 **κλέπτει νιν οὐ θεός, οὐ βροτός, ἔργοις**

οὔτε βουλαῖς, Αἰσχ.Χο.854 **οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν**, Αἰσχίν.3,99 **κλέπτων τὴν ἀκρόασιν καὶ μιμούμενος τοὺς τἀληθῆ λέγοντας**· || κ. μέσ. Ἡρ.7,49 **τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος** (ἀποπλανώμενος πάντοτε εἰς τὸ πρόσω, ἀποπλανῶν ἑαυτὸν διὰ τῆς εἰς τὰ πρόσω πορείας)· || κ. παθ.: Πλούτ.Πολ.413Λ **οὐκοῦν κλαπέντες ἢ γοητευθέντες ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν;** Ἀριστλ.Ρητ. 1408b,8 **κλέπτεται ὁ ἀκροατής**· || κ. ἀπροσ.: Ἀριστλ.Ρητ.1404b,24· **8)** κρύπτω τι, ἀποκρύπτω, συγκαλύπτω : Πίνδ.Ο 6,36 **οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτοισα θεοῖο γόνον**, Ξεν.Ἱππαρχ. 5,2 **τοὺς ἑαυτοῦ Ιππέας ἅμα κλέπτοντα ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι**, Αἰσχίν. 3,142 **τοῖς ὀνόμασι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα** (συγκαλύπτων τὰ πράγματα μὲ ψευδῆ ὀνόματα). Συνέσ.Ἐπιστ.147 **δεινὸν γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν**· κ. παθ. : Δημήτρ.118 **ψυχρὸν δὲ καὶ τὰ μέτρα τιθέναι συνεχῆ καὶ μὴ κλεπτόμενα ὑπὸ τῆς συνεχείας**· **9)** ποιῶ τι κρυφίως, λάθρα : Σοφ.Ἠλ.37 **δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς**, Πλάτ.Νόμ.933Ε **κλέπτων ἢ βιαζόμενος** (κρυφίως ἢ διὰ τῆς βίας)· **10)** ψιθυρίζω, διαδίδω κακὰς φήμας : Σοφ.Αἴ.188 **ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους** (διασπείρουσι κρυφίως ψεύδη)· || κ. μέσ. : Λουκ.Ἔρωτ.15 **κλεπτομένης λαλιᾶς** (μυστικῆς, κρυφίας)· **11)** ἐπὶ ζωγράφων, ἀντιγράφω : Λουκ.Ἐπ.γρ.41 **ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον**· **12)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. σφετερίζομαι, ξένην ἰδέαν, ἐφεύρεσιν κττ., ἀποστερῶ τινα ἠθικοῦ τινος ἀγαθοῦ· **13)** ρηματ. π. κλέπτης, κλοπεύς, κλοπή, κλέμμα. Ἐκ ρίζ. κλεπ-, κλέπ-jω, λατ. clepo.

κλερμοντία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κωδωνωδῶν**.

κλέτας (τὸ) μτγν. πιθ. κλιτύς· Ἀν.Κρ.2,303,13 **«κλέτας· ὀρεινήν, τραχεῖαν ἐξοχήν»** : Λυκόφρ.703 **λιπὼν δὴ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλέτας**, Νόνν.Δ 5,59.

κλεύθομαι ἀντὶ **κελεύθομαι** βλ.λ., δ. ἀνάγν. τοῦ κεύθομαι Ἰλ.Ψ 244.

κλευτόν Ἡσ. «τλευτόν».

κλεφτά ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. κ. **κλεφτάτα** κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κλεπτου, σὰν κλέφτης, κρυφίως : Ἐρωτόκρ.Ι,484 **κρουφὰ κλεφτὰ τὴν πάτασσε τοῦ ἔρωτ' ἡ ὀδύνη**, Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ.5,113 **στὸ σπίτι τοῦ Κροκίδα κλεφτὰ σᾶς ἐσυμμάζωνε**, Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 65,8 **καὶ τὸ σκοτάδι ἐρχάμενο κλεφτὰ τὴν ἔγνοια παιγνιδιάρικα ξαφνιάζει**· **2)** ἐν βίᾳ καὶ προχείρως, στὸ πόδι, γρήγορα : **ἐφάγαμε μερικὲς πηρουνιὲς κλεφτά, διότι ἔπρεπε νὰ φύγωμε.**

κλέφτης (ὁ) μσν κ. δημ. τ. τοῦ κλέπτης βλ.λ.: Ἐρωτόκρ 5,683 **καὶ δίχως ἄλλο γρήγορα τὸν κλέφτη θὲ νὰ μάθη**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 11,3 **κλέφτης μὴν μπῆ εἴτε λύκος μέσ' στὴ στάνη**· **2)** ἐπὶ τουρκοκρατίας, ὁ διαιτώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς τοὺς Τούρκους : Βαλαωρ. Ὁ Δῆμος καὶ τὸ καρυοφύλλι του Ι **ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, πενήντα χρόνους κλέφτης**, Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.17,11 **τὸ Διάκο νὰ χαλάσετε, τὸ φοβερὸ τὸν κλέφτη**· **2)** κτ. πληθ. **οἱ κλέφτες** νεοελληνικὴ παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖκται διὰ κλήρου χωρίζονται εἰς ἀρχηγόν, στρατιώτας καὶ κλέφτες· **3)** κτ. πληθ. ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μεγάλης Ἄρκτου.

κλεφτιά (ἡ) δημ. τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας κλεφτῶν, ἡ κλεφτουριά : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ. 37,9 **γεμίζουν τὰ βουνὰ κλεφτιά, καὶ τὰ λαγκάδια σκλάβους.**

κλέφτικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν κλεφτῶν, ὡς οἱ κλέφτες : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.39,11 **νὰ σουρίξω κλέφτικα, νὰ σμίξω τοὺς συντρόφους.**

κλέφτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κλέπτην, ὁ ρέπων εἰς τὴν κλοπήν, κλεπτικός : **κλέφτικος γάτος - παιδί**· **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τοὺς ἐπὶ τουρκοκρατίας κλέφτες, ὁ κλεφτικός : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.22,2 **πουλί, πῶς πάει ὁ πόλεμος, τὸ κλέφτικο ντουφέκι;**, Παλαμ.Περ.Χαιρ.207,8 **ποὺ καὶ λαλοῦσε κι ἄνθιζε κι ἀηδόνι καὶ λουλούδι μονάκριβο μέσ' στὴ σκλαβιὰ τὸ κλέφτικο τραγούδι**· || **κλέφτικα τραγούδια** (δημώδη ᾄσματα γεννηθέντα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας καὶ ἐμπνευσθέντα ἐκ τοῦ βίου τῶν κλεφτῶν καὶ ἁρματολῶν).

κλεφτικός-ή-όν νεώτ.,δημ.**κλέφτικος** βλ.λ.2), ὁ τῶν κλεφτῶν : Παπαδ.Χρ.Μηλ.78 **τότε συνέβη ἡ φοβερὰ ἐκείνη παρασπονδία, ἣν εὐλόγως ὁ Χρῖστος ἔμελλε νὰ νομίσῃ ἀνήκουστον εἰς τὰ κλεφτικὰ χρονικά**· || **τὸ κλεφτικόν** ὡς οὐσ. τὸ σύνολον τῶν κλεφτῶν, ἡ κλεφτουριά : αὐτ.49 **ἐκ τοῦ κλεφτικοῦ δύο ἢ τρεῖς ἔπεσον.**

κλεφτοκάραβο (τὸ) δημ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, πλοῖον μεταφέρον ἐνόπλους ἐπαναστάτας, πολεμιστάς, κλέφτες : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.80,5 **πάψε, γιαλέ μου, τὸ θυμό, . . νὰ βγοῦν τὰ κλεφτοκάραβα, πὄχουν τοὺς κλέφτες μέσα.**

κλεφτοκόβω δημ. κόπτω τι κλεφτά, κρυφίως, κλέπτω : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 42,4 **κι ἀπ' τὶς μακριὲς τὶς βέργες ποὺ 'χαν γύρει κλεφτόκοβαν σταφύλια.**

κλεφτοκοτᾶς (ὁ) δημ. ὁ κλέπτης ὀρνίθων, ὀρνιθοκλέπτης· **2)** συνεκδ. εὐτελὴς κλέπτης.

κλεφτοπολεμάρχος (ὁ) δημ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας κλεφτῶν : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.93,21 **πρέπει καὶ νὰ ναι ἄξιος, νὰ ναι πρωτοπαλλήκαρο καὶ κλεφτοπολεμάρχος.**

κλεφτοπόλεμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ., σπαν. νεώτ. **κλεπτοπόλεμος** ἐπὶ τουρκοκρατίας, πόλεμος κατὰ τὸν τρόπον τῶν κλεφτῶν· || συνεκδ. πόλεμος διεξαγόμενος μεταξὺ ἀτάκτων στρατευμάτων ἢ μεταξὺ τακτικοῦ στρατοῦ καὶ ἀτάκτων ἀντιπάλων, καθ' ὃν δὲν τηροῦνται οἱ κανόνες τῆς πολεμικῆς τακτικῆς.

κλεφτόπουλο (τὸ) δημ., θηλ. **κλεφτοπούλα** ἐπὶ τουρκοκρατίας, νεαρὸς κλέφτης, ὑποτακτικὸς ἀντάρτου : Βαλαωρ. Ὁ Δῆμος καὶ τὸ καρυοφύλλι του 10 **στὸν ἤσκιο του ἀποκάτω θὰ 'ρχωνται τὰ κλεφτόπουλα τ' ἅρματα νὰ κρεμᾶνε**, Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.93,10 **κανένας δὲν τὴ λόγιασε . . , μὰ να μικρὸ κλεφτόπουλο σκυφτὸ χαμογελᾷ της.**

κλεφτός-ή-ό (κλέπτω) δημ. ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, κλοπιμαῖος : παροιμ. **τὸ κλεφτὸ τὸ πράμα δὲν φτουράει**· || ἐπὶ γυναικός, ἡ ἁπαχθεῖσα : **τὴν γυναίκα του τὴν ἔχει κλεφτή.**

κλεφτότοπος (ὁ) δημ. κ. **κλεφτοτόπι** (τὸ) τόπος κατάλληλος πρὸς διαμονὴν κλεφτῶν βλ.λ., δθεν ἀπόκρημνος : Παπαδ.Φόν.148 **ὑπῆρχον κατὰ τοὺς βορείους αἰγιαλοὺς .. πολλοὶ κλεφτότοποι, μέρη ἀπάτητα**· **2)** τόπος ἐν ᾧ οἱ κάτοικοι κλέπτουσι, ἰδίως ἐκτρέπονται εἰς ζῳοκλοπάς.

κλεφτοῦπνι (τὸ) δημ. ὕπνος μικρᾶς διαρκείας, στὸ πόδι, ἐλαφρός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,6 **δουλιάζει ἡ γῆς καὶ κλεφτοῦπνι παίρνει, σὰ δουλευτὴς ἀποσταμένος ποὺ νυστάζει.**

κλεφτουριά (ἡ) δημ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, τὸ σύνολον τῶν κλεφτῶν, ἡ κλεφτιά : Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ. 3,14 **καὶ λὲς μὲ τὴ γαργάρα π' ἀνάκραζαν τὴν κλεφτουριὰ καὶ τὴν ἀποζητοῦσαν**, Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.43,15 **ἡ κλεφτουριὰ τὰ χαίρεται.**

κλεφτοφάης (ὁ) δημ. ὁ ζῶν ἐκ τῆς κλοπῆς : Ἀρτ.Βατοπ.Ι,85 **κλεφτοφάης τὴν κοιλιά του μ' ὅ τι ὀρέγεται νὰ πρήσκῃ.**

κλεφτοφάναρο (τὸ) δημ. μικρὸς φορητὸς φανὸς σχήματος συνήθως ὀρθογωνίου παραλληλεπιπέδου, ἐνίοτε δὲ καὶ κυλινδρικοῦ, χρησιμοποιούμενος συνήθ. ὑπὸ τῶν κλεπτῶν· || ὁ μικρὸς ἠλεκτρικὸς φανὸς τοῦ θυλακίου.

κλέφτω δημ. κλέπτω βλ.λ.

κλέφ-πός (ὁ) μτγν. ὁ κλέπτης : Φρύν.Σοφ.Παρ. 17 Β **κλέφω κλέφ καὶ βούκλεφ.**

κλεφία (ἡ) (κλέπτω) μσν., δημ. κ. **κλεφιά** ἡ κλοπή: Νίκ.Χων.390C,Σολωμ."Ονειρο 6 **σ' ἄλλους τόπους έννοῶ κλεφίες, φόνους, κι ὄχι ἐδῶ,** Λασκαρ. Μυστ.33 **ἐπειδὴ ὁ ριπισμός, ὁ τσακισμὸς καὶ ἡ κλεφιὰ θέλει τὸ ξεθεμελέφουνε.**

κλεφίαμβος (ὁ) ἐννεάχορδον μουσικὸν ὄργανον, οἷον ἡ ἰαμβική, τρίγωνος κτλ. : Φίλλ.π.'Αθήν.14, 636C **ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις κλεψιάμβους·** **2)** κτ. πληθ. 'Ησ. «μέλη τινὰ παρὰ 'Αλκμᾶνι».

κλεφιγαμία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ὕπαρξις σαρκικῶν σχέσεων γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς μὴ συνδεομένων διὰ νομίμου γάμου, λαθρογαμία : 'Ηρωδιαν 'Επιμ.93, Εὐστ.152,3, - **τέκνα ἐκ κλεφιγαμίας.**

κλεφίγαμος-ον μτγν. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐρχόμενος εἰς λαθραίαν σαρκικὴν μεῖξιν, μοιχός: Νόνν. Δ 8,60 **κλεφιγάμου Κρονίδαο νεώτερα λέκτρα,** 'Επιφ.2,108Β **εἴθε . . μὴ κλεφίγαμος πάντοτε καὶ κακεργάτης ἐγένετο·** **2)** ὁ γινόμενος κατὰ τὴν κλεφιγαμίαν: Μεθόδ.Συμπ.38,2 **κλεφίγαμοί τε φθοραί·** **3)** ἐπὶ τέκνων, ὁ ἐκ κλεφιγαμίας γεννηθείς νόθος : **τέκνα κλεφίγαμα.**

κλεφιγαμῶ-έω μτγν. κ. μσν. μείγνυμαι κρυφίως μεθ' ὑπάνδρου γυναικὸς ἢ κόρης : 'Αρισταίν.69, Τζέτζ.'Ομ.152.

κλεφίθυρος (ὁ) μσν. ὁ κρυφίως εἰσερχόμενος ὁ παρεισδύων : Στέφ.2325 **οἱ κλεφίθυροι καὶ ἀμύητοι, οἱ πάσης ἀνοίας πεπληρωμένοι.**

κλεφικοίτης (ὁ) μτγν. ὁ μοιχός, ὁ γαμοκλόπος ΨΚαλλισθ.1,46.

κλεφίλογος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρυόμενος λέξεις ἢ φράσεις παρ' ἄλλων· πρβλ. λογοκλόπος · 'Ωριγ.3123 (ἔκδ. Mi.).

κλεφιλογῶ-έω μτγν. ἀρύομαι λέξεις ἢ φράσεις παρ' ἄλλων, λογοκλοπῶ : 'Ωριγ.3021 (ἔκδ. Mi.)

κλεφιμαίικος-η(-ια)-ο δημ. ὁ κλεφιμαῖος βλ.λ., κλοπιμαῖος : **κλεφιμαίικα πράγματα.**

κλεφίμαιος-αία-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. **κλεφιμαίικος** ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, ὁ κλοπιμαῖος : ΠΔ Τωβ.2,13 **οὐ γὰρ θεμιτὸν ἐστιν φαγεῖν κλεφιμαῖον,** Πάπ. **καμήλια κλεφιμαῖα.**

κλεφιμαίως ἐπίρρ. μτγν. κλεπτικῶς : Δοσίθ.412Κ.

κλεφιμαχῶ-έω μσν. μάχομαι, πολεμῶ κλοπίως, κρυφίως : Γαζ.Θ ἐν 'Ιλ.Τ 150.

κλεφίμι (τὸ) δημ. κ. **κλεφιμιό** τὸ ἐκ κλοπῆς προερχόμενον πρᾶγμα, τὸ κλοπιμαῖον, κλεφιμαίικο · Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ.142 **ἔτσι κλεφίμια ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης κρυφοπαίρνει.**

κλεφιμιό (τὸ) δημ. κ. **κλεφίμι** βλ.λ. τὸ κλοπιμαῖον : Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.4,47 **ποὺ τὄφερνε πᾶσα φορὰ τὸ κλεφιμιό,** Θεοτ.Κ Κατάδ.72 **εἶχε κουναρηθῆ μὲ τὰ κλεφιμιά του.**

κλέφιμο (τό) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ κλέπτειν, κλοπή, κλεφιά : **εὔκαλο κλέφιμο.**

κλεφίνη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τρηματωδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κλεφινιδῶν.**

κλεφινίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια σκωλήκων τρηματωδῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **βδελλῶν.**

κλεφίνους-οος-ουν-οον μτγν. ὁ ἐξαπατῶν τὸν νοῦν, δολερός : Νόνν.Δ 8,47 **κλεφινόοις ὀάροισιν.**

κλεφίνυμφος-ον μτγν. ὁ κρυφίως νυμφευόμενος, ὁ κλεφίγαμος : Λυκόφρ.1116.

κλεφιποτῶ-έω ἀρχ. λεξ. πίνω ἀπατηλῶς, ἐξαπατῶ τινα ἐν τῷ πίνειν πίνων ὀλιγώτερον αὐτοῦ : 'Ανών.π.Σουΐδ. **αὐτὴ γε μὴν κλεφιποτοῦσα καὶ σωφρονοῦσα,** Πολυδ.6,20.

κλεφίρρυτος-ον (ρέω) 'Ησ. ὁ κρυφίως ρέων. ὄνομα ρύακος ἐν 'Αθήναις, ρέον ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ὑπὸ τὴν γῆν.

κλεφίσοφος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ προσποιούμενος τὸν σοφόν : Μεθόδ.376Β **κλεφίσοφοι νοθεύοντες τὰς γραφάς,** Φώτ.Βιβλ 308,23.

κλεφιτόκος-ον ἐπίθ. τῆς Ρέας, ἡ τίκτουσα κρυφίως : 'Οππ.Κυν.3,11 **ἀρτίγονόν μιν ἐόντα .. κλεφιτόκος Ρείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.**

κλεφιτυπία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συγγραφέως ἢ τοῦ ἐκδότου ἐκτύπωσις ἔργου τινὸς πρὸς ὄφελος τοῦ ἐνεργοῦντος ταύτην, τυποκλοπία.

κλεφίτυπος-ον (ἡ) νεώτ. ὁ ἐκ κλεφιτυπίας προερχόμενος.

κλεφιφάγος-ον μσν. ὁ τρώγων λάθρα, κρυφίως : Στουδ.Θεόδ.2,156.

κλεφίφρων-ονος-ον (φρήν) ὁ ὑποκρινόμενος, προσποιούμενος ἄγνοιαν : 'Υμν.'Ερμ.413 **'Ερμείῳ βουλῇ κλεφίφρονος·** **2)** ὁ κλεφίνους βλ.λ., ὁ ἀπατηλός : Μαν.1,93 **ἐσκότισεν μούνῳ κλεφίφρονι ρεύματι κείνους καὶ φρένας ἠλλοίωσε.**

κλεφίχωλος-ον μτγν. ὁ κρύπτων τὴν χωλότητα αὐτοῦ, ὁ ἀνεπαισθήτως χωλαίνων : Λουκ.'Ωκ.33 **κλεφίχωλον πόδα τιθείς.**

κλεφύδρα (ἡ) (κλέπτω-ὕδωρ), ἰων. -η εἶδος σίφωνος ἀπορροφητικοῦ ὕδατος ἢ ἄ.ὑγροῦ:Σιμπλίκ. Οὐρ.524,19 **«ἀγγεῖον στενόστομον πλατεῖαν ἔχον τὴν βάσιν μικραῖς ὀπαῖς διατετρυπημένην»** : 'Εμπ. 100,9, 'Αριστλ.Φυσ.213a,27 **ἐναπολαμβάνοντες ἐν ταῖς κλεφύδραις,** 'Ηρων Πνευμ.2,27· **2)** χρονόμετρον λειτουργοῦν δι' ὕδατος, συνήθ. ἐν χρ. πρὸς ὁρισμὸν τοῦ χρόνου τῶν ἀγορεύσεων ἐν τοῖς δικαστηρίοις· Σχόλ.'Αριστφ.Σφ.93 **«ἀγγεῖον τετρημένον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον, καὶ εἴων ρεῖν ἄχρι τῆς ὀπῆς· καὶ οὕτως ἔπαυον τὸν ρήτορα»** : 'Αριστφ.Σφ.857 **πάντα γὰρ πάρεστι νῷν ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεφύδρας,** 'Αριστλ. Ποι.1451a,8 **πρὸς κλεφύδρας ἂν ἠγωνίζοντο,** 'Ηρώνδ.2,43 **τὴν ὀπὴν βῦσον τῆς κλεφύδρας·** ‖ ὁμ. πρὸς ἄστρον. μετρήσεις κ. ἄ. : Πρόκλ.'Υποτ.4,74· **3)** πηγὴ τῆς 'Ακροπόλεως τῶν 'Αθηνῶν Σουΐδ. **«Κλεφύδραν· τὴν πηγήν, διὰ τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν»** : 'Αριστφ.'Ορν.1695 **ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ Κλεφύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος,** ἄ. 'Εμπεδώ· **4)** πηγὴ παρὰ τὴν κορυφὴν τῆς 'Ιθώμης : Παυσ.4,31,6 **ὑπορρεῖ.. ὕδωρ ἐκ πηγῆς καλουμένης Κλεφύδρας.**

κλεφυδράριος (ὁ) μτγν. ὁ κατασκευαστὴς καὶ πωλητὴς κλεφυδρῶν καὶ ὑδραυλικῶν ὡρολογίων.

κλεφύδριον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κλεφύδρα βλ.λ. : Φιλόστρ.Σοφ.2,10,1,'Αναστ.Σιν.'Οδ. 74,30 **χρησίδια καὶ κλεφύδρια . . συλήσαντες.**

κλεφυδροπίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. οἰκογένεια ἐκλειφάντων ζῴων ἐκ τῶν **πελυκοσαυρίων.**

κλεφύδρωφ-ωπος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφάντων ζῴων τῆς οἰκογ. τῶν **κλεφυδροπιδῶν.**

κλέω, ἐπ. **κλείω** π.'Ομ. μ. ἐν τῷ ἐνεργ., δωρ. μτχ. ἐνεστ. **κλέωά** ἀντὶ κλέουσα ('Αριστφ.Λυσ.1299) γνωστοποιῶ τι, φημίζω, ἐγκωμιάζω : 'Οδ.Α 338 **τά τε κλείουσιν ἀοιδοί,** 'Ησίοδ.Θ 105 **κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,** Εὐρ.'Αλκ.447 **ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις,** 'Αριστφ.Λυσ.1299 **Μῶα μόλε Λάκαινα πρεπτὸν ἁμὶν κλέωά τὸν 'Αμύκλαις ['Απόλλω] σιόν·** ‖ κ. μέσ. : Εὐρ.ἀπ. 370 **γῆρυν ἂν σοφοὶ κλέονται·** ‖ κ. παθ. μτ. δοτ. ἐπαινοῦμαι, ἐγκωμιάζομαι, φημίζομαι διά τι πρᾶγμα : 'Ιλ.Ω 202 **ᾗς** (φρεσὶ) **τὸ πάρος περ ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;** (ἀντὶ ἐκλέεο), Πίνδ.Ι 5(4),27 **κλέονται ἐν φορμίγγεσι** (δοξάζονται διὰ λυρικῶν μελῳδιῶν)· **2)** ᾄδω, ψάλλω : Βακχ.15,13· **3)** κλέω, ἐπ. κλείω καλῶ, ὀνομάζω : 'Απολλ.Ρ 3,246 **καί μιν . . ἐπωνυμίην Φαέθοντα ἔκλεον,** 'Οππ.'Αλ.5,536 **τήν τ' ἀκίδα κλείουσι·** κ. παθ. : 'Απολλ.Ρ 1,238 **ἔνθα περ ἀκταὶ κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες,** 'Οππ.'Αλ.

Ι,379 **κλείονται γαλεοί'** 4) ρηματ. π. κλέος, κλεινός, κλειτός.

κλεώμη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **καππαροειδῶν.**

κλεωναία (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν ἑλένιον, ὅ. κλεώνιον· Ἡσ. «κλεωναῖαι· ῥαφανίδων τι γένος, ἀπὸ τοῦ ἐν Κλεωναῖς εἶναι» : ΨΔιοσκ.Ι,28.

κλεωνία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **χειλανθῶν.**

κλεωνίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν **ρυγχοφόρων,** ὅ. κλεωνοειδῆ.

κλεώνιον (τό) μτγν. τὸ φυτὸν ἑλένιον : Διοσκ.Ι,28.

κλεωνός (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κλεωνιδῶν.**

κλῇδαι Ἡσ. «φραγμοί».

κλῇδες ἀττ. ὀνομαστ. πληθ. τοῦ κλεὶς βλ.λ.

κλῄδην (καλῶ) ἐπίρρ. ἐπ. ὀνομαστί, κατ' ὄνομα, μὲ τ' ὄνομα· Ἡσ. «καλῶν ἐξ ὀνόματος» : Ἰλ.Ι ΙΙ **κλῄδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον.**

κλήδονας (ὁ) (κληδών) δημ. εἶδος παιγνιώδους μαντείας, τελουμένης ἰδίως μεταξὺ νεανίδων κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (24 Ἰουνίου) : δ.δίστ. **ἀνοίγουμε τὸν κλήδονα μὲ τ' Ἁηγιαννιοῦ τὴ χάρη | κι ὁποιά 'χει καλὸ· ριζικὸ σήμερα νὰ σὲ πάρῃ'** 2) μτφ. φρ. **αὐτά τὰ λὲν στὸν κλήδονα** ἐπὶ λόγων μὴ ἐχόντων σοβαρὰν σημασίαν.

κληδονίζω (κληδών) μτγν προσημαίνω, προμηνύω, προμαντεύω· Ἡσ.· || μέσ. ὑπολαμβάνω τι ἐμαυτῷ ὡς σημεῖον, προμήνυμα, μαντεύομαι ἔκ τινος σημείου : ΠΔ Δευτ.18,10 **μαντευόμενος μαντείαν, κληδονιζόμενος καὶ οἰωνιζόμενος'** || Ἡσ. «ἐκληδονίζετο· ἐμαντεύετο ἀπὸ ἀκοῆς μαντείας δεχόμενος»· 2) δημ. βγάζω τὸν κλήδονα βλ.λ.· 3) ρηματ. π. κληδόνισμα, κληδονισμός, κληδονιστής, κληδονιστικός.

κληδόνιος-α-ον (κληδών) κ. μσν. ἐπίκλησις τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ παρέχων οἰωνὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὁ προσημαίνων, ὁ πανομφαῖος : Σχόλ. Ἰλ.Θ 250, Εὐστ.169,27.

κληδονίς-ίδος (ἡ) μσν. ἀγγελία, εἴδησις, πρόρρησις, κληδών : Βί.Ἀλεξαν.917 **ἔνθεν Ἀλέξανδρος λαβὼν τὴν κληδονίδα ταύτην νικηφορῶν ὑπέστρεφεν εἰς τὴν Μακεδονίαν.**

κληδόνισμα-ατος (τό) (κληδονίζω) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κληδονίζειν, μάντευμα, οἰωνός, σημεῖον : Λουκ.Ψευδολ.17 **ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι.**

κληδονισμός (ὁ) (κληδονίζω) μτγν. ἡ ἐπί τινι πράξει παρατήρησις σημείου ἀπό τινος ἤχου, φωνῆς : ΠΔ Ἡσ.2,6 **ὅτι ἐνεπλήσθη ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἡ χώρα αὐτῶν κληδονισμῶν, ὡς ἡ τῶν ἀλλοφύλων,** αὐτ.Δευτ.18,14 (δ.γρ.), Ἰω.Χρυσ.666Β **οἰωνισμούς, καὶ κληδονισμούς.**

κληδονιστής (ὁ) (κληδονίζω) μσν. ὁ ἐξηγητὴς τῶν κληδόνων, ὁ διὰ κληδόνων προμαντεύων : Μορῖνος π.Μετανοίας 138Β **πρὸς φαρμακούς, καὶ μάγους, καὶ κληδονιστάς.**

κληδονιστικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν οἰωνῶν, μαντευτικός : Εὐνάπ.446 **τὸ κληδονιστικὸν μαντείας γένος,** Κεδρ.Γεώργ.36Α.

κλῇδος-ους (τό) (κλείω) Ἡσ. «**κλήδεα· φραγμοί**», περίκλεισμα, περίφραγμο.

κληδοῦχος (ὁ,ἡ) ἀττ. τ. τοῦ κλειδοῦχος βλ.λ.

κληδουχῶ-έω ἀττ. γρ. τοῦ κλειδουχῶ βλ.λ.

κληδών-όνος (ὁ) (κλέω), ἐπ. **κλεηδών** κ. **κληηδών** (κτ. μετρικὴν ἔκτασιν), ΕΓουδ.294,46 «τὸ δὲ κληδὼν οὐκ ἔχει τὸ ἰῶτα, ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κληΐζω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλῶ, τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ, γέγονε κλήσω καὶ κληδών», φήμη, φωνὴ περιέχουσα πρόρρησιν, μήνυμα, ὑπόδειξιν περὶ μέλλοντος, γεν. φωνή, ῥῆσις μαντική, παρ' Ὁμ. (Ὀδ. δὶς) ἐν τῇ σημ. εὐτυχίας μήνυμα ἐκ λόγου συναγόμενον : Ὀδ.Σ 117 **χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς,** ὁμ. αὐτ.Υ 120, Ἡρ.5,72 **ὁ μὲν δὴ τῇ κληδόνι οὐδὲν χρεώμενος ἐπεχείρησε** (τῆς λ. ἐν τῇ φρ. ἐναλλασσομένης πρὸς τὴν προειρημένην λ. φήμη), Αἰσχ.Πρ.486 **κλῃδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς,** ΠΔ Δευτ.18,14 **οὗτοι κληδόνων καὶ μαντειῶν ἀκούσονται** (δ.γρ. κληδονισμῶν), Παυσ.9,11,17 **μαντικὴ δὲ καθέστηκεν αὐτόθι ἀπὸ κληδόνων'** 2) εἴδησις, ἀγγελία, φήμη περί τινος, διάδοσις, παρ' Ὁμ. ἐν τῷ τ. **κληηδών** (Ὀδ. ἅπαξ) μτ.γενικ. πληροφορία περί τινος προσ., μαντάτο, χαμπέρι : Ὀδ.Δ 317 **εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις,** Ἡρ.9,101 **ὡς μέντοι ἡ κληδὼν αὕτη σφι ἐσέπτατο,** Αἰσχ.Χο.253 **εἶτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών,** Ἀνδοκ.Ι,130 **ὅτι παρὰ τοῖς παιδαρίοις τοῖς μικροτάτοις καὶ τοῖς γυναίοις κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατεῖχεν'** 3) φήμη ἔνδοξος, κλέος, ξάκουσμα : Αἰσχ.Ἀγ. 927 **χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν ἀυτεῖ** (φωνάζει, προβάλλει τὸ κλέος μου)· || κ. γεν. φήμη προσ. ἐν συνεκφ. μτ. τῶν ἐπιθ. καλὸς ἢ αἰσχρός : Σοφ.ΟΚ 258 **τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται,** Εὐρ.Ἀλκ.315 **μὴ σοί τιν' αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα ἥβης ἐν ἀκμῇ σοὺς διαφθείρῃ γάμους'** 4) ἐπίκλησις : Αἰσχ.Ἀγ.228 **λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένιον ἔθεντο'** 5) κραυγή, φωνή, φώναγμα : Σοφ.Ἰχν.232· 6) ὀνομασία, ἐπωνυμία Αἰσχ.Εὐμ.418 **γένος μὲν οἶδα κληδόνας τ' ἐπωνύμους'** 7) μτγν. κτ. προσωποποίησιν θεὰ ὡς ἡ φήμη κ.ἄ. : Πλούτ.Καμ.30 **αὐτὸς δὲ ἱδρύσατο νεὼν Φήμης καὶ Κληδόνος.**

κλῄζω (1), ἰων. **κληΐζω,** δωρ., μσν. κ. νεώτ. **κλεΐζω,** μέλλ. **κλῄσω** κ. **κληΐσω** (Ἀριστείδ.), δωρ. **κλεΐξω,** ἀόρ.**ἔκλησα,** παθ.παρακ. **κεκλῄσμαι** κ.**κέκλησμαι** κ. **ἐκλῄσμαι,** καθίστημί τινα εὐκλεᾶ, ἔνδοξον, δοξάζω, ἐγκωμιάζω : Ὕμν.31,18, Εὐρ.ΙΑ 1522 **κλῄσωμεν Ἄρτεμιν,** Ἀριστφ.Ὄρν.950 **κλῇσον, ὦ χρυσόθρονε, τὰν τρομεράν'** 2) ὁμιλῶ περί τινος, ἀναφέρω· κ. παθ. : Αἰσχ.Ἀγ.631 **πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος φάτις .. ἐκλῄζετο** 3) ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω : Ἱππ.Ἄρθρ.42 **ταῦτο κληΐζουσιν'** 4) πάπ. ἐπικαλοῦμαι· 5) διατάττω, προστάζω : Maiist.38 **δίκῃ ἀνεμωλίῳ ἐκλήϊσαν .. σὸν θεράποντα·** 6) καλῶ, ὀνομάζω Σοφ.ΟΤ 48 **σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει,** Κίνναμ.106Α **τὸν ἄρχοντα .. ἐκεῖνοι κλεΐζουσι σουλτάν'** κ. παθ. : αὐτ.1452 **ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος,** Ξεν.ΚΠ Ι,2,1 **οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κλῄζονται,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.Ι,1 **ὄρος τὸ ἀπὸ τοῦδε κληζόμενον ἱερόν,** Παχυμ.Γ 363Α **ταῖς ἀπὸ τοῦ βασιλέως ὀνομασίαις ὡς γαμβρὸς κλεϊζόμενος.**

κλῄζω (2) μτγν. ἀντὶ κλείω, καλῶ : Ὑμν.Ἰσ.159 κ. παθ. : Ἐβ. ἐν ΑΠ 9,62.

κληηδών-όνος (ἡ) ἐπ. τ. τοῦ κληδὼν βλ.λ.2) Ὀδ.Δ 317.

κλήθρα (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -η εἶδος δένδρο παρυδατίου, ἔχον ὑπέρυθρον ξύλον καὶ φλοιὸν σκλήθρα, σκλῆθρο : Ὀδ.Ε 64 **κλήθρη τ' αἴγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος,** Θεόφρ.ΦΙ Ι,4,3 || νεώτ. γένος **κυπελλοφόρων** φυτῶν.

κλήθρινος-η-ον μτγν. ὁ ἐκ κλήθρας προερχόμενος : Ἀθήν.Μηχ.17,15 (κῶδ. κλείθρινος).

κληθροειδῆ (τά) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια **δικοτυληδόνων** φυτῶν.

κλῆθρον (τό) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ κλήθρα βλ.λ || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κληθρωδῶν.**

κλῇθρον (τό) ἀττ. τ. τοῦ κλεῖθρον βλ.λ.

κλῆθρος (ὁ) μτγν. ἡ κλῆθρα : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.6.
κληθρώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. **δικοτυληδόνων** φυτῶν.
κληιδοφόρος (ὁ) ἰων. ἀντὶ κλειδοφόρος βλ.λ.
κληΐζω ἰων. κ. μσν. ἀντὶ κλῄζω βλ.λ.2), καλῶ· κ. παθ. : Ἀναστ.Γορδ.ἐν Σάθ 3,444 **ὁ τῷ τοῦ πατριάρχου ὀνόματι ψευδῶς κληϊζόμενος.**
κληϊθρίη (ἡ) ἰων. ἀντὶ κλειθρία βλ.λ.
κλήιθρον (τὸ), ἰων. κ. ἀττ. κλῇθρον, ἀντὶ κλεῖθρον βλ.λ. : Ὑμν.Ἑρμ.146.
κληΐς-ΐδος (ἡ) ἰων. ἀντὶ κλεὶς βλ.λ.
κληΐσκω δ.τ. κληΐζω, καλῶ· κ. παθ. : Ἱππ.Καρδ.8.
κληιστός-ή-όν ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ κλειστός βλ.λ. : Ὀδ.Β 344 **κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες.**
κληΐω ἰων. ἀντὶ κλείω βλ λ 1) : Ἡρ.4,7.
κλῆμα-ατος (τὸ) (κλῶ) κ μσν., νεώτ. κ. δημ., αἰολ. **κλᾶμμα** τρυφερὸς κλάδος δένδρου, ἰδ. ὁ ὅνπερ κόπτουσι καὶ ἐμβάλλουσιν ἐν τῷ φλοιῷ ἄλλου δένδρου, ἐμβολάς : Ξεν.Οἰκ.19,8 **τὸν βλαστὸν τοῦ κλήματος θᾶττον χωρεῖν διὰ τῆς μαλακῆς ἢ διὰ τῆς ἀργοῦ εἰς τὸ σκληρόν·** πρβλ. Ἀριστλ.ΖΙ 550b,8 **κἂν τι ᾖ τοιοῦτον ἐκβεβλημένον, οἷον ὕλη, κλήματα ἢ λίθοι·** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. κλάδος ἀμπέλου : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1031 **κλήμαθ' ὑπόθου συγκλάσασα τέτταρα,** Θεόφρ.ΦΙ 2,5,5, Πλάτ.Πολ. 353Α **ἀμπέλου κλῆμα,** ΚΔ Ἰω.15,5 **ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα·** ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : Δημ.π.Αἰσχίν.3,166 **ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τὰ τοῦ δήμου·** ‖ ὁμ. ἐπὶ τοῦ ὀμφαλίου λώρου : Δημόκρ. 148 **πεῖσμα καὶ κλῆμα τῷ γεννωμένῳ καρπῷ·** **3)** μτγν. π. Ρωμ. ἡ ἐκ κληματίδος ῥάβδος τοῦ Ρωμαίου ἑκατοντάρχου, ἡ βίτσα, ἡ βέργα : Πλούτ. Γάλβ.26 **τὸ κλῆμα πρῶτον, ᾧ κολάζουσιν ἑκατοντάρχαι τοὺς πληγῶν δεομένους·** **4)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἄμπελος : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,84 **διὰ κλῆμα ἀμάραντον εὑρήκαμεν τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρόν,** Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,6 **στὴ γῆ ποὺ . . ἀδερφοσυνεριάζουνε τὰ κλήματα κι οἱ ἐλιές·** ‖ παροιμ. **χίλια κλήματα δέκα σταφύλια** (ἐπὶ τῶν πτωχαλαζόνων)· ‖ τὸ στέλεχος τῆς ἀμπέλου· **5)** τὸ φυτὸν πιτυοῦσσα : Διοσκ. 4,165· **6)** τὸ φυτὸν πολύγονον : Πλίν.ΦΙ 27,113· **7)** Ἡσ. «κλῆμα· ὑπόδημα»· πρβλ. κλίμα.
κληματαριά (ἡ) δημ. ἄμπελος μεμονωμένη καὶ ἀναρριχωμένη ἐπὶ δένδρου ἢ ἐπὶ προβεβλημένων δοκῶν ἀπὸ τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας ἢ ἀ. χωριστοῦ ἰκριώματος περιπλεκομένη, ἀναδενδράς, κρεβατίνα, περγουλιά, δράνα : Παλαμ.Τρισεύγ.21 **θυμᾶμαι καὶ στοὺς Μύλους τὸ γλέντι μας ἀποκάτου ἀπὸ τὴν κληματαριά,** Πορφύρ.Σκ.16,5 **κάτω ἀπ' τὴ μαραμένη μας κληματαριά·** ‖ συνεκδ. κ. τὸ ἐκ δοκῶν κατασκεύασμα, ἐφ' ὧν ἁπλοῦνται οἱ κλάδοι τῆς ἀναρριχωμένης ἀμπέλου.
κληματερός-ή-ό δημ. ὁ τῆς κληματαριᾶς βλ.λ. : **κληματερὰ σταφύλια.**
κληματηδόν ἐπίρρ. μσν. δίκην κλήματος, σὰν κλωνάρι : Μελέτ.Γαλ. ἐν Ἀν.Ὀξ.39,3 **ἔξωθεν κληματηδὸν φλέβας καὶ ἀρτηρίας ἐπαφιεῖσαι.**
κληματίδιον (τὸ) μσν. ἐκκλ. ὑποκορ. τοῦ κλῆμα βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ. : ASS Ἰουλ.168.2 **ὑποκάτω κείμεναν τοῦ φορτίου τῶν κληματιδίων.**
κληματίζω μσν. κλαδεύω ἀμπέλους: Ἀλλ.ΠΔ 25,4.
κληματικός-ή-όν γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κλῆμα, κλάδον ἀμπέλου.
κληματῖνος-η-ον κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κληματένιος** ὁ κατεσκευασμένος ἢ ἀποτελούμενος ἐκ κλημάτων ἀμπέλου : Θέογν.1360 **κλημάτινον πῦρ,** Διοσκ.Ἀλεξ.22 **κληματίνη κονία·** **2)** νεώτ. ἡ κληματίνη ὡς οὐσ. τέφρα ἐκ κλάδων ἀμπέλου.
κλημάτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κλῆμα, κληματάκι : Θεόφρ.ΦΙ 9,11,9.
κληματίς-ίδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλῆμα, κλαδίσκος κλήματος, κληματσίδα : ΠΔ Δευτ.32,32 **καὶ ἡ κλιματὶς αὐτῶν ἐκ Γομμόρρας,** Φίλ.1,612· ‖ γεν. κλάδος : αὐτ.1,527· **2)** κτ. πληθ. ξύλα πρὸς καῦσιν, φρύγανα : Ἀριστφ. Θεσμ.728 **ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας,** Θουκ.7,53 **ἐπὶ τὰς λοιπὰς ἐμπρῆσαι βουλόμενοι ὁλκάδα παλαιὰν κληματίδων καὶ δᾳδὸς γεμίσαντες . . πῦρ ἐμβαλόντες,** Ἀριστλ.ΖΙ 550b,9, ΚΜανασσ.30 **ὄρχατοι κληματίδων·** **3)** φυτὸν κληματῶδες, ἀναρριχώμενον διὰ τῶν κλώνων του καὶ περιελισσόμενον εἰς τὰ δένδρα, οἷον ἡ ἄμπελος, ὁ κισσός, τὸ ἀγριόκλημα : Διοσκ.4,7 «κληματὶς ἀ· κλήματα μικρὰ ὅσον σχίνου τὸ πάχος, πέταλον δὲ μικρόν, δάφνῃ ἐμφερὲς τῷ τε σχήματι καὶ τῇ χρόᾳ»· ‖ θάμνος ἀναρριχώμενος, χελιδονιά : 4,180, Γαλ.12,31· ‖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **βατραχιοειδῶν.**
κληματῖτις-ίδος (ἡ) μτγν. ἐν ἐπιθ. σημ. ἡ ἔχουσα μακροὺς κλάδους ἀναρριχωμένους : Διοσκ.3,4 **κληματῖτις ἀριστολόχεια·** **2)** ὡς οὐσ. κληματῖς ἡ λευκάμπελος : ΨΔιοσκ.4,180.
κληματόβεργα (ἡ) δημ. κληματὶς βλ.λ.1).
κληματόβιτσα (ἡ) δημ. κληματόβεργα βλ.λ.
κληματόδεσις-εως (ἡ) μτγν. πλέγμα ἐκ κληματίδων, ἀπὸ λυγαριές : Ἀθήν.Μηχ.36,6 (δ.γρ. κλιμακόδεσις).
κληματοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κλημάτων, ὁ ὅμοιος κλήματι, οἷον ἡ κληματὶς ἢ λευκάμπελος, χελιδονιά : Γαλ.13,192 **Διοσκουρίδης δ' ἀμφοῖν ἐν τῷ τετάρτῳ μέμνηται, τοῦ μὲν ἁπλῶς ὀνομαζομένου κληματοειδοῦς.**
κληματόεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ πλήρης κλημάτων, κλώνων : Νίκ.Ἀλεξ.530 **κληματόεσσαν ἐν ὄξεϊ ῥύπτεο τέφρην.**
κληματόξυλο (τὸ) δημ. συνηθ. κτ. πληθ. στέλεχος ἀμπέλου χρησιμοποιούμενον πρὸς καῦσιν.
κληματοῦμαι-όομαι (κλῆμα) μέσ. ἀναδίδω πολλοὺς κλώνους, βλαστούς, οἷον τὸ ἀκλάδευτον κλῆμα : Σοφ.ἀπ.255 **κεκλημάτωται χλωρὸν οἰνάνθης δέμας,** Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,10,3 **δύναται γὰρ ἡ μέν, ἐφ' ὁσονοῦν ἀφικνεῖσθαι κληματουμένη, ἡ δὲ καὶ ἐς ὕψος αἴρεσθαι.**
κληματόφυλλο (τὸ) δημ. φύλλον ἀμπέλου, κλήματος, ἀμπελόφυλλο.
κληματσίδα (ἡ) δημ. κλάδος, βλαστὸς ἀμπέλου, κληματόβεργα· **2)** τὸ φυτὸν βίβουρνον ἡ λαντάνα· **3)** τὸ φυτὸν κληματὶς ἡ φλογερά.
κληματώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κλάδους ἀμπέλου : Διοσκ.3,24.
κλήνιος Ἡσ. «ἔνδοξος».
κληπικοί Ἡσ. «ἰσχνοί, καὶ ὅσιοι».
κλήρα (ἡ) δημ. κληρονόμος, τέκνον : Καρκβ. Ζητ.175 **ἐχύνονταν μὲ ἀκράτητη ὁρμὴ . . νὰ σώσουν μιὰ τους κλήρα καὶ παρηγοριά·** ‖ συνήθ. εἰς φρ. ὑβριστικὰς ἢ ἀγανακτήσεως : **τοῦ διαβόλου ἡ κλήρα, - καταραμένη κλήρα·** ‖ γεν. ἐν φρ. ἐθνότης : **ἡ τούρκικη κλήρα** κ. γενικώτ. **ἡ ἀνθρώπινη** ἢ **τοῦ ἀνθρώπου ἡ κλήρα** ἡ ἀνθρωπότης : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 22,4 **κι ὅσο ἐγὼ ἀνέβαινα ψηλά, τόσο ἡ μικρόλογη τοῦ ἀνθρώπου κλήρα ἐμίκραινε ἀδύναμη μπροστά μου.**
κλήραρχος (ὁ) μσν. ὁ ἄρχων, ὁ προϊστάμενος κλήρου ἤτοι περιφερείας τινὸς διοικητικῆς : Πρόδρ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ.
κληραρχῶ-έω μσν. εἶμαι κλήραρχος, ἄρχων διαμερίσματος : ΚΜανασσ.25Α.
κληρίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἄθρ. τῶν **μαλακοδέρμων.**
κληρικισμός (ὁ) νεώτ. κληροκρατία βλ.λ.
κληρικοποιῶ-έω μσν. κ. νεώτ. ποιῶ τινα ἢ τι κληρικόν, ἤτοι κτῆμα τοῦ κλήρου : Βαλσ.1189.

κληρικός-ή-όν (κλῆρος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κληρονομίαν: 'Αρποκρ.ἐν λ. παρακαταβολὴ **περὶ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε εἰρήκασι ῥήτορες καὶ 'Υπερείδης**· **2)** μτγν. ἀστρολ. ὁ συμφώνως πρὸς τὸν κλῆρον βλ.λ.8ι: Βέττ.Βάλ.122,13· **3)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλῆρον, τὸ ἱερατεῖον, ἱερωμένος· ἀντίθ. κοσμικός: Καισάρ.Δαπ.3,39 **πηγαίνοντας δύο κληρικοὶ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ ἅγιον βῆμα.**

κληρικόφρων-ονος-ον νεώτ. ὁ φρονῶν τὰ τοῦ κλήρου: **κληρικόφρον κόμμα**· **2)** ὀπαδὸς πολιτικοῦ κόμματος ἐπιδιώκοντος τὴν ἀνάμειξιν τοῦ κλήρου εἰς τὸν δημόσιον βίον· ‖ κ. γενικώτ. ὁ ἐπιζητῶν, ὁ ἐπιδοκιμάζων τὴν ἐνεργὸν ἀνάμειξιν, τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κλήρου εἰς τὸν δημόσιον ἢ καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον: **ἐφημερὶς κληρικόφρων.**

κληρίον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κλῆρος, μικρὰ κληρονομία, κτημάτιον: Διόδ.Ζων.ΑΠ 6,98 **οὐ μέγα τοῦτο κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ.**

κληρόδενδρον (τὸ) νεώτ. βοταν γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **βερβενοειδῶν.**

κληροδοσία (ἡ) (κληροδοτῶ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **κλεροδοσιά** διανομὴ κλήρων γῆς: ΠΔΨαλμ.77(78),55 **ἐκληροδότησεν αὐτοὺς ἐν σχοινίῳ κληροδοσίας**, Διόδ.Σ 5,53 **ἀναλαβὼν τοὺς καθυστερήσαντας τῆς κληροδοσίας**· ‖ νεώτ. γεν. ἡ διὰ κλήρου δόσις, διὰ κληρώσεως διανομὴ πραγμάτων· **2)** ἡ διὰ διαθήκης ἢ κωδικέλλου δόσις, ἀπονομὴ εἰς ὡρισμένον πρόσωπον μέρους τινὸς ἤτοι ποσοστοῦ ἢ ὡρισμένου ποσοῦ ἢ ὡρισμένου πράγματος ἐκ τῆς περιερχομένης εἰς τὸν (ἢ τοὺς) κληρονόμον περιουσίας τοῦ διαθέτου.

κληροδότημα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ διὰ κληροδοσίας βλ.λ. ὁριζόμενον καὶ παρεχόμενον.

κληροδότης (ὁ) (κλῆρος-δίδωμι) μτγν. κ. νεώτ., θηλ. **-ότειρα** κ. **-ότρια** ὁ διανέμων ἢ ἀπονέμων διὰ κλήρου: 'Ιω.Χρυσ.5,829,41· **2)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ καταλείπων εἴς τινα κληροδότημα, ὁ διαθέτης ὁ ὁρίσας κληροδοσίαν.

κληροδοτῶ-έω (κλῆρος-δίδωμι) μτγν., μσν. κ. νεώτ. διανέμω, διαμοιράζω κλήρους γῆς, ἔθ. κ. καθίστημί τινα εἰς κλῆρον, κάμνω τινὰ κληροῦχον: ΠΔ Ψαλμ.77(78),55 **καὶ ἐκληροδότησεν αὐτοὺς ἐν σχοινίῳ κληροδοσίας**· ‖ παθ. ἐπὶ γῆς, διανέμομαι, μοιράζομαι εἰς κλήρους: Φίλ.2,291 **ἐκληροδοτεῖτο ἡ χώρα**· **2)** γεν. καταλείπω τινί τι ὡς κλῆρον οὕτοῦ, ἀφήνω κάτι σὲ κάποιον σὰ μεράδι του, μερτικό του: ΠΔ'Εσδρ.2,9,12 **καὶ φάγητε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, καὶ κληροδοτήσητε τοῖς υἱοῖς ὑμῶν ἕως αἰῶνος**· ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ ἠθικῶν ἀγαθῶν ἢ κακῶν: Θεοφύλ.Σ 129,9 **γυναικείας ἐσθῆτας ἔπαθλα τῆς ἀδοξίας κληροδοτήσας**· ‖ ὁμ. κ. παθ.: αὐτ.170,22 **κληροδοτεῖται τὴν τύφλωσιν**, Εὐστ.Πον.228,70 **κληροδοτεῖται τῷ Ρωμαϊκῷ νίκη**· **3)** νεώτ. καταλείπω τινί τι διὰ κληροδοσίας βλ.λ.2).

κληροδόχος-ον (κλῆρος-δέχομαι) νεώτ. ὁ ὑπὲρ οὗ καταλείπεται κληρονομία, κληροδότημα, ἀντίθ. κληροδότης.

κληροθεσμοθετῶ-έω μτγν. ἐσφ. γρ. τοῦ κλήρῳ θεσμοθετῶ: Πλούτ.'Ηθ.340C.

κληροκρατία (ἡ) νεώτ. κ. **κληρικοκρατία** πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ κυριαρχία τοῦ κλήρου, τῶν κληρικῶν.

κληροκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τῆς κληροκρατίας, κληρικόφρων.

κληρομαντεία (ἡ) νεώτ. μαντεία, ἐν ᾗ ἐπικρατεῖ τὸ σύστημα τοῦ κλήρου εἰς τὸ μαντεύεσθαι.

κληρονόμημα -ατος (τὸ) (κληρονομῶ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κληρονομεῖν, ἡ κληρονομία: Λουκ.Τυρανν.6 **παραδοθησομένην τὴν πόλιν ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ καὶ πονηρῷ κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον**, Κλήμ.'Αλ.879.

κληρονομία (ἡ) κ. μσν.κ.νεώτ.,δημ. κ. **κληρονομιά** ἢ **κλερ-** περιουσία ἢ μέρος αὐτῆς περιερχόμενον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κατόχου εἰς τὴν κυριότητα ἄλλου: 'Ισοκρ.19,43 **γενέσθαι διαδόχους τῆς κληρονομίας μὴ ταύτην**, Δημ.1051 **ὡμολογεῖτο γὰρ παρὰ πάντων τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ κληρονομία κατὰ τὴν ἀγχιστείαν**, 'Αριστλ.Πολιτ.1309a, 23 **τὰς κληρονομίας μὴ κατὰ δόσιν εἶναι ἀλλὰ κατὰ γένος**, Νικόλ.Δαμ.173,29 **τάς τε κληρονομίας ταῖς θυγατράσι λείπουσιν**· ‖ μερίδιον, συμμετοχή: 'Αριστλ.Η Νικ.1153b,33 **εἰλήφασι γε τὴν τοῦ ὀνόματος κληρονομίαν αἱ σωματικαὶ ἡδοναί**· **2)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. σωματικαὶ καὶ ψυχικαὶ ἰδιότητες καλαὶ ἢ κακαὶ μεταβιβαζόμεναι ἐκ τῶν γονέων εἰς τὰ τέκνα ἢ τοὺς ἀπογόνους· ‖ κτ. ἐπεκτ. ἡ **κληρονομία τῶν προγόνων** ὁ πνευματικὸς βίος καὶ ἡ δόξα τῶν προγόνων.

κληρονομιαῖος-α-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐκ κληρονομίας ἔχων τὴν ἀρχήν: ΨΧρυσ.6,688C **ἔλαβε τὰ κληρονομιαῖα πράγματα**, 'Αποστ.Διατ.II,49 **τὸ κληρονομιαῖον γήδιον**, Πάπ. **τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ ὄντα μοι ἐκ διαφόρων τόπων γονικῶν τε κληρονομιαίων μου καὶ ἰδιοκτήτων.**

κληρονομικός-ή-όν πάπ., γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κληρονομίαν: Πάπ. **ἡ ὑπάρχουσα αὐτῷ κληρονομικῷ δικαίῳ οἰκία**· ‖ νεώτ. νομ. **κληρονομικὸν δίκαιον** τὸ σύνολον τῶν κανόνων τῶν ρυθμιζόντων τὰς περιουσιακὰς σχέσεις τῶν προσώπων μετὰ θάνατον· ‖ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. **τὰ κληρονομικὰ** ἐνν. ζητήματα: **εἶναι εἰδικὸς εἰς τὰ κληρονομικὰ**· **2)** ὁ ἐκ κληρονομίας προερχόμενος: Πάπ. **κληρονομικὰ πράγματα**, - **ἔχω ἕνα σπίτι κληρονομικό**· **3)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. σωματικαὶ ἢ ψυχικαὶ ἰδιότητες μεταβιβαζόμεναι ἐκ τῶν γονέων εἰς τὰ τέκνα ἢ τοὺς ἀπογόνους: **κληρονομικὴ εὐφυΐα**· ‖ κ. ἐπίρρ. -ῶς.

κληρονομικότης-ητος (ἡ) νεώτ., δημ. **κληρονομικότητα** ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ κληρονομικοῦ: **πνευματικὴ - σωματικὴ κληρονομικότης**· ‖ νεώτ. βιολ. ἡ μεταβίβασις τῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων ἀπὸ τῶν προγόνων εἰς τοὺς ἀπογόνους· **2)** νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μετάλλων, ἐπήρεια, ἣν διατηρεῖ παρὰ τὰς περαιτέρω θερμικὰς ἢ μηχανικὰς κατεργασίας ὁ ἀρχικὸς σχηματισμὸς τοῦ κόκκου τῶν μετάλλων.

κληρονόμος (ὁ) (κλῆρος-νέμομαι) κ. μσν., νεώτ., δημ. κ. **κλερονόμος**, θηλ. **κληρονόμα**, δωρ. **κλᾱρονόμος** μτ. γενικ. προσ. ἢ πράγματος ὁ συνήθως δικαιώματι γένους νεμόμενος τὸν κλῆρον, τὴν περιουσίαν: Λυσ.32,23 **κληρονόμον εἶναι τῶν τοῦ τεθνεῶτος χρημάτων**, Πλάτ.Νόμ.923Ε **τῷ κληρονόμῳ τοῦ τὴν διαθήκην διαθεμένου καταλειπέτω**, 'Ισοκρ.19,9 κληρονόμους τῶν **αὐτοῦ καταστήσας**, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,77 **πάντων τῶν βορείων μερῶν πατρικοῖς καὶ προπατορικοῖς κληρονόμοις**· ‖ δημ. τὸ τέκνον κ. συνήθ. ἄρρεν: **καλοὺς κληρονόμους** (εὐχὴ πρὸς νεονύμφους, ὅπως ἀποκτήσωσι καλὰ τέκνα)· **2)** μτφ. ὁ λαμβάνων ἰδιότητά τινα σωματικὴν ἢ ψυχικὴν ἀπὸ τῶν γονέων ἢ προγόνων: 'Ισοκρ.5,136 **τῆς δ' εὐνοίας τῆς παρὰ τῶν πολλῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν προειρημένων μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους**, Δημ.603 **κληρονόμον γὰρ σε καθίστησιν ὁ νόμος τῆς ἀτιμίας τῆς τοῦ πατρός**, 'Αριστλ.Πολιτ.1270a,28 **ὃν ἂν καταλίπῃ κληρονόμον**, Διήγ.'Αχιλλ.320 **ἄμποτε καὶ τοῦ στέμματος νὰ γένῃς κληρονόμος**, Γρυπ.Σκ.Τερρ.75,11 **τῆς τρίτης γενεᾶς μου ὁ κληρονόμος.**

κληρονομῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μτ. γενικ. πράγματος, λαμβάνω μερίδιον κληρονομίας : Ἰσοκρ.1,3 ὥσπερ τῆς οὐσίας οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν, Δημ.329 ὅς γε κεκληρονόμηκας τῶν . . χρημάτων, Ἀριστλ.Πολιτ.1309a, 25 μηδὲ πλειόνων ἢ μιᾶς τὸν αὐτὸν κληρονομεῖν· || κ. μτ. αἰτ. : Λυκοῦργ.88 τεθνεῶτες ἐκληρονόμουν (ταύτην), Λουκ.Νεκρ.Δ 11,3 ἐπεθύμεις κληρονομεῖν . . τὰ κτήματα καὶ τὸν πλοῦτον· 2) μτ. αἰτ. λαμβάνω, κτῶμαι : Πολύβ.15,22,3 κληρονομήσειν παρά . . τοῖς Ἕλλησι τὴν ἐπ᾽ἀσεβείᾳ δόξαν, ΠΔΜακκ.1,2,57 ἐκληρονόμησε θρόνον βασιλείας εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ΚΔ Ματθ.19,20 ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει· 3) μτ. γενικ. λαμβάνω τι διὰ κληρονομίας, οἷον περιουσίαν, προνόμια, τίτλους κττ. : Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.20 ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, ἄρτι κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου· || μτγν., νεώτ. κ. δημ. συνήθ. μτ. αἰτ. : Πλούτ.Σύλλ. 2 ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιὰν ἀγαπηθεὶς ὥσπερ υἱὸς ὑπ᾽ αὐτῆς, - ἐκληρονόμησε τρία ἑκατομμύρια· πρβλ. Δίων Κ 45,47· || κ. παθ. ἔχω διαδόχους ἐν τῇ κληρονομίᾳ : Φίλ.2,172 ὁ νόμος φύσεώς ἐστι κληρονομεῖσθαι τοὺς γονεῖς ὑπὸ τῶν παίδων, Λουκ.Τόξ.22· || κ. μτφ. : ΠΔ Σοφ. Σειρ.19,3 σῆτες καὶ σκώληκες κληρονομήσουσιν αὐτόν· 4) κ. μτφ. λαμβάνω ἰδιότητά τινα σωματικήν, ψυχικὴν ἀπὸ τῶν γονέων ἢ προγόνων : τὴ φθίση ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του· 5) καταλείπω κληρονόμον μετ᾽ ἐμέ : ΠΔ Παροιμ. 13,22 ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν· 6) ρηματ. π. κληρονόμημα.

κληροπάλής-οῦς-ές (πάλλω) ὁ κλήρῳ διανεμόμενος : Ὕμν.Ἑρμ.129 μοίρας κληροπαλεῖς.

κληροποιῶ-έω μσν. διανέμω γῆν εἰς κλήρους : Θεοφάν.Κερ.285 (μέσ. .

κλῆρας (ὁ) (πιθ. κλάω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. κλᾶρος λαχνός (π. Ὁμ. πετράδιον ἢ ξυλάριον φέρον σῆμα τοῦ κληρουμένου, τιθέμενον συνήθως ἐντὸς περικεφαλαίας κτλ.) : Ἰλ.Η 175 οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος, ἐν δ᾽ ἔβαλον κυνέῃ . . πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, ἐκ δ᾽ ἔθορε κλῆρος κυνέης . . Αἴαντος, Ὀδ.Ξ 209 ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, Ἡρ.3,83 ἤτοι κλήρῳ γε λαχόντα, Πλάτ.Πολ.619D διὰ τὴν τοῦ κλήρου τύχην· || ἐπὶ χρησμῶν : Εὐρ.Ἱππ.1057 ἡ δὲ δέλτος ἥδε κλῆρον οὐ δεδεγμένη κατηγορεῖ σου πιστά, Ἀριστφ. Εἰρ.365 Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις οἶδ᾽ ὅτι (προστάτης τοῦ κλήρου ἦτο ὁ Ἑρμῆς)· πρβλ. Ἡσ. «ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ»· 2) ἡ κλήρωσις, τὸ βάλσιμο, ρίψιμο λαχνοῦ : Εὐρ.ΙΑ 1198 κλῆρον τίθεσθε παῖδ᾽ ὅτου θανεῖν χρεών, Ξεν.Ἀθ.1,2 δοκεῖ δίκαιον εἶναι πᾶσι τῶν ἀρχῶν μετεῖναι ἐν τῷ κλήρῳ, Ἀριστλ.Πολιτ. 1300a,19,Πλούτ.Αἰμ.10 οὐκ ἐάσαντες κλῆρον γενέσθαι (λατ. φρ. sortitio provinciarum), Θί.Ἀλεξ. 856 ἐτέθη κάλπις ἱερὰ καὶ κλῆρος τοῖς ἀνδράσι· 3) τὸ διὰ λαχνοῦ λαγχάνον τινὶ τμῆμα γῆς, ἡ διὰ λαχνοῦ ἀπονομὴ γῆς εἰς τοὺς πολίτας : Ἡρ.2,109 εἰ δέ τινος τοῦ κλήρου ὁ ποταμός τι παρέλοιτο, ἐλθὼν ἂν πρὸς αὐτὸν ἐσήμαινε τὸ γεγενημένον, Θουκ.3,50 κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς πλὴν τῆς Μηθυμναίων τρισχιλίους, Πλάτ.Νόμ.741Β οὔτε γὰρ ὁ νείμας κλῆρος ὢν θεὸς ὑμῖν ξύμμαχος, Ἀριστλ.Πολ.1265b,15· 4) γεν. μέρος γῆς, ἀγροκήπιον, κτῆμα : Ἰλ.Ο 498 οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, Ὀδ.Ξ 64,Ἡρ.1,76 οἱ κλῆροι τῶν Συρίων, Αἰσχ.ἀπ.463 Κύπρου Πάφου τ᾽ ἔχουσα . . κλῆρον· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ κληρονομίας μερίδιον, ἡ κληρονομία : Πλάτ.Νόμ.923D ἐὰν δὲ περιγίγνηταί τις τῶν υἱέων αὐτῷ μὴ ἐπί τινι κλήρῳ πεποιημένος, Ἰσαῖ.11,9,Ἀριστλ.Ἀθ.9,2 ὥσπερ ὁ περὶ τῶν κλήρων καὶ ἐπικλήρων, - ὑπεθήκευσα τὸν κλῆρόν μου· 6) νεώτ. ὁ ἐκ κληρωτίδος ἐξαγόμενος λαχνὸς λαχείου· || μτφ. τύχη, μοῖρα, ριζικό : τοιοῦτος ἔλαχε ἡμῖν κλῆρος· 7) δημ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἡ κλῆσις τῆς κλάσεως, εἰς ἣν στρατιωτικῶς ἀνήκει : φρ. ἐπῆγε μὲ τὸν κλῆρόν του (ἐστρατεύθη πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς του θητείας, ἀντίθ. ἐπῆγε ἐθελοντής)· πρβλ. κληρωτὸς ἐν εἰδ. σημ.· 8) μτγν. ἀστρολ. βαθμοὶ (βλ.λ.6) τινὲς ἐν τῷ ζῳδιακῷ κύκλῳ συνδεόμενοι μετὰ πλανητῶν καὶ ἔχοντες ἐπίδρασιν κατὰ τὴν γέννησίν τινος : Βέττ.θάλ.59,21,Παῦλ.Ἀλ.2· 9) περιοχή, σφαῖρα : Δαμάσκ.Ἀρχ.369 ἕνα θεὸν πολλῶν ἅμα προεστάναι κλήρων· 10) μτγν. ἐπὶ τῶν Λευϊτῶν, ἡ τάξις τῶν κληρικῶν, ἀντίθ. τῶν λαϊκῶν : ΠΔ Δευτ.18,1 οὐκ ἔσται τοῖς ἱερεῦσι τοῖς Λευΐταις ὅλῃ φυλῇ Λευὶ μερὶς οὐδὲ κλῆρος μετὰ Ἰσραήλ· || μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν, τὸ σύνολον τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων κληρικῶν, τὸ ἱερατεῖον : Μηναῖ.12,6 Συνξ. ὁ θεῖος ἐκεῖνος μυηθείς, τῇ Συνόδῳ ταῦτα καὶ τῷ κλήρῳ κοινοῦται, - ὁ κλῆρος τῆς Ἑλλάδος· 11) κ. νεώτ. βλαβερὸν ἔντομον ἐν ταῖς τῶν μελισσῶν κυψέλαις : Ἀριστλ.ΖΙ 605b,11 ταῖς δὲ μελίτταις ἐγγίγνεται ἐν τοῖς σμήνεσι θηρία . . τό τε σκωλήκιον τὸ ἀραχνιοῦν καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία· καλεῖται κλῆρος, οἱ δὲ πυραύστην καλοῦσιν· || νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν κληριδῶν· 12) ρηματ. π. κληρῶ, κλήρωσις, κλήρωμα, κληρωτής, κληρωτὶς (κληρωτρίς), κληρωτήριον.

κληρουργία (ἡ) μτγν. ἡ κληρονομία : Σύμμ.ΠΔ Ρούθ.4,7.

κληρουχαρχῶ-έω Ἐπιγρ. διοικῶ κληρουχίαν.

κληρούχημα-ατος (τὸ) (κληρουχῶ) μτγν. μέρος γῆς διὰ κλήρου ἀπονεμηθὲν ὑπὸ πόλεως εἴς τινα ὡς κληροῦχον, ἄποικον : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,2 τὰ κληρουχήματα συγχωροῦντες αὐτοῖς πιπράσκειν.

κληρούχησις-εως (ἡ) (κληρουχῶ) μσν. κληρούχημα βλ.λ. : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,106 προσεπιδοὺς ὕστερον ἐκείνῳ τὴν τῶν ἑτέρων φυλῶν κληρούχησιν καὶ τῆς Σιὼν τὴν κατάσχεσιν· κτ. πληθ. Νικόλ.Δαμ.130,27 J.

κληρουχία (ἡ) (κληροῦχος) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ κλήρου διανομὴ γῆς ἐν ξένῃ χώρᾳ εἰς τοὺς πολίτας : Ἀριστλ.Ρητ.1384b,32 περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν, Πολύβ.4,81,2 τοῖς πολλοῖς ὑποδεῖξαι τὴν ἐλπίδα τῆς κληρουχίας καὶ τῶν ἀναδασμῶν, Διόδ.Σ 15,23· || εἰδ. εἰς στρατιώτας ἐν ἐνεργείᾳ : Πάπ.· || πάπ. ἠριθμημένος κλῆρος γῆς· 2) συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν κληρούχων : Ἰσοκρ.4,107 τὰς κληρουχίας ἡμῶν ὀνειδίζειν, Πλούτ.Περ.34 κληρουχίας ἔγραφεν· || ἀποικία : Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,75, Πλούτ.Φλαμ.2· 3) ὁ κλῆρος, ἡ κληρονομία κ.. γεν. ἡ δόσις πράγματός τινος ὡς κλήρου, ὡς κληρονομικοῦ μεριδίου : ΠΔ Νε.11,20,Φίλ.2,290 τῶν ἀγώνων καὶ κινδύνων, οὓς ὑπέστημεν . ., ἆθλόν εἰσιν αἱ κληρουχίαι.

κληρουχικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κληρουχίαν, ἀποικίαν : Ἀριστφ.Νεφ.203 πότερα τὴν κληρουχικήν;, Πλούτ.ΓΓράκχ.5 κληρουχικὸς νόμος (ἀποικιακὸς νόμος, λατ. lex agraria)· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Δημ.182 τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν κληρουχικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν.

κληροῦχος (ὁ) (κλῆρος-ἔχω) κ.μσν. κ.νεώτ. ὁ κατέχων γῆν ἀπονεμηθεῖσαν διὰ κλήρου εἰς αὐτόν, ὁ λαβὼν διὰ κλήρου μερίδιον, εἰδ. ἐν ξένῃ χώρᾳ ὑπὸ τὴν ὡς πολίτου ἰδιότητά του : Ἡρ.5,77 τετρακισχιλίους κληρούχους ἐπὶ τῶν ἱπποβοτέων τῇ χώρῃ λείπουσι, Θουκ.3,50 κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς πλὴν τῆς Μηθυμναίων τρισχιλίους, Αἰσχίν.1,53 οὗτος μὲν οὖν ἄπεστιν ἐν Σάμῳ μετὰ τῶν κληρούχων· || ἰδίως ἐπὶ τῆς Πτολεμαϊ-

κῆς Αἰγύπτου, ὁ κάτοχος στρατιωτικοῦ κλήρου : Πάπ.· || μτφ. ὁ λαβὼν τι ὡς μερίδιον ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης : Σοφ.Αἴ.508 **αἴδεσαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον** (Λορεντζ. μτφρ. «συλλογίσου καὶ τὴ μάννα σου, ποὺ τῆς πέφτουν πολλὰ τὰ χρόνια πού 'ζησε»)· **2)** ὁ διανέμων κλήρους, τμήματα γῆς· 'Αρποκρ. «κληροῦχοι ἐκολοῦντο οὓς 'Αθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον κλήρους ἑκάστοις διανεμοῦντες», Φώτ.· || συνεκδ. μτφ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ : Φίλ.2,121 **ᾖδον εἰς τὸν κληροῦχον Θεὸν καὶ τὸν ἀληθῶς ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας**· **3)** ὁ κάτοχος κληρονομικῆς μερίδος : Φίλ.2,290· **4)** πάπ. ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ Αἰγύπτῳ, ὁ γαιοκτήμων· **5)** παθ. ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ διανεμόμενος διὰ κλήρου : Διον.'Αλ.8,75.

κληρουχῶ-έω (κλῆρος-ἔχω) συνήθ. ἐκ κατακτηθεισῶν χωρῶν διανεμομένων μεταξὺ τῶν νικητῶν λαμβάνω μέρος τι γῆς διὰ κλήρου : 'Ηρ.6,100 **τοὺς . . κληρουχέοντας τῶν Χαλκιδέων τὴν χώρην**, Πλάτ.Κριτ.109C **ἄλλοι κατ' ἄλλους τόπους κληρουχήσαντες θεῶν**, 'Απ.'Εμφ.Πολ.5 **μόνοι δὲ ἤχθοντο ὅσοι τὰ τῶν ἐλευσομένων σὺν Πομπηΐῳ χωρία ἐκεκληρουχήκεσαν**· **2)** μτγν. κληρονομῶ : Σύμμ.ΠΔ Ψαλμ.81(82),8· **3)** διανέμω διὰ κλήρου κτήματα, δίδω τινὶ χώραν ὡς κληρουχίαν : Διόδ.Σ 5,9 **τὸ δὲ τελευταῖον πάσας τὰς νήσους εἰς εἴκοσι ἔτη διελόμενοι, πάλιν κληρουχοῦσιν**, Διον.'Αλ.Ρωμ.9,37 **μόνως ἂν οὕτως ἀναγκασθῆναι τοὺς ἐν ἀκμῇ τότ' ὄντας ὑπάτους κληρουχῆσαι τὴν γῆν**· κ. παθ. : Δίων Κ 45,9 **χώραν ἄλλην κληρουχηθῆναι**· || κ. μτφ. : Καλλίστρ.Εἰκ.10 **ᾧ καὶ τὴν ἐν ἄστροις ἐκληρούχησε τύχην**· **4)** ρηματ. π. κληρούχημα.

κληρόψυχος (ὁ,ἡ) μσν διόρθ. σκληρόψυχος. Τζέτζ.Χιλ.9,298 **πρὸς τὸ αὐτοῦ κληρόψυχον ἔγραφα τὰ γραφέντα.**

κληρῶ-όω (κλῆρος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. -ώνω, δωρ. **κλᾱρόω**, παθ. ἀόρ. **ἐκληρώθην** κ.δημ. (ἐ)κληρώθηκα, ἀναφ. πρὸς ἄρχοντας, ἐκλέγω διὰ κλήρου, καθίστημι, διορίζω, ἀντίθ. αἱροῦμαι, χειροτονῶ : 'Ηρ.1,94 **τὸν βασιλέα αὐτῶν δύο μοίρας διελόντα Λυδῶν πάντων κληρῶσαι**, 'Ισοκρ.7,22 **οὐκ ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες**, 'Αριστλ.Ρητ. 1393b,5 **εἴ τις τοὺς ἀθλητὰς κληροίη μὴ οἳ ἂν δύνωνται ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' οἳ ἂν λάχωσιν**, Λουκ. 'Ερμότ.39 **οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν καὶ παγκρατιάζειν**· || κ. παθ. ἐκλέγομαι, διορίζομαι διὰ κλήρου : Δημ.728 **οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν**, 'Αριστλ.'Αθ.43,2 **βουλὴ δὲ κληροῦται φ', ν' ἀπὸ ⟨τῆς⟩ φυλῆς ἑκάστης**, Λουκ.Πένθ.2 **κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, - οἱ κληρωθέντες ἔνορκοι**· || παρίσταμαι κληρωτικὸς ὑποψήφιος ὑπουργήματος : Λυσ.6,4 **ἔλθῃ κληρωσόμενος τῶν ἐννέα ἀρχόντων καὶ λάχῃ βασιλεύς**, 'Αριστλ.'Αθ.27,4 **κληρουμένων ἐπιμελῶς ἀεὶ μᾶλλον τῶν τυχόντων**· || ἐπὶ τοῦ κλήρου, πίπτω εἴς τινα : Εὐρ.'Ιων 416 **οὓς ἐκλήρωσεν πάλος**· **2)** ρίπτω κλῆρον, ἐξάγω κλῆρον ἐκ κληρωτίδος : Πλάτ.Νόμ.759C **κληροῦν οὕτω τῇ θείᾳ τύχῃ ἀποδιδόντα**, 'Αριστφ.'Εκκλ.682 **κᾆτα στήσασα παρ' 'Αρμοδίῳ κληρώσω πάντας**, Πολύβ.6,20,2 **κληροῦσι τὰς φυλὰς κατὰ μίαν**· || κ. μέσ. : Αἰσχ.'Επτ.55, 'Αριστφ.'Εκκλ.836 **ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρα**, Δημ.558 **σὺ ὁ μηδὲν λαχεῖν εὐχόμενος τῶν ἐξιόντων, ὅτ' ἐκληροῦ**· **3)** μέσ. λαμβάνω τι διὰ κλήρου : Εὐρ.Τρῳ.29 **βοᾷ Σκάμανδρος δεσπότας κληρουμένων**, Αἰσχίν.1,188 **κληροῦσθαι ἱερωσύνην**· || κ. μτφ. κατέχω τι ὡς κλῆρον ἐμοῦ, σὰ μερτικό μου, σὰ δικό μου : Δαμάσκ.'Αρχ.321 **τὸ ταὐτὸν ὁ δημιουργὸς ἐκληρώσατο**· || κ. ἀστρολ. : Βέττ.Βάλ.61,1 **ἥλιος κληρωσάμενος τὴν ὥραν**· || γεν. ἔχω τι, κατέχω : 'Ιππ.'Επιδ.20, Αἰλ.Ζ 15,31 **τὴν καρδίαν κεκλήρωται ἐπὶ τῇ φάρυγγι**· **4)** δημ. ἀμτβ. ἐπὶ λαχείου, γίνεται κλήρωσις : **τὸ λαχεῖο κληρώνει**· || κ. μέσ. : **τὸ λαχεῖον κληροῦται τὴν ἐρχομένην Κυριακήν**· **5)** δημ. ἀμτβ. ἐπὶ στρατιωτῶν, καλοῦμαι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς μου θητείας : **πότε κληρώνεις;** (πότε πηγαίνεις στρατιώτης; διότι πρὸ τοῦ 1915 ἡ πρόσκλησις ἐγίνετο διὰ κληρώσεως)· πρβλ. κληρωτὸς ἐν εἰδ. σημ.· **6)** ἀπονέμω, δίδω : Πίνδ.Ο 8,15 **ὔμμε δ' ἐκλάρωσε πότμος Ζηνί**, Θουκ.6,42 **ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν**· κ. παθ. : Εὐρ.'Εκ.100 **ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην δούλη**· **7)** ἐπὶ χρησμῶν, χρησμοδοτῶ διὰ κλήρου : Εὐρ.'Ιων 908 **ὃς ὀμφὰν κληροῖς πρὸς χρυσέους θάκους**· **8)** μτγν. ἐκκλ. ποιῶ τινα κληρικόν, ἱερωμένον, χειροτονῶ : Κύριλλ.Σκυθ.244A· **9)** ρηματ. π. κλήρωμα, κλήρωσις, κληρωτής, κληρωτός, κληρωτήριον, κληρωτρὶς κ. κληρωτίς.

κλήρωμα-ατος (τό) (κληρῶ) μσν. τὸ διὰ κλήρου διανενεμημένον, δεδομένον, δώρημα : Εὐατ. Πον.23,1 **τὸ τοῦ θεοῦ πλήρωμα καὶ κλήρωμα.**

κλήρωσις-εως (ἡ) (κληρῶ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ διὰ κλήρου ἐκλογή : Πλάτ.Φαῖδρ.249B **ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσίν τε καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου**, 'Ισοκρ.7,23 **ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν**, - **ἡ κλήρωσις τῶν ἐνόρκων** (ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ τῶν μελῶν τοῦ ὁρκωτοῦ δικαστηρίου)· || κ. μτφ. : Εὐρ.'Ανδρ.384 **πικρὰν κλήρωσιν αἱρεσίν τέ μοι βίου καθίστης** (ἐκλογὴν μεταξὺ δύο κακῶν)· **2)** νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξαγωγὴ λαχνῶν ἐκ κληρωτίδος : **ἡ κλήρωσις τοῦ λαχείου**· πρβλ. κληρῶ 4)· **3)** δημ. ἐπὶ στρατιωτῶν, πρόσκλησις πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς θητείας : **θὰ πάῃ στρατιώτης μὲ τὴν κλήρωσή του**· ἀντίθ. ἐθελοντής· πρβλ. κληρῶ.

κληρωτήριον (τό) (κληρῶ) ψηφοφορικὸς κάδος, ἐξ οὗ ἐξήγοντο οἱ κλῆροι τῶν δικαστῶν, ἡ κληρωτρίς : 'Αριστφ.'Εκκλ.681 **τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;**, Εὔβουλ.74,5, 'Αριστλ.'Αθ.63,2 **κληρωτήρια εἴκοσι**· **2)** τόπος ἐν ᾧ γίνονται αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαί· Πολυδ.9,44 « κληρωτήριον, ἵνα οἱ κληρωταὶ συνεκάθιζον »· ΑΒ 47,15 « κληρωτήρια, ἔνθα κληροῦνται οἱ δικασταί » : Πλούτ.'Ηθ.793D **ἡ πρὸς πᾶν μὲν ἀεὶ κληρωτήριον φιλαρχία**· **3)** 'Επιγρ. ὁ κατάλογος τῶν διὰ κλήρου ἐκλεχθέντων : **ἐπικληρωσάτωσαν εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα καὶ ἀναγραφάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια.**

κληρωτής (ὁ) (κληρῶ), δωρ. **κλᾱρωτής** ὁ ἐκλέγων τινὰ κλήρῳ, ὁ κληρωτικὸς ἐκλογεύς : 'Επιγρ. **κλᾱρωτὰς δικαστῶν**, Πολυδ.9,44· **2)** ὁ κτήτωρ, κύριός τινος, ὁ πεπροικισμένος διά τινος ἰδιότητος : Μακάρ.154D **ἀρετῆς κληρωτήν.**

κληρωτί ἐπίρρ. μτγν. κ. **κληρωτεί** διὰ κλήρου, μὲ λαχνόν : ΠΔ 'Ιησ.21,4 **ἀπὸ φυλῆς Βενιαμὶν κληρωτὶ πόλεις δεκατρεῖς.**

κληρωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλήρωσιν, ὁ πρὸς κλήρωσιν χρησιμεύων· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : 'Αθήν.450C **ὅτι κληρωτικὸν σημαίνει ὑμεῖς διακρίνατε** (ἀγγεῖον).

κληρωτικῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον κληρωτικόν : Θεοφύλ.Σ 5,23, Γλυκ.36D **εὐπαθεστάτην ὁ ἀὴρ τὴν φύσιν κληρωτικῶς ἀπενείματο.**

κληρωτίς-ίδος (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. δοχεῖον, ἐν ᾧ τίθενται οἱ λαχνοὶ κατὰ τὴν κλήρωσιν.

κληρωτός-ή-όν (κληρῶ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀρχόντων, ὁ διὰ κλήρου ἐκλεγόμενος, ἀντίθ. αἱρετός, χειροτονητός : Πλάτ.Νόμ.692A **ἐγγὺς τῆς κληρωτῆς ἀγαγὼν δυνάμεως**, 'Ισοκρ.12,153 **τὰς**

ἀρχάς οὐ κληρωτὰς ἀλλ' αἱρετὸς ποιήσαντος, 'Αριστλ.Πολιτ.1294b,8 δημοκρατικὸν μὲν .. τὸ κληρωτὰς εἶναι τὰς ἀρχάς, τὸ δ' αἱρετὰς ὀλιγαρχικόν, - κληρωτὸν δικαστήριον (τὸ ὁρκωτὸν δικαστήριον)' 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ καλούμενος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς θητείας του στρατεύσιμος, ἀντίθ. ἐθελοντής, ἔφεδρος : ἡ ὁρκωμοσία τῶν κληρωτῶν.

κληρωτρίς-ίδος (ἡ) σχόλ. ἡ κληρωτίς βλ.λ. : Σχόλ.'Αριστφ.Σφ.750 « τοῦ κήρυκος τὴν κληρωτρίδα ἤτοι τὸν κάδον, περιφέροντός ἔβαλον τὰς ψήφους ».

κληρωτῶς ἐπίρρ. γλωσσ. διὰ κλήρου.

κλῄς-ῃδός (ἡ) ἀττ. ἀντὶ κλείς βλ.λ.

κλῆσις-εως (ἡ) (καλῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. -η ἡ διὰ φωνῆς, ἡ προφορικὴ πρόσκλησίς τινος, τὸ φωνεῖν, καλεῖν τινα ὀνομαστί, τὸ φώναγμα ἑνὸς (ἢ πολλῶν) ὀνομαστικά : Πλάτ.Συμπ.172Α κατιδών με πόρρωθεν ἐκάλεσε καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει' || νεώτ. ὀνομαστικὴ κλῆσις ἡ ἐκ καταλόγου ἐκφώνησις ὀνομάτων προσ. πρὸς βεβαίωσιν τῆς παρουσίας αὐτῶν ἢ ἐν ταυτῷ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπ' αὐτῶν ὡρισμένου τινὸς ἔργου : ἡ ψηφοφορία ἐγένετο δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως, - ὁ διδάσκαλος ἐνεργῶν ὀνομαστικὴν κλῆσιν σημειοῖ τοὺς ἀπόντας' 2) λόγος, ὁμιλία πρός τινα, ἰδ. περιεκτικὴ προτροπῆς, ὑποδείξεως, παραινέσεως, προτάσεως : Ξεν.ΚΠ 3,2,14 ἀκούσαντες δὲ ταῦτα οἱ Χαλδαῖοι . . ᾤχοντο οἴκαδε. 'Ο δὲ 'Αρμένιος ὡς ἤκουσε τήν τε κλῆσιν τοῦ Κύρου καὶ τὴν πρᾶξιν' 3) πρόσκλησις φιλοφρονητική, κάλεσμα, ἰδ. εἰς δεῖπνον, εἰς συμπόσιον κττ. : Ξεν.Συμπ.1,7 ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν' κ. μτ. ἐμπρόθ. διορ. (εἰς) : Δημ.351 ἐνταῦθ' οὔτ' ἔπαινος οὔτε κλῆσις εἰς τὸ πρυτανεῖόν ἐστι τῶν πρέσβεων ὑπὸ τῆς βουλῆς, Μέν.Ρητ. ἐν Walz.9,298 κλῆσις εἰς πανήγυριν' κ. μτ. γενικ. προσδ. : Πλούτ.Περ.7 κλήσεις τε δείπνων καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν φιλοφροσύνην' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ εἰς τὸ δικαστήριον πρόσκλησις τινὸς πρὸς διεξαγωγὴν δίκης' 'Αρποκρ. « κλῆσις ἡ πρόσκλησις, τουτέστι παραγγελία εἰς κρίσιν »' νεώτ. κ. δημ. νομ. ἔγγραφος πρόσκλησις διαδίκου ἢ μάρτυρος εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰς ἀρχὴν δικαστικὴν ἢ ἀστυνομικὴν ἐνεργοῦσαν ἀνάκρισιν, γινομένη εἴτε ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς δικαστ. ἢ ἀστυν. ἀρχῆς, εἴτε ὑπὸ ἐνδιαφερομένου ἰδιώτου : 'Αριστφ.Νεφ.875 ἀπόφευξιν δίκης ἢ κλῆσιν, 'Αντιφ.6,38 τὰς κλήσεις καλεῖσθαι ὅσας ἔδει' || νεώτ., δημ. κ. πρόσκλησις ἔγγραφος ἀ. ἀρχῆς πρὸς ἰδιώτην ἢ ὑπάλληλον : ἔλαβε κλῆσιν τῆς οἰκονομικῆς ἐφορίας - τοῦ ταμίου, - κλῆσις εἰς ἀπολογίαν (ὑπὸ προϊσταμένου διοικητ. ἢ ἐκπαιδευτ. ἀρχῆς πρὸς ὑπάλληλον)' 5) πρόσκλησις εἰς βοήθειαν, εἰς ἀρωγήν, εἰς ἐπικουρίαν : Πολύβ.2,50,7 οὐ μόνον ἐβούλετο δι' αὐτοῦ γενέσθαι τὴν κλῆσιν' 6) εἰδ. ἡ πρὸς θεὸν ἢ θεοὺς ἐπίκλησις : Ρητ.ἐν Σπέγγελ 132 κλήσεις θεῶν' 7) μτγν. ὁ θεόθεν καθορισμός τινος πρός τι ἔργον, προορισμός, ἀποστολὴ βλ.λ.5) κ. 6) : ΚΔ Κορινθ.1,7,20 ἕκαστος ἐν τῇ κλήσει ᾗ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω' 8) κ. μσν. ἐπωνυμία, ἐπιθετισμός, δι' ὀνόματος χαρακτηρισμός τινος' 'Ησ. «ὀνομασία» : Κλεάνθ.1,123 τοὺς θεοὺς εἶναι κλήσεις ἱεράς, Βι.'Αλεξ. 189 οἱ γενεθλιολόγητοι φέροντες κλῆσιν μάγων' || φρ. μιᾷ κλήσει δι' ἑνὸς περιληπτικοῦ ὀνόματος, δι' ἑνὸς γενικοῦ ἐπιθέτου, διὰ μιᾶς ὀνομασίας : Πλάτ.Πολιτ. 262D σύμπασι δὲ τοῖς ἄλλοις γένεσιν . . βάρβαρον μιᾷ κλήσει προσειπόντες, αὐτ.287Ε ἀγγεῖον μιᾷ κλήσει προσφθεγγόμεθα' 9) γραμμ. ἐπὶ τῶν πτώσεων, ἡ ὀνομαστική : 'Αριστλ.ΑΠρ.48b,41 αἱ κλήσεις τῶν ὀνομάτων (αἱ ὀνομαστικαί)' || ἡ κατάληξις τῆς ὀνομαστικῆς πτώσεως (εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς φύσει οὐδέτερα ὀν.) : οὐτ.Σοφ.'Ελ. 173b,40 ἐχόντων θηλείας ἢ ἄρρενος κλῆσιν (κατάληξιν τῆς ὀνομαστ.)' 10) ὁμὰς προσώπων ἐχόντων ἀπὸ κοινοῦ τὴν ὑποχρέωσιν ὡρισμένης εἰσφορᾶς ἢ ὑπηρεσίας ἢ κ. ἀ. τὰ αὐτὰ δικαιώματα πρός τι, συμμορία βλ.λ.1) : Διον.'Αλ.Ρωμ.4,18 ἐγένοντο δὲ συμμορίαι μὲν ἕξ, ἃς καλοῦσι Ρωμαῖοι κλάσεις κατὰ τὰς 'Ελληνικὰς κλήσεις παρονομάσαντες (λατ. classis).

κλῇσις-εως (ἡ) (κλείω) ἀττ. ἡ κλεῖσις βλ.λ., τὸ κλείσιμο : Θουκ.2,94 τὸ λοιπὸν ἐποιοῦντο λιμένων τε κλήσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ.

κληστός-ή-όν ἀττ. ἀντὶ κλειστὸς βλ.λ.

κλῄσω ἀττ. μέλλ. τοῦ κλῄω βλ.λ.' || ὁμ. μέλλ. τοῦ κλῄζω βλ.λ.

κλήτευσις-εως (ἡ) (κλητεύω) νεώτ. ἡ εἰς τὸ δικαστήριον κλῆσις μάρτυρος ἢ διαδίκου.

κλητεύω (κλητός, καλῶ) κ. νεώτ. κατατίθημι μαρτυρίαν ἐν δικαστηρίῳ, μαρτυρῶ : 'Αριστφ. Νεφ.1218 ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων ἕλκω σε κλητεύσοντα' 2) κ. νεώτ. καλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον μάρτυρα : Δημ.277 τίς οὖν ἐκλήτευσεν ἡμᾶς ;' || συνήθ. καλῶ διὰ κλητῆρος μάρτυρα μὴ θέλοντα νὰ προσέλθῃ, ὅπως καταθέσῃ τὴν μαρτυρίαν του : Δημ.890 ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸν κλητεύσω, σὺ δ' οὔτε κατηγγύησας οὔτε νῦν κλητεύεις, Πολυδ.8,36 τὸν δὲ οὐ βουλόμενον μαρτυρεῖν ἐκλήτευον' κ. παθ.: Καρκδ. Ζητ.31 ὁ ἄλλος ποὺ ἐκλητεύτηκε μάρτυρας στὸ δικαστήριον' || μέσ. προκαλῶ τὴν ἔκδοσιν κλήσεως : 'Αριστλ.Πρ.951a,27 κλητεύεσθαι τὴν δίκην' 3) ρηματ. π. κλήτευσις.

κλητήρ-ῆρος (ὁ) (καλῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κλητήρας ὁ καλῶν τινα εἰς τὸ δικαστήριον' Σχόλ.'Αριστφ.Σφ.189 « κλητῆρες' οἱ καλοῦντες εἰς τὸ δικαστήριον πάντας » : 'Αριστφ.'Ορν.147 ἵν' ἀνακύψεται κλητῆρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ Σαλαμινία, Πλάτ.Νόμ.846C λήξεών τε πέρι δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητήρων, Δημ.244 κλητῆρες Κηφισοφῶν . ., Κλέων Κλέωνος Κοθωκίδης' || νεώτ. κ. δημ. δικαστικὸς κλητὴρ ὑπάλληλος ἔργον ἔχων νὰ καλῇ τοὺς μάρτυρας καὶ τοὺς διαδίκους εἰς τὸ δικαστήριον ἢ νὰ κοινοποιῇ δικόγραφα' 2) ὁ μάρτυς, ὃν ἐπικαλεῖταί τις εἰς μαρτυρίαν, ὅτι παρόντος αὐτοῦ προσεκάλεσέ τινα εἰς τὸ δικαστήριον : 'Αριστφ.Σφ.1408 πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων, κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί' 3) κῆρυξ, καλεστής : Αἰσχ. 'Ικ.622 'Αργεῖος λεὼς ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τάδε' || κ. μτφ. : Αἰσχ.'Επτ.574 'Ερινύος κλητῆρα' 4) κωμ. φορτηγὸς ὄνος : 'Αριστφ. Σφ.189 ὥστ' ἔμοιγ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ (σχόλ. «ἀντὶ τοῦ ὄνου ἢ ἡμιόνου κλητῆρος εἶπε»)' 5) νεώτ. κ. δημ. κατώτερος ὑπάλληλος δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ γραφείου ἐκτελῶν διάφορα ὑπηρετικὰ ἔργα, συνήθ. ἱστάμενος ἔξωθεν τῆς θύρας : κλητὴρ τραπέζης - ὑπουργείου' || ἀστυνομικοὶ κλητῆρες παλαιότερον τὰ κατώτερα ἀστυνομικὰ ὄργανα, ἀστυφύλακες' || δημ. μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ ἐκπεσμοῦ ἀνθρώπου τινός : φρ. ἀπὸ δήμαρχος κλητήρας.

κλητήριος-ον νεώτ. ὁ δι' οὗ καλεῖταί τις' || νομ. κλητήριον θέσπισμα ἢ κ. κτ. παράλειψιν τοῦ προσδιορ. τὸ κλητήριον ὡς οὐσ. τὸ ἔγγραφον δι' οὗ καλεῖταί τις νὰ παρουσιασθῇ ὡς κατηγορούμενος ἐνώπιον δικαστοῦ ἢ ἀνακριτοῦ.

κλητική (ἡ) κ. νεώτ. γραμμ. (ἐνν. πτῶσις) ἡ πτῶσις δι' ἧς καλοῦμεν ἢ προσαγορεύομέν τινα ἤ τι, ἡ πέμπτη κατὰ σειρὰν κατατάξεως : Διον.Τραγ. 636,7, 'Απολλ.Δυσκ.'Αντων.6,9.

κλητικός-ή-όν (καλῶ) κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κλῆσιν, πρόσκλησιν: Ρήτ.9,298 **κλητικὸν ἐπιφώνημα**· **2)** ἐπὶ τῶν ὕμνων, ὁ περιέχων ἐπίκλησιν, ὁ ἀναπεμπόμενος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν θεοφανίων ἢ ἐπιδημιῶν τῶν ἀρχαίων θεῶν: Ρήτ.9,32 **κλητικοὶ ὕμνοι**· **3)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ καλεῖν ἢ ἐπικαλεῖσθαί τινα: Ἀπολλ.Δυσκ.Συντ.46,8 **ἐν κλητικῇ συντάξει**· ‖ κ. νεώτ. γραμμ. **ἡ κλητικὴ** ὡς ούσ. βλ.λ.

κλητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. διὰ κλήσεως, προσκλήσεως· ‖ διὰ κλητικῆς βλ.λ.

κλητόριον (τὸ) λεξ. κ. μσν. Σουΐδ. «βασιλικὴ τράπεζα»· ‖ μσν. ἐπίσημον γεῦμα παρατιθέμενον ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Βυζαντίου.

κλητορολόγιον (τὸ) μσν. ὁ κανονισμὸς ὁ διέπων τὰ ἐν τοῖς βασιλ. ἀνακτόροις τοῦ Βυζαντίου παρατιθέμενα ἐπίσημα γεύματα· **2)** κτ. πλ. βιβλία περιέχοντα τὸν κανονισμὸν τοῦτον: ΚΠορφ.Ἐκθ.515.

κλητός-ή-όν (καλῶ) κ. νεώτ. ὁ κεκλημένος, προσκεκλημένος, καλεσμένος: Αἰσχίν.2,162 **ἦσαν δ' οἱ κλητοὶ καὶ συνδειπνοῦντες σὺν ταῖς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πρεσβείαις οὐκ ἐλάττους ἢ διακόσιοι**, Ἰλ.Ζ 11,12 **ὥσπερ ἐπὶ δαῖτα ἥκων κλητός**, ΚΔ Ματθ.20,16 **πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί**· ‖ εὐπρόσδεκτος: Ὀδ.Ρ 386 **οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν**· **2)** ὁ περιζήτητος, σπουδαῖος, ἐκλεκτός· Εὐστ. «κλητούς, ἐξονομακλήδην ἐπιλέκτους»: Ἰλ.Ι 165 **κλητοὺς ὀτρύνομεν**· **3)** ὁ ὃν ἐπικαλεῖταί τις: Ἀνών.π.Σουΐδ.

κλήτωρ-ορος (ὁ) (καλῶ) ὁ κλητήρ: Δημ.1147 (δ. γρ.), Πλούτ.Ἠθ.128F **ὑφ' ὧν ἔνιοι μόλις ὥσπερ.. ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων**, Ἡρωδιαν.2,937· **2)** ὁ προσφέρων δεῖπνον, ὁ ἑστιάτωρ: Τίμ.Ἰστ.88Α· **3)** ὁ ἐπικαλούμενος τοὺς θεούς: Πρόκλ.Κρατ.100Ρ.

κλητώριον (τὸ) ἐαφ.γρ. ἀντὶ κλητόριον βλ.λ.

κλητωρολόγιον (τὸ) μσν. κ. **κλητορολόγιον** βλ.λ.

κλῄω ἀρχ. ἀττ. ἀντὶ κλείω (Ι) βλ.λ.

κλῐβᾰνάριος (ὁ) (λατ. clibanarius) μτγν. κ. νεώτ. ὁ θωρακοφόρος: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,46 «κλιβανάριοι, ὁλοσίδηροι· κηλίβανα γὰρ οἱ Ρωμαῖοι τὰ σιδηρᾶ καλύμματα καλοῦσι, ἀντὶ τοῦ κηλάμινα»· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν **παγουριδῶν.**

κλῐβανεύς-έως (ὁ) (κλίβανος) μτγν. κ. νεώτ. κ. **κριβανεύς** ὁ ἀνάπτων τὸν κλίβανον καὶ ἐπιμελούμενος τῆς ὀπτήσεως τῶν ἄρτων καὶ ἐδεσμάτων, ἀρτοποιός, **φούρναρης**: Μάν.1,80 **κλιβανεῖς καὶ ζυμωτοί.**

κλιβανή (ἡ) δημ. συνήθ. ἐν Μάν. ἡ γκλαβανὴ βλ.λ.

κλιβανιά (ἡ) δημ. ὁ διὰ πηλοῦ κατεσκευασμένος προχείρως ἐν ὑπαίθρῳ κλίβανος, φοῦρνος.

κλιβανικός-ή-όν πάπ. κ. **κριβανικός** ἐπὶ σκευῶν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κλίβανον: Πάπ. **σὺν κλιβανικοῖς σκεύεσιν.**

κλῐβᾰνίκιος-ον μτγν. ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἐν κλιβάνῳ ὠπτημένος, ψημένος, ὁ κριβανίτης: Ἀθήν.3,113Β **κλιβανίκιος δὲ καὶ φουρνάκιος χαίρουσιν ἁπαλωτέρᾳ τῇ ζύμῃ**

κλῐβάνιον (τὸ) πάπ. κ.νεώτ. ὁ κλίβανος, ὁ φοῦρνος· **2)** νεώτ. π. Βυζ. εἶδος φολιδωτοῦ θώρακος· πρβλ. κλιβανάριος 1).

κλῐβάνιος-ον πάπ. κ. **κριβάνιος** ὁ κατάλληλος πρὸς ὄπτησιν, ψήσιμο: Πάπ. **ἐργαστήριον κλιβάνιον**, αὐτ. **οἰκίδιον κλιβάνιον**· ‖ τὸ οὐδ. **κλιβάνιον** ὡς οὐσ. βλ.λ.1).

κλῐβᾰνίτης (ὁ) κ. **κριβανίτης** βλ.λ. ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἐν κλιβάνῳ ὠπτημένος, ψημένος: Ἀριστλ.ἀπ.125.

κλῐβανοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα κλιβάνου, ὁ ὅμοιος κλιβάνῳ: Διοσκ.1,96 **πωμάσας τὸν λύχνον.. ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ.**

κλῐβᾰνος (ὁ) κ. μαν. κ. νεώτ., ἀττ. **κρίβανος**· Φρύν. 179 «κλίβανος οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ κρίβανος διὰ τοῦ ρ, διὰ τὸ δοκεῖν τὴν πρώτην τῶν ἀνθρώπων τροφὴν εἶναι κριθάς», πήλινον ἢ σιδηροῦν ἀγγεῖον πλατύτερον εἰς τὰ ἄνω καὶ στενώτερον εἰς τὰ κάτω, ἐν ᾧ ὤπτων ἄρτον: Ἡρ.2,92 **ἐν κλιβάνῳ διαφανέϊ πνίξαντες οὕτω τρώγουσι**· **2)** μαν. κ.νεώτ. θάλαμος θολωτὸς πρὸς ὄπτησιν ἄρτων καὶ ἐδεσμάτων, κάμινος, φοῦρνος: Μηναῖ.12,5,Συνξ. **εἰς κλίβανον πυρὸς εἰσελθών, ἐξῆλθεν ἀβλαβής**· ‖ **κλίβανος φορητός** κάμινος ἐκ μετάλλου χρησιμοποιουμένη εἰς ἐκστρατείας πρὸς ὄπτησιν ἄρτου **2)** νεώτ. **κλίβανος ἀπολυμαντικός** μηχάνημα χρησιμεῦον πρὸς ἀπολύμανσιν διαφόρων μεμολυσμένων ἀντικειμένων· **3)** συνεκδ. κοίλωμα ἐντὸς βράχου: Αἰλ.ΖΙ,2,22· πρβλ. κρίβανος.

κλιβανοφόρος (ὁ) μσν. κ. **κριβανοφόρος** ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ βαρέως ὡπλισμένος, θωρακοφόρος, ὁ. κλιβανάριος: Δουκάγγ. ἐν λ.

κλιβανωτός-ή-όν κ. μσν. κ. **κριβανωτός** ὁ ἐν κλιβάνῳ ὠπτημένος, ψημένος, ὁ κλιβανίτης: Ἀλκμ. 20 (κῶδ.)· **2)** μσν. τὸ οὐδ. **κλιβανωτὸν** ὡς οὐσ. ἔδαφος ἐστρωμένον διὰ τεμαχίων ἐκ κεράμου ἢ ἐξ ὑάλου: Εὐστ.1286,20.

κλιβία (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. **ἱμαντόφυλλον** γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀμαρυλλιδωδῶν.**

κλιβινίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **σαρκοφάγων.**

κλιδία Ἡσ. «τάριχος»· πρβλ. κλειδίον 2).

κλίκα (ἡ) (γαλλ.) δημ. ὅμιλος ἀνθρώπων ἐπιδιώκων τὴν προαγωγὴν τῶν συμφερόντων των διὰ τῆς κολακείας ἰσχυροῦ τινος, ὃν περιστοιχίζουσι: **ἡ κλίκα τοῦ πρωθυπουργοῦ**· ‖ γεν. ἄτομα ἀλληλοϋποστηριζόμενα πρὸς ἐπιδίωξιν ἰδιοτελῶν σκοπῶν.

κλίμα-ατος (κλίνω) κ. **κλῖμα** (Ἡρωδιαν.1,524,11) κ. νεώτ., μσν. κ. δημ. ἡ πρὸς τὰ κάτω βαθμιαία κλίσις ἐδάφους, κλίσις μέρους τινὸς τῆς γῆς, τὸ κάταντες, ἡ κατωφέρεια: Πολύβ.2,16,3 **ἑκάτερον τὸ κλίμα νέμονται τῶν προειρημένων ὀρῶν Ὄμβροι**, αὐτ.7,6,1 **ἡ.. πόλις τῷ μὲν ὅλῳ κλίματι τέτραπται πρὸς ἄρκτους**· ‖ τὸ χεῖλος, ἡ ὀφρύς: Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.140,7· **2)** ἄστρον. ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἡ ἐπικλινὴς θέσις: Ἵππαρχ.1,2,22 **κλίμα τοῦ κόσμου**, Γέμιν.16,12· **3)** ἰδ. ἡ ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους ἀπόκλισις τῆς γῆς, κ. γεν. ἡ γεωγραφικὴ θέσις τόπου τινὸς ἀναφορικῶς τῆς πρὸς τοὺς πόλους ἀποκλίσεως αὐτοῦ, ἡ πρὸς ἓν τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὁρίζοντος κλίσις τόπου τινός, μέρος τῆς γῆς ἢ ζώνη, γεωγραφικὴ θέσις: Πολύβ.5,44,6 **τοῖς δὲ πρὸς μεσημβρίαν κλίμασι καθήκει πρός τε τὴν Μεσοποταμίαν**, Διον.Ἁλ.Ρωμ.1,9 **ἀπὸ μεσημβρινοῦ κλίματος**, Στράβ.1,1,10 **αἰνίττεται γοῦν καὶ τὸ κλίμα τῆς χώρας αὐτῶν ζοφῶδες ὄν**, ΚΔ Ρωμ.15,23, αὐτ.Γαλ.1,21 **ἦλθον εἰς τὰ κλίματα τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας**, Πλούτ.Μάρ.11 **τῶν ὑπαρκτίων κλιμάτων**, Ἀλφ.ΑΠ 9,97,6 **γαίης ἀμφοτέρης κλίματα**, Βέττ.Βάλ.6,14, Ἀθήν.12,523Ε **οὐκ ὀλίγον δὲ πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ σύμπαντος τούτου κλίματος καὶ τὸ πλῆθος ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων**, Ἡρωδιαν.Ἱστ.2,11,4 **οὐδὲ τι ἦν γῆς μέρος ἢ κλίμα οὐρανοῦ ὅπου μὴ Ρωμαῖοι τὴν ἀρχὴν ἐξέτειναν**· **4)** εἰδ. ἐκκλ. μεγάλη περιφέρεια ἀποτελοῦσα ἰδίαν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν: **τὸ κλῖμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου - τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας**· **5)** εἰδ. νεώτ. μετεωρ. τὸ σύνολον τῶν μετεωρολογικῶν συνθηκῶν τῶν ἐπικρατουσῶν συνήθως ἔν τινι τόπῳ καὶ ἀποτελουσῶν τὴν μέσην ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν αὐτοῦ: **τὸ κλῖμα τῆς Ἑλλάδος εἶναι εὔκρατον, - κλῖμα ξηρὸν - ὑγρὸν - ὑγιεινὸν - ὀρεινὸν - βαρὺ - ψυχρόν, - δὲν τὸν σηκώνει τὸ**

κλῖμα [βλάπτει τὴν ὑγείαν αὐτοῦ], - ὁ **ἰατρὸς τοῦ συνέστησεν ἀλλαγὴν κλίματος** (νὰ μεταβῇ εἰς τόπον εὐκραέστερον)· **6)** διεύθυνσις, κύριον σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος : Ἀριστλ.Κόσ.392a,3 **κατὰ τὸ βόρειον κλίμα**, Στράβ.10,2,12 **ἔστι μὲν γὰρ δέξασθαι τὰ τέτταρα κλίματα** (τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος Α, Δ, Β, Ν), Πλούτ.Ἠθ 365Β **τὸ νότιον κλίμα τοῦ κόσμου**, Ἰσίδ.Σεβ.Ἐτυμ.13,1,3, Γεωπ.1,11,1· **7)** ἑπτὰ ζῶναι γεωγραφικοῦ πλάτους **ἐν τῇ οἰκουμένῃ**, **εἰς** τὰς ὁποίας ἡ μεγαλυτέρα ἡμέρα διαφέρει κατὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ 13 μέχρι 16 ὡρῶν : Ἐρατοσθ.π.Σκύμν.113, αὐτ.π.Στράβ. 2,1,35, αὐτ.2,5,34 **εἰπεῖν περὶ τῶν κλιμάτων, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἔχει καθολικὴν ὑποτύπωσιν**, Ποσειδών. π.Στράβ.6,2,1 **τοῖς κλίμασιν ἀφορίζων τὴν νῆσον πρὸς ἄρκτον μὲν τὴν Πελωριάδα**, αὐτ.π.Πρόκλ. Τίμ.3,125D, Πτολ.Μαθ.2,12, Κοτ.Ἀστρλ.Κ 8(4),37· **8)** ἑπτὰ ἀστρολογικαὶ ζῶναι ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς τὰς προηγουμένας : Βέττ.Βάλ.22,33, Νεχέψ.άπ.5, Φίρμικ.2,11,2· **9)** μτφ. ὁ πρός τι(να) κλίσις, εὔνοϊκὴ διάθεσις, συμπάθεια : Ἀρρ.Ἐπικτ.2,15,20· **10)** πτῶσις, ἀπώλεια, ὄλεθρος : Ἐπιγρ. **ὁ δὲ δαίμων νήπιον ἀντεβόλησ' ἑπταετεῖ κλίματι** (διὰ θανάτου ἐν ἡλικίᾳ ἑπτὰ ἐτῶν)· **11)** εἰδ. γραμμ. τύπος κλινόμενος, κλιτός : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ 173,25· **12)** κτ. Ἡσ. ὑπόδημα, πρβλ. κλείματα.

κλιμάγραμμον (τό) νεώτ. μαθημ. εἶδος μαθηματικοῦ τύπου πρὸς σύντομον ἀναπαράστασιν τῶν κυριωτέρων κλιματικῶν στοιχείων.

κλιμάζω ἀρχ. λεξ. ἀντὶ κλιμακίζω βλ.λ.2).

κλῖμακεών-ῶνος (ὁ) γλωσσ. κλῖμαξ, σκάλα.

κλιμακηδόν (κλῖμαξ) ἐπίρρ. (ἐσφ.γρ. π.Ἡσ. -ιδόν) μτγν. κ. νεώτ. δίκην κλίμακος, κατὰ τρόπον κλιμακωτόν, κατὰ βαθμίδας, βαθμηδόν, σκάλες-σκάλες : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.197,19, Συνέσ.48C **ὁδὸν παρεσκευάσατο καὶ κλιμακηδὸν ἄνεισιν**, - **παρετάχθησαν κλιμακηδόν**.

κλιμακηφόρος-ον (κλῖμαξ - φέρω) ἀντὶ κλιμακοφόρος βλ.λ.2)· Ἡσ. «ὁ κλιμακηφόρος· ὁ ἐπὶ κλιμακίου τιθεὶς τὸν νεκρόν».

κλιμακίδιον (τό) τὸ κλιμάκιον βλ.λ. : Ἀμειδ.12.

κλιμακίζω (κλῖμαξ) ἐπὶ παλαιστῶν, ποιοῦμαι χρῆσιν τοῦ τεχνάσματος κλῖμαξ βλ.λ.5), ἀνοπηδῶν ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἀντιπάλου καὶ καταπιέζων αὐτὸν προσπαθῶ νὰ τὸν καταβάλω· Ἡσ. «παλαίειν, σκελίζειν, ἀπατᾶν» : Ἀριστφ.άπ.4D, Πολυδ.3,155 **καὶ πλαγιάζειν δὲ καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα**· **2)** μτφ. διαστρέφω, διαφθείρω· Ἀρποκρ. «κλιμάζω, παρακλίνω, παρατρέπω» : Φώτ.170,20, Δείν.άπ.9,1 **κλιμακίζειν τοὺς νόμους**· **3)** πιθ. ἐγείρω, ἀνυψῶ, ἐπὶ ἵππου : Ἀριστφ.άπ. 63Β· **4)** ρηματ.π. κλιμακισμός.

κλιμάκιον (τό) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλῖμαξ βλ.λ1), μικρὰ κλῖμαξ, σκαλίτσα : Ἱππ.Ἄρθρ.6, Ἀριστφ. Εἰρ.69 **λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, πρὸς ταῦτ' ἀνερριχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν**, Ἀριστοφ.4 **ἀναβῆναί τι πρὸς κλιμάκιον Καπανεύς**, Πλούτ.Ἠθ. 781Ε **ὑφεῖλκε κάτωθεν τὸ κλιμάκιον, εἶτα ἡμέρας πάλιν προσετίθει φέρουσα**, Πολυδ.10,171, Ἐπιγρ. **κλιμάκιον ξύλινον περίχρυσον ὄφεσιν ἀργυροῖς διεζωμένον**· **2)** βαθμὶς κλίμακος, σκαλί, σκαλοπάτι : Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.48,60,1· **3)** νεώτ. στρατ. τμῆμα στρατοῦ ἀποτελοῦν στοιχεῖον ἄλλης μεγαλυτέρας στρατιωτικῆς μονάδος διατεταγμένης κατὰ κλιμακωτὴν τάξιν· **4)** τὸ φέρετρον· Ἡσ. ἐν λ. κλιμακηφόρος· **5)** χειρουργικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνάταξιν ἐξηρθρωμένου μέλους : Ἱππ.Ἄρθρ.6.

κλιμακίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλῖμαξ βλ.λ.1), μικρὰ κλῖμαξ : Πολύβ.5,97,5 **προσθεὶς τὰς κλιμακίδας τοῖς τείχεσι κατεπείραζε τῆς πόλεως**· || ἡ κλῖμαξ πλοίου· ΑΒ 272,18 «κλιμακίδες, αἱ τῶν πλοίων ἀποβάθραι» : Ἐπιγρ.· || νεώτ. ναυτ. κατακόρυφος ἢ ἐπιτοίχιος κλῖμαξ τῶν πλοίων μετάγουσα ἐκ τοῦ καταστρώματος ἢ τῶν ὑποφρογμάτων εἰς τὸ κύτη· **2)** ὡς σκωπτ. ἐπίθ., γυνὴ ποιοῦσα ἑαυτὴν κλίμακα, ἤτοι κύπτουσα, ἵνα διὰ τῆς ράχεως αὐτῆς ἀνέλθῃ τις εἰς τὴν ἅμαξαν : Πλούτ.Ἠθ.50D **τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας.. κλιμακίδας προσαγορευθείσας, ὅτι ταῖς γυναιξὶ τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἁμάξας δι' αὐτῶν ὑποκατακλινόμεναι παρεῖχον**, Ἀθήν.6,256D **κλιμακίδες μετωνομάσθησαν**· **3)** ξυλίνη αὖλαξ ἐν διώστρᾳ εἰς πολεμικὴν μηχανήν : Ἥρων Βελοπ. 100,7, Φίλ.Μηχ.Βελοπ.54,7· **4)** χειρουργικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνάταξιν ἐξηρθρωμένου μέλους : Ὀρειβ. 47,4,15· **5)** ξύλινον πλαίσιον μετ' ἀνοιγμάτων πρὸς τοποθέτησιν χρηματοκιβωτίων ἐν τῇ ὀροφῇ : Ἐπιγρ.

κλῐμᾰκίσκος (ὁ) Ἡσ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κλιμακισμός.

κλῐμᾰκισμός (ὁ) Ἡσ. εἶδος παλαιστικοῦ τεχνάσματος, παλαιστικὸ κόλπο.

κλῐμᾰκόδεσις-εως (ἡ) μτγν. ἐσφ.γρ. **ἀντὶ** κληματόδεσις βλ.λ. : Ἀθήν.Μηχ.36,6.

κλιμακοειδής-οῦς-ές (κλῖμαξ - εἶδος) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κλίμακα, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν διάταξιν κλίμακος, κλιμακωτός : Σχόλ.Ἱππ.1,8 **πῆγμα τετράγωνον παραπλήσιον κλιμακοειδεῖ**, Στέφ.Ρητ.286,12 **κλιμακοειδὴς λαβύρινθος**· κ. ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς· || ὁ ὅμοιος πρὸς ἀνεμόσκαλαν βλ.λ. : Ἀπολλ.Κιτ.1 (δ.γρ.).

κλιμακόεις-εντος-εσσα-εν (κλῖμαξ) μτγν. ὁ ἔχων βαθμίδας, ὁ δίκην κλίμακος πεποιημένος, μὲ σκαλοπάτια· Σουΐδ. «κλιμακόεσσαν, κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλήν» : Νόνν.Δ 18,56 **πτύχα πέτρης στεινὴν κλιμακόεσσαν**· || ὁμ. κ. ὡς δ γρ. ἀντὶ κλωμακόεις βλ.λ. : Ἰλ.Β 729 **Ἰθώμην κλιμακόεσσαν** (δ.γρ. ἀντὶ κλωμακόεσσαν).

κλιμακοπηγία (ἡ) (κλῖμαξ - πήγνυμι) νεώτ. ἡ πῆξις, ἡ κατασκευὴ κλίμακος βλ.λ.1) κ.2), τὸ δικαίωμα τῆς στερεώσεως κλίμακος ἐπὶ ἀλλοτρίας ἰδιοκτησίας.

κλιμακόπλευρον (τό) νεώτ. τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου τοποθετούμενον ξύλον ἐφ' οὗ δι' ἐντορμίας στηρίζονται αἱ βαθμίδες τῆς κλίμακος, τὸ σκαλομέρι.

κλιμακοστάσιον (τό) νεώτ. ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵσταται, ἱδρύεται ἡ κλῖμαξ, ὁ χῶρος **ὃν** καταλαμβάνει ἡ κλῖμαξ ἔν τινι οἰκοδομῇ.

κλιμακοφόρος-ον (κλῖμαξ - φέρω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων, ὁ βαστάζων κλίμακας : Πολύβ.10,12,1 **τοὺς εὐρωστοτάτους τῶν ἀνδρῶν εἰς δισχιλίους ὁμόσε τοῖς κλιμακοφόροις ἐπιστήσας, ἐνήρχετο τῆς πολιορκίας**, Διόδ.Σ 18,33 **ἐπακολουθούντων .. κλιμακοφόρων .. δι' ὧν ἔμελλε τὴν τειχομαχίαν ποιεῖσθαι**, Ἀππ.Μιθριδ.26, - **κλιμακοφόρος τοῖχος** (ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ κλῖμαξ)· || νεώτ. **κλιματοφόρος χῶρος** ὁ ἐν ᾧ ἱδρύεται ἡ κλῖμαξ, τὸ κλιμακοστάσιον βλ.λ.· **2)** Ἡσ. «κλιμακηφόρος· ὁ ἐπὶ κλιμακίου τιθεὶς τὸν νεκρόν» (κῶδ. κλιματοφόρος).

κλῖμακτήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. βαθμὶς κλίμακος, σκαλί, σκαλοπάτι· Ἡσ. «κλιμακτῆρες, οἱ τῆς κλίμακος βαθμοί» : Ἱππ.Ἄρθρ.78, Εὐρ.Ἑλ.1570 **πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός**, Ἀριστφ. άπ.277, Ἐπιγρ. **ποιῶν τὰ μέτωπα τῶν κλιμακτήρων λεῖα καὶ ὀρθά**, ΠΔ Ἰεζ.40,22 **ἐν ἑπτὰ κλιμακτῆρσιν ἀνέβαινον ἐπ' αὐτόν**, αὐτ.43,17· || νεώτ. τμῆμα κλίμακος ἑνῶνον δύο πλατύβαθμα· **2)** εἰδ. ἀστρολ. κρίσιμος, ἐπικίνδυνος περίοδος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὁριζομένη διὰ πολλαπλασίων τοῦ 7, οἷον 35, 49, 63 : Βάρρ.π.Γελλ.3,10,9,Βέττ.Βάλ.143,9, Πτολ.Τετράβ.141, Ἡφαιστ.Ἀστρ.1,1, Θεολ.Ἀριθμ.53 **κλιμακτῆρες ἑβδοματικοί**· **3)** γεν.κίνδυνος, δυσχερὴς κατάστασις : Ἀνών.π.Σουΐδ. ἐν λ. ἐγκοπή.

κλιμακτηρίζω μτγν. εἰσέρχομαι εἰς τὸν κλιμακτηρικὸν ἐνιαυτόν, διέρχομαι τὴν ἐπικινδυνοτέ-

ραν περίοδον τῆς ζωῆς : Βέττ.Βάλ.233,35· κ. παθ. : Ἀνών π.Cod.Reg.2506, fol.80B **κλιμακτηρισθῆναι τὸν πατέρα.**

κλιμακτηρικός-ή-όν (κλιμακτήρ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κλιμακτῆρα· || ὁ σημειῶν ἐν τῇ ζωῇ ἀλλαγὴν φυσιολογικῆς καταστάσεως, ἐπικίνδυνος, κρίσιμος : Γέλλ.15,7,2 **κλιμακτηρικὸς ἐνιαυτὸς** (ἕκαστον ἕβδομον ἢ ἔνατος ἔτος τῆς ζωῆς θεωρούμενον ὡς κρίσιμον καὶ ἰδίως τὸ 63ον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἰσέρχεταί τις εἰς νέαν περίοδον τῆς ζωῆς), Βέττ.Βάλ.148,20 **κλιμακτηρικὸς λόγος,** Πτολ.Τετράβ.140 **κλιμακτηρικὴ ὑπάντησις, - κλιμακτηρικὴ περίοδος** (ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ἡ ἐποχὴ τῆς καταπαύσεως τῆς ἐμμήνου ροῆς, τῆς ἐμμηνολήξίας).

κλιμακῶ-όω (κλῖμαξ) νεώτ. τάσσω, τοποθετῶ κατὰ βαθμίδας, διοσκευάζω, διαρρυθμίζω τι ἐν εἴδει κλίμακος· || εἰδ. στρατ. τάσσω, παρατάσσω τὸν στρατὸν κατὰ κλιμάκια· **2)** ρημματ. π. κλιμάκωσις.

κλιμακώδης-ους-ες (κλῖμαξ) μτγν. ὁ δμοιος πρὸς κλίμακα, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα κλίμακος : Στράβ. 12,2,5 **ὀφρύσι κλειόμενος ὑψηλαῖς τε καὶ ὀρθαῖς ὥστ' ἔχειν κατάβασιν κλιμακώδη.**

κλιμάκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ βαθμῖδας τοποθέτησις, ὁ ἐν εἴδει κλίμακος σχηματισμός· || στρατ. ἡ κατὰ κλιμάκια παράταξις τοῦ στρατοῦ.

κλιμακωτός-ή-όν (κλῖμαξ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἴδει κλίμακος ἐσχηματισμένος, διατεταγμένος, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τμημάτων κλιμακηδὸν διατεταγμένων : Πολύβ.5,59,9 **πρόσβασιν δὲ μίαν ἔχει κατὰ τὴν ἀπὸ θαλάττης πλευρὰν κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, - κλιμακωτὴ ἀνωφέρεια·** || νεώτ. **κλιμακωτὴ παράταξις** (ἡ κατὰ κλιμάκια)· **κλιμακωτὴ βολὴ** (ἡ διὰ βαθμιαίων ὑψώσεων ἐκτελουμένη)· **2)** εἰδ. ρητορ. **κλιμακωτὸν σχῆμα** ρητορικὸν σχῆμα βλ.λ. κλῖμαξ 12) : Ἑρμογ.Ἰδ. 1,12· **3)** εἰδ. μετρικ. **κλιμακωτὸς στίχος** ὁ στίχος ἐν ᾧ ἑκάστη κατὰ σειρὰν λέξις εἶναι κατὰ μίαν συλλαβὴν μεγολυτέρα τῆς προηγουμένης, οἷον **ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον·** || **κλιμακωτὸν ποίημα** τὸ ἐν ᾧ ἕκαστος στίχος καταλήγει διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως, ἁπλῆς ἢ συνθέτου.

κλιμάμαξα (ἡ) νεώτ. τετράτροχον φορτηγὸν ὄχημα, οὗ τὰ πλάγια κλείονται διὰ κλιμακοειδῶν πλευρῶν πρὸς συγκράτησιν τοῦ φόρτου.

κλῖμαξ-ακος (ὁ) (κλίνω) κ. μσν. κ. νεώτ. τεχνικὸν κινητὸν ἢ μόνιμον κατασκεύασμα ἀποτελούμενον ἐκ σειρᾶς ἐπαλλήλων ὁριζοντίων στηριγμάτων καὶ χρησιμεῦον ὅπως ἀνέρχεται ἢ κατέρχεταί τις δι' αὐτοῦ, σκάλα : Ὀδ.Α 330 **κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσετο οἷο δόμοιο,** αὐτ.Κ 558,Αἰσχ.Ἑπτ.466 **ἀνὴρ ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον** (ἐπὶ πολεμικῆς κλίμακος πρὸς ἀνάβασιν ἐπὶ τείχους),Εὐρ.Φοίν.489,αὐτ.ΙΤ 1382 **βὰς εἰς θάλασσαν κἀπὶ κλίμακος θορὼν** (ἐπὶ κλίμακος πλοίου), Θουκ.3,23 **κλίμακας προσθέντες ἀπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργοις,** Θεόκρ. 22,30 **ἔνθα μιῆς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ τοίχων ἄνδρες ἔβαινον** Ἰησονίης ἀπὸ νηός, Φίλ.Μηχ.Βελοπ.102,13 **κλίμακες σκύτιναι,** αὐτ.16 **κλίμακες στύππιναι,** Πολυδ.1,22,5 **κλῖμαξ ἐπικαρσίαις σανίσι καθηλωμένη,** Πολύβ.4,127 **ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνουσι,** Λουκ.Ὀρχ. 76 **ὑπέρβηθι . . τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος, - μαρμαρίνη - λιθίνη - σιδηρᾶ - φορητὴ - σχοινίνη - περιαιρετὴ κλῖμαξ·** || κ. μτφ. : Μηναῖ.11,3 Ὠδ.9 **ἄνοδοι καὶ κλίμακες πρὸς οὐρανὸν ἀνάγουσαι ὑμᾶς·** **2)** κλιμακοειδὲς κολαστήριον ὄργανον· Σουΐδ. «βασανιστήριον ὄργανον, διαστρέφον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων» : Ἀριστοφ.Βάτρ.618 **ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑποστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,** Κωμ.Ἀδέσπ.422· **3)** κλιμακοειδὲς ὄργανον ἐν χρ. πρὸς ἀνάταξιν ἐξηρθρωμένων μελῶν : Ἱππ.Ἄρθρ.42,αὐτ.78 **κλῖμαξ ἰσχυροὺς ἔχουσα κλιμακτῆρας·** **4)** νεώτ. φυσ. σειρὰ ὑποδιαιρέσεων ὀργάνου τινὸς τῆς **φυσικῆς,** οἷον **θερμομετρικὴ κλῖμαξ** (ἡ εἰς βαθμοὺς διαίρεσις τοῦ θερμομέτρου), **κλῖμαξ ἀποστάσεων** (αἱ ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ δίσκου ἀποστάσεων ἐν τῷ κλισιοσκοπίῳ τῶν πυροβόλων κεχαραγμέναι ὑποδιαιρέσεις)· **5)** νεώτ. μουσ. σειρὰ μουσικῶν φθόγγων διαχωριζομένων ὑπὸ ὡρισμένων μουσικῶν διαστημάτων : **κλῖμαξ χρωματικὴ - διατονικὴ - μείζων - ἐλάσσων·** || εἰδ. ἐκκλ. ὡρισμένη σειρὰ ὕμνων· **6)** νεώτ. ἀνατ. **κλῖμαξ κοχλίου ὠτὸς** ἑκάστη τῶν δύο κοιλοτήτων, εἰς ἃς διαιρεῖται δι' ἑλικοειδοῦς ὀστεουμενώδους **διαφράγματος,** ὁ ἑλικοειδὴς αὐλὸς **τοῦ** κοχλίου **τοῦ** ἔσω **ὠτός·** **7)** νεώτ. ἐπὶ σχεδιαγραμμάτων, χαρτῶν κττ., ἡ σταθερὰ ἀναλογία τοῦ πραγματικοῦ μεγέθους πρὸς τὸ τοῦ εἰκονιζομένου ὁμοιώματος, διατυπουμένη συνήθως διὰ κλασματικοῦ ἀριθμοῦ ἢ διὰ γραφικῆς παραστάσεως : **χάρτης τῆς Εὐρώπης ὑπὸ κλίμακα 1/800000·** || κ. μτφ. ἐν φρ. : **ἔγιναν ἐπιχειρήσεις εἰς εὐρεῖαν κλίμακα** (εἰς μεγάλην ἔκτασιν, ἐν μεγάλῃ ἀναλογίᾳ, εἰς μέγαν βαθμὸν ἢ ἀριθμόν), **- θὰ ἐνεργηθοῦν ἐκπαιδευτικαὶ μεταβολαὶ εἰς μεγάλην κλίμακα·** **8)** νεώτ. μτφ. ἡ κατ' ἀνιοῦσαν σειρὰν διάταξις, ἡ ἀνιοῦσα κατάταξις τῶν ἀξιῶν : **ἵσταμαι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἱεραρχικῆς κλίμακος·** **9)** εἶδος παλαιστικοῦ τεχνάσματος, καθ' ὃ ὁ ἕτερος τῶν ἀγωνιζομένων παλαιστῶν ἀναπηδῶν ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἀντιπάλου του καὶ καταπιέζων αὐτὸν προσπαθεῖ νὰ τὸν καταβάλῃ : Σοφ.Τρ.521 **ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες** (σχόλ. «εἶδος παλαίσματος ἐν ᾧ καὶ κάτω στρέφονται οἱ μαχόμενοι»), Ἡσ. ἐν λ. ἐκ κλίμακος **τοῖς πύκταις, ὁπότε χρονοτριβοῖεν, κλῖμαξ ἐτίθετο ὑπὲρ τὸ (μὴ) μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας·** **10)** τμῆμα τοῦ ἅρματος στενούμενον δίκην βαθμίδων· Πολυδ.1,253 «τὸ πρόμηκες ξύλον τὸ ὑπὲρ τοῦ ἄξονος, ἐκ τεσσάρων συνεστηκός, καὶ μέσας ῥάβδους πρόσθεν μὲν πλείους, ὄπισθεν δὲ ἐλάττους ἔχον»· **11)** κτ. πληθ. εἶδος κιγκλιδώματος ἑκατέρωθεν γεφύρας : Ἀρρ.Ἀν. 5,7,5 **ἑκατέρωθεν δὲ τοῦ ζεύγματος κλίμακες προβάλλονται καταπηγνύμεναι·** **12)** εἰδ. ρητορ. λεκτικὸν σχῆμα, καθ' ὃ ὁ λόγος προβαίνει βαθμηδὸν οὕτως, ὥστε ἡ τελευταία λέξις τοῦ ἡγουμένου κόμματος γίνεται ἀρχὴ τοῦ ἑπομένου : Δημήτρ.270, Κοϊντιλ.9,3,54, Λογγῖν.23,1· πρβλ. Δημ. 288 **οὐκ εἶπον μὲν ταῦτ' οὐκ ἔγραψα δέ, οὐδ' ἔγραψα μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ, οὐδ' ἐπρέσβευσα μέν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους.**

κλῐμᾰτάρχης (ὁ) (κλίμα-ἄρχω) μτγν. κ. μσν. κ. κλιμάταρχος ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας, ὁ ἔπαρχος : Ἰω.Λυδ.Ῥωμ.3,68 **τοῖς τῶν χωρῶν ἐπιστάταις . . οὓς καλοῦσι τρακτευτὰς ἀντὶ τοῦ κλιματάρχας,** αὐτ.Μην.ἀπ.2,Θεοφύλ.Σ 3,9,ΚΜανασσ.73,89· **2)** κτ. πληθ. τάξις θείων ὄντων κυβερνώντων τὰς ἐπιγείους χώρας : Πρόκλ.Κρατ.25Ρ, Ὀλυμπ.Ἀλκ.20C.

κλῐμᾰταρχῶ-έω (κλιματάρχης) μσν. εἶμαι κλιματάρχης βλ.λ.) : ΚΜανασσ.86Β **τοῖς κλιματαρχοῦσι** (διόρθ. ἀντὶ ταγματαρχοῦσι).

κλῐματίας (ἐνν. σεισμός) (ὁ) μτγν. ὁ ἐπικλίντης βλ.λ. : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.38,Ποσειδών.π.Διογ.Λ 7,154 **κλιματίας** (πιθ. ἀντὶ καυματίας),Ἀμμιαν.Μαρκ.17,7.

κλῐμᾰτικός-ή-όν (κλίμα) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κλίμα βλ.λ.2) : Βέττ. Βάλ.300,23 **κλιματικαὶ διαφοραί·** **2)** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κλίμα τόπου τινός : **κλιματικαὶ ζῶναι** (ζῶναι τῆς γηΐνης σφαί-

ρας περιλαμβανόμεναι μεταξὺ δύο παραλλήλων πρὸς τὸν ἰσημερινὸν κύκλων |, - **κλιματικαὶ περιοχαὶ** (τὰ μέρη τῆς Γῆς, τὰ ἔχοντα περίπου τὸ αὐτὸ κλίμα|,-**κλιματικοὶ τύποι** |αἱ διάφοροι κατηγορίαι κλιμάτων|, - **κλιματικοὶ συντελεσταί.**

κλιματογραφία (ἡ| νεώτ. κλάδος τῆς κλιματολογίας, ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν ἢ σπουδὴν τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν τόπου τινός.

κλιματοθεραπεία |ἡ| νεώτ. ἰατρ. ἡ κατάλληλος χρησιμοποίησις τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν πρὸς θεραπείαν παθολογικῶν τινων καταστάσεων τοῦ ὀργανισμοῦ.

κλιματολογία |ἡ| νεώτ. κλάδος τῆς μετεωρολογίας, ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην καὶ σπουδὴν τοῦ κλίματος ἑκάστης χώρας ὡς καὶ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, τῆς γεωργίας, τῆς κτηνοτροφίας κτλ.

κλιματολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κλιματολογίαν ἢ τὸ κλίμα τόπου τινός : **κλιματολογικαὶ συνθῆκαι, - κλιματολογικαὶ παρατηρήσεις.**

κλιματόστομον (τό| νεώτ. ζῳολ. γένος ἑτεροτρίχων **σπειροστομιδῶν** ἐγχυματικῶν.

κλινάμαξα (ἡ) νεώτ. σιδηροδρομικὴ ἅμαξα ἐφωδιασμένη διὰ κλινῶν πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ταξιδιωτῶν, τὸ βαγκὸν-λί.

κλινάνθιον (τὸ| νεώτ. βοταν. ὁ ὑποδοχεὺς τῶν ἀνθυλλίων εἰς τὴν κεφαλὴν συνθέτου φυτοῦ.

κλινάρι(ον) (τὸ| κ.μσν. κ. δημ., ὑποκορ. τοῦ κλίνη, μικρὰ κλίνη, κρεβατάκι : Ἀριστφ.ἀπ.239,Θεόφρ. Φl 5,6,4 **τὰ κλινάρια τὰ ἐνδιδόντα** (τὰ ἐλαστικά, τὰ ὑποχωροῦντα ὑπὸ τὸ βάρος), ΚΔΠράξ.5,15 **ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τιθέναι ἐπὶ κλιναρίων καὶ κραβάτων** (δ.γρ. ἀντὶ κλινῶν|, Ἀρρ.Ἐπικτ.3,5, 13,Πάπ· || μσν. κ. δημ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. κλίνη, κρεβάτι : Ἐρωτόκρ.2,1237 **ἐβράδιασε κι ἐνύχτιασε, καθένας στὸ κλινάρι | ἦθεκε γιά νά ἀναπαῆ,** αὐτ.5,52,Πορφύρ.Σκ.10,9 **μέσ' στὸ** στερνὸ **ἀνθοστόλιστο κλινάρι, | μὲ τὴ λευκὴ** νυφιάτικη **στολὴ** (εἰς τὸ νεκροκρέβατο).

κλινάρχης (ὁ| (κλίνη - ἄρχω| μτγν. ὁ ἐπιστατῶν καὶ διατάσσων τὰ κλινοειδῆ παρὰ τὴν τράπεζαν καθίσματα ἑκάστου τῶν συνδαιτυμόνων, ὁ συμποσίαρχος : Φίλ.2,537 **ὁ συμποσίαρχος, ὁ κλινάρχης, ὁ ταραξίπολις.**

κλίναρχος (ὁ| πάπ. **ὁ** πρόεδρος τῆς Ἰσιακῆς ἀδελφότητος.

κλινάς-**άδος** (ἡ) μτγν. κλινοειδὲς κάθισμα : Εὐστ.Βί.Κωνστ.3,15 **ἀμφὶ τὰς ἑκατέρωθεν προσανεπαύοντο κλινάδας.**

κλινέγερτος-**ον** (κλίνη - ἐγείρω) μσν. ὁ ἐκ τῆς κλίνης, ἐξ ὕπνου ἐγειρόμενος : Νικ.Χων.362D **τῶν μακρῶν ἐκείνων παραγγελμάτων .. ἐληλεγμένων καὶ ὡς κλινεγέρτου ἀποπτάντων ἐνύπνιον.**

κλίνειος-**α**-**ον** (κλίνη) ὁ τῆς κλίνης ἢ ὁ διὰ τὴν κλίνην, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλίνην : Δημ.816 **ξύλα κλίνει' εἰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἄξια.**

κλίνη (ἡ| |κλίνω| κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἔπιπλον χρησιμεῦον πρὸς ἐπίκλισιν ἢ κατάκλισιν, ἀνάκλιντρον χρησιμεῦον πρὸς ὕπνον καὶ κατὰ τὸ φαγητὸν ὡς κάθισμα, κρεβάτι : Ἡρ.9,16 **οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλῖναι, ἀλλὰ . .Θηβαῖον ἐν κλίνῃ ἑκάστῃ,** αὐτ.6,139 **κλίνην στρώσαντες,** αὐτ.1,50 **κλίνας τε ἐπιχρύσους καὶ ἐπαργύρους,** αὐτ.9,80,Εὐρ. Ἑκ.1150 **ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας** γόνυ, Πλάτ.Κωμ.208 **ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσιν . . κατάκεινται,** Ἀριστφ.Ἀχ.1090,αὐτ.Πλ.540 **ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν,** Ἀνδοκ.1,61 **φεράμενάς τε ἐπὶ κλίνης ἀπεκομίσθην οἴκαδε,** Ξεν.ΚΠ 8,2,6 **ὁ αὐτὸς** κλίνην στρώννυσι, Πλάτ. Συμπ.217D **ἀνεπαύετο οὖν ἐν τῇ . . κλίνῃ, ἐν ἧπερ ἐδείπνει,** Ἰσοκρ.19,25 **ἐξ μῆνας δὲ συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον** | ἐπὶ ἀσθενοῦς |, Ἐπιγρ. **κλίνη μιλησιουργὴς ἀμφικέφαλος,** ΚΔ Ματθ.9,2 **προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον,** αὐτ.Μᾶρκ.4,21,αὐτ.Πράξ.5,15,Ἰώσ.ΑΙ 20,67 **ἐπὶ χρυσῆς κλίνης ἐκάθευδον,** Πλούτ.Ἠθ.128Β **μίαν ἡμέραν ἐν κλίνῃ διάγειν,** Λουκίλλ.ΑΠ 11,92 **τὴν δὲ κενὴν κλίνην οἱ φράτορες ἦραν ἐπ' ὤμων,** Πάπ. **κλίνη τορνευτή,** αὐτ. **πόδες κλίνης δ'** || νεώτ. κ. δημ. ἔπιπλον ἐφ' οὗ κατακλίνεται ἢ κοιμᾶταί τις, κρεβάτι : Ἐρωτόκρ.5,55 **εἶχε χαρὰ πῶς βρίσκεται στὴ μυρισμένην κλίνη,** δ. δίστ. **μόνον ἂν μὲ σκοτώσουνε στὴν κλίνη ποὺ κοιμοῦμαι,** Παλαμ. Περ.Χαιρ.41,5 **σεῖσμα πανάλαφρο σὲ ὕπνου κλίνη·** || τὸ νεκρικὸν φέρετρον, τὸ νεκροκρέβατο : Θουκ.2,34 **μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται ἐστρωμένη τῶν ἀφανῶν,** Πλάτ.Νόμ.947Β, αὐτ.D **ἔχουσαν κλίνας παρ' ἀλλήλας λιθίνας κειμένας, οὗ δὴ τὸν μακάριον γεγονότα θέντες, κύκλῳ χώσαντες,** Χατζόπ.Βρ.Θρ.46,3 **στὴν κλίνη ποὺ τὴν ἔχουν γύρει | ρόδα τῆς σκόρπισαν πολλά·** **2)** τὸ κοίλωμα τάφου, κιβοῦρι : Ἐπιγρ.· **3) ἱερὰ κλίνη** στρῶσις ἱερᾶς κλίνης, ἑστίασις τῶν θεῶν, συμπόσιον τῶν θεῶν : Πάπ. **δαπάνη ἱερᾶς κλεῖν(ης),** Πάπ. **κλίνη τοῦ κυρίου Σαράπιδος** (ἐπὶ ἑορταστικοῦ συμποσίου)· **4** γεν. συμπόσιον, ἑστίασις : αὐτ. **παροινήσας κλίναις· 5)** νεώτ. ναυτ. λιθόκτιστον ἢ ξύλινον ὀρθογώνιον καὶ ἐπικλινὲς πρὸς τὴν θάλασσαν κατασκεύασμα, ἐν χρ. ὡς βάσις πρὸς ναυπήγησιν πλοίων· **6)** νεώτ. στρατ. **στερεὸν** σανίδωμα ἐπὶ δαπέδου, ἐφ' οὗ στηρίζονται οἱ τροχοὶ τῶν κιλλιβάντων τῶν πυροβόλων.

κλινήρης-**ους**-**ες** μτγν., μσν. κ. νεώτ. **ὁ** κατακείμενος ἐν τῇ κλίνῃ ἕνεκα νόσου, κατάκοιτος : Φίλ.2,317 **κλινήρης γενόμενος,** Ἰώσ.ΠΙ 2,21,6, Πλούτ.Πύρρ.11 **παραγενόμενος κλινήρη μὲν αὐτὸν ἰδεῖν,** αὐτ.Ἠθ. 797C **παντάπασιν ἤδη τὴν τοῦ σώματος ἐξημαυρωμένος δύναμιν, καὶ τὰ πολλὰ κλινήρης διημερεύων,** Γαλ.1,297, αὐτ.19,505,16 **μηδ' ἀναγκάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον κλινήρη γενέσθαι,** Σωρ.1,46 **κλινήρη τινὰ τηρεῖν,** Ἀθήν.12,554D **ἧς καὶ εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν ἐλθὼν εἰς ἄστυ κλινήρης γίνεται** (ἔπεσε στὸ κρεβάτι, ἀρρώστησε|, Μηναῖ.3,12 Συνξ. **ἐκ τούτου . . τοῦ χαλεποῦ νοσήματος ἔμεινε διαπαντὸς τοῦ βίου κλινήρης καὶ ἀκίνητος, - ἀσθενῶν παραμένει κλινήρης.**

κλινηφόρος-**ον** (κλίνη - φέρω| μσν. ὁ φέρων, ὁ βαστάζων κλινοειδὲς κάθισμα : ΨΧρυσ.7,248.

κλινίδιον (τὸ| ὑποκορ. τοῦ κλίνη βλ.λ.|) : Ἀριστφ. Λυσ.916 **φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῷν,** Διον.Ἁλ. Ρωμ.7,68,Ἰώσ.ΑΙ 17,6,3,Πλούτ.Ἠθ.781Ε **ἧς ἐπάνω τιθεὶς τὸ κλινίδιον ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας,** αὐτ.166Β, Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.6,23,6 **κλινίδιον κρεμαστόν· 2)** φορητὴ κλίνη, φορεῖον : Πλούτ.Κοριολ.24 **ἐν κλινιδίῳ.. κομισθεὶς εἰς τὴν σύγκλητον.**

κλινική (ἡ| νεώτ. κ. δημ. αὐτοτελὲς θεραπευτήριον, νοσοκομεῖον εἰδικῶν νοσημάτων : **κλινικὴ χειρουργικὴ-μαιευτικὴ - ἀφροδισίων νοσημάτων·** || τμῆμα νοσοκομείου δι' ἀσθενεῖς ὡρισμένων νοσημάτων : **αἱ χειρουργικαὶ κλινικαὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· 2)** πρακτικὴ διδασκαλία καὶ ἐφαρμογὴ τῆς ἰατρικῆς ἐπὶ ἀσθενῶν : **διευθυντὴς τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς τοῦ** Πανεπιστημίου.

κλινικοὶ |οἱ| νεώτ. χριστιανοὶ τῶν πρώτων μ.Χ. αἰώνων, λαμβάνοντες τὸ βάπτισμα ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης, ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ἦσαν ἀνάξιοι ὅπως λάβωσι τοῦτο προηγουμένως, ἕνεκα τῶν ἀδυναμιῶν καὶ ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

κλινικός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. **ὁ** ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κλίνην· **2)** εἰδ. τὸ ἀρσ. **κλινικὸς** ὡς οὐσ. ἰατρὸς ἐπισκεπτόμενος κατ' οἶκον τοὺς κλινήρεις ἀσθενεῖς : Νίκαρχ.ΑΠ 11

113 **ὁ κλινικὸς Μᾶρκος,** Γαλ.12,829· || ὁμ. ὡς οὐσ. τίτλος ἔργου τοῦ Δημοκράτους : Γαλ.13,349· || νεώτ. τὸ θηλ. **κλινική** (ἐνν. τέχνη) ὡς οὐσ. ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τοῦ κλινικοῦ ἰατροῦ : Πλίν. ΦΙ 29,4· || νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. βλ.λ.· **3)** ὁ κλινήρης, ὁ κατάκοιτος : Αὐσ.Ἐπιστ.8 **κλινικὸς ἐσθ' ὁ γέρων** || νεώτ. τὸ ὀρσ. κτ. πληθ. **κλινικοί** ὡς οὐσ. βλ.λ.· **4)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρακτικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ἰατρικῆς ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν : **κλινικὴ μορφὴ νοσήματος, - κλινικοὶ χαρακτῆρες** (τὰ ἴδια παθολογικά, ἀνατομικὰ καὶ συμπτωματολογικὰ γνωρίσματα ἑκάστης νόσου μελετώμενα παρὰ τὴν κλίνην ἀσθενοῦς), **-κλινικὰ μαθήματα** (διδασκαλία τῆς ἐφηρμοσμένης ἰατρικῆς, γινομένη παρὰ τὴν κλίνην ἀσθενοῦς ἐν νοσοκομείῳ καὶ ἀναφερομένη ἑκάστοτε εἰς τὸ νόσημα ἐξ οὗ πάσχει ὁ ἐξεταζόμενος ἀσθενής), **- κλινικὴ παθολογία, - χειρουργική, - θεραπευτική** (ἡ ἐφαρμογὴ τῶν εἰδικῶν τούτων κλάδων πρακτικῶς ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν)· κ. ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς** : **κλινικῶς ἐξεταζόμενος ὁ ἀσθενὴς παρουσιάζει τὰ ἑξῆς συμπτώματα.**

κλῑνίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κλίνη βλ.λ.Ι, τὸ κλινίδιον : Θεόφρ.ΦΙ 4,2,5.

κλῑνίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλίνη, τὸ κλινίδιον : Κρατῖν.137 **οἱ δ' ἀλυσκάζουσιν ἐπὶ ταῖς κλινίσιν,** Ἀριστφ.Θεσμ.261 **λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος·** **2)** Πολυδ.10,33 « τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης καταστρωννύμενον, ὅταν μετίωσι τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ κάθηται ἡ νύμφη, μεταξὺ τοῦ παρόχου καὶ τοῦ νυμφίου », Ἡσ. « ἐπὶ τῆς ἁμάξης νυμφικὴ καθέδρα », Φώτ.52,23 **3)** νεώτ. βοταν. ἡ περίπτωσις καθ' ἣν τὰ ἀνθικὰ ὄργανα τῶν ἀγγειοσπέρμων, ἐκφυόμενα πυκνότατα καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων, σχηματίζουσι τὰς ἀνθοδόχας βλ.λ.

κλῑνοβατία (ἡ) (κλίνη-βαίνω) μσν. ὁ ἐν τῇ κλίνῃ περιορισμός : Φαβρίκ.Ἑλλ.Βιβλ.12,273Harles.

κλινοδακτυλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. συγγενὴς ἢ ἐπίκτητος δυσμορφία καθ' ἣν δάκτυλός τις τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδὸς ὑφίσταται παρέκκλισιν ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ θέσεως.

κλινοδιαγώνιος (ἡ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ εἷς ἐκ τῶν τριῶν ἀξόνων τοῦ μονοκλινοῦς κρυσταλλικοῦ συστήματος καὶ ἰδίως ὁ διήκων λοξῶς πρὸς τὸν κατακόρυφον.

κλινοδίποδα (τὰ) νεώτ. τὰ σιδηρᾶ καὶ σπανίως ξύλινα δίποδα, τὰ χρησιμεύοντα ἀνὰ δύο διὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν τοποθέτησιν τῶν κλινοσανίδων τὰ στρίποδα.

κλῑνοειδής-οῦς-ές (κλίνη-εἶδος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κλίνην, ὁ ἔχων σχῆμα κλίνης || κτ. πληθ. **κλινοειδεῖς** ὡς οὐσ. αἱ τρεῖς ἔνδοθεν τοῦ κρανίου ἀποφύσεις τοῦ σφηνοειδοῦς ὀστοῦ : Gorr π.Θησ.Στεφ. ἐν λ.· || νεώτ. ἀνατ. **κλινοειδεῖς ἀποφύσεις** τρεῖς μικραὶ διπλαῖ ἔξοχαὶ τοῦ σώματος τοῦ σφηνοειδοῦς ὀστοῦ κατὰ τὸ ἐφίππιον τῆς ἄνω ἐπιφανείας αὐτοῦ.

κλινοζωϊσίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας ἐκ τῆς ὁμάδος τοῦ ἐπιδότου.

κλινοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. θεραπεία τῶν ψυχώσεων διὰ τῆς ἐν τῇ κλίνῃ παραμονῆς καὶ ἀναπαύσεως τῶν ἀσθενῶν.

κλινοθερμαντήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. **κλινοθερμαντήριον** (τὸ) συσκευὴ χρήσιμος πρὸς θέρμανσιν τῆς κλίνης διὰ θερμοῦ ὕδατος.

κλινοκαθέδριον (τὸ) λεξ. καθέδρα, ἐφ' ἧς δύναταί τις νὰ καθίσῃ ἀνακλινόμενος, πολυθρόνα : ΑΒ 272, Φώτ.Λεξ.ἐν λ. κλιντήρ.

κλινοκέρι (τὸ) δημ. τὸ ἐτήσιον φυτὸν ἄμμι τὸ μεῖζον.

κλινόκερως-ω (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος διπτέρων βραχυκέρων **λεπτιδῶν** ἐντόμων.

κλινοκεφαλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ διαμόρφωσις τοῦ κρανίου ἐν σχήματι ἐφιππίου.

κλῑνόκοσμοι (οἱ) (κλίνη-κοσμῶ) Ἐπιγρ. ὑπάλληλοι ἔχοντες ὡς ἔργον τὴν τακτοποίησιν, τὸν εὐτρεπισμὸν τῶν κλινῶν κατὰ τὰς τελετάς.

κλῑνοκοσμῶ-έω (κλίνη-κοσμῶ) μτγν. τακτοποιῶ τὰς κλίνας δείπνου, εὐτρεπίζω **τὰς κλίνας** τραπέζης, κ. μτφ. ὁμιλῶ πάντοτε περὶ εὐτρεπισμοῦ τῶν κλινῶν τραπέζης : Πολύβ.12,24,3 **κλινοκοσμοῦντος καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας.. ἐξεργαζομένου συνεχῶς.**

κλῑνοπάλη (ἡ) (κλίνη-πάλη) μτγν. ἡ **ἐπὶ τῆς** κλίνης πάλη, τὸ πάλεμα στὸ κρεβάτι, **ἐν** αἰσχρ. σημ. ἡ συνουσία : Σουητ.Dom.22.

κλινοπέτεια (ἡ) μσν. τὸ νὰ **εἶναί** τις κλινοπετής βλ.λ., κλινήρης, κατάκοιτος : Νεόφ.ἐν Cod.Reg. 1189, fol.140A **ἐν σκότει κλινοπετείας.**

κλῑνοπετής-οῦς-ές (κλίνη-πίπτω) κ. μαν. ὁ κλινήρης, ὁ κατάκοιτος : Ἱππ.Νούσ.Ι,14 **πρὶν λεπτυνθῆναι καὶ κλινοπετέα γενέσθαι,** Ξεν.Ἑλλ.5,4, 58 **ὁ μὲν Ἀγησίλαος κλινοπετὴς ἦν,** Διον.Ἀλ. Ρωμ.9,13, Πλούτ.Ἠθ.791Ε **τὰ πολλὰ κλινοπετεῖς δι' ἀρρωστίαν,** Πολυδ.3,106, Παχυμ.Γ Ἀνδρον.56D· **2)** Ἡσ. «κλινοπετεῖς· ἐπὶ δίφρου καθήμενοι».

κλῑνοπηγία (ἡ) (κλίνη-πήγνυμι) ἡ σύμπηξις, ἡ κατασκευὴ κλινῶν : Θεόφρ.ΦΙ 3,10,1 αὐτ.5,7,6.

κλῑνοπήγιον (τὸ) (κλίνη-πήγνυμι) μτγν. ὁ τόπος ἔνθα κατασκευάζονται κλῖναι, ἐργαστήριον κλινῶν : Πολυδ.7,159.

κλινοπηγός (ὁ) (κλίνη-πήγνυμι) μσν. ὁ κλινοποιὸς βλ.λ. : Θεόγνωστ.Καν.96, ἀμφ.γρ.ἐν Ἐπιγρ.

κλινοπήξ-πῆγος (ὁ) μσν. τ. τοῦ κλινοπηγός βλ.λ. : Θεόγνωστ.Καν.40.

κλινοπόδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. τὸ ποῶδες καὶ ἀρωματικὸν φυτὸν κλινοπόδιον τὸ κοινόν : Πλίν.ΦΙ 24,137, Διοσκ.3,95, Γαλ.12,30· || νεώτ. βοταν. τὸ ποῶδες καὶ ἀρωματικὸν φυτὸν καλαμίνθη βλ.λ.

κλινοποιΐκή (ἐνν. τέχνη) (ἡ) μτγν. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλίνας : Πολυδ.7,159.

κλινοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων κλίνας, κρεβάτια : Πλάτ.Πολ.596Ε **τί δὲ ὁ κλινοποιός; οὐκ .. ἔλεγες, ὅτι οὐ τὸ εἶδος ποιεῖ, .. ἀλλὰ κλίνην τινά;** Δημ.816 **μαχαιροποιοὺς μὲν τριάκοντα, .. κλινοποιοὺς δ' εἴκοσι τὸν ἀριθμόν.**

κλινόπους-ποδος (ὁ) μτγν., μσν. συνήθ. κτ. πληθ. οἱ πόδες τῆς κλίνης, τὰ στρίποδα : Γεωπ.13.9,9 **λεπτοκάρυον προσάπτει τοῖς κλινόποσιν·** || κ. γεν. τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεταί τι : Ἡσ. ἐν λ. θριγκός **κλινόπους τοίχου·** πρβλ. ΕΜ 425,28 « ἠλέκτραι .. τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα, ἢ τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων ».

κλινοπώλιον (τὸ) τόπος ἐν ᾧ πωλοῦσι κλίνας : Κράτ.Θηβ.Ἐπιστ.18.

κλινορρομβικὸν σύστημα (τὸ) νεώτ. τὸ κλινορρομβοειδικὸν σύστημα βλ.λ.

κλινορρομβοειδικὸν σύστημα (τὸ) νεώτ. ἓν τῶν ἑπτὰ κρυσταλλικῶν συστημάτων, καθ' ἃ κρυσταλλοῦνται τὰ διάφορα κρυσταλλικὰ σώματα.

κλῖνος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος **βλεννιδῶν** ἰχθύων.

κλινοσανίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ἑκάστη τῶν σανίδων δι' ὧν τοποθετουμένων ἐπὶ κλινοπόδων σχηματίζεται κλίνη.

κλινοσκέπασμα-ατος (τὸ) νεώτ. πᾶν σκέπασμα μάλλινον ἢ βαμβακερόν, δι' οὗ καλύπτεταί τις ἐν τῇ κλίνῃ, κουβέρτα.

κλινοστάτης (ὁ) νεώτ. περιστροφικὴ συσκευὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας τοποθετοῦνται μὲ διαφόρους κλίσεις φυτὰ πρὸς πειραματισμόν.

κλινοστρόφιον (τὸ) μτγν. κολαστήριον, βασανιστήριον ὄργανον : Ἀγαθ.107Β **κλινοστρόφιά τε καὶ ποδοστράβας.**

κλινοστρωμνή (ἡ) νεώτ. τὰ ἐπὶ τῆς κλίνης ἁπλούμενα στρώματα, σινδόνια, μαξιλάρια, κλινοσκεπάσματα.

κλινότροχος (ἡ) τὸ φυτὸν σφένδαμνος ἢ ψευδοπλάτανος (ἀμφ.) : Θεόφρ.Φί 3,11,1.

κλῖνουργός (ὁ) ὁ κλινοποιὸς βλ.λ. : Πλάτ.Πολ. 597Α **τελέως δὲ εἶναι ὂν τὸ τοῦ κλινουργοῦ ἔργον ἢ ἄλλου τινὸς χειροτέχνου.**

κλινοφόρος-ον μσν. ὁ κλινηφόρος βλ.λ. : Θεοφύλ.Σ 'Ιστ.84,17 **μία τῶν κλινοφόρων ἡμιόνων τοῦ στρατηγοῦ.**

κλινοφορῶ-έω μτγν. φέρω κλίνην, σηκώνω, κουβαλῶ κρεβάτι : ΨΧρυσ.8,622 **παράλυτος κλινοφορεῖν ἐκελεύετο.**

κλινοχἄρής-οῦς-ές μτγν. ὁ χαίρων, ἡδόμενος τῇ κλίνῃ, ὁ ἀγαπῶν τὸ κρεβάτι : Λουκ.Τραγῳδ.131 **ἴδε, πρὸς θυμέλας ἡ κλινοχαρὴς βαίνει δαίμων σκίπωνι βάσιν στηριζομένη.**

κλινόχλωρον (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **ριπιδιόλιθος** ὀρυκτὸν τῆς ὁμάδος τῶν χλωριτῶν κρυσταλλούμενον εἰς τὸ μονοκλινὲς σύστημα.

κλινοχουμίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ὀρθοπυριτικὸν ἅλας τῆς ὁμάδος τῶν χουμιτῶν.

κλιντήρ-ῆρος (ὁ) (κλίνω) κ. νεώτ. ἀνάκλιντρον, δίφρος, ἕδρα ἀνακλίσεως καὶ κατακλίσεως . 'Οδ.Σ 190 **ὧδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι,** Θεόκρ.2,86 **κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας,** Τρύφ.441, Λουκ.Συμπ.8 **ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον,** Κλήμ.'Αλ.Παιδ.2,3 **κλιντῆρες ἀργυροῖ·** || ὁμ. **νεκροδόκος κλιντήρ** φέρετρον νεκρικόν : 'Αντίφιλ. ΑΠ 7,634· || νεώτ. καθέδρα εὐρύχωρος καὶ ἀναπαυτικὴ μὲ ἐρεισίνωτον καὶ βραχίονας, πολυθρόνα : Καλλιγ.Θάν.Βλ.188 **ἐρρίφθη ἐπὶ μαλακοῦ κλιντῆρος καγχάζων.**

κλιντηρίδιον (τὸ) μσν. ὑποκορ. τοῦ κλιντήρ βλ.λ.· Φώτ.

κλιντήριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κλιντήρ βλ.λ : 'Αριστφ.ἀπ.266, Φυλαρχ.44J.

κλιντηρίσκος (ὁ) 'Επιγρ. τὸ κλιντήριον βλ.λ.

κλιντονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν κρυσταλλούμενον κατὰ τὸ μονοκλινὲς σύστημα.

κλίνω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. (π. 'Αττ. συνήθ. σύνθετον μτ. τῶν προθ. **ἐκ, ἐν** (ἐγ-), **ἀπό, ἐπί, ὑπό, παρά, κατά**), παρατ. **ἔκλινον** (π. 'Αττ. μ. **κατέκλινον**) μέλλ. **κλινῶ** (σπαν.), ἀόρ. **ἔκλινα** (π. 'Αττ. σπαν. ἁπλοῦς), μτγν. παρακ. κ. ὑπερσυντ. **κέκλικα, ἐκεκλίκειν,** μέσ. **κλίνομαι** (π. 'Αττ. μ. σύνθετ.), παρατ. **ἐκλινόμην** (π. 'Αττ. μ. τὸ γ' ἐν. **ἐκλίνετο,** σπαν.), μέλλ. παθ. β' ὡς μέσ. μ. σύνθετ. (κατα-) **κλινήσομαι,** ἀόρ. παθ. β' ὡς μέσ. **ἐκλίνην** (σπαν. ἁπλοῦς, π. Πλάτ.Φαῖδ.109Α γρ. **ἐκλίθην**), συνήθ. σύνθετ. (κατ-)**εκλίνην** κ. ἡμαρτημένως **κατεκλίθην,** σπαν. κ. (ἐν)-**εκλίνην,** κ. μτ. παθ. σημ. (σύνθετ. μτ. τῆς ἀπό) **ἀποκλινῆναι** (γρ. κ. **ἀποκλιθῆναι** ἀνοτραπῆναι), παραν παθ. ὡς **μέσ. κέκλινται** (σπαν.) κ. μτχ. παθ. παρακ. π. 'Αττ. σύνθετ. **ἐπικεκλιμένος** κ. **ἐγκεκλιμένος** κάμνω τινὰ ἤ τι νὰ στραφῇ, νὰ γύρῃ πλαγίως ἢ πρὸς **τὰ κάτω** : 'Ιλ.Τ 223 **ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεὺς** (ὅταν κάμῃ τὴν ζυγαριὰ νὰ γύρῃ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά)· || μτγν. κ. νεώτ. ὁμ. ἐνεργ. κάμνω τι νὰ εἶναι πλάγιον, νὰ λάβῃ λοξὴν θέσιν, στάσιν, τὸ γέρνω, τὸ σκύβω, τὸ κάνω νὰ σκύψῃ : ΚΔ 'Ιω.19,30 **καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα,** φρ. ἐκκλ. ἐν Θλειτ. **τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε, - ὁ συνεχὴς βίαιος ἄνεμος ἔκλινε τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων·** || μεταβάλλω τὴν ὀρθήν, τὴν κάθετον θέσιν, στάσιν τινὸς εἰς πλαγίον, πλαγιάζω, στηρίζω, ἀκουμβῶ τι πλαγίως ἐπί τινος : 'Ιλ.Ψ 510 **κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν,** αὐτ.Θ 435· κ. μτ. δοτ. : αὐτ.Λ 593 **πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες** (ἐρείσαντες τὰς ἀσπίδας ἐπὶ τῶν ὤμων)· || κ. μτφ. μτγν.: ΚΔ Λουκ.9,12 **ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ·** ἐν χρ. ὡς φρ. ἐν νεώτ. κ. δημ. : **δὲν ἔχω** (-εις-ει) **ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι** (ἐσφ.)· || στρέφω τι πρός τι : 'Ιλ.Γ 427 **ὄσσε πάλιν κλίνασα** (στρέψασα ὀπίσω τοὺς ὀφθαλμούς της), Σοφ.ΟΚ 193 **μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς,** Πλάτ.Τίμ.77Ε **τάς δ' ἐκ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίναντες** (στρέψαντες πρὸς τὰ δεξιά)· **2)** κάμνω τινὰ ν' ἀνακλιθῇ, κατακλίνω : 'Ηρ.9,16 **κληθῆναι** (ἔφη) **καὶ Θηβαίων ἄνδρας πεντήκοντα, καὶ σφέων οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλῖναι** (βάλλουν νὰ ἀνακλιθοῦν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὅπως δειπνήσουν), Εὐρ. 'Ορ.277 **κλῖνόν μ' ἐς εὐνήν·** **3)** μτφ. ταπεινῶ : Σοφ.Αἴ.131 **ἡμέρα κλίνει κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια** (μία ἡμέρα ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ ὅλα τ' ἀνθρώπινα πράγματα)· || ἐν τῇ μαγ. καθιστῶ ὑποχείριον, ὑποδουλῶ : Πάπ. **κλίνειν ψυχήν·** || π. γραμμ. σχηματίζω τοὺς τύπους ὀνόματος ἢ ῥήματος : 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.212,20,**-κλίνω τὸ ῥῆμα γράφω - τὴν λέξιν χιών·** κ. παθ. : αὐτ.68,77 **αἱ πρωτότυποι** (ἀντωνυμίαι) **οὐ κλίνονται εἰς τὰς πτώσεις·** **4)** παθ. κάμπτομαι : 'Ιλ.Ζ 467 **ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη·** **5)** παθ. ἐπὶ πράγμ., ἰδ. ἐν ἰσορροπίᾳ εὑρισκομένου, ἐκκλίνω, τὸ γέρνω : Θέογν.856 **ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ τὴν γῆν ἔδραμεν,** Πλάτ.Φαίδ. 109Α **ἰσόρροπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι·** || εἰδ. ἐπὶ λέβητος ὄντος ἐπὶ πυροστάτου, ἀνατρέπομαι : 'Οδ.Τ 470 **ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη . . ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξεχύθ' ὕδωρ·** **6)** ἐνεργ. ἐν ἀναφ. πρὸς μάχην, σύγκρουσιν ἀντιπάλων, κάμπτω τινὰ ἤ τινας, τὸν ἢ τοὺς ἀναγκάζω νὰ στρέφουν πρὸς τὰ ὀπίσω, τρέπω εἰς φυγήν : 'Ιλ.Ε 37 **Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί,** Εὐρ.'Ικ.704 **ἔκλινε γὰρ κέρας τὸ λαιὸν ἡμῶν·** || κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. : 'Επιγρ. **Περσῶν κλινάμενοι** (δύναμιν)· || ὅθ. παθ. **ἐπὶ** μάχης, ἐπὶ ἀγῶνος, ῥέπω, τείνω, καταλήγω εἰς τὴν ὑποχώρησιν, τὴν ἧτταν τοῦ ἑτέρου τῶν ἀντιπάλων : 'Ησ.Θ 711 **κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων, ἐκλίνθη δὲ μάχη·** **7)** γεν. μτφ. κάμπτω, λυγίζω, ταπεινῶ· κ. παθ. κάμπτομαι, ταπεινοῦμαι : Αἰσχ.Πέρσ.931 **αἰνῶς, αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται** (ἡ 'Ασία)· **8)** μέσ. στηρίζομαι, ἀκουμβῶ ἐπί τινος, μτ. δοτ. ἢ ἐμπροθ. διορ. : 'Ιλ.Γ 135 **οἱ δὴ νῦν ἕαται . . ἀσπίσι κεκλιμένοι,** 'Οδ.Ζ 307 **κίονι κεκλιμένη,** 'Αρχίλ.34 **πρὸς τοῖχον ἐκλίνθησαν·** || κ. παθ. ἐπὶ πραγμ. : 'Ηρ.4,73 **ξύλα ἐς ἄλληλα κεκλιμένα,** 'Επίκ.'Επιστ.1,89 **ὅταν τύχωσι τῇ περιπλοκῇ κεκλιμέναι** (αἱ ἄτομοι)· **9)** ἐν μέσ. σημ. **κλίνομαι** μτ. κ. παθ. ἀόρ. κ. παρακ. ἐν χρ. ὡς μέσ. ἔχω, λαμβάνω ὅλως πλαγίαν καὶ ὑπτίαν στάσιν, θέσιν ἐπὶ κλίνης ἢ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ ἐν τῷ ἐδάφει, κοίτομαι, ξαπλώνομαι, πλαγιάζω (ὡς τὸ σύνηθ. κατακλίνομαι) : 'Ιλ.Κ 350 **ἐν νεκύεσσι κλινθήτην,** 'Οδ.Σ 213 **πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι** (νὰ πλαγιάσουν πλησίον τῆς νύμφης), αὐτ.Λ 194 **φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί,** Πίνδ.Ο 1,95 **'Αλφεοῦ πόρῳ κλιθείς, τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ·** || ὁμ. κ. κτ. παθ. σημ. : 'Αντίπ.Θεσσ. ΑΠ 7,493 **οὐ νούσῳ . . οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα·** || ἐπὶ πραγμ., κεῖμαι χαμαί, κατάκειμαι, κ. παθ. ἀποθέτομαι, τοποθετοῦμαι χαμαί : 'Ιλ.Κ 472 **ἔντεα δὲ σφιν καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο·** **10)** μέσ. εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς δεῖπνον, συμπόσιον, ἀνάκειμαι, κάθημαι ξαπλωτά, πλαγιαστὰ ἐπὶ κλίνης, ὡς συνδαιτυμών, ὡς

συμποσιαστής : Ἡσ.Ι,2ΙΙ κλιθέντες ἐδαίνυντο, πληρωθέντες δὲ φορβῆς καὶ οἴνου πῦδον, Κωμ. Ἀδέσπ.1203 κλίθητι καὶ πίωμεν· 11) ἐπὶ τόπων ὀρέων, πόλεων, χωρίων κτт., ἔχω ροπήν, κατωφέρειαν τείνουσαν πρός τι τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος, εἶμαι ἐστραμμένος, βλέπω πρός . . , ἔχω κατωφέρειαν τείνουσαν, φθάνουσαν πρὸς ἄλλον τινὰ τόπον, κατηφορίζω πρὸς . . : Ὀδ.Ν 235 ἦέ τις ἀκτὴ κεῖθ᾽ ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο, Θέογν.1216 πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ, Πολύβ.2,14,4 πλευρά αὐτῆς τὴν πρὸς ἀνατολάς κεκλιμένην, Ἐπιγρ. ὄρος Κοῖον ὃ κέκλιται πρὸς Παρνασσόν, Γεωπ. 2,6,5 ξηροῖς καὶ κεκλιμένοις τόποις καὶ πρὸς ἀνατολάς ἢ μεσημβρίαν· 12) ἐπὶ προσ. ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον, διαμένω, κατοικῶ πλησίον, μένω, διατρίβω, βιῶ ἔν τινι τόπῳ : Ἰλ.Ε 709 Ὀρέσβιον αἰολομίτρην, ὅς ῥ᾽ ἐν Ὕλῃ νέεσκε . . λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι, Σοφ.Τρ.101 πόθι μοι ναίει ποτ᾽ . . ἢ ποντίας αὐλῶνος ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς{έρμ.Βερναρδ.Γρ.«ποῦ ἢ τῆς θαλάσσης τῆς στενομάκρου κατοικεῖ ἢ κατὰ τὰς δύο ἠπείρους διατρίβει»}· 13) μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ἔχω ροπήν, τάσιν, κλίσιν πρός τινα ἢ πρός τι : Πίνδ.Ν 4,15 κιθαρίζων ἅμα κε τῷδε μέλει κλιθεὶς ὕμνον κελάδησε καλλίνικον, - κλίνει πρὸς τὴν πολιτικὴν - πρὸς τὴν μυστικοπάθειαν· 14) ὁμ. μτφ. ἐν φρ. ἐκπίπτω, φθείρομοι, παρακμάζω : Ξεν.Ἀπομν. 3,5,13 θαυμάζω . . ἡ πόλις ὅπως ποτ᾽ ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν, - οἱ πολιτικοὶ ἀδρανοῦντες κλίνουσι πρὸς τὴν ἀφάνειαν· || πάπ. κ. ἀπολ. τό κλῖνον ἀναλήμφεσθαι· 15) εἰδ. κ. νεώτ. ἐπὶ στρατιωτ. παρατάξεως, στρέφομαι, ἀλλάσσω διεύθυνσιν : Πολύβ.3,115,9 ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρατος κλίναντες ἐπ᾽ ἀσπίδα . . παρίσταντο, νεώτ. στρ. πρόσταγμα κλίνατε ἐπὶ δεξιά - ἐπ᾽ ἀριστερά· || ἐκτελῶ περιστροφήν : Ἀσκληπιόδ.10,4· 16) κ. νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς χρόνον, ἐπὶ φωτός, ἐπὶ ἡμέρας, ἐπὶ νυκτός, ἐλαττοῦμαι, φθίνω, ἐγγίζω, φθάνω εἰς τὸ τέλος, ἐνεργ. κ. μέσ. : Σοφ.ἀπ.255 καὶ κλίνεται (τὸ ἦμαρ), Ἀπολλ.Ρ Ι,452 κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο, Πολύβ.3,93,7 ἅμα τῷ κλῖναι τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός, ΚΔ Λουκ.9,12 ἡ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν· 17) κ.νεώτ. κ.δημ. ἐνεργ. ἐπὶ χρωμάτων ὡς κ. ἐπὶ φωνῆς, ἔχω ἀπόχρωσιν συγγενῆ πρός . . , πλησιάζω : Ἀριστλ.Φυσιογν.812b,3 κλίνει πρὸς τὸ ξανθὸν χρῶμα, - ἡ φωνή του κλίνει πρὸς τὴν τοῦ βαρυτόνου, - βαθὺ κίτρινο ποὺ ἔκλινε πρὸς τὸ χρυσό· 18) ρηματ. π. κλίνη, τρίκλινος, κλίσις, ἔγκλισις, κλῖμα, κλῖμαξ, κλιμακίς, κλιμακηδόν, κλιτός, κλισίη (ὁμηρ.), κλισμός (ὁμηρ.). Ἐκ ρίζ. κλι-,κλιν-, λατιν. clino.

κλίπεος (ὁ) (λατ.) μσν. κυκλοτερὴς ἀσπὶς καλύπτουσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος μέχρι τοῦ γόνατος (ἰδ. ἐν χρ. π. Ρωμαίοις).

κλίππερ (τὸ) (ἀγγλ.) νεώτ. ὀξύπρωρον, μακρὸν καὶ στενὸν καὶ ταχύπλουν μέγα ἱστιοφόρον πλοῖον.

κλισέ (τὸ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. μεταλλίνη ἐγχάρακτος πλὰξ ἐκ ψευδαργύρου ἢ χαλκοῦ, χρησιμοποιουμένη ἐν τῇ τυπογραφίᾳ πρὸς ἀναπαραγωγὴν εἰκόνων, γραμμάτων ἢ καὶ ὁλοκλήρων σελίδων.

κλισία (ἡ) (κλίνω), Ἰων. κλισίη μέρος πρὸς ἀνάκλισιν ἢ κατάκλισιν, τόπος ὅπου ἀναπαύεται ἢ πλαγιάζει κανείς, ὅθ. καλύβη ἢ πρόχειρόν τι οἰκοδόμημα ἢ παράπηγμα ἐν χρήσει ὡς πρόσκαιρος κατοικία, στέκι· Εὐστ.77,33 «οἴκησιν αὐτοσχέδιον καὶ καιρικήν» ἤτοι γεν. (ἐν εἰρήνῃ) καλύβη ποιμένος, χρησιμεύουσα εἰς αὐτὸν ὡς νυκτερινὸν καταφύγιον καὶ ὡς ἀποθήκη ζωοτροφιῶν καὶ σκευῶν αὐτοῦ : Ἰλ.Σ 589 σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς, Ὀδ.Π 159 στῆ δὲ κατ᾽ ἀντίθυρον κλισίης (Εὐστ. «σταθμὸν ἢ κατοικίαν ἀγροτικήν»)· || ἐν καιρῷ πολέμου, καλύβη ξυλίνη, ἐν ᾗ κατῴκουν οἱ πολιορκηταὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας, στρατιωτικόν παράπηγμα : Ἰλ.Ι 663 εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου, αὐτ.Ω 448 κλισίην Πηληιάδεω ἀφίκοντο ὑψηλήν, αὐτ.Α 487 ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας (ἀνὰ τὸ στρατόπεδον), Ὀδ.Θ 501 πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες· σπαν. ἐν χρ. π. ποιηταῖς : Βακχ.12,135, Αἰσχ.ἀπ.131 εἴσω κλισίας, Σοφ.Αἴ.191 ὧδ᾽ ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ᾽ ἔχων κακάν φάτιν ἀρῇ, Εὐρ.ΙΑ 189 κλισίας ὁπλοφόρους Δαναῶν· 2) Ἐπιγρ. Βάκχου κλισίαι τὰ οἰνοπωλεῖα, οἱ ταβέρνες· 3) Ἐπιγρ. κτ. ἐπέκτ. τάφος : Ἀίδεω νυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος εὐσεβέων θ᾽ ὁσίην εὔνασεν εἰς κλισίην· 4) ὁμ. παρεκκλήσιον : ἡ κλισίη ἡ ἱερά· 5) εἶδος θρόνου, ἐφ᾽ οὗ ἀνακλίνεταί τις ἢ κάθηται, κλισμός, ἀνάκλιντρον, καναπές : Ὀδ.Δ 123 τῇ δ᾽ ἄρ᾽ ἅμ᾽ Ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν, αὐτ.Τ 55 τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν· || κλίνη τραπέζης, ἀνάκλιντρον, ἐφ᾽ οὗ κατακείμενοι ἐδείπνουν : Πίνδ.Π 4,133 αἶψα δ᾽ ἀπὸ κλισιᾶν ὦρτο σὺν κείνοισι, Καλλ.Αἴτ.Ι,Ι,8 ᾧ ξυνὴν εἶχον ἐγὼ κλισίην, Πολ.π.Ἀθήν.ΙΙ,474D τάς δὲ κλισίας ἐλατίνας χαμᾶζε ποικίλοις στρώμασι κεκοσμημένας· || θέσις ἐν τῇ κλίνῃ τραπέζης, ἡ ἐπὶ ἀνακλίντρου παρὰ τὴν τράπεζαν θέσις τινός : Ἡγήσ.18 ἀδόξου ποτὲ κλισίας παρ᾽ αὐτῷ τυχὼν ἤνεγκεν, Πλούτ.Ἠθ.148F προσμεῖναι δεηθεὶς τῷ δείπνῳ, ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίαν ἄτιμον, αὐτ.Ἀντ.59· 6) νυμφική, συζυγικὴ κλίνη : Εὐρ.Ἀλκ.994 ἐζεύξω κλισίαις ἄκοιτιν, αὐτ.ΙΤ 857 Ἀχιλλέως εἰς κλισίαν λέκτρων δόλι᾽ ὅτ᾽ ἀγόμαν· 7) μτγν. συνεκδ. ὁμήγυρις, ὁμὰς ἀνθρώπων συνεστιαζομένων, ὅμιλος συνδειπνούντων : ΚΔ Λουκ.9,14 κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα· || συμπόσιον, εὐωχία : Ὀνήσανδρ.35,5 εὐωχίαι τε καὶ κλισίαι· || εἶδος ἐντευκτηρίου, καλύβη πρὸς συνάντησιν : Λουκ.Ἐρωτ.12 ἦν δ᾽ ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινοκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν· 8) ὁ τρόπος τοῦ κατακεῖσθαι, τῆς κατακλίσεως : Ἱππ.Ἐπιδ.7,25, Πλούτ.Σερτ.26 μετέβαλε τὸ σχῆμα τῆς κλισίας, ὕπτιον ἀνεὶς ἑαυτόν, ὡς οὔτε προσέχων οὔτε κατακούων.

κλισιάζω μτγν. ἐπισκέπτομαι κλισίας βλ.λ.4), παρεκκλήσια, βωμοὺς κττ. : Θεμίστ.Λόγ.13,178D κλισιάζειν καὶ κνισᾶν ἀγυιάς (πιθ. κλεισιάζειν).

κλισιάς-άδος (ἡ) κ. νεώτ. δ.γρ. ἀντὶ κλεισιάς βλ.λ.

κλισίηθεν (κλισίη) ἐπίρρ. ἐκ τῆς κλισίης, ἐκ τῆς αὐτοσχεδίου στρατιωτικῆς καλύβης, ἀπό τὴν στρατιωτικὴν σκηνήν : Ἰλ.Α 391 τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες κούρην Βρισῆος.

κλισίηνδε (κλισίη) ἐπίρρ. εἰς τὴν κλισίην, εἰς ἢ πρὸς τὴν αὐτοσχέδιον στρατιωτικὴν καλύβην : Ἰλ. Α 185 ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρῃον αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, αὐτ.458, Ὀδ.Ξ 45 ἕπεο, κλισίην δ᾽ ἴομεν.

κλισίμετρον (τό) νεώτ. τοπογρ. ὑψομετρικὸν ὄργανον χρήσιμον πρὸς καταμέτρησιν τῶν κλίσεων· || εἰδ. πυροβολ. μικρὸν φορητὸν ὄργανον χρήσιμον πρὸς μέτρησιν τῆς ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος γωνιαίας διαφορᾶς ὕψους ἀντικειμένου τινός.

κλισιογράφος (ὁ) νεώτ. ναυτ. αὐτογραφικὸν ὄργανον προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ κώνου γυμνασίων τῆς τορπίλλης, κατὰ τὰς βολὰς ἀσκήσεων, καὶ χαράσσον ἐπὶ χάρτου ἐν συνεχείᾳ τὰς πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ τῆς κατακορύφου μεταβολὰς κλίσεως τῆς αὐτοκινήτου τορπίλλης, ἤτοι τὴν διατοίχησιν αὐτῆς.

κλισιοκάμπη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτέρων βομβυκιδῶν ἐντόμων.

κλίσιον (τὸ) (κλίνω) οἴκημα περὶ τὴν κατοικίαν τοῦ δεσπότου, ἐν ᾧ κατῴκουν οἱ δοῦλοι, οἱ ὑπηρέται, εὐτελὲς οἴκημα· Σχόλ.Ἰλ.Α 90 «οἶκον γὰρ

φησί τινα μέγαν Όμηρος, τῶν ἐν ταῖς ἐπαύλεσι κατασκιαζομένων πῦρ δὲ ἐν αὐτῷ καίειν, καὶ κοιμᾶσθαι τοὺς ἐργάτας σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις» : Ὀδ.Ω 208 **ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ, ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον δμῶες ἀναγκαῖοι** | κτ. Ἀμερ.π.Αἰλ.Δ άπ.231 προστῷον}· πρβλ. κλισίη.

κλῖσίον [τό] τὸ κλεισίον βλ.λ.

κλισιοσκόπιον [τό] νεώτ. μικρὸν ὄργανον φερόμενον ἐπὶ τῆς κάννης τῶν πυροβόλων ὅπλων καὶ χρησιμεῦον διὰ τὴν ὀρθὴν καθ' ὕψος καὶ κατὰ διεύθυνσιν σκόπευσιν.

κλίσις-εως [ἡ] (κλίνω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλίνειν, ἡ ἐκ τῆς καθέτου ἢ ὁριζοντίας θέσεως μετάθεσις εἰς τὴν πλαγίαν, κάμψις, λύγισμα, γέρσιμο : Πλούτ.Πύρρ.8 **τῶν μὲν ἄλλων βασιλέων ἐν πορφύραις καὶ δορυφόροις καὶ κλίσει τραχήλου καὶ τῷ μεῖζον διαλέγεσθαι, - ἡ κλίσις τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ πλάγια, - κλίσις τοῦ ἐδάφους - τοῦ πλοίου - τῶν δένδρων - τοῦ τοίχου· 2)** εἰδ. ἡ ἀπόκλισις, ἡ βαθμιαία κατάδυσις, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου : Διον. Περ.1095 **κλίσις ἠελίοιο,** αὐτ.585 **ἀκτίνων [θεῖαν ἐπὶ κλίσιν ἐρχομενάων· 3)** ὁμ. ἡ καμπὴ ποταμοῦ ἢ σήραγγος : Ἀγαθρχ.23,25· **4)** νεώτ. γεωμ. **κλίσις εὐθείας** ἡ γωνία, ἣν σχηματίζει αὕτη μετὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου προβολῆς αὐτῆς· || νεώτ. τοπογρ. ἡ γωνία, ἣν σχηματίζει ἐπίπεδόν τι τμῆμα τοῦ ἐδάφους πρὸς τὸ ὁριζόντιον ἐπίπεδον· || νεώτ. ἀστρον. ἡ γωνία, ἣν σχηματίζει τὸ ἐπίπεδον τῆς τροχιᾶς οὐρανίου τινὸς σώματος μετὰ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἰσημερινοῦ αὐτοῦ· **5)** τὸ κατακλίνεσθαι, ἡ κατάκλισις : Εὐρ.Τρῳ.113 **δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος ἄρθρων κλίσεως, ὡς διάκειμαι·** || τόπος κατάλληλος πρὸς κατάκλισιν : Ὀππ.Ἁλ.1,25 **ποῖαί τε χθαμαλαὶ μαλακὴ κλίσις ὕπνον ἑλέσθαι·** || ὁ τρόπος τοῦ κατακλίνεσθαι : Ἱππ.Ἐπιδ.7,77· κ. πληθ. : Ροῦφ.Νεφρ. Κύστ.1· **6)** κ. νεώτ. στρατ. ἀλλαγὴ κατευθύνσεως ἢ θέσεως, στροφή : Αἰν.Τακτ.32 **ἐπ' ἀσπίδα κλίσις** [ἀντὶ ἐφ' ἡνίαν] (πρὸς τὰ ἀριστερά), Πολύβ. 3,115,10 **ἐπὶ δόρυ ποιούμενοι τὴν κλίσιν** (πρὸς τὰ δεξιά), αὐτ.10,23,2 **αἱ καθ' ἵππον μὲν κλίσεις ἐφ' ἡνίαν καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ** (πρὸς τ' ἀριστερὸ καὶ πάλιν πρὸς τὰ δεξιά), - **κλίσις ἐπὶ δεξιά·** || ἡ κατ' ἄνδρα κίνησις· Ἀσκληπιόδ.102· **7)** γεωγραφικὸς τόπος, κλίμα, ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ κόσμου : Διον.Περ.615 **αἱ δ' αὖτε περὶ κλίσιν Εὐρωπείης** [νῆσοι γεγάασιν]· **8)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. τάσις, ροπὴ πρός τι, φυσικὴ διάθεσις : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 77 **ὥστε νὰ λάβη ἀκατανίκητη κλίση στὶς μελέτες τῶν σκοτεινῶν ἀσκητῶν, - ἔχει μεγάλη κλίση εἰς τὰ γράμματα - εἰς τὴν καλλιτεχνίαν·** || εἰδ. ψυχολ. σταθερὰ τάσις εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν τι καὶ εἰς τὸ ἐπιδιώκειν τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ποθουμένου· **9)** μτγν. κ. νεώτ ὁ σχηματισμὸς τῶν διαφόρων τύπων κλιτοῦ τινος μέρους τοῦ λόγου : Διον.Θρ.632,8, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.12,14, αὐτ. Συντ.130,16 **αἱ κατὰ πρόσωπον κλίσεις·** || νεώτ. γραμμ. ἡ τυπικὴ μεταβολή, ἣν ὑφίστανται κατὰ τὰς καταλήξεις αἱ κλιταὶ λέξεις ἀναλόγως πρὸς τὴν ἔννοιαν τὴν σχετίζουσαν αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας: **κλίσεις ὀνομάτων** [ὡρισμένα συστήματα καταλήξεων], **- πρώτη κλίσις, - δευτέρα κλίσις, - τρίτη κλίσις·** || ὁμ. γραμμ. ἡ αὔξησις· ΕΜ 23,53 «χωρὶς τοῦ εὐαρεστῶ εὐηρέστουν, εὐορκῶ εὐώρκουν· ἐπὶ τούτων γὰρ ἔσωθεν ἐγένετο ἡ κλίσις»· **10)** Ἡσ. «κλίσις, σκηνή, καθέδρα· καὶ ἡ ἔπαυλις ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐτῇ τὰ θρέμματα. Καὶ πρόθυρον. Νίκανδρος».

κλισμάκιον [τό] Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ κλισμὸς βλ.λ.: **κλισμάκιον μικρόν.**

κλισμία [τά] μτγν. ἡ νυμφικὴ κλίνη : Καλλ.Αἴτ.3,1,16.

κλισμός [ὁ] [κ. ἡ, Θεόκρ.15,85] (κλίνω) εἶδος καθίσματος μετὰ ἐρεισινώτου καὶ ἄνευ ἐρεισιχείρων, κλιντήρ, ἀνάκλιντρον, πολυθρόνα : Ἰλ.Θ 436 **χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον,** Ὀδ.Α 145, Θέογν. 1191 **οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληίῳ ἐγκατακεῖσθαι τεθνεώς,** Ἱππ.Γυν.2,149 **καὶ τὸν κλισμὸν κεῖσθαι πρὸς ποδῶν ὑψηλότερον,** Εὐρ.Ὀρ.1440 **θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ'** ἀποστᾶσα κλισμοῦ, Θεόκρ.15,85, Ἀρατ.251 **κλισμὰς δίφροιο,** Ἀθήν.5,192F **ὁ δὲ κλισμὸς περιττοτέρως κεκόσμηται ἀνακλίσει· 2)** κλίσις, κατωφέρεια : Ἀριστλ.Χρωμ.792a,22.

κλῖτα Ἡσ. «στοαί, ἢ σέλλας [κῶδ. ἐλαίας] **εἰς** τὸ κατακλίνεσθαι».

κλιτά ἐπίρρ. μσν. μετὰ συστολῆς καὶ ταπεινότητος, μὲ σεβασμόν, μὲ θλίψη : Ἐρωτόκρ.1,2140 **ἐδὰ κλιτὰ καὶ ντροπιαστὰ τὸν ἤβλεπεν ἡ κόρη,** αὐτ. 4,393, αὐτ.395, αὐτ.5,1315 **πολλὰ κλιτὰ τὸν προσκυνοῦ, τὰ πόδια ντου φιλοῦσι.**

κλιτήρ-ῆρος [ὁ] ἅπαξ. γρ. ἀντὶ κλιντὴρ βλ.λ. : Πορφ.Ἀποχ.5,3 **κλιτῆρες καὶ δίφροι.**

κλιτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κλίσιν τῶν κλιτῶν μερῶν τοῦ λόγου : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.180,10 **εἰς τὸ κλιτικὸν μέρος,** Χοιροβ.Θεο.2,81 **κλιτικὴ ἔκτασις** [ἡ χρονικὴ αὔξησις], ΕΜ 295,14,**-κλιτικὴ περίοδος τῆς γλώσσης** [καθ' ἣν ἡ γλῶσσα ἤρχισε νὰ σχηματίζῃ τύπους τῆς αὐτῆς λέξεως],**-κλιτικαὶ γλῶσσαι** [ἐν αἷς ἀνεπτύχθη ἡ κλίσις διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου].

κλιτοκύβη [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγαρικωδῶν.

κλιτόμετρον [τό] νεώτ. τοπογραφικὸν ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῶν κλιτῶν τῶν εὐθειῶν γραμμῶν.

κλιτόν [τό] νεώτ. μουσ. μία τῶν τριῶν χροῶν τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς ἀνήκουσα εἰς τὸ ἐναρμόνιον γένος καὶ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ ἡμίφθορον τῆς ἀρχαίας παρασημαντικῆς τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, ὅ. χρόα τοῦ νανὰ ἢ νισαμπούρ.

κλιτόπιλος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγαρικωδῶν [ὑμενομυκήτων].

κλίτος-ους-εος [τό] (κλίνω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ κλιτύς, ἡ κατωφέρεια, τὸ κεκλιμένον ἐπίπεδον : Λυκόφρ.600 **θεατρομόρφῳ πρὸς κλίτει γεωλόφῳ·** || ὁ κρημνός : Λυκόφρ.737 **ὅρμων Μισηνοῦ στῦφλα νάσσονται κλίτη** (κτ. Σχολ. κλήματα)· **2)** κλίμα, γεωγραφικὸς τόπος, ἓν τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ κόσμου: ΑΠ 7,699 **βόρειον ἐς κλίτος· 3)** τὸ κατώτερον μέρος ἢ ἄκρον τόπου τινός : ΠΔ Ἐξ.26,18 **εἴκοσιν στύλους ἐκ τοῦ κλίτους τοῦ πρὸς βορρᾶν,** αὐτ.Βασ.3,7,39, αὐτ.Ἰεζ.47,1· **4)** μσν. κ. νεώτ. ἀρχιτεκτ. ἑκάστη τῶν τριῶν ἢ πέντε κατὰ μῆκος διαιρέσεων τῶν ἀρχαίων χριστιανικῶν ναῶν καὶ ἰδίως τῶν βασιλικῶν : Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,395 **τὸ μὲν δεξιὸν κλίτος ναὸν τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας καινοτομήσας· 5)** μσν. τὸ κέρας στρατεύματος : Θεοφύλ.Σ 102Β **εὐωνύμου κλίτους ἡγήσασθαι,** αὐτ.133Α **κατὰ τοῦτο τὸ κλίτος διαιρεθέντες.**

κλῖτος-ους-εος [τό] μτγν. δ.γρ. ἀντὶ κλεῖτος βλ.λ., κλιτύς : Ἀπολλ.Ρ 1,599 **κλῖτεα** (κῶδ. κλείτεα).

κλιτός-ή-όν (κλίνω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατωφερής, κατηφορικός : Ἀρκάδ.78,26· **2)** μσν. ὁ κεκλιμένος, ὁ κεκυφώς, ὁ σκυμμένος : Λίβ.Ροδ.261W **ἔμπα κλιτὸς τὸν τράχηλον καὶ χαμηλὸς τὸ σχῆμα,** | **ποῖσε δεινὸν τὸ βλέφαρον ὡσὰν φοβερισμένος·** || μσν. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ὁ κατηφής, ὁ λυπημένος, ὁ ἄθυμος, ὁ πλήρης πόνου καὶ ὀδύνης : Ἐρωφ.4,520, Ἐρωτόκρ.1,1106 **κλιτὸς πολλὰ καὶ ταπεινός, χλωμὸς καὶ μαραμμένος· 3)** μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ὁ δεκτικὸς κλίσεως, ὁ σχηματίζων τοὺς διαφόρους αὐτοῦ τύπους δι' ἰδιαιτέρας δι' ἕκαστον καταλη-

ξεως : Γρηγ.Ναζ.3,463A, - **κλιτά μέρη τοῦ λόγου** |δηλ. τὸ ἄρθρον, τὸ οὐσιαστικόν, τὸ ἐπίθετον, ἡ ἀντωνυμία, τὸ ῥῆμα καὶ ἡ μετοχή|.

κλιτότη (ἡ) μσν., δημ., κ. ἰδ. ἐν Κρήτῃ, κ. **κλιτότητα** ἡ ἰδιότης τοῦ κλιτοῦ βλ.λ.· **2**) ἡ ταπεινότης, ἡ σεμνότης, ἡ ἐξ ἀνατροφῆς εὐπρέπεια : Ἐρωτόκρ.1,2217 καὶ **πάντα μὲ κλιτότητα καὶ μὲ ταπεινωσύνη ἐθώρειε.**

κλῖτύς-ύος (ἡ) (κλίνω) κ. νεώτ. κ. **κλειτύς**, αἰτ. πληθ. **κλιτῦς** κατωφερὴς πλευρὰ ὄρους ἢ λόφου, τὸ πλάγιον, τὸ πρανές, ἡ κατωφέρεια βουνοῦ, ἡ βουνοπλαγιά : Ἰλ.Π 390 **πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι** (Εὐστ. «τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων»), Ὀδ.Ε 470 **ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην,** Σοφ.Ἀντ.1145 **μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν ὑπὲρ κλιτύν,** Εὐρ. Βάκχ.411 **σεμνὰ κλιτὺς Ὀλύμπου,** Νίκ.Ἀλεξ.34 **Νυσαίην ἀνὰ κλιτὺν ὑπέδραμον,** Παπαδ.Φόν. 103 **τὴν δυτικὴν κλιτὺν καὶ ἀνέρπον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀναργύρου.**

κλίφι (τὸ) δημ. κ. **κλύφι** τὸ ἐξωτερικὸν περίβλημα κλινοστρωμνῆς καὶ ἰδίως προσκεφαλαίου· **2**) ὁ κονδυλοφόρος.

κλόανθος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γενος λεπιδοπτέρων ξυλινιδῶν ἐντόμων.

κλοβάδι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν περιεταρία ἡ Ἰουδαϊκή.

κλοιόπους-οδος (ὁ) (κλοιός - πούς) μσν. κ. νεώτ κλοιὸς τῶν ποδῶν, βασανιστήριον ὄργανον ἐκ δύο ξύλων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συνεκλείοντο οἱ πόδες καταδίκων ἢ παραφρόνων, ποδοκάκη, φάλαγγας : Τζέτζ.Χιλ.13,300 **κοῦσποι δὲ καὶ κλοιόποδες.**

κλοιός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. μτ. ἑτερογεν. πληθ. **κλοιά** (Χοιροβ. ἐν ΑΚρ.2.234), ἀττ. **κλῳός** σιδηροῦς ἢ ἐκ ξύλου κυκλικὸς δεσμὸς τοῦ λαιμοῦ τῶν κυνῶν : Εὖπ.159,16 **αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιόν,** Ἀριστφ.Σφ.897 **τίμημα κλῳὸς σύκινος. θάνατος μὲν οὖν κύνειος,** Ξεν.Ἑλλ.2,4,41 **ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες,** Βάβρ.100(99),6 **κλοιὸς σιδήρειος,** Πλούτ.Σόλ.24 **κύνα δακόντα παραδοῦναι κελεύει κλοιῷ τριπήχει δεδεμένον,** αὐτ.Φάβ.20· || δεσμὸς τραχήλου ἵππου : Ἀρχί.ΑΠ 9,19 **κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος** (ἵππος)· **2**) εἶδος βασανιστηρίου ὀργάνου ἐν ᾧ ἐνεκλείοντο τὰ μέλη τῶν καταδίκων· Ἡσ. «περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, μανιάκης» : Εὐρ.Κύκλ.235 **δήσαντες δὲ σὲ κλῳῷ τριπήχει κατὰ τὸν ὀμφαλὸν μέσον τὰ σπλάχν' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι βίᾳ,** Ξεν.Ἑλλ.3,3,11 **δεδεμένος καὶ τὼ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ μαστιγούμενος καὶ κεντούμενος,** ΠΔ Δευτ.28,48 **ἐπιθήσῃ κλοιὸν σιδηροῦν ἐπὶ τὸν τράχηλόν σου, ἕως ἂν ἐξολοθρεύσῃ σε,** Λουκ.Τόξ.32 **τοῦτο . . ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξειργάσατο παρ' αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι,** Ἰουλ.Ἐπιστ.89Β, Μηναῖ.11,4 Συνξ. **περιελὼν τοὺς κλοιοὺς ἐξ αὐχένος τοῦ Ἱερεμίου . . συνέτριψε·** **3**) κτ. πληθ. **κλοιά·** Χοιροβ.ἐν ΑΚρ.2,234 «τὰ δεσμά» : Εὐστ.Πον.33,60 **κατεργάζεσθαι κλοιά τοιαῦτα,** Κίνναμ.100Α **κλοιὰ αὐτὸν εἶχον·** || νεώτ. γεν. αἱ πέδαι· **4**) περιλαίμιον πρὸς κόσμον, κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, περιδέραιον : Εὐρ.Κύκλ.184 **τὸν χρύσεον κλῳὸν φοροῦντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα,** ΠΔ Γεν.41,42 **ἐνέδυσεν αὐτὸν στολὴν βυσσίνην καὶ περιέθηκε κλοιὸν χρυσοῦν περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ·** **5**) νεώτ. ναύτ. διπλαῖ σιδηραῖ στεφάναι στερεούμεναι ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀκροκεραίου, δι' ὧν διέρχονται τὰ δοράτια τῶν μεγάλων κεραιῶν, τὸ σίδερο τῶν μπαστουνιῶν.

κλοιοφόρος-ον (κλοιοφορῶ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων κλοιόν, ὁ φορῶν περὶ τὸν τράχηλον σιδηροῦν δεσμόν : Παλλάδ.Λαυσ.924Ε **κλοιοφόρους παῖδας χρυσοζώνους·** **2**) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. εἰδικὸν μηχάνημα πρὸς συγκράτησιν τῶν πειραματοζῴων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πειράματος.

κλοιοφορῶ-έω (κλοιός) μσν. φέρω κλοιόν, σιδηροῦν δεσμὸν περὶ τὸν τράχηλον : Γεώργ.Ἀλ.Βί. Χρυσ.8,228,24 **κλοιοφορήσαντες ἐξωρίσθησαν.**

κλοῖστρον (τὸ) ἢ **κλῷστρον** Ἡσ. πιθ. κλεῖστρον.

κλοιτοιμωγεῖς Ἡσ. «ἀκουσταὶ θρήνου» (πιθ. διορθ. «**κλύετ' οἰμωγῆς·** ἀκούετε θρήνου»).

κλοιῶ-όω δεσμεύω τράχηλόν τινος διὰ κλοιοῦ : ἐν Θησ.Στεφ.

κλοιωτά Ἡσ. «**δεσμοῖς διεξειλημμένα**».

κλοιώτης Ἡσ. ὁ διὰ κλοιοῦ δεδεσμευμένος τὸν τράχηλον, ὁ φορῶν κλοιόν, δθ. κ. ὁ δεσμώτης.

κλόκιον (τὸ) μσν. ἡ ἀμὶς βλ.λ. : Στεφ.Ἀθ.Ἱππ. 1,163D, αὐτ.159D (πιθ. γρ. ἀντὶ κλοβίῳ, κλωβίῳ).

κλόμπ (τό, ἄκλ.) (ἀγγλ.) δημ. κ. **κλώμπ** ἡ ὑπὸ τῶν ἀστυφυλάκων φερομένη βραχεῖα βαρεῖα ῥάβδος.

κλόνησις-εως (ἡ) (κλονῶ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κλονεῖν ἢ ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ κλονεῖσθαι, ἰσχυρὰ διάσεισις, κλονισμός, σάλος συντάραξις : Ἱππ.Νουσ.4,48 **ὑπὸ τῆς κλονήσεως τοῦ ὑγροῦ,** αὐτ.55 **τῇ κλονήσει περιθραύεται τὸ φαμμῶδες,** Ἀκύλ.ΠΔ Ἰὼβ 3,17, Κόϊντ.8,41 **λευγαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οἵ τε κλονήσει χηραμοῦ ἐκπυτέανται** (πιθ. γρ.)· || νεώτ. ἀστρον. **κλόνησις** ἢ **κλόνησις τοῦ ἄξονος** τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ὁ ἄξων τῆς γῆς ὑπόκειται εἰς περιοδικὴν κίνησιν πέριξ τῆς μέσης θέσεως, ἣν θὰ εἶχε συνεπείᾳ μόνης τῆς μεταπτώσεως.

κλονιέμαι δημ. κ. **κλονιοῦμαι** συγκλονίζομαι, συνταράσσομαι, ἰδ. ψυχικῶς : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ. 184,2 **τρανταφυλλάκι μ' κόκκινο, μῆλό μου μυρωδάτο, | σὰ σὲ φιλῶ μαραίνεσαι, σὰ σὲ κρατῶ κλονιέσαι.**

κλονίζω (κλόνος) μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐκλόνισα,** παθ. ἀόρ. **ἐκλονίσθην** κ. δημ. **κλονίστηκα,** παρακ.παθ.μτχ. **κλονισμένος,** κλονῶ, διασείω πρὸς ἀπώλειαν τῆς σταθερότητος, διασαλεύω πρὸς πτῶσιν, ταράσσω : ΨΧρυσ.9,902C **ἡ γῆ πᾶσα κλονίζεται, - ἡ γέφυρα ἐκλονίσθη ἀπὸ τὸν σεισμόν·** **2**) μτφ.συνταράσσω ψυχικῶς ἢ πνευματικῶς, συντελῶ εἰς τὸ νὰ ἀπολέσῃ τις τὴν εὐστάθειάν του, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν κανονικὴν αὐτοῦ κατάστασιν μεταβάλλων αὐτὴν ἐπὶ τὰ χείρω· κ. παθ. : **ἡ φτώχεια τοῦ ἐκλόνισε τὸ θάρρος,** Λίβ.Ροδ.355 **ἐκάτσα κι ἐκλονίζετον ὁ νοῦς μου ἀπὲ τὸν φόβον, - ἀπὸ τὰ πολλὰ βάσανα κλονίστηκε ἡ ὑγεία του·** **3**) ὁμ. μτφ. νεώτ. κ. δημ. συντελῶ εἰς τὸ νὰ ἀπολέσῃ τις τὴν πίστιν, ἣν εἶχε περί τινος, ἐμβάλλω εἴς τινα δισταγμούς, ἐμπνέω ἀμφιβολίας : **οἱ λόγοι σου ἐκλόνισαν τὴν πίστιν του·** || μέσ. ἀμφιβάλλω περί τινος, χάνω τὴν βεβαιότητά μου, τὴν πίστιν μου περὶ τινος : Θεοτ.Κ Κατάδ.92 **γιατὶ εἶχε κλονιστῆ ἡ ἀθώα πίστη στὴ Δικαιοσύνη καὶ τὴν καλωσύνη τῆς Θείας Προνοίας, - ἤρχισε νὰ κλονίζεται ὡς πρὸς τὴν τιμιότητα τῆς συζύγου του·** **4**) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. σείομαι ἰσχυρῶς, χάνω τὴν ἰσορροπίαν μου, ταλαντεύομαι, κινδυνεύω νὰ ὑποχωρήσω, νὰ πέσω : **ἤρχισε νὰ κλονίζεται τὸ φράγκο, - κλονίζεται τὸ δυτικὸν μέτωπον, - κλονίζεται ἡ κυβέρνησις·** **5**) ῥηματ. π. κλονιστήρ, κλονισμός.

κλονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κλόνον, ὁ πλήρης κλονισμοῦ καὶ ταραχῆς, ἀ. κλονώδης· **2**) εἰδ. ἰατρ. **κλονικοὶ σπασμοὶ** διαδοχὴ ἐντόνων συσπάσεων ἐπερχομένων ἐπὶ ἐκλαμψίας καὶ χωριζομένων διὰ πλήρους χαλαρώσεως.

κλόνιον (τὸ) Ἡσ. «ἰσχίον, ῥάχις, ὀσφύς».

κλόνις-ιος (ἡ) τὸ ἱερὸν ὀστοῦν : Ἀντίμ.65· **2**) Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.496 «γαστήρ, διὰ τὸ ἀεικίνητον».

κλονισμός (ὁ) [κλονίζω] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλονίζειν, τὸ νὰ κλονίζηται, νὰ διασείηταί τι πρὸς πτῶσιν· || μτφ. διάσεισις, διασάλευσις σταθερᾶς τινος καταστάσεως : **κλονισμὸς τῆς ὑγείας, - ἠθικὸς κλονισμός·** || εἰδ. ἀστρον. ἡ κλόνησις βλ.λ.· **2)** εἰδ. ἰατρ. τὸ πάσχειν ἐκ κλονικῶν βλ.λ. σπασμῶν.

κλονιστήρ-ῆρος (ὁ) Ἡσ. «παραμήριος μάχαιρα, παρίσχιον».

κλονιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κλονισμόν, ὁ μετὰ κλονισμοῦ γινόμενος, ὁ συγκλονιστικός : **κλονιστικὸς κραδασμός.**

κλονοειδῶς ἐπίρρ. σχόλ. μετὰ κλόνου, μὲ πολὺν κλονισμόν, ταραχήν : Σχόλ.Ἰλ.Χ 448 **κλονοειδῶς ἐσείσθη** [γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ ἐλελίχθη].

κλονόεις-εντος-εσσα-εν (κλόνος) λεξ. ὁ πλήρης κλόνου, κλονισμοῦ, ταραχῆς, κλονώδης· ΕΜ 521,22 «κλονόεντα, ταράσσοντα, ἀπὸ τοῦ κλίνω» (δ.γρ. κλονέοντα).

κλονοκάρδιος-ον (κλόνος - καρδία) ὁ κλονῶν, ὁ σείων, ὁ ταράσσων τὴν καρδίαν, ἐπίθ. τοῦ κεραυνοῦ : Ὀρφ.Ὕμν.19,8 (εἰκ. ἀντὶ χρονοκάρδιος).

κλόνος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. βιαία, θορυβώδης, ταραχώδης κίνησις, σφοδρὰ σεῖσις, κλονισμός, διατάραξις, ἰδ. ἡ ταραχὴ τῆς μάχης, ὁ θόρυβος τῆς συμπλοκῆς, ὠθισμός : Ἰλ.331 **Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀιλιάδης ἐπορούσας ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον,** αὐτ.713, αὐτ.Ε 167 **ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων** (τὸν ὠθισμόν, τὴν σύγκρουσιν τῶν δοράτων), Ἡσίοδ.Α 148 **ἔρις . κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν** (τὸν ὠθισμὸν τῶν ἀνδρῶν), Αἰσχ. Πέρσ.107 **ἱππιοχάρμας τε κλόνους,** αὐτ.Ἀγ.405 **λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους τε** (ὠθισμοὺς ἀσπίδων καὶ λογχῶν), Εὐρ. Ἴων 206 **σκέψαι κλόνον . . Γιγάντων·** **2)** μτγν. τρόμος, σύγχυσις, συντάραξις : Ἀκύλ.ΠΔ Ἰεζ. 12,8, Θεμίστ.Λόγ.6,73Β **ἡ ταραχὴ καὶ ὁ κλόνος καὶ ὁ κυδοιμός·** **3)** ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀναταραχή, σάλος, θόρυβος : Πρόδρ.313 Jacobs **ὁ κλόνος τῆς θαλάσσης κατεστορέσθη·** **4)** ἐπὶ τῆς διανοίας, ἡ ταραχή, ἡ σύγχυσις : Φίλ.1,230 **ὁ ἄφρων σάλον καὶ κλόνον ὑπομένει·** **5)** κίνησις, ταραχή, ἐν φυσιολογικῇ σημασίᾳ, ἰδ ἐπὶ τῆς ἐν τῇ κοιλίᾳ κινήσεως ἀέρος : Ἀριστφ.Νεφ.387 **ζωμοῦ . . ἐμπλησθεὶς εἶτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν,** Πλούτ. Ἠθ.681Α **οἱονεί τινα σφυγμὸν καὶ κλόνον ἔχοντος τοῦ πνεύματος,** Ἀρετ.Χρον.Παθ 1,7 **κλόνου πάταγος·** || ὁμ. ἐπὶ σφυγμοῦ : Γαλ.9,76· || κ. γεν. ἐπὶ τοῦ σώματος : Γαλ.9,651, Βασ.2,127Α **ὁ κλόνος τῷ σύμπαντι ὄγκῳ τοῦ σώματος ἐπιγίνεται·** || νεώτ. ἰατρ. **κλόνος μελῶν** ὁ κλονιστικὸς κραδασμὸς τῶν ἄκρων· **6)** γεν. σεῖσις, κλονισμός : Ἀλέξ.Ἀφρ.Τοπ.466,25· || μτγν. εἰδ. σεισμός : Εὐάγρ.4,415 **ὁ κλόνος ὁ τὴν παραλίαν Φοινίκην κατασείσας.**

κλονῶ-έω (κλόνος) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κλονίζω,** συνήθ. κτ. ἐνεστ., μέλλ. **κλονήσω,** ἀόρ. **ἐκλόνησα,** τὸ παθ. συνήθ. κτ. ἐνεστ., μέλλ. **κλονήσομαι,** ἀόρ. μτχ. **κλονηθεὶν,** σείω τι[νὰ] βιαίως, σφοδρῶς, διασείω, διασαλεύω πρὸς ἀπώλειαν τῆς σταθερότητος, ταράσσω : Ἰλ.Υ 492 **πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει** (ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἔνθεν καὶ ἔνθεν φερομένου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου), Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,10 **βῆχες κλονοῦσι τὸν θώρακα·** κ. παθ. : Σιμων.Ἀμ.1,15 **λαίλαπι κλονεύμενοι,** Πίνδ.Π 9,48 **ψάμαθοι κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται,** Ἱππ Νούσ.4,55, αὐτ.Γον.2 **κλονήσομαι,** Σοφ.ΟΚ 1241 **ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται,** Λουκ.Ὄν.47 **τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι,** Αἰλ.ΖΙ 2,44 **κλονεῖσθαι τὴν γαστέρα,** Βί.Ἀλεξ.545 **μέγιστοι βροντῶν κτύποι** [**σὺν ἀστραπαῖς γεγόνασι, κρότοι καὶ λαμπηδόνες,** | **ὥστε τὸν κόσμον ξύμπαντα κινεῖσθαι καὶ κλονεῖσθαι·** || ἐμβάλλω τινὰ εἰς ἀταξίαν, ταραχήν, σύγχυσιν, διώκω ἐν θορύβῳ, τρέπω εἰς φυγήν : Ἰλ.Ε 96 **πρὸ δ' ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,** αὐτ.Ο 324, αὐτ.Ψ 212 **νέφεα κλονέοντε πάροιθεν,** αὐτ.Χ 188 **Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς,** αὐτ.Λ 496 **ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον,** Ἡσίοδ.Ἔργ.553, Πίνδ Ι 7(8),65 **ἐνίκασε δήποτε καὶ κεῖνος ἄνδρας ἀφύκτῳ χερὶ κλονέων** (ἐπὶ πύκτου), Βακχ.12,118 **εὖτ' ἐν πεδίῳ κλονέων μαίνοιτ' Ἀχιλλεύς,** Ἀπολλ.Ρ 4,908 **ὄφρ' ἀμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέωνται ἀκουαὶ κρεγμῷ** (φόρμιγγος), Γρηγ.Ναζ 1,329Β **ἵνα τελέως αὐτὸν καθομηρίσω, ἔφεπε κλονέων τῷ λόγῳ τοὺς γεννάδας ἐκείνους·** κ. παθ. : Ἰλ.Ε 93 **ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκινοὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων,** αὐτ.Φ 528· **2)** μτφ. συνταράσσω, καταπονῶ, ἐνοχλῶ, πειράζω, συντελῶ εἰς τὸ ν' ἀπολέσῃ τις τὴν εὐστάθειαν, τὴν κανονικήν του κατάστασιν : Σοφ.Τρ. 146, αὐτ.ΟΚ 1244 **τόνδε.. δειναὶ.. ἆται κλονέουσιν,** Ἀριστφ.Ἱππ.361 **οὐ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις,** Φίλ.1,589 **πάθη κλονεῖν τὴν ψυχήν,** Ἀγαθ.Ἱ10,68] **μήποτέ σε κλονέει φιλότης** (εἴθε νὰ μὴ σὲ πειράξῃ ποτὲ ὁ ἔρως), Βιζυην. 72,35 **καὶ μιὰ τρεμούλα τὴν κλονεῖ, | σὰν ξέβαθο καλάμι·** κ. παθ. : Μηναῖ.3,12 Ὄρθρ.Ὠδ.3 Θεοτ. **τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς κλονούμενόν με στερέωσον·** **3)** τὸ παθ. ὁρμῶ ἀγρίως, τρέχω, φέρομαι μεθ' ὁρμῆς : Ἰλ.Δ 302 **τοὺς γὰρ ἀνώγειν σφοὺς ἵππους ἐχέμεν· μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ** (Ζερβ. μτφρ. «τοὺς καβαλλάρηδες ἐπρόσταξε προτρέποντάς τους | τ' ἄλογα νὰ κρατοῦν καλὰ καὶ μέσ' στὸ πλῆθος | νὰ μὴ τρέχουν»)· || ἀνατινάσσομαι, χοροπηδῶ : Ἡσίοδ.Α 317 **οἱ ῥά τε πολλοὶ νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο** (πλησίον δὲ ἐτινάσσοντο, ἐχοροπήδων οἱ ἰχθύες)· || κ. μτφ. : Φίλ.1,298 **κλονεῖται ἡ οἰκουμένη·** **4)** εἰδ. ἐπὶ τῶν μελισσῶν, συνέρχομαι εἰς σμῆνος, βρίθω : Ἀπολλ.Ρ 2,133 **ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ βομβηδὸν κλονέονται·** **5)** μτχ. παθ. παρακ. **κεκλονημένος** ὁ οὗ ἔχει κλονισθῆ ἡ πρὸς αὐτὸν πίστις, δθ. γραμμ. ἀμφισβητήσιμος, ἀδόκιμος : Πορφ Χριστ.35 **τὸ κεκλονημένον ῥῆμα·** **6)** ῥηματ.π. κλόνησις.

κλονώδης-ους-ες (κλόνος) μτγν, μσν κ νεώτ. ὁ πλήρης κλόνου, ταραχῆς καὶ ἀταξίας, ὁ ὑφιστάμενος κλονισμούς, ταραχώδης, σπασμώδης, κλονιστικός : Γαλ.8,544 **κλονώδης σφυγμός,** Σχόλ. Ἱππ.1,291 Dietz **εἰ τὸ ῥῖγος ἐπὶ τριταίῳ κλονῶδες,** Ψελλ.π.Ἀν.Βοασσ.1,191 **ῥῖγος κλονῶδες·** ἐπίρρ. μτγν. **-ῶς** : Γαλ.9,79.

κλόξ ἐπίρρ. μσν. κατ' ὀνοματοποιΐαν δηλωτικὸν φόφου : Συνοδ.Ἐπιστ.Τριῶν Πατριαρχ. πρὸς αὐτοκρ.Θεόφ.ἔκδ.Ἰω.Σακκελ.33 **κλὸξ ἀποφοφήσας ὁ ὀφθαλμὸς ἐκπεπήδηκεν.**

κλόουν (ὁ) δημ. ὁ κλάουν βλ.λ.

κλοπαῖος-α-ον (κλοπή) ὁ κλοπιμαῖος, ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, ὁ κλεμμένος . Αἰσχ.Πρ.110 **θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν,** Εὐρ.Ἄλκ.1035 **σοὶ μέλειν γυναῖκα χρή· οὐ γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺν πόνῳ λαβών·** || τὸ οὐδ. πληθ. κ. ὡς οὐσ.· Πολυδ.8,33 «τὰ κλοπαῖα, ἃ καὶ κλέμματα καὶ κλοπιμαῖα, καὶ φωρία»· || λαθραῖος, κρύφιος, δόλιος : Πλάτ.Νόμ.934C **τῶν κλοπαίων τε καὶ βιαίων πάντων τὰς ζημίας,** Διον.Ἁλ.Ρωμ. 2,71 **κλοπαῖος ἀφανισμός.**

κλοπεία (ἡ) (κλοπεύω) μτγν. τὸ κλέπτειν, ἡ κλοπή, τὸ κλέψιμο, κλεψιά : Στράβ.15,3,18 **ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι** (δ.γρ ἀντὶ κλωπείᾳ).

κλοπεῖον (τὸ) μτγν. τὸ κεκλεμμένον, τὸ κλοπιμαῖον, τὸ κλεμμένο : Μόξιμ 600.

κλοπεύς-έως (ὁ) κ. μσν. κλώψ, κλέπτης, κλέφτης : Σοφ.Φιλ.77 **κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων,** Εὐστ.Πον.329,48 **πῶς δὲ ἂν κλοπεὺς τοσοῦτον ἄχθος οὕτω λαθὼν μέσης ἡμέρας ἄροιτο·** **2)** γεν. ὁ πρόττων τι κρυφίως : Σοφ.'Αν.493 **φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων** (νὰ φωρᾶται ὡς κρύφιος ἐγκληματίας).

κλοπεύω μτγν. εἶμαι κλέπτης, κλέπτω : 'Απη. 'Ιλλυρ 15· **2)** πιθ γρ.ἀντὶ κλοτοπεύω βλ.λ. : 'Ηλιόδ. Αἰθ.1,30 **κλοπεύοντας περὶ τὸ νησίδιον.**

κλοπή (ἡ) (κλέπτω) κ. νεώτ., δημ. κ. **κλεψιά** ἡ ἐνέργεια τοῦ κλέπτειν, ἡ λαθραία ἀφαίρεσις καὶ ὁ σφετερισμὸς ἀλλοτρίου ἀντικειμένου· νεώτ. νομ. ὁρισμ. ἡ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτήτου ἀφαίρεσις ἀλλοτρίου κινητοῦ πράγματος ἐπὶ σκοπῷ ἰδιοποιήσεως : Αἰσχ.'Αγ.534 **ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην,** αὐτ.402 **ᾔσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός,** Εὐρ. 'Ελ.1175, 'Αριστφ.'Ιππ.444, 'Αντιφ.2,1,6 **ἱερῶν κλοπῆς δυοῖν ταλάντοιν γεγραμμένος,** Λυσ.30,25 **πολλοὺς .. ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων ἀπεκτείνατε,** Πλάτ.Νόμ.941Β **κλοπὴ μὲν χρημάτων ἀνελεύθερον, ἁρπαγὴ δὲ ἀναίσχυντον,** Δημ 735 **κλοπῆς ἐν ταῖς εὐθύναις ἑάλωκεν,** 'Αριστλ.'Αθ.54,2 **κἂν μέν τινα κλέπτοντ' ἐξελέγξωσι, κλοπὴν οἱ δικασταὶ καταγιγνώσκουσι,**ΚΔΜᾶρκ.7,22 **κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι,** Πλούτ.Περ.32 **εἴτε κλοπῆς καὶ δώρων .. βούλοιτό τις ὀνομάζειν τὴν δίωξιν,** 'Επιγρ. **σκεῦος .. ἐκφέρειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐπὶ κλοπήν,** Πάπ. **ὄνον μὴ ὄντα ἀπὸ κλοπῆς·** ‖ ἐπὶ συγγραφέων, ὁ σφετερισμός, ἡ ἰδιοποίησις τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας τινός, λογοκλοπία : Πορφ. π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.10,3 **περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς πραγματείαν·** **2)** κρυφία, μυστικὴ πρᾶξις, δόλος, ἀπάτη, τέχνασμα : Σοφ.Φιλ.1025 **κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγείς** (λαθραίως ἢ δι' ἀπάτης), αὐτ.Αἴ.246 **ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι** (φυγεῖν κρυφίως), Εὐρ.'Ηρ.100 **κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπάς** (διὰ λόγων ἐξαπατῶσα), αὐτ.'Ιων 1254, Αἰσχίν.2,57 **πράγματος μεγάλου κλοπὴν καὶ δεινὴν ἀναισχυντίαν ἀνθρώπου·** **3)** ἐν πολέμῳ, αἰφνιδιασμός, ἀπροσδόκητος ἐπίθεσις : Ξεν.'Αν. 4,6,14 **ἀτὰρ τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι;**

κλοπικός-ή-όν ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς κλέπτην, ὁ κλεπτικός : Πλάτ.Κρατ.408Α **τὸ κλοπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις** (περὶ τοῦ 'Ερμοῦ).

κλοπιμαῖος-α-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ προερχόμενος ἐκ κλοπῆς, ὁ διὰ κλοπῆς ἀποκτηθείς, ὁ κλεψιμιός, ὁ κλεψιμαῖικος : 'Αντωνῖν.Αἰθ.23,4 **περὶ τῶν βοῶν, ὅτι κλοπιμαίας ἄγει,** Λουκ.'Ικαρ 20 **τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι,** Πολυβ.8,33 **κλέμματα καὶ κλοπιμαῖα,** Εὐστ.Πον. 222,53 **μὴ παραπίνοντι κλοπιμαίας γλυκύτητος·** ἐπίρρ. γλωσσ. **-αίως.**

κλόπιμος-ον κ.-η-ον μτγν. ὁ κλοπικός, κλεπτικός, κλέφτικος : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠλ.4,193 **ἀλλοτρίων ἀπέχειν κλοπίμους χέρας·** ‖ ὁ κλοπιμαῖος, ὁ κλεμμένος : ΨΦωκυλ.135 **φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην.**

κλοπίμως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κλοπικὸν βλ.λ. : Μαν.5,298 **κλοπίμως φθείρουσι λέχη δισσῶν συνεφήβων.**

κλόπιος-α-ον (κλώψ) κλοπικός, δόλιος, ἀπατηλός : 'Οδ.Ν 295 **λήξειν ἀπατάων μύθων τε κλοπίων,** Μοίκ.ΑΠ 9,249 **κλοπίᾳ χείρ,** ΑΠλ 4,123.

κλοπός (ὁ) κλοπεύς, κλώψ, κλέπτης : 'Υμν.'Ερμ. 276 **βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,** 'Οππ.Κυν.1,517 **ἐρίφων κλοπός.**

κλοποσπορία (ἡ) (κλοπός - σπορά) μσν. ἡ παράνομος ἐκ μοιχείας σύλληψις ἢ κατ' ἄλλους ἡ κλοπαία σπορά, ἡ κρυφία συνουσία : 'Αχμ. 'Ονειροκρ.216 Ducang.

κλοποφόρημα-ατος (τὸ) (κλοποφορῶ) μτγν. τὸ κλαπὲν ἀντικείμενον : 'Ηρωδιαν.'Επιμ 72.

κλοποφορία (ἡ) (κλοποφορῶ) μσν. τὸ κλοποφορεῖν, τὸ κλέπτειν, ἡ κλοπή : Ζωναρ.1219 **κλοποφορία· κλωπεία δὲ μέγα καὶ δίφθογγον.**

κλοποφορῶ-έω (κλοπός-φέρω) μτγν. κ. μσν., μέλλ. **κλοποφορήσω,** κλοπεύω, κλέπτω ἀπό τινος, ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος διὰ κλοπῆς· Σουΐδ. «τὸ ἐν κλοπείᾳ φέρω» : ΠΔ Γεν.31,26 **ἵνατί κρυφῇ ἀπέδρας, καὶ ἐκλοποφόρησάς με,** ΨΧρυσ.1,1003Β (ἔκδ.Par.) **μὴ κλοποφορῶν τὰ τῆς διακονίας,** ASS Σεπτ.3,867,13 **κατερχομένην πρὸς τὸ κλοποφορῆσαι·** **2)** ρηματ. π. κλοποφόρημα, κλοποφορία.

κλότιον (τὸ) πάπ. ἢ **κλότος** (ὁ) εἶδος ἀγγείου ἢ καλάθου : **μήκων ἐν κλοτίῳ** (πιθ. γρ. κλονίον).

κλοτοπευτής (ὁ) (κλοτοπεύω) 'Ησ. «ἐξαλλάκτης, ἀλαζών».

κλοτοπεύω ἀναβάλλω τι διὰ δολίας προφάσεως, ἢ πράττω δολίως ἢ κομπάζω, ἢ κάθημαι ἀργὸς καὶ φλυαρῶ, χάνω τὸν καιρό μου μὲ λόγια· Εὐστ.1177,2 «τὸ κλοπεύειν καὶ οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρόν» : 'Ιλ.Τ 149 **οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας οὐδὲ διατρίβειν** (σχόλ. «ὑποκλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις»), 'Ηλιόδ.Αἰθ. 1,30 **κλοτοπεύοντας περὶ τὸ νησίδιον** (πιθ.γρ.ἀντὶ κλοπεύοντας)· ‖ 'Ησ. «κλοτοπεύειν· παραλογίζεσθαι, ἀπατᾶν, κλεψιγαμεῖν, στραγγεύεσθαι».

κλαύβα (ἡ) δημ. μεγεθ. τοῦ κλουβί, μέγας κλωβός : **σπάσανε τὴν κλούβα κι ἔκλεψαν τὶς κότες·** ‖ μεγεθ. κλούβαρος· κτ. ἐπέκτ κ. ἡ φυλακή.

κλουβάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κλουβὶ βλ.λ.

κλούβαρος (ὁ) δημ. μεγεθ. τοῦ κλούβα κ. τοῦ κλαυβὶ βλ.λς.

κλουβί (τὸ) δημ. τὸ κλουβίον βλ.λ.

κλουβιάζομαι δημ. ἀποθ. ἐπὶ πτηνῶν, δύναμαι νὰ ζήσω ἔγκλειστος ἐντὸς κλωβοῦ, ζῶ μέσα σὲ κλουβί : **τὰ ἀηδόνια δὲν κλουβιάζονται·** **2)** ρηματ. π. κλούβιασμα.

κλουβιάζω δημ κ. **κλουβιαίνω,** ἀόρ. **(έ)κλούβιασα** κ. **(έ)κλούβιανα,** ἀμτβ. ἐπὶ ὠῶν, γίνομαι ἕωλος, κλούβιος, μπαγιατιάζω, χαλνῶ· **2)** μτφ. καθίσταμαι ἀνόητος, ἄκριτος · **γέρασε καὶ κλούβιασε,** - **κλούβιανε τὸ μυαλό** του (ἀποκουτιάθηκε)· **3)** μτβ. καθιστῶ τινα ἕωλον, κάμνω τι νὰ γίνῃ κλούβιο· ‖ κ. μτφ. **μοῦ κλούβιανε τὸ κεφάλι μὲ τὶς φωνές του·** **4)** ρηματ. π. κλούβιασμα.

κλουβιαίνω δημ. κλουβιάζω βλ.λ.

κλούβιασμα (τὸ) (κλουβιάζω) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλουβιάζω, τὸ χάλασμα τῶν αὐγῶν· **2)** (κλουβιάζομαι) ἡ ἔγκλεισις τῶν πτηνῶν ἐντὸς κλωβοῦ.

κλουβίδα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν χηνοπόδιον τὸ λευκόν.

κλούβιον (τὸ) πάπ. κάλαθος : **κλούβιον ὠῶν.**

κλουβί(ον) πάπ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ κλωβός, ὁ μικρὸς κλωβός : Πάπ.· ‖ δημ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. ὁ κλωβός, τὸ κλωβίον : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ 239,9 **πουλάκι ν εἶχα στὸ κλουβὶ καὶ τὸ εἶχα ἡμερωμένο,** Παπαδ Χρ.Μηλ.53 **σὰν τὰ πουλιὰ ποὺ κελαδοῦν μέσ' στὰ κλουβιά·** ‖ παροιμ. **κάλλιο στὸ κλαδὶ παρὰ στὸ κλουβὶ** (ἐπὶ τῶν προτιμώντων τὴν ἐλευθέραν ζωήν), φρ. **μπῆκε στὸ κλουβὶ κι αὐτός** (παντρεύτηκε)· ὑποκορ. κλουβάκι, μεγεθυντ. κλούβα.

κλούβιος-α-ο δημ. ἐπὶ ὠῶν, ὁ ἕωλος, ὁ χαλασμένος, ὁ ἠλλοιωμένος· **2)** μτφ. μωρός, ἀνόητος, κουτός : **εἶναι κλούβιος·** συνήθ. μτ. τῶν λ. κεφάλι, μυαλό : **κλούβιο κεφάλι·** ‖ φρ. **κλούβια κι ἄπιαστα** (ἐπὶ εὐχῆς ἀντιβασκανικῆς).

κλουβιώνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος διπνευμόνων **δρασιδῶν** ἀραχνῶν.
κλουβός (ὁ) μσν. κλωβὸς βλ.λ. : Τζέτζ.Χιλ.5,602.
κλουπεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. λεύκωμα ἐκ τῶν πρωταμινῶν ἀνευρεθὲν ἐν τοῖς σπέρμασιν ἰχθύων τινῶν.
κλουσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ὑπερικωδῶν **σταλαγμοφόρων** φυτῶν.
κλουσιίδαι (αἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνων **κιστανθῶν** φυτῶν.
κλοῦστρον (τὸ) μτγν. εἶδος πλακοῦντος : Χρύσ. Τυαν.π.'Αθήν.14,647D **κλοῦστρον κυριανόν, κλοῦστρον τουττᾶνον, κλοῦστρον ταδωνιανόν.**
κλυβάδιον (τὸ) μτγν., δημ. **κλυβάδι** τὸ φυτὸν κλύβατις βλ.λ. : Διοσκ.4,86.
κλύβατις (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν ἐλξίνη, δημ. κλυβάδι : Νίκ.Θηρ.537 **ἠὲ καὶ ἐλξίνην, τήν τε κλύβατιν καλέουσι.**
κλύδα (τὴν) μεταπλ. αἰτ. τοῦ κλύδων βλ.λ., (ὡς ἀπὸ ὀνομαστ. κλύς) : Νίκ.'Αλεξ.170.
κλῠδάζομαι κλυδωνίζομαι βλ.λ., ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ τῆς πλευρίτιδος : 'Ιππ.415,10 **κατὰ τοῦτο γὰρ πύον ξυνίσταται, καὶ συνιστάμενον εἴ τις σείῃ τὸ σῶμα, κλυδάζεται καὶ ψόφον παρέχει·** 2) τολαντεύομαι, ἐπὶ πτηνοῦ : Μάξ.Τύρ.214 **ἡ γέρανος κλυδάζεται τὴν πτῆσιν ὥσπερ ναῦς χειμαζομένη.**
κλύδαξις-εως (ἡ) μτγν. ταλάντωσις, ἀνακίνησις τοῦ στομάχου : Διοκλ.ἀπ.141.
κλυδασμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κλυδωνισμός, κτύπος, κυματισμός, ὁρμὴ τῶν κυμάτων : Στράβ.4,1,7 **λίμνην οὖσαν παγῆναι μετὰ κλυδασμοῦ·** || κ. μσν. κ. νεώτ. ἰατρ. κυματοειδὴς ταλάντωσις ἢ ἀνακίνησις πύου ἐν οἰδήματι : Παῦλ. Αἰγ.116,45 **κλυδασμοῦ συναίσθησις,** Λάσκ.Θεοδ.π. βασ. κωδ.1193,68 **πολὺς γάρ ἐστιν ὁ κλυδασμός.**
κλυδάττομαι μτγν. κλυδωνίζομαι βλ.λ. : Διογ.Λ 5,66 **ὕδατι κλυδαττομένῳ.**
κλυδάω εἶμαι κυματώδης : 'Αριστλ.Πρ.966b,7.
κλύδιος-α-ον ὁ κλυδωνιζόμενος, ὁρμητικός, κυματώδης, ταραχώδης· || 'Ησ.«κλύδιον· πέλαγος».
κλῠ̆δων-ωνος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. κῦμα· δθ. περιληπτ. κύμανσις, σάλος θαλάσσης, θαλασσοταραχή, φουρτούνα : 'Οδ.Μ 421 **δφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος, τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα,** Αἰσχ.Πρ.431 **βοᾷ δὴ πόντιος κλύδων ξυμπίτνων στένει βυθός,** Σοφ.ΟΚ 1687 **πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι,** Τιμόθ.Μιλ Περσ.146, Θεόφρ.Χαρ.25,2 'Αριστλ.Ζl 548b,13 **πνεῦμα . . καὶ κλύδων,** αὐτ.ΖΜ 685a,32 **μὴ ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τῶν πετρῶν, ὅταν κλύδων ᾖ καὶ χειμών·** κ. κτ. πληθ. : Λυκόφρ.474, Πολύβ.10,10,3 **οἱ λίβες καθ' ἑκάτερον τὸν εἴσπλουν παρεισπίπτοντας κλύδωνας ἀποτελοῦσι·** 2) ἰατρ. κλυδασμός, κυματοειδὴς ταλάντωσις τοῦ στομάχου καὶ τοῦ θώρακος : Γαλ 1,348· || ὁ ἦχος ὁ ἀκουόμενος κατὰ τὴν πλευρίτιδα : αὐτ.8,285· || ἡ ροὴ τῶν ὑγρῶν : 'Αρετ.'Οξ.Παθ.1,5 **ἦν κλύδων ὑγρῶν ἀναπνέῃ εἰς τὰς διαπνοάς·** || κ.ἐπὶ ἐσωτερικοῦ ὕδατος ἐν ὕδρωπι : αὐτ.Χρον.Παθ.2,1· 3) μτφ. κ. νεώτ. ἐν φρ. μέγα κῦμα δυστυχίας, συμφορά : Αἰσχ. Πέρσ.599 **ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ,** Σοφ.ΟΤ 1527 **εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν,** Μηναῖ.12,1 'Ωδ.6 **μαινομένην κλύδωνι ψυχοφθόρῳ . . τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον,** Θεοφύλ.Σ'Ιστ.1780 **κλύδωνες συμφορῶν·** || πλήμμυρα, πλῆθος : Σοφ. 'Ηλ.733 **κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον,** Εὐρ.'Ίων 60· || ταραχή, ἀνωμαλία : Πλάτ.Νόμ. 758 **πόλις τε ὡσαύτως ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων πόλεων διαγομένη,** Δημ.442 **κλύδωνα καὶ μανίαν τὰ καθεστηκότα πράγμαθ' ἡγουμένων,** Πλούτ. Κοριολ.32 **ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως** Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,232 **κλύδων καὶ ταραχὴ κατέλαβε τὴν ἐκκλησίαν.**

κλυδωνίζομαι (κλύδων) μτγν., μσν. κ. νεώτ ὑφίσταμαι κλύδωνα, σάλον ἐκ κυμάτων, λίαν κυμαίνομαι, συνταράττομαι : Βέττ.Βάλ.354,26 **τὸν κυβερνήτην κλυδωνίζεσθαι καὶ ἀστοχεῖν θαλασσομαχοῦντα,** Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.381,7 **κλυδωνιζομένη ναῦς, - δεινῶς τὸ πλοιάριον ἐκλυδωνίζετο, ἕρμαιον τῶν κυμάτων·** 2) μτφ. διαρρίπτομαι, συνταράττομαι, ταλαιπωροῦμαι, πάσχω ὡς ὑπὸ κλύδωνος, ὑπὸ τρικυμίας : ΠΔ 'Ησ.57,20 **οἱ δὲ ἄδικοι κλυδωνισθήσονται,** 'Ιωσ.ΑΙ 9,11,3 **δῆμος ταρασσόμενος καὶ κλυδωνιζόμενος,** Θεοφύλ.Σ 'Ιστ. 184A **τῷ θρύλῳ κλυδωνιζομένης τῆς πόλεως** (συνταραττομένης), **- ἐκ τῆς ἐμπαθείας τῶν συχνὰ ἐναλλασσομένων κυβερνήσεων τὸ ἔθνος ἐκλυδωνίζετο·** 3) ὁμ. μτφ. ἀμφιταλαντεύομαι, πάσχω ψυχικὴν ἀστάθειαν : ΚΔ 'Εφεσ.4,14 **ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας·** 4) ρηματ π. κλυδώνισμα, κλυδωνισμός.
κλυδώνιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κλύδων βλ.λ., μικρὰ κύμανσις, ταραχή, συχν. ἄνευ ὑποκορ. σημ. : Εὐρ. 'Εκ.48 **δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·** || κ. μτφ. ἐπὶ πόλεως : Αἰσχ.'Επτ.795 **κλυδωνίου πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο·** κ. ἀπολ.: Μηναῖ.3,26 'Ωδ.3 **ἐπίφανον πᾶσιν οὐρανόθεν . . , καὶ παῦσον τὰ κλυδώνιον,** 'Αρρ.Εὐξ.3· 2) κυματωγή, ρηγμίν : Θουκ.2,84 (διόρθ. κλύδων βλ.λ.)· 3) μτφ. ἀνακίνησις, ἀνακάτεμα : Αἰσχ.Χο.164 **κἀμοὶ προσέστη καρδίαν κλυδώνιον χολῆς.**
κλυδώνισμα-ατος (τὸ) (κλυδωνίζω) Σουΐδ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλυδωνίζεσθαι βλ.λ., γλῶσσ. τοῦ κλυδώνιον.
κλυδωνισμός (ὁ) (κλυδωνίζω) Σουΐδ. κ. μσν. κ. νεώτ. κλυδώνισμα βλ.λ. : 'Ηρωδιαν.'Επιμ.179· 2) μσν. κ. νεώτ. μτφ. δίνη, ταραχή, ἀνωμαλία ψυχική, ταλαιπωρία τοῦ βίου : Θαυμασ.'Αγ.Κλήμεντ. π.Κοτελ.'Αγ.Πατρ.'Αποστ.1,815 **ὑπὸ τῶν τοῦ βίου κλυδωνισμῶν καταποντιζόμενον,** Λίβ.Ροδ.3197 **ποῖον ψυχῆς σου κλυδωνισμὸν τὸν ἔπαθες διὰ μέναν.**
κλυδωνῶ Σουΐδ. «κλυδωνίζω».
κλύζω κ. νεώτ., ἐπ. παρατ. **κλύζεσκον,** ἐπ. μέλλ. **κλύσσω,** ἀπαρφ. ἀορ. **κλύσαι,** παθ. ἀόρ. **ἐκλύσθην,** παρακ. **κέκλυσμαι,** ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μτ. αἰτ. βρέχω, περιβρέχω διὰ τῶν κυμάτων, ὁρμῶ καὶ σκεπάζω : 'Υμν.'Απόλλ.75 **ἔνθ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦμα . . κλύσσει·** || ἀπολ. ὑψοῦμαι ἄνωθεν : Αἰσχ.'Αγ.1182 **κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγάς·** || συχν. ἐν τῷ παθ. : 'Ιλ.Ξ 392 **ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε,** 'Οδ.Ι 384 **ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης** (ὑψώθη. ἔκανε κύματα ἡ θάλασσα ἕνεκα τοῦ πεσόντος βράχου), 'Ησίοδ.Α 209 **ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης . ἐτέτυκτο . . κλυζομένῳ ἴκελος** (φαινόμενος ὡς νὰ κυμαίνηται), Βατραχομ.76 **ὕδασι . . ἐκλύζετο·** 2) παθ. ἐπὶ γῆς, βρέχομαι ὑπὸ θαλάσσης, περιβρέχομαι : Πολύβ.34,11,2 **κλύζεσθαι δ' αὐτὴν** (τὴν παραλίαν) **τῷ Σικελικῷ πελάγει·** 3) ἀποπλύνω, καθαίρω, ξεπλύνω : Σοφ.ἀπ.854 **κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν,** Καλλ.Αἴτ.3,1,25 **ἔκλυζεν ποταμῷ λύματα·** κ. μτφ. : Εὐρ.ΙΤ 1193 **θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά·** || ὁμ. ἐκπλύνω, καθαρίζω : Ξεν.ΚΠ 1,3,9 **εὖ κλύσαι τὸ ἔκπωμα,** 'Αριστλ.Ζl 603b,11 **κλύζοντες τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ·** || εἰδ. καθαρίζω διὰ κλυστῆρος : 'Ιππ.Διαίτ.19 **ἢν μὲν ἰσχύῃ τε καὶ ἀκμάζῃ τῇ ἡλικίῃ, κλύσαι, ἢν δὲ ἀσθενέστερος ᾖ,** Νίκαρχ.ΑΠ 11,118 **οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὔθ' ἥψατο, ἀλλὰ πυρέξας ἐμνήσθην αὐτοῦ τοὔνομα, κἀπέθανον·** κ. ἐν φρ. εἰς ὦτα κλύω χέω ὕδωρ εἰς τὰ ὦτα καὶ καθαρίζω αὐτά : Εὐρ.'Ιππ.654 **ἁγὼ ρυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι, εἰς ὦτα κλύζων·**

4) καλύπτω, ἐπιστρώνω διὰ κηροῦ : Ἐπιγρ. **Πανιώνιον στεγνώσαντι καὶ κλύσαντι,** αὐτ. **κηρῷ κλύσαντι·** κ. ποθ. : Θεόκρ.Ι,27 **κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ κηρῷ·** **5)** ρηματ. π. κλύδων, κλυσμός, κατακλυσμός, κλυστήρ. Ἐκ ρίζ. κλ-, λατιν. cluere = purgare καθαρίζω.

κλῦθι προστ. ἀορ. τοῦ κλύω βλ.λ.

κλυμένη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ζωνοσκωλήκων τῆς οἰκογ. τῶν **μαλδανιδῶν.**

κλύμενον (τὸ) τὸ φυτὸν οἰγόκλημα τὸ τυρρηνικόν : Θεόφρ.Φl 9,8,5, Διοσκ.4,14· || ὁμ. τὸ φυτὸν σκορπίουρος ὁ σκωληκοειδής : Διοσκ.4,13, Πλίν.Φl 25,70· || τὸ φυτὸν περιαλλόκαυλον τὸ ἀρουραῖον : ΨΔιοσκ.4,13· || Ἡσ. « κισσός » : Ἀντίμ.68 **κισσοῦ τε κλυμένοιο.**

κλύμενος-η-ον κλυτός, ἔνδοξος ἢ διαβόητος : Ἀντιμ.68, Θεόκρ.14,26 **τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·** || συνήθ. ὡς κύρ. ὄν. Κλύμενος ἐπὶ τοῦ θεοῦ τοῦ κάτω κόσμου : Δαμαγ.ΑΠ 7,9 **ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο φρόνημα,** Ἀριστόδικ.αὐτ.189 **λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένοιο φρόνημα,** Παυσ.2,35,9 **ὁ ναός ἐστιν ἀπαντικρὺ τῆς χθονίας· καλεῖται δὲ Κλυμένου, καὶ τῷ Κλυμένῳ θύουσιν ἐνταῦθα.**

κλυντήρ-ῆρος (ὁ) Ἐπιγρ. πιθ. ἐσφ. ὁ κλιντὴρ βλ.λ.

κλυπεαστρίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογ. ἐχίνων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **γναθοστόμων·** **2)** παλαιοζ. γένος ζώων ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

κλυπεΐδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογ. ἰχθύων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **τελεοστέων.**

κλυπεόλη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σταυρανθῶν.**

κλυσαντλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὁ κλυστὴρ βλ.λ.

κλύσμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑγρὸν τὸ εἰσαγόμενον διὰ τοῦ κλυστῆρος εἰς κοιλότητα τοῦ σώματος πρὸς πλύσιν καὶ κάθαρσιν : Ἡρ.2, 77 **ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγιείην καὶ κλύσμασι,** Ρουφ. π. Ὀρειβ.8,24· || νεώτ. κ. δημ. κ. ἡ διὰ τοῦ κλυστῆρος πλύσις κοιλότητός τινος τοῦ σώματος, ἰδ. τῶν ἐντέρων : **τοῦ ἔκαναν κλύσμα σήμερα τοῦ ἀρρώστου·** || κ. αὐτὸ τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἡ πλύσις· πρβλ. κλυστήρ· **2)** κυματωγή, ρηγμὶν βλ.λς. : Λουκ.Πλ.8 **ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι·** || τόπος κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκτή : Πλούτ.Καῖσ.52 **ἐπὶ τοῦ κλύσματος ἔπηξε τὴν ἑαυτοῦ σκηνήν,** Λουκ.Ἐνάλ.Δ 6,3 **καὶ πηγὴν . . ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος·** **3)** μτφ. ἐν κακῇ σημ., ἐπὶ κιναίδου, κάθαρμα · Πολυδ.6,126· || κ. ἐπὶ ἑταίρας : αὐτ.7,39 **ἡ κατατετριμμένη ἑταίρα κλύσμα καὶ πλῦμα.**

κλυσματικόν (τὸ) μτγν. τὸ κλυσμάτιον βλ.λ.: Ρουφ.π.Ὀρειβ.7,26,191.

κλυσμάτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κλύσμα βλ.λ.1) : Ἰππ.Ἐπιδ.3,17 γ' **ἀπὸ δὲ κοιλίης ὀψὲ κλυσματίῳ καλῶς διῆλθε,** Ροῦφ.Νεφρ.Κύστ.Ι.

κλυσμός (ὁ) μτγν. κ. μσν. τὸ κλύσμα βλ.λ.1) : Διόδ.Σ 1,82 **τὰς δὲ νόσους προκαταλαμβανόμενοι θεραπεύουσι τὰ σώματα κλυσμοῖς,** Ροῦφ.π. Ὀρειβ.7,26 Ἰππιατρ.106,14 **χρῆσθαι κλυσμοῖς,** Μιχ.Ἀτταλ.ἐν Σάθ.1,36 **τοὺς μοναχοὺς μεταλαμβάνειν ἐκ τούτου διὰ κλυσμοῦ.**

κλυστήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. -ῆρι εἰδικὴ συσκευὴ πρὸς εἰσαγωγὴν ὑγρῶν ἐντὸς διαφόρων κοιλοτήτων τοῦ σώματος ἢ πρὸς πλύσιν τραυμάτων : Ἡρ.2,87 **ἐπεὰν τοὺς κλυστῆρας πλήσωνται τοῦ ἀπὸ κέδρου ἀλείφατος γινομένου, ἐν ὧν ἔπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην,** Φιλόδ.Παρρ. 300, Σωρ.2,59, Λύκ.π.Ὀρειβ.8,33,3, Γαλ.10,358, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.5,79 **κλυστῆρα προσθέμενος·** **2)** κλύσμα βλ.λ.1) : Νίκ.Ἀλεξ.139 **ἐν κλυστῆρι νέον γλάγος οἰὸς ἀμέλξας κλύζε·** || τρόφιμοι κλυστῆρες τροφὴ εἰσαγομένη διὰ κλυστῆρος εἰς τὰ ἔντερα : Λύκ.π.Ὀρειβ.8,34.

κλυστηρίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κλυστὴρ βλ.λ. : Γαλ.7,433.

κλυστηρίζω μτγν. εἰσάγω ὑγρὸν διὰ κλυστῆρος βλ.λ. εἰς κοιλότητα τοῦ σώματος πρὸς πλύσιν ἢ καθαρισμόν : Καίλ.Αὐρ.Ὀξ 3,4.

κλυστήριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ῆρι τὸ κλυστηρίδιον βλ.λ. : Γαλ.7,443· || νεώτ. κ. δημ. ὁ κλυστὴρ βλ.λ.1).

κλύτανθος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κεραμβυκιδῶν.**

κλῦτε β' πληθ. ἀορ. προστ. τοῦ κλύω βλ.λ.

κλυτία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **βραχυπτέρων.**

κλυτόβουλος-ον μτγν. ὁ ἔνδοξος διὰ τὰς αὐτοῦ βουλάς : Ὀππ.Ἁλ.3,26 **Ἑρμεία κλυτόβουλε.**

κλυτόδενδρος-ον μτγν. ὁ περίφημος διὰ τὰ δένδρα αὐτοῦ : Φίλιππ.Στέφ.4,2,1 **ἄνθεά σοι δρέψας Ἑλικώνια, καὶ κλυτοδένδρου Πιερίης κείρας.**

κλυτοεργός-όν ὁ περίφημος διὰ τὰ καλὰ αὐτοῦ ἔργα· ὅθ. κλυτοτέχνης βλ.λ., ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου : Ὀδ.Θ 345 **λίσσετο δ' αἰεὶ Ἥφαιστον κλυτοεργόν,** Ἀγαθ.ΑΠ 10,64 **κλυτοεργὸς τύχη.**

κλυτοηχής-οῦς-ές μτγν. ὁ κλυτοεργὸς βλ.λ. : Φίλ.π.Ἀλεξ.Πολ.ἐν Mül.Ἱστ.Γραμμ.ἀπ.3,213.

κλυτόκαρπος-ον ὁ ἔνδοξος, πεφημισμένος διὰ τὸν καρπὸν αὐτοῦ : Πίνδ.Ν 4,76 **ἔνθα πεῖραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων.**

κλυτόμαντις-εως (ὁ) ὁ περίφημος, ἐξακουστὸς ὡς μάντις : Πίνδ.Παιάν.6,2.

κλυτόμητις-ιδος-ι ὁ περίφημος διὰ τὴν εὐφυΐαν του, σύνεσιν, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου : Ὕμν.Ὁμ.20,1· || τοῦ Ἀπόλλωνος : Παιάν.Ἐρ.1371'· || ὁμ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ : Ἐπιγρ., Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.13· || ἐπίθ. δικαστοῦ : ΑΠλ.4,43 **Δαμόχαρι κλυτόμητι.**

κλυτόμοχθος-ον ὁ περίφημος διὰ τοὺς μόχθους του : Α Πλ.5,362 **Καλλιόπα κλυτόμοχθε.**

κλυτόνους-οος-ουν-οον ὁ περίφημος διὰ τὸν νοῦν, διὰ τὴν σοφίαν αὐτοῦ : Ἐπιγρ.ΑΠ 3,4 **κλυτόνοος Πολυμήδης.**

κλυτόπαις-παιδος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων περίφημα, ἐξακουσμένα τέκνα : Φίλιππ.ΑΠ 9,262 **Ἀριστοδίκην κλυτόπαιδα.**

κλυτόπωλος-ον ὁ ἔχων περιφήμους πώλους ἢ ἵππους, ἐν Ἰλ. πάντοτε ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἅδου : Ἰλ.Ε 654 **εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ·** || μτγν. ποι. **κλυτόπωλος λόχος** οἱ ἥρωες τοῦ δουρείου ἵππου : Τρύφ.92.

κλυτός-ή-όν (κλέω, κλέος) ὁ ἔνδοξος, ὁ περίφημος, διάσημος ἐπ' ἀγαθῷ, ξακουστός, συχν. ὡς ἐγκωμιαστικὸν ἐπίθ. θεῶν, ὁμ. κ. ἡρώων : Ἰλ.Ι 362 **εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς ἐννοσίγαιος,** αὐτ.Υ 320, Ὀδ.Ω 409 **κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσσῆα,** Πίνδ.Π 9,59 **κλυτὸς Ἑρμᾶς,** Βακχ.16,7 **κλυτὴ Ἀθάνα·** || κ. ἐπὶ ἐθνῶν ἢ καὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀνθρ., ὁμ. κ. περιληπτ. ἐπὶ τῶν νεκρῶν . Ἰλ.Ξ 361 **ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων** Ὀδ.Κ 526 **αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν·** || κ. ἐπὶ πόλεων ἢ χωρῶν : Ἰλ.Ω 437 **σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,** Σοφ.Ἀντ.1118 **κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν,** Εὐρ. ΙΑ 263· || **κλυτὸν ὄνομα** ἔνδοξον ὄνομα : Ἰλ. Ι 364 (ἑρμ.Σχολ. τὸ ὄνομα δι' οὗ καλεῖταί τις)· **2)** ἐπὶ ζῴων, ἰδ. τιθασῶν, καλός, ὡραῖος, διαλεκτός, καλοθρεμμένος : Ὀδ.Ι 308 **ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,** Σοφ.Αἴ.375 **κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα·** || Ἡσ. **«κλυτὴ ὄρνις, ἀλεκτρυών»·** **3)** ἐπὶ βλαστήσεως, ἐπὶ κτίσματος, λαμπρός, ὡραῖος, μεγαλοπρεπής : Ἰλ.Β 854 **ἀμφί**

τε Παρθένιον ποταμόν κλυτὰ δώματ' ἔναιον, 'Οδ.Ζ 321 καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο· || γεν. ἐπὶ πραγμ. ἢ γεγονότων, εὐχάριστος, εὐφρόσυνος, καλός, εὐάρεστος : Βακχ.16,73 κλυτὸς αἰθήρ, Πίνδ.Ο 14,21 πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγγελίαν, αὐτ. Π 10,6 ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν δπα· 4) ἐπὶ ἔργων ἀνθρωπίνης δεξιότητος, ἤτοι τεχνουργημάτων, οἷον ὅπλων, ἐνδυμάτων, σκευῶν κττ., ὁ λίαν ἐντέχνως κατεσκευασμένος, ὁ ἄριστα ἐξειργασμένος, δθ. λαμπρός, ἐξαίσιος, περίφημος : 'Ιλ.Ε 435 Αἰνείαν κτεῖναι καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι, 'Οδ.Υ 72 ἔργα δ' 'Αθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι, Σοφ.Αἴ 177 ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις, Κράτ.Θηβ.10,6 κλυτὰ χρήματα· || ὁμ. κ. ἐπὶ πνευματικῶν προϊόντων, ὁ ἐξαιρέτου ἐμπνεύσεως, συνθέσεως, ἐκτελέσεως : Πίνδ.Ν 7,16 εὕρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

κλυτόστομα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βιγνονιωδῶν.

κλυτοτέρμων ὥρα (ἡ) μτγν. ὡροσκόπος : Μαν.4,28.

κλυτοτέχνης (ὁ) ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν τέχνην ἔξοχος, δθ. ἔνδοξος, περίφημος, ἐπίθ. τοῦ 'Ηφαίστου : 'Ιλ.Α 571 τοῖσιν δ' "Ηφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν.

κλυτοτεχνία (ἡ) μσν. ἡ περίφημος, καλὴ τέχνη : Εὐστ.'Ιλ.Σ 420.

κλυτοτεχνικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κλυτοτεχνίαν βλ.λ. : Εὐστ.1148,57 διὰ τὸ αὐτοῦ κλυτοτεχνικὸν (διὰ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ δόξαν αὐτοῦ).

κλυτότοξος-ον ὁ περίφημος διὰ τὸ τόξον αὐτοῦ, ἔνδοξος τοξότης, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος : 'Ιλ.Δ 101 εὔχεο δ' 'Απόλλωνι λυκηγενέϊ, κλυτοτόξῳ.

κλυτοφεγγής-οῦς-ές μτγν. ὁ λαμπρῶς φωτίζων : Μαν.2,148 ἀστέρες κλυτοφεγγεῖς.

κλυτόφημος-ον περίφημος, ἔνδοξος, πεφημισμένος : 'Ορφ.'Αργ.214 'Αμφίων κλυτόφημος.

κλυτρῖδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. κ. κλυτροειδῆ (τὰ) οἰκογ. ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυτοφάγων.

κλύφι (τὸ) δημ. κ. κλίφι βλ.λ.

κλύω, παρατ. μτ. σημ. ἀορ. ἔκλυον, ποι. κλύον, γ' ἑν. ἔκλεεν, ἀόρ. προστ. κλῦθι, πληθ. κλῦτε, μτ. ἐπ. ἀναδιπλ. κέκλῠθι, κέκλῠτε κ. ἑν. κέκλυκε, ἀκούω : 'Αριστφ.Βάτρ.1173 κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα· || μτ. γενικ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. ἀκούω τι παρά τινος : 'Ιλ.Γ 86, 'Οδ.Τ 93 πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς, Σοφ.ΟΤ 429 ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν· μ. μτ. γενικ. προσ. κ. ἴδ. μτ. μτχ. : 'Ιλ.Κ 47 οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος, Σοφ.ΟΚ 1406 τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου· μ. μτ. αἰτ. πράγμ. : 'Οδ. Β 30 ἠέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο, 'Εμπ.112,11 κλύειν βάξιν, Βακχ.16,67 κλύε εὐχὰν Ζεύς· μτ. γενικ. πράγμ. : 'Οδ.Κ 311 θεὰ δέ μοι ἔκλυεν αὐδῆς, αὐτ.Μ 271 κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι· || μτ. γενικ. ἀντικειμ. ἀκούω περί τινος προσ. ἢ πράγμ. : Σοφ. ΟΚ 307 κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς· κ. μτ. μτχ.:Αἰσχ. 'Επτ 837 αἱμοσταγεῖς νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως θανόντας, Σοφ.Φιλ.261 κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως τῶν 'Ηρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων· σπαν. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : αὐτ.Τρ.68 καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρῦσθαι χθονός; κ. κλύειν ὁθούνεκα ἀκούω ὅτι ... : αὐτ.'Ηλ.1307 κλύων ὁθούνεκα Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας· || π. τραγ. ὁ ἐν. μὲ σημ. παρακ. ἔχω ἀκούσει ἢ μάθει, γνωρίζω : Σοφ.ΟΤ 305 εἰ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων, Εὐρ.'Ιππ.1004 οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε πλὴν λόγῳ κλύων γραφῇ τε λεύσσων κ. ἀπολ. κτ. μτχ.: Αἰσχ.Πρ.448 κλύοντες οὐκ ἤκουον· || γεν. παρατηρῶ, ἐννοῶ, γνωρίζω : 'Οδ.Ζ 185 χάρματα δ' εὐμενέτῃσι, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί, 'Ησίοδ 'Εργ.9 κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε· 2) δίδω ἀκρόασιν εἴς τι, ἀκροῶμαι, προσέχω : 'Ιλ.Ο 300 οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πύθοντο· ἴδ. κτ. προστ. παρακελευστ. ἐπὶ προσευχῶν : 'Ιλ.Α 37 κλῦθί μευ, ἀργυρότοξε, αὐτ.Θ 5 κέκλυτέ μευ,.. θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι· || μτ. δοτ., σπαν. γενικ., δίδω προσοχὴν εἰς τὸ διὰ προσευχῆς αἰτούμενον, ἐπακούω, ἐπὶ θεῶν, συναινῶ, ἐπὶ ἀνθρ. : αὐτ.Α 43 ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος 'Απόλλων, αὐτ.Ω 335 καί τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, Σόλ.13,2 κλῦτέ μοι εὐχομένῳ· || κ. ὑπακούω, ὑποτάσσομαι:'Ησίοδ. Θ 474 θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο· || ὁμ. κ. μτ. γενικ. : Αἰσχ.'Αγ.1064 ἦ μαίνεταί γε καὶ κακῶν κλύει φρενῶν, Σοφ.Αἴ.1352 κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει· 3) π. τραγ. ὡς ἀκούω βλ.λ.3), καλοῦμαι, γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ, μτ. ἐπιρρ. : Αἰσχ.'Αγ.468 τόδ' ὑπερκόπως κλύειν εὖ βαρύ, αὐτ.Εὐμ.430 κλύειν δικαίως (διόρθ. δίκαιος) μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις, Σοφ.Τρ. 721 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν (κατηγορουμένην)· κ. μτ. ὀνόμ. : Αἰσχ.Πρ.863 κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος· 4) ρηματ. π. κλυτός. Ρίζ. κλυ-, λατιν. clueo· πρβλ. κλέω.

κλῶ-άω παρατ. ἔκλων, μέλλ. κλάσω, ἀόρ. α' ἔκλασα, ἐπ. κλάσε κ. κλάσσε, μέσ. ποι. ἀόρ. κλάσσατο, παθ. μέλλ. κλασθήσομαι, ἀόρ. ἐκλάσθην, παρακ. κέκλασμαι, μτχ. ἀορ β' κλάς (ὡς ἀπὸ κλῆμι), θραύω, ἀποκόπτω, τσακίζω, σπάζω*: 'Ιλ.Λ 584 ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν, 'Οδ.Ζ 128 ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ φύλλων· || ειδ. ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς ἀμπέλου : Θεόφρ.ΦΑἴτ.1,15,1 διὰ τὸ μηδεμίαν ἐν τοῖς ἄνω γίνεσθαι πληγήν, κλωμένην ἢ κορφολογουμένην, Γαλ.6,134,Δίων Κ 71,5 ἀναδενδράδα δέ ποτε αὐτὸν κλῶντα, Λόγγ.3,29· πρβλ. 'Ησ. « κλᾶν. . . τέμνειν ἀμπέλους ὅπερ ἡμεῖς κλαδεύειν »· || κόπτω εἰς τεμάχια : ΚΔ Λουκ.24, 30 λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε καὶ κλάσας ἐπεδίδου, αὐτ.Κορ.1,10,16 τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν; 2) γεωμ. ἐπὶ γραμμῶν, κάμπτω πρὸς τὰ ἔσω ἢ πρὸς τὰ ἔξω : Πάππ.904,17 κλάσαι εὐθεῖαν τὴν ΑΓΒ ἐν λόγῳ τῷ δοθέντι, αὐτ.122,3 ἀπὸ δύο σημείων τῶν Β,Ε κλάσαι τὴν ΒΝΞΕ· || κ. παθ. μεταβάλλω διεύθυνσιν, διαθλῶμαι : 'Αριστλ.Α'Υατ.76b,9 ἡ δὲ γεωμετρία, τί τὸ ἄλογον, ἢ τί τὸ κεκλάσθαι, ἢ νεύειν, αὐτ.Φυσιογν.228b,24 ἡ κεκλασμένη (γραμμή), 'Απολλ.Περγ.2,52 αἱ κλώμεναι εὐθεῖαι, αὐτ.3, 52 ἐὰν ἀπὸ τῶν σημείων κλασθῶσιν· ἐπὶ ὀπτικῶν ἀκτίνων : 'Αριστλ.Μετ.377b,22· ἐπὶ ἀρτηριῶν : Γαλ. 9,84· κ. γεν. : Πλούτ.'Ηθ.968Β καμπαῖς κεκλασμέναις ὑποπορεύσεις, αὐτ.747D τὰ κλώμενα τῶν ῥευμάτων (τὰ σχηματίζοντα τεθλασμένην γραμμήν)· 3) μτφ. θραύω, ἐξασθενῶ, ματαιώνω : 'Ιώσ.ΠΙ 3,7,13 κλάσαι τὴν ἐλπίδα ταύτην· || ἡ μτχ. παθ. παρακ. κεκλασμένος ἐκτεθηλυμμένος, ἀδυνατισμένος : 'Ιππ.122ΥΕ φωνὴ κεκλασμένη, σαφὴς δέ, 'Αριστλ.Φυσιογν 808a,9 τὰ κεκλασμένα τῶν ὀμμάτων (ὀφθαλμοὶ ἀδυνατισμένοι), Πλούτ.'Ηθ.1Ι, 38C κεκλασμένα μέλη (διαποικιλλόμενα διὰ μελισμῶν), Λογγῖν.41,ι ῥυθμὸς κεκλασμένος (διακεκομμένος), Φιλόδ.Ρητ.1,198S τὸ κεκλασμένον καὶ παντοδαπὸν (τῆς λέξεως)· 4) παθ. κλῶμαι συγκινοῦμαι : 'Ιώσ.ΒΙ.43 ἐκλάσθην πρὸς ἔλεον.

κλωβίον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλωβὸς βλ.λ., μικρὸς κλωβός : Εὐστ.Διον.Περ.1131 ξύλινον ζωγρεῖον ὄρνιθος, οἷον κλωβίον.

κλωβομαχῶ-έω μσν. μάχομαι ἐν τῷ κλωβῷ βλ.λ. : 'Ιω.Κλίμ.173,34 περδίκων κλωβομαχούντων.

κλωβὸς (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. φορητὸς ἢ μόνιμος οἰκίσκος πτηνῶν ἢ ἡμέρων ἢ ἀγρίων ζῴων,

κατεσκευασμένος, ἀναλόγως τῆς χρήσεώς του, εἴτε ἐκ μετολλίνων συρμάτων εἴτε ἐξ ἀραιῶς πεπλεγμένων ξυλίνων ραβδίσκων εἴτε ἐκ σιδηρῶν κιγκλίδων : Ἀντίπ.ΑΠ 6,109 νευροτενεῖς παγίδας κλωβούς τ' ἀμφιρρῶγας ἀνασπαστούς τε δεράγχας, Βατρ.124,3,Βί.Ἀλεξ.4380 τῇ κέρκῳ δὲ τὴν ἄλυσον τὴν τοῦ κλωβοῦ προσκρούσας· || νεώτ. πᾶν τὸ ὁμοιάζον πρὸς κλωβόν : κλωβός φάρου [τὸ ἀνώτατον τμῆμα αὐτοῦ τὸ περιέχον τὰ φωτιστικὰ μηχανήματα].

κλωγμός [ὁ] [κλώζω] κ. μσν. κ. νεώτ. κ. κλωσμός ἡ φωνὴ τῆς ὄρνιθος, τὸ κακάρισμα: Πλούτ.Ἠθ.129Α κοράκων λαρυγγισμοῖς καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων· 2) τὸ διὰ τῆς γλώσσης κροτάλισμα, δι' οὗ παρακινοῦσι τοὺς ἵππους εἰς τὸ βάδισμα : Ξεν.Ἱππ.6,10 εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι καὶ τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι· καὶ εἴ τις ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ μὲν κλωσμῷ τὰ πραέα, ἐπὶ δὲ ποππυσμῷ τὰ χαλεπὰ προσφέροι, μάθοι ἂν ὁ ἵππος ποππυσμῷ μὲν ἐγείρεσθαι, κλωσμῷ δὲ πραΰνεσθαι, Πολυβ.1,209· 3) ἦχος, συριγμὸς ἀπαρεσκείας, δυσαρεσκείας, ὃν ἐξέβαλλον οἱ θεαταὶ ἀποδοκιμάζοντες ὑποκριτήν, ῥήτορα κττ. : Χρησμ.π.Λουκ.ΖΤραγ.31 πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἐτεραλκεῖ κλωγμῷ ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτλης, Γεωργ. Ἀλ.Βί.Ἰω.Χρυσ.8,28 ὥσπερ γὰρ ἐν θεάτρῳ κλωσμὸς ἦν, συριττόντων τῶν ἀσεβῶν.

κλωβετίτης [ὁ] νεώτ. ὀρυκτὸν τοῦ ἀρσενικοῦ.

κλῶβις Ἡσ. «κλέπτης».

κλώδωνες-ων μτγν. μακεδ. ὀν. τῶν μαινάδων : Πλούτ.Ἀλέξ.2 αἱ τῇδε γυναῖκες . . Κλώδωνές τε καὶ Μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, Πολύαιν.4,1.

κλώζω κ. νεώτ. ποιῶ κλωγμόν, φωνῶ, ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν κολοιῶν : Πολυβ.5,89 κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν ἢ κολοιᾶν· || νεώτ. ἐπὶ ὀρνίθων, ἐκβάλλω φωνὴν κλώσσης, κακαρίζω· 2) ἐκβάλλω κλωγμὸν εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, συρίττω : Δημ.586 ὑμῶν οἱ θεώμενοι τοῖς Διονυσίοις εἰσιόντ' εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετε καὶ ἐκλώζετε, Ἀλκίφρ.3,71 μὴ λάβῃ χώραν τὰ ἀστικὰ μειράκια κλώζειν ἢ συρίττειν· κ. παθ. : Ἀριστείδ.2,548 συρίττεσθαί γε καὶ κλώζεσθαι, Συνέσ.106C ἀσχημονῶν κλώζεται.

κλῶθες-ων [αἱ] αἱ κλώθουσαι, ὀν. τῶν Μοιρῶν : Ὀδ.Η 197 πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατὰ Κλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ.

κλωθογυρίζω νεώτ. κ. δημ. γυρίζω κυκλοτερῶς, στριφογυρίζω, ἔρχομαι ἄνω κάτω : Καρκβ. Ζητ.19 τὸ πρόσωπό του ἐσκυθρώπαζε, δείχνοντας τὶς μαῦρες σκέψεις ποὺ ἐκλωθογύριζαν μέσα στὸν νοῦν του· 2) μτφ. ὑπεκφεύγω, διστάζω, προσπαθῶ νὰ ἀποφύγω· παροιμ. φρ. μὴ τὰ κλωθογυρίζης (ἐπὶ τῶν ἀναβαλλόντων τὴν ἐκτέλεσιν ἀναποφεύκτων πράξεων).

κλωθογύρισμα [τὸ] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλωθογυρίζειν βλ.λ., στριφογύρισμα· || ἡ συστροφὴ τῶν ὑδάτων : Καρκβ. Ζητ.124 τὰ φορεῖα ὅμως . . . , ὑπάκουα στὴν ἀλύγιστη δύναμη τῆς τύχης καὶ τοῦ ποταμοῦ τὰ κλωθογυρίσματα· 2) μτφ. ὑπεκφυγή, προσπάθεια πρὸς ἀποφυγήν.

κλωθοειδής [ἡ] νεώτ. ἡ ἐπίπεδος καμπύλη, ἡ ἔχουσα καμπυλότητα ἀνάλογον τοῦ τόξου της.

κλωθοφόρος [ὁ] μσν. ἐπίθ. τοῦ θεοῦ, ὁ κανονίζων τὴν μοῖραν, τὴν εἱμαρμένην τῶν ἀνθρώπων : Λάσκ.Θεόδ.768.

κλώθω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἔκλωσα, κατασκευάζω νῆμα ἐξ ἐρίου, βάμβακος κττ., νήθω, γνέθω : Ἡρ.5,12 σκευάσαντες τὴν ἀδελφεὴν . . ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἐπέλκουσαν καὶ κλώθουσαν λίνον, Λουκ.Δραπ.12 ἢ κρόκην στρέφοιεν ἢ μίτον κλώθοιεν· κ. παθ. : ΠΔ Ἔξ.35,6 βύσσον κεκλωσμένην, καὶ τρίχας αἰγείας, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 60,9 κι ὅλα θωρεῖ καλὰ κλωσμένα | ἀπὸ γερὸ κλώστη νὰ μπαίνουν | μὲ τὴ σειρὰ 'φάδια· || ὁμ. γυρίζω, στρέφω : Λουκ.Ζ Ἔλεγχ.19 καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστόν· || δημ. στρίβω διὰ τοῦ κλώστου, κατσαρώνω (ποθ.) : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.246,1 εἶχε τὸ φέσι του στραβὰ καὶ τὰ μαλλιὰ κλωσμένα· || ἰδ. ἐπὶ τῆς εἱμαρμένης, ὁρίζω τὸ πεπρωμένον, τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου : Ἀριστλ.Κόσμ.401b,22, Λίθ. Ροδ.3303 ἔκλωσεν πάλιν ἡ βουλὴ τῆς τύχης· || συχν. ἐν τῷ μέσ. : Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 7,14 ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ, Ἐπιγρ. ἑπτὰ δέ μοι μοῖραι . . ἐνιαυτοὺς ἐκλώσαντο, αὐτ. τίς μοιρῶν μίτον ὔμμιν ἐκλώσατο ; || παθ. τὰ κλωσθέντα ἡ μοῖρά τινος, τὸ πεπρωμένον : Πλάτ. Νόμ.960C ἀπεικασμένα τῇ τῶν κλωσθέντων σωτηρίᾳ· 2) ἀμτβ. κ. μτφ. ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ γλοιώδους χυμοῦ, ὅστις λαμβανόμενος διὰ τῆς χειρὸς ἐκτείνεται δίκην νημάτων : Νίκ.Ἀλεξ.93 χυλῷ ἐνὶ κλώθοντι· 3) ρηματ. π. κλωθώ, κλωστή, κλωστήρ, κλωστήριον· Ἐκ ριζ. κολ-, κλο- (= στρέφω, περιφέρω), colus = ἠλακάτη.

κλωκυθά Ἡσ. «τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν».

κλωμακόεις-εσσα-εν ὁ ἔχων πλῆθος κλωμάκων, λίθων, ὀρεινός, πετρώδης : Ἰλ.Β 729 οἳ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

κλῶμαξ-ακος [ὁ] μτγν. σωρὸς λίθων, πετρώδης τόπος : Λυκόφρ.653· Ἡσ. «κλωμακόεν, κρημνῶδες, δύσβατον».

κλῶμπ [τὸ] [ἀγγλ.] νεώτ. κ. δημ. πολιτικὴ λέσχη, ἅ. κλούμπ· 2) κ. κλόμπ ράβδος ξυλίνη, ἣν φέρουσιν οἱ ἀστυνομικοὶ ὡς ὅπλον.

κλών-ωνός [ὁ] κ. νεώτ. κλῶνος, κλάδος, κλωνάρι : Σοφ.ΟΚ 483 τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν, Εὐρ.Ἠλ.324 οὔπω χοάς ποτ' οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης, Πλάτ.Πρωτ.334B εἰ δ' ἐθέλοις ἐπὶ τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλῶνας ἐπιβάλλειν, Θεόφρ.ΦΑἴτ.1,3,1 τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλωνός, οὐ πάντως δύναιντ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀπ' ἀκρέμονος, ΠΔ Ἰώβ 18,13 βρωθείησαν αὐτοῦ κλῶνες ποδῶν, Διοσκ.4,170, Παπαδ.Φόν.101 μιὰ ὕπουλος ἀσθένεια φθείρουσα τὸν καρπὸν καὶ μαυρίζουσα τοὺς κλῶνας τῶν δένδρων· 2) κλωστή, κλωνιά, ἡ ἴς : Παῦλ.Αἰγ.6,13 κλὼν βύσσου.

κλωνανθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων κλώνους ἀνθισμένους, ὁ θάλλων ἅμα καὶ ἀνθῶν.

κλῶναξ Ἡσ. «κλάδος».

κλωναράκι [τὸ] δημ. ὑποκορ. τοῦ κλωνάρι βλ.λ.

κλωνάριον [τὸ] μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. κλωνάρι τρυφερὸς μικρὸς κλάδος, βλαστός : Σχόλ.Νίκ. Θηρ.665 κλωνάρια ὀριγάνου, Γεωπ 13.19,9, Ἐρωφ. 5,170 σὰ ρόδον ὄντα κόφτεται κι ἐκ τὸ κλωνάρι βγαίνει, Διήγ.Ἀχιλλ.720 εἰς τὸ καθὲν κλωνάριον Ἔρωτες κατοικοῦσιν, Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ 267 ἐπάνωθέ του μαῦρα | τοῦ φοβεροῦ τοῦ ρουπακιοῦ τὰ φύλλα, τὰ κλωνάρια, Βάλβ.Λυρ.18,17 ζήτει τὰ θαλερώτερα | πλέον ἄφθαρτα κλωνάρια.

κλωναρόφυλλο [τὸ] δημ. τὸ φύλλον τοῦ κλωναρίου βλ.λ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ριζόφυλλο (ἐπὶ τῶν ποωδῶν φυτῶν).

κλωνιά [ἡ] δημ. κ. κλωνί [τὸ] νῆμα διὰ ράφιμον, ὡρισμένου περίπου μήκους : μιὰ κλωνιὰ μαλλί.

κλωνιάζω δημ. ἐπὶ φυτοῦ, ἐκφύω, βγάζω κλώνους· 2) μτβ. συνδέω νήματα πρὸς κατασκευὴν ποσότητός τινος νήματος.

κλωνίδιον [τὸ] μσν. ὑποκορ. τοῦ κλὼν βλ.λ., κλωναράκι : Γεωπ.12,19,9.

κλωνίζω λεξ. κλαδεύω, κόπτω κλάδους· Σουΐδ.

κλωνίον κ. νεώτ., δημ. **κλωνί** ὑποκορ. τοῦ κλὼν βλ.λ. : Θεόφρ.Φl 3,13,5, Μελεαγρ.ΑΠ 13,256,8, Γεωπ. 2,27,6 **κλωνία ἀβροτόνου,** Νικηφ.Πατρ.μτ.Μαυρίκ. 17D **κλωνίοις δένδρων,** Παλαμ.Παράκ.13,16 **τὸ πουλάκι δὲ χτίζει** | **στ' ἄδεια κλώνια φωλιά.**

κλωνίσκος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλὼν βλ.λ. : Διοσκ.5,68.

κλωνίτης (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων κλώνους : Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.72 **κλωνίτης πρέμνος.**

κλωνοβλάστημα (τὸ) νεώτ. νέος κλάδος ἀναβλαστάνων μετὰ τὸ κλάδευμα παλαιοῦ.

κλωνόγυρτος-η-ο δημ. κ. **-ερτος** ὁ ἔχων τοὺς κλώνους κλίνοντας πρὸς τὸ ἔδαφος : Σολωμ. Λάμπρ.17,52 **ἄνανθη κλαίει . . τοῦ ἀνθρώπου τὴ μοῖρα** | **κλωνόγυρτη ἐτιά.**

κλωνοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κλῶνα.

κλωνοκοπῶ-έω μτγν. κόπτω τοὺς κλῶνας βλ.λ., βλαστολογῶ : Ἐπιφάν.Φυσιολ.3,192.

κλῶνος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κλὼν βλ.λ. : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ 193,7 **ψηλά τὴ χτίζεις τὴ φωλιά, καὶ θὰ λυγίσῃ ὁ κλῶνος,** Παλαμ.Παράκ.15,9 **χωρὶς φούντωμα, δίχως ἄνθος, χλοΐσμα, καρπό, κάθε κλῶνός σου στίχος τραγουδιοῦ π' ἀγαπῶ.**

κλωνοφυῶ-έω μσν. φύω κλῶνας : Μοσχόπ. Ἡσίοδ.Ἔργ.421.

κλῳομάστιξ-ῖγος (ὁ) μτγν. ΑΒ 49,5 « ὁ κλοιῷ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος» : Κωμ.Ἀδέσπ.1039.

κλῳός (ὁ) ἀρχ. ἀττ. τ. τοῦ κλοιός βλ.λ.

κλωπεία (ἡ) ἡ κλοπή : Πλάτ.Νόμ.823Β **καὶ κλωπεῖαι καὶ λῃστῶν καὶ στρατοπέδων στρατοπέδοις θῆραι,** Ἰσοκρ.12,211 **λόγῳ μὲν ἐπὶ θήραν, ἔργῳ δ' ἐπὶ κλωπείαν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικούντων,** Πλούτ.Φιλ.4 **κλωπείας ἕνεκα καὶ λεηλασίας εἰς τὴν Λακωνικὴν ἐμβάλλοντες·** **2)** εἶδος χοροῦ : Ἰούδ.74.

κλωπεύω κλέπτω : Ξεν.Ἀν.6,1,1 **ἐκλώπευον δὲ καὶ οἱ Παφλαγόνες εὖ μάλα τοὺς ἀποσκεδαννυμένους,** Λουκ.Κατάπλ.1 **κλωπεύει ὁ γεννάδας.**

κλωπηδὶς ἐπίρρ. κλοπιμαίως βλ.λ. : Θεόγνωστ. Καν.163.

κλωπήϊος-η-ον μτγν., ἰων. κ. ποι. τ. τοῦ κλοπαῖος βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 3,1197 **βῆ ρ' ἐς ἐρημαίην κλωπήϊος ἠΰτε τις φώρ.**

κλωπίδαι (οἱ) κωμ. ὀν. ἀττικοῦ δήμου : Ἀριστφ. Ἱππ.79 **τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν·** πρβλ. Κρωπίδαι.

κλωπικός-ή-όν ὁ κλεπτικός, ὁ ρέπων, ἔχων διάθεσιν πρὸς κλοπήν : Πλάτ.Κρατ.408Α **τὸ κλωπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν** | ἑσφ.ἀνάγν. τοῦ κλοπικὸν |· **2)** κρύφιος, λαθραῖος : Εὐρ.Ῥῆσ.205 **πρέπουσαν ἔργῳ κλωπικοῖς τε βήμασιν.**

κλωπιτεύω Σουΐδ. κλωπεύω βλ.λ.

κλωποπάτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ὁ ἐκ κλέπτου πατρὸς καταγόμενος, ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ : Θεόκρ.Σῦρ.15 **στήσας οἶστρε Σαέττας, κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ, λαρνακόγυιε.**

κλωπῶμαι-άομαι ἀρχ. λεξ. ποι.τ. τοῦ κλέπτω βλ.λ.· Ἡσ. « κλωπᾶσθαι· λάθρα καὶ ἀφοφητὶ ἰέναι καὶ πράσσειν»· || αὐτ. «ἐπιθυμεῖν, θέλειν».

κλώσιμο-ίματος (τὸ) δημ. τὸ κλώθειν, γνέσιμο.

κλῶσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ νῆσις, τὸ γνέσιμο : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.13· **2)** τὸ κλῶσμα βλ.λ.|| : Λυκόφρ.716 **λινεργὴς κλῶσις.**

κλώσκω Ἡσ. « κλώθω ».

κλῶσμα-ατος (τὸ) | κλώθω | τὸ ὑπὸ κλῶσιν, τὸ κλωθόμενον : Νίκ.π.Ἀθήν.9,372Ε **αὐτὰς μὴν σικύας τμήγων ἀνὰ κλώσμασιν εἶραις,** Παυσ.6,26,7 **τὸ δὲ ἔργον τῶν ζῴων κλῶσμα εὑρίσκεται λεπτόν, τοῖς ποσὶν αὐτῶν περιειλιγμένον·** || ὁμ. τὸ κεκλωσμένον, νῆμα, κλωστή : ΠΔ Ἀριθμ.15,38 **καὶ ἐπιθήσετε ἐπὶ τὰ κράσπεδα τῶν πτερυγίων κλῶσμα ὑακίνθινον·** || κ. μτφ. τὸ νῆμα τῆς μοίρας, τῆς τύχης : Ἐπιγρ. **κλώσματα θεῖα τελῶν·** **2)** μτφ. δημ. ἐπὶ ποταμοῦ, κυκλοτερὲς γύρισμα, στριφογύρισμα : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.279,19 **κυρά μου, ἐσύ σαι ὁ ποταμός, ὁ χρυσομελιτάρης,** | **ὁποὺ ἔχεις κλώσματα πολλὰ μὲ σεῖσμαν καὶ μὲ διῶμαν,** δ.τραγ.35,25 **τοῦ ποταμοῦ τὰ κλώσματα καὶ τῶν βρυσῶν τὶς στάσες·** **3)** μσν. μέριμνα, στενοχωρία : Λίβ.Ροδ.2207 **κλῶσμα ἂν εἶχε δύσκολον ὁ νοῦς μου οὐκ ἐνθυμᾶτο.**

κλωσμάτιον (τὸ) μσν. ὑποκορ. τοῦ κλῶσμα βλ.λ.||, κλωστίτσα : Σχόλ.Γρηγ.Ναζ.π.Βαστ.εἰς Γρηγ. Κορ.874 **κλωσμάτιά τινα βεβομμένα.**

κλωσματόδεσμος (ὁ) νεώτ. ναυτικὸς δεσμὸς διὰ τὴν συνένωσιν δύο λεπτῶν σχοινίων ἄνευ μεγάλης ἐπαυξήσεως τοῦ πάχους.

κλωσμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ κλωγμὸς βλ.λ.2) : Ἁρποκρ.ἐν λ. ἐκλώζετε « κλωσμός, ὁ γινόμενος ἐν τῷ στόματι ψόφος, ᾧπερ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων».

κλῶσσα (ἡ) δημ. ἡ ἐπῳάζουσα ὄρνις ὡς κ. ἡ ἔχουσα νεοσσούς : **κάθονται οἱ κόττες μου κλῶσσες,** δ. τραγ. **κλῶσσα τὰ πουλιὰ δὲν τά 'βγαλες σωστά·** || ὀνομασία τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Πλειάδος.

κλώσσημα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλωσσᾶν βλ.λ., ἡ ἐπῴασις : **δὲν γεννᾷ ἡ κόττα ἀπὸ τὸ κλώσσημα·** **2)** συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν ᾠῶν τὰ ὁποῖα ἐπῳάζει ἡ ὄρνις.

κλωσσοπούλι (τὸ) δημ. ὁ νεοσσὸς τῆς ὄρνιθος.

κλῶσσος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν ἐφιάλτης ὁ σκώψ.

κλωσσοφωλιά (ἡ) δημ. τὸ μέρος ἔνθα ἐπῳάζει τὰ ᾠά της ἡ ὄρνις, ἐπωαστήριον.

κλώσσω λεξ. κλώζω βλ.λ.|· Σουΐδ ἐν λ. φωλὸς « τὴν κατοικίδιον ὄρνιν τὴν ἐπῳάζουσαν καὶ κλώσσουσαν ».

κλωσσῶ-άω δημ. ἐπὶ τῶν ὀρνίθων κ. πτηνῶν, ἐπῳάζω· || ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, θέλω νὰ ἐπῳάσω: **μοῦ κλωσσᾶνε οἱ κόττες καὶ δὲν γεννοῦν.**

κλωστή (ἡ) δημ. κεκλωσμένον νῆμο, ἰδ. πρὸς ραφήν : **κλωστὴ λινὴ - μεταξωτὴ - μάλλινη,- κλωστὲς γιὰ κέντημα,** δ. τραγ. **κόκκινη κλωστὴ δεμένη στὴν ἀνέμη τυλιγμένη** (προεισαγωγὴ εἰς παραμύθια |· || μτφ. ἐν φρ. **ἀπὸ μία κλωστὴ κρέμεται** ἐπὶ ὑποθέσεων ὧν ἡ ἔκβασις εὑρίσκεται εἰς κρίσιμον σημεῖον.

κλωστήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἄτρακτος, ἀδράχτι : Θεόκρ.24,70 **ἀνθρώποις, ὅ τι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,** Ἀπολλ.Ρ Ἀργ.4,1062 **οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει ἐννυχίη·** **2)** κεκλωσμένον νῆμα, κλωστή, ράμμο : Αἰσχ.Χο. 507 **τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σῴζοντες λίνου·** || ὁμ. νηματόδεμα, κούκλα : Ἀριστφ.Βάτρ.1349 **ἄτρακτον εἱλίσσουσα χεροῖν, κλωστῆρα ποιοῦσα,** Πλούτ.Ἠθ.558D· **3)** μτφ. ἡ κλωστή, τὸ νῆμα τῆς τύχης : Ἐπιγρ.**μοιρῶν κλωστῆρι,** οὐτ. **μαιρίδιοι κλωστῆρες·** **4)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **νωτοδοντιδῶν.**

κλωστηρίδιον (τὸ) νεώτ. μικροβ. πολύμορφον σπορογόνον μικρόβιον, οὗ ὁ σπόρος, κείμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μικροβιακοῦ σώματος, δίδει εἰς αὐτὸ σχῆμα ἀτράκτου ἢ πλήκτρου κώδωνος.

κλωστήριον (τὸ) μσν., νεώτ. κ. δημ κλῶσμα, μίτος, νῆμα : Κ Μανασσ.Ἔρωτ.7,47 **μὴ σθένων τὰ κλωστήρια τοῦ δαίμονος ἀμεῖψαι·** **2)** νεώτ. κ. δημ. ἐργοστάσιον ἔνθα γίνεται ἡ κλῶσις, ἡ κατασκευὴ νήματος : **κλωστήριον βάμβακος-ἐρίου·** **3)** νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογ. τῶν **δεσμιδιωδῶν.**

κλώστης (ὁ) μαν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. **κλώστρα** κ. **κλώστρια** ὁ κλώθων, ὁ εἰδικὸς τεχνίτης τῶν κλωστηρίων : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 60,10 **κι ὅλα**

θωρεῖ καλὰ κλωσμένα ἀπὸ γερὸ κλώστη νὰ μπαίνουν μὲ τὴ σειρὰ φάδια· || εἶδος μεγάλου ἀτράκτου, συνήθ. σιδηροῦ· **2)** τὸ θηλ. **κλώστρα** ἐργαλεῖον νηματουργίας : **χάλασαν δυὸ κλῶστρες στὸ ἐργοστάσιο·** || κ. μτφ. μσν. ἡ μοῖρα : Λίβ.Ροδ.2212 **ἡ κλώστρα ἡ μυριοεπώδυνος ἐκύλισε τὸν χρόνον.**

κλωστής (ὁ), δωρ. **-τάς** ὁ κλώθων, κλώστης : Ἐπιγρ., ΕΜ 495,27.

κλωστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κλῶσιν, εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν νημάτων : **κλωστικὴ μηχανή·** || τὸ θηλ. **κλωστική** (ἡ) ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ κλώθειν : **ἄπειρος τῆς κλωστικῆς.**

κλωστόμαλλος-ον μσν. γλώσσ. τοῦ στρεψίμαλλος : Εὐστ.1638,17 **ὁ εἰπὼν στρεψίμαλλον οἶν τὴν ὡς εἰπεῖν κλωστόμαλλον.**

κλωστόμετρον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον πρὸς μέτρησιν τοῦ ὀριθμοῦ τῶν κλωστῶν ἑνὸς τεμαχίου ὑφάσματος.

κλωστοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μεταποίησις εἰς κλωστήν, ἡ κατασκευὴ τῆς κλωστῆς, ἡ κλῶσις.

κλωστός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κεκλωσμένος, ὁ μεταβεβλημένος εἰς κλωστήν : Αἰν.Τακτ.18,14 **κλωστὸν λίνον,** ΠΔ Λευϊτ.14,6 **τὸ ξύλον τὸ κέδρινον, καὶ τὸ κλωστὸν κόκκινον, καὶ τὸν ὕσσωπον,** Ἰώσ.ΑΙ 3,7,1 **κλωστὸς βύσσος,** Πλούτ.Σόλ.12 **ἐξάψαντας δὲ τοῦ ἕδους κρόκην κλωστὴν καὶ ταύτης ἐχομένους·** || μτφ. ἐπὶ τῆς τύχης : Ἐπιγρ. **μοῖραι κλωστὸν ἔθεντο μίτον.**

κλωστοϋφαντήριον (τὸ) νεώτ. κλωστήριον κ. ὑφαντήριον, ἐργοστάσιον ἔνθα γίνεται κλῶσις κ. ὕφανσις.

κλωστοϋφαντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τέχνην ἢ βιομηχανίαν τῆς κλώσεως καὶ ὑφάνσεως ὁμοῦ· || τὸ θηλ. **κλωστοϋφαντική** ὡς οὐσ. ἡ τέχνη καὶ ἡ βιομηχανία τῆς κατασκευῆς νημάτων καὶ ὑφασμάτων.

κλωστοϋφαντουργός (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ τεχνίτης ἢ ὁ βιομήχανος τῆς κλωστικῆς ἅμα καὶ ὑφαντικῆς.

κλωστοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων κλωστήν : κλωστοφόρα **φυτά** (φυτὰ ὧν αἱ ἶνες κλώθονται).

κλώστρα (ἡ) δημ. ὁ κλώστης βλ.λ.

κλωστρίδιον (τὸ) νεώτ. μικροβ. τὸ κλωστηρίδιον βλ.λ.

κλῶστρον (τὸ) μσν. τὸ κλῶσμα βλ.λ., ἡ κλωστή, τὸ νῆμα : ΚΜανασσ.Ἐρωτ.7,45 **οὐδ' ἔστιν ἀναλύσιμον τοῦ δαίμονος τὸ κλῶστρον.**

κλώστρος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν κληματὶς ἡ κιρρώδης.

κλωτσηδόν ἐπίρρ. δημ. μὲ λακτίσματα, μὲ κλωτσές : **τὸν πέταξαν ἔξω κλωτσηδόν.**

κλώτσημα (τὸ) δημ. κ. **κλώτσισμα** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλωτσῶ, λάκτισμα.

κλωτσιά (ἡ) δημ. τὸ διὰ τοῦ ποδὸς κατά τινος πλῆγμα, τὸ λάκτισμα : φρ. **τὸν ἔδιωξε μὲ τὶς κλωτσιές·** || ἰδ. ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων : **ἄρχισε τὸ ἄλογο τὶς κλωτσιές.**

κλωτσοπατῶ δημ. πατῶ διὰ λακτισμάτων· || ἰδ. μτφ. περιφρονῶ : ΚαρκΒ.Ζητ.26 **κι ἔτσι κάνοντας ἐπίστευε πὼς ἐκλωτσοπατοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του τοὺς δυστυχισμένους χωριάτες.**

κλῶτσος (ὁ) δημ. ἰσχυρὸν λάκτισμα, κλωτσιά : δ. τραγ. **κόκκινη κλωστὴ δεμένη στὴν ἀνέμη τυλιγμένη, δῶσ' της κλῶτσο νὰ γυρίσῃ παραμύθι ν' ἀρχινήσῃ** (τυπικὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει παραμυθιῶν) φρ. **εἶναι τοῦ μπάτσου καὶ τοῦ κλώτσου** (ἐπὶ τελείως ἐξηυτελισμένου ἀνθρώπου).

κλωτσοσκούφι (τὸ) δημ. εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν οἱ παίζοντες κλωτσοῦν ἕνα σκοῦφον : Ἀρτ.Βατσπ. 2,78 **ποιᾶς τιμῆς; στὸ κλωτσοσκούφι τὴν πετᾶμε τώρα ἐμεῖς·** || παροιμ. **ὅλα παίζ' ὁ κασιδιάρης, ἔξ' ἀπὸ τὸ κλωτσοσκούφι** (διότι ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν ἀποκαλύπτει καὶ τὸ νόσημά του)· || μτφ. : φρ. **ἔχει γίνει κλωτσοσκούφι** (τὸν κτυποῦν ἢ τὸν ἀδικοῦν πάντες).

κλωτσῶ-άω δημ. λακτίζω τινά : **τὸν κλώτσησε τὸ μουλάρι κι εἶναι στὸ κρεβάτι·** || μτβ. ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ λακτίζω : **κλωτσοῦν τὰ ζῷα του·** || παροιμ. : **τὰ ἄτια ὅταν κλωτσιῶνται, οἱ γάϊδαροι χτυπιῶνται** (πρὸς τοὺς ἀδυνάτους, οἵτινες, ἀλληλομαχούντων τῶν ἰσχυρῶν, οὗτοι καταπιέζονται καὶ ζημιοῦνται)· || παροιμ. **ὅταν εὑρίσκῃς κότσα, ὅλα τὰ φάρια κλώτσα** (ὅτι ἕκαστον πρᾶγμα ἀρεστὸν εἶναι εἰς τὸν καιρόν του)· **2)** μτφ. ἐκδιώκω περιφρονητικῶς, ἀπαρνοῦμαι : **κλώτσησε τὸν πατέρα του·** || ὁμ. ἀπωθῶ, ἀποκρούω : **κλώτσησε τὴν τύχη του·** **3)** ἐπὶ ὅπλου, τινάσσομαι ἐκ τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως : **κλώτσησε τὸ τουφέκι του καὶ τὸν χτύπησε στὸν ὦμο.**

κλώψ-κλωπός (ὁ) (κλέπτω) ὁ κλέπτης : Ἡρ.1,41 **μή τινες κατ' ὁδὸν κλῶπες κακοῦργοι ἐπὶ δηλήσι φανέωσι ὑμῖν,** Εὐρ.Ἑλ.553 **οὐ κλῶπές ἐσμεν, οὐχ ὑπηρέται κακῶν,** Ξεν.Ἀν.4,6,17 **οἱ γὰρ γυμνῆτες τῶν ἑπομένων ἡμῖν κλωπῶν ἔλαβόν τινας ἐνεδρεύσαντες,** Ἀλκίφρ.3,19 **τὸν κλῶπα φωράσας·** || συμβολ. **κλώψ** π.Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.5,675 **«τὴν λανθάνουσαν κυρίου γνῶσιν ἅμα καὶ ἡμέραν δηλοῖ».**

κμέλεθρον μτγν. δοκός : Πάμφ.π.ΕΜ 521,34.

κμητός-ή-όν ἀρχ. λεξ. εἰργασμένος, κατειργασμένος· Ἡσ. **«κμητά· πεποιημένα, πεπονημένα».**

κνά (ἡ) κ. τὸ) (ἀραβ.) δημ. κ. **κηνά** κ. **κνάς** (ὁ) ἢ **κηνάς** βαφὴ τριχῶν ἢ ὀνύχων ἐρυθρόξανθος.

κνάδάλλω Ἡσ. δ. τ. τοῦ κνῶ βλ.λ.

κνάζει Ἡσ. **«βοηθεῖ».**

κναίω δ. τ. τοῦ κνῶ βλ.λ.· πιθ. ἐσφ.γρ. ἀντὶ καινιεῖ ἐν ΠΔΣοφ.Σειρ.38,23· **2)** ρηματ. π. κνήθω, κνηθμός, κνῆσις, χνοῦς, κόνις (λατ. **cinis**), κονίω, κονίζω.

κνακίας (ὁ) δωρ. τ. τοῦ κνηκίας βλ.λ.

κνακός (ὁ) δωρ. τ. τοῦ κνηκός βλ.λ.

κνᾶμίς (ἡ) κ. **κνάμις** δωρ. τ. τοῦ κνημὶς βλ.λ.

κνάμπτω δ. τ. τοῦ κνάπτω βλ.λ.

κνάξ Ἡσ. **«γάλα λευκόν».**

κναξβί ἡ πρώτη γαλακτώδης τροφή, τὸ γάλα : Θέσπις π. Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.5,675 **ἴδε σοὶ σπένδω κναξβὶ τὸ λευκὸν ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κνακῶν.**

κνάπτω ξαίνω, λαναρίζω ἔρια· ὅθ. κατεργάζομαι, λευκαίνω ὕφασμα : Διοσκ.4,159 **κνάπτειν ἱμάτια·** κ. παθ. : Ξενοκρ.π.Διογ.Λ 4,10 **παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται·** **2)** μτφ. ἐπὶ βασανιστηρίου, διαξαίνω, σπαράττω : Πλάτ.Πολ.616Α **καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἀπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες·** || κ. γεν. κατασπαράττω, κατασχίζω : Κρατῖν.275 **κνάπτειν μάστιγι·** || παθ. ποι. ἐπὶ σωμάτων σπαραττομένων καὶ συντριβομένων ἐπὶ ὀξέων βράχων : Αἰσχ.Πέρσ. 576 **κναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινά, φεῦ, σκύλλονται πρὸς ἀναύδων** (διορθ. γναπ-)· κ. ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος ἑλκομένου κατόπιν τοῦ ἅρματος : Σοφ.ΑΙ.1031 **Ἕκτωρ μέν . . ., ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων ἐκνάπτετ' αἰέν·** || φρ. **κνάπτειν γλῶσσαν** συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων· πρβλ. δημ. δάγκωσε τὴ γλῶσσά σου : Κωμ.Ἀδεσπ.1313.

κνάπτωρ-ορος (ὁ) μτγν. κ. **γνάπτωρ** ποι. τ. τοῦ κνοφεὺς βλ.λ. : Μαν.4,422.

κναστήριον Ἡσ. **«ἐνήλατο(ν), Λάκωνες».**

κνάσω δωρ. τ. τοῦ κνήσω, μέλλ. τοῦ κνῶ βλ.λ.

κναφάλιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. δ.γρ. τοῦ γναφά(λ)λιον βλ.λ.

κνάφαλλον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ κνέφαλλον βλ.λ.· πρβλ. γνάφαλλον.

κνᾶφᾶλώδης-ους-ες μτγν. ὁ γναφαλώδης βλ.λ.

κναφεῖον (τὸ), ἰων. -ήϊον τὸ γναφεῖον βλ.λ. : Ἡρ. 4,14 **ἐσελθόντα ἐς κναφήϊον ἐν Προκοννήσῳ ἀπο-**

θανεῖν, Πλούτ.Κικ.Ι **οἱ μὲν γὰρ ἐν κναφείῳ τινὶ καὶ γενέσθαι καὶ τραφῆναι τὸν ἄνδρα λέγουσιν.**

κναφεύς-έως (ὁ) κ. νεώτ. ὁ γναφεὺς βλ.λ.ΙΙ : Ἡρ.4,14 **τὸν κναφέα κατακληΐσαντα τὸ ἐργαστήριον οἴχεσθαι ἀγγελέοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ,** Ἀριστφ.Σφ.1128 **ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ κναφεῖ τριώβολον·** || κ. θηλ. : Αἰσχ.Χο.760 **κναφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος.**

κναφευτικός-ή-όν, ἀττ. γνᾰφ- ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κναφέα βλ.λ.· || τὸ θηλ. **ἡ κναφευτικὴ** ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ κναφέως βλ.λ. : Πλάτ.Πολιτ.282Α **τῇ τέχνῃ τῇ κναφευτικῇ.**

κναφκύω κ. γν- βλ.λ., καθαρίζω ὑφάσματα.

κναφήϊον (τό) ἰων.τ. τοῦ κναφεῖον βλ.λ. : Ἡρ.4,14 **τοὺς δὲ προσήκοντας τῷ νεκρῷ ἐπὶ τὸ κναφήϊον παρεῖναι.**

κναφικός-ή-όν μτγν. ὁ κναφευτικὸς βλ.λ. : Διοσκ.4,160.

κνάφισσα (ἡ) πάπ. κ. **γνάφισσα** βλ.λ.

κνάφος (ὁ) ὁ γνάφος βλ.λ.Ι) : Ἀλκ.Κωμ.35· || ὁμ. τὸ φυτὸν ἱπποφαὲς βλ.λ. : Γαλ.19,106· **2)** ὁ γνάφος βλ.λ.2)· **3)** Σουΐδ. ἐν λ. κνάφον «ὄργανόν τι ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν, ὅμοιον κναφικῷ κτενί»· πρβλ. γνάφος 3) : Ἡρ.1,92 **τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀντιπρήσσοντα ἐπὶ κνάφου ἕλκων διέφθειρε.**

κνάφω μτγν. δ. ἀνάγν. τοῦ κνάπτω βλ.λ. : Διοσκ. 4,159.

κνάφ μτγν. δαλός : Ἡρωδιαν.1,404.

κνάψις-εως (ἡ) σχόλ. ἡ κατεργασία ὑφασμάτων : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.166.

κνεβελίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρθοπυριτικὸν ἅλας τῆς ὁμάδος τοῦ ὀλιβίνου.

κνεφάζω (κνέφας) ἐπικαλύπτω διὰ κνέφους, ἀμαυρώνω, σκοτίζω : Αἰσχ.Ἀγ.131 **οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας.**

κνεφαῖος-ον κ. -α-ον κ. νεώτ. σκοτεινός, ἀμαυρός: Αἰσχ.Πρ.1029 **εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅδην κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη·** **2)** ὁ ἐν τῷ σκότει : Ἱππῶν.63 **κνεφαῖος ἐλθὼν** (ἐλθὼν ἐν τῷ σκότει, κατὰ τὴν νύκτα)· || ὁμ. ἐνωρὶς τὴν πρωΐαν, θαμπά : Ἀριστφ.Σφ.124 **ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι'** **2)** νεώτ. ζωολ. τὸ θηλ. **κνεφαία** ὄνομα ἐντόμων τοῦ γένους ψυχῶν σεσιά.

κνεφαίως ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κνέφους βλ.λ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Λυσ.327 **ἐπιρρηματικῶς ληπτέον ἀντὶ τοῦ κνεφαίως.**

κνέφαλλον (τὸ) ἔριον ἀπορριφθὲν κατὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ μαλλοῦ ἢ τῶν ὑφασμάτων, ἀπομεινάρι, ἐν χρ. πρὸς πλήρωσιν στρωμάτων καὶ προσκεφαλαίων· ὅθ. στρῶμα ἢ προσκεφάλαιον : Εὐρ. ἀπ.677 **κνεφάλλου δ' οὐχ ὑπερτείνεις πόδα,** Κρατῖν.99,Εὔπ.228,Ἀριστφ.ἀπ.19.

κνέφᾰς (τὸ), ἀττ. γεν. **κνέφους,** μτγν. **κνέφατος,** δοτ. **κνέφᾳ** κ. **κνέφει** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κνέφος) σκότος· π. Ὁμ. τὸ ἑσπερινὸν σκιόφως, σκοτείνιασμα, σουρούπωμα : Ἰλ.Λ 194 **δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ·** || γεν. σκότος : Αἰσχ.Εὐμ.396 **καίπερ ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα καὶ δυσάλιον κνέφας,** Εὐρ.Ἱππ.836 **τὸ κατὰ γᾶς κνέφας μετοικεῖν σκότῳ θανὼν ὁ τλάμων·** || κ.μτφ. : Αἰσχ.Εὐμ. 378 **τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται·** || τὸ πρωϊνὸν λυκόφως ἢ λυκαυγές : Ἀριστφ.Ἐκκλ. 290 **πολλὴν τὴν ὁδὸν διήνυσαν καὶ ἅμα κνέφᾳ πλησίον γίγνονται τοῦ τῶν Ὑρκανίων στρατεύματος** (κατὰ τὴν αὐγήν, τὰ χαράματα).

κνέφος (τὸ) δ. γρ. τοῦ κνέφας βλ.λ.· Ἡσ. «κνέφος· σκότωσις».

κνεφώδης-ους-ες μτγν. σκοτεινός, σκιερός : Ὠριγ.3,450.

κνεωροειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνων φυτῶν τῆς τάξεως τῶν γερανικῶν.

κνέωρος (ὁ) κ. **κνέωρον** (τὸ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν δαφνοειδὲς τὸ κνίδιον : Θεόφρ.Φ| 6,1,4· **2)** τὸ φυτὸν δάφνη ἢ χαμελαία : αὐτ.6,2,2 **κ. λευκός·** **3)** κ. τὸ φυτὸν θυμελαία : αὐτ.1,10,4· || κ. ἐν τῷ οὐδ. **κνέωρον** (τὸ): Διοσκ.4,172,Πλίν.Φ| 13,114· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν μοναδικὸν τῆς οἰκογεν. **τῶν κνεωροειδῶν·** **4)** τὸ οὐδ. **κνέωρον** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· Ἡσ. «γυναικεῖον μόριον».

κνεωρώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. **τῶν γερανικῶν.**

κνῇ, ἀττ. **κνᾷ** β' ἑν. τοῦ κνῶ βλ.λ.

κνηθιῶ-άω μτγν. ἐφετικ. τοῦ κνήθω βλ.λ., ἐπιθυμῶ νὰ ξύωμαι, αἰσθάνομαι κνησμόν, ἅ. κνησιῶ : Ἡρωδιαν.2,949, ΕΜ 116,25.

κνηθμός (ὁ) μτγν. κνησμός, φαγούρα : Νίκ.Ἀλεξ.251.

κνήθω μτγν.τ. τοῦ κνῶ βλ.λ., ξύω, ξύνω, ἐρεθίζω : Στράτ.ΑΠ 12,238,8 **ὡς λέγεται, κνήθειν οἶδεν ὄνος τὸν ὄνον·** πρβλ. Μοῖρ.234Ρ «κνῆν Ἀττικοί, κνήθειν Ἕλληνες»· || μέσ. ξύομαι, τρίβομαι : Ἀριστλ.ΖΙ 609a,32 **τὸν ὄνον κνήθεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἕλκη·** || παθ. αἰσθάνομαι κνησμόν, κνίζομαι, γαργαλίζομαι : Παῦλ.Αἰγ.6,60,ΚΔ Τιμ.2,4,3 **κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν·** || ὁμ. παροξύνομαι, ἐξερεθίζομαι : Ἀριστλ.Πρ. 957b,15.

κνηκάνθιον (τὸ) ἡ κνῆκος βλ.λ. : ΨΔημόκρ.π. Ζωσ.Ἀλχ.160Β.

κνήκειος (ὁ) μτγν. κ. **κνήκεος** ὁ ἔχων ὑπέρυθρον, ἐρυθροκίτρινον χρῶμα : Λυκόφρ.550.

κνηκέλαιον (τὸ) μτγν. τὸ ἔλαιον τῆς κνήκου βλ.λ.: Διοσκ.1,44.

κνηκίας (ὁ) (κνηκός) μτγν., δωρ. **κνακίας** ὁ λύκος : Σουΐδ. ἐκ Βάβρ.Μύθ. **τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει.**

κνήκινος-η-ον μτγν. ὁ ἐκ κνήκου λαμβανόμενος: Πάπ. **κνήκινον ἔλαιον,** Διοσκ.1,36.

κνήκιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν τρίφυλλον βλ.λ. : Διοσκ.3,109· **2)** ἀρωματικὸν φυτόν, σάμψυχον, ματζουράνα : ΨΔιοσκ.3,39.

κνηκίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. μσν. ξανθή, ὠχρὰ κηλίς, ἰδ. ἐν τῷ οὐρανῷ, ὠχρὸν καὶ ἀμαυρὸν νέφος : Καλλ.ἀπ.ἀνών.36,Πλούτ.Ἠθ.581F **διαδρομὴ κνηκῖδος ἀραιᾶς,** Κλεομήδ.2,1 **αἱ περὶ τὸν ἥλιον φαινόμεναι πολλάκις οἱονεὶ κνηκῖδες νεφώδεις,** Φώτ.173,12 **κνηκῖδας, ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας·** **2)** ἡ ὠχρὸν τὸ χρῶμα ἔχουσα ἀντιλόπη· Ἡσ.· **3)** καλοῦ εἴδους δέρμα· Ἡσ.· **4)** μελανία βλ.λ.· Ἡσ.

κνηκίτης (ὁ) μτγν. εἶδος πολυτίμου λίθου : Ἑρμ. Τρισμ. ἐν Ἐπιγρ. **κνηκίτης λίθος.**

κνηκοειδής-οῦς-ές Ἡσ. ἐν λ. κνηκίς, **ὁ** ὅμοιος πρὸς κνῆκον βλ.λ.

κνηκόπῡρος-ον ὁ ἔχων χρῶμα κιτρινωπὸν οἷον τὸ τοῦ σίτου : Σώπ.π.Ἀθήν.14,649Α **κνηκοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων ἔμιξεν.**

κνῆκος (ἡ κ.ὁ) κ. κνήκη (ἡ) τὸ φυτὸν ἀτρακτυλὶς ἢ βαφική: Ἱππ Διαίτ.64 **τὰ ἀπὸ χλοιῆς ποιεύμενα καὶ τὰ ἀπὸ σταφίδος καὶ στεμφύλων καὶ πυρῶν καὶ κνήκου καὶ μύρτων,** Ἀναξονδρ.41,56,Ἀριστλ.ΖΙ 550b,27 **αὗται δὲ σκληρὸν ὅμοιον κνήκου σπέρματι, ἔσω δ' ἔγχυμον,** Θεόφρ.Φ| 6,1,3 **φυλλάκανθος κνῆκος,** Ἀσκληπιάδ.Ν π. Γαλ.Φυσ.Δυν.1,13· **2)** **κνῆκος ἀγρία** δύο εἰδῶν φυτά, ἀτρακτυλὶς ἢ λευκόκαυλος κ. κνίκος ἢ ἱεράκανθα : Θεόφρ.6,4,5· || φρ. **πώγωνι θάλλων ὡς τράγος κνήκῳ χλιδᾷς** εἶσαι ἀκόλαστος ὡς τράγος ὅστις τρώγει ἀκορέστως τὸν κνῆκον : Σοφ.Ἰχν.358· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **συνθέτων.**

κνηκός-ή-όν, δωρ. **κνᾱκός**-ά-όν ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς κνήκου, κροκίζων, κιτρινωπός, ἐπὶ τοῦ **τρά-**

γου : Θέσπ.4,Θεόκρ.7,16 **ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι νέας ταμίσοιο ποτόσδον**, 'Αγαθ.ΑΠ 6,32 **κνακὸν ὑπηνήτᾳ τόνδ' ἀνέθηκε τράγον·** || κ. ἐπὶ λύκου : Βαβρ.113,2· πρβλ. 'Ησ. «κνακός· φαρός, ἵππος».

κνηκοσυμμῖγής-οῦς-ές ὁ μεμιγμένος μετὰ κνήκου βλ.λ.: Φιλόξ.3,19.

κνηκοφόρας (γῆ) (ἡ) πάπ. ἡ φέρουσα, παράγουσα κνῆκον βλ.λ.

κνηκώδης-ους-ες ὁ κνηκοειδὴς βλ.λ. : Θεόφρ. ΦΙ 1,11,3 **ξηρὰ καθάπερ τὰ κνηκώδη.**

κνήκων-ώνος (ὁ) (κνηκός) μτγν., δωρ. **κνάκων**, δν. τράγου : Θεόκρ.3,5 **τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.**

κνῆμα-ατος (τὸ) μτγν. δ. γρ. τοῦ κνῆσμα βλ.λ.ΙΙ : Γαλ.19,112.

κνηματῖος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. δ.γρ. τοῦ κνημιαῖος βλ.λ. : Γαλ.19,112.

κνήμαργος-ον μτγν. ὁ ἔχων λευκὰς κνήμας : Θεόκρ.25,127 **ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο κνήμαργοί θ' ἕλικές τε.**

κνήμη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. **κνᾱ́μα** τὸ μεταξὺ τοῦ γόνατος καὶ τῶν σφυρῶν μέρος τοῦ ποδός, ἡ γάμπα : 'Ιλ.Δ 147 **μιάνθην αἵματι μηροὶ εὐφυέες κνῆμαί τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν**, 'Οδ. Θ 135 **μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὕπερθεν αὐχένα**, 'Ηρ.6,75 **παραλαβὼν τὸν σίδηρον ἄρχετο ἐκ τῶν κνημέων ἑωυτὸν λωβώμενος**, Εὐρ.Φοίν.1394 **κνήμης τε διεπέρασεν 'Αργεῖον δόρυ·** || ἐπὶ ἵππων : Ξεν.'Ιππ.1,5,12· κ. παροιμ.π.Θεοκρ.16,18 **ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα**, ἀντίστοιχ. πρὸς τὴν δημ. τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται· **2)** ἀνατ. τὸ πρόσθιον ὀστοῦν τῆς κνήμης, τὸ κνημιαῖον ὀστοῦν : Γαλ.4,23 **καλεῖται μὲν κνήμη ὅλον τοῦ σκέλους τὸ μέρος ὅσον ἐστὶ μεταξὺ τοῦ γόνατος καὶ τοῦ ἀστραγάλου· καλεῖται δὲ καὶ τὸ μεῖζον ὀστοῦν ἐν αὐτῷ· τέτακται δὲ ἔσωθεν τοῦτο . . τὸ γὰρ ἔξωθεν ὀστοῦν περόνη**, Φώτ.'Επιστ.241 **εἰώθασι γὰρ κολεῖν κνήμην καὶ τὸ ἔμπροσθε μὲν τοῦ σκέλους εἰς μῦν ἐπηρμένον, ὥσπερ τὸ ὄπισθεν ἀντικνήμιον·** **3)** συνεκδ. ἐπὶ τῶν φυτῶν, τὸ μεταξὺ δύο κόμβων ἢ γονάτων μέρος : Θεόφρ.ΦΙ 9,13,5 **κνῆμαι πυκναί·** **4)** μτφ. ἀκτὶς τροχοῦ : Πολυδ.1,144,Εὐστ.598,4· **5)** ὁμ. κτ. πληθ. **κνῆμαι** Πολυδ.1,144 «αἱ ἐνηρμοσμέναι ῥάβδοι τῇ ἀψῖδι»· **6)** ὁμ. 'Ησ. «κνῆμαι, τὰ τῆς ἁμάξης περιθέματα» || αὐτ.«τὰ ἐπὶ τῶν θρόνων ἑκατέρωθεν ξύλα, διὰ τὴν καθέδραν πεπηγότα»· **7)** αὐτ. «κνήμησι, τραχέσι τόποις καὶ δυσβάτοις».

κνημία (ἡ) κ. νεώτ. 'Ησ. «ἀντικνήμιον»· **2)** Φώτ. «κνημίαι, τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα»· **3)** κνήμη βλ.λ.4) : Λυσ.ἀπ.95· || κ. νεώτ. ναυτ. αἱ ἀκτῖνες παντὸς τροχοῦ τῶν ὑπηρετικῶν μηχανημάτων τῆς ἀτμομηχανῆς· **4)** κνήμη βλ.λ.5)· **5)** κτ. πληθ. **κνημίαι** 'Ησ. «φθοραί».

κνημιαῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κνήμην βλ.λ.Ι) ἢ τὸ γαστροκνήμιον: 'Ιπ.'Οστ.10,4 **τοῦ ὀστέου τοῦ κνημιαίου ἄκρου.**

κνημίδιον (τὸ) 'Επιγρ. πιθ. τὸ περὶ τὴν κνήμην φέλιον : **κνημίδια χαλκᾶ.**

κνημῖδοφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φορῶν περικνημῖδας, ἔχων ὡπλισμένας τὰς κνήμας : 'Ηρ.7,92 **θωρηκοφόροι . . καὶ κνημιδοφόροι·** **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀμοιβιδῶν.**

κνημιδωτός-ή-ον γλωσσ. ὁ κνημιδοφόρος βλ.λ.

κνημίον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κνήμη βλ.λ.Ι)· **2)** νεώτ. ἀνθρωπολ. σωματομετρικὸν σημεῖον ἐπὶ τῆς κνήμης.

κνημῖοπᾰχής-οῦς-ές ὁ ἔχων τὸ πάχος κνήμης : 'Αριστφ.ἀπ.π.Φώτ.Λεξ.173,8 **τὸ κνημιοπαχὲς ξύλον.**

κνημιοσφίγκτης (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον τῶν ἁμαξοπηγῶν, δι' οὗ σφίγγονται αἱ ἀκτῖνες τῶν τροχῶν.

κνημίς-ῖδος (ἡ) (κνήμη), αἰολ. αἰτ. **κνᾶμιν**, αἰολ. ὀν. πληθ. **κνάμῖδες**, τὸ μεταλλικὸν ἢ δερμάτινον κάλυμμα τῆς κνήμης ἐν χρ. ἐν τῷ ὁπλισμῷ ὡς προφυλακτικόν, περικνημίς : 'Ιλ.Τ 369 **κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας**, αὐτ.Σ 613 **τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας.. κασσιτέροιο**, 'Οδ.Ω 229 **περὶ δὲ κνήμῃσι . . κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο**, 'Ησίοδ.Α 122 **κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ, 'Ηφαίστου κλυτὰ δῶρα·** κ. ἐν τῷ ἑν. : 'Ιλ.Φ 592 **ἀμφὶ δέ οἱ κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο σμερδαλέον κονάβησε**, Λουκ. Ρητ.Διδ.18 **περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημίς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς·** **2)** ἀκτὶς τροχοῦ : Διόδ.Σ 18,27 **τὰ μὲν πλάγια καὶ αἱ κνημῖδες κατακεχρυσωμέναι·** **3)** κνημὸς βλ.λ.Ι) : Διον.Περ.714.

κνημομηριαῖος-α-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κνήμην ἅμα καὶ τὸν μηρόν : **κνημομηριαία διάρθρωσις.**

κνημοπᾰχής-οῦς-ές ὁ κνημιοπαχὴς βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 9,4,3 **παχύτερον δὲ ἢ κνημοπαχές.**

κνημός (ὁ) κ. μσν. ὁ προέχων βραχίων ὄρους: 'Ιλ.Β 821 **'Ιδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα**, 'Υμν.'Απόλλ.283, 'Ορφ.'Αργ.465· || 'Επιγρ. **δημόσιος κνημός** δημόσιον ἄλσος· **2)** π. 'Αργ. τὸ φυτὸν ὀρίγανον : Εὐστ.265,40.

κνημῶ-όω καλύπτω, περικαλύπτω : 'Αντίοχ.Πανδεκτ.1207Α **κνήμωσον τοὺς πόδας·** || 'Ησ. «κνημῶσαι, περιχῶσαι, φράξαι, κλεῖσαι, ἐλθεῖν»· **2)** παθ. 'Ησ. «κνημοῦμαι, φθείρομαι» κ. «κνημωθῆναι, φθαρῆναι»· **3)** ἐν τ. **κνημωθείς** πιθ. ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ κημωθεὶς τοῦ κημῶ βλ.λ.:'Ερμησιαν. 7,38 **πολλάκι . . κνημωθεὶς** (διορθ. κημωθεὶς) **κώμους εἶχε σὺν 'Εξαμύῃ.**

κνημώδης-ους-ες λεξ. γλώσσ. τοῦ κνήμαργος βλ.λ.· 'Ησ. «κνημώδης, παχύσαρκος».

κνήνιον (τὸ) 'Επιγρ. ἀμφ. ἐνν. (πιθ. τῶν κτηνίων, κρητ. γεν. πληθ. τοῦ κτῆνος).

κνησάρα (ἡ) δημ. ἡ κρησάρα βλ.λ.

κνησείω λεξ. δ.τ. τοῦ κνησιῶ βλ.λ.· Σουΐδ.

κνῆσις-εως (ἡ) (κνάω) τὸ κνήθειν, τρῖψις : Πλάτ. Φίλ.46D **τῇ τρίψει δὲ καὶ τῇ κνήσει μὴ ἐφικνῆταί τις**, 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.1,1 **κνῆσις κροτάφων καὶ ὤτων·** κ. πληθ. : Πλάτ.Φίλ.51D **οὐδὲν ταῖς τῶν κνήσεων προσφερεῖς·** || μτφ. γαργαλισμός : Πλούτ.'Ηθ.167Β **τρυφῆς ἕνεκα καὶ κνήσεως ὤτων·** **2)** (ἀπὸ τοῦ παθ.) κνησμός, ἐρεθισμός : Πλάτ. Φαῖδρ.251C **τὸ τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἄρτι φύωσι, κνῆσίς τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα.**

κνησίχρῡσος-ον μτγν. ὁ ξέων, ῥινίζων τὸν χρυσόν : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 6,92 **ῥίνην τε κνησίχρυσον ὠκυδήκτορα.**

κνησιῶ-άω ἐφετ. τοῦ κνῶ βλ.λ., ἐπιθυμῶ κνήθεσθαι, αἰσθάνομαι κνησμόν, φαγούρα : 'Αριστφ. 'Εκκλ.919 **ἤδη τὸν ἀπ' 'Ιωνίας τρόπον τάλαινα κνησιᾷς**, Πλάτ.Γοργ.494C **καὶ φωρῶντα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνῆσθαι, κνώμενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν.**

κνῆσμα-ατος (τὸ) ἐν πληθ.ἀποξέσματα, τρίμματα : 'Ιπ.Φύσ.Παιδ.238,32 **μολίβδου κνήσματα**, Πλάτ. 'Ιππ.Μ 304Α **κνήσματά τοί ἐστι καὶ περιτμήματα τῶν λόγων** (δ.γρ. κνίσματα)· **2)** δῆγμα, δάγκαμα: Ξεν.Συμπ.4,28 **ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν·** || **φήκτρης κνῆσμα** περίφρ. τοῦ φήκτρα, ξύστρα : Μαίκ.ΑΠ 6,233 **πριστὸν φήκτρης κνῆσμα σιδηρόδετον.**

κνησμονή (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ κνησμὸς βλ.λ.:'Αρχιγ.π.'Αέτ.3,167,'Ορειβ.ἀπ.116, 'Επιγρ.ΑΠ 304 **τὰς θελξιπίκρους κνησμονάς**, Γεωπ.1,12,34 ἀπὸ **κνησμονῆς νοσήματα**, 'Ιππιατρ.114,10 **κνησμονὴν ἔχοντος τοῦ πόρου**, Πισίδ.Γ 'Εξαήμ.1506 **σταγὼν δὲ κέδρου κνησμονὴν ἀποξέει.**

κνησμονικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κνησμονὴν βλ.λ. : Βασιλικ. ἔκδ. Heimb.2 Συμπληρ.275.

κνησμός (ὁ) κ. νεώτ. δυσάρεστος ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος, φαγούρα : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.16 ὅσοι ἂν.. ῥιγώσωσι διαφερόντως πόδας.. ὅταν περισταλέωσί τε καὶ ἐν ἀλέῃ γένωνται ὑπὸ καύματος καὶ κνησμοῦ, Ἀριστλ.ΖΙ 578b,3 γίγνονται δὲ τομίαι, διὰ τὸ νέοις οὖσιν ἐμπίπτειν νόσημα κνησμὸν εἰς τοὺς ὄρχεις, Δίφιλ.π.Ἀθήν.3,90Α ἡ ἀκαλήφη . . κνησμὸν ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὰν μὴ προαλείφωνται, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.Ιτὸ ποιοῦν τὸν κνησμὸν φλέγμα, παχὺ καὶ ψυχρόν· ‖ ἀμυχή, γρατσούνισμα : Πλούτ.Ἠθ 126Β ὥσπερ τὰ φωριῶντα κνησμῶν ἀεὶ δεῖσθαι καὶ γαργαλισμῶν· 2) συνεκδ. ἐπὶ εὐχαρίστου αἰσθήσεως, ἡδονῆς, γαργαλισμός : Ἀριστλ.ΖΓ 723b,34 ὅτι δ' ἡδονὴ σφοδροτέρα γίνεται ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τῇ τῶν ἀφροδισίων.. διότι κνησμός ἐστιν ἰσχυρός· 3) μτφ. ἐρεθισμός, διέγερσις : Πλούτ.Ἠθ.61Α ἂν δὲ πρὸς ἑταίραν . . κνησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας ἐγγένηται.

κνησμώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ κνησμοῦ : Ἱππ.Ἀφορ.6,9,Ἀρετ.Χρον.Παθ 1,15, Γαλ.10, 261· 2) ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ κνησμὸν ἢ ἔξαψιν : Ἀριστλ.Πρ.887a,35,Γαλ.6,18 φωρώδης διάθεσις ἢ λεπρώδης ἢ ἀλφώδης ἢ κνησμώδης· 3) μτγν. κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν κνησμόν, ἐρεθιστικός : Στράβ.11,13,2 ἅλες .. κνησμώδεις.

κνησμωδῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον προκαλοῦντα κνησμόν : Γαλ.19,70 δάκνεσθαι κνησμωδῶς.

κνηστήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ξυστικὴ μάχαιρα, ἄ. κνῆστις : Νίκ.Θηρ.85 σιλφίου, ἣν κνηστῆρι κατατρίψειεν ὀδόντες· 2) Ἡσ. «φονεύς, ὀλετήρ»· 3) γλώσσ. τοῦ κνῆστρον βλ.λ. : Ἐρωτιαν.

κνηστικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν κνησμόν, ἐρεθιστικός : Σχόλ.Εὐρ.Ἱππ.304 κνηστικοῖς αὐτὴν λόγοις ἐρεθίζει.

κνηστικῶς ἐπίρρ. ἀρχ. λεξ. ἐρεθιστικῶς· Μοῖρ. 206 ἐν λ. κνησιᾶν «κνηστικῶς ἔχειν».

κνῆστις-εως κ. -ιος (ἡ) μάχαιρα πρὸς ξέσιν τυροῦ, τυροτρίπτης : Ἰλ Λ 640 ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ, Νίκ.Θηρ.6,696, Λεωνίδ.Ταρ. ΑΠ 6,305 τὰν εὐχάλκωτον ξύγναμπτόν τε κρεάγραν καὶ κνῆστιν καὶ τὰν ἐτνοδόνον τορύναν· ‖ τυροῦ κνῆστις ἡ ξέσις, τὰ ξέσματα τοῦ τυροῦ : Πορφ.Πυθ.34· 2) κνησμὸς βλ.λ.ΙΙ : Ὀππ.Ἀλ. 2,427· 3) Ἡσ. «κνῆστιν, ῥάχιν».

κνηστίς-ίδος (ἡ) μτγν. περόνη, βελόνη κοσμητικὴ τῆς κόμης : Πλούτ.Ἀντ.86 ἐπεὶ καὶ φάρμακον αὐτὴν ἐλέχθη φορεῖν ἐν κνηστίδι κοίλῃ, τὴν δὲ κνηστίδα κρύπτειν τῇ κόμῃ.

κνηστιῶ-άω μτγν. κνησιῶ βλ.λ. : Πλούτ.ἀπ.149, Γαλ.7,197,Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν.277,5· ‖ κ. μτφ. : Κλήμ.Ἀλ.677 ἀκολασίαν κνηστιῶσαν, Ἰουλ.Θεμ.111 ἀκοαὶ κνηστιῶσαι.

κνηστός-ή-όν ἐξεσμένος : Ἀρτεμίδ.Ἐφ.π.Ἀθήν. 3,111D κνηστὸς ἄρτος ποιὸς παρὰ Ἴωσιν· 2) κατακεκομμένος : Ἀριστφ.ἀπ.908 λάχανα κνηστά.

κνῆστρον (τὸ) τὸ φυτὸν δάφνη ἡ χαμέλαια : Ἱππ. Γυν.1,80· ‖ ἡ θυμελαία : Διοσκ.4,172.

κνήφη (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. φωρίασις : ΠΔ Δευτ.28,27 πατάξαι σε κύριος . . φώρᾳ ἀγρίᾳ, καὶ κνήφῃ ὥστε μὴ δύνασθαί σε ἰαθῆναι, Σχόλ.Ὀμ.Ἰλ.Β 820 κνήφην λοιμώδη συνέβη γενέσθαι ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξί· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. Ἀφροδίτη· ‖ κ. νεώτ. ἰατρ. δερματοπάθεια χαρακτηριζομένη ὑπὸ κνησμοῦ.

κνηφός (ὁ) · γλωσσ. (ἀμφ. σημ.) λευκὸς σπόρος, ἢ ἄ. γνήσιος γόνος.

κνηφῶ γλωσσ. ἔχω κνησμόν, φαγούραν.

κνίδα μτγν. ἑτερόκλ. αἰτ. τοῦ κνίδη (ὡς ἀπὸ ὀνομαστ. κνίς) : Εὐστ.871,62.

κνίδα (ἡ) δημ. ἡ κνίδωσις βλ.λ.ΙΙ· 2) δημ. τὸ φυτὸν τσουκνίδα.

κνιδᾶται Ἡσ. «δάκνεται· ἴσως ἀπὸ τῆς πόας».

κνίδειος-ον λεξ. ὁ ἐκ τῆς κνίδης βλ.λ.· Σουΐδ. «κνίδη· βοτάνη. καὶ κνίδειος· καρπὸς τῆς κνίδης».

κνιδέλαιον (τὸ) μτγν. τὸ ἐκ κνιδίων κόκκων παρασκευαζόμενον ἔλαιον : Διοσκ.1,43.

κνίδη (ἡ) (κνίζω) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν τσουκνίδα : Ἱππ.Δι.2,54, Ἀριστλ.ΖΙ 522a,8 οἱ δέ.., ὅσαι ἂν μὴ ὑπομένωσι τὴν ὀχείαν τῶν αἰγῶν, λαμβάνοντες κνίδην τρίβουσι τὰ οὔθατα, Θεόκρ 7,110 δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις, Νίκ. Θηρ.880, Ἀρτέμων ΑΠ 12,124 καὶ κνίδης καὶ πυρὸς ἡψάμεθα· ‖ ἡ ἀκαλήφη βλ.λ. : Διοσκ.4,93· ‖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κνιδοειδῶν· 2) θαλάσσιον ζῷον, τὸ ἀκτίνιον : Ἀριστλ.ΖΙ 548a,23 γίγνονται τοῖς ὀστρακοδέρμοις καὶ τὰ μὴ ἔχοντα ὄστρακα, οἷον αἵ τε κνίδαι καὶ οἱ σπόγγοι ἐν ταῖς σήραγξι· 3) κ. μτ. τῶν δύο ἀνωτ. σημ. ὁμοῦ : Ἀρχέστρ.π.Ἀθήν.7,285C ἂν δέ που ἱμείρῃς αὐτοῦ γεύσασθαι, ὁμοῦ χρὴ κνίδας ὀψωνεῖν, τὰς ἀμφικόμους ἀκαλήφας.

κνιδικά (τὰ) νεώτ. βοταν. τάξις δικοτυληδόνων περιλαμβάνουσα πόας, θάμνους καὶ δένδρα.

κνίδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκιαδιοφόρων.

κνίδιος-α-ον (Κνίδος) κ. νεώτ. ὁ ἐκ Κνίδου καταγόμενος : Ἡρ.1,174 οἰκέουσι δὲ καὶ ἄλλοι καὶ Λακεδαιμονίων ἄποικοι Κνίδιοι· 2) κόκκος κνίδιος κόκκος τις τοῦ θάμνου θυμελαία, ἐν χρ. ὡς καθάρσιον : Εὔβουλ.128, Θεόφρ.ΦΙ 9,20,2, Διοσκ. 1,36· 3) κνίδιον (τὸ) μέτρον οἴνου : Πάπ. οἴνου κνίδια τρία ἥμισυ· 4) τὸ κνήδιον βλ.λ.

κνιδιουργής-οῦς-ές σχόλ. ὁ εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐν Κνίδῳ, προϊὸν Κνιδίας τέχνης : Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.142.

κνιδοβλάσται (αἱ) νεώτ. ζῳολ. κύτταρα τοῦ ἐξωδέρματος τῶν κοιλεντερωτῶν, ἅτινα προκαλοῦν τὴν ἐκτόξευσιν ὑγροῦ δι' οὗ φονεύουσι μικρὰ ζῷα ἀποτελοῦντα τὴν τροφὴν τοῦ κοιλεντερωτοῦ, ἄ. κνίζοντα κύτταρα.

κνιδοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνων φυτῶν τῆς τάξεως τῶν κνιδικῶν.

κνιδόζῳα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία κοιλεντερωτῶν ζῴων.

κνιδόθεν ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς Κνίδου : Λουκ. Λεξιφ.7 τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν.

κνιδόκοκκος (ὁ) μτγν. ὁ κόκκος τῆς κνίδης βλ.λ.ΙΙ : Ἀλέξ.Τραλλ.8,2.

κνίδομαι δημ. ξύομαι, ξύνομαι.

κνίδοντες Ἡσ. «κνίδῃ μαστιγοῦντες».

κνιδόσκολος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν εὐφορβιοειδῶν.

κνιδόσπερμον (τὸ) μτγν. κ. -όσπερμα-ατος σπόρος κνίδης : Γαλ.19,732 ἀντὶ κνιδοσπέρμου, κονίου σπέρμα, Ἀλέξ.Τραλλ.5,6.

κνιδώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνων φυτῶν.

κνίδωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κνησμός, οἷος ὁ προκαλούμενος ἐκ κνίδης· Γαλ.Λεξ.Ἱππ.502 «κνιδώσιες, νύξεις τινὲς κνισμώδεις, οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται» ‖ κ. νεώτ. ἰατρ. δερματοπάθεια λίαν κνησμώδης, χαρακτηριζομένη ὑπὸ ἐξανθήματος : Ἱππ.110Α εἰ καὶ ἐς τὴν γλῶσσαν ἄκραν ἀφικνεῖται ἡ κνίδωσις.

κνίζα (ἡ) γλωσσ. ἡ κνίδη βλ.λ.ΙΙ· 2) ἀναφερόμενον ἄνευ ἑρμ. ὑπὸ Εὐστ.ἀπ.Ἀνακρ.87 κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην.

κνιζός-ή-όν πιθ. ὁ πεπαλαιωμένος, μεμαραμμένος : Λοβέκ.Παραλ.207.

κνίζω κ. νεώτ., μέλλ. κνίσω, ἀόρ. ἔκνισα, δωρ. ἔκνιξα, παθ. ἀόρ. ἐκνίσθην σχίζω, ἀμύσσω : Ἡ-

ρώνδ.4,59 **παῖδα .. γυμνὸν ἦν κνίσω . . οὐχ ἕλκος ἕξει;** ‖ ξύω διὰ σιδηρίου, εἰδ. συκάμινα, ἵνα ὡριμάσωσι : ΠΔ'Αμ.7,14 **αἰπόλος ἤμην καὶ κνίζων συκάμινα,** 'Αθήν.2,52Β' ‖ παθ. αἰσθάνομαι ροπήν πρός τι (ἀμφ.) : Θεόφρ.ΦΙ 9,20,4 **εἰς ὕπνον δὲ ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ κνισθεῖσα'** ‖ νεώτ. προκαλῶ κνησμόν, ἐρεθίζω τὸ δέρμα : **κνίζοντα κύτταρα** αἱ κνιδοβλάσται βλ.λ.' **2**) μέσ. γαργαλίζομαι : 'Αριστλ.ΖΙ 587b,7 **τὰ δὲ παιδία .. οὐδὲ κνιζόμενα τὰ πολλὰ αἰσθάνεται'** **3**) συχν. μτφ. ἐπὶ ἔρωτος, πειράζω, ἐρεθίζω, ταράσσω : 'Ηρ. 6,62 **τὸν δὲ 'Αρίστωνα ἔκνιζε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ἔρως,** Εὐρ.Μήδ.568 **οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος,** Θεόκρ.5,122 **κἠγὼ μάν κνίζω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις'** ‖ κ. ἐπὶ ἄ. αἰσθημάτων, οἷον κόρου : Πίνδ.Π 8,32 **μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ'** ‖ κ. ἐπὶ ἀδημονίας : 'Ηρ.7,12 **Ξέρξην ἔκνιζε ἡ 'Αρταβάνου γνώμη,** αὐτ.10 ε', **τὰ σμικρὰ οὐδέν μιν κνίζει,** Σοφ.ΟΤ 786 **ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ,** Εὐρ ΙΑ 330' **4**) προκαλῶ, πειράζω, τσιγκλάω : 'Αριστφ.Σφ.1286 **Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος καί με κακίαις ἔκνισε'** ‖ ὁμ. ἐπιφέρω, προκαλῶ, προξενῶ : Πίνδ. Ν 5,32 **τοῦ δ' ἄρ' ὀργάν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι'** ‖ προσβάλλω : 'Αριστφ.Βάτρ 1198 **καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω'** ‖ ἐρωτικῶς λυπῶ, δυσαρεστῶ : 'Αλκίφρ.Ι,32 **ἀλλ' ἔοικας κνίσαι τὸν 'Υπερείδην καὶ ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα'** κ. ἐπὶ καλῆς σημ. : Πίνδ.Ι 6(5),50 **ἀδεῖα δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν χάρις'** **5**) παθ. ταρασσομαι, ἐνοχλοῦμαι : Εὐρ.Μήδ.555 **οὐχ, ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος'** ‖ κεντῶμαι, πληγώνομαι : Θεόκρ.4,59 **τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη'** ‖ πειράζομαι : 'Απη.Λιβ 10 **κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτος ἐπὶ τῇ παιδί,** Μεν.Περινθ.16 **ἐκνίσθης;** (ἐπειράχθης;) **6**) ρηματ. π. κνίδη (λατ. **nidor**), κνισμός, κνίσμα, κναδάλλω, κνώδολον, κνώδων, κνῖσα (κνιδ-jα), κνισῶ. 'Εκ ρίζ. κνιδ-.

κνικίνη (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης περιεχόμενος εἰς κνίκον τὴν ἱεράκανθαν, ἐν χρ. εἰς τὴν ἰατρικήν.

κνίκιον (τὸ) τὸ κνήκιον βλ.λ.

κνίκος (ἡ) δ.γρ. τοῦ κνῆκος βλ.λ.

κνιπά 'Ησ. «πτιλή».

κνιπεία (ἡ) μτγν. φιλαργυρία, τσιγγουνιά : Δωρόθ. ἐν Κατ.'Αστρλ.Κ 6,81.

κνιπεῖν 'Ησ. «σείειν, ξύειν μέλαθρα καὶ δοκούς».

κνίπειος-α-ον μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κνίπα' ‖ **κνίπειον αἷμα** ὄν. μυστικὸν οὐσίας τινὸς ἐν χρ. εἰς τὴν ἀλχημείαν.

κνῑπεύω μτγν. εἶμαι φιλάργυρος, τσιγκούνης : Δωρόθ. ἐν Κατ.'Αστρλ.Κ 6,81.

κνιπία (ἡ) μσν. λιμός, ἔλλειψις τροφίμων : Θεοφάν.Χρον.248Β **ἐγένετο δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ θανατικὸν καὶ κνιπία παντός εἴδους.**

κνιπίδος 'Ησ. «πέρασμα δορᾶς».

κνῑπολόγος (ὁ) (κνίψ-λέγω) ὁ τοὺς κνῖπας θηρεύων, κνιποφάγος, ὄν. εἴδους δρυοκολάπτου : 'Αριστλ.ΖΙ 593a,12 **ἄλλος, ὃς καλεῖται κνιπολόγος, τὸ μέγεθος μικρός, ὅσον ἀκανθυλλίς.**

κνιπός-ή-όν μτγν. ὁ φιλάργυρος, τσιγκούνης : Λουκίλλ.ΑΠ 11,172 **αὖλος ὁ κνιπός.**

κνιπότης-ητος (ἡ) ἡ φλόγωσις τῶν ὀφθαλμῶν : 'Ιππ.Τόπ.'Ανθρ.413,29 **ὅταν δὲ ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ σμικρὸν ῥέῃ, καὶ κνιπότητα παρέχῃ, τοῦτον ἐγχρίει μαλθακώδει, ὅ,τι μέλλει ξηραίνειν ἅμα καὶ δάκρυον ὀλίγον ἄγειν'** ‖ π. 'Ερωτιον. «ξηροφθαλμία»,

κνιποῦμαι-όομαι ἀρχ. λεξ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φλογίζομαι' ‖ ἐπὶ καρπῶν' 'Ησ. «κεκνιπωμένοι, καρποὶ ὑπὸ ἐρυσίβης διεφθαρμένοι».

κνίς-κνῑδός (ἡ) μτγν., αἰτ. **κνίδα,** ὀνομ. πληθ. **κνίδες,** ἡ κνίδη βλ.λ.: 'Οππ.'Αλ.2,429, Σύμμ.ΠΔ'Ησ.55,13.

κνῖσα (ἡ) κ.νεώτ. κ.δημ., ἐσφ.γρ. **κνίσσα,** ἐπ. **κνίσῃ** ὁ λιπαρὸς ἀτμὸς καὶ ἡ ὀσμὴ τοῦ ὀπτωμένου κρέατος, εἰδ. ἱερείου : 'Ιλ.Α 317 **κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ,** αὐτ.Θ 549 **κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω,** 'Αριστφ.'Ορν.193 **τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε'** πρβλ.'Αριστλ.Μετ.4,9 «ἡ δὲ πίονος θυμίασις λιγνύς' ἡ δὲ λιπαροῦ κνῖσα»' ‖ γεν. ἡ **εὐωδία** εὐχύμου κρέατος : αὐτ.'Αχ.1045 **ἀποκτενεῖς λιμῷ με καὶ τοὺς γείτονας κνίσῃ τε καὶ φωνῇ τοιαῦτα λάσκων,** 'Αλεξ.π.'Αθήν.2,60Α **παρέχουσαι κνῖσαν ἡμῖν πλείονα παροψίδες καὶ λῆρος,** Πορφ.'Αποχ. 2,42 **αἱ ἐκ τῶν αἱμάτων καὶ σαρκῶν κνῖσαι'** ‖ κ. ἡ ὀσμὴ ἐρευγμοῦ : Ξενοκρ.π.'Ορειβ.2,58,152' ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. : Γρυπ.Σκ.Τερρ.69,4 **τῆς κακίας ἡ κνῖσα ὁλημερὶς τὸν θρέφει'** **2**) τὸ ἐπιφέρον τὴν ὀσμὴν ταύτην καὶ ἀτμόν, τὸ παχὺ ἐπίπλουν, ἐν ᾧ ἡ σὰρξ τοῦ θύματος ἐτυλίσσετο καὶ ἐκαίετο' ΑΒ 1905 «κνῖσα' ἐπίπλους» : 'Ιλ.Α 460 **μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,** Αἰσχ.Πρ.496 **κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά.**

κνισάεις **εσσα-εν** δωρ. τ. τοῦ κνισήεις βλ.λ.

κνῑσάλεος-α-ον ἀρχ. λεξ. ὁ πλήρης κνίσης' 'Ησ.

κνισάριον (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κνῖσα βλ.λ.2) : Σχόλ.'Ιλ.Α 66.

κνισδω δωρ. τ. τοῦ κνίζω βλ.λ.

κνισήεις-εσσα-εν (κνῖσα), δοτ. συνῃρ. **κνισᾶντι** ὁ πλήρης κνίσης καιομένων θυμάτων : 'Οδ.Κ 10 **κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ ἤματα,** Πινδ.Ο 7,80 **μήλων τε κνισάεσσα πομπά καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις.**

κνισηρός-ά-όν ὁ κνισήεις βλ.λ. : 'Αχαι.7.

κνίσμα-ατος (τὸ) ἐν τῷ πληθ. ἀμυχαί, ἐλαφραὶ πληγαί : ΑΠ 12,67 **μή που κνίσματ' ὄνυξιν ἔχει;,** 'Ηρώνδ.9,4 **μή σε (κν)ισμάτων (γεύσω)** (ἀμφ.)' **2**) μτφ. ἐξερεθισμός : Φιλάδ.Παρρ.160' κ. ἐπὶ τῶν ἐραστῶν, ἔριδες, μαλώματα, κακιώματα : Πομπ. ΑΙ 17,219 **καὶ τά τῶν παθούντων κνίσματα καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη,** Βασ.Λιβάν.'Επιστ.8 **καθάπερ ἐρωτικά τινα κνίσματα τοῖς ἐρασταῖς, τάς λεπτάς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥόδῳ προσέφυσεν'** **3**) θραῦσμα, τρίμμα : Πλάτ.'Ιππ.Μ 304Α **κνίσματά τοι ἐστι καὶ περιτμήματα τῶν λόγων** (δ.γρ. κνήσματα).

κνισμός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κνησμός, ἡ φαγούρα τοῦ δέρματος, ἰδ. μτφ. : Σοφ.ἀπ.537' ‖ ἐξερεθισμός : 'Αριστφ.Πλ.974 **οὔκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα;'** ‖ ἐπὶ τῶν ἐραστῶν, ἔρις, φιλονικία : 'Αλκίφρ.Ι,29 **κἂν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ γένηται'** **2**) μέλος, ᾆσμα διὰ τὸν αὐλόν : Τρύφ.π.'Αθήν.14,618C **κρουσίθυρον, κνισμὸς μόθων.**

κνισμώδης-ους-ες κ. νεώτ. δ.γρ. τοῦ κνησμώδης βλ.λ.

κνισοδῐώκτης (ὁ) ὁ διώκων, ἐπιζητῶν λίπος, ὄν. μυός : Βατραχομ.232.

κνισοθύτης (ὁ) μσν. ὁ ποιῶν θυσίας ἀναδιδούσας κνῖσαν : 'Ισαὰκ Καθολ. ἐν Πατρ.Πράξ. 2,396Α **τῶν κνισοθυτῶν 'Ελλήνων.**

κνισοκόλαξ-ᾰκος (ὁ) ὁ παράσιτος δείπνου, αἴσχιστος κόλαξ : 'Ασι.π.'Αθήν.3,125D **τὰ .. ἔπη τὰ περὶ τοῦ κνισοκόλακος'** πρβλ.Φρύν.π.ΑΒ 47,10 «κνισοκόλαξ' τὸν οὐδενὸς ἀγαθοῦ κόλακα, τοῦ αἰσχίστου δὲ πάντων».

κνισολοιχία (ἡ) ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ λίπος ὀπτοῦ κρέατος, λιχνεία, λαιμαργία : Σόφιλ.5.

κνισολοιχός-όν ὁ ἀγαπῶν καὶ λείχων τὸ λίπος, λείξουρος, λαίμαργος : 'Αντιφάν.64, 'Αμφις π. 'Αθήν.9,386Ε **Εὐρύβατε κνισολοιχὲ .., οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ.**

κνῖσος-εος (τὸ) μτγν. σπάν. τ. τοῦ κνῖσα βλ.λ. : Κωμ.'Αδέσπ.608, Σχόλ.'Ιλ.Β 423.

κνισός-ή-όν μτγν. ὁ κνισήεις βλ.λ. : Ἀθήν.3,115Ε ὁ δ' ἐσχαρίτης . . διὰ τὸ κνισὸν κακοστομαχώτερος· **2)** ἐν τῷ συγκρ. -ότερος λίχνος βλ.λ. : Ἀθήν.12,549Α καὶ Μελάνθιος . . ἀπήγχετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων κνισότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως.

κνισοτηρητής (ὁ) μτγν. ὁ κνισοδιώκτης βλ.λ. : Κωμ.Ἀδέσπ.1042.

κνίσσα (ἡ) ἐσφ.γρ. τοῦ κνῖσα βλ.λ.

κνισσαλέος-α-ον ἐσφ.γρ. τοῦ κνισαλέος βλ.λ.

κνισσάριον (τὸ) ἐσφ.γρ. τοῦ κνισάριον βλ.λ.

κνισσήεις-εσσα-εν ἐσφ.γρ. τοῦ κνισήεις βλ.λ.

κνισσηρός-ὰ-όν ἐσφ.γρ. τοῦ κνισηρὸς βλ.λ.

κνισσοδιώκτης (ὁ) ἐσφ.γρ. τοῦ κνισοδιώκτης.

κνιστός-ή-όν ἐσφ.γρ. τοῦ κνηστὸς βλ.λ.

κνισῶ-άω (κνῖσα) **(1)** πληρῶ τι διὰ τῆς κνίσης ἱερείου, γεμίζω ἀπὸ κνῖσαν: Ἀριστφ.Ἱππ.1320 τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιάς; (κάμνομεν τὰς ἀγυιὰς νὰ εὐωδιάζωσιν ἐκ τῆς κνίσης τῶν καιομένων θυμάτων), Χρησμ.π. Δημ.530 χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισᾶν ἀγυιὰς καὶ στεφανηφορεῖν, Εὐρ.Ἀλκ.1156 βωμούς τε κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς· || κ. ἀμτβ. : Χρησμ.π.Δημ.531 κνισᾶν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντας, Λουκ.ΖΤραγ.22 εἴ τις θύει καὶ κνισᾷ παρὰ τοὺς βωμούς.

κνισῶ-όω (2) κνισῶ-άω βλ.λ. : Μάτρ.π.Ἀθήν.4,136D ὁ μάγειρος σίζοντας παρέθηκε φέρων, κνίσωσε δὲ δῶμα· || ὁμ. κ. μτφ. : Φίλ.1,628 κνισοῦν τὰς ἑαυτῶν ψυχάς· **2)** παθ. ἀναδίδω κνῖσαν : Ἀριστλ.ΖΙ 534b,5 ἐὰν δὲ νεαρῷ δελέατι καὶ κεκνισωμένῳ, εὐθὺς φερόμενοι πόρρωθεν εἰσδύνουσι (δελέατι νοστίμῳ), Ἄντυλλ.π.Ὀρειβ.10,19,4 ὑποθυμιατέον βδέλλαις κνισουμέναις, Γαλ.8,37 εἰ κνισοῦται τὰ σιτία κατὰ τὴν γαστέρα· || μεταβάλλομαι εἰς κνῖσαν, ἐξατμίζομαι : Ἀλέξ.Ἀφρ. Πρ.2,17 ὑπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺς κνισοῦται καὶ ἀφονίζεται· || κ. ἐν τῷ ἐνεργ. μεταβάλλω εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζω : Λουκ.Ἐπ.Κρον.23 τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισῶσαι **3)** παθ. γίνομαι λιπώδης, πήζω, ἐπὶ βρασθέντος ἐλαίου : Ἡλιόδ.π. Ὀρειβ.10,37,3 (ἀμφ.), Σωρ.1,69 τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως κεκνισ(ω)μένον ἔλαιον.

κνισώδης-ους-ες (κνῖσα) ὁ ἀναδίδων κνῖσαν ὀπτοῦ κρέατος, λιπαρός, παχύς : Ἀριστλ.ΖΙ 534a, 23 καὶ ὅλως δὲ πρὸς τὰ κνισώδη φέροντες πάντες θᾶττον, αὐτ.ΖΜ 675b,11 τὸ δὲ μετὰ τοῦτο εὐθὺ πρὸς τὴν ἔξοδον διατείνει τοῦ περιττώματος, καὶ τοῖς μὲν τοῦτο τὸ μόριον, ὁ καλούμενος ἀρχός, κνισώδης ἐστί, τοῖς δ' ἀπίμελος, Γαλ.8,35 κνισῶδες ἐρυγγάνειν, Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.1 κνισώδης ὀπεψία· || λιπώδης, πηκτός : Γαλ.6,289 μήτε κνισῶδες γενέσθαι τοὔλαιον· **2)** μτφ. ὁ ταγγός, τσαγγός : Πλούτ.Ἠθ.1088F τὸ μνημονευόμενον ἀμαυρὸν καὶ κνισῶδες.

κνισωτός-ή-όν ὁ ἀναδίδων κνῖσαν, ἐπὶ καιομένου ἱερείου : Αἰσχ.Χο.485 παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος ἐμπύροισι χθονός.

κνίφος (τὸ) Ἡσ. κνίδη βλ.λ.

κνιφιῶ-ιάω κνίφω βλ.λ.

κνίφω μτγν. ἄνευ ἑρμ.π.Ἡρωδιαν.2,949.

κνίψ-ιπός (ὁ) κ. νεώτ., ὀνομαστ. πληθ. κνῖπες μικρὸν εἶδος ἐντόμου τῶν συκῶν καὶ δρυῶν, τρώγοντος τοὺς φῆνας βλ.λ.· πρβλ. σκνίψ: Ἀριστφ.Ὄρν. 590 εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ φῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται, Ἀριστλ.ΖΙ 534b,19 αἱ μέλιτται καὶ οἱ κνῖπες, Θεόφρ.ΦΙ 2,8,3 ἐγγίνεται γὰρ καὶ ἐν τούτοις θηρίδι' ἄττα, κνῖπες, οἳ ὅταν ἐν ταῖς συκαῖς γίνωνται, κατεσθίουσι τοὺς φῆνας· || ὁμ. μικρὸς μύρμηξ : Ἀριστλ.Αἰσθ.444b,12· **2)** ἐν τῷ πληθ. Ἡσ. «ὄμματα περιβεβρωμένα».

κνογελῶ δημ. κτ. συγκ. τοῦ ὀκνογελῶ βλ.λ. : Ἐρωφ.5,60 θωρεῖ τονε, καὶ κνογελᾷ λιγάκι.

κνόη (ἡ) Ἡσ. ἐν λ. κνοῦς «ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἦχος»· || αὐτ. «ὁ τῶν ποδῶν ψόφος»· **2)** ἡ χνόη· αὐτ. «κνόην, μέρος τοῦ ἄξονος, τὴν χοινικίδα».

κνοπίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν μετατιτανικὸν ἀσβέστιον περιέχον δημήτριον.

κνοῦς-όος κνόη βλ.λ.· Φώτ. «κνοῦς, τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τροχοῦ»· **2)** ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, κρότος βημάτων : Αἰσχ.ἀπ.237.

κνοῦτο(ν) (τὸ) (ρωσ.) νεώτ. κ. δημ. εἶδος μαστιγίου ἐκ δερματίνων λωρίδων ἀπολήγουσῶν εἰς μεταλλικὰ σφαιρίδια, ἐν χρ. εἰς τὴν Ρωσίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς τῆς μαστιγώσεως.

κνῦ Ἡσ. «τὸ ἐλάχιστον».

κνύζα (ἡ) (κνύω) μτγν., μον. κ. νεώτ. κνησμός, ψώρα : Φιλόξ.Γραμμ.π.ΕΜ 528,2,Εὐστ.1746,6· || κ. νεώτ. ἰατρ. κνησμώδης δερματοπάθεια· **2)** ἡ κόνυζα βλ.λ. : Θεόκρ.4,25 αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια, Ἱππιατρ.32· **3)** χαρακτηρισμὸς διεφθαρμένου : Ἀνακρ. π.Ἡρωδιαν.2,901.

κνυζηθμός (ὁ) ἡ φωνὴ τῶν κυνῶν, ὁ μινυρισμός : Ὀδ.Π 163 κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν· || τῶν ἀγρίων θηρίων ὁ μυκηθμός : Ἀπολλ.Ρ 3,884· εἰδ. τῶν ἀρκτύλων: Ὀππ.Κυν.3,169 εἰκόσε κνυζηθμοῖσιν ἀναιδέατον θορύζωσι· **2** τῶν νηπίων, ὁ κλαυθμυρισμός : Ἀγαθόκλ.π.Ἀθήν. 9,376Α Διὶ θηλὴν ἐπέσχε ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπάϊστον τοῖσι παριοῦσι ἐτίθει.

κνύζημα-ατος (τὸ) ὁ κνυζηθμὸς βλ.λ. τῶν νηπίων. Ἡρ.2,2 ἐνετέλλετο ὁ Ψαμμήτιχος θέλων ἀκοῦσαι τῶν παιδίων, ἀπαλλαχθέντων τῶν ἀσήμων κνυζημάτων, ἥντινα φωνὴν ῥήξουσι πρώτην, Ἱμέρ.π. Φώτ.Βιβλ.365,24 ἀσήμοις ἔτι κνυζήμασι, Γρηγ. Νύσσ.2,390Α οἷόν τις μήτηρ εὔσπλαγχνος, τοῖς τῶν νηπίων κνυζήμασιν συνδιαψελλιζομένη.

κνυζός (ὁ) Ἡσ. «κνυζόν, ἀέρα ἐπινέφελον καὶ πνευματώδη»· || αὐτ. «κνυζοί, οἱ τὰ ὄμματα πονοῦντες».

κνύζω σκαλίζω, ξύω : Εὐστ.1766,34· κ. παθ. ξύομαι : Σώφρ.ἀπ.9 κνύζομαι δὲ οὐδὲν ἰσχύων, ἃ δὲ ξῦσμα ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὰν ἱππάζεται (δ.γρ. κνυζοῦται)· **2)** Ἱππ.π.Γαλ.Λεξ.«ἔκνυζεν, ἐψόφει»· || ἐπὶ κυνῶν, κνυζῶ βλ.λ. : Ἀνών.π.Σουΐδ. κνύζοιέν τε οἱ κύνες ἀγχοῦ τῆς ὕλης γενόμενοι· **3)** Ἡσ.«κνύζεσθαι μοχθεῖν, κλαίειν, ἀφανίζεσθαι».

κνυζῶ-έω φθέγγομαι γοερῶς, οὐρλιάζω, ἐπὶ κυνός : Πολυδ.5,64 κύνας κνυζούσας· || ὁμ. κ. μέσ. κνυζῶμαι-άομαι κ. -έομαι Πολυδ.86 «κνυζᾶσθαι ἀμεταβάτως ἐπὶ κυνῶν, ὅταν προσερχόμενοι καὶ σαίνοντες λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ὀφιᾶσι» : Σοφ. ἀπ.722 κυνηδὸν κνυζούμενον· || μτφ. μέσ. ἐπὶ νηπίων, κλαυθμυρίζω : Ἀριστφ.Σφ.977 ποῦ τὰ παιδία; ἀναβαίνετ', ὦ πονηρά, καὶ κνυζούμενα αἰτεῖτε κἀντιβολεῖτε καὶ δακρύετε, Θεόκρ.2,109 ἐν ὕπνῳ κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα.

κνυζῶ-όω (κνυζός) καθιστῶ τινα σκοτεινόν, ἐπιφέρω ἀμαύρωσιν, βλάπτω : Ὀδ.Ν 401 κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε· **2)** δωρ. τ. τοῦ κνύζω, ξύω : ΕΜ 522,54.

κνύζωψ Ἡσ. «λάχανον ὅμοιον σελίνῳ».

κνυθόν Ἡσ. «σμικρόν».

κνύθος Ἡσ. «ἄκανθα μικρά».

κνῦμα-ατος (τὸ) (κνύω) ἠρεμαῖος κνησμός, ἐλαφρὸς ἦχος ψηλαφήματος, ἐπὶ ἀνθρώπου ψηλαφῶντος πρὸς εὕρεσιν τοῦ ῥόπτρου τῆς θύρας ἐν τῷ σκότει : Ἀριστφ.Ἐκκλ.36 ἤκουσά του ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων.

κνύξ μτγν. αἰγυπτ. ὄν. τοῦ φυτοῦ καπνὸς βλ.λ.4) : Ψ.Διοσκ.4,109.

κνῦος (τὸ) πάθος τῆς κεφαλῆς προκαλοῦν τὴν πτῶσιν τῶν τριχῶν, λειχὴν τῆς κεφαλῆς : Ἡσίοδ.

ἀπ.π.Εὐστ.1746 **καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύον αἰνὰν ἔχευεν.**

κνυπῶ-όω Ἡσ. «θριγκόω».

κνῦσα (ἡ) μτγν. φώρα, ὡς ὕβρις : Ἡρώνδ.7,95.

κνύω ξέω, ψηλαφῶ, ψαύω, κτυπῶ ἐλαφρῶς : Ἀριστφ.Θεσμ.481 **οὗτος πόθῳ μου 'κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν.**

κνῶ-άω, β' ἐν. **κνᾷ,** ἀττ. **κνῇ,** ἀπαρφ. **κνῆν** (έφθαρμ. εἰς **κνεῖν**), ἰων. **κνᾶν,** μέλλ. **κνήσω,** ἀόρ. **ἔκνησα,** ἀπαρφ. **κνᾶσαι,** γ' ἐν. ἐπ. παρατ. (**ἐπι-**) **κνῆ,** ἀπαρφ. μέσ. **κνῆσθαι** κ. μτγν. **κνᾶσθαι,** μέλλ. **κνήσομαι,** ἀόρ. **ἐκνησάμην** κ. δωρ. **ἐκνᾶσ-,** παθ. β' ἐν. **κνᾶται,** παρακ. (**κατα-**)**κέκνησμαι,** ἀποξέω, ξέω : Ἰλ.Λ 639 **ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ·** || ἀφαιρῶ ξαίνων : Ἡρ.7,239 **δελτίον δίπτυχον λαβὼν τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε·** παθ. : Θεόφρ.Φ19,20,4 (ἀμφ. ἀντὶ **κνισθεῖσα**)· **2)** ξύω, ξύνω : Ἱππ.Ἀγμ.21 **κνῆσαι τῇ χειρί,** Ἀριστλ.Πρ.965a,23 **κνῆσαι τὸν περὶ τὰς μασχάλας τόπον·** || μέσ. ξύομαι, ξυοῦμαι : Πλάτ.Γοργ. 492C **ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνῆσθαι,** Τιμοκλ.2,5D, Ἀριστλ.ΖΙ 611b,16 **ἔλαφοι πρὸς τὰ δένδρα κνώμενοι,** Ἡρώνδ.4,51 **τὸ βρέγμα κνήσῃ,** Φιλόδ.Ρητ. 2,143S **τρίβειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κνᾶσθαι,** Πλούτ.Πομπ.48 **τίς ἑνὶ δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλήν;,** Λουκ.Δὶς Κατ.1 **κνήσασθαι τὸ οὖς,** Γαλ. 8,443 **κνησάμενον ἑνὶ τῶν ποδῶν τὴν πλευράν·** || ὁμ μέσ. αἰσθάνομαι κνησμόν, νιώθω φαγούρα : αὐτ.10,437· **3)** προκαλῶ κνησμόν, γαργαλίζω : Πλάτ.Συμπ.185E **ἀναλαβὼν τι τοιοῦτον οἵῳ κνήσαις ἂν τὴν ῥῖνα, πτάρε** (διόρθ. ἀντὶ κινήσαις)· || ὁμ. κ. μέσ. : Λουκ.Ὀρχ.2 **τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις·** || κ. μτφ. : Πλούτ.Ἠθ.61D **τοῦτο κνᾷ καὶ γαργαλίζει καὶ ἀναπείθει καὶ ἀφίστησι τοῦ λογισμοῦ·** κ. παθ. : Λουκ.Νεκυομ.3 **ταῦτα ἐνόμιζον εἶναι καλὰ καὶ οὐ παρέργως ἐκνώμην πρὸς αὐτά.**

κνωδακίζω (κνώδαξ) μτγν. στηρίζω τι ἐπὶ κέντρου, ὥστε νὰ στρέφεται ὡς ἐπὶ ἄξονος : Ἥρων Πνευμ.2,4 **ἐκνωδακισμένον ἀγγεῖον.**

κνωδάκιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κνώδαξ βλ.λ., περιστροφικὴ γλωχίς : Ἥρων Πνευμ.1,38.

κνωδακοφύλαξ-ακος (ὁ) πάπ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄξονος τῆς οὐρανίου σφαίρας.

κνωδάλιον (τὸ) Ἡσ. «ζωϋφίοις, μικροῖς ζῴοις ἢ κνωδαλίοις».

κνώδαλο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. πᾶν ἄγριον ἢ ἐπικίνδυνον καὶ βλαβερὸν ζῷον : Ὀδ.Ρ 317 **οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης κνώδαλον, ὅττι δίοιτο,** Ἡσίοδ.Θ 582 **κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα·** || γεν. ἐπὶ ζῴων : Αἰσχ.Χο.601 **ἔρως παρανικᾷ κνωδάλων τε καὶ στρόβων·** || ἐπὶ βοῶν ἢ ὄνων : Ὕμν.Ἑρμ.188 **γέροντα κνώδαλον,** Πίνδ.Π 10,36 **γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων·** || ἐπὶ πτηνῶν καὶ κτηνῶν : αὐτ.Ἰκ 1000 **κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ κάλωρα·** || ἐπὶ θαλασσίων θηρίων : Ἀλκμ.60,5 **κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἁλός,** Αἰσχ.Χο.586 **πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι·** || κ. γεν. θηρίων : αὐτ.Πρ.462 **κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα,** Σοφ.ἀπ.905 **ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν·** ἐπὶ κάπρων, λεόντων : Εὐρ.Ἰκ.146 **μάχην γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,115 **ὥσπερ καὶ μάνδρας λέοντος ὕπεισι κνώδαλον τοῦ θηρός·** || ἐπὶ ὄφεων : Πίνδ.Ν 1,50 **ὁμῶς ἀμυνεν ὕβριν κνωδάλων,** Νίκ.Θηρ.98 **ἐκ τριόδοιο μεμιγμένα κνώδαλα χύτρῃ·** || κ. ἐπὶ κωνώπων : Μελέαγρ.ΑΠ 5,150 **ὀξυβόαι κώνωπες .., νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα·** **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ μωρός ἢ ἀνάξιος, ὁ τιποτένιος : Αἰσχ.Εὐμ.644 **ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν,** Ζερβ.Λυρ.Σοτ.Ξόδι τοῦ Καντήλη 81 **μιὰ ποὺ βρισκόμαστε στὴ γῆ σὰν κνώδαλα καὶ μπαίγνια·** || κ. κωμ. κτήνη : Κρατῖν.233 **τρία κνώδαλα ἀναιδῆ·** || κ. ἐν φρ. **ἁβρὰ Μουσᾶν κνώδαλα** νόστιμον θήραμα τῶν Μουσῶν : Κερκ.7,9.

κνωδαλώδης-ους-ες μσν. θηριώδης, ἄγριος : Τζέτζ.Χιλ.5,521.

κνώδαξ-ᾶκος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄξων πέριξ τοῦ ὁποίου στρέφεται μηχανή : Γαλ.14,720 **καθάπερ ἐπὶ κνώδακος τῆς τοῦ δευτέρου σπονδύλου ἀποφύσεως ἡ κεφαλὴ ἐπιστρέφεται·** || νεώτ. κυλινδρικὸν τεμάχιον μηχανισμοῦ, περὶ τὸ ὁποῖον περιστρέφεται ἄλλο μέλος τοῦ αὐτοῦ μηχανισμοῦ, ἄτρακτος ἢ ἄξων περιστροφῆς· || ὁ ἄξων σφαίρας : Ὀρφ.ἀπ.247,26· || κ. συχν. ἐν τῷ πληθ. : Ἥρων Πνευμ.1,43,Σέξτ.Ἐμπ.388D **ἡ σφαῖρα τοῖς κνώδαξι περιδινεῖται,** Ὀρειβ.49,22,21· **2)** ἐν τῷ πληθ. κοῖλα ἕδρανα, ἐφ' ὧν περιστρέφονται ἄξονες μηχανῆς : Φίλ.Βελοπ.75,45 **κύλινδρον ὀχούμενον ἐν κνώδακι·** **3)** Ἡσ. «χρυσοχοϊκὸν ὄργανον»· **4)** κτ. πληθ. Ἡσ. «οἱ ἐν τοῖς φυσητῆρσιν ἀσκοί».

κνώδη Ἡσ. «χωρία, θηρία».

κνώδων-οντος (ὁ) κυρ. ἐν τῷ πληθ. δύο προέχοντες ὀδόντες ἐπὶ τῆς λεπίδος κυνηγετικοῦ δόρατος : Ξεν.Κυν.10,3,16 **τὰ δὲ προβόλια, πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα, κατὰ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας,** Φιλόστρ.Εἰκ.1,28· || φρ. **ξίφους διπλοῖ κνώδοντες** τὸ δίστομον ξίφος : Σοφ.Ἀντ.1233· || ἐν Ἐπιγρ. κ. κτ. ἐν. : **φασγάνου κνώδοντι·** || κ. μ. **κνώδων** τὸ ξίφος : Σοφ.Αἴ.1025 **πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος,** Λυκόφρ.466.

κνῶος Ἡσ. «ἡσυχία πάντων».

κνωπεύς-έως (ὁ) Ἡσ. «ἄρκτος».

κνωπόμορφος-ον μτγν. ὁ ἔχων μορφὴν κτήνους, ζῴου : Λυκόφρ.675 **κῆρα κνωπόμορφον.**

κνωσέω Ἡσ. «κνωσέοντι, καθεύδοντι» (διορθ. κνώσσοντι), πρβλ. κνώασω.

κνώσσω ποι. ὑπνώττω· Ἡσ. «κνώσσειν, ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι», αὐτ. «ῥέγχειν», Εὐστ.Πον. 59,56 «**τὸ** βαθέως ὑπνώττειν» : Ὀδ.Δ 809 **περίφρων Πηνελόπεια ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν,** Σιμων.37,6,Πίνδ.Ο 13,71 **κνώσσοντι οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν ἔδοξεν,** Θεόκρ.21,65 **εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,** Ἀγαθ.ΑΠ 5,293,11 **τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκφυγον·** || μένω ἀκίνητος, ἡσυχάζω ὡς ἐν τῷ ὕπνῳ : φρ. παροιμ. (π. Ἡρώνδ.8,10) **Λάτμιον κνώσσεις** μένεις ἀκίνητος ὡσὰν σβοῦρα, ὅθ. ὅλα στριφογυρίζεις.

κνωτία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **διψακωδῶν.**

κνώψ-ωπός (ὁ) μτγν. συντετμ. τ. τοῦ κινώπετον βλ.λ.: Νίκ.Θηρ.751 **ἄλγεα δὲ προτέροισιν ἶσα κνώπεσσι πελάζει·** **2)** Ζωναρ. «τυφλός».

κοάζω νεώτ. ἐπὶ βατράχων, φωνάζω **κοάξ - κοάξ·** || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμιλῶ ὡς βάτραχος ἢ μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τῶν βατράχων.

κοακτήρ-ῆρος (ὁ), Ἐπιγρ. κ. **κοιακτήρ** ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων ἐν Σπάρτῃ· πρβλ. κόης, κοίης.

κοάκτωρ (ὁ) (λατ.) γλωσσ. ὁ εἰσπράκτωρ χρημάτων ἐκ δημιοπράτων.

κοαλδδεῖν λυδ. Ἡσ. λ. βασιλεύς.

κοάλεμος (ὁ) ὁ ἀνόητος, εὐήθης, ἠλίθιος, βλάξ : Ἀριστφ.Ἱππ.198 **ὁπόταν μάρψῃ.. γαμψηλῇσι δράκοντα κοάλιμον,** Αἰσχίν.Σωκρ.16· || προσφωνούμενος ὡς θεὸς ἢ δαίμων : Ἀριστφ.Ἱππ.221 **στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ·** || χλευαστικὸν ἐπών. τοῦ πάππου τοῦ Κίμωνος : Πλούτ.Κίμ.4 **καὶ τῷ πάππῳ Κίμωνος προσεοικὼς τὴν φύσιν, ὃν δι' εὐήθειάν φασι Κοάλεμον προσαγορευθῆναι.**

κόαλοι Ἡσ. « βάρβαροι ».

κοάξ ὀνοματοπ. πρός ἔκφρ. τῆς φωνῆς τῶν βατράχων : Ἀριστφ.Βάτρ.209 βρεκεκὲξ κοάξ κοάξ.

κόαρον Ἡσ. «ἐλάχιστον».

κόασμα (τό) νεώτ. κ. **κοασμός** (ὁ) τὸ κοάζειν, ἡ φωνὴ τῶν βοτράχων.

κοάτι (τό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀρκτιδῶν.

κόβα (ἡ) δημ. ἐν τῷ ναυτ. ἡ ἅλυσις, δι' ἧς ὀρτῶνται ἀπό τοῦ μέσου των αἱ μεγάλαι τῶν ἱστιοφόρων πλοίων κεραῖαι.

κοβάθια (τὰ) δ.γρ. τοῦ κωβάθια βλ.λ.

κόβαθος ἐν πάπ. ἄνευ ἑρμην. (ἐν κατολόγῳ ποτηρίων)· πρβλ. καβάθα, γαβαθόν.

κοβαία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν πολεμονιωδῶν.

κόβακτρα Ἡσ. «κολακεύματα, πανουργήματα».

κοβαλεία (ἡ) ἡ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία : Δείν.ἀπ.6,8.

κοβαλεύω πάπ. μεταφέρω, κουβολῶ· ΕΜ 524,24 «τὸ μεταφέρειν τὰ ἀλλότρια μισθοῦ κατ' ὀλίγον» : Πάπ. μισθὸς Εὐχαρίστου κοβαλευοντος θρύα εἰς οἶκον, αὐτ. κοβαλεῦσαι χόρτον καὶ ἄχυρον ἀπὸ γεουχικῆς χορτοθήκης ἕως τοῦ στάβλου.

κοθαλία (ἡ) Σουΐδ. δ.γρ. τοῦ κοβαλεία βλ.λ.

κοβαλίκευμα-ατος (τὸ) ἡ κοβολεία βλ.λ. : Ἀριστφ.Ἱππ.332 θράσει καὶ κοβαλικεύμασιν.

κοβαλικεύω δ. τ. τοῦ κοβολεύω βλ.λ.

κοβαλισμός (τὸ) ἡ μεταφορά, τὸ κουβάλημα: Πάπ. εἰς κοβαλισμὸν χόρτου.

κόβαλος (ὁ) ὁ πανοῦργος, δόλιος, ἀπατεών : Ἀριστφ.Ἱππ.450 κόβαλος εἶ, Δίων Κ 53,3· ‖ ἐπών. τοῦ Μίδου : Φρύν.Κωμ.4· ‖ ἐν τῷ πληθ. κόβαλοι (οἱ) κακοποιὰ φαντάσματα, ἃ ἐπεκαλοῦντο οἱ πανοῦργοι καὶ δόλιοι καὶ ἀπατεῶνες : Ἀριστφ. Ἱππ.635 Βερέσχεθοί τε καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθων· ‖ ἐπίθ. πτηνοῦ τινος ὁμοίου τῇ γλαυκί : Ἀριστλ. ΖΙ 597b,23 ἔστι δὲ κόβαλος καὶ μιμητής, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται . . καθάπερ γλαῦξ· **2)** κόβαλα (τὰ) ὡς ἐπίθ. παίγνια πανοῦργα, ἀπάται, δόλοι : Ἀριστφ.Ἱππ.417 ἄλλα γ' ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος, Φερεκρ.162 ὕβριστον ἔργον καὶ κόβαλα.

κοβαλτάνθη (ἡ) νεώτ. φαρμακευτ. τετρασθενὴς ἀλκοόλη, ἄ. ἐρυθρίτης.

κοβαλτίνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. -ίτης ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν ἕνωσιν τοῦ κοβαλτίου μετὰ θείου καὶ ἀρσενικοῦ.

κοβάλτεον (τὸ) νεώτ. χημ. χημικὸν στοιχεῖον· ‖ κοβαλτίου χρώματα ἑνώσεις τοῦ κοβαλτίου, χρησιμοποιούμεναι πρὸς χρῶσιν τῆς ὑάλου καὶ τῆς πορσελάνης.

κοβαλτομηνίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν σεληνιακὸν ἅλας τοῦ κοβαλτίου.

κόβαρος Ἡσ. «ἄνθρωπος».

κόβειρα Ἡσ. «γελοῖα».

κόβειρος Ἡσ.«γελοιαστής,σκώπτης,λοιδοριστής».

κοβελίσκον Ἡσ. «τρύβλιον».

κοβελλίνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς ὁμάδος τοῦ κινναβαρίτου, ἀποτελοῦν θειοῦχον ἕνωσιν τοῦ χαλκοῦ.

κόβρα (ἡ) (πορτογ.) νεώτ. κ. δημ. κ. κόμπρα δηλητηριώδης ὄφις τῆς Ἀσίας τοῦ γένους νάγια βλ.λ.

κόβω δημ. κ. κόφτω κ. ἰδιωμ. κόβγω κόπτω βλ.λ., διαιρῶ τι διὰ τέμνοντος ὀργάνου, χωρίζω εἰς μέρη, τεμαχίζω : κόβω τὸ ψωμί, - κόφε τὸ πεπόνι, - θὰ κόψω τὴ ροδακινιὰ ἀπὸ τὴ ρίζα· κ. παθ. : τὸ κρέας εἶναι χονδρὸ καὶ δὲν κόβεται· ‖ χωρίζω τὸ ὕφασμα ἢ τὸ δέρμα εἰς τεμάχια ἵνα ραφοῦν : σήμερα ὁ ράφτης μοῦ ἔκοψε τὸ παλτό μου· ‖ ἀποκόπτω, ἀποσπῶ, δρέπω : Χατζόπ.Ἀπλ.Τρ.44,8 οἱ θεριστὲς τὸ χλωρὸ χόρτο κόβουν τραγουδῶντας, - κόψε μου λίγα λουλούδια ἀπὸ τὸ περιβόλι, - τοῦ ἔκοψα ἕνα σταφύλι ἀπὸ τὴν κληματαριά· ‖ κόπτω τι καὶ ἀποβάλλω ὡς περιττόν : κόβω τὰ νύχια μου, - πάω νὰ κόψω τὰ μαλλιά μου· **2)** τραυματίζω διὰ τέμνοντος ὀργάνου ἢ ἄλλως : ἔκοψα τὸ δάχτυλό μου μὲ τὸ ξυράφι· κ.παθ.: ἐκόπηκα στὸν τρύγο· **3)** φρ. κόβω νόμισμα κατασκευάζω μεταλλικὰ νομίσματα διὰ κοπῆς μεταλλικῶν ἐλασμάτων· ‖ κτ. ἐπέκτ. ἐν φρ. ἡ τράπεζα ἔκοψε χαρτί ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν χαρτονόμισμα· **4)** ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπου ἢ ζῴου : ἔκοψαν τοὺς ἐπαναστάτες, - τὸ Πάσχα θὰ κόψουμε τὸ ἀρνί· **5)** ἀλέθω, τρίβω : θὰ κόψουμε τὸ σιτάρι στὸ μύλο, - κόψε τὸν καφέ· **6)** διακόπτω ἢ ἐλαττώνω παροχήν τινα ἢ χρῆσιν : μοῦ 'κοψε ὁ γαλατάς τὸ γάλα, - θά μοῦ κόψουν τὸ ἐπίδομα· κ. ἐν φρ. : μᾶς ἔκοψαν τὸ νερό - τὸ φῶς - τὸ γκάζι ἔπαυσαν νὰ μᾶς χορηγοῦν ὕδωρ, ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, φωταέριον· κ. ἐν τῷ παθ. κόπηκε τὸ νερό ἐσταμάτησε ἡ ροὴ τοῦ ὕδατος· κ. παροιμ. φρ. θά μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ νὰ ξεραθοῦν τὰ λάχανα (εἴρων. εἰς δήλωσιν ὅτι ὁ λέγων δὲν πτοεῖται ὑπὸ ἀπειλῶν)· **7)** εἰδ. ὁρίζω, παρέχω τινὶ ὡρισμένον μηνιαῖον ἢ ἡμερήσιον χρηματικὸν ἐπίδομα : τοῦ ἔκοψε μισθό - ἐπίδομα - σύνταξη· **8)** ὁμ. ἀποβάλλω ἕξιν, παύομαι τῆς χρήσεως πράγ. τινος, ἰδ. βλαβεροῦ ἢ δαπανηροῦ : ἔκοψα τὸ κρασί - τὸν καφέ - τὰ χαρτιά - τὸ κάπνισμα· κ. μεταβιβαστικῶς : θά σοῦ τὰ κόψω αὐτά ἐγώ, - τὸ κρασὶ μοῦ τὸ ἔκοψε ὁ γιατρός (μοῦ τὸ ἀπηγόρευσε)· **9)** ἐλαττῶ, μειῶ : ὁ καπνός - τὰ σπίρτα κόβουν τὴν ὄρεξη (τὴν ἐλαττώνουν)· κ. ἐν τῷ παθ. : μοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξη - ὁ πυρετός (ἠλαττώθη ἢ κατέπαυσεν)· ‖ κ. ἀμτβ. μετριάζομαι : ἔκοψε τὸ κρύο - ὁ ἀέρας (κατηυνάσθη)· **10)** κουράζω, παραλύω, βασανίζω : αὐτή ἡ δουλειά κόβει τὰ γόνατα, - μᾶς ἔκοψε τὸ κρύο· ‖ φρ. μοῦ ἔκοψες τὸ αἷμα - τὴ χολή - τὴν καρδιά (μὲ κατετρόμαξες)· κ. παθ. : μοῦ κόπηκε ἡ χολή - μοῦ κόπηκαν τὰ ἥπατα (κατατρόμαξα)· **11)** ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑποδημάτων κττ., στενοχωρῶ, πιέζω : μὲ κόβει ὁ γιακὰς τοῦ σακακιοῦ - τὰ παπούτσια στὰ δάχτυλα· **12)** εἰδ. ἐν φρ. κόβει παράδες-μονέδα (κερδίζει ἀφθόνως)· **13)** εἰς φρς ἐν διαφ. σημ. οἷον αὐτὸς κόβει εἶναι ἀκριβός), - κόβει πολλὲς ψευτιές (λέγει πολλὰ ψεύδη), - κόβει καὶ ράβει (φλυαρεῖ ἀκαταπαύστως ἢ ἐν ὁμ. φρ. εἶναι παντοδύναμος, κάνει ὅ τι θέλει), - κόβω δρόμο (διανύω μακρὰς ἀποστάσεις ἢ τρέχω)· ὁμ. φρ. ἐπὶ ὁδοῦ, ἐν τῇ σημ. τοῦ συντομεύω : πᾶμε ἀπὸ δῶ νὰ κόψουμε δρόμο (νὰ μεταβῶμεν συντομώτερον)· ὁμ. φρ. ἀναχαιτίζω, μειῶ : μὴ τοῦ κόψῃς τὸ δρόμο - τὴ φόρα· ‖ τὸ ἔκοψε λάσπη (ἔφυγε ταχέως, ἐδραπέτευσε)· κ. ἀπλ. κόψε! ἀντὶ κόψε δρόμο, φύγε ἀμέσως· ‖ ἐν φρ. ἔκοψε τὸ γάλα - τὸ κρασί (ἔχασε τὴν φυσικήν του σύστασιν), - ἔκοψε τὸ χρῶμα (ἐχάλασε, ξεθώριασε), - κόβει τὸ κεφάλι του - τὸ μυαλό του ἢ ἀπλ. τοῦ κόβει (εἶναι εὐφυής, ἔξυπνος, κατανοεῖ εὐκόλως)· **14)** ἀμτβ. ἔχω τὴν ἱκανότητα τοῦ κόπτειν, τέμνω : κόβει καλὰ τὸ μαχαίρι, γιατί εἶναι ἀκονισμένο· κ. παροιμ. κόβει δίκοπα μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων κακῶν κ. δυστρόπων· **15)** ἐπὶ ὀχημάτων, διασπῶ, φονεύω ὑπὸ τοὺς τροχούς μου : τὸν ἔκοψε τὸ τραῖνο· **16)** χαρτοπαικτ. χωρίζω εἰς δύο δέσμην παιγνιοχάρτων πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ παιγνιδίου : ποιὸς κόβει; **17)** ὡς ἀπρόσ. ἐν φρ. μὲ κόβει (ἢ κόφτει), - δὲν μὲ κόβει, μὲ νοιάζει - δὲν μὲ νοιάζει, δὲν ἐνδιαφέρομαι· **18)** τὸ μέσ. κ. παθ. κόπτομαι κ. κόβομαι χωρίζομαι, ἀποσπῶμαι : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.165,2 ἕνα κομμάτι μάλαμα, ἕνα κομμάτι ἀσήμι, | ἐκόπη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι ἔπε-

σε μέσ' στὰ διάβα· **19)** ὁμ.κτυπῶ τὸ στῆθός μου, ὀδύρομαι, κόπτομαι : **κόβεται γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνεψιοῦ της·** **20)** ὁμ. ὑποβάλλομαι εἰς πᾶσαν θυσίαν : **κόβεται γιὰ τοὺς φίλους του - γιὰ τοὺς συγγενεῖς του·** || ὑποβάλλομαι εἰς ὑπερβολικοὺς πόνους : **κόπηκα δλη μέρα στὸ κουβάλημα - στοὺς δρόμους·** || ἐν φρ. εἰρων. **κόπηκε στὰ ἔξοδα** ὑπεβλήθη εἰς μεγάλας δαπάνας.

κόγγιον (τὸ) (λατ.) μτγν. μέτρον ὑγρῶν, συνεκδ. κ. δημητριακῶν, χωροῦν ἓξ ξέστας, χοεύς : Διοσκ.

κόγγολι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀγριόστεμμα τὸ κοινόν.

καγγρεσίτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα ἐκρηξιγενὲς πλουτώνιον τῆς οἰκογεν. τῶν νεφελινικῶν καὶ σοδαλιθικῶν πετρωμάτων.

κογγρέσσον (τὸ) (λατ.) νεώτ. κ. δημ. τὸ ὄργανον τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς βορείου Ἀμερικῆς· **κογγρέσσα θρησκευτικά** ἐλεύθεραι συνελεύσεις κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πρὸς ἐξέτασιν καὶ λύσιν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικοκοινωνικῶν ζητημάτων.

κογιονδεγάλλο (τὸ) δημ. ποικιλία τις ἀμπέλου.

κογκερία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακοστράκων ἐκ τῶν **μυτιλιδῶν** ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

κογκία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βερβενοειδῶν.**

κογκορδᾶτον (τὸ) (λατ.) νεώτ. ἡ μεταξὺ τοῦ πάπα καὶ κράτους τινὸς σύμβασις, δι' ἧς ρυθμίζονται αἱ μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις.

κογκύλιον (τὸ) ἀρχ. λεξ. τὸ κογχύλιον βλ.λ.· Ἡσ. **κογκύλιον ἐκπιάζοντες.**

κογνιτίων (ἡ) (λατ.) ἔρευνα, ἀνάκρισις : Πάπ. **δηλῶ** κτλ. **ἀγωγὴν τὴν ἔξτρα ὄρδινεμ κογνιτιόνεμ.**

κόγξ Ἡσ. «ὄμπαξ, ἐπιφώνημα τετελεσμένοις καὶ τῆς δικαστικῆς ψήφου ἦχος ὡς ὁ ἐπὶ κλεψύδρας, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς βλόψ».

κογχαλίζω ἀρχ. λεξ. ἐπὶ τῶν κόγχων, μουρμουρίζω, ρωνῶ· Ἡσ. «κογχαλίζειν, πεποίηται ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν κόγχων».

κογχάριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόγχη βλ.λ.1) : Στράβ.16,2,41 **ἀναληφθεὶς δ' (ὀπὸς βαλσάμου) εἰς κογχάρια λαμβάνει πῆξιν,** Διοσκ.2,9 **χημῶν τε καὶ τῶν ἄλλων κογχαρίων,** Ἀρετ.106Β **ζωμοὶ ἀλεκτορίδων, κογχαρίων.**

κογχευτός (ὁ) μσν. πιθ. ὁ γραπτὸς διὰ κόγχης, κογχυλίου : Κ.Πορφ.Ἐκθ.128 **κογχευτοὶ ταῶνες.**

κόγχη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ μετὰ διφυοῦς ὀστράκου κογχύλιον, κοχύλι, ἀχηβάδα : Ἐμπ.76,1, Σώφρ.π.Ἀθήν.3.86Ε **ταῖδε ταὶ μακραὶ κόγχαι,** Ξεν.Ἀν.5,3,8 **ἰχθύες τε ἐν ἀμφοτέροις ἔνεισι καὶ κόγχαι,** Ἀραρ.8,2,Ποσειδ.14,2· || ἐπὶ διαφόρων εἰδῶν κογχυλίων : Ἀριστλ.ΖΙ 528α,22 **πίνναι καὶ γένη κογχῶν ἔνια καὶ κήρυκες·** κ. παροιμ.π.Τελεκλ. 19 **κόγχην διελεῖν** ἐπὶ λίαν εὐκόλων πράξεων· κ. π. Ἡσ. **κόγχης ἄξιον** ἐπὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, ἀναξίων λόγου· **2)** μέτρον μικρὸν δι' ὑγρὰ (ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοχλιάριον τοῦ γλυκοῦ) : Φερεκρ.π.Ἀθήν.11,481Β **ἐκεραμεύσαντο τοῖς ἀνδράσιν** ποτήρια πλατέα . . **χωροῦντ' οὐδὲ κόγχην,** Ἱππ.Γυν.Φύσ.40 **τοῦ ἀνθέμου τρίψας ὅσον κόγχην,** Θεόφρ.Φ1 9, 6,2· **3)** κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς κογχύλιον, ἰδ. πᾶσα τοιαύτη κοιλότης **ἐν τῷ** ἀνθρωπίνῳ σώματι, οἷον τὸ κοίλωμα τοῦ ὠτός· **Ρούφ.**Ὀνομ.44,Πολυδ.2,76 «**τὸ ὑπὸ τῇ ἀνθέλικι** τοῦ ὠτός, κόγχην»· || ἡ ἐπιγονατίς· **αὐτ.**188 «**τὸ ἔξωθεν** ἐπικείμενον πλατὺ καὶ περιφερὲς ὀστοῦν, ὥσπερ φράγμα τοῦ γόνατος **κόγχος καὶ κόγχη**»· || τὸ κοῖλον τῶν ὀφθαλμῶν : **ἡ κόγχη τοῦ ὀφθαλμοῦ** || **κόγχαι ρινικαί** νεώτ. ἀνατομ. τρία ὀστεῖνα πέταλα, ἅτινα, **ἐκπορευόμενα ἐκ τοῦ** ἔξω τοιχώματος τοῦ **κύτους τῆς ρινὸς** προέχουσι πρὸς τὰ ἔσω **καὶ** κάτω· || **κόγχη ἢ ἐπιμυλὶς** νεώτ. ζῳολ. προεξοχὴ καμπύλης ἐπὶ τῶν πλαγίων καὶ ὀλίγον κάτωθεν τῆς κοιλίας τῶν ζῴων· **4)** κάψα ἢ θήκη πέριξ σφραγῖδος προσηρτημένης εἰς ἔγγραφον : Ἀριστφ.Σφ.585 **τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ·** **5)** μσν. κ. νεώτ. κοίλωμα πρὸς τοποθέτησιν ἀγάλματος, ἰδ. ἐν τοῖς ναοῖς : Μόσχ.Ι.Λειμών.145 **σταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, προσέχων εἰς τὴν κόγχην·** **6)** τὸ τέταρτον μέρος σφαίρας : Ἥρων Στερεομ.1,40· **7)** νεώτ. κοίλωμα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, σχηματιζόμενον εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων εἰς τὴν περιοχὴν τῶν χιόνων : Παπαδ.Φόν.161 **ἐκάθισεν εἰς τὴν κόγχην τοῦ βράχου.**

κογχήστρα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀναγαλλὶς βλ.λ. ἡ ἀρουραία, ἁ. γαλατοῖδε.

κογχίζω πάπ. βάπτω τι ἐρυθρόν, κόκκινον.

κογχικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κόγχην βλ.λ.3).

κογχινίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἀπαντῶν παρὰ τὴν κινίνην εἰς τὸν φλοιὸν τῆς κίνας.

κογχιολίνη (ἡ) νεώτ. χημ. πρωτεϊνικὴ ὕλη τῆς ὁμάδος τῶν **σκελετινῶν.**

κογχίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κόγχη βλ.λ. : **Ἀντιφάν.** 71 π.Ἀθήν.4,160D, Στράβ.16,4,17 **περίκεινται δὲ τοῖς τραχήλοις κογχία ἀντὶ βασκανίων.**

κογχιστής (ὁ) πάπ. ὁ βαφεύς.

κογχιστική (ἡ) πάπ. ἡ τέχνη τοῦ βάπτειν, ἡ βαφικὴ τέχνη.

κογχίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. μάρμαρον ἐμπεριέχον ἀπολελιθωμένα κογχύλια, εὑρισκόμενον παρὰ τὰ Μέγαρα : Παυσ.1,44,6 **μνῆμά ἐστι . . ἐκοσμήθη λίθῳ κογχίτῃ. μόνοις δὲ Ἑλλήνων Μεγαρεῦσιν ὁ κογχίτης οὗτός ἐστι·** **2)** νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον, προερχόμενον ὑπὸ κελύφη κογχυλίων.

κογχοβλεφαρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος συγχρόνως εἰς τὴν **κόγχην** καὶ τὸ βλέφαρον· || **κογχοβλεφαρικὴ αὖλαξ** νεώτ. ὀφθαλμ. ἡ ἐμβάθυνσις τοῦ βλεφάρου, ἡ σχηματιζομένη **ἐκ** τοῦ καλύπτοντος τὸν σφιγκτῆρα τῶν βλεφάρων δέρματος.

κογχογενής-οῦς-ές μτγν. **ὁ ἐκ κόγχης γεννηθείς** : Κατ.Ἀστρλ.Κ 1,173.

κογχόδερμος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογ. τῶν **λεπαδιδῶν.**

κογχοειδής-οῦς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. **ὁ** ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κογχυλίων : Στράβ.3,2,7 **τά τε γὰρ ὀστρεώδη πάντα καὶ κογχοειδῆ καὶ τοῖς πλήθεσιν ὑπερβάλλει καὶ τοῖς μεγέθεσι·** || ὁ σχῆμα κόγχης ἔχων, ὁ κοῖλος : Τζέτζ.Λυκόφρ. 1105 « κόγχον, ὀστοῦν τοῦ ἐγκεφάλου κογχοειδές »· **2)** κογχοειδὴς (γραμμή) (ἡ) ὡς οὐσ. ἐν τῇ γεωμ. καμπύλη γραμμή : Νικομήδης π.Πρόκλ.Εὐκ.272F.

κογχοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐν σχήματι κόγχης : Χορίκ.86Β.

κογχοημοειδῆ ὀστᾶ νεώτ. ἀνατομ. **αἱ δύο** πλάγιαι μοῖραι τοῦ ἠθμοειδοῦς ὀστοῦ, **ἁ.** λαβύρινθοι.

κογχοθήρας (ὁ) ὁ θηρεύων, ἀλιεύων κογχύλια : Ἐπίχ.π.Ἀθήν.3,85D.

κογχολεπάς-άδος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογ. τῶν **μουρικιδῶν.**

κογχόμετρον (τὸ) νεώτ. ἀνθρωπολ. ἐργαλεῖον πρὸς μέτρησιν τῶν ὀφθαλμικῶν κογχῶν τοῦ κρανίου.

κόγχος (ὁ κ. ἡ) κ. νεώτ. ἡ κόγχη βλ.λ.1) : Ἀριστφ. ἀπ.34, Ἐπίχ.42,9, Κράτ.Θηβ.7, Ἀριστλ.ΖΙ 528α,24 **γένη κόγχων ἔνια καὶ κήρυκες·** **2)** κόγχη βλ.λ.2) : Φρύν.Κωμ.47 κόγχος ἁλῶν,· Διοσκ.1,32 **θεὶς ὑφ' ἥλιον, ἀνάχει κόγχῳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν·** **3)** πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς κογχύλιον, οἷον τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου : Λυκόφρ.1105 τυ-

πεις σκεπάρνῳ **κόγχον εὐθέτῳ μέσον·** **4)** ὁ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος : Πολύβ.6,23,5 **προσήρμοσται δ' αὐτῷ καὶ σιδηρᾶ κόγχος·** **5)** μικρὸν ἀγγεῖον, χοάνη : Διοσκ.5,110 **θέντες ἐπὶ λοπάδος κεραμεᾶς κόγχον σιδηροῦν ἔχοντα κιννάβαρι·** **6)** τὸ κοίλωμα τῶν ὀφθαλμῶν : Πολυδ.2,71· **7)** ἡ ἐπιγονατίς : αὐτ.188· πρβλ. κόγχη 3I· **8)** εἶδος πηκτοῦ ζωμοῦ ἐκ φακῶν : Τίμων Φλ.π.'Αθήν.4, 159F **κἂν τὴν πολυθρύλητον ἔχῃς φακῆν, ἢ τὸν καλούμενον κόγχον.**

κογχυλαγόνες Ἡσ. «γυναῖκες, νύμφαι».

κογχυλευτής (ὁ) μτγν. ὁ ἁλιεύων κογχύλας : Ἰουστιν.Νεαρ.38,6.

κογχυλευτικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κατάλληλος διὰ τὴν ἁλιείαν κογχυλῶν : Μιχ. Ἀκομ.2,278 **κογχυλευτικὰ πορθμεῖα·** || **κογχυλευτική** (ἡ) ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ ἁλιεύειν κογχύλας : Ἰουστιν.Νεαρ.38,6.

κογχύλη (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ κόγχη βλ.λ I), τὸ περίβλημα τῶν ὀστρακοφόρων, Ιδ. ἡ πορφύρα, τὰ κογχύλια, ἐξ ὧν παρεσκεύαζον τὴν πορφύραν : Φίλ.I,536 **τὸ γὰρ τῆς βαφῆς αἴτιον ἐκ θαλάττης ἡ ὁμωνυμοῦσα κογχύλη,** Πράξ.'Αγ.Σιλβέστρου 318,5 **μιγὲν δὲ κογχύλης τὸ αἷμα χρόαν πορφυραίαν αὐτῷ παρέσχεν·** || κ. μτφ. : Λέων Φιλ.ΑΠ 9,214 **τῇ τῶν λόγων σου κογχύλῃ, . . βάπτεις τὰς χείλη καὶ στολίζεις τὰς φρένας.**

κογχυλιαβάφος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ βάπτων διὰ πορφύρας.

κογχυλιάζω μσν. ἀνακογχυλιάζω βλ.λ.I) : Παῦλ. Αἰγ.3,5 **ἐν ἡλίῳ κογχυλίαζε.**

κογχυλίας (λίθος) (ὁ) ὁ κογχίτης βλ.λ. : Ἀριστφ. ἀπ.193.

κογχυλιάτης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κογχίτης βλ.λ. : Ξεν. Ἀν.3,4,10 **ἦν δὲ ἡ μὲν κρηπὶς λίθου ξεστοῦ κογχυλιάτου,** Φιλόστρ.71 **νεὼν λίθου κογχυλιάτου·** || νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα ἀσβεστολιθικόν, σχηματισθὲν διὰ τῆς συσσωρεύσεως καὶ ἀποθέσεως ὀστράκων ἀσβεστολιθικῶν διαφόρων κογχυλίων· || **κογχυλιάτου λίθου ὑποδιάπλασις στρωμάτων** νεώτ. γεωλ. ἡ μεσαία ἐκ τῶν τριῶν ὑποδιαπλάσεων τῶν γεωλογικῶν στρωμάτων.

κογχυλιατός-ή-όν πάπ. ὁ κογχυλιωτὸς βλ.λ.

κογχυλίδιον (τὸ) λεξ.ὑποκορ. τοῦ κογχύλιον βλ λ.I): Σουΐδ. ἐν λ. ἀκαλήφη.

κογχυλιευτής (ὁ) δ.γρ. κογχυλευτὴς βλ.λ.

κογχυλιοειδής-οῦς-ές νεώτ. κ. **-λοειδής** ὁ ἔχων σχῆμα κογχυλίου βλ λ. : Παπαδ.Φόν.161 **τὸ κογχυλοειδὲς ἄντρον.**

κογχυλιολογία (ἡ) νεώτ. **ζῳολ.** ὁ κλάδος τῆς ζῳολογίας ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν ζῴων τῶν ἐφωδιασμένων διὰ κογχῶν.

κογχυλιολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν μελέτην καὶ κατάταξιν τῶν κογχυλίων ἀσχολούμενος.

κογχύλιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κογχύλη, εἶδος μικροῦ διθύρου κογχυλίου ἢ χήμης, ἀχηβόδας : Ἐπιχ.42,I, Σώφρ.π.'Αθήν.3,86Ε **γλυκύκρεον κογχύλιον,** Ἀριστλ.ΖΙ 547b,7 **ἡ πορφύρα . . διατρυπᾷ τὰ κογχύλια καὶ τὸ αὐτῆς ὄστρακον,** Πάπ. (..)ον **ἄσημον καὶ ἐπάνω κογχύλιον·** || ὁμ τὸ ὄστρακον χήμης, τὸ ὄστρακον παντὸς διθύρου μαλακοστράκου : Ἡρ.2,12 **ἰδὼν τε τὴν Αἴγυπτον προκειμένην τῆς ἐχομένης γῆς κογχύλιά τε φαινόμενα ἐπὶ τοῖσι ὄρεσι,** Ἱππ.Δι.2,48,Διοκλ.ἀπ.133· || ἐν χρ. πρὸς κάλυψιν σφραγίδων : Σχόλ.'Αριστφ. Σφ.585 **τῷ κογχυλίῳ τῷ ἐπικειμένῳ ταῖς σφραγῖσι,.τῷ μὴ ἀφανίζεσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς·** || ὁμ. ὀρυκτὸν ὄστρακον : Πλούτ.'Ηθ.367Β· **2)** κόχλος βλ.λ. : Κρίτ.'Ιατρ.π.Γαλ.12,660, Διοσκ.2,8.

κογχυλιώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς δίθυρον ὀστρακόδερμον : Ξάνθ.3 **ἰδεῖν πρόσω ἀπὸ τῆς θαλάττης λίθους κογχυλιώδεις** (ὄστρακα ἀπολελιθωμένα), Στράβ.I,3,4 **ὑφάμμους καὶ κογχυλιώδεις εὑρίσκεσθαι τοὺς βόθρους.**

κογχυλιωτός-ή-όν (κογχύλιον) γλωσσ. ὁ βεβομμένος διὰ πορφύρας.

κογχυλόχρους-οος-ουν-οον μσν. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς κογχύλης, τῆς πορφύρας, κόκκινος : Βαλσ.Συντ.καν.4,498 **κογχυλόχροα ἱμάτια.**

κογχυλῶ-όω μτγν. κάμνω τι πορφυροῦν, βάπτω κόκκινον : Ἀνδρ.Κρ.365 **ἣν ἐξ ἀχράντων καὶ παρθενικῶν αἱμάτων βαφεῖσαν ἐν πνεύματι βασιλικῶς ἐκογχύλωσεν καὶ οἱονεὶ πορφύραν βασίλειον ὑποδὺς περιέθετο τὸ ἡμέτερον φύραμα.**

κόγχυς (ὁ) μτγν. τὸ κέλυφος τῶν ὀστρέων : Πολυδ.6,15 **«κογχυλίων κόχλους· καὶ ὀστρέων κόγχυς»** (διορθ. κόγχους).

κογχώδης-ους-ες μτγν. ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ κοχλιώδης βλ.λ. : Ἀθήν.3,86Β **κογχῶδες δὲ ὂν τὸ ὄστρακον προσέχεται ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες.**

κογχωτός-ή-όν (κόγχος) πάπ. ὁ ἔχων κόγχον, ὀμφαλόν : **κογχωτὸς φυκτήρ.**

κόδα (ἡ) (Ἰταλ.) νεώτ. τὸ τρίτον κ.τελευταῖον, διάφορον δέ, κατὰ ρυθμὸν μέρος χορευτικῆς μελῳδίας

κόδαλα Ἡσ. «ἰχθύς, κεστρεύς».

κοδαλεύομαι Ἡσ. «ἐνδομυχῶ»· || αὐτ. «κοδαλευομένη, ἀρεσκευομένη, ἀπρογοῦσα».

κοδίαιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **εὐφορβιδῶν.**

κοδίκιλλος (ὁ) (λατ.) δ.γρ. τοῦ κωδίκελλος βλ.λ.: Ἐπιγρ. **ἐπὶ τῶν κοδικίλλων.**

κοδομεία (ἡ) μτγν. ὁ φρυγμὸς κριθῶν· Πολυδ.I,246.

κοδομεῖον (τὸ) Πολυδ.6,64 «τὸ ἐργαλεῖον, ᾧ ἐνέφρυττον, ἴσως ἀγγεῖον **κεραμεοῦν».**

κοδομεύειν Ἡσ. «τὸ ἐν ἱπνῷ φρύγειν ἤ τινι ἀγγείῳ».

κοδομεύς-έως (ὁ) Ἡσ. «ὁ φρύγων τὰς κριθάς» κ. «ὁ ἐπιτάσσων τῷ φρύγοντι τὰς κριθάς».

κοδομεύτρια (ἡ) μτγν. κ. μσν. τὸ θηλ. τοῦ κοδομεὺς βλ.λ. : Πολυδ.I,246,Φώτ.

κοδομεύω Ἡσ. φρύγω κριθάς.

κοδομή (ἡ) Ἡσ. «ὄνομα θεραπαίνης».

κοδομῆον (τὸ) λεξ. Ἰων. τ. τοῦ κοδομεῖον βλ.λ.

κοδουρίτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα πυριγενὲς πλουτώνιον.

κοδράντης (ὁ) μτγν. **τὸ τέταρτον** τοῦ ἀσσαρίου λεπτότατον εὐτελὲς χαλκοῦν νόμισμα : ΚΔ Ματθ. 5,26 **οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὗ ἀποδῷς** τὸν **ἔσχατον κοδράντην.**

κοδύμαλον (τὸ) τὸ κυδώνιον : Ἀλκμ.90,'Αθήν.3, 81F **κοδύμαλα καλεῖσθαι τὰ κυδώνια μῆλα.**

κοζάκα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. εἶδος χοροῦ κατ' ἀπομίμησιν τοῦ χοροῦ τῶν Κοζάκων.

κοζάκοι (οἱ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πληθυσμὸς τῆς ΝΑ Ρωσίας ζῶν καὶ ἐπὶ αὐτοκρατορίας ὑπὸ ἡμιαυτόνομον καθεστὼς μετ' ἰδιαιτέρων προνομίων.

κοζανίτης (ὁ) δημ. ποικιλία τις ἀμπέλου.

κόζι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ἐπὶ εἴδους χαρτοπαιγνίου, τὸ ἐπικρατέστερον χαρτίον, τὸ ἀτού.

κοθαρός (ὁ) Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ καθαρὸς βλ.λ.

κοθεῖ Ἡσ. «αἰσθάνεται, νοεῖ».

κόθεν ἐπίρρ. ἰων. τ. τοῦ πόθεν βλ.λ.

κόθημα (τὸ) Ἡσ. «αἰδοῖον».

κόθορνος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. εἶδος ὑψηλῶν βαρέων ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον ὅλως τοὺς πόδας καὶ τὰς κνήμας μέχρι σχεδὸν τῶν γονάτων, σχιστὰ εἰς τὸ ἄνω ἔμπροσθεν μέρος καὶ δενόμενα δι' ἱμάντων, ἐν χρ. ὑπὸ τῶν θηρευτῶν καὶ συχν. ὑπὸ τῶν μαχητῶν ἱππέων : Ἡρ.I,155 **κιθῶνάς τε ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι καὶ κοθόρνους ὑποδέεσθαι,** Ἀριστφ.Λυσ.657 **τῷδε τἀφήκτῳ πατάξω 'γὼ κοθόρνῳ τὴν γνάθον·** || προσομοίου σχήματος ὑποδήματα, εὐρύτερα, ἐλαφρότερα,

ἐπαμφοτέρως προσαρμοζόμενα εἰς τοὺς πόδας, ἔχοντα πολὺ παχύτερα πέλματα καὶ λίαν ὑψηλὴν τὴν πτέρναν (πολὺ ψηλὸ τακούνι) ἐν χρήσει ὑπὸ τῶν ὑποκρινομένων ἐν τραγῳδίαις ἥρωας, ὅπως οὕτω φαίνωνται ὑψηλότεροι· || δθ. ἡ λέξις π. κωμ. εἰς ὑποδήλωσιν τῆς τραγῳδίας : Ἀριστφ.Βάτρ.47 **τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;** πρβλ. Ὁρατίου Ὠδ.2,1,12, ΑΠ 80,280· **2)** κ. μσν. κ. νεώτ. μτφ. ἐν ἐπιθ. χρ. πρὸς χαρακτηρισμὸν προσώπων ἐπαμφοτεριζόντων τὰς γνώμας ἢ εὐμεταβόλων τὸ φρόνημα κ. γεν. μὴ ἐχόντων χαρακτῆρα, εἰδ. λεχθεῖσα ὡς προσωνυμία τοῦ Θηραμένους : Ξεν.Ἑλλ.2,3,31 **ὅθεν δήπου καὶ κόθορνος ἐπικαλεῖται,** αὐτ.2,3,47 **ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν,** Κίνναμ.128Β **κοθόρνου δίκην μεθαρμόζεσθαι·** || δθ. κ. παροιμ. : Ζηνόβ.3,93 **εὐμεταβολώτερος κοθόρνου·** || νεώτ. ἐν χρ. ἰδ. ἐπὶ πολιτικῶν, μεθισταμένων καιροσκοπικῶς ἢ πρὸς ἰδιοτέλειαν ἀπὸ κόμματος εἰς ἄλλο.

καθοῦριν Ἡσ. **«ἀλώπεκα»·** πρβλ. κόθουρος κ. κόλουρις.

κόθουρος-ον ἐπὶ τῶν κηφήνων, ὁ τὴν οὐρὰν βεβλαμμένος, κολοβός, ὁ μὴ ἔχων κέντρον, ἄκεντρος· Ἡσ. **«ἄκεντρος καὶ ἀργός»** : Ἡσίοδ.Ἔργ. 304 **κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὁρμήν.**

κοθρῆς (ὁ) δημ., θηλ. -ού, πληθ. **κοθρῆδες** ὁ ἐπαιτῶν καὶ συλλέγων κοθριὰ βλ.λ., κοθροκόμματα, ξεροκόμματα κ. γεν. ὑπολείμματα τροφῶν ὅπως συντηρῆται, φωμοζήτης· **2)** κτ. ἐπέκτ. ὑβριστ. **ὁ εὐτελὴς** συμφεροντολόγος, ὁ ταπεινώσεις, ἐξευτελισμοὺς χάριν ἔστω καὶ μικροῦ κέρδους ἀνεχόμενος : **κοθρῆδες σὰν καὶ σένα δὲν κάνω ἐγὼ παρέα.**

κοθρί (τὸ) (κόθουρος) δημ. ξηρὸν ὑπόλειμμα ἄρτου· || κτ. ἐπέκτ. ὑπόλειμμα στεγνὸν ὀπτοῦ ὄψου, ἰδ. κρέατος.

κοθρίτης (ὁ) δημ. ὁ οἱονεὶ ἐπάγγελμα ἔχων τὴν ἐπαιτείαν, ὁ οὐχὶ ἐκ περιστατικῆς ἀπορίας, ἀλλὰ καθ' ἕξιν ἐπαιτῶν, ζητιάνος, διακονιάρης, κοθρῆς βλ.λ.ΙΙ.

κόθρο (τὸ) δημ. ξύλινον περιλαίμιον προβάτου ἢ αἰγός, ἀφ' οὗ συνήθ. ἐξαρτᾶται κωδωνίσκος : Κρυστ.142,28 (ἐκδ. Φέξη) **ἄλλος γαλαροκούδουνο περνάει στὰ κόθρα μέσα.**

κοθροκόμματο (τὸ) δημ. ξηρὸν ὑπόλειμμα ἄρτου, ἰδ. τὸ διδόμενον εἰς ἐπαίτας, ξεροκόμματο· πρβλ. μπουκιά· || κτ. ἐπέκτ. κ. στεγνὸν ὑπόλειμμα, ἀπομεινάρι ὄψου, ὁμ. διδόμενον εἰς ἐπαίτην.

κόθρος (ὁ) δημ. γεν. τὸ περίφραγμα, ἡ στεφάνη, ὁ γῦρος πράγματος ἔχοντος κυκλικὸν σχῆμα· || εἰδ. ὁ γῦρος τοῦ κοσκίνου, ἄ. κοσκινόγυρος· || τὸ χεῖλος τοῦ ταψίου· || ἡ ξυλίνη στεφάνη τροχοῦ ἀμάξης ἢ βυτίου, τσέρκι· **2)** συνεκδ. στρογγύλος ξύλινος τύπος τυροῦ, φόρμα· || κτ. ἐπέκτ. μέγας, στρογγύλος τὸ σχῆμα ξηρὸς τυρός, φορμαέλλα.

κοθώ-οῦς (ἡ) Ἡσ. **«βλάβη».**

κοΐ κωμ. ἀπομίμησις τοῦ γρυλλισμοῦ ἢ τῆς κραυγῆς τῶν χοιριδίων : Ἀριστφ.Ἀχ.780 **φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.. κοΐ κοΐ.**

κοία (ἡ) λιθίνη σφαῖρα, σφαιρικὸς λίθος, σφαῖρα : Ἀντίμ.69· **2)** Ἡσ. **«κλέφημο».**

κοιάζω Ἡσ. **«ἐνεχυράζω».**

κοιακτήρ-ῆρος κοακτὴρ βλ.λ.

κοιάστωρ-ωρος (λατ.) μτγν. ἀνώτερος δικαστ. ὑπάλληλος παρὰ Ρωμαίοις καὶ Βυζαντινοῖς, ἀνακριτής : Ζώσ.32,6 **τὰ βασιλεῖ δοκοῦντα τεταγμένος ὑπαγορεύειν, ὃν κοιάστωρα καλεῖν οἱ ἀπὸ Κωνσταντίνου δεδώκασι χρόνοι.**

κοιᾶται Ἡσ. **«ἱερᾶται».**

κοιάτης (ὁ) δ.γρ. τοῦ ὀνοκοίτης βλ.λ.

κοΐβινος (ὁ) (λατ.) γλωσσ. δρεπανηφόρον ἅρμα· **2)** ὁδοιπορικὸν ὄχημα.

κοιγά Ἡσ. **«κοῖλα».**

κοΐδιον (τὸ) πάπ. δ.γρ. τοῦ κῴδιον βλ.λ.

κοΐζω ἐπὶ τῶν χοιριδίων, κράζω, φωνάζω κοΐ· || δθ. ἐπὶ προσ., κραυγάζω ὀξέως, γρυλλίζω ὡς χοιρίδιον : Ἀριστφ.Ἀχ.746 **ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε καὶ κοΐξετε χἠσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.**

κοίη δοτ. ἰων. τ. ἀντὶ ποίᾳ, ποῖος βλ.λ.

Κοιῆς-ίδος (ἡ) ἄ. Κοιογενής : Καλλ.Δῆλ.150 (ἀμφ.).

κοίης (ὁ) ἀντὶ κόης βλ.λ., ὁ ἱερεὺς τῶν μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης· || Ἡσ. **«ἱερεὺς Καβείρων ὁ καθαίρων φονέα».**

κοΐκινος-η-ον (κόϊξ) μτγν. ὁ ἐκ φύλλων φοίνικος κατεσκευασμένος, πεπλεγμένος : Στράβ.17,2, 5 **καὶ τὰ κοΐκινα δὲ πλέγματα Αἰγυπτιακὰ ἐστι φυτοῦ τινος, ὅμοια τοῖς σχοινίνοις.**

κοικύλλω εἶμαι ὀργός, χάσκω ἔνθεν κἀκεῖθεν, κοιτάζω ὀλόγυρα σὰν χάχας : Ἀριστφ.Θεσμ.852 **τί αὖ σὺ κυκανᾷς, ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;,** Δημήτρ.Λάκ.1014Ρ,92F (ἀμφ.).

κοιλαγγίτας (ὁ) Ἐπιγρ. βαθεῖα φάραγξ.

κοιλαίνω (κοῖλος) κ. νεώτ., ἀόρ. **ἐκοίληνα** κ. ἀττ. **ἐκοίλᾶνα,** μέσ. ἐπ. ἀόρ. **κοιλήνατο,** παθ. ἀόρ. **ἐκοιλάνθην,** παρακ. **κεκοίλασμαι** κ. μτγν. **κεκοίλαμμαι,** καθίστημί τι κοῖλον ἐξορύττων τὸ ἔνδον αὐτοῦ, κάμνω κάτι νὰ γίνῃ κοῖλον, βαθουλό, κούφιο, βαθουλώνω, σκάφτω : Χοιρίλ.10 **πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ,** Ἡρ.2,73 **κοιλήναντα τὸ ᾠὸν τὸν πατέρα ἐς αὐτὸ ἐντιθέναι,** Θουκ.4,100 **κεραίαν μεγάλην δίχα πρίσαντες ἐκοίλαναν ἅπασαν καὶ ξυνήρμοσαν πάλιν ἀκριβῶς** (ὥσπερ αὐλόν), Ἀριστλ.ΖΙ 614b,14 **θηρεύοντα δὲ τοὺς σκώληκας οὕτω σφόδρα φασὶ κοιλαίνειν, ὥστε καταβάλλειν τὰ δένδρα** (ἐπὶ τοῦ δρυοκολάπτου), Θεόκρ.23,43 **χῶμα δέ μοι κοίλανε** (δ.γρ. χῶσόν τι) (σκάψε μου τάφον), Πολυδ.1,61 **κοιλᾶναι τάφρον,** Ἀθήν.11,479Α **κοιλάναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα·** κ. παθ. : Ἱππ.Ἰητρ.11 **κεκοίλασμαι ἔντοσθε** (ἐπὶ ἑλκῶν), αὐτ.Διαίτ.30 **ὀφθαλμοὶ κοιλαίνονται,** αὐτ.Ἄρθρ. 52 **κοιλαίνεσθαι κατὰ τὸν κενεῶνα καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα,** ΕΜ 233,51 γλαφυρὰ φόρμιγξ **γεγλυμμένη καὶ κεκοιλαμμένη·** || τὸ παθ. ἐπὶ εὐτελοῦς ξύλου, πληροῦμαι ὀπῶν, γεμίζω τρύπες : Θεόφρ. ΦΙ 3,12,1· || τὸ ἐνεργ. μτφ. : Ὀππ.Ἁλ.4,19 **ὅσσε τε κοιλῆναι παρά τε φρένα πᾶσαν ἀεῖραι,** ΑΠλ. 4,142 **ἐκ καρδίης σέο θυμὸς ὄμματα κοιλήνας ἐς χόλον ἠυτρέπισεν·** **2)** καθιστῶ τινα κενόν, πτωχόν, εὐτελῆ : Λυκόφρ.772· || τὸ μέσ. ἐπὶ ὕφους συγγραφέως, εἶμαι κοῖλος, ἀδύνατος, χαλαρός : Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.55 **διήγησις.. λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν μηδὲ κοιλαίνεσθαι·** **3)** πάπ. ἀναφ. πρὸς πληρωμάς, παρέχω ἀναβολήν, παραχωρῶ προθεσμίαν· || ἐλαττῶ, περικόπτω, λιγοστεύω : Πάπ. **ἐὰν δέ τινα τῶν καθ' ἡμέραν δόσεων κοιλάνωσι,** αὐτ. **καὶ μὴ ἐξεῖναί μοι κοιλαίνειν τὸν σταθέντα μισθὸν πρὸ τῆς συνπληρώσεως τοῦ χρόνου·** **4)** ρηματ. π. κοίλασμα, κοίλανσις.

κοιλαῖος-α-ον μτγν. ὁ κοῖλος βλ.λ. : Γαλ.18(2), 568 **προϋποβάλλων τῷ τετρωμένῳ κώλῳ δέρμα** κοιλαῖον ἀτρέμα **κατὰ τὴν ποδῶν χώραν.**

κοίλαμβος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων **δυτισκιδῶν** ἐντόμων.

κοιλανάγλυφος-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ κοίλης ἐπιφανείας ἀνάγλυφος, ἀντίθ. ἔκτυπος.

κοίλανσις-εως (ἡ) (κοιλαίνω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιλαίνειν, τὸ βαθούλωμα : Ἀλέξ.Ἀφρ.Σοφ.105,10, Παῦλ.Αἰγ.6,90, Εὐστ.159,35· || νεώτ. μεταλλοτεχν. ἡ μηχανικὴ

κατεργασία, δι' ἧς δίδεται εἰς ἐπίπεδον μεταλλικὸν ἔλασμα σχῆμα κοῖλον (ἐσωτερικῶς καὶ κυρτὸν ἐξωτερικῶς) μὴ ἀναπτύξιμον.

κοιλαντικός-ή-όν ΕΜ ὁ ἐπιτήδειος, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κοιλαίνειν βλ.λ.

κοιλαράς (ὁ) δημ., τὸ θηλ. **κοιλαρού**, τὸ οὐδ. **κοιλαράδικο** ὁ ἔχων μεγάλην ἢ προτεταμένην κοιλίαν, ὁ προγάστωρ : Καρκδ.Ζητ.16 **ὁ ἀγὰς παχύς, κοιλαράς.**

κοιλάρφανος-η-ο δημ. κ. **κοιλόρφ-** ὁ ἐκ κοιλίας μητρὸς ὀρφανός, οὗ ἀπέθανεν ὁ πατὴρ πρὶν ἢ γεννηθῇ : Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.4,185 **θὰ μείνῃ μαύρη χήρα | ἡ γῆ μας . . καὶ τὰ κοιλόρφανά της | θὰ μάθουν νὰ χορταίνουνε λαθύρια,** Γρυπ.Σκ. Τερρ.95,5 **περνᾷ κι ὁ νιὸς τραγουδιστής, μοναχογιὸς τῆς χήρας, | κοιλάρφανο χλομὸ παιδί.**

κοιλάς-άδος (ἡ) κ. νεώτ. ὡς οὐσ. τὸ κοίλωμα, ἡ κοιλότης : ΨΦωκυλ.173, πρβλ.Θεόφρ.άπ.169· || ὀμ. εἰς τοίχους : ΠΔΛευϊτ.14,37 **καὶ ὄψεται τὴν ἀφὴν . . ἐν τοῖς τοίχοις τῆς οἰκίας κοιλάδας χλωριζούσας**· || ὀμ. κ. εἰς βράχον, πέτραν : Στράβ.12,3,11 **καὶ κοιλάδας τινὰς ὡσανεὶ βόθρους πετρίνους**· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. βαθὺς χῶρος μεταξὺ ὀρέων, μικρὰ πεδιὰς περικλειομένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ ὀρέων ἢ ὑψωμάτων : Πλάτ.'Επιγρ. 5,6, ΔΠ Γεν.14,8 **καὶ παρετάξαντο αὐτοῖς εἰς πόλεμον ἐν τῇ κοιλάδι,** Πάπ. νότου γῆ Πασήμιος, **βορρᾶ κοιλὰς Ὕπαχις, ἀπηλιώτου γῆ τῶν ἰδιοβοσκῶν, λιβὸς γῆ Πασήμιος, ἀνὰ μέσον κοιλάς,** Πολύβ.5,44,7 **διαφορὰς δὲ καὶ συγκλείσεις πλείους ἔχον ἐν αὐτῷ διέζευκται κοιλάσι,** Παπαδ. Χρ.Μηλ.65 **ἐντὸς βαθείας κοιλάδος,** Σολωμ.Κρητ. 19 **μὴν εἴδατε τὴν ὀμορφιά, ποὺ τὴν κοιλάδα ἀγιάζει, - ἡ κοιλὰς τῶν Τεμπῶν**· **3**) ὡς ἐπίθ. θηλ. γένους τοῦ κοῖλος : Θεόφρ.Σημ.51 **κοιλάδες νεφέλαι,** Τρυφιόδ.194 **εὐνὴ κοιλάς**· **4**) νεώτ. ἀνατ. **κοιλὰς παρεγκεφαλίδος** αὖλαξ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ἐπιφανείας τῆς παρεγκεφαλίδος.

κοιλασία (ἡ) μτγν. τὸ κοίλωμα, ἡ κοιλότης· κτ. πληθ. ὀδοντώσεις, χαραγαὶ εἰς δοκούς : Ἥρων Βελοπ.137,13 **τὰς εἰρημένας κοιλασίας,** Ἡσ.

κοίλασμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιλαίνειν, τὸ κοίλωμα, βαθούλωμα, κούφωμα : ΠΔ Ἡσ.8,14 **καὶ ἐν κοιλάσματι ἐγκαθήμενοι ἐν Ἱερουσαλήμ**· **2**) χάραγμα, αὖλαξ : Ἀπολλδ.Πολιορκ.182,7, Ἀθήν.Μηχ 36,6· **3**) ἐπὶ λυχνίας τὸ ἔνδον, τὸ ἔσω κοίλωμα, ἡ κοιλιὰ τοῦ λύχνου : Ἥρων Πνευμ.2,22.

κοιλάτος-η-ο δημ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν, ὅθ. εὐτραφής : Βαλαωρ.Φωτ.1,123 **ἤθελε βοΐδια κάτασπρα, μεγάλα, τραχηλάτα, | νά 'ναι στεφανοκέρατα, κοντόσφαγα, κοιλάτα.**

κοιλέμβολον (τὸ) (κοῖλος - ἔμβολον) μτγν. κ. νεώτ. κοῖλον ἔμβολον, παράταξις στρατοῦ εἰς σχῆμα κοίλου ἐμβόλου· Σουΐδ. «ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατο συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ» : Αἰλ.Τακτ.37,7, Ἀρρ.Τακτ.29,6· **2**) νεώτ. ναυτ. εἰδικὸς σχηματισμὸς παρατάξεως κωπήρων πολεμικῶν σκαφῶν εἰς σχῆμα κοίλου ἢ ἀνεστραμμένου ἐμβόλου.

κοιλέμβολος-ον (κοῖλος-ἔμβολος) μτγν. ὁ ἔχων ἢ ὁ σχηματίζων κοιλέμβολον βλ.λ. : Ἀσκληπιόδ.11,5.

κοιλέντερα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ἡ **κοιλεντερωτὰ** ὁμοταξία ἀσπονδύλων ὑδροβίων ζῴων περιλαμβάνουσα τὰς μεδούσας, τὰ κοράλλια, τοὺς σπόγγους καὶ πάντα τὰ μετ' ἀκτινωτῆς συμμετρίας θαλάσσια ζῷα.

κοιλήπατα (τὰ) γλωσσ. ἐντόσθια ὄρνιθος.

κοιλία (ἡ) (κοῖλος) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κοιλιά,** Ἰων. **κοιλίη,** ἡ κοιλότης τοῦ σώματος ἀνθρώπων καὶ ζῴων, ὁ θώραξ κ. ἡ γαστήρ· Γαλ.15,896 «ἐνίοτε μὲν γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸν θώρακα τὴν ἄνω κοιλίαν ὀνομάζοντες, τὸ μετὰ τὸ διάφραγμα πᾶν τῆς τροφῆς ἀγγεῖον, κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσιν, ἐνίοτε δὲ ἄνω κοιλίαν ὀνομάζοντες, εἰς ἣν καταπίνομεν τὰ σιτία, ποτὲ μὲν τὰ μετ' αὐτὴν ἅπαντα κοιλίαν μὲν οὖν καλοῦσι κάτω· ἐνίοτε δὲ μόνα τὰ παχέα τῶν ἐντέρων. Εἰσὶ δὲ οἳ τὸ κῶλον μόνον ὀνομάζουσι τὴν κάτω κοιλίαν» : Ἱππ."Αρθρ. 46, αὐτ.Παθ.6 **τὰ κατὰ κοιλίαν νουσήματα** (τὰ νοσήματα τῆς θωρακικῆς κοιλότητος)· **2**) εὐρεῖα κοιλότης τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῴων κειμένη μεταξὺ τοῦ θώρακος καὶ τοῦ πυθμένος τῆς πυέλου καὶ περικλειομένη ἄνωθεν μὲν ὑπὸ τοῦ διαφράγματος, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς ὀστεώδους λεκάνης τῆς πυέλου, ἔμπροσθεν ὑπὸ τοιχωμάτων ἀπαλῶν καὶ ὑπεικτικῶν καὶ ὄπισθεν ὑπὸ τῶν ὀσφυϊκῶν σπονδύλων καὶ μυϊκῶν τοιχωμάτων, ἐγκλείουσα δὲ τὰ σπλάγχνα, ὅ. γαστήρ : Ἡρ.2,87 **ἔπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην, οὔτε ἀνταμόντες αὐτὸν οὔτε ἐξελόντες τὴν νηδύν,** Ἐπιγρ.· || ἰδ. ἡ κάτω κοιλία . Ἱππ.'Ελκ.3, Ἀριστφ. Βάτρ.485 **δείσασα γὰρ εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν,** Πλάτ.Τίμ.73Α **τῇ τοῦ περιγενησομένου πόματος ἐδέσματός τε ἕξει τὴν ὀνομαζομένην κάτω κοιλίαν ὑποδοχὴν ἔθεσαν,** Ἀριστλ.ΖΜ 650α,13 **ἡ δὲ τῆς ἄνω καὶ τῆς κάτω κοιλίας**· || **ἄνω κοιλία** ὁ στόμαχος : Πλάτ. Τίμ.85Ε **εἰς τὴν κάτω ξυνωσθεῖσα ἢ τὴν ἄνω κοιλίαν,** Ἀριστλ.ΖΜ 650α,13· **3**) ὁ στόμαχος : Ἀριστφ.'Ιππ.280 **κενῇ τῇ κοιλίᾳ ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον** (νῆστις), Ἀριστλ.ΖΙ 489α,2 **καλεῖται δέ, ᾧ μὲν λαμβάνει, στόμα· εἰς ὃ δὲ δέχεται, κοιλία,** ΚΔ Ματθ.12,40 **ἐγένετο Ἰωνᾶς . . ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας,** αὐτ.Λουκ.15,16 **ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, - ἐγέμισε τὴν κοιλιά του** (ἐχορτάσθη), **- μὲ ἄδεια κοιλιά,** παροιμ. **ποὺ δὲν κουράσῃ γόνατα κοιλιὰ δὲν θεραπεύγει** (πρβλ. τὰ καλὰ κόποις κτῶνται), ὀμ. **ἡ κοιλιὰ παραθύρια δὲν ἔχει** (δὲν δύναταί τις νὰ γνωρίζῃ τί ἔφαγεν ὁ ἄλλος), ὀμ. **τοῦ παιδιοῦ ἡ κοιλιὰ κοφίνι | καὶ τρελλὸς ὅποιὸ τοῦ δίνει** (τὰ παιδία τρώγουν διαρκῶς ἐφ' ὅσον δίδεται εἰς αὐτὰ τροφή)· || ἡ μεγάλη κοιλία τῶν μηρυκαστικῶν ζῴων : Ἀριστλ.Ζ 507b,5 **μεγέθει δὲ πολὺ ἐλάττων ἐστὶν ὁ κεκρύφαλος τῆς κοιλίας**· || ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ὁ στόμαχος : Ἀριστλ.ΖΜ 674b,22 **τὰ μὲν πρὸ τῆς κοιλίας ἔχουσι τὸν καλούμενον πρόλοβον ἀντὶ τῆς τοῦ στόματος ἐργασίας**· || ὅθ. κ. ἐπὶ γαστριμάργων, λαιμάργων, κοιλιοδούλων : ΚΔ Ρωμ.16,18 **οἱ γὰρ τοιοῦτοι . . δουλεύουσιν . . τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ,** αὐτ.Φιλ.3,19 **ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία, - ἡ ζωή του ἀρχίζει ἀπὸ τὴν κοιλιά του καὶ τελειώνει στὴν κοιλιά του**· **4**) τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα : Ἡρ.2,40 **ἐπεὰν ἀποδείρωσι τὸν βοῦν, . . κοιλίην μὲν ἐκείνην πᾶσαν ἐξ ὧν εἷλον,** αὐτ.86, αὐτ.92, Ἀριστφ.'Ιππ.356 **ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν καταβροχθίσας** (πατσᾶ ἀπὸ κοιλιὰ χοίρου), αὐτ.160 **οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας,** αὐτ. Πλ.1169, Ἐπιγρ. **κοιλίας τὸ ἥμισυ,** Πολύβ.7,15,8 **εἰς ἣν ῥιπτεῖσθαι συνέβαινε τοὺς ἐκ τῆς πόλεως νεκροὺς καὶ τὰς τῶν ἵππων καὶ τὰς τῶν ὑποζυγίων τῶν ἀποθνῃσκόντων κοιλίας,** Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,191 **ὅταν τὸν ἰάτρευσεν ἀπὸ διάρροιαν κοιλίας, - μοῦ πονεῖ ἡ κοιλιά μου**· || νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. τὸ πρόσθιον τοίχωμα τῆς γαστέρος : **κοιλίας χῶραι, - ὁ ὀμφαλὸς εὑρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς κοιλίας**· || φρ. : Ἱππ.Κωακ.126 **κοιλία καταρραγεῖσα,** Θεόπομπ.Κωμ.62,2 **κοιλίαν σκληρὰν ἔχειν** (εἶμαι δυσκοίλιος), Κωμ.'Αδέσπ. 730 **κατὰ κοιλίαν νοσεῖν** (μὲ πονεῖ ἡ κοιλιά μου), Ἀριστλ.Πρ.863b,29 **τὴν κοιλίαν λύειν** (κινεῖν, προκαλεῖν κένωσιν, καθαίρειν τὴν κοιλίαν διὰ καθαρ-

τικοῦ I, αὐτ.864b,14, αὐτ.947b,13 **αἱ κοιλίαι λύονται**, αὐτ.ΖΓ 728a,15 **τοῖς γε διεφθαρμένοις τὴν γένεσιν, ἔστιν ὅτε ἀναλύονται αἱ κοιλίαι**, αὐτ.Πρ. 867b,31 **αἱ κοιλίαι εὔλυτοί** (εἰσι), αὐτ.ΖΙ 588a,7 **ἐάν ἡ κοιλία στῇ**, Μνησίθ.'Αθ.π.'Αθήν.1,32Ε **οἶνοι.. κοιλίας λύουσιν**, αὐτ.32Β **οἶνος.. κοιλίας μαλακτικός**, αὐτ.3,92C **ἔκλυτος ἡ κοιλία γίνεται**, αὐτ.3,121D **γλυκεῖς χυμοὶ.. ὑπάγουσι τὰς κοιλίας**, Δίφιλ.Σ π.'Αθήν.2,71Ε **οἱ τῶν φοινίκων ἐγκέφαλοι.. στατικοὶ κοιλίας**, Διόδ.Σ 5,41 **τὰς κοιλίας τὰς ῥεούσας** (τὰς διαρροίας), Διοσκ. 2,72 **κοιλίαν ἐκλύειν**, αὐτ.163 **κοιλίαν ὑπάγειν**, αὐτ.171 **κοιλίαν μαλάσσειν**· || δημ. μτφ. φρ. **πρέπει νά ἔχῃς μεγάλη κοιλιά** (νὰ εἶσαι ὑπομονητικὸς ἔναντι τῆς ἐνοχλητικότητος τῶν ἄλλων, νὰ δέχεσαι ἐπιπλήξεις ἢ ἀποδοκιμασίας), - **ἔπεσε μὲ τὴν κοιλιά** (πρηνηδόν), - **μὲ τὴν κοιλιά στὸ στόμα** (ἐπὶ ἐπιτόκου γυναικός), - **ἔκαμε κοιλιά ἢ κοιλιές** (ἔγινε προγάστωρ, κοιλαράς)· || δημ. κτ. ἐπέκτ. κύρτωμα πρὸς τὰ ἔσω, ἐξόγκωμα ἢ προεξοχὴ ἐν εἴδει κοιλίας: **ἡ κοιλιά τοῦ κανατιοῦ - τοῦ πίθου, - ἔκαμε κοιλιά ὁ τοῖχος καὶ θά γκρεμιστῇ, - ἡ κοιλιά τοῦ σκάφους**· **5)** τὰ περιττώματα, ἡ κόπρος, Ιδ. κτ. πληθ.: 'Ιππ.'Αέρ.10 **τῶν τε κοιλιῶν μὴ συνεστηκυιῶν** (τῆς κόπρου μὴ οὔσης σκληρᾶς), αὐτ.'Επιδ.1,10 **κοιλίαι τε γάρ, καὶ εἰ τύχοιεν ἐφυγραινόμεναι**, αὐτ.4,23 **κοιλίη σκληρή**, αὐτ.Διαίτ. (Νόθα) 56 **στερεὴν.. ποιεῖν τὴν κοιλίην**, αὐτ. **ἢν δέ σοι κατάπυκνος ἡ κοιλίη δοκῇ εἶναι, μαλθακῷ κλύσματι ὑπόκλυζε**, αὐτ. 'Επιδ.4,23 **οὔρησις καὶ κοιλίη ἀχρόως**· **6)** γεν. ὀνομ. διαφόρων κοιλοτήτων τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, οἷον τῶν πνευμόνων, τῆς καρδίας, τοῦ ἥπατος, τοῦ ἐγκεφάλου, τῶν νεφρῶν: 'Ιππ.'Αρθρ.41 **κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα δεχόμεναι καὶ προπέμπουσαι**, 'Αριστλ.ΖΙ 496a,4 **ἡ δὲ καρδία ἔχει μὲν τρεῖς κοιλίας**, - **κοιλίαι ἐγκεφάλου** (τέσσαρες κοιλότητες τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἐγκεφάλου ἐπεστρωμέναι ὅλαι δι' ἐπενδύματος καὶ πεπληρωμέναι ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ), - **κοιλίαι καρδίας** (αἱ δύο κατώτεραι καὶ εὐρύτεραι κοιλότητες τῆς καρδίας, αἱ πλησιέστεραι πρὸς τὴν κορυφὴν αὐτῆς καὶ κείμεναι κάτωθεν τῶν συστοίχων κόλπων αὐτῆς), - **κοιλίαι λάρυγγος** (κολπώματα ἐν τοῖς πλαγίοις τῆς μέσης μοίρας τοῦ κοίλου τοῦ λάρυγγος), - **κοιλία νεφροῦ** (ἡ ἐπὶ τοῦ μέσου τοῦ ἔσω χείλους τοῦ νεφροῦ κοιλότης)· **7)** κοίλωμα ὀστοῦ: 'Ιππ.'Αρθρ.61· **8)** ὑποθετικαὶ κοιλότητες ἐντὸς τῶν μυῶν: 'Ερασίστρ.π.Γαλ.4,375,αὐτ.707,'Αντυλλ.π. 'Ορειβ.8,6,30,αὐτ.7,9,4, πρβλ. νηδύς· **9)** ἡ μήτρα, ἡ ὑστέρα: 'Ιππ.Γυν.1,38,ΚΔΛουκ.1,41 **ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς**, αὐτ.42 **εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου**, αὐτ.11,27 **μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε**, αὐτ.'Ιω.3,4 **εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ**, Μηναῖ.11,9 'Ωδ.8 Θεοτ. **ἡ Παρθένος.. ἔσχεν ἐν κοιλίᾳ τὸν ἡμᾶς ῥυσάμενον**, Λασκαρ.Ποιημ.112,1 **ὄντις ἀκόμα μ' εἶχε στὴν κοιλιά της, | μ' ἐκαμάρωνε ἡ μάνα μου ἡ καημένη,- εἶναι παλιάνθρωπος ἀπὸ τῆς μάνας του τὴν κοιλιά**· **10)** γεν. πᾶν κοίλωμα, πᾶσα κοιλότης ἐν τῇ γῇ: 'Αριστλ.Μετ.349b,4,αὐτ.350b,23· ὁμ. κ. ἐν τοῖς νέφεσι: αὐτ.369b,2· || μτγν., μσν. κ. νεώτ. **κοιλία "Αδου** ὁ "Αδης: Μηναῖ.11,9 'Ωδ.8 Θεοτ. **τὸν ἡμᾶς ῥυσάμενον "Αδου κοιλίας**· **11)** πιθ. τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου: 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,8 **κοιλίαι**.

κοιλιάδελφοι (οἱ) νεώτ. δίδυμα τερατογενῆ ἔμβρυα συγκεκολλημένα διὰ τῆς ὑπογαστρικῆς κοιλιακῆς χώρας.

κοιλιάζω (κοιλία) δημ. ἀμτβ. ἐπὶ οἰκοδομημάτων, προσκτῶμαι καμπύλην προεξοχήν, ἐξογκοῦμαι κατά τι μέρος τῆς ἐπιφανείας μου, κάμνω κοιλιά· **2)** ρηματ. π. κοίλιασμα.

κοιλιαῖος-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ λάρυγγος: **κοιλιαία πτυχὴ λάρυγγος**, - **κοιλιαία ἀπόφυσις λάρυγγος**.

κοιλιακός-ή-όν μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοιλίαν, ὁ τῆς κοιλίας: Πλούτ.'Αντ.49 **ἐκ πολλῆς ἀπορίας ὑδερικοῖς καὶ κοιλιακοῖς περιέπιπτον ἀρρωστήμασιν**, Διοσκ.1,42 **τὰ κοιλιακά**, Γαλ.8,388 **κοιλιακὴ διάθεσις**, - **κοιλιακαὶ ἐνοχλήσεις**, - **κοιλιακὸς τῦφος**, - **κοιλιακὴ νόσος** (χρονία πάθησις τῶν παίδων, ἐκδηλουμένη διὰ χρονίας ἢ διαλειπούσης διαρροίας καὶ σημαντικῆς κοιλιακῆς ἐξογκώσεως), - **κοιλιακοὶ μύες**, - **κοιλιακὰ νεῦρα**, - **κοιλιακὴ ἀρτηρία**, - **κοιλιακὸς μίσχος**· || μσν. τὸ οὐδ. **κοιλιακόν** ὡς οὐσ. βαρεῖα κοιλιακὴ νόσος, πιθ. ἡ δυσεντερία: Χρον.Μορ.7206 **τὸ κοιλιακόν τοὺς ἐκόλλησε καὶ πόθαναν οἱ Φράγκοι**· || νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **κοιλιακά** ὡς οὐσ. τὰ νοσήματα τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος, Ιδ. τῶν παίδων: **δυὸ μῆνες τώρα ἔχομε τὸ παιδί μας ἄρρωστο μὲ κοιλιακά**· **2)** ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων κατὰ τὴν κοιλίαν, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα: Πλούτ.'Ηθ.101C **σιτία καὶ ὄψα κοιλιακοῖς ἑτοιμάζεις καὶ δυσεντερικοῖς**, Ροῦφ.π.'Ορειβ.8,24,30, Γαλ.6,525 **οἰκεῖόν ἐστιν ἔδεσμα κοιλιακῶν τε καὶ δυσεντερικῶν**, Φιλάγρ.π.'Ορειβ.5,20,2.

κοιλιακῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ τὴν κοιλίαν: 'Αχμ. 'Ονειροκρ.19,23 **ἀσθενεῖ κοιλιακῶς** (πάσχει ἐκ κοιλιακοῦ νοσήματος).

κοιλιαλγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. τὸ κατὰ τὴν κοιλίαν ἄλγος, ὁ κοιλόπονος.

κοιλιαλγῶ-έω μτγν. ἔχω ἄλγος, πόνον ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἔχω κοιλόπονον: Γαλ.14,467 **δίδου πιεῖν τὸ ὕδωρ κοιλιαλγοῦντι**.

κοιλιαργία (ἡ) 'Επιγρ. κτ. ἀνομοίωσιν ἀντὶ κοιλιαλγία βλ.λ.

κοιλιάρης-α-ικο δημ. κ. **κοίλιαρης** (μ. ἀρσ.) ὁ ἔχων μεγάλην καὶ προτεταμένην κοιλίαν, μπάκα, ὁ προγάστωρ, ὅ. κοιλαράς.

κοίλιασμα (τὸ) (κοιλιάζω) δημ. ἐπὶ οἰκοδομημάτων, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιλιάζω, ὁ σχηματισμὸς κοιλώματος ἐν εἴδει κοιλίας εἴς τινα ἐπιφάνειαν.

κοιλίδιον (τὸ) μτγν. κ. **κυλίδιον** (πάπ.) ὑποκορ. τοῦ κοιλία βλ.λ.3), μικρὰ κοιλία, κοιλίτσα: Στράβ. 15,5,14 **εὔλυτον τὸ κοιλίδιον ἔχων προσέρρανε πολὺ τῇ θύρᾳ καὶ τῷ τοίχῳ**.

κοιλίνιος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων κεντροφόρων βρακονιδῶν ἐντόμων.

κοιλιοδαίμων-ονος (ὁ,ἡ) κ. μσν. ὡς ἐπιθ. παρασίτου, ὁ ἔχων θεὸν τὴν κοιλίαν, τὴν γαστέρα· πρβλ. κοιλιόδουλος: Εὐπ.172,'Αθήν.3,97C **γάστρων, ἔφη, καὶ κοιλιόδαιμον ἄνθρωπε**, Κλήμ.'Αλ.174,14 **δαίμων καθηγεῖται λιχνότατος, ὃν ἔγωγε οὐκ ἂν αἰσχυνθείην κοιλιοδαίμονα προσειπεῖν**.

κοιλιόδεσμος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. δεσμός, ζώνη τῆς κοιλίας, ζωστὴρ πρὸς περίσφιγξιν ἢ συγκράτησιν τῆς κοιλίας.

κοιλιόδουλος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ οἱονεὶ δοῦλος τῆς κοιλίας αὐτοῦ, ὁ λαίμαργος, ὁ φαγάς: Παλλάδ.Λαυσ.21,53,Βί.Στεφ.Νεώτ. ἐν κώδ.Βασ.1196, 105Β **καὶ τοὺς τὰ αὐτὰ φρονοῦντας ἐπισκόπους, ἐπισκότους.. καὶ κοιλιοδούλους ἐπονομάζων**.

κοιλιοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κήλη παρουσιαζομένη κατὰ τὴν κοιλιακὴν χώραν ἕνεκα διασπάσεως τῆς συνοχῆς τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς.

κοιλιολάτρης (ὁ) μτγν. ὁ οἱονεὶ τῆς κοιλίας αὐτοῦ λάτρης, ὁ κοιλιόδουλος: Παλλάδ.Βί.'Ιω. Χρυσ.116.

κοιλιολυσία (ἡ) (λύω) μτγν. ἡ τῆς κοιλίας λύσις, διάρροια: Κικ.'Αττ.10,13,1 **περὶ κοιλιολυσίαν γίνεσθαι** (λαμβάνειν καθαρτικόν), ΑΒ 323 **ὑπότριμμα.. ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο**.

κοιλιολυτικός-ή-όν μσν. ὁ προξενῶν διάρροιαν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ λύῃ τὴν κοιλίαν, καθαρτικός : Γεωπ.10,51.

κοιλιολυτῶ-έω ἀρχ.λεξ. λύω τὴν κοιλίαν, προξενῶ λύσιν τῆς κοιλίας, διευκολύνω τὸ ἀποπάτημα : Ἡσ. ἐν λ. βδέλλεσθαι.

κοιλιομανία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ μανία, ἡ περὶ τῆς κοιλίας μανικὴ φροντίς, λαιμαργία, ἀδηφαγία : Νεῖλ.Ἐπιστ.202,7 **ὁ ἀκρατὴς γέλως καὶ ἡ κοιλιομανία**, Ἰω.Κλίμ.88,18 **πρὸς τὴν κοιλιομανίαν καὶ τὴν ὀξυχολίαν.**

κοιλίοξυς-εως (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ὑμενοπτέρων κεντροφάρων **ἀπιιδῶν** ἐντόμων.

κοιλιοπονῶ-έω (κοιλία-πονῶ) μσν. ὠδίνω, κοιλοπονῶ βλ.λς : Λεόντ.Νεοπ.1717C.

κοιλιοπτωσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πτῶσις ἢ χαλάρωσις τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ σπλάγχνων μετὰ κατωφεροῦς προπετείας τοῦ προσθίου κοιλιακοῦ τοιχώματος.

κοιλιοπώλης (ὁ) ὁ πωλῶν κοιλίας, πατσές, ὁ πωλητὴς κοιλιῶν ἢ ἀλλάντων : Ἀριστφ.Ἱππ.200 **κοιλιοπώλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει.**

κοιλιοστροφία (ἡ) (κοιλία-στρέφω) σχόλ. ἡ μετὰ ὀξέος πόνου ἀναστροφή, συστροφὴ ὀδυνηρὰ τῶν ἐντέρων : Σχόλ.Νικ.Ἀλεξ.597 **εἰλίγγοιο δυσαλθέος· τῆς κοιλιοστροφίας φησίν.**

κοιλιόσυρτος (ὁ) μσν. ὁ ἐπὶ τῆς κοιλίας συρόμενος.

κοιλιοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἐγχειρήσεως διάνοιξις τῶν τοιχωμάτων τῆς κοιλίας.

κοιλιούχιον (τὸ) ἐσφ.γρ. ἀντὶ κυνούχιον (ἀμφ.ἑρμ.).

κοιλιοφορῶ-έω μτγν. κυοφορῶ, φέρω ἐν τῇ κοιλίᾳ βρέφος, εἶμαι ἔγκυος : Ἐπιφάν.2,297.

κοιλὶς-ίδος (ἡ) ἀρχ. λεξ. κ. **ἐπικοιλὶς** Πολυδ. « τὸ ἄνωθεν βλέφαρον ».

κοιλίσκος (ὁ) μτγν. ὁ κοῖλος ἐκκοπεύς, μάχαιρα χειρουργικὴ κοίλη εἰς τὸ ἔμπροσθεν· Ἡσ. «κοιλίσκον, κοῖλον» : Γαλ.10,150 **τῶν κοίλων ἐκκοπέων, οὓς καὶ** κοιλίσκους ὀνομάζουσιν (δ.γρ. κυκλίσκους), Παῦλ.Αἰγ.6,90.

κοιλισκωτὸς (ὁ) μτγν. κοιλίσκος βλ.λ. : Παῦλ. Αἰγ.6,90 **ἐκκοπεὺς κοιλισκωτός** (δ.γρ. κυκλισκωτός).

κοιλιτικὴ (ἡ) μτγν. ἡ ἀσθένεια τῆς κοιλίας, κοιλόπονος : Κατ.Ἀστρλ.Κ 2,161.

κοιλίτσα (ἡ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κοιλιά βλ.λ. κ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. : παροιμ. **αὐτὸς μὲ τὴν τρελλίτσα του γεμίζει τὴν κοιλίτσα του** (ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων τὸν φρενοβλαβῆ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῶν)· ‖ κτ. ἐπέκτ. ἐν τῷ πληθ. **κοιλίτσες** περιληπτ. ἡ κοιλιά, τὰ ἔντερα κ. ἄ. τῶν σπλάγχνων σφαγίου, ὁ πατσάς.

κοιλιώδης-ους-ες κ. μσν. ὁ ὅμοιος πρὸς κοιλίαν, ὁ ἔχων σχῆμα κοιλίας : Ἀριστλ.ΖΜ 678b,30 **ὑποδοχαὶ κοιλιώδεις**, Εὐστ.194,22 **μηδὲν τι ἔχειν ὑπόκενον καὶ κοιλιῶδες.**

κοιλίωσις-εως (ἡ) κοίλωσις βλ.λ.

κοιλογάστωρ-ορος (ὁ,ἡ) (κοῖλος - γαστήρ) ὁ ἔχων κοίλην τὴν γαστέρα, κενὴν τὴν κοιλίαν, πειναλέος, ἀδηφάγος : Αἰσχ.Ἑπτ.1035 **οὐδὲ κοιλογάστορες λύκοι πάσονται·** ‖ μτφ. ἐπὶ τῆς κοίλης ἀσπίδος : αὐτ.496 **κύτος προσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου.**

κοιλογένειος-ον πάπ. ὁ ἔχων κοίλωμα, λακκάκι εἰς τὸ περὶ τὸ γένειον μέρος, εἰς τὸ πηγούνι : **ἀγένειος, εὔκνημος, κοιλογένειος.**

κοιλόγενυς-υος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος τρωκτικῶν ὑπονυχιδῶν θηλαστικῶν ζῴων.

κοιλόγλωσσον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικῶν **ὀρχεωδῶν** πολυετῶν φυτῶν.

κοιλογώνιος-ον μτγν. ὁ ἔχων κοιλότητα γωνιώδη : Ζηνόδ.π.Πρόκλ.Εὐκλ.165F.

κοιλόδοντα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. παλαιοτέρα ὑποδιαίρεσις ἑρπετῶν περιλαμβάνουσα τὰ ἐκ τῶν σαυροειδῶν ἑρπετῶν ἔχοντα κοίλους ὀδόντας.

κοιλοκάρυον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος δενδρωδῶν μυστικοειδῶν φυτῶν.

κοιλόκερα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ὑποταξία **ἀρτιοδακτύλων μηρυκαστικῶν** θηλαστικῶν ζῴων.

κοιλοκρόταφος-ον μτγν. ὁ ἔχων κοίλους, βαθουλοὺς κροτάφους : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,7.

κοιλόκυρτος-ον (κοῖλος - κυρτός) νεώτ. ὁ ἔχων τὴν μίαν τῶν ὄψεων κοίλην, τὴν δ' ἑτέραν κυρτήν : **κοιλόκυρτοι φακοί.**

κοιλομέτωπος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων **τενεβριονιδῶν** ἐντόμων.

κοιλόμισχος-ον ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων κοῖλον μίσχον : Θεόφρ.Φ1 3,7,5.

κοιλομυελία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. αἱ ἐπὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ ἀπαντῶσαι **παθολογικῆς** προελεύσεως κοιλότητες.

κοιλόμυχος-ον (κοῖλος-μυχός) ὁ κοῖλος ἔσωθεν: Θεόφρ.Φ1 3,7,5 (διόρθ. ἀντὶ κοιλόμισχος).

κοιλό(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. μέτρον χωρητικότητος πρὸς μέτρησιν δημητριακῶν ἰδίως καὶ ἰσοδυναμοῦν πρὸς 24 περίπου ὀκάδας.

κοιλονυχία (ἡ) νεώτ. κ. ὀρθότ. **κοιλωνυχία** ἀλλοίωσις τῶν ὀνύχων χαρακτηριζομένη δι' ὑπεγέρσεως τῶν πλαγίων χειλέων αὐτῶν κατὰ τρόπον, ὥστε τὸ μέσον τμῆμα αὐτῶν νὰ εἶναι ἐμβεβυθισμένον, ἐμφανίζον κοίλην καὶ λείαν ἐπιφάνειον.

κοιλόπεδος-ον (κοῖλος-πέδον) ὁ ἐν κοίλῃ πεδιάδι κείμενος, εὐριακόμενος : Πίνδ.Π 5,38 **κοιλόπεδον νάπος** (βαθουλὴ καὶ χαμηλὴ κοιλάς).

κοιλοπελτὶς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ὀφιδίων **ψαμμοφιδιδῶν ἑρπετῶν.**

κοιλοπίτυξ Ἡσ. « ὁπλίτης, τινὲς δὲ ὀϊστός ».

κοιλοποδία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ διαμόρφωσις τοῦ ἄκρου ποδός, καθ' ἣν τὸ κατὰ τὸ μέσον ὑπερβολικῶς κοῖλον πέλμα αὐτοῦ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μόνον διὰ τῆς πτέρνης καὶ τοῦ προσθίου τμήματος αὐτοῦ.

κοιλοποιοῦμαι έομαι (κοῖλος-ποιοῦμαι) πάπ. παρέχω προθεσμίαν, δίδω ἀναβολήν, πρβλ. κοιλαίνω 3) : **μηδένα μῆνα κοιλοποιούμενοι.**

κοιλοπόνημα-ατος (τὸ) δημ. κ. **κοιλοπόνεμα** αἱ ὠδῖνες, οἱ πόνοι τῆς κοιλίας κατὰ τὸν τοκετόν.

κοιλοπόνια (ἡ) δημ. κ. **κοιλοπόνεμα** (τὸ) βλ.λ., αἱ ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ : Καρκβ.Ζητ.93 **εἶχεν ἀποκάμει ἀπὸ τὶς κοιλοπόνιες κι ἤθελε νὰ σταματήσῃ τὴν ἀνυπόφορη καρποφορία τῆς κοιλιᾶς της.**

κοιλόπονος (ὁ) δημ. ὁ πόνος τῆς κοιλίας, ἡ κοιλιαλγία· ‖ ὁ κολικός, ὁ κολικόπονος.

κοιλοπονῶ-άω δημ. ἀμτβ. ἐπὶ ἐπιτόκων γυναικῶν, ἔχω ὠδῖνας, πόνους τοκετοῦ, ὠδίνω : **κοιλοπονάει τρεῖς μέρες κι ἀκόμα δὲ γέννησε·**
2) ρηματ. π. κοιλοπόνημα, κοιλοπόνια.

κοιλόπους-οδος-ουν νεώτ. ὁ ἔχων κοιλοποδίαν βλ.λ.

κοιλοριζῶν μσν. πάναξ : Θεόγνωστ.Καν.21.

κοῖλος-η-ον κ. μσν. κ. νεώτ., αἰολ. καὶ ἰων. **κοΐλος** (Ἀλκ.15,5 ἀμφ., Μίμν.12,6) κ. **κόϊλος** (Ἀνακρ. 91) μτ. συγκρ. **κοιλώτερα**, ἐπὶ πραγμ. ἐχόντων βάθος, (δ. καμπύλον, ὁ ἔχων τὸ ἔσω μέρος οὗτου κενόν, κοῦφον, ὁ ἄδειος : Ὀδ.Δ 277 **τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα** (ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου), αὐτ.Β 424 **ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν**, αὐτ.Φ 417 (ὡς ἐπίθ. τῆς φαρέτρας), Ἡσίοδ.Ἔργ.52 **τὸ μὲν** (πῦρ) **ἔκλεψ' . . ἐν κοίλῳ νάρθηκι** (ἔκρυψεν ἐν κούφῳ στελέχει νάρθηκος - ὁ Προμηθεύς), Σοφ.ΟΚ 1593 **ἔστη . . , κοίλου πέλας κρατῆρος** (πλησίον τοῦ λεκανοειδοῦς λάκκου), αὐτ.1596 **μέσος στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου κοίλης τ' ἀχέρδου** (τῆς

κοῦφον τὸν κορμὸν ἐχούσης, δθ. πολυχρονίου ἀγρίας ἀπιδέας]· **2)** ὁ τὸ κοῦφον αὐτοῦ κοιλιῶδες ἔχων, δθ. πλατὺς κατὰ τὸ μέσον, βαθύς, εὐρύχωρος, ὡς ἐπίθ. τῶν πλοίων ἐν 'Ιλ. κ. ἅπαξ ἐν 'Οδ., βραδύτ. π.'Αττ. ὡς ὀν. εἰδ. τύπου πιθ. φορτηγοῦ οἷος ὁ γαῦλος, ἀντίθ. μακρὰ ναῦς : 'Ιλ.Α 26 **μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,** 'Οδ.Α 211 **'Αργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐνὶ νηυσίν,** Ξεν.'Ελλ.1,6,19 **τῶν νεῶν τὰς ἄριστα πλεούσας δύο ἐπλήρωσε . . ἐξ ἁπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίστους ἐρέτας ἐκλέξας καὶ τοὺς ἐπιβάτας εἰς κοίλην ναῦν μεταβιβάσας,** Δημ.883 **καταβὰς τῆς νυκτὸς εἰς κοίλην ναῦν, διέκοπτε τοὔδαφος·** || **κοίλη ναῦς** περιφρ. κ. τὸ κύτος πλοίου, τὸ ἀμπάρι : Συνέσ.'Επιστ.32 **δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μὴ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη·** **3)** γεν. ἐπὶ τόπων, χώρων, πραγμάτων, ὁ εἰσέχων, ὁ βαθέως εἰσχωρῶν ἢ τὸ σχῆμα βαθύς, βαθουλός : 'Οδ.Κ 92 **αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο,** αὐτ.Μ 93 **μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν** [ἐντὸς τοῦ βαθέος σπηλαίου], Αἰσχ.Εὐμ.23 **ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα κοίλη,** Πλάτ.Κριτ.116B **εἰργάζοντο νεωσοίκους κοίλους διπλοῦς ἐντός·** || ὁμ. ἐπὶ χωρῶν, ὁ ἐν μέσῳ ὀρέων πεδινός, δθ. κ. ἡ ὀνομ. κοιλάς : 'Ιλ.Β 581 **οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,** 'Οδ.Δ 1 [σχόλ.Εὐστ. «κοίλην καλεῖ διὰ τὸ κύκλῳ μακροῖς ὄρεσι περιειλῆφθαι»]· || δθ. κ. ὡς κύρ. ὄν. ἐπὶ τοῦ μεταξὺ Λιβάνου καὶ 'Αντιλιβάνου τμήματος τῆς Συρίας : Πολύβ.1,3,1· || ὁμ.κ. κτ.οὐδ. πληθ. ἐπὶ τμήματος τῆς Εὐβοίας : 'Ηρ.8,13 **ἐοῦσι κατὰ τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας·** || ὁμ. κτ. θηλ. ἐπὶ τῆς κοιλάδος τοῦ 'Ιλισοῦ· || γεν. ἐπὶ χώρας, ἡ χαμηλὰ κειμένη, ἡ βαθουλή : Θεόφρ. Φ1 4,14,12 **πονοῦσι δὲ μάλιστα τῶν τόπων οἱ κοῖλοι·** **4)** ἐπὶ ἀγγείων καὶ σκευῶν, ὁ καμπυλωτὸν βάθος ἔχων, βαθύς, βαθουλός : 'Ηρ.4,2 **ξύλινα ἀγγήϊα κοῖλα·** || ὁμ. ἐπὶ τάφου : 'Ιλ.Ω 797 **αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν,** Σοφ.Αἴ. 1165· || ὁμ. συνεκδ. ἐπὶ μετάλλου, ὁ ἐξειργασμένος καὶ κατεσκευασμένος εἰς ἀγγεῖον : Θεόπομπ.'Ιστ.283A **κοῖλος ἄργυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος καὶ ἐκπώματα καὶ κρατῆρες,** Λουκ.'Ονειρ.24 **χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς·** **5)** ἐπὶ γραμμάτων ἐπιγραφῆς ἢ πινακίδος, ὁ εἰσέχων, ὁ βαθέως ἐγκεχαραγμένος : 'Επιγρ. **γράφαι δὲ καὶ εἰς σανίδα κοῖλα γράμματα καὶ εἰστάλαν,** Λογγῖν.Ρητ.199Η· **6)** ἐπὶ ἐκκοπέως, γλυφάνου, ὁ καμπυλωτοῦ σχήματος κατὰ τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ : Γολλ.10,445· **7)** 'Επιγρ. ὁ θολωτός, ὁ ἀψιδωτός : **ἀλέαν εἰς τὸ θύρωμα κοίλαν·** **8)** ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ χωροῦσα καμπύλως πρὸς τὰ χαμηλά : 'Ιλ.Ψ 419 **αἶψα δ' ἔπειτα στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν 'Αντίλοχος,** 'Ηρ.6,103 **τέθαπται δὲ Κίμων . ., πέραν τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ·** κ. κτ. σύγκρ. **κοιλότερος,** ἐπὶ ὁδοῦ ἢ χώρας : 'Αριστλ.Μετ.352b,33 **κοιλοτέρα τῆς κάτωθεν χώρας·** **9)** ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ ἔχων εὐρεῖαν, βαθεῖαν κοίτην, ὑψηλὰς ὄχθας, δθ. δύσπορθμος : Πολύβ.21,37,4· || κ. ἀντίθ. ὁ ἔλλειψιν ὕδατος ἔχων, ποὺ ἐρρήχευσεν, ἔχει ψυρονεριά, εἶναι λειψερός : Θουκ.7,84 **ἐν κοίλῳ ὄντι τῷ ποταμῷ,** Σωκρ.π.'Αθήν.9,388A **ἐπεὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥυέντος λιμὸς ἐγένετο·** **10)** ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ ἐκ τῶν κυμάτων καμπυλουμένη, σχηματίζουσα κοιλότητας, δθ. τρικυμιώδης : 'Απόλλ.Ρ 2,595, Πολύβ.1,60,6 **κοίλης καὶ τραχείας οὔσης τῆς θαλάσσης·** **11)** ἐπὶ λιμένος, τὸ ἐσώτατον μέρος, ὁ μυχός : Θουκ.7,52 **οἱ Συρακόσιοι . . ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ λιμένος καὶ αὐτόν τε διαφθείρουσι·** **12)** ἐπὶ τοῦ ἀνθρ. σώματος, αἱ ἐσοχαί, αἱ κοιλότητες, τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος διάκενα : Εὐρ.Φοίν.1411 **πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·** || ἐπὶ τῆς καρδίας, αἱ κοιλίαι αὐτῆς : 'Αριστλ.ΖΙ 496a,13 **καὶ ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῆς νεῦρα ἔνεστι·** || ἐπὶ τῶν νεφρῶν : αὐτ.497a,11 **ἔχουσι γὰρ οἱ νεφροὶ ἐν μέσῳ κοῖλον·** || ἐπὶ τῶν χειρῶν : 'Απολλδ.π.'Αθήν.11,479A **ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον·** || κ. ἐπὶ τῶν ποδῶν : 'Ιππ.'Επιδ.5,48 **τὸ κοῖλον τοῦ . . ποδός,** 'Ησ. παροιμ. **τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς δεῖξαι** [τρέπεσθαι εἰς φυγήν]· || κ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : 'Ιππ.Γυν. 2,119 **τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν·** **13)** κενεὼν βλ.λ. : 'Αριστλ.ΖΙ 630a,3 **ἔστι δὲ πρὸς τὰς πληγὰς εἰς μὲν τὰ κοῖλα ἀσθενής·** **14)** νεώτ. ἀνατ. **κοῖλον τυμπάνου** ἐπικουρικὸν μέρος τοῦ ὀργάνου τῆς ἀκοῆς πρὸς μεταβίβασιν τῶν ἠχητικῶν κυμάτων εἰς τὸ ἔσω οὖς· || **κοῖλον στόματος ὀστεῖνον** εἶναι τὸ ἀπαρτιζόμενον ἐκ τεσσάρων ὀστεΐνων τοιχωμάτων· || **κοῖλον στόματος μετὰ τοῦ μαλθακῶν μορίων** ἡ κοιλότης ἥτις παράγεται, ὅταν καθέλκοντες τὴν κάτω γνάθον ἀνοίγωμεν τὸ στόμα· **15)** νεώτ. ἀνατ. **κοῖλαι φλέβες** τὰ δύο φλεβικὰ πρέμνα, ἅτινα ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν καρδίαν τὸ αἷμα τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω μερῶν τοῦ σώματος· **16)** ἐπὶ νοσημάτων, τὰ ἐσωτερικά, τὰ προσβάλλοντα ἔσω τι ὄργανον τοῦ σώματος ἢ ἐκ παθήσεως ἐσωτερικοῦ ὀργάνου προερχόμενα : Φιλόστρ.'Απολλ.3,44 **κοῖλα νοσήματα·** **17)** συνεκδ. μτφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὑπόκωφος, βαθύς : Θεόκρ.22,75 **ἦ ῥ' ῎Αμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον,** Λουκ.Νέρ.6 **φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει καὶ βαρύ·** || κ. κτ. ὑπερθετ. : 'Αριστείδ.Κ 1,10 **ὁ κοιλότατος τῶν φθόγγων·** **18)** μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς στάσιν, πρότασιν τῆς χειρός, ἡ ἐπαιτεία· κ. συνεκδ. ὁ ἐπαίτης : Στράτ. ἐν ΑΠ 12,212 **τὴν χέρα μοι κοίλην προσενήνοχε·** **19)** κτ. οὐδ. τὸ ἔνδοθεν θεωρούμενον σχῆμα τῆς περιφερείας κύκλου· ἀντίθ. κυρτόν : 'Αριστλ.Φυσ.222b,3, Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ. 2,20 **κοῖλα καὶ ἐσέχοντα·** || ὁμ. κ. ἐπὶ στρατιωτικῶν σχηματισμῶν : 'Ασκληπιόδ.11,1· || νεώτ. ἐπὶ τοῦ κατόπτρου : **κοῖλον κάτοπτρον·** **20)** ἐπὶ τῶν σταθμῶν τῶν θυρῶν ἢ κλῄθρων, τὰ καμπτόμενα, ὑποχωροῦντα : Σοφ.ΟΤ 1262 **ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα κάμπιπτει στέγη,** Θεόκρ.15 **σταθμὰ κοῖλα θυράων οἴκου·** **21)** ἐπὶ κλίνης, ἡ κενή : Σοφ.Τρ.901 **παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύνθ'·** **22)** μτφ. ἐπὶ μηνός, ὁ βραχύς, ὁ Φεβρουάριος ἢ κ. ὁ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν : Γέμιν.8,3· **23)** ὁμ. πάπ. ἐπὶ ἡμέρας, ἡ καθ' ἣν ἐπετρέπετο νὰ μὴ γίνωνται πληρωμαί : **ἡμέραν κοίλην ποιεῖσθαι·** **24)** μτφ. ἐπὶ λόγων ἢ πράξεων, ὁ κενὸς περιεχομένου, ὁ ἄσκοπος : 'Ερμεί.'Αλ.Φαῖδρ.170A **αἱ κοῖλαι ἐνέργειαι·** κ. συγκρ. : αὐτ.67A **κοιλοτέρα θεωρία·** **25)** 'Ησ. «κοῖλος θυρεῶν, οὐκ ἔχων θύρας»· **26)** νεώτ.ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ἀρχ. θέατρον, τὸ οὐδ. **κοῖλον** ὡς οὐσ. τὸ διὰ τοὺς θεατὰς προωρισμένον μέρος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου· **27)** νεώτ. ἀποκρυφ. ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κατὰ τὴν μυστικὴν κοσμοθεωρίαν, ἡ ὕλη ἐξ ἧς σύγκειται τὰ ἡλιακὰ ἡμῶν συστήματα.

κοιλόσπερμος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων σπέρμα κοιλῶδες καὶ τὴν κοίλην ἐπιφάνειαν αὐτοῦ πρὸς τὴν κάτω ὄψιν τοῦ φυτοῦ.

κοιλόσταθμος-ον μτγν. ὁ ἔχων φατνωτὴν ὀροφήν, στέγην, ὁ θολωτός : ΠΔ 'Αγγ.1,4 **εἰ καιρὰς μὲν ὑμῖν ἐστι τοῦ οἰκεῖν ἐν οἴκοις ὑμῶν κοιλοστάθμοις,** Πάπ. **θυρίδες κοιλόσταθμοι·** || 'Επιγρ. τὸ ἀρσ. **κοιλόσταθμος** κ. οὐδ. **-ον** ὡς οὐσ., στέγη, ὀροφὴ φατνωτή : **τὸν κοιλόσταθμον τοῦ ναοῦ . . ποιῆσαι.**

κοιλοσταθμῶ-έω μτγν. ἐφοδιάζω τι διὰ φατνωτῆς ὀροφῆς, κατασκευάζω ὀροφήν : ΠΔ Βασ.

3,6,9 **καὶ ἐκοιλοστάθμησε τὸν οἶκον κέδροις** (γλῶσσ. « ἐσανίδωσε κεκοιλωμέναις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν σανίσιν»).

κοιλοστόμαχος (ἡ) ὁ κενὸν στόμαχον ἔχων· ‖ ἐπὶ τῆς διαθέσεως, ἡ αἴσθησις τῆς κενότητος τοῦ στομάχου, τὸ νὰ αἰσθάνεταί τις τὸν στόμαχόν του κενόν : Ψ'Ιππ.π.'Αν.Βοασσ.3,428 **διάρροιαι καὶ δυνεντερίαι . . καὶ κοιλιακαὶ διαθέσεις οἷον εἰπεῖν . . κοιλοστόμαχοι.**

κοιλοστομία (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχοντος βαρύφωνον, ὑπόκωφον φωνήν : Κοΐντιλ.1,5,32.

κοιλόστομος-ον μτγν. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ ἔχων ὑπόκωφον φωνήν, ἄ. κοιλόφωνος βλ.λ.· **2**) μτφ. ἐπὶ τῆς διφαλαγγίας, ἡ ἔχουσα τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας φάλαγγος ἐπὶ τὰ αὐτὰ μέρη τεταγμένους.

κοιλόσυρτος Σουΐδ. « ὁ χωλός ».

κοιλοσώματος-ον ὁ ἔχων κοῖλον, κοῦφον σῶμα: 'Αντιφάν.52,2 **τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος.**

κοιλότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ κοῖλον μέρος πράγματός τινος, βαθούλωμα, κούφωμα : 'Αριστλ. Μετ.354a,12 **κοιλότης τῆς γῆς**, αὐτ.ΖΙ 529a,21 **κοιλότητα ἔχον ἐν αὑτῷ στενήν**, Θεόφρ.'Αν 30, ΠΔ Σοφ.Σαλ.17,18 **ἀντανακλωμένη ἐκ κοιλότητος ὀρέων ἠχώ**, Πολύβ.3,104,4 **πολλὰς . . ἐχόντων . . κοιλότητας** (τῶν τόπων), Πολυδ.1,199 **κοιλότης τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου**, αὐτ.9,95 **κοιλότης κύβου**, 'Αθήν.11,479Β **ἡ τοῦ ἰσχίου κοιλότης**, Θεμίστ.Φυσ. 42,3 **κοιλότης ἐν ῥινὶ** (σιμότης), - **αἱ κοιλότητες τῶν βράχων**· ‖ νεώτ. ἀνατ. πᾶς κοῖλος χῶρος τοῦ σώματος ἐγκλείων διάφορα ὄργανα : **κοιλότης τοῦ θώρακος - τῆς λεκάνης - τοῦ κρανίου - φάρυγγος, - ὀφθαλμικὴ κοιλότης**· **2**) ἡ ἰδιότης ἢ ἡ μορφὴ τοῦ κοίλου : 'Αριστλ.Μεταφ.1025b, 33· ‖ εἰδ. ἀρχιτεκτ. κοῖλος τύπος, μήτρα : Προκ.Γαζ."Εκφρ.157B **κοιλότητες**· **3**) μτγν. μτφ. ἔλλειψις μετρητῶν χρημάτων : Φιλόδ.Οἰκ 71J.

κοιλοφθαλμία (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχοντος κοίλους, βαθουλοὺς ὀφθαλμούς : Φρύν.Κωμ.27.

κοιλοφθαλμιῶ-άω εἶμαι κοιλόφθαλμος, ἔχω κοίλους ὀφθαλμούς : Κρατῖν.288, Γαλ.6,444 **ὠχροὶ καὶ κοιλοφθαλμιῶντες**, 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.1,98.

κοιλόφθαλμος-ον ὁ ἔχων κοίλους, βαθουλοὺς ὀφθαλμούς· ἀντίθ. ἐξόφθαλμος : Ξεν.'Ιππ.1,9, 'Αριστλ.Φυσιογν.811b,25, Πάπ., Πολυδ.1,191.

κοιλοφυής-οῦς-ές μτγν. ὁ πεφυκὼς κοῖλος, ὁ ἐκ φύσεως κοῖλος, κούφιος, βαθουλός : 'Οππ.'Αλ. 4,653 **χῶρον κοιλοφυῆ.**

κοιλόφυλλος-ον ὁ ἔχων κοῖλα, βαθουλὰ φύλλα : Θεόφρ.ΦΙ 1,10,8.

κοιλόφωνος-ον ὁ ἔχων βαθεῖαν, ὑπόκωφον φωνήν, ἄ. κοιλόστομος : 'Ησ. ἐν λ. ληκυθιστής.

κοιλοφώνως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ ὑπόκωφον, βαθὺν τρόπον φωνάζειν : Φιλόδ.Ρητ.1,200S **κοιλοφώνως λαρυγγίζειν.**

κοιλοχείλης-ους-ες μτγν. ὁ ἔχων κοῖλα, βαθουλὰ χείλη : Φίλιππ.Θεσσ. ἐν ΑΠ 6,94 **καὶ κύμβαλ' ὀξύποδα κοιλοχείλεα.**

κοιλρευτερία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος δυσσαπινδείων σαπινδοειδῶν φυτῶν.

κοιλῶ-όω (κοῖλος) μτγν. καθίστημι, ποιῶ τι κοῖλον, διακοιλαίνω, βαθουλώνω, κτ. παθ. : Διόδ.Σ 3, 13 **εἰσδυόμενοι διὰ τῶν ὑπονόμων εἰς τὰ κεκοιλωμένα τῆς πέτρας**, Διοσκ.3,48 **κεκοιλωμένον ἔδαφος**· **2**) ρηματ. π. κοίλωμα, κοίλωσις.

κοιλώδης-ους-ες (κοῖλος) μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων κοιλώματα, ὁ πλήρης κοιλωμάτων : Βάβρ.20,2 **κοιλώδης φάραγξ**, Σουΐδ.ἐν λ. χαμαίζηλοι **δίφροι κοιλώδεις**, 'Ανν.Κομν.12.

κοίλωμα-ατος (τὸ) (κοιλῶ) κ.νεώτ. κ.δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιλοῦν, τὸ κεκοιλασμένον, βεβοθυσμένον μέρος ἐπιφανείας τινός, βαθούλωμα, κούφωμα : 'Αριστλ.Πνεύμ.483b,23,αὐτ.Κόσ.395b,34,Θεόφρ.ΦΙ 3,8,3 **κοιλώματα**, 'Επίκ.'Επιστ.2,44U **τὰ κοιλώματα τῶν νεφῶν**, Βάβρ.86,1,Ροῦφ.'Ονομ.145, Διόδ.Σ 3,44 **τοῦ . . κύματος . . τὸ . . καταπινόμενον κοίλωμα σπασμὸν ποιεῖ καταπληκτικόν**, Πάπ. **κοίλωμα τοῦ νώτου**, Πορφύρ.Σκ.15,1 **καὶ τὴν πηγὴ στὸ κοίλωμα** ‖ **τοῦ βράχου, ἐκεῖ στὴν ἄκρια**· **2**) εἶδος δεξαμενῆς, ἐν ᾗ ἐκχέεται τὸ πλεονάζον ἐκ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ : Πολύβ.4,4,39,8 **ὃ μηδεμιᾶς μὲν ὑπαρχούσης ἐκρύσεως δέον ἂν ἦν προσαναβαῖνον ἀεὶ μείζω καὶ πλείω τοῦ κοιλώματος περιλαμβάνειν τόπον**, αὐτ.4,39,2 **εἰς δὲ τὰ προειρημένα κοιλώματα πολλῶν . . ποταμῶν . . ἐκβαλλόντων**· ‖ ἡ κοίτη χειμάρρου : αὐτ.4,70,7 **ποιεῖ δὲ καὶ τὸ παράπαν ἐχυρὰν καὶ δυσπρόσοδον τὴν πόλιν διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κοιλώματος** (ὁ ποταμός)· ‖ γεν. χθαμαλὸς τόπος, κοιλάς, λάκκα : ΠΔΓεν.23,2 **ἐν πόλει 'Αρβόκ, ἥ ἐστιν ἐν τῷ κοιλώματι**, 'Αγαθρχ.32, Πάπ. **κοίλωμα ἔμβροχον**· ‖ πάπ. ἡ ἀνόρυξις, ἡ ἀνασκαφή· **3**) μτγν. ἕλκος ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ : Γαλ.14,773,'Αέτ.7,29· **4**) εἰδ. ἀστρολ. ταπείνωμα : Παῦλ.'Αλ.Α 2, Κατ.'Αστρλ.Κ 8(1),243 **κοιλώματα**· **5**) μτφ. τὸ τρωτόν, τὸ ἀσθενὲς σημεῖον : Φιλόδ.Κακ.12J **ἂν μὴ φανερὰ τὰ κοιλώματα ᾖ τῆς εὐτυχίας αὐτοῖς.**

κοιλῶνυξ-ῦχος (ὁ,ἡ) (κοῖλος-ὄνυξ) ἐπὶ ἵππων, ὁ ἔχων κοίλας ὁπλάς : Στησίχ.49 **κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν.**

κοιλῶπαν 'Ησ. «περίζωμα».

κοιλωπής-οῦς-ές (κοῖλος-ὤψ) μτγν., θηλ. κ. **κοιλῶπις-ιδος** βλ.λ. ὁ ἔχων κοίλους ὀφθαλμούς : Νίκ. 'Αλεξ.442 **κοιλωπέας αὐγάς.**

κοιλῶπις-ιδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κοιλωπής βλ.λ., ὁ κοῖλος : 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 6,219,5 **ἴθρις ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην.**

κοιλωπός-όν (κοῖλος-ὤψ) ὁ φαινόμενος κοῖλος, ὁ κοῖλος : Εὐρ.ΙΤ 263 **ἦν τις διαρρὼξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ κοιλωπὸς ἀγμός.**

κοίλωσις-εως (ἡ) (κοιλῶ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιλοῦν, τὸ κοίλωμα : 'Ιππ.Σορκ.15 Σωρ.1,82· ‖ ἡ κοίλανσις, ἐπὶ τῶν αὐλῶν : Νικόμ. Γερ.'Αρμον.4,10 **κοιλώσεων εὐρύτητες** (κῶδ. κοιλιώσεων).

κοιλωτέα 'Ησ. πιθ. κολουτέα.

κοιμηθιά (ἡ) δημ. ἡ φωλεὰ ἀγρίων ζώων καὶ ἰδίως τοῦ λαγωοῦ.

κοιμήθρα (ἡ) λεξ. τόπος κατάλληλος πρὸς κοίμησιν : Σουΐδ. ἐν λ. ἰαυθμοί **αἱ κοιμῆθραι.**

κοίμημα-ατος (τὸ) (κοιμῶ) τὸ κοιμᾶσθαι, ἡ συγκοίμησις, τὸ πλάγιασμα, κτ. πληθ. : Σοφ.'Αντ.864 **κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς** (συγκοίμησις μητρὸς μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, σχόλ. «συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς»), αὐτ.'Ιχν.268· κ. κτ. ἑν. : 'Ερωτιαν. ἐν λ. κωματώδεες.

κοίμησις-εως (ἡ) (κοιμᾶσθαι) κ. νεώτ. τὸ κοιμᾶσθαι, τὸ νὰ κοιμᾶταί τις : Πλάτ.Συμπ.183Α **κοιμήσεις ἐπὶ θύραις**, ΚΔ 'Ιω.11,13 **ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει**· **2**) ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος : ΠΔ Σοφ.Σειρ.46,19 **πρὸ καιροῦ κοιμήσεως αἰῶνος ἐπεμαρτύρατο**, αὐτ. 48,13 **ἐν κοιμήσει ἐπροφήτευσε τὸ σῶμα αὐτοῦ**, 'Επιγρ.,Πάπ. **ὁ θεὸς τῆς κοιμήσεως Κυριλλοῦντος**,- **ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου.**

κοιμητηρία (ἡ) λεξ. τὸ κοιμητήριον βλ.λ.) : ΕΜ 550,56 **ἡ κοιμητηρία καὶ ἀνάπαυσις ζώων τε καὶ ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ἀγρῶν.**

κοιμητήρι(ον) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τόπος πρὸς κοίμησιν, δωμάτιον ὕπνου, κοιτών, ὑπνωτήριον : Δωσιάδ.'Ιστ. ἐν 'Αθήν.4,143C **τὸν δ' ἄλλον, ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύουσι**, 'Επιγρ. **ἐν δὲ τῶι κοιμητηρίωι καθεύδειν χωρὶς μὲν τοὺς ἄνδρας, χωρὶς δὲ τὰς γυναῖκας,**

Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 67,1 στὸ πλατὺ μπαίνει τοῦ ὕπνου κοιμητήρι· **2)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ νεκροταφεῖον : Ἐπιγρ.,Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.7,11,Ἰω.Χρυσ.5,563 **ὁ τόπος κοιμητήριον ὠνόμασται, ἵνα μάθῃς ὅτι οἱ τετελευτηκότες καὶ ἐνταῦθα κείμενοι οὐ τεθνήκασι, ἀλλὰ κοιμῶνται,** Σολωμ.Λάμπρ.19,3 **σὲ κοιμητήριο | εἶναι στημένα | δυὸ κυπαρίσσια.**

κοιμητικῶς ἐπίρρ. λεξ. νυσταλέως : ΕΜ 485,18 **κοιμητικῶς ἔχω** (ἐφίεμαι ὕπνου, ἐπιθυμῶ νὰ κοιμηθῶ ἢ νυστάζω).

κοιμήτωρ-ορος (ὁ) (κοιμῶ) μτγν. ὁ κοιμιστής βλ.λ. : Γρηγ.Ναζ.2,222.

κοιμίζω κ. νεώτ.κ.δημ.,μέλλ. ἀττ. **κοιμιῶ,** ἀόρ. **(ἐ)κοίμισα,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **κοιμισμένος,** κοιμῶ, ἀποκοιμίζω, κάμνω τινὰ ν' ἀποκοιμηθῇ : Εὐρ. Ῥησ.826 **ἐπεὶ ἄγρυπνον ὄμμ' ἐν εὐφρόνῃ οὔτ' ἐκοίμισ' οὔτ' ἔβρυξα,** Καλλ.Δία 47 **σὲ . . ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια λείκνῳ ἐν χρυσέῳ,** Δωσιάδ.Ἱστ. ἐν Ἀθήν.4,143C **ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι** (ὅπου βάλλουν τοὺς ξένους να κοιμηθοῦν), ΠΔ Βασ.3,3,20 **ἐκοίμισεν αὐτὸν ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῆς, - (ἐ)κοίμισε τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της·** κ. παθ. : Εὐρ.Ἑκ. 826 **πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται·** || μτφ. καταπαύω, καθησυχάζω, καταπραΰνω : Σοφ.Αἴ.674 **λείων τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον** (δηλ. οἱ ἄνεμοι ἀφῆκαν τὴν θάλασσαν νὰ ἡσυχάσῃ, παυσάμενοι αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ νὰ πνέωσι), Εὐρ.Φοίν.184 **μεγαλαγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζεις** (καθησυχάζεις τὴν κομπορρημοσύνην), Νικοφ.7 **κοιμίζειν τὸν λύχνον** (Πολυδ.7,178 «τὸ κατασβέσαι τὸν λύχνον ὃ νῦν κοιμίσαι . . λέγουσιν»), Ξεν.Συμπ.2,24 **ὁ οἶνος . . λύπας . . κοιμίζει,** Πλάτ.Νομ.873A **τὸν θυμὸν . . κοιμίσῃ,** Μελέαγρ.ΑΠ 1219 **κοιμίζειν πόθον,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.9,38 **κοιμίζειν τὴν στάσιν,** Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 9,290 **θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν** (οἱ δαίμονες), Παρμενί.ΑΠ 7,183 **ἐλπίδας οὐ θάλαμος κοίμισεν, ἀλλὰ τάφος, - τὸ ναρκωτικὸ κοιμίζει τοὺς πόνους·** κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.591B **τὸ μὲν θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται·** || τὸ μέσ. νεώτ. **κοιμίζομαι,** κ. δημ. **κοιμιέμαι** καταλαμβάνομαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, περιπίπτω εἰς ὕπνον· **2)** ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ θανάτου : Σοφ.Αἴ.832 **καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,** Εὐρ.Ἑκ.473 **Τιτάνων γενεὰν . . Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει φλογμῷ·** | τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : αὐτ.Τρῳ.594 **κοίμισαί μ' ἐς Ἅιδου·** **3)** εἰδ. γραμμ. μεταβάλλω τὴν ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν : Σχόλ.Ἰλ.Θ 334 **ἀναστρέφει τὴν ἄπο, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἄπωθεν, καὶ τὴν πρό, ὡς πλεονάζουσαν κοιμίζει,** Σχόλ.Διον.Θρ.23Η· **4)** ρηματ. π. κοίμισις, κοιμισμός, κοιμιστής, κοίμισμα.

κοίμισις-εως (ἡ) (κοιμίζω) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ κοιμίζειν βλ.λ.1), ἡ ἀποκοίμισις : Ἐπιγρ. **κοίμισις** (πιθ. γρ. ἀντὶ κοίμησις)· **2)** ἡ ἐνέργεια τοῦ κοιμίζειν βλ.λ.3), ἡ μεταβολὴ τοῦ ὀξέος τόνου εἰς βαρύν : Σχόλ.Διον.Θρ.23Η.

κοίμισμα (τὸ) (κοιμίζω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιμίζω, τὸ ἀποκοίμισμα : Παλαμ. Περ.Χαιρ.158,15 **σὰν τοῦ βρέφους τὸ κοίμισμα.**

κοιμισμένος-η-ο δημ. παθ. μτχ. τοῦ κοιμίζω βλ.λ., ὁ περιπεσὼν εἰς ὕπνον, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕπνου κατειλημμένος : **εἶχα κοιμισμένο τὸ παιδί μου·** || ἰδ. ἐν μτφ. χρ. ὁ νωθρός, ὁ ἀδρανής, ὁ ὑστερῶν κατὰ τὴν νόησιν : **κοιμισμένο παιδί, - κοιμισμένο μυαλὸ** (κοιμισμένος).

κοιμισμός (ὁ) (κοιμίζω) σχόλ. ἡ κοίμισις βλ.λ.2) : Σχόλ.Διον.Θρ.23Η **ὁμαλισμὸς λέγεται ἡ κατένεξις καὶ ὁ κοιμισμός.**

κοιμιστής (ὁ) (κοιμίζω) μτγν., δωρ. **κοιμιστάς** ὁ κοιμίζων, ἀποκοιμίζων τινά : Ἀσκληπιάδ.ΑΠ 12, 50 **κοιμιστὰν λύχνον.**

κοιμιστικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν εἰς τὴν κοίμισιν, ὁ ἐπιφέρων ὕπνον, ὑπνωτικός : Σχόλ.Ἰλ.Γ 382 **κοιμιστικῷ, εὐώδει.**

κοιμῶ-άω κ. μσν., δημ. **κοιμάω,** νεώτ. μ. κτ. μέσ. **κοιμῶμαι,** ἐνεργ. μέλλ. **κοιμήσω,** δωρ. **κοιμάσω,** ἀόρ. **(ἐ)κοίμησα,** ἐπ. **κοίμησα,** μέσ. **κοιμῶμαι,** δημ. **κοιμοῦμαι** κ. **κοιμᾶμαι,** μέλλ. **κοιμήσομαι,** ἐπ. ἀόρ. **κοιμήσατο, κοιμήσαντο,** παθ. μέλλ. **κοιμηθήσομαι,** ἀόρ. **ἐκοιμήθην,** δημ. **(ἐ)κοιμήθηκα,** προστ. **κοιμήθητι,** δημ. **κοιμήσου,** παρακ. **κεκοίμημαι** ἐν μτχ. **κεκοιμημένος,** κοιμίζω τινά, κατακλίνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, βάζω ἕναν νᾶ πλαγιάσῃ, ἀποκοιμίζω : Ἰλ.Ξ 236 **κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ** (Γαζ.Θ «κοίμησόν μοι ὑπὸ ταῖς ὀφρύσι τοὺς φωτεινοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Διός»), Ὀδ.Γ 397 **τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε . . Νέστωρ,** αὐτ.Μ 372 **ἦμε . . κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ,** αὐτ.Δ 336 **ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος . . νεβροὺς κοιμήσασα,** Αἰσχ.Ἑπτ.3 **βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ, - κοιμάω τὸ παιδί·** || μτφ. καταπαύω, καταπραΰνω, κατευνάζω, καθησυχάζω : Ἰλ.Μ 281 **κοιμήσας δ' ἀνέμους,** αὐτ.Π 524 **κοίμησον δ' ὀδύνας,** Ὀδ.Μ 169 **κοίμησε δὲ κύματα δαίμων,** Αἰσχ.Εὐμ.832 **κοίμα . . κύματος . . μένος,** αὐτ.Ἀγ.597 **κοιμῶντες . . φλόγα,** αὐτ.1247 **κοίμησον στόμα** (κατασίγασον τὸ στόμα σου, σιώπα), Σοφ.Φιλ.650 **κοιμῶ τόδ' ἕλκος** (κατευνάζω τοὺς πόνους τούτου ἐδῶ τοῦ ἕλκους)· **2)** τὸ μέσ. κ. παθ. **κοιμῶμαι** κ. νεώτ., δημ. **κοιμοῦμαι** κ. **κοιμᾶμαι** κατακλίνομαι πρὸς ὕπνον, κεῖμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγιάζω· Ἡσ. «κοιμηθέντι, κατακλιθέντι», Εὐστ. «ἀναπίπτω, καὶ ὡς εἰς ὕπνον ἀνακλίνομαι» : Ἰλ.Α 476 **κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός,** Ὀδ.Ζ16 **ᾧ ἔνι κούρη κοιμᾶται,** αὐτ.Ξ 411 **κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι** (ἐπὶ ζῴων), Ἡρ.1,9 **ἐς τὸ οἴκημα ἐν τῷ κοιμώμεθα,** αὐτ. 2,95, Εὐρ.Ῥησ.439 **ἐν . . δώμασιν κοιμώμενος,** Ἀριστφ.Λυσ.758 **κοιμᾶσθαι ἐν πόλει,** Πλάτ.Συμπ. 203D **ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 67,15 **στὶς ἀμμουδιές, στὰ φύκια | νεράϊδες ἀλαφρόσκιωτες κοιμοῦνται, - κοιμᾶμαι πάντα ἀργά·** || περιπίπτω εἰς ὕπνον, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὕπνου, καθεύδω, μτ. συστοιχ. αἰτ. : Ξεν.Ἱέρ.6,7 **ποῖον δέ τινα ὕπνον ἐκοιμῶ,** Λουκ.Ἐναλ.Δ 2,3 **ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης** (ὕπνον)· κ. ἀπολ. : ΚΔ Ματθ.28,13 **νυκτὸς ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτὸν ἡμῶν κοιμωμένων,** αὐτ.Λουκ.22,45, Ἀθήν.10, 434B **ἀπὸ τῆς μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας,** δ. τραγ. **κοιμήσου καὶ παράγγειλα στὴν Πόλη τὰ προικιά σου, - κοιμήθηκα πέντε ὧρες,** παροιμ. **κοιμήσου, ἀκαμάτρα μου, κι ἡ μοῖρά σου δουλεύει,** φρ. **ὅταν κοιμᾶται δὲν τρώει** (εἰρωνικὸς ἔπαινος)· **3)** δημ. μτφ. εἶμαι νωθρός, ἀδρανής, ὑστερῶ κατὰ τὴν νοητικὴν ἱκανότητα : **αὐτὸς κοιμᾶται ὀρθός, - κοιμᾶται στὰ πόδια του, - κοιμᾶται τὸ μυαλό του·** **4)** μτφ. κ. δημ. παύομαι ἐκδηλούμενος, ἀδρανῶ, δὲν λειτουργῶ : Πλάτ.Πολ.571E **τὸ ἐπιθυμητικὸν . . ὅπως ἂν κοιμηθῇ καὶ μὴ παρέχῃ θόρυβον, - ὁ νόμος κοιμᾶται, - κοιμήθηκε τὰ ὡρολόγι μας·** || νεώτ. κ. δημ. μτφ. εὑρίσκομαι εἰς κατάστασιν τελείας ἀκινησίας ἠρεμῶ τελείως : **κοιμοῦνται τὰ νερὰ τῆς λίμνης·** **5)** κοιμοῦμαι τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου : Ἰλ.Λ 241 **πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον** (ἐκοιμήθη τὸν χαλκοῦν ὕπνον), Καλλ.Ἐπιγρ. 11,2 **ἱερὸν ὕπνον κοιμᾶσθαι,** Σολωμ.19,5 **δύο ἀδέλφια . . κοιμοῦνται κάτου | τὸν ἀνεξύπνητον ὕπνον θανάτου·** || κ. μαν. κ. νεώτ. ἀπολ. ἀποθνήσκω : Σοφ.Ἠλ.509 **ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμήθη,** Αἰσχρ.8,7 **κεκοίμημαι,** ΠΔ Βασ.3,2,10 **ἐκοιμήθη Δαυὶδ μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ, καὶ ἐτάφη,** ΚΔ Ματθ.27,52 **πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη,** αὐτ.Ἰω.11,11, αὐτ.Κορινθ.

1,15,18 οἱ **κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ**, Ἐπιγρ. κοιμῶμαι **τὸν αἰώνιον ὕπνον** (ἐπιτύμβιον ἐπίγραμμα), Πάπ. **ἐάν τὸ παιδίον κυμήσηται** (sic), Πάπ. **ἐκοιμήθη ὁ δεῖνα**, Μηναῖ.3,17 Ὄρθρ.Ὠδ.5 **κοιμηθεὶς δὲ πρὸς φέγγος μετέθης τὸ ἀνέσπερον, - ὁ ἅγιος ἐκοιμήθη·** **6)** κ. δημ. ἐπὶ σαρκικῆς μείξεως, συνουσίας, συγκοιμῶμαι, πλαγιάζω : Ὀδ.Θ 295 **τῇ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι**, Ἡσίοδ.Θ 213 **οὔτινι καιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νύξ**, Πίνδ.Ι 7(8),23 **σὲ δὲ ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν κοιμᾶτο**, Ἡρ.3,68 **πέμπων . . παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα ἐπυνθάνετο, παρ' ὅτεῳ ἀνθρώπων κοιμῷτο**, Εὐρ.Ἀνδρ.390 **ἐκοιμήθην βίᾳ σὺν δεσπόταισι**, Τιμοκλ.22,2 **κοιμᾶσθαι μετά τινος**, Ἐπιγρ. **ἀπὸ γυναικὸς ἀνὴρ τὰν νύκτα κοιμαθές, - ἐκοιμήθηκε πολλὲς φορὲς μ' αὐτήν·** **7)** φυλάττω φυλακὴν ἐν καιρῷ νυκτός, διέρχομαι τὴν νύκτα, διανυκτερεύω : Αἰσχ.Ἀγ.2 **ἀπαλλαγὴν πόνων φρουρᾶς . . , ἣν κοιμώμενος στέγης Ἀφειδῶν ἄγκαθεν**, Ξεν.ΚΠ 1,2,4 **οἱ δὲ ἔφηβοι κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα σὺν τοῖς γυμνητικοῖς ὅπλοις**, αὐτ.9, Πάπ. **ἐποίησα τὸν νυκτοστράτηγον φύλακα κοιμᾶσθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ·** || ἐπὶ πραγμάτων, παραμένω κατὰ τὴν νύκτα, ἐξακολουθῶ διαμένων κατὰ τὴν νύκτα : ΠΔ Λευϊτ. 19,13 **οὐ μὴ κοιμηθήσεται ὁ μισθὸς τοῦ μισθωτοῦ σου παρὰ σοὶ ἕως πρωΐ**, αὐτ.Ἰησ.6,10 **ἡ κιβωτὸς . . ἀπῆλθεν εἰς τὴν παρεμβολήν, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ·** **8)** μτ. αἰτ. βλέπω τι καθ' ὕπνον, ὀνειρεύομαι : Λουκ.Ὄνειρ.6 **ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον καὶ μέταλλα ὅλα χρύσεια κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖ·** **9)** ρηματ. π. κοίμησις, κοίμημα, κοιμητήριον, κοιμήθρα, κοιμηθιά.

κοινάδελφος (ὁ) νεώτ. γεν. ὀνομ. παντὸς τέρατος διφυοῦς ἤτοι ἀποτελουμένου ἐκ δύο ἀνεπτυγμένων ἡνωμένων σωμάτων, ἐχόντων δὲ ἐν ἢ πλείονα κοινὰ ὄργανα.

κοιναισθησία (ἡ) νεώτ. ὅρος ἐν τῇ φυσιολογίᾳ σημαίνων τὸ ἀόριστον συναίσθημα ὅπερ ὁ ἄνθρωπος ἔχει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ, ὑπάρχον ἀνεξαρτήτως τῶν ἔξωθεν διὰ τῶν αἰσθήσεων συνειδητῶν ἐρεθισμῶν. Τὸ συναίσθημα τοῦτο προέρχεται ἐκ τῶν ὑποσυνειδήτων παραστάσεων, ἐκ τῆς ἀορίστως καὶ οὐχὶ βουλητικῶς ἐνεργούσης ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀσαφῶς ὑφισταμένης μνήμης, πρὸς δὲ τούτοις ἔκ τε τῶν συνήθων καὶ συνεχῶν, ὅθεν μὴ συγκεκριμένως συνειδητῶν ἐρεθισμῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ ἐκ τῶν ὁμαλῶν καθ' ἅπαν τὸ σῶμα λειτουργιῶν, τῶν συνολικῶς ἀποτελουσῶν τὸ φαινόμενον «ζωή». Τὴν κοιναισθησίαν τινὲς ὀνομάζουσιν, (ἀνακριβῶς), **ἕκτην αἴσθησιν ἢ αἴσθησιν τῆς ὑπάρξεως**.

κοιναισθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς κοιναισθησίας βλ.λ., ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοιναισθησίαν : **κοιναισθητικαὶ ἐκδηλώσεις καθ' ὕπνον·** || εἰδ. ἰατρ. κ. ψυχολ. **κοιναισθητικαὶ παραισθήσεις** ἡ διάφορος τῆς πραγματικότητος ἀντίληψις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν κοιναισθησίαν λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ ἢ τῶν ἐκτελουσῶν ταύτας ὀργάνων, οἷον ἡ ἀντίληψις ὅτι ἐξακολουθεῖ πονοῦν μέλος τοῦ σώματος ἤδη ἀποκοπέν, ἡ ἰδεοληψία ὅτι δαίμων ἢ ζῷον ἢ πρᾶγμά τι εὑρίσκεται ἐν τῷ στομάχῳ κττ. Αἱ κοιναισθητικαὶ παραισθήσεις εἶναι συνήθεις εἰς φρενικὰς παθήσεις προερχομένας ἀρχικῶς ἐξ ἐνδοτοξικῶν καταστάσεων.

κοινάν-ᾶνος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ κοινὼν βλ.λ. : Πίνδ. Π 3,28 **κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ γνώμαν πιθών**.

κοινανία (ἡ) δωρ. τ. τοῦ κοινωνία βλ.λ. : Πινδ.Π 1,97 **οὐδέ νιν φόρμιγγες . . κοινανίαν . . παίδων ὀάροισι δέκονται** (δ. γρ. κοινωνίαν), Αἰσ.1,49,27.

κοινανικός-ή-όν δωρ. τ. τοῦ κοινωνικός βλ.λ. : Ἀρχύτ.π.Στοβ.1,48,6.

κοινανῶ-έω δωρ. τ. τοῦ κοινωνῶ βλ.λ. : Ψήφ.π. Θουκ.5,79 **ταὶ δὲ ἄλλαι πόλιες ταὶ ἐν Πελοποννάσῳ κοινανεόντων τᾶν σπονδᾶν**.

κοινάριον (τὸ) Ἐπιγρ. λατ. ὑποκορ. τοῦ κοινὸν βλ.λ.5) ἐν λατ. μεταγρ. cynarium.

κοινάσας δωρ. τ. τοῦ κοινώσας τοῦ ρ. κοινῶ.

κοινάσομαι δωρ. τ. τοῦ μέλλ. κοινώσομαι τοῦ ρ. κοινῶ βλ.λ.

κοινάτο (τὸ) (κοινός) δημ. κοινοπραξία, συνεταιρισμὸς ποιμένων πρὸς τυροκομίαν ἀπὸ κοινοῦ.

κοινάτορας (ὁ) ὁ μετέχων κοινάτου βλ.λ., ὁ πρὸς ἀπὸ κοινοῦ τυροκομίαν συνεταιριζόμενος.

κοινέγχυμα-ατος (τὸ) νεώτ. φυσιολ. ὁ ποικίλης συστάσεως κοινὸς ἱστὸς ὁ συνδέων τὰ διάφορα ζῴδια μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ζωϊκῆς ἀποικίας.

κοινεῖον (τὸ) Ἐπιγρ., ἀρχ. λεξ. κοινὴ αἴθουσα, κοινὸς τόπος συγκεντρώσεων· **2)** ἑταιρεία, σύνδεσμος, λέσχη : Ἐπιγρ. **κοινείοις τοῖς ἐν Νισύρωι·** **3)** χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον βλ.λ. : Ἡρωδιαν.1,327, Ἡσ.

κοινεών-ῶνος (ὁ) ὁ κοινωνὸς βλ.λ. (πιθ.) : Εὐρ.Ἡρ. 149 (γρ. ἀμφ.).

κοινῇ ἐπίρρ. κ. νεώτ. (κυρ. δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ ἐπιθ. κοινός), δωρ. **κοινᾷ**, βοιωτ. **κυνῆ** κοινῶς βλ.λ., ἀπὸ κοινοῦ : Ἡρ.1,148 **κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι**, Σοφ.ΟΚ 1339 **κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται**, Ἀριστλ.Πολιτ.1278b,23 **καὶ κοινῇ πᾶσι καὶ χωρίς**, Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,14,3 **ὡλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες τὰ δημόσια, - τὰ κοινῇ συμφέροντα** (τὰ γενικὰ συμφέροντα)· **2)** δημοσίᾳ : Ξεν.Ἑλλ.1,2,10 **τοῖς δὲ . . κρατίστοις γενομένοις ἀριστεῖα ἔδοσαν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ πολλοῖς**, αὐτ.Ἀπομν.2,1,12.

κοινιάζω δημ. (προφ. τρισύλλ.) ἰδ. ἐπὶ ποιμένων, συγκροτῶ, ἀποτελῶ συνεταιρισμὸν χάριν τυροκομίας, κάμνω κοινάτο βλ.λ.

κοινισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἀνάμειξις διαφόρων διαλέκτων, τὸ ἀναμειγνύειν κατὰ τὴν γραφὴν ἢ τὸν λόγον διαφόρους διαλέκτους : Κοϊντιλ.8,3,59 (γρ.ἀμφ.).

κοινίτης (ὁ) σχολ. ἐπὶ τοῦ βίου, ὁ οὗ μετέχει τις, ὁ κοινός : Εὐστ.64,39 **κειμήλια χρήσιμα εἰς τὸν βίον, ὃν δή τις ἔφη κοινίτην**.

κοινοβιακός-ή-ό(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κοινόβιον βλ.λ., τὸ κοινῇ ζῆν : Βασ.3,1385Β **τὰ κοινοβιακῶν κατορθώματα**, Κύριλλ. ἐν ASS Μαΐου 3,17,35 **τὸν κοινοβιακὸν κανόνα ἀκριβῶς διδαχθέντας**, Ἰω.Κλίμ.384,32 **τῶν κοινοβιακῶν θορύβων καὶ σκανδάλων, - κοινοβιακὴ δίαιτα, - κοινοβιακὸν μοναστήριον.**

κοινοβιακῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοινοβίου, κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀπὸ κοινοῦ διαβιώσεως : Στουδ.Θεόδ.Ἐπιστ.2,133,590Α **ἐὰν μὴ ἰδιοβούλως, ἀλλὰ κοινοβιακῶς ζήσητε.**

κοινοβιάρχης (ὁ) πάπ., μσν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. **κοινοβιάρχισσα** ὁ προϊστάμενος κοινοβίου, ὁ ἡγούμενος κοινοβιακοῦ μοναστηρίου : Πάπ.,Μόσχ.1 2956Α, Ἀποφθέγμ.Πατέρ.224D.

κοινοβιαρχία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα, τὸ ἔργον τοῦ κοινοβιάρχου βλ.λ. : Εὐστ.Πον.222,30.

κοινοβιάτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. **κοινοβιάτισσα** ὁ ἐν κοινοβίῳ ζῶν μοναχός.

κοινόβιο(ν) (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. βίος ἐν κοινότητι, ἢ ἀπὸ κοινοῦ συμβίωσις : Γέλλ.1,9 (ἀμφ.γρ.)· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδος μοναστηρίου, **ἐν ᾧ οἱ μοναχοὶ** διαιτῶνται ἀπὸ κοινοῦ καὶ κατὰ κοινὸν τρόπον δαπάναις τῆς μονῆς, ἐργαζόμενοι πρὸς ὠφέλειαν μόνον αὐτῆς καὶ στερούμενοι **ἰδίας περιουσίας** : Ἰουστιν.Νεαρ.123,36, Πάπ.· **3)** νεώτ. βιολ. ἀποικία μονοκυττάρων ὀργανισμῶν περιβαλλομένων ὑπὸ κοινοῦ ὑμένος· || νεώτ. ζωολ. ἄθροισμα ζῴων κοινῶς βιούντων, ὧν ἕκαστον δρᾷ μεμονωμένως ὡς ἴδιον ἄτομον.

κοινόβῖος-ον (κοινός - βίος) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ζῶν ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων : Πτολ.Τετράβ.119 **προσφιλεῖς καὶ κοινοβίους**, 'Ιάμβλ.Πυθ.5,29· **2)** τὸ οὐδ. **κοινόβιον** ὡς οὐσ. βλ.λ.

κοινοβιότης-ητος (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ κοινοῦ συμβίωσις, ἡ κοινωνία· **2)** νεώτ. τὸ καθεστὼς ἢ τὸ σύστημα τοῦ κοινοβίου βλ.λ.2)· || τὸ νὰ ζῇ τις κοινοβιακῶς.

κοινοβλαβής-οῦς-ές (κοινός - βλάπτω) μσν. ὁ βλάπτων τὸ κοινόν, ὁ ἐπιβλαβὴς τῷ δημοσίῳ, ἀντίθ. κοινωφελής : Νικ.Χων.Χρον.313D **ἕτερον ὑπεκύμανε κοινοβλαβὲς καθ' ἄλα κακόν.**

κοινοβουλευτικός-ή-όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κοινὴν σύσκεψιν, εἰς κοινοβούλιον, συμβουλευτικός : 'Ιππόδ.π.Στοβ.4,1,94 **τῶ τε γὰρ βουλευτικῶ μέρεος τὸ μὲν ἐστι πρόεδρον, τὸ δὲ ἀρχοντικόν, τὸ δὲ κοινοβουλευτικόν·** **2)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος **εἰς** τὸ κοινοβούλιον ἢ τὸν κοινοβουλευτισμόν : **κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα** (οὗ βασις εἶναι τὸ κοινοβούλιον), - **κοινοβουλευτικὴ κυβέρνησις**, - **κοινοβουλευτικὴ διαδικασία** (ὁ τρόπος καθ' ὃν τὰ νομοθετικὰ σώματα ἐκπληροῦσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν), - **κοινοβουλευτικὸν δίκαιον** (κλάδος τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου περιλαμβάνων τοὺς κανόνας, καθ' οὓς συγκροτεῖται καὶ λειτουργεῖ τὸ κοινοβούλιον)· || ὁ προσομοιάζων ἢ προσαρμοζόμενος πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς τρόπους τοῦ κοινοβουλίου : **λόγος κοινοβουλευτικός**, - **γλῶσσα κοινοβουλευτική**· ἐπίρρ.νεώτ.-**ῶς**.

κοινοβουλευτισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ πολιτικὸν σύστημα καθ' ὃ ἡ κυβέρνησις χώρας τινὸς ἀπορρέει ἐκ τῆς ἐλευθέρως ἐκδηλουμένης λαϊκῆς βουλήσεως καὶ ἀπολούει τῆς εὐπιστοσύνης τῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεγομένων ἀντιπροσώπων (ἐν τῇ βουλῇ ἢ γερουσίᾳ), ἄ. κοινοβουλευτικὸν σύστημα.

κοινοβούλης (ὁ) λεξ. ὁ κοινῶς βουλευόμενος, ὁ συσκεπτόμενος περί τινος, σύνεδρος κοινοβουλίου 'Ησ. «κοινοβοῦλαι, σύνεδροι».

κοινοβουλία (ἡ) σχόλ. ἡ κοινὴ βουλή, ἡ περὶ τῶν κοινῶν σύσκεψις : Σχόλ.'Ιλ.Χ 261 **κοινοβουλίαι.**

κοινοβούλιο(ν) (τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ κοινὴ βουλή, συνεδρίασις, σύσκεψις, τὸ συνέδριον : Πολύβ.28,16,1 κοινοβούλιον **καταγράφειν ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων ἡγεμόνων,** Στράβ.8,7,3 **κοινοβούλιον εἰς ἕνα τόπον συνήγετο αὐτοῖς ἐν ᾧ τὰ κοινὰ ἐχρημάτιζον,** 'Επιγρ.· **2)** νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον, ἡ συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ ἐν συνταγματικῷ πολιτεύματι, ἡ βουλή· **3)** μτγν. τόπος συνεδριάσεως : 'Απп.'Εμφ.Πολ.1,51 **ἐς Βουάνον παρῆλθεν, ἢ κοινοβούλιον ἦν τῶν ἀποστάντων·** || νεώτ. κ. δημ. κ. τὸ οἴκημα ἐν ᾧ συνεδριάζει ἡ Βουλή.

κοινοβουλῶ-έω (κοινός - βουλή) βουλεύομαι, συσκέπτομαι ἀπὸ κοινοῦ περί τινος, ἀποφασίζω ἀπὸ κοινοῦ : Ξεν.Λακ.13,1 **ὅπως ἀεὶ συνόντες μᾶλλον καὶ κοινοβουλῶσιν, ἤν τι δέωνται·** || κ. **μέσ.** 'Ησ. «**ἐκοινοβουλεῖτο**, ἐκοινοῦτο».

κοινοβωμία (ἡ) (κοινός - βωμός) ἐν ἀναφ. πρὸς **τοὺς** θεούς, τὸ ἔχειν ἕνα βωμὸν κοινόν, ἡ ἐφ' **ἑνὸς** καὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ κοινὴ λατρεία πολλῶν θεῶν : Αἰσχ.'Ικ.222 **πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθε.**

κοινογαμέται (οἱ) νεώτ. βιολ. πολυπύρηνα πρωτοπλασματικὰ σωμάτια, χρησιμεύοντα ὡς γενετήσια κύτταρα εἰς πολλοὺς μύκητας.

κοινογάμια (τὰ) οἱ κοινοὶ γάμοι, ἡ ἄνευ συζυγικοῦ δεσμοῦ κοινὴ μεῖξις ἀνδρῶν μετὰ γυναικῶν, **ἐλεύθερος** γάμος : Κλέαρχ.'Ιστ.49 **πρῶτος** Κέκροψ **μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον** οὐσῶν **τῶν συνόδων καὶ κοινογαμίων ὄντων.**

κοινογαμία (ἡ) (κοινός - γάμος) μτγν., μσν. κ. νεώτ. **τὰ** κοινογάμια, τὸ καθεστὼς τῆς ἐλευθέρας σαρκικῆς μείξεως μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν : Τατιαν.246A (ἔκδ. Benedl.) **τίς γὰρ ἂν ἐπιμαρτυρῆσαι τῇ Κράτητος κοινογαμίᾳ**, 'Ακροπ.Κ ἐν ASS 2,740,11 **τὴν Πλάτωνος κοινογαμίαν.**

κοινογενής-οῦς-ές (κοινός - γεννῶμαι) ὁ ἐκ τῆς ἑνώσεως δύο διαφόρων γενῶν γεννηθείς, ἀντίθ. ἰδιογενής : Πλάτ.Πολιτ.265E **ὁ πολιτικὸς ἄρ' ἐπιμέλειαν ἔχειν φαίνεται πότερα κοινογενοῦς φύσεως ἤ τινος ἰδιογενοῦς;**

κοινογονία (ἡ) ἡ διὰ μείξεως γονιμοποίησις δύο διαφόρων γενῶν, ἡ μεῖξις διαφόρων γενῶν, οἷον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου, ἀντίθ. ἰδιογονία : Πλάτ. Πολιτ.265D **τῷ σχιστῷ τε καὶ τῷ . . μώνυχι διαιρεῖν αὐτὴν ἢ τῇ κοινογονίᾳ τε καὶ ἰδιογονίᾳ;**

κοινογραφῶ-έω μσν. γράφω τὴν κοινὴν διάλεκτον, τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡμιλημένην· || ἐν χρ. τὸ παθ. ἐπὶ λέξεων, γράφομαι ἢ λέγομαι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον : Εὐστ.1553,28 **τοῦ ῥυπόωντα ἡ συζυγία δευτέρα τῶν περισπωμένων ἐστίν, ὅτε κοινογραφεῖται.**

κοινοδημεὶ ἐπίρρ. Σουΐδ. διὰ κοινοδημίου, κατὰ τρόπον κοινοδημίου βλ.λ. (πιθ. γρ.. ἐσφ.).

κοινοδήμιον (τὸ) 'Ησ. δημόσιον δικαστήριον· **2)** Σουΐδ. « τὸ τῷ δημοσίῳ κοινόν »· **3)** κοινή, γενικὴ τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ συνέλευσις : 'Ησ.

κοινόδημος-ον μτγν. ὁ τῷ δήμῳ, τῷ λαῷ κοινός, πάνδημος : Φιλ.1,678 **ὥσπερ ἐκ πανηγύρεως κοινοδήμου.**

κοινοδικαστήριον (τὸ) πάπ. ἄ. κοινοδίκιον βλ.λ.

κοινοδίκαιον (τὸ) μτγν. τὸ ἰσχῦον εἰς πλείονας ὁμοσπόνδους πόλεις δίκαιον : Βέκκ.2,413,58, 'Επιγρ.

κοινοδίκιον (τὸ) μτγν. ἕνωσις πολλῶν πόλεων εἰς τὴν αὐτὴν δικαιοδοσίαν· || δθ. κοινὸν πολλῶν πόλεων δικαστήριον, ὑφ' οὗ κατὰ κοινῶς ἐκ συμφωνίας ἰσχῦον δίκαιον (κοινοδίκαιον βλ.λ.) ἐδικάζοντο αἱ πρὸς ἀλλήλας ἢ κ.ἄ. ἰδιωτικῆς φύσεως διαφοραί : Πολύβ.23,15,4 **περὶ δὲ τῶν κατὰ κοινοδίκιον συνεχώρησαν αὐτοῖς.. μετέχειν·** **2)** πάπ. ἐν Αἰγύπτῳ δικαστήριον δικάζον τὰς μεταξὺ 'Ελλήνων καὶ Αἰγυπτίων διαφοράς.

κοινόδικος-ον μτγν. ὁ κοινὸν μετ' ἄλλων δίκαιον ἔχων· || ὁ ἐκ κοινοῦ εἰς διαφ. πόλεις δικαίου προερχόμενος : Χρησμ.π.Φλέγ.1J.

κοινοδρομῶ-έω μετέχω εἰς δρόμον, τρέχω ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄ. : Ξεν.Συμπ.4,64 **διὰ τοὺς σοὺς λόγους ἐρῶντες ἐκοινοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες** (πιθανωτ. γρ. ἐκυνοδρομοῦμεν βλ.λ.).

κοινοεργής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ κοινὸν μετ' ἄλλου ἔργον ἔχων, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἐργαζόμενος : Σιμπλίκ.'Επίκτ.37D **κοινοεργῆ μόρια,** Μελέτ.Γαλ.π.'Αν.Κρ.3,104,29 **καὶ πῶς ἐστὶ κοινοεργὴς μετ' αὐτοῦ, ἤδη λέλεκται.**

κοινοεργῶ-έω μσν. ἐνεργῶ, ἐργάζομαι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων : Μελέτ.Γαλ.π.'Αν.Κρ.3,36,6 **ἄμφω δὲ** ἡ **γαστὴρ καὶ τὸ ἧπαρ κοινοεργοῦσιν.**

κοινοθανής-οῦς-ές 'Επιγρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς κοινὸν θάνατον : **κοινοθανεῖ** Μοιρῶν γήραϊ.

κοινοθυλακῶ-έω ἔχω ἢ ἐπιδιώκω νὰ ἔχω κοινὸν μετ' ἄλλου θυλάκιον, βαλάντιον, ταμεῖον, πουγγί : Αἰσχ.ἀπ.797.

κοινοκαθέτας 'Ησ. «συνθηκοφύλακας».

κοινοκτημοσύνη (ἡ) (κοινός-κτῆμα) νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπὸ δύο ἢ πλειόνων ἀπὸ κοινοῦ καὶ κατ' ἴσον δικαίωμα κτῆσις, χρῆσις καὶ ἀπόλαυσις ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀποτελούντων οὕτω κοινὴν τῶν μετεχόντων περιουσίαν· || εἰδ. νομ. ὁ θεσμὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου, ὁ παρά τισι χώραις κατὰ διαφ. παραλλαγὰς ἰσχύων, καθ' ὃν αἱ περιουσίαι τῶν συζύγων καθίστανται κοιναὶ ἀμφοτέροις εἴτε γενικῶς εἴτε ὑπό τινας περιορισμούς, ἀναφερομένους εἰς εἰδικά τινα κτήματα ἢ εἰδικάς τινας

χρήσεις έκατέρου τῶν συζύγων· **2)** νεώτ. κ. δημ. κοινωνιολ. ἡ λ. ὡς ὅρος πολιτειακὸς δηλοῖ τὴν θεμελιώδη θεωρητικὴν ἀρχὴν τῶν σοσιαλιστικῶν κομμουνιστικῶν δοξασιῶν, μαρξικῶν κ. ἄ., καθ' ἣν ὅλα τὰ οἰκονομικὰ ἀγαθὰ (γῆ, κτίρια, μέσα καὶ ὄργανα παραγωγῆς, προϊόντα) πρέπει νὰ θεωρῶνται καὶ νὰ ὦσιν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν κοινὸν κτῆμα τῆς κοινωνικῆς ὁλότητος (εἰδ. τοῦ κράτους), ἑκάστου τῶν ἀποτελούντων ταύτην ἀτόμων δικαιουμένου ν' ἀπολαύῃ ἰσομοίρως τῶν ἐκ τῆς φύσεως καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας παραγομένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεουμένου νὰ ἐργάζηται κατὰ τοὺς προδιαγεγραμμένους ὑπὸ τοῦ κράτους κανόνας· οὕτως ἡ κοινοκτημοσύνη, ὅλως ἀντίθετος τῶν ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας βασιζομένων ἀστικῶν πολιτειακῶν ὀργανισμῶν, ἐξυπονοεῖ τὴν κατάργησιν τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

κοινοκτήμων-ονος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ μετέχων κοινοκτημοσύνης βλ.λ. 1).

κοινοκύτταρον (τὸ) νεώτ. βιολ. κ. **κοινόκυτον** ἢ παλαιότ. **συγκύτιον** μέγα φυτικὸν κύτταρον βλ.λ. περιέχον ἐν τῷ πρωτοπλάσματι πολλοὺς πυρῆνας, οἷον εἴς τινα φύκη, ἄ. λεγ. πολυπύρηνον κύτταρον.

κοινολαΐτης (ὁ) μσν. ὁ τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ὁ ἀμόρφωτος ἄνθρωπος : Βαλσ. εἰς 'Αποστολ.Καν.252 **διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν τῶν κοινολαϊτῶν.**

κοινολεκτικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ λ. ἢ φρ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων ἢ ἀνήκων εἰς τὸν κοινὸν λόγον, εἰς τὴν καθωμιλημένην γλῶσσαν· ‖ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοινοῦ λόγου ἐσχηματισμένος : **κοινολεκτ- τύπος - ἔκφρασις·** **2)** ἀντὶ τοῦ κοινόλεκτος βλ.λ.· ἐπίρρ. **-ῶς.**

κοινόλεκτος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ἐπὶ λ. ἢ φρ. ἢ γραμμ. τύπων ὁ κοινῶς ἤτοι εἰς τὴν κοινῶς ὁμιλουμένην γλῶσσαν λεγόμενος ἢ ἐν χρ. ὤν, ὁ εἰς τὴν καθωμιλημένην ἰδιάζων, ἄ. κοινολεκτικός : Σχόλ. Αἰσχ.'Επτ.885,**-λέξις - φράσις κοινόλεκτος·** ἐπίρρ. σχόλ. κ. νεώτ. **-ως** : Σχόλ.Θεόκρ 6,18.

κοινόλεκτρος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων κοινὴν τὴν κλίνην, ὁ σύντροφος ἐν τῇ κλίνῃ, σύζυγος : Αἰσχ.'Αγ.1441 **ἡ κοινόλεκτρος τοῦδε . . πιστὴ ξύνευνος.**

κοινολεκτῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁμιλῶ ἢ γράφω τὴν κοινῶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ χρ. γλῶσσαν, τὴν καθωμιλημένην· ‖ ποιοῦμαι χρ. λ. ἢ φρ. τῆς καθωμιλημένης· ‖ μτγν. κ. μσν. μ. παθ. **κοινολεκτοῦμαι** ἐπὶ λ. ἢ γραμμ. τ. ὑπάγομαι εἰς τὴν κοινῶς λαλουμένην : 'Απολλων. ἐν AB 580,30 **τὰ εἰς ως λήγοντα ἐπιρρήματα κοινολεκτούμενα δυσὶ τόνοις ὑποπίπτει**,EM 184,11 **κοινολεκτούμενα ῥήματα.**

κοινολεξία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ κοινή, ἡ ἐν συνήθει ὑπὸ τοῦ λαοῦ χρήσει ἔκφρασις, φράσις : Σέρβ.8,31, Εὐστ.956,1,Νικ.Χων.361 **κατὰ τὴν συνήθη κοινολεξίαν.**

κοινολεχής-οῦς-ές (κοινός-λέχος) κ. μσν. ὁ κοινὸν μετ' ἄλλου λέχος ἔχων, ὁ συγκοιμώμενος, ὅθ. ὁ ἐραστὴς ἢ ἡ ἐρωμένη : Σοφ.'Ηλ.97 **μήτηρ δ' ἡμὴ χὠ κοινολεχὴς Αἴγισθος,** Κ Μανασσ.97Β **ταύτην οὖν σχὼν κοινολεχῆ, ταύτῃ ζυγεὶς εἰς γάμον.**

κοινολόγημα-ατος (τὸ) (κοινολογῶ) νεώτ. τὸ κοινῶς λεγόμενον, τὸ κοινολογηθέν· ‖ κοινός, ἀσήμαντος λόγος.

κοινολόγησις-εως (ἡ) (κοινολογῶ) νεώτ. κ. **κοινολογία** ἡ ἐνέργεια τοῦ κοινολογῶ, ἡ εἰς τὸ κοινὸν διάδοσις, δημοσίευσις, κοινοποίησις.

κοινολογία (ἡ) (κοινολογῶ) κ. μσν. κ. νεώτ. κοινὴ σύσκεψις, συμβούλιον, ἰδ. ἰατρικόν : 'Ιππ.Παραγγ.8 **ἑτέρους** (ἰατρούς) **εἰσάγειν ἕνεκα τοῦ ἐκ κοινολογίης ἱστορῆσαι τὰ περὶ τὸν νοσέοντα,** Πάπ.· ‖ κοινὴ διάλεξις, συζήτησις, συνομιλία : Πολύβ. 2,8,7 **ὅλην τὴν κοινολογίαν ἀγερώχως . . αὐτῶν διήκουε,** Πλούτ.'Αγησ.25 **ἄχρι οὗ . . ἔν τινι κοινολογίᾳ πρὸς αὐτοὺς ἀπεγύμνωσε τὴν γνώμην τοῦ 'Αγησιλάου,** Διογ.Λ 2,14 **ἀποτυχὼν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινολογίας,** 'Αλέξ.'Αφρ.Μεταφ.296,23,Φώτ. 'Επιστ.34,44 **κοινολογίας δὲ γενομένης·** ‖ ἐπὶ φιλοσοφικοῦ διαλόγου : Φιλόδ.Ρητ.1,109,αὐτ.243S· **2)** ἡ διὰ τοῦ λόγου γνωστοποίησις, διάδοσις : 'Ιάμβλ.Μυστ.7,4· ‖ νεώτ. ἡ κοινολόγησις βλ.λ.· **3)** εἰδ. ἐν τῇ μαγείᾳ, ἡ χρῆσις τῶν κοινῶν βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ. : Πάπ.· **4)** Φώτ.174,23 «κοινολογία, κοινὴ διάλεκτος».

κοινολογῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., τὸ ἐνεργ. ἐν χρ. μ. νεώτ., μέσ. μέλλ. **κοινολογήσομαι** (Πολύβ.21, 39,2), ἀόρ. **ἐκοινολογησάμην** ('Ηρ.6,23), παθ. ἀόρ. κ. νεώτ. **ἐκοινολογήθην,** δημ. **-ήθηκα,** παρακ. **κεκοινολόγημαι** (Δίων Κ 49,41), νεώτ. κ. δημ. μτχ. παθ. παρακ. **κοινολογημένος,** ὑπερσ. **ἐκεκοινολόγηντο** (Θουκ.7,86), μέσ. συσκέπτομαι, συνομιλῶ μετά τινος, ζητῶ τὴν γνώμην τινός, μτ. δοτ. : 'Ηρ.6,23 **κοινολογησάμενος τοῖσι Σαμίοισι,** Θουκ.8,98 **κοινολογησάμενος οὖν αὐτοῖς·** ‖ μτ. τῆς πρὸς κ. αἰτ.: Θουκ.7,86 **τῶν Συρακοσίων τινές, . . οἱ μὲν δείσαντες, ὅτι πρὸς αὐτὸν ἐκεκοινολόγηντο·** ‖ ἐν μέσ. σημ. κ. κτ. ἀόρ. παθ. : Πολύβ.18,34,5 **πρὸς οὓς κοινολογηθεὶς ὁ Τίτος·** ‖ μέσ. μτ. δοτ. κ. τῆς περὶ κ. γενικ. : 'Αριστλ.Πολιτ.1268b,7 **κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως·** ‖ ὁμ. παθ. ἀόρ. ἐν μέσ. σημ. μετὰ τῆς πρὸς κ. αἰτ. κ. τῆς ὑπὲρ κ. γενικ. : Πολύβ.10,42,4 **χάριν τοῦ κοινολογηθῆναι πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῶν ἐνεστώτων·** ‖ μτ. δοτ. κ. τῆς πρός κ. αἰτ. : Λουκ.Θε.Ε 1 **μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι πρὸς τὸ οὖς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε·** ‖ μτ. τῆς περὶ κ. γενικ. συζητῶ περί τινος : Διόδ.Σ 19,46 **περὶ τῶν ἀναγκαίων κοινολογησάμενος·** **2)** παθ. ἐπὶ γραμμάτων, σημείων, κτ.οὐδ. πληθ.μτχ. **κοινολογούμενα** τὰ ἑρμηνευόμενα μὲ τὴν κυρίαν των σημασίαν : Πορφ. Πυθ.12 **γράμματα κοινολογούμενα·** **3)** νεώτ. ἐνεργ. λέγω τι εἰς τὸ κοινόν, διαδίδω, δημοσιεύω, διαλαλῶ : **ἐκοινολόγησε τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνεπιστεύθην·** ‖ νεώτ. κ. δημ. παθ. ἐπὶ γεγονότος ἢ φήμης ἢ λόγου, διαδίδομαι, γίνομαι γνωστὸς κοινῶς, γίνομαι θέμα κοινῆς ὁμιλίας : **τὸ σκάνδαλον - ἡ συμφωνία ἐκοινολογήθη·** **4)** ρηματ. π. κοινολόγημα, κοινολόγησις, κοινολογία.

κοινομετρῶ-έω πάπ. ἀναφ. πρὸς σῖτον ἢ ἄ. δημητριακά, κατὰ κοινὴν συμφωνίαν μετρῶ.

κοινομήτωρ (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἔχων κοινὴν μετά τινος μητέρα, ὁ ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς τεχθείς, ὁμομήτριος : Θεόγνωστ.21,26.

κοινόμικτος-ον (κοινός - μίγνυμι) μσν. ὁ μεμιγμένος ὁμοῦ : Τζέτζ. ἐν 'Αν.Κρ.1,64,5 **τὰ γὰρ κοινόμικτα τὰ νῦν ἀφίημί σοι λέγειν.**

κοινόμυια (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος διπτέρων βραχυκέρων **στρατιομυιΐδῶν** ἐντόμων.

κοινό(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τοῦ κοινὸς βλ.λ., ὡς οὐσ. τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, ἡ πολιτεία, τὸ δημόσιον : 'Ηρ.1,67 **Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ,** αὐτ.6,14· ὁμ. ἀπολ. ἐπὶ αὐτῆς ταύτης τῆς πολιτείας : 'Αριστφ.'Εκκλ.208 **τὸ δὲ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται,** 'Αντιφ.3,2,3 **ταῦτα παιδεύων τὸν υἱὸν ἐξ ὧν μάλιστα τὸ κοινὸν ὠφελεῖται,** 'Ισοκρ. 10,36 **τὰς δ' ὠφελείας ἅπασιν εἰς τὸ κοινὸν ἀπεδίδου·** ‖ νεώτ. κ. δημ. οἱ πολῖται, τὸ πολὺ πλῆθος, ὁ λαός, ὁ κόσμος : **τὸ θεατρόφιλον κοινόν,- τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν, - ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος εἰς τὸ κοινόν·** ‖ ἕνωσις, σύνδεσμος ἀτόμων ἢ ὁμάδων πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, ὁμοσπονδιακὴ ἕνωσις δύο ἢ πλειόνων πολιτειῶν : 'Ηρ.5,109 **ἡμέας ἀπέπεμψε τὸ κοινὸν τῶν 'Ιώνων,** Θουκ.4,78 **ἄνευ τοῦ πάντων κοινοῦ** (τῶν Θεσσαλῶν), 'Ισοκρ.14,21 **ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν συμμάχων ταῦτ' ἔπραξαν,** 'Επιγρ. **ἐν κοινῷ Βοιωτῶν**

Ἐπιγρ. κοινὸν Κρητῶν ἐν Γόρτυνι, Πολύβ.8,14,7 παρά τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν, αὐτ.9,32,3 ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων ἀπεσταλμένοι· || ἰδιωτικὴ ἑταιρεία, ὅμιλος συνεταίρων : Ἐπιγρ.· || ἐπαγγελματικὴ ἕνωσις, θίασος, σωματεῖον : Πάπ. τὸ κοινὸν τῶν τεκτόνων, αὐτ. τὸ κοινὸν τῶν σιδηροχαλκέων, αὐτ. τῶν ζυθοπωλῶν, αὐτ. τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν· || συμβούλιον ἀρχόντων : Πάπ. τὸ κοινὸν τῶν ἀρχόντων, αὐτ. τὸ κοινὸν τῆς πόλεως· || θρησκευτικὸς σύλλογος : τὸ κοινὸν τῶν ὀργεώνων, - τὸ κοινὸν τῶν θιασωτῶν· || ἕνωσις πρὸς συλλογὴν ἐράνων δι᾽οἱονδήποτε σκοπόν : κοινὸν ἐρανιστῶν· || κοινοτικὴ ἕνωσις, δῆμος· || ἡ κυβέρνησις, αἱ δημόσιαι ἀρχαί : Ἡρ.3,156 ἦγον δή μιν οἱ πυλουροὶ . . ἐπὶ τὰ κοινά τῶν Βαβυλωνίων, Θουκ. 5,37 ἀπαγγεῖλαι ἐπὶ τὰ κοινά, αὐτ.1,90 ὁπότε τις αὐτὸν ἔροιτο τῶν ἐν τέλει ὄντων ὅ τι οὐκ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸ κοινόν, αὐτ.2,12· || κ. ἔμπροθ. ἐν φρ. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ διὰ δημοσίας ἐξουσίας : Ἡρ 5,85 οἱ ἀποπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι ἐς Αἴγιναν· ὁμ. σὺν τῷ κοινῷ κοινῇ συναινέσει, συγκαταθέσει : αὐτ.9,87 σὺν γὰρ τῷ κοινῷ καὶ ἐμηδίσαμεν· **2**) τὸ δημόσιον ταμεῖον, θησαυροφυλάκιον : Ἡρ.7,144 γενομένων χρημάτων μεγάλων ἐν τῷ κοινῷ, αὐτ.9,87 χρήματά σφι δῶμεν ἐκ τοῦ κοινοῦ, Θουκ.1,80 οὔτε ἐν κοινῷ ἔχομεν οὔτε ἑτοίμως ἐκ τῶν ἰδίων φέρομεν, αὐτ. 6,6 ἐν τῷ κοινῷ καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς· **3**) τὸ κοινὸν δίκαιον ἢ τὰ δίκαια τῶν πολιτῶν : Ἀριστλ.Πολιτ.1283b,41 τὸ δ᾽ ἴσως ὀρθὸν πρὸς τὸ τῆς πόλεως ὅλης συμφέρον καὶ πρὸς τὸ κοινὸν τὸ τῶν πολιτῶν· **4**) τὰ κοινά αἱ δημόσιαι ὑποθέσεις, αἱ ὑποθέσεις τῆς χώρας, τὰ πολιτικὰ πράγματα : Δημ.312 πρὸς τὰ κοινὰ προσελθεῖν [εἰσέρχεσθαι εἰς τὰ πολιτικά], Αἰσχίν.1,164 πρὸς τὰ κοινά προσιών, - οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν· || τὰ κοινὰ χρήματα, τὰ χρήματα τοῦ δημοσίου : Ἀριστφ.Πλ.569 πλουτήσαντες δ᾽ ἀπὸ τῶν κοινῶν, Δημ.95 μήτε τῶν κοινῶν ἀφέξεσθε, Πολύβ.25,8,5 κατασταθῆναι δοκιμαστῆρες τῶν κοινῶν, Ἐπιγρ. τὰ κοινά τῆς πόλεως [ἀντίθ. τὰ ἁγνά]· ὁμ. ἐν φρ. ἀπὸ κοινοῦ διὰ δημοσίας δαπάνης : Ξεν.Ἀν.4,7,27 δῶρα δόντες ἀπὸ κοινοῦ, αὐτ.5,1,12 τρέφειν ἀπὸ κοινοῦ οὓς ἂν κατάγωμεν, Εὐφρ.8,4 ἐκ κοινοῦ φαγεῖν· ὁμ. πάπ. ἐκ κοινοῦ ἐκ τοῦ κοινοῦ, τοῦ μαζικοῦ βαλαντίου.

κοινονοημοσύνη (ἡ) μτγν. τὸ πρὸς τὸ κοινὸν προσέχειν τὸν νοῦν, τὸ πρὸς τοὺς κοινούς, πρὸς τὸν λαὸν προφρόνως ἀναστρέφεσθαι, προσήνεια, καταδεκτικότης : Μᾶρκ.Αὐρ.1,16.

κοινονύμφη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν σατυριδῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν νυκτίων, εἶδος ψυχῶν ἀπαντωσῶν ἐν Εὐρώπῃ, Αὐστραλίᾳ καὶ Μαλαισίᾳ.

κοινοπάθεια (ἡ) μσν. τὸ πάσχειν κοινῇ μτ. ἄ., συμπάθεια, συμπόνια : Εὐστ.Πον.224,38.

κοινοπαθής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ κοινῶς μετ᾽ ἄλλων πάσχων, ὁ ἐπὶ τοῖς παθήμασι τῶν ἄλλων συμπάσχων, συμπονετικός, φιλοκοινωνικός : Διον. Ἁλ.Ρωμ.1,41 ἔθη φιλάνθρωπα καὶ κοινοπαθῆ.

κοινοπαθῶς ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἀσυναίρ. κοινοπαθέως, ἐπὶ τοῦ Ι. Χριστοῦ, πιθ. κατὰ τρόπον ὅμοιον τῷ κοινῷ πάθει : κοινοπαθέως κοιμηθέντα.

κοινοπληθής-οῦς-ές μσν. ἐπὶ ἡμέρας, ἡ τῷ πλήθει, τῷ λαῷ κοινή, ἡ τῆς γενικῆς συνελεύσεως, συναθροίσεως τοῦ λαοῦ : Παχυμ.Γ᾽Ἀνδρόν.285C.

κοινόπλους-ουν, ἀσυναίρ. κοινόπλοος ὁ κοινῇ μετ᾽ ἄλλου ἢ ἄλλων πλέων, συμπλωτήρ, σύμπλους, συνταξιδιώτης· || ὁ εἰς κοινὸν μετ᾽ ἄλλων πλοῦν : Σοφ.Αἴ.872 ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

κοινοποίησις-εως (ἡ) [κοινός, ποιῶ] μσν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ ποιεῖν τι κοινόν : Εὐστ.Πον.222,6 ὅτε τις προκαλέσεταί σε εἰς κοινοποίησιν βαλαντίου· **2**) ὅθ. εἰδ. κ. νεώτ. τὸ ποιεῖν τι κοινῶς γνωστόν, ἡ γνωστοποίησις, κοινολόγησις, ἡ εἰς τὸ κοινὸν ἀναγγελία : ἡ κοινοποίησις τῶν ἀρραβώνων - τῆς συστάσεως ἑταιρείας - τοῦ γεγονότος - τοῦ σκανδάλου· **3**) νεώτ., δημ. -η νομ. ἡ τυπικὴ πρᾶξις δι᾽ ἧς εἰς τὸν διάδικον ἢ εἰς τρίτον ἀνακοινοῦται, γίνεται γνωστὴ πρᾶξίς τις ἢ ἐνέργεια ἢ ἔγγραφον ἢ κλῆσις δικαστικοῦ περιεχομένου· ὁ συνηθέστ. τρόπος κοινοποιήσεως εἶναι ἡ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐπίδοσις βλ.λ.4) [ἐγχείρισις ἢ εἰς οἰκεῖον παράδοσις ἢ τοιχοκόλλησις], πρβλ. ἐπιδοτήριον : κοινοποίησις ἀγωγῆς - ἀποφάσεως - κλητεύσεως μαρτύρων.

κοινοποιός (ὁ) μτγν. ὁ δημιουργῶν κοινόν, κοινότητα, κοινωνίον ἀνθρώπων : Δαμάσκ.Ἀρχ.36.

κοινοποιῶ-έω (κοινός-ποιῶ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέσ. κ. παθ. κοινοποιοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐκοινοποιησάμην, παθ. ἀόρ. νεώτ. ἐκοινοποιήθην κ. δημ. -ήθηκα, μτχ. παθ. παρακ. νεώτ. κ. δημ. κοινοποιημένος, ποιῶ τι κοινόν, κάμνω ὥστε ἡ κτῆσις ἢ ἡ χρῆσις πράγματός τινος νὰ περιέλθῃ, νὰ ἀνήκῃ εἰς πλείονας ἢ εἰς πάντας : Ἰω.Χρυσ. Λόγ.20, τόμ.3,365,16 πρῶτον μὲν οὖν αὐτὸ κοινοποιεῖ, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι αὐτῶν αὐτὸ εἶναι ἐνόμιζον μόνων· κ. μέσ. : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.5,574 οὐδὲ κοινοποιεῖσθαι [ἤθελον] τὰ τῆς σοφίας ἀγαθά· || θεωρῶ τι ὡς κοινόν : Εὐλόγ. ἐν Φώτ.Βιβλ.270,6 τὰς περὶ τοῦ κυρίου φωνὰς ἴσμεν . . τὰς μὲν κοινοποιοῦντας ὡς ἐφ᾽ ἑνὸς προσώπου, τὰς δὲ διαιροῦντας ὡς ἐπὶ δύο φύσεων· || παθ. γίνομαι, εἶμαι κοινὸς βλ.λ.1| : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρ.3,173 κοινοποιεῖται τὰ σημεῖα· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. ποιῶ τι γνωστὸν κοινῶς, ἤτοι εἴς τινα ἢ εἴς τινας ἢ εἰς πάντας, κοινολογῶ, μεταδίδω καὶ εἰς ἄλλους τὴν γνῶσιν περί τινος : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.6,64 κοινοποιεῖ τὴν ἀλήθειαν [πρβλ. ἀνωτ. αὐτ.5,574], - τὸ γεγονὸς ἡ κυβέρνησις ἐκοινοποίησεν αὐθημερόν· κ. παθ. : τὰ τῆς προελάσεως τοῦ στρατοῦ μας κοινοποιοῦνται οὐχὶ ἀμέσως· || ἐπὶ μυστηρίων, ἀποκαλύπτω : Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.1073 κοινοποιεῖν τὰ μυστήρια· || νεώτ. κ. δημ. φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ἀναγγέλλω : τὸ ὑπουργεῖον ἐκοινοποίησεν ἐγκύκλιον ἑρμηνευτικήν· **3**) εἰδ. νομ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιδίδω τινὶ δικόγραφον πρὸς γνῶσίν του διὰ δικαστ. κλητῆρος ἢ ἄ. συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας : τοῦ ἐκοινοποίησα ἀγωγὴν - κλῆσιν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν - τὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων - τὴν ἀπόφασιν· κ. παθ. : ἡ ἀνακοπὴ ἐκοινοποιήθη(κε) ἐγκαίρως, - ἐπὶ κοινοποιημένης ἐφέσεως ἢ ἀνακοπῆς προβάλλεται καὶ ἡ ἔνστασις τοῦ ἐκπροθέσμου· || ἁπλῶς ἐπιδίδω τινὶ ἢ ἀποστέλλω τινὶ ἔγγραφον ἀφορῶν εἰς αὐτόν : τοῦ ἐκοινοποίησα τὸν διορισμόν του· κ. παθ. : τοῦ ἐκοινοποιήθη ἡ μετάθεσίς του - ἡ παῦσίς του· **4**) ῥηματ. π. κοινοποίησις, κοινοποιητήριος.

κοινοπολιτεία (ἡ) μσν. τὸ ἔχειν τινὰς κοινὴν πολιτείαν, τὸ ἐξ ἴσου μετέχειν τῶν τῆς πολιτείας, ἔχειν ἴσα πολιτικὰ δικαιώματα : Μετοχ.Θ᾽Αναλ.160.

κοινοπολιτικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς κοινοπολιτείαν βλ.λ. : Μετοχ.Θ᾽Αναλ.418 κοινοπολιτικῆς ἕξεως.

κοινοπορφυροῦς-οῦν Ἐπιγρ. ὁ κεχρωματισμένος διὰ πορφυροῦ χρώματος κοινοῦ, κατωτέρας ποιότητος.

κοινόπους-οδος-ουν ὁ διὰ κοινοῦ ποδός, κοινῆς πορείας, συνοδοιπορίας ἀφικόμενος : Σοφ. Ἠλ.1093 ἡμῶν κοινόπουν παρουσίαν.

κοινοπραγία (ἡ) [κοινός-πράττω] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος γενομένη πρᾶξις, σύμ-

πραξις, συνεργασία : Πλούτ.Περ.17 **συμπείθοντες .. μετέχειν τῶν βουλευμάτων ἐπ' εἰρήνῃ καὶ κοινοπραγίᾳ τῆς Ἑλλάδος·** || δθ. εἶδ. συνωμοσία : Πολύβ.5,95,2 **ὑποδεικνύναι τὴν Αἰτωλῶν καὶ Κλεομένους κοινοπραγίαν τί δύναται καὶ ποῖ τείνει·** **2)** νεώτ. νομ. ά. συνηθέστ. κοινοπραξία.

κοινοπραγῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ., μτ. δοτ. ἐνεργῶ ἀπὸ κοινοῦ, ἔχω σχέσεις, δοσοληψίας, νταραβέρια μετά τινος ἢ μετά τινων : Πολύβ.4,23,8 **τούς τε Λακεδαιμονίους ἐπιβεβλῆσθαι κοινοπραγεῖν τοῖς Αἰτωλοῖς,** Διόδ.Σ 19,5 **καὶ τῶν τούτοις κοινοπραγούντων,** Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.4,260 **Σαμουὴλ ὑπενεργοῦντος καὶ τῶν αὐτῷ ἀντιπολιτευομένων κοινοπραγούντων·** || κ. ἀπολ. : Πολύβ.30,4,16 **ἐπείτοι καὶ τῶν κοινοπραγησάντων περί τινων ἀπορρήτων,** Ἱέρακος Χρον. ἐν Σάθ.1,248 **πάντες κοινοπραγήσαντες εἰς λόγους συμβουλίων παρασκευὰς καὶ μηχανὰς καὶ μάχην διαγεῖραι·** **2)** μτ. γενικ. μετέχω, συμμετέχω, λαμβάνω μέρος : Φίλ.2,72 **κοινοπραγεῖν ἀδικημάτων,** αὐτ.444 **κοινοπραγεῖν ἀγαθῶν.**

κοινοπραξία (ἡ) νεώτ. νομ. κ. **κοινοπραγία** ἡ συμμετοχὴ εἰς ἐμπράγματον δικαίωμα, συνιδιοκτησία, ἤτοι ἡ κατὰ περίστασιν συνύπαρξις εἰς πλείονα τοῦ ἑνὸς πρόσωπα ἐμπραγμάτου τινὸς δικαιώματος.

κοινοπρεπής-οῦς (ὁ, ἡ) μσν. ὁ ἁρμόζων, πρέπων ἀπὸ κοινοῦ : Ἀναστ.Συν.Ὁδ.16,18 **τὴν κοινοπρεπῆ Χριστοῦ θεανδρικὴν ἐνέργειαν.**

κοινός-ή-όν [ξύν, σύν, λατ. cum, πρβλ. ὁμ. σημ. ξυνός] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., συγκρ. **κοινότερος** ὑπερθ. **κοινότατος,** ἀττ. κ. **-ός-όν** [Σοφ.Τρ.207], ἀντίθ. ἴδιος, ὁ ἀνήκων εἰς πλείονας τοῦ ἑνός, ὁ εἰς πολλοὺς ὁμοῦ ἢ εἰς πάντας ἀνήκων, ὁ ὑπὸ πλειόνων ὁμοῦ γινόμενος ἢ ἐκ πλειόνων προερχόμενος, ὁ πλείονας ἢ πάντας βαρύνων, ὁ ὑπὸ πλειόνων ἢ ὑπὸ πάντων ἐν χρήσει ὢν ἢ δυνάμενος εἶναι: Ἡσίοδ.Ἔργ.723 **μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφιλος εἶναι ἐκ κοινοῦ,** Πίνδ.Ν 7,30 **κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῦμ' Ἀΐδα,** Σοφ.Τρ.207 **ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγὰ τὸν εὐφαρέτραν Ἀπόλλω προστάταν** [ἑρμ.Γρ.Βερναρδ. «ἐν τούτοις δὲ (ἐν τῷ οἴκῳ) κοινὸς ἐκ τῶν ἀρρένων ἂς ἀντηχήσῃ ὕμνος»], Εὐρ.Ὀρ.735 **κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων,** Ξεν.Ἱερ.2,8 **κοινὸν πόλεμον πολεμεῖν,** Πλάτ. Πολ.457D **ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς γυναῖκας εἶναι, κοινοὺς δὲ τοὺς παῖδας,** ΚΔ Πράξ.2,44 **ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά,** Πάπ. **τὰ ὑπάρχοντα ἔστω κοινὰ πάντων τῶν υἱῶν, - κοινὴ εἴσοδος - περιουσία - ὑποχρέωσις·** || ὁ εἰς γενικὴν χρῆσιν ἢ ὁ γενικῆς ὠφελείας : Σιμων.140, Ἐπίγρ. **τὸ τέμενος εἶναι κοινόν,** Ἀριστλ.Πολιτ.1289b,14, Μέν 611 **τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἡμῖν·** κ. μτ. δοτ. : Ἀνδ.3,19 **θάλατταν κοινὴν ἐᾶν τοῖς ἡττημένοις·** || ὁμ. μτ. δοτ. ὁ ἀνήκων εἴς τινας ἢ εἰς πολλούς, ὁ διὰ τοὺς πολλούς : Αἰσχ.Ἑπτ.812 **οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα,** αὐτ.Ἀγ.523 **τοῖσδ' ἅπασι κοινόν,** Ξεν.Ἑλλ. 7,1,32 **οὕτω κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστιν·** νεώτ. ὁμ. ἐμπροθ. [εἰς, διὰ μτ. αἰτ.] : **ἡ αὐλὴ εἶναι κοινὴ εἰς (διά) πάντας τοὺς ἐνοίκους·** || ὁμ. μτ. δοτ. (κτ. ὑπερθ.) ὁ προσιτὸς εἴς τινος, ὁ πάροχος εἰς πλείονας : Ἀνδ.1,147 **οἰκία .. κοινοτάτη ἀεὶ τῷ δεομένῳ·** || μτ. γενικ. ὁ οὗ μετέχουσι πολλοὶ (διὰ τῆς γενικ. ὁριζόμενοι) : Πίνδ. Ν 1,32 **κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν,** Αἰσχ.Πρ.1092 **ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων,** Πλάτ.Μενξ.241C **κοινὸν ἤδη τοῦτο Λακεδαιμονίων τε καὶ Ἀθηναίων·** || ὁμ. κ. ἐμπροθ. [κατὰ μτ. γενικ., πρὸς μτ. αἰτ.] : Λουκίλλ. ἐν ΑΠ 11,141 **οὐ γίγνεταί μοι κοινὸν πρός τινα,** Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.144,19 **κοινὸς κατ' ἀμφοτέρων·** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς πάντας, ὁ εἰς ὃν πάντες ὑπόκεινται, ὁ ἐξ ἴσου διὰ πάντας ὤν, ποὺ εἶναι ἴδια γιὰ ὅλους : Μέν.538,8 **κοινὸν τὸν Ἅδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί,** Ἰσοκρ.1,29 **μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον·** **3)** ἐν ἀναφ. πρὸς πολιτικὰς κ. γεν. κοινωνικὰς σχέσεις ἢ καταστάσεις, ὁ ἀνήκων εἰς πάντας τοὺς τὴν πολιτείαν ἢ τὴν κοινωνίαν ἀποτελοῦντας, ὁ παντὸς τοῦ λαοῦ, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ γινόμενος ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεκτός· πρβλ. δημόσιος : Ἡρ.1,141 **ἔδοξε κοινῷ λόγῳ πέμπειν ἀγγέλους εἰς Σπάρτην,** Θουκ.5,90 **μὴ καταλύειν ὑμᾶς τὸ κοινὸν ἀγαθόν,** Πλάτ.Νόμ.872B **ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος·** || κτ. ὑπερθετ. τὸ οὐδ. τὸ ἐξόχως, ὁμολογουμένως γενικὸν παντὸς τοῦ λαοῦ συμφέρον : αὐτ.724B **προσῆκόν τ' ἐστὶ καὶ κοινότατον·** **4)** ἐπὶ πολιτεύματος, κτ. συγκρ. ὁ μᾶλλον φιλελεύθερος, ὁ λαϊκώτερος : Ἰσοκρ.10,36 **ἡγούμενος .. κοινοτέραν εἶναι τὴν ἐκείνου μοναρχίαν τῆς αὐτῶν δημοκρατίας·** **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὴν ἀξίαν ἢ τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν χρῆσιν συνήθης, οὐχὶ ἐξαιρετικός : Πλάτ.Ἀξ.366B **ἐγὼ δὲ εὐξαίμην ἂν τὰ κοινὰ ταῦτα εἰδέναι,** Ἀριστλ.Ρητ.1355a,27 **διὰ τῶν κοινῶν ποιεῖσθαι τὰς πίστεις,** Πολύβ.2,62,2 **τίς οὐκ ἂν θαυμάσειε .. τὴν ἄγνοιαν τῆς κοινῆς ἐννοίας,** Διον.Ἁλ.Λυσ.3, Λογγῖν.40,2 **κοινὰ καὶ δημώδη ὀνόματα, - κοινὴ χρῆσις - ρητορεία - ἐπιτηδειότης, - κοινὸν προτέρημα - ἐλάττωμα - πάθημα·** || κ. κτ. ὑπερθ. : Ἀριστλ.ΗΝικ.1118b,1 **κοινοτάτη τῶν αἰσθήσεων** (ἡ ἁφή)· || νεώτ. κ. δημ. **ὁ κοινὸς νοῦς** ἡ συνήθης, μετρία, ἀλλ' ὑγιὴς κρίσις : **διὰ νὰ εἶναι κανεὶς καλὸς κυβερνήτης, δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι μεγαλοφυής, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ ἔχῃ τὸν κοινὸν νοῦν·** || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ἐν φρ. αἱ τετριμμέναι ἰδέαι, τὰ συνηθισμένα, τὰ τρεχούμενα λόγια : Μέν.Σαμ.27· || κ. νεώτ. φρ. **κοινὸς τόπος** ὅρος ρητορ. δηλῶν τὴν τελευταίαν τυπικὴν περίοδον τῶν χάριν ἀσκήσεως συνθετομένων λόγων : Ἑρμογ.Προγυμν.6, Ἀφθόν.Προγ. 7· νεώτ. γεν. λόγος, ἀξίωμα, γνωμικόν, ἰδέα, φρασιολογία οὐχὶ πρωτότυπος, **ἀλλὰ** τοὐναντίον συνήθης καὶ γνώριμος τοῖς πᾶσι· || φρ. νεωτ. **κοινὰ καὶ τετριμμένα** (οἷον ἐπιχειρήματα, ἀποφθέγματα, νοήματα, λόγια κτλ.)· ὁμ. **κοινὸς καὶ συνήθης** (οἷον ἐπιστήμων, ἀοιδός, φιλόλογος, ρήτωρ κτλ.), ὁ μέτριος, τῆς ἀράδας· || ἐπὶ κακιῶν καὶ ἐλαττωμάτων, ὁ παρὰ πλείστοις ὑπάρχων, ἐκδηλούμενος, ἰδιάζων, ὁ συνήθης τοῖς πολλοῖς ἢ ὁ γενικός : Φιλόδ.Σημ.28 **κοιναὶ καὶ διήκουσαι κακίαι, - κοινὴ τῶν ὀφιπλούτων ἀδυναμία εἶναι ἡ ματαιοδοξία, - κοινὸν τῶν νῦν πολιτικῶν ρητόρων ἐλάττωμα εἶναι ὁ στόμφος·** || κ. μτ. ἀπαρφ. : Ἀνδοκ.2,6 **ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ κοινῷ πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ ἐξαμαρτεῖν τε καὶ κακῶς πρᾶξαι·** **6)** ἐπὶ προσ. ἐν συνεκφ. μτ. λ. δηλωτικῆς συγγενείας, ὁ ὅμαιμος (ἀδελφός), ὁ ὁμοπάτριος: Πίνδ.Ο 7,92 **μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος,** Σοφ.Ἀντ.1 **ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,** αὐτ.202 **ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι,** Πάπ. **κοινὸς δεσπότης ὁ πατὴρ ἡμῶν·** **7)** ὁ κοινωνός τινος, ὁ μετέχων εἴς τι: Σοφ.ΟΤ 240 **μήτε θύμασιν κοινὸν ποιεῖσθαι** [ἑρμ. Βερναρδ. Γρ. «μήτε ἐν τοῖς θυσίοις κοινωνὸν αὐτὸν ποιεῖσθαι», - προσλαμβάνειν], αὐτ.ΑΪ.267· || Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἐν μέρει εἴς τινα : **κοινὸς τῷ θεῷ·** **8)** ἐπὶ προσ., ὁ τὸ αὐτὸ μέτρον (κοινόν) ἐκτιμήσεως, κρίσεως περὶ προσ. ἢ γεγονότων ἔχων, δθ. ὁ ἀμερολήπτως, προσηνῶς ἀκροώμενος πάντων, ὁ ἀμερόληπτος, ὁ δίκαιος : Θουκ.3,53 **ὑποπτεύομεν καὶ ὑμᾶς μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε,** Λυσ.15,1 **κοινοὺς εἶναι τῷ τε διώκοντι καὶ τῷ φεύγοντι,** Ἀριστλ.

'Αθ.6,3 **οὕτω μέτριον γενέσθαι καὶ κοινὸν** (τὸν Σόλωνα)· || συνεκδ. ὁ πρὸς μαχομένους ἢ διαμαχομένους οὐδέτερος, ὁ ἐν πολέμῳ τηρῶν οὐδετερότητα : Θουκ.3,68 **κοινοὺς εἶναι κατ' ἐκείνας** (τὰς σπονδάς)· || συνεκδ. κτ. ἐπέκτ.'Επιγρ., πάπ. ὁ πρὸς λύσιν διαφορᾶς ὑπὸ τῶν διαφερομένων ὁμοῦ ὁριζόμενος, ὁ διαιτητής, ὁ συμβιβαστής : Πάπ. **κοινὸς μεσίτης**· **9)** ἐπὶ προσ., ὁ ἀβρὸς τοῖς πᾶσι, προσηνής, περιποιητικός, ὁμιλητικός : Ξεν.Κυν.13,9,'Ισοκρ.5,80 **ἢν ἐθελήσῃς κοινὸς ἅπασι γενέσθαι,** Φιλόδ.Ρητ.1,202S· **10)** μτγν., νεώτ. κ. δημ., ειδ. ἐπὶ γυναικῶν, **κοινή** ἡ ἐπὶ χρήμασι πορνευομένη, πόρνη, πουτάνα : Βέττ.Βάλ. 119,30, - **κατήντησε κοινὴ,** - **ἀστιατρικὴ ἐπίβλεψις τῶν κοινῶν γυναικῶν**· **11)** ἐπὶ συμβαινόντων, ἐπὶ γεγονότων, τὰ ἀποτελοῦντα, ἔχοντα ὅμοιον, τὸ αὐτὸ ἢ τὸ ἀνάλογον διὰ πάντας τοὺς ἐν τῷ λόγῳ ἀναφερομένους ἀποτέλεσμα· ἐν χρ. κ. συγκρ. : Θουκ.5,102 **τὰ τῶν πολέμων ἔστιν ὅτε κοινοτέρας τὰς τύχας λαμβάνοντα**· **12)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς ἑλλ γλώσσης, ἡ συνήθης τοῖς πᾶσι, τῷ λαῷ, ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ γενικῶς λαλουμένη καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀντιληπτή, ἀντίθ. εἰδική διάλεκτος : Σχόλ.Διον.Θρ.14,71 **διάλεκτοί εἰσι πέντε, 'Ατθὶς Δωρὶς Αἰολὶς 'Ιὰς καὶ κοινή,** Θεοδόσ. Πατρ.Καν.37Η, - **ὄχι ὀλίγοι τῶν Ιεροκηρύκων καὶ τῶν διδασκάλων τοῦ γένους ἐδίδασκαν ἢ ἔγραφαν εἰς τὴν κοινήν,** - **ὁ Ψαλλίδας ἦταν θιασώτης τῆς κοινῆς γλώσσης**· || κ. ἐπὶ τῆς αἰγυπτιακῆς γλώσσης, ἡ δημώδης, ἡ κτ. τοὺς μτγν. χρόνους ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων λαλουμένη : Μαν.π.'Ιώσ. 1,14· || ὁμ. ἐπὶ τῶν διαλέκτων, ἡ ἀπηλλαγμένη ἀρχαϊσμῶν καὶ ἐξεζητημένων ἐκφράσεων, ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἡ καθωμιλημένη, ἡ δημώδης, ἀντίθ. νεώτ. ἀρχαΐζουσα, ἰδιωματική, μαλλιαρή κ.ἄ. : Διον.'Αλ.'Ισοκρ.2 **ἡ κοινὴ διάλεκτος,** Φιλόδ. 'Ακαδ.53Μ· || σχόλ. κ. μσν. τὸ ἀρσ. κτ. πληθ. **οἱ κοινοί** οἱ μεταχειριζόμενοι τὴν **κοινὴν** γλῶσσαν, δθ. ὁ λαὸς ἢ παρά τισιν ὁ χύδην λαός : Σχόλ. Διον.Θρ.469Η,ΕΜ 405,23· **13)** ἐν τῇ λογικῇ **κοινός** ὁ γενικός, ὁ ὁλοκληρωτικός : Πλάτ.Θεαίτ.185Β **οὔτε γὰρ δι' ἀκοῆς οὔτε δι' ὄψεως οἷόν τε τὸ κοινὸν λαμβάνειν περὶ αὐτῶν,** 'Αριστλ.Α''Υστ. 76,14 **τὰ κοινὰ λεγόμενα ἀξιώματα,** αὐτ.88a,36 **αἱ κοιναὶ ἀρχαί,** Εὐκλ. ἐν ἀρχῇ **κοιναὶ ἔννοιαι** (ἀξιώματα)· || ὁμ. οἱ γενικοὶ ὅροι, αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ ἐπιστήμης τινός : 'Αριστλ.Μεταφ.987b,6, Φιλόδ. Ρητ.1,69S **κοινὰ καὶ στοιχειώδη**· || ἐπὶ κρίσεως, ἡ ἀντικειμενικῶς ἰσχυρά, ἀναντίρρητος : αὐτ.Ποιημ. 5,22· || εἰδ. **κοινὸς ἄνθρωπος** ὡς ἀφῃρημένη ἔννοια λαμβανόμενος, τὸ κατ' ἀφαίρεσιν ὑπὸ τῆς διανοίας μορφούμενον ὂν τὸ ἔχον τὰς γενικὰς ἰδιότητας τῶν ἀνθρώπων ἐν συνόλῳ, ἤτοι ἡ ἔννοια **ἄνθρωπος** : Δαμάσκ.'Αρχ.341 **ὁ κοινὸς ἄνθρωπος καὶ λογισμῷ ληπτός**· **14)** πάπ. ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ὁ κατωτέρας ποιότητος, ὁ οὐχὶ ἀμιγής, μετ' ἄ. εὐτελῶν μετάλλων ἀναμεμιγμένος : **χρυσοῦ κοινοῦ περιτραχήλιον**· **15)** ὁμ. πάπ. ἐν ἀναφ. πρὸν μαγικοὺς ἐξορκισμοὺς ἡ λέξις ἢ αἱ λέξεις αἵτινες εἰς τὸ ἐξόρκιον προσετίθεντο κατὰ περίστασιν εἰς τὰς τυπικὰς τούτου φράσεις ὑπὸ τοῦ ἀπαγγέλλοντος αὐτό, οἷον τὸ ὄνομα τοῦ καθ' οὗ ὁ ἐξορκισμός, ἡ εὐχὴ ἢ ἀρά, τὸ αἰτούμενον πρᾶγμα κττ. : **ὁ κοινὸς λόγος,** αὐτ. **κοινὰ ὅσα θέλεις** (παρένθεσον)· **16)** γραμμ. ἐπὶ τῶν συλλαβῶν ἡ ὁτὲ μὲν μακρά, ὁτὲ δὲ βραχεῖα : Διον. Θρ.633,17, 'Ηφαιστ.1,4· || ὁμ. ἐπὶ τῶν ὀνομ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ γένος ὁ ἐν χρ. κ. κτ. ἀρσ. κ. κτ. **θηλ.** : Διον.Θρ.634,19, 'Αντων.30,7, ΕΜ 143,33· || γραμματολ. ἐπὶ ποιημάτων, τὰ συντεθειμένα διττῶς καὶ κατὰ στίχους αὐτοτελοῦς μέτρου καὶ κατὰ συστηματικόν τι μέτρον, οἷον αἱ σαπφικαὶ στροφαί : 'Ηφαιστ.58· || ὁμ. τὰ ἀκαθορίστου μετρικῆς μορφῆς : αὐτ.60C.

κοινοσάρκιον (τὸ) νεώτ. βιολ. περίβλημα περιβάλλον διὰ συστήματος ἀγωγῶν τὰς ἀποικίας διαφόρων ζῴων.

κοινοσία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς **οἰκογεν.** τῶν **μυιῶν.**

κοινόστεον (τὸ) νεώτ. γεωλ. ὁ ἐξ ἀσβεστολιθικῆς οὐσίας σκελετὸς συνθέτου κοραλλίου.

κοινοστομιαῖος-α-ον μσν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κυνοστομιαῖος ὁ ἔχων μῆκος κυνοστόμου βλ.λ. : Κ Πορφ.'Εκθ.658 **κοινοστομιαῖον καρφίον ἀρπάγιον.**

κοινοτάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ ἄρχων κοινότητος, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος.

κοινοταφής-οῦς-ές 'Επιγρ. ἐπὶ θαλάμου, ὁ ἀποτελῶν κοινὸν τάφον : **Λύσιλλαν κατέχει κοινοταφὴς θάλαμος.**

κοινοτάφιον (τὸ) λεξ. ὁ δημόσιος, κοινὸς τάφος· Οὐλπ. εἰς Δημ.508 «**κοινοταφίοις**· δημοσίοις μνήμασι».

κοινοτελής-οῦς-ές 'Επιγρ. ὁ ὑπὸ τοῦ κράτους ἐπιτρεπόμενος, παραχωρούμενος, καθιερωμένος : **δόγμα κοινοτελές.**

κοινότης-ητος (ἡ) κ. μσν. κ.νεώτ., δημ. **κοινότητα** ἡ ἰδιότης τοῦ κοινοῦ, τὸ κοινῇ μετέχειν τινός : 'Ανδοκ.4,19 **ἣ μάλιστα κοινότητα δοκεῖ ᾑρῆσθαι,** Πλάτ.Θεαίτ.208D **ἕως δ' ἂν κοινοῦ τινος ἐφάπτῃ, ἐκείνων πέρι σοι ἔσται ὁ λόγος ὧν ἂν ἡ κοινότης ᾖ,** 'Αριστλ.Πολιτ.1274b,10 **ἡ τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κοινότης**· || κοινὴ ἰδιότης : Πλούτ.Σύγκρ.Λυκ.Νομ.1 **αἱ μὲν γὰρ κοινότητες ἐπιφαίνονται ταῖς πράξεσιν**· **2)** ταυτότης : 'Ισοκρ.15,296 **κοινότητα . . φωνῆς,** - **κοινότης ἰδεῶν** - **αἰσθημάτων** - **βλέψεων**· || εἰδ. γραμμ. τὸ κοινὸν γένος : 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.128,9· **3)** γενικότης, καθολικότης· δθ. ἀοριστία, ἀσάφεια : Διον.'Αλ.Ρωμ.2,39 **κ- τῶν ὁμολογιῶν**· || **κοινότητες** οἱ κοινοὶ τόποι : Πλούτ.'Ηθ.129D **ἐνστάσεις καὶ παρεμπτώσεις καὶ κοινότητας λαλοῦντα**· **4)** κοινωνικότης, ἀγαθὴ ἐπικοινωνία, προσήνεια : Ξεν.'Ελλ.1,1,30 **μάλιστα ἐπόθησαν τήν τε . . προθυμίαν καὶ κοινότητα**· πρβλ. κοινὸς 9)· **5)** ἕνωσις, ἀδελφότης, κοινόν : **ἡ κοινότης τῶν ἀγρευτῶν**· || νεώτ. σύνολον προσώπων ἐν ὡρισμένῳ τμήματι κράτους τινὸς οἰκούντων καὶ ὠργανωμένων εἰς νομικὸν πρόσωπον ἀσκοῦν διοικητικὴν ἐξουσίαν, σκοποῦσαν τὴν ἐξυπηρέτησιν τοπικῶν ἀναγκῶν· || εἰδικώτ. ἡ κατωτάτη βαθμὶς τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως : **κοινότης 'Αμφίσσης** - **κοινότης Νέας Φιλαδελφείας**· || ἕνωσις ὁμοεθνῶν πόλεώς τινος ἢ χωρίου : **αἱ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἑλληνικαὶ κοινότητες τοῦ Πηλίου**· || εἰδ. διοικητικὸς ὀργανισμὸς μονῆς ἢ μοναστικῆς πολιτείας : Σέργ.Μσκρ. ἐν Σάθ.3,400 **ἐκ δαπανημάτων τῆς κοινότητος τοῦ 'Αγίου "Ορους**· **6)** πάπ. ἡ βουλή, τὸ κοινόν, τὸ διασκεπτόμενον σῶμα, ἡ συνέλευσις : **ἡ κοινότης τῶν πρωτοκωμητῶν καὶ συντελεστῶν καὶ κτητόρων κώμης.**

κοινοτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν κοινότητα βλ.λ., ὁ τῆς κοινότητος : **κοινοτικὸν δάσος** - **φρέαρ** - **φόρος,** - **ἡ κοινοτικὴ διοίκησις**· ἐπίρρ. **-ῶς.**

κοινότοκος-ο(ν) ὁ κοινῇ μετά τινος ἢ μετὰ πολλῶν γεννηθείς, ὁ ὑπὸ τῶν αὐτῶν γονέων : Σοφ.'Ηλ. 858 **πάρεισιν ἐκ φίλων ἔτι κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγαί** (. . ἐλπίδες βοηθείας στηριζόμεναι ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν).

κοινοτοπία (ἡ) νεώτ. ὁ κοινὸς τόπος, **λόγος** στερούμενος πρωτοτυπίας, τετριμμένος.

κοινοτοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος **εἰς** κοινοτοπίαν βλ.λ., ὁ τῆς ἢ ὁ κατὰ τρόπον κοινοτοπίας, ὁ κοινὸς καὶ τετριμμένος· ἐπίρρ. **-ῶς.**

κοινοτροφικός-ή-όν (τρέφω) ὁ κοινῇ μετά τινος ἀνατροφῇ ἀνήκων, ἁρμόζων : Πλάτ.Πολιτ. 264D **ἆρ' οὖν καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ ταύτῃ δεῖν διχάζειν τὴν κοινοτροφικὴν ἐπιστήμην·** 2) τὸ θηλ. **κοινοτροφική** (ἐνν. ἐπιστήμη) ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἀνατρέφουσα : Πλάτ.Πολιτ.261E **τῆς ζωοτροφίας τὴν τῶν ξυμπόλλων κοινὴν τροφὴν ἀγελαιοτροφίαν ἢ κοινοτροφικήν τινα ὀνομάζωμεν ;.**

κοίνουρος ταινία (ἡ) νεώτ. ἕλμινς προσβάλλουσα τὰ ζῷα καὶ ἧς ἡ νύμφη εἶναι πολυκέφαλος μὲ ἑνιαίαν οὐράν.

κοινοφαγία (ἡ) μτγν. τὸ ἐσθίειν, τρώγειν ἀκάθαρτα καὶ ἀπηγορευμένα φαγητά : Ἰώσ.ΑΙ 11,8,7.

κοινοφιλής-οῦς-ές ὁ μετά τινος ἀπὸ κοινοῦ ἀγαπῶν τινα ἢ τι : Αἰσχ.Εὐμ.985 **χάρματα δ' ἀντιδοῖεν κοινοφιλεῖ διανοίᾳ** (κῶδ. κοινωφελεῖ).

κοινόφρων-ονος-ον ὁ μετά τινος ἔχων τὰ αὐτὰ φρονήματα, ὁμόφρων, ὁμογνώμων : Εὐρ.Ἴων 577 **εἰς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρί.**

κοινοφυής-οῦς-ές μτγν. ὁ κοινὴν ἔχων μετά τινος τὴν γέννησιν, καταγωγήν : Δαμάσκ.Ἀρχ.52.

κοινοχρηστία (ἡ) μσν. ἡ κοινὴ χρῆσις, χρησιμότης πράγματος, ἡ ἐκ πράγματος κοινὴ ὠφέλεια.

κοινόχρηστος-ον νεώτ. ὁ κοινῆς χρήσεως, ὁ πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ προωρισμένος· || εἰδ. **κοινόχρηστος χῶρος** ὁ ἐν κατῳκημένῳ τόπῳ χρησιμεύων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ, οἷον ὁδός, πλατεῖα κλπ.

κοινῶ-όω (κοινός), μέλλ. **κοινώσω** (Αἰσχ.Χο.673), ἀόρ. **ἐκοίνωσα** (Θουκ.8,48), δωρ. **ἐκοίνᾱσα** (Πίνδ.Π 4,115), μέσ. μέλλ. **κοινώσομαι** (Πίνδ.Ν 3,12), ἀόρ. **ἐκοινωσάμην** (Αἰσχ.Ἀγ.1347) κ. παθ. **ἐκοινώθην,** παρακ. **κεκοίνωμαι** ἐν μέσ. σημ., ποιῶ τι κοινὸν μετά τινος, μεταδίδω τινί τι, γνωστοποιῶ : Αἰσχ.Χο.717, Εὐρ.Μήδ.685 **τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω,** Ἀριστφ.Νεφ.197 **ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν,** Θουκ.4,4 **ὕστερον καὶ τοῖς ταξιάρχοις κοινώσας·** || μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. αἰτ. : Εὐρ.ΙΑ 44 **φέρε κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς·** || μτ. δοτ. κ. ἐμπροθ. γενικ. : Αἰσχ.Ἱκ.369 **ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι·** || καθιστῶ γνωστόν, ἀνακοινῶ τινί τι : Πίνδ.Π 4,115 **νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν** (ἀνακοινώσαντες εἰς τὴν νύκτα μόνον τὸ ταξίδιόν των, ὁδοιποροῦντες διὰ νυκτὸς χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσί τινα)· || κ. μέσ. ἰδ. ἐπὶ θεῶν ἢ μαντείων, συμβουλεύομαι αὐτούς : Ξεν. Ἀν.6,2,15 **θυομένῳ δὲ αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι Ἡρακλεῖ καὶ κοινουμένῳ·** || γεν. : Πλάτ.Νόμ.930C **οἱ προσήκοντες πρὸς τὰς τῶν γάμων ἐπιμελουμένας γυναῖκας κοινούμενοι,** Πολύβ.7,16,3 **καὶ κοινωσάμενοι περὶ πάντων ἑαυτοῖς,** Γαλ.Ἐθ.5 **τοῖς ἰατροῖς περί τινων κοινώσασθαι,** Ἡρωδιαν.Ἱστ. 1,6,22 **οὐκέτι μὲν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο·** || κ. ἀπολ. : Σοφ.Ἀντ.539 **ἐπεὶ οὔτ' ἠθέλησας οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην·** 2) ἁπλῶς ἀνακοινῶ : Μέν.Μον.361 **μηδὲν τῇ γυναικὶ χρήσιμον κοινώσασθαι,** Ἀλκίφρ.3,72 **τὰ κατ' ἐμὲ τῇ βουλῇ κοινώσασθαι·** 3) μέσ. συμφωνῶ πρός τινα : Ἀριστλ.Μεταφ.993b,12 **ὧν ἄν τις κοινώσαιτο δόξαις·** 4) καθιστῶ τι κοινὸν μετά τινος, δίδω τινὶ συμμετοχήν, συμμερισμὸν εἴς τι : Θουκ.1,39 **πάλαι δὲ κοινώσαντες τὴν δύναμιν κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν,** Πλάτ.Συμπ.218E **εἰ δὴ καθορῶν αὐτὸ κοινώσασθαί τέ μοι ἐπιχειρεῖς,** Ἀριστλ.Πολιτ.1264a,1 **ὥσπερ τὰ περὶ τὰς κτήσεις ἐν Λακεδαίμονι καὶ Κρήτῃ τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοίνωσε·** || κ. μέσ. : Πίνδ.Ν 3,12 **ἐγὼ δὲ κείνων τέ νιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι** (ὕμνον)· || κ. μέσ. ἀορ. μτ. ἐνεργ. σημ. : Ἱππ.Ὅρκ.· 5) ποθ. ἰδ. ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ἔχω κοινωνίαν μετά τινος : Εὐρ.Ἀνδρ.38 **ὡς οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθην λέχει·** || κ. μτφ. : Πλάτ.Νόμ.673D **κοινωθέντ' ἀλλήλοις χορείαν .. ἐτεκέτην·** || κοινοῦμαι χρώματι χρωματίζομαι : αὐτ.Τίμ.59R· 6) μέσ. ἑνῶ, βάζω μαζί τι μετά τινος : Ἰσαῖ.11,50 **κοινώσασθαι ἐθέλω τὴν οὐσίαν.. τῇ τοῦ παιδός·** 7) μτ. γενικ.μέσ. εἶμαι μέτοχος, μέλος τινός : Εὐρ. Φοίν.1709 **τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς,** αὐτ.Κύκλ.634, Λυσ.12,93 **οὐ τῶν ἀγαθῶν κοινούμενοι πιστοὺς ὑμᾶς ἐκτῶντο·** || ὁμ. μτ. ἐμπροθ. δοτ. κ. γενικ. : Εὐρ.Ἀνδρ.933 **σὺ τὴν κακίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις δούλην ἀνέξει σοῦ λέχους κοινουμένην ;·** 8) μέσ. μτ. αἰτ. ἐνεργῶ μετά τινος ἀπὸ κοινοῦ : Αἰσχ.Ἀγ.1347 **ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα;,** Πλάτ.Λάχ.196C **κοινούμεθα γὰρ ἐγώ γε καὶ Λάχης τὸν λόγον,** Δημ.890 **νῦν δὲ κοινωσάμενοι τὸ πρᾶγμα·** || ὁμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ. : Εὐρ.Ἴων 608 **ἡ κοινουμένη τὰς συμφοράς σοι πρόσθεν·** || ὁμ. μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. αἰτ. : Θουκ. 8,8 **.. οὐκ ἐκοινοῦντο τὸν στόλον ἐς τὴν Χίον·** 9) καθιστῶ τι κοινὸν βλ.λ.81, μιαίνω, μολύνω : ΚΔ Ματθ.15,11 **οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ στόματος·** || ὁμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ. : ΠΔ Μακκ.4,7,6 **οὐδὲ τὴν θεοσέβειαν καὶ καθαρισμὸν νόμιμον χωρήσασαν γαστέρα ἐκοινώνησας μιαροφαγίᾳ·** || μέσ. κηρύττω, θεωρῶ ὡς ἀκάθαρτον ἢ βέβηλον : ΚΔ Πράξ.10,15 **ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου.**

κοίνωμα-ατος (τὸ) ἡ ἐρωτικὴ ὁμιλία, κοινωνία, συνουσία : Πλούτ.Ἠθ.338A **Διονύσιος δὲ ὁ νεώτερος Ἀπόλλωνος υἱὸν ἑαυτὸν ἀνηγόρευσεν ἐπιγράφας, Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστών·** 2) Ἡσ. ὡς γλῶσσ. τοῦ «δαμώματα» βλ.λ.· 3) αὐλακωτὸς ἁρμός, σύνδεσμος : Φίλ.Βελοπ.57,19.

κοινωμάτιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κοίνωμα, σιδηροῦς ἁρμός, δεσμός : Φίλ.Βελοπ.64,3 **φαλίδες συνηλισθήτωσαν κοινωματίοις ἐλάσσοσιν·** 2) νεώτ. εἶδος ἥλου χρησιμεύοντος πρὸς σύνδεσιν μεταλλικῶν ἐλασμάτων, καζανόκαρφο.

κοινών-ῶνος (ὁ), δωρ. **κοινάν-ᾶνος** βλ.λ. κοινωνὸς βλ.λ. : Ξεν.ΚΠ 7,5,35 **οὕσπερ κοινῶνας ἐνόμιζε τῶν καταπεπραγμένων,** αὐτ.8,1,16· 2) πάπ. ἐπὶ τῶν δημοσιωνῶν, τῶν εἰσπραττόντων φόρους.

κοινώνημα-ατος (τὸ) τὸ ἀνακοινωθέν, μεταδιδόμενον, ἀνακοίνωσις· κτ. πληθ. πράξεις κοινωνίας, συναλλαγαί, σχέσεις λήψεως καὶ δόσεως μεταξὺ ἀνθρώπων, δοσοληψίαι : Πλάτ.Πολ.333A **ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἢ τι ἄλλο ; - Κοινωνήματα δῆτα,** αὐτ.Νόμ.738A, Ἀριστλ.Πολιτ. 1280b,17 **καίτοι τοῦτο τῶν ἰδίων ταῖς πόλεσι κοινωνημάτων ἐστίν,** Ἰώσ.ΑΙ 16,7,3 **κοινωνήματα πρός τινα,** Πλούτ.Ἠθ.158C **φιλανθρωπότατα καὶ πρῶτα κοινωνήματα πρὸς ἀλλήλους·** 2) κτ. ἑν. κοινωνία, γνωστοποίησις : Φιλόδ.Οἰκ.46J **κοινώνημα λόγων·** 3) κοινὴ ἐπιχείρησις : αὐτ.Κακ.33J· || πάπ. συνεταιρισμὸς πρὸς ἐπιχείρησιν· 4) σημεῖον ἐφαρμογῆς : Ἱππ.Ἐπιδ.2,4,2· 5) συνάφεια, σχέσις : Νικόλ.Δαμ.128J.

κοινώνησις-εως (ἡ) συμμετοχή τινος εἴς τι : Πλάτ. Πολιτ.310B **τῶν ἐπιγαμιῶν καὶ παίδων κοινωνήσεων·** 2) πάπ. συνεταιρισμός, ἑταιρεῖο.

κοινωνητικός-ή-όν δ. γρ. ἀντὶ κοινωνικὸς βλ.λ. : Πολύβ.2,44,1, Πλούτ.Ἠθ.746A **κοινωνητικὴ πολιτική·** 2) δωρ. **κοινωνᾱτικὸς** ἐλευθέριος, γενναιόδωρος : Διοτογ.π.Στοβ.4,7,62.

κοινωνία (ἡ) (κοινωνῶ-έω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ σχέσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοινωνῶ βλ.λ., ἐπικοινωνία, ἐπιμειξία, ὁμιλία, συναναστροφή: Πίνδ. Π 1,97 **κοινωνίαν μαλθακὰν παίδων,** Θουκ.3,10 **οὔτε φιλίαν ἰδιώταις βέβαιον γιγνομένην οὔτε κοινωνίαν πόλεσιν,** Πλάτ.Γοργ.507E **ὅτῳ δὲ μὴ ἔνι κοινωνία, φιλία οὐκ ἂν εἴη,** αὐτ.Νόμ.861E **ἐν**

ταῖς κοινωνίαις τε καὶ ὁμιλίαις, αὐτ.Πολ.343D, 'Αριστλ.Πολιτ.1252b,7 ἀλλὰ γίνεται ἡ κοινωνία αὐτῶν δούλης καὶ δούλου, ΚΔ 'Ιω.'Επ.1,1,3 ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν· **2)** κ. μτ. γενικ. ἀντικειμ. ἡ μετά τινος ἐπικοινωνία, συνάφεια, σχέσις, συμμετοχή, κ. μέσ. : Εὐρ.'Ηρ.1377 λυγραὶ δὲ τῶνδ' ὅπλων κοινωνίαι, αὐτ.ΙΤ 254 τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;, Πλάτ.Τίμ.87Ε ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν πόνων, 'Αριστφ.Θεσμ.140 τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία; (ποία σχέσις; . .), 'Αλεξ.296 λύπη μανίας κοινωνίαν ἔχει τινά, ΚΔ Κορ.Ι,10,16 οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος . . ἐστί;' ‖ ὁμ.μτ. γενικ. προσδιορ. : Πλάτ.Νόμ.721Α ἡ τῶν γάμων σύμμιξις καὶ κοινωνία, Δημ.118 οὐδὲ κοινωνίαν βοηθείας καὶ φιλίας οὐδεμίαν ποιήσασθαι, Πάπ. γάμου καὶ βίου κοινωνία· **3)** εἰδ. ἡ σαρκικὴ ἐπικοινωνία, ὁμιλία, ἡ συνουσία : Εὐρ. Βάκχ.1277 ἐμῇ τε καὶ πατρὸς κοινωνίᾳ, 'Αμφις 20,3 γυναικὸς λαμβάνειν κοινωνίαν· **4)** κ. νεώτ. κ. δημ. σύνολον ἀνθρώπων ὡς ὠργανωμένον τι ὅλον νοούμενον, ἐντὸς ὡρισμένων τοπικῶν καὶ χρονικῶν ὁρίων διοβιοῦν : Πλάτ.Πολιτ.276Β ἐπιμέλεια δέ γε ἀνθρωπίνης συμπάσης κοινωνίας οὐδεμία ἂν ἐθελήσειεν ἑτέρα μᾶλλον καὶ προτέρα τῆς βασιλικῆς φάναι, 'Αριστλ.Πολιτ.1252a,7 αὕτη δ' ἐστὶν ἡ καλουμένη πόλις καὶ ἡ κοινωνία ἡ πολιτική - ἡ μελέτη τῆς ἐξελίξεως τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, Λασκαρ.Μυστ.176 ὅταν ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία δὲν ἐσυγχώρειε νά ἑνωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι . . εἰς μίαν κοινωνίαν, Δραγ.'Οσ. Ζωντ.81 στὶς κοινωνίες ἐπάνω ριζώνουν οἱ λιγοστοί . . , - ἡ γαλλικὴ κοινωνία· ‖ αἱ ἀνώτεραι κοινωνικαὶ τάξεις : ἡ κοινωνία τῶν 'Αθηνῶν, - ἡ καλή, - ἡ ὑψηλὴ κοινωνία· ‖ νεώτ. εἰδ. ἕνωσις, σύνδεσμος : ἡ Κοινωνία τῶν 'Εθνῶν· **5)** εἰδ. ἐκκλ. κοινὸν δῶρον, συνεισφορά : ΚΔ Ρωμ. 15,26 κοινωνίαν τινὰ ποιήσασθαι εἰς τοὺς πτωχούς, αὐτ. 'Εβρ.13,16 τῆς δὲ εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· **6)** ἡ θεία μετάληψις βλ.λ.

κοινωνικοαισθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ συνδυάζων τὰς περὶ κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν ζητημάτων ἰδέας μετὰ τῶν αἰσθητικῶν ἀντιλήψεων : κοινωνικοαισθητικὴ σχολή· ‖ νεώτ.κοινωνιολ. τὸ ἄρσ ὡς οὐσ. κοινωνικοαισθητικοὶ οἱ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν κοινωνιολογικῶν θεωριῶν διανοηταί, στοχασταί, οἵτινες, καλλιτέχναι κοινωνικοὶ φιλόσοφοι ὄντες, ἐν τῇ κρίσει αὐτῶν περὶ τῶν κοινωνικοοικονομικῶν ζητημάτων ἐπεδίωξαν νὰ ἐφαρμόσωσι τὰς αἰσθητικὰς αὐτῶν διαθέσεις προβάλλοντες ἰδίας αὐτῶν οἰκονομικὰς θεωρίας.

κοινωνικός-ή-ό(ν) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., παροθ. -ώτερος, -ώτατος ὁ τῆς κοινωνίας, ὁ ὑπάρχων ἢ ἰσχύων εἰς τὰς μεταξὺ τῶν ἐν κοινωνίᾳ συμβιούντων ἀτόμων σχέσεις : Πλάτ.'Ορ.411Ε ἰσότης κοινωνική, 'Αριστλ.Πολιτ.1283a,38 κοινωνικὴν γὰρ ἀρετὴν εἶναί φαμεν τὴν δικαιοσύνην, - κοινωνικὰ καθήκοντα (τὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου), - κοινωνικαὶ τάξεις (αἱ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ζῶσαι κατηγορίαι ἀτόμων, τῶν ἰδίως κατὰ τὸν πλοῦτον ἢ τὴν καταγωγὴν διακρινομένων ἀλλήλων), - κοινωνικὸς βίος, Λασκαρ.Μυστ.123 κανόνες διαγωγῆς διὰ τὴν κοινωνικήν του ζωήν, - κοινωνικὰ φαινόμενα, - κοινωνικαὶ μεταβολαί· **2)** ὁ ἀπὸ κοινοῦ κατεχόμενος : Πάπ. κοινωνικὸς ἐλαιών· δθ. τὰ κοινωνικὰ ἰδιοκτησία ἀνήκουσα εἰς σωματεῖα : Δημ.182· **3)** ὁμ. τὰ κοινωνικὰ φόρος ἐπὶ τῶν σωματείων : Πάπ.· **4)** κ. νεώτ. κ. δημ. φίλαλλος, ἐξυπηρετικὸς τῶν ἄλλων : Πολύβ.2,44,1 ὑπεγένετο δὲ κοινωνική καὶ φιλική τις αὐτοῖς διάθεσις, - κοινωνικὰ αἰσθήματα, Δραγ.'Οσ.Ζωντ.85 σκέφθηκε πὼς τὴν κοινωνικὴν ἐνέργεια δὲν τὴν βάζει γιά σκοπό του· ‖ ὁ μεριμνῶν διὰ τὴν κοινωνίαν, ὁ χάριν τῶν ἐν κοινωνίᾳ βιουσῶν ἀνθρωπίνων ὁμάδων γινόμενος, ὑπάρχων : κοινωνικὴ πρόνοια - πολιτική, - κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις· **5)** κ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν μετ' ἄλλων ἀνθρώπων συμβίωσιν, συναναστροφήν· δθ. εὐπροσήγορος, φίλαλλος : 'Επίκ ἀπ.525 φύσει ἐσμὲν κοινωνικοί, Φίλ.ἀπ.71Η τὸν ἄνθρωπον ἡ φύσις κατεσκεύασε κοινωνικώτατον, ΚΔ Τιμ.Ι,6,18 πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς, Πτολ.Τετρ 69, -κοινωνικὸς ἄνθρωπος· ‖ ὁ πρόθυμος νὰ συμμερισθῇ τὸ κέρδος μετ' ἄλλων : παροιμ. : 'Αριστλ. Ρητ.1401a,20 ὁ 'Ερμῆς κ-· ‖ τὸ οὐδ. τὸ κοινωνικόν ἡ πρὸς κοινωνίαν διάθεσις : 'Ιώσ.ΠΙ 2,8,3· **6)** μεταδοτικός, διανεμητικός : Λουκ.Τίμ.56 πρὸς ἄνδρα οἷον σὲ ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν· **7)** ὁ εὑρισκόμενος εἰς σχέσιν, ἐπικοινωνίαν πρός τινα, μτ. δοτ. : 'Ιουστιν.Νεορ.8 κ- τῇ ἐκκλησίᾳ· **8)** κ. ἐν εἰδ. ἐνν. ὁμ. ἐπὶ προσ., ὁ μετέχων τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας : Φώτ.Νομοκ. 12,2 αἱρετικοὺς λέγει τοὺς μὴ ὄντας κοινωνικούς.

κοινωνικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ τάσις πρὸς συμβίωσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἡ προσαρμογὴ εἰς τὰς ἐκ ταύτης ὑποχρεώσεις· ‖ ἡ καλὴ κοινωνικὴ συμπεριφορά, εὐπροσηγορία, ἡ μετὰ χάριτος ἀναστροφὴ πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ὡς μέλη τῆς κοινωνίας.

κοινωνικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κοινωνικόν, ἰδιάζοντα, ἁρμόζοντα εἰς τὴν κοινωνίαν : Πολύβ.18,48,7 ἐπὶ τῷ μὴ κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι, Διόδ.Σ 5,9 διετέλεσαν ἐπί τινας χρόνους κοινωνικῶς βιοῦντες, Πλούτ.'Ηθ.1108G ζῆν κοινωνικῶς καὶ φιλικῶς.

κοινωνῖμαῖος-α-ον πάπ. ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἀνήκων, ὁ οὗ κοινὴ ἡ χρῆσις : ὁ δὲ τοῖχος τῆς οἰκίας κοινωνιμαῖος τυγχάνων τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ, αὐτ. κοινωνιμαῖα πράγματα.

κοινωνιμιαῖος-α-ον πάπ. κοινωνιμαῖος βλ.λ. : κοινωνιμιαῖον αἴθριον.

κοινωνιοκρατία (ἡ) νεώτ. σοσιαλισμὸς βλ.λ.

κοινωνιολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐρευνῶσα τὸ φαινόμενον τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἐκ τούτου πηγάζοντα φαινόμενα καὶ τοὺς νόμους ὑφ' ὧν ταῦτα διέπονται.

κοινωνιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετιζόμενος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοινωνιολογίαν βλ.λ. : ζητήματα κοινωνιολογικά, - θεωρίαι κοινωνιολογικαί, - κοινωνιολογικὴ αἰσθητική· ἐπίρρ -ῶς.

κοινωνιολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος, ὁ καταγινόμενος περὶ τὴν κοινωνιολογίαν βλ.λ.

κοινωνισμός (ὁ) νεώτ. σοσιαλισμός, κομμουνισμὸς βλ.λς.

κοινωνιστής-ίστρια (ὁ,ἡ) νεώτ. σοσιαλιστής, κομμουνιστὴς βλ.λς.

κοινωνιστικός-ή-όν σοσιαλιστικὸς βλ.λς.

κοινωνοποιῶ-έω γλωσσ. κοινωνῶ βλ.λ.

κοινωνός (ὁ,ἡ) κ. νεώτ., νεώτ. κ. κτ. οὐδ. κοινωνόν, μτ. γενικ. ὁ σύντροφος, ὁ συνέταιρος, μέτοχος εἴς τι : Αἰσχ.'Αγ.1037 Κασσάνδραν λέγω, . . κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, αὐτ.1352, 'Αντιφ.5,68 τῆς μὲν ἐπιβουλῆς οὐδένα κοινωνὸν ποιήσασθαι, Θουκ.7,63 κοινωνοὶ μόνοι . . τῆς ἀρχῆς ὄντες, Πλάτ.Νόμ.868Ε μηδὲ κοινωνὸς ἱερῶν, ΚΔ Ματθ. 23,30 εἰ ἤμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἤμεν κοινωνοὶ αὐτῶν, - κοινωνὸς τῆς χαρᾶς - τῆς θλίψεως· ‖ κ. μτ. ἐμπροθ. γενικ. : Πλάτ.Νόμ.810C κοινωνοὺς ὑμᾶς ὄντας περὶ νόμων· ‖ κ. μτ. δοτ. πράγμ. : Εὐρ.'Ηλ.637 ὅθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ· ‖ ὁμ. μτ. δοτ. προσ. : Ξεν.'Απομν.2,6,24 καὶ τῶν πολιτικῶν τιμῶν . . ἀλλήλοις κοινωνοὺς εἶναι· ‖ συνεργός, συναυτουργός, συνένοχος : Σοφ.Τρ.730 τοι-

αῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός· ἀπολ. μέτοχος, ἑταῖρος, σύντροφος : Σοφ.Αἶ.284 ἅπαν μαθήσει τοὔργον ὡς κοινωνὸς ὤν, Πλάτ. Πολ.333Β δίκαιος ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινωνός, Δημ.232 Φιλοκράτης ὁ Ἀγνούσιος, ὁ σὸς Αἰσχίνη κοινωνὸς οὐχ ὁ ἐμός· 3) εἰδ. Ἐπιγρ. ἐν συνεκφ. μτ. τῆς λ. λιμένων, οἱ δημοσιῶναι, ἐκμισθωταὶ τῶν λιμενικῶν φόρων : κοινωνοὶ λιμένων· 4) πνεῦμα εὐμενές, προστατευτικὸν : ΠΔ Βασ.4, 17,11 καὶ ἐποίησαν κοινωνούς, καὶ ἐχάραξαν τοῦ παροργίσαι τὸν κύριον· 5) ὡς ἐπίθ. κοινὸς βλ.λ. : Εὐρ.ΙΤ 1173 μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει.

κοινων-ῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. κοινωνήσω κ. μέσ. μτ. παθ. σημ. κοινωνήσομαι, παρακ. κεκοινώνηκα κ.παθ. κεκοινώνημαι, μτ. γενικ.πράγμ. κ. δοτ. προσ., ἔχω, πράττω τι ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, εἶμαι συγκοινωνός, συμμέτοχος : Πλάτ.Νόμ. 686Α ἅτε κεκοινωνηκότας μὲν πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις, Ξεν.Ἑλλ.6,3,1 κοινωνεῖν γε μὴν αὐτοῖς ὧν ἔπραττον οὐκέτι ἤθελον, Δείν. 1,101 σιτήσεώς τισι κοινωνεῖν· ‖ πάπ.ὁμ. ἐπὶ μετόχων ἐπιχειρήσεως : κτηνοτροφία ἧς ἐκοινώνουν τῷ τετελευτηκότι· ‖ ὁμ. μτ. γενικ. συμμετέχω, ἔχω μερίδιον : Αἰσχ.Ἱκ.324 δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός, αὐτ.Χο.165,Σοφ.Τρ.546 κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;, Ξεν.Ἀπομν.2,6,22 πεινῶντες καὶ διψῶντες ἀλύπως σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, Ἀριστλ.Πολιτ.1268a,18 τεχνῖται .. κοινωνοῦσι τῆς πολιτείας πάντες, Ἐπιγρ. κοινωνεῖν ἱερῶν, Φιλόδ.Σημ.27 φύσεως κεκοινώνηκε σαρκίνης, Σάθ.3,194 ὁμιλίας κεκοινωνηκότα, - κοινωνοῦμεν τῶν πόνων καὶ τῶν κινδύνων· ‖ ὁμ. ἐπὶ μιάσματος, μολυσμοῦ : Γαλ 12,312 κοινωνεῖν πάθους· 2) μτ. δοτ. ἔχω σχέσεις μετά τινος, δοσοληψίες : Ἀριστφ.Σφ.692 καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ, Πλάτ. Πολ.343D ὅπου ἂν ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνήσῃ· ‖ ὁμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ. ἔχω σχέσιν, σχετίζομαι : Ξεν.Λακ.11,3 στολὴν φοινικίδα .. ταύτην νομίζω ἥκιστα .. γυναικείᾳ κοινωνεῖν [νομίζω ὅτι ἔχει ἐλαχίστην σχέσιν πρὸς γυναικείαν], Δημ.244 κοινωνεῖν μὲν ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, Ἀριστλ.Ποιητ.1453b,10 οὐδὲν τραγῳδίᾳ κοινωνεῖν· κ. παθ. ἑνοῦμαι : Πλάτ.Νόμ. 891Ε ὕμνοι.. καὶ ἐγκώμια, κεκοινωνημένα εὐχαῖς· ‖ ὁμ. μτ. προθ. : Πλάτ.Πολ.453Α δυνατὴ φύσις ἡ ἀνθρωπίνη ἡ θήλεια τῇ τοῦ ἄρρενος γένους κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, Πολύβ.31,26,6 κεκοινωνηκέναι δὲ περὶ τῆς ἀποστάσεως καὶ Πτολεμαῖον τὸν Συμπετῆσιν· ‖ ὁμ. μτ. συστ.αἰτ.: Πλάτ Νόμ.881Ε ἤ τινα τοιαύτην ἄλλην κοινωνίαν κοινωνήσῃ, αὐτ.Πολ.540C· ‖ σπαν. μτ. αἰτ. πράγμ. : Εὐρ.Ἠλ.1048 φόνον ἐκοινώνησέ μοι [ἐξετέλεσε φόνον ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἐμοῦ]· 3) ἀπολ. μετέχω τῆς γνώμης τινός, συγκατανεύω, συμφωνῶ : Πλάτ.Κρίτ.49D πότερον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι· 4) συγκοινωνῶ, συνάπτομαι, συνδέομαι : Ἀριστλ.Μετ.354a,2 ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα κοινωνεῖ πρὸς τὴν ἔξω· 5) ἀποτελῶ κοινότητα : αὐτ. Πολιτ.1280a,26 εἰ μὲν γὰρ τῶν κτημάτων χάριν ἐκοινώνησαν καὶ συνῆλθον· 6) ἐν μτβ. σημ. παρέχω ὡς μερίδιον, δίνω μερδικό : Δημ.789 μὴ πυρός, μὴ λύχνου .. μηδενὸς μηδένα τούτῳ κοινωνεῖν, Ἀριστλ.Πολιτ.1264a,1 ὥσπερ τὰ περὶ τὰς κτήσεις .. τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοινώνησε (δ.γρ. ἐκοίνωσε), Λουκ.Ἀλεξ.46 οὔτε πυρὸς ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, αὐτ.Φιλοφ.34 ὥστε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· 7) κ. μσν. ἐπὶ συζυγικῆς ὁμιλίας, συνουσίας : Πλάτ.Νόμ.784Ε ἐὰν ἀλλοτρίᾳ τις περὶ τὰ τοιαῦτα κοινωνῇ γυναικὶ ἢ γυνὴ ἀνδρί, Λουκ.Θε.Δ 1,2 μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηΐδι, Πάπ. τοῦ δεῖνα ἑτέρᾳ γυναικὶ κοινωνήσαντος, Βί.Ἀλεξ.272 καθ' ὥραν τοῦτον βλέπειν καὶ κοινωνεῖν μεθ' ἡδονῆς· ‖ πάπ. κ. παθ. : ὑπὸ μηδενός ποτε κοινωνήσεται εἰ μὴ ὑπὸ σοῦ μόνου· 8) δημ. μεταλαμβάνω τῆς θείας κοινωνίας, μεταλαβαίνω : Θεοτ.ΚΚατάδ. 53 λὲς νὰ κοινωνήσῃς ἀπὸ τὰ χέρια του;, - ἔχει ἕνα χρόνο νὰ κοινωνήσῃ· 9) ὁμ. δημ. μτβ. ἐπὶ τοῦ ἱερέως, παρέχω τὴν θείαν κοινωνίαν, μεταλαβαίνω κάποιον : φώναξαν τὸν παπὰ νὰ κοινωνήσῃ τὸν ἄρρωστο· ‖ ἐπὶ ἑτοιμοθανάτου : φρ. τὸν κοινώνησαν ἢ εἶναι νὰ τὸν κοινωνήσουν.

κοινῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κοινόν, ἀπὸ κοινοῦ, ὁμοῦ, μαζί : Εὐρ.Ἴων 1462 τοὐμὸν λέγουσα καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις, Μέν.817 τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα· κ. κτ. συγκρ.: Ἀριστλ.Πολιτ.1272a,16 τὰ μὲν οὖν τῶν συσσιτίων .. ἐν δὲ Κρήτῃ κοινοτέρως, - κοινῶς νέμονται τὸ ἀγρόκτημα· 2) δημοσίᾳ, φανερά : Θουκ. 2,42 κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν· 3) κατὰ τρόπον κοινωνικόν, κοινωνικῶς ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται : Ἰσοκρ.4,151 οὐδὲ κοινῶς οὐδὲ πολιτικῶς οὐδεπώποτ' ἐβίωσαν, Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1430a,1 ἴσως καὶ κοινῶς πρός τινα προσφέρεσθαι, Πλούτ.Ἀντ.33 τἆλλα κοινῶς καὶ φιλικῶς ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ μεγίστοις ἔπραττον· 4) κ. νεώτ. κατὰ τρόπον γενικόν, συνήθη : Δίφιλ.Σ π. Ἀθήν.3,81Α τὰ δὲ κυδώνια .. κοινῶς ἁπάντων ἐστὶ τῶν μήλων εὐστομαχώτερα, Φιλόδ.Κακ.34J, Πλούτ.Μάρκελλ.8 τὰ δὲ σκῦλα σπόλια μὲν κοινῶς, ἰδίως δὲ ὀπίμια ταῦτα καλοῦσι· ‖ ὁμ. κ. κτ. συγκρ. : Φιλόδ.Ρητ.1,256S κοινότερον εἰπεῖν· 5) γραμμ. ἐν κοινῇ διαλέκτῳ : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.82,27· ‖ ὁμ. κτ. συγκρ. : αὐτ.Συντ.159,9· 6) κατὰ τρόπον ἀπερίφραστον, ἀπεριφράστως, ἀντίθ. σοφιστικῶς : Πλούτ.Ἠθ. 659F· 7) ἐν κοινῇ ἢ εὐρείᾳ σημασίᾳ, ἀντίθ. κυρίως : Θεμίστ.Ἀν.Ὑστ.5,5· ‖ κτ. συγκρ. : Μᾶρκ.Αὐρ.2,10.

κοίνωσις-εως [ἡ] μτγν. ἀνάμειξις, ἀνακάτεμα : Πλούτ.Ἠθ.430Ε· 2) ἡ μετοχή, συμμετοχή : Ἀσπάσ.ΗΝικ.181,1· 3) τὸ ποιεῖν τι κοινόν, ἀκάθαρτον, ἡ μίανσις : Ἐπιφάν.1,395Α εἰς κάθαρσιν τῆς ἡμῶν κοινώσεως.

κοινωφέλεια [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κοινωφελοῦς, κοινὴ ὠφελιμότης, χρησιμότης· πρβλ. κοινωφελής : Διόδ.Σ 1,151 [δ.γρ. κοινωφελία].

κοινωφελής-οῦς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὠφέλιμος εἰς τὸ κοινόν, εἰς πάντας, ὁ ἐξυπηρετῶν ὅλους ἢ πολλούς· Σουΐδ. «ὁ πάντας ὠφελῶν» : Φιλόδ.Ρητ.2,404, Γαλ.14,296,10 κατασκευαζομένων κοινωφελῶν ἔργων, Πάπ. τούτου κοινωφελοῦς τυγχάνοντος, Ἰουστιν.Νεαρ.7,2,1, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,383 γράφων καὶ προτρέπων τοὺς κύκλῳ ἀρχιερεῖς εἰς συνδρομὴν τοῦ κοινωφελοῦς τούτου ἐράνου, - κοινωφελῆ ἱδρύματα - κληροδοτήματα· ‖ συγκρ. : Μάξ Τύρ.41,1· ‖ ὑπερθ. : Φίλ.1,389,28 δόγμα κοινωφελέστατον.

κοινωφελία [ἡ] μτγν. κ. κοινωφέλεια βλ.λ. ἡ κοινή, γενικὴ ὠφέλεια, ἡ ὠφέλεια τοῦ κοινοῦ : Φίλ.Ρητ.1,174S, Διόδ.Σ 1,51 τὴν δὲ χρείαν τὴν ἐκ ταύτης καὶ κοινωφελίαν τοῖς τὴν Αἴγυπτον οἰκοῦσιν [δ.γρ. κοινωφέλειαν], Ἰουστιν.Νεαρ.7,12 (δ.γρ. κοινωφέλεια)· πρβλ. ΕΜ 462,21.

κοινωφελῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κοινωφελῆ, ὠφέλιμον, χρήσιμον εἰς τὸ κοινόν : Ἰω.Χρυσ.2,400,37 οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶ τῷ Θεῷ φίλον ὡς τὸ κοινωφελῶς ζῆν.

κόϊξ-ικος κ. νεώτ. εἶδος αἰγυπτιακοῦ φοίνικος, ὑφαντικὴ ἡ Θηβαϊκή : Θεόφρ.Φ 1,10,5· ‖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγρωστωδῶν· 2) κάνιστρον κατεσκευασμένον ἐκ φύλλων φοίνικος : Φερεκρ.78, Ἀντιφάν.63.

κοιογενής-οῦς-ές ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Κοίου, ἐπὶ τῆς Λητοῦς : Πίνδ.ἀπ.88,2 ἀλλ' ἁ κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοισ' ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν· || θηλ. κ. κοιογένεια : 'Απολλ.Ρ 2,710.

κοιόλης (ὁ) 'Ησ., Σουΐδ. «ἱερεύς».

κοῖον 'Ησ. «ἐνέχυρον».

κοῖος (ὁ) |1| μτγν. κ. σχόλ. ὑπὸ Μακεδόνων ὁ ἀριθμός : 'Αθήν.10,455Ε Μακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσι· 2) σχόλ. ὑπὸ τῶν Καρῶν τὸ πρόβατον : Σχόλ.'Ιλ.Ξ 255.

κοῖος-η-ον |2| Ἰων. τ. ἀντὶ ποῖος βλ.λ.

κοιπποῖβα 'Ησ. «πᾶν σπέρμα. 'Αχαιοί».

κοιρανῆος (ὁ,ἡ) δωρ. τ. ἀντὶ κοιράνειος, ὁ ἀνήκων εἰς κοίρανον, βασιλέα· τὸ οὐδ. ἐν συνεκφ. μτ. τῆς λ. κάρτος κυριαρχική, ἡγεμονική, βασιλικὴ ἐξουσία : Μελινν.π.Στοβ.3,7,12 ὄφρα κοιρανῆαν ἔχοισα κάρτος ἀγεμονεύῃς.

κοιρανία (ἡ) μτγν., Ἰων. κοιρανίη ἀρχή, κυριαρχία, δύναμις, ἐξουσία : Διον.Περ.464 ἔλλαχε .. κοιρανίην ἀνέμων κλονεόντων θ' ἱσταμένων τε, ΑΠλ.4,358 νεύματι κοιρανίης.

κοιρᾰνίδης (ὁ) μέλος ἡγεμονικοῦ οἴκου : Σοφ. 'Αντ.940 λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι.

κοιρανικός-ή-όν μτγν. βασιλικός, ἡγεμονικός, μεγαλοπρεπής, εὐγενής : 'Οππ.Κυν.3,41 κοιρανικοὶ λέοντες, αὐτ.3,47 κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι.

κοίρανος (ὁ) ποι. ἀρχηγὸς ἐν πολέμῳ ἢ ἐν εἰρήνῃ : 'Ιλ.Β 487 ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, αὐτ.2,204 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς, αὐτ.Η 234· 2) γεν. ὁ κύριος, ἄρχων, δεσπότης : 'Οδ.Σ 106 μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι λυγρὸς ἐών, Πινδ.Ν 3,62 ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς ζαμενὴς 'Ελένοιο Μέμνων μόλοι, Αἰσχ.'Αγ.549 ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς, Σοφ.ΟΚ 1287· || σπαν. κτ. θηλ. : 'Ορφ.π.Σχολ.'Απολλ.Ρ 3,1 αἱ γὰρ ἔασι κοίρανοι,αἷσι μέμηλε χορός· || π. Βοιωτ. βασιλεύς : ΑΒ 1055.

κοιρανῶ-έω (κοίρανος), ἐπ. ἀπαρφ. κοιρανέεσκεν ('Απολλ.Ρ 2,998), εἶμαι κοίρανος, ἡγεμών, κυβερνῶ, διευθύνω, διατάσσω· ἐν πολέμῳ ἔχω τὴν στρατιωτικὴν ἀρχηγίαν : 'Ιλ.Β 207 ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν, αὐτ.Ε 824 γιγνώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα, αὐτ.332· || ὁμ. ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἔχω τὴν ἀνωτάτην δικαστικὴν καὶ ἐκτελεστικὴν ἀρχήν : 'Ιλ.Μ 318 οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν ἡμέτεροι βασιλῆες· || κ. ἐπὶ ἀνόμου δυναστείας, οἵα ἡ τῶν μνηστήρων ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ 'Οδυσσέως : 'Οδ.Α 247 ἠδ' ὅσσοι κραναὴν 'Ιθάκην κάτα κοιρανέουσιν· 2) μτ.γενικ. εἶμαι κύριός τινος : 'Ησίοδ.Θ 331 ἔνθ' ὅγε οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης ἠδ' 'Απέσαντος, Αἰσχ Πέρσ.214 σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός· || κ. μτ. δοτ. : αὐτ.Πρ.49 ἅπαντ' ἐπαχθῆ πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν· || κ. ἀπολ. : αὐτ.Πρ.958 τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι αἴσχιστα καὶ τάχιστα· 3) μτ. αἰτ. ἐπὶ τοῦ χοροῦ, ὁδηγῶ ἢ παρασκευάζω, ἑτοιμάζω : Πίνδ.Ο 14,9 οὐδὲ γὰρ θεοὶ ἁγνᾶν Χαρίτων ἄτερ κοιρανέοντι χοροὺς οὔτε δαῖτας· κ. παθ. : Καλλ.Δῆλ.167.

κόϊς (ὁ) λεξ., δ.γρ. τοῦ κόϊξ βλ.λ.· Πολυδ.10,179 «εἴη δ' ἂν καὶ κόϊξ τι τῶν πλεγμάτων, ὃν οἱ μὲν Δωριεῖς κόϊν καλοῦσιν».

κοίσκαι 'Ησ. «δίκαιοι».

κοισσοί 'Ησ. «κορμοί».

κοισυροῦμαι-όομαι λεξ. κ. σχόλ. φέρομαι ἢ ἐνδύομαι ἀπρεπῶς, ἀνοήτως ὡς ἡ Κοισύρα, τείνω νὰ ἔχω ἢ ἔχω ἀσελγῆ ἐμφάνισιν· Σουΐδ.,Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.47 «κοισυροῦται· τὰ τῆς Κοισύρας φρονεῖ» (δ.γρ. ἐγκοισυροῦται βλ.λ.)· 2) 'Ησ. «κεκοισυρωμένη, ἐκπεπληγμένη, περιεσταλμένη» (διορθ. ἐκκεκηριωμένη ἐκ συνθ. τοῦ ρ. κηριοῦμαι).

κοίτα(γ)μα (τὸ) (κοιτάζω) δημ. δ.γρ. ἐσφ. κύτταγμα, πληθ. κοιτά(γ)ματα ἡ κατεύθυνσις τῶν ὀφθαλμῶν πρός τινα ἢ πρός τι καὶ ἡ ἐπὶ τούτου βραχεῖα ἢ πως μακροτέρα προσήλωσις, τὸ βλέμμα, ἡ ματιά, συνήθ. κτ. πληθ. : παροιμ. μὲ τὰ κοιτάματα τῶν κοριτσιῶ καὶ μὲ τὰ χάχανα ἔμεινε κι ὁ μπάρμπα Θοδωρὴς χωρὶς πραμάτεια (ἐπὶ ἐρωτύλων παρασυρομένων εἰς δαπάνας), Παλαμ. Τρισεύγ.51 θὰ μοῦ νοθέψουν τὴ χαρὰ μὲ τὰ κοιτάματα καὶ τὰ ψαξίματά τους· 2) μτφ. κτ. ἐν. ἡ ἔν τινι ὡρισμένῳ τόπῳ λεπτομερὴς ἔρευνα, ἰδ. πρὸς ἀνεύρεσιν ἀπολεσθέντος πράγμ., τὸ ψάξιμο : γιὰ νὰ βρεθῇ τὸ δαχτυλίδι, θέλει καλὸ κοίταμα σ' ὅλο τὸ περιβόλι· 3) ὁμ. μτφ. ἡ φροντίς, ἡ μέριμνα ὑπὲρ προσ. ἢ πραγμ. : οἱ γέροι σὰν ἀρρωστήσουν θέλουν πολὺ κοίταγμα, - χωρὶς ὁλοένα κοίταγμα τὰ ξωτικὰ λουλούδια δὲν προκόβουν· || εἰδ. ἐπὶ προσ., ἰδ. συγγενῶν, ἡ παροχὴ τῶν πρὸς τὸν βίον ἀναγκαίων, ἡ στοργικὴ ἀρωγὴ πρὸς συντήρησιν : ὅλος ὁ κόσμος τόνε παινεύει γιὰ τὸ κοίταμα ποὺ κάνει τῆς μάννας του· 4) ὁμ. μτφ. εἰδ. ἐπὶ συγγραφῶν κ. γεν. ἐγγράφων : πρὶν στείλῃς τὴν ἀναφορὰ δῶσ' της ἀκόμα ἕνα κοίταγμα (ἀ. συνήθ. ξανακοίταξέ την), - τὸ βιβλίο σου θέλει ἀκόμα πολὺ κοίταγμα.

κοιτάζω (κοίτη) κ. μσν. κ. δημ. φέρω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, κατακλίνω τινά, τὸν βάζω νὰ πλαγιάσῃ, νὰ κοιμηθῇ· 'Ησ. «κοιτάσαι κατακοιμῆσαι» || κ. μέσ. κατακλίνομαι, πλαγιάζω στὸ κρεβάτι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ : Πίνδ.Ο 13,76 ὡς τ' ἀνὰ βωμῷ θεᾶς κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος· || κ. παθ. κάθημαι πρὸς ἀνάπαυσιν, ξεκουράζομαι, σταθμεύω : Πολύβ.10,15,10 συναθροίσαντας εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ διηρπασμένα κατὰ σημαίας ἐπὶ τούτων κοιτάζεσθαι, Πάπ. τὸν ἀλωνοφύλακα καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐκεῖ κοιταζομένους· 2) ἐπὶ ζώων, κλείω εἰς τὴν μάνδραν, μανδρώνω : ΠΔ 'Ιερ.40(33),12 ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν αὐτοῦ καταλύματα ποιμένων κοιταζόντων πρόβατα· || εἰδ. ἐπὶ προβάτων, φέρω αὐτὰ νὰ ἀναπαυθῶσι κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τὰ σταβλίζω : ΠΔ 'Ασμ.1,7 ποῦ ποιμαίνεις, ποῦ κοιτάζεις ἐν μεσημβρίᾳ· || ἀμτβ. ἐπὶ λέοντος, ἔχω που τὴν κοίτην μου, τὴν φωλεάν μου : Αἴσωπ.114 ποῦ κοιτάζει· || πάπ. ἐπὶ πτηνῶν, κατασκευάζω φωλεάν, φωλιάζω : τὰ ἐν αὐτοῖς (τοῖς τόποις) κοιτάζοντα ὄρνεα· 3) πάπ. ἐπὶ γαιῶν, διανέμω, διαμοιράζω : ὑπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ κωμογραμματέως κεκοιτάσθαι (τὰ ὑπάρχοντα) διὰ τὸ πεπρᾶσθαι αὐτὰ πρὸ τῆς κατοχῆς τῆς ἐπιτηρήσεως· 4) πάπ. διανέμω, μοιράζω γαίας, πρβλ. κοίτη· 5) μσν. κ. δημ.ἐσφ.γρ. κυτ(τ)άζω, ἀόρ. (ἐ)κοίταξα κ. παθ. (ἐ)κοιτάχτηκα, στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς πρός τινα ἢ πρός τι καὶ προσηλῶ αὐτοὺς ἐπ' αὐτοῦ, παρατηρῶ, παρακολουθῶ διὰ τοῦ βλέμματος: Σολωμ.Κρητικὸς 18,1 ἐκοίταα κι ἦτανε μακριὰ ἀκόμη τ' ἀκρογιάλι, Ζερβ.'Ιστ.1 134 τὸν ἐκοίταζαν οἱ γνώριμοι μὲ ἀπορίαν· || παθ. κ. μέσ. προσηλῶ τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου διὰ τοῦ κατόπτρου, ἐξετάζω, περιεργάζομαι τὸν ἑαυτόν μου : μιὰ ὥρα κοιτάζεται στὸν καθρέφτη· 6) προσέχω, φροντίζω, νοιάζομαι : κοιτάζει τὴ δουλειά του, - κοιτάζει πῶς νὰ ξοικονομήσῃ τὸ ψωμί, - κοιτάζει τὴν οἰκογένειά του· πρβλ. καλοκοιτάζω· 7) ἐπὶ ἰατρῶν, ἐξετάζω ἀσθενῆ : τὸν κοίταξε μιὰ ὥρα ὁ γιατρός, ἀλλὰ δὲν τοῦ βρῆκε τίποτε· κ. παθ. ἐπὶ ἀσθενοῦς : νὰ πᾷς στὸ γιατρὸ νὰ κοιταχτῇς.

κοιταῖος-α-ον (κοίτη) ὁ ἐπὶ τῆς κοίτης, κλίνης κατακεκλιμένος, πλαγιασμένος στὸ κρεβάτι, ἰδ.

ἐν φρ. **κοιταῖος γίγνομαι** διανυκτερεύω, ξενυκτῶ : Δημ.238 **μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι·** **2**) ὁμ. ἐν συνεκφ μτ. τοῦ **γίγνομαι** φθάνω, ἔρχομαι κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης [ὃ. ἑρμ. κατασκηνῶ, στρατοπεδεύω] : Πολύβ.3,61,11 **ἐξώρκισε . . πάντας ἐν Ἀριμίνῳ γενέσθαι κοιταίους·** || ὁμ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **ἔρχομαι·** Σουΐδ. «κοιταῖος, ὁ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης ἐρχόμενος» : Πολύβ.ἀπ.177 **κοιταῖος ἔρχεσθαι·** **3**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐπὶ θηρίων, ἡ κοίτη, ἡ κρύπτη αὐτῶν : Πλούτ.ΤΓράκχ.9 **τὰ μὲν θηρία τὰ τὴν Ἰταλίαν νεμόμενα καὶ φωλεὸν ἔχει καὶ κοιταῖόν ἐστιν αὐτῶν ἑκάστῳ καὶ καταδυσεις** **4**) ὁμ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **ἐπισπένδειν** πίνω τὸ πρὸ τοῦ ὕπνου πῶμα, τὸ τελευταῖο ποτήρι : Ἡλιόδ.Αἰθ.3,4 **καὶ τὰ κοιταῖα τοῖς νυχίοις θεοῖς ἐπισπείσαντες.**

κοιτάμενος-η-ο δημ. δ.γρ. ἀντὶ κειτάμενος· μτχ. τοῦ κοίτομαι βλ.λ. ὁ κατάκοιτος.

κοιταξιά (ἡ) δημ. βλέμμα, κοίταγμα βλ.λ. ὀλιγόστιγμον· πρβλ. ματιά.

κοιτάριον (τὸ) μτγν. κ. σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κοίτη βλ.λ. : Νεῖλ.165,10 **ἥπλωσεν ἑαυτὸν ἐν τῷ κοιταρίῳ αὐτοῦ,** Σχόλ.Ὀδ.Ξ 51.

κοιτάριος-α-ον μτγν. ὁ τῆς κοίτης, τῆς κλίνης: Διοκλητ.Ἔδικτ.28,16 **σινδόνες κοιτάριαι.**

κοιτασία (ἡ) μτγν. συγκατοίκησις, συνοίκησις, συνουσία : ΠΔ Λευΐτ.20,15 **καὶ ὃς ἂν δῷ κοιτασίαν αὐτοῦ ἐν τετράποδι, θανάτῳ θανατούσθω.**

κοίτασμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ἡ κοίτη, εὐνή, κλίνη : ΚΜανασσ.118D **κοίτασμα σκληρόστρωτον·** **2**) νεώτ. μεταλλευτ. ἡ συσσώρευσις ὀρυκτῶν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἢ ὑπ' αὐτήν.

κοιτασμός (ὁ) πάπ. ἀναφορ. πρὸς βοῦς, πρόβατα, τὸ κλείειν εἰς μάνδραν, τὸ μάνδρωμα : **κοιτασμοῦ προβάτων ἐν καιρῷ σπορᾶς,** αὐτ. **κοιτασμὸς βοῶν.**

κοιτάστρια (ἡ) δημ. τόπος χρησιμεύων πρὸς διανυκτέρευσιν ὀρνίθων.

κοιτᾰστήριον (τὸ) Ἐπιγρ. κοιτών, δωμάτιον ὕπνου, κρεβατοκάμαρα.

κοίτη (ἡ) [κεῖμαι] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος ἔνθα κατακλίνεται, κοιτάζεταί τις, ἡ κλίνη, εὐνή, τὸ κρεβάτι : Πίνδ.Π 11,25 **ἔννυχοι κοῖται,** Αἰσχ. Ἱκ.804 **ἐλθέτω μόρος, πρὸ κοίτας γαμηλίου τυχών,** αὐτ.Ἀγ.566 **εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών** [κτ. μτφ. ἐπὶ τῶν θαλασσίων στρωμάτων], Σοφ.Τρ.17 **πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε,** αὐτ.ἀπ.491 **οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον,** Εὐρ.Μήδ.151 **τᾶς ἀπλάτου κοίτας ἔρος,** αὐτ.Ἱππ.132 **δέσποιναν τειρομέναν νοσερᾷ κοίτᾳ,** ΚΔΛουκ.11,7 **ἤδη ἡ θύρα κέκλεισταί καὶ τὰ παιδία μου μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κοίτην εἰσίν,** Πάπ **πάνυ μὴ δύνασθαι ἀναστῆναι ἐκ τῆς κοίτης μου,** ΘΛειτ.Εὐχὴ **τῷ ἐξαναστήσαντι ἡμᾶς ἐκ τῶν κοιτῶν ἡμῶν·** || ἐν φρ. κ. συνεκφ. Ἡρ.1,10 **ὥρη τῆς κοίτης** [ὥρα πρὸς ὕπνον], αὐτ.5,20 **εὖ ὑμέας ἐδέξατο τραπέζῃ καὶ κοίτῃ** [μᾶς παρεῖχε φαγητὸν καὶ ὕπνον], Ξεν.ΚΠ 2,3,1 **τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον** [ὅπως κατακλιθῶσι]· || νεώτ **χωρισμὸς ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης** [ἡ προσωρινὴ ἀπομάκρυνσις ἀπ' ἀλλήλων τῶν διχονοούντων συζύγων]· **2**) μτφ ἡ κλίνη τοῦ αἰωνίου ὕπνου : Σοφ.ΟΚ 1707 **κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὔσκιαστον αἰέν,** Καλοσγ μτφρ. Σολωμ.Ὠδ.Πρώτ. Λειτουργ.65 **στῆς κοίτης τὴ σιωπὴ τοῦ ὕπνου τοῦ στερνοῦ·** **3**) εἰδ. ἐπὶ σαρκικῆς μείξεως : ΠΔ Ἀριθμ.5,20 **εἰ δὲ σὺ παραβέβηκας ὕπανδρος οὖσα ἢ μεμίανσαι, καὶ ἔδωκέ τις τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐν σοί,** αὐτ.Λευΐτ.18,20, ΚΔΡωμ.13,13 **μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις·** || αὐτ.9,10 **ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα** [ἐν γαστρὶ ἔχουσα, συλλαβοῦσα]· **4**) φωλεά, τρώγλη ζῴου : Εὐρ. Ἴων 155 **φοιτῶσ' ἤδη λείπουσίν τε πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας,** Ἀριστλ.ΖΙ 623a,12 **τὴν μὲν οὖν κοίτην καὶ τὴν ἀπόθεσιν τῆς θύρας ἄλλοθι ποιεῖται** [ἡ ἀράχνη], Ἀέτ.16,15 **κ- χελιδόνων·** **5**) πάπ. φυλάκιον, βίγλα : **κοίτη τῶν φυλακιτῶν·** **6**) ὁμ. πάπ. μάνδρα· **7**) κίστη, κιβώτιον : Φερεκρ.122, Εὔπ.76,Μέν.129,2, Πλούτ.Φωκ.28 **αἱ ταινίαι . . αἷς περιελίττουσι τὰς μυστικὰς κοίτας,** Πάπ.· **8**) κοιλότης τοῦ ἐδάφους, αὖλαξ ἐν ᾗ ῥέει τὸ ὕδωρ ποταμοῦ ἢ ῥύακος : Προκ.Κτισμ.5,5, Τζέτζ.Χιλ.6,479, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 75,23 **σὰν ποταμοὶ κυλοῦν στὶς κοῖτές τους·** || κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : Μαλάλ.Ι 485,22 **ἀποκατέστη ἡ θάλασσα εἰς τὴν ἀρχαίαν κοίτην·** **9**) νεώτ. **κοίτη ἀνέμου** κατεύθυνσις τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου· **10**) πάπ. κλῆρος γῆς.

κοιτίδιον (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κοιτὶς βλ.λ. : Σχόλ.Λουκ.Ὄνειρ.21.

κοιτίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κοίτη βλ.λ.7), μικρὸν κιβώτιον, κουτάκι : Μυρῖν.ἐν ΑΠ 6, 254,6 **καὶ τὴν γρυταδόκην κοιτίδα παμβακίδων,** Φιλόστρ.Ἀπολλ.4,39· **2**) κάλαθος, πανέρι : Μέν. Ἐπιτρ.164, Ἀρρ.Ἀν.3,4,3 **κοιτίδας πλεκτὰς ἐκ φοίνικος·** **3**) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κοίτη βλ.λ.1), λίκνον, κούνια, κρεβατάκι : Παπαδ.Φόν.167 **τὸ βρέφος ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν κοιτίδα του·** **4**) κ. μτφ. ἡ πατρίς, ὁ τόπος τῆς γεννήσεως : Ροΐδ.Πάπ.Ἰω. 183 **πάντων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τὴν κοιτίδα περικυκλοῦσι σκότη πυκνά·** || δθ. κ. ὁ τόπος ὅπου τὸ πρῶτον ἐκαλλιεργήθη τι, ὅθεν προῆλθέ τι : **ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς τοῦ πολιτισμοῦ.**

κοιτολογία (ἡ) νεώτ. γεωλ. κλάδος τῆς γεωλογίας ἀσχολούμενος μὲ τὴν μελέτην τῶν κοιτασμάτων βλ.λ.

κοίτομαι ἀποθ μσν κ. δημ., δημ. κ. **κείτομαι** εἶμαι ἐξηπλωμένος ἐν τῇ κοίτῃ, ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ ἀλλαχοῦ **2**) μσν. κ. δημ. ἐπὶ ἀσθενῶν ἢ γερόντων, μένω ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ κλίνῃ, εἶμαι κλινήρης, κατάκοιτος, κρεβατωμένος : Διγεν.Ἀκρ.1599 **καὶ εὗρον τὸν Φιλόπαππον κι ἐκοίτετο στὴν κλίνην, - ἕνα χρόνο κοίτεται·** || κ. ἐπὶ ἀποθανόντων, εἶμαι ἐξηπλωμένος, κεῖμαι : Ψυχάρ.Ταξ.22 **μά τί κατάλαβες τώρα ποῦ κοίτεται πεθαμένος.**

κοῖτος (ὁ) [κεῖμαι] τόπος πρὸς κατάκλισιν, στρῶμα, κλίνη, κρεβάτι : Ὀδ.Γ 334 **ὄφρα Ποσειδάωνι . . σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα,** αὐτ.Ξ 455 **οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον . . ἐσσεύοντο·** || ἐπὶ πτηνῶν, μέρος πρὸς κατακοίμισιν, κούρνιασμα, ἡ κούρνια : αὐτ.Χ 470 **κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι . . στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·** || ἐπὶ ζῴων, σταθμός, μάνδρα, στάβλος : Ἄρατ.1116, Λόγγ.1,8 **ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον·** **2**) ὁ ὕπνος· Ἡσ. «ὁ ἐν κοίτῃ ὕπνος» : Ὀδ.Τ 515 **αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας·** **3**) ἡ διὰ τοῦ ὕπνου ἀνάπαυσις, ξεκούρασμα : αὐτ.510 **κοίτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη, ὃν τινά γ' ὕπνος ἕλοι,** Ἡσίοδ. Ἔργ.574 **καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον ὥρῃ ἐν ἀμήτου·** || ἐν συνεκφ.μτ. τοῦ ἰαύειν ὑπνώττειν, κοιμᾶσθαι : Εὐρ.Ῥῆσ.740 **ποῦ δῆθ' Ἕκτωρ τὸν ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει;** [ποῦ κοιμᾶται μετὰ τῶν ὅπλων του]· || ἐν συνεκφ. μτ τοῦ **ποιοῦμαι** μεταβαίνω εἰς τὴν κλίνην, κατακλίνομαι : Ἡρ.7,17 **ἐνδὺς δὲ τὴν Ξέρξεω ἐσθῆτα . . ὡς μετὰ ταῦτα κοῖτον ἐποιέετο·** || ὁμ. σημ. κ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **παρεῖναι** : αὐτ.1,9 **μετὰ δ' ἐμὲ ἐσελθόντα παρέσται καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοῖτον**

κοιτόστρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. **κοιτόστρωσις -εως** ἡ διὰ τοιχοποιίας ἢ ξυλείας ἐπένδυσις ἡ περιλαμβανομένη μεταξὺ τῶν βάθρων ἢ μεταξὺ τῶν βάθρων καὶ ἐπόχθου γεφύρας τινὸς ἢ μεταξὺ τῶν πλευρικῶν τοιχωμάτων ὑδροφρογμοῦ, δι' ὧν ἐκρέει τὸ ὕδωρ.

κοιττιγίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἅλας τοῦ κοβαλτίου ἔνυδρον.
κοιτὼν-ῶνος (ὁ) [κοίτη] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνας** τὸ δωμάτιον ὅπου ἡ κοίτη, δωμάτιον ὕπνου, κρεβατοκάμαρα· Ἡσ. «κοιτών, τὸ δωμάτιον» : Σχόλ.᾿Αριστφ.ἀπ.6,Πάπ. **ὁμολογῶ μεμισθῶσθαι κοιτῶνα ἕνα**, Διόδ.Σ ΙΙ,69 **εἰσαχθεὶς ὁ ᾿Αρτάβανος εἰς τὸν κοιτῶνα**, Διήγ.᾿Αχιλλ.263 **ἐπῆρέν τους καὶ ἐσέβηκεν ἔσωθεν τοῦ κοιτῶνος**, - **οἱ κοιτῶνες τοῦ οἰκοτροφείου**· ‖ **ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος** ὁ θαλαμηπόλος : ΚΔ Πράξ.12,20 **Βλάστον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως**, ᾿Αρρ. ᾿Επικτ.3,22,15· ὁμ. **ἐπὶ κοιτῶνος** : ᾿Επιγρ. **ἐπὶ κοιτῶνος Σεβαστοῦ** [ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Σεβαστοῦ]· **2)** ᾿Επιγρ. ὁ τάφος· **3)** δωμάτιον πρὸς διαμονὴν τῶν παίδων μετὰ τῶν τροφῶν, παιδοτροφεῖον : ᾿Ιουστιν.Νεαρ.155 Προοίμ. **ἐν κοιτῶνι εἶναι** (εἶναι παιδί)· **4)** θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον : Δίων Κ 61,5 **τοὺς ἐν τῷ βασιλικῷ κοιτῶνι θησαυροὺς ἐξήντλησε**· **5)** ἀποβάθρα : Σταδ.128.
κοιτωνιάρχης (ὁ) μσν. ὁ ἐπιστάτης τοῦ θαλάμου, θαλαμηπόλος : Τζέτζ.Χιλ.6,486.
κοιτωνικός-ή-όν γλωσσ. ὁ τοῦ κοιτῶνος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κοιτῶνα· **2)** πάπ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. τὸ κλινοσκέπασμα.
κοιτώνιον (τὸ) πάπ., σχόλ. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κοιτὼν βλ.λ. : Πάπ., Σχόλ.᾿Αριστφ.Λυσ.160, Κοτελ. Ι,146 **ἐὰν δὲ ἐν κοιτωνίῳ, οὐκ ἔσται βία, ἀλλὰ συγκαταβατικὴ θέλησις.**
κοιτωνίσκος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κοιτών : ᾿Αρτεμίδ.Δαλδ.4,46, Βάσ.Σελ 252, ῎Ανν. Κομν.361Α **θάλαμος, νυμφικὸς κοιτωνίσκος**· ‖ νεώτ. ἐπὶ πλοίων, μικρὸν διαμέρισμα ὕπνου διὰ τοὺς ἐπιβάτας, κομπίνα.
κοιτωνίτης (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., μσν. θηλ. **κοιτωνίτισσα** θαλαμηπόλος, καμαριέρης : Γαλ.8,837 **Χαριλάμπου τοῦ κοιτωνίτου μέν, ὡς ἅπαντες οἱ νῦν ῞Ελληνες ὀνομάζουσι, σωματοφύλοκος δέ, ὡς οἱ περιέργως ἀττικίζοντες** (ἰδ.γρ. κοιτωνητής), Πάπ., ᾿Επιγρ. **κοιτωνίτης Καίσαρος**, ΚΠορφ.῎Εκθ. 711 **κοιτωνίτισσαι, αἱ τῶν κοιτωνιτῶν γυναῖκες**· **2)** νεώτ. ἔνδυμα φορούμενον ἐν τῷ κοιτῶνι καὶ καθ᾿ ὅλου ἐν τῷ οἴκῳ, εἶδος ἐπενδύτου, νυκτικό, πιτζάμα : **μὲ ἐδέχθη μὲ τὸν κοιτωνίτην του**· **3)** νεώτ. αὐτὸς ὁ κοιτών.
κοιτωνοφύλαξ-ᾶκος (ὁ,ἡ) Ἡσ. ὁ τοῦ κοιτῶνος φύλαξ, θαλαμηπόλος, καμαριέρης· Ἡσ. ἐν λ. θαλαμηπόλος «ἡ τοῦ θαλάμου ἐπιμελουμένη».
κοῖφι (τὸ) μτγν. κ. **κοιφί** τὸ κῦφι βλ.λ.
κοιφόν Ἡσ. «κοῖλον» (δηλ. κυφόν).
κοιώσατο Ἡσ. «ἀφιερώσατο, καθιερώσατο».
κόκ (τὸ) δημ. δ γρ. τοῦ κὼκ βλ.λ.
κόκα (ἡ) μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **κόκκα** ἡ κεφαλή, τὸ κρανίον, καύκαλο : φρ. **εἶναι κόκα ἀρβανίτικη** (ἐπὶ ἀνθρώπου ἐμμένοντος πεισμόνως εἰς τὰς ἰδέας του)· **2)** δημ. ξύλινος πῆχυς διεσχισμένος εἰς δύο κατὰ μῆκος καὶ χρησιμεύων ὡς πρόχειρον σημείωμα κατὰ τὰς μεταξὺ δύο ἀνθρώπων συναλλαγάς, τσέτουλα· **3)** μσν. εἶδος πλοίου : Χρον. Μορ.538 **τὰ κάτεργα, ἀλλὰ δὴ οἱ κόκες, τὰ καράβια**· **4)** νεώτ. βοταν. τὰ φύλλα τοῦ ἐρυθροξύλου τῆς κόκας καὶ τῶν ποικιλιῶν αὐτοῦ, ἐξ ὧν παράγεται ἡ κοκαΐνη· ‖ **ἐρυθρόξυλον ἡ κόκα** δενδρύλλιον τῆς οἰκογεν. τῶν **λινοειδῶν.**
κοκαϊκός-ή-όν νεώτ. ἐπίθετον δρογῶν περιεχουσῶν ἀλκαλοειδεῖς οὐσίας καὶ ἐχουσῶν ἀναλγητικὰς ἰδιότητος, ὡς εἶναι κυρίως τὰ φύλλα τῆς κόκας : **κοκαϊκὰ φάρμακα.**
κοκαΐνη (ἡ) νεώτ. τὸ κύριον ἀλκαλοειδὲς (ἀναισθητικὸν καὶ δηλητήριον) τὸ ἐξαγόμενον ἐκ τῆς κόκας, τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ ἐρυθρόξυλον ἡ κόκα· ‖ **κοκαΐνη ὑδροχλωρική** τὸ μεθ᾿ ὑδροχλωρίου ἅλας τῆς κοκαΐνης· ‖ **κοκαΐνη γαλακτική** τὸ μετὰ γαλακτικοῦ ὀξέος ἅλας τῆς κοκαΐνης· ‖ **κοκαΐνη νιτρική** τὸ μετὰ νιτρικοῦ ὀξέος ἅλας τῆς κοκαΐνης.
κοκαϊνίζω νεώτ. ὑποβάλλω εἰς κοκαΐνισιν, προκαλῶ ἀναισθησίαν ἢ διέγερσιν διὰ κοκαΐνης.
κοκαΐνισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **κοκαΐνωσις** ἡ πρᾶξις τοῦ κοκαϊνίζω, ἡ διὰ κοκαΐνης ἐπίτευξις τοπικῆς, ἐνίοτε δὲ καὶ γενικωτέρας ἀναισθησίας.
κοκαϊνισμός (ὁ) νεώτ. κ. **κοκαϊνομανία** ἡ διὰ κοκαΐνης ὀξεῖα ἢ χρονία τοπικὴ δηλητηρίασις, ἡ νοσηρὰ ἐπιρρέπεια πρὸς τὴν ναρκωτικὴν χρῆσιν τῆς κοκαΐνης.
κοκαϊνομανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐμμανῶς κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς διὰ κοκαΐνης ναρκώσεως, ὁ πάσχων ἐκ κοκαϊνομανίας.
κοκαϊνομανία (ἡ) νεώτ. κοκαϊνισμὸς βλ.λ.
κοκαΐνωσις-εως (ἡ) νεώτ. κοκαΐνισις βλ.λ.
κοκάλια (τὰ) δ.γρ. τῆς λ. κοκκάλια .βλ.λ.
κοκέτα (ἡ) δημ. κ. **κουκέτα** ἰδ. ἐν τοῖς πλοίοις, ἡ μικρὰ κλίνη· **2)** τὸ θηλ. τοῦ κοκέτης βλ.λ.
κοκεταρία (ἡ) δημ. τὸ γνώρισμα τοῦ κοκέτη ἢ τῆς κοκέτας, φιλαρέσκεια, καλλωπισμός· **2)** ἡ πρὸς τὸν ἔρωτα ῥοπή, ἐρωτοτροπία, κόρτε.
κοκεταρίζομαι δημ. κ. **κοκετάρομαι** περιποιοῦμαι τὸν ἑαυτόν μου μεταχειριζόμενος καλλωπιστικὰ μέσα, εἶμαι φιλάρεσκος, καλλωπίζομαι, φτειάνομαι : **τὸ κορίτσι ἄρχισε νὰ κοκεταρίζεται.**
κοκέτης (ὁ) δημ., θηλ. **κοκέτα** ὁ μεταχειριζόμενος πᾶν καλλωπιστικὸν μέσον ἵνα φαίνηται ὡραῖος, ὁ φιλάρεσκος : **ἡ κόρη τῆς γειτόνισσας εἶναι πολὺ κοκέτα.**
κοκιμβίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἔνυδρον θειικὸν ἅλας τοῦ σιδήρου.
κόκκα (ἡ) μσν. κ. δημ., μσν. τὸ βέλος, ἡ σαΐτα : ᾿Ερωτόκρ.2,614 **κι εἶχεν τὸν πόθο στὸ χωνί, τὸν ἔρωτα στὴν κόκκα**· **2)** ἡ ἐντομή, ἐγκοπή· ‖ χάσμα, διακοπή, δοντιά : **αὐτὸ τὸ μαχαίρι ἔχει κόκκες**· **3)** καλάμινον ἐργαλεῖον τῶν ἁλιέων πρὸς ἀνέλκυσιν ἀχινῶν· **4)** ἡ ἁ. κόκα βλ.λ.
κοκκάλα (ἡ) δημ. μεγεθυντ. τοῦ κόκκαλο βλ.λ.
κοκκάλας (ὁ) δημ. ὁ ἔχων μεγάλα κόκκαλα, ὀστᾶ, ὁ χονδροκόκκαλος : Βλαστ.Συνμ.107 ἐν λ.
κοκκαλένιος-α-ο δημ. κ. **κοκκάλινος-η-ο** ὁ ἐξ ὀστοῦ κατεσκευασμένος, ὀστεϊνος, ὁ καμωμένος ἀπὸ κόκκαλο : **χτένι κοκκαλένιο.**
κοκκάλια (τὰ) κ. **κοκάλια** κ. **κωκάλια** εἶδος κοχλίου μετ᾿ ὀστράκου : ᾿Αριστλ.ΖΙ 528a,9 **οἵ τε χερσαῖοι κοχλίαι καὶ τὰ καλούμενα κοκκάλια.**
κοκκαλιάζω δημ., ἀόρ. **(ἐ)κοκκάλιασα**, μτχ. παθ. παρακ. **κοκκαλιασμένος**, γίνομαι σκληρὸς ὡς κόκκαλο, ἀποσκληρύνομαι : **τὸ φωμὶ ἀπὸ τὴ μεγάλη ζέστη κοκκάλιασε**· **2)** πάσχω, ὑφίσταμαι ἀκαμψίαν τῶν ἄρθρων : **κοκκάλιασα ἀπὸ τὸ κρύο**· ‖ ὁμ. ἐπὶ νεκροῦ : **κοκκάλιασε καὶ δὲ σταυρώνουν τὰ χέρια του.**
κοκκαλιάρης-α-ικο δημ. ὁ λίαν ἰσχνός, λιπόσαρκος, παρὰ πολὺ ἀδύνατος : Θεοτ.ΚΚατάδ.50 **ἕνας ἀξύριστος καὶ κοκκαλιάρης,- τὰ χέρια του εἶναι κοκκαλιάρικα.**
κοκκάλιασμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοκκαλιάζω, ἡ ἀποσκλήρυνσις πράγματός τινος, ἡ ἀκαμψία τῶν ἄρθρων : **κοκκάλιασμα ἀπὸ τὸ κρύο.**
κοκκαλίζω δημ. ἀφαιρῶ τὰ ὀστᾶ, κόκκαλα, ξεκοκκαλίζω : Βλαστ.Συνμ.107 ἐν λ.
κοκκάλινος-η-ο δημ. κοκκαλένιος βλ.λ.
κόκκαλο(ν) (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ ὀστοῦν : Διγεν. ᾿Ακρ.1812 **σὰν τὸ σκουλήκι, ὅπού τρυπᾷ τὰ κόκκαλα καὶ τρώγει**, Σολωμ.᾿Εθν.῞Υμν.2,1 **ἀπ᾿ τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν ῾Ελλήνων τὰ ἱερά**, Βαλαωρ.᾿Αθ.Διάκ.5,55 **κι ἀνατριχίλες κρύες τοῦ**

ράγιζαν τὰ κόκκαλα, Καρκδ.Ζητ.12 ἐπλάκωσαν ὅλ' οἱ ἀπένταροι τσῆ 'Αθήνας καὶ κοιτοῦν νὰ μᾶς γδάρουν ὡς τὸ κόκκαλο, - ἔφερε κόκκαλα γιὰ τὰ σκυλί· ‖ φρ. ἀφήνω τὰ κόκκαλα κάπου ἀποθνήσκω εἴς τινα τόπον· ὁμ. φρ. εἶμαι ἢ μένω πετσὶ καὶ κόκκαλο εἶμαι ἢ καθίσταμαι λιπόσαρκος, ἀδύνατος ἀποστεοῦμαι· ‖ φρ. μένω κόκκαλο μένω ἄναυδος, ἄφωνος, δὲν ξέρω τι νὰ ἀπαντήσω : τόσες βαριὲς κατηγόριες ἄκουσε γιὰ τὸ γιό του, ποὺ ἔμεινε κόκκαλο· ‖ ὁμ. γερὸ κόκκαλο ὁ φύσει λίαν ὑγιής, λίαν ἀνθεκτικός, ὁ ἰσχυρᾶς κράσεως ἄνθρωπος· **2)** ὁ κόκκαλος βλ.λ.· **3)** μτφ. δυσκολίαι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν : αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἔχει κόκκαλα, - κόκκαλα ἔχει αὐτὸς ὁ καφὲς τόσην ὥρα.

κοκκαλόπουτσος (ὁ) δημ. ἐπὶ ἀνδρός, ὁ πάσχων ἐκ πριαπισμοῦ, ὅ. ὀρθοστήμονας· πρβλ. ἰθύφαλλος· **2)** ρωμαλέος, εὔρωστος, γερός.

κόκκᾰλος (ὁ) δημ. κ. κόκκαλο (τὸ) ὁ πυρὴν τοῦ στροβίλου τῆς πίτυος, τὸ κουκκούτσι τοῦ κουκκουναριοῦ : 'Ιππ.Διαίτ.30,34· ‖ δημ. κτ. οὐδ. εἰδ. ὁ σκληρὸς πυρὴν τῶν ὀπωρῶν, τὸ κουκκούτσι· **2)** ὁ κῶνος τῆς πεύκης, τὸ κουκκουνάρι· 'Ερωτιαν. 228 « ὁ στρόβιλος », 'Ησ. «κόκκαλος, στρόβιλος, ρόμβος, πεύκη » : Γαλ.15,848,'Αθήν.2,57C (τοὺς κώνους) 'Ιπποκράτης δὲ ἐν τῷ περὶ πτισάνης .. κοκκάλους· **3)** ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ δαφνοειδὲς τὸ Κνίδιον : Διοσκ.π.Γαλ.19,113.

κοκκαλόχορτο (τὸ) δημ. ἐφέδρα βλ.λ. ἢ ραδινή.

κοκκαλώνω δημ. κοκκαλιάζω βλ.λ.· **2)** μένω ἄναυδος, ἐνεός, ἐκστατικός : ἅμα τὸν εἶδε, κοκκάλωσε.

κοκκάρι(ον) (τὸ) (κόκκος) μτγν., μσν. κ. νεώτ., νεώτ. κ. δημ. κ. κροκκάρι(ον) τὸ καταπότιον βλ.λ. : Ρούφ.π.'Ορειβ.8,47,11· **2)** νεώτ. κ. δημ. κ. κροκκάρι(ον) περιληπτ. οἱ μικροὶ βολβοὶ κρομμύου τοῦ κοινοῦ, ἰδ. οἱ χρησιμεύοντες πρὸς φύτευσιν : τὸ κοκκάρι πάντα εἶν' ἀκριβότερο ἀπὸ τὰ κρομμύδια.

κοκκενίλη (ἡ) νεώτ. χημ. τὰ ἀπεξηραμμένα θήλεα κόκκου τοῦ κακτοφίλου, ἐξ ὧν διὰ χημικῆς κατεργασίας λαμβάνεται τὸ καρμίνιον βλ.λ.

κοκκερικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. χημ. ὀργανικὸν ὀξὺ ληφθὲν ἐκ τῆς κοκκερίνης.

κοκκερίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὁ τὴν κοχενίλλην περιβάλλων κηρός.

κοκκηρός-ά-όν μτγν. κ. μσν. ὁ πεποιημένος, καμωμένος ἐκ τοῦ βαφικοῦ κόκκου, κόκκινος : Διοκλητ.'Εδικτ.24,8, 'Επιφάν.1,437 κοκκηρὰ ἐνδύματα, 'Επιγρ., Πασχ.Χρον.532,2 ἐνέδυσε κοκκηρὰν χλαμύδα.

κοκκιάζω μσν. κ. δημ. χαράσσω ἐπὶ ξύλου κόκκες ἤτοι μικρὰς ἀπεχούσας πως ἀπ' ἀλλήλων ἐντομάς, οἷον πρὸς μνείαν κατ' ἐπανάληψιν γινομένης δόσεως ἢ λήψεως ἰσοπόσου ἑκάστοτε πράγματος ἢ πρὸς καταγραφὴν ἡμερομισθίων· ‖ ὁμ. ποιῶ μικρὰς ἀβαθεῖς εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων ἐκσκαφάς, οἷον πρὸς καθορισμὸν τῆς χαράξεως αὔλακος, ὁδοῦ, ὁρίων κτήματος κττ.· ‖ εἰδ. κάμνω διὰ μικρᾶς ἐντομῆς ἢ διὰ συμπτύξεως κ.γεν. διὰ στίγματος διακριτικόν τι σημεῖον ἐπί τινος πράγματος πρὸς ἀναγνώρισιν αὐτοῦ : κόκκιασε τὶς φορμαέλες σου νὰ τὶς γνωρίζῃς· ‖ ὁμ. ἐπὶ ζώων ποιμνίου, στίζω δι' ἐγχρώμου σήματος : ὁποὺ 'χει λίγα πρόβατα, τὰ δίνει στὸ κοπάδι τοῦ τσέλιγγα νὰ βοσκήσουν, μὰ πρὶν τὰ δώσῃ τὰ κοκκιάζει· **2)** δημ. κ. κουκκιάζω εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς περιδέραια ἢ κομβολόγια, περῶ εἰς νῆμα διατρήτους εἰς τὸ μέσον κόκκους πρὸς συναρμογὴν καὶ σύνδεσιν αὐτῶν εἰς ἓν ὅλον : γιὰ νὰ κουκκιάσῃς μαργαριτάρια, χρειάζεται πολὺ τέχνη· **3)** δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. πλήττω, δέρω τινὰ σφοδρῶς, τὸν τσακίζω στὸ ξύλο : τὸν ἔπιασε στ' ἀμπέλι του νὰ κλέβῃ σταφύλια καὶ τὸν (ἐ)κόκκιασε· **4)** μσν. δημ. εἰδ. τοποθετῶ τὸ βέλος, τὴ σαΐττα, εἰς τὸ τόξον, ἵνα τὴν ἐκτοξεύσω : 'Ερωτόκρ.2,701 καὶ τὴ σαΐττα κόκκιασε..τὴν ὥρα 'κείνη.

κοκκίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀνάπτυξις κρεατωδῶν ἐκβλαστήσεων, ἀπὸ τῆς βάσεως τῆς πληγῆς μέχρι τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, καλυπτομένων κατὰ τὴν ἐπούλωσιν ταύτης ὑπὸ τοῦ δέρματος· ‖ κοκκιάσεις βλεφάρων ἢ ἐπιπεφυκότος ὑποστρόγγυλα μικρὰ ἐπάρματα τῆς ἔσω ἐπιφανείας τῶν βλεφάρων ἐν εἴδει κοκκίων· ‖ εἰδ. κοκκιάσεις τὰ τραχώματα βλ.λ.

κοκκιαστός-ή-ό(ν) μσν. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ βέλους, σαΐττας, ὁ τοποθετούμενος εἰς τὴν ἐντομὴν τοῦ τόξου πρὸς ἐκτόξευσιν· ‖ κ. ἐπὶ τοῦ τόξου, τοῦ δοξαριοῦ, ὁ ἔχων τοποθετημένον εἰς τὴν ἐντομὴν τὸ βέλος, ἕτοιμον πρὸς ἐκτόξευσιν : 'Ερωφ.4,130 πῶς πάντα του γυρεύει μὲ τὸ δοξάρι κοκκιαστὸ τσ' ἀνθρώπους νὰ δοξεύῃ· **2)** ὁ κατὰ κόκκους συνηνωμένος.

κοκκίδαι (αἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἐντόμων ὑμενοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυτοφθειρῶν.

κοκκιδιά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον δρῦς ἡ τόζζη.

κοκκιδίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κοκκιδίων κυτταρικὴ μόλυνσις.

κοκκίδιον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος πρωτοζώων τῆς οἰκογ. τῶν γρεγαρινιδῶν παρασιτούντων ἐντὸς τῶν ἐπιθηλιακῶν κυττάρων τῶν ζώων καὶ προκαλούντων σοβαρὰς ἐπιζῳοτίας.

κοκκιδούλη (ἡ) νεώτ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν κοκκινελιδῶν.

κοκκίζω κ.νεώτ.,δημ.κ. κουκκίζω ἐκβάλλω, ἐξάγω τὸν πυρῆνα πυρηνώδους καρποῦ, βγάζω τὸ κουκκούτσι, ὅ. ξεκουκκίζω : Αἰσχ.ἀπ.363 κοκκιεῖς ρόαν, 'Αριστφ.π.Πολυδ.6,80· **2)** νεώτ. κ. δημ. ἐπιπάσσω, πασπαλίζω, ἐπὶ ἐδέσματος ἢ πλακοῦντος, κόνιν σακχάρεως, κανέλλας, ἢ τρίμματα ἀμυγδάλων, καρύων κττ.

κοκκινάγκαθο (τὸ) δημ. τὰ φυτὰ κενταύριον τὸ ἀτελὲς καὶ καρλινία ἡ μαλλωτὴ βλ.λς.

κοκκινάδα (ἡ) δημ. τὸ γνώρισμα τοῦ ἐρυθροῦ, κοκκίνου, ἡ ἐρυθρότης, κοκκινίλα : Λασκαρ.Μυστ. 159 τὰ μάγουλά του χρωματισμένα μὲ μίαν ἀγαπητὴν κοκκινάδα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 63 μὲ ἀχνόθαμπη ν' ἀστράφτῃ κοκκινάδα | σὰ χάρκωμα ὅτι βγῆκε ἀπὸ φωτιὰ | τὸ ξανθόμαυρο κρασί· **2)** κηλὶς ἐρυθρά, κόκκινη.

κοκκινάδι (τὸ) δημ. ἐρυθρόν, κόκκινον στίγμα, κόκκινο σημάδι· **2)** ἡ φυσικὴ ἐρυθρὰ χροιὰ τῶν παρειῶν, χειλέων ἢ καὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος, ὡς καὶ ἡ ἐκ διαφόρων συναισθημάτων προκαλουμένη : Καλοσγ. μτφ. Σολωμ.Τὸ Ρόδο 7 ἀλλὰ τὸ ἐρωτικὸ τοῦ κόρφου κοκκινάδι | στὸ γλυκὸ πόθο τοῦ ματιοῦ μου ἀκόμη ἐκλειοῦσε· **3)** ἐρυθρά, κόκκινη βαφὴ χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἰδίως ὡς φιμύθιον, φτειασίδι : καὶ τὰ κορίτσια τώρα βάνουν κοκκινάδι.

κοκκιναπιδιά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον ἀπιδέα ἡ χιονώδης.

κοκκινέλη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κοκκινελιδῶν.

κοκκινέλι (τὸ) δημ. ὑπέρυθρος οἶνος, συνήθως ρητινίτης, κρασὶ κοκκινωπόν.

κοκκινία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κολοκυνθωδῶν.

κοκκινιά (ἡ) δημ. χῶμα χρησιμοποιούμενον συνήθως εἰς τὴν κεραμευτικὴν χρώματος ἐρυθρωποῦ, κοκκινόχωμα, κοκκινάτσα.

κοκκινίζω σχόλ., νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἢ γίνομαι κόκκινος, βάπτομαι ἐρυθρός : Σχόλ.'Οππ.'Αλ.3,25, Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.83,6 στὰ μπούνια τρέχουν αἱμα-

τα, τὸ πέλαο κοκκινίζει, Ζερβ.Μῦθ.Ζ 80 τὴν νύκτα τὰ φύλλα τοῦ ἀνευρέτου βοτάνου ἐκοκκίνιζαν καὶ ἔβαφαν τὸ σκοτάδι μὲ γλῶσσες αἱμάτου· ‖ ἐρυθριῶ ἐξ αἰδοῦς, δθ. ἐντρέπομαι : Λοσκαρ. Βάρκ.Καν.Ι,4,Ι οὔτ' ἐντράπηκε ἡ πόρνη, οὔτ' ἐκοκκίνισε· **2)** ἐρυθραίνω, βάπτω τι ἐρυθρόν, κόκκινον, τοῦ δίνω κόκκινο χρῶμα· **3)** εἰδ. ἐν τῇ μαγειρικῇ, φρύγω, κάνω κοκκίνισμα βλ.λ.

κοκκινίλα (ἡ) δημ. κοκκινάδα βλ.λ.· **2)** εἰδ. αἱ ἐρυθρωπαὶ κατὰ τόπους ἀποχρώσεις τοῦ δέρματος, αἱ προερχόμεναι ἐκ διαφόρων νόσων ἢ ἐκ δερματικῶν τινων παθήσεων.

κοκκίνισμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοκκινίζω, τὸ νὰ γίνῃ τι ἐρυθρόν, ἐρυθρίασις : κοκκίνισμα τοῦ προσώπου - τοῦ τοίχου· **2)** εἰδ. συνεκδ. ἐν ἀναφ. πρὸς παρασκευὴν ὀπτοῦ ἐδέσματος, ἡ ἐν τηγάνῳ ἢ χύτρᾳ προκαταρκτικὴ ἐν ξηρῷ ἢ μετ' ὀλίγου λίπους ὄπτησις, ἰδ. κρέατος, μέχρις οὗ τοῦτο καταστῇ ὑπέρυθρον, ὁπότε καὶ προστίθενται αἱ πρὸς συντέλεσιν τῆς ὀπτήσεως ἄλλαι ὗλαι.

κοκκινιστός-ή-ό δημ. ἐπὶ κρέατος, τὸ παρεσκευασμένον διὰ κοκκινίσματος βλ.λ.2).

κοκκινίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν ἰωδιοῦχον ἕνωσιν τοῦ ὑδραργύρου.

κοκκινοβαμμένος-η-ο μσν.κ.δημ. ὁ ἐρυθροβαφὴς βλ.λ., ὁ βεβαμμένος δι' ἐρυθροῦ χρώματος : Ἐρωτόκρ.Ι,127 ὁπού 'χε δεῖ τὰ λούλουδα τὰ κοκκινοβαμμένα, ἦλεγ' ἔτσ' εἶν' τὰ χείλη της.

κοκκινοβαφής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ βεβαμμένος πορφυροῦς, κόκκινος : Ἀθήν.5,196Β ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ.

κοκκινόβαφος-ον σχόλ. κ. μσν. κοκκινοβαφὴς βλ.λ. : Σχόλ.Πινδ.Ο 6,66, Λίβ.Ροδ.1888 μετάξια κοκκινόβαφα νὰ λάμπουν ὡς τὴν φλόγαν.

κοκκινοβολῶ δημ. κ. κοκκινοβολάω εἶμαι κόκκινος : κοκκινοβολάει τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὴν καλοπέραση, - τὴν ἄνοιξη κοκκινοβολάει ὁ κάμπος ἀπὸ τὶς παπαροῦνες.

κοκκινοβοστίτσα (ἡ) δημ. ποικιλία σταφυλῶν τοῦ φυτοῦ ἄμπελος ἡ οἰνοφόρος.

κοκκινογένης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων τὸ γένειον πυρρόν, κοκκινωπόν.

κοκκινογούλι (τὸ) δημ. βοταν. ὀνομασία τοῦ ἐδωδίμου φυτοῦ τεῦτλον τὸ ἐρυθρόφυλλον.

κοκκινόγ(ου)λο (τὸ) δημ. ὀνομασία τοῦ φυτοῦ δαῦκος τὸ καρωτὸν βλ.λ.

κοκκινοειδής-οῦς-ές σχόλ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸν ἐρυθρὸν κόκκον : Σχόλ.Θεοκρ.7,58 τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

κοκκινόκωλος (ὁ) δημ. ζῳολ. ὀνομασία τοῦ πτηνοῦ φοινίκουρος, ἡ κοκκινονούρα· **2)** ὀνομασία εἴδους πιθήκου.

κοκκινολαίμης (ὁ) δημ. τὸ πτηνὸν ἐρίθακος.

κοκκινομάγουλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κόκκινα μάγουλα, ἐρυθρὰς παρειάς.

κοκκινομάλλης-α κ. -οῦσα-ικο δημ. ὁ ἔχων κόμην πυρράν, πυρρόθριξ, κοκκινοτρίχης.

κοκκινομανίταρο (τὸ) δημ. κ. **κοκκινομανίτας** (ὁ) οἱ ἐδώδιμοι μύκητες γαλάκτιος ὁ ἥδιστος καὶ γαλάκτιος ὁ ἀμφίβολος.

κοκκινομάτης-α (ὁ,ἡ) δημ. ὁ ἔχων κοκκινωπὰ μάτια : Βλαστ.Συνμ.130 ἐν λ. μάτης.

κοκκινόμαυρος-η-ο δημ. ἐρυθρομέλας βλ.λ. : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 73 φῶς ἔβγαιν' ἐκεῖθε κοκκινόμαυρο σὰν σκοτωμένο αἷμα.

κοκκινονούρα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν φοινίκουρος.

κοκκινοπίπερο (τὸ) δημ. τὸ ἐκ τῆς πιπεριᾶς λαμβανόμενον ἐρυθρόν, κόκκινο πιπέρι.

κοκκινοπλουμόχειλος-η-ον μσν. ὁ ἔχων τὰ χείλη ἐρυθρά, κόκκινα : Διήγ.Ἀχιλλ.816 καὶ κοκκινοπλουμόχειλη, σελήνης λαμπροτέρα.

κοκκινοπρόσωπος-η-ο δημ. ὁ τὸ πρόσωπον ἔχων ἐρυθρόν, κόκκινον : Γρυπ.Σκ.Τερρ.48,ΙΙ νᾶνοι πηδοῦν κοκκινοπρόσωποι.

κοκκινόρριζο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν δαῦκος ὁ καρωτὸς βλ.λ.

κόκκινος-ίνη-ον μτγν., μσν. κ. -ος-ον, νεώτ., δημ. -ινη-ο ὁ ἐρυθροβαφής, πορφυροῦς : Ἡρώνδ.6,19, ΚΔΜατθ.27,28 καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην, αὐτ.Ἑβρ.9,19 λαβὼν τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κοκκίνου, Πάπ., Πλούτ.Φάβ.15 χιτὼν κόκκινος ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος, Πρόδρ.2,168 καὶ μέσα κεῖται κόκκινος μεγάλη φιλομήλα, Σολωμ.Τὰ Δύο Ἀδέλφια 61 προσκέφαλο κόκκινο . . ἀποκάτου, Βαλαωρ.Ἀστραπ. 41 σπρώχνει στὴ θήκη κόκκινο τὸ γιαταγάνι ὁ κλέφτης· **2)** ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων χρῶμα, χροιὰν τοῦ προσώπου ἐρυθρωπήν : Κωμ.Ἀδέσπ.19,31) κόκκινος γενόμενος, - γιατί εἶσαι κόκκινος ; μὴν ἔχεις πυρετό ;, παροιμ. ὠμὸ κρέας, κόκκινα μάγουλα (ὁ τρώγων κρέας ἡμίοπτον γίνεται εὔρωστος)· ‖ ὁμ. ἐπὶ φαινομένων ἢ πραγμ., ὁ ἔχων χρῶμα πορφυροῦν, ἐρυθρόν : κόκκινος ὁρίζοντας - κόκκινα μῆλα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15 κόκκινος ὁ ἥλιος γλυκοβασιλεύει, - ἡ ροδιὰ ἔχει κόκκινα ὡραῖα ἄνθη· **3)** μτγν. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. τὰ φορέματα : Ἀρρ.Ἐπίκτ.3,22,10 ἐν κοκκίνοις περιπατεῖν, Πάπ. κοκκίνων βαφαί· ‖ ὁμ. κτ. ἐν. : ΠΔ Ἐξ.4 καὶ ὑάκινθον, καὶ πορφύραν, καὶ κόκκινον διπλοῦν· **4)** δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἐρυθρόν, πορφυροῦν χρῶμα : κλίνει στὸ κόκκινο, - τῆς ἀρέσουν πολὺ τὰ κόκκινα· **5)** δημ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ νόσος ἱλαρὰ ἢ ἡ ἐρυθρά· **6)** δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κομμουνισμόν, ὁ κομμουνιστικός : κόκκινη πρωτομαγιά.

κοκκινοσκούφης-οῦφα (ὁ,ἡ) ὁ φορῶν πορφυροῦν, κόκκινον σκοῦφον· **2)** ὁ δι' ἐρυθροῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς διαδηλῶν τὰς ἐπαναστατικάς του ἰδέας, ὁ φέρων σκοῦφον κόκκινον ὡς σύμβολον ἐπαναστατικῆς ροπῆς· **3)** μτφ. ἄνθρωπος ἐπαναστατικῶν ἰδεῶν, ἐπαναστάτης.

κοκκινοστήθης (ὁ) δημ. εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος ἐρυθρόν, κόκκινον στῆθος.

κοκκινοσυκιά (ἡ) δημ. ποικιλία εἴδους τοῦ φυτοῦ συκῆ ἐν Καρίᾳ.

κοκκινόσυκο (τὸ) δημ. καρπὸς κοκκινοσυκιᾶς.

κοκκινοτρίχης-α-ικο δημ. κοκκινομάλλης βλ.λ. : φρ. φυλάξου ἀπὸ σπανὸ κι ἀπὸ κοκκινοτρίχη.

κοκκινόχορτο (τὸ) δημ. κ. κο(κ)κονόχορτο τὸ φυτὸν ἀνθυλλὶς ἡ τραυματική.

κοκκινόχωμα (τὸ) δημ. χῶμα χρώματος ἐρυθροῦ, κοκκινωποῦ : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.105 στὸ φλογισμένο κοκκινόχωμα τοῦ λιοστασιοῦ.

κοκκινωπός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων χρῶμα κλῖνον πρὸς τὸ κόκκινον, ὑπέρυθρος, ἐρυθρωπός : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 62 κοκκινωπὲς οἱ φλόγες | ἀπὸ τὶς δᾶδες ποὺ κρατοῦν οἱ Ὑμέναιοι.

κοκκιολιπώδης-ους-ες νεώτ. ἰατρ. ὁ περιέχων κοκκία λίπους.

κοκκίον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τῆς λ. κόκκος ΙΙ : Διοσκ.3,55, Ὀρειβ.5,33,7 χαμαιμήλων κοκκία· **2)** ὑποκορ. τοῦ κόκκος ἐν εἰδ. σημ., ἰατρικὸν σφαιρίδιον, μικρὸν καταπότι, χάπι : Γαλ. 12,496, Ἀλέξ.Τραλλ.5,283 κοκκία βηχικά· **3)** νεώτ. μικροσκοπικὸς κόκκος : τὰ χρωστικὰ κοκκία τοῦ δέρματος, - κοκκία ἀλλόχρωμα.

κοκκιόπλασμα-ατος νεώτ. κ. κοκκόπλασμα τὸ μᾶλλον πρὸς τὸ κέντρον τοῦ κυττάρου μέρος τοῦ πρωτοπλάσματος.

κοκκίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. μσν. Ἡσ. «αἴγειρος»· **2)** μτγν. κτ. πληθ. αἱ κόκκιναι ἐμβάδες, παντόφλαι : Ἡρώνδ.7,61· **3)** μσν. ἐπὶ τῶν σύκων, ἡ

κεγχραμὶς βλ.λ. : 'Αχμ.'Ονειροκρ.323,34 **τὸ πλῆθος τῶν ἔνδοθεν κοκκίδων καὶ σύκων.**
κοκκίσκος [ὁ] νεώτ. βοταν. ὁ κοκκύλος βλ.λ.
κοκκιστής [ὁ] νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κοκκυγιδῶν.**
κοκκιφάλι [τὸ] δημ. κ. **κοτσιφάλι** ὀνομασία ποικιλίας ἀμπέλου **ἐν** Κρήτῃ.
κοκκιώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ κοκκίων, ὁ ἔχων σύστασιν καὶ ὑφὴν ὡς μικρῶν κόκκων, ὁ κεγχρωτός.
κοκκίωμα-ατος [τὸ] νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκβλάστησις κοκκιώδους ἱστοῦ, ἰδ. ἐπὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, φύσεως συφιλιδικῆς ἢ φυματικῆς : **κοκκίωμα δακτυλιοειδές, - κοκκίωμα ὀδοντοφατνιακόν.**
κοκκοάξ κ. κοκκόαξ 'Ησ. «κορώνη».
κοκκοβακτηρίδιον [τὸ] νεώτ. βραχύτατον βακτηρίδιον, συνήθως ᾠοειδές.
κοκκοβάρη [ἡ] 'Ησ. «γλαῦξ».
κοκκοβαφής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ βεβαμμένος κόκκινος, κοκκινοβαφής· 'Ησ. «κοκκοποιόν· κοκκοβαφές» : Θεόφρ.Φl 3,7,5 **τὸ δ' ἀνὰ μέσον κοκκοβαφὲς καὶ λαμπρόν,** Αἰλ.Ζl 17,38, Θεοφύλ. Σ 177Α **ἐσθὴς τῷ μὲν ἐνὶ μέλαινα, τῷ δὲ ἑτέρῳ κοκκοβαφὴς** (δ.γρ. κοκκόβαφος), Λέων Δ 53.
κοκκοβαφία [ἡ] μτγν. τὸ βάπτειν τι κόκκινον : Φιλόστρ.Εἰκ.π.ΑΒ 4,21.
κοκκοβόας [ὁ] δ.γρ. κωδ. τοῦ κοκκυβόας βλ.λ.
κοκκόδαφνον [τὸ] μτγν. ὁ κόκκος τῆς δάφνης, τὸ δαφνοκούκκουτσο : Παῦλ.Αἰγ.3,28.
κοκκοδέρης [ὁ] νεώτ. ζῳολ. κ. **κοκκόδερος** γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κεραμβυκιδῶν.**
κοκκοειδῆ [τὰ] νεώτ. ζῳολ. **οἰκογέν.** βακτηρίων.
κοκκοθλάστης [ὁ] νεώτ. **ἐργαλεῖον** χρησιμεῦον εἰς τὸν τεμαχισμὸν τῶν σπόρων ἢ **καὶ ἄλλων** οὐσιῶν προοριζομένων πρὸς διατροφὴν ζῴων.
κοκκοθραύστης [ὁ] 'Ησ.«ὄρνις ποιός»· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σπιζιδῶν.**
κοκκοκιά [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν κερκὶς ἡ κερωνιοειδής.
κοκκόκρινος [ὁ] παλαιοφυτολ. εἶδος ἀπολελιθωμένων φυτῶν τῆς **οἰκογεν.** τῶν **κρινοειδῶν.**
κοκκόκυφελος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ρουβιωδῶν.**
κοκκολάρυγξ-γγος [ὁ] νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **μεροπιδῶν.**
κοκκολέκτης [ὁ] πάπ. ὁ συλλέγων κόκκους.
κόκκολι [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἀγρόστεμμα τὸ κοινόν.
κοκκόλιθος [ὁ] **νεώτ. γεωλ.** μικροσκοπικώτατα δισκοειδῆ σωματίδια εὑρισκόμενα εἰς τὰς ἰλῦς πυθμένων βαθυτάτων θαλασσῶν· **2)** νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν **μεταπυριτικὸν ἅλας** τῆς σειρᾶς τῶν μονοκλινῶν **πυροξένων.**
κοκκόλοβος [ὁ] νεώτ. βοταν. **γένος** φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πολυγονωδῶν.**
κοκκολόγι [τὸ] δημ. ἡ μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν συλλογὴν τῶν καρπῶν τῶν ἐλαιῶν περισυλλογὴ τοὺς ἐναπομεινάντων ὑπὸ ξένων ἀνθρώπων· **2)** εἶδος μαστίχης τῆς Χίου.
κοκκολογῶ-έω πάπ., λεξ. κ. δημ. ἐξάγω ἀπὸ τὸν σῖτον διαφόρους περιττοὺς κόκκους, καθαρίζω τὸ σιτάρι: Πάπ.· **2)** συλλέγω κόκκους : Δοσίθ. 432Κ, Γλωσσ.· || δημ. εἰδ. περισυλλέγω τοὺς ἐναπομείναντας καρποὺς τῶν ἐλαιῶν.
κοκκόμανα [τὰ] πάπ. βλ. κουκούμιον.
κοκκομαριά [ἡ] δημ. τὰ φυτὰ χαμαικέρασος ὁ ἐδώδιμος κ. χαμαικέρασος ὁ βιργίνιος.
κοκκονάριον [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόκκος, στρόβιλος πίτυος, τὸ κουκκουνάρι : 'Ιεροφ.Σημ. Χειρ.ΙΙ,193 **ἐκ δὲ τῶν ὀπωρῶν σταφίδας, ἀμύγδαλα, κοκκονάρια.**
κοκκονέλα [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν βοτρύανθος βλ.λ. **ὁ** μορδεάνειος.

κοκκονηΐς-ίδος [ἡ] νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν διατομοειδῶν βλ.λ.
κοκκονιά [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν κελτὶς ἡ νότιος.
κοκκόνοι [οἱ] 'Ησ. «οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν».
κοκκονόχαρτο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἀνθυλλίς.
κοκκοποιόν [τὸ] 'Ησ. «κοκκοβαφές».
κόκκορας [ὁ] δημ. κ. **κόκκορος** τὸ πτηνὸν ἀλέκτωρ βλ.λ., ὁ κόκκοτος, πετεινός : παροιμ. **ὅπου λαλοῦν πολλοὶ κοκκόροι ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ** [ἐπὶ τῶν κακῶν ἀποτελεσμάτων τῆς πολυαρχίας]· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐπηρμένων, μαχητικῶν, παλληκαράδων : φρ. **κάνει τὸν κόκκορα· 3)** ἐπὶ ἀνθρώπων ἀκρίτων, ἐλαφρονόων, κουτῶν : δ. διστ. **σαράντα πέντε Γιάννηδες ἑνὸς κοκκόρου γνώσῃ | κι ἄλλοι σαράντα τέσσαρες** ἀξίζουν **ἕνα γρόσι· 4)** ἡ σφῦρα, ὁ ἐπικρουστὴρ τῶν κυνηγετικῶν καὶ παλαιῶν πολεμικῶν ὅπλων, ὁ λύκος.
κοκκορεβιθιά [ἡ] δημ. κ. **κοκκοροβιθιά** τὰ φυτὰ κερκὶς ἡ κερωνιοειδὴς καὶ πιστακία ἡ τερέβινθος.
κοκκορέλι [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν σολονὸς **ὁ** γλυκύπικρος βλ.λ.
κοκκορέτσι [τὸ] δημ. ἔδεσμα ἐκ τεμαχισμένων σπλάγχνων σφαγίων, ἰδίως ἀμνοῦ, περιτυλιγμένων διὰ τῶν ἐντέρων τοῦ ζῴου καὶ ψηνομένων ἐπὶ ἀνθρακιᾶς, ἀφοῦ διαπερασθῶσιν εἰς ὀβελόν,σούβλαν.
κοκκορετσιά [ἡ] δημ. κ. **κοκκορετσά** κ. κοκκορέτσα τὸ φυτὸν πιστακία ἡ τερέβινθος.
κοκκόριζον [τὸ] μσν. ὀνομασία φαρμάκου τινός : 'Ιππιατρ.2.
κοκκοροβιθιά [ἡ] δημ. ἡ κοκκορεβιθιὰ βλ.λ.
κοκκορόμυαλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων νοῦν, μυαλὰ κοκκόρου, ὁ ἀνόητος, ἄκριτος, λιγόμυαλος.
κόκκος [ὁ] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐλαχίστου μεγέθους καρπός, συνήθ. **ὁ** μετ' ἄλλων ὁμοίων ἀποτελῶν τὸν κυρίως καρπόν, σπυρί, οἷον τῆς ρόας : 'Υμν.Δήμ.372, 'Ηρ.4,143 **τοσοῦτο πλῆθος γενέσθαι, ὅσοι ἐν τῇ ροιῇ κόκκοι,** 'Ερμιππ.36, 'Ιπποκρ.Γυν. 1,37, Διοσκ.4 **κόκκοι τῆς ροιᾶς,** Πάπ.· || ὁμ. ἐπὶ τοῦ μήκωνος : Εὐφρ.ΙΙ,ΙΙ· || 'Επιγρ. **ὁμ.** ἐπὶ τῆς πίτυος, πεύκης· || ὁμ. ἐπὶ σίτου : Φιλοῦμ.3,3· || **ὁμ. κ.** ἐπὶ τῶν ζιζανίων τοῦ σίτου : Πάπ. **καὶ καθαρὸ κόκκου· 2)** νεώτ. ὁ ξυλώδης πυρὴν καρπῶν τινων, κουκκούτσι· **3)** νεώτ. συνεκδ. πᾶς μικρὸς ἀφαιροειδὴς ὄγκος ἢ μόριον ἢ τρίμμα: **κόκκος ἄμμου· 4)** ὁμ. νεώτ. ἡ ἐπὶ δέρματος, ὑφάσματος διόγκωσις, ἀνωμαλία· **5)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἡ μικρά, **ἡ ἐλαχίστη** ποσότης : Τίμων Φλ.66,3 **νόον δέ μοι οὐκ ἔνι κόκκος,** ΚΔΜατθ.17, 20 **ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως,** αὐτ. Λουκ.17,6, **- δὲν** ἔχει **κόκκον αἰδοῦς, - δὲν ἔχει οὔτε κόκκο ζάχαρης· 6)** μτγν. μέτρον τι : Διοσκ.2,166, 'Ορειβ.ἀπ.35· || νεώτ. μονὰς βάρους ἴση πρὸς 0,06 τοῦ γραμμαρίου, σιτάρι, στάρι : **δέκα κόκκοι κινίνης· 7)** ζωΰφιον τῆς δρυός, ὅθεν παράγεται τὸ κόκκινον χρῶμα, κοχενίλλη βλ.λ. : Θεόφρ.Φl 3,7,3 **ὁ πρῖνος τὸν φοινικοῦν κόκκον** [φέρει], αὐτ.3,16,1 **φέρει δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον κόκκον** τινὰ **φοινικοῦν,** Γαλ.12,32· || νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοκκιδῶν· 8)** τὸ πορφυροῦν, κόκκινον χρῶμα : Δρόμ.π.'Αθήν.6,240D **τὸν Τιθύμαλλον γοῦν ἀεὶ ἐρυθρότερον κόκκου περιπατοῦντ' ἔσθ' ὁρᾶν· 9)** ὁ πρῖνος, τὸ πουρνάρι : Διοσκ.4,173 **κόκκος βαφική, θάμνος μικρὸν φρυγανώδη, ᾧ πρόσκεινται οἱ κόκκοι ὡς φακοί,** Παυσ.10,36,1 **τὴν δὲ θάμνον ταύτην.. κόκκον.. ὀνομάζουσιν· 10)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **φοινικοειδῶν ἐξ οὗ λαμβάνεται** τὸ ἔλαιον κόκκου ἢ βούτυρον· **11)** νεώτ. χημ. **κόκκου ἔλαιον** ἢ **κόκκου βούτυρον** ἡ λιπαρὰ ὕλη ἡ λαμβανομένη ἐκ τοῦ πυρῆνος τοῦ κοκκοφοίνικος, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων φοι-

νίκων· **12)** τὸ καταπότι, χάπι : Ἀλέξ.Τραλλ.5,4 **ἡ κάθαρσις ἡ διὰ τῶν κόκκων ἐχόντων τὴν κολοκυνθίδα·** **13)** κτ. πληθ. οἱ ὄρχεις : Στράτ. ἐν ΑΠ 12,222 **τῇ χερὶ τοὺς κόκκους ἐπαφώμενος·** **14)** τὸ τῶν γυναικῶν αἰδοῖον· Ἡσ. «τὸ γυναικεῖον μόριον»· **15)** νεώτ. ἰατρ. μικρόβιον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σφαιρικοῦ σχήματος.

κοκκόστεος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφάντων ζώων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοκκοστεϊδῶν** ἀρθροδείρων ἰχθύων.

κοκκοσφάδιον (τὸ) πάπ. μαγ. ἀγνώστ. σημ. : **νυκτολάλημα. λαβὼν κοκκοσφαδίου τὴν καρδίαν.**

κοκκόσφαιρα (ἡ) νεώτ. γεωλ. πολὺ μικροὶ στρογγύλοι ὀργανισμοὶ περιβεβλημένοι ἀσβεστολιθικὸν σκελετικὸν περίβλημα καὶ εὑρισκόμενοι εἰς τὰς ἰλῦς τῶν πυθμένων βαθυτάτων θαλασσῶν.

κόκκοτος (ὁ) κόκκορας βλ.λ.

κοκκοῦλι (τὸ) δημ. δ.γρ. τοῦ κουκκοῦλι βλ.λ.

κόκκουλος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **μηνισκοσπερμιδῶν.**

κοκκούμιον (τὸ) δ.γρ. τοῦ κουκκούμιον βλ.λ.

κοκκοφάγος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **χαλκιδιδῶν.**

κοκκοφοῖνιξ-ικος (ὁ) νεώτ. **βοταν.** φοινικοκαρία βλ.λ.

κοκκοχλύζειν Ἡσ. «συλλαβίζειν».

κόκκυ ἀκλ. κούκκου, κυρ. ἡ κραυγὴ τοῦ κόκκυγος. ἐν χρ. ὡς ἐπιφ. ἐμπρός, γρήγορα, κτ. Σουΐδ. «Ἀττικοὶ τὸ ταχύ», Ἀντιαττ.π.ΑΒ 105,22 «οὐδὲ κόκκυ, ἀντὶ οὐδὲ βραχύ» : Ἀριστφ.Ὄρν. 505 **χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότ' ἂν οἱ Φοίνικες .. τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον. τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς· κόκκυ, φωλοὶ πεδίονδε** (σχόλ. «ποιὰ φωνὴ καὶ τὸ κόκκυ· ἢ ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. Ἔστι δὲ μόνως παροξύτονον. Πρὸ θερισμοῦ δὲ φαίνεται ὁ κόκκυξ ἐν τῇ Φοινίκῃ »), αὐτ.Βάτρ.1384 **κόκκυ, μεθεῖτε** (ἐμπρὸς ! ἄφετε).

κοκκύαι (οἱ) μτγν. δ.γρ. ἀντὶ κοκύαι βλ.λ.· ΕΜ 524,52 «κοκκύας· ὁ πρόγονος. ἔστι δὲ Ἰωνικὴ ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τοὺς ἤδη κεκομμένους» : Καλλ. ἀπ. ἀνών.37.

κοκκυβόας ὄρνις ὁ ἀλέκτωρ, ὁ πετεινός : Σοφ. ἀπ 791 (κώδ. κοκκοβόας ὄρνις).

κοκκυγέα (ἡ) τὸ τοξικὸν φυτὸν ῥοῦς ὁ κότινος βλ.λ. : Θεόφρ.3,16,6 **ὅμοιον δ' ἐστὶ τούτοις τὸ φύλλον καὶ τῆς κοκκυγέας· τὸ δὲ δένδρον μικρόν·** πρβλ.Πλίν.ΦΙ 13,121.

κοκκυγία Ἡσ. « ἀνεμώνη. οἱ Κροτωνιᾶται ».

κοκκυγίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια **ἀναρριχητικῶν** πτηνῶν.

κοκκυγικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὀστοῦν τοῦ κόκκυγος, ὁ τοῦ κόκκυγος βλ.λ. : **κοκκ- μύες - πλέγμα - ἀδήν.**

κοκκύγινος-η-ον Ἡσ. ὁ βεβαμμένος διὰ κοκκίνου χρώματος, ὁ πορφυροῦς : Ἡσ. ἐν λ. κεκοκκυγωμένην **κεχρισμένην χρώματι κοκκυγίνῳ, ὅ ἐστι πορφυροῦν, ἀπὸ κοκκυγέας δένδρου.**

κοκκυ(γο)κέφαλος (ὁ) νεώτ. ἀνατ. τὸ γεννώμενον ἀκέφαλον τέρας, οὗ τὰ ὀστᾶ τῆς κορυφῆς τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα κόκκυγος.

κοκκυγῶ-όω λεξ. βάπτω διὰ πορφυροῦ χρώματος· Ἡσ. «κεκοκκυγωμένην, κεχρισμένην χρώματι κοκκυγίνῳ, ὅ ἐστι πορφυροῦν».

κοκκυγωδυνία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νευραλγία κατὰ τὴν χώραν τοῦ κόκκυγος.

κοκκύζω (κόκκυξ) κ. νεώτ., δωρ. **κοκκύσδω,** παρακ. **κοκκύσω,** παρακ. **κεκόκκυκα,** ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ κόκκυξ, κράζω, φωνάζω κούκκου : Ἡσίοδ. Ἔργ.486 **ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι τὸ πρῶτον·** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ ἀλεκτρυόνος, ᾄδω, λαλῶ· Φρύν.π. ΑΒ 21,24 «ᾄδειν ἀλεκτρυόνας, Ἀττικῶς· τὸ δὲ κοκκύζειν κωμικοὶ λέγουσιν», Ἡσ. «ᾄδειν ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοί, κοκκύζειν δὲ οὔ φασιν ἐπ' αὐτῶν πλὴν μωκώμενοί τινα ξένον», Πολυδ.5,89«Ὑπερίδης δὲ καὶ Δημοσθένης ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ κοκκύζειν εἶπον» : Κρατῖν.311, Πλάτ.Κωμ.209, Ἀριστλ.ΖΙ 631b,9 **θηλυδρίαι ἐκ γενετῆς τῶν ὀρνίθων τινὲς οὕτως, ὥστε μήτε κοκκύζειν ἔτι μήτ' ὀχεύειν ἐπιχειρεῖν,** Θεόκρ.7,48 **Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν ἀντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι·** **2)** κράζω, φωνάζω ὡς ὁ κόκκυξ ἢ ὁ ἀλέκτωρ, δίδω σημεῖον διὰ φωνῆς ὁμοίας πρὸς τὴν τοῦ κόκκυγος ἢ τοῦ ἀλεκτρυόνος· Ἡσ. «κοκκύζει, ταράσσει, φωνεῖ ὀξέως» : Ἀριστφ.Βάτρ. 1380 **λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον, καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω** (σχόλ. « δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω, συρίσω ») : αὐτ.Ἐκκλ.31 **ὡς ὁ κῆρυξ ἀρτίως ἡμῶν προσιόντων δεύτερον κεκόκκυκεν·** **3)** νεώτ. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς νόσου κοκκύτου προσβεβλημένων, βήχω συνεχῶς ἐκβάλλων τὸν χαρακτηριστικὸν κρωγμὸν κόκκυγος· **4)** ῥηματ.π. κοκκυσμός, κοκκυστής.

κοκκύλιον (τὸ) νεώτ. ἕκαστον τῶν λεπτοτάτων κοκκίων τῶν εὑρισκομένων ἐντὸς τοῦ πρωτοπλάσματος τῶν κυττάρων.

κοκκύλος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **μηνισπερμωδῶν** φυτῶν, ἃ. κοκκίσκος.

κοκκυμηλέα (ἡ) (κόκκος - μηλέα) τὸ δένδρον προύμνη ἡ ἥμερος, ἡ δαμασκηνιά : Ἀραρ.20, Θεόφρ.ΦΙ 3,6,4 **ἀγρίαν κοκκυμηλέαν,** Διοσκ.1,121, Γαλ.12,32· ‖ τὸ δένδρον κορδία ἢ μύξα ἢ κτ. Γεννάδ.Π κοκκυμηλέα ἡ ἀείφυλλος : Θεόφρ.ΦΙ 4,2,10 **κοκκυμηλέα περὶ τὴν Θηβαΐδα.**

κοκκύμηλον (τὸ) ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κοκκυμηλέα βλ.λ., τὸ δαμάσκηνον : **κοκκύμηλον τὸ δαμασκηνόν** τὸ προῦμνον βλ.λ., βαρδάσα· Ἀντιαττ.ἐν ΑΒ 103,23 «κοκκύμηλα λέγεσθαι οὔ φασιν, ἀλλὰ μᾶλλον βράβηλα (γραπτ. βράβυλα)· ἀλλὰ λέγεται καὶ κοκκύμηλα καὶ κοκκυμηλέα» : Ἀρχίλ. 173, Ἱππῶν.81 **στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης,** Ἄλεξ.272,5, Γαλ.6,353,17 **τῶν Δαμασκηνῶν κοκκυμήλων,** αὐτ.613, Ἀθήν.2,49D **πλεῖστον ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν ἐστι χώρᾳ τὸ κοκκύμηλον καλούμενον.**

κοκκύμηλος (ὁ) ἡ κοκκυμηλέα βλ.λ. : Κωμ. π. Πολυδ.1,232.

κοκκυμηλών-ῶνος (ὁ) γλωσσ. κῆπος κοκκομηλεῶν, δαμασκηνεῶν.

κόκκυξ-υγος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. γένος ἐντομοφάγων ἀναρριχητικῶν **κοκκυγιδῶν** πτηνῶν, ὁ κοῦκκος : Ἡσίοδ.Ἔργ.486 **κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι,** Ἐπίχ.164, Ἀριστφ.Ὄρν.504 **χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ,** Ἀριστλ.ΖΙ 563b,14 **ὁ δὲ κόκκυξ λέγεται μὲν ὑπό τινων ὡς μεταβάλλει ἐξ ἱέρακος,** αὐτ.618a,8 **ὁ δὲ κόκκυξ .. οὐ ποιεῖ νεοττιάν, ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίαις τίκτει νεοττιαῖς·** ‖ Νίκ.Θηρ.87 **μῆλον ὃ κόκκυγος καλέουσι** (τὸ κοκκύμηλον)· ‖ ὁμ. ὡς ἱερὸν πτηνὸν τῆς Ἥρας ἀπεικονίζετο ὁ κόκκυξ καθήμενος ἐπὶ τοῦ σκήπτρου αὐτῆς : Παυσ.2,17,4 **κόκκυγα δὲ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθῆσθαί φασι·** ‖ μτφ. : Ἀριστφ.Ἀχ. 598 **ἐχειροτόνησαν γάρ με κόκκυγές γε τρεῖς** (δηλ. τρεῖς οἵτινες ἐβόησαν ὀξέως ἢ ἐπανειλημμένως, ἤτοι ὀλίγοι διὰ νὰ φανῶσι πλείονες· πρβλ. δημ. φρ. τρεῖς κι ὁ κοῦκκος)· Ἡσ. « κόκκυγες· ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλειόνων εἶναι καὶ ὀλίγων ὄντων»· **2)** ὁ ψελλίζων, ὁ τραυλός, ὡς παρωνύμιον τοῦ Βάττου : Σχόλ.Πίνδ.Π 4,1· **3)** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐποίει ψόφον ὁμοιάζοντα πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ κόκκυξ : Ἱππ.Ἐντ.Παθ.21, Ἐπίχ.π.Ἀθήν.7,309E **κάγλαοὶ κόκκυγες, οὓς παρσχίζομες πάντας, ὀπτᾶν-**

τες δὲ χαδύνοντες αὐτοὺς χναύομες, Ἀριστλ.Ζ1 535b,18 ὁ κάπρος ὁ ἐν τῷ Ἀχελῴῳ, ἔτι δὲ χαλκεὺς καὶ κόκκυξ· ὁ μὲν γὰρ ψοφεῖ οἷον συριγμόν, ὁ δὲ παραπλήσιον τῷ κόκκυγι ψόφον, αὐτ.598a,15 φάγροι δὲ καὶ σκορπίοι καὶ γόγγροι οἱ μέλανες καὶ μύραιναι καὶ κόκκυγες ἐπαμφοτερίζουσιν, Νουμήν.Ἡρ. π. Ἀθήν.7,309F ἄλλοτ' ἐρυθρὸν κόκκυγ' ἢ ὀλίγας πεμφηρίδας, ἄλλοτε σαῦρον, Ἀθήν.7,324F Σπεύσιππος δ' ἐμφερῆ φησιν εἶναι κόκκυγα χελιδόνα τρίγλαν, Ὀππ.Ἁλ.1,97· 4) εἶδος σύκου ὡριμάζοντος πρωΐμως, ὁ ὄλυνθος : Νίκ.Θηρ.854 σὺν δὲ κράδης κυέουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην· ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδος, οἵτε πρὸ ἄλλης γογγύλοι ἐμφαίνουσιν ἀνοιδείοντες ὀπώρης· 5) μτγν. κ. νεώτ. ἀνατ. τὸ κατώτατον ἀκραῖον ὀστοῦν τῆς σπονδυλικῆς στήλης τοῦ ἀνθρώπου συντασσόμενον κατὰ τὸ ἄνω πλατύτερον ἄκρον αὐτοῦ μετὰ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ καὶ ἀπολῆγον εἰς ὀξὺ ἁπλοῦν ἢ δισχιδὲς ἄκρον, τὸ κωλονούρι, ἡ οὐρά : Ῥοῦφ.Ὀνομ.114, Γαλ.2,762 τὸ ὀστοῦν τοῦ κόκκυγος ὀνομαζομένου· || ὁλόκληρον τὸ ἱερὸν ὀστοῦν : Πολυδ.2,183 τρητὸς κόκκυξ· 6) μσν. σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἵππου : Ἱππιατρ.14,26,115.

κόκκυς Ἡσ. «λόφος».

κοκκύσδω δωρ. τ. τοῦ κοκκύζω βλ.λ. : Θεόκρ. 7,124 ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιαραῖσι διδοίη.

κοκκυσμός (ὁ) (κοκκύζω) μτγν. τὸ κοκκύζειν, τὸ κρώζειν κούκκου κ. ἐπὶ τοῦ ἤχου λίαν ὀξείας ἀνθρωπίνης φωνῆς : Νικόμ.Γερ.Ἁρμον.11,1,αὐτ.Ἐκλ.4.

κοκκυστής (ὁ) (κοκκύζω) μτγν. ὁ κοκκύζων, ὁ κρώζων, ὡς ὁ κόκκυξ, ὁ ἀναβοῶν : Τίμων Φλ.43,1 τοῖς δ' ἔνι κοκκυστὴς ὀχλολοίδορος Ἡράκλειτος.

κοκκύτης (ὁ) νεώτ. ἰατρ. μολυσματικὴ νόσος προσβάλλουσα τὰς ἀναπνευστικὰς ὁδούς, ἰδ. τῶν παίδων, καὶ χαρακτηριζομένη ὑπὸ ἰδιάζοντος παροξυσμοῦ βηχός.

κοκκωβιός (ὁ) δημ. κ. κωβιός, τὸ θηλ. κοκκωβῖνα ὁ ἰχθὺς γωβιὸς βλ.λ.: Μπαστιὰς Ἀλ.39 διάρα δὲ δίνει γιά τὴ γέννα της ἡ κοκκωβῖνα· || μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐλαφρόνους, ὁ ἀνόητος.

κοκκώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐκ κόκκων ἢ ὡσεὶ ἐκ κόκκων ἀποτελούμενος, οὗ ἡ ὑφὴ ἢ σύστασις εἶναι ὁμοία πρὸς ἄθροισμα κόκκων, κοκκωτός, σπυρωτός : κοκκώδη κύτταρα (κύτταρα τοῦ ἰνώδους συνδετικοῦ ἱστοῦ, ὧν τὸ πρωτόπλασμα περιέχει κοκκία κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον λεπτά).

κόκκων-ωνος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κόκκος, τὸ σπέρμα τῆς ῥοιᾶς : Σόλ.40 κόκκωνας ἄλλος, ἕτερος (αὖτε) σήσαμα, Ἱππ.Γυν.1,37, Πάπ.· 2) κτ. Ἡσ. ὁ κόκκος, τὸ σπέρμα τοῦ ἰξοῦ· 3) νεώτ. τὸ σπέρμα τῶν κώνων τῆς πεύκης βλ.λ., τὸ κουκκουνάρι.

κοκκώνα (ἡ) δημ. προσηγορία γυναικῶν ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, κυρία, κυρά· || θωπευτικὴ προσηγορία γυναικὸς καὶ ἰδ. θυγατρός.

κοκκωνίδιον (τό) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ κόκκων.

κοκκωτός-ή-ό(ν) μτγν., γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν σχήματι κόκκου : ΑΠ 12,3· || τὸ οὐδ. κοκκωτὸν ὁ καρπὸς τῆς ῥοιᾶς : Γλωσσ.· || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτελούμενος, ὁ συγκείμενος ἐκ κόκκων, κοκκώδης, σπυρωτός.

κοκλάνι (τό) δημ. ὀνομ. μεγάλων ἰχθύων ἐκ τῆς οἰκογ. τοῦ τραχούρου καὶ τοῦ κάραγγος· 2) ἐκλεκτὴ γενεὰ ἵππων τῆς κεντρικῆς Ἀραβίας.

κοκό (τό) δημ. ἄκλ. ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν νηπίων, πᾶν ἐδώδιμον καὶ ἰδίως ᾠόν, ὀπώρα, ζαχαρωτὸν κττ.· 2) βούτυρον ἢ ἔλαιον κοκό ἡ ἐκ τῶν πυρήνων τοῦ κοκκοφοίνικος ἐξαγομένη λιπαρὰ οὐσία, ἄ. κόκκου ἔλαιον, κοκόλιπος.

κοκόζη (ἡ) νεώτ. φυτικὸν βούτυρον ἐξαγόμενον ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ κοκκοφοίνικος βλ.λ., ἄ. κόκκου ἔλαιον, κ. ἔλαιον τοῦ κοκό, ἢ κοκόλιπος.

κοκόλιπος-ους (τό) νεώτ. τὸ ἔλαιον τοῦ κοκκοφοίνικος, ἄ. βούτυρον ἢ ἔλαιον τοῦ κοκό.

κοκορέτσι (τό) δημ. τὸ κοκκορέτσι βλ.λ.

κοκοτίνη (ἡ) νεώτ. ἡ κοκόζη βλ.λ.

κοκρύδες ἀντὶ κροκύδες : Ἐπίχ.181.

κοκρύδων Ἡσ. «λῃστῶν, κλεπτῶν».

κοκρύνδακοι Ἡσ. «κυλλοί».

κοκτέϊλ (τό, ἄκλ.) (ἀγγλ.) δημ. ποτὸν παρασκευαζόμενον δι' ἀναμείξεως καὶ ἀναταράξεως διαφόρων εἰδῶν ἡδυπότων ἢ οἴνων μετὰ κ. πάγου, ἐν οἷς προστίθενται ἐνίοτε καὶ τεμάχια νωπῶν καρπῶν.

κοκύαι (οἱ) μτγν. οἱ πρόγονοι· Ἡσ. «κοκῦαι, οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι» : Διόδ.Ζων.ΑΠ 9,312 τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν, κοκύαι γὰρ ἔλεξαν ἁμῖν ὡς πρότεραι ματέρες ἀντὶ δρύες· κ. ὡς θηλ. : Καλλ.ἀπ. ἀνων.37 (δ.γρ. κοκκύαι).

κοκυτία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος λεπιδοπτέρων νυκτίων ἐντόμων.

κόκχος (ὁ) πάπ. πιθ. ἡ κακκάβη, ἡ ἐψάνη, τὸ τσουκάλι.

κοκωβιός (ὁ) δημ. ὁ κοκκωβιὸς βλ.λ.

κόλα (ἡ) νεώτ. βοτον. ἡ κολά γένος στερκουλωδῶν φυτῶν, ὧν τὰ σπέρματα, τὰ κάρυα τοῦ κόλα, χρησιμοποιοῦνται εἰς πλείστας φαρμακευτικὰς συσκευασίας.

κολαβρεύομαι Ἡσ. κολοβρίζω βλ.λ.

κολαβρίζω μτγν. κ. Ἡσ. ὀρχοῦμαι ἀγρίαν τινὰ θρακικὴν ὄρχησιν· Ἡσ. «σκιρτᾶν»· 2) κτ. παθ. χλευάζομαι, σκώπτομαι· Σουΐδ. «κολαβρισθείη, χλευασθείη, ἀτιμασθείη, οὐδενὸς λόγου ἄξιος νομισθείη» : ΠΔ Ἰὼβ 5,4 πόρρω γένοιντο οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἀπὸ σωτηρίας, κολαβρισθείησαν δὲ ἐπὶ θύραις ἡσσόνων· 3) ῥηματ. π. κολαβρισμός.

κολαβρισμός (ὁ) (κολαβρίζω) μτγν. εἶδος ἀγρίας θρακικῆς ὀρχήσεως· Πολυδ.4,100 «κολαβρισμός· Θρᾴκιον ὄρχημα καὶ Καρικόν» : Ἀθήν.14, 629D τὰ . . τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα καλεῖται δάκτυλοι . . ἐμμέλεια, κόρδαξ . . φρύγιος νιβατισμός, θρᾴκιος κολαβρισμός (κῶδ. καλαβρισμός).

κόλαβρος (ὁ) μτγν. ᾆσμα πρὸς ὃ ὠρχοῦντο τὸν κολαβρισμὸν βλ.λ. : Δημήτρ.Σκήψ.π.Ἀθήν.15,697C Κτησιφῶν ὁ Ἀθηναῖος ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων, Ἀθήν.4,164Ε κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ μέλη πάραυλα κἀκρότητα κύμβαλα· 2) ὁ δέλφαξ, τὸ γαλαθηνὸν χοιρίδιον, γουρουνόπουλο : Ἡσ., Σουΐδ. ἐν λ. κολαβρισθείη.

κολαβῶ-έω κτ. Σουΐδ. ἐγκοληβάζω βλ.λ.

κολάζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. κολάσω, ἀόρ. (ἐ)κόλασα, μέσ. μέλλ. κολάσομαι, συνηρ. β' ἑν. πρόσ. κολᾷ, ἐν μτχ. κολωμένους, ἀόρ. ἐκολασάμην, παθ. μέλλ. κολασθήσομαι, ἀόρ. ἐκολάσθην κ. δημ. κολάστηκα, παρακ. κεκόλασμαι, νεώτ. κ. δημ. μτχ. παθ. παρακ. κολασμένος, κυρ. κολούω, κολαβῶ, περικόπτω, ἀποκόπτω τι, κλαδεύω : Θεόφρ.ΦΙ 2,7,6 κολάζειν τὰ δένδρα· κ. παθ. : αὐτ.ΦΑἰτ.1,18,9· πρβλ. κόλασις ΙΙ· || ὅθ. κ. νεώτ. ἀναστέλλω, δαμάζω, συγκρατῶ, περιορίζω, ἀναχαιτίζω, μετριάζω : Πλάτ.Γοργ.491Ε δεῖ τὸν ὀρθῶς βιωσόμενον τὰς μὲν ἐπιθυμίας τὰς ἑαυτοῦ ἐᾶν ὡς μεγίστας εἶναι καὶ μὴ κολάζειν, Πλούτ. Ἠθ.663Ε κολάζειν τὸ πλεονάζον, αὐτ.Ἀρτξ.23 ἐρῶντος ἔρωτα δεινόν, ἐπικρυπτομένου δὲ . . καὶ κολάζοντος τὸ πάθος, Γαλ.6,29 τὴν ἀμετρίαν κολάζειν, Πολυδ.4,180 κολάζειν τὸ ἀνοιδαῖνον (συστέλλειν), Παῦλ.Αἰγ.44,33 τὴν ἀμετρίαν τῆς κράσεως τῆς ἐναντίας ἀμετρίας κολαζούσης· κ. παθ. κτ. παρακ. μτχ., περιωρισμένος, ἐν μέτρῳ γινόμενος : Ἀριστ.ΗΝικ.1119b,12 εὐπειθὲς καὶ κεκολασμένον, Πλούτ.Λυκ.22 τὴν ἄλλην δίαιταν οὐχ οὐ-

τω κεκολασμένην . . τοῖς νέοις παρεῖχον, Λουκ. Ἑρμότ.86 ὄφει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον καὶ βαθὺν οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, Πολυβ.6,149 κεκολασμένος ῥήτωρ ὁ βεβασανισμένος, διεσμιλευμένος, ἠκριβωμένος (ὁ ἁπλοῦς, ὁ ἀφελής), Φιλόστρ.Σοφ.1,17,3 ἰσχὺς κεκολασμένη ἐς ῥυθμούς· κ. ἐπὶ ἀθλητοῦ : αὐτ. Γυμν.31 ἀπέριττός τε τὰ μυώδη καὶ μὴ κεκολασμένος· **2)** διορθῶ, ὡς τὰ ὀξέα διορθοῦσι τὴν χολικὴν τάσιν τοῦ μέλιτος, κτ. παθ. : Ἱππ.Διαιτ. 59 τὸ ἐν μέλιτι χολῶδες κολάζεται, Ξεν.Οἰκ.20,12· **3)** τιμωρῶ, ἐπιβάλλω ποινήν, ἐπιτιμῶ : Σοφ.Αἴ.1108 ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε καὶ τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους (Βερναρδ.Γρ. «κολάζων χρῶ πρὸς ἐκείνους (λέγε πρὸς ἐκ. τὰ -) τοῖς σεμνοῖς ἔπεσι»), Εὐρ. Βάκχ.1322 ὡς κολάζω τὸν ἀδικοῦντά σε, Ἀριστφ. Νεφ.7 οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας, Ξεν. Ἑλλ.5,3,7 ὡς οὐδ' οἰκέτας χρὴ ὀργῇ κολάζειν, αὐτ.ΚΠ 4,2,47, Δημ.122 ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦνθ' οὓς αἴσθοιντο· κ.μτ. δοτ. ὀργαν. : Σοφ. Αἴ.1160 εἴ πύθοιτό τις λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι παρῇ, Εὐρ.Ἑλ.1172 οὐ γάρ τι θανάτῳ τοὺς κακοὺς κολάζομεν, Λυσ.28,3 θανάτῳ ἐκολάζετε τοὺς τῶν ὑμετέρων ἐπιθυμοῦντας, Πλάτ.Νόμ. 784D πληγαῖς ὁ βουληθεὶς ἀθῴος αὐτὸν κολαζέτω, αὐτ.Πολιτ.309Α, Ἰσοκρ.1,50,Ἀππ.Ἐμφ.Πολ. 2,90· κ. παθ. : Ἀντιφ.3,3,7 τὸν νόμον ὀρθῶς ἀγορεύειν φημὶ τοὺς ἀποκτείναντας κολάζεσθαι, Θουκ.Β,40 οἱ οἰκέται . . διὰ τὸ πλῆθος χαλεπωτέρως ἐν ταῖς ἀδικίαις κολαζόμενοι, Ξεν.ΚΠ 5,2,1 ὅστις ἂν αὐτῶν . . ἁλίσκηται, κολασθήσεται, Πλούτ.Ἠθ.968C εἷς ὁ δυσμαθέστατος ἀκούων κακῶς ἑκάστοτε, καὶ κολαζόμενος πολλάκις (ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων)· || παθ. ὑφίσταμαι ἀδικίαν, πάσχω βλάβην, βλάπτομαι : Αἰλ.Ζ13,24· **4)** τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ. ἐνεργῶ ὅπως ὑποστῇ τις τιμωρίαν, ὥστε νὰ τιμωρηθῇ τις : Ἀριστφ.Σφ.406 νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον, ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον ἐντέτατ' ὀξύ, Πλάτ.Πρωτ.324C τιμωροῦνται δὲ καὶ κολάζονται οἵ τε ἄλλοι ἄνθρωποι οὓς ἂν οἴωνται ἀδικεῖν, ΚΔ Πράξ.4,21 ἀπέλυσαν αὐτούς, μηδὲν εὑρίσκοντες τὸ πῶς κολάσωνται αὐτούς· **5)** ὁμ. τὸ παθ. μτ. γενικ. πάσχω ἐκ τῆς ἐλλείψεώς τινος, στεροῦμαί τινος : Πάπ. εὖ ποιήσεις πέμψας μοι θρίνακας δύο . . ἐπεὶ κολάζομαι αὐτῶν, Πάπ. λίαν ἐκολάσθημεν αὐτοῦ (τοῦ σιταρίου)· **6)** παθ. κ. νεώτ. κ. δημ. μεταχριστιαν. ἐπὶ τῆς θείας ἀνταποδόσεως, τιμωροῦμαι διὰ παραβάσεις τοῦ ἠθικοῦ νόμου : ΚΔΠέτρ.2,2,9 οἶδε κύριος . . ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν· || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. τιμωροῦμαι μετὰ θάνατον ὡς ἁμαρτήσας διὰ τῆς κολάσεως βλ.λ.3)· **7)** δημ. κάμνω τινὰ ν' ἁμαρτήσῃ, νὰ παραβῇ τὸν ἠθικὸν νόμον, συνήθ. μέσ. κολάζομαι διαπράττω ἁμάρτημα, παραβαίνω τὰς ἐντολὰς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἁμαρτάνω : κολάστηκα σήμερα χρονιάρα μέρα· **8)** δημ. μτβ. ἐμβάλλω τινὰ εἰς πειρασμόν, τὸν σκανδαλίζω : Καρκβ.Ζητ.30 ἄϊντε, χριστιανέ μου, ἀποδῶ, ξεφορτώσου με . . ἦρθες σ' ἐμὲ νὰ μὲ κολάσῃς σήμερα !, παροιμ. φρ. δὲν σ' ἄφηκε νὰ κολασθῇς (ἐπὶ τῶν ἀπατηθέντων ὑπ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἤλπιζον ν' ἀπατήσωσι)· || ἡ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. κολασμένος -η-ο ὡς ἐπίθ. βλ.λ.· **9)** ρηματ.π. κόλασμα, κόλασις, ἀκολασία, κολαστής, κολαστήριον, κολούω, κωλύω. Ἐκ ῥίζ. kolad-, πρβλ. λατ. clades· συγγ. τῷ κλάω.

κολάϊ (τό, ἄκλ.) (τουρκ.) δημ. εὐκολία, εὐχέρεια, τρόπος χρήσεως, θεραπείας : φρ. ὁ καθένας κοιτάζει τὸ κολάϊ του (τὴν εὐκολία του, τὴν ἄνεσή του), - δὲν εἶναι κολάϊ (δὲν εἶναι εὔκολον), - δὲν γίνεται κολάϊ (δὲν ὑπάρχει τρόπος θεραπείας), - νὰ κάμῃς τὸ κολάϊ σου νὰ βρῇς τὰ λεπτὰ καὶ νὰ μοῦ τὰ δώσῃς (νὰ καταβάλῃς τὴν δέουσαν φροντίδα ὅπως ἐξεύρῃς τὰ χρήματα), -κάθε δουλειὰ ἔχει τὸ κολάϊ της (εἰδικὸν τρόπον χρήσεως ἢ θεραπείας), - αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ κολάϊ του (ἔχει τὴν εὐκολία του, ἀρκετοὺς χρηματικοὺς πόρους), - αὐτὸς πάει μὲ τὸ κολάϊ του (μὲ τὴν ἡσυχία του, κοιτάζει τὴν εὐκολία του), - ὅλα γίνονται μὲ τὸ κολάϊ (μὲ τὴν ἡσυχία, μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμονή), παροιμ. ἡ καλὴ δουλειὰ μὲ τὸ κολάϊ γίνεται (μὲ ἡσυχίαν δι' ἀρκῆ φροντίδα).

κολαΐνα (ἡ) δημ. κ. κολλ- γυναικεῖον περιδέραιον ἀποτελούμενον συνήθως ἐξ ἁλύσεως καταλλήλως προσηρμοσμένων χρυσῶν νομισμάτων, οἷον φλωρίων, λιρῶν κττ., γιορντάνι βλ.λ.

κολαινίς-ίδος (ἡ) ἐπίθ. τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος ἰδ. ἐν τῷ δήμῳ Μυρρινοῦντος τῆς Ἀττικῆς, πιθ. ἐκ τοῦ βασιλέως Κολαινοῦ, ἱδρυτοῦ τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ αὐτῆς : Ἑλλάν.163J, Μεταγ.1 τίς ἡ Κολαινὶς Ἄρτεμις ; ἱερεὺς γὰρ ὢν τετύχηκα τῆς Κολαινίδος, Ἀριστφ.Ὀρν.874 οὐκέτι Κολαινίς, ἀλλ' Ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις (σχόλ. «παρὰ τὴν τῆς φωνῆς ὁμοιότητα. Ἀρτέμιδος ἐπώνυμον ἡ κολαινίς . . Εὐφρόνιος δέ φησιν ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ ἡ Κολαινίς, διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκεῖ κριὸν κόλον»), Παυσ.1,31,5 τὴν δὲ ἐν Μυρρινοῦντι Κολαινίδα ἀπὸ Κολαινοῦ καλεῖσθαι.

κολακεία (ἡ) (κολακεύω) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. τὸ κολακεύειν, τὸ αἱμύλως, ἰδ. κτ. προσποίησιν καὶ ὑπερμέτρως φέρεσθαι πρός τινα, ἡ καθ' ὑπερβολὴν φιλόφρων συμπεριφορά, ἡ ὑπερβολικὴ περιποίησις, ἡ θωπεία, ἡ γαλιφιά, τὸ καλόπιασμα· Θεόφρ.Χαρ.2 «τὴν δὲ κολακείαν ὑπολάβοι ἄν τις ὁμιλίαν αἰσχρὰν εἶναι, συμφέρουσαν δὲ τῷ κολακεύοντι»: Δημόκρ.268,Πλάτ.Γοργ.463C ὁποῖον φημι ἐγὼ τῆς κολακείας μόριον εἶναι τὴν ῥητορικήν, αὐτ.Πολ 590Β κολακεία δὲ καὶ ἀνελευθερία οὐχ ὅταν τις τὸ αὐτὸ τοῦτο, Αἰσχίν.3,162 γράμματα πέμψας ὡς Ἀλέξανδρον ἄδειάν τινα εὕρηται καὶ διαλλαγὰς καὶ πολλὴν κολακείαν πεποίηται, Δημ.128 τεθνάναι δὲ μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππου, Θεόπομπ.Ἱστ.π.Ἀθήν. 6,252Α ἅπαντας ὑπερεβάλετο τῇ κολακείᾳ καὶ ταῖς θεραπείαις, Πλούτ.Ἄρατ.34 πᾶσαν δὲ Ἀθηναῖοι κουφότητα κολακείας τῆς πρὸς Μακεδόνας ὑπερβάλλοντες ἐστεφανηφόρησαν, ὅτε πρῶτον ἠγγέλθη τεθνηκώς, ΚΔΘεσσ.1,2,5 οὔτε γάρ ποτε ἐν λόγῳ κολακείας ἐγεννήθημεν, . . οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας, Ἀθήν.6,252F διαβόητος δὲ ἐγένετο ἐπὶ κολακείᾳ καὶ ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος, αὐτ.249Α, Λιβ.Ροδ.1823 πᾶν γένος γὰρ εὐνούχικον φιλεῖ τὴν κολακείαν, - μὲ τίς κολακεῖές του καὶ μὲ τίς γαλιφιές του καταφέρνει νὰ εἶναι ὁ εὐνοούμενος τῶν προϊσταμένων του· || πάπ. ἡ δι' ἀπατηλῶν λόγων ἐξαπάτησις, τὸ πλάνεμα, τὸ ξεγέλασμα : δίχα παντὸς δόλου . . καὶ κολακείας καὶ μηχανῆς καὶ κακονοίας· || δημ. ὁ κολακευτικὸς λόγος.

κολάκευμα-ατος (τό) (κολακεύω) κ. νεώτ., δημ. κολάκεμα τὸ πρὸς κολακείαν λεγόμενον ἢ πραττόμενον, κολακεία, κολακευτικὸς λόγος ἢ πρᾶξις : Ξεν.Οἰκ.13,12 ἣν δὲ ἴδω ἢ κολακεύμασί τινα προτιμώμενον ἢ καὶ ἄλλῃ τινὶ ἀνωφελεῖ χάριτι . . ἐπιπλήττω, Πλούτ.Δημήτρ.17 τῶν κολακευμάτων τὸ μέγιστον ἐπενεγκεῖν τοῖς πράγμασιν, Παλαμ. Τρισεύγ.43 τὰ παιγνίδια ξέρεις καὶ τὰ κολακέματα· καὶ μοῦ τὰ λὲς ἔτσι ξάστερα· **2)** ἐπὶ προσ., πανοῦργος, ἀπατεών : Σχόλ.Σοφ.Αἴ.381.

κολακευτής (ὁ) (κολακεύω) γλωσσ. κόλαξ βλ.λ.

κολακευτικός-ή-ό(ν) (κολακεία) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κολακείαν ἢ ἰδιάζων ἢ ἀποβλέπων εἰς κολακείαν : Πλάτ.Γοργ.

464C ἡ κολακευτικὴ αἰσθομένη, οὐ γνοῦσα λέγω ἀλλὰ στοχασαμένη (τέχνη) (=ἡ κολακεία), Φιλόδ. Παρρ.420 κολακευτικαὶ τέχναι, Λουκ.Νεκυομ.14 εἰ δὲ καὶ προβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι καὶ κολακευτικόν, Γαλ.10,4 κολακευτικώτερος, Πολυδ.4,48 κολακευτικὸς σοφιστής, - τοῦ ἔλεγε πολλὰ κολακευτικὰ λόγια· **2)** ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ρέπων εἰς τὸ κολακεύειν, ὁ γαλίφης : Λουκ.Μὴ Πιστ.Διαβ.10 ὁ μὲν χρηστὸς.. εὐθὺς ἀνατέτραπται.. ὁ δὲ κολακευτικώτερος καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος εὐδοκιμεῖ· **3)** νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ δι' ὃν κολακεύεται, σεμνύνεταί τις, ἐπαινετικός, τιμητικός : αὐτὰ ποὺ ἔλεγε δὲν ἦταν καθόλου κολακευτικὰ γιὰ σένα.

κολακευτικῶς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κολακευτικὰ κατὰ τρόπον κολακευτικόν, μετὰ κολακείας, θωπευτικῶς, ἐπαινετικῶς : Στράβ.17,1,43 τούτων κολακευτικῶς λεγομένων, Πολυδ.4,51, Χαρίτ.8,4 καλακευτικῶς κατακλίνασα αὐτήν, Ζαχαρ.Πάπ.3,7, - μίλησε κολακευτικὰ γιὰ σένα μπροστὰ σ' ὅλους μας.

κολακεύω (κόλαξ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐκολάκευσα, δημ. (ἐ)κολάκεψα, παθ. ἀόρ. ἐκολακεύθην, κ. δημ. κολακεύτηκα, μτχ. παθ. παρακ. (κε)κολακευμένος εἶμαι κόλαξ, συμπεριφέρομαι πρός τινα ὑπὲρ τὸ δέον φιλοφρόνως, ἵνα καταστήσω τοῦτον φίλιον, περιποιοῦμαι ἢ ἐπαινῶ καθ' ὑπερβολήν τινα, ἵνα ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, ἱκανοποιῶ τὸν ἐγωϊσμόν τινος διὰ κολακειῶν, θωπεύω, καλοπιάνω, ἀπολ. : Ἀριστφ.Ἱππ.48 ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα.. τοιαυτὶ λέγων, Ἀντιφάν.144,2 ἔστιν.. πρόσοδος ἄλλη τοῦ κολακεύειν εὐφυῶς, Διόδ.Σιν.2,34 τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμένους καὶ πάντ' ἐπαινεῖν, Πλάτ.Πολ.538B τιμᾶν ἂν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους.. ἢ τοὺς κολακεύοντας, Θεόφρ. Χαρ.2, Φιλόδ.Ὀργ.66W, Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.40 εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη· κ. μτ. αἰτ.: Ἀριστφ.ἀπ.360 εἴ τίς σε κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν, Ἔφιππ.6, Ἀνδοκ.4,16 ἀθρόους μὲν ὑμᾶς κολακεύων, Ξεν.Ἑλλ.5,1,17 τί γὰρ ἥδιον ἢ μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν.. ἕνεκα μισθοῦ, Πλάτ.Ἀλκ.I,120B ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύσοντες τὴν πόλιν, Ἰσοκρ.4,155 οἳ τοὺς μὲν εὐεργέτας τιμωροῦνται, τοὺς δὲ κακῶς ποιοῦντας οὕτως ἐπιφανῶς κολακεύουσιν, Λασκαρ.Μυστ.88 δὲν καταδέχομαι νὰ περιποιηθῶ καὶ νὰ κολακέψω τὲς πρόληψες τοῦ ὄχλου διὰ νὰ ἔμπω στὴν εὔνοιάν του, Παλαμ.Τρισεύγ. 43 βάλθηκα νὰ τὸν κολακέψω τὸν κόσμο· ‖ κ. παθ. κολακεύομαι δέχομαι μετ' εὐχαριστήσεως κολακείας, εὐχαριστοῦμαι ὅταν μὲ κολακεύουν, ἀγαπῶ τὰς θωπείας : Δημόκρ.115, Δημ.98 δημαγωγοῦντες ὑμᾶς.. οὕτω διατεθείκασιν, ὥστ' ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούοντας, Αἰσχίν.3,234 ἔχαιρε γὰρ κολακευόμενος, Λουκ.Νιγρ.23 ἐγὼ μέντοι γε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα,- αὐτοὶ οἱ ἁπλοϊκοὶ κολακεύονται εὔκολα· ‖ νεώτ. κ. δημ. περιποιῶ τιμήν εἴς τινα, ἐξαίρω τινὰ ὑπὲρ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, κάμνω κάποιον νὰ ὑπερηφανεύεται : τὰ λόγια σου αὐτὰ δὲ μὲ κολακεύουν καθόλου, - ἡ φιλία σας μὲ κολακεύει, - πολὺ τὴν κολακεύει ἡ φωτογραφία (τὴν ἐμφανίζει ὡραιοτέραν παρ' ὅ τι πράγματι εἶναι)· **2)** μτφ. καθιστῶ τι ἤπιον, μαλακόν, μαλάσσω, καταπραΰνω, μαλακώνω : Ἀλέξ.Τραλλ.I,11· ‖ ὁμ. μτφ. καθιστῶ τι ἡδύ, εὐχάριστον : Μουσών.ἀπ.18A, 97H τέχνας.. ἐπινοοῦμεν, ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφηδύνειν καὶ τὴν κατάποσιν κολακεύειν μειζόνως, Συνέσ.148D εὐθυμία κολακεύουσα τὴν ψυχὴν ταῖς πεπλανημέναις ἐλπίσιν· **3)** τὸ μέσ. νεώτ. κ. δημ. εὐχαριστοῦμαι, ἀρέσκομαι, ἱκανοποιοῦμαι: Ψυχάρ.Ταξ.187 κολακεύεσαι μὲ τὴ μάθησή σου κι ὁ κόσμος ἀπορεῖ μὲ τὴν παιδεία σου, - κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι θὰ δεχθῆτε τὴν πρότασίν μου· **4)** ρηματ. π. κολακεία, κολάκευμα, κολακευτής.

κολάκια (τὰ) δημ. αἱ κολακεῖαι, αἱ θωπεῖαι, τὰ χάδια : δ.τραγ. ἀποβραδὶς ἐπαίζανε μὲ γέλια μὲ κολάκια, ὁμ. στὰ μεσάνυχτα στοῦ ὕπνου τὰ κολάκια, παροιμ. καὶ τοῦ γέρου τὰ κολάκια (ἄ. κανάκια) | σὰν νερόβραστα σπανάκια.

κολακικός-ή-όν (κόλαξ), παραθ. κολακικώτερος, κολακικώτατος, κολακευτικὸς βλ.λ. : Πλάτ. Γοργ.502D κολακικὴν γὰρ αὐτήν φαμεν εἶναι (τέχνην) (=κολακείαν), αὐτ.Σοφ.222E, αὐτ.Νόμ.633D καί τινας θωπείας κολακικάς, Ἀριστλ.ΗΕὐδ. 1222b,4, Πολύβ.13,4,5 πρὸς μὲν τοὺς ταπεινοτέρους τολμηρότατος, πρὸς δὲ τοὺς ὑπερέχοντας κολακικώτατος, Λουκ.ὑπ.Εἰκ.22 γόης ἂν καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην.

κολακικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κολακευτικῶς βλ.λ. : Στράβ.17,1,43 τούτων κολακικῶς λεγομένων (δ.γρ. ἀντὶ κολακευτικῶς), Πολυδ.4,51, Ἀρισταίν.1,16, ΚΜανασσ.89, Τζέτζ.Λυκόφρ.1194.

κολακίς-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ κόλαξ βλ.λ., ἡ κολακεύουσα γυνή, ἰδ. ἐπὶ τῶν γυναικῶν αἵτινες, ὅτε ἡ βασίλισσα ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἁμάξης, ὑπέβαλον τὴν ράχιν των ὡς βαθμίδα, διὰ νὰ πατήσῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ κατέλθῃ, ἄ. κλιμακίς βλ.λ.2) : Κλέαρχ. Ἱστ.25 γεγόνασι δὲ παρ' ἡμῖν καὶ ἐπὶ Γλοῦ τοῦ Καρὸς καὶ γυναῖκες ὑπὸ τὰς ἀνάσσας αἱ προσαγορευθεῖσαι κολακίδες, Πλούτ.Ἠθ.50D οὐδὲ τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας.. κλιμακίδας προσαγορευθείσας, ὅτι ταῖς γυναιξὶ τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἁμάξας δι' αὐτῶν ὑποκλινόμεναι παρεῖχον.

κολακοφωροκλείδης (ὁ) κόλαξ υἱὸς κλέπτου, παρῳδία τοῦ ὀνόματος Ἱεροκλείδης : Ἕρμιππ.38, Φρύν.Κωμ.17.

κολακώνυμος (ὁ) (κόλαξ-ὄνομα) ὁ ἔχων ὄνομα κόλακος, κωμ. διαστροφὴ τοῦ ὀνόματος Κλεώνυμος : Ἀριστφ.Σφ.592 Εὔαθλος χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής.

κολανδιάφωντον (τὸ) μτγν. εἶδος ξενικοῦ πλοίου λίαν ἐπιμήκους : Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.60 κολανδιάφωντα τὰ μέγιστα (διόρθ.Muller κολάνδια ὄντα μέγιστα).

κολανδρούδια (τὰ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν βερβάσκον τὸ κολπῶδες.

κολάνι (τὸ) (τουρκ.) δημ. τὸ ἔποχον τῆς σαγῆς τῶν ἵππων.

κολανίνη (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης ἀπαντῶν εἰς τὰ κάρυα κόλα καὶ συνιστάμενος ἐκ καφεΐνης, ἐρυθροῦ κόλα καὶ σακχάρου.

κολαντρίζω (τουρκ. κολάϊ), δημ. κ. -δρίζω κ. κουλαντρίζω ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς βιοτικὰς ἀνάγκας, πάντοτε μτ. ἀντικειμ., ἐπιδεξίως διευθετῶ, κατορθῶ ὁπωσδήποτε νὰ ἐπαρκῶ εἰς τὰς ἀνάγκας, τὰ καταφέρνω : χωρὶς ταχτικὴ δουλειὰ μπορεῖ ὡστόσο καὶ κολαντρίζει τόση οἰκογένεια· ‖ κ. ἐπὶ δυσχερῶν περιστάσεων, ἐπιτηδείως διευθετῶ, ἐξομαλύνω : ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κεῖ τὰ κολάντρισε καὶ γλύτωσε τὴν καταδίωξη - συμβιβάστηκε μὲ τοὺς δανειστές του· **2)** ἐν αἰσχρ. σημ. ἐπὶ ἀνδρὸς ἐν ἀναφ. πρὸς γυναῖκα, ἔχω ἀθεμίτους σχέσεις : κι ἀνύπαντρη τὴν κολάντριζε καὶ παντρεμένη τὴν κολαντρίζει ὁ γέρος.

κόλαξ-ακος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κόλακας ὁ περιποιούμενός τινα καθ' ὑπερβολήν, ὁ ὑπὲρ τὸ

δέον φιλοφρόνως συμπεριφερόμενος πρός τινα, ἵνα καταστήσῃ τοῦτον φίλιον, ὁ δουλοπρεπῶς περιποιούμενος ἢ ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων τινὰ πρὸς ἴδιον ὄφελος, ὁ ἔχων κλίσιν, διάθεσιν εἰς τὸ κολακεύειν, ὁ ρέπων πρὸς κολακείαν, θωπευτής, γαλίφης : Ἀριστλ.Εἰρ.756 **ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο περὶ τὴν κεφαλήν,** Λυσ.28,4 **Ἐργοκλέα δὲ καὶ τοὺς κόλακας τοὺς αὐτοῦ πλουσιωτάτους τῶν πολιτῶν ποιήσειν,** Πλάτ.Φαῖδρ.240Β **τίς δαίμων ἔμειξε τοῖς πλείστοις ἐν τῷ παραυτίκα ἡδονήν, οἷον κόλακι, δεινῷ θηρίῳ καὶ βλάβῃ μεγάλῃ,** αὐτ.Πολ.538Β, Ἀντιφ.Σοφ.65 **τύχης κόλακες,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1125a,1 **πάντες οἱ κόλακες θητικοὶ καὶ οἱ ταπεινοὶ κόλακες,** Θεόφρ.Χαρ.2,1 **τὸν δὲ κόλακα τοιοῦτόν τινα, ὥστε ἅμα πορευόμενον εἰπεῖν . . ,** Πλούτ.Ἠθ.778D **διάβολοι καὶ συκοφάνται καὶ κόλακες,** αὐτ.49Α, Λουκ.Τίμ.36 **οὔτε κόλαξ θωπεύων οὔτε συκοφάντης φοβῶν,** Ἀθήν.6,258Α **κατ' ἀλήθειαν γὰρ ὁ κόλαξ ἔοικεν εἶναι τῷ Πρωτεῖ ὁ αὐτός,** Λιβάν. 4,171,1 **στρατοπέδῳ κολάκων παραπεμπόμενος,** Πρόδρ.2,288 **κάθονται γὰρ οἱ κόλακες πλησίον τοῦ ποιμένος,** | **τὰ παρ' αὐτοῦ γινόμενα μεγάλως ἐπαινοῦντες,** παροιμ. **κρεῖττον εἰς χεῖρας κοράκων ἐμπεσεῖν ἢ κολάκων·** || ὁ παράσιτος· Φρύν.139 «παρασίτους οὐκ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἐπ' ὀνείδους ὡς νῦν, ἀλλὰ κόλακας· καὶ δρᾶμα ἔστι Κόλακες τοιούτων ἀνθρώπων», Ἀθήν.6,236Ε «οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ τοὺς παρασίτους κόλακας ἐκάλουν» : Εὔπ.159,1 **δίαιταν ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς λέξομεν,** Ἀντισθ.π.Διογ.Λ 6,4,Ἀθήν.6, 248D **οὐ μακρὰν δ' ἐστὶν ὁ κόλαξ τοῦ τῶν παρασίτων ὀνόματος·** || φευδίζουσα λογοπαικτικῶς παραφθορὰ τῆς λ. κόραξ : Ἀριστφ.Σφ.45 **Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας· ὁλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει·** **2)** μτγν. ἀντὶ τοῦ γόης· Μοῖρ.113Ρ «γόης Ἀττικοί, κόλαξ Ἕλληνες»· **3)** νεώτ. ζῳολ. γένος βραχυκέρων **οἰστριδῶν** ἐντόμων· || ὁμ. γένος ὑμενοπτέρων τερετροφόρων **χαλκιδιδῶν** ἐντόμων· || ὁμ. κ. γένος λεπιδοπτέρων ἑτεροκέρων **σφιγγιδῶν** ἐντόμων· **4)** νεώτ. βοταν. γένος ὀρχεοειδῶν φυτῶν.

κολαξαῖος-α-ον ἐπὶ ἵππου, πιθ. ὁ δεόμενος παρορμήσεως, διερεθίσεως πρὸς τὸ δραμεῖν, δθ. ὁ συνήθ. νωθρῶς βαίνων : Ἀλκμ.ἐν Πάπ.Ἀγησιχόρα **μὲν αὕτα δευτέρα πεδ' Ἀγιδὼ τὸ εἶδος ἵππος εἰβήνω Κολαξαῖος δραμεῖται.**

κολαουζιέρης (ὁ) δημ. εἰδ. ὁ ἐν σπογγαλιευτικῷ πλοίῳ ἐπὶ τοῦ πρῳραίου καταστρώματος ἱστάμενος ἔμπειρος ναύτης ὁ ἐπικοινωνῶν μετὰ τοῦ ἐν καταδύσει δύτου διὰ τοῦ κολαούζου βλ.λ.2).

κολαοῦζος (ὁ) [τουρκ.] κ. -ης ὁ ἐν πορείᾳ πρός τινα τόπον πρωτοπόρος ὁδηγός, ὁδοῦ καθηγεμών, ὁδηγός· ὁμ. ὁ δεικνύων εἰς ἄ. τὴν ἄγουσαν πρὸς ὡρισμένον τινὰ τόπον ὁδὸν ἢ κατεύθυνσιν : **γιά ν' ἀνέβουμε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ πήραμε κολαοῦζο,** παροιμ. **χωριὸ ποὺ φαίνεται κολαοῦζο δὲ θέλει** [ἐπὶ τῶν αὐτοδήλων ἢ λίαν ἐμφανῶν]· || συνεκδ. ὁ ὁδηγητής, ὁ ἔμπειρος σύμβουλος : **ἔχει κολαοῦζο στὸ ἐμπόριο τὸν πατέρα του καὶ θὰ προκόψῃ,** παροιμ. **ἡ ἀγάπη μουδὲ δάσκαλο μουδὲ κολαοῦζο θέλει·** || κτ. ἐπέκτ. ὅ,τι πρᾶγμα ἢ σημεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἔνδειξιν κατευθύνσεως ἢ πρὸς ὑπόδειξιν ἐνεργείας ἢ πρὸς ἀναγνώρισιν : **γιά νὰ μὴ λησμονήσῃ ποῦ παράχωσε τὰ ἐργαλεῖά του, ἔβανε ἀπὸ δίπλα κολαοῦζο ἕνα λιθάρι·** **2)** εἰδ. λεπτὸν μακρὺ σχοινίον οὗ τὸ ἓν ἄκρον εἶναι προσδεδεμένον περὶ τὴν ὀσφὺν τοῦ ἐν καταδύσει δύτου, τὸ δ' ἕτερον κρατεῖται ὑπὸ τοῦ κολαουζιέρη βλ.λ., τηρουμένης οὕτω διὰ συνθηματικῶν τανύσεων τῆς ἐπικοινωνίας καὶ συνεννοήσεως μεταξὺ αὐτῶν.

κολαπτήρ-ῆρος (ὁ) [κολάπτω] κ. νεώτ. σιδηροῦν ἐργαλεῖον τῶν γλυπτῶν, δι' οὗ ἐγκολάπτουσιν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου εἰκόνας ἢ παραστάσεις, γλυφίς, γλύφανον, σμίλη : Ἐπιγρ., Πλούτ.Ἠθ.350D **μόνονοὺ κολαπτῆρι καὶ ξυστῆρι τὰς περιόδους ἀπολεαίνων καὶ ῥυθμίζων,** Λουκ.Ἐνύπν.13 **γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξεις,** Ἀθήν.11,488C **ἐξοχὴ δ' ἦν ὀλίγη τοῖς κολαπτῆρσιν ἐπηρμένη.**

κολάπτης (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀναρριχητικῶν κολαπτιδῶν πτηνῶν.

κολαπτίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. **ἀναρριχητικῶν** πτηνῶν.

κολαπτός-ή-όν [κολάπτω] Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἐγκεκολαμμένος, ὁ ἐγκεχαραγμένος : Ἐπιγρ. **κολαπτὸν γράμμα** [ἐπὶ ἐπιγραφῆς], **-κολαπτὴ εἰκών.**

κολάπτω κ. νεώτ., μέλ. **κολάψω,** ἀόρ. **ἐκόλαψα,** ἐπὶ πτηνῶν, δάκνω, κτυπῶ, σκολίζω, τσιμπῶ ἢ τρυπῶ διὰ τοῦ ράμφους : Ἱππ.Φύσ.Παιδ.30 **κολάψασα ἐξέλεψεν τὸν νεοσσὸν** [ἐπὶ ὄρνιθος], Ἀριστλ.ΖΙ 609a,35 **ὁ δὲ διὰ τὴν βλάβην ταύτην κολάπτει ἐπιπετόμενος τὰ ἕλκη αὐτοῦ,** αὐτ.609b,6 **διὰ τὸ τύπτειν ἐπιπετόμενος αὐτοὺς καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν,** Λουκ.Θυσ.6 **τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάψοντα** [ἐπὶ τοῦ ἥπατος τοῦ Προμηθέως], ΑΠ 11,369 **μὴ σε κολάψῃ αἵματι πυγμαίων ἡδομένη γέρανος·** || μτφ. ἐπὶ προσ. : Ἀναξίλ.18,4 **βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων, ᾠὰ κολάπτων·** ὁμ. ἐπὶ φεκάδων βροχῆς πληττόντων τὸ ἔδαφος : Θεόφρ.άπ.30,2· || ἐπὶ ἵππων, πλήττω, κτυπῶ διὰ τῆς ὁπλῆς : Ἀππ. Λιβ.129· || ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, παράγω τι πλήττων διὰ τῶν ὁπλῶν τὸ ἔδαφος : Βησαντ.ΑΠ 15,25, 19 **κολάπτειν κρήνην·** **2)** κ. νεώτ. ἐγκολάπτω, ἐγχαράττω, γλύφω, σκαλίζω : Ἐπιγρ. **τὸ δὲ δόγμα τόδε κολάψαντας ἐς χαλκώματα δύο,** ΑΠ 9,341 **γράμμα εἰς αἴγειρον κολάπτειν·** κ. παθ. : Ἐπιγρ. **τὸ δόγμα κολαφθὲν εἰς στάλαν,** Λουκ.Διφ 6 **στήλην ἐφεστάναι . . κεκολάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μέν τινα·** **3)** ρηματ. π. κολαπτήρ, κολαπτός, κολάπτης.

κόλαρις-ιος (ἡ) δ. γρ. ἀντὶ κάλαρις βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΙ 609a,27 **τὸν δὲ κόλαριν ὁ αἰγωλιὸς καὶ οἱ ἄλλοι γαμψώνυχες κατεσθίουσιν.**

κόλαση (ἡ) δημ. τ. τοῦ κόλασις βλ.λ.

κολασιόνε (τὸ) [Ιταλ.] ἀκλ. νεώτ. κ. καλασιόνε εἶδος ἐγχόρδου ὀργάνου ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν λαούτων, παρεμφερὲς πρὸς τὸ μανδολῖνον.

κόλασις-εως (ἡ) [κολάζω] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κόλαση** ἡ ἐνέργεια τοῦ κολάζειν βλ.λ.1), κόλουσις, κολόβωσις, ἀναχαίτισις τῆς αὐξήσεως τῶν δένδρων καὶ ἰδ. τῆς ἀμυγδαλέας, κλάδευμα : Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,18,2 **κόλασις τῶν δένδρων·** **2)** κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κολάζειν βλ.λ.2), ἡ ἐπιβολὴ τιμωρίας πρὸς σωφρονισμόν, κολασμός, παίδευσις : Ἱππ.Παραγγ.5,Θουκ.1 41 **παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν,** Πλάτ.Ἀπολ.26Α **οἱ νόμος ἐστὶν εἰσάγειν τοὺς κολάσεως δεομένους, ἀλλ' οὐ μαθήσεως,** αὐτ. Πρωτ.323Ε **ἐπὶ τούτοις που οἵ τε θυμοὶ γίγνονται καὶ αἱ κολάσεις καὶ αἱ νουθετήσεις,** αὐτ. Νόμ.932C, Ἀριστλ.Ρητ.1369b,13 [διαστέλλεται τοῦ τιμωρία], Φιλόδ.Ὀργ.52W,Διόδ.Σ 4,44 **ἐκεῖνον παρακαλέσαι τῶν εἰς αὐτοὺς ἀνομημάτων λαβεῖν κόλασιν,** Πλούτ.Ἠθ.562F **τῆς περὶ τὴν κακίαν ἰατρείας ὡς φάρμακον, ἑκάστῳ προσφέρει τὴν κόλασιν,** ΚΔ Ἰω.Ἐπ.1,4,18 **ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει·** **3)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ μετὰ θάνατον τιμωρία τῶν ψυχῶν τῶν κακῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν Χριστιανικὴν ἀντίληψιν : ΚΔ Ματθ.25,46 **καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον,** Πρόδρ.

Ι,255 ἐγὼ δὲ . . ταύτας τὰς τρεῖς κολάσεις | ἐνταῦθα τὰς κολάζομαι καὶ πρὸ τῆς τελευτῆς μου· || μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ τόπος ἔνθα τιμωροῦνται ἐσαεὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἁμαρτωλῶν μετὰ θάνατον κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἀντίληψιν, ἡ γέεννα τοῦ πυρός, ὁ Ἅδης: Μηναῖ.3,12'Εσπ.Θεοτ. τῆς φοβερᾶς με ῥῦσαι κολάσεως· καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ χαρά, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 18,8 ὅπου ὁ τρισκότεινος κι ἀφὺς ἀράπης | ρίχνει ἀπ' τῆς κόλασης τὶς φωτιές, - κάνει σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦνε οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως· 4) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁ τόπος ἢ αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς ὑφίσταταί τις μεγάλα δεινά: ὁ σημερινὸς πόλεμος εἶναι κόλασις, - ἡ ζωή του κατάντησε κόλαση· 5) ὁμ. πέτρα τῆς κολάσεως καυτήριον τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου· 6) τίτλος α' μέρους τῆς Θείας Κωμῳδίας τοῦ ποιητοῦ Δάντε Ἀλιγέρι.

κόλασμα-ατος [τὸ] [κολάζω] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κολασμός, ἡ τιμωρία, ἡ παίδευσις: Κριτί.25,4D κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίγνετο, Ἀριστφ.ἀπ 385, Ξεν.ΚΠ 3,1,23 οἱ μὲν τῷ ἰσχυροτάτῳ κολάσματι νομιζομένῳ σιδήρῳ παιόμενοι, Πλούτ.Κράσσ.10 πάτριόν τι τοῦτο διὰ πολλῶν χρόνων κόλασμα τοῖς στρατιώταις ἐπαγαγών, αὐτ.'Ηθ.17Β, Ἀγαθ. ΑΠ 5,217,7 ζηλομανὲς τὸ κόλασμα· 2) νεώτ. τὸ πρὸς ἐπανόρθωσιν κακῆς ἐντυπώσεως γινόμενον, ἐπανόρθωσις· 3) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολάζω βλ.λ.7) κ. 8), ἁμάρτημα, πονηρὰ σκέψις, πειρασμός, σκανδάλισμα.

κολασμένα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄγριον, φρικῶδη: Παλαμ.Τάφ.12,4 σώπασε καὶ τὸ ακυλὶ | ποὺ κολασμένα ἀλύχτα· 2) ἐπὶ προσ., κατὰ τρόπον ἀσεβῆ.

κολασμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ κολάζω βλ.λ., ὡς ἐπίθ. ἁμαρτωλὸς καταδικασθεὶς μετὰ θάνατον εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν: Καζ.Ν ΘΚωμ.1,4 νιὲς κόλασες, καινούριους κολασμένους | τρογύρα μου ἀναντιάζω ὅπου σαλέψω· || ὁ ἁμαρτωλός, ὁ κακός, ὁ μοχθηρός, ὁ διεφθαρμένος: Σολωμ.Λάμπρ.25,90 ὦ κολασμένα, ἀφῆτε μου τὰ χέρια, Ζερβ Τραγ.ΚΚ 65,16 εἶναι ἄνομη σπορὰ καὶ κολασμένη | κι ἀπ' τοὺς γονιούς του ἀπόπαιδο ἔχει γένει, - κολασμένη ψυχὴ [ἄνθρωπος κακός], - γέρο κολασμένος [γεροκολασμένος βλ.λ.].

κολασμός [ὁ] [κολάζω] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κολάζειν βλ.λ.2), ἡ πρὸς σωφρονισμὸν ἐπιβαλλομένη τιμωρία: Πλούτ.'Αλκ.13 φαῦλος γὰρ οὐδεὶς ἐνέπιπτεν εἰς τοῦτον τὸν κολασμὸν οὐδ' ἄδοξος,αὐτ.'Ηθ.450Α οἱ δὲ καὶ τιμωρίαις αἰωνίοις ὑπὸ γῆν καὶ κολασμοῖς φρικώδεσι κακὸν εἶναι νομίζουσι τὸν θάνατον· || περιορισμός, ἐπίσχεσις, συγκράτησις: Πλούτ.'Ηθ.509D οὐκ ἔστι γλώσσης ῥεούσης ἐπίσχεσις οὐδὲ κολασμός· 2) νεώτ. μετριασμὸς κακῆς ἐντυπώσεως ἢ ὀξέος χαρακτηρισμοῦ, ἐπανόρθωσις· || εἰδ. γραμμ. κολασμὸς προτάσεως τὸ φαινόμενον καθ' ὃ πρότασίς τις συνεκφερομένη μετ' ἄλλης κατὰ παράταξιν ἢ καὶ ἀντιθέτως περιορίζει ἢ διορθώνει τὴν ἔννοιαν τῆς πρώτης ἢ μετριάζει τὴν ὀξύτητα χαρακτηρισμοῦ τινος, οἷον δὲν ἦτο μὲν γενναῖος, δὲν ἦτο ὅμως καὶ φυγάς.

κολασπίδεμος [ὁ] νεώτ. ζῳολ. ἡ κολασπίδεμα -ατος [τὸ] γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων χρυσομηλιδῶν ἐντόμων.

κολασσία Ἡσ. «ἀνδριάντος σκιά, καὶ τὸ ἐς ὕψος ἀνάστημα».

κολάστειρα [ἡ] μτγν. θηλ. τοῦ κολαστήρ βλ.λ.: Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 7,425.

κολαστήρ-ῆρος [ὁ] [κολάζω] μτγν. ὁ κολαστὴς βλ.λ.: Ἀρρ.ἀπ.144J· || κ. ὡς ἐπίθ.: Εὐνάπ.Β Σοφ. 480Β στρατιῶται κολαστῆρες.

κολαστήριος-ον κ. -[α-ον κ. μσν. κ. νεώτ. κολαστικὸς βλ.λ.1) : Φίλ.1,269 κολαστήριος δύναμις· 2) μτγν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. κολαστήριον ὡς οὐσ. τόπος ἢ οἶκος ἐν ᾧ βασανίζουσι τοὺς καταδίκους ἢ ὑποδίκους, τόπος τιμωρίας: Λουκ.Νεκυομ. 14 ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα, αὐτ.'Αλ.'Ιστ.30 ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἱρκτὴν καὶ τὸ κολαστήριον· 3) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὄργανον κολάσεως, τιμωρίας, βασανιστήριον βλ.λ.2): Πλούτ.'Ηθ. 342F μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης [ἐπὶ τῆς μαστιγώσεως τῆς θαλάσσης ὑπὸ τοῦ Ξέρξου], Μηναῖ.3,31 Συνξ. τῶν κολαστηρίων τὰς ἐπηρείας τοῖς εὐσεβέσι προσήνεγκεν, Μιχ.'Ατταλ. ἐν Σάθ.1,5 τῶν ἠπειλημένων τοῖς ἁμαρτάνουσι κολαστηρίων δεινοτέροις ὑποπεσεῖν ἐμαυτὸν κατακέκρικα· 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κόλασμα, κολασμός, κόλασις: Ξεν.'Απομν.1,4,1 σκεψάμενοι μὴ μόνον ἃ ἐκεῖνος κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἤλεγχεν.

κολαστής [ὁ] [κολάζω] κ. νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. κολάστρια ὁ κολάζων, ὁ τιμωρῶν τινα πρὸς σωφρονισμὸν αὐτοῦ, τιμωρός, παιδευτής: Αἰσχ. Πέρσ.827 Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν, Σοφ.ΟΤ 1148 τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη, αὐτ.ΟΚ 439, Εὐρ.'Ηρακλ.388, Κριτί.25,6D νόμοι κολασταί, Λυσ.27,3 οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταί, Πλάτ. Νόμ.863Α τῶν τοιούτων πέρι νομοθέτῃ κολαστὴν τῶν ἁμαρτημάτων θάνατον ἀνάγκη νέμειν, 'Επίκ.Δόξ.34,Φιλόδ.Θαν.17,Πλούτ.'Ηθ.556D οὔτε τινὸς θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων δεῖσθαι κολαστοῦ νομίζω τοὺς ἀνοσιουργοῦντας, Συνέσ.121 τῆς πονηρίας κολαστάς· || ὁ βασανιστὴς ἐν τῷ Ἅδῃ: Πλούτ.'Ηθ.567D· 2) δημ. ὁ προκολῶν τὸ κόλασμα, τὸ ἁμάρτημα, ἃ. ὁ εἰς κακίαν παρασύρων.

κολαστικός-ή-όν [κόλασις] κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κολασμὸν ἢ ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κολάζειν: Πλάτ.Σοφ.229Α περὶ μὲν ὕβριν καὶ ἀδικίαν .. ἡ κολαστικὴ πέφυκε τεχνῶν μάλιστα δὴ πασῶν προσήκουσα δίκη, Φίλ.1,496 κολαστικὴ δύναμις, Πλούτ.'Ηθ.458Β τὸ δὲ κολαστικόν, ἐριννυῶδες καὶ δαιμονικόν, οὐ θεῖον δὲ οὐδὲ Ὀλύμπιον, Λουκ.Φάλ.1,8 ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, Χρον.Μορ.7559 διὰ τὸ ἓν γὰρ κολαστικόν, οἱ πάντες τὸ βαριῶνται· κ. μτ. γενικ.: Γαλ.14,760 κολαστικὰ δὲ τῆς κακίας, ὅσων τοῖς δηλητηρίοις τῶν φαρμάκων ἀντικεῖσθαι ἴδίωμα· || νεώτ. ὁ πρὸς μετριασμὸν γινόμενος, περιοριστικός, μετριαστικός· 2) ὁ πρὸς τιμωρίαν δοθείς: 'Ιούλ.Καίσ.312D.

κολαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κολαστικόν, διὰ κολασμοῦ.

κολάστρα [ἡ] [λατ.] νεώτ. κ. κόλαστρον [τὸ] τὸ πρῶτον μετὰ τὸν τοκετὸν βουτυροβριθὲς γάλα τῆς γυναικὸς καὶ τῶν βοσκημάτων.

κολάστρια [ἡ] μτγν. θηλ. τοῦ κολαστὴρ βλ.λ.: 'Εξεκ.'Εξ.121 ῥάβδον τετραπόδων . . κολάστριαν.

κόλαστρον [τὸ] νεώτ. ἡ κολάστρα βλ.λ.

κολατσίζω δημ. προγευματίζω, κάμνω κολατσιό· || γεν. τρώγω προχείρως: Ξενόπλ.Ζακ. Μαντ.17 στὴν ταβέρνα, ὅπου κολάτσιζε μὲ λίγο φωμοτύρι κι ἕνα καρτεζίνι κρασί· 2) ρηματ. π. κολάτσισμα, κολατσισμός.

κολατσ(ι)ό [τὸ] [ἰταλ.] δημ. τὸ πρόγευμα· || γεν. πρόχειρον φαγητόν.

κολάτσισμα [τὸ] δημ. κ. κολατσισμὸς [ὁ] ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολατσίζω βλ.λ.: μᾶς βρῆκε πάνω στὸ κολάτσισμα.

κολάττη Ἡσ. «κόλοκα» [πιθ. π. Βοιωτοῖς, ἀντὶ κολάσαι].

κολαφίζω [κόλαφος] μτγν., μσν. κ. νεώτ. καταφέρω κόλαφον κατά τινος, κτυπῶ κατὸ πρόσωπον, ραπίζω, μπατσίζω : ΚΔΜατθ.26,67 **ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν, οἱ δὲ ἐρράπισαν·** κ. παθ. : Μηναῖ.12,23 Συνξ. **τυπτόμενοι, καὶ λιθολευστούμενοι, καὶ κολαφιζόμενοι, καὶ ἐμπτυόμενοι·** || γεν. κολάζω, παιδεύω, περιορίζω : ΚΔ Κορινθ.2,12,7 **ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, . . ἵνα με κολαφίζῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι·** κ. παθ. : αὐτ.Πέτρ.1,2,20 **εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε·** **2)** μτφ. θίγω, ἐξευτελίζω τινά, καθυβρίζω, ταπεινῶ, κτ. παθ. : ΚΔ Κορινθ.1,4,11 **πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν·** **2)** ρηματ. π. κολάφισμα, κολαφισμός, κολαφιστής.

κολάφισμα-ατος (τὸ) [κολαφίζω] μτγν. κ. νεώτ. κ. **κολαφισμός** (ὁ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολαφίζειν βλ.λ., τὸ μπάτσισμα· ἀρχ. λεξ. «τὸ διὰ κοίλης ἀφῆς ράπισμα».

κολαφισμός (ὁ) [κολαφίζω] μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ κολάφισμα, τὸ ράπισμα, τὸ μπάτσισμα : Ἰω. Χρυσ.3,302,31. Ἰω.Κλίμ.398.

κολαφιστής (ὁ) [κολαφίζω] νεώτ. ὁ κολαφίζων, ὁ καταφέρων κόλαφον κατά τινος.

κολαφιστικῶς ἐπίρρ. μσν. διὰ κολάφου β λ.: Βί.Νεΐλ.Νεωτ.51,9 **κολαφιστικῶς ἅπτεσθαι αὐτοῦ** [διὰ ραπισμάτων χειροδικεῖν κατ' αὐτοῦ].

κόλαφος (ὁ) [κολάπτω] κ. νεώτ. πλῆγμα κατὰ τῆς παρειᾶς τινος διὰ τοῦ κοίλου τῆς παλάμης, κόνδυλος, ράπισμα, μπάτσος· ΕΜ 525,8 «ἡ διδομένη διὰ τῶν μέσων δακτύλων πληγή» : Ἐπίχ.1 **ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δεινός·** **2)** νεώτ. συνεκδ. λόγος ἢ πρᾶξις θίγουσα, ἐξευτελίζουσά τινα, προσβολή, καθύβρισις : **ἡ ἀγόρευσις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἦτο κόλαφος κατὰ τῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως.**

κόλαφ γλωσσ. ἡ ρίζα, κορμὸς δένδρου.

κολβερτισμός (ὁ) νεώτ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν προστατευτικὴ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας πολιτικὴ ἔν τινι χώρᾳ εἰς βάρος τῆς ξένης βιομηχανίας ἐφαρμοσθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ οἰκονομολόγου Κολμπέρ.

κολβιλλέα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος καισαλπινιωδῶν **χεδροπῶν** φυτῶν.

κολέα (ἡ) Ἡσ. «ποιά τις ὄρχησις» πρβλ. κολία.

κολεάζω [κολεάς] Ἡσ. θέτω ἐντὸς τοῦ κολεοῦ, βάλλω εἰς τὴν θήκην, βάλλω στὸ θηκάρι· **2)** ρηματ. π. κολεασμός.

κολέανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **ἀγρωστοειδῶν** φυτῶν.

κολέαρχος Ἡσ. «κακόσχολον ὄνομα», πρβλ. Κορ.Ἀτ.4Α,270 ἐν λ. κῶλος.

κολεασμός (ὁ) [κολεάζω] Ἡσ. ἡ **ἐνέργεια** τοῦ κολεάζειν βλ.λ.

κολεῖν Ἡσ. «ἐλθεῖν».

κολειόν (τό) Ἐπιγρ. ἀντὶ κολεόν, κολεός βλ.λς.

κολεκάνος (ὁ) ἢ **κολοκάνος** ἐπὶ προσ., ὁ ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός· Ἡσ. «εὐμήκεις καὶ λεπτοί» : Στράττ.64 [ἀμφ.γρ.].

κολεμανίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἔνυδραν ὀρυκτὸν βορικὸν ἅλας τοῦ ἀσβεστίου.

κολέντα (ἡ) μσν. ὁρμαθάς, ἀρμάθα, ἀρμαθιά : Πρόδρ.2,38) **καὶ βάνουσιν κρομμύδια κἂν εἴκοσι κολέντας.**

κολέντερον (τὸ) γλωσσ. τὸ κόλον ἔντερον.

κολεοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κολποκήλη βλ.λ.

κολεόν (τὸ) ἐπ. κ. λυρ. κουλεόν, κ. **κολεός** (ὁ) ἡ θήκη τοῦ ξίφους ἢ καὶ μαχαίρας, ἡ ξιφοθήκη, θηκάρι : Ἰλ.Α 194 **ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος,** αὐτ.220 **ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος,** αὐτ.Λ 30 **περὶ κουλεὸν ἦεν ἀργύρεον,** Ὀδ.Κ 333, Πίνδ.Ν 10,6 **μονόφαφος ἐν κουλεῷ κατασχοῖσα ξίφος,** Σοφ. Αἶ.730 **εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη,** Εὐρ.Ἑκ.544 **ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν ἐξεῖλκε κολεοῦ,** Ξεν.ΚΠ 1,2,9 **ἔχειν δὲ δεῖ τοὺς ἐξιόντας τόξα καὶ παρὰ τὴν φαρέτραν ἐν κολεῷ κοπίδα ἢ σάγαριν,** αὐτ.Ἀγησ.2,14 **ἐγχειρίδια γυμνὰ κολεῶν,** Θεόκρ.24,45 **κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν μέγα, λώτινον ἔργον,** Ἐπιγρ. **μάχαιρα ἐλεφάντινον τὸ κολειὸν [sic] ἔχουσα,** αὐτ. **κολεὰ δύο ἐλεφάντινα·** **2)** ἐπὶ τῶν ἐντόμων, τὸ ἔλυτρον βλ.λ.2) : Ἀριστλ.ΖΙ 531b,24 **ὅσα τὸ πτερὸν ἔχει ἐν κολεῷ,** οἷον **μηλολόνθη καὶ κάραβος.**

κολεόποδα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. τὰ ἔντομα, ὧν οἱ πόδες περιβάλλονται ὑπὸ κολεοῦ.

κολεόπτερος-ον [κολεός-πτερόν] ἐπὶ τῶν ἐντόμων, ὁ ἔχων τὰ πτερὰ αὐτοῦ ἐντεθειμένα ἐν κολεῷ, ὁ ἔχων κολεὸν ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτοῦ : Ἀριστλ.ΖΙ 490a,14 **τὰ μὲν κουλεόπτερά ἐστιν· ἔχει γὰρ ἐν ἐλύτρῳ τὰ πτερά, οἷον αἱ μηλολόνθαι καὶ οἱ κάνθαροι,** Βασ.1,72Ε· || νεώτ. ζῳολ. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. **κολεόπτερα** ὡς οὐσ. ἡ πολυπληθεστέρα κατηγορία τῶν **ἐντόμων,** οἱ κάνθαροι.

κολεοπτωσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κολποπτωσία.

κολεορραφία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κολπορραφία βλ.λ.

κολεορρηξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κολπορρηξία.

κολεόρριζα (ἡ) νεώτ. βοταν. τὸ περὶ τὴν ρίζαν φυτῶν τινων ἔλυτρον.

κολεός (ὁ) κ. νεώτ. κ. **κολεόν** (τὸ) βλ.λ., τὸ θηκάρι, τὸ φηκάρι : Ἑκατ.Μ 22J, Ἡσ.· **2)** νεώτ. ζῳολ. τὸ σκληρὸν περίβλημα τοῦ πρώτου ζεύγους τῶν πτερύγων τῶν κολεοπτέρων ἐντόμων, τὸ ἔλυτρον· **3)** νεώτ. ἀνατ. ὁ μεταξὺ αἰδοίου καὶ μήτρας ἰνομυώδης σχισμοειδὴς πόρος τῶν ἔσω γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός, ἅ. κόλπος· **4)** Ἡσ. «λάρναξ, ὑδρία»· **5)** δ.γρ. ἀντὶ κολιός βλ.λ.ΙΙ : Ἀριστλ.ΖΙ 593a,8· **6)** νεώτ. βοταν. γένος **χειλανθῶν** φυτῶν· **7)** ἐν τῷ τ. **κουλεός** (ὁ) ἡ θήκη τῆς καρδίας, τὸ περικάρδιον : Ἱππ.Καρδ.3.

κολεοσπασμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. σπασμώδης σύσφιγξις τοῦ κολεοῦ γυναικός, ἅ. κολπισμός.

κολεοσπαστία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατάστασις τῆς γυναικός, καθ' ἣν πάσχει ἐξ ἐπωδύνου ὑπερευαισθησίας τοῦ αἰδοίου καὶ τοῦ κολεοῦ παρακολουθουμένης ὑπὸ συσπάσεως τῶν περιβαλλόντων τὸν κολεὸν μυϊκῶν σφιγκτήρων, ἅ. κολπισμός.

κολεοσπόριον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **βασιδιομυκήτων οὐρεδινιδῶν** παρασιτικῶν φυτῶν.

κολεοῦχος (ὁ) νεώτ. δερμάτινον ἐξάρτημα τῆς ἱπποσκευῆς χρήσιμον πρὸς ἀνάρτησιν τῆς σπάθης τοῦ ἱππέως.

κολεοφόροι (οἱ) Ἐπιγρ. οἱ φέροντες κολεούς, οἱ θηκοφόροι, ὀνομασία κωμῳδίας· **2)** νεώτ. ζῳολ. κτ. ἐν. **κολεοφόρος** (ὁ) γένος κολεοπτέρων **τινεϊδῶν** ἐντόμων.

κολεοχαίτη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **κολεοχαιτωδῶν** φυτῶν.

κολεοχαιτώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. **κομφερβωδῶν** χλωροφυκῶν φυτῶν.

κολερός-ά-όν [κόλος-ἔρος (τὸ)], ἐπὶ προβάτων, ὁ ἔχων βραχὺ ἔριον, κοντόμαλλος: Ἀριστλ.ΖΙ 596b, 5 **εἰσὶ δ' εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι δῖες τῶν μακροκέρκων, καὶ αἱ κολεραὶ τῶν δασέων·** **2)** Θεόγνωατ.Καν.131 «κόλερον, τὸ ἀκούρευτον πρόβατον»· **3)** Ἡσ. «κολερά· νόθα, νωθρά».

κολετρῶ-άω ποδοπατῶ, καταπατῶ : Ἀριστφ. Νεφ.552 **τοῦτον, κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.**

κοληβάζω Ἡσ. «κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει».

κόλι (τὸ) δημ. μικρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἢ νυκτερινὴ περίπολος, πρβλ. καρακόλι.

κολία (ἡ) Ἡσ. «ὀρχήσεως εἶδος» πρβλ. κολέα.

κολιά (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες καὶ πολυετὲς φυτὸν πήγανον ἡ ἄρμαλα· **2)** τὸ ποῶδες φυτὸν καρλινία ἡ κομμεοφόρος.
κολιάζω Ἡσ. «κολιάσαι· ὀρχήσασθαι».
κολίανδρον (τὸ) μτγν. κ. μσν. κορίανδρον, κόλιανδρο : Γρηγ.Νύσσ.1,177Β θρόμβοι τινὲς κρυσταλλοειδεῖς τὸ εἶδος, κατὰ τὸ σχῆμα ὃ ἀγροικικῶς λέγεται κολίανδρον, τοῦ κορίου σπέρματος, Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.679, Γεωπ.12,1,2, αὐτ.16,4,5.
κολιαρούδι (τὸ) δημ. ὁ μικρὸς κολιὸς βλ.λ.
κολίας (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἰχθὺς σκόμβρος ὁ κολιας, ὁ κολιός : Ἐπίχ.62, Ἀριστφ.ἀπ.414 σκόμβροι κολίαι λεβίαι μύλλοι σαπέρδαι θυννίδες, Ἀριστλ.ΖΙ 598a,24 τῶν δὲ κολιῶν οἱ πολλοὶ εἰς μὲν τὸν Πόντον οὐκ ἐμβάλλουσιν, Δίφιλ.Σ π. Ἀθήν.3,120F ἡ δὲ σάρδα προσέοικε τῷ κολίᾳ μεγέθει, Ὀππ.Ἁλ.1,184· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος λεπιδοπτέρων ροπαλοκέρων πιερ.δῶν ἐντόμων.
κολίβριον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. τὸ κολύβριον βλ.λ.
κολίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κολίας βλ.λ.) : Ξενοκρ.π.Ὀρειβ.2,58,152
κολικόπονος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἄλγος ἑδραζόμενον ἐν τοῖς ἐντέροις καὶ ὀφειλόμενον εἰς πεπτικὰς ἡ λειτουργικὰς διαταραχάς, πρβλ. κολικός.
κολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κόλον τοῦ παχέος ἐντέρου· πρβλ. κωλικός : κολικαὶ ἀρτηρίαι-καμπαί· **2)** νεώτ. ἰατρ. τὸ ἀρσ. κολικός ὡς οὐσ. ὀξὺ ἄλγος περιοδικῶς ἐμφανιζόμενον εἰς τὸ κόλον καὶ ὀφειλόμενον εἰς τὴν παρεμβολὴν κωλύματός τινος εἰς τὴν διὰ τοῦ ἐντέρου διέλευσιν κοπρανωδῶν ὑλῶν· ‖ κτ. ἐπέκτ. ὀξὺ ἄλγος τῶν διαφόρων κοιλιακῶν σπλάγχνων : κολικὸς τοῦ ἥπατος - νεφροῦ.
κολιός (ὁ) κ. μσν. τὸ ἀναρριχητικὸν πτηνὸν δρυοκολάπτης ὁ πράσινος ἡ χλωρός, ἡ τσιγκλιτάρα : Ἀριστλ.ΖΙ 593ε,8 ἔτι κολιός· ἔστι δὲ ὁ κολιὸς τὸ μέγεθος ὅσον τρυγών (δ.γρ. κολεὸς κ. κελεός)· **2)** μσν. ἐσφ.γρ. ἀντὶ κολοιός βλ.λ. : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,194 κολιοῖς τε καὶ κορώναις συγκρώζειν.
κολιός (ὁ) δημ. ὁ ἰχθὺς σκόμβρος ὁ κολίας· ‖ παροιμ. κολιὸς καὶ κολιὸς κι ἀπὸ ἕνα βαρέλι (ἐπὶ συναντήσεως προσώπων ἡ πραγμάτων ἐσφαλμένως λαμβανομένων ὡς ὁμοίων ἡ ἰσαξίων)· ὁμ. κάθε πρᾶμα στὸν καιρό του | κι ὁ κολιὸς τὸν Αὔγουστο (διότι ὁ κολιὸς κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον εἶναι περισσότερον εὔγευστος).
κολῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ παχέος ἐντέρου καὶ ἰδίως τοῦ κόλου.
κολιτσάγγαρος (ὁ) δημ. ὁ καλλικάντζαρος βλ.λ.
κολκρέμ (τό, ἄκλ.) (ἀγγλ.) δημ. εἶδος κηραλοιφῆς ἐν χρήσει πρὸς διατήρησιν τῆς δροσερότητος καὶ ἁπαλότητος τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν.
κόλλα (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. πᾶσα γλοιώδης συγκολλητικὴ οὐσία ἥτις παρεντιθεμένη μεταξὺ δύο ἐπιφανειῶν ἐφαπτομένων ἀλλήλων συνδέει ταύτας πρὸς ἀλλήλας· Διοσκ.3,101 «κόλλα, ἣν ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἡ ταυροκόλλαν, καλλίστη ἐστὶν ἡ Ῥοδιανὴ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη» : Ἡρ.2,86 ὑποχρίοντες τῷ κόμμι, τῷ δὴ ἀντὶ κόλλης τὰ πολλὰ χρέονται Αἰγύπτιοι, Ἱππ.Ἄρθρ.33, Ἀριστλ.Φυσ.227ε,17 καὶ ὥς ποτε γίνεται τὸ συνέχον ἕν, οἷον ἡ γόμφῳ ἡ κόλλῃ ἡ ἀφῇ ἡ προσφύσει, Πλούτ.Ἠθ.983Ε μήτε κόλλης δεόμενος, μήτε τινὸς ἄλλου δεσμοῦ· **2)** ζύμη ἡ κόλλα ἐξ ἀλεύρου. Διοσκ.2,85· ‖ νεώτ. κ. δημ. λευκὴ κόνις ἀμύλου ἐν χρήσει διὰ τὴν ἀμύλωσιν τῶν ὑφασμάτων, ὑποκαμίσων κττ., ὡς καὶ διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν οἴνων κττ.· **3)** Ἡσ. «τοῦ βοὸς τὸ νωτιαῖον δέρμα», πρβλ. κόλλοψ· **4)** νεώτ. ἀνατ. κόλλα ζωϊκή κολλώδης οὐσία ἐνυπάρχουσα εἰς τὰς ἶνας τοῦ ἰνώδους συνδετικοῦ ἱστοῦ· **5)** μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀκέραιον φύλλον χάρτου : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ. 3,137 βιβλιαρίδιον χειρίσιον, ὡς πέντε κόλλες, ὅπερ ἐγκωμιάζει. . τὸν βασιλέα, - τοῦ 'γραφε τρεῖς κόλλες, - μιὰ κόλλα χαρτί.
κολλάβιζω ἀρχ. λεξ. παίζω παιδιάν τινα, καθ' ἣν εἷς τῶν συμπαικτῶν κρατεῖ κλειστοὺς διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑτέρου συμπαίκτου, ἐν ᾧ ἄλλος τις ἐκ τῶν πολλῶν πλήξας αὐτὸν διὰ τῆς παλάμης ἐπὶ τοῦ ὠτὸς ἐρωτᾷ νὰ εἰκάσῃ τίς ὁ ῥαπίσας ἢ διὰ ποίας χειρός· Πολυδ.9,129 «ὅταν ὁ μὲν πλατείαις ταῖς χερσὶ τὰς ὄψεις ἐπιλάβῃ τὰς ἑαυτοῦ, ὁ δὲ παίσας ἐπερωτᾷ πότερον τετύπηκε».
κόλλαβος (ὁ) κ. νεώτ. ἑκάστη τῶν στροφίγγων, δι' ὧν τανύονται αἱ χορδαὶ τῶν ἐγχόρδων μουσικῶν ὀργάνων, κόλλοψ, κλειδί· Σχόλ.Ὀδ.Φ 407 «πασσάλους, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί, καὶ κεῖσθαι ἐν τῷ πήχει τῆς κιθάρας», Φρύν.193 «κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ ἡ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει. . σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας» : Λουκ.Θε.Δ 7,4 κολλάβους ἐμπήξας καὶ μαγάδα ὑποθεὶς καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς ἐμελῴδει πάνυ γλαφυρόν, Ἰάμβλ.Πυθ.26,118· **2)** εἶδος πλακοῦντος ἡ ἄρτου ἐκ πυρῶν : Ἀριστφ.Βάτρ. 507 βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον, πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους, αὐτ.Εἰρ.1196 ἐπείσφερε τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας καὶ τῶν λαγῴων πολλὰ καὶ τοὺς κολλάβους, αὐτ.ἀπ.497, Φιλύλλ.4· ‖ Εὐστ.Ὀδ. 627,47 «κόλλαβον, βλωμίδιόν τι κολοῦεσθαι δυνάμενον».
κολλάγκαθο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν καρλινία ἡ κομμιοφόρος.
κολλαγόνον (τὸ) νεώτ. χημ. οὐσία ἐξ ἧς συνίστανται αἱ ἶνες τοῦ συνδετικοῦ ἱστοῦ μετατρεπομένη εἰς ζελατίνην, τῇ ἐπιδράσει ὑπερθέρμου ὕδατος ἡ ἀραιῶν ὀξέων καὶ βρασμοῦ.
κολλαδονία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος σκιαδανθῶν φυτῶν.
κόλλαθον (τὸ) μτγν. συριακὸν μέτρον ὑγρῶν τῆς μτγν. ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἐν χρ. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ· Ἐπιφάν.2,184C «ἐστὶ παρὰ τοῖς Σύροις τὸ ἥμισυ τοῦ ὑγροῦ σάτου· ἔστι δὲ ξέστων κε'» : Πάπ.
κολλαιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. οὐρικὴ δυσκρασία, καθ' ἣν τὸ ἐν τῷ αἵματι πλεόνασμα οὐρικοῦ ὀξέος σχηματίζει κολλοειδὲς ἴζημα ἀποφράσσον τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα καὶ ἐπιφέρον ἀρτηριακὴν ὑπέρτασιν μετὰ βραδυσφυγμίας καὶ δυσχερείας περὶ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς ὕλης.
κολλαργόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κολλοειδὴς ἄργυρος παρεχόμενος ὡς ἀντισηπτικὸν φάρμακον.
κολλαρίζω (κόλλα) δημ. κ. κολλάρω διαβρέχω ἡ ἐμβαπτίζω ἐντὸς διαλύματος ἀμύλου ὑφάσματα λινὰ ἡ βαμβακερά, ἵνα διὰ τοῦ σιδερώματος λάβωσιν ὑφὴν σκληράν, ἀμυλῶ : Καρκβ. Ζητ.25 ἐπῆρε μαζί του δύο - τρία κολλαρισμένα πουκάμισα· **2)** προσθέτω ἄμυλον, κόλλαν εἰς οἶνον, ἵνα καταστήσω τοῦτον διαυγῆ· **3)** ρηματ.π. κολλάρισμα.
κολλάριον γλωσσ. δεσμὸς περιτραχήλιος.
κολλάρισμα-ατος (τὸ) (κολλαρίζω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολλαρίζω, ἡ ἀμύλωσις· **2)** ὁ διὰ κόλλας τεχνητὸς διαυγασμὸς τοῦ μετὰ τὴν ζύμωσιν ἀπομείναντος θολοῦ οἴνου.
κολλάρο (τὸ) δημ. κ. κολλάρος (ὁ) πρόσθετον περιλαίμιον τῶν ὑποκαμίσων, φωκόλ· ‖ γεν. περιλαίμιον ἐνδυμάτων, γιακάς.
καλλέγας (ὁ) δημ. ὁ κολλήγας βλ.λ.
κολλέγιον (τὸ) (λατ.) νεώτ. σχολὴ μέσης ἐκπαιδεύσεως συνήθως μετ' οἰκοτροφείου : αἱ ἐξετάσεις τοῦ κολλεγίου Ἀθηνῶν· ‖ πανεπιστη-

μιακὸν οἰκοτροφεῖον μετὰ φροντιστηρίων προπαρασκευῆς καὶ ἀσκήσεως τῶν σπουδαστῶν ἐν ταῖς ἀγγλοσαξονικαῖς ἰδίως χώραις· || **κολλέγιον τῆς Γαλλίας** ἀνώτατον ἐκπαιδευτικὸν ἵδρυμα ἐν Παρισίοις, ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου Α' τῷ 1530 μ.Χ.

κολλέγχυμα-ατος [τὸ] νεώτ. βοταν. παρεγχυματικὸς ἱστὸς φέρων παχύνσεις μὴ ἀπεξυλωμένας, ἐμφανιζόμενος ἐπὶ τρυφερῶν μορίων τοῦ φυτοῦ καὶ προσδίδων ἐλαστικότητα εἰς αὐτά.

κολλεκτάριος [ὁ] πάπ. κ. Σουΐδ. «ἀργυραμοιβός, ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος, τραπεζίτης, ἀργυροπράτης».

κολλεκτίβα [ἡ] [γαλλ.] δημ. ἕνωσις ἐργατῶν κατὰ τὰς σοσιαλιστικὰς θεωρίας συνισταμένη.

κολλεκτιβισμός [ὁ] [λατ.] νεώτ. κ. δημ. οἰκονομικὸν καὶ κοινωνικὸν σύστημα, καθ' ὃ πάντα τὰ μέσα παραγωγῆς, κυκλοφορίας καὶ ἀνταλλαγῆς τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν ἀποτελοῦσιν ἰδιοκτησίαν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἀποκλειομένης τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, πάντες δὲ οἱ πολῖται τελοῦσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους, παράγοντες ἀναλόγως τῶν ἱκανοτήτων αὐτῶν καὶ καταναλίσκοντες ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν των.

κολλέμπλαστρον [τὸ] νεώτ. φαρμακ. τὸ ἀποτελούμενον ἐξ ἐμπλαστικῶν μαζῶν ἐλαστικοῦ κόμμεως ἢ τοιούτου μετὰ λανολίνης, λιπαρῶν σωμάτων κττ., ἄ. ἐλαστικὸν ἔμπλαστρον.

κολλέσειος νόμος [ὁ] νεώτ. ὁ ἐν τῇ συφιλιδολογίᾳ νόμος, καθ' ὃν εἶναι δυνατὸν νὰ γεννηθῇ συφιλιδικὸν τέκνον ἐκ πατρὸς συφιλιδικοῦ, χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ ἡ μήτηρ τὰ εἰδικὰ συμπτώματα μήτε νὰ μολυνθῇ ἐκ τοῦ θηλασμοῦ τοῦ τέκνου αὐτῆς· **2)** εἰδ. ἀνατ. **κολλέοειος σύνδεσμος** ἰνώδης δεσμὶς ἀποτελοῦσα τὸν ὀπίσθιον στῦλον τοῦ βουβωνικοῦ πόρου ἢ τὴν ἄνω προσεκβολὴν τοῦ βουβωνικοῦ συνδέσμου.

κολλετία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ραμνοειδῶν

κολλεφός [ὁ] [κόλλα - ἕψω] ὁ ἕψων, ὁ βράζων, ὁ παρασκευάζων κόλλαν: Ἐπιγρ.,Πολυδ.7,183.

κολλήγας [ὁ] [λατ.] Ἐπιγρ.κ. πάπ., δημ. κ. **κολλήγος** κ θηλ. **κολλήγισσα** ὁ συνάρχων: Ἐπιγρ., Εὐσέβ.Θεσσ.2,888Α, αὐτ.Β, Πάπ. **τοῖς κολλήγαις**· κ. μτ. γενικ.: Πάπ. **τοῦ κολλήγα μου**· **2)** δημ. ὁ καλλιεργῶν κτῆμά τι ἢ βόσκων ξένα ποίμνια καὶ διανεμόμενος ἐξ ἡμισείας τὰ ἐξ αὐτῶν προϊόντα μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτῶν, ἐπίμορτος καλλιεργητής, μορτίτης, σέμπρος, συμμεσιακάτορας: Παπαδ.Φόν.107 **τὸν γειτονικὸν ἀγρόν, τὸν ὁποῖον εἶχε, φαίνεται, ἐνοικιάσει ὡς κολλήγας ἀπὸ τὸν γείτονα**,Καρκβ.Ζητ.183 Ἴσως.. **οἱ κολλῆγοι νὰ ἔβαλαν φωτιὰ στὴν περιουσία τοῦ μπέη, - ἔδωκε τὰ πρόβατά του στὸν κολλήγα**· || δημ. κτ. ἐπέκτ. **συνεργάτης**, συνεταῖρος ἢ κ. ἁπλῶς φίλος.

κολληγιά [ἡ] δημ. ἡ συνδέουσα τοὺς κολλήγους σχέσις, ἐπίμορτος καλλιέργεια· || συνεταιρικὴ ἐργασία ἢ ἐπιχείρησις, ἰδ. μεταξὺ παίδων· || παροιμ. **φόφησε τὸ βόδι μας, πάει ἡ κολληγιά μας** (ἐπὶ σχέσεων διαλυομένων ὅταν ἐκλείψῃ ὁ συνδετικὸς δεσμός).

κολληγιάζω δημ. συνάπτω κολληγιὰν βλ.λ., συνδέομαι διὰ κολληγιᾶς μετά τινος.

κολληγιακός-ή-ό δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κολλήγους, συνεταιρικός, ἄ. μαζικός: **κολληγιακὰ ωράφι - κοπάδι.**

κολληγίδα [ἡ] δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν γάλιον τὸ τρικέρατον βλ.λ.

κολλήγιον [τὸ] [λατ.] μτγν., νεώτ. **κολλέγιον** ἑταιρεία, σύλλογος ἱερατικὸς ἢ ἐπαγγελματικός: Δίων Κ 38,13, αὐτ.28,19,13,2 **τὰ ἑταιρικὰ κολλήγια ἐπιχωρίως καλούμενα**, Παλλάδ.Λαυσ.1066Α, αὐτ.Β.

κολληγίων-ωνος [ὁ] πάπ. συνάδελφος, σύντροφος: **τὸν δεῖνα μὴ εἶναι κολληγίωνα αὐτοῦ.**

κολλῆγος [ὁ] δημ. ὁ κολλήγας βλ.λ.

κολλήεις-εντος-εσσα-εν [κόλλα] ὁ διὰ κόλλης συγκεκολλημένος, ὁ συνδεδεμένος μὲ κόλλαν, ὁ στερεῶς συνηρμοσμένος, στερεός, ἰσχυρός: Ἰλ. Ο 389 **τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο ναύμαχα κολλήεντα** (τὰ ξυστά), αὐτ.678,Ἡσίοδ.Α 309 **τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο ἅρματα κολλήεντα.**

κολλῆκι [τὸ] δημ. τὸ ποῶδες καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν ἐλξίνη ἡ κρητική.

κόλλημα-ατος [τὸ] [κολλῶ] κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολλᾶν βλ.λ., πᾶν τὸ συγκεκολλημένον, τὸ στενῶς διὰ κόλλης προσηρμοσμένον: Ἱππ.Ἄρθρ.33,Ἀντιφάν.162 **βυβλιδίου κόλλημα**· || εἰδ. ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν παπύρων, ἅτινα συγκολλώμενα ἀποτελοῦσι κύλινδρον: Πάπ. **γ' τόμου κολλήματος γ'**· **2)** νεώτ.κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολλῶ βλ.λ., ἡ κόλλησις, ἡ συγκόλλησις· **3)** ὁμ. τὸ σημεῖον ἔνθα ἐγένετο ἡ συγκόλλησις: **ὁ στυλογράφος μου ἔσπασε πάνω στὸ κόλλημα**· **4)** δημ. αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπικολλώμενον, ἐπικόλλημα, μπάλωμα· **5)** ἡ ἀπόφραξις, ἔμφραξις τοῦ παρθενικοῦ ὑμένος: Ἀέτ.16,108(98).

κολλησιά [ἡ] δημ. τὸ φρυγανῶδες καὶ ποῶδες φυτὸν κόνυζα ἡ βαρύοσμος.

κολλήσιμος-η-ον [κολλῶ] γλωσσ. κ. πάπ. ὁ κεκολλημένος, ὁ διὰ κόλλης συνηρμοσμένος, πιθ. ἐν γλωσσ.· || τὸ οὐδ. **κολλήσιμον** ὡς οὐσ. δέσμη, ποσότης κολλημάτων βλ.λ.1: Πάπ.

κόλλησις-εως [ἡ] [κολλῶ] κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολλᾶν, ἡ διὰ κόλλης ἢ ἄλλων κολλητικῶν μέσων στερεὰ σύνδεσις ἀντικειμένου τινὸς μετ' ἄλλου, ἡ συγκόλλησις: Ἱππ. Ἄρθρ.39,Θεόφρ.Φ1 5,7,4,Γαλ.18(1),456 **ἐν δὲ τῇ κολλήσει ἡ σὰρξ τοῦ σκύτεος πρὸς τοῦ χρωτὸς ἔστω**· || ἰδ. ἐπὶ μετάλλων, ἡ διὰ σφυρηλασίας συγκόλλησις: Ἡρ.1,25 **ὅς.. σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε** [ἐφεῦρε τὸν τρόπον νὰ κολλᾷ πρὸς ἄλληλα δύο τεμάχια σιδήρου], Θεόφρ.Λίθ.26 **κόλλησις χρυσίου**, Πλούτ.Ἠθ.156Β **χαλκεὺς τε κόλλησιν σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως**, Παυσ.10,16,1 **σιδήρου κόλλησιν.. εὑρόντος**, Πάπ. **εἰς κόλλησιν των σωλήνων τοῦ λουτροῦ**· **2)** γεν. ἡ στενὴ σύνδεσις, προσαρμογή, συναρμογή, σύσφιγξις, τὸ γερὸ δέσιμο: Ἱππ.Ἄρθρ.33· κ. ἐπὶ τῆς σικύας: Ἀριστλ.Ρητ.1405b,3· κ. ἐπὶ οἰκοδομημάτων: Ἡρωδιαν.Ἱστ.3,1,6 **τείχει, πεποιημένῳ μυλίτου λίθου.. τοσαύτῃ τε συναφείᾳ καὶ κολλήσει** ὡς μηδένα **οἴεσθαι τὸ ἔργον σύνθετον**· **3)** ἡ ἐπούλωσις, τὸ κλείσιμο τῆς πληγῆς: Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.45, 6,2,Γαλ.11,440, αὐτ.12,102· **4)** συνδετική, κολλητική οὐσία: Ἀριστλ.Πνεύμ.485a,1 **ἡ πρὸς ἄλληλα κόλλησις ἰχώρ ἐστι καὶ ὑγρότης μυξώδης**· || νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς συγκόλλησιν χρησιμοποιουμένη ὕλη, τὸ κολλητήρι· **5)** δημ. **κόλληση** τὸ σημεῖον ἔνθα ἐγένετο ἡ συγκόλλησις ἐπί τινος ἀντικειμένου: **ξανάσπασε τὸ βάζο πάνω στὴν κόλληση**· **6)** εἰδ. ρητορ. ἡ συνένωσις ποιητικοῦ τινος ῥητοῦ μετὰ τοῦ πεζοῦ λόγου· Ἑρμογ. Μεθ.30 «κόλλησίς μέν ἐστιν ὅταν ὁλόκληρον τὸ ἔπος εὐφυῶς κολλήσῃ τῷ λόγῳ ὥστε συμφωνεῖν δοκεῖν»· **7)** στενὴ φιλία, ὁμόνοια: Εὐνάπ.Ἱστ. ἀπ.267D **βασιλέας διατέμνειν ἐκ τῆς σφῶν αὐτῶν κολλήσεως**· **8)** εἰδ. ἄστρον. ἡ φαινομενικὴ ἐπαφὴ πλανήτου τινὸς πρὸς ἀπλανῆ: Πτολ.Μαθ. 8,4· || ὁμ. ἡ θέσις δύο πλανητῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μεσημβρινοῦ: Βέττ.Βάλ.115,17.

κολλητά ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ πραγμ. ἰδ. ἀκινήτων, ἐχομένως, ἐν συνεχείᾳ κατ' ἐπαφήν, παραπλεύρως, ἀμέσως πλάϊ, δίπλα,μτ. ἐμπροθ. διορ. (εἰς): Παλαμ. Τρισεύγ.25 **τὸ γύφτο ποὺ κάθεται κολλητὰ στοῦ**

Πέτρου, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 60,23 **χαμοκέλλα κολλητὰ στὸ παλιὸ τὸ ρημοκκλήσι·** ‖ κ. μτ. κτητ. ἀντων. (ἐν. κτ. γενικ., πληθ. κτ. αἰτ.) ἐξυπονοουμένου τοῦ κτήματος, οἷον οἰκίας, ἀγροῦ : **κολλητά μου εἶναι τὸ περιβόλι τῆς γριᾶς, - ποιὸν ἔχετε κολλητά σας, - κολλητά τους εἶναι τὸ σχολεῖο.**

κολλητερό (τὸ) δημ. μετάλλινον στρογγύλον δοχεῖον ἀπαρτιζόμενον ἐκ δύο, ἑνὸς ἐξωτερικοῦ καὶ ἑνὸς ἐσωτερικοῦ, ἀγγείων μὴ ἐφαπτομένων, ἐν χρ. ὅπως βαθμηδὸν ἀνολύωνται ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀγγείῳ εὐπαθεῖς εἰς ἄμεσον πυράκτωσιν ὗλαι, ἴδ. ἰχθυόκολλαι, θερμαινομένων τῶν πορειῶν αὐτοῦ ὑπὸ ζέοντος ὕδατος ὄντος ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀγγείῳ, τῷ ἐπὶ τῆς πυρᾶς τεθειμένῳ.

κολλητήρ-ῆρος (ὁ) (κολλῶ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ γίνονται συγκολλήσεις μετάλλων, κολλητήρι(ον) βλ.λ.· **2**) νεώτ. βοταν. ἑτέρα ὀν. τῆς βλεννολάχνης βλ.λ.

κολλητήρι(ον) (τὸ) (κολλῶ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ κόλλα βλ.λ.1) : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.77,50· ‖ νεώτ. κρᾶμα μολύβδου καὶ κασσιτέρου ἢ κ.ἄ. μετάλλων κατάλληλον διὰ τὴν ἐν θερμῷ συγκόλλησιν μεταλλικῶν τεμαχίων, δημ. κόλληση· **2**) νεώτ. κ. δημ. σιδηρα[illegible]ν σφηνοειδὲς μετὰ ξυλίνης λαβῆς ἐργαλεῖον, ὅπε[illegible] πυρούμενον ἐπιτίθεται ἐπὶ τῆς κολλητικῆς ὕλης, τῆς τοποθετημένης ἐν ᾧ μέρει πρόκειται νὰ συγκολληθῶσι μεταλλικὰ τεμάχια καὶ ἀναλύει οὕτω ταύτην· **3**) δημ. μτφ. ἐν αἰσχρ. σημ. ὁ παθολογικῶς ἐπιδιώκων εἰς συγκεντρώσεις πλήθους νὰ προστρίβηται ἐπὶ γυναικῶν, ἄ. κολλητηρτζής· **4**) δημ. **-ῆρι** κ. **Κολλητήρης** (ὁ) ὡς κύρ. ὄν. ἐν τῷ λαϊκῷ θεάτρῳ σκιῶν, ὁ τῆς δράσεως μετέχων νεαρὸς υἱὸς τοῦ πρωταγωνιστοῦ Καραγκιόζη· **5**) κ. νεώτ. ζωολ. **κολλητήριον** ὄν. τοῦ ὀργάνου τῶν θηλέων ἐντόμων, τοῦ ἐκκρίνοντος τὴν συγκολλητικὴν ὕλην τῶν ᾠῶν.

κολλητής (ὁ) (κολλῶ) γλωσσ., πάπ., νεώτ. κ. δημ. ὁ κολλῶν, ὁ συγκολλῶν ἢ ὁ στερεῶς συνδέων τι μετά τινος : Πάπ.· **2**) νεώτ. ζωολ. γένος ὑμενοπτέρων κεντροφόρων **μελισσιδῶν** ἐντόμων.

κολλητικόν (τὸ) π. τοῖς Βυζαντινοῖς ἁγιογράφοις, τὸ ὑγρὸν δι' οὗ ἐπετυγχάνετο ἡ ἐπικόλλησις φύλλων χρυσοῦ ἢ χρωμάτων ἐν τῇ τοιχογραφίᾳ.

κολλητικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., δημ. θηλ. κ. **-κιά** ὁ ἁρμόδιος, ὁ κατάλληλος, ὁ χρησιμεύων πρὸς κόλλησιν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κολλᾷ, νὰ συγκολλᾷ, κ. παραθ. **-ώτερος, -ώτατος** : Ἀριατλ. Πρ.928a,5 **κολλητικώτερος**, Πλούτ.Ἠθ.952B **τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχετικόν, τῇ ὑγρότητι συνέχον καὶ πῆττον**, Διοσκ.3,85 **δύναμιν ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων** (ἐπουλοῦσαν τὰς πληγάς), Γαλ.11,439 **ὑποσαρκωθέντος τοῦ κόλπου τῶν κολλητικῶν φαρμάκων ἐπιθήσεις**, Πάπ. **κολλητικὰ ἔργα** (διὰ συγκολλήσεως μολύβδου γενόμενα), **- ἡ κολλητικὴ ἰδιότης τοῦ ἀμύλου**· **2**) τὸ οὐδ. δωρ. **κολλᾶτικόν** ἡ κόλλα βλ.λ.1) : Ἐπιγρ.· ‖ ὁμ. ὡς οὐσ. βλ.λ.· **3**) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ νόσων, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ μεταδίδεται, μεταδοτικός, μολυσματικός : **ὁ τῦφος εἶναι κολλητικὴ ἀρρώστια, - ἡ φώρα εἶναι κολλητικιά**· ‖ δημ. ὁμ. κ. ἐπὶ ἕξεων, ἠθῶν καὶ ἐθίμων, μεταδοτός, παροιμ. **ἦταν καὶ γειτονικό, ἦταν καὶ κολλητικὸ** (μεταδίδονται εὐκόλως τὰ ἤθη καὶ αἱ συνήθειαι ἴδ. αἱ κακαὶ τῶν γειτόνων μεταξὺ αὐτῶν).

κολλητικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κολλητικοῦ βλ.λ.

κολλητινοειδῆ (τὰ) νεώτ. εἶδος ἀντισωμάτων ἐκ τῶν προκαλούντων τὴν ἐπίκτητον ἀνοσίαν, ἄ. συγκολλητῖναι.

κολλητίωνες (οἱ) πάπ. στρατιωτικοὶ ἀστυνομικοί.

κολλητός-ή-ό(ν) (κολλῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ συγκεκολλημένος, ὁ δυσαποσπάστως προσηρμοσμένος, ὁ ἰσχυρῶς, στερεῶς συνδεδεμένος, συμπαγής, στερεός : Ἰλ.Δ 366 **ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν**, αὐτ.Ο 678 **ξυστὸν .. κολλητόν**, Ὀδ.Ψ 194 **κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας**, αὐτ.Φ 164, Εὐρ.Ἱππ.1225 **οὔθ' ἱπποδέσμων οὔτε κολλητῶν ὄχων**, Πλάτ.Πολιτ.279Ε **τῶν δὲ τριχίνων τὰ μὲν ὕδασι καὶ γῇ κολλητά, τὰ δὲ αὐτὰ αὑτοῖς συνδετά**· ‖ π. Ἡρ.1,25 **ἀνέθηκε .. ἐς Δελφοὺς κρητῆρά τε .. καὶ ὑποκρητηρίδιον σιδήρεον κολλητὸν** (σιδηροῦν ὑπόθεμα κεκοσμημένον διὰ διαφόρων ἐγκολλήτων παραστάσεων ἢ ὑποστήριγμα συγκεκολλημένον μετὰ τοῦ κρατῆρος)· πρβλ. Ἡγησ.π.Ἀθήν.5,210C, Παυσ.10,16,1· ‖ δημ. ἐπὶ πραγμ. συναπτομένων εἰς ἕν, ὁ διὰ κολλήσεως συνημμένος, συνδεδεμένος, ἀντίθ. περαστός, καρφωτός : **τὸ λούκι εἶναι κολλητὸ καὶ γλήγορα θ' ἀνοίξῃ, - πόρτες ποὺ εἶναι μὲ κολλητὲς κι ὄχι μὲ περαστὲς σανίδες δὲν ἔχουν ἀντοχή**· ‖ τὸ οὐδ. ἔναρθρ. ἴδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. τὸ χάρτινον ἢ μεταλλικὸν νόμισμα ὅπερ κατ' ἔθος ὁ πρὸς ἰδίαν τέρψιν χορευτὴς ἢ ἀοιδὸς δωρεῖται εἰς τὸν ὀργανοπαίκτην ἐπιθέτων ἐπὶ τοῦ μετώπου τούτου : **χόρεψαν ὅλοι ἀράδα. κι ὁ βιολιτζῆς ὁλοένα τσέπωνε τὰ κολλητά**· **2**) δημ. γεν. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐν ἀμέσῳ ἐπαφῇ ἠρτημένος ἐπ' ἄλλου : **κολλητὲς στοὺς τοίχους ἦταν πολλὲς μέσα σὲ κορνιζοῦλες φωτογραφίες, - ἀσημένια ταξίματα κολλητὰ στὴν εἰκόνα τὴ σκέπαζαν ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω**· **3**) δημ. ἐπὶ κτιρίων, ὁ ἐφαπτόμενός τινος, ὁ συνεχόμενος, ὁ ἀποτελῶν συνέχειάν τινος, ὁ παραπλεύρως τινός, ὁ διπλανός : **τὰ σπίτια μας εἶναι κολλητά.**

κολλητότριχον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **μελαντιονωδῶν** μυκήτων.

κόλλητρα (τὰ) πάπ. ἡ διὰ τὴν συγκόλλησιν παρεχομένη εἰς τὸν συγκολλητὴν ἀμοιβή : **κόλλητρα λυχνίας.**

κολλητσάδα (ἡ) δημ. τὸ ζιζάνιον φυτὸν ταχύσπερμον τὸ ἐπικλινές· **2**) τὸ ποῶδες φυτὸν γάλιον ἡ ἀπαρίνη· **3**) τὸ ποῶδες καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν ἐλξίνη ἡ ἰουδαϊκή· **4**) **κολλητσάδα ἥμερη** τὸ ζιζάνιον φυτὸν ξάνθιον τὸ χοιράδιον.

κολλητσάνι (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν ἐλξίνη ἡ ἰουδαϊκή, ἄ. κολλητσάδα βλ.λ.3).

κολλητσιάνος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν κέγχρος ὁ πρασινανθής.

κολλητσίδα (ἡ) δημ. πᾶν φυτόν, οὗ οἱ βλαστοὶ ἢ τὰ σπέρματα προσκολλῶνται εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ διαβάτου ἢ περιέχουσι κολλητικὴν οὐσίαν, οἷον τὸ ζιζάνιον φυτὸν ξάνθιον τὸ χοιράδιον· ‖ τὸ ζιζάνιον φυτὸν ταχύσπερμον τὸ ἐπικλινές· ‖ τὸ ποῶδες φυτὸν δαυκαλὶς ἡ δαυκοειδής· ‖ τὸ ποῶδες φυτὸν γάλλιον ἡ ἀπαρίνη· ‖ τὸ ποῶδες φυτὸν ἄρκειον τὸ μικρόν· ‖ τὸ ποῶδες καὶ φρυγανῶδες φυτὸν πεντάφυλλον· ‖ τὸ φυτὸν τοριλὶς ἡ ὀζώδης· ‖ τὸ ποῶδες καὶ ζιζάνιον φυτὸν τρίβολος ὁ χερσαῖος· **2**) εἶδος μικροῦ θαλασσίου ἰχθύος ἔχοντος κατὰ τὴν κοιλίαν μυζητικὴν θηλὴν δι' ἧς προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ βυθοῦ· **3**) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ φορτικός, οὗ δυσκόλως ἀπαλλάσσεταί τις : **μοῦ 'γινε κολλητσίδα.**

κολλητσόχορτο (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν γάλιον βλ.λ. ἡ ἀπαρίνη· ‖ τὸ φυτὸν κέγχρος βλ.λ. ὁ πρασινανθής.

κολλιά (ἡ) δημ. τὸ ζιζάνιον φυτὸν χόνδρυλλα ἡ βρουλοειδής· ‖ τὸ ποῶδες φυτὸν καρλινία βλ.λ. ἡ κομμιοφόρος.

κόλ(λ)ιανδρος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν κορίανδρον βλ.λ. τὸ ἥμερον.

κολλιάντζα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες καὶ ἀρωματικὸν φυτὸν ἡδύοσμος ὁ ἄγριος ἢ μακρόφυλλος.

κολλίγας (ὁ) δημ. κ. **κολλίγος** κολλήγας βλ.λ.
κολλιδῖναι (αἱ) νεώτ. χημ. ὀνομ. διαφ. ὀργανικῶν ἑνώσεων.
κολλιέ (τό, ἄκλ.) (γαλλ.) δημ. γυναικεῖον περιδέραιον ἰδ. ἐκ πολυτίμων λίθων ἢ κ. ἐκ κατειργασμένων ἀ. ἐγχρώμων λίθων ἢ ὑάλων.
κολλίζω μσν. τ. τοῦ κολλῶ βλ.λ. : Γεωπ.4,14,1 **τοῖς ἑτέροις τὰ ἕτερα γένη χρὴ . . κολλίζειν.**
κολλικιάζομαι δημ. συστρέφομαι, περιστρέφομαι ἐν εἴδει κολλικίου, κουλλούρας : δ.τραγ. **τὴν νύχτα, μάτια μου, σὰν σὲ θυμηθῶ στὴν στρώση, | σὰν φίδι κολλικιάζομαι, ὥστε νὰ ξημερώση.**
κολλίκιαν (τό) μσν. ὑποκορ. τοῦ κόλλιξ βλ.λ. : Γρηγ.Κορ.549S **κόλλιξ εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια** (κῶδ. «τὸ παρ' ἡμῖν κολλίκιον»).
κολλίκιος-α-ον μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα κόλλικος βλ.λ. : 'Αθήν.3,112F **τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων, οἱ αὐτοὶ δ' εἰσὶ τοῖς κολλάβοις.**
κολλιελάριος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ κορνικουλάριος.
κολλῑκοφάγος-ον (κόλλιξ-τρώγω) ὁ τρώγων κολλίκια ἢ χονδρίτην ἄρτον, ἐπίθ. τῶν Βοιωτῶν : 'Αριστφ.'Αχ.872 **ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.**
κολλίνα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν καρλινία βλ.λ. ἡ κομμιοφόρος.
κολλινσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος χελωνείων **σκροφουλαριωδῶν** φυτῶν.
κολλινσονία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος σταχυδομόρφων **χειλανθῶν** φυτῶν.
κόλλιξ-ῑκος (ὁ) εἶδος ἄρτου περιφεροῦς σχήματος ἐκ χονδροῦ ἀλεύρου· 'Ερωτιαν.202 «ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων» : 'Ιππῶν.35,6 **σῦκα μέτρια τρώγων καὶ κρίθινον κόλλικα,** 'Αρχέστρ. ἀπ.4,12 **στρογγυλοδίνητος δὲ τετριμμένος εὖ κατὰ χεῖρα κόλλιξ θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω,** Νικοφ. 15, 'Εφιππ.π.'Αθήν.3,112F **ἐκ Θετταλίας κόλλικα φαγὼν κρίβανος ἄρτων·** **2**) ἰατρ. τροχίσκος, καταπότιον, τριβόμενον καὶ λαμβανόμενον ἐντὸς οἴνου : 'Ιππ.'Εντ.Παθ.23, Γαλ.19,103· **3**) ὁμ. ἰατρ. κολλύριον βλ.λ.1) : 'Ιππ.'Επιδ.2,6,29.
κολλιστής (ὁ) γλωσσ. ὁ κολλητής βλ.λ.
κολλοβάλοισι δοτ. πληθ. ἀμφ. σημ. ἐν 'Επιγρ.
κολλογιάνι (τό) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν γλήχωμα βλ.λ. τὸ γυμνόν.
κολλογόνος-ον νεώτ. **ὁ** παράγων ἢ περιέχων κολλώδη ὕλην· ‖ **εἰδ.** βιολ. **κολλογόνος** οὐσία τὸ κολλαγόνον βλ.λ.
κολλοδιοβάμβαξ-ακος (ὁ) νεώτ. χημ. εἶδος νιτροκυτταρίνης χρησίμου πρὸς κατασκευὴν τῆς ζελοτινοδυναμίτιδος, τοῦ κυτταροειδοῦς, τῆς τεχνητῆς μετάξης, τῶν φωτογραφικῶν φὶλμ κττ.
κολλόδιον (τό) νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἰξῶδες παρασκευαζόμενον διὰ διαλύσεως κολλοδιοβάμβακος ἐντὸς μείγματος οἰνοπνεύματος καὶ αἰθέρος, ἐν χρ. ἐν τῇ θεραπευτικῇ, τῇ φωτογραφικῇ κ. ἀ.
κολλοδιοτυπία (ἡ) νεώτ. μέθοδος ἐν τῇ φωτογραφικῇ χρησιμοποιοῦσα τὸ κολλόδιον ὡς εἶλημα τῶν εὐαισθήτων ἁλάτων.
κολλοδιοῦχος-ον νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ περιέχων κολλόδιον βλ.λ.
κολλοδιοχάρτης (ὁ) νεώτ. εἶδος φωτογραφικοῦ χάρτου παρασκευαζομένου δι' ἐπικαλύψεως τῆς ἐπιφανείας φύλλων καταλλήλου πρὸς τοῦτο, εἰδικοῦ χάρτου διὰ γαλακτώματος χλωριούχου ἀργύρου ἐν κολλοδίῳ.
κολλοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόλλαν βλ.λ., πηκτώδης, κολλώδης, ἰξώδης· ‖ ὁ ἔχων πηκτωματώδη σύστασιν : **κολλοειδὴς καρκίνος·** **2**) εἰδ. χημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **κολλοειδῆ** ὡς οὐσ. τάξις ἀμόρφων σωμάτων σχηματιζόντων πλαστικὰς μάζας, πηλούς, πηκτὰς κττ.
κολλοειδικά φάρμακα (τὰ) νεώτ. χημ. δρόγαι χρησιμοποιούμεναι ἕνεκα τῶν λευκωματοειδῶν οὐσιῶν ἃς περιέχουσιν, οἷον ἡ ἰχθυόκολλα, ἡ ζελατίνα, οἱ σπόγγοι κ. ἀ.
κολλοειδοθεραπεία (ἡ) νεώτ. θεραπευτικὴ μέθοδος δι' ἐνέσεων κολλοειδῶν φαρμάκων.
κολλοειδοκλασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **κολλοειδορρηξία** ἀπότομος διατάραξις τῆς ἰσορροπίας τῶν ἐν τοῖς χυμοῖς τοῦ ὀργανισμοῦ κολλοειδῶν οὐσιῶν προερχομένη ἐκ τῆς ἐν τῷ αἵματι εἰσαγωγῆς ἑτερογενοῦς τινος λευκώματος ἢ κολλοειδοῦς διαλύματος.
κολλοειδορρηξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κολλοειδοκλασία βλ.λ.
κολλόζωον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος **σφαιροζωιδῶν** πρωτοζώων.
κολλοθειόλη (ἡ) νεώτ. χημ. κολλοειδὲς θεῖον ἀπηλλαγμένον θειούχων καὶ θειωνικῶν ἑνώσεων, παρεχόμενον ὡς φάρμακον ἐπὶ παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ δέρματος κττ.
κολλοκίκκι (τό) δημ. ἢ **κωλοκίκκι** ὁ δενδρώδης καὶ μονόοικος θάμνος κρότων ὁ κοινός.
κολλομελῶ-έω (κολλῶ-μέλος) κωμ. λ. συγκολλῶ μέλη, συρράπτω στίχους, ᾄσματα : 'Αριστφ.Θεσμ. 54 **κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν. τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ.**
κολλομοία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **πολεμονιωδῶν** φυτῶν.
κολλοπεύω εἶμαι κόλλοψ, ἀνδρόγυνος, κίναιδος: Πλάτ.Κωμ.186,5.
κολλοπίζω (κόλλοψ) 'Ησ. ἐντείνω τὰς χορδὰς διὰ κόλλοπος, κουρδίζω μὲ τὸ στριφτάρι.
κολλοποδιώκτης (ὁ) (κόλλοψ-διώκτης) λεξ. ὁ λάγνος θηρευτὴς κολλόπων, ἀνδρογύνων, κιναίδων, κωλομπαράς : Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.347, Σουΐδ. ἐν λ. ἀγρίους, Εὐστ.1915,16 «ὁ ἄγριος περὶ τοὺς κόλλοπας».
κολλοπῶ-όω (κόλλοψ) συγκολλῶ τι διὰ κόλλης ἐκ κόλλοπος βλ.λ.3)· ΕΜ 323,22 «ἐκολλόπωσε, κόλλῃ συνήρμοσεν· ἀπὸ γὰρ τοῦ νωτιαίου κόλλοπος καὶ δέρματος ἑψομένου γίνεται ἡ κόλλα τῶν βοῶν» : 'Αχαι.22.
κολλοπώλης (ὁ) (κόλλα-πωλῶ) μτγν. **ὁ** πωλητής, **ὁ** ἔμπορος κόλλης : Πολυδ.7,183.
κολλόροβον (τό) μτγν. κ. μσν. κ. **κολό-** ('Ησ.) ποιμενικὴ ῥάβδος,'Ησ.γλώσσ. τοῦ κορύνη:Πάπ.· ‖ ἰδ. ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου τοῦ 'Ωρίωνος : Πτολ.Μαθ.7,5, αὐτ.8,1, 'Ιππιατρ.1,7,15· **2**) ὡς ἀρσ. κ. οὐδ. ἀμφ. σημ. ἐπὶ βάρους ἢ νομίσματος : Πάπ.· **3**) κτ. πληθ. δ.γρ. ἀντὶ κιλλοβόροι βλ.λ.· Πολυδ.1,143 «αἱ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου»· **4**) κτ.'Ησ. **κολόροβοι** γλώσσ. τοῦ σκοιά.
κόλλος-ους (τό) μτγν. τὸ κάλλαιον βλ.λ.1) : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.340,20 (Dind.).
κολλοσφαιρίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. **ἀκτινοζώων** πρωτοζώων.
κολλοτυπία (ἡ) νεώτ. φωτογραφικὴ μέθοδος τυπώσεως διὰ χρήσεως ἁλάτων οὐρανίου.
κολλουβιακός-ή-όν νεώτ. γεωλ. ἐπὶ **ἐδαφῶν,** ὁ σχηματισθεὶς διὰ τῆς μεταφορικῆς ἐνεργείας τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀνέμου ἢ καὶ τῶν παγετώνων καὶ μὴ εὑρισκόμενος **ἐπὶ** τῆς ἀρχικῆς θέσεως τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοῦ, ἀ. δευτερογενὴς βλ.λ.3).
κολλούρα (ἡ) πάπ. πιθ. τροχοειδὴς ἄρτος, κουλλούρα· 'Ησ. «κόλλου[ρ]α· ἄρτος»· πρβλ. κολλύρα.
κολλουρίδα (ἡ) δημ. ἢ **κολλωρίδα** εἶδος ζυμαρικοῦ ἔχοντος σχῆμα ἐπίμηκες καὶ πλατύ : δ. τραγ. **ἦρθε καὶ τὸ Βαγγελάκι, κι ἦταν ἄρρωστο | φήνω του κολλουρίδα, φήνω του μαγειρειά·** **2**) τὸ φυτὸν ἀείζωον τὸ ὑψηλόν
κολλούριον (τό) ὑποκορ. τοῦ κολλούρα βλ.λ., κολλύριον : Ψελλ.ἐν 'Αν.Βοασσ.3,221 «κολλούριον, ἄρτος μικρός», Πάπ.· **2**) κολλύριον βλ.λ.1) :

'Ιππ.Γυν.1,51 **ταῦτα μείξας καὶ τρίφας λεῖα, κολλούρια ποιέειν μητρέων.**

κολλουρίς-ίδος (ἡ) γλωσσ. εἶδος μαλάχης φυομένης εἰς ἑλώδεις τόπους.

κόλλουρος (ὁ) μτγν. ἄγνωστός τις ἰχθύς: Μάρκελλ.Σιδ.22.

κολλόχορτο (τὸ) δημ. κ. **κολλοχόρταρο** τὸ φυτὸν κέγχρος ὁ σπονδυλωματώδης.

κόλλοψ-οπος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς μουσικὸν ὄργανον, ὁ κόλλαβος, τὸ στριφτάρι, τὸ κλειδί: 'Οδ.Φ 407 **ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδήν,** Πλάτ.Πολ.531Β **τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας,** Λουκ.'Ενάλ.Δ 1,4 **ζυγώσας δὲ αὐτὰ καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν**· ‖ κ. μτφ.: 'Αριστφ.Σφ.574 **χἠμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν** (χαλαροῦμεν, μετριάζομεν τὴν ὑπερβολικὴν ὀργήν)· **2**) μοχλὸς ἢ λαβὴ δι' ἧς ἔστρεφον τὸν τροχόν: 'Αριστλ.Μηχ.852b,12· **3**) τὸ κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ αὐχένος πυκνὸν καὶ χονδρὸν δέρμα τῶν βοῶν: 'Αριστφ.646· κ. ἐπὶ τῶν χοίρων: αὐτ.506,3 **καπριδίου νέου κάλλοπά τινα** (φέρετε), Γεωπ.19,6 **ὅταν ἔχωσι τὸν λεγόμενον κόλλοπα πολύν**· **4**) μτφ. ἀνδρόγυνος, κίναιδος, ποθικός: Εὔβουλ.11, Δίφιλ.43,22 **λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων, ἀφροδίσι' ὑπὸ κόλλαφι μαστροποῖς ποιῶν,** Διοσκ.'Επιγρ.ΑΠ 12,42.

κολλῠβάτεια (ἡ) μτγν. κ. δ.γρ. κουλυβάτεια βλ.λ.

κολλυβία (ἡ) νεώτ. γέν. **ὑμενομυκήτων** μυκήτων.

κολλῠβιστήριον (τὸ) πάπ. ὁ τόπος ἐν ᾧ μένει ὁ κολλυβιστής, ἀργυραμοιβεῖον, σαράφικο.

κολλυβιστής (ὁ) (κόλλυβος) κ. νεώτ. ἀργυραμοιβός, σαράφης· Φρύν.440 «**ὁ μὲν γὰρ κόλλυβος** δόκιμον, τὸ δὲ κολλυβιστὴς ἀδόκιμον»: Λυσ.άπ. 149S, Μέν.άπ.1023, ΚΔ Ματθ.21,12 **ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε,** αὐτ.Μᾶρκ.11,15, αὐτ.'Ιω.2,15, Πάπ.

κολλυβισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἔργον τοῦ κολλυβιστοῦ βλ.λ.

κολλυβιστικός-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κολλυβιστὴν βλ.λ.: Πάπ. **κολλυβιστικὴ τράπεζα, - κολλυβιστικαὶ πράξεις.**

κολλυβογράμματα (τὰ) (κόλλυβα) δημ. στοιχειώδεις γνώσεις ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς, ἰδ. εἰρων.: **ἔμαθε κι αὐτὸς πέντε κολλυβογράμματα καὶ μᾶς κάνει τὸ δάσκαλο.**

κόλλυβο(ν) (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κόλλυβος βλ.λ.1): Πολύδ.9,72· **2**) κτ. πληθ. **κόλλυβα** εἶδος μικρῶν στρογγύλων πλακουντίων· 'Ησ. «κόλλυβα, τρωγάλια»: Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.768 **κολλύβων, φοινίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων**· **3**) μσν., νεώτ. κ. δημ. **κόλλυβο(ν)** κ. συνήθ. κτ. πληθ. **κόλ(λ)υβα** βεβρασμένος σῖτος ἀνάμεικτος συνήθως μετὰ κόκκων ῥοιᾶς, σταφίδων, ἀλεύρου, κόνεως σακχάρεως κττ., προσαγόμενος ἐντὸς δίσκου εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὴν τέλεσιν μνημοσύνου καὶ διανεμόμενος μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν εἰς τοὺς παρισταμένους πρὸς μακαρισμὸν τοῦ τεθνεῶτος: Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,290 **προθέντες τὰ νενομισμένα κόλλυβα καὶ ὀνομαστὶ μνημονεύοντες τῶν ἐλεημόνων ἐκείνων θανόντων,** Κάλβ.'Ωδ.3,16 **κερία σβηστὰ καὶ κόλλυβα** (**ἔχει τὸ μνῆμα**)· **4**) νεώτ. κ. κόλλυβος βλ.λ.2).

κόλλυβος (ὁ) κ. νεώτ. κ. **κόλλυβον** (τὸ) μικρόν τι νόμισμα, κέρμα μικρᾶς ἀξίας· Φρύν.440 «ὁ μὲν γὰρ κόλλυβος δόκιμον», 'Ησ. «ὁ ἐν τῷ χαλκῷ κεχαραγμένος βοῦς»: Εὔπ.233, 'Αριστφ.Εἰρ.1200 **οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου,** Καλλ. άπ.85· **2**) τὸ ἐκ τῆς ἀνταλλαγῆς νομίσματος κέρδος τοῦ κολλυβιστοῦ, τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, ἡ ἐπικαταλλαγή, τὸ ἄτζιο: 'Επιγρ. **τὰ δὲ ἀναλώματα καὶ ἐφόδια ἐξέστω καταχρεῖσθαι ἐκ τοῦ κολλύβου,** Κικ.'Αττ.12,6,1, Πάπ.· **3**) μικρὸν βάρος χρυσοῦ: Θεόφρ.Λιθ.46 **ἐλάχιστον δὲ γίνεται κριθή, εἶτα κόλλυβος, εἶτα τεταρτημόριον, εἶτα ἡμιώβολος, ἐξ ὧν γνωρίζουσι τὸ καθῆκον.**

κολλύρα (ἡ) πιθ. ὁ κόλλιξ βλ.λ 1), κουλλούρα: 'Αριστφ.Εἰρ.123 **ἕξετ' ἐν ὥρᾳ κολλύραν μεγάλην καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ,** αὐτ.άπ.413, Πλαῦτ. Poen.137, ΠΔ Βασ.2,13,6 **κολλυρισάτω ἐν ὀφθαλμοῖς μου δύο κολλύρας, καὶ φάγομαι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς** (δ.γρ. κολλυρίδας), 'Αθήν.3,111Α **τῆς δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου,** Πάπ.· πρβλ. κολλούρα· **2**) κτ. Θεόφρ.π.'Ησ. «τὰ ἐκ τέφρας πεπλασμένα»· πρβλ. κόλλιξ 2).

κολλυρίζω μτγν. ὀπτῶ, φήνω κολλύρας βλ.λ.1), κτ. Σουΐδ. «λαλάγγας τηγανίζειν»: ΠΔ Βασ.2,13,6 **ἐλθέτω . . ἡ ἀδελφή μου πρὸς μέ, καὶ κολλυρισάτω . . δύο κολλυρίδας.**

κολλύριο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ κολλύρα βλ.λ.1): ΠΔ Βασ.3,14,3 **λάβε εἰς τὴν χεῖρά σου τῷ ἀνθρώπῳ . . ἄρτους, καὶ κολλύριον τοῖς τέκνοις αὐτοῦ** (δ.γρ. ἀντὶ κολλυρίδα)· **2**) μικρὸν ποικίλου μορφῆς πλακούντιον εἰσαγόμενον πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν ἐντὸς διαφόρων φυσικῶν κοιλοτήτων ἢ παθολογικῶν πόρων: 'Ιππ.Γυν.1,51 **ταῦτα . . τρίφας λεῖα, κολλύρια ποιέειν μητρέων** (δ.γρ. **οὔρια**), Διοσκ.1,1,11 **προστεθεῖσαι δὲ ὡς κολλύριον μετὰ μέλιτος, ἔμβρυα κατασπῶσι**· ‖ ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ καθετῆρος: Κέλσ.'Ιατρ.7,4,4· ‖ πάπ. σφαιρίδιον· **3**) ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν: ΚΔ 'Απ.3,18 **καλλύριον ἵνα ἐγχρίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου ἵνα βλέπῃς,** 'Αρρ.'Επικτ.2,21,20 **κολλύρια,** αὐτ.3,21,21, 'Επιγρ., Πάπ. **κολλύρια διάφορα ξηρά**· ‖ νεώτ. φαρμακ. παντὸς εἴδους τοπικὸν φάρμακον πρὸς θεραπείαν τῶν ὀφθαλμικῶν παθήσεων· ‖ γεν. ἀλοιφή: Πάπ.· **4**) εἶδος λεπτοτάτου πηλοῦ ἐφ' οὗ ἐνετύπουν σφραγῖδα: Λουκ. 'Αλέξ.21 **ἐκ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον καὶ θερμήνας πυρὶ σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας ἐπετίθει καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον.**

κολλῠριοποιοῦμαι-έομαι (κολλύριον-ποιῶ) μτγν. μεταβάλλομαι εἰς κολλύριον: Διοσκ.Εὐπ.1,197.

κολλῠρίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κολλύρα βλ.λ.1): ΠΔ Βασ.2,6,19 **διεμέρισε . . ἑκάστῳ κολλυρίδα ἄρτου, καὶ λάγανον,** αὐτ.13,6 αὐτ.3,14,3· **2**) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων **κικινδελλιδῶν** ἐντόμων.

κολλῠρίων-ωνος (ὁ) εἶδος πτηνοῦ ἐκ τοῦ γένους τῆς κίχλης: 'Αριστλ.ΖΙ 617b,9 **ὁ δὲ κολλυρίων τὰ αὐτὰ ἐσθίει τῷ κοττύφῳ.**

κολλῠρῶ-όω κτ. μτχ. παθ παρακ. **κεκολλυρωμένον** 'Ησ. «λευκῷ κεχρισμένον» (κῶδ. -όμενον).

κολλύχνιον 'Ησ. «καρύου λέπισμα».

κολλῶ-άω (κόλλα) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κολνῶ,** παθ. **κολλῶμαι,** δημ. **κολλιέμαι,** ἀορ. δημ. **(ἐ)κολλήθηκα** κ. μτχ. παθ. παρακ. **κολλημένος,** συνάπτω, ἑνώνω διὰ κολλητικῆς οὐσίας δύο ἢ πλείονα πράγματα, ὅθ. ὁμ. κ. ἀποχωρισθέντα, διασπασθέντα μέρη ἑνὸς πράγματος ἐπανασυνάπτω διὰ κολλητικῆς οὐσίας, συγκολλῶ, ὁμ. κ. προσάπτω τι εἰς ἕτερον ἢ ἐφαρμόζω ἐπὶ ἑτέρου διὰ κολλητικῆς οὐσίας, προσκολλῶ: Πλάτ.Τίμ.75D **τὰ δὲ νεῦρα . . περὶ τὸν τράχηλον ἐκόλλησεν,** αὐτ.82D **τὴν σάρκα κολλᾷ πρὸς τὴν τῶν ὀστέων φύσιν,** 'Επίγρ. **ἐπιστύλια ἐπὶ τοὺς κίονας κολλᾶν,** Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,146 **πεντὲξ κομμάτια τίμια ξύλα . . τὰ ὁποῖα ἐκόλλησε, καὶ τὰ ἔβαλε μέσα εἰς ἕνα σταυρόν, - ἔδωκα νὰ κολλήσουν τὸ σπασμένο βάζο - τὴν καρέκλα, - τὰ γραμματόσημα νὰ τὰ κολλήσῃς εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν**

φακέλων· ‖ κ. παθ. ὁμ. ἐπὶ πραγμ. : Πολέμ. ἐν Ἀθήν.ΙΙ,478D **ἀγγεῖον κεραμεοῦν, ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους, - ἐκολλήθησαν εἰς τοὺς τοίχους προγράμματα - ρεκλάμες**· ‖ συνάπτω διὰ κολλήσεως τεμάχια μετάλλου πρὸς κατασκευήν, κατάρτισιν ἑνὸς ὅλου : Πίνδ.Ν 7,78 **Μοῖσά τοι κολλᾷ χρυσὸν ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾶ** (πρὸς κατασκευὴν στεφάνου), **- (ἐ)κόλλησε ὀκτὼ κομμάτια λαμαρίνα κι ἔκαμ' ἔτσι ἕνα λούκι**· κ. παθ. **κολλῶμαι**, ἀντίθ. γομφοῦμαι, κτ. μτχ. **κολλώμενα** διὰ κολλήσεως συναπτόμενα εἰς ἕν : Ἀριστφ.Ἱππ.463 **γομφούμεν' αὐτὰ πάντα καὶ κολλώμενα**, Πλούτ.Ἠθ.619Α **ὁ κολλώμενος σίδηρος** (ὁ διὰ κολλήσεως συναπτόμενος, ὁ συγκεκολλημένος), Πάπ. **στραγγαλὶς χρυσᾶ κεκολλημένη** (στρεπτόν, φέλιον ἐκ ραβδίσκων χρυσῶν σπειροειδῶς συγκεκολλημένων)· ‖ νεώτ. κ. δημ. σφραγίζω, κλείω διὰ κασσιτέρου σχισμάς, ὀπάς, ραγάδας μεταλλίνου σκεύους : **ἔδωκα νά κολλήσουν τὸν λέβητα, - μᾶς ἐκόλλησε τὸ ντεπόζιτο**· ‖ ὁμ. διὰ κασσιτέρου ἢ δι' ὀξυγόνου συνάπτω εἰς σκεῦος τὴν ἀποχωρισθεῖσαν λαβὴν αὐτοῦ ἢ εἰς ἄλλο τι μετάλλινον ἀντικείμ. τὸ ἐκ θλάσεως ἀποκοπέν : **δῶσε νά κολλήσουν τὸ χερούλι τοῦ τηγανιοῦ - τοῦ μπρικιοῦ, - στεῖλε τὸ κρεβάτι νά τὸ κολλήσουν μὲ ὀξυγόνο**· **2)** συνεκδ. συνενῶ, συνδέω σφιγκτῶς, συνάπτω, προσαρμόζω πρᾶγμά τι πρός τι, πρόσ. : Κλεοβουλ.Ι **ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα** (ἑρμ.Βερναρδ.Γρ. εἶδον «ἄνδρα κολλήσαντα διὰ πυρὸς χαλκῆν σικύαν ἐφ' ἑτέρῳ ἀνδρί»—προσαρμόσαντα), Ἐμπ.34 **ἄλφιτον ὕδατι κολλᾶν**· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ὕφασμα κ. ἰδ. ἔνδυμα, συρράπτω : **δὲν κόλλησε ὁ κάλφας τά μανίκια στό σακκάκι, - ἔδωκε νά τῆς κολλήσουν μιά γούνα στό γιακά, - κόλλησέ μου τὰ διάσημα στή στολή - τὸ σειρήτι στό κασκέτο**· **3)** μτφ. συνάπτω, συνδέω στενῶς, ἰσχυρῶς : Πλάτ.Νόμ.776 **ἐν γὰρ ταῖς φιλίαις ἐὰν μὲν πόθος ἐνῇ τις κολλᾷ καὶ συνδεῖ πάντα ἤθη**· κ. παθ : Αἰσχ.Ἀγ.1566 **κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ** (τὸ γένος εἶναι προσκεκολλημένον εἰς τὸν ὄλεθρον), Φιλήμ.113,4 **λόγος εἰς τὰ σπλάγχνα κολληθείς**, ΠΔ Ψαλμ.62,9 **ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιά σου**· ‖ ὁμ. παθ. μτ. δοτ., ἐπὶ προσ., συνδέομαι μετά τινος, προσκολλῶμαι τινί, διατελῶ ἐν στενῇ σχέσει πρός τινα : ΚΔ Λουκ.15,15 **ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης**, αὐτ.Πράξ.10,28 **ἀθέμιτόν ἐστι ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ**· ‖ δημ. ὁμ. μτφ. προσκολλῶμαί τινι φορτικῶς : φρ. **μᾶς κόλλησε σὰν τσιμπούρι, - ἔρχεται καὶ κολλᾷ συντροφιά μας ἀπρόσκλητος**· ‖ ὁμ. δημ. κ. γενικώτ. προσκολλῶμαι ἐπιτηδείως τινί, κατορθῶ νὰ συνάψω σχέσεις πρός τινα, νὰ γίνω οἰκεῖος ἢ στενὸς γνώριμος, νὰ προσληφθῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινός : **κόλλησε τοῦ ὑπουργοῦ κι ἐπῆρε θέση, - κόλλησε στὴν τράπεζα κι ἔτσι σώθηκε**· ‖ φρ. δημ. **τῆς κόλλησε ἀπὸ κοντά** (ἐν ἀναφ. πρὸς γυναῖκα, τὴν παρακολουθεῖ ἐπιμόνως), **- δὲν κολλᾷς** (δὲν εἶσαι ἀνεκτὸς ἢ δὲν θὰ ἐπιτύχῃς τοῦ ἐπιδιωκομένου), **- δὲν κολλάει** (δὲν γίνεται πιστευτὸν τὸ ὑπὸ σοῦ λεγόμενον ψεῦδος), **- ἀλλοῦ (ἢ ἀλλουνοῦ) νά τὰ κολλήσῃς** (ὁμ. ἐπὶ ψεύδους)· κ. παροιμ. **ὅπου κολλάει μὲ γύφτους γυφτιὲς θὰ συνηθίσῃ (ἢ θὰ ξεσκολίσῃ)** (ὁ μετὰ χαμερπῶν συμβιῶν χαμερπὴς θὰ γίνῃ)· **4)** δημ. μτφ. ἐπὶ ἰδεῶν κ. γεν. ἐπὶ πνευματικῶν ἢ ψυχικῶν καταστάσεων ἰδ. νοσηρῶν, κατέχω, κυριεύω τὸν νοῦν τινος, ἐπικρατῶ, ριζοῦμαι εἰς τὴν σκέψιν τινός, μτ. γενικ. : **τοῦ κόλλησε ἡ ἰδέα πὼς εἶναι φθισικός - πὼς τὸν ἀγαπᾶν οἱ γυναῖκες, - τοῦ κόλλησ' ἡ ὑποψία πὼς τὸν κλέβουν τὰ παιδιά του - πὼς τὸν κοροϊδεύουμε, - τοῦ κόλλησε ἕνας φόβος**, φρ. **τοῦ κόλλησ' ἡ πετριά πὼς ..** (ἔχει τὴν παράφρονα ἰδέαν, κατέχεται ὑπὸ τῆς ἰδεαληψίας ὅτι..)· κ. ἀπολ. : παροιμ. **ποὺ τοῦ κολλήσῃ πετριά ἄφσ' τον κι ἄς κουρεύεται** (ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ἰδεοληψίας εἶναι ἀνίατος)· **5)** εἰδ. ἀρχ. ἰατρ. ἐν ἀναφ. πρὸς πληγάς, ἐπουλῶ : Γαλ.11,440· ‖ ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ δηλητηρίου, εἰσάγομαι ἐν τῷ ὀργανισμῷ, ἀπορροφοῦμαι ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ, ὅθ. ἐπενεργῶ : Ἱππ.Ἐπιστ.19· ‖ ὁμ. δημ. ἐπὶ ἐμπλάστρου ἢ συναπισμοῦ, προσαρμόζομαι, προσκολλῶμαι ἐπὶ τοῦ δέρματος : **κόλλησε τὸ ἔμπλαστρο**· κ. ἐπὶ προσ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἔμπλαστρον, ἐκδόριον, σικύας, σιναπισμὸν κ.ἄ. : **νὰ τοῦ κολλήσῃς ἕνα βιζικάντι - πέντ' ἔξι βδέλλες**· **6)** μτγν. παθ. εἰδ. ἐπὶ κονιορτοῦ, μτ.δοτ. ἐπικάθημαι : Λουκ. 10,11 **τὸν κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν .. ἀπομασσόμεθα**· ‖ ὁμ. δημ. κ. ἐνεργ. μτ. ἐμπροθ. διορ. (εἰς) : **κόλλησε (ἢ κολλήθηκε) σκόνη στὰ ροῦχά σου**· **7)** συνεκδ.κ.δημ.ἐπὶ προσ.ἄρρενος κ. θήλεος κ. ζῴων (ἰδ. κυνῶν), ἐν συναφείᾳ συνουσίας διατελῶ, κυρ. κτ. μτχ. : Νίκαρχ.ΑΠ 11,73, ΚΔ Κορινθ.Ι,6,16 **ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ ἓν σῶμά ἐστι**, Λιβάν.4,804,23 **ἑταίραις κολλᾶσθαι** (κῶδ. κολύσθαι), **- τοὺς τσάκωσαν κολλημένους**· **8)** ἐν ποι. φρ. συντελῶ, συνεργῶ εἰς κατασκευήν τινος, συναρμόζω : Πίνδ.Ο 5,13 **κολλᾷ τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγυιον ἄλσος** (ὁ ποταμὸς Ἵππαρις) (ἑρμ. Βερναρδ.Γρ. «κατάγων ξύλα συναρμόζει στερεῶν οἴκων ὑψόροφον δάσος»)· **9)** μτγν. τὸ παθ. μτφ. γίνομαι ἀκόλουθός τινος, ἀφοσιοῦμαι πρός τινα, εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ θεῖον : ΠΔ Ψαλμ.62,9 **ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω σου**, ΚΔ Κορινθ.Ι,6,17 **ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἓν πνεῦμά ἐστι**· **10)** μτγν. παθ. κ. δημ. ἐνεργ. εἰδ. ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἀπόλλυμι τὴν εὐλυγισίαν, συστεγνοῦμαι, πάσχω ἀναισθησίαν, ξηραίνομαι, φρύγω, ξυλιάζω : Ψαλμ.136,6 **κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου ἐὰν μή σου μνησθῶ, - ἀπὸ τὸν πυρετό - ἀπὸ τὴ δίψα ἐκόλλησε ἡ γλῶσσά μου, - ὅσο νὰ τὸν καταφέρω νὰ σὲ συχωρέσῃ ἐκόλλησε ἡ γλῶσσά μου**· **11)** ὁμ. εἰδ. ἐπὶ τῶν ὀστῶν τοῦ σώματος, ἐξ ἄκρας ἰσχνάνσεως οἱονεὶ ἀπογυμνοῦμαι τῶν σαρκῶν, ὅθ. ὡς περίφρ. ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀποσκελετοῦμαι : ΠΔ Ψαλμ.101,6 **ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου ἐκολλήθη τὸ ὀστοῦν μου τῇ σαρκί μου, - ἀπὸ τὶς θέρμες - ἀπὸ τὴν ἀφαγιά ἐκόλλησαν τὰ κόκκαλά του**· **12)** νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀφροδισιακὴν νόσον ἢ πρὸς παράσιτα ζωΰφια, μτ. γενικ., μεταδίδω : **τοῦ ἐκόλλησε βλεννόρροια(ν), - μᾶς ἐκόλλησε ψεῖρες - τσιμπούρια - ψύλλους**· ‖ δημ. μτ. ἀντικειμ. ἀναφ. κ. πρὸς ἄ. μεταδοτικὰς νόσους : **ὁ ἄνδρας της τὴν ἐκόλλησε φθίση - σύφιλη - τῦφο**· κ. ἄνευ προσδ. προσ. : **κόλλησε χτικιό - ψώρα, - στὸ χάνι κολλήσαμε ψεῖρες, - ποὺ κολλήσῃ λώβα πάει χαμένος**· ‖ δημ. κ. ἀπολ. ἐπὶ νόσου μολυσματικῆς, μεταδίδομαι, εἶμαι κολλητικός : **ὁ τῦφος - ἡ ψώρα κολλᾷ**· ὁμ. ἐπὶ ἄ. νόσων ἀρνητικῶς : **ἡ δυσεντερία δὲν κολλᾷ**· **13)** μτγν. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ κονιορτοῦ, ἐπικάθημαί που, μτ. δοτ. (δημ. ἐμπροθ. εἰς) : ΚΔ Λουκ.10,11 **τὸν κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν .. ἀπομασσόμεθα, - στὸ παλτό σου κόλλησε πολλὴ σκόνη**· **14)** δημ. μτφ. ἐπὶ προσ., προσάπτω εἴς τινα ἀναπόδεικτον ἢ συκοφαντικὴν κατηγορίαν ἢ παρωνύμιον σκωπτικόν, ἐμπαικτικόν : **τοῦ κόλλησαν πὼς τὸ 'χει φτιάξει μὲ τὴ νύφη του, - τοῦ κόλλησαν τὸ παρατσούκλι κοντοπίθαρος - ζαβός - κρυφοθούρης**· **15)** δημ. φρ. κολλημένο μὲ σάλιο ἐπι-

σφαλῶς, ἀσθενῶς συγκεκολλημένον· || κολλῶ - κόλλησε τὸ φαγί κνισοῦται - ἐκνισώθη ἐν τῇ χύτρᾳ τὸ ὑπὸ ἕψησιν φαγητόν· || φρ. κολλῶ ρετσινιά δημοσίᾳ προσάπτω εἴς τινα ἐπίψογον πρᾶξιν, ἴδ. ἀναπόδεικτον· || ὁμ. τὸν κόλλησα στὸν τοῖχο (ὤθησα τὸν μεθ' οὗ συνεπλάκην εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκράτησα ἐκεῖ αὐτὸν ἀδυνατοῦντα ν' ἀντισταθῇ)· || παροιμ. ἄλλα ποὺ κολλοῦν μ' ἀλεύρι κι ἄλλα μὲ φαρόκολλα (πρὸς ἐπίτευξιν ἔργου ἄλλος ἑκάστοτε ἀπαιτεῖται τρόπος)· || ὁμ. πάνω στὴ βράση κολλάει τὸ σίδερο (ἡ ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος ἐνέργεια φέρει τὴν ἐπιτυχίαν)· **16)** ρηματ.π. κόλλησις, κόλλημα, κολλητής, κολλητός, κολλητικός, κολλητήριος.

κολλώδης-ους-ες (κόλλα) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόλλαν, γλοιώδης, κολλοειδής : Πλάτ. Κρατ.427Β, Ἀριστλ.ΖΙ 568b,11 **ὅταν δὲ μιγῇ τῷ ᾠῷ ὁ θορός, σφόδρα γίγνεται κολλῶδες τὸ συνεστηκός,** αὐτ.623b,30 **τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων,** Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,16,4, Ἡρακλ.Ταρ. ἐν Ἀθήν.3,120C **εὐθετεῖν δὲ τὰ κολλῶδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα,** Πλούτ.Ἠθ.684Α, Γαλ.2,25,6 **τὸ γλίσχρον ἐκεῖνο καὶ κολλῶδες,** Γεωπ.7,15,8· || ἐπὶ τῆς βλέννης τοῦ ὀφθαλμοῦ : Φιλούμ.14,2, Πάπ.

κολλώδιον (τὸ) νεώτ. τὸ κολλόδιον βλ.λ.

κολλώροβος (ὁ) πάπ. τὸ κολλόροβον βλ.λ.I) : Πάπ. **κολλωρόβοις πλήξαντες τὴν κεφαλήν.**

κόλλωτες-ων (οἱ) μτγν. εἶδος λίθων ἐν Αἰγύπτῳ : ΨΠλούτ.Ποτ.16,2 **γεννῶνται δὲ καὶ ἄλλοι λίθοι, κόλλωτες καλούμενοι.**

κολνῶ κ. κολνάω δημ. τ. τοῦ κολλῶ βλ.λ.

κόλο (τὸ) (Ἰταλ.) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. δέμα ἢ κιβώτιον ἐμπορευμάτων ἢ ἀποσκευῶν : **τὸ βαπόρι ξεμπαρκάρισε ἑκατὸ κόλα.**

κολοβακιλλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κολοβάκιλλον, ὅ. κολοβακτηριακός.

κολοβάκιλλος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. τὸ κολοβακτηρίδιον βλ.λ.

κολοβακίλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κολοβακτηρίασις βλ.λ.

κολοβακτηριακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ κολοβακτηρίδιον βλ.λ. ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ κολοβακτηριδίου : **κολοβακτηριακὴ σηψαιμία** (ἡ προερχομένη ἐκ τῆς εἰσδύσεως τοῦ κολοβακτηριδίου εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος), ὅ. κολοβακιλλικός.

κολοβακτηρίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **κολοβακίλλωσις** πᾶσα λοίμωξις προερχομένη ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ κολοβακτηριδίου ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ τοῦ αἵματος.

κολοβακτηριδιακός-ή-όν ὁ κολοβακτηριακός.

κολοβακτηρίδιον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. βακτηρίδιον τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, ἐπιφέρον ἐνίοτε διαφόρους παθολογικὰς διαταραχάς, ὅ. κολοβάκιλλος.

κολοβακτήριον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. τὸ κολοβακτηρίδιον βλ.λ.

κολοβανθής-οῦς-ές (κολοβός-ἄνθος) κ. νεώτ. ὁ φέρων κολοβὰ ἄνθη, ἤτοι ὁ ἐκ τῶν φυχανθῶν, οἷοι οἱ ἐρέβινθοι, οἱ κύαμοι κτπ. : Θεόφρ. ΦΙ 8,3,3 **κολοβανθῆ·** || νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. **κολοβανθῆ** ὡς οὐσ. οἰκογέν. **δικοτυληδόνων** φυτῶν, περιλαμβάνουσα εἴδη φέροντα πενταμερῆ ζυγόμορφα ἄνθη, κάλυκα συσσέπαλον καὶ στεφάνην χωριστοπέταλον.

κολόβαξ γλωσσ. κολόβιον βλ.λ.

κολοβή (ἡ) μτγν. τὸ κολόβιον βλ.λ. : Ἀρτεμίδ. Δαλδ.2,3.

κολοβιάζω δημ. κολοβῶ, κουτσουρεύω, συνήθ. ἐν χρ. τὸ παθ. : **κολοβιασμένα φυτά.**

κολοβίζομαι παθ. Ἐπιγρ. ἀκρωτηριάζομαι, ἀποκόπτομαι, κολοβώνομαι.

κολόβικος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων κσιλοκέρων **κολυΐδῶν** ἐντόμων.

κολοβιομαφόριον (τὸ) πάπ. βραχύ, κοντὸν μαφόριον βλ.λ., καλύπτρα, πέπλος.

κολόβιον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. εἶδος χιτωνίσκου ἔχοντος βραχείας χειρῖδας ἢ ἄνευ χειρίδων : Σέρβ.9,616, Πάπ. **κολόβια σμαλλέα,** Μηναῖ. 3,2 Συνξ. **ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποδυθῆναι τὰ ἱμάτια, ἃ περιεβέβλητο, ὄντα πολυτελῆ, ἐνδυθῆναι δὲ κολόβιον ἐξ ἐρίου· 2)** εἶδος τηβέννου τῶν συγκλητικῶν : Ps.Acro ad Hor.Sat.1,5,36· **3)** νεώτ. βραχὺ ἄνευ χειρίδων ἐξωτερικὸν ἔνδυμα, φερόμενον περὶ τὸν θώρακα ἀμέσως μετὰ τὰ ἐσώρρουχα, ἐσωκάρδιον, γελέκι.

κολοβίων-ωνος (ὁ) μτγν. τὸ κολόβιον βλ.λ.I) : Ἐπιφάν.1,32D **κολοβίωνας ἐκ πλατυσήμων διὰ πορφύρας ἀλουργοῦφεῖς.**

κολοβοανθής-οῦς-ές ὁ κολοβανθής βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 6,5,3 **κολοβοανθῆ.**

κολοβογάστωρ-ορος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων **βουπρηστιδῶν** ἐντόμων.

κολοβοδάκτυλος-ον (κολοβός-δάκτυλος) μτγν. ὁ ἔχων κολοβοὺς δακτύλους, ἐπὶ προσ. κ. στίχων : Ὠριγ.Φιλοσοφούμ.3334 (ἔκδ. Mi.).

κολοβοδιέξοδος-ον (κολοβός-διέξοδος) μτγν. ὁ ἔχων κολοβὴν διέξοδον, περικεκομμένην διάβασιν, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὧν ἡ ἀνατολὴ καὶ ἡ δύσις εἶναι ἀόρατοι ἕνεκα τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου : Πτολ.Φάσ.8Η **ὁμοίως δὲ τοὺς μὲν τὴν ἑσπερίαν ἀνατολὴν τῆς ἑῴας προχρονοῦσαν ἔχοντας** (ἀστέρας), **τῶν κολοβοδιεξόδων.**

κολοβοκέρατος-ον (κολοβός-κέρας) σχόλ. ὁ ἔχων κολοβά, βραχέα κέρατα : Σχόλ.Ἰλ.Π 117.

κολοβόκερκος-ον (κολοβός-κέρκος) μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων κολοβὴν κέρκον, κεκομμένην, βραχεῖαν ἢ ἐλλείπουσαν οὐράν : ΠΔ Λευῖτ.22,23 **καὶ μόσχον ἢ πρόβατον ὠτότμητον, ἢ κολοβόκερκον σφάγια ποιήσεις αὐτὰ σεαυτῷ,** Ἰω.Χρυσ.9,72Β, Κ Μανασσ.256.

κολοβόκερως-ω μτγν. ὁ κολοβοκέρατος βλ.λ. : Ἰω.Χρυσ.1,468.

κολοβομάχη (ἡ) (κολοβός-μάχη) σχόλ. ἡ διακοπεῖσα μάχη, ὀνομασία τοῦ Θ τῆς Ἰλ.: Σχόλ.Ἰλ.Θ 1 «ταύτην τὴν ῥαψῳδίαν κολοβομάχην καλοῦσι· συντέμνει γὰρ τὴν διήγησιν, συναχθόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς».

κολοβομαχία (ἡ) σχόλ. ἡ κολοβομάχη βλ.λ. : Σχόλ.Leid.Ἰλ.Ν 745 π.Valck.Animadv. ad Ammon. 181, πρβλ. κόλος 3).

κολοβόπους-ποδος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἔχων κολοβοὺς πόδας στίχος : Τζέτζ.ἐν Ἀν.Κρ.3,323.1 «καὶ στίχος κατσληκτικός ἐστιν ὁ κολοβόπους».

κολοβόπτερος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων σαρκοφόγων **καραβιδῶν** ἐντόμων.

κολοβόρῖν-ῖνος (ὁ,ἡ) (κολοβός-ρίς) μτγν. ὁ κολοβὸς τὴν ῥῖνα, ὁ ἔχων κολοβήν, κεκομμένην τὴν ῥῖνα, ὁ κουτσομύτης : ΠΔ Λευῖτ 21,18 **ἄνθρωπος τυφλός, ἢ χωλός, ἢ κολοβόριν.**

κολοβόρ(ρ)ῖνος-ον Ἐπιγρ. κ. μτγν. δ.τ. τοῦ κολοβόριν βλ.λ. : Ἐπιγρ., Κύριλλ.1,415Β **τὸν κολοβόρρινον, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν ὠτότμητον.**

κόλοβος (ὁ) μτγν. τὸ κολόβιον : Ἰω.Αὐδ.Ρωμ.1,32.

κολοβός-ό(ν) κ. -ή-όν (κόλος) κ.μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κεκολοβωμένος, ὁ περικεκομμένος, ὁ ἀποκεκομμένος, ὁ ἠκρωτηριασμένος, μτ. γενικ. : Πλάτ.Πολιτ. 265D **κολοβὸν ἀγέλην τινὰ κεράτων νομεύει,** Ξενοκρ.ΑΠλ.4,186 **κολοβὸς χειρῶν·** || κ. ἀπολ. ὁ κεκομμένος τὰ ἄκρα, ὁ μὴ ἀκέραιος, ὁ ἐλλιπής, ὁ ἠκρωτηριασμένος, οὗ ἀπεκόπη μέρος ἢ ἄκρον καὶ ἰδίως ἡ οὐρὰ ἐπὶ ζῴων : Ξεν.ΚΠ 1,4,11 **τὸ**

μὲν αὐτῶν χωλόν ἦν, τὸ δὲ κολοβόν (ζῷον), Ἀριστλ.άπ.101 οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα, αὐτ.ΖΓ 746Α, αὐτ.721b,17, Γαλ.2,416,7 ὁ μέγας δ' ἐν τῇ χειρὶ δάκτυλος αὐτῷ κολοβὸς ἐγένετο, Πάπ. ὄνον κολοβὸν ἀν' ἅ ἐστιν, δ.τραγ.(Πάσσωβ 414) μὲ παίρν' ἡ σκύλλα ἡ κολοβὴ καὶ τὸ σκυλὶ τὸ ζάβο, Ζερβ. Μῦθ.Ζ 125 ἀκρωτηριασμένα μέλη καὶ κολοβὰ σώματα, - κολοβὴ ἀλεπού (ἡ κοτσονούρα)· ‖ κ. ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.ΦΙ Β,3,3 κολοβὰ ἄνθη, Ἐπιγρ. τὰν ἐλαίαν τὰν κολοβάν, Διοσκ.Ι,76· ‖ ἐπὶ προσ., ὁ ὑπὸ τὸ φυσικὸν μέγεθος, ὁ βραχύτερος τοῦ φυσικοῦ : Προκ.Μυστ.8 οὔτε μακρὸς οὔτε κολοβὸς ἄγαν· ‖ γεν. βραχύς, κοντός : Ἀρτεμίδ. Δαλδ.2,3 κολοβαὶ ἐσθῆτες, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.Ι,12 κολοβὸν ξίφος, Δαμασκ.Ἰσιδ.138 κολοβὸς χιτών· ‖ ὁμ. ἐπὶ περιόδου, ἐν τῇ ρητορ.,ὁ κεκολοβωμένος, μὴ πλήρης, ἀτελής : Ἀριστλ.Ρητ.1409a,18, Χορίκ.ἐν Philol.54,123 κολοβώτερόν πως ὑφᾶναι τὸν λόγον· κ. ἐπὶ ὀνομάτων, διανοημάτων κτλ. : Θεμίστ. Λόγ.Ι,4Β ὄνομα κολοβὸν (ἀτελῶς ἐκπεφρασμένον), Συνέσ.15Β κολοβὰ διανοήματα· ‖ ὁμ. ἐπὶ σκευῶν, ἀγγείων, ποτηρίων, τεθραυσμένος, σπασμένος : Ἀριστλ.Μεταφ.1024a,15, Θεόπομπ.Ἱστ. 243 ἐκ κεραμέων, καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν· ‖ ἐπὶ τείχους, χαμηλόν, μικρόν : Ἀπп.Μιθριδ.26 κολοβὸν τειχίον, αὐτ.Λιβ.25 τεῖχος κολοβώτερον τοῦ τῶν πολεμίων, Προκ.Κτισμ.2,1 κολοβὸν τεῖχος· ‖ μτγν. κ. νεώτ. γεωμ. ἐπὶ κώνου, ὁ κόλουρος : Ἥρων Στερεομ.2,42 κολοβὸν πρῖσμα, - κολοβὴ πυραμίς (τὰ ἔχοντα τὸ ἄνω μέρος αὐτῶν ἀποτετμημένον δι' ἐπιπέδου μὴ παραλλήλου πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῆς βάσεως)· ‖ ὁμ. μτφ. : Μάξ.Τύρ.37 κολοβὸς ἀρετή, Γαλ.7,588 κολοβὸς κίνησις (ἐν παραλύσει), Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.689 κολοβὸν κῦμα (=κωφόν)· ‖ δημ. φρ. φίδι κολοβό (ἄνθρωπος μοχθηρός, ὕπουλος καὶ ἐπιτήδειος)· **2**) πάπ. τὸ σύδ. ὡς ούσ. εἶδος μέτρου.

κολοβόσταχυς-υος (ὁ,ἡ) (κολοβός-στάχυς) μτγν. ὁ ἔχων κεκολοβωμένους, ἀτελῶς ἀνεπτυγμένους στάχυς, ἐπὶ ἀνθέων : Διοσκ.Ι,7.

κολοβότης-ητος (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ κολοβοῦ, ἡ ἀτέλεια τῆς ἀναπτύξεως· Ζωναρ.1235 « κολοβότης, ὀλιγότης, μικρότης» : Πλούτ.Ἠθ.800Ε στίγματα καὶ κολοβότητες καὶ οὐλαὶ τοῦ λοιποῦ σώματος· **2**) κολοβότης πνεύματος ἡ ἔλλειψις ἀναπνοῆς ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ὁ κοντανασμός : Πλούτ.Δημ.6 ἦν δέ τις . . καὶ φωνῆς ἀσθένεια καὶ γλώττης ἀσάφεια καὶ πνεύματος κολοβότης.

κολοβοτράχηλος-ον (κολοβός-τράχηλος) μτγν. ὁ ἔχων κολοβόν, ἀτελῶς ἀνεπτυγμένον τράχηλον : Ἀδαμ.2,21.

κολοβοῦρος-ον (κολοβός-ούρά) ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων κολοβήν, κεκομμένην τὴν οὐράν, ὁ κουτσονούρης, ὁ κούντουρος· Ἡσ. ἐν λ. κόθουρος.

κολοβόχειρ-ειρος (ὁ,ἡ) (κολοβός-χείρ) μτγν. ὁ κολοβὸς τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας, ὁ ἔχων κεκολοβωμένας τὰς χεῖρας, ὁ κουλοχέρης : ΠΔ Λευῖτ. 21,18 ἄνθρωπος τυφλός, ἢ χωλός, ἢ κολοβόχειρ (πιθ. γρ. ἀντὶ κολοβόρινι).

κολοβῶ-όω (κολοβός) κ. νεώτ. δημ. κολοβώνω καθιστῶ τι κολοβόν, ἐλλιπές, περικόπτω, ἀκροτομῶ, ἀκρωτηριάζω· Ἡσ. «κολοβοῖ, ἐπικόπτει» : Ἀριστλ.άπ.101,ΠΔ Βασ.2,4,12 ἀποκτέννουσιν αὐτούς, καὶ κολοβοῦσι τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ τοὺς πόδας, Πολύβ.1,80,13 κολοβώσαντες δὲ καὶ συντρίψαντες τὰ σκέλη ἔτι ζῶντας ἔρριψαν εἴς τινα τάφρον· κ. παθ. : Ἀραρ.3 κολοβωθῆναι, Ἀριστλ. ΖΙ 487b,23 τῇ φώκῃ κεκολοβωμένοι πόδες, αὐτ. ΖΓ 771a,2 τῷ μὴ ἔχειν ἔνια, ἢ κεκολοβωμένα ἔχειν (μόρια), Θεόφρ.ΦΙ 3,6,3, Διόδ.Σ 1,78 τῆς δὲ γυναικὸς τὴν ρῖνα κολοβοῦσθαι· ὁμ. κ. μτ. γενικ. : Ἀριστλ.ΖΜ 695b,2 τὸ δὲ τῶν ἰχθύων γένος ἔτι μᾶλλον κεκολόβωται τῶν ἐκτὸς μορίων· **2**) μτγν. ἐπὶ χρόνου, συντέμνω, βραχύνω, συντομεύω : ΚΔ Μᾶρκ.13,20 καὶ εἰ μὴ ἐκολόβωσε Κύριος τὰς ἡμέρας, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς . . ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας· κ. παθ. : αὐτ.Ματθ.24,22· **3**) δημ. παρεμβάλλω ἐμπόδια, προσκόμματα, παρεμποδίζω· **4**) ρηματ. π. κολόβωμα, κολόβωσις, κολοβωτής.

κολοβώδης-ους-ες (κολοβός) μτγν. ὁ κεκολοβωμένος, ὁ κολοβός, ὁ ἀτελῶς ἀνεπτυγμένος : Πολ.Φυσ.51 κολοβώδεις δάκτυλοι (ἰδ.γρ.).

κολόβωμα-ατος (τὸ) (κολοβῶ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολοβοῦν βλ.λ. : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.113,6 οὐδέν τι τῶν ζῴων ἐλλιπὲς ἔχον μόριον ἐκ κολοβώματος ἐθύετο· **2**) τὸ κατὰ τὴν κολόβωσιν, τὸν ἀκρωτηριασμὸν ἀποκοπέν, ἀφαιρεθὲν μέρος, κτ. Γαλ. «κολοβώματα ὀνομάζουσι τὰ κατὰ χεῖλος ἢ πτερύγιον ρινὸς ἢ οὖς ἐλλείποντα» : Ἀριστλ.Μεταφ. 1024a,13,Γαλ.14,681 τὰ κολοβώματα πάντα ὡς ἐπὶ τῶν χειλῶν καὶ ὀφθαλμῶν, αὐτ.10,1002· **3**) μτγν. ἔλλειψις μορίου : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.45,25,1· ‖ νεώτ. ἰατρ. κολόβωμα συγγενὴς ἐξ ἀπλασίας ἔλλειψις τμήματός τινος τῶν μεμβρανῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ : κολόβωμα τῶν βλεφάρων - τῆς ἴριδος· ‖ κ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου : Εὐστ.351,7 ἔχει δὲ τι (ἡ κολώνη) ἄνω κολόβωμα ὀξύτητος.

κολοβώνω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ κολοβῶ βλ.λ.

κολοβῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κολοβόν, ἀτελῶς, ἀσαφῶς : Ἀριστλ.Σοφ.Ἐλ.176a,40 ὅσα μὴ σαφῶς, ἀλλὰ κολοβῶς ἐρωτᾶται.

κολόβωσις-εως (ἡ) (κολοβῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ κολοβοῦν βλ.λ., ὁ ἀκρωτηριασμός : Ἀριστλ.ΖΠ 708b,8,Γρηγ.Νύσσ.Ι,30Α μήτε αὐξήσεως, μήτε κολοβώσεως, Εὐστ.Πον.283,73· **2**) ἡ ἐλάττωσις, ἡ σμίκρυνσις : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ. 121Ρ κολόβωσις τῶν χορδῶν.

κολοβωτής (ὁ) μσν. ὁ κολοβῶν, ὁ ἀκρωτηριάζων τι, ἰδ. ἐπὶ τῶν προφερόντων ἀτελῶς τὰς καταλήξεις τῶν λέξεων : Θησ.Στεφ. ἐν λ.

κολοδωδεκαδακτυλικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κόλον καὶ τὸ δωδεκαδάκτυλον ὁμοῦ : κολοδωδεκαδακτυλικὸς σύνδεσμος (πτυχὴ τοῦ περιτοναίου συνδέουσα τὸ δωδεκαδάκτυλον πρὸς τὸ ἐγκάρσιον κόλον).

κολοιάρχης (ὁ) (κολοιός-ἄρχω) ἢ κολοίαρχος ὁ ἀρχηγὸς τῶν κολοιῶν βλ.λ. : Ἀριστφ.Ὄρν.1212 πρὸς τοὺς κολοιάρχους προσῆλθες.

κολοίδιον (τὸ) Ἡσ. «παραξιφίδιον».

κολοίδορον Ἡσ. «ξύλον μάχας ποιούντων ἐπεισφερόμενον» (διόρθ. Salmasius ἐπεσφαιρωμένον).

κολοιή Ἡσ. «φωνή», πρβλ. κολῳός.

κολοιός (ὁ) (πρβλ. κολῳός, κέλομαι, κολῳῶ) κ. νεώτ. εἶδος μικροῦ κόρακος, ἡ καλιακούδα, ἡ κάργια· Ἡσ. «κολοιοί· σκῶπες, μικραὶ κορῶναι» : Ἰλ.Π 583 ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε, αὐτ.Ρ 755 ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, Πίνδ.Ν 3,82 κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται, Ἀριστφ.Ὄρν.50 χὼ κολοιὸς οὑτοσὶ ἄνω κέχηνεν ὥσπερεὶ δεικνύς τί μοι, αὐτ.Σφ.129, Ἀριστλ.ΖΙ 617b,16 κολοιῶν δ' ἐστὶν εἴδη τρία, ἓν μέν, ὁ κορακίας . . ἄλλος ὁ λύκιος καλούμενος· ἔτι δὲ ὁ μικρὰς ὁ βωμολόχος. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τι γένος κολοιῶν . . ὃ στεγανόπουν ἐστί, Θεόφρ. Χαρ.21,6 καὶ κολοιῷ δὲ ἔνδον τρεφομένῳ δεινὸς κλιμάκιον πρίασθαι, αὐτ.Σημ.39, Ἀρατ.963, Αἰλ.ΖΙ 4,30, Καλλιγ.Θάν.Βλ.27 πολλοὶ κολοιοὶ ὑφώθησαν πετῶντες· ‖ παροιμ. ἐν Ἀριστφ.Ἱππ. 1020 πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοὶ (ἐπὶ τῶν ἀναιδῶς φωνασκούντων ἀγοραίων), Ἀριστλ.ΗΝικ.1155a,34 τὸν ὅμοιόν φασιν ὡς τὸν ὅ-

μοιον **καὶ κολοιὸν ποτὶ κολοιόν** (πρβλ. ὅμοιος τὸν ὅμοιον κι ἡ κοπριὰ στὰ λάχανα), Τίμ.'Ιστ.145 (ἐπὶ τοῦ 'Αγαθοκλέους)· ὁμ. Λουκ.'Απολ.4 **καὶ σὲ τὸν κολοιὸν ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι** Ινὰ πετᾷ μὲ ξένα πτερά)· ὁμ. Λιβαν.'Επιστ.42,3 **κύκνον ἡγοῦ τὸν κολοιόν.**

κολοιόφθαλμος-ον (κολοιός-ὀφθαλμός) μσν. ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς μικρούς, οἷοι οἱ τοῦ κολοιοῦ : Μάζ.'Επιδ.ἐν 'Αδου ἐν 'Αν.Βοασσ.3,144.

κολοιτέα (ἡ) 'Ησ. ἡ κολοιτία βλ.λ.

κολοιτία (ἡ) ἢ -έα ἢ **κολουτέα** δένδρον ἐκ τῶν **ἐλλοβοκάρπων** φέρον λοβοὺς καὶ φυόμενον ἐν τοῖς Λιπάραις νήσοις : Θεόφρ.Φ1 1,11,2· **2)** εἶδος Ιτέας φυομένης ἐπὶ τοῦ ὄρους 'Ιδη : αὐτ.3,17,3.

κολοίφρυξ 'Ησ.,«Ταναγραῖος ἀλεκτρυών».

κολοιῶ-άω (κολοιός) μτγν. ἐπὶ τῶν κολοιῶν, κρώζω, κράζω, κραυγάζω· Πολυδ.5,89 «κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν ἢ κολοιᾶν».

κολοιώδης-ους-ες (κολοιός) μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς τὸν κολοιόν, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν κολοιῶν συναγελαζόμενος : Πλούτ.'Ηθ.93E **ζῷαν οὐκ ἀγελαῖόν ἐστιν οὐδὲ κολοιῶδες.**

κολοκάνος (ὁ) · μτγν. ὁ κολεκάνος βλ.λ.

κολοκασία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ρίζα τοῦ ἐν τοῖς ἕλεσι τῆς Αἰγύπτου φυομένου κοσμητικοῦ φυτοῦ φευδοκύαμος ὁ εὐπρεπής· Διοσκ.2,128 «ῥίζα δὲ ὕπεστι παχυτέρα καλάμου, βιβρωσκομένη ἑφθή τε καὶ ὠμὴ κολοκασία καλουμένη» : Πλίν.Φ1 21,87· || νεώτ. βοταν. γένος **ἀρκοειδῶν** ὑδροχαρῶν, ριζωματωδῶν φυτῶν, τὸ κολοκάσι· **2)** Κολοκασία ἐπώνυμον τῆς 'Αθηνᾶς ἐν Σικυῶνι : 'Αθήν.3,72Β **ἔστι δ' ἐν Σικυῶνι Κολοκασίας 'Αθηνᾶς ἱερόν.**

κολοκάσι(ον) (τὸ) μτγν. κ. δημ. κολοκασία βλ.λ.1): Δίφιλ.Σ π.'Αθήν.3,73Α **ἡ τοῦ κυάμου τοῦ Αἰγυπτίου ρίζα, ἥτις λέγεται κολοκάσιον,** Νίκ.ἀπ.82 **κυάμου λέψας κολοκάσιον ἐντμήξας τε,** 'Αθήν.3,72Β **τὰ ὑπ' 'Αλεξανδρέων κολοκάσια καλούμενα'** || δημ. τὸ ὑδροχαρὲς καὶ ριζωματικὸν φυτὸν κολοκασία ἡ ἀρχαία.

κολοκασσοῦδι (τὸ) δημ. τὸ κολοκάτσι βλ.λ.

κολοκάτσι (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν ἡλίανθος ὁ κονδυλόρριζος· || ἡ κολοκασία βλ.λ.

κολακοιμηθιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἡλιόχρυσον τὸ σικελικόν.

κολοκορδόκολα (τὰ) (κόλον-χορδή) μτγν. κωμ. λ. πιθ. ἐντόσθια, ἔντερα : Φιλόδ.ΑΠ 10,103 **νῦν ἄπαγε δραχμῆς εἰς κολοκορδόκολα** .σχόλ. «ἡ χολὰς καὶ ἔντερα καὶ χορδάς»).

καλοκοτρώνης (ὁ) δημ. εἶδος πτυκτοῦ μαχαιριδίου ἔχοντος στρογγύλην ξυλίνην λαβὴν μὲ αχισμήν, ἐν ᾗ εἰσέρχεται ἡ λεπὶς κατὰ τὸ κλείσιμον.

κολοκούδια (τὰ) δημ. τὸ φυτὸν χολοκύνθη ἡ κοινή.

κολόκουρο (τὸ) δημ. βραχὺ ἔριον λαμβανόμενον ἐκ τῆς κουρᾶς τῶν κατὰ τοὺς μηροὺς καὶ ὑπὸ τὴν κοιλίαν μερῶν τοῦ σώματος τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν· **2)** μτφ. χρηματικὸν ἢ ἄλλου εἴδους φιλοδώρημα διδόμενον εἰς ὑπάλληλον Ιδ. δημόσιον πρὸς παροχὴν ὑπηρεσίας ἢ διευκολύνσεως.

κολοκύθα (ἡ) δημ. μεγεθυντ. τοῦ κολοκύθι βλ.λ., μεγάλη κολοκύνθη· || ὁ καρπὸς τοῦ κληματώδους φυτοῦ κολοκύνθη ἡ λαγυνοφόρος· || ὁ ἐδώδιμος καρπὸς τοῦ ἐνιαυσίου φυτοῦ κολοκύνθη ἡ μείζων· **2)** δοχεῖον οἴνου, ὕδατος ἢ ἄλλων ὑγρῶν καὶ στερεῶν οὐσιῶν κατασκευαζόμενον ἐκ τοῦ ἀπεξηραμμένου καρποῦ τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη ἡ λαγυνοφόρος, τὸ φλασκί.

κολοκυθάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κολοκύθι βλ.λ. κ ἄνευ ὑποκορ. σημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη ἡ Ιταλική : **κολοκυθάκια γιαχνὶ - τηγανιτὰ - βραστὰ - σαλάτα.**

κολοκυθαπιδιά (ἡ) δημ. ποικιλία τις τοῦ δένδρου ἀπιδέα ἡ ἀμυγδαλοειδής.

κολοκυθάπιδο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κολοκυθαπιδιὰ βλ.λ. : Λασκαρ.Πνίχτ.262 **ἔπειτα βγαίνει ἕνα διπλὸ χοντράπιδο) ποὺ μὲ δίκιο τὸ λὲν κολοκυθάπιδο.**

κολοκύθας (ὁ) δημ. ὑβριστ. ὁ οἱονεὶ ἔχων κεφαλὴν κενὴν ὡς ἡ κολοκύθα βλ.λ., ἄνους, ἐλαφρόνους, ἀσήμαντος, πρβλ. ἀποκολοκύνθωσις.

κολοκύθι (τὸ) δημ., μεγεθυντ. **κολοκύθα,** ὑποκορ. **κολοκυθάκι,** ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη βλ.λ.· || Ιδ. ὁ ἐδώδιμος καρπὸς τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη ἡ Ιταλική, ἅ. κολοκυθάκι : **κολοκύθια γεμιστὰ - γιαχνί,** παροιμ. **ὁ ποντικὸς δὲ χώραε στὴν τρῦπά του κι ἔσερνε κολοκύθια** (ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις αὐτῶν δαπανώντων), φρ. **αὐτὰ ποὺ λὲς εἶναι κολοκύθια** (λόγοι κενοὶ περιεχομένου, ἀνυπόστατοι), ὁμ. **κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανη** (ἐπὶ λόγων ἀσυναρτήτων, ἀνοήτων ἢ ἄνευ σημασίας διὰ τὴν περίστασιν δι' ἣν λέγονται)..

κολοκυθιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κολοκύνθη ἡ κοινή· || τὸ **ἐτήσιον** φυτὸν κολοκύνθη ἡ Ιταλική· || τὸ ποῶδες, πολυετὲς καὶ ριζωματικὸν φυτὸν δρον τὸ Ιταλικόν· || **κολοκυθιὰ ἄγρια τὸ** ποῶδες φυτὸν ἠράκλειον τὸ πολλιανόν· **2)** εἶδος παιδιᾶς συνήθους ἐν φιλικαῖς συγκεντρώσεσι καὶ συναναστροφαῖς.

κολοκύθιον (τὸ) μσν. ὁ καρπὸς τοῦ κληματώδους φυτοῦ κολοκύνθη ἡ λογυνοφόρος, Ιδ. ξηρὸς καὶ διεσκευασμένος εἰς δοχεῖον ὑγρῶν ἢ ξηρῶν καρπῶν : 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.ί,221 **ἐγέμισα ἕνα κολοκύθιον μοῦστον· ἀπὸ τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν κολοκυθίων εὑρίσκοντο πολλά. καὶ χλωρὰ καὶ ξηρά.**

κολοκυθοκέφαλος-η-ο δημ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ εἶναι κενὴ ὡς κολοκύθα, ἄνους, ἐλαφρόνους, ἅ. κολοκύθος.

κολοκυθοκεφτές (ὁ) δημ., πληθ. **-έδες** εἶδος **κεφτέ,** οὗ κύριον συστατικὸν πολτὸς κολοκυθιῶν.

κολοκυθοκορφάδες (οἱ) δημ. τὰ ἐδώδιμα ἄνθη καὶ οἱ λαχανευόμενοι τρυφεροὶ βλαστοὶ τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη ἡ Ιταλική.

κολοκυθοκόφτης (ὁ) δημ. τὸ ἔντομον γρυλλασπάλαξ βλ.λ.

κολόκυθος (ὁ) δημ. μεγεθυντ. τοῦ κολοκύθι βλ.λ. ἐν παροιμ. **ὅπου καὶ στὸν κολόκυθο φυσᾶ καὶ τὸ γιαούρτι** (ἐπὶ τῶν λίαν προφυλακτικῶν ἕνεκα προτέρου παθήματος αὐτῶν).

κολοκυθόσπορος (ὁ) δημ. τὰ σπέρματα τοῦ καρποῦ τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη ἡ μείζων : παροιμ. **ἀπὸ πικρὴ κολοκυθιὰ μηδὲ κολοκυθόσπορο** (πρέπει ὅλως ν' ἀποφεύγωμεν συνάφειαν πρὸς κακούς)· **2)** ὁ πασσατέμπος βλ.λ.

κολοκυθοφλασκιά (ἡ) δημ. τὸ ἐτήσιον καὶ κληματῶδες φυτὸν κολοκύνθη ἡ λαγυνοφόρος, ἅ. φλασκιά, νεροκολοκυθιά.

κολόκῦμα-ατος (τὸ) (κόλος - κῦμα) κ. νεώτ. κολοβὸν ἢ κωφὸν ἄνευ ἀνέμου κῦμα ἡσύχως καὶ βραχέως προσκυμαῖνον πρὸς τὴν παραλίαν, τὸ κῦμα τῆς ὀποθαλασσιᾶς, φουσκοθαλασσιά, καραντί· 'Ησ. «τυφλὸν κῦμα», Σουΐδ. «τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ ἐπικαχλάζον»· || μτφ. ἐπὶ τῶν κενῶν ἀπειλητικῶν λόγων τοῦ Κλέωνος : 'Αριστφ.'Ιππ.692 **ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν** (σχόλ. «τὸ κολοβὸν κῦμα ἢ κωφόν, τὸ μὴ ἐπηχοῦν μηδὲ κοχλάζον»), Καλλιγ.Θὰν.Βλ.86 **ἡ βία τοῦ ἀνέμου ηὔξανε καὶ τὸ κολόκυμα προεμήνυεν ἐπερχομένην θύελλαν.**

κολοκύνθη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. **κολοκύντη,** μτγν. **κολόκυντα-ης,** κ. **κολόκυνθα** τὸ ἐτήσιον φυτὸν κολοκύνθη ἡ μείζων, κοκκινοκολοκυθιά : 'Αλκ. ἐν Πάπ.'Οξ.1789 ἀπ.4,6 **κολοκύνταις,** 'Ιππ.

Νοῦσ.2,67,αὐτ.69 **κολοκύνθην** [δ.γρ. κολοκύντην], Ἑρμίππ.79 **τὴν κεφαλὴν ἔχει ὅσην κολοκύντην,** Ἀριστφ.ἀπ.569,6 **ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν,** αὐτ.Νεφ.327 **εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις,** Ἀριστλ.Πρ.923a,14 [κῶδ.], Δίφιλ.Σ π. Ἀθήν.2,59Β **ἡ δὲ κολοκύντη ὀλιγότροφός ἐστι καὶ εὔφθαρτος,** Μνησίθ.Ἀθ.αὐτ. **ἡ κολοκύνθη καὶ μῆλα κυδώνια,** Μηνόδωρος αὐτ.59Α **τῶν κολοκυντῶν** [φησὶν] **ἡ μὲν Ἰνδική, ἡ καὶ αὐτὴ καὶ σικύα, ἡ δὲ κολοκύντη,** Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.2,37 **πολλοὺς κατετραυμάτιζον βάλλοντες τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν,** Γεωπ.12,19,7 **κολόκυντα**· ‖ νεώτ. βοταν. γένος **κολοκυνθοειδῶν** φυτῶν περιλαμβάνον διάφορα εἴδη, ὧν κυριώτερα κολοκύνθη ἡ κοινή, κολοκύνθη ἡ λαγυνοφόρος, κολοκύνθη ἡ μείζων, κολοκύνθη ἡ μόσχοσμος κ. ἄ.· ‖ τὸ ἐτήσιον κληματῶδες καὶ ἀναρριχώμενον φυτὸν κολοκύνθη ἡ λαγυνοφόρος : ΠΔ Ἰων.4,7 **προσέταξε κύριος ὁ θεὸς κολοκύνθῃ, καὶ ἀνέβη ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ Ἰωνᾶ**· ‖ ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη ἡ λαγυνοφόρος, ἡ κολοκύθα : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.2,47 **ἐπειδὰν γὰρ ξηράνωσι τὴν κολόκυνθαν, κοιλάναντες αὐτὴν καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην ἐμπλέουσιν**· ‖ **κολοκύνθη ἀγρία** τὸ πολυετὲς καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν σίκυς ἡ κολοκυνθίς, ἡ πικραγγουριά : Διοσκ.2,134· ‖ θεωρουμένη ὡς σύμβολον ὑγιείας ἕνεκα τῆς δροσερᾶς καὶ χυμώδους αὐτῆς φύσεως : Ἐπίχ.154 **ὑγιέστερός τ' ἦν ἔτι κολοκύντας πολὺ** [πρβλ. γερὸς σὰν τὸ ρεπάνι], Σώφρ.34,Δίφιλ.98 **ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην,** [ἢ θάνατον, ἢ ὑγιείαν, ἢ τεθνεὼς ἢ ζῶν], Μέν.934.

κολοκυνθιάς-άδος (ἡ) μτγν. ἐπὶ φαγητοῦ, τὸ ἐκ κολοκύνθης παρεσκευασμένον : Παλλδ.ΑΠ 11,371 **βρωτύν μοι φορέων τὴν κολοκυνθιάδα.**

κολοκυνθικά (τὰ) νεώτ. βοταν. ἄθροισμα **δικοτυληδόνων** φυτῶν.

κολοκυνθίνη (ἡ) νεώτ. χημ. φυσικὸς γλυκοζίτης ὢν εἰς τοὺς καρποὺς τῶν φυτῶν σίκυος τῆς κολοκυνθίδος καὶ πέπονος τοῦ τριγώνου.

κολοκύνθινος-η-ον μτγν. κ. **κολοκύντινος**-η-ον ὁ κατεσκευασμένος, παρεσκευασμένος ἐκ κολοκύνθης : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.2,37 **τὰ πλοῖα δὲ ἔχουσι μεγάλα κολοκύνθινα,** Πάπ. **ἔλαιον κολοκύντινον**· **2**) πάπ. **ἄμπελος κολοκυνθίνη** εἶδος ἀμπέλου.

κολοκυνθίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ πολυετὲς καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν σίκυς ἡ κολοκυνθίς, ἡ ἀγρία κολοκύνθη : Διοσκ.4,176,Γαλ.12,34,αὐτ.14,327 **κολοκυνθίδων**· ‖ νεώτ. βοταν. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ σίκυς ἡ κολοκυνθίς, τὸ πικράγγουρο.

κολοκυνθοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. **δικοτυληδόνων** κολοκυνθικῶν φυτῶν.

κολοκυνθοπειρατής (ὁ) [κολοκύνθη - πειρατής] μτγν. πειρατὴς πλέων ἐπὶ πλοίου ἐκ κολοκύνθης : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.2,37 **χειμασθέντες ἡμέρας δύο τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς.**

κολόκυνθος (ὁ) μτγν. κ. **κολύκιντος** (πάπ.) ἡ κολοκύνθη βλ.λ. : ΑΠ 9,532, ΨΔιοσκ.4,176 **κολόκυνθος ἄγριος,** Πάπ. **σοι τῶν αὐτῶν οἴν(ου σ)ὺν κολοκύνθου,** Πάπ. **κολύκιντος.**

κολοκυνθυλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. λευκὴ κρυσταλλικὴ κόνις ἀπομονωθεῖσα ἐκ τῆς κολοκύνθης.

κολοκυνθών-ῶνος (ὁ) πάπ. τόπος ἐν ᾧ φύονται κολοκύνθαι.

κολοκύντη (ἡ) ἀττ.τ. τοῦ κολοκύνθη βλ.λ. : Φρύν. 437 «κολόκυνθα» ἡμάρτηται ἡ ἐσχάτη συλλαβὴ διὰ τοῦ θα λεγομένη, δέον διὰ τοῦ τη, ὡς Ἀθηναῖοι» : Ἱππ.Δι.2,54,Μνησίμ.4,30.

κολοκύντινος-η-ον πάπ. ὁ κολοκύνθινος : **ἔλαιον κολοκύντινον.**

κολοκόντιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κολοκύντη βλ.λ. : Φρύν.Κωμ.61 **ἢ μαζίου τι μικρὸν ἢ κολοκυντίου.**

κολόκυντος (ὁ) μτγν. κολόκυνθος βλ.λ. : ΑΠ 9,532.

κολοκυστικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κόλον ἅμα καὶ τὴν χοληδόχον κύστιν : **κολοκυστικὸς σύνδεσμος** (πτυχὴ τοῦ περιτοναίου συνδέουσα τὴν χοληδόχον κύστιν πρὸς τὸ ἐγκάρσιον κόλον).

κολοκῶνας Ἡσ. «τὰς βαλβῖδάς τινες».

κολομβαμίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὁ μεθυλικὸς αἰθὴρ τῆς ἰατρορριζίνης παρέχων δι' ὀξιδώσεως τὴν κορυδαλίνην.

κολομβία (ἡ) νεώτ. γένος **τιλιωδῶν** φυτῶν.

κολόμβον (τὸ) νεώτ. φαρμακ. ἡ **κολόμβου ρίζα** ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ ἰατρόρριζα ἡ κολόύμβα, ἐν χρ. ὡς διεγερτικὸν τοῦ στομάχου κ. καθαρτικόν.

κολομελλώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. μικρὰ **οἰκογέν. ὑδνοειδῶν** φυτῶν.

κολόμπα (ἡ) δημ. ναυτ. ἡ στήλη τοῦ ἱστοῦ.

κολομπῖνα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες καὶ πολυετὲς φυτὸν ἀετορραφὶς ἡ κοινή· **2**) (Ἰταλ.) πρόσωπον τῆς παλαιοτέρας ἐκ τοῦ προχείρου Ἰταλικῆς κωμῳδίας, ἔχον τὸν χαρακτῆρα τῆς ζωηρᾶς καὶ εὐθύμου νεαρᾶς θαλαμηπόλου, ἄ. σουμπρέττα.

κολομπίνες (οἱ) δημ. τὸ φυτὸν ἀετόξυλον **τὸ** ταϋγέτειον.

κολομπίρι (τὸ) δημ. ναυτ. ὁ λαιμὸς **τῆς στήλης** ἢ τοῦ ἐπιστηλίου.

κόλον (τὸ) κ. νεώτ. τροφή, φαγητόν· Ἀθήν.6,262Α «κόλον γὰρ ἡ τροφή, ὅθεν καὶ ὁ βουκόλος καὶ ὁ δύσκολος», ἐν Πάπ. ἐπί τινος εἴδους διατετηρημένης τροφῆς· **2**) κ. νεώτ. τὸ ἀπὸ τοῦ τυφλοῦ ἐντέρου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀπευθυσμένου τμῆμα τοῦ παχέος ἐντέρου : Ἀριστφ.Ἱππ.455 **γάστριζε καὶ τοῖς ἐντέροις καὶ τοῖς κόλοις, χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα,** Ἀριστλ.ΖΜ 675b,7 **πᾶσι δὲ τοῖς μὴ εὐθυεντέροις προϊοῦσιν εὐρύτερον γίνεται τὸ μόριον τοῦτο, καὶ τὸ καλούμενον κόλον ἔχουσι,** Νικ.Ἀλεξ.23,Πολυδ.2,209.

κολονώδη (τὰ) νεώτ. ζωολ. ὑποοικογέν. κολεοπτέρων πενταμερῶν **σιλφιδῶν** ἐντόμων.

κολοπηξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις πρὸς στερέωσιν τῆς σιγμοειδοῦς καμπῆς τοῦ κόλου διὰ προσραφῆς ἐπὶ τοῦ προσθίου κοιλιακοῦ τοιχώματος.

κολορίμετρον (τὸ) νεώτ. τὸ χρωματόμετρον βλ.λ.

κολόροβον (τὸ) Ἡσ. γλώσσ. ἐπὶ τοῦ κορύνη, πρβλ. κολλόροβον 4).

κολόροβος (ὁ) Ἡσ. κτ.πληθ. **κολόροβοι,** γλώσσ. τοῦ σκοιά, πρβλ. κολλόροβον 4).

κόλος-ον ὁ κολοβός, ὁ κεκολοβωμένος, ὁ ἀποκεκομμένος ἢ τεθραυσμένος τὴν κορυφήν : Ἰλ.Π 117 **πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ**· ‖ ἐπὶ ζῴων, ὁ κολοβοκέρατος βλ.λ. : Ἡρ.4,29 **τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον** [κολοβόν, ἄκερον], Θεόκρ.8, 51 **ὦ κόλε** [δ.γρ. ὤκαλε] [ἀποτεινόμενος εἰς τράγον]· κ. ἐπὶ τοῦ κεράστου : Νικ.Θηρ.260 **ὁ μὲν κόλος ἐστὶν ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθώς**· **2**) εἶδος αἰγὸς ἐστερημένου κεράτων· Ἡσ. «κόλον . . μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα», πιθ. ὁ ἐν Στράβ.7, 4,8 **ἔστι δὲ τῶν τετραπόδων ὁ καλούμενος κόλος, μεταξὺ ἐλάφου καὶ κριοῦ τὸ μέγεθος**· **3**) **κόλος μάχη** ὀνομασία τοῦ Θ τῆς Ἰλ. : Σχόλ.Ἰλ.Θ 1· πρβλ. κολοβομάχη.

κολοσσαῖος-α-ον νεώτ. τ. τοῦ κολοσσιαῖος βλ.λ.

κολοσσ(ι)αῖος-α-ον (κολοσσός) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὅμοιος πρὸς κολοσσὸν κατὰ τὸ μέγεθος, ὁ ἔχων τὸ μέγεθος κολοσσοῦ, ὑπερμεγέθης, θεώρατος : Διόδ.Σ 11,72 **Διὸς . . κολοσσιαῖον ἀνδριάντα κατασκευάσαι,** Φίλ.2,573,30 **κολοσσιαῖον ἀνδριάντα ἐπίχρυσον,** αὐτ.1,2 **κολοσσιαῖα μεγέθη,** Λουκ.Ἑρμότ.71 **κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος,** Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,15,9 **τοῦ δὲ μεγίστου ἀγάλματος κολοσσιαίου,** Πάπ. **θεῖος κολοσσιαῖος ἀνδριάς,** «**κολοσσιαῖα μέγαθα,** « **κολοσσιαῖα γέφυρα**·

|| νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ μέγιστος, ὁ πλεῖστος: **κολοσσιαία δύναμις, - κολοσσιαῖο σφάλμα, - κολοσσιαῖα ἔξοδα**· κ. ἐπίρρ. νεώτ. **-ως.**

κολοσσικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων διαστάσεις κολοσσοῦ βλ.λ., ὁ κολοσσιαῖος: Στράβ. Ι,Ι,23 **καθάπερ τε καὶ ἐν τοῖς κολοσσικοῖς ἔργοις,** Διόδ.Σ 2,34 **ἐπιστῆσαι δὲ τῷ τάφῳ καὶ χρυσῆν εἰκόνα κολοσσικήν,** Πλούτ.Ἠθ.780Α **τῶν κολοσσικῶν διαφέρειν ἀνδριάντων,** Ἐπιγρ. **κολοσσικὴ εἰκών**· || γεν. γιγαντιαῖος, πελώριος, ὑπερμεγέθης: Φιλόδ.Σημ.2 **κεφαλὴν κολοσσικὴν ἔχων.**

κολοσσοβάμων-ονος-ον (κολοσσός - βαίνω) μτγν. ὁ ἔχων κολοσσιαῖον βῆμα, βάδισμα, δρασκελιά: Λυκόφρ.615 **κολοσσοβάμων δ' ἐν πτυχαῖσιν Αὐσόνων σταθεὶς** (κτ. Σχολ. «ἐπὶ κολοσσοῦ βεβηκὼς ἤγουν ὑψηλοῦ τόπου»).

κολοσσοποιός (ὁ) (κολοσσός - ποιῶ) μτγν. ὁ κατασκευάζων κολοσσούς, ὁ κατασκευαστὴς κολοσσιαίων ἀνδριάντων: Ἥρων Ὁρ.135,13.

κολοσσοπόνος (ὁ) (κολοσσός - πονῶ) μτγν. ὁ κολοσσοποιὸς βλ.λ.: Μαν.4,570 **κολοσσοπόνους παναρίστους.**

κολοσσός (ὁ, Ἐπιγρ. κ. ἡ) κ.μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀνδριὰς ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἄγαλμα ὑπερμέγεθες, γιγάντιον: Ἡρ.2,130 **ξύλινοι κολοσσοί,** αὐτ. 149 **ἔπεστι κολοσσὸς λίθινος** (π. Ἡρ. πάντοτε ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Αἰγυπτίων κολοσσιαίων ἀγαλμάτων), Θεόφρ.ἀπ.128, Σώπ.Ι, Πολύβ.18,16,2 **ἀνθ' ὧν καὶ τὸν κολοττὸν αὐτοῦ τὸν δεκάπηχυν ἔστησαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν περὶ τὴν ἀγοράν,** Διόδ.Σ 1,67 **κολοττοὺς ὑποστήσας ἀντὶ τῶν κιόνων δωδεκαπήχεις,** Πλούτ.Φάβ.22 **τὸν κολοσσὸν τοῦ Ἡρακλέους μετακομίσας ἐκ Τάραντος ἔστησεν ἐν Καπιτωλίῳ,** Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.23 **τοῦ Ῥοδίου κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν ναννώδει σώματι ἐπιθέντας** (ἔχοντος ὕψος ἑβδομήκοντα πήχεων), Δίων Κ 66,15, Λογγῖν.Ὕφ.36,3 **ὁ κολοσσὸς ὁ ἡμαρτημένος,** Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,242 **ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐγκαθιδρύσει τοῦ δισκελοῦς καὶ ἀκεφάλου κολοσσοῦ**· || γεν. ἀνδριάς, ἄγαλμα, ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸ μέγεθος αὐτοῦ: Αἰσχ.Ἀγ. 416 **εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί,** Θεόκρ.22,47 **σφυρήλατος οἷα κολοσσός,** Πλούτ.Λούκ.37 **Μιθριδάτου χρύσεος ἑξάπους κολοσσός** || ἐπὶ μικρῶν εἰκόνων, κτ. αἰτ. πληθ. κολοσσός: Ἐπιγρ.· ὁμ. κ. ὡς θηλ. **τὰς κολοσσός**: Ἐπιγρ.· **2)** νεώτ. κ. δημ. γεν. πᾶν τὸ ὑπερμέγεθες, πελώριον: **αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι κολοσσός** (τὸ ἀνάστημα ἢ τὴν ῥώμην), - **θαλάσσιοι κολοσσοί** (πλοῖα μεγάλου ἐκτοπίσματος ἐμπορικὰ ἢ πολεμικά), - **εἶναι κολοσσὸς ἐντιμότητος** (εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τίμιος).

κολοσσουργία (ἡ) (κολοσσός-ἔργω) μτγν. ἡ κατασκευὴ κολοσσοῦ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κολοσσούς: Στράβ.Ι,Ι,23 **κολοσσουργία γάρ τις καὶ αὕτη, τὰ μεγάλα φράζουσα πῶς ἔχει.**

κολοσσόχελυς-υος (ἡ) νεώτ.παλαιοζ. γένος κρυπτοδείρων χελωνοειδῶν **χερσιδῶν** ἑρπετῶν ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

κολοστομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἐγχειρήσεως διάνοιξις στομίου εἰς τὸ παχὺ ἔντερον κατὰ τὰς διαφόρους παθήσεις αὐτοῦ.

κόλοστρον (τὸ) (λατ.) νεώτ. ἡ κολόστρα βλ.λ.

κολοσυρτός (ὁ) ποι. λ. θόρυβος, πάταγος, ταραχή, κλόνος ἢ θορυβώδης ὄχλος· Ἡσ. «συρφετός, ὄχλος, ἀναφορά, κονιορτός, θόρυβος»: Ἰλ.Μ 147 **σύεσσιν ἐοικότε, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα** (σχόλ. «θόρυβον ἐπερχόμενον»), αὐτ.Ν 472, Ἀριστοφ.Σφ.666 **οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτόν,** αὐτ.Πλ.536 **παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν** (τὸ κραυγάζον πλῆθος)· κ. ἀπολ.: Ἡσίοδ.Θ 880 **πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.**

κολοσυρτῶ-έω (κολοσυρτός) Ἡσ. «κολοσυρτεῖ, θορυβεῖ».

κολοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἐγχειρήσεως ἐκτομὴ τοῦ παχέος ἐντέρου, γινομένη ἕνεκα τοπικῆς φυματιάσεως ἢ καρκίνου.

κολοτυφοειδής-οῦς (ὁ) νεώτ. ἰατρ. **ἢ κολότυφος** ἰδία μορφὴ τυφοειδοῦς πυρετοῦ καθ' ἣν αἱ ἐντερικαὶ ἑλκώσεις ἐντοπίζονται ἀποκλειστικῶς ἢ ἐπικρατέστερον ἐν τῷ παχεῖ ἐντέρῳ.

κολότυφος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὁ κολοτυφοειδὴς βλ.λ.

κολουᾶν Ἡσ. «θορυβεῖν».

κολούκερως-ω (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων **λαθριιδῶν** ἐντόμων.

κολούλια (τὰ) μτγν. γένος γαστεροπόδων μαλακίων: Ξενοκρ.π.Ὀρειβ.2,58,79.

κολούμβα (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ φαρμακευτικὴ ῥίζα τοῦ φυτοῦ ἰατρόρριζα ἢ κολούμβα, ὡς καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς λαμβανομένη πικρὰ οὐσία.

κολουμβάριον (τὸ) (λατ.) νεώτ. **ὁ** περιστερεών, τὸ περιστεροτροφεῖον· **2)** παρ' ἀρχαίοις Ῥωμαίοις, ἡ ὀστεοθήκη τῶν νεκροταφείων, ἔχουσα κόγχας ἐντὸς τοίχου πρὸς ἀπόθεσιν τῶν δοχείων, ἅτινα περιεῖχον τὴν **τέφραν** τῶν νεκρῶν.

κολουμβίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακευτ. πικρά, τονωτικὴ οὐσία τῆς ῥίζης τοῦ φυτοῦ ἰατρόρριζα.

κολουμβίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. μετανιοβικὸν ἅλας τοῦ σιδήρου, ἄ. νιοβίτης.

κολούμβρα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν ἱππουρὶς ἢ ὡραιανθής.

κολουμελλία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος κολουμελλιωδῶν φυτῶν.

κολουόκερως-ω (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος καλεοπτέρων τριμερῶν **λαθριδιιδῶν** ἐντόμων.

κολουραῖος-η-ον (κόλος - οὐραῖος) μτγν. **ὁ** κόλουρος βλ.λ.: Καλλ.ἀπ.66 **κολουραίη πέτρη** (ἀπότομος βράχος).

κολουρία (ἡ) Ἡσ. «κολουρία, τῇ ἀποτομίᾳ».

κόλουρις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ κόλουρος βλ.λ., ἐπὶ ἀλώπεκος: Τιμοκρ.ἀπ.3,2 **κοὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις· ἐντὶ καὶ ἄλλοι ἀλώπεκες**· πρβλ. κοθοῦριν.

κολουρῖτις Ἡσ. «γῆ· Σικελοί».

κολουροειδῶς ἐπίρρ. μσν. ἐν εἴδει κολοβῆς οὐρᾶς, δίκην κολοβῆς οὐρᾶς: Φιλῆς 8,82,262 **τὴν προβοσκίδα κολουροειδῶς ἐν μέσῳ κεχυμένην.**

κολουρόκωνος (ὁ) (κόλουρος - κῶνος) μτγν. ὁ κόλουρος κῶνος, ὁ κῶνος οὗ ἀπεκόπη τὸ πρὸς τὴν κορυφὴν τμῆμα, ὁ κεκολοβωμένος κῶνος: Ἥρων Μέτρ.3,22.

κολουροπῡρᾰμίς-ίδος (ἡ) (κόλουρος - πυραμίς) μτγν. ἡ κόλουρος, ἡ κεκολοβωμένη τὴν κορυφὴν πυραμίς: Θέων Σμ.42Η **εἰσὶ δὲ καὶ πυραμοειδεῖς ἀριθμοί, πυραμίδα καταμετροῦντες καὶ κολουροπυραμίδα.**

κόλουρος-ον (κόλος - οὐρά) μτγν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. **κόλουρις** βλ.λ. ὁ ἔχων κολοβήν, ἀκρωτηριασμένην ἢ κεκομμένην τὴν οὐράν, ὁ κολοβοῦρος, ὁ κολοβόκερκος, ὁ κούντουρος, ὁ κουντούρης· Σουΐδ. «κόλουρα, τὰ κολοβὴν ἔχοντα οὐράν, ἢ τὰ μὴ ἔχοντα κέρκον», μτφ.: Πλούτ.Φλαμ.21 **ὥσπερ ὑπὸ γήρως ἀπτῆνα καὶ κόλουρον** (πτηνὸν οὗ ἔπεσον τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς ἐκ τοῦ γήρατος)· **2)** γεν. ὁ κεκολοβωμένος τὴν κορυφήν: Νικόμ. Ἀρ. Ἀριθμ.2,14 **κόλουρος πυραμίς**· || εἰδ. νεώτ. γεωμ. **κόλουρος κῶνος, - κόλουρος πυραμὶς** (ὧν ἀπεκόπησαν τὰ πρὸς τὴν κορυφὴν τμήματα δι' ἐπιπέδου παραλλήλου πρὸς τὴν βάσιν αὐτῶν)· **3)** τὸ θηλ. κτ. πληθ. **κόλουροι** (ἐνν. γραμμαί) δύο μεγάλοι ὑποθετικοὶ κύκλοι τῆς οὐρανίου σφαίρας διερχόμενοι διὰ τῶν ἰσημερινῶν καὶ τροπικῶν σημείων, καὶ διατεμνόμενοι σταυροει-

δῶς κατὰ τοὺς πόλους : Θέων Σμ.132Η· κ. κτ. ἐν. : Ἱππαρχ.1,11,17, Θεολ.Ἀριθμ.55· ὁμ. κ. οἱ **κόλουροι κύκλοι** : Γέμιν.2,21· **4)** εἶδος σύκου : Ἀθήν.3,75D **ἐπὶ δὲ τὸ πλεῖστον αἱ κόλουροι καὶ φορμύνιοι καὶ δίφοροι .. συμφέρουσιν, ἐὰν ἔχωσιν ὕδωρ.**

κολούρωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ κολόβωσις βλ.λ.II : Ἰάμβλ.Προτρ.21,27.

κόλουσις-εως (ἡ) [κολούω] ἡ κολόβωσις, ἡ περικοπή, ἡ βράχυνσις, τὸ κλάδευμα : Ἀριστλ.Πολιτ.1311a,21 **ἡ τῶν ὑπερεχόντων σταχύων κόλουσις,** Θεόφρ.2,15,4 **ἡ κόλουσις κωλύσασα τὴν εἰς τὸν ὄγκον βλάστην,** αὐτ.5,17,5 **αἱ δὲ κολούσεις φθείρουσιν ὅλως ὀλίγα,** Πλούτ.Ἀριστ.7 **μοχθηρίας γὰρ οὐκ ἦν κόλασις ὁ ἐξοστρακισμός, ἀλλ' ἐκαλεῖτο μὲν δι' εὐπρέπειαν ὄγκου καὶ δυνάμεως βαρυτέρας ταπείνωσις καὶ κόλουσις·** || ὁμ. π. ἀρχ. ἡ διὰ κυκλοτερῶν ἐντομῶν τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου καταπολέμησις τῆς ροιάδος.

κόλουσμα-ατος (τὸ) (κολούω)· Ἡσ. «θραῦσμα».

κολουστός-ή-όν Ἡσ. κολοβός, ἄνευ κεράτων μέγας τράγος, κέρατα μὴ ἔχων· Ἡσ.ἐν λ. κόλον.

κολουτέα (ἡ) κ. νεώτ. δ. τ. τοῦ κολοιτία βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 3,17· **2)** νεώτ. βοταν. γένος **ἐλλοβοκάρπων** φυτῶν.

κολούω (κολόϜω, κόλος), μέλλ. **κολούσω,** ἀόρ. **ἐκόλουσα,** παθ. μέλλ. **κολουθήσομαι,** ἀόρ. **ἐκολούθην** κ. **ἐκολούσθην,** παρακ. **κεκόλουμαι** κ. **κεκόλουσμαι,** κολοβῶ τι, ἀποκόπτω, περικόπτω, βραχύνω, κοντουρεύω : Ἡρ.5,92,6 **ἐκόλουε αἰεί, ὅκως τινὰ ἴδοι τῶν ἀσταχύων ὑπερέχοντα, κολούων δὲ ἔρριπτε,** Εὐρ.ἀπ.373 **στάχυν σπάθη κολούων φασγάνου,** Θεόφρ.ΦΑἴτ.2,15,5 **κολούουσιν ἄκρον τὸν βότρυν·** κ. μτ. γενικ. : Ὀππ.Ἁλ.4, 484 **καὶ τῆς μὲν κεφαλὴν πέλεκυς τάμε, τὴν δ' ἐκόλουσεν οὐρῆς** (ἐκολόβωσεν ἀποκόψας τὴν οὐρὰν αὐτῆς)· κ. παθ. : Θεόφρ.ΦΑἴτ.2,15,2 **βελτίω κολουόμενά φασι γίγνεσθαι** (τὰ δένδρα)· τὸ παθ. κ. μτ. γενικ. : Εὐστ.900,28 **κεκολουσμένος οὐρᾶς·** **2)** συνήθ. μτφ. κ. ἰδ. π. Ὁμ. κολοβῶ, ἀκρωτηριάζω : Ἰλ.Υ 370 **οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει, ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει** (μέρος μὲν ἐκτελεῖ, μέρος δὲ κόπτει ἐν τῷ μέσῳ, ἀφήνει ἀτελείωτον, ἐπὶ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Ἀχιλλέως!),Ὀδ.Λ 340 **μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε** (μὴ τὰ ἐλαττώνετε, τὰ περιορίζετε), αὐτ.Θ 211 **ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει** (κολοβοῖ, καταστρέφει πάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας καὶ τύχας), Γαλ.5,733 **κολούειν εἰς τὰ τῆς τέχνης ἔργα** (ἐμποδίζω, παρεμβάλλω ἐμπόδια εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης)· || κολάζω τι, περιορίζω, καταρρίπτω, καταβάλλω, σμικρύνω, ἐλαττῶ, ταπεινῶ : Ἡρ.7,10,5 **φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν,** Εὐρ.ἀπ.92 **ἄνθρωπος γεγὼς δῆμον κολούει χρήμασιν γαυρούμενος,** Πλάτ.Νόμ.731Α **τοὺς ἄλλους δὲ οὐ κολούων διαβολαῖς,** αὐτ.Ἀπολ.49D **μὴ τοὺς ἄλλους κολούειν, ἀλλ' ἑαυτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος,** αὐτ.Πρωτ.343C **τὸ ῥῆμα .. κολοῦσαι,** Ἀριστλ.Πολιτ.1274a,8 **τὴν μὲν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴν Ἐφιάλτης ἐκόλουσε καὶ Περικλῆς,** αὐτ. 1284a,37 **τρόπον τινὰ τῷ κολούειν τοὺς ὑπερέχοντας,** αὐτ.1313a,40 **τὸ τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν,** Φιλόδ.Παρρ. 60Ο **κολούειν καὶ θεραπεύειν,** Πλούτ.Ἀλκ.34 **κολούσειν καὶ ταπεινώσειν τὸν Ἆγιν,** αὐτ.Ρωμ.25, αὐτ.Ἠθ.816C **κολούων ἀξίωμα τοῦ συνάρχοντος·** κ. παθ. : Αἰσχ.Πέρσ.1035 **σθένος γ' ἐκολούσθη,** Θουκ.7,66 **ἄνδρες γὰρ ἐπειδὰν ᾧ ἀξιοῦσι προύχειν κολουσθῶσι** (ὅταν ταπεινωθῶσιν εἰς πρᾶγμα καθ' ὃ εἶχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι ὑπερέχουσι), Πλάτ. Πολ.528C **ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα,** Πλούτ.Ἀγησ.31 **ἑώρα συνεσταλμένον αὐτῆς τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ αὔχημα κεκολουμένον,** Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 7,234 **κεκολουμένος νούσῳ.**

κολοφών-ῶνος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. **κολοφώνας** τὸ ὑψηλότερον, τὸ ἀνώτερον σημεῖον, ἡ κορυφή, ἡ κορωνίς, τὸ τέλος : Πλάτ.Εὐθ.301Ε **κολοφῶνα ἐπιτίθης τῇ σοφίᾳ** (ἐπεστέγασες, ἐπεράτωσες), αὐτ.Νόμ.673D **ἐπὶ .. τῇ τῆς μέθης χρείᾳ τὸν κολοφῶνα πρῶτον ἐπιθῶμεν,** αὐτ.Θεαίτ.153C **τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων,** αὐτ.Ἐπιστ. 318Β **τὸν κολοφῶνα .. ταῖς ὑποσχέσεσιν ἁπάσαις νεανικώτατον ἐπέθηκας** (κορωνίδα), Αἰλ. ΖΙ 13,12 **κολοφῶνα ἐπάγειν τῷ λόγῳ·** κ. ἐμπρόθ. (ἐπί) : Πλάτ.Νόμ.674C **κολοφὼν ἐπὶ τῷ περὶ οἴνου λόγῳ ῥηθέντι εἰρήσθω,** Στράβ.14,1,28 **ὅπου ποτὲ ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἐπικουρήσειε, λύεσθαι τὸν πόλεμον· ἀφ' οὗ καὶ τὴν παροιμίαν ἐκδοθῆναι τὴν λέγουσαν «τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκεν», ὅταν τέλος ἐπιτεθῇ βέβαιον τῷ πράγματι·** κ. μτ. γενικ. : Κωμ.Ἀδέσπ.433 **κολοφὼν τοῦ λόγου,** Ἰουλ.Γαλ. 336C **κολοφὼν τῆς ἀσεβείας** (τὸ ὕψιστον σημεῖον), **εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης** (εἰς τὸ ὑψηλότερον δυνατὸν σημεῖον), **- ὁ κολοφὼν τῆς ἀκμῆς, - ὁ κολοφώνας τοῦ κακοῦ·** κ. ἐπὶ προσ. : Λιβάν.Προγ.30,12 **ὁ κολοφὼν τῆς ἀδικίας** (ὁ πλέον ἄδικος), Ζώσ.4,15 **τῶνδ' ἀτοπημάτων ἦν κολοφὼν Φῆστος·** || νεώτ. ἐπὶ οἰκιῶν, ἡ ἀνωτάτη καὶ κυρία ὁριζοντία δοκὸς τῆς στέγης, ὁ κορφιάς, ὁ καβαλλάρης· **2)** εἶδος σφαίρας δι' ἧς ἔπαιζον : Πλούτ.Ἠθ.526Ε· **3)** Ἡσ. «κολοιός» βλ.λ.· **4)** Ἡσ. «ἰχθὺς ποιὸς θαλάσσιος».

κολοφώνας (ὁ) δημ. τ. τοῦ κολοφὼν βλ.λ. μ. **ἐν φρ. ὁ κολοφώνας τῆς δόξας, - ὁ κολοφώνας τοῦ κακοῦ** (τὸ ὕψιστον σημεῖον, τὸ ἄκρον ἄωτον).

κολοφωνικὰ ὀξέα (τὰ) νεώτ. χημ. ὀργανικὰ ὀξέα ἀπαντῶντα ἐν τῷ κολοφωνίῳ βλ.λ.

κολοφώνιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ μετὰ τὴν δι' ἀποστάξεως ἀφαίρεσιν τοῦ τερεβινθελαίου ἀπομένον ὑπόλειμμα ρητίνης τῆς πίτυος **κ. ἄ.** κωνοφόρων δένδρων.

κολοφώνιος-α-ον κ. μσν. κ. νεώτ., ποιη. κ. **-ειος** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλιν Κολοφῶνα, ὁ ἐκ Κολοφῶνος προερχόμενος· **κολοφώνιον σχῆμα** σχῆμα λόγου οἷον ἐν Λεσβῶν.7 « κολοφώνιον σχῆμα, ὡς τὸ χαλινὸν τῷ ἵππῳ ἀντὶ τοῦ ἵππου, ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου»· || τὸ θηλ. **κολοφωνία** (ἐνν. ρητίνη) ὡς οὐσ. ρητίνη χρησίμη πρὸς ἐπίχρισιν τῶν χορδῶν τῶν μουσικῶν ὀργάνων : Διοσκ.1,71, Γαλ.13,475, Πάπ. **μάλαγμα κολοφωνείας,** Ἱππιατρ.20· || ὁμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ σκαμμωνία βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,170· || τὸ οὐδ. **κολοφώνιον** (ἐνν. ὑπόδημα) ὡς οὐσ. εἶδος ὑποδημάτων : Ρίνθ.4· **2)** τὸ οὐδ. **κολοφώνιον** (ἐνν. κεράμιον) ὡς οὐσ. μέτρον οἴνου ἐν Αἰγύπτῳ : Πάπ.· **3)** ὁμ. ἐν πάπ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. εἶδός τι λαχάνων : Πάπ. **μελησάτω σοι περὶ τοῦ ποτισμοῦ τοῦ κολοφωνίου·** **4)** νεώτ. τὸ οὐδ. κολοφώνιον ὡς οὐσ. βλ.λ.· **5)** **Κολοφώνιος-α** ὡς οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Κολοφῶνος : Ἡρ.1,147 **Ἀπατούρια ἄγουσι ὁρτὴν .. πλὴν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων,** Στράβ.14,1,28 **ἐκτήσαντο δέ ποτε καὶ ναυτικὴν ἀξιόλογον δύναμιν Κολοφώνιοι.**

κολοφωνίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας ἐκ τῶν γρανατῶν.

κολοφωνῶ-έω (κολοφών) μσν. τίθημι, τοποθετῶ τὸν κολοφῶνα ἐπί τινος, ἐπιστεγάζω : Στέφ. Ἀθ.Ἱππ.1,248D **κολοφωνεῖν ἐπὶ πᾶσι τούτοις.**

κολόχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) (κόλος-χείρ) Ἡσ. κολοβόχειρ, κουλλός.

κολπαθρός-όν (κόλπος-ἀβρός) σχόλ., Ἰων. **κολφαβρός** ὁ ἔχων ἁβρὸν κόλπον, τρυφερὸν στῆ-

θος : Εὐστ.1745,60 «ἐκ τοῦ Ιστία καὶ ἐφίστιος τὸ ἐπίστιον Ἰωνικῶς καὶ ἐκ τοῦ κολφαβρὸς ὁ κολπαβρός».
κολπάριον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόλπος, μικρὰ κοιλότης : Ἀρχιγ.π.Ἀέτ.9,39.
κολπεγχύτης (ὁ) νεώτ. Ιατρ. εἰδικὴ συσκευὴ πρὸς ἐκτέλεσιν διακλυσμῶν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς γυναικός, ἄ. μητρεγχύτης.
κολπεκτομή (ἡ) νεώτ. Ιατρ. μερικὴ ἢ ὁλικὴ ἀφαίρεσις τοῦ βλεννογόνου τοῦ κόλπου, ἀποσκοποῦσα τὴν ἐκτέλεσιν πλαστικῶν ἐγχειρήσεων ἐπὶ τῶν γειτονικῶν ὀργάνων, ὡς καὶ τὴν στένωσιν ἢ τὴν τελείαν ἀπόφραξιν τοῦ κόλπου ἐπὶ προπτώσεων τῶν πυελικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός.
κολπέμφραξις-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. συγγενὴς ἢ ἐπίκτητος ἀπόφραξις τοῦ κόλπου τῆς γυναικός.
κολπευρυντήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. Ιατρ. ὄργανον εἰδικὸν πρὸς διεύρυνσιν τοῦ κόλπου τῶν γυναικῶν.
κολπίας (ὁ) (κόλπος) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ σχηματίζῃ κόλπον ἐξογκούμενος : Αἰσχ.Πέρσ.1060 **πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν· 2)** ὄνομ. ἀνέμου, ὁ ἐκ τοῦ κόλπου πνέων : Φίλ.Βιβλ.π.Εὐσ. Εὐαγγ.Προπ.1,10, Ἀχιλλ.Τάτ.Εἰσαγ.Ἀρατ.33.
κολπίδιον (τό) μσν. ὑποκορ. τοῦ κόλπος βλ.λ.3) : Κ Μανασσ.41Α **νόμισμά μου φέρων ἐπὶ κολπίδιον.**
κολπίζω (κόλπος) μσν. κ. Σουΐδ. σχηματίζω κόλπον ἢ πτυχήν· Σουΐδ.· **2)** τὸ μέσ. **κολπίζομαι** τοποθετῶ, κρύπτω τι ἐν τῷ κόλπῳ : Βί.Ἀλεξ. 3475 **πρὸς τί πάντα τὰ κύπελλα, . σὺ κολπίζῃ;**
κολπικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κόλπον τῆς γυναικός : **κολπικὴ ἐξέτασις** (ἡ πρὸς διαγνωστικὸν σκοπὸν ἔρευνα τοῦ κόλπου), **-κολπικὴ κοιλιοτομὴ** (ἡ διὰ τῶν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου διάνοιξις τῆς κοιλίας) **-κολπικὸς πωματισμὸς** (ἡ εἰσαγωγὴ ἀσηπτικῆς ὀθόνης ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μήτρας πρὸς θεραπευτικὸν κ. ἰδ. πρὸς αἱμοστατικὸν σκοπόν).
κόλπιος-ία-ιον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θαλάσσιον κόλπον, ὁ ἐκ τοῦ θαλασσίου κόλπου προερχόμενος : **κόλπιον ρεῦμα,** (ἄ. ρεῦμα βλ.λ. τοῦ κόλπου, γκόλφ-στρήμ).
κολπίσκος (ὁ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόλπος βλ.λ., ὁ μικρὸς θαλάσσιος κόλπος, λιμανάκι.
κολπισμός (ὁ) νεώτ. Ιατρ. νοσηρὰ ὑπερευαισθησία καὶ σύσπασις τοῦ σφιγκτῆρος μυὸς τοῦ κόλπου μετὰ τῶν προσθίων ἰνῶν τοῦ ὑφωτῆρος τοῦ δακτυλίου, ἥτις ἐπερχομένη κατὰ πᾶσαν πρὸς συνουσίαν ἀπόπειραν καθιστᾷ δυσχερῆ τὴν εἴσοδον τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου ἐν τῷ κολεῷ, ἐπισυμβαίνουσα δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνουσίας καὶ μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ πέους ἐν τῷ κόλπῳ τῆς γυναικός, αἰχμαλωτίζει τοῦτο καὶ καθιστᾷ ἀδύνατον τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τῆς γυναικός, ἄ. κολεοσπασμός.
κολπίτης (ὁ) μτγν. ὁ κατοικῶν πλησίον θαλασσίου κόλπου : Φιλόστρ.Ἀπολλ.3,35 **τοὺς κολπίτας βαρβάρους,** αὐτ.6,16.
κολπῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ὀξεῖα ἢ χρονία φλεγμονὴ τοῦ ἐπενδύοντος τὸν κόλπον τῆς γυναικὸς βλεννογόνου προερχομένη συνήθως ἐκ γονοκοκκικῆς μολύνσεως.
κόλπο (τό) (Ιταλ.) δημ. εὐφυές, ἐπιτήδειον τέχνασμα, τολμηρὰ ἐπιχείρησις : **μ' ἕνα ἔξυπνο κόλπο ἔπιασε τοὺς κλέφτες·** || συνεκδ. ἡ πρὸς ἐξαπάτησιν ἐνέργεια, ἡ ἀπάτη.
κολποδεσμορραφία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ διὰ ραφῶν τεχνητὴ στένωσις τοῦ κόλπου ἢ τοῦ κολεοῦ τῆς γυναικός.
κολποδιαστολεύς-έως (ὁ) νεώτ. Ιατρ. εἶδος μητροσκοπίου-ἀποτελουμένου ἐκ δύο κεχωρισμένων σκελῶν μετὰ χειρολαβῆς, ἐν χρ. διὰ τὰς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς γυναικὸς χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις.
κολποειδής-οῦς-ές (κόλπος-εἶδος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς θαλάσσιον κόλπον, ὁ ἔχων σχῆμα θαλασσίου κόλπου : Αἰλ.Ζ14,8 **ἐπὶ πέτρας προβλῆτος κάθηται ὁ** (τῶν ἐγχέλεων) **θηρατὴς ἔν τινι κολποειδεῖ χωρίῳ, ὅπου καὶ πλατύνεται τὸ ρεῦμα ἔτι μᾶλλον.**
κολποειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δίκην θαλασσίου κόλπου : Στράβ.9,1,1 **ὡς δ' αὔτως οὐδ' ἂν τὴν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ἐπὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἔχειν τινὰ τοσαύτην ἐπιστροφὴν ὥστε κοιλαίνεσθαι κολποειδῶς καθ' αὐτήν.**
κολποκήλη (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πρόπτωσις τῶν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου τῆς γυναικὸς ἐκτὸς τῶν προπυλαίων τοῦ αἰδοίου.
κολπόκλεισις-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἐγχείρησις τελουμένη πρὸς τελείαν ἀπόφραξιν τοῦ κόλπου τῆς γυναικὸς κατὰ τὰς περιπτώσεις ἀνιάτων συριγγίων μαιευτικῆς ἢ ἐγχειρητικῆς προελεύσεως.
κολποκοιλιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κόλπον ἅμα καὶ τὴν κοιλίαν τῆς καρδίας : **κολποκοιλιακὰ στόμια τῆς καρδίας** (δι' ὧν συγκοινωνοῦσιν οἱ δύο κόλποι πρὸς τὰς δύο κοιλίας), **- κολποκοιλιακαὶ βαλβῖδες, - κολποκοιλιακὸν δεμάτιον.**
κολποκοιλιοτομία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ διάνοιξις τοῦ κύτους τῆς κοιλίας διὰ τῆς κολπικῆς ὁδοῦ καὶ ἐγχείρησις τῶν φλεγμονωδῶν παθήσεων τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικὸς πρὸς ἀποφυγὴν μολύνσεως τοῦ περιτοναίου.
κολποκυστιοτομία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐπὶ περιπτώσεων ὀγκιδίων, θηλωμάτων καὶ ἄλλων παθήσεων τῆς κύστεως τῆς γυναικὸς διάνοιξις αὐτῆς διὰ τῆς κολπικῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν διὰ τοῦ κόλπου διασωλήνωσιν.
κολποπερινεοπλαστία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πλαστικὴ ἐγχείρησις σκοποῦσα τὴν στένωσιν τοῦ διαταθέντος καὶ χαλαρωθέντος κόλπου τῆς γυναικός, ὡς καὶ τὴν ἀποκατάστασιν στερεοῦ περινέου.
κολποπερινεορραφία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ συρραφὴ τῶν ἕνεκα ἀνωμάλου τοκετοῦ διαρραγέντων τοιχωμάτων τοῦ κόλπου καὶ περινέου τῆς γυναικός, πρβλ. περινεορραφία.
κολποπηξία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἐγχείρησις πρὸς ἀνάταξιν τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω κεκαμμένου τραχήλου τῆς μήτρας καὶ συγκράτησιν αὐτοῦ διὰ ραφῶν ἐπὶ τοῦ κολπικοῦ τοιχώματος.
κολποπλαστία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πλαστικὴ ἐγχείρησις τοῦ ἐλλείποντος κόλπου τῆς γυναικὸς πρὸς δημιουργίαν νέου ἢ τοῦ φρασσομένου ἐξ ἐγκαρσίου ἢ ἐπιμήκους διαφράγματος πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ κωλύματος τούτου.
κολποπτωσία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ πρόπτωσις καὶ χαλάρωσις τοῦ βλεννογόνου ὑμένος τοῦ κόλπου τῆς γυναικός, προκαλοῦσα τὴν προσθίαν καὶ ὀπισθίαν κολποκήλην βλ.λ.
κολπορραγία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. αἱμορραγία ἐπερχομένη ἐκ τῆς ρήξεως τῶν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου τῆς γυναικός.
κολπορραφία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. κ. -ἡ ἐγχείρησις πρὸς στένωσιν τοῦ γυναικείου κόλπου, ἐπὶ περιπτώσεων χαλαρώσεως τῶν βλεννογόνων αὐτοῦ.
κολπορρηξία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ρῆξις τῶν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου τῆς γυναικός.
κολπόρροια (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ρύσις βλεννώδους ὑγροῦ ἐκ τοῦ κόλπου τῆς γυναικός.
κόλπος (ὁ) (1) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κόρφος** τὸ ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς ὀσφύος ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ στῆθος, κ. συνεκδ. ἡ ἀγκάλη : Ἰλ.Ζ 400 **ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα,** αὐτ.467 **ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη,** αὐτ.483 **ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέ-**

ξατο κόλπῳ, αὐτ.Σ 398,Θεόφρ.Χαρ.16,14 μαινόμενον δὲ ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον, φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι (ὡς καὶ νῦν ἐπὶ προληπτικῶν, παροιμ. φρ. φτῦσ' τὸν κόρφο σου, πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος), Θεόκρ.6,39 ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, αὐτ.20,11 τοιάδε μυθίζοισα τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον, ΚΔ 'Ιω.13,23 ἦν δὲ ἀνακείμενος εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ 'Ιησοῦ, Λουκ.Δίκ.Φων.8 κίσσαν . . ἐκ μέσων ὡς ἔπος εἰπεῖν τῶν κόλπων ἁρπάσαν, 'Ηλιόδ.Αἰθ.4,14 τό τε θυγάτριον ἐκ κόλπων . . τῶν ἐμῶν ἀναρπάσαντα· || μτφ. ἡ ἀγκάλη, τὸ στενὸν περιβάλλον : ΚΔ Λουκ.16,22 ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν . . εἰς τὸν κόλπον 'Αβραάμ (εἰς τὸν Παράδεισον), αὐτ. 'Ιω.1,18 ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρός, Πλούτ.Κότ.Νεώτ.33 ἐκ τῶν Πομπηΐου κόλπων ἄνθρωπον, Πάπ. ἐν κόλποις τῶν ἁγίων πατέρων, Θεοφύλ.Σ 5,9,10 'Ρωμαῖοι δὲ τοῦτο δὴ τοῦτο τοῖς τῆς ἀβουλίας κόλποις ἐναποθέμενοι, Μηναῖ.11,5 'Ωδ.8 Θεοτ. ὥσπερ πύρινος θρόνος φέρεις . . τὸν ἐν κόλποις πατρῴοις ἀναπαυόμενον, - ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας - τῆς οἰκογενείας του· || ὁμ. φρ. τὰ ὑπὸ κόλπου τὰ ἀφροδίσια, ἡ συνουσία : Λουκ.'Αλέξ. 39 φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ καὶ περιπλοκαί· εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχα ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο· **2)** μτγν. κ. νεώτ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον κ. ἰδίως ὁ κολεός : Ροῦφ.'Ονομ.196,Σωρ.1,16,αὐτ.70b κόλποι, Πολυδ.2, 222 γυναικεῖος κόλπος, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.5,62 κόλποι· || νεώτ. ἀνατ. ἡ μεταξὺ τῆς μήτρας καὶ τοῦ αἰδοίου ἐπιμήκης κοιλότης τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός, ἃ. κολεός· || κόλποι τῆς ὑστέρας ὑποθετικαὶ κοιλότητες ἐν τῇ μήτρᾳ : 'Ιππ. Φύσ.Παιδ.31,Γαλ.Χρ.Μορ.14,4,Σωρ.1,9 κόλπος τῆς ὑστέρας· || γεν. ἡ μήτρα, ἡ ὑστέρα : Πίνδ.Ο 6, 31 κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις, Εὐρ.'Ελ. 1145 πτανὸς γάρ ἐν κόλποις σε Λήδας ἐτέκνωσε πατήρ, Καλλ.Δῆλ.214 τί μητέρα, κοῦρε, βαρύνεις;. . γείνεο, κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου, αὐτ.Δία 15 ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, 'Ορφ.ἀπ.32C,8 δεσποίνας ὑπὸ κόλπον ἔδην, αὐτ. 31i24 θεὸς διὰ κόλπου· || μτφ. ἐπὶ τάφου : 'Επιγρ. σῶμα σὸν ἐν κόλποις . . γαῖα καλύπτει· ὁμ. κόλπος ἡμερῶν χρονικὴ περίοδος : 'Εζεκ.'Εξ. 39 ἐπεὶ δὲ πλήρης κόλπος ἡμερῶν παρῆν (ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι)· || ὁμ. κ. ἐπὶ ἄλλων φυσικῶν κοιλοτήτων, οἷον ἐπὶ τοῦ ἐχίνου : 'Αριστλ.ΖΙ 530b,27 συνέχουσι δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῆς εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς περιττώσεως, ᾗ τετρύπηται τὸ ὄστρακον· || μτγν. κ. νεώτ. κοιλότης τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ σώματος : Πολυδ.2, 216 κόλπος τῆς καρδίας (ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἑκατέρου διαμερίσματος τῆς καρδίας κοιλότης ἡ συγκοινωνοῦσα διὰ τοῦ κολποκοιλιακοῦ στομίου πρὸς τὴν σύστοιχον κοιλίαν), -κόλπος ἀορτῆς, - κόλπος φλεβώδης· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πτυχή, τὸ ἐξόγκωμα τῆς ἐσθῆτος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς ζώνης, τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους κολπούμενον μέρος τοῦ ἐνδύματος, ἰδ. ἐπὶ γυναικῶν συνήθ. κτ. πληθ. : 'Ιλ.Ι 570 δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι κ. κτ. ἑν. : αὐτ.Χ 80 κόλπον ἀνιεμένη (ἐπὶ γυναικός, Σουΐδ. «τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος ἀνέλκουσα ἵνα τὸν μαστὸν δείξῃ»),'Οδ.Ο 469 ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ ἔκφερεν (ἡ πτυχὴ αὕτη ἐχρησίμευεν ὡς θυλάκιον), Θέογν.602 ψυχρὸν ὃν ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχον ὄφιν, 'Ηρ.6,125 ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν καὶ κόλπον πολλὸν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος, Αἰσχ.'Επτ.1039 κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος (φέρουσα (τὴν κάλπην) ὑποκάτω τοῦ ἑαυτῆς κόλπου), Θεόκρ.15,134 λῦσαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι (ἀφεῖσαι τοὺς κόλπους τῶν ἐσθήτων αὐτῶν νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῶν σφυρῶν αὐτῶν), αὐτ.16,16 πᾶς δ' ὑπὸ κόλπον χεῖρας ἔχων (δ.γρ. ὑπὸ κόλπῳ) (πᾶς ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων, ἐπὶ τῶν φιλαργύρων), 'Ηρώνδ.6,102 τρέφειν ἐν κόλπῳ (θάλπειν, θερμαίνειν ἐν τῷ κόλπῳ), Πολύβ.3,33,2,Πλούτ. 'Ηθ.472C κυνίδιον ἐν κόλπῳ τιθηνούμενον, Λουκ. 'Ερμότ.37 ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην, 'Ησ. ἐν λ. μασχαλοληπτεῖ ὑπὸ κόλπον, Σολωμ.'Ωδ.Πετράρχῃ ΙΙ ὁ κόλπος τοῦ φορέματος | ὁ ἀγγελικὸς εὐφράνθη, - μᾶς ἦρτε μὲ γεμάτους τοὺς κόρφους ἀχλάδια· || δημ. κόρφος (ὁ) ἐπὶ γυναικῶν, οἱ μαστοί : ἡ μικρή μας ἄρχισε κιόλα νὰ κάνῃ κόρφο· **4)** γεν. πᾶσα ἐσοχή, κοιλότης ὁμοία πρὸς κόλπον, οἷον βάθος, ἄνοιγμα, κύρτωμα : 'Ιλ.Σ 140 δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, αὐτ.Φ 125 εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον, 'Οδ.Δ 435· ὁμ. κ. κτ. πληθ. : 'Οδ.Ε 52 κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλός, Πίνδ.Ο 13,88 αἰθέρος . . ἀπὸ κόλπων, 'Αριστφ.'Ορν.694 'Ερέβους δ' ἐν . . κόλποις τίκτει· **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. τμῆμα θαλάσσης εἰσχωροῦν βαθέως εἰς τὴν ξηράν· Εὐστ.655,60 «θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη» : 'Ιλ.Β 560 'Ερμιόνην 'Ασίνην τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, 'Ηρ.2,11 κόλπος θαλάσσης ἐσέχων ἐκ τῆς 'Ερυθρῆς καλεομένης θαλάσσης, αὐτ.7,58,Αἰσχ.Πέρσ.486 ἐκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα . . Μηλιᾶ τε κόλπον, αὐτ.Πρ.837 κέλευθον ᾖξας πρὸς μέγαν κόλπον 'Ρέας (ὁ 'Αδριοτικός), Σοφ.ἀπ.598 Τυρσηνικὸς κόλπος, Θουκ.2,90 παρὰ τὴν ἑαυτῶν γῆν ἔσω (ἐπὶ) τοῦ κόλπου, Στράβ.5,3,6 ἡ Σινόεσσα ἐν κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα· σίνος γὰρ ὁ κόλπος, ΚΔ Πράξ.27,39 κόλπον δέ τινα κατενόουν ἔχοντα αἰγιαλόν, εἰς ὃν ἐβουλεύσαντο . . ἐξῶσαι τὸ πλοῖον, - Κορινθιακὸς κόλπος, - Σαρωνικὸς κόλπος· **6)** κοιλάς : Πίνδ.Π 4,49 'Αργείου τε κόλπου καὶ Μυκηνᾶν, αὐτ.Ο 9,87 Νεμέος . κατὰ κόλπον, Σοφ.'Αντ.1121 μέδεις δὲ παγκοίνοις 'Ελευσινίας Δῃοῦς ἐν κόλποις, Εὐρ.Τρῳ. 130 Τροίας ἐν κόλποις τὰν Μενελάου μετανισσόμεναι στυγνὰν ἄλοχον, Εὐρ.Βάτρ.373 εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους λειμώνων, αὐτ.'Ορν.1094 ἀνθηρῶν λειμώνων φύλλων κόλποις ἐνναίω, Θουκ. 2,99 Πιερικὸς κόλπος καλεῖται ἡ ὑπὸ τῷ Παγγαίῳ πρὸς θάλασσαν γῆ, Ξεν.'Ελλ.6,5,17 στρατοπεδευσάμενος εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς· **7)** ἐπὶ ὠχυρωμένων πόλεων, ὁ προεξέχων : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.86,8· **8)** ὁ κόλπος τοῦ ἅρματος ὁ πυθμήν, ἡ βάσις τοῦ ἅρματος : ΠΔ Βασ. 3,22,35 καὶ ἀπέχυνε τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς πληγῆς εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἅρματος· **9)** συριγγῶδες ἕλκος ἀπλούμενον καὶ διαπυϊσκόμενον ὑπὸ τὸ δέρμα : Διοσκ.1,128, 'Ηλιόδ.Χειρ.π. 'Ορειβ.44,8,22,Γαλ.11, 125· **10)** ἐν τῇ τακτικῇ, ἡ περικαλύπτουσα, περιβάλλουσα δύναμις : 'Ονήσανδρ.21,5.

κόλπος (ὁ) (2) (Ἰταλ.) δημ. ἀποπληξία βλ.λ.2), ἡμιπληγία : τοῦ 'ρθε κόλπος.

κολποσκελίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων ταιντυριιδῶν ἐντόμων.

κολποτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. τομὴ τοῦ κόλπου τῆς γυναικὸς πρὸς διάνοιξιν αἱματοκήλης ἢ ἀποστήματος ἀναπτυχθέντος πλησίον αὐτοῦ.

κολπουστερεκτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ τοῦ κόλπου ἐξαίρεσις τῆς μήτρας μόνης ἢ καὶ μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, ἃ. κολπικὴ ὑστερεκτομία.

κολπουστεροπηξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπανόρθωσις τῆς ἐν ὀπισθίᾳ κλίσει καὶ κάμψει ἢ προπτώσει εὑρισκομένης μήτρας καὶ ἡ καθήλωσις αὐτῆς διὰ ῥαφῶν ἐπὶ τοῦ κόλπου.

κολποφλεβῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. θρόμβωσις τῶν φλεβικῶν κόλπων τῆς σκληρᾶς μήνιγγος,

ἐπερχομένη ὡς ἐπιπλοκὴ ἢ ἐκ γενικῆς τινος μαρασμώδους καταστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ ἢ ἐκ τῆς βλάβης παρακειμένου τινὸς ὀργάνου.

κολποφακῆ (ἡ) κωμ. λ. ἐν λογοπαιγνίῳ : Ἀθήν. 13,584 D **τῶν δὲ πινόντων παρ' αὐτῇ βαλλομένων εἰς βολβοφακῆν, καὶ** τῆς παιδίσκης ἐν τῷ καθαίρειν **εἰς τὸν κόλπον ἐμβαλλομένης τῶν φακῶν, ἡ Γνάθαινα ἔφη «κολποφακῆν** διανοεῖται **ποιεῖν».**

κολπῶ-όω (κόλπος), νεώτ. κ. **κολπώνω** σχηματίζω τι ἐν εἴδει κόλπου, δίδω εἴς τι σχῆμα ἐξωγκωμένου κόλπου, ἐξογκῶ, κυρτῶ, καμπυλώνω τι, ἰδ. ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐξογκωθῇ τὸ ἱστίον δι' ἀέρος, φουσκώνω : Μελέαγρ.ΑΠ 9,363,10 **πνοιῇ .. λῖνα κολπώσαντες,** Λουκ.'Αλ.'Ιστ.1,9 **ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις ἔφερε κολπώσας-τὴν ὀθόνην** (δ.γρ. **ἀντὶ κυρτώσας**), αὐτ.13 **χιτῶνας ποδήρεις ὑποζωσάμενοι κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ καθάπερ ἱστία,** Γρηγ.Ναζ.2,52C ἱστία κολπώσασα, - **ὁ ἄνεμος ἐκόλπωσε** τὰ **ἱστία**· κ. παθ. **κολποῦμαι ἐξογκοῦμαι,** φουσκώνω, ἐπὶ μεμβρανῶν : Ἱππ. Φύσ.Παιδ.16,'Αριστλ.ΖΙ 510b,32 **ὁ ὑμὴν .'. φυσώμενος διὰ τοῦ καυλοῦ αἴρεται καὶ.** κολποῦται· κ. ἐπὶ ὀθονῶν, ἱστίων : Μόσχ.2,129 **κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος .. Εὐρωπείης, ἱστίον οἷά τε νηός,** Θύιλλ.ΑΠ 10,5 **κολποῦται Ζέφυρος εἰς ὀθόνας,** 'Ιώσ.ΑΙ 3,7,2 **οὗτος ὁ χιτὼν κολποῦται μὲν οὐδαμόθεν·** ‖ ἐπὶ θαλασσίου κόλπου, κυρτοῦμαι : Πολύβ.34,11,5 **καλοῦσι κρατῆρα τὸν κόλπον τὸν ἀπὸ Μισηνοῦ μέχρι τοῦ 'Αθηναίου .. κολπούμενον·** ‖ εἰδ. ἰατρ. περιχέω, σχηματίζω κόλπον, πτυχήν : Ἡλιόδ.Χειρ.π.'Ορειβ.44,8,22· ‖ μτφ. κτ. παρακ. παθ. μτχ. **κεκολπωμένος** ἐξωγκωμένος, ὀγκώδης, ἐπὶ ὕφους : Διον.'Αλ.Δημ.19.

κολπώδης-ους-ες ὁ ἔχων κόλπον ἢ λιμένα : Εὐρ. ΙΑ 120 **τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, Αὖλιν ἀκλύσταν·** ‖ ὁ πλήρης λιμένων ἢ κόλπων : Δίων Κ 48,50 **θάλασσαν κολπώδη ἔχει·** 2) ὁ ἑλικοειδής : Πολύβ.4,44,7 **κολπώδη τὸν παράπλουν ὑπάρχειν·** 3) μτφ. ἐπὶ λόγου, χαλαρός, διακεχυμένος : Διον.'Αλ.Δημ.18 **μηδὲν ἔχειν κολπῶδη.**

κολπωδυνία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀλγεινὴ εὐαισθησία τοῦ γυναικείου κόλπου, τῆς μήτρας.

κόλπωμα-ατος (τὸ) μτγν. κοίλωμα, κοιλότης, ἐπὶ τοῦ κέντρου τῆς πολεμικῆς γραμμῆς : Πλούτ. Μάρ.25 **κόλπωμα τῶν μέσων, ὥσπερ εἰώθεν ἐν μεγάλοις μετώποις·** ‖ νεώτ. καμπυλότης, φούσκωμα : **κόλπωμα τοῦ χιτῶνος·** 2) ἱμάτιον πτυχῶδες, οἷον ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ : Πολυδ.4,116· 3) νεώτ. ἀνατομ. χῶρος κοῖλος **εὐρὺς καὶ** βαθύς, ἔχων στόμιον, δι' οὗ κοινωνεῖ πρὸς τὰ ἐκτὸς αὐτοῦ.

κόλπωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. **ὁ** εἰς πτυχὴν ἢ κόλπον σχηματισμός, διόγκωσις, φούσκωμα : Ἡρωδιαν.1,15,11 **ταῖς Μαυρουσίαις στρουθοῖς ὀξύτατα φερομέναις καὶ ποδῶν τάχει καὶ κολπώσει πτερῶν·** ‖ νεώτ. ἀκτογρ. εἴσδυσις θαλάσσης **εἰς** τὴν ἀκτὴν ἀνεξαρτήτως εὔρους.

κολπωτός-ή-όν μτγν. ὁ ἐσχηματισμένος **εἰς** κόλπους, πτυχάς : Πλούτ.'Ηθ.173C **φορεῖν κολπωτοὺς χιτῶνας·** ‖ διωγκωμένος, φουσκωμένος : Ὕμν. Ἰσ.153 **καλπωτὰν ὀθόναισι .. τρόπιν ἰθύνεσκον** (διωγκωμένοις ἱστίοις).

κολραουσοία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **καρυοφυλλωδῶν.**

κόλσασθαι Ἡσ. «ἱκετεῦσαι».

κολτζής (ὁ) (τουρκ.) δημ. φρουρός, φύλαξ ‖ εἰδ. ὁ τελωνοφύλαξ.

κολτούκι (τὸ) (τουρκ.) δημ. πρατήριον **εὑρισκόμενον εἰς** τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, εἰδ. παλαιοπωλεῖον ἢ καπηλεῖον.

κολτουκτζής (ὁ) δημ. ὁ παλαιοπώλης.

κόλυβον (τὸ) κ. μσν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κόλλυβον βλ.λ. Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,290 **ταῦτα τὰ μνημόσυνα ἐποίουν οἱ ἀσκηταὶ ἀρχῆς ἐν σαββάτῳ .., προθέντες** τὰ **νενομισμένα κόλυβα, καὶ ὀνομαστὶ μνημονεύοντες τῶν ἐλεημόνων.**

κολύβδαινα (ἡ) εἶδος καρκίνου : Ἐπίχ.π.'Αθήν.3, 105Β **ἀσταχοὶ κολύβδαιναί τε.**

κόλυβος Ἡσ. «ἔπαυλις» πρβλ. καλύβη.

κολύβριον (τὸ) κ. νεώτ. δ.γρ. τοῦ μολόβριον βλ.λ. : 'Αριστφ.Βυζ.π.Εὐστ.1817,19· 2) νεώτ.ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κολυβριιδῶν.**

κολύδιον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. **τῶν κολυδιιδῶν.**

κόλυθροι (οἱ) οἱ ὄρχεις : 'Αριστλ.Πρ.16,4 **καθάπερ τοῖς τε ξυρουμένοις συμβαίνει καὶ ὧν τοὺς κολύθρους ὑφαρπάζουσι.**

κόλυθρον (τὸ) κ. -υτρον τὸ ὥριμον σῦκον : Φιλήμ.Γλωσσ.π.'Αθήν.3,76F **κόλυθρα καλεῖται τὰ πέπονα σῦκα.**

κολυθροφιλάρπαξ-άγος (ὁ) ὁ ἀγαπῶν νὰ ἁρπάζῃ τοὺς κολύθρους : Λυρ. εἰς Φιλόλ.80,334 (πιθ.).

κολύκιντος (ὁ) δ.γρ. τοῦ κολόκυνθος βλ.λ.

κολυκρίζοντες Ἡσ. «ἐκτελοῦντες».

κολύμβαινα (ἡ) μτγν. ἡ κολύβδαινα βλ.λ. : 'Αρχιγ.π.Γαλ.13,174.

κολυμβάς-άδος κ.μσν., ἀττ.τ. τοῦ κολυμβίς βλ.λ.ΙΙ, ἡ καταδυομένη, κολυμβῶσα : Δίφιλ.Σ π.'Αθήν.2, 56Β **τὰς ἐλάας .. τὰς κολυμβάδας καλουμένας** εὐστομαχωτέρας **εἶναι** (τὰς ἐπιπλεούσας ἐν τῇ ἅλμῃ), Καλλ.'Ιαμβ.1,273,Γαλ.6,609,Γεωπ.9,33· 2) εἶδος πτηνοῦ, πιθ. ἡ ἀγρία νῆσσα : 'Αθήν.9,395Ε **τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾶν εἴρηται·** 3) εἶδος δενδρυλλίου, θάμνου, ἡ στοίβη βλ.λ.· Γαλ.13,870 **«ἔστι** δέ τις παρ' ἡμῖν γενομένη βοτάνη θαμνώδης, πάνυ θερμὴ καὶ δριμεῖα καὶ ἀρωματίζον ἔχουσά τι, καλοῦσι δ' αὐτὴν .. κολυμβάδα, ἔνιοι δὲ στοίβην, ἐπιτηδειοτάτην οὖσαν εἰς φυλακὴν οἴνου».

κολύμβατος (ἡ) μσν. εἶδος φυτοῦ : Γεωπ.2,4,1.

κολυμβήθρα (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -μπήθρα τόπος ἐν ᾧ κολυμβῶσι, λούονται, λουτρόν : Πλάτ.Πολ. 453D **ἄν τέ τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ ἄν τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον,** Διόδ.Σ 11, 25 **κατεσκεύασαν δὲ .. καὶ κολυμβήθραν πολυτελῆ·** 2) βυτίον, βαρέλι οἴνου : αὐτ.13,83 **κολυμβήθραν δὲ παρ' αὐταῖς ὑπάρχειν κεκονιαμένην, χωροῦσαν ἀμφορεῖς χιλίους·** 3) δεξαμενή, στέρνα : ΠΔ Βασ.4,18,17 **ἔστησαν ἐν τῷ ὑδραγωγῷ τῆς κολυμβήθρας τῆς ἄνω, ἥ ἐστιν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἀγροῦ τοῦ γναφέως·** 4) κ. νεώτ., δημ. -μπήθρα ἱερὸν σκεῦος, ἐν ᾧ βαπτίζονται τὰ νήπια : Πάπ.

κολύμβημα (τὸ) νεώτ., δημ. -ύμπημα ἡ ἐνέργεια **καὶ** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολυμβᾶν βλ.λ.

κολύμβησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐν τῷ ὕδατι **ἐπίπλευσις καὶ** σκόπιμος μετατόπισις τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῴων : Περίπλ.'Ερ. Θαλ.35,Πτολ.Γεωγρ.387,5 **ἐν τῷ Σαχαλίτῃ κόλπῳ, ἐν ᾧ κολύμβησις πιννικοῦ·** ‖ νεώτ. σωματικὴ ἄσκησις, ἐκτελουμένη χάριν ἀναψυχῆς ἢ καθαριότητος, ἰδ. κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

κολυμβητά ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -μπητά μετὰ κολυμβήσεως βλ.λ., διὰ κολυμβήματος.

κολυμβητήρ-ῆρος (ὁ) ὁ κολυμβητής βλ.λ.: Αἰσχ. Ἱκ.408 **δίκην κολυμβητῆρος, ἐς βυθὸν μολεῖν.**

κολυμβητής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κολυμβῶν, ὁ ἱκανὸς νὰ κολυμβᾷ : Θουκ.4,26 **ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι,** Πλάτ. Πρωτ.350Α **κολυμβῶσι .. οἱ κολυμβηταί .. ὅτι ἐπίστανται,** 'Αριστλ.ΖΜ 659a,9 **οἷον οὖν τοῖς κολυμβηταῖς ἔνιοι πρὸς τὴν ἀναπνοὴν ὄργανα πορίζονται,** 'Ιώσ.ΑΙ 2,9,5 **κολυμβητὰς ἐπιπέμπει·** ‖ κ. νεώτ. **ἐν** φρ. **Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ**

χρειάζεται ἱκανώτατον ἐρευνητὴν (ἐπὶ πραγμάτων δυσκολωτάτων, ὧν δὲν δύναται ὁ τυχὼν νὰ ἐπιληφθῇ)· **2)** Ἡσ. «κολυμβητάς, τοὺς ἐκ τῶν φρεάτων ἀναπέμποντας τοὺς κάδους»· **3)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **δυτισωδῶν.**

κολυμβητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ κολύμβημα βλ λ.: **κολυμβητικοὶ ἀγῶνες**· || ἡ **κολυμβητική** ὡς ούσ. ἡ τέχνη τοῦ κολυμβᾶν : Πλάτ.Σοφ.220A **τὸ μὲν τῶν ἀψύχων, ἀνώνυμον ὂν πλὴν κατ' ἔνια τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη καὶ τοιαῦτ' ἄλλα βραχέα.**

κολυμβίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **νηκτικῶν.**

κολυμβίς-ίδος (ἡ) ἡ κολυμβῶσα· || εἶδος πτηνοῦ, πιθ. ἡ ἀγρία νῆσσα : Ἀριστφ.Ὄρν.304 **πορφυρίς, κερχνής, κολυμβίς, ἀμπελίς, δρύοψ,** Ἀριστλ. ΖΙ 593b,17 **κύκνος, νῆττα, φαλαρίς, κολυμβίς,** Ἀλέξ.Μύνδ.π.Ἀθήν.9,395D **ἡ μικρὰ κολυμβὶς πάντων ἐλαχίστη τῶν ἐνύδρων·** || ὡς ἐπίθ. : Ἄρατ.296 **κολυμβίδες αἴθυιαι.**

κολυμβιστής (ὁ) σχόλ. ὁ κολυμβητής βλ.λ. : Σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.Ι,173.

κολυμβιτεύω πάπ. καταδύομαι εἰς δεξαμενήν.

κόλυμβος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ κολυμβὶς βλ.λ.: Ἀριστφ.Ἀχ.876 **ἀτταγᾶς, φαλαρίδας, τροχίλους, κολύμβους·** **2)** ἡ κολύμβησις βλ.λ. : Παυσ.2, 35,1 ἡ **λίμνη .. ἀγχιβαθής .., ὥστε μὴ δεῖν κολύμβου,** Ἀντίπ.Θεσσ.ΑΠ 9,82 **ἐς κόλυμβον,** Πλούτ.Ἠθ. 162F **χαίρει δὲ καὶ νήξεσι παίδων καὶ κολύμβοις ἁμιλλᾶται,** Ἡρόδ.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.10,39,3, Ἀντυλλ.π.αὐτ.6,27,4,Ξεν.Ἐφ.3,2 **παρείθη τὸ μειράκιον τῷ κολύμβῳ,** Βί.Ἀλεξ.4338 **δθεν τινὲς τῶν ἐξ ἡμῶν κολύμβῳ διελθόντες, αὐτὴν τὴν νῆσον κατιδεῖν εὐθέως ἐξελθόντες·** **3)** κολυμβήθρα βλ.λ.: Ἥρων Μέτρ.19· **4)** νεώτ. ὁ κολυμβητής, ὁ δύτης.

κολυμβῶ-άω κ. νεώτ., δημ. -μπῶ κ. -μπάω καταδύομαι, βουτῶ : Φερεκρ.108,21 **κολυμβᾶν εἰς τὸν Τάρταρον,** Πλάτ.Πρωτ.350A **τίνες εἰς τὰ φρέατα κολυμβῶσι θαρραλέως,** Στράβ.17,1,44 **κολυμβᾶν ἀδεῶς καὶ διαπερᾶν·** **2)** ἐπιπλέω ἐν τῷ ὕδατι διὰ καταλλήλων κινήσεων τῶν ἄκρων : ΚΔ Πράξ. 27,43 **ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι.**

κολύμπα (ἡ) δημ. κ. **κόλυμπος** λάκκος μεγάλος πλήρης λιμναζόντων ὑδάτων.

κολυμπάδα (ἡ) δημ. ἡ κολυμβάς, συνήθ.κτ. πληθ. **αἱ ἐλαῖαι,** αἱ διατηρούμεναι εἰς τὴν ἅλμην.

κολύμπι (τὸ) δημ. τὸ κολύμβημα βλ.λ.

κολυμπιάζω δημ. μένω στάσιμος· κυρ. ἐπὶ λιμναζόντων ὑδάτων εἰς μεγάλους λάκκους.

κολυμπιστής (ὁ) δημ. ὁ κολυμβητὴς βλ.λ. : Σολωμ.Πορφύρ.7,16 **τὴν τέχνη τοῦ κολυμπιστῆ μ' αὐτὴν τοῦ πολεμάρχου,** Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.80 **ἀδέξιος κολυμπιστὴς στὴ θάλασσα.**

κολυμπῶ κ. -άω δημ. κολυμβῶ βλ.λ.2)· κ. μτφ. ἐπὶ παντὸς πράγματος : Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ.340 **πηδοῦν οἱ λιονταρόψυχοι καὶ κολυμποῦν μιὰν ὥρα μέσ' στὴ φωτιὰ μέσ' στὴ σφαγή.**

κολύμφατος Ἡσ. «φλοιός, λεπίδιον» (πιθ. λεπύριον· πρβλ. κολύφανον).

κολυμφῶ άω δωρ. τ. τοῦ κολυμβῶ βλ λ.

κολυρίζοντες Ἡσ. «ἐκκενοῦντες».

κολυτέα (ἡ) τὸ φυτὸν κολουτέα ἡ δενδρώδης : Θεόφρ.ΦΙ 3,14,4.

κόλυτρον (τὸ) δ.γρ. τοῦ κόλυθρον βλ.λ.

κολύτσινος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν κυκλάμινον τὸ ἑλληνικόν.

κολύφανον Ἡσ. «φλοιός, λεπύριον»· πρβλ. κελύφανον κ. κολύμφατος.

κολυφρόν Ἡσ. «ἐλαφρόν».

κόλφος (ὁ) γλωσσ. κ. μσν. κόλπος βλ.λ., τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους κολπούμενον μέρος τοῦ ἐνδύματος : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,64 **εὑρίσκοντες τὸ μπαϊράκι εἰς τὸν κόλφον του τὸ ἐπῆραν.**

κολχικεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκολοειδὲς ἀπαντῶν εἰς κολχικὸν τὸ φθινοπωρινόν.

κολχικίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκολοειδὲς ἀπαντῶν εἰς τὰ σπέρματα κολχικοῦ τοῦ φθινοπωρινοῦ.

κολχικόν (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος φυτοῦ ἔχον βολβώδεις ρίζας δηλητηριώδεις· νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **λειριωδῶν,** ὧν εἶδος **κολχικὸν τὸ φθινοπωρινόν** δημ. σπασόχορτο· Διοσκ.4,83.

κολχικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κολχίδα, ὁ ἐκ τῆς Κολχίδος προερχόμενος : Ἡρ.2,105 **λίνον δὲ τὸ μὲν Κολχικὸν ὑπὸ Ἑλλήνων Σαρδωνικὸν κέκληται·** || τὸ οὐδ. **κολχικὸν** ὡς ούσ. βλ.λ.

κολχίς-ίδος (ἡ) κτ. παράλ. τοῦ γῆ, ἡ παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον χώρα τῶν Κόλχων : Ἡρ.1,104, Στράβ.11,2,14 ἡ . . **τῆς Κολχίδος παραλία·** **2)** κτ. παράλ. τοῦ γυνή, ἡ κάτοικος τῆς Κολχίδος : Εὐρ. Μήδ.132.

κόλχος (ὁ) ἐσφ.γρ. τοῦ κόχλος βλ.λ. : Ἀντίφιλ. ΑΠ 9,551· **2)** ὡς κύρ. ὄν. ὁ κάτοικος τῆς Κολχίδος : Ἡρ.1,2 **πέμψαντα δὲ τὸν Κόλχων βασιλέα ἐς τὴν Ἑλλάδα κήρυκα αἰτέειν τε δίκας·** || τὸ θηλ. ἡ **Κόλχος** κ. ἡ Κολχὶς βλ.λ. : Πλάτ.Εὐθύδ.285C **Μηδείᾳ τῇ Κόλχῳ·** || ποι. ὡς ἐπίθ. ὁ τῆς Κολχίδος, κολχικός : Ἀπολλ.Ρ 4,485 **Κόλχος στόλος.**

κολῶμαι ἀττ. μέσ. μέλλ. τοῦ κολάζω βλ.λ.

κόλων-ωνος (ὁ) (λατ.) Ἐπιγρ. ὁ γεωργός.

κολώνα (ἡ) δημ. κ. -όνα κίων, στῦλος, ἰδ. λίθινος ἢ μαρμάρινος : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.4,6 **ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν ψαλμουδιὰ ἐσειόντανε οἱ κολόνες·** || ὁ πάγος ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς μήτρας, στήλη : **μιὰ κολόνα πάγο·** **2)** μτγν. χαρακτηριστικὸν εὐθυτενοῦς ἀνθρώπου : **κολώνα εἶναι τὸ κορμὶ του.**

κολωναί (αἱ) μτγν. ὁ Κολωνὸς βλ.λ.2) : Καλλ.άπ.428.

κολωνάκι (τὸ) δημ. κ. **-ονάκι** μικρὰ κολόνα, κιονίσκος.

κολωνάτο (τὸ) δημ. ἀργυροῦν ἱσπανικὸν νόμισμα, ἀξίας ἑνὸς περίπου ταλλήρου βλ.λ.

κολων(ε)ία (ἡ) (λατ.) Ἐπιγρ. ἀποικία, ἀποικιακὴ πόλις· πρβλ. Σουίδ. «κολώνεια, ὄνομα τόπου».

κολώνη (ἡ) ὕψωμα, λόφος, βουνόν : Ἰλ.Β 811 **ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,** Λυρ. Ἀδέσπ.74· || ἰδ. ὕψωμα χώματος τάφου, τύμβος · Σοφ.Ἠλ.894 **ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους πηγὰς γάλακτος·** || μτγν. κορυφὴ λόφου : Διον.Περ 150 **μέσσαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δύο ἀνέχουσι κολῶναι·** || κ. εἰδ. ὡς τόπος συναντήσεως, συγκεντρώσεως : Ἄρατ.120 **ὁπότ' ἀνθρώπων μεγάλας πλήσαιτο κολώνας.**

κολωνῆθεν ἐπίρρ ἐκ τοῦ δήμου Κολωνοῦ : Δημ. 535 **πάντες ἴσμεν τὸν Κολωνῆθεν Χαβρίου κατηγοροῦντα.**

κολώνια (ἡ) δημ. ἀρωματικὴ σκευασία ἐκ διαλύσεως αἰθερίων ἐλαίων ἐν οἰνοπνεύματι : **κολώνια καλλωπισμοῦ - δι' ἐντριβάς.**

κολωνία (ἡ) μτγν. Ἡσ. «τάφος. Ἠλεῖοι»· **2)** ἀποικιακὴ ρωμαϊκὴ πόλις . ΚΔ Πράξ.16,12 **εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις κολωνία.**

κολωνῖται (οἱ) ἡ -έται οἱ ἐν τῷ ἀγοραίῳ Κολωνῷ βλ.λ.3) ἐργάται : Ὑπερείδ.άπ.8.

κολωνοειδής-οῦς-ές σχόλ. ὁ ὅμοιος πρὸς κολωνόν, λόφον ἢ τύμβον : Σχόλ.Ἀπολλ.2,649 **σκόπελον κολωνοειδῆ.**

κολωνός (ὁ) κ. νεώτ. κολώνη, ὕψωμα γῆς, λόφος : Ὑμν.Δήμ.272,Ἡσίοδ.άπ.122,1,Ἡρ.4,181 **ἐν κορυφῇσι ἑκάστου τοῦ κολωνοῦ ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδωρ ψυχρόν,** Καλλιγ.Θόν.Βλ.31 ἡ καλύβη τοῦ Θάνου **ἔκειτο ἐπὶ κολωνοῦ·** || κορυφὴ λόφου : Ἀπολλ Ρ 1,1120 **καὶ δή μιν ἐπ' ἀκρι-**

όεντι κολωνῷ ἵδρυσαν· || **κολωνός λίθων** σωρὸς λίθων : Ἡρ.4,92 **ἐνθαῦτα κολωνοὺς μεγάλους τῶν λίθων καταλιπὼν ἀπήλαυνε τὴν στρατιήν·** **2)** δῆμος τῆς Ἀττικῆς, κείμενος ἐπὶ λόφου τινὸς καὶ περὶ αὐτόν : **Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ** τίτλ. ἔργου τοῦ Σοφοκλέους· **3) Κολωνὸς ἀγοραῖος** λόφος ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ ἀγορᾷ ἔνθα συνηθροίζοντο καὶ ἐπληρώνοντο οἱ ἐργάται : Φερεκρ.134 **Κολωνόν . . , οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν Ἱππέων,** Κωμ.Ἀδέσπ.35D.

κολώνω δημ. ἔσφ. γρ. τοῦ κωλώνω βλ.λ.

καλῳός (ὁ) ἔρις μεγαλόφωνος, μάλλωμα : Ἰλ.Α 575 **ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον,** Ἀπολλ.Ρ Ι, 1284 **κολῳὸς ἄσπετος·** πρβλ. Ἡσ. «θόρυβος, ταραχή».

κολωτέα (ἡ) Ἡσ. «κολουτέα» βλ.λ.

κόλωφ Ἡσ. «ἀμφιάτωρ».

κολῳῶ-άω (κολῳός), ἰων. **-έω** ερίζω μεγαλοφώνως, μαλλώνω, θορυβῶ : Ἰλ.Β 212 **Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,** Ἀντίμ.37.

κομαίθα Ἡσ. «τυχοῦσα γυνή».

κόμαιθος-ον (κόμη-αἴθω) ὁ ἔχων κόμην πυρρὰν ἢ ξανθήν : Λυκόφρ.934.

κομακτορία (ἡ) (λατ.) πλειστηριασμός: Πάπ. **ἐπιτηρηταὶ .. κομακτορίας τῶν ἐκ(..)κυρουμένων.**

κομάκτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ἐκπλειστηριαστής: Ρίνθ.9.

καμάνδρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **φυτῶν** τῆς οἰκογεν. τῶν **σανταλωδῶν.**

κομανίαν Ἡσ. «πορνί, δαψιλὴν ἀνίαν».

κόμαρι-εως (τὸ) μτγν. ἐν πάπ. κ. **κόμμαρι** ἐρυθρὸν χρῶμα ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ ψευδοκόμαρος ὁ ἕλειος : Μαρία Ἀλχ.π.Ζώσ.Ἀλχ.155Β.

κόμαρις-εως (ἡ) μτγν. κ. **κώμαρις** ἢ **κόμαρον** (τὸ) τὸ κόμαρι βλ.λ. : Ἀνών.Ἀλχ.351,9Β, Πάπ.

κομᾰρίς-ίδος (ἡ) εἶδος ἰχθύος : Ἐπίχ.47.

κομαρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀπαντῶν εἰς μικρὰ κοκκία ἢ φυλλάρια μὲ χρῶμα πράσινον καὶ λάμψιν μαργαριτώδη.

κόμαρον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἐρυθρὸν χρῶμα, ἄ. κόμαρι βλ.λ. : Ἀνών.Ἀλχ 350Β· **2)** νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς κομάρου, τὸ κούμαρο· **3)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ροδωδῶν.**

κόμαρος (ἡ ἢ ὁ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν κόμαρος ἡ κοινή : Ἀριστφ.Ὄρν.620 **ἐν ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις,** Ἄμφις π. Ἀθήν.2,50F **ὁ συκάμινος συκάμινα φέρει . . ὁ κόμαρος μιμαίκυλα,** Θεόφρ.Φ 1,5,2, Θεόκρ.5,129 **σχῖνον πατέοντι καὶ ἐν κομάροισι κέονται,** Γαλ.12,36, Λόγγ.2,16 **οὐ γὰρ εἶχον ἐν ψάμμῳ πόαν ἢ κόμαρον ἢ θύμον·** || νεώτ. βοταν. φυτὸν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἐρεικαειδῶν** ἄ. ἄρβουτος, οὗ εἶδος **κ- ἡ κοινή** ἡ τῶν ἀρχ. κόμαρος, δημ. κουμαριὰ ἢ λαγομηλιά.

κομᾰροφάγος-ον ὁ ἐσθίων τὸν καρπὸν τῆς κομάρου, ὁ τρώγων κούμαρα : Ἀριστφ.Ὄρν.240 **τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα.**

Κομάς Ἡσ. « θεραπείας, καὶ τὰ συοφόρβια ».

κοματούλα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐχινοδέρμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοματουλιδῶν.**

κοματουλίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. ἐχινοδέρμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κρινοειδῶν.**

Κοματροφῶ-έω τρέφω κόμην : Ἐπιγρ. **κοματροφήσαντος τοῦ υἱοῦ.**

κόμβα Ἡσ. «κορώνη. Πολυρρήνιοι ».

Κομβακεύομαι Ἡσ. «κόμπους λέγω».

κύμβαλα Ἡσ. «παίγματά τινα».

Κομβαλλαμαρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. φυσικὸς γλυκαζίτης, ἀνευρεθεὶς εἰς τὴν κομβαλλαρίαν.

κομβαλλαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. τὸ φ. πολυγόνατον.

Κομβέντος (ὁ) (λατ.) μτγν. συνέλευσις : Ἰω.Λυδ. Μην.1,30.

κόμβησαν Ἡσ. «ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν».

Κομβίζων Ἡσ. «φυσῶν».

κομβιοδόχη (ἡ) δημ. σχισμὴ εἰς ἔνδυμα, ὑπόδημα κττ., δι' ἧς περᾶται καὶ συγκρατεῖται τὸ κομβίον, κουμπότρυπα.

Κομβίον (τὸ) μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κουμπὶ** περόνη, πόρπη : Εὐστ.974,13 **ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο, ὅ ἐστι περόναις ἤγουν κομβίοις συνέδησε·** || ὁυ. οἱ κροσσοί : Ἰω.Διάκ. εἰς Ἡσίοδ.Ἀσπ.206 θύσανοι **οἱ κροσσωτοί, ἤγουν τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα κομβία ἢ κομβία·** **2)** νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόμβος βλ.λ.· **3)** ὁμ. σφαιρίδιον ἐκ λωρίου, ὑφάσματος ἢ νήματος, ἢ σφαιρικὸν ἢ ἄλλου σχήματος τεμάχιον ἐκ στερεᾶς ὕλης, ὅπερ προσραπτόμενον εἰς ἔνδυμα, ὑπόδημα κττ. δύναται νὰ εἰσέρχηται καὶ συγκρατῆται εἰς ἀντίστοιχον σχισμὴν ἢ θηλειάν, κουμπί· **4)** ὁμ. ἐπὶ μηχανῶν, μέρος τοῦ μηχανισμοῦ ὅπου γίνεται ἄρθρωσις· **5)** ὁμ. πᾶν πρὸς κομβίον ὁμοιάζον ἀντικείμενον : **ἠλεκτρικὸν κομβίον** (τὸ πιεζόμενον διὰ τοῦ δακτύλου τμῆμα διακόπτου, θέτοντος εἰς λειτουργίαν ἠλεκτρικὸν κώδωνα).

κομβοθήκη (ἡ) μσν. ἐπὶ θήκης βιβλίου, ἡ κλειομένη διὰ κομβίου : Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,49 **εὐαγγέλιον μονόκαιρον τὸ ὕφος .. ἔχον κομβοθήκας.**

κομθοθηλεία (ἡ) σχόλ. πόρπη : Σχόλ.Εὐρ.Ἑκ. 1170· πρβλ. κομποθήλυκα.

κομβολόγιον (τὸ) μσν. κ. νεώτ., δημ. **κομπολό(γ)ι** πολλοὶ κατὰ σειρὰν καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων κόμβοι εἰς λεπτὸν σχοινίον ἢ χονδρὸν νῆμα, κομβοσχοίνιον βλ.λ.· **2)** εἰδ. τὸ σύνολον διατρήτων εἰς τὸ μέσον εὐαρίθμων σφαιριδίων, χανδρῶν, ἐξ ὀστοῦ ἢ ξύλου ἢ ὑάλου ἢ ἄ. στερεᾶς ὕλης διαπεπερασμένων εἰς νῆμα, οὗ τὰ δύο ἄκρα συνάπτονται διὰ κόμβου καὶ ὅπερ ἀφίεταί πως μακρύτερον οὕτως, ὥστε τὰ σφαιρίδια νὰ μετατοπίζωνται πίπτοντα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου· τὸ οὕτω συντεθειμένον ἀντικ. συνήθ. χρησιμοποιεῖται πρὸς ματαίαν ἀπασχόλησιν τοῦ ἀντίχειρος, τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ μέσου δακτύλου τῆς μιᾶς χειρός, ἀργασχόλως μετακινούντων τὰ σφαιρίδια, σπαν. δὲ ἐν χρ. κ. ὡς περιδέραιον· **3)** νεώτ. συνεκδ. ἐν τῇ μηχανολογίᾳ, μηχάνημα ἀποτελούμενον εἰς κάδων ἁλυσιδωτῶς συνδεδεμένων, κυκλικῶς δὲ ἢ ἐλλειψοειδῶς κατὰ κάθετον κινούμενον, χρησιμεῦον πρὸς κατακόρυφον ἢ πλαγίαν ἀνύψωσιν ὕδατος ἢ ἄ. πραγμ. κατὰ σωροὺς μετακινουμένων οἷον δημητριακῶν, ἀνθράκων, ἄμμου κττ.· **4)** μτφ., νεώτ. κ. δημ. διαδοχικὴ σειρὰ πολλῶν προσομοίων ἢ συνεχῶν πραγμάτων, γεγονότων, πράξεων, ἰδεῶν, ἐν σκωπτικῇ συνήθ. ἢ σχετλιαστικῇ φρ. : **κομβολόγιον ταλαιπωριῶν - ἐγκλημάτων - ἀνοησιῶν - ἀτυχημάτων - ὕβρεων·** **5)** νεώτ. ἰατρ. **κομβολόγιον ραχιτικόν** αἱ διογκώσεις τῶν συναρθρώσεων, αἱ ἀπαντῶσαι μεταξὺ τοῦ ἐκ χόνδρου καὶ ὀστοῦ τμήματος τῶν δέκα θωρακικῶν πλευρῶν.

κόμβος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κόμπος** ὄγκος, προεξοχὴ περίπου σφαιροειδὴς ἐπὶ σχοινίου ἢ νήματος σχηματιζομένη διὰ τῆς κυκλικῶς γινομένης ἀναδιπλώσεως τοῦ ἄκρου αὐτοῦ καὶ εἶτα τανύσεως καὶ συσφίγξεως τοῦ ἀναδιπλωθέντος τμήματος, ἐν χρ. ὅπως ἀσφαλίζηται ἡ δέσις τοῦ σχοινίου παρὰ τὴν οὕτω σχηματισθεῖσαν προεξοχὴν ἢ ἐπὶ νήματος ὅπως τὸ τὴν προεξοχὴν ἔχον ἄκρον τούτου συγκροτηθῇ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος ἐν ᾧ σημείῳ ἄρχεται ἡ ραφὴ τούτου : Ἀπολλδ.Μαθ.47 **σχοινίου, κόμβους ἑκατέρωθεν ἔχοντος,** - **ναυτικὸς κόμβος** (ὁ διὰ δύο περιστροφῶν τοῦ σχοινίου σχηματιζόμενος), παροιμ. **κάνε κόμπο πρῶτα, ἂν θέλῃς νὰ μὴ χάσῃς τὴ βελονιά σου** (διὰ πᾶσαν ἐνέργειάν σου ἔχε προκαταβολικῶς τὴν συνήθη πρόνοιαν), φρ. **ἦρθε ὁ κόμπος στὸ χτένι** (ἐπὶ ἀνυπερβλήτου δυσχερείας, ἐπὶ ἀδιεξόδου κα-

ταστάσεως κττ.]· || ἡ διὰ περιστροφῆς καὶ εἶτα συσφίγξεως τῶν ἄκρων δύο σχοινίων ἢ νημάτων ἕνωσις αὐτῶν: **συνέδεσε πολλὰ μικρὰ τεμάχια σχοινίου διὰ κόμβων**· || τυχαία περιπλοκή, περίπλεξις [κουβάριασμα] σχοινίου ἢ σχοινίων, νήματος ἢ νημάτων οὕτως, ὥστε νὰ εἶναι δυσχερὴς ἡ λύσις, τὸ ξέμπλεγμα: **ἔχει πολλοὺς κόμπους τὸ σχοινὶ καὶ δὲν λύνεται**· || ὁ διὰ περιστροφῆς καὶ εἶτα συσφίγξεως σχηματισμὸς μικροῦ ὄγκου εἰς τὸ ἄκρον ὑφάσματος, εἰδ. μανδηλίου ἰδ. πρὸς ὑπόμνησιν ἐνεργείας ἣν ὀφείλει ὁ οὕτω κομβῶν νὰ ἐπιτελέσῃ: **κάνε κόμβο στὸ μαντήλι σου νὰ θυμηθῇς νὰ μοῦ φέρῃς τὸ βιβλίο**· || εἰδ. νεώτ. ναυτ. ἑκάστη τῶν διαιρέσεων τοῦ σχοινιδίου τοῦ δρομομέτρου, ἀντιστοιχοῦσα εἰς ταχύτητα ἑνὸς μιλίου, πρὸς καταδήλωσιν ὡριαίας ταχύτητος τοῦ πλοίου: **ταχύτης εἴκοσι κόμβων**· **2**) συνεκδ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς κορμὸν ἢ κλάδον φυτοῦ, ὁ τόπος τοῦ βλαστοῦ ὅθεν ἐκφύονται τὰ φύλλα ἢ οἱοσδήποτε ὀφθαλμός, ὄζος, ῥόζος, ἡ ἄρθρωσις τοῦ φυτοῦ, οἷον κλήματος, καλάμου: Κωδ.Ὀφφ.3,2 **τὰ θεῖα, οἷα καὶ τὰ βασιλικά, πλὴν τοῦ κόμβου τῶν φοινίκων**, δ. τραγ. **στὸν κόμπο, στὴ ρίζα κόβουν τὴν ἐλιά, - τὰ καλάμια θέλουνε στὸν κόμπο κόφιμό γιὰ νὰ ἰσιάζουν**· || νεώτ. δημ. ὁ ὄζος ράβδου: Καρκβ. Ζητ.42 **μπαστούνια.. διχαλωτά· τοῦτο μὲ κόμπους, ἐκεῖνο στραβό**· || ὁμ.κ. ἡ σφαιροειδὴς ᾠοθήκη ἄνθους: **κόμβας τοῦ τριανταφύλλου-τοῦ γαρυφάλλου**· **3**) ἰατρ. κ. νεώτ. τὸ ἐξόγκωμα τῆς ἀρθρώσεως τοῦ τραχήλου: Κωδ.Βασ.1673 **ἀνθερεῶνος, ὁ τοῦ τραχήλου κόμβος**· || νεώτ. ἀνατομ. **κόμβος μεσοκόλπιος** ὁ παχὺς δικτυωτὸς τόπος ἐπὶ τοῦ ἔσω τοιχώματος τοῦ δεξιοῦ κόλπου τῆς καρδίας· || νεώτ. **κόμβος** κ. ἕκαστος τῶν σπονδύλων τῆς οὐρᾶς ζῴου· || δημ. **κόμποι** αἱ ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων τῆς χειρός· **4**) κτ. ἐπέκτ. νεώτ. ὁ τόπος ἔνθα διασταυροῦνται ὀροσειραί· || ὁμ. ὁ τόπος ἀφ' ὅπου ἐκπορεύονται ἢ ὅπου συναντῶνται πολλαὶ ὁδοί: **κόμβοι συγκοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν ἄλλων χωρῶν εἶναι ὁ Πειραιεὺς καὶ ἡ Θεσσαλονίκη**· ὁμ. κ. ἐπὶ σιδηροδρομικῶν σταθμῶν· ὁμ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς θαλασσίας συγκοινωνίας· **5**) ΕΜ «κόμβος, ὁ ὑψηλὸς τόπος»· **6**) νεώτ. γεωμ. τὸ σημεῖον τομῆς ἀναδιπλουμένης καμπύλης· **7**) δημ. μτφ. ἐπὶ καταστάσεως ἢ ἐπὶ ζητήματος, τὸ σημεῖον ὅπου προβάλλει δυσκολία μεγάλη, δυσχέρεια ἀνυπέρβλητος ἢ δυσυπέρβλητος: Πολυλ. μτφρ. Ἀμλ. μονόλογ.: **νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ; αὐτὸς εἶναι ὁ κόμπος**· **8**) δημ. σταγών, σταλαματιά, γουλιά, ἐλαχίστη ποσότης: **δῶσ' μου ἕνα κόμπο λάδι, - τὸ πηγάδι - τὸ κανάτι δὲν ἔχει κόμπο νερό**· **9**) δημ. δυσχέρεια περὶ τὴν κατάποσιν, κόμπιασμα: Γρυπ.Σκ.Τερρ.77,4 **νιώθω ἕνα χέρι νὰ μοῦ δένῃ ἀπόψε κόμπο τὴν καρδιά μου, - αἰσθάνομαι ἕνα κόμπο στὸ λαιμὸ καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταπιῶ**· **10**) δημ. μτφ. τὸ βαλάντιον κ. κτ. ἐπέκτ. ἡ ἀποθησαύρισις, τὸ πουγγί: δ.τραγ. **λύσε, θειά μου, τὸν κόμπο σου, δῶσ' μας λιανὰ νὰ πιοῦμε**, παροιμ. **ἂς δένῃ ὁ κόμπος κι ἂς λέῃ ὁ κόσμος** (ἐπὶ κακοήθως θησαυριζόντων, ἀδιαφορούντων διὰ τὴν κοινὴν κατάκρισιν)· **11**) Ἡσ. «κόμβους, ὀδόντας γομφίους» [ἰδ.γρ. ὀρθ. κόμπους].

κομβοσχοίνιον [τό] νεώτ., δημ. **κομποσκοίνι** βλ.λ. σχοινίον μὲ κόμβους· ἰδ. ἐν χρ. ὑπὸ τῶν μοναχῶν κατὰ τὰς δεήσεις των· || σχοινίον μὲ κόμβους δι' οὗ εἶναι ἐζωσμένοι οἱ φραγκισκανοὶ καλόγηροι: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.30 **ἦσαν καὶ οἱ ὅσιοι μὲ τὰ κουκούλια, μὲ τὰς λευκὰς γενειάδας των, μὲ τὰ κομβοσχοίνια των καὶ τοὺς ἐρυθροὺς σταυρούς των.**

κομβοφόρος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **μεμβρακιδῶν**.

κομβρέτον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κομβρετωδῶν**.

κομβῶ-όω μτγν., μαν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνω** κ. **κουμπώνω** βλ.λ. συνδέω διὰ κομβίου, στερεῶ· || στολίζω: ΨΧρυσ.8,920Α θεὸς **ὁ ἁρμόσας, ὁ συσφίγξας, ὁ κομβώσας τὸ σῶμα**· ὁμ.κ.μέσ.· Ἡσ. «κομβώσασθαι, στολίσασθαι»· **2**) μαν. περιγελῶ, χλευάζω, κοροϊδεύω: Μαλάλ.1 395 **ἠπάτησεν πολλοὺς καὶ ἐκόμβωσεν πολλούς**.

κόμβωμα-ατος [τό] λεξ. κ. νεώτ., δημ. **κούμπωμα** Ἡσ. «στόλισμα»· || ἐν τῷ πληθ. Σουΐδ. «καλλωπίσματα» κ. π. Ἡσ. «κομβώματα· τὰ ἐν τοῖς ῥάβδοις μικρὸν χρυσὸν ἔχοντα ὑπὸ μεταλλέων»· **2**) νεώτ. ἡ διὰ κομβίου σύνδεσις, κούμπωμα.

κόμβωσις-εως [ἡ] μσν. τὸ κούμβωμα βλ.λ.2), τὸ κούμπωμα, τὸ θηλύκωμα: Κωδ.Ὀφφ.3,9.

κομβωτής [ὁ] μσν., δημ. **κουμπωτής** ὁ κομβῶν, συνδέων τι· **2**) μτφ. ἀπατεών: Σχόλ.Βασιλικ.60,30 **ἐπιθέται δὲ εἰσιν οἱ λεγόμενοι κομβωταί.**

κομβωτός-ή-όν νεώτ., δημ. **κουμπωτός** ὁ διὰ κομβώματος συνοπτόμενος: **κομβωτὰ ὑποδήματα**· || ὁ κομβωμένος: **φορεῖ τὸ παλτό του πάντοτε κουμπωτό**.

κομεδονικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ κομεδόνος βλ.λ.: **κομεδονικὴ ἀκμή**.

κομεδών-όνος [ὁ] νεώτ. δερματ. μικρὰ κερατίνη μᾶζα, ἔχουσα κορυφὴν φαιὰν ἢ φαιομέλαιναν, μεγέθους καρφίδος, ἐμπεπαρμένη εἴς τι διηυρυσμένον θυλακικὸν στόμιον ἐν τῷ δέρματι.

κομενδίτης [ὁ] νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα ἠφαιστειογενὲς τῆς οἰκογεν. τῶν **λιπαριτῶν**.

κομεντούρης [ὁ] μαν. ὁ διοικητής: Χρον.Μορ. 2686 **ὁ κομεντούρης τοῦ Τεμπλίου**.

κομέτιον [τό] [λατ.] Ἐπιγρ. ὁ τῆς ἐκκλησίας τόπος, μέρος τῆς ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς: **ἐκ τῆς συγκλήτου συνεβουλεύσατο ἐν κομετίῳ**.

κόμη [ἡ] κ. νεώτ. αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, τὰ μαλλιά: Ἰλ.Χ.406 **ἡ δέ νυ μήτηρ τίλλε κόμην**, Ἡρ.1,82 **ἐποιήσαντο νόμον τε καὶ κατάρην μὴ πρότερον θρέψειν κόμην Ἀργείων μηδένα** [νὰ μὴ θρέφουν μακρὰν κόμην], Σοφ.ΟΚ 1261 **κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται**, Εὐρ.Βάκχ.695 **καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμην**, Ἀριστφ.Ὄρν.911 **δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;** Ξεν.ΚΠ 1,3,2 **ὁρῶν αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει καὶ κόμαις προσθέτοις** [ψευδαῖς κόμαις, φενάκαις], Πλούτ.Κικ.30 **κόμης ἀνάπλεως περιιὼν ἱκέτευε τὸν δῆμον** [ἀκτένιστος], Ἡρωδιαν.4,74 **κόμας τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο**, ΚΔ Κορινθ.1,11,15 **ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ** [τῇ γυναικὶ], Σόλωμ.Λαμπρ.17,65 **θανάτου στεφάνι τριγύρου στὴν κόμη**, Κάλβ.Λύρ.10,33 **τὴν κόμην πάντα ὁ θρίαμβος στέφει τῶν ὑπὲρ πάτρης**, Χατζόπ.Βρ. Θρ.Β 73,7 **καὶ μὲ τὴν κόμη εἴχανε βγῆ λυτή**· οπαν. ἐν τῷ πληθ.: Ἰλ.Ρ 51 **αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι**, Ὀδ.Ζ 231 **κὰδ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας**· **2**) τὸ γένειον: Ἀρρ.Ἐπικτ.4,8,4· || ἡ γενειάς ἢ τὰ βράγχια τῆς σηπίας: Ἀριστλ.Ζ1 550b,18 **ἔχει γὰρ ἡ θήλεια, ἐὰν τις διαστείλας θεωρήσῃ τὴν κόμην εἴσω, ἐρυθρὰ δύο οἷον μαστούς**· κ. ἐν τῷ πληθ. παραφυάδες: Μάξ.Τυρ.4,5· **3**) μτφ. τὸ φύλλωμα, τὰ φύλλα τῶν δένδρων: Ὀδ.Ψ 195 **καὶ τότ' ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης**, Κρατῖν.296, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,28 **κόμη δόνακος**· || ἐπὶ χόρτων ἢ βοτάνης: Διοσκ.4,164,7, Γαλ.6,268· || ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν: Βάβρ.88,3 **ληΐου κόμη**· || κ. ἀπολ.: Ἐπιγρ. **λειμώνων κόμαι**· εἰδ. ὁ τραγοπώγων: Θεόφρ.Φ1 7,7,1, Διοσκ.2,143· **4**) ἡ φωτεινὴ οὐρὰ κομήτου: Ἀριστλ.Μετ.343a,1· **5**) ρηματ. π. κο-

μῶ, κομήτης, ἱππόκομος (ὁμηρ.), ὑψίκομος (ὁμηρ.), εὔκομος, κομόεις (ὁμηρ. καρηκομόεις), κομμωτής· πρβλ. λατ. coma.

κομήεις-εντος-εσσα-εν πολύφυλλος: Ὀρφ.ἀπ.258.

κόμης-ητος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. **κόμις**, θηλ.**-ησσα** κ. **-ισσα** τίτλος ἀξιωματούχων τῆς ρωμαϊκῆς αὐλῆς, οἷον τοῦ ἀκολούθου, τοῦ γερουσιαστοῦ ἢ συμβούλου τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ ἐπαρχιῶν, διαχειριστῶν τῆς περιουσίας τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ διοικητοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς κ. ἄ.· || τίτλος εὐγενείας μεταξὺ βαρώνου καὶ μαρκησίου, κόντες: Ἐπιγρ. **κόμης πρώτου βαθμοῦ·** **2**) μσν. νουτικὸν ἀξίωμα, ἀρχηγὸς μοίρας: Χρον.Μορ 2190 **καὶ ὥρισε τὸν κόμιτα, τοῦ κατέργου τὸν κύρην, εἰς τοὺς Κορφοὺς διαβαίνοντα ἐκεῖ νὰ τὸν ἀφήκουν.**

κομητεία (ἡ) δ.γρ. τοῦ κομιτεία βλ.λ.

κομήτης (ὁ) (κομῶ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τρέφων μακρὸν κόμην, ἐπὶ τῶν Περσῶν: Χρησμ.π. Ἡρ.6,19 **σαὶ δ' ἄλοχοι πολλοῖσι πόδας νίψουσι κομήταις·** || ἁπλ. ὁ ἔχων τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς: Πλάτ.Πολ.454C **ἡ αὐτὴ φύσις φαλακρῶν καὶ κομητῶν καὶ οὐχ ἡ ἐναντία,** Λουκ.Διόν.2 **τεράστιον ἄνθρωπον (τράγῳ τὰ νέρθεν ἐοικότα), κομήτην τὰ σκέλη,** Μηναΐ.3,18 Συνξ. **ἦν δὲ κατὰ τὸν τύπον τοῦ σώματος, τὴν ἡλικίαν μέτριος, ὠχρός, κομήτης·** **2**) μτφ. ἐπὶ ἀκολάστων ἀνθρώπων: Φερεκρ.14,'Αριστφ.Νεφ.348 **κἄτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην, ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου·** κ. παροιμ. π.Δουρ. 62J **ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης·** **3**) ὁμ. μτφ. κομήτης ἰὸς βέλος μετὰ πτερῶν: Σοφ.Τρ.567 **παῖς ἐπιστρέφας χεροῖν ἧκεν κομήτην ἰόν·** || **λειμὼν κομήτης** λιβάδιον ποῶδες, μὲ πρασινάδα: Εὐρ.Ἱππ. 210 **ὑπό τ' αἰγείροις ἔν τε κομήτῃ λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν·** **4**) εἰδ. κομήτης (μτ. τοῦ ἀστὴρ ἢ ἄνευ) οὐράνιον σῶμα κατὰ μακρὰ χρονικὰ διαλείμματα ἐμφανιζόμενον καὶ ἔχον φωτεινὴν οὐράν: Ἀριστλ.Μετ.343b,5, Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,52U, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,143 **εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς μάχης ταύτης ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανὸν κομήτης, ἔφεγγεν ἕως σαράντα νύκτας·** || δημ. μτφ. ἐν φρ. **τὸν βλέπουμε σὰν κομήτη** ἐπὶ ἀνθρώπων σπανίως ἐμφανιζομένων· **5**) τὸ φυτὸν τιθύμαλλος χαρακίας: Διοσκ.4,164,1.

κομητικός-ή-όν ὁ ἔχων κόμην βλ.λ.3) : Πάπ. **χόρτος ξηρὸς κομητικὸς πρωτόκοπος.**

κομῆτις-ιδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κομήτης βλ.λ.: Συνέσ.71D **εἰς κομῆτιν κεφαλὴν ἐνοικίσασθαι.**

κομητογραφία (ἡ) νεώτ. ἀστρον. εἰδικὴ πραγματεία περὶ κομητῶν βλ.λ.4).

κομητοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κομήτην, ὁ ἔχων σχῆμα κομήτου.

κομία Ἡσ. «εὐωχία».

κομίατον (τὸ) ἀρχ. λεξ. κ. πάπ. ἄδεια ἀπουσίας· Ἡσ., Πάπ. **εἰ λαμβάνω κομίατον.**

κομιδή (ἡ) (κομίζω) φροντίς, περιποίησις· ἐν Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ περιποιήσεως γινομένης εἰς ἵππους: Ἰλ.Θ 186 **Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, . . νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον·** κ. ἐν Ὀδ. ἐπὶ περιποιήσεως γινομένης εἰς ἀνθρώπους, οἷον διὰ θερμοῦ λουτροῦ κτπ.: Ὀδ.Ω 247 **οὐ πρασιὴ ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον·** || δθ. δοτ. **κομιδῇ** ἐν χρ. ὡς ἐπίρρ. βλ.λ.· **2**) τὰ ἀναγκαῖα, τὰ ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι: αὐτ.Π 232 **οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός·** || κ. μτγν. ἡ τροφή: Ὀππ.Κυν.3,113 **οἵην μὲν κομιδὴν τεκέων ἐνὶ κύμασι δελφὶς αἰὲν ἔχει·** **3**) μεταφορά, ἰδ. ζωοτροφιῶν καὶ ἐπιτηδείων, συγκομιδή: Θουκ.4,27 **ὁρῶντες τῶν τε ἐπιτηδείων τὴν περὶ τὴν Πελοπόννησον κομιδὴν ἀδύνατον ἐσομένην,** Ἰσοκρ.11,14 **τῇ τῶν ἐλλειπόντων κομιδῇ διὰ τὴν τοῦ ποταμοῦ δύναμιν νῆσον οἰκοῦσιν·** **4**) ἡ συναγωγὴ καὶ ἀποθήκευσις, συγκομιδὴ τῶν διὰ θερισμοῦ συλλεγέντων καρπῶν: Ξεν.ΚΠ 5,4,25 **εἰς δὲ τοῦ καρποῦ κομιδήν, ἐὰν μὲν πόλεμος ᾖ, ὁ ἐπικρατῶν οἶμαι καρπώσεται,** Ἀριστλ.Πολιτ.1335a,21 **οὐ πρὸς τὴν τῶν καρπῶν κομιδήν,** Πολύβ.5,95,5 **ἔχων τοὺς ἐπιλέκτους ἐφήδρευε τῇ τοῦ σίτου κομιδῇ περὶ τὴν Ἀργείαν·** || ἀπλ. μεταφορὰ πραγμ. καὶ ἀποθήκευσις, συγκομιδή: Ἐπιγρ. **κομιδὴ λίθων·** || κ. ἀπλ. μεταφορά: Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1 **κομιδὴ βαρέων σωμάτων·** **5**) ἰατρ. μετακίνησις, ἐξαγωγή: Σωρ.2,62 **κομιδὴ ὀδόντων,** Γαλ.1,391 **ἡ διὰ τομῆς κομιδή·** **6**) (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀποκόμισις, ἀνάκτησις, ἐλευθέρωσις: Ἡρ.9,73 **τὸ πάλαι κατὰ Ἑλένης κομιδὴν Τυνδαρίδαι ἐσέβαλον ἐς γῆν τὴν Ἀττικήν·** **7**) Σουΐδ. «ἀνάσωσις»: Ἡρ.4,134 **βουλῆς ἀγαθῆς δεῖ ὅκως ἀσφαλέως ἡ κομιδὴ ἡμῖν ἔσται τὸ ὀπίσω·** || ἰδ. πληρωμὴ χρέους: Δημ.987 **οὐκ ἔνι τὴν κομιδὴν γεγενῆσθαι τούτων τῶν χρημάτων,** Ἀριστλ.ΗΝικ.9,7 **οὐ γάρ ἐστι φίλησις περὶ τοὺς δανείσαντας, ἀλλὰ τοῦ σῴζεσθαι βούλησις τοὺς δανεισαμένους κομιδῆς ἕνεκα,** Πάπ. **μὴ ἔστω αὐτῷ κομιδή·** **8**) (ἀπὸ τοῦ παθ.) τὸ ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι: Ἡρ.6,95 **τῷ προτέρῳ ἔτεϊ ποιεύμενοι ταύτῃ τὴν κομιδὴν μεγάλως προσέπταισαν·** **9**) ὁμ. ἐκφυγή, διαφυγή, ἀσφαλὴς ἐπιστροφή: αὐτ.8,19 **κομιδῆς δὲ πέρι τὴν ὤρην αὐτῷ μελήσειν ὥστε ἀσινέας ἀπικέσθαι ἐς τὴν Ἑλλάδα,** αὐτ.108 **οὔτε τις κομιδὴ τὸ ὀπίσω φανήσεται·** || ἡ ἐκ θανάτου διαφυγή, ἡ διατήρησίς τινος ἐν ζωῇ: Πινδ.Π 6,39 **μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός.**

κομιδῇ (δοτ. τοῦ κομιδή) ἐπίρρ. κ. μσν. πάνυ, ἀκριβῶς, σωστά: Ἀριστφ.ἀπ.125 **ἀλλ' ἐστὶν . . κομιδῇ μεσημβρία,** Δημ.15 **ταῦτα γὰρ ἄπιστα μὲν ἦν δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, κομιδῇ δ', ὥσπερ ἦν, καὶ ἔστι νῦν τούτῳ·** **2**) παντελῶς, ἐντελῶς, ὁλοτελῶς, μτ.ρ.: Πλάτ.Συμπ.215D **ἔμελλον κομιδῇ δόξειν μεθύειν,** Ἀντιφάν.191,14 **κομιδῇ ἀπειρηκέναι,** Πλούτ.Κικ.30 **Πομπήϊον ἐπέστρεφε κομιδῇ τοῦ Κικέρωνος·** συχν.μτ.ἐπιθ.: Πλάτ.Θεαίτ.159A **ὅταν ᾖ κομιδῇ ἕτερον,** Εὔβουλ. 41,7 **βαρὺς κομιδῇ,** Δημ.324 **ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδῇ μικρά,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1114a,10 **κομιδῇ ἀναίσθητος,** Θεοφύλ.Σ Ἱστ.15B **μέγιστον κομιδῇ πόλεμον·** κ. μτ. οὐσ.: Ἀντιφάν.276 **Θετταλὸν λέγεις κομιδῇ τὸν ἄνδρα** (ἐντελῶς Θεσσαλόν), Δημ.539 **μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ·** κ.μτ.ἐπιρρ.: Πλάτ.Χαρμ.155D **κύκλῳ κομιδῇ·** μτ. ἀρν.: Ἀντιφάν.119,10 **κομιδῇ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ** (ἐντελῶς οὐδαμοῦ), Πλούτ.Περ.11 **ὥστε μὴ κομιδῇ μοναρχίαν εἶναι** (ἐντελῶς οὐδεμία)· κ. π. Πλάτ.Γοργ.501A **κομιδῇ ἀτέχνως** (ἄνευ οὐδεμιᾶς τέχνης)· || συχν. ἐπὶ ἀποκρίσεων: Ἀριστφ.Πλ.833 **κομιδῇ μὲν οὖν** (ἀκριβῶς οὕτω καὶ πολὺ μάλιστα), Πλάτ.Θεαίτ. 155A **κομιδῇ μὲν οὖν·** ὁμ. **κομιδῇ γε** μάλιστα, βεβαιότατα: Πλάτ.Πολ.442A **κομιδῇ γε, ἦ δ' ὅς·** πρβλ. κομιδή.

κομίζω (κομῶ-έω) κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **κομιῶ** κ. **κομίσω,** ἀόρ. **ἐκόμισα** κ. ἐπ. **-ισσα,** ἐπ.κ. **κόμισα** κ. **-ισσα,** δωρ. **ἐκόμιξα** (Πινδ.), παρακ. **κεκόμικα,** ὑπερσυντ. ἐλλείπει· παθ. κ. μέσ. **κομίζομαι,** παρατ. μέσ. **ἐκομιζόμην,** παθ. μ. σύνθ. (ἐν, παρά, κατά), μέλλ. παθ. κ. μέσ. **κομισθήσομαι,** μέσ. μέλλ. **κομιοῦμαι,** Ἰων. **-ιεῦμαι,** μτγν. κ. **κομίσομαι,** ἀόρ. παθ. κ. ἐνίοτε μέσ. **ἐκομίσθην,** ἀόρ. μέσ. **ἐκομισάμην,** ἐπ. **-ισσάμην,** παρακ. μέσ. κ. ἐνίοτε παθ. **κεκόμισμαι,** ὑπερσυντ. μέσ. σύνθ. (σύν, ἐξ, ἀνά-) **ἐκεκομίσμην,** φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, ἐπιμελοῦμαί τινος, δθ. κ. θεραπεύω ἤτοι περιποιοῦμαί τινα: Ἰλ.Ω 541 **οὐδέ νυ τόν γε** (παῖδα)

γηράσκοντα κομίζω, 'Οδ.Ο 546, αὐτ.Σ 322 **κόμισσε δὲ Πηνελόπεια, παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε,** Αἰσχ.Χο.262 **κόμιζ', ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον·** || δέχομαι φιλίως, προφρόνως, ξενίζω τινὰ παρ' ἐμοί, τὸν φιλοξενῶ, τὸν παίρνω σπίτι μου : Θουκ.3,65 **εἰς τὴν αὑτῶν πόλιν φιλίους, οὐ πολεμίους κομίσαντες·** συχν. κτ. μέσ. τ.: 'Ιλ.Θ 284 **καί σε νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,** 'Ανδοκ.1,127 **κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν·** κ. παθ. φιλοξενοῦμαι, τυγχάνω περιποιήσεως : 'Οδ.Θ 451 **ἐπεὶ οὔ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν·** **2)** ἐπὶ πραγμ., ἰδ. ὁμάδος πραγμ. ἐν συνόλῳ θεωρουμένων, καταβάλλω τὴν προσήκουσαν φροντίδα, ἐπιμέλειαν περί τινος, τὸ προσέχω, τὸ γνοιάζομαι : 'Ιλ.Ζ 490 **ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τά σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,** 'Οδ.Π 74 **παρ' ἐμοί τε μένῃ καὶ δῶμα κομίζῃ** [ἡ μήτηρ, ἡ Πηνελόπη]· κ. μέσ : 'Ησίοδ.'Εργ.393 **εἴ χ' ὥρια πάντα θέλησθα ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος,** αὐτ.600 **μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν** [μετρήσαντες νὰ φροντίσωσ- καλῶς ν' ἀποθηκεύσωσιν ἐν ἀγγείοις τὸν σῖτον]· **3)** ἀπάγω τινὰ ἢ ἀποκομίζω τι κηδόμενος αὐτοῦ, φροντίζω καὶ λαμβάνω μετ' ἐμοῦ τινα ἢ τι, μεταφέρω πρὸς σωτηρίαν, πρὸς διάσωσιν ἢ φύλαξιν αὐτοῦ, οἷον νεκρόν, τραυματίαν, πρᾶγμα πολύτιμον, προσφιλὲς κττ. : 'Ιλ.Ν 196 **ἀρχοὶ 'Αθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν 'Αχαιῶν** [τὸν νεκρὸν τοῦ 'Αμφιμάχου]· κ. μέσ. : αὐτ.Α 594 **ἔνθα** (τὸν 'Ηφαιστον) **Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα** [μὲ παρέλαβον καὶ μὲ περιεποιήθησαν]· κ.κτ. προστ. παρακελευστικῶς ἢ δεητικῶς : αὐτ.Ε 359 **φίλε κασίγνητ', ἐκ κόμισαί τε με** [παράλαβέ με καὶ ἀσφάλισέ με, σῶσόν με], Εὐρ.ΙΤ 774 **κόμισαί μ' ἐς "Αργος . . , πρὶν θανεῖν·** κ. μέσ. : 'Ισαῖ.8,21 [ἐπὶ νεκροῦ] ἐν τῇ σημ. φροντίζω καὶ μεταφέρω που εἰς ταφήν· || ὁμ. φέρω εἰς τὸν οἶκον : Αἰσχ.Χο.683 **εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων, εἴτ' οὖν μέτοικον .. θάπτειν·** ἐπὶ πραγμ.: 'Ιλ.Β 183 **χλαῖναν βάλε· τὴν δὲ κόμισσε κῆρυξ Εὐρυβάτης** (ἣν παρέλαβεν, ἀπεκόμισε καὶ ἐφύλαξεν ὁ κῆρυξ Εὐ.)· || μεθ' 'Ομ κ. ἁπλῶς σῴζω, ἀπολυτρώνω, διασῴζω : Πίνδ.Π 3,56 **ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι·** || **κομίζω τινί τι** φέρω μετ' ἐμοῦ τι ὅπως δώσω εἴς τινα ἢ, ὅπως χρησιμοποιήσω τοῦτο ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ χάριν αὐτοῦ : 'Ακολουθ.ΜΣαββ.Στάσις 3,3 **μυροφόροι ἦλθον μύρα σοι, Χριστέ μου, κομίζουσαι·** **4)** λαμβάνω μετ' ἐμοῦ, παρ' ἐμοί, ἀποφέρω, ὅθ. κ. προσκτῶμαί τι ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λείαν : 'Ιλ.Β 875 **χρυσὸν δ' 'Αχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων,** Πίνδ.Ν 2,19 **τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκόμιξαν** [προσεκτήσαντο, ἐκέρδησαν], Σοφ.ΟΚ 1411 **ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρός·** κ. μέσ . Χρησμ.π.'Ηρ.1,67 **τὸν σὺ κομισσάμενος Τεγέης ἐπιτάρροθος ἔσσῃ·** || μεθ' 'Ομ συχν. τὸ μέσ. ἐν τῇ σημ. τοῦ προσκτῶμαι, κερδαίνω, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν : Εὐρ.'Ιππ.432 **δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται** [διορθ. καρπίζεται], 'Αριστφ.Σφ.690 **τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται,** Θουκ.1,43 **νῦν παρ' ὑμῶν τὸ αὐτὸ ἀξιοῦμεν κομίζεσθαι,** Πλάτ.Πολ.615C **κατὰ ταῦτα τὴν ἀξίαν κομίζοιντο·** || ἐπὶ καρπῶν, συλλέγω, δρέπω, ὅθ. πορίζομαι, ὡς νεώτ. τὸ σύνθ. ἀποκαμίζω βλ.λ.7] : 'Ηρ.2,14 **ἀπονητότατα καρπὸν κομίζονται ἐκ γῆς,** Δημ.304 **ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες τοὺς καρποὺς κεκόμισθε·** **5)** λαμβάνω, πορίζομαι παρ' ἄλλου, δέχομαί τι : 'Επιγρ. **κομίζειν ἐνηρόσιον** (εἰσπράττειν τὸ ἐξ ἱεροῦ ἀγροῦ μίσθωμα), Φιλόδ.Θε.3,84 **κομίζειν ἀπ' ἀλλήλων χρείας,** Πάπ. **κομίζειν ἐπιστολήν·** || εἰδ. ἐπὶ βαλλομένου ὅπλου ἐν μάχῃ, δέχομαι ἐπὶ τοῦ σώματός μου τὸ βλῆμα, πλήττομαι : 'Ιλ.Ξ 456 **ἀλλά τις 'Αργείων κόμισε χροΐ·** κ. μέσ. : αὐτ.Χ 286 **ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο·** **6)** φέρω, μεταφέρω : αὐτ.Ψ 699 **αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον,** 'Ηρ.5,83 **σφέα ἐκόμισάν τε καὶ ἱδρύσαντο τῆς σφετέρης χώρης ἐς τὴν μεσόγαιαν·** || φέρω εἴς τινα τόπον, εἰσφέρω κ. ἐπὶ προσ. προσάγω : Σοφ.Αἴ.530 **κόμιζε νύν μοι παῖδα τὸν ἐμόν, ὡς ἴδω,** Πλάτ. Πολ.370E **οἳ ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομιοῦσιν ὧν δεῖται·** κ. μέσ. : 'Ηρ.6,118 **Θηβαῖοι αὐτοὶ ἐκ θεοπροπίου ἐκομίσαντο ἐπὶ Δήλιον** [τὸ ἄγαλμα τοῦ 'Απόλλωνος], Σοφ.Αἴ.63 **ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται·** || νεώτ. φέρω ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον ἢ ἀπὸ προσ. εἰς ἄ. πρόσ. : **ἐκόμισεν ἐμπορεύματα ἐξ Εὐρώπης, - μοὶ ἐκόμισεν ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου·** || φρ. **κομίζειν ἐμαυτόν - σεαυτόν - ἑαυτόν** ἀπέρχεσθαι : Σοφ. 'Αντ.444 **οὐ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις** [δύνασαι νὰ ἀπέλθῃς ὅπου θέλεις]· || παθ. μεταφέρομαι, ὅθ. ἐπὶ προσ., ταξιδεύω διὰ μεταφορικοῦ τινος μέσου ἐν τῇ στερεᾷ ἢ διὰ θαλάσσης : 'Ηρ.5,43 **παραλαβὼν δὲ Δωριεὺς τὸν στόλον .. ἐκομίζετο παρὰ τὴν 'Ιταλίην·** **7)** εἰσάγω τι εἴς τινα χώραν ἢ παρά τισι, ὅθ. μτφ. ἐπὶ τέχνης, ἐπιστήμης, φιλοσοφίας, εἶμαι ὁ πρῶτος εἰσηγητής, πρῶτος μεταδίδω ταύτην εἴς τινας, τὸ πρῶτον ἐγὼ διδάσκω ταύτην : 'Ισοκρ.11,28 **τὴν φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τοὺς "Ελληνας ἐκόμισε,** 'Αριστλ.ΗΝικ.1096a,17 **οἱ κομίσαντες τὴν δόξαν ταύτην·** κ. παθ. εἰσάγομαι : Πλάτ.Νόμ.742C **ξενικοῦ κομισθέντος νομίσματος·** **8)** ὁδηγῶ, συνοδεύω : Σοφ.ΟΤ 678 **τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω;,** Θουκ.2,85 **ἀποπέμπουσιν εἴκοσι ναῦς αὐτῷ, τῷ δὲ κομίζοντι αὐτὰς προσεπέστειλαν ἐς Κρήτην·** || ὁδηγῶ τινα ὅπως τὸν ἀπομακρύνω, ἀπάγω : Εὐρ.'Αλκ.1064 **κόμιζε πρὸς θεῶν ἐξ ὀμμάτων γυναῖκα τήνδε** [ἀπομάκρυνε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου, πάρε την ἀπὸ 'δῶ νὰ μὴν τὴ βλέπω]· **9)** ἐπανάγω ἐκ τῆς ἐξορίας : Πίνδ.Π 4,106 **ἀρχαίαν κομίζων πατρὸς ἐμοῦ βασιλευομέναν οὐ κατ' αἶσαν·** || ὁμ. κ. ἐκ τοῦ 'Αδου, ἐκ τοῦ κάτω κόσμου : αὐτ.Ν 8,44 **τὸ δ' αὖ τις τεὰν ψυχὰν κομίξαι οὔ μοι δυνατόν·** **10)** ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶ : Πίνδ.Ο 13,59 **τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν 'Ατρέος 'Ελέναν κομίζοντες·** κ. μέσ. : Εὐρ.Βάκχ.1225, 'Αριστφ."Ορν.549 **εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν,** Θουκ.6,103 **τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους αὐτοὶ . . ἐκομίσαντο,** 'Ισοκρ.8,22, 'Ισαῖ.8,8 **κομίζεσθαι τὴν θυγατέρα** (λαμβάνειν ὀπίσω τὴν θυγατέρα)· || εἰδ. ἐπὶ χρημάτων τὸ μέσ. πληρώνομαι, εἰσπράττω τὰ ὀφειλόμενα, ἀναλαμβάνω ὅ,τι ἔδωκα ἢ καὶ πλέον : Λυσ.32,14, αὐτ.19,57 **ἵνα ἄρχειν ὑφ' ὑμῶν ἀξιωθέντες διπλάσια κομίσωνται,** Δημ.42 **πάνθ' ὑπὲρ αὐτοῦ πράξειν καὶ τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν κομιεῖσθε·** || τὸ ἐνεργ. κ. τὸ μέσ. συνηρτημένα ἐν τῷ λόγῳ, παρέχω καὶ πάλιν λαμβάνω ὀπίσω : Μέν.Μον.539· **11)** παρουσιάζω, προσάγω, ἐπικαλοῦμαί τινα ὡς αὐθεντίαν : Φιλόδ.Ρητ.2,205S **κομίζειν Θεμιστολέα·** **12)** φέρω ἔξω, ἐξάγω : Γαλ.2,632· **13)** χορηγῶ, προαφέρω, παρέχω : Αἰσχ.'Αγ.804 **θράσος ἑκούσιον ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων·** **14)** μτφ. διασῴζω, προφυλάττω ἐκ τῆς λήθης : Πίνδ.Ν 6,30 **ἀοιδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλά ἔργ' ἐκόμισαν·** **15)** ρηματ.π. κόμισις, κομιστή, κομιστής, κομιστικός, κομιστήρ, κομιστός-έος, κόμιστρον.

κόμιον [τό] ὑποκορ. τοῦ κόμη βλ.λ.1] : 'Αρρ. 'Επικτ.2,24,25 **κόμιον κομψὸν ξανθόν·** **2)** τὸ προκόμιον βλ.λ. : Διάλ.2,13.

κόμις-ιτος [ὁ] μσν. δ.γρ. τοῦ κόμης βλ.λ.

κόμισις-εως [ἡ] μσν. ἡ πρᾶξις τοῦ κομῖσαι, κουβάλημα : Θεόδ.'Υρτ.2,440.

κομίσκη (ἡ), δωρ. -ᾶ ὑποκορ. τοῦ κόμη βλ.λ.I): Ἀλκμ.1,101.

κομισκόρτης (ὁ), μσν. ἀνώτερος ἀξιωματικὸς εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τῶν στρατηγῶν τοῦ Βυζαντίου.

κομιστή (ἡ) Ἡσ. κομιδὴ βλ.λ.I).

κομιστήρ-ῆρος (ὁ) ὁ κομιστὴς βλ.λ.I) : Εὐρ.Ἑκ. 222 **ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης τάσσουσιν εἶναι,** Πλούτ.Περ.12 **πομποὶ τούτων καὶ κομιστῆρες.**

κομιστής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ φροντίζων περί τινος, ἰδ. τῶν νεκρῶν, ὁ κηδευτής : Εὐρ.Ἱκ.25 **νεκρῶν κομιστήν·** **2)** ὁ προπέμπων τινά, πομπός : Εὐρ. Ἀνδρ.1268 **ἔστ' ἂν . . λαβοῦσα Νηρῄδων χορὸν ἔλθω κομιστήν σου·** **3)** νεώτ. ὁ κομίζων, φέρων τι : Καλλιγ.Θαν.8λ.261 **τῶν ἀγαθῶν ἀγγελιῶν τῶν ὁποίων ἦτο κομιστής,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.59 **ὁ διαγγελεὺς οὗτος ἦτο κομιστὴς γραφῆς, ἣν εἶχε παραγγείλει νὰ γράφωσιν ὁ Μηλιόνης·** || νομ. ὁ κάτοχος ἀνωνύμου χρεογράφου, δικαιούμενος ν' ἀξιώσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκδότου καταβολὴν τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναγραφομένου ποσοῦ ἅμα τῇ ἐμφανίσει.

κομιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς θεραπείαν, περιποίησιν ἐπὶ φαρμάκων, δυναμωτικός : Ἱππ.2,423 **κομιστικὰ δὲ κολοκύντη καὶ τεῦτλα καὶ βλῆτα καὶ λάπαθα·** **2)** ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κομίζειν, μετακομίζειν, μεταφέρειν τι : Ὑπερείδ.ἀπ.166· **3)** νεώτ. τὸ οὐδ. πληθ. **κομιστικὰ** τὰ μεταφορικὰ ἔξοδα, ἄ. κόμιστρα.

κομιστός-ή-όν μτγν. ὁ κομισθείς, ποὺ τὸν ἔφεραν : Ἰώσ.Ἀ! 17,4,1 **κομιστὸν μέντοι γενέσθαι τὸ φάρμακον ὑπὸ γυναικὸς ἐκ τῆς Ἀραβίας.**

κομίστρια ἡ) θηλ. τοῦ κομιστὴρ βλ.λ.2), ἡ τροφός : AB 267, Ἡσ.· || ὡς ἐπίθ. τῆς φύσεως : Ὀρφ.Ὕμν.10,16.

κόμιστρον (τὸ) κ. νεώτ. μισθός, εὐγνωμοσύνη ἐπὶ τῇ διασώσει : Αἰσχ.Ἀγ.965 **ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη·** || Ἐπιγρ. πληρωμὴ δι' ἐπιστροφὴν ἀπολεσθέντος ἀντικειμένου· || ὁμ. Ἐπιγρ. καταβολὴ διὰ συντήρησίν τινος· **2)** κ.νεώτ. πληρωμὴ ἢ ἀμοιβὴ μεταφορᾶς, ἄ. κομιστικά, κουβαλητικά : Εὐρ.Ἡρ.1387 **κυνὸς κόμιστρ' ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολών,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.109 **νὰ πωλήσῃ εἰς τοὺς Τούρκους μεγαλυτέραν δούλευσιν ἢ ὅση συνίστατο εἰς τὰ κόμιστρα καὶ εἰς τὴν ἐγχείρισιν τῆς ἐπιστολῆς.**

κομιτατζῆς (ὁ) δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ βουλγαρικὸν κομιτάτον βλ.λ. **2)** ἀντάρτης Βούλγαρος, ἐκ τῶν ἐπεχειρησάντων ἄλλοτε τὸν διὰ τῆς τρομοκρατίας ἐκβουλγαρισμὸν τῆς Μακεδονίας.

κομιτάτο(ν) (τὸ) (ἰταλ.) νεώτ. κ. δημ. ὀργανισμὸς συνεργασίας πρὸς ἐπιδίωξιν ὡρισμένου σκοποῦ, ἐπιτροπή : **τὸ κομιτάτον τῶν Ἀπόκρεω·** **2)** ὀργάνωσις ἀνταρτικὴ ἢ ἐπαναστατικὴ διεκδικοῦσα διὰ τρομοκρατίας ὡρισμένους σκοπούς : Δραγ.Ὀσ.Ζωντ.130 **τὸ κομιτάτο παράστησε πὼς τὸ κίνημα τὸ ἔκανε ὁ σουλτάνος.**

κομίτατος (ὁ) (λατ.) Ἐπιγρ. ὁ ἀκολουθῶν, παρακολουθῶν, ἀκόλουθος.

κομιτεία (ἡ) νεώτ ἡ ἐδαφικὴ περιφέρεια, ἧς ἐδέσποζεν ὁ κόμις βλ.λ.· **2)** ὁ τίτλος καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ κόμιτος.

κομιτοτρίβουνος (ὁ) (λατ.) Ἐπιγρ. ὁ ἀκολουθῶν φύλαρχος.

κόμμα-ατος (τὸ) (κόπτω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τύπωσις, χάραγμα νομίσματος : Ἀριστφ.Βάτρ.726 **χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι·** || κ. παροιμ. **πονηροῦ κόμματος** φαύλου χαράγματος, μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ χαρακτῆρος : αὐτ.Πλ.862· || ὁμ. **χρυσίον κόμμασιν ἀποσμώμενον** καθαριζόμενον διὰ κτυπημάτων νομισματοκοπικῆς σφραγῖδος : Λουκ.Ἀλ.14· || τὸ νόμισμα : Ἀριστφ.Βάτρ.890 **ἴδιοί τινές σου, κόμμα καινόν,** Ἐπιγρ. **Σεύθα κόμμα** (τὸ θρακικὸν νόμισμα), Δίων Κ 54,26 **οἱ τὸ τοῦ νομίσματος κόμμα μεταχειριζόμενοι·** || μτφ. **μαλθακωτέρου κόμματος,** ἐπὶ τοῦ γυναικείου σώματος : Φίλ.1,639· **2)** τὸ διὰ κτυπήματος ἀποχωριζόμενον, τμῆμα, τεμάχιον, κομμάτι : Γεωπ.18,14,2 **τῷ ἰχθύων κόμματι·** || τὸ κατὰ τὸ ἀλώνισμα τοῦ σίτου ἀπολειπόμενον ἄχυρον· Ἁρποκρ. « κόμματα, μέρη τινὰ τῆς καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυϊ γινομένων, ἢ τῶν ἀνθερίκων »· **3)** γραμμ. μικρὸν μέρος περιόδου, κῶλον : Φιλόδ.Ρητ.1,165S, Διον.Ἀλ.Συνθ.26· || κ. π Δημητρ.Ἑκλ 9 « κόμμα ἐστὶ τὸ κώλου ἔλαττον » : αὐτ. **ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταστρόφων πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων·** || νεώτ. κ. δημ. γραμμ. κομμάτιον σημεῖον στίξεως χωρίζον δύο προτάσεις ἢ τὰ μέρη μιᾶς προτάσεως ἢ φράσεως, ἄ. ὑποστιγμή· κ. ἀριθμ. ὅμοιον σημεῖον χωρίζον τμήματα ἑνὸς ἀριθμοῦ, ἄ. ὑποδιαστολή· || νεώτ. μουσ. τὸ ἐλάχιστον διάστημα μεταξὺ δύο φθόγγων· **4)** μτφ. μσν., νεώτ. κ. δημ. σύνολον προσώπων τὰς αὐτὰς ἰδέας πρεσβευόντων, μερίς, φατρία : Σέργ. Μακρ.ἐν Σάθ.3,207 **ἐντεῦθεν δὴ κόμματι τῶν διαλαλούντων ὡς οἱ δυτικοὶ νῦν εἰσιν ἀβάπτιστοι·** || νεώτ. εἰδ. πολιτικὴ φατρία : **κόμμα συντηρητικὸν - ἀγροτικὸν - ριζοσπαστικόν·** **5)** κ. νεώτ. ναυτ. ἑκάτερον τῶν ἄκρων εἰς ἃ περατοῦται κατὰ τὸ μῆκος αὐτῆς πᾶσα τετραγωνισθεῖσα σανὶς ἢ ἐπηγκενίς· **6)** μτγν. μώλωψ, μωλώπισμα : Κρίτ.Ἰατρ.π.Γαλ.13,878.

κομμάρα (ἡ) δημ. αἴσθημα ὀλγεινῆς κοπώσεως, κούρασις, ἀτονία.

κομμάραι Ἡσ. « καρίδες. Μακεδόνες».

κόμμαρι-εως (τὸ) πάπ. τὸ κόμορι βλ.λ.

κομμάτα (ἡ) μσν. κ. δημ. μεγεθ. τοῦ κομμάτι, μέγα τεμάχιον, μεγάλο κομμάτι : Πρόδρ.1,220 **καὶ οἱ ἀρχόντισσες νὰ μ' ἔδιδαν κομμάτας.**

κομματάρχης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἀρχηγὸς πολιτικοῦ κόμματος· || ἀρχηγὸς ὁμάδος πολιτικοῦ κόμματος, κομματικὸς παράγων : Θεοτ.Κ Κατάδ. 153 **ἤτανε, βλέπεις, κομματάρχης τοῦ ἀλλουνοῦ ὑπουργείου.**

κομμάτι (τὸ) μσν. κ. δημ. τμῆμα ἑνὸς ὅλου, μικρὸν τμῆμα, τεμάχιον : Πρόδρ.2,175 **κομμάτια συακοκόμματα, τριγλία μουστακάτα, - ἕνα κομμάτι ψωμὶ - γλυκό·** || εἰδ. τεμάχιον ἄρτου : **πέθανε ὁ ἄνδρας της καὶ γυρίζει γιὰ κομμάτια,** παροιμ. **τρύπιο τὸ σακκὶ καὶ πέφτουν τὰ κομμάτια** (μτφ. ἐπὶ ἀσώτων ἀφηφούντων τὰς ἰδίας ζημίας)· || ἓν τῶν πολλῶν ὁμοίων πραγμ., ἐμπορευμάτων ἢ βιοτεχνημάτων : **πουλᾷ τὰ πεπόνια μὲ τὸ κομμάτι,** φρ. **δουλεύει μὲ τὸ κομμάτι** (πληρώνεται δι' ἓν ἕκαστον τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα κατασκευάζει)· || μουσικὸν τεμάχιον : **πάω ν' ἀγοράσω δύο τρία κομμάτια γιὰ τὸ πιάνο·** || παιγνιωδῶς, γυνὴ ὡραία· ἄ. κόμματος· **2)** ἐν τῷ πληθ. **κομμάτια** τεμάχια ἢ συντρίμματα ἑνὸς πράγματος : **ἔπεσε τὸ πιάτο καὶ ἔγινε κομμάτια·** || κ. ἐν φρ. **κομμάτια νὰ γίνῃ** ἔστω, δὲν πειράζει· ὁμ. **στὰ κομμάτια νὰ πᾶς** ἢ **ἄϊ στὰ κομμάτια** φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, χάσου ἀπ' ἐδῶ· ὁμ. **πόσα κομμάτια θὰ γίνω** ἐν χρ. ὡς ἀπάντησις εἰς τὸν ἀξιοῦντα πολλὰς συγχρόνως ἐργασίας· ὁμ. **ἔγινε κομμάτια** ἔδειξεν ἐξαιρετικὴν προθυμίαν πρὸς ἐξυπηρέτησίν τινος· **3)** ἄνευ ἄρθρ. ἐπιρρημ. εἰς ὀλίγην ποσότητα, ἐπ' ὀλίγον χρόνον, κάπως : **φάγε κομμάτι πρὶν φύγῃς, - κάθισα κομμάτι νὰ ξεκουρασθῶ,-εἶναι κομμάτι μακριά.**

κομματιάζω δημ. μεταβάλλω τι εἰς κομμάτια, θραύω, διαμελίζω, τεμαχίζω : Σημηρ.ΜΚρ.

52,7 **άπ' τὸ ὄμορφό σου τὸ κεφάλι | κομμάτιασε τὸ στέμμα ποὺ φορεῖς·** **2)** μτφ. τὸ μέσ. κομματιάζομαι ὑφίσταμαι ἐξαιρετικὴν κόπωσιν : **κομματιάστηκα γιὰ νὰ τὸν φθάσω.**

κομματίας (ὁ) (κόμμα) μτγν. ὁ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ μεταχειριζόμενος βραχείας προτάσεις : Φιλόστρ. Σοφ.2,29 **κομματίας σοφιστὴς οὗτος.**

κομμάτιασμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κομματιάζω βλ.λ., κατάτμησις, τεμαχισμός.

κομματιαστὰ ἐπίρρ. δημ. κατὰ τεμάχια : **τὰ μεγάλα μηχανήματα τὰ μεταφέρουν κομματιαστά·** || κ. χρον. κατὰ διαστήματα, μὲ διακοπάς : Θεοτ.ΚΚατάδ.87 **τὸν ἔκανε νὰ λησμονᾷ τὰ τωρινὰ καὶ νὰ θυμᾶται κομματιαστὰ τὰ περασμένα·** πρβλ. κομματιαστός.

κομματιαστός-ή-ό δημ. ὁ τεμαχισμένος, διῃρημένος εἰς κομμάτια· **2)** ὁ συνηρμολογημένος, ὁ κατεσκευασμένος διὰ συναρμολογήσεως τεμαχίων· ἐπίρρ. -ά βλ.λ.

κομματίζω νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τινα κομματικόν : **ὁ διευθυντὴς κομματίζει τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ἱδρύματος·** || κυρ. τὸ μέσ. -ίζομαι χρωματίζομαι κομματικῶς, ἐνεργῶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ εἰς ὃ ἀνήκω πολιτικοῦ κόμματος : **ὁ νομάρχης κομματίζεται ἀσυστόλως.**

κομματικός-ή-όν μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ συνιστάμενος ἐκ βραχειῶν προτάσεων : Λουκ.Δὶς Κατ.28 **μικρὰ κομματικὰ ἐρωτήματα** (διόρθ. κωμικά), Ἑρμογ.Ἰδ.1,9 **λαμπρότητος ἐναντίον ἐστὶ τὸ κομματικὸν καὶ διαλεκτικόν.. εἶδος τῶν λόγων,** Φώτ.Βιβλ.100,35 **ἔστι δὲ τὸ βιβλίον λέξεών τε συναγωγὴ καὶ λόγων κομματικῶν, ἐνίων δὲ καὶ εἰς κῶλα παρατεινομένων·** **2)** τὸ οὐδ. κομματικόν (μέλος) ὁ κομμὸς βλ.λ.2) : Πολυδ.4,53· **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πολιτικὸν κόμμα : **κομματικὸς παράγων·** **4)** ὁμ. ὁ μεροληπτικὸς ὑπὲρ ὡρισμένης μερίδος : Καρκδ. Ζητ.15 **προβάλλουν τ' ὄνομα τοῦ μπὲη στὶς κομματικὲς φιλονικίες τους.**

κομματικῶς ἐπίρρ., μτγν., μσν. κ. δημ., δημ. -ά κατὰ τρόπον κομματικὸν βλ.λ.1) : Διον.Ἀλ.Δημ.39 **ἀφελῶς καὶ τὰ πλείω κομματικῶς κατεσκευάσθαι βούλεται,** Εὐστ.200,33 **οἷς κομματικῶς καὶ γοργῶς ἔλεγε·** **2)** νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον κομματικὸν βλ.λ.3), φατριαστικῶς.

κομμάτιον (τὸ), δημ. -άτι ὑποκορ. τοῦ κόμμα βλ.λ.2), κομμάτι, ἐν τῷ πληθ. μικρὰ στελέχη : Ἀλκίφρ.1,1 **ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια·** **2)** μετρικὴ φράσις : Εὔπ.362· || ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, μέρος τῆς παραβάσεως βλ.λ. : Ἡφαιστ.Ποιημ.8,2· **3)** βραχεῖα πρότασις : Διον.Ἀλ.Σύνθ.26 **ἔλαττον κώλου κομμάτιον.**

κομματισμός (ὁ) νεώτ. τὸ κομματίζειν βλ.λ. καὶ κομματίζεσθαι, ἡ εἰς τὸ κόμμα βλ.λ.3) προσήλωσις.

κομ(μ)ατοπούλι (τὸ) μσν. μικρὸν κομμάτιον βλ.λ.1) : Πρόδρ.Β 635 **φωμὶ ζητῶ τῷ Κράτει σου, καλὸν κοματοπούλι.**

κομμεϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐκ κόμμεως ἢ περιέχων κόμμι, οἷον τὸ ἀραβικὸν κόμμι, τὸ τραγακάνθινον κόμμι κττ.

κομμενταρίσιος (ὁ) μτγν. Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,4 «**κομμενταρίσιοι δύο· οὕτω δὲ τοὺς ἐπὶ τῶν ὑπομνηματογράφων ταττομένους ὁ νόμος καλεῖ».**

κομμεόβλεννα (ἡ) νεώτ. φυσικὸν μεῖγμα κόμμεως καὶ βλέννης.

κομμεόδενδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ δένδρον συκῆ ἡ ἐλαστικοφόρος.

κομμεορ(ρ)ητίνη (ἡ) νεώτ. φυσικὰ μείγματα περιέχοντα εἰς διαφόρους ἀναλογίας κομμεώδεις καὶ ῥητινώδεις οὐσίας καὶ ἄλλα τινὰ ὀργανικὰ προϊόντα.

κομμεοτυπία (ἡ) νεώτ. κ. **κομμιοτυπία** μέθοδος λήψεως θετικῶν εἰκόνων διὰ φωτογραφικῆς ὁδοῦ.

κομμερκιάριος (ὁ) (λατ.) μσν. ὁ προϊστάμενος τῶν τελωνείων διαφόρων κατηγοριῶν, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν εἴσπραξιν τῶν τελωνιακῶν δασμῶν· πρβλ. κομμέρκιον.

κομμέρκιον (τὸ) (λατ.) μσν. κ. **κουμμέρκιον,** δημ. -έρκι τὸ τελωνεῖον· **2)** ὁ τελωνειακὸς δασμός.

κόμμι-εως (τὸ) (συνήθ. κ. ἄκλιτ.) κ. νεώτ., δοτ. κόμμει κ. **κόμμιδι,** κολλώδης καὶ βλεννώδης οὐσία ἐκκρινομένη ἐν εἴδει ῥητίνης ἐκ διαφόρων δένδρων, ἡ γόμμα (ξενικὴ λέξις, πιθ. τὸ αἰγυπτιακὸν kemai) : Ἀθήν.2,66F **οὐδέτερον ὄνομα οὐδὲν ἔστι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς ι λῆγον εἰ μὴ μόνον τὸ μέλι· τὸ γὰρ πέπερι καὶ κόμμι καὶ κοῖφι ξενικά,** Ἡρ.2,86 **τὸν νεκρὸν κατειλίσσουσι πᾶν αὐτοῦ τὸ σῶμα σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατατετμημένοισι, ὑποχρίοντες τῷ κόμμι, τῷ δὴ ἀντὶ κόλλης τὰ πολλὰ χρέωνται Αἰγύπτιοι,** Ἱππ.Ἄρθρ.33· || κ. νεώτ. **κόμμι ἀμμωνιακὸν** κομμεορητίνη σκιαδανθοῦς φυτοῦ τῆς Λιβύης καὶ Περσίας, χρήσιμος πρὸς παρασκευὴν ἐμπλάστρων· || εἰδ. τὸ προερχόμενον ἐκ τοῦ δένδρου ἀκακίας τῆς ἀραβικῆς : Θεόφρ.ΦΙ 4,2,8 **γίνεται δὲ ἐκ ταύτης καὶ τὸ κόμμι· καὶ ῥέει καὶ πληγείσης καὶ αὐτόματον ἄνευ σχάσεως,** Διοσκ.1,5,1 **τὸ δὲ δάκρυον αὐτῆς ὅμοιον ὂν κόμμει, περιπηγνύμενον τοῖς στελέχεσι·** κ. νεώτ. **κόμμι ἀραβικόν·** χρήσιμον ἐν τῇ φαρμακοποιΐᾳ πρὸς παρασκευὴν γλισχραμάτων, σιροπίων ἢ φυραμάτων· **2)** νεώτ. **κόμμι ἐλαστικὸν** (καουτσούκ) ἀποξηρανθεὶς γαλακτώδης ὀπὸς δένδρων τινῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν, χρήσιμος εἰς τὴν κατασκευὴν ἐπιπωμάτων μηχανῶν, τροχῶν αὐτοκινήτων, ὀργάνων ἐλαστικῶν, ἀδιαβρόχων, νημάτων κ.ἄ.

κομμίδιον (τὸ) μτγν. κ. μσν., ὑποκορ. τοῦ κόμμι βλ.λ. : Γαλ.14,508 **βάλλε τὸ κομμίδιον καὶ δίδου,** Ἱππιατρ.46,7 **κομμίδιον μικρὸν λελειωμένον,** Σχόλ.Νίκ.Ἀλεξ.110 **κόμμι δὲ τὸ κομμίδιον· οὕτω γὰρ ἔστιν ἡ σύστασις αὐτοῦ ὡς κόμμεως.**

κομμιδώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κόμμι : Θεόφρ.ΦΑἴτ.5,10,1 **ἐν ταῖς ἀμυγδαλαῖς ἡ ὑγρότης κομμιδώδης.**

κομμίζω μτγν. φαίνομαι ὡς κόμμι, ἔχω ὄψιν κόμμεως : Διοσκ.1,64 **κομμίζειν τῇ ὄψει.**

κομμιογραφία (ἡ) νεώτ. ὑδατογραφία διὰ χρωμάτων δι' ὕδατος ἀναλυθέντων καὶ παχυνθέντων διὰ προσθήκης κομμιωδῶν οὐσιῶν ὧν κυριωτέρα τὸ ἀραβικὸν κόμμι.

κομμιολάκκη (ἡ) νεώτ. ῥητινῶδες κόμμι διαφόρων δένδρων τῶν Ἰνδιῶν, ἐξ οὗ παράγεται τὸ ἐπίχρισμα τῆς λάκκης.

κομμιορ(ρ)ητίνη (ἡ) νεώτ.δ.γρ. τοῦ κομμεορητίνη.

κομμιοτυπία (ἡ) νεώτ. δ.γρ. τοῦ κομμεοτυπία βλ.λ.

κομμιοφόρος (ἡ) νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βουρσεροειδῶν.**

κομμίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν προϊὸν χημικῆς ἀποσαθρώσεως τοῦ οὐρανίτου.

κομμιώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ κομμιδώδης βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΙ 628b,27 **συλλέγουσι γὰρ τὰ γλίσχρα καὶ τὰ κομμιώδη·** || νεώτ. κ. ὁ πλήρης κόμμεως.

κομμίωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονώδης ὑποδερμάτιος ὄγκος πέριξ τῶν αἱμοφόρων καὶ λεμφικῶν ἀγγείων, ὀφειλόμενος εἰς διαφόρους νόσους καὶ ἰδ.. τὴν σύφιλιν.

κομμιωματώδης-ους-ες νεώτ. οὗ ἡ φύσις καὶ ἡ σύστασις εἶναι οἵα ἡ τοῦ κομμιώματος, ὁ ὅμοιος πρὸς κομμίωμα βλ.λ.

κομμίωσις-εως (ἡ) νεώτ. νόσος τῶν ἑσπεριδοειδῶν δένδρων ἐπιφέρουσα ὑπέρμετρον ἔκκρισιν κόμμεως· || **κομμίωσις ἀμπέλου** ἀσθένεια τῆς ἀμπέλου ἐμφανίζουσα μελανὸς ταινίας.

κομ(μ)ό [τό] (γαλλ.) σημ. κ. κομ(μ)ος [ό] ἔπιπλον μετὰ πολλῶν ἐπαλλήλων συρταρίων, ἐν ᾧ φυλάσσονται ἐνδύματα.
κομμοδῖνο [τό] (ἰταλ.) δημ. μικρὸν ἐκ ξύλου ἐρμάριον μετὰ μαρμαρίνης ἄνω ἐπιφανείας τοποθετούμενον παρὰ τὴν κλίνην.
κομμοδόρος [ό] νεώτ. ἀξιωματικὸς ἐν τῷ ἀγγλικῷ καὶ ἀμερικανικῷ ναυτικῷ.
κόμ(μ)οδος-η-ο δημ. ὁ εὐκόλως προσαρμοζόμενος, εὐάρμοστος, πρόσφορος, βολικός: **κόμμοδο σπίτι - γραφεῖο.**
κόμοντο (τό) (ἰταλ.) νεώτ. μουσικὸς ὅρος.
κομμός [ό] (1) (κόπτω) κτύπημα, πλῆξις· ἰδ. κτύπημα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους ἐν θρηνολογίᾳ, κοπετός, θρῆνος: Αἰσχ.Χο.423 **ἔκοψα κομμὸν Ἄριον ἔν τε Κισσίας νόμοις ἰηλεμιστρίας** (ἐθρήνησα θρῆνον Μηδικόν), Βίων 1,97 **ἴσχεο κομμῶν**· || δθ. ἐν τῷ ἀττ. δράματι, θρῆνος, μυρολόγι, ᾀδόμενος ἐναλλὰξ ὑφ' ἑνὸς ἢ πλειόνων τῶν κυριωτάτων προσώπων καὶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ: Ἀριστλ. Ποιητ.1452b,24 **κομμὸς δὲ θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς**· **2)** (κομῶ-έω) φροντὶς περὶ τὸν ἱματισμὸν ἢ τὴν κόσμησιν· Σουΐδ. «περίεργος κόσμησις» **3)** ἐν τῷ πληθ. Ἡσ. «γομφίοι ὀδόντες».
κομμός [ό] (2) (ἰταλ.) δημ. τὸ κομμὸ βλ.λ.
κομμοῦνα [ἡ] (γαλλ.) νεώτ. ἡ κοινότης ὡς ἀνωτάτη πολιτικὴ ἐξουσία, νομοθετική, ἐκτελεστικὴ καὶ δικαστική || εἰδ. ἱστορ. ἡ κοινότης τῆς πόλεως τῶν Παρισίων διεκδικοῦσα ἐπαναστατικῶς τῷ 1792 κ. τῷ 1871 πρωτεύουσαν θέσιν ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς πολιτείας.
κομμουνίζω δημ. φρονῶ τὰ τῶν κομμουνιστῶν, ῥέπω πρὸς τὸν κομμουνισμόν, ἀποδέχομαι τὰς περὶ κοινωνίας ἀρχὰς τοῦ κομμουνισμοῦ.
κομμουνισμός [ό] νεώτ. κ. δημ. θεωρία καὶ σύστημα κοινωνικῆς ὀργανώσεως βάσιν ἔχον τὴν κατάργησιν τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς διακρίσεως κοινωνικῶν τάξεων.
κομμουνιστής [ό] νεώτ. κ. δημ., θηλ -ίστρια ὁ ἀσπαζόμενος τὰς θεωρίας τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ἐργαζόμενος διὰ τὴν βιαίαν ἀνατροπὴν τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ καθεστῶτος καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ κομμουνισμοῦ βλ.λ.
κομμουνιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κομμουνισμόν· || **κομμουνιστικὸν κόμμα** τὸ ἐπιζητοῦν τὴν βιαίαν ἀνατροπὴν τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ καθεστῶτος καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος μὲ μεταβατικὸν σταθμὸν τὴν δικτατωρείαν τοῦ προλεταριάτου || **κομμουνιστικὸν μανιφέστον** ἡ προγραμματικὴ διακήρυξις ἡ περιλαμβάνουσα τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ ἐπιστημονικοῦ κομμουνισμοῦ, τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν του, τὴν φιλοσοφίαν του καὶ τὴν πολιτικὴν τακτικήν του.
κομμώ-οῦς [ἡ] ἡ ἱέρεια ἡ κοσμοῦσα τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν: ΑΒ 273.
κομμῶ-όω κοσμῶ, καλλωπίζω: Ἀριστλ.Σοφ. Ἐλ.164b,20 **κομμοῦν αὐτούς**· πρβλ. Ἡσ. «κομμοῦν· ὡραΐζειν τὸ σῶμα»· || κ. ἀναφ. πρὸς λόγους, καλλιεπῶ: Θεμίστ.Λόγ.28,336C **σοφισταὶ οἱ κομμοῦντες τοὺς λόγους**· κ. παθ.: Συνέσ.18 **λόγους λέξεσι κομμωθέντας.**
κομμῶ Ἡσ. «πλεκτάναι».
κόμμωμα-ατος [τό] μτγν. τὸ καλλώπισμα, ἡ διακόσμησις: Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.8 **ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας** [τῆς ποιητικῆς] **κομμώματα.**
κόμμωσις-εως [ἡ] μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ κόμμωμα βλ.λ. τῆς κόμης, κόσμησις τῆς κεφαλῆς: Ἀθήν.13,568Α **τὰς δι' ἐπιτεχνήσεως κομμώσεις τῶν ἑταιρῶν,** Νίκ.Χων.Ἀναλ.379Β **ἐντρίψασθαι πηλῷ τὰ πρόσωπα ἀντίρροπα τῶν πρώην κομμώσεων**· **2)** (κόμμι) Ἡσ. «ἡ τοῦ σμήνους διάχρισις»: Ἀριστλ.Ζ1 623b,31 **τούτῳ δὲ καὶ τὸ ἔδαφος διαχρίουσι τῶν ἄλλων θηρίων ἕνεκεν· καλοῦσι δὲ οἱ μελιττουργοὶ τοῦτο κόμμωσιν**· **3)** ἐν τῷ πληθ. Ἡσ. **«κομμώσεις, πλεκτάναι».**
κομμωτήριον [τό] νεώτ. κ. δημ. κατάστημα καλλωπισμοῦ τῆς κόμης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· || τὸ διὰ καλλωπισμὸν τοῦ σώματος προωρισμένον δωμάτιον οἰκιῶν, ξενοδοχείων, ἀτμοπλοίων κττ.' || ἡ τράπεζα καλλωπισμοῦ, ὅ. τουαλέττα.
κομμωτής [ό] μτγν. κ. νεώτ., θηλ. -τρια ὁ καλλωπιστής, διακοσμητὴς τῆς κόμης: Ἀρρ.Ἐπικτ.2,23, 14, Θεμίστ.Λόγ.20,238Α· || γεν. ὁ καλλύνων, καλλωπιστής: Λουκ.Μισθ.Συν.32 **τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ**· || κ. μτφ.: Πλούτ.Ἠθ.348Ε **καὶ πῶλοι συνίστασαν ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ καὶ διφροφόροι, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς**· || κ. ἀπολ.: Γολ.Θρασ.35.
κομμωτίζω μτγν. κομμῶ-όω βλ.λ., καλλωπίζω· Σουΐδ. «κομμωτίζω, ἐπιμελοῦμαι»· ἐν τῷ μέσ.: Συνέσ.83C **τὸν Δία κατακοιμίσαι** (τὴν Ἥραν) **τά τε ἄλλα κομμωτίσασθαί φησι τὴν θεόν.**
κομμωτικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς κόμης: Λουκ.Ἐρωτ.9 **νεανίαν.. ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως ὅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραΐζόμενον,** Θεμίστ.Λόγ.24,303C **κομμωτικὴ ποικιλία,** Γαλ. 12,434 **τίνι διαφέρει τοῦ κομμωτικοῦ τὸ κοσμητικὸν τῆς ἰατρικῆς μέρος**· || **ἡ κομμωτικὴ** ἡ τέχνη τοῦ καλλωπίζειν: Πλάτ.Γοργ.463Β **τήν γε κομμωτικὴν καὶ τὴν σοφιστικήν,** Φιλόδ.Ρητ.2,183S, Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπιστ.4,511Ε **τοὺς ἐπικτήτῳ κομμωτικῇ σεμνυνομένους**· || μτφ. ἐπὶ ὕφους, καλλιεπικός: Ἑρμογ.Ἰδ.1,12 **οἷον κόσμος τις ἐπικείμενος ἔξωθεν κομμωτικός,** Εὐστ.96,33 **οὐ μεῖον ταῖς ἐννοίαις ἡδύς, ἀλλὰ καὶ τῇ φράσει κομμωτικός.**
κομμωτικῶς ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον κομμωτικὸν βλ.λ.1, καλλωπιστικῶς: Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ. 1064 **κομμωτικῶς καὶ ἐψιμυθιωμένως ἔχει.**
κομμώτρια [ἡ] κ. νεώτ. θηλ. τοῦ κομμωτὴς βλ.λ., ἡ καλλωπίστρια τῆς κόμης: Ἀριστφ.Ἐκκλ.737 **δεῦρ' ἴθ' ἡ κομμώτρια,** Πλάτ.Πολ.373C **τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων,** Ἰουλ.Καίσ.335Β.
κομμώτριον [τό] κ. νεώτ. ὄργανον χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν κόμμωσιν, ἐργαλεῖον καλλωπίσεως, οἷον ξυρός, ψαλὶς κττ.: Ἀριστφ.ἀπ.320,8.
κομνηνᾶτον [τό] μσν. ἀργυροῦν νόμισμα τῆς δυναστείας τῶν Κομνηνῶν ἐν Βυζαντίῳ.
κομνηνοβλάστητος-ον μσν. ὁ βλαστός, ὁ γόνος τῶν βασιλέων Κομνηνῶν: Πρόδρ.1,37Β **ὦ κομνηνοβλάστητον ἀπὸ πορφύρας ῥόδον, ὦ βασιλέων βασιλεῦ καὶ τῶν ἀνάκτων ἄναξ.**
κομνηνοφυής-οῦς-ές μσν. ὁ ἐκ βασιλέων Κομνηνῶν φυείς, γεννηθείς: Βαλσ.12,7 **κομνηνοφυεῖς παππομαμμοπατρόθεν.**
κομνοκάριος [μήν] (ό) Ἐπιγρ. ὄν. μηνὸς ἐν Δρήρῳ.
κομόεις-εντος-εσσα-εν μσν. ὁ ἔχων κόμην μακράν: Ἱέρ.Χρον. ἐν Σάθ.1,245 **τὸ γόνυ καμφαμένης, καὶ κάραν τὴν κομόεσσαν κλινάσης.**
κομομπίλι [τό] δημ. πᾶσα μικρὰ ἢ βοηθητικὴ κινητήριος μηχανή.
κομοτροφῶ-έω μτγν. τρέφω μακρὰν κόμην: Στράβ.4,4,3 **σαγηφοροῦσι δὲ καὶ κομοτροφοῦσι καὶ ἀναξυρίσι χρῶνται περιτεταμέναις,** Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(4),165.
κομόωντι δωρ. τ. τοῦ κομῶσι γ' πληθ. ἐν. τοῦ κομῶ βλ.λ.1.
κομπάζω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. -άσομαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ ἀναξίως, ὑπερηφανεύομαι: Αἰσχ.Ἑπτ.436 **τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας**

μενεῖ ;» Σοφ.Αἴ.1122 **μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις,** Εὐρ.Ἱππ.978 **κτανεῖν ἑαυτόν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην,** Ρογκ.Ἀλ.Ι,58 **κομπάζων δεῖξον ἐπὶ γῆς εἰς τὴν χορείαν τῶν νεκρῶν τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου·** ‖ ὁμ. ὁμιλῶ κομπαστικῶς ἐναντίον τινός : Αἰσχ.Ἑπτ.480 **κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λόγων·** μτ. αἰτ. : αὐτ.Ἀγ. 1400 **τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον** (λέγεις μεγάλους λόγους), αὐτ.Εὐμ.209 **κόμπασον γέρας καλὸν** (καυχήσου διὰ τὴν θέαιν σου), Σοφ.Ἠλ. 1500 **οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας·** μτ. ἀπαρφ.καυχῶμαι ὅτι.. : Αἰσχ.Ἀγ.1130 **οὐ καμπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος εἶναι,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ.Ι,75 **ἐκόμπασεν . . τῷ ἀντιθέῳ ἄνακτι Σατὰν καὶ ἀντίθρονος ἔσεσθαι·** κ. μτ. τοῦ ὡς : Ξεν.Οἰκ. 10,3 **μήτε κομπάζοιμι ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστὶ μοι,** Πλούτ.Κράσσ.18 Κράσσου κομπάσαντος, **ὡς ἐν Σελευκείᾳ δώσει τὰς ἀποκρίσεις·** ‖ παθ. γίνομαι ἀντικείμενον καυχήσεως, φημίζομαι : Εὐρ. Ἡρ.64 **εἵνεκ' ὄλβου μέγας ἐκομπάσθη ποτέ,** αὐτ. Ἀλκ.497 **τίνος δ' ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται ;** (τίνος πατρὸς υἱὸς λέγεται ὅτι εἶναι ;)· κ. ἀπροσ. θρυλεῖται : Αἰσχ.Ἑπτ.500 **φοῖτος γὰρ ἤδη πρὸς πύλας κομπάζεται·** **2)** κτυπῶ, ἐπικρούω πήλινον ἀγγεῖον, ὅπως ἴδω μήπως εἶναι βεβλαμμένον : Πάπ.· **3)** Ἡσ. «ἐκομπάσθη· ἠπατήθη, εἰς ὄγκον διετέθη»· πρβλ. Σουΐδ.

κόμπαλος Ἡσ. «παλαιστροφύλαξ».

κομπανία (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ὅμιλος, συντροφιά, παρέα· ‖ θίασος θεατρικός, μουσικὸς ἢ γελωτοποιῶν, ἰδ. ἀλλοεθνῶν· ‖ ἑταιρεία ἐμπορική, ἀτμοπλοϊκή, ἰδ. ξένη.

κομπανιαμέντο (τὸ) δημ. ἀκομπανιαμέντο βλ.λ.

κομπανιάρισμα (τὸ) (ἰταλ.) δημ. τὸ ἀκομπανιάρισμα βλ.λ.

κομπανιάρω (ἰταλ.) δημ. ἀκομπανιάρω βλ.λ.

κομπαράκια (τὰ) δημ. τὸ φυτὸν χοιρίδιον τὸ ξενικὸν βλ.λ.

κομπαρεττία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ὀρχεοειδῶν.**

κομπάρσος (ὁ) (ἰταλ.) δημ. βοηθητικόν, συνήθ. βωβὸν πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς· ‖ μτφ. πρόσωπον διαδραματίζον ἐντελῶς ἀσήμαντον ρόλον ἔν τινι πράξει.

κομπασεύς-έως (ὁ) κωμ. ὁ δῆθεν ἐκ τοῦ δήμου Κόμπου, ὁ κομπαστής, κομπορρήμων : Ἀριστφ. Ὄρν.1126 **ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεύς.**

κομπασία (ἡ) ἐπίκρουσις, κουδούνισμα ἐπὶ πηλίνου δοχείου πρὸς δοκιμασίαν : Πάπ. **ποιήσασθαι τὴν τῶν χωρούντων εἰς τὸν οἶνον κούφων κομπασίαν.**

κόμπασμα-ατος (τὸ) συνήθ. ἐν τῷ πληθ. καυχήσεις, καυχησιολογίαι, κομπαστικοὶ λόγοι : Αἰσχ.Πρ. 361 **ὅς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων,** Ἀριστφ.Βάτρ.940 **οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,** Ἀλεξ.π.Πάπ.Νεῖλ.Ἐπιστ.39,3 **τῇ πολλῇ ταραχῇ τῶν κομπασμάτων·** κ. ἐν τῷ ἑν. : Ἀρρ.Ἰνδ.5,10 **Μακεδονικὸν κόμπασμα.**

κομπασμός (ὁ) μτγν. κόμπασμα βλ.λ. : Πλούτ. Σύλλ.16 **ἐφυβρίζοντας . . κομπασμῷ καὶ γέλωτι τοὺς βαρβάρους.**

κόμπασος (ὁ) (κόμπος) μτγν. καυχηματίας, καυχησιάρης : Ἀρκάδ.76,21.

κομπάσσο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. γεωμετρικὸν καὶ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ὁ διαβήτης.

κομπαστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., θηλ. **-άστρια** ὁ κομπάζων, ἀλαζών : Φίλ.2,273,Πλούτ.Κράσσ.16 **ἥκιστα κομπαστὴς ἢ σοβαρὸς τῷ βίῳ γεγονώς,** Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ.595· **2)** ὁ κρούων, κουδουνίζων δοχεῖον οἴνου, ὅπως ἴδῃ μήπως εἶναι βεβλαμμένον : Πάπ.

κομπαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ μετὰ κομπασμοῦ γινόμενος : Πολυβ.9,146, - **κομπ- λόγοι.**

κομπαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ κομπασμοῦ βλ.λ. : Πολυβ.9,147.

κομπέρ (ὁ) (γαλλ.) δημ. τὸ κύριον πρόσωπον μιᾶς θεατρικῆς ἐπιθεωρήσεως.

κομπεταλιασταί (οἱ) οἱ ἑορτάζοντες τὰ κομπετάλια βλ.λ. : Ἐπιγρ. **κομπεταλιασταὶ γενόμενοι τὴν Πίστιν τοῖς θεοῖς ἀνέθηκαν ἐπὶ ἐπιμελητοῦ τῆς νήσου Μηδείου.**

κόμπζα (ἡ) δημ. ἔγχορδόν τι ὄργανον μὲ δύο χορδάς, ἐν χρ. ἐν Οὐκρανίᾳ καὶ Ρουμανίᾳ.

κομπηγόρος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ὁμιλῶν κομπαστικῶς· Ἡσ. ἐν λ. ἀερολέσχης.

κομπηγορῶ-έω μσν. κομπάζω, μεγαλαυχῶ, ὑπερηφανεύομαι : Βί.Ἀλεξ.1743 **Δαρεῖος μὲν κομπηγορῶν ἀφρόνως ταῦτα λέγει.**

κομπηρός-ά-όν μτγν. κ. μσν. ὁ μετὰ κομπασμοῦ, ὑπερηφανείας γινόμενος ἢ λεγόμενος : Ἀνών.Ρητ.177,3 **κομπηραὶ λέξεις,** Βί.Ἀλεξ.1838 **ἐν λόγοις σου τοῖς κομπηροῖς φαντάζῃ μέγας εἶναι.**

κομπηρῶς - ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν., συγκρ. **-οτέρως** κατὰ τρόπον κομπηρὸν βλ.λ., ὑπερηφάνως : Ἀνών. Ρητ.161,29, Τζέτζ.Ἐπιστ.94Β **τινὲς φυσικοὶ κομπηροτέρως ἐκκομψευόμενοι.**

κομπιάζω δημ., ἀόρ. (ἐ)κόμπιασα ἐπὶ δένδρων, ἀποκτῶ κόμβους, βγάζω κόμπους, μπουμπούκια : **ἐκόμπιασε τὸ κλῆμα·** **2)** προσκρούω ἐπὶ κόμπου, ρόζου σανίδος, ξύλου : **κόμπιασε ἡ πλάνη·** **3)** ἐπὶ φαγητῶν, αἰσθάνομαι δυσχέρειαν, δυσκολίαν εἰς τὴν κατάποσιν, σταματᾷ ἡ τροφὴ εἰς τὸν οἰσοφάγον, πνίγομαι : **δῶσ' μου λίγο νερό, γιατὶ κόμπιασα, - ἔφαγε μακαρόνια καὶ κόμπιασε·** ‖ εἴρων. ἐπὶ τροφῆς ἀπαρεσκούσης : φρ. **σοῦ κομπιάζει·** **4)** δυσκολεύομαι κατὰ τὴν ὁμιλίαν, ἀνάγνωσιν, ἀδυνατῶ νὰ ἐκφρασθῶ εὐχερῶς, κοντοστέκω : **δὲ διαβάζει καλά, κομπιάζει, - ὁ ἀμελέτητος μαθητὴς κομπιάζει·** ‖ ἐπὶ ἐνόχων, δὲν τολμῶ, ἐνδοιάζω, διστάζω νὰ εἴπω τι, δυσκολεύομαι, τὰ χάνω : Ζερβ.Λυρ.Σάτ. Ι,47 **κι ἀπ' τότε ἡ γλῶσσα κόμπιαζε μὰ μίλαγε τὸ μάτι, | ἔτσι ὅπως σ' ὅλους στὴν ἀρχὴ ὅταν κρυφαγαπιοῦνται, - εἶναι ἔνοχος καὶ κομπιάζει·** ‖ μτφ. δὲν τολμῶ, δὲν προχωρῶ εἰς ἐνέργειάν τινα, ἐνδοιάζω, δυσκολεύομαι.

κόμπιασμα (τὸ) (κομπιάζω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κομπιάζω, ἡ δυσκολία εἰς τὴν κατάποσιν, ἀνάγνωσιν.

κομπιναιζὸν (ἡ ἢ τὸ) δημ. ἄκλ. ἐσώρουχον γυναικῶν συνδυάζον ὑποκάμισον καὶ μισοφόρι· **2)** ἔνδυμα, παιδικὸν κυρίως, συνδυάζον μποῦστον καὶ πανταλόνι.

κομπίον (τὸ) μσν. τὸ κομβίον, κουμπί : Διγεν. Ἀκρ.1539 **καὶ τὰ κομπία ἔστραπτον ἐκ.. χρυσίου.**

κομπισμός (ὁ) μσν. τὸ τερετίζειν μέλος ἐκτελούμενον διὰ μουσικοῦ ὀργάνου, τὸ ᾄδειν ἄνευ λέξεων, ἀνάρθρως· Βρυέν Μ 380 « κομπισμὸς δέ ἐστιν ὅταν τὸν αὐτὸν φθόγγον πλεονάκις ἢ ἅπαξ κατὰ μέλος ὀργανικὸν παραλαμβάνωμεν ».

κομπλὲ (ἄκλ.) (γαλλ.) πλήρης, μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων, παρακολουθημάτων του· : **τσάϊ κομπλέ.**

κόμπλερ (τὸ) (ἀγγλ.) ποτὸν παρασκευαζόμενον ἰδ. ἐν Ἀμερικῇ προσθήκῃ σακχάρεως εἰς οἶνον καὶ ἀρωματισμοῦ διὰ φλοιῶν πορτοκαλίων κλπ.

κομπλιμεντάρισμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ κομπλιμεντάρω, φιλοφρόνησις, κολακεία.

κομπλιμεντάρω (κομπλιμέντο) δημ. κάμνω φιλοφρονήσεις, κομπλιμέντα.

κομπλιμέντο (τὸ) δημ. κομπλιμεντάρισμα βλ.λ.

κομπλιμεντόζος-α-ο (κομπλιμέντο) δημ. ὁ κάμνων φιλοφρονήσεις, κομπλιμέντα, ὁ φιλοφρονητικός, κόλαξ.

κομπογιάννης (ὁ) δημ. ζωολ. τὸ πτηνὸν βασιλίσκος βλ.λ.

κομπογιαννίτης-ισσα (ὁ ἡ) (κομπώνω-Γιαννίτης) δη... ἐμπειρικὸς ἰατρὸς ἐξ Ἰωαννίνων ἐπὶ τουρκοκρατί... ἐπέκτ. πᾶς ἐμπειρικὸς ἰατρός, ψευτογιατρός· 2) ἐ. γένει πας ψευδεπιστήμων, ἀμαθής, ἀγύρτης: Δραγ.Ὄσ.Ζωντ.90 **τοὺς κομπογιαννίτες πολιτικούς.**

κομπογιαννίτικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον κομπογιαννίτικον, ἀμαθῶς.

κομπογιαννίτικος-η-ο (κομπογιαννίτης) δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ἁρμόζων εἰς κομπογιαννίτην, ἀγυρτικός, ψεύτικος: Δραγ.Ὄσ.Ζωντ.128 **δὲν κάνομε κομπογιαννίτικη πολιτική.**

κομπογιαννιτισμός (ὁ) (κομπογιαννίτης) δημ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ κομπογιαννίτου· || ὁ τρόπος, ἡ μέθοδος τοῦ κομπογιαννίτου, ἡ ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης ψευδολογία, ἀπάτη: **οἱ ἀληθεῖς ἐπιστήμονες κατεδίκασαν τὸν κομπογιαννιτισμό.**

κομπόδεμα-ατος (τὸ) δημ. κόμβος εἰς ἄκρον μανδηλίου· 2) ἰδ. τὰ ἐντὸς τοιούτου κόμβου φυλασσόμενα κέρματα: Παπαδ.Φόν.184 **ἡ μητέρα της τὴν συνελάμβανεν.., ἐρευνῶσαν νὰ εὕρῃ τὸ κομπόδεμα·** || χρηματικαὶ ἀποταμιεύσεις ἀποκρυπτόμεναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους: Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ.209 **κι ἔχω ἀρκετὸ κομπόδεμα νὰ ζήσω σ' ὅποια χώρα·** || ἐν φρ. **λύνω τὸ κομπόδεμα** ἐξοδεύω.

κομποδένω δημ. δένω τι εἰς κόμπον· || δένω τὸν στήμονα εἰς τὸ ἀντί, προσαντίζω· || μτφ. πιστεύω τι ὡς ἀληθὲς ἢ ὡς τετελεσμένον.

κομπόδεση (ἡ) δημ. ἡ πρόσδεσις τοῦ στήμονος ἐπὶ τοῦ ἀντίου, ὅ. προσάντισμα: παροιμ. **νὰ 'χα μάννα στὴν κομπόδεση κι ἀδερφὴ στὴν ξύφαση** (ἐπὶ χρειαζομένων ἀνθρώπους ἐμπειρίας καὶ δραστηριότητος).

κομπόδοξος-ον μσν. ὁ κομπορρήμων, ὁ ὑπερήφανος: Μελιτην.Γ 1108 **κομπόδοξος βίος.**

κομποθηλαία (ἡ) σχόλ. στρόφος, ζώνη· Σχόλ. Αἰσχ.Ἑπτ.855 « **στρόφον, ζώνην, ἢ τὴν ἰδιωτικῶς** λεγομένην κομποθυλαίαν (sic) ».

κομποθήλυκα (τὰ) μσν. δ.γρ. ἀντὶ πόρπακας: Ἱππιατρ.2.

κομπολακύθης (ὁ) ἡ -λάκυθος ὁ μέγας κομπαστής: Ἀριστφ.Ἀχ.589 **τίνος ποτὲ ὄρνιθος ἐστιν; ἆρα κομπολακύθου;** (πιθ. μτ. λαγοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀν. Λάμαχος).

κομπολακυθῶ-έω μσν. κομπολακῶ βλ.λ.

κομπολακῶ-έω ὁμιλῶ κομπάζων, μεγαλαυχῶ: Ἀριστφ.Βάτρ.961 **ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην· ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν.**

κομπολόγημα (τὸ) μσν. ἀλαζονεία, μεγαλαυχία: ΚΜανασσ.Χρον.80.

κομπολογία (ἡ) (κόμπος-λέγω) μτγν. τὸ κομπολόγημα βλ.λ.: Μέν.Πρ.422,17 **τὴν κομπολογίαν παραπέτασμα εἶναι τοῦ ψεύδους.**

κομπολογῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ κομπαστικῶς, μεγαλαυχῶ: Ἰουστ.206.

κομπολόϊ (τὸ) δημ κ. -λόγι τὸ κομβολόγιον.

κομπολύτης (ὁ) δημ. μτφ. ὁ λύων, διευθετῶν τὰς δυσχερείας.

κομπόπλεγμα (τὸ) δημ. τὸ κομπόδεμα βλ.λ.

κομποποιῶ-έω μτγν. μεγαλαυχῶ, ὑπερηφανεύομαι: Ἐπιφάν.Ι,666C **μάτην κομποποιεῖ.**

κομπορρηματοχρηματομετεωροφέναξ (ὁ) μαν. ὁ ἐπὶ χρήμασι κομπορρημονῶν, κωμ. ἐπίθ. τοῦ Κροίσου: Τζέτζ.Ἐπιστ.4 **ὁ δέ γε Λυδὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ κομπορρηματοχρηματομετεωροφέναξ ὢν καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ ὑπεραιθέριος.**

κομπορρημονῶ-έω νεώτ. εἶμαι κομπορρήμων, μεγαλαυχῶ, περιαυτολογῶ, κομπάζω.

κομπορρημοσύνη (ἡ) μσν. κ. νεώτ. μεγαλαυχία, περιαυτολογία, κομπασμός: Νικ.Χων.ἐν Κώδ.Βασ.1234,393Α **ταῖς βασιλικαῖς ταύταις κομπορρημοσύναις,** Λάσκ.Θεόδ.ἐν αὐτ.1193,73Α **ἄλλοι γὰρ λογογραφίαις, στροφαῖς καὶ κομπορρημοσύναις .. περὶ ποικίλων τινῶν λόγων ἱστόρησαν.**

κομπορρήμων (ὁ) (κόμπος-λέγω, ῥῆμα) μσν. κ. νεώτ. ὁ μεγαλαυχῶν, καυχηματίας, ὁ λέγων παχιὰ λόγια: Πισίδ.Γ'Ἑξαήμ.1239 **καὶ μή τις ἡμᾶς κομπορρήμονας φαυλίσοι.**

κόμπος (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κτύπος, θόρυβος, κρότος, ἰδ. ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων παραγόμενος, οἷον ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κάπρου, ὅταν τρίζῃ αὐτούς: Ἰλ.Λ 417 **ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται·** || ὁ κτύπος τῶν ποδῶν τῶν ὀρχουμένων: Ὀδ.Θ 380 **κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι ἑστεῶτες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρειν·** || ὁ κρότος ἢ ὁ κωδωνισμὸς μετάλλου: Εὐρ.Ῥῆσ.383 **κλύε καὶ κόμπους κωδωνοκρότους·** 2) μτφ. κ. νεώτ. καύχησις, κομπορρημοσύνη, μεγαλαυχία: Ἡρ.7,103 **ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος εἰρημένος ᾖ,** Αἰσχ.Ἑπτ.425 **ὁ κόμπος οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ,** Σοφ.Ἀντ 127 **Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει,** Θουκ.2,41 **οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια,** Αἰσχίν.3,237 **ἀφελὼν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος ἅψαι τῶν ἔργων·** || π. ρητ. τὸ πομπῶδες ὕφος: Ἐπικ.Γνωμ.Βατ.45 || απον. ἐπὶ καλῆς σημ., ἔπαινος: Πίνδ.Ι 1,43 **χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις·** 3) ἐν τῷ πληθ. Ἡσ. «ὀδόντες γομφίοι» (δ.γρ. κόμβοι)· 4) δημ. δ. προφ. τοῦ κόμβος βλ.λ.· 5) ῥηματ.π. κομπῶ ΙΙ, κομπάζω, κόμπασμα, κομπασμός, κομπαστής, κομπώδης, ὑπέρκομπος. Ἐκ πεποιημένης ῥιζ. κοπ—, κο-μ-π—· πρβλ. ῥίζ. τυπ- κ. τυ-μ-π- ἐν τῷ τύ(μ)πανον.

κομπός (ὁ) (κόμπος) ὁ κομπαστὴς βλ.λ.: Εὐρ. Φοίν.600 **κομπὸς εἶ σπονδαῖς πεποιθώς, αἵ σε σῴζουσι θανεῖν,** ΕΜ 527,47 **κομπὸς λόγος.**

κομποσχοίνι (τὸ) δημ. κ. -σκοίνι δ. πρ. τοῦ κομβοσχοίνι(ον) βλ.λ.

κομπόστα (ἡ) δημ. οἱ μετ' ἀραιοῦ διαλύματος σακχάρεως βρασθέντες καρποί.

κομποφακελορρημοσύνη (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ κομποφακελορρήμονος: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3.7.

κομποφακελορρήμων-ονος-ον ὁ φακέλους, δεμάτια κομπωδῶν λέξεων συνδέων, ἐπίθ. τοῦ Αἰσχ. ὡς τολμηρῶς σχηματίζοντος καὶ συντιθέντος λέξεις: Ἀριστφ.Βάτρ.839 **ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.**

κομπόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐφέδρα ἡ καμπυλόπους.

κόμπρα (ἡ) δημ. τὸ ἑρπετὸν νάγια βλ.λ.

κομπρέσσα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. τεμάχιον γάζης ἢ ὑφάσματος διαβρόχου, ἐπιτιθέμενον ἐξωτερικῶς ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἐπίθεμα.

κομπρόμισσον (τὸ) (λατ.) πάπ. ἡ περὶ διαιτησίας ἀμοιβαία ὑπόσχεσις.

κομπτονία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ψευδαμυρικωδῶν.**

κομπτονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. τὸ ὀρυκτὸν θομσωνίτης βλ.λ.

κομπῶ-έω (Ι) (κόμπος) κροτῶ, ἀντηχῶ: Ἰλ.Μ 151 **ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς ἄντην βαλλομένων·** || μτ. αἰτ. (χύτραν, λοπάδα) κτυπῶ, ἐπικρούω πήλινον ἀγγεῖον, ὅπως ἴδω μήπως εἶναι βεβλαμμένον: Διογ.Λ 6.30 **κομπεῖν χύτραν·** 2) μτφ. κομπάζω, κομπορρημονῶ, ὁμιλῶ μετὰ κόμπου, καυχῶμαι: Πίνδ.Π 10,4 **τί κομπέω παρὰ καιρόν;** Ἡρ.5,41 **αὐτὴν κομπέειν ἄλλως βουλομένην ὑποβαλέσθαι,** Εὐρ.Ὀρ.571 **δράσας δ' ἐγὼ δείν' ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον·** κ. ποθ.: Θουκ.6,17 **οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις ὅσοι-**

περ κομποῦνται· || μτ. συστοίχ. αἰτ. ὁμιλῶ, λέγω λόγον πλήρη κουχήσεως : Σοφ.Αἴ.770 **τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον·** || μτ αἰτ. καυχῶμαι ἐπί τινι : Αἰσχ.Πρ.947 **πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους αὐδᾶν·** || μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. καυχῶμαι ὅτι . . : Εὐρ.'Ηλ.815 **ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς εἶναι τόδε·** || κ. μτ. τοῦ ὅπως καυχῶμαι πῶς, δι' ὃν τρόπον.. : Σοφ.ΟΚ 1149 **ὅπως μὲν ἀγὼν ᾑρέθη, τί δεῖ μάτην κομπεῖν.**

κομπῶ-όω (2) μτγν κομπῶ-έω βλ.λ.2), παθ. : Δίων Κ 43,22 **τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τὸ μεῖζον κομποῦται.**

κομπώδεια (ἡ) μτγν. κόμπος, κομπορρημοσύνη, μεγαλαυχία : ΨΧρυσ.10,873C **ὁ γὰρ δόξης ἐρασθείς, πρὸς κομπώδειαν γοργός.**

κομπώδης-ους-ες κ. μσν. ὁ κομπαστικός, ὁ κενόδοξος· παραθ. -έστερος-έστατος : Θουκ.2,62 κομπωδεστέραν **ἔχοντι τὴν προσποίησιν,** Βί.'Αλεξ 4589 **οὐδ' οἱ κομπώδεις λόγοι σου, Πῶρε, δύνανται δειλίαν ἐμβαλεῖν μοι·** || τὸ οὐδ. **τὸ κομπῶδες** τὸ κομπαστικόν, τὸ ἀλαζονικόν : αὐτ.5,68 **διὰ τὸ ἀνθρώπειον κομπῶδες ἐς τὰ οἰκεῖα πλήθη ἠπιστεῖτο,** Πλούτ.Σύλλ.16 **ἦν δὲ τὸ κομπῶδες . . αὐτῶν . . οὐδὲ ἄχρηστον εἰς ἔκπληξιν.**

κομπωδῶς ἐπίρρ. σχόλ κατὰ τρόπον κομπώδη βλ.λ., κομπαστικῶς : Σχόλ.Θουκ.8,81.

κόμπωμα (τὸ) μσν. ἀπάτη, πλάνεμα : 'Ερωφ.4,373 **ἂν ἕν κι ἐσένα ἔβλαφε τὸ κόμπωμα αὐτόνο**

κομπώνω μσν. κ. δημ. ἀπατῶ πλανῶ : Διγεν. 'Ακρ.3075 **ὀλίγον μὲ ἐκόμπωσεν καὶ μ' ἔδωσε ραβδέαν,** Χρον.Μορ.2540 **καὶ τώρα τὸν ἐμπόδισεν κι ηὑρέθη κομπωμένος,** Θρακικὰ 3,257,5 **μὲ μέθυσες μὲ τὸ κρασί, μὲ κόμπωσες μὲ τ' ἄνθη.**

κομπωτής (ὁ) δημ. ὁ ἀπατεών.

κομπωτός-ή-ό δημ. ὁ δεδεμένος, πεπλεγμένος διὰ κόμβων : Γρυπ.Σκ.Τερρ.86,8 **στὶς κομπωτὲς πλεξοῦδες των φοροῦν νεραϊδογνέματα.**

κόμτον (τὸ) πολύτιμον κειμήλιον : Πάπ. **ἔχω χρυσίου νομισμάτιον ἓν καὶ κόμτα τρία.**

κομύρια (τὰ) 'Επιγρ. ἑορτὴ Διὸς Παναμάρου.

κομύριον (τὸ) πάπ. βωμὸς τοῦ Διός.

κομφέκτωρ-ορος (ὁ) (λατ.) μτγν. ὁ κατεργαζόμενος, φονεύων τὰ θηρία ἐν ἀμφιθεάτροις : Πολύκαρπ.16.

κομφέρβα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **οὐλοτριχωδῶν.**

κομφερβώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. χλωροφύκη, περιλαμβάνοντα θαλλοὺς ἐξ ὁρμαθῶν κυττάρων.

κομφεττί (τὸ) δημ. μικρὰ ἐκ λεπτοῦ χάρτου τεμάχια διαφόρου χρώματος καὶ σχήματος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κυκλικοῦ, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς διασκεδάσεις, ἰδ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπόκρεω, οἱ ἑορτάζοντες ἐκσφενδονίζουσι κατ' **ἀλλήλων.**

κομφιρματεύω ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ : Πάπ. **βούλομαι τοὺς κωδικίλλους ἔξειν τὴν ἰδίαν δύναμιν καὶ τὸ ἐκ νόμων κῦρος ὡς κεκομφιρματευομένους ἐν ταύτῃ μου τῇ διαθήκῃ.**

κομφόρ (τὰ) (γαλλ.) δημ. αἱ ἀνέσεις καὶ αἱ εὐκολίαι : **σπίτι μὲ ὅλα τὰ κομφόρ.**

κομφουκιανισμός (ὁ) νεώτ. **ὁ** κομφουκισμός βλ.λ.

κομφουκισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κομφουκίου στηριζόμενον σύστημα θρησκείας ἐν Κίνᾳ.

κομφεία (ἡ) (κομφός) ἡ λεπτότης, κομφότης, τὸ κόσμιον, ἰδ. ἐπὶ τῆς γλώσσης : Πλάτ.Φαιδ.101C **προσθέσεις καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐῴης ἂν χαίρειν,** Λουκ.Προμ.8 **ἣν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας . . τὸ καταλειπόμενόν ἐστι μέθη καὶ κόρος καὶ σιωπή·** 2) Μοῖρ.237Ρ «κομψεία 'Αττικῶς· πανουργία 'Ελληνικῶς».

κόμψευμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ κομψῶς, λεπτῶς, ἀστείως λεγόμενον, κόσμιος, ἀστεῖος λόγος : 'Αριστλ.Μετ.1,13 **δῆλον ὅτι τὸ κόμψευμα ἂν εἴη τοῦτο ψεῦδος,** Λουκ.'Ερωτ.54 **σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν,** Θεμίστ.Λόγ.(1,148Α **οὐ πλάσματα οὐδὲ κομψεύματα,** Σωφρόν. ἐν Παρισ. κῶδ.1194,33 **ποῦ τὰ ῥητόρων κομψεύματα·** || τὸ πανούργως λεγόμενον, πανουργία : Γαλ.6,228 **βωμολοχικὰ γὰρ ἅπαντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα κομψεύματα·** 2) νεώτ. ἡ ἐπιμέλεια κομψότητος, τὸ ἐνδύεσθαι **μὲ ἐπιτετηδευμένην** κομψότητα.

κομψευριπικῶς ἐπίρρ., ἀρχ γρ. -**ριπιδικῶς μὲ** κομψεύματα Εὐριπίδου, κεκαλλωπισμένως: 'Αριστφ. 'Ιππ.18 **εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;**

κομψευτής (ὁ) νεώτ ὁ ἐνδυόμενος μὲ ἐπιτετηδευμένην κομψότητα, ὁ κομψευόμενος : Παπαδ. Φόν.140 **ἕνας ἐνωματάρχης κομψευτὴς μὲ λιγνὴν μέσην καὶ ἀγκιστροειδῆ μύστακα.**

κομψευτικός-ή-όν μσν. ὁ ρέπων, ἔχων κλίσιν πρὸς κομψείαν, **ὁ** κομψευόμενος : Νικ.Χων.234D **ἀμείβεται τὸν βασιλέα λόγοις κομψευτικοῖς.**

κομψευτός-ή-όν κ. -ός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κομψότητα, κομψός : Διον.'Αλ.Σύνθ.22,170,1 **ὅσα χαρακτηριστικὰ τῆς κομψευτοῦ τε καὶ αὐστηρᾶς ἐπελογισάμην ὄντα ἁρμονίας.**

κομψεύω κ.νεώτ., δημ συνήθ. παθ. -**εύομαι** ὁμιλῶ περί τινος κομψῶς, εὐπρεπῶς, λεπτολογῶ : Σοφ.'Αντ.324 **κόμψευέ νυν τὴν δόξαν** (λεπτολόγει ἐπὶ τῆς λέξεως δόξα)· || συνήθ. ἐν τῷ μέσ. τ. εἶμαι εὐφυής, πανουργεύομαι:'Ιππ.'Αρθρ.70 **ἥδεσθαι κομψευόμενος** (εὐχαριστεῖσθαι εἰς τὰς εὐφυεῖς ἐφευρέσεις), Πλάτ.Πολ.489Β **ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, τὸ δὲ ἀληθὲς πέφυκεν** (ὁ εὑρὼν τοῦτο τὸ σόφισμα, ταύτην τὴν λεπτολογίαν), αὐτ. Λάχ.197D **πρέπει . . σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα κομψεύεσθαι·** || κ. ἐν τῷ παθ. παρακ. ἐν μέσ. σημ. : αὐτ.Φαῖδρ.227C **αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται** (ἔχει προτείνει τὸ κομψὸν τοῦτο παράδοξον), Φίλ.1,448 **οἱ τὰ πολιτικὰ κεκομψευμένοι·** 2) παθ. ἐπὶ πραγμ., κατασκευάζομαι κομψῶς:Πλάτ.Φίλ.56C **προσαγωγίῳ κεκομψευμένῳ,** Διον.'Αλ.'Ισοκρ.14 **ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων κεκόμψευται σχημάτων·** 3) νεώτ. κ. δημ. συνήθ. μέσ. -**εύομαι** προσπαθῶ νὰ φαίνωμαι κομψός· συνήθ. κτ. μτχ. **κομψευόμενος-η-ον** ὁ φροντίζων νὰ φαίνεται κομψός, ὁ ἐνδυόμενος **μὲ ἐπιτετηδευμένην** κομψότητα.

κομψογναθίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. οἰκογέν. ζῴων τῆς ὑποτάξεως τῶν **χειλουροσαυρίων** δεινοσαύρων ἑρπετῶν, ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

κομψόγναθος (ὁ) **νεώτ.** παλαιοζ. γένος ζῴων τῆς οἰκογεν. τῶν **κομψογναθιδῶν χειλουροσαυρίων** ἑρπετῶν, ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

κομψογράφος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ κομψῶς, καλλιεπῶς γράφων.

κομψοέπεια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κεκαλλιεπημένος λόγος : Κύριλλ.κτ.'Ιουλ.3,76Α **οὐ κομψοεπείας καὶ μύθους τὰ περὶ θεῶν εἶναι λέγοντες.**

κομψοεπής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμιλῶν κομψῶς, κομψολόγος : Κύριλλ. εἰς Ναούμ.3,506 **γύναια στωμύλα καὶ κομψοεπῆ.**

κομψόκερως (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **κεραμβυκιδῶν.**

κομψολάκων-ωνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλατηριδῶν.**

κομψολεσχῶ-έω μσν. ὁμιλῶ κομψῶς, κομψολογῶ βλ.λ. : Πρόδρ.'Επιστ.71.

κομψολόγημα-ατος (τὸ) νεώτ. λόγος κομψός, κομψολογία βλ.λ.

κομψολογία (ἡ) μτγν. ἡ γλαφυρά, κομψὴ ὁμιλία : Κύριλλ.κτ.'Ιουλ.3,76Α **κομψολογία ποιητική·** κ. ἐν τῷ πληθ. : Μέν.'Εφ.350,2 **ἐγὼ δὲ κατεπλάγην ἂν ταῖς κομψολογίαις.**

κομφολόγος-ον κ. νεώτ. ὁ λέγων, ὁ ὁμιλῶν λόγους κομφούς· πρβλ. κ. κομφοεπής : Αἴσωπ.92 κομφολόγος -ἰατρός, Γρηγ.Νύσσ.3,244C ᾠδούς, κομφολόγους, μουσικούς.

κομφολογῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ κομφῶς, γλαφυρῶς : Ἀριστοκλ.Φιλ.π.Εὐσ.Εὐάγγ.Προπ.760D ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κομφολογοῦντα αὐτόν.

κομφοντύνομαι δημ. ἐνδύομαι κομφῶς, εὐπρεπῶς : Ζερβ. μτφρ.Αἰσχ.Πέρσ.181 δυὸ γυναῖκες μοῦ φάνηκαν καλοφορεμένες, ἡ μιά μὲ ροῦχα περσικά κομφοεντυμένη.

κομφοπρέπεια (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τοὺς τρόπους, τὴν ἐμφάνισιν κομφότης, εὐπρέπεια.

κομφοπρεπής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ κομφὸς τοὺς τρόπους, τὴν ἐμφάνισιν, εὐπρεπής : Ἀριστφ.Νεφ. 1030 πρὸς οὖν τάδ', ὦ κομφοπρεπῆ μοῦσαν ἔχων, δεῖ σε λέγειν τι καινόν.

κομφοπρεπῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κομφοπρεπῆ βλ.λ., εὐπρεπῶς.

κομφός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καλῶς, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, κεκαλλωπισμένος : Ἀριστφ.Σφ. 1317 ἐπὶ τῷ κομᾷς καὶ κομφὸς εἶναι προσποιεῖ || κ. νεώτ. εὔχαρις, χαρίεις, εὐχόριστος : Ἀριστφ.Νεφ.649 πρῶτον μὲν εἶναι κομφὸν ἐν συνουσίᾳ - κομφὴ συμπεριφορά· || εὐφυής, πνευματώδης, εἰς ἔργα καὶ λόγους : αὐτ.Βάτρ.967 οὑμοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομφός, Ἀλεξ.π.Ἀθήν.14,642C ὁ πρῶτος εὑρὼν κομφὸς ἦν τραγήματα, Πλάτ.Πολ.495D κομφότατοι ὄντες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν τεχνίον (εὐφυεῖς ὡς πρὸς ..)· || π.Πλάτ. ὁ ἐπιδέξιος, εἰδ. ὁ δεξιὸς εἴς τινα τέχνην· Μοῖρ.206P « κομφοὺς Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους » || ἐπὶ τοῦ κυνός, ὀξύς : αὐτ.376Α κομφόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον· **2)** πολυμήχανος, πανοῦργος : Ἀριστφ.Ὄρν.195 μὰ γῆν, .. μὴ 'γὼ νόημα κομφότερον ἤκουσά πω· || ἰδ. ἐν σκωπτικῇ ἐνν., λεπτός, λεπτολόγος, ὑπερακριβής : Εὐρ.Ἰκ.426 κομφός γ' ὁ κῆρυξ καὶ παρεργάτης λόγων, Πλάτ. Κρατ.429D κομφότερος .. ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμὲ (παρὰ πολὺ λεπτός ..), Ἀριστλ.Ἀναπν.480b,27 τῶν ἰατρῶν ὅσοι κομφοὶ ἢ περίεργοι· τὸ οὐδ. κομφὸν ὡς οὐσ. λεπτότης, ἀκρίβεια : Ἀριστλ. Πολιτ.1265a,12 τὸ κομφὸν καὶ τὸ καινοτόμον καὶ τὸ ζητητικόν· || γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. εὐπρεπής, κόσμιος, ἔρρυθμος, ὡραῖος : Πλάτ.Φαῖδρ.230C πάντων δὲ κομφότατον τὸ τῆς πόας, Αἰσχίν.1,131 εἰ γάρ τίς σου τὰ κομφὰ ταῦτα χλανίσκια περιελόμενος (τὰ εὔμορφα χλανίδια), Ἀριστλ.Φυσιογν.809b,9 τὸ θῆλυ τοὺς πόδας ἔχει κομφοτέρους (λεπτοτέρους, ὡραιοτέρους), - κομφὸν ἔνδυμα-κομφὴ ἔπαυλις - κομφὰ χέρια· **3)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κουρκουλιονιδῶν· **4)** ρηματ. π. κομφεία, κόμφευμα, κομφευτός. Ἐκ. ριζ. κοπ—, κομπ— μετὰ σ, ὡς ἀγω—ἄξιος, λείπω—λείψανον.

κομφοτέχνημα (τὸ) νεώτ. κομφὸν ἔργον χειροτεχνίας ἢ κ. γεν. βιομηχανικῆς παραγωγῆς· || ἰδ. διακοσμητικὸν ἀντικείμενον τραπέζης, γραφείου, βιβλιοθήκης κττ.· **2)** χαρακτηρισμὸς ἀντικειμένου λεπτῶς ἐπεξειργασμένου.

κομφοτέχνης (ὁ) νεώτ. ὁ μετὰ κομφότητος ἐργαζόμενός τι, καλλιτέχνης κομφοτεχνημάτων βλ.λ.

κομφοτεχνία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς κομφοτεχνημάτων.

κομφοτεχνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κομφοτεχνίαν βλ.λ.

κομφότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. λεπτότης, χάρις, γλαφυρότης, ἰδ. ἐπὶ τῆς γλώσσης : Ἰσοκρ.12,1 οὐδ' αὖ τοὺς ἁπλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦντας καὶ μηδεμιᾶς κομφότητος μετέχοντας, Πλάτ.Ἐπιστ.358C σοφίας τε καὶ δεινότητας κομφότητας οἶμαι προσαγορεύων, Πλούτ.Ἠθ.353E κομφότητος ἱστορικῆς ἢ φυσικῆς· **2)** νεώτ. εὐπρέπεια, εὐρυθμία, ὡραιότης· || λεπτότης : κομφότης τῶν τρόπων -τῆς συμπεριφορᾶς.

κομφῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -ά μετὰ κομφότητος, λεπτῶς, εἰδ. ἐπὶ λόγου γλαφυρῶς : Ἀριστφ. Ἀχ.1016 κομφῶς τε καὶ δειπνητικῶς αὐτῷ διακονεῖται, Πλάτ.Κρατ.399Α νῦν γέ μοι φαίνομαι κομφῶς ἐννενοηκέναι· || κ. νεώτ. εὐπρεπῶς : τὸν εἶδα λίαν κομφῶς ἐνδεδυμένον· || συγκρ. -οτέρως κ. -ότερον : Ἰσοκρ.15,195 ταῦτα κομφοτέρως μὲν πέφρασται τῶν ἔμπροσθεν εἰρημένων· || καλύτερον : ΚΔ Ἰω.4,52 ἐπύθετο οὖν παρ' αὐτῶν τὴν ὥραν ἐν ᾗ κομφότερον ἔσχε (εἶχε καλύτερα κατὰ τὴν ὑγείαν)· || ὑπερθ. -ότατα τρυφερώτατα, ἁπαλώτατα, πολὺ ἁβρά : Ἀριστφ.Λυσ.89 καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον καὶ .. κομφότατα τὴν βληχώ γε παρατετιλμένη· κ. εὐφυέστατα, προσφυέστατα : Πλάτ.Θεαίτ.202D δοκεῖ λέγεσθαι κομφότατα, ὡς τὰ μὲν στοιχεῖα ἄγνωστα, τὸ δὲ τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν.

κομῶ-άω (1) (κόμη) κ.μσν. κ. νεώτ., ἰων. -έω τρέφω μακρὰν κόμην, ἔχω πολλὴν τὴν κόμην, ἔχω μακριὰ μαλλιά : Ἰλ.Β 542 τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοί, ὄπιθεν κομόωντες, αἰχμηταί, Ἡρ.4,168 τὰς κεφαλὰς κομῶσαι, αὐτ.1,82 Λακεδαιμόνιοι .. οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομῶσι, Ἀριστφ.Ὄρν.1282 ἐκόμων, ἐπείνων, ἐρρύπων, ἐσωκράτων, Φερεκρ.189 ξανθοτάτοις βοστρύχοισι κομῶν, Ξεν.Συμπ.4,28 μὴ ἅπτεσθαί μου πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς, Πλάτ.Φαίδ.89C μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσω, Ἀριστλ.Ρητ.1413a,9 κομῶν καὶ αὐχμηρός, ΚΔ Κορ.Ι1,14 ἀνὴρ ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστι, γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾷ, δόξα αὐτῇ ἐστιν· **2)** γαυριῶ, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονικῶς φέρομαι : Ἀριστφ.Νεφ.545 κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς οὐ κομῶ, αὐτ.Σφ.1317 ἐπὶ τῷ κομᾷς; (εἰς τί ὑπερηφανεύεσαι ;), Ἀντιφάν.ΑΠ 11,322 ἐπ' Ἠρίννῃ .. κομῶντες, Πλούτ.Καῖσ.45 νέους δὲ καὶ κομῶντας ἐπὶ κάλλει καὶ ὥρᾳ· κ. μτ. δοτ. : Ὀππ. Κυν.3,192 πολλαῖσίν τ' ἀλόχοισιν ἀγαλλόμενοι κομόωσι· || δθ. κ. μέγα φρονῶ : Ἡρ.5,71 οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησεν (μέγα φρονῶν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ γίνῃ τύραννος)· **3)** ἐπὶ τῶν ἵππων, ἔχω μακρὰν χαίτην : Ἰλ.Θ 42 χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε· **4)** ἐπὶ τῆς κόμης, εἶμαι μακρά, κυματίζω : Ὀππ.Κυν.3,27 ἐκ δ' ἄρα δειρῆς καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι· **5)** μτφ. ἐπὶ δένδρων, φυτῶν κττ., φυλλοφυῶ, θάλλω καὶ ἀνθῶ : Ὑμν.Δήμ.454 (οὖθαρ ἀρούρης) μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν (ταχέως ἔμελλον οἱ ἀγροὶ νὰ κυματίζωσι μὲ μακροὺς στάχυς), Κρατῖν.165 μᾶζαι βώλοις κομῶσαι, Θεόκρ.1,133 ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι· || ἐπὶ τῆς γῆς, πληροῦμαι ἀπὸ φυτά, ἄνθη, καρποὺς κττ. κ. γεν. γεμίζω : Ἀριστλ.Κόσμ. 397a,24 ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, Καλλ. Ἄρτ.41 ὄρος κεκομημένον ὕλῃ· ἄμπελον κομόωσαν βότρυσιν, Ἀπολλ.Ρ 1,928 αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοισι κομόωσα, Προκ.Γαζ.Ἐπιστ.23 κομῶντα λήια· **6)** ἀστέρες κομόωντες οἱ κομῆται, Ἄρατ.1092.

κομῶ-έω (2), ἐπ.παρατ. κομέεσκον, φροντίζω περί τινος, περιποιοῦμαι, ἐν ἀναφ. πρὸς ἵππους : Ἰλ.Θ 109 τούτω μὲν θεράποντε κομείτων· || ἐπὶ κυνῶν : Ὀδ.Ρ 310 ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες, Ἡσίοδ.Ἔργ.604 καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν· || ἐν Ὀδ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἄνθρ. : Ὀδ. Ω 390 σφέας τρέφε καί ῥα γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκεν, αὐτ.Λ 250 σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλ-

λέμεναί τε, Ἐπιγρ. κούρην.. κομέουσι τοκῆες' πρβλ. νεώτ. σύνθ. : γηροκομῶ, παιδοκομῶ κ.ἄ.' **2)** Ἰων. τ. τοῦ κομῶ-άω βλ.λ.
κοναβηδὸν ἐπίρρ. μτγν. μετὰ κονάβου, κρότου, ἀντηχήσεως : Ἀντίπ.Θεσσ.ΑΠ 7,531 **ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον.**
κοναβίζω δ.τ. τοῦ κοναβῶ βλ.λ. : Ἰλ.Ν 498 **περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζε,** αὐτ.Β 466 **αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.**
κόναβος (ὁ) πάταγος, κρότος, κτύπος, θόρυβος : Ὀδ.Κ 122 **κόναβος.. ἀνδρῶν ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων,** Αἰσχ.Ἑπτ.160 **κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων,** Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.22 **ὄτοβος ἦν καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα.**
κοναβῶ-έω (κόναβος) ἠχῶ, κροτῶ, ἀποτελῶ ἦχον, κλαγγήν, ἰδ. ἐπὶ μεταλλικῶν σωμάτων : Ἰλ.Ο 648 **ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος,** Κερεάλ.ΑΠ (1,1)4· ‖ ἀντηχῶ : Ἰλ.Β 334 **σμερδαλέον κονάβησαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,** Ἡσίοδ Θ 840 **σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν'** κ. ἐπὶ ποταμοῦ : Σχόλ.Ὀππ.Κυν.2,145.
κονάκι (τὸ) (τουρκ.) μσν. κ. νεώτ. ἐνδιαίτημα, κατοικία, κατάλυμα' ‖ τὸ καταλύειν που, ἐπισταθμία· κ. ἐν φρ. **κάνω κονάκι** καταλύω, ἐπισταθμεύω' ‖ εἰδ. ἡ οἰκία τοῦ ἰδιοκτήτου ἔν τινι τσιφλικίῳ' **2)** ἐν Τουρκίᾳ τὸ διοικητήριον.
κοναξῆς (ὁ) δημ. ὁ προϊστάμενος, ὁ ἐπιμελητὴς κονακιοῦ βλ.λ.· ‖ ὁ διατηρῶν κονάκι.
κοναρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. τὸ ὀρυκτὸν κομαρίτης βλ.λ.
κονάριχον Ἡσ. «γλαφυρόν».
κοναρός-ά-όν Ἡσ. εὔτραφής, πίων, δραστήριος' ‖ αὐτ. «κοναρώτερον, δραστικώτερον».
κονβολβουλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης, ὅστις δι' ὑδρολύσεως παρέχει γλυκόζην, ραμνόζην, μεθυλαιθυλοξικὸν καὶ ὀξυπενταδακτυλικὸν ὀξύ.
κόνδαξ-ακος (ὁ) μτγν. παιδιά τις παιζομένη δι' ἀκοντίου ἄνευ αἰχμῆς : Κῶδ.Ἰουστιν.3,43· ‖ μτφ. **κόνδακα παίζειν,** ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας : Ρουφῖν. ΑΠ 5,60 **τῇ κυανοβλεφάρῳ, παίζων κόνδακα, Φιλίππῃ ἐξ αὐτῆς κραδίης ἡδὺ γελῶν ἐβόων.**
κόνδιτο(ν) (τὸ) (ἰταλ.) μσν.,δημ. κ. κόντιτο καρπὸς κρυσταλλωθεὶς ἐν σακχάρῳ, ἄ. φρουὶ γκλασσέ.
κονδῖτος-ον μτγν. κ. νεώτ. συνήθ. μτ. τοῦ οἶνος, ἀρωματικὸς οἶνος, ἰδ. γλυκύς : Γεωπ.8,31· ‖ τὸ οὐδ. **κονδῖτον** ὡς οὐσ. ὁ κονδῖτος οἶνος : Μοσχί. Ἰατρ.77.
κόνδοι Ἡσ. «κεραῖαι, ἀστράγαλοι».
κονδοκέρατος-ον μτγν. ὁ ἔχων κοντὰ κέρατα : Ἀλλ.ΠΔ Λευῖτ.22,23.
κονδολύχνια (ἡ) γλωσσ. κ. **-λύχνιος** (ὁ) στατὴ λυχνία, λυχνοστάτης' ‖ λύχνος στηριζόμενος ἐπὶ χαμηλοῦ ποδός.
κονδόβολον (τὸ) μσν. τὸ κοντομονόβολον βλ.λ.
κονδός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ἄ. **κόνδος,** συνηθέστ. κοντὰς βλ.λ. ἐπὶ προσ. ὁ μικροῦ ἀναστήματος, ἐπὶ πραγμ. ὁ μικρὸς τὸ μέγεθος, ὁ βραχὺς τὸ μῆκος' Ἡσ. «κολοβός, ὁ σμικρός, ὁ κονδός»' Τζέτζ.Μεθ' Ὀμ.661 «κόνδος ὁ βραχυῆλιξ, ὡς ἐνδεὴς τοῦ κύειν καὶ αὐξάνειν» : Λέων Σοφ.Τακτ. **τὰ δὲ ἱμάτια τῶν πεζῶν ἁπάντων ἔστωσαν κονδὰ μέχρι τῶν γονάτων'** ‖ μσν. ἐπὶ προσ. ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν' **2)** μτφ. ταπεινός· **3)** τὸ οὐδ. συγκρ. ἐν ἐπιρρ. χρ. : Ἱππιατρ.30 (ἐπὶ ἵππου) **κονδότερον ἐπιβαίνειν** (βαίνειν μὲ βραχύτερα βήματα).
κονδοττιέρος (ὁ) (ἰταλ.) μσν. κ. νεώτ. κ. **κοντοττιέρος** ὁ ἀρχηγὸς μισθοφόρων πολεμιστῶν' ‖ βραδύτ. γεν. μισθοφόρος πολεμιστής.
κονδουράγγο (τὸ) νεώτ. φαρμακευτ. φλοιὸς ἐκ τοῦ βλαστοῦ γονολάβου τοῦ κονδουράγγο, δενδρυλλίου τῆς οἰκογ. τῶν **ἀσκληπιαδοειδῶν'** ‖ δθ. κ. φάρμακον **κονδουραγγίνη.**
κονδουρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς κατηγορίας τῶν θεοβάσεων.
κονδρίλλη (ἡ) μτγν. φυτόν τι ὅμοιον πιθ. τῷ κιχωρίῳ : Διοσκ.2,160.
κόνδυ-υος (τὸ) μτγν. κ. μσν., πληθ. **-υα** εἶδος ἐκπώματος, ποτηρίου : Μέν.293, Ἵππαρχ.Κωμ.1,6, Παγκρ.π.Ἀθήν.11,478Α **κόνδυ καὶ ψυκτήριον καὶ κυμβίον,** ΠΔ Γέν.44,2 **καὶ τὸ κόνδυ μου τὸ ἀργυροῦν ἐμβάλετε εἰς τὸν μάρσιππον'** ‖ κ. μτφ. : Εὐμάθ.262 **ἐγὼ κόνδυ πικρίας.. ἐκπέπωκα.**
κονδυκτουρία (ἡ) (λατ.) μίσθωσις, ἐργοληψία : Πάπ. **κονδυκτουρία τοῦ ὀξέος δρόμου.**
κονδύλαθρα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. ὑπόταξις ζῴων θηλαστικῶν, ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.
κονδυλένιος-ια-ιο δημ. κ. **κοντυλένιος βλ.λ.**
κονδύλη (ἡ) ἐσφ.γρ. τοῦ κορδύλη βλ.λ.
κονδυλιά (ἡ) δημ. κοντυλιὰ βλ.λ.
κονδυλίζω (κόνδυλος) κτυπῶ τινα διὰ τῆς πυγμῆς,ραπίζω : Ὑπερείδ.ἀπ.93, Ἀριστείδ.2,95 **βοῶντες καὶ κονδυλίζοντες'** ‖ μτφ. κακοποιῶ, αἰκίζω : ΠΔ Μαλ.3,5 **καὶ προσάξω πρὸς ὑμᾶς ἐν κρίσει.. τοὺς κονδυλίζοντας ὀρφανούς,** Λιβάν. Προγ.26,20' ‖ κ. παθ. δέρομαι, κακοποιοῦμαι, αἰκίζομαι : Διογ.Λ 2,21 **πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον, κονδυλίζεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι'** ‖ κ. μτφ. : Λογγῖν.44,4 **ὑπὸ συνηθείας ἀεὶ κεκονδυλισμένους.**
κονδυλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κόνδυλον ὀστοῦ τινος' ‖ **κονδυλικὸς βόθρος κ. κ- πόρος** νεώτ. ἀνατομ. κοιλότητες σχετικαὶ τῶν κονδυλικῶν μερῶν τοῦ ἰνιακοῦ ὀστοῦ.
κονδύλιον (τὸ) κ. νεώτ., δημ. κοντύλι ὑποκορ. τοῦ κόνδυ βλ.λ. : Πάπ. **κόνδυ Σικυώνιον'** **2)** ὑποκορ. τοῦ κόνδυλος βλ.λ.1) : Ἀξιόν.63 (ἀμφ.)' **3)** νεώτ. γραφικὸς κάλαμος, γραφίς' πρβλ. κοντύλι' **4)** μτφ. τὸ δι' ὡρισμένην δαπάνην ἢ ἔσοδον ἀναγραφόμενον ποσὸν εἰς προϋπολογισμόν : **ἐνεγράφη κονδύλιον εἰς τὸν προϋπολογισμόν'** ‖ ὁμ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς λογιστικὰ κατάστιχα, τὸ ἐφ' ἅπαξ ἢ ἐν διαδοχικαῖς καταχωρήσεσιν ἀναγραφόμενον ἔξοδον : **τὸ κονδύλιον γενικῶν ἐξόδων'** **5)** ὁ χρωστὴρ ἐν τῇ ζωγραφικῇ.
κονδυλισμός (ὁ) μτγν. κτύπημα διὰ τῆς πυγμῆς, γρονθοκόπημα, κακοποίησις : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,15, ΠΔ Σοφον.2,8 **ἤκουσα ὀνειδισμοὺς Μωὰβ καὶ κονδυλισμοὺς υἱῶν Ἀμμών,** Ἰω.Χρυσ.6,801 **κονδυλισμοὺς τῶν πενήτων.**
κονδυλιστής (ὁ) μσν. ἵππος πληγώνων, τραυματίζων τὰς ὁπλάς του εἰς τὸν στάβλον.
κονδυλοδέρης (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. λοκουστιδῶν.
κονδυλοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόνδυλον βλ.λ., ἐξωγκωμένος : Ρουφ.Ὀστ.[1?] ‖ **κονδυλοειδὴς διάρθρωσις** νεώτ. ἀνατομ. ἡ κινητὴ ἄρθρωσις ὀστῶν, καθ' ἣν ἡ ἐπιμήκης σφαιροειδὴς κεφαλὴ τοῦ ἑνὸς ὀστοῦ κινεῖται ἐντὸς ἐπιμήκους κοιλότητος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἑτέρου ὀστοῦ.
κονδυλοθήκη (ἡ) νεώτ. ἡ θήκη κονδυλίων βλ.λ.3).
κονδυλόκαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σκιαδανθῶν.
κονδυλομάχαιρον (τὸ) νεώτ. μαχαιρίδιον, δι' οὗ ξέεται καὶ ὀξύνεται τὸ πετροκόνδυλον καὶ μολυβδοκόνδυλον.
κονδυλορρίζιον (τὸ) νεώτ. σαρκῶδες διόγκωμα ριζῶν τινων.
κονδυλόρριζος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἐξωγκωμένας κονδυλώδεις ρίζας' ‖ γενικῶτ. ὁ φέρων κονδύλους βλ.λ.4).
κόνδυλος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἁρμὸς ὀστοῦ, ἰδ. ὁ προέχων ἁρμὸς τοῦ δακτύλου, ἡ κλείδωσις :

'Αριστλ.Ζ1 493b,28 **δακτύλου δὲ τὸ μὲν καμπτικὸν κόνδυλος, τὸ δ' ἄκαμπτον φάλαγξ·** ἐν τῷ πληθ. οἱ ἁρμοὶ τῶν δακτύλων : 'Ιππ.'Αρθρ.2· **2)** δθ. ἡ κεκλεισμένη παλάμη τῆς χειρός, πυγμή, γρόνθος, γροθιά : 'Αριστφ.Σφ.254 **αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,** Δημ.537 **πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων . . , ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρός, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης,** Πλούτ.'Ηθ.439D **παιδὸς ὀψοφαγοῦντος ὁ Διογένης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν,** Πάπ. κονδύλους αὐτῷ δίδει· κ. παροιμ. π. 'Αριστφ.Εἰρ.123 **κολλύραν καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ** (κουλούρι καὶ γρονθοκοπήματα [ξύλο] διὰ προσφάγι)· κ. ὡς κωμικὸς ὅρκος : αὐτ.'Ιππ.411 **ἔγωγε νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς ἠνεσχόμην ἐκ παιδίου·** **3)** γεν. ὁ ἁρμὸς πάσης ἀρθρώσεως, οἷον τοῦ πήχεως : Γαλ.18,2,617· || ὁμ. τὸ τοῦ ὤμου καὶ ἀγκῶνος· Πολυδ.2,141 «ἔνιοι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῇ ἀκρωμίᾳ ἄρθρον καὶ τὸ πρὸς τῷ ἀγκῶνι κορύνας καλοῦσιν· οἱ δὲ ἁρμοὺς ἢ κονδύλους»· || κ. τοῦ μέσου ἁρμοῦ τοῦ δακτύλου : Ροῦφ.'Ονομ.84, Λουκ.'Ωκ.28 **ἦν ἔθος μοι κονδύλου ποδὸς τυχεῖν·** || ὁμ. ἁρμός, κόμβος νεύρου : Παῦλ.Αἰγ.6,25· **4)** πᾶν σκληρὸν καὶ ὀστεῶδες ὄγκωμα, οἷον ὀδόντινος ὄγκος : 'Ιππ.1125Ε **ἐκ μέσου μὲν κόνδυλον εἶχεν,** αὐτ.1131Ε **εἶχεν ἄνωθεν τοῦ ἥλου δύο κονδύλους·** || νεώτ. κ. σαρκῶδες διόγκωμα μέρους ριζώματός τινος, φέρον λεπιδοειδῆ φύλλα.

κονδυλοῦμαι-όομαι ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω : 'Ασπασία π. 'Αέτ.16,118· πρβλ. 'Ησ. «κονδυλούμεναι· ἀνοιδοῦσαι· καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὑδάτων».

κονδυλοφόρος-ον νεώτ., δημ. κ. **κοντυλοφόρος** ἐπὶ φυτῶν, ὁ φέρων κονδύλους βλ.λ.5), κονδυλόρριζος· || **στρύχνος ὁ κονδυλοφόρος** τὸ γεώμηλον, ἡ πατάτα· **2)** τὸ ἀρσ. **κονδυλοφόρος** ὡς οὐσ. ὁ γραφικὸς κάλαμος, τὸ στέλεχος εἰς οὗ τὸ ἄκρον προσαρμόζεται ἡ γραφίς.

κονδυλόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐφέδρα βλ.λ.2) ἡ καμπυλόπους.

κονδυλώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόνδυλον, ἐξωγκωμένος : 'Ιππ.Μοχλ.1,Διοσκ.1,146 **ἡ μέν τις ὀμφακῖτις καλεῖται, μικρὰ καὶ κονδυλώδης, στιβαρά, ἀτρύπητος,** Γαλ.2,763 διά τινος **κονδυλώδους ἐξοχῆς·** || νεώτ. ὁ πλήρης κονδύλων, ἔχων οἰδήματα, πρησμένος.

κονδύλωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ὄγκος, τυλῶδες οἴδημα, ἐξόγκωμα : 'Ιππ.Αἱμ.4,5, Διοσκ.Εὐπ.1,209, Γαλ.19,446 **κονδύλωμά ἐστι δακτυλίου στολίδος ἐπανάστασις μετὰ φλεγμονῆς,** Μοσχί.'Ιατρ.Γυν. Παθ.93,2 **μὴ ἡ μήτρα τισὶ κονδυλώμασιν ἐμποδισθῇ·** **2)** νεώτ. ἰατρ. ἐκβλαστήσεις ἀνθοκραμβοειδεῖς τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ἢ τῆς ἕδρας· **3)** νεώτ. ἐξόγκωμα ἐπὶ κορμοῦ φυτοῦ, ρόζος.

κονδυλωματώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κονδύλωμα βλ.λ.· **2)** ὁ πλήρης κονδυλωμάτων.

κονδύλωσις-εως (ἡ) τὸ κονδύλωμα βλ.λ. : 'Ιππ. Αἱμ.4,5.

κονδυλωτός-ή-όν 'Επιγρ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόνδυλον βλ.λ.5), ἐξωγκωμένος : **κονδυλωτὴ χρυσίς·** || τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐσ.

κόνδωρ (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἁρπακτικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **γυπιδῶν.**

κόνεμα (τὸ) δημ. προσωρινὴ ἐγκατάστασις, κατάλυσις, ἐπιστάθμευσις· πρβλ. κονάκι.

κονεύω (κονάκι) δημ. σταθμεύω πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ ὕπνον, καταλύω, κάνω κονάκι : δ.τραγ. (Πάσσωβ 440) **ἐπῆγαν καὶ ἐκόνεψαν στὸ πράσινο λιβάδι,** Σημηρ.'Αστραία 21 **ἦταν κάποτες ἡ κάμαρα ποὺ κόνευαν οἱ ξένοι·** || συνήθ. κ. κτ. μτχ. **κονε(υ)μένος-η-ο ὁ ἔχω** καταλύσει, ἐγκατεστημένος : 'Αραβ.Μυθολ.Χαλ.1,86 **ἡ πολυάριθμος παράταξις τοῦ βασιλέως, ὁποὺ ἦτον κονευμένη σιμὰ εἰς τὴν λίμνην.**

κονέω (κόνις) λεξ. ἐγείρω κόνιν, κονιορτόν· δθ. τρέχω· 'Ησ.«κόνει· σπεῦδε, τρέχε»· || ΕΜ 268,29 «κονεῖν τὸ ὑπηρετεῖν καὶ ἐγκονεῖν τὸ ἐπείγεσθαι» || 'Ησ. «ἐνεργεῖν καὶ οἰσθάνεσθαι».

κονή (ἡ) (καίνω) 'Ησ. «κοναί, φόνοι» || δθ. κώνειον : ΨΔιοσκ.4,78.

κονητής (ὁ) 'Ησ. «κονηταί, θεράποντες».

κονθηλαί 'Ησ. «αἱ ἀνοιδήσεις».

κονία (ἡ) (κόνις) κ. μσν. κ. νεώτ., κ. ἐπ. **-ίη** κόνις, κονιορτός, ἀκόνη : 'Ιλ.Β 150 **ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη ἵστατ' ἀειρομένη,** 'Οδ.Σ 98 **κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών,** 'Ησίοδ.Α 365 **πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ,** Αἰσχ. 'Αγ.64 **γόνατος κονίαισιν ἐρειπομένου,** Εὐρ. 'Ανδρ.112 **πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροός, . . ἐν κονίαις·** **2)** ἄμμος τῆς κοίτης ποταμοῦ : 'Ιλ.Φ 271 **λάβρος ὕπαιθα ρέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν·** **3)** τέφρα, στάκτη : 'Οδ.Η 153 **κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν πὰρ πυρί,** Γεωπ.13,4,2 **κονία δρυΐνη·** **4)** κόνις τις ἀλκαλικὴ ἐν χρ. ἀντὶ σάπωνος : 'Αριστλ.Λυσ.470 **ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἄνευ κονίας·** Πλάτ.Πολ.430Β **παντὸς χαλεστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾶν καὶ κονίας·** κ. ἐν τῷ πληθ. : Θεόφρ.ΦΙ 4,10,4· **5)** εἶδ. ἀλκολικὸν ὑγρὸν ἐν χρ. πρὸς λοῦσιν, κατασταλαγή, ἀλισίβα : Γαλ. 12,35, αὐτ.13,569 **κονία στακτή·** ἐν χρ. κ. ἐν τῇ ἰατρικῇ : 'Επιγρ. **κονία ἀπὸ τῆς ἱερᾶς σποδοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ὕδατος·** **6)** ἄσβεστος, τίτανος : 'Ερωτιαν. ἐν λ., 'Ηρακλ.Ταρ.π.Γαλ.12,958, 'Επιγρ. **κονία μέλαινα·** **7)** ἀμμοκονία : 'Επιγρ., Πάπ.,Εὐστ. 382,36· **8)** νεώτ. ἡ συνδετικὴ οὐσία τῶν κονιαμάτων βλ.λ.· **9)** τὸ ἐπίχρισμα τῆς τοιχοδομῆς· **10)** ὁμ. νεώτ. ἡ θηραϊκὴ γῆ, τσιμέντο.

κονιάζομαι ποθ. μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ἐπιπάσσομαι, ραντίζομαι διὰ κονίας, τέφρας : Γεωπ.13,42 κονιαζόμενοι (κονίᾳ δρυΐνῃ).

κονιάκ (τὸ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. οἰνοπνευματῶδες ποτὸν ἐξ ἀποστάγματος οἴνου.

κονιακοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον παραγωγῆς κονιὰκ βλ.λ.

κονιακοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ βιομηχανία τῆς παραγωγῆς κονιὰκ βλ.λ.

κονιακοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων κονιὰκ βλ.λ.

κονίαλος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ κονίσαλος βλ.λ.3) : **Κρίμων πράτιστος κονιάλωι Σιμίαν ἔανε.**

κονίαμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ., ἰων. -ημα ἡ δι' ἀσβέστου καὶ ἄλλων μειγμάτων ἐπίχρισις, ἀσβέστωμα : 'Ιππ.'Επιδ.7, 'Αριστλ.ΖΓ 1,19 **ὥσπερ ὅταν ἀποπέσῃ τὸ ἐναλειφθὲν τοῦ κονιάματος εὐθύς,** Θεόφρ.ΦΑἴτ.4,16,1 **καὶ τὸ κονίαμα, ὅταν ἀναδέξηται, τηρεῖ τὴν θερμότητα·** κ. ἐν τῷ πληθ. : Διόδ.Σ 20,8 **ἀγροικίαι τε συνεχεῖς ὑπῆρχον οἰκοδομαῖς πολυτελέσι καὶ κονιάμασι διαπεπονημέναι·** || ὁμ. μικρὰ ἐπισκευή, ἀσβεστώματα : Δημ.175 **ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα καὶ κρήνας καὶ κονιάματα.**

κονιαροπατημένος-η-ο (κονιάρος) δημ. ὃν ἐπάτησαν οἱ Κονιάροι, ὑπεδούλωσαν οἱ Τοῦρκοι, τουρκοπατημένος : δ.τραγ. **μὴ μὲ μαλώνης, Κίσσαβε, κονιαροπατημένε.**

κονιάρος (ὁ) δημ. κ. **κονιάρης** ὁ Τοῦρκος κ. ἰδ. ὁ φανατικὸς Τοῦρκος.

κονιάσιος βαθμίς (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ μεσαία τῶν ἐννέα βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ἀνωτέρα κρητιδικὴ ἢ νεοκρητιδικὴ ὑποδιάπλασις τοῦ μεσοζωϊκοῦ αἰῶνος τῆς Γῆς.

κονίασις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ κονιάματος ἐπίχρισις τοῦ τοίχου, ἀσβέστωσις : 'Επιγρ.

π.Βεκ.2,241,3 τὴν κονίασιν τοῦ παστοφορίου καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν, Γεωπ.2,27,5 εἰς τὴν κονίασιν τῶν κτηνῶν οὖρον μιγνύουσιν.

κονιᾰτήρ-ῆρος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ γυψῶν ἢ ὁ χρίων διὰ πηλοῦ, ἀσβεστοχρίστης.

κονιάτης (ὁ) μτγν. κ. σχόλ. ὁ κονιατὴρ βλ.λ. : Ἡσ. «κονιᾶται· ἀσβεστήριοι. καὶ οἱ χρῖσται» ‖ γλώσσ. τοῦ ἐξαλείπτης : Γαλ.98,5 ἐξαλείπτης, κονιάτης, χρίστης· ‖ τίτλ. ἔργου τοῦ Ἀμφιδος.

κονιατής (ὁ) νεώτ. ὁ κονιάτης βλ.λ.

κονιατικός-ή-όν ὁ κονιατὸς βλ.λ. : Πάπ. κονιατικὰ ἔργα.

κονιατός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀσβεστωμένος ἢ μὲ πίσσαν ἀληλιμένος : Ξεν.Ἀν.4,2,22 καὶ γὰρ οἶνος πολὺς ἦν, ὥστε ἐν λάκκοις κονιατοῖς εἶχον, Θεόφρ.ΦΙ 8,11,1· 2) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κουρκουλιονιδῶν.

κονιβατία (ἡ) (κόνις, βαίνω) τὸ βαίνειν, πορεύεσθαι ἐντὸς κόνεως : Ἱππ.Δι.3,68 [πιθ. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ σχοινοβατίσ].

κονιγκίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν ἔνυδρον φωσφορικὸν ἅλας τοῦ σιδήρου.

κόνιδα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κ. κονίδα τὰ ᾠὰ τῶν φθειρῶν, φύλλων, κόρεων.

κονιδάτα [γράμματα] (τὰ) μσν. μικρὰ ὡς κόνιδα βλ.λ. γράμματα : Πρόδρ.2,81 σὺ ψηφίζεις φάβατα, καὶ γράφεις κονιδάτα.

κονιδιάζω νεώτ. κ. δημ. γεμίζω κόνιδα βλ.λ.

κονιδιΐς-ΐδος (ἡ) μτγν. φύλλιον : Διοσκ.4,70.

κονίδιον (τὸ) νεώτ. ἀναπαραγωγικὸν κύτταρον (σπόρος) γεννώμενον ἐκ τοῦ μυκηλίου τῶν μυκήτων, ἐξώσπορος.

κόνιζα (ἡ) νεώτ. δ.γρ. τοῦ κόνυζα βλ.λ.

κονίζεσθαι Ἡσ. «κονιορτοῦσθαι, κυλίεσθαι, φθείρεσθαι».

κονίκερως (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων βραχυκέρων τῆς οἰκογεν. τῶν μυιϊδῶν.

κονικλίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ἡ δαμάλειος ὕλη βλ.λ.

κόνικλος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κύνικλος βλ.λ. : Αἰλ.ΖΙ 13,15· ‖ νεώτ. ζῳολ. ζῷον τρωκτικὸν τῆς οἰκογεν. τῶν λαγιδῶν, κουνέλι.

κονικλοτροφεῖον (τὸ) νεώτ. ὁ τόπος, τὸ μέρος ἔνθα διατρέφονται κόνικλοι.

κονικλοτροφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ζῳοτεχνίας ἀσχολούμενος μὲ τὴν διατροφὴν καὶ πολλαπλασιασμὸν κονίκλων.

κονίλη (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν ὀρίγανον : Διοκλ.ἀπ. 150, Νίκ.Θηρ.626 πανάκειόν τε κονίλην, Διοσκ. 3,29, Γαλ.12,91· ‖ ὁμ. τὸ φυτὸν ὀρίγανον τὸ ἡρακλεωτικόν : Διοσκ.3,27.

κόνιον (τὸ) κόνις, κονία· Σουΐδ.· 2) δ.γρ. τοῦ κώνειον βλ.λ.

κονιονοσία (ἡ) νεώτ. κ. κονίωσις αἱ ἐκ τῆς συχνῆς εἰσπνοῆς κονιορτοῦ προερχόμεναι παθολογικαὶ διαταραχαί, ἄ. νοσοκονίασις.

κονιοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τριβῆς, κοπανίσεως ἢ ἀλέσεως μεταβολὴ εἰς κόνιν στερεῶν οὐσιῶν [οἷον μαρμάρου, ἅλατος, σακχάρεως κ.ἄ.].

κονιοποιῶ νεώτ. μεταβάλλω διὰ τριβῆς, κοπανίσεως ἢ ἀλέσεως στερεὰν οὐσίαν εἰς κόνιν.

κονιόπους-οδος (ὁ) δ.γρ. τοῦ κονίπους βλ.λ.· Σουΐδ.

κονιοπτέρυξ (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κονιοπτερυγιδῶν.

κονιορτοβριθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ πλήρης κονιορτοῦ, κατασκονισμένος.

κονιορτοθύελλα (ἡ) νεώτ. πᾶς ἰσχυρὸς ἄνεμος μεταφέρων κονιορτόν.

κονῖορτὸς (ὁ) [κόνις - ὄρνυμι] κ. μσν. κ. νεώτ. κόνις ἐγειρομένη ἢ ταρασσομένη, σκόνη, κορνιαχτός : Ἡρ.8,65 ἰδεῖν δὲ κονιορτὸν χωρέοντα ἀπ' Ἐλευσῖνος ὡς ἀνδρῶν μάλιστά κῃ τρισμυρίων, Ἀριστφ.Ἱππ.245 ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων, Πλάτ.Πολ.496D ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου, Πλούτ.Ἠθ.97Ε ὥσπερ ὑπὸ πνεύματος πολλοῦ κονιορτὸν ἢ συρφετὸν ἐλαυνομένους, Διγεν. Ἀκρ.4403 τὰ πάντα ὅλα ᾤχοντο ὡς κονιορτὸν ἀέρος, Ἀροβ.Μυθ.Χαλ.1,36 ὡσὰν ἕνα σύγνεφον ἀπὸ κονιορτὸν ὁποὺ τὸν σηκώνει ὁ ἄνεμος· 2) τέφρα ἐκ ξύλων, στάκτη : Θουκ.4,34 ὁ κονιορτὸς τῆς ὕλης νεωστὶ κεκαυμένης ἐχώρει πολὺς ἄνω, Μηναῖ.ΙΙ,4 Συνξ. τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰσελθὼν κατενέπρησε, .. πάντα κονιορτὸν ἀπετέλεσε· 3) γεν. σωρὸς ἀκαθάρτων πραγμ., σκουπίδια : Ἐπιγρ. σαρώματα .. σὺν τῷ κονιορτῷ· 4) κτ. ἐπέκτ. ὁ ῥυπαρός, ἀκάθαρτος ἄνθρωπος : Ἀναξανδρ.34,6 χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν, κονιορτὸς ἀναπέφηνεν, Ἀριστφ.10,8 ἐλαίῳ μήτε χρῆσθαι μήθ' ὁρᾶν κονιορτός, Δημ.547 τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα.

κονιορτοσκόπιον (τὸ) νεώτ. μετεωρ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῶν μορίων τοῦ κονιορτοῦ εἰς γνωστὸν ὄγκον ἀέρος.

κονιορτοστρόβιλος (ὁ) νεώτ. μετεωρ. ἀνεμοστρόβιλος μεταφέρων μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ ἄνω τὸν κονιορτὸν ἐν τῷ ἀέρι.

κονιορτῶ-όω κ. μσν. κατακαλύπτω διὰ κονιορτοῦ : Θεόφρ.ΦΙ 2,7,5 μεγαροῖ δὲ τὰς κολοκύντας, ὅταν οἱ ἐτήσιοι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτοῦσι· ‖ κ. μσν. ἐν τῷ παθ. : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.140,31 ἐξ ἀνέμου κονιορτωθείς, ΕΜ 50,46 κονιορτοῦνται οἱ νικώμενοι τῶν παλαιστῶν.

κονιορτώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος κονιορτῷ, πλήρης κόνεως : Ἀριστλ.ΖΙ 557b,3 οἱ σῆτες ἐμφύονται μᾶλλον, ὅταν κονιορτώδη ᾖ τὰ ἔρια, Θεόφρ.ΦΑἴτ.4,16,1, Διοσκ.1,26, Γαλ.14,49 ἀπομάττοιτο τὸ ἐπιστρεφόμενον αὐτοῖς κονιορτῶδες, Γρηγ.Νύσσ.1,118Β καθ' ὑπτίου τινὸς καὶ κονιορτώδους χωρίου.

κόνῐος-α-ον ὁ κονιορτώδης βλ.λ. : Πίνδ.Ν 9,43 πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ φάσομαι· 2) ὁ ἐγείρων κονιορτόν, ἐπίθ. τοῦ Διός : Παυσ.1,40,6 Διὸς Κονίου ναός.

κονιοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ὀργάνον μικροβιολογικῆς ἐξετάσεως τοῦ κονιορτοῦ.

κονίπους-οδος (ὁ), συνήθ. πληθ. -ποδες οἱ ἔχοντες τοὺς πόδας πλήρεις κόνεως, ὀν. τῶν δούλων ἐν Ἐπιδαύρῳ : Πλούτ.Ἠθ.291F ἐκαλοῦντο δὲ κονίποδες ὡς συμβαλεῖν ἔστιν, ἀπὸ τῶν ποδῶν γνωριζόμενοι κεκονιμένων· πρβλ. Ἡσ. ἐν λ. κονίποδες «κονιορτόποδες»· 2) εἶδος σανδαλίων μετὰ στενῶν πελμάτων, ἅτινα ἄφηνον κατὰ μέγα μέρος ἀκαλύπτους τοὺς πόδας καὶ ἐκτεθειμένους εἰς τὴν κόνιν : Ἀριστφ.Ἐκκλ.848 χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα ἔχων, Πολυδ.7,86 οἱ δὲ κονίποδες, λεπτὸν ὑπόδημα πρεσβυτικόν· τὸ δὲ κάττυμα κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα.

κονίπτω λεξ. κονιῶ βλ.λ.

κόνις-ιος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. σκόνη, ἀττ. κ. νεώτ. γεν. -εως, ἀττ. κ. -εος, δοτ. κόνι, συνηρ. ἀντὶ κόνιι, ἀττ. κ. νεώτ. κόνει, ἡ κονία : Ἰλ.Ν 393 βεβρυχὼς κόνιος δεδραγμένος, Ἡσίοδ.Α 62 κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων, Αἰσχ.Ἱκ.180 ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ, Σοφ.Ἀντ.247 διψίαν κόνιν, Πρόδρ.2,310 ὡς κόνις λεπτυνθήσεται βαρβάρων ἅπαν θράσος, Βί.Ἀλεξ.4869 βροτὸς τυγχάνω καὶ θνητός, κόνις, πηλὸς καὶ τέφρα· ‖ κτ. περίφρ. εἰς δήλωσιν ἀναριθμήτου πλήθους : Ἰλ.Ι 385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε· 2) ὁ τάφος : Πίνδ.Ο 8,79 κατακρύπτει δ' οὐ κόνις συγγόνων κεδνὰν χάριν· 3) τέφρα, αποδιά, στακτή, στάχτη, ἡ

ἐκ τεφρώσεως προερχομένη : Ὀδ.Λ 191 **ἀλλ' ὅ γε χεῖμα μὲν εὕδει . . ἐν κόνι ἄγχι πυρός** (τὸν μὲν χειμῶνα κατακλίνεται εἰς τὴν στάκτην τῆς ἑστίας)· || **κόνις αἰθαλόεσσα** ἡ τῆς αἰθάλης τῆς καπνιᾶς τὴν χροιὰν ἔχουσα, ἡ μετ' αἰθάλης ἀνάμεικτος, στάκτη μαυριδερή, ἣν ἔρριπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰς δήλωσιν βαρυτάτου πένθους : Ἰλ.Σ 23 **ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν χεύατο κὰκ κεφαλῆς**, Εὐρ.Ἑκ.496 **ἐπὶ χθονὶ κεῖται κόνει** φύρουσα **δύστηνον κάρα**· **4**) ἐν γενικωτ. σημ. ὕλη κατατετριμμένη, μηδαμινή, ὑπόλειμμα, ἀπότριμμα κονιορτῶδες ἄχρηστον, ἐν συνήθ. χρ. μτφ. : Λουκ.Νεκρ.Δ 1,3 **οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε . . ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἔστιν . . ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους**, Νεκρ.Ἀκολουθ. **πάντα τέφρα, πάντα κόνις**, - **βασίλεια μεγάλα κατέρρευσαν εἰς κόνιν**· **5**) εἰδ. λεπτή τις κόνις, ἣν ἐπέρραινον ἐπὶ τὰ σώματα τῶν παλαιστῶν, ἀφοῦ οὗτοι ἠλείφοντο δι' ἐλαίου, ὅπως οὕτως εὐληπτότεροι γίνωνται εἰς τοὺς ἀντιπάλους : Ἀριστλ.ΖΚ 709a,14, Λουκ.Ἀνάχ.29 **τὴν μέντοι κόνιν ἐπὶ τὸ ἐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθαίνοιεν συμπλεκόμενοι**, Ἀθήν.12,518D **τὴν τῶν ἀθλούντων κόνιν**· **6**) μτγν. **ἐπίχρυσος κόνις** ἡ ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐκ χρυσοχρόου ἄ. μετάλλου, ἡ χρυσόσκονη : Πολυδ.7,97· **7**) ἄσβεστος, τίτανος : Ἰουλ.Ἐπιστ.80· || νεώτ. **καυστικὴ ἢ βιενναία κόνις** μεῖγμα ἴσων μερῶν καυστικοῦ καλίου καὶ καυστικῆς ἀσβέστου· **8**) ρηματ. π. κονία, κονιῶ, κονίστρα, κονιστήριον, **ακονιτί**, κονιορτός, κονίσαλος. Ἐκ ρίζ. κεν- (κνε-, κνα-, κνη-, κνήω, κναίω), κον-, λατ. cinis.

κονίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **κόνιδα**, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. **κονίδες** τὰ λεπτότατα ᾠὰ παρασίτων ἐντόμων (φθειρῶν, φύλλων, κόρεων) : Ἀριστλ.ΖΙ 539b,11 **ἐκ τῶν φθειρῶν ὀχευομένων αἱ καλούμεναι κονίδες**, Διοσκ.2,101 **φθεῖρας καὶ κονίδας φθείρει καταχριόμενον**, Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.10,21,1· || **κόνιδες** (sic) π. Ἡσ. γλώσσ. τοῦ δόρκαι.

κονισαλέος-α-ον κ. νεώτ. ὁ πλήρης κόνεως, σκονισμένος : Ἀντίμ.52 **ἀμφὶ κονισαλέον . . δίφρον**, Εὐφορ.23, Νόνν.Δ 36,227 **κονισαλέην τρίχα σείων**· **2**) νεώτ. συνεκδ. ὁ παλαιός, ὁ λησμονημένος.

κονίσαλος (ὁ) (κόνις) κ. μσν., π. μτγν. **κονίσσαλος** νέφος κονιορτοῦ, στρόβιλος : Ἰλ.Γ 13 **τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς ἐρχομένων**, αὐτ.Ε 503 **λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ**, Ἀνν.Κομν.9,247Β **πνεύσαντος ἀνέμου σφοδροῦ . . ὁ κονίσαλος ἐς οὐρανὸν αὐτὸν ἦρτο**· **2**) ἡ μεμειγμένη κόνις μετὰ τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ ἱδρῶτος τῶν παλαιστῶν ; Γαλ.12,283· πρβλ. Εὐστ. 373,30 **ὁ ἱδρὼς τῶν γυμναζομένων μειχθεὶς τῷ πάτῳ, συντελεῖ πρὸς διαφόρησιν ὄγκων τῶν παρὰ φύσιν· κονίσαλον δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν ἔνιοι τῶν περιέργως ἀττικιζόντων**· **3**) δαίμων τις τῆς αὐτῆς ὡς καὶ ὁ Πρίαπος τάξεως : Ἀριστφ. Λυσ.982 **τίς δ' εἶ σύ ; πότερ' ἄνθρωπος, ἢ Κονίσαλος ;**, Πλάτ.Κωμ.174,13· **4**) Ἡσ. « σκίρτησις σατυρικὴ ἢ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα ».

κόνισις-εως (ἡ) ἄσκησις ἐν τῇ κονίστρᾳ : Ἀριστλ.Οὐρ.292a,26· **2**) ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ κόμμωσις βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΙ 623b,31.

κόνισμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. κ. **κόνιμα** ἡ κονίστρα : **τοῦ κονίματος τᾶς γᾶς τὰν σεῖσιν**.

κονιστήριον (τὸ) μτγν. ἡ κονίστρα βλ.λ.2) : Βιτρ.5,11,2, Ἐπιγρ.

κονιστικός-ή-όν ὁ εὐαρεστούμενος νὰ κυλίηται ἢ κάθηται ἐν τῇ κόνει, ἐπὶ πτηνῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 633a,29 **τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν κονιστικοί, οἱ δὲ λοῦνται· οἱ δὲ οὔτε κονιστικοί, οὔτε λοῦνται**.

κονίστρα (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τόπος κεκαλυμμένος ὑπὸ κόνεως· δθ. τόπος κυλίσματος, οἷον σχηματίζουσι τὰ πτηνὰ ἐν τῇ κόνει : Ἀριστλ.ΖΙ 613b, 9 **ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην . . τίκτουσι καὶ ἐπωάζουσιν**· **2**) ἡ παλαίστρα, τόπος κεκαλυμμένος δι' ἄμμου, ἔνθα αἱ παλαισταὶ παλαίουσι : Λυκόφρ.866 **γυμνάδας κακοξένους πάλης κονίστρας**, Πλούτ.Ἠθ.638C **τῶν τῆς ἀγωνίας εἰδῶν, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος τυγχάνει δεόμενον**, Αἰλ.ΖΙ 11,10 **δρόμοι καὶ κονίστραι καὶ γυμνάσια**· πρβλ.Εὐστ.382,32 «ἀλινδήθρα, ἡ κατὰ τὴν πάλην κονίστρα»· **3**) νεώτ. κ. μτφ. πᾶσα πνευματικὴ ἢ πολιτικὴ δρᾶσις θεωρουμένη ὡς ἀγώνισμα : **νεώτατος κατῆλθεν εἰς τὴν πολιτικὴν κονίστραν**· **4**) τὸ δάπεδον τοῦ θεάτρου· Σουΐδ. ἐν λ. σκηνὴ «μετὰ δὲ τὴν θυμέλην ἡ κονίστρα, τουτέστι τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου».

κονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ δολομίτου βλ.λ.

κονιχαλκίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν βασικὸν ἀρσενικικὸν ἅλας τοῦ χαλκοῦ μετ' ἀσβεστίου.

κονίω κ. μσν., μέλλ. **κονίσω**, ἀόρ. **ἐκόνῑσα**, μέσ. μέλλ. **κονιοῦμαι**, ἀόρ. **ἐκονῑσάμην**, παθ. παρακ. **κεκόνῑμαι**, ὑπερσ. **κεκόνῑτο** (ἐν ἀντιγρ. ἐνίοτε ἐκόνισσα, κεκόνιομαι, κεκόνιστο), πληρῶ κόνεως, ποιῶ κονιορτῶδες, κονιορτῶ, σκονίζω ; Ἰλ.Ξ 145 **ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον** (ἐπὶ ἀνθρώπων μετὰ σπουδῆς φευγόντων)· || καλύπτω διὰ κόνεως, σκονίζω : αὐτ.Φ 407 **ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας**· κ. ἐν τῷ παθ. καλύπτομαι ὑπὸ κόνεως, καταακονίζομαι : αὐτ.541 **κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεῦγον** (ἔφευγον κατασκονισμένοι), αὐτ.Χ 405 **τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν**· || **κεκονιμένος** ὁ πλήρης κονιορτοῦ (τ. ἔ. σπεύδων, ἐπειγόμενος) : Ἀριστφ. Ἐκκλ.291 **μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους ἥκῃ κεκονιμένος**, Λουκ.Θε.Δ 24,1 (**ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν**· || ὁμ. παθ. ἐπιπάσσομαι ὡς διὰ κόνεως : Θεόκρ.1,30 **κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος**· || μέσ. κυλίομαι ἐντὸς τῆς κόνεως, ὡς τὰ πτηνά, οἱ ἵπποι κ. ἄ. : Ἀριστλ. ΖΙ 633b,4,αὐτ.557a,12 **καὶ οἱ φασιανοί, ἐὰν μὴ κονίωνται, διαφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν**, Πολ. 59· || μέσ. κ. ἐπὶ παλαιστῶν, πάσσω ἐμαυτὸν κόνει : Διοκλ.ἀπ.141, Γαλ 6,16,2, Λουκ.Ἀνάχ.31 **χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ καὶ κονισάμενοι πρόϊτε καὶ αὐτοὶ πὺξ τὰς χεῖρας**· **2**) παρασκευάζομαι πρὸς μάχην : Φίλ.2,173,Εὐστ.1113,63· **3**) ἀμτβ. ἐγείρω, σηκώνω σκόνη, ἐπὶ ἵππων : Ἰλ.Ψ 372 **οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο**· || ἐπὶ ἀνδρῶν ἀγωνιζομένων ἀγῶνα δρόμου : Ὀδ.Θ 122 **οἱ δ' ἅμα πάντες καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο**· || κ. ἐπὶ στρατοῦ προχωροῦντος : Αἰσχ.Ἑπτ.60 **ἐγγὺς γὰρ ἤδη . . Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ, κονίει**.

κονιῶ-άω (κονία) κ. νεώτ. ἐπιχρίω δι' ἀσβέστου, ἀσβεστώνω, ἀσπρίζω : Δημ.36 **τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν, καὶ τὰς ὁδοὺς ἐπισκευάζομεν**, Ἐπιγρ.· || κ.μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ. : Ἀριστλ.ΖΙ 592a,4 **καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγχελυοτρόφοι . . ἢ κονιῶσιν τοὺς ἐγχελεῶνας**· κ. παθ. : Βίτ.55,9, Πλούτ. Σύγκρ.Ἀριστ.Κάτ.Πρεσβ.4 **πορφύρας μὴ δεηθῆναι μηδὲ οἰκίας κεκονιαμένης**, ΚΔ Ματθ.23,27 **τάφοις κεκονιαμένοις**· || γεν. ἐπιχρίω οἷον διὰ πίσσης : Διόδ.Σ 19,94 **ἀγγεῖα κατὰ γῆς ὀρυκτὰ κεκονιαμένα**· || μτφ. χρίω, χρωματίζω, καθιστῶ τι ἀλλοῖον : Φιλόστρ.Ἐπιστ.22· κ. παθ. : ΠΔ Παροιμ.21,9 **κρεῖσσον οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας ὑπαίθρου, ἢ ἐν κεκονιαμένοις μετὰ ἀδικίας**.

κονιώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς τέφραν : Ἱππ. 213 **κονιώδεα οὖρα**.

κονκάρδα (ἡ) [Ιταλ.] δημ. κ. **κογκάρδα ἢ κοκάρδα** μικρὸς ρόδοξ ἢ κύκλος ἐξ ὑφάσματος ἢ σειρητίου ἐπὶ τοῦ πίλου ἢ τοῦ ἐνδύματος φερόμενος ὡς διακριτικὸν σῆμα· || εἰδ. τὸ ἐπὶ τοῦ πηληκίου ἐθνόσημον τῶν στρατιωτικῶν.
κονκλάβιον [τὸ] [λατ.] νεώτ. κ. **κογκλάβιον** αἴθουσα, ἐν ᾗ συνέρχονται οἱ καρδινάλιοι πρὸς ἐκλογὴν νέου πάπα· || κτ. ἐπέκτ. τὸ συνέδριον τῶν οὕτω συνερχομένων καρδιναλίων.
κονκορδᾶτον [τὸ] [λατ.] νεώτ. κ. **κογκορδᾶτον** ἡ μεταξὺ τοῦ πάπα καὶ πολιτείας τινὸς συναπτομένη σύμβασις.
κόννα Ἡσ. « σποδός ».
κονναπιά [ἡ] δημ. κ. **κουνναπιά** τὸ δένδρον **ζίζυφος** ἢ κεντροφόρος.
κόνναρον [τὸ] Ἡσ. ὁ καρπὸς τοῦ κοννάρου.
κόννᾰρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀειθαλὲς δένδρον ζίζυφος ἢ κεντροφόρος : Θεόπομπ.'Ιστ.129, 'Αγαθοκλ.6· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κονναριωδῶν.**
κοννελίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν ἕνωσιν λαγγίτου μετὰ ὀξυχλωριούχου χαλκοῦ καὶ ὑδροξιδίου τοῦ χαλκοῦ.
κοννοειδῆ Ἡσ. « εἰς ὀξὺ λήγων ».
κόννος (ὁ) μτγν. εἶδος μικροῦ κοσμήματος : Πολύβ.10,18,6 **ταῖς μὲν παισὶ κόννους καὶ φέλια·** **2)** γένειον : Λουκ.Λεξιφ.5 **τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς·** **3)** Ἡσ. ἐν λ. ἱέρωμα « σκόλλυς. Λάκωνες ».
κοννοφόρος-ον Ἡσ. « σκολλυφόρος ».
κοννόφρων μτγν. ὁ ἄφρων : Κωμ.'Αδέσπ.93.
κοννῶ-έω γνωρίζω : Αἰσχ.'Ικ.130 **καρβᾶνα αὐδὰν δ' εὖ, γᾶ, κοννεῖς·** πρβλ. Ἡσ. «κοννεῖν, συνιέναι, ἐπίστασθαι ».
κονοπίτσα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἄγνος βλ.λ.ΙΙ.
κονοπόδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σκιαδανθῶν.**
κονσεκρατίων [λατ.] μτγν. ἀποθέωσις : 'Ιω. Λυδ.'Αρχ.2,30.
κονσεπτουαλισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἐννοιοκρατία βλ.λ.
κονσέρβα [ἡ] νεώτ. κ. δημ. τρόφιμον διατηρούμενον νωπὸν διὰ καταλλήλου σκευασίας.
κονσερβατόριον [τὸ] [Ιταλ.] νεώτ. ἵδρυμα, ἐν ᾧ διδάσκονται ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς μουσικῆς, ᾠδεῖον.
κονσερβοποιεῖον [τὸ] νεώτ. τὸ ἐργοστάσιον κονσερβῶν βλ.λ.
κονσερβοποίησις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ διατήρησις νωπῶν τροφίμων διὰ καταλλήλου σκευασίας.
κονσερβοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων κονσέρβας βλ.λ.
κονσέρτο [τὸ] [Ιταλ.] δημ. ἃ. κοντσέρτο βλ.λ., συναυλία.
κονσίλια [τὰ] [λατ.] μτγν. βουλεύματα : 'Ιω. Λυδ.Ρωμ.Ι,30.
κονσιλιάριος (ὁ) [λατ.] Ἐπιγρ. ὁ σύμβουλος.
κονσιστωριανοί (οἱ) μτγν. κ. μσν. π. οἱ ἀνώτεροι βαθμοῦχοι οἱ τὸ κονσιστώριον βλ.λ. συγκροτοῦντες, ἃ. συστατήριοι : **κόμιτες κονσιστωριανοί.**
κονσιστώριον [τὸ] μτγν. κ. μσν. π. βυζαντ. τὸ ἐκ τῶν ἀνωτάτων τοῦ κράτους βαθμούχων συγκροτούμενον συμβούλιον τοῦ στέμματος : Πάπ. **κόμετι τοῦδε τοῦ κονσιστωρίου·** **2)** εἰδ. ἐν τῇ Δυτικῇ 'Εκκλησίᾳ ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πάπα συνέλευσις τῶν καρδιναλίων.
κονσόλα (ἡ) [γαλλ.] δημ. ὀρθογώνιος προεξοχὴ οἰκοδομήματος, ξυλίνη, μαρμαρίνη ἢ λιθίνη, χρησιμεύουσα ὡς ὑπέρεισμα θριγκῶν, ἐξωστῶν, ὡς ὑποστάτης ἀγαλμάτων, ἀγγείων κττ.· **2)** πολυτελὲς ἡμιτραπέζιον ἐρειδόμενον εἰς τὸν τοῖχον κ. ἐπὶ δύο ποδῶν, σιγμοειδῶς κεκαμμένων.
κόνσολας (ὁ) δημ. πρόξενος ἢ ὑποπρόξενος.
κονσόρτιον [τὸ] [λατ.] νεώτ. συνεταιρισμὸς τραπεζῶν σκοπῶν εἰς τὴν διὰ κοινὸν τῶν συμβαλλομένων λογαριασμὸν διενέργειαν ἐμπορικῶν ἢ χρηματιστικῶν πράξεων.
κονσουλάριος (ὁ) μτγν. κ. μσν. π. Ρωμαίοις ὁ ὕπατος [consul]· **2)** π. βυζαντ. ἀνώτερος αὐλικὸς ἀξιωματοῦχος.
κονσοῦλτα (ἡ) μσν. συνέλευσις, εἶδός τι συμβουλίου ἐπικρατείας ἐν διαφόροις Ἰταλικαῖς πόλεσι.
κονσοῦλτο [τὸ] [Ιταλ.] δημ. ἰατροσυμβούλιον: Σολωμ.'Ιατροσυμβ.160 **καρτεροῦμε | τσοῦ γιατροὺς καὶ θὲ νὰ δοῦμε . . τί κονσοῦλτο ποῦ θὲ νὰ 'ναι.**
κονσταντάν [τὸ] νεώτ. φυσ. κρᾶμα ἐξ ἴσων μερῶν νικελίου καὶ χαλκοῦ χρησιμοποιούμενον πρὸς κατασκευὴν ἠλεκτρικῶν ἀντιστάσεων.
κοντά ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. πλησίον, ἐγγύς : 'Ερωτόκρ.4,67 **κι ἐσίμωσε κοντά της κι ἀπὸ τὴ χέρα πιάνει τη,** Σολωμ.Δυὸ 'Αδέλφια 15,2 **ἐτοῦτα λαλώντας κοντά της πηγαίνει,** Ζερβ.Μῦθ.Ζ 41 **πένθιμο . . σὰν ἄνθισμα φυτοῦ κοντὰ σ' ἐρείπια·** || φρ. ἀπὸ **κοντὰ** κατὰ πόδας : **τοῦ φάνταξε καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ κοντά·** || **κοντὰ κοντὰ** παραπλεύρως : **τὰ σπίτια μας εἶναι κοντὰ κοντὰ καὶ καθημερνὰ βλεπόμαστε·** || **κοντὰ στὰ ἄλλα** πρὸς τοῖς ἄλλοις· **2)** ἐν χρον. σημ. περί, κατά : **ἀφήσαμε τὸ γλέντι κοντὰ τὰ ξημερώματα·** **3)** σχεδόν, περίπου : Χρον.Μορ.2633 **οἱ ἐκκλησίες κρατοῦσιν κοντὰ τὸ τρίτον τοῦ Μορέως, - εἶναι κοντὰ μιὰ ὥρα ποὺ τὸν καρτερῶ·** **4)** ἐν συγκρίσει : **κοντὰ σ' αὐτὸ ποὺ ἔπαθα ἐγώ, τοῦτα ποὺ μοῦ λὲς εἶναι μηδέν, - τί εἶναι οἱ συμφορὲς τῆς ζωῆς κοντὰ στὸ θάνατο;**
κονταίνω δημ., ἀόρ. (ἐ)κόντυνα, βραχύνω, καθιστῶ τι βραχύτερον, κάνω κοντύτερο : **πρέπει νὰ τὸ κοντύνῃς λίγο τὸ ἐπανωφόρι σου·** **2)** κ. ἀμτβ. καθίσταμαι βραχύτερος, κοντύτερος : **τοῦ κόντυνε τὸ σακκάκι του,** Ψυχάρ.Ταξ.37 **εἶχα χλομιάσει, ἀσπρίσει, λιγνέψει καὶ κονταίνει.**
κοντάκ [τὸ] νεώτ. κ. δημ. εἶδος στιγμιοτύπου φωτογραφικῆς μηχανῆς.
κοντάκι (τὸ) δημ. τὸ κοντάκιον βλ.λ. τυφεκίου.
κοντακιά (ἡ) δημ. τὸ διὰ τοῦ κοντακίου ὅπλου πλῆγμα, κτύπημα.
κοντακιανός-ή-ό δημ. ὁ μᾶλλον κοντοῦ, βραχέος ἀναστήματος, κοντούτσικος.
κοντάκιον [τὸ] μσν. κ. νεώτ., δημ. **κοντάκι** ὑποκορ. τοῦ κόνταξ βλ.λ., μικρὸν ραβδίον, μικρὸς ξύλινος κοντός· **2)** εἰδ. τὸ μικρὸν κυλινδρικὸν ξύλον, περὶ ὃ εἱλίσσετο ὁ πάπυρος ἐπισήμου τινὸς ἐγγράφου· || ὅθ. κ. αὐτὸ τὸ εἱλητάριον τοῦ παπύρου, τὸ περιτετυλιγμένον ἔγγραφον : Κουροπαλάτης Θ [κῶδ.] 52 **κοντάκιον τῆς χειροτονίας, -άρχων τῶν κοντακίων** [ὀφφικιάλιος π. Βυζαντ. ἐντεταλμένος τὴν φύλαξιν τῶν ἱερῶν βιβλίων]· **3)** τμῆμα βιβλίου, εἰς κεφάλαια ὑποδιαιρούμενον· || δοκίμιον, μελέτη : Στέφ.Ρητ.284,33· **4)** βραχὺς ὕμνος ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀκολουθίαις, ἐν συνόψει περιέχων τὸ ἱστορικὸν ἐγκώμιον τῆς ἑορτῆς, τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου : Κουροπαλάτης Θ [κῶδ.] 57,15, Θεία Λειτουργία [ἔκδ. Σαλιβ.] 16β **εἰ δὲ οὐχ ἑορτάζεται ὁ ἅγιος, τὸ μὲν 'Αναστάσιμον Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος ἀναγινώσκονται μετὰ τὴν ἕκτην 'Ωδήν·** **5)** νεώτ. κ. δημ. τὸ ξύλινον ὀπίσθιον μέρος τῶν φορητῶν πυροβόλων ὅπλων [τυφεκίων].
κοντακωτός-ή-όν νεώτ. ὁ διὰ κόντακος ἢ κοντακίου ἐφωδιασμένος· || ἐν τῷ ναυτ. παλαιότ. **τὸ κοντακωτὸν** τύπος πυροβόλων ὧν ἡ σκόπευσις ἐγίνετο τῇ βοηθείᾳ κοντακίου προσηρμοσμένου ἐπὶ τοῦ ἅρματος.

κονταναcαίνω δημ. αἰσθμαίνω, πνευστιῶ, ὀναπνέω ταχέως καὶ διὰ βραχειῶν, διακεκομμένων ἀναπνοῶν, λαχανιάζω : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.12 **ἐφούσκωνεν, ἐκοντανάσαινε κανεὶς διὰ ν' ἀναβῇ,** Παλαμ.Τρισεύγ.80 **καὶ τά φύλαξε πιστά, καθὼς ἀράδα τά 'λεγε καὶ κοντανάσαινε.**

κόνταξ-ακος (ὁ) μαν. ὁ κοντός.

κονταρᾶτος (ὁ) μτγν., μσν. ὁ διὰ κοντοῦ, διὰ κονταρίου ὡπλισμένος : 'Ανών. εἰς 'Υπομν.εἰς Ρητορ.Τέχν.103,21, Διγεν.'Ακρ.2682 **ἐκεῖ τότε ἐφάνησαν ἀνδρεῖοι 'Αραβῖται | ἀπὸ τὸ δάσος ἑκατὸν ὁμόπιστοι, κονταρᾶτοι.**

κονταρέα (ἡ) μσν. κ. **-ιά,** δημ. **κονταριά** κ. **κονταρά** ἡ βολὴ κονταρίου, ἡ διὰ κονταρίου πλῆξις, χτύπημα μὲ τὸ κοντάρι : Χρον.Μορ.1123 **εἰς κάμπον ν' ἀναμείνουσιν νὰ δώσουν κονταρέας** (κῶδ. **κονταρίες**), Λίβ.Ροδ.2044W **στοχῶ τὸ προστοκοῦρβίν του καὶ κροῦ τον κονταρέαν,** 'Ερωτόκρ.2,1431 **εἰς τ' ἄρματα τσὶ κεφαλῆς δυὸ κονταρὲς χτυποῦσι.**

κοντάρεμα (τὸ) μσν., δημ. ὁ διὰ κονταρίων ἀγών, κονταροκτύπημα : 'Ερωτόκρ.2,1714 μ' **ἀκούσετε τὸ ριζικό, πῶς ἦρθε νὰ μποδίσῃ, | στὸ δεύτερο κοντάρεμα δὲ θέλει νὰ τσ' ἀφήσῃ.**

κονταρεύω μσν. κ. δημ. διὰ κονταρίου κτυπῶ, ρίχνω τὸ κοντάρι.

κονταριοθήκη (ἡ) σχόλ. ἡ θήκη δόρατος, ἀκοντίου : Σχόλ.'Οππ.'Αλ.2,356 «δουροδόχη' κονταριοθήκη».

κοντάριον (τὸ) (1) μτγν., μσν. **κοντάριν** κ.νεώτ.,δημ. **κοντάρι** ὑποκορ. τοῦ κοντός, ἐπίμηκες ξύλον, σκληρὸν ἐν εἴδει δόρατος, χρησιμεῦον ὡς ἐπιθετικὸν ὅπλον : 'Ανών. εἰς 'Υπομν.Ρητορ.Τέχν.236,5, Σχόλ.Εὐρ.'Εκ.14, Εὐστ.1641,8, Διήγ.'Αχιλλ.123 **ἀπῆρεν καὶ εἰς τά χέρια του σκουτάριν καὶ κοντάριν,** 'Ερωτόκρ.2,1430 **στὴ σέλλα σάζουν τὸ κορμί, στὴ χέρα τὸ κοντάρι,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 49,4 **καὶ παραγιοὺς χιλιάδες | νὰ φτιάνουν θρόνους καὶ θρονιὰ | .. καὶ γιὰ τὸ Χάρο τὸ φονιὰ | κοντάρια καὶ μαχαίρια'** **2)** δημ. κάμαξ ἀλιέως, καμάκι' **3)** ὁμ. δημ. πᾶσα ράβδος ξυλίνη, ἐπιμήκης, ἐφ' ἧς προσδένεταί τι, κοντός : **τὸ κοντάρι τῆς σημαίας'** **4)** νεώτ. εἰδ. κοντός, ἀκόντιον ἐν χρήσει διὰ τοπογραφικὰς μετρήσεις.

κοντάριον (τὸ) (2) μτγν. ἄστρον. κύριον σημεῖον τῆς ἐκλειπτικῆς : 'Ηφαιστ.'Αστρ.2,11.

κονταροκροτῶ μσν. ρίπτω τὸ ἀκόντιον, συμπλέκομαι εἰς ἀγῶνα κονταροκτυπήματος, κονταροχτυπῶ : Λίβ.Ροδ.658 **ὅλοι ἐκαβαλλικεύσαμεν εἰς τὸ 'μνοστον λιβάδιν, | ἠρξάμεθα νὰ παίζωμεν, νὰ κονταροκροτοῦμεν.**

κονταροκτύπημα-ατος (τὸ) νεώτ. κονταροχτύπημα βλ.λ.

κονταρομαχία (ἡ) νεώτ. τὸ κονταροχτύπημα βλ.λ., ὁ διαδορατισμός.

κονταρόξυλο (τὸ) δημ. τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, τοῦ κονταριοῦ, τὸ ξυστὸν βλ.λ.

κονταρούδια (τὰ) δημ. εἶδος μικρῶν σύκων σχιζομένων πρὸ τῆς ἐντελοῦς ὡριμάνσεως : Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ.192.

κονταροχτύπημα (τὸ) μσν. κ.δημ. ὁ διὰ κονταρίου ἱππικὸς ἀγών, τὸ μεταξὺ ἱππέων καταφράκτων ἀγώνισμα, καθ' ὃ ἐνίκα ὁ διὰ τοῦ δόρατος καταρρίπτων ἀπὸ τοῦ ἵππου τὸν ἀντίπαλόν του, διαδορατισμός, ἀ. γιόστρα, τζιόστρα : 'Ερωτόκρ.2,22 **ἃ θέλῃς τὴ βουλὴ τοῦ φίλου τοῦ καλοῦ σου, ἄσ' τὸ κονταροχτύπημα.**

κονταροχτυπῶ μσν. κ. δημ. διαγωνίζομαι εἰς κονταρομαχίαν, σὲ κονταροχτύπημα, διαδορατίζομαι : 'Ερωτόκρ.1,1390 **ἔρχουνται γιὰ λόγου τζι μεγάλοι καβαλλάροι | νὰ κονταροχτυπήσουσι.**

κοντᾶτο (τὸ) μαν. ἡ κομητεία, ἡ ἐδαφικὴ περιφέρεια ἡ ὑπὸ τὴν διοικητικὴν ἐξουσίαν τοῦ κόντε βλ.λ. τελοῦσα : Χρον.Μορ.1378 **ὁ πρῶτος νά ἐναμείνῃ ἐκεῖσε εἰς τὸ κοντᾶτό του τῆς Τσαμπάνιας.**

κονταυγή (ἡ) δημ. αἱ ὀλίγον πρὸ τῆς αὐγῆς στιγμαὶ τῆς νυκτός, ἡ ὥρα ποὺ κοντεύει νὰ χαράξῃ.

κονταφόρος (ὁ) γλωσσ. ὁ κοντοφόρος βλ.λ.

κόντεμα (τὸ) δημ. κ. **κόντημα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κονταίνω βλ.λ., βράχυνσις' **2)** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοντεύω βλ.λ.2), προσέγγισις, πλησίασμα.

κόντες (ὁ) μσν. κ. δημ. κ. **'κόντης,** θηλ. **κοντέσσα** κ. **κοντεσσίνα,** ὁ κόμις βλ.λ. : Χρον.Μορ.204 **εἰς τὴν Πουργούνταν ἔσμιξαν ἀμφότεροι οἱ κοντάδες,** αὐτ.5937 **εἶχε μὲ τὴν γυναῖκα του ἐκείνην τὴν κοντέσσα τρεῖς θυγατέρες ἔμορφες.**

κοντεύω (1) μσν. ἐπὶ κοντοῦ προσηλῶ, ἀναρτῶ, κρεμῶ : Μαλάλ.1 245,19 **τὴν κεφαλὴν τοῦ ἱερέως ἐκόντευσεν.**

κοντεύω (2) μσν. κ. δημ. κ. **κοντεύγω** φέρω πλησίον, κοντά, σιμώνω : δ.τραγ.ἐνΠασπάτ.Χιακ.Γλωσσ. 193 **ὄντα θὰ μὲ καντέψουνε στῆς ἐκκλησιᾶς τὴ μέση'** **2)** συντέμνω, συντομεύω, κοντολογῶ : Χρον.Μορ.2926 **ἀλλὰ διὰ συντομώτερον καὶ διὰ νὰ σᾶς τὸ κοντέψω'** || κ. παθ. συντομεύομαι, περικόπτομαι, λιγοστεύω : 'Ερωτόκρ.3,830 **λιγο(ν)εὶ καὶ κοντεύγεται τὸ μάκρος τσὶ ζωῆς της'** **3)** ἔρχομαι πλησίον, προσεγγίζω, εἶμαι, ἔρχομαι κοντά : Βέλθ.Χρυσ.π.Κορ.'Ατ.2,196 **ὅταν δὲ πύρε τὸν καιρόν, κοντεύγει τον καὶ λέγει,** Ψυχάρ.Ταξ.91 **κόντευε νὰ φτάξῃ τὸ βαπόρι,** Σημηρ.'Αστρ.46 **δὲν ἄφησε νὰ κοντέψῃ στὸν πύργο μήτε πουλὶ ἀπ' τὸ γιαλό'** || κ. τριτοπροσ. ἀπολ. κοντεύει προσεγγίζει, πλησιάζει, λίγο θέλει νά . . : **κόντευε νὰ χαράξῃ σὰν ἀφήσαμε τὸ γλέντι, - κοντεύει ἡ νύχτα,** Σολωμ.Δυὸ 'Αδέλφια 5,2 **κοντεύει τὸ βράδυ | ποὺ μαῦρο σκοτάδι | ξαπλώνει στὴ γῆ'** **4)** κ. μτφ. τείνω, πλησιάζω νά, λίγο θέλω, κινδυνεύω νά . . : Ψυχάρ.Ταξ.30 **οἱ σκολαστικοὶ . . τόσες φορὲς εἶπαν τὴ γλῶσσά μας βάρβαρη καὶ πρόστυχη, ποὺ κόντεψε ὁ κόσμος νὰ τοὺς πιστέψῃ, - κόντεψε νὰ φανῇ ἀγενής, - κοντέψαμε νὰ πάθουμε συμφορὰ μὲ τὶς τρέλλες του.**

κοντζᾶς (ὁ) μσν. ὁ κάλυξ, τὸ μπουμπούκι, ἀ.δημ. γοντζές βλ.λ. : Διγεν.'Ακρ.2845 **κισσὸς ἀνέθαλε χλωρὸς, τριαντάφυλλα καὶ κοντζάδες.**

κόντημα (τὸ) δημ. κ. **κόντεμα** βλ.λ.

κόντιλος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ κοντός, ἐπὶ τοῦ ἠθους ἐν αἰσχρ. σημ. : Εὐπ.334.

κοντινά ἐπίρρ. δημ. εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, πλησίον, κοντά' **2)** συντόμως : **τούτη ἡ στράτα θὰ σὲ βγάλῃ στὸ γιαλὸ πιὸ κοντινά'** **3)** προσεχῶς : **κοντινὰ θὰ γίνῃ ὁ γάμος τους.**

κοντινός-ή-ό δημ. ὁ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ὁ πλησίον κείμενος, γειτονικός, διπλανός : **κάθεται στὸ πιὸ κοντινὸ μας σπίτι, - στὸ κοντινὸ δάσος'** **2)** σύντομος : **πήραμε τὸν κοντινώτερο δρόμο γιὰ τὸ χωριό'** **3)** προσεχής, ἐπικείμενος : **θὰ πᾶμε νὰ γλεντήσουμε στὸν πιὸ κοντινὸ χορό.**

κόντιτο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. κόνδιτον βλ.λ.

κοντοβασίλεμα (τὸ) δημ. ἡ ὥρα καθ' ἣν πλησιάζει νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ἡ πρὸς τὸ γέρμα.

κοντοβασιλεύω δημ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, φέρομαι πρὸς τὴν δύσιν, πρὸς τὸ γέρμα' || κ. ἀπροσ. **καθὼς κοντοβασίλευε.**

κοντόβλεπος-η-ο δημ. κοντόθωρος βλ.λ.' || κ. μτφ. : Ζέρβ.'Ιστ.1 196 **οἱ κοντόβλεποι ρυθμισταὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.**

κοντοβολεύω δημ. μετὰ δυσκολίας ἐξοικονομῶ τὰ διὰ τὰς ἐπειγούσας ἀνάγκας μου χρειώδη, τὰ κουτσοκατοφέρνω : **μεροκαματιάρης ὁ φουκαράς, παθαίνεται νὰ τὰ κοντοβολέψῃ, - τὰ κοντοβολέψαμε καὶ σήμερα.**

κοντοβολῶ-έω μτγν. διὰ τοῦ κοντοῦ, διὰ τοῦ δόρατος πλήττω : Στράβ.10,1,12.

κοντόβραδο (τό) δημ. ἡ πρὸς τὴν ἑσπέραν ὥρα, ὅταν πλησιάζῃ νὰ βραδιάσῃ : Καρκβ.Ζητ.71 **κατὰ τὸ κοντόβραδο, ὅταν .. ἐγύρισε στὸ σπίτι,** Ζερβ.Στοχ.Μοναξιᾶς 1,6 **διαβάτης σημερνὸς μιὰ μέρα | κοντόβραδο, βρέθηκε 'μπρός μου.**

κοντοβράκι (τό) δημ. βραχεῖα περισκελὶς τῶν χωρικῶν μέχρι τῶν γονάτων φθάνουσα.

κοντόγεμος-η-ο δημ. ὁ σχεδὸν πλήρης, ὄχι τελείως γεμάτος : **κοντόγεμο σταμνί.**

κοντόγερμα (τό) δημ. ἡ ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ὥρα, καθὼς κοντοβασιλεύει : δ. τραγ. ἐν Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ.193 **νὰ μπαίνῃ ἥλιος τὸ πρωΐ, κι ἥλιος τὸ μεσημέρι | καὶ μέσα στὸ κοντόγερμα, ἕνα γλυκὸν ἀέρι.**

κοντογούνι (τό) δημ. βραχὺς ἐκ μηλωτῆς ἐπενδύτης μόνον μέχρι τῆς ὀσφύος κατερχόμενος.

κοντογυρίζω δημ. περιφέρομαι, τριγυρίζω : **κάθε ἀπόβραδο κοντογυρίζει στὴ γειτονιά της·** 2) κ. μτφ. πολιορκῶ ἐρωτικῶς : **τὴν κοντογυρίζει ἐπίμονα δίχως αὐτὴ νὰ τόνε θέλῃ.**

κοντοδέματος-η-ο δημ. εὔρωστος καὶ βραχὺς τὸ ἀνάστημα, γεροδεμένος καὶ κοντός.

κοντοζύγωμα (τό) δημ. ἡ προσέγγισις, τὸ πλησίασμα.

κοντοζυγώνω δημ. προσεγγίζω, πλησιάζω, ζυγώνω, ἔρχομαι κοντά : **τὸν ἐκοντοζύγωσε νὰ τοῦ κρυφομιλήσῃ, - κοντοζυγώσανε πρὸς τὸ χωριὸ σὰν ἔπιασε νὰ βρέχῃ,** Παπαδ.Χριστ.Διηγ.77 **τὸ φεγγάρι .. θὰ ἔχανε σχεδὸν τὸ φέγγος του, ὅσον θὰ ἐκοντοζύγωνεν εἰς τὸ μέγα βουνόν·** || ἐν εἰδ. φρ. **τὴν κοντοζύγωσε** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς γυναῖκα, πλησιάζω μὲ ἐρωτικὴν διάθεσιν, διπλαρώνω· 2) κ. ἐν ἀπροσ. ἐκφρ. : **σὰν ἐκοντοζύγωνε νὰ νυχτώσῃ,** Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ.89 **λογιάζω πῶς ὁ Αὐγερινὸς νὰ βγῇ κοντοζυγώνει.**

κοντόθωρος-η-ο δημ. ὁ μύωψ, ὁ μόνον τὰ πλησίον αὐτοῦ κείμενα δυνάμενος νὰ ἴδῃ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ μακριά : Σημηρ.'Ονείρ.'Ησκιοι Τ' ἀφήλου 7 **σὰν ν' ἀγναντεύουν δές, - μὰ τί ;— πιὸ ἐκεῖ, κοντόθωρη ἡ ματιά μας ποὺ δὲ φτάνει..'** 2) κ. μτφ. ὁ ἐστερημένος διεισδυτικοῦ, βαθέως ἐρευνητικοῦ πνεύματος, ὁ περιωρισμένης νοήσεως ἢ διαισθήσεως : **κοντόθωροι κριτικοὶ ποὺ δὲν ἔνιωσαν τὴν ἀξία τῶν ἔργων του.**

κοντοκλαδεύω δημ. κόπτω βραχεῖς τοὺς κλάδους δένδρων, κλαδεύω κοντὰ τὰ κλωνιά.

κοντοκλάδι (τό) δημ. βραχύς, κοντὸς κλάδος.

κοντοκλώστης (ὁ) δημ. σκωπτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν βραχὺς τὸ ἀνάστημα, κοντοστούμπης.

κοντοκολοκυθιά (ἡ) δημ. ποικιλία κολοκύνθης τῆς κοινῆς ἐν Σπάρτῃ, ἄ. καρπιάτικη, πολίτικη.

κοντοκόβω δημ. κ. -κόφτω κόπτω εἰς βραχύ, κονταίνω, κόβω κοντό : **κοντόκοφε τὰ κλαριά,** Καρκβ.Ζητ.28 **ἀπὸ τὸ γόνα ἕως κάτω, ἀγραφιώτικη κάλτσα, κοντοκομμένη.**

κοντόκορμος-η-ο δημ. βραχύσωμος.

κοντοκράτημα (τό) δημ. ἡ αἰφνιδία ἐπίσχεσις, ἀναχαίτισις, σταμάτημα· 2) μτφ. διαταγμός, ἀμφιβολία : Βλαστ.Συνμ.44.

κοντοκρατῶ-έω κ. -άω δημ. αἰφνιδίως συγκρατῶ, σταματῶ, ἀνακόπτω: Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.164,18 **καὶ τ' ἄλογο κοντοκροτεῖ καὶ τὸ χορὸ ἀγναντεύει,** Κρυστ.'Αγροτ.Νεραϊδόπαιδο 51 **κοντοκρατάει τὸ χορὸ καὶ κόβει τὸ τραγούδι.**

κοντοκυνηγέσιον (τό) 'Επιγρ. κυνήγιον ἀγρίων ζῴων διὰ κοντῶν, μὲ κοντάρια.

κοντολαίμης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων βραχὺν λαιμόν.

κοντολογῆς ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. κ. -ῖς κ. -γιᾶς ἐν βραχεῖ λόγῳ, ἐν συντομίᾳ : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ. 3,38 **ἄλλος ἐβάσταζε τουφέκι, ἄλλος σπαθί, καὶ κοντολογῆς .. ὅ,τι ἄρμα εὕρισκεν ἢ εἶχεν ὁ καθένας εἰς τὸ σπίτι του,** Καζ.Ν ΘΚωμ.1,2,45 **ποιὸς .. πόνος | τόσο βαριὰ τοὺς κάνει νὰ θρηνοῦνε; | .. κοντολογῆς σοῦ τὸ ἐξηγῶ, ἀποκρίθη, - κοντολογῆς μείναμε νηστικοὶ 'κεῖνο τὸ βράδυ.**

κοντολογία (ἡ) μσν. κ. -λογιά σύντομος, ἐν βραχεῖ λόγῳ, ἔκθεσις, διήγησις, ἀφήγησις : 'Ανών. Κῶδ.Παρισ.π.Κουμαν.'Αθησ.192,'Ερωφ.4,36 **τὸ πρᾶμα σὲ κοντολογιά, σά στέκει, μοῦ δηγήσου.**

κοντολογίζω δημ. κ. κοντολογῶ βλ.λ.

κοντολογῶ-άω δημ. κ. -λογίζω ἐν συντόμῳ, διὰ βραχέων ὁμιλῶ : Βλαστ.Συνμ.119.

κοντολυγῶ-άω δημ. κ. -λυγίζω κάμπτομαί πως, λυγίζω, γέρνω λίγο : δ.τραγ. **κοντολυγάει ὁ κάλαμος, φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι.**

κοντόμαλλο (τό) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. βραχέα ἀπορρίμματα ἐρίου, μὴ δεκτικὰ κλώσεως, ἐν χρήσει δὲ διὰ τὴν πλήρωσιν προσκεφαλαίων.

κοντόματος-η-ο δημ. μύωψ, μὴ βλέπων εὐκρινῶς εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, ἄ. κοντόθωρος, κοντόφθαλμος : Βλαχογ.'Ανέμ.16 **δὲ βλέπουμε, ἀφέντη, στὸ σκοτάδι, εἴμαστε κοντόματοι.**

κοντομαυλῶ-άω δημ. κ. -μαυλίζω ἐκ τοῦ πλησίον καλῶ, ἑλκύω τὰ κατοικίδια ζῷα δι' εἰδικῆς φωνῆς· πρβλ. μαυλάω.

κοντόμερος-η-ο δημ. οὗ ὀλίγαι ἡμέραι ζωῆς ὑπολείπονται, ποὺ λίγες μέρες τοῦ μένουν νὰ ζήσῃ : Βάρν.Μοιραῖοι 21 **τοῦ ἄλλου κοντόμερη ἡ γυναίκα | στὸ σπίτι λειώνει ἀπὸ χτικιό.**

κοντομονόβολον (τό) μσν. ἀγώνισμα παραπλήσιον πρὸς τὸ σημερινὸν ἅλμα ἐπὶ κοντῷ, ἐκτελούμενον ὑπὸ τῶν ἀκροβατῶν καὶ ἰσορροπιστῶν τῶν βυζαντινῶν ἀμφιθεάτρων, συνιστάμενον δὲ εἰς τήν, τῇ βοηθείᾳ ἐπιμήκους κοντοῦ, ὑπερπήδησιν τάφρων κ.ἰδίως εἰς τὴν ἄνωθεν τοῦ σώματος ἐξηγριωμένων θηρίων ἐκτέλεσιν ἁλμάτων διὰ κοντοῦ ἐν τοῖς Ἱπποδρομίοις : Κῶδ.'Ιουστιν.3,43,3.

κοντόμυαλος-η-ο δημ. ὁ περιωρισμένης, ἐλαττωματικῆς διανοητικῆς ἱκανότητος, κουτός : Βλαστ.Συνμ.113.

κοντομύτης (ὁ) δημ. σιμός, ποὺ ἔχει κοντὴ μύτη.

κοντόξυλο (τό) δημ. βραχὺ καὶ χονδρὸν ξύλον, ῥόπαλον : φρ. **θὰ σὲ πάρω** | ἢ **θὰ σ' ἀρχίσω** | **μὲ τὸ κοντόξυλο.**

κοντοπαίκτης (ὁ) 'Επιγρ. ὁ διὰ κοντῶν παίζων, χορεύων, ἀκροβάτης χορευτής : 'Επιγρ.,ΑΒ 652.

κοντοπαικτική (ἡ) μσν. ἡ τέχνη τοῦ κοντοπαίκτου βλ.λ., ἡ ἀκροβατικὴ τέχνη : Βλεμμ.709, (ἔκδ.Mi.) **ἡ κοντοπαικτικὴ ματαιοτεχνία τις ἔστιν ὡς καὶ ἡ νευροβατική.**

κοντόπαχος-η-ο δημ. ὁ παχὺς καὶ βραχὺς ἅμα τὸ ἀνάστημα, κοντόχοντρος.

κοντοπερπατῶ δημ. βαδίζω διὰ βραχέων βημάτων, κάνω κοντὰ βήματα.

κοντοπίθαρος-η-ο δημ. σκωπτ. ὁ βραχύσωμος καὶ παχὺς ὡς πίθος, κοντόχοντρος σὰν πιθάρι.

κοντοπλεύριον (τό) μσν. ἡ βραχεῖα πλευρά : 'Ιππιατρ.115.

κοντοπνευστί ἐπίρρ. μτγν. διὰ βραχειῶν ἀναπνοῶν, μὲ κοντὲς ἀνάσες, κονταναασαίνοντας : Βί. Στέφ.Νεωτ.π.Κοτελ.434 **μετ' οἰμωγῆς οὐ μικρᾶς, κοντοπνευστὶ πρὸς αὐτὸν λέγοντες.**

κοντοπόδαρος-η-ο δημ. βραχύπους.

κοντοποθαρούσα (ἡ) δημ. εἶδος ἐκλεκτοῦ ἀπίου, ἀχλαδίου φέροντος βραχὺν καὶ πως χονδρὸν μίσχον, ἄ. κοντούλα.

κοντοπορεία (ἡ) μτγν. ὡς κύρ. ὄνομα ἐπὶ ἀνάντους, δυσβάτου καὶ συντομωτέρας ὡς πρὸς ἄλλην ὁδόν : Πολύβ.16,16,4 **εὐθέως ἐπὶ τὴν Κοντοπορείαν ἐπέβαλε,** Πτολ.Εὐεργ.6J.

κοντοπροσκυνῶ δημ. κύπτων προσκυνῶ, γέρνω, σκύβω νὰ προσκυνήσω : Βιζυην.87,33 θω-

ρῶ κοπέλλες ποὺ περνοῦν | νὰ πὰν στὸ περιβόλι | κι αὐτοῦ ποὺ κοντοπροσκυνοῦν μὲ παίρνουν οἱ διαβόλοι.

κοντόρραχο (τὸ) δημ. κ. **κοντορράχι** ράχη βουνοῦ χθαμαλή.

κοντορραχούλα (ἡ) δημ. ὑποκορ. θωπευτ. χθαμαλὴ ράχις βουνοῦ, κοντὴ ραχούλα, πρβλ. κοντόρραχο : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.71,10 **ἐσεῖς βουνά, ψηλὰ βουνά, κι ἐσεῖς κοντορραχοῦλες.**

κόντος (τὸ) δημ. ἡ βραχύτης, ἀντίθ. μάκρος.

κοντὸς (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. μακρὰ ξυλίνη ράβδος, κοντάρι, εἰδ. ράβδος ἐπιμήκης ἐφωδιασμένη διὰ μεταλλίνου ἀγκίστρου, ἐν χρήσει διὰ τὴν παραβολὴν ἢ ἄπωσιν πλοίου, λέμβου : 'Οδ.Ι 487 **χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν ὦσα παρὲξ** (νῆα), 'Ηρ.2,136, Εὐρ.'Αλκ.254 **νεκύων δὲ πορθμεὺς ἔχων χέρ' ἐπὶ κοντῷ Χάρων μ' ἤδη καλεῖ,** Θουκ.2,84 **καὶ ναῦς τε νηὶ προσέπιπτε καὶ τοῖς κοντοῖς διεωθοῦντο,** Διοκλ.ἀπ.142, 'Επιγρ.· **2)** τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, τοῦ ἀκοντίου : Λουκ.Τόξ.55 **καὶ ἐτέτρωντο ἤδη προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν στυρακίῳ εἰς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον·** **3)** βακτηρία, μπαστούνι : Γαλ.Χρ.Μορ.3,5· **4)** βούκεντρον : Πάπ.· **5)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. μακρά, ξυλίνη, σιδηρᾶ ἢ ἐκ καλάμου κυλινδρικὴ ράβδος, ἀποτελοῦσα ἓν τῶν φορητῶν γυμναστικῶν ὀργάνων, ἐν χρήσει διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀσκήσεων ἢ πηδημάτων : **ἅλμα ἐπὶ κοντῷ.**

κοντός-ή-ό(ν) μτγν., μσν. κ. δημ. βραχὺς (τὸ μῆκος ἢ τὸ ὕψος, τὸ ἀνάστημα) : 'Αδαμ.2,20, Πάλχ. ἐν Κατ.'Αστρλ.Κ 1,95, Δουκάγγ.702, - **κοντὸς ἄνθρωπος,** δ.δίστ. **ψηλὸς ἄντρας, 'Απόστολος, κοντός, μπομπὴ καὶ γάνα | κοντὴ γυναίκα, πέρδικα, ψηλή, καραμαντάνα, - τὰ μανίκια τοῦ ἔρχονται κοντά, - κοντὸ φουστάνι, - κοντὲς κάλτσες, - κοντὰ μαλλιά·** || φρ. **λέει ὁ ἕνας τὸ μακρύ του κι ὁ ἄλλος τὸ κοντό του** (ἐπὶ ἐκφερόντων γνώμας σαφῶς ἀντιτιθεμένας ἀλλήλων, ἢ κατηγορίας εἰς βάρος προσώπου τινός)· **2)** βραχὺς τὴν διάρκειαν, σύντομος : **κοντὴ ζωή,** παροιμ. **Κυριακή, κοντὴ γιορτὴ** (ἐπὶ ὑποθέσεων, ὧν ἡ ἔκβασις δὲν θὰ βραδύνῃ), φρ. **κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλούϊα** (ἐπὶ δι' ὀλίγων ἐκπεφρασμένης ἀλλ' ἀποφασιστικῆς ρήσεως=δὲν χρειάζονται λόγια πολλά).

κοντοσιμώνω δημ. ἔρχομαι πλησίον, σιμώνω.

κοντοσκάλι(ον) (τὸ) μσν., δημ. κ. **κοντόσκαλο** ἡ κατωτέρα, ἡ χαμηλότερον πρὸς τὸ ἔδαφος βαθμὶς κλίμακος, ὡς τοπων. ἐν Βυζαντίῳ : ΨΚωδ. ἔκδ.Preg.257,16, Βέλθ.Χρυσ.π.Κορ.'Ατ.2,317 **κι εἰς τὸν λιμένα ἔρραξε ἐκεῖ στὸ Κοντοσκάλι.**

κοντόσπαθο (τὸ) δημ. βραχὺ ξίφος, κοντὸ σπαθί : Βαλαωρ.Φωτ.Ι,233 **ὕστερα μὲ τὴ σκούλη | ἀρχίσαν τοῦ κοντόσπαθου ἀργὰ νὰ πελεκᾶνε τ' ἀντρειωμένα δάχτυλα.**

κοντόσταβλος ἢ -σταυλος (ὁ) (λατ.) μσν. ὁ ἀνώτερος στρατιωτικὸς ἀξιωματοῦχος : Χρον.Μορ. 4508 **ἦτον μέγας κοντόσταβλος τοῦ πριγκιπάτου ὅλου·** || εἰδ. π. Βυζαντινοῖς, ὁ διοικῶν τὰ σώματα τακτικοῦ στρατοῦ, τὰ ἐκ Φράγκων μισθοφόρων κατηρτισμένα.

κοντοστάμπελοι (οἱ) (ἰταλ.) μσν. οἱ ἐπὶ Βενετοκρατίας ἐν 'Επτανήσῳ χωροφύλακες, ὡς καὶ οἱ τῶν διαφόρων κωμῶν προεστῶτες.

κοντοστάσιμο (τὸ) δημ. ἀμφιβολία, δισταγμός : Βλοστ.Συνμ.44.

κοντοστέκω δημ. κ. **κοντοστέκομαι** στέκω ἀποτόμως ἐνῷ βαδίζω, ἀνακόπτω αἰφνιδίως καὶ δι' ὀλίγον τὴν πορείαν μου, σταματῶ γιὰ λίγο : Κρυστ.'Αγροτ.Νεραϊδόπαιδο 64 **κι οὔτε γυρίζει νὰ τὲς δῇ, οὔτε καὶ κοντοστέκει,** Ζερβ.Μῦθ.Ζ 66 **κι ὅταν τέτοια ἀκούοντας ἐκοντοστάθη καὶ σαστισμένος ἔστρεψε, - κάθε ποὺ περνᾷ τὸ δείλι κοντοστέκεται μπροστὰ στὸ σπίτι της μήπως καὶ τὴν δῇ·** **2)** μτφ. διστάζω, ἀμφιβάλλω : Καζ.Ν.ΘΚωμ.Ι,2,121 **γιατί, γιατί μοῦ κοντοστέκεις; | τί τόση θρέφεις στὴν καρδιά σου δειλία.**

κοντοστούμπης-α-ικο δημ. ὁ λίαν βραχύσωμος ἄνθρωπος : **γιὰ δὲς τὸ κοντοσταύμπικο ποὺ θέλει νὰ κάνῃ τὸν παλληκαρά.**

κοντοστρούμπουλος-η-ο δημ. ὁ βραχύσωμος ἅμα καὶ παχύς, ὁ κοντὸς καὶ στρουμπουλός : **μιὰ κοντοστρούμπουλη γυναικούλα.**

κοντοσυλλαβίζω δημ. μετὰ δυσκολίας συλλαβίζω, ἀναγινώσκω.

κοντοσυμβιβάζομαι μσν. συνάπτω συμβιβασμόν τινα, ἔρχομαι περίπου εἰς συμφωνίαν : Λίβ.Ροδ.2842 **κοντοσυνεβιβάστηκαν εἰς τὴν συμπεθερίαν.**

κοντόσφαγος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κοντὴν σφαγήν, βραχὺν τράχηλον, ὁ κοντολαίμης : Βαλαωρ. Φωτ.Ι,120 **ἤθελε βόϊδια κάτασπρα . . κοντόσφαγα, κοιλάτα.**

κοντόσωμος-η-ο δημ. ὁ βραχὺς τὸ ἀνάστημα, τὸ σῶμα.

κοντοσώνω μσν. σχεδὸν φθάνω, πλησιάζω νὰ φθάσω : Γεωργηλ.Θρ.Κ π.Κορ.'Ατ.2,341 **ἐκοντόσωνε σιμὰ τὴν Οὐγγαρίαν.**

κοντοτραβῶ δημ. ἕλκω ἐκ τοῦ πλησίον, τραβῶ ἀπὸ κοντά.

κοντουβερνάλιος (ὁ) (λατ.) μτγν. κ. μσν. ἕκαστος τῶν ἀποτελούντων τὸ κοντουβέρνιον βλ.λ. ἀνδρῶν, σύσκηνος : Πάπ.

κοντουβέρνιον (τὸ) (λατ.) νεώτ. ἡ π. Ρωμ.π.Βυζαντ. συσκηνία, ὁμοσκηνία, ὁ ἐκ δέκα συνήθως ἀνδρῶν, ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκηνὴν (tabernam) καταλυόντων, στοῖχος λεγεῶνος.

κοντούλα (ἡ) δημ. ποικιλία ἀχλαδίου, ἃ. κοντοποδαρούσα.

κοντούλης-α-ικο δημ. ὑποκορ. τοῦ κοντὸς βλ.λ., ὁ βραχύς πως τὸ ἀνάστημα, ὁ κάπως κοντός, κοντούτσικος.

κοντούλικος-η-ο δημ. κ. **κοντούλης** βλ.λ. **ὁ μᾶλλον κοντός.**

κοντούρα (ἡ) δημ. **τὸ φυτὸν αἶρα ἡ μεθυστική.**

κόντουρος-ον μσν. **ὁ ἔχων βραχεῖαν οὐράν** : 'Αχμ.'Ονειροκρ.153.

κοντόφαρδος-η-ο δημ. κ. **κοντοφάρδουρος** ὁ βραχὺς ἅμα καὶ πλατύς, εὐρύς.

κοντοφέρνω δημ. ὁμοιάζω κάπως πρός τινα : **κοντοφέρνει τοῦ πατέρα του.**

κοντόφθαλμος (-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μύωψ, ὁ μὴ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν βλέπων, ἃ. κοντόθωρος : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,98 **Παρθένιος ὁ κοντόφθαλμος, 'Αθηναῖος φιλόσοφος·** **2)** δημ. ἐν χρ. κ. μτφ. ὁ περιωρισμένης ἀντιλήψεως καὶ κρίσεως, ὁ μὴ προορατικός.

κοντοφορικὸν (τὸ) μσν. σῶμα κοντοφόρων βλ.λ. : Νικ.Χων.121,2 ἔκδ. Βόνν., αὐτ. ἐν Σάθ.Ι,115 **τὸ μὲν κοντοφορικὸν λατινικὸν ἀνεστάλη, εἰπεῖν δ' οἰκειότερον τῆς ἡμετέρας αἰσχρῶς ἀπελήλαται.**

κοντοφόρος-ον μτγν. κ. μσν. στρατιώτης φέρων κοντόν, δόρυ : Πολύβ.ἀπ.225, Λουκ.'Αλέξ.55 **ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον,** Φιλοστόργ.7,15 **καὶ τοὺς ὑποσπόνδους κοντοφόρους Σαρακηνούς,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ.Ι,111 **κοντοφόροις ἀνθαμιλλώμενος.**

κοντόχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) μτγν. κ. μσν. ὁ βραχείας ἔχων τὰς χεῖρας : 'Ανών.Φυσιογν.133.

κοντόχοντρος-η-ο δημ. ὁ παχὺς καὶ βραχύσωμος ἅμα, κοντόβραχος.

κοντόχρονα ἐπίρρ. δημ. ἐν βραχεῖ, συντόμῳ χρόνῳ : **κοντόχρονα, ἔχουμε πολλὰ νὰ ἰδοῦμε.**

κοντόχρονας-η-ο δημ. ὁ ἐν βραχεῖ, συντόμῳ χρόνῳ τελεσθησόμενας, γενησόμενος· || εἰδ. ἐπὶ ἀνθρ. οὗ ὀλίγος χρόνος ζωῆς ὑπολείπεται, πρβλ. κοντόμερος.
κοντοχωρίτης-ισσα-ικο δημ. ὁ κάτοικος πλησίον κειμένου, γειτονικοῦ χωρίου ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενος, ἔχων τὴν προέλευσιν.
κόντρα (ἰταλ.) ἐπίρρ. δημ. ἀντιθέτως, ἐναντίως : **ταξιδεύαμε κόντρα στὸν ἄνεμο·** || φρ. **μοῦ πάει κόντρα** μοῦ ἀντιφέρεται· **2)** ὡς οὐσ. τὸ **κόντρα** τὸ κατ' ἀντίθετον φοράν, μετὰ τὸ πρῶτον, γινόμενον ξύρισμα.
καντράλτα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ἡ ἀοιδὸς ἡ ἔχουσα φωνὴν κοντράλτο βλ.λ.
κοντράλτο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. ἡ βαθυτέρα τῶν γυναικείων ἢ παιδικῶν φωνῶν.
κοντραμπαντιέρης (ὁ) δημ. ὁ ἐνεργῶν λαθρεμπόριον, κοντραμπάντο.
κοντραμπάντο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. λαθρεμπόριον.
κοντραμπασσίστας (ὁ) (ἰταλ.) δημ. μουσικὸς παίζων κοντραμπάσσο.
κοντραμπάσσο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. τὸ βαθύτερον καὶ ὀγκωδέστεραν τῶν ἐγχόρδων μουσικῶν ὀργάνων τῆς τάξεως τοῦ βιολίου, βαθύχορδον βλ.λ.· **2)** τὸ βαθυφωνότερον τῶν σοξίων κεράτων.
κοντραμπαστούνι (τὸ) δημ. ναυτ. ἡ ἐπιδορατίς.
κοντραμπέλμπερης (ὁ) δημ. ναυτ. σιπαρὶς βλ.λ.
κοντραπαπαφίγκος (ὁ) δημ.ναυτ. σίπαρος βλ.λ.
κοντραπλακέ (τὸ) (γαλλ.) δημ. ἄκλ. σανὶς λεία ἀποτελουμένη διὰ συγκολλήσεως λεπτοτάτων σανίδων τοποθετημένων κατὰ διασταύρωσιν τῶν ἰνῶν αὐτῶν.
κοντραπούντο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. μουσ. ἡ ἀντίστιξις βλ.λ., ἡ ἐπὶ δεδομένου μέλους συναρμογὴ μιᾶς ἢ πολλῶν ἀνεξαρτήτων μελῳδιῶν.
κοντραστάρω (ἰταλ.) δημ. κ. **κοντρεστάρω** ἐναντιοῦμαι, ἀντιτίθεμαι, πηγαίνω κόντρα : Μπαστιᾶς 'Αλιευτικὰ 107 **ἀρμένιζε πάντα μὲ τὸν καιρὸ καὶ δὲν τ' ἄρεσε νὰ κοντρεστάρῃ.**
κοντραφαγόττο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. εἶδος βαρυαύλου βλ.λ.
κοντρὶ (τὸ) δημ. ὀγκόλιθος, μεγάλη ὀγκώδης πέτρα : Βαλαωρ. Ξεριζωμένο δέντρο 17 **γιὰ νὰ ρουφήξῃ** (τὸ ποτάμι) **ἕνα κοντρὶ ποὺ τὄφραζε τὸ δρόμο,** Κρυστ.126,24 **καὶ σ' ὅποιο δέντρο κι ἂν σταθοῦν, σ' ὅποιο κοντρὶ ἀκουμπήσουν.**
κοντριάζω μσν. κ. δημ. χονδριῶ βλ.λ., σκληρύνομαι κατὰ τὰ δέρμα, γίνομαι τυλώδης : Κορ.'Ατ. 4Β,686
κοντριάρης (ὁ) μσν. κ. δημ. ὁ ἐμφανίζων χόνδρους, τυλώδης ἀπεσκιρρωμένος : Κορ.'Ατ.4Β,686.
κοντριάρικος-η-ο μσν. κ. δημ. ὁ ἀπεσκιρρωμένος, τυλώδης : Πρόδρ.2,478 **ψειριάρικον, κοντριάρικον . . γαδούριν παλαιόπληγον.**
κοντσερτίνα (ἡ) δημ. μικρὸν μουσικὸν ὄργανον τετραγωνικὸν ἢ ἑξαγωνικόν, μετὰ φυσητῆρος, ὁμοιάζον πρὸς τὴν φυσαρμόνικαν.
κοντσερτίνο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. μικρὸν κοντσέρτο βλ.λ.· **2)** μικρὰ ὀρχήστρα ἐκ τριῶν βιολίων καὶ βιολοντσέλλου, ἄ. κουαρτέττο.
κοντσερτίστας (ὁ) (ἰταλ.) **δημ.** μουσικὸς δίδων συναυλίας, κοντσέρτα· **2)** ὁ ψάλλων μονῳδίαν ἐν ὀρχήστρᾳ ἢ παίζων μονῳδοῦν ὄργανον.
κοντσέρτο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. συναυλία· **2)** εἶδος μουσικῆς συνθέσεως δι' ἓν ὄργανον καὶ ὀρχήστραν.
κοντσές (ὁ) δημ. ὁ κάλυξ, τὸ μπουμπούκι.
κοντσίνα (ἡ) δημ. εἶδος χαρτοπαιγνίου διὰ 52 παιγνιοχάρτων παιζόμενον· **2)** ἡ δεσμὶς τῶν παιγνιοχάρτων.
κοντυλένιος-α-ο δημ. ὁ οἱονεὶ διὰ κονδυλίου ἐζωγραφημένος· ὅθ. χαρίεις, λεπτός : **κοντυλένια μέση,** - **κοντυλένια δάχτυλα.**

κοντύλι (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ κονδύλιον, ὁ γραφικὸς κάλαμος : Φορτουνᾶτ.26,21 **νὰ γράφῃ τὸ κοντύλι μου καὶ νὰ μιλήσῃ ἡ γλῶσσα,** Παλαμ. Περ.Χαιρ.43,5 **γιὰ νὰ σὲ γράφω, γίνηκα κοντύλι | στὴν ζωγραφιά·** **2)** ὁ ἐκ σχιστολίθου στυλίσκος δι' οὗ γράφουσιν ἐπὶ τοῦ ἀβακίου οἱ μαθηταί **3)** τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ δι' ὡρισμένην δαπάνην ἢ ὡς ἔσοδον ἀναγραφόμενον ἔν τινι προϋπολογισμῷ
κοντυλογραφῶ δημ. γράφω διὰ κονδυλίου, καλλιγραφῶ : Βλαστ.Συνμ.62 ἐν λ. γράφω· **2)** παθ. κτ. μτχ. παρακ. ἐπὶ τῆς χειρός, ἡ εὔγραμμος· κ. παθ. : Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.165,12 **τὸ χέρι σου τὸ παχουλὸ τὸ κοντυλογραμμένο·** || κ. ἐπὶ τῶν ὀφρύων, ἰδ. γυναικός : **φρύδια κοντυλογραμμένα.**
κόντυμα (τὸ) δημ. κόντεμα βλ.λ.
κόντωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διὰ κοντοῦ, κονταρίου, κάμακος ἅλιευσις : Αἰλ.Ζῷ 12,43.
κοντωτῖτης (ὁ) πάπ. ὁ κατέχων κοντωτὸν πλοῖον.
κοντωτός-ή-όν μτγν. κ. πάπ. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων κοντόν, ὁ κινούμενος διὰ κοντῶν : Διόδ.Σ 19, 12 **δυσὶ μὲν τριήρεσι, κοντωτοῖς δὲ πλείοσιν.**
κόνυζα (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., ποιητ. **κνύζα** βλ.λ. τὸ ὁμώνυμον κ.π. νεώτ. φυτόν, βλ. κατωτ. : 'Αριστλ.Ζῷ 534b,28 **ἐὰν δέ τις κόνυζαν προσενέγκῃ,** Θεόφρ. Φ1 6,2,6,Γολ.12,35,'Ιππιατρ.260,1 **κόνυζαν τὴν ὑπό τινων κνύζαν λεγομένην·** || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **προσωπανθῶν,** περιλαμβάνον πόας πολυετεῖς καὶ ἐτησίας καὶ φρύγανα, ὡς **κόνυζα ἡ Βρεταννικὴ** (ποῶδες πολυετές), **κόνυζα ἡ βαρύοσμος** (ἐτήσιον), **κόνυζα ἡ δυσεντερικὴ** (ποῶδες πολυετές, φαρμακευτικόν), **κόνυζα τὸ 'Ελένιον,** ἧς αἱ ῥίζαι περιέχουν ἰνουλίνην, αἰθέριον ἔλαιον καὶ ῥητινώδεις καὶ πεκτινικὰς οὐσίας, δημ. (ἀ)κόνυζο, ψυλλίστρα, ἀγριοκάρφι.
κονυζήεις-εσσα-εν μτγν. ἐπὶ φυτοῦ, τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὴν κόνυζαν βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.615 **κονυζῆεν φυτὸν ἔγχλουν.**
κονυζίτης (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἐπὶ οἴνου, ὁ μετὰ κονύζης βλ.λ. παρεσκευασμένος, κρασὶ τραβηγμένο μὲ κόνυζα : Διοσκ.5,53 Γεωπ.8,10.
κονφεττί (τὸ) (ἄκλ.) (γαλλ.) κ. **κομφεττί** βλ.λ. μικρὰ διαφόρου χρώματος τεμάχια χάρτου, κυκλικοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σχήματος, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν ἐκσφενδονίζοντες κατ' ἀλλήλων κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν ἀπόκρεω ἰδίως οἱ διάφοροι μεταμφιεσμένοι καὶ μή, ἄ. χαρτοπόλεμος βλ.λ.
κονώνειος-α-ον 'Επιγρ. ὁ τοῦ Κόνωνος· ὀνομασία εἴδους κύλικος : **κονωνεία** (κύλιξ).
κόξα (ἡ) (λατ.) λεξ., Σουΐδ. «τὸ ὄπισω τοῦ γονατίου μέρος» **2)** Φῶτ.196,18 «τὸ ἰσχίον».
κοξαλγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἰσχιαρθροκάκη βλ.λ.
κοξάριος-ον μσν. ὁ πάσχων κατὰ τὴν κόξαν βλ.λ. : 'Ιππιατρ.232,16.
κοξελίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. ἐντόμων τοῦ ἀθροισμ. τῶν **κοιλοκέρων** βλ.λ.
κοξελός (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοξελιδῶν** βλ.λ.
κοοπερατίβα (ἡ, ἄκλ.) (γαλλ.) συνεργατικὴ βλ.λ.
κοόρτις-ιος (ἡ) (λατ.) μτγν. κ. νεώτ. ἡ παρὰ Ρωμαίοις cohors, τμῆμα στρατοῦ ἐκ τριῶν σπειρῶν, ἀποτελοῦν τὸ δέκατον τοῦ λεγεῶνος· πρβλ. νεώτ. στρατ. τάγμα : Πολύβ.11,23,1 **τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ 'Ρωμαίοις** κοόρτις, αὐτ.11,33,1.
κόος (ὁ) 'Ησ. «κοίλωμα».
κοούτιος (ὁ) 'Επιγρ. ὀνομασία μηνὸς ἐν Χαλείῳ.
κοπάδι (τὸ) δημ. ἐπὶ ζῴων, πλῆθος, ἀγέλη : Καλβ. 10,28,3 **περιπατοῦν οἱ λέοντες ζητοῦντες τὰ κοπάδια,** Παλαμ.Παράκ.33,10 **κοπαδιοῦ σκληροῦ κράχτη, καὶ σπαράχτη βραχνᾶ | τὸ κατάμαυρο πέταμα, νά,** Ζερβ.Μῦθ.Ζ 31 **καὶ νὰ πυκνώνων-**

ται σὲ ἄγρια κοπάδια τά πουλιὰ καὶ τὰ ζῶα' || ἐπὶ οἰκοσίτων ζώων καὶ μάλιστα ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων, τὸ ποίμνιον : **οἱ λύκοι ρήμαξαν τάκοπάδια, - τὸ κοπάδι εἶναι στὸ βουνό, - μέσα σὲ λίγα χρόνια ἔκαμε ἕνα κοπάδι βόδια - γίδες**' || συνεκδ. ἐπὶ πολυτέκνων : **ἔχει ἕνα κοπάδι παιδιά**' **2)** ἐπὶ ἀνθρ., ἀσύντακτον, ἄτακτον πλῆθος, μπουλούκι βλ.λ.' || περιφρ. ὁ ὄχλος.

κοπαδιάρης-α (ὁ,ἡ) δημ., πληθ. -αρέοι, κ. κοπαδιάρικος-η-ο ὁ τοῦ κοπαδιοῦ βλ.λ., ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸ κοπάδι : **οἱ κοπαδιάρες ἔχουν παχὺ γάλα καὶ νόστιμο κρέας**' **2)** ὁ ἰδιοκτήτης ποιμνίου, ἰδ. ἐν χρ. κτ. πληθ.

κοπαδιάρικος-η-ο δημ. ὁ κοπαδιάρης βλ.λ.

κοπαδιαστά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον κοπαδιαστὸν βλ.λ., ἀγεληδὸν βλ.λ. : Σημηρ.ΜΚρ.129,1 **ψυχὲς ἀνάλαφρες κοπαδιαστά ἀνεβαίνουν.**

κοπαδιαστός-ή-ό δημ. ὁ ἀποτελῶν ἀγέλην, πλῆθος, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων πολλῶν : Πορφύρ.Σκ. 24,10 **τοῦ κάμπου τά στρουθιά καὶ τά πετούμενα | ποὺ στὶς φωλιὲς κοπαδιαστά γυρίζουν.**

κοπάδιον (τό) γλωσσ. κόπαιον βλ.λ.

κοπάζω κ. νεώτ., ἀόρ. **ἐκόπασα,** παρακ. **κεκόπακα** ('Ησ.), ἐλαττοῦμαι, ξεθυμαίνω : ΠΔ 'Ιησ.14,15 **καὶ ἡ γῆ ἐκόπασε τοῦ πολέμου**' || κ. νεώτ. ἐπὶ θυμοῦ : αὐτ.'Εσθ.2,1 **καὶ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐκόπασεν ὁ βασιλεὺς τοῦ θυμοῦ**' || ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, καταπίπτω : 'Ιππ.1207D **καὶ ἐδόκει κοπάσαι ὀλίγον χρόνον**' **2)** κ. νεώτ. ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, ἰδ. σάλου θαλάσσης ἢ ἀνέμου, ἐλαττοῦμαι, καταπίπτω : 'Ηρ.7,191 **ἢ ἄλλως κως αὐτὸς ἐθέλων ἐκόπασε,** ΚΔ Ματθ.14,32 **καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος**' || ὁμ. ἐπὶ λίμνης : 'Αριστλ.Πρ.935a,18 **ὅταν ἡ λίμνη κοπάσῃ**' || μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐπὶ τοῦ πυρός : ΠΔ 'Αρ.11,2 **καὶ ηὔξατο Μωϋσῆς πρὸς κύριον, καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ**' || μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐπὶ θερμότητος : Λογγ.1,8 **κοπάσαντος τοῦ καύματος.**

κόπαιον (τό) (κόπτω) μτγν. τμῆμα, τεμάχιον, κομμάτι : 'Αλίφρ.3,7 **ὁ δὲ κόπαιον εὐμέγεθες παρώθει ταῖς γνάθοις,** Καλλίστρ.π.Σουΐδ. ἐν λ. σελάχιον.

κοπάϊον (τό) νεώτ. χημ. βάλσαμον βλ.λ.4).

κοπαϊφόρος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἐλλοβοκάρπων.**

κοπάλη (ἡ) νεώτ. κ. **κοπάλιον** ρητίνη προερχομένη ἐκ διαφόρων φυτῶν.

κοπαλίνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ρητίνη ὀρυκτὴ παρεμφερὴς πρὸς τὸ ἤλεκτρον.

κοπάλιον (τό) νεώτ. κοπάλη βλ.λ.

κοπάνα (ἡ) δημ. μέγας κόπανος' **2)** εἶδος πηλοφορίου τῶν κτιστῶν.

κοπανάκι (τό) δημ. κ. **κοπανέλ(λ)ι** ἑκάστη τῶν μικρῶν ἀτράκτων ἐν χρ. διὰ τοῦ περιτυλισσομένου ἐν αὐτοῖς νήματος πρὸς πλέξιμον χειροποιήτων δαντελλῶν' **2)** τὸ σκεῦος ἐπὶ τοῦ ὁποίου γίνεται τὸ πλέξιμον τῆς δαντέλλας μετὰ τῶν ἀτράκτων αὐτοῦ' **3)** συνεκδ. τὸ διὰ τοιούτων ἀτράκων κατασκευαζόμενον τρίχαπτον.

κοπανέλι (τό) δημ. κοπανάκι βλ.λ.

κοπάνι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ κόπανος βλ.λ., μικρὸς κόπανος' **2)** δημ. ζωολ. ὁ ἰχθὺς θύννος ὁ βραχύπτερος.

κοπανιά (ἡ) μσν. κ. δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ κοπανίζω, τὸ διὰ κοπάνου κτύπημα' πρβλ. ξυλιά, μπαστουνιά : 'Ερωτόκρ.2,1026 **ποιὲς κοπανιὲς νά βλέπεται, καὶ ποιὲς νά δυσκολεύγῃ**' **2)** ὡς ἐπίρρ. πρὸς στιγμήν, μιὰ στιγμή, στιγμιαίως : φρ. **ἔλα μιά κοπανιά νά σοῦ πῶ κάτι καὶ φεύγεις**' **3)** ὁμ. ἐφάπαξ, μιὰ γιὰ πάντα : φρ. **τοῦ τά 'πα μιά κοπανιά καὶ ξεθύμανα.**

κοπανίζω (κόπανος) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ.,δημ. κ. **κοπανάω** κ. **-ῶ,** κτυπῶ διὰ τοῦ κοπάνου : **κοπάνισε καλά τά ροῦχα γιά νά καθαρίσουν**' || παροιμ. **ἡ καλὴ νοικοκυρά εἰς τὸν ἥλιο κοπανίζει, καὶ στὸν ἄνεμο χτενίζει**' κ. παθ. : **τά ροῦχα γιά νά καθαρίσουν πρέπει νά κοπανιστοῦν καλά**' **2)** μσν. κ. δημ. κτυπῶν μεταβάλλω εἰς κόνιν, κατασυντρίβω, στουμπίζω : Γαλ.14, 461,7 **κοπάνισε καλά τὸ πιπέρι**' κ. παθ. : 'Αλέξ.Τραλλ.12 **τὸ ἁλάτι δὲν εἶναι καλά κοπανισμένο, - τὸ πιπέρι δὲν εἶναι στεγνό, γι' αὐτὸ δὲν κοπανίζεται**' **3)** μτφ. ἀναφ.πρὸς ἀνθρώπ., κτυπῶ, δέρω ἀνηλεῶς : Πρόδρ.2,484 **πρὶν ἄν σε κοπανίσουσιν καὶ μάθουν σε τὸ σπάσμα, - τὸν βρῆκε μόνον καὶ τὸν κοπάνισε γιά καλά**' **4)** δημ. λέγω ἐπιτιμητικῶς, πρὸς ταπείνωσιν : **τοῦ τά κοπάνισε καὶ τὸν ἔκανε νά μὴν ἔχῃ μοῦτρα νά βγῇ ἔξω**' **5)** λέγω ἐπιμόνως : Βλαχογ. Παληκ.49 **χίλιες φορὲς σοῦ τὸ κοπανάω, νά μὴν ἀνακατεύεσαι στῶν ἀντρῶνε τῆς δουλειές,** φρ. **ὅλο τά ἴδια κοπανάει**' **6)** φρ. **κοπανίζω ἀέρα** (λέγω, πράττω ἀνόητα, ἀερολογῶ).

κοπάνισμα (τό) (κοπανίζω) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοπανίζω : **τὸ κοπάνισμα τοῦ πιπεριοῦ δὲν ἔγινε καλό**' **2)** μτφ. σφοδρὰ ἐπίπληξις, κατσάδα : **τοῦ 'δωσα ἕνα κοπάνισμα ποὺ τὸν τάραξα.**

κοπανισμός (ὁ) λεξ. κ. δημ. τὸ κοπάνισμα βλ.λ.1)' 'Ησ. ἐν λ. κόπος.

κοπανιστή (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. εἶδος μαλακοῦ τυροῦ παρασκευαζόμενον εἰς τινας περιφερείας διὰ προβείου γάλακτος καὶ ἔχον πιπερίζουσαν γεῦσιν.

κοπανιστήρι(ον) (τό) λεξ., νεώτ. κ. δημ. ἀγγεῖον, σκεῦος χρησιμοποιούμενον διὰ τὸ κοπάνισμα, γουδί' 'Ησ. ἐν λ. ἀλήθινον.

κοπανιστός-ή-όν μτγν. κ. δημ. ὁ διὰ κοπάνου παρεσκευασμένος, ὁ κοπανισμένος : Γαλ.14,555,10 **σὺν ἑτέροις κρέασι κοπανιστοῖς, - κοπανιστὲς ἐλιές**' || δημ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. κοπανιστὴ βλ.λ.

κόπανο(ν) (τό) κ. λεξ., νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' οὗ κοπανίζομεν, κόπανος, γουδόχερο' || Εὐστ.1324,32 «ξύλον ἐστὶ πληκτικόν»' **2)** τὸ δι' οὗ πλήττομεν, κοπανᾶμε τὰ ὑπὸ πλύσιν ἱμάτια, τὰ ροῦχα τῆς πλύσης, ὁ κόπανος' 'Ησ. **κόπανον** «ξύλον ἐρεοπλυτικόν» : **τὸ κόπανο καθαρίζει τά ροῦχα ἀλλά τά λειώνει**' **3)** κοπὶς βλ.λ. : Αἰσχ.Χο. 860 **μέλλουσι μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων**' **4)** δημ. τὸ φυτὸν λάπαθον τὸ πολύχρουν βλ.λ.

κόπανος (ὁ) σχόλ. κ. δημ. σκέπανος βλ.λ. : Σχόλ.'Οππ.'Αλ.1,106' **2)** δημ. μεγεθυντ. τοῦ κόπανον βλ.λ., **μεγάλο κόπανο**' || τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ κοντακίου τῶν ὅπλων, ὅ. ὑποκόπανος : Θεοτ. ΚΚατάδ.143 **ἐχτύπησαν δεξιά ἀριστερά τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸν κόπανο τοῦ τουφεκιοῦ**' **3)** δημ. εἶδος βραχείας σφύρας ἐν χρ. παρὰ τοῖς βαρελοποιοῖς, ξυλόσφυρα, ματσόλα' **4)** δημ. ἐργαλεῖον χρήσιμον πρὸς ἰσοπέδωσιν τοῦ ἐδάφους' **5)** μτφ. ἄνθρωπος δύσνους, ἄξεστος, κουτός, χοντροκέφαλος, ὅ. στειλιάρι, κούτσουρο : παροιμ. **δῶσ' μου, κυρά, τὸν ἄντρα σου καὶ πάρε σὺ τὸν κόπανο.**

κοπανῶ-άω δημ. κ. **κοπανίζω** βλ.λ.

κοπάριον (τό) μτγν. κ. μσν. εἶδος μικροῦ τινος χειρουργικοῦ **ἐργαλείου** : Σευῆρ.'Ιατρ.π.'Αέτ.7,92, Παῦλ.Αἰγ.6,62 **ὑδροκηλικὸν κοπάριον.**

κοπάς-άδος (ἡ) (κόπτω) μτγν. ἡ ἐπικεκομμένη, κλαδευμένη, ἐπὶ δένδρου : Θεόφρ.Φl 1,3,3 **ἐῶσι δὲ καὶ τὰς ἐλαίας κοπάδας καὶ τὰς συκᾶς**' **2)** ὡς οὐσ. θάμνος : Πάπ. **ξυλοκοπία τῆς κοπάδος**' κ. κτ. πληθ. αἱ **κοπάδες** : Πάπ.

κόπασις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀποκάμνειν, ἡ κούραση : 'Αχμ.'Ονειροκρ.222,22.

κόπασμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοπάζω, ὕφεσις, κατευνασμός, χαλάρωσις τῆς ἐντάσεως : Τζέτζ.Χιλ.6,833 **ὕδατος κοπασμάτων.**

κόπελλα (τὰ) Ἡσ. «αἰδοῖα. καὶ τὰ ὀστεώδη τοῦ σώματος».

κοπέλλα (ἡ) δημ. κ. **κοπελλιά** κόρη, νεᾶνις : Ἐρωτόκρ.1,1760 **τίς ξέρ' ἂν εἶν' κι ἀγάπησε ἄλλην κοπέλλα ξένη,** Πορφύρ.Σκ.33,14 **ζῶ κι ἀγαπῶ τὴ σκιὰ μιᾶς κοπέλλας αἰώνια·** **2)** ὡς θηλ. τοῦ **κοπέλλι** βλ.λ.2), ἡ ὑπηρέτρια, δούλα : Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.135,3 **ξένη μ', κοπέλλες ἔχουμε, κοπέλλες καὶ κοπέλλια, | καὶ σένα τί σὲ θέλουμε, σὰν τί δουλειὰ νὰ κάνῃς.**

κοπέλλι (τὸ) μσν. κ. δημ. παῖς, νεανίας, παιδί : Χρον.Μορ.5394 **οὐδὲν ἐντρέπεστεν ποσῶς νὰ παίζετε ὡς κοπέλλια,** Ἐρωτόκρ.2,1547 **νὰ λέτε πῶς σᾶσε νικᾷ ἕνα μικρὸν κοπέλλι,** αὐτ.1,100 **μὲ λίγο τὸν ἐπλάνεσε τὸ πίβουλο κοπέλλι** (ὁ Ἔρως)· ‖ παροιμ. **λέγε, λέγε τὸ κοπέλλι, κάνει τὴ γριὰ καὶ θέλει·** **2)** ὑπηρέτης, ἀκόλουθος, δοῦλος : Πουλλολόγ.277 **κοπέλλιν ἄχρηστον καπήλισσας ὀκάποιας,** παροιμ. **κατὰ τὸ Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλλια του** (ἐπὶ ὑφισταμένων ἢ μαθητευομένων ἐχόντων τὰ αὐτὰ πρὸς τοὺς προϊσταμένους ἢ τοὺς διδασκάλους ἐλαττώματα)· ὁμ. **ἔχει ὁ κόπελλος κοπέλλι** (σκωπτ.) : Ἀραβαντ.Παροιμ.46.

κοπελλιά (ἡ) δημ. κοπέλλα βλ.λ., κόρη, νεᾶνις : Ἐρωτόκρ.3,1109 **σὰν κοπελλιὰ 'σφαλες κι ἐσύ, κι ἐβάλθης νὰ μιλήσῃς τοῦ Ρώκριτου.**

κοπελλιάρης (ὁ) δημ. νεανίας ἰδίως δὲ ἐρωτύλος : Ἐρωτόκρ.2,217 **ἦτον εἰκοσινοὺς χρονοῦ ὄμορφος κοπελλιάρης,** Ἐρωφ.4,126 **νὰ σμίγῃ | μὲ κοπελλιάρην ὄμορφο σὲ βλέπησιν ὀλίγη.**

κοπελλίστικος-η-ο δημ. παιδικός, παιδιάστικος : Ἐρωτόκρ.3,97 **πολλὲς φορὲς μ' ἐκάμασι τὰ κοπελλίστικά σου | κι ἤπια φαρμάκια καὶ χολὲς** (οἱ παιδιακισμοί), Ἐρωφ.1,150 **καὶ μὲ τὴν Ἐρωφίλην του μ' ἔστειλε νὰ περνοῦμε | τὸν κοπελλίστικον καιρὸ** (τὰ παιδικὰ χρόνια), αὐτ.188 **σὲ κοπελλίστικη καρδιά·** **2)** ὁ ἁρμόζων εἰς κόρην ἐνήλικον, ποὺ ταιριάζει σὲ κοπέλλα : **δὲν τοῦ πάει τοῦ κοριτσιοῦ αὐτὸ τὸ φουστάνι· εἶναι πολὺ κοπελλίστικο καὶ τὴν δείχνει μεγάλη.**

κοπελλοῦδα (ἡ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κοπέλλα βλ.λ., μικρὰ κόρη : Ἐρωτόκρ.4,22 **μιὰ κοπελλοῦδα ἀμάθητη σὲ λογισμὸν ἐφέρα·** **2)** κτ. πληθ. **κοπελλοῦδες** ὀνομ. τῶν φυτῶν κυκλάμινον τὸ ὡραιοανθὲς καὶ βοτρύανθος ὁ κοινανθής.

κοπελλοῦδι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κοπέλλα βλ.λ., μικρὰ κόρη : Παλαμ.Περ.Χαιρ.136,10 **καὶ πῶς χορεύουν γύρω τους πανώρια κοπελλούδια.**

κοπερνικία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος τροπικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **φοινίκων.**

κοπετός (ὁ) (κόπτομαι) κ. νεώτ. κ. δημ. μέγας θρῆνος, ἰδίως μετὰ δαρμῶν τοῦ στήθους : Εὐπ.347, ΚΔ Πράξ.8,2 **συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς καὶ ἐποίησαν κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ,** Πλούτ.Φάβ.17 **κοπετοὺς . . γυναικείους,** Νίκαρχ.ΑΠ 11,122, Καλλιγ.Θάν.Βλ.267 **θρῆνος καὶ κοπετὸς κατέλαβε πάντας.**

κοπεύς-έως (ὁ) πάπ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ κόπτων τι, μτ. γενικ. : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.301,28· ‖ ἀπολ. ἐν εἰδ. σημ. ὁ ξυλουργός : Πάπ. ‖ αὐτ. **ὁ ἐλαιοτρίβης·** **2)** κ. νεώτ. αἰχμηρὸν ὄργανον δι' οὗ κόπτονται λίθοι, ξύλα ἢ μέταλλα, δημ. κοπίδι : Διόδ. Σ 1,35 **ὥσπερ τισὶ κοπεῦσιν ἐπὶ σιδηροῖς ἀγκίστροις·** ‖ εἰδ. τὸ γλύφανον τοῦ λιθοξόου, τοῦ ἑρμογλύφου : Λουκ.Ἐνύπν.13 **καὶ μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας.**

κοπή (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κόπτω, τομή, ἀποκοπή, κόψιμο : Πάπ. **κοπὴ καλάμου, - κοπὴ λαχάνου, - χόρτος εἰς κοπὴν καὶ ἐπινομὴν** (εἰς θερισμόν), **- κοπὴ μετάλλων·** ‖ εἰδ. νομισματοκόπησις : Ἐπιγρ. **2)** σφαγή : ΠΔ Ἰησ.10,20 **κόπτοντες αὐτοὺς κοπὴν μεγάλην σφόδρα ἕως εἰς τέλος,** ΚΔ Ἑβρ.7,1 **ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλέων·** **3)** μόχθος : Σοφ.ἀπ.479· **4)** σύντριψις, κοπάνισμα : Ἀλεξ.Ἀφρ.Πρ.1,67· **5)** κροῦσις, κτύπημα, σύγκρουσις : Ἀριστλ.Κόσ.394a,34 **χιὼν δὲ γίνεται κατὰ νεφῶν πεπυκνωμένων ἀπόθραυσιν πρὸ τῆς εἰς ὕδωρ μεταβολῆς ἀνακοπέντων· ἐργάζεται δὲ ἡ μὲν κοπὴ τὸ ἀφρῶδες·** **6)** διακοπὴ σχέσεων, διαζύγιον : Ἀκύλ.ΠΔΔευτ.24,3· **7)** εἰδ. μσν. τὸ σχῆμα, ἡ κατατομή : Λιβ.Ροδ.301 **καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου πρόσωπον γέροντος εἶδες ὄψιν, | σύνθεσιν, σχῆμα καὶ κοπὴν καὶ πλάσιν ἀναλόγως·** **8)** δημ. τὸ ποίμνιον, τὸ κοπάδι : Κρυστ.126,28 **σὰν τὸ ζαρκάδι ὁ νιὸς βοσκὸς ξετρέχει τὴν κοπή του·** **9)** ὁμ. δημ. ἡ κουρὰ τῶν προβάτων.

κόπηθρον (τὸ) Ἡσ. «φυτὸν λαχανῶδες ἄγριον».

κοπηρός-ά-όν μτγν. κ. μσν. κοπιώδης, ὀχληρός, κοπιαστικός : Ἡρωδιαν.Ἐπιμερ.179, Εὐστ.Πον.12,88 **κοπηρὸν πάθος,** Νικ.Χων.Χρον.62D **κοπηρά τε καὶ ἐργώδης ἀναχώρησις.**

κόπια (ἡ) (ἰταλ.) δημ. πανομοιότυπον ἐγγράφου, ἐντύπου ἢ ζωγραφικοῦ ἔργου, ἀντίγραφον, ἀντίτυπον· **2)** τὸ μηχάνημα, τὸ ἀντιγραφικὸν πιεστήριον, δι' οὗ γίνεται ἡ ἀντιγραφὴ ἐπιστολῶν· **3)** ἐμπορικὸν βιβλίον περιέχον ἀντίγραφα ἐπιστολῶν.

κόπια (τὰ) δημ. πληθ. τ. τοῦ κόπος· ‖ εἰδ. ἡ διὰ καταβληθεῖσαν ἐργασίαν ἀμοιβή.

κοπιάζω (κόπος) μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐκοπίασα, δημ. **κόπιασα** (προφ. τρισύλλαβος), κοπιῶ βλ.λ.3), καταβάλλω κόπον, μοχθῶ : Ἐρωτόκρ.5,1525 **κι ἐκεῖνον ὁποὺ κόπιασε . . ,** Διγεν.Ἀκρ.3329 **καὶ κοπιάζομεν ὁμοῦ ἡμέρας τε καὶ νύκτας, - ἐκοπίασε πολὺ γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της, - κόπιασα σ' αὐτὴ τὴ δουλειά,** Ψυχάρ.Ταξ.13 **κοπιάζει, δουλεύει ὁ λαός σου·** **2)** δημ. κτ. β' ἢ γ' πρόσ. φιλοφρον. εἰσέρχομαι, μεταβαίνω που, παίρνω τὸν κόπο νὰ . . : **ἂς κοπιάσῃ μέσα, - κοπιάστε νὰ φᾶμε - νὰ σᾶς σερβίρουμε κάτι.**

κοπίασμα (τὸ) μσν. ἐπίπονος, κοπιώδης ἐργασία : Εὐστ.Πον.8,45.

κοπιαπίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἔνυδρον θειικὸν ἅλας τοῦ σιδήρου.

κοπιάρισμα (τὸ) δημ. ἡ διὰ μελάνης ἢ πιεστηρίου λῆψις ἀντιγράφων, ἀντιτύπων.

κοπιαρός-ά-όν κοπιώδης : Ἀριστλ.Πρ.880b,16 **διὰ τί μακροὶ μὲν ὄντες οἱ περίπατοι ἐν τοῖς ὁμαλέσι, κοπιαρώτεροί εἰσι τῶν ἀνωμάλων,** Θεόφρ.Λιθ.7,9.

κοπιάρω δημ. λαμβάνω ἀντίγραφον, πανομοιότυπον ἐντύπου ἢ ἐγγράφου· **2)** μτφ. μιμοῦμαι, πιστῶς ἀκολουθῶ.

κοπιαστής (ὁ) μσν. φιλόπονος, ἐργατικός : Χρον. Μορ.2760 **ἄνθρωπος ἐπιδέξιος, | φρόνιμος καὶ κοπιαστὴς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους | ὅπου νὰ ἐγεννήθησαν εἰς μέρη Ρωμανίας.**

κοπιαστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον κοπιαστικόν, μετὰ πολλοῦ μόχθου.

κοπιαστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ.δημ. ἐπίπονος, κοπιώδης : **κοπιαστικὴ δουλειά - πορεία.**

κοπιαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κοπιωδῶς, κατὰ τρόπον ἐπίπονον.

κοπιάτης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μσν. εἰδ. ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ νὰ σκάπτῃ τάφους, νεκροθάπτης : Κῶδ.Θεοδ.13,1,1, Ἰουστ.Νεαρ.59,2.

κοπιδερμία (ἡ) μτγν., μσν. ἡ κοπὴ τοῦ δέρματος, ἡ περιτομή· ἐν χρ. ἀναφορ.πρὸς δούλους, περιτεμνομένους : Μαλάλ.1401,10 **ἐξεφώνησεν ὁ βασιλεὺς διάταξιν ὥστε μὴ ποιεῖν τινὰς ἔγγραφον κοπιδερμίας·** πρβλ. κοπίδερμος.

κοπίδερμος-ον μτγν. δοῦλος περιτετμημένος· Γλωσσ. «μαστιγίας» : Μαλάλ.Ι 401,10 **μήτε δὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ κοπιδέρμου ὀνομάζεσθαι.**

κοπίδι (τὸ) δημ. κοπεύς βλ.λ.2), κοπίς.

κοπίζω (1) (κόπις) ψευδολογῶ· Ἡσ.

κοπίζω (2) μτγν. τελῶ τὴν ἐν Σπάρτῃ ἀγομένην ἑορτὴν τῆς κοπίδος βλ.λ.4) : Ἀθήν.4,138F **ἐπὴν δὲ κοπίζωσι, πρῶτον μὲν δὴ σκηνὰς ποιοῦνται παρὰ τὸν θεόν.**

κόπις-ιδος (ὁ) φλύαρος, ψευδολόγος : Εὐρ.Ἑκ.133 **πρὶν ὁ ποικιλόφρων κόπις ἡδυλόγος δημοχαριστὴς Λαερτιάδης.**

κόπις-ιδος (ἡ) μτγν. ὀξὺ ἄκρον, κέντρον, κεντρί : Νικ.Θηρ.780 **κέντροιο κοπίς** (τὸ κεντρὶ τοῦ σκορπιοῦ)· πρβλ. Ἡσ. «κόπιες, κέντρα ὀρνίθεια».

κοπίς-ίδος (ἡ) (κόπτω) μάχαιρα, πέλεκυς, ἰδίως δὲ ὁ ἀξινοειδὴς πέλεκυς τοῦ μαγείρου ἢ τοῦ κρεοπώλου, σατίρα : Ἑρμιππ.46, Ἀριστφ.ἀπ.138 **κοπίδι τῶν μαγειρικῶν,** Σοφ.ἀπ.894, Διόδ.Σ 12,24 **παραπορευόμενος κατὰ τύχην παρὰ κρεοπώλιον ἁρπάσας τὴν παρακειμένην ἐπὶ τῆς σανίδος κοπίδα·** ‖ ειδ. κυρτὴ μάχαιρα ἐν χρ. παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς ὡς κ. παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς ἔθνεσιν : Εὐρ.Ἠλ.837 **Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς οἴσει τις ἡμῖν κοπίδ' ὀπορρῆξαι χέλυν;,** Ξεν.ΚΠ 2,1,9 **γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστεράν, κοπὶς δὲ ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν·** ‖ κ. νεώτ. πᾶν ὄργανον δι' οὗ κόπτονται σκληροὶ ὗλαι, κοπίδι· ‖ κ. ἐπιθετ. : Εὐρ.Κύκλ.241 **κοπὶς μάχαιρα·** **2)** κ. μτφ.: Πλούτ.Φωκ.5 **ὁ δὲ Δημοσθένης . . ἀνισταμένου . . Φωκίωνος εἰώθει λέγειν, « ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς πάρεστιν »,** Καλλιγ.Θάν.Βλ.170 **καὶ τῷ ὄντι ὁ Πετρίδης ὑπῆρξεν ἡ κοπὶς τῶν λόγων ἁπάντων·** **3)** ἡ παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἐν ἑορταστικαῖς ἡμέραις ἑστίασις τῶν ξένων : Κρατῖν.164 **ἐν τῇ κοπίδι θοινᾶσθαι καλῶς,** Εὐπ.138.

κοπίσκος (ὁ) μτγν. κτ. Διοσκ.1,58 τὸ φυτὸν λίβανος ὁ σμιλιωτός.

κόπ(ι)τσα (ἡ) δημ. μικρὰ πόρνη, θηλύκωμα.

κοπιῶ-άω (κόπος) κ. μαν. καταλαμβάνομαι ὑπὸ κοπώσεως, κουράζομαι : Ἀριστφ.Θεσμ.795 **κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι,** αὐτ.ἀπ.318,8, ΠΔ Δευτ.25,18 **καὶ ἔκοψέ σου τὴν οὐραγίαν τοὺς κοπιῶντας ὀπίσω σου, σὺ δὲ ἐκείνας καὶ ἐκοπίας·** ‖ μτ. δοτ. : Ἐρασίστρ.π.Γαλ.Ἐθ.Ι **κ· τῇ διανοίᾳ·** ‖ μτ. αἰτ. : Ἀλεξ.147 **κοπιῶ τὰ σκέλη·** ‖ μτ. αἰτ. τοῦ ποι. αἰτ. ἐμπροθ. : Ἀριστφ.Ὄρν.734 **ὥστε παρέσται κοπιῶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν,** Μέν.Φασμ.36, ΚΔ Ἰω.4,6 **ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας·** ‖ μτ. μτχ. : Ἀριστφ.ἀπ.602 **κ· ὀρχούμενοι,** Ἀσκληπιάδ.ΑΠ 12,46 **κ· ζῶν·** **2)** τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ. : Ἀριστλ.Πρ.881a,14· **3)** καταβάλλω κόπους, μόχθους, ἐργάζομαι καθ' ὑπερβολὴν, μοχθῶ, κοπιάζω : ΚΔ Ματθ.6,28 **καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει,** αὐτ.Λουκ.5,5 **δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν,** Βι.Ἀλεξ.4451 **ὑπόστρεψον οὖν, ἄνθρωπε, καὶ γῆν σοι δεδομένην** (**πάτει καὶ κατατρύφησον· τί κοπιᾷς εἰς μάτην,** Ἐρωφ.1,51 **κι ὅποιος κοπιᾷ κι εἰς τὸ καλὸ σπουδάζει·** ‖ μτ. μτχ. : Ἐπίκ.Ἐπιστ.3,59U **μὴ κοπιάτω φιλοσοφῶν,** ΚΔ Κορ.1,4,12 **καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί·** ‖ ὁμ. μτ. αἰτ. ἐμπροθ. : αὐτ.Τιμ.ΙΙ,4,10 **εἰς τοῦτο γὰρ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα** (χάριν τούτου)· ‖ ὁμ. μτ. δοτ. : αὐτ.1,5,17 **οἱ κοπιῶντες ἐν . . διδασκαλίᾳ.**

κοπιώδης-ους-ες κ. νεώτ. ἐπίπονος, κοπιαστικός, φορτικός, ὀχληρός : Ἱππ.Ἐπιδ.1,26Ϛ' **καὶ τῶν ἄλλων πόνοι κοπιώδεα τρόπον,** Ἀριστλ.Πρ.885b,2, Γαλ.7,626, - **κοπιώδης ἐργασία.**

κοπιωδῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κοπιώδη.

κοπιωπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ εἰς κόπωσιν τῶν ὀφθαλμῶν ὀφειλομένη ἀδυναμία τῆς ὁράσεως.

κοπλιμεντάρω δημ. κομπλιμεντάρω βλ.λ.

κοπλιμέντο (τὸ) δημ. κομπλιμέντο βλ.λ.

κόπος (ὁ) (κόπτω) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. κτύπος, πλῆγμα, κτύπημα : Αἰσχ.Χο.23 **ὀξύχειρι σὺν κόπῳ,** Εὐρ.Τρῳ.794 **πλήγματα κρατὸς στέρνων τε κόπους·** ‖ Ἡσ. «κοπανισμός»· **2)** τὸ ἐξ ἀσθενείας ἄλγος, ὁ ἐκ νόσου τινὸς πόνος : Σοφ. Φιλ.880 **ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ·** **3)** μόχθος, ταλαιπωρία : Αἰσχ.Ἱκ.210, αὐτ.ἀπ.132 π. Ἀριστφ.Βάτρ.1265 **τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;** Πλάτ.Πολ. 537B **κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι,** ΚΔ Κορ.2,6,5 **ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις,** αὐτ.11,27 **ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ,** Ἐπιγρ. **πάντα κόπον ἀναδεξάμενος,** Ἐρωτόκρ.4,272 **εἶν' ὁπού φέρνουν τοῦ κυροῦ κόπο πολὺ καὶ ζάλη,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 72,20 **κι εἶν' τῆς ἐρμιᾶς διπλὸς ὁ πόνος,** (**διπλὸς κι ὁ κόπας στὴ φευγάλα,** γνωμ. **τἀγαθὰ κόποις κτῶνται·** ‖ φρ. κόπον παρέχω στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ : ΚΔ Ματθ.26,10 **τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί;,** αὐτ.Λουκ.11,7, Πάπ. **ἐὰν δέ σοι κόπους παρέχῃ·** ‖ δημ. φρ. **δὲν ἀξίζει τὸν κόπο** (εἶναι ἀνάξιον λόγου), - **κόπος χαμένος** (ματαιοπονία), - **λάβετε τὸν κόπο νὰ . .** (ἀ. κοπιάστε)· **4)** ἡ καταβολὴ σωματικῶν δυνάμεων ἢ ψυχικῶν προσπαθειῶν, ἡ ἐργασία : Ἐπιγρ. **καμάραν ἀφ' ἰδίων κόπων ἐποίησεν,** ΚΔ Θεσσ.1,3,5 **μήπως . . εἰς κενὸν γένηται ὁ κόπος ἡμῶν,** - **ἔχει καταβάλει πολλοὺς κόπους γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιά της,** Ζερβ.Ἱστ.1 135 **ὁ μωρὸς ἐγὼ καὶ ὁ ἀνόητος!** (**Γιατὶ νὰ κοπιάζω τόσον πολύ, καὶ οἱ κόποι μου νὰ μὴν ἀποφαίνωνται;** ‖ δθ δημ. ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν καταβολὴν ἐργασίας· συνήθ. κτ. πληθ. **οἱ κόποι** κ. **τὰ κόπια** : **τ' ἀφεντικὸ δὲ μοῦ πλέρωσε καλὰ τὰ κόπια μου,** - **μοῦ 'φαγε τὸν κόπο μου,** φρ. τοῦ **'μεινε ὁ κόπος διάφορο** (ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶς ἐργασθέντων)· **5)** κόπωσις, ἐξάντλησις, κάματος : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.21 **δεῖ . . εἰδέναι τί λουτρὸν ἀκαίρως προσγενόμενον ἐργάσεται ἢ τί κόπος,** Εὐρ.Βάκχ.634 **κόπου δ' ὕπο διαμεθεὶς ξίφος παρεῖται,** αὐτ.Ῥῆσ.764, Ἀριστφ. Λυσ.542 **οὐδὲ τὰ γόνατα κόπος ἐλεῖ μου καματηρός,** αὐτ.Πλ.321, Θουκ.7,40 **οὐκ ἐδόκει τοῖς Ἀθηναίοις ὑπὸ σφῶν αὐτῶν διαμέλλοντας κόπῳ ἀναλίσκεσθαι,** Σολωμ.Ἑλ.Πολ.2,6,4 **μὲ τ' ἄρματ' ὅλα βρόντησα τυφλὸς τοῦ κάπου χάμου.**

κόππα (τὸ) γράμμα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (Ϙ) ἰσοδυναμοῦν ἠχητικῶς πρὸς τὸ Κ, διασωθὲν μόνον ἐν ἐπιγραφαῖς πρὸ τοῦ Ο καὶ τοῦ Υ (λ.χ. ὡς πρῶτον γράμμα· τῆς λ. Κόρινθος)· ‖ παροιμ. **οὐδὲ κόππα γιγνώσκων** ἐπὶ ἐντελῶς ἀδαοῦς : Παρμεν.π.Ἀθήν.5,221A (δ.ἀνάγν. οὐδὲ κάππα)· ‖ ὡς ἀριθμ. σύμβ. =90 : Πάπ.

κοππατίας (ὁ) ὁ διὰ τοῦ σημείου Ϙ ἐστιγματισμένος : Ἀριστφ.Νεφ.23 **ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν** (ἵππον) (πιθ. π. ἵππων γένους κορινθιακοῦ, ὧν ἡ καταγωγὴ μέχρι τοῦ Πηγάσου ἀνεβιβάζετο).

κοππαφόρος-ον μτγν. ὁ κοππατίας βλ.λ. : Λουκ. Ἀπαιδ.5 **ὁ δὲ ἵππον κτήσαιτο Μῆδον ἢ κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον.**

κόπρα (ἡ) νεώτ. ἡ λευκὴ σὰρξ ἡ ἀποτελοῦσα τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ λευκώματος τοῦ κόκκου.

κοπρά δημ. κ. κοπριά βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.3,502 **καὶ τὰ ρηγάτα στσὶ κοπρὲς ἐπολυτάρριξές τα.**

κοπραγωγός-όν ὁ χρησιμεύων ὡς ἀγωγός, ὀχετὸς κόπρου : Πλάτ.Κωμ.222 **κοπραγωγὸς γαστήρ.**

κοπραγωγῶ-έω φέρω κόπρον : Ἀριστφ.Λυσ.1174.

κοπραιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. κοπραναιμία· μόλυνσις τοῦ αἵματος διὰ περιττωματικῶν ὑλῶν, ἀπορροφηθεισῶν ἀπὸ τοῦ ἐντέρου.

κόπρανα (τὰ) κ. νεώτ. τὰ περιττώματα : 'Ιππ. 'Επιδ.1,26β', 'Αρετ.'Οξ.Παθ.2,5.
κοπρανολογία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ χάριν διαγνωστικῶν σκοπῶν χημικὴ καὶ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τῶν κοπράνων.
κοπρανώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐν εἴδει κοπράνων ἢ ὁ περιέχων κόπρανα' || **κοπρανώδεις ἔμετοι** οἱ ἔχοντες τὴν ὀσμὴν τῶν κοπράνων.
κοπρεαῖος (ὁ) (κόπρος) ὁ ἐκ κόπρου, ὁ ὡσεὶ κόπρος ἀηδὴς καὶ μηδαμινός, κοπρίτης, σκατένιος, ὡς ὕβρις : 'Αριστφ.'Εκκλ.317 **ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν ἐπεῖχε κρούων ὁ κοπρεαῖος.**
κόπρειος-ον (κόπρος) ὁ ἐκ κόπρου, ὁ κόπρου ἔμπλεως, ρυπαρός, βρωμιάρης, λ. κωμ. μτ. λαγοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόμ. τοῦ δήμου τῆς 'Αττικῆς Κόπρος, οὗ οἱ κάτοικοι ('Επίγρ.) Κόπρειοι : 'Αριστφ. 'Ιππ.899 **τοῦτ' εἶπεν ἀνὴρ Κόπρειος.**
κοπρεύω (κόπρος) 'Ησ. «κοπρίζω».
κοπρεῶ-έω 'Επιγρ. δ.γρ. τοῦ κοπρίζω βλ.λ.
κοπρεών-ῶνος (ὁ) (κοπρία) μσν. ὁ κοπρών βλ.λ. : Τζέτζ.Χιλ.6,520.
κοπρηγία (ἡ) (κοπρία-ἄγω) πάπ. ἡ πρᾶξις τοῦ κοπρηγῶ, ἡ μεταφορὰ κόπρου δι' ἁμάξης : **τὰ παρὰ σοὶ ἔργα τουτέστιν κοπρηγία καὶ ἀμμηγία'** **2)** πάπ. σωρὸς κόπρου : **χώρισον τὸ κόπριον εἰς τὴν κοπρηγίαν.**
κοπρηγός-όν (κοπρία-ἄγω) πάπ. ἐπὶ πλοίου, τὸ μεταφέρον κόπρον : **τιμὴ πλοίου κοπρηγοῦ λιμναίου'** **2)** πάπ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. φορτηγάμαξα, κάρρον πρὸς μεταφορὰν κόπρου : **πέμπεις τὰ κτήνη καὶ τὰ κοπρηγά,** αὐτ. **μισθὸς κοπρηγῶν δύο διὰ Παῶτος ὀνηλάτου.**
κοπρηγῶ (κοπρία-ἄγω) πάπ. μεταφέρω κόπρον.
κοπρία (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κ. **κοπριά** κ. **-ρά** σωρὸς κόπρου, κόπρος : Σιμων.6 **ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται,** Στράττ.π.Πολυδ.7,134 **οὐδ' ἐν κοπρίᾳ θησαυρὸν ἐκβεβλημένον,** 'Αριστλ.Θαυμ.845a,5,ΠΔ 'Ιὼβ 2,8 **καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως,** Στράβ.7,5,7 **ὑπὸ ταῖς κοπρίαις ὀρύξαντες σπήλαια,** ΚΔ Λουκ.14,35 **οὔτε εἰς γῆν οὔτε εἰς κοπρίαν εὔθετόν ἐστι'** παροιμ. **ὅμοιος στὸν ὅμοιο κι ἡ κοπριὰ στὰ λάχανα** (ὁ φαῦλος μετὰ φαύλων συναναστρέφεται)' **2)** πάπ. τόπος ἔνθα ἀπορρίπτεται ἡ κόπρος, αἱ ἀκαθαρσίαι, ἐν ἀναφ. πρὸς ἔκθετα παιδία : **ἀναιρεῖσθαι ἀπὸ κοπρίας'** **3)** ἐπὶ τοῦ σίτου, τὰ ζιζάνια, αἱ ἀκαθαρσίαι : ΠΔ Σοφ.Σειρ.27,4 **ἐν σείσματι κοσκίνου διαμένει κοπρία'** **4)** λίπασμα : ΚΔ Λουκ.13,8 **κύριε, ἄφες αὐτὴν καὶ τοῦτο τὸ ἔτος, ἕως ὅτου σκάψω περὶ αὐτὴν καὶ βάλω κοπρίαν** (δ.γρ. κόπρια).
κοπριακός-ή-όν (κοπρία) πάπ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοπρίαν, ὁ τῆς κοπρίας.
κοπρίαρτος-ον πάπ. ὁ ἐκ τῆς κοπρίας ληφθείς, ὅθ. ἔκθετον βρέφος' πρβλ. κοπρία 2).
κοπρίας (ὁ) (κόπρος) μτγν. ὁ ἐκ κόπρου ὤν, ὁ εἰς τὴν κόπρον νὰ διατρίβῃ ἀρεσκόμενος, βρωμερός, αἰσχρός, αἰσχρολόγος ἄνθρωπος, ἐν χρ. ἐπὶ γελωτοποιῶν διὰ τὸ αἰσχρὸν τῆς γλώσσης αὐτῶν : Δίων Κ 50,28 **τοὺς καλοὺς αὐτῶν ἑταίρους .. οὓς αὐτοὶ ἐκεῖνοι κοπρίας ἀποκαλοῦσι,** αὐτ. 73,6 **κοπρίας τινὰς καὶ γελωτοποιούς.**
κοπρίγιον (τὸ) πάπ. κόπρος, κοπριά : **τιμὴ κοπριγίων ἀγορασθέντων.**
κοπρίζω (κόπρος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. μέλλ. κοπρίσσω, λιπαίνω διὰ κόπρου : 'Οδ.Ρ 299 **ὄφρ' ἂν ἄγοιεν δμῶες 'Οδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρίσσοντες** (δ.γρ. κοπρήσοντες),Θεόφρ.ΦΙ 3,9,1 **τὸ γὰρ τὴν ψιλὴν κοπρίζειν, οὐχ ὅμοιον,** Πάπ.,**-κοπρίζω τὸ χωράφι'** κ. παθ. : Διοσκ.58 **πρασιαὶ κεκοπρισμέναι,** ΨΧρυσ.705Β **σπάρον τὸν κοπριζόμενον ἀρδεύειν'** **2)** ἐνεργῶ ὡς κόπρος : Θεόφρ. ΦΙ 8,9,1' **3)** νεώτ. κ. δημ. ἀφοδεύω, ἀποπατῶ' κ. παθ. : ΚαρκΒ.Ζητ.(0) **καὶ εἶδε περίγυρα τὸ κοπρισμένο σπίτι'** **4)** μτφ. μσν. κ. νεώτ. κατασπιλῶ, καταρρυπαίνω τι' κ. παθ. : 'Ιω.Κλιμ.23,2 **ὑπὸ ἐπαίνου κοπριζόμενα.**
κοπριήμετος-ον (κόπρος-ἐμῶ) ὁ ἐμῶν κόπρον, περιττώματα : 'Ιππ.'Επιδ.2,1,9.
κοπρικός-ή-όν (κόπρος) γλωσσ. κ. **κόπρινος** ὁ ἀνήκων εἰς κόπρον, βρωμερός, σκατένιος.
κοπρίμορφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **καραβιδῶν.**
κόπρινος-η-ον (κόπρος) κ. γλωσσ. κοπρικὸς βλ.λ.' || ἐπὶ τῶν σκωλήκων, οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὸ ἀποπάτημα : 'Ιππ.'Επικ.28 **κόπρινοι σκώληκες'** **2)** νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. γένος μυκήτων τῆς οἰκογ. τῶν **ἀγαρικοειδῶν.**
κόπριον (τὸ) κόπρος βλ.λ. : 'Ιππ.Διαίτ.56, Ροῦφ.π. 'Ορειβ.8,24,8, Πάπ. **τοῦ κοπρίου τοῦ εἰς τὸ πέρα μὴ ἀμελήσῃς'** || κ. κτ. πληθ. : 'Ηράκλειτ.96, 'Επιγρ.,Σωρ.2,56,Πλούτ.Πομπ.48 **αὐτοῦ δέ τις κοπρίων κόφινον ἐκ κεφαλῆς τοῦ Βύβλου κατεσκέδασε,** Γρηγ.Ναζ. **κόπρια περιβαλεῖν'** **2)** πάπ. γεν. ἀκαθαρσίαι, βρωμιές : **παραδοῦναι τὰ οἰκητήρια καθαρὰ ἀπὸ κοπρίων'** **3)** πάπ. κτ. πληθ., ἰδ. ἐν τῇ μαγικῇ, ἀκαθαρσίαι ληφθεῖσαι ἐκ μέρους ἔνθα ἔκειτο πτῶμα.
κοπρίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **κοπριδῶν.**
κοπρισιά (ἡ) (κοπρίζω) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ κοπρίζειν, ἡ χεσιά : **γέμισε κοπρισιὲς ἡ αὐλή.**
κόπρισις-εως (ἡ) (κοπρίζω) κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ κοπρίζειν, ἡ διὰ κόπρου λίπανσις τῆς γῆς : Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,9,1 **περὶ δὲ κοπρίσεως ἀκολούθως.**
κόπρισμα-ατος (τὸ) (κοπρίζω) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ κόπρου, κοπριᾶς, λίπανσις τοῦ ἐδάφους : **τὸ περιβόλι θέλει κόπρισμα.**
κοπρισμός (ὁ) κόπρισις βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,9,1.
κοπρίτης (ὁ) (κόπρος) δημ. ὁ μόνον πρὸς τὸ ἀποπατεῖν, κόπρον ἐκβάλλειν ἱκανός, ποὺ ζῇ μόνο γιὰ νὰ κοπρίζῃ, ὕβριστ. ἐπὶ ὀκνηρῶν, ἐπὶ φυγοπόνων ἅμα καὶ ἀνικάνων ἀνθρώπων' πρβλ. κοπρόσκυλλο' **2)** ὁμ. ὑβριστ. ἐπὶ νωθρῶν ἅμα καὶ δειλῶν, οἱονεὶ **ὁ ἐκ φόβου χεσείων,** ἄνανδρος, φοβητσιάρης, χεζάς.
κοπριώδης-ους-ες (κόπρος-εἶδος) ὁ κοπρώδης βλ.λ. : 'Ιππ.Κωακ.590, Θεόφρ.ΦΑΙτ.2,6,3 **θολερὰ καὶ κοπριώδη ὕδατα'** || ἐπὶ τόπου, **ὁ** πλήρης κόπρου, ὁ γεμάτος κοπριές : Πάπ.
κοπροβολεῖον (τὸ) (κόπρος-βάλλω) μσν. ὁ κοπρών, τόπος ὅπου ρίπτουσι τὰς κόπρους' || ὁ ἀπόπατος : Εὐστ.1404,64.
κοπροβόλος-ον (κόπρος-βάλλω) ὄργανον πρὸς διασποράν, διασκόρπισιν τῆς κόπρου : ΕΜ 94,3 **πτύον κοπροβόλον.**
κοπροβόρος-ον (κόπρος-βορά) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ τρώγων συνήθως κόπρον : **μυῖαι κοπροβόροι.**
κοπρογενής-οῦς-ές μσν. ὁ γεννηθεὶς ἐν τῇ κοπρίᾳ : Θεόδ.'Υρτ.π.'Αν.Βοασσ.3,23 **τοὺς κατὰ Χριστοῦ δογματίζοντας ὡς κοπρογενεῖς ἀποπνίγῃ κανθάρους** (κῶδ. κοπρογεννεῖς).
κοπρογέννητος-ον μσν. κοπρογενὴς βλ.λ. : Γερμ.278,62 **κοπρογέννητος κάνθαρος.**
κοπρογράφος (ὁ) (κόπρος-γράφω) μσν. ὁ χυδαίως, αἰσχρῶς γράφων : Τζέτζ.'Αν.Κρ.3,365,14 **κοπρογράφον, οὕτω χρεὼν καλεῖν γὰρ ἢ καλλιγράφον.**
κοπροδίαιτος-ον μσν. ὁ διαιτώμενος, τρεφόμενος μὲ κόπρον : Μιχ.'Ακομ.2,179,31.
κοπροδοχεῖον (τὸ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἀγγεῖον, μέρος, ὀχετός, λάκκος δεχόμενος τὴν κόπρον.
κοπροδόχος (ὁ) (κόπρος - δέχομαι) μσν., νεώτ. **κοπροδόχος-ον** τόπος προωρισμένος νὰ δέχε-

ται τὴν κόπρον, ἀπόπατος : Φώτ.'Επιστ.206 **ἄξιος τὴν κοπροδόχον οἰκεῖν**· **2)** νεώτ. ἀνατ. **κοπροδόχος λήκυθος τὸ** κατώτατον μέρος τοῦ ἀπευθυσμένου ἐντέρου.
κοπροειδῆ (τὰ) νεώτ. ζῳολ. φυλὴ ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **σκαραβαιιδῶν**.
κοπροθέσιον (τὸ) μσν. θέσις, τόπος ἐν ᾧ θέτουσι κόπρον, κοπροβολεῖον βλ.λ. : Γεωπ.2,22,3.
κοπροθήκη (ἡ) γλωσσ. κοπροθέσιον βλ.λ.
κοπρολαγνεία (ἡ) νεώτ. ψυχοπαθ. διαστροφὴ τοῦ γενετησίου ἐνατίκτου, προκαλοῦσα εἰς τὸν πάσχοντα ἡδονικὴν διέγερσιν διὰ τῆς θέας, ὀσφρήσεως, φαύσεως τῶν περιττωμάτων τοῦ ποθουμένου ἐρωτικῶς προσώπου.
κοπρόλακκος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. λάκκος ἔνθα ρίπτεται ἡ κόπρος, Ἰδ. ὁ ἐν ἀγρῷ ἐκσκαπτόμενος πρὸς ἀπόθεσιν συναγομένης κόπρου ἀπομενούσης ἐκεῖ μέχρις οὗ καταστῇ κατάλληλος ἢ μέχρις οὗ ἐπιστῇ ὁ καιρὸς πρὸς λίπανσιν· || λάκκος ἐν ᾧ ἔχουσι σωρευθῇ ἀκαθαρσίαι : **γέμισε κοπρόλακκους ἡ συνοικία μας**.
κοπρολαλία (ἡ) νεώτ. ὅρος ἐν τῇ ψυχοπαθολογίᾳ δηλῶν τὴν **ἕξιν** καὶ Ἰδ. τὴν τάσιν ἣν ἀκουσίως ἔχουσι ψυχοπαθεῖς τινες εἰς τὸ ἐκατομίζειν φράσεις καὶ λέξεις αἰσχρὰς ὅλως ἀντιβαινούσας πρὸς τὴν ἐκ κοινωνικῆς καταστάσεως καὶ ἐξ ἀνατροφῆς ὑπόστασιν τοῦ ἐκστομίζοντος αὐτάς, σύνηθες σύμπτωμα εἴς τινας μορφὰς παραφροσύνης.
κοπρόλιθος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. τὸ ἐξ ἀπεξηραμμένων κοπράνων λιθοειδὲς σύγκριμα, ἀποφράσσον ἐνίοτε τὸν αὐλὸν τοῦ λεπτοῦ ἢ καὶ τοῦ παχέος ἐντέρου· **2)** νεώτ. παλαιοντολ. ἀπολελιθωμένον περίττωμα ζῴων προϊστορικῶν γεωλογικῶν περιόδων εὑρισκόμενον ἐντὸς πετρωμάτων.
κοπρολογία (ἡ) νεώτ. κοπρολαλία βλ.λ.· **2)** κοπρανολογία βλ.λ., ἡ περὶ τῶν κοπράνων ἀσχολουμένη ἐπιστήμη.
κοπρολόγος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ συλλέγων τὴν κόπρον : 'Αριστφ.Εἰρ.9 **ἄνδρες κοπρολόγοι**· **2)** ὁδοκαθαριστής, σκουπιδιάρης : 'Αριστλ.'Αθ. 50,2 **καὶ ὅπως τῶν κοπρολόγων μηδεὶς . . καταβαλεῖ κόπρον**· **3)** συνεκδ. ὁ ἀκάθαρτος, ὁ βρωμιάρης, ὁ βρωμερός : 'Αριστφ.Σφ.1184 **ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε, Θεογένης ἔφη τῷ κοπρολόγῳ, . . μῦς καὶ γαλᾶς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσιν**· **4)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρεσκόμενος, ὁ ἔχων τὴν ἕξιν νὰ εἶναι βωμολόχος, αἰσχρολόγος· || ὁ συγγραφεὺς αἰσχρῶν, κακοήθων τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἔκφρασιν ἔργων, ὁ οὕτως ἐκμεταλλευόμενος τὴν νοσηρὰν διάθεσιν μερίδος τινὸς τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ.
κοπρολογῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. συλλέγω, συνάγω κόπρον, μαζεύω κοπρίαν : 'Αριστφ.ἀπ.662, Πάπ.· **2)** νεώτ. κ.δημ. εἶμαι κοπρολόγος βλ.λ.4)· || κ. δημ. ὕβριστ.
κοπρομηχανὴ (ἡ) νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ ἐργαζομένου, ἀ. σκατομηχανή· πρβλ. κοπρίτης.
κοπρόμοχθος-ον μτγν. ὁ μοχθῶν, ἐργαζόμενος ἐν τῇ κόπρῳ : Πισιδ.Γ 1053.
κόπρον (τὸ) μτγν. δ.τ. τοῦ κόπρος : Γαλ.12,290.
κοπρόνους-ουν μσν. ὁ ἔχων νοῦν, σκέψιν χυδαίαν : 'Ιγνάτ.ἐν Βί.Νικηφ.Πατρ.198,19.
κοπροξύστης (ὁ) πάπ. κ. μσν. ὁ ξύνων καὶ καθαρίζων τι ἐκ τῆς κόπρου : Πρόδρ.2,70 **ἐκεῖνος οἰκονόμος ἦν, καὶ σὺ σαι κοπροξύστης**.
κοπροπαραγέμιστος-ον μσν. ὁ ὑπερπλήρης κόπρου, ὁ παραγεμισμένος μὲ κόπρια:Πρόδρ. 1,355 **τὴν κοπροπαραγέμιστον καὶ τὴν δυσωδεστάτην**.
κοπροποιός-όν μτγν. ὁ ποιῶν, κατασκευάζων κόπρον· ΕΜ 529,14 **« κόπρος οἱονεὶ κόπος τις οὖσα· βαρεῖ γὰρ τὸ περισσὸν καὶ κοπροποιόν »** : Γρηγ.Νύσσ.I,436 **κοπροποιόν τινα τὴν φυσικὴν ἡμῶν ἀποδεικνύων**.
κοπροποιῶ-έω πάπ. ποιῶ, κατασκευάζω κόπρον.
κοπροπόρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **σταφυλινιδῶν**.
κόπρος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποπάτημα, περιττώματα ἀνθρώπων καὶ ζῴων, τὰ σκατά : 'Οδ.I 329 **καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ**, 'Ηρ.3,22 **οὐδὲν θωυμάζειν, εἰ σιτεόμενοι κόπρον ἔτεα ὀλίγα ζώουσι**· κ. κτ. πληθ. : 'Εφορ.96,4· || κ. νεώτ. Ἰδ. πρὸς χρῆσιν εἰς τὴν γεωργίαν διὰ λίπασμα, κόπρισμα : Πλάτ.Πρωτ.334A **οἷον καὶ ἡ κόπρος, πάντων τῶν φυτῶν ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη**, Θεόφρ.Φl 2,7,4 **ἡ δὲ κόπρος οὔτε πᾶσιν ὁμοίως, οὔθ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει**· **2)** γεν. ἀκαθαρσία, ρύπος, βόρβορος, βρωμιά : 'Ιλ.Χ 414 **πάντας δὲ λιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον**, Πάπ.· **3)** κοπρών : στάβλος, βουστάσιον : 'Ιλ.Σ 575 **μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε πὰρ ποταμὸν κελάδοντα**, 'Οδ.Κ 411, Καλλ.'Αρτ.177 **αὐχένα κεκμηκυῖαν κόπρον ἔπι προγένοιντο** (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ὀξυτόνως **κοπρὸς** κτ. Εὔστ.1165,15).
κοπροσκούληκας (ὁ) δημ. ὁ σκώληξ τῆς κόπρου, ὁ ἐν κοπρίᾳ διαιτώμενος· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ἀπομακρυνόμενος τῆς κατοικίας του πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας, κοπρίτης.
κοπρόσκυλ(λ)ο (τὸ) δημ. κύων μὴ ἀπομακρυνόμενος τῆς κοπρίας, σκυλλὶ ποὺ δὲν ἀπομακρύνεται, δὲ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι : Καρκβ.Ζητ.58 **ὅπου πᾶμε κλωτσὲς μαζώνουμε, σὰν τὰ κοπρόσκυλα**· **2)** μτφ. ὡς ὕβρις ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ὀκνηρός, τεμπέλης, δειλός, τιποτένιος, κοπρίτης βλ.λ.I) : **φύγε ἀπ' ἐδῶ κοπρόσκυλλο**.
κοπροσκυλ(λ)ῶ-άω δημ. κ. **κοπροσκυλ(λ)ιάζω** ἐπὶ ἀνθρώπων, ζῶ ὅπως τὰ κοπρόσκυλα, περιφέρομαι ἄεργος, εἶμαι κοπρίτης, ὀκνηρός, τεμπέλης : **δὲν πάει νὰ δουλέψῃ, μόν' κοπροσκυλάει ὅλη τὴν ἡμέρα στοὺς πάγκους**.
κοπροστάσι (τὸ) δημ. τόπος ἔνθα συναθροίζεται κοπρία : Βλαστ.Συνμ.109 ἐν λ. **κοπριά**.
κοπροστασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλῆνι στάσις τῶν κοπράνων καὶ ἡ μὴ φυσιολογικὴ ἀποβολὴ αὐτῶν δι' **ἀφοδεύσεως**.
κοπροστεατίνη (ἡ) νεώτ. χημ. προϊὸν τῆς εἰς τὰ ἔντερα ἀναγωγῆς τῆς χολοστεατίνης ἀνευρισκόμενον εἰς τὴν κόπρον.
κοπρόστομος-ον μσν., σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ρέπων εἰς τὴν κοπρολογίαν, ὁ ἔχων ἀκάθαρτον, βδελυρὸν στόμα, αἰσχρολόγος, σκατόστομος· ἀντίθ. χρυσόστομος : Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ.51,12 **ὦ Προυσαεῦ Δίων κοπρόστομε**, (σχόλ.155,13 **« καλούμενον τὸν Δίωνα τοῦτον χρυσόστομον αὐτὸς κατονομάζω κοπρόστομον, ὅτι ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ τραχέως 'Ομήρου καθάπτεται»**).
κοπροσύνη (ἡ) πάπ. ἡ διὰ κόπρου λίπανσις, κόπρισις τῆς γῆς.
κοπροσύρα 'Ησ. **«τὰ συρόμενα κόπρια»**.
κοπροφαγία (ἡ) νεώτ. ὅρος ἐν τῇ ψυχοπαθολογίᾳ δηλῶν τὴν ἕξιν τοῦ τρώγειν κόπρανα, περιττώματα, συνήθη εἰς τοὺς φρενοβλαβεῖς τοὺς περιελθόντας εἰς ἐσχάτην διανοητικὴν κατάπτωσιν καὶ ἀδυνατοῦντας ἕνεκα τῆς ὡς ἐκ τούτου ἀδρανείας τῶν αἰσθητηρίων ν' ἀναγνωρίσωσι τὸ ποιὸν καὶ τὴν γεῦσιν τῶν φαγητῶν, ὁμοίως δὲ πολλάκις καὶ εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ γενικῆς παραλύσεως μεγαλομανεῖς, ὑφισταμένους καὶ αὐτοὺς βαθμηδὸν τὴν ἀπώλειαν τοῦ διακρίνειν.
κοπροφάγος-ον (κόπρος-τρώγω) · μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ τρώγων κόπρον, κόπρανα, σκατά, ὁ σκατοφάγος : Γαλ.12,249, Διογεν.3,49· || ἐπὶ ἐντόμων κ. ζῴων, ὁ διαιτώμενος διὰ κόπρου ἢ οὗ

συνήθης τροφὴ εἶναι ἡ κόπρος ἢ ὁ τρώγων πρὸς τοῖς ἄ. κ. κόπρον ἢ ἐκ κόπρου : Ἡσ.ἐν λ. βοῦς Κύπριος, - **πολλὰ πτηνὰ εἶναι καὶ κοπροφάγα**· || νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. κατηγορία ἐντόμων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **πεταλοκέρων**· **2**) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ψυχοπαθολογίᾳ, ὁ ἔχων τὴν ἕξιν τῆς κοπροφαγίας βλ.λ.

κοπροφαγῶ-έω ἀρχ. λεξ. ἐσθίω, τρώγω κόπρον· Ἡσ., Σουΐδ.ἐν λ. βοῦς Κύπριος.

κοπροφιλίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἐντόμων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **βραχυελύτρων.**

κοπρόφιλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοπροφιλιδῶν.**

κοπροφορά (ἡ) Ἐπιγρ. φορτίον κόπρου, φόρτωμα μὲ κοπριά.

κοπροφόρος-ον ὁ μεταφέρων κόπρον ἢ ὁ (ἡ τὸ) δι' οὗ μεταφέρεται ἡ κόπρος : Ξεν.Ἀπομν. 3,8,6 **ἆρ' οὖν, ἔφη, καὶ κόφινος κοπροφόρος καλόν ἐστι,** Πολυδ.1,226 **κοπροφόρῳ ὄνῳ ἕπεσθαι.**

κοπροφορῶ-έω. καλύπτω τινὰ διὰ κόπρου, μὲ ἀκαθαρσίας, πασσαλείφω μὲ κοπριές : Ἀριστφ. Ἱππ.295 **κοπροφορήσω σ' εἰ λαλήσεις.**

κοπρόφτυαρο (τὸ) δημ. πτύον χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν κάθαρσιν, μεταφορὰν τῆς κόπρου εἰς μικρὰς ἀποστάσεις, σκατόφτυαρο : παροιμ. [Ἀραβαντ.23] **ἀπὸ ἕνα ξύλο φκειάνουν καὶ τὸ φουρνόφτυαρο καὶ τὸ κοπρόφτυαρο** (οἱ καλοὶ καὶ οἱ κακοὶ ἐκ μιᾶς ζύμης ἔχουσι γίνει, ἀλλὰ διαφέρουσιν ἄκρως κατὰ τὸν προορισμὸν καὶ τὸν χαρακτῆρα).

κοπρόφυρτος-ον μσν. ὁ ρερυπωμένος διὰ κόπρου, λερωμένος μὲ κόπρον, μὲ σκατά, ὁ σκατωμένος : ΚΜονασσ.105Α **λάρναξ δυσώδης κοπρόφυρτος,** Ἀκροπ.Κ Βι.Δαμασ.1 2,758,5 **ὁ κοπρόφυρτος ἄνθρωπος.**

κοπροχόος-ον νεώτ. ὁ ἐκχέων, ἐκβάλλων κόπρον· || νεώτ. ἰατρ. **κοπροχόον συρίγγιον** τὸ ἐκ δύο πόρων τοιοῦτον, τὸ μὲν ἐσωτερικὸν πρὸς τὸν βλεννογόνον τοῦ ἐντέρου, τὸ δὲ ἐξωτερικὸν πρὸς τὸ δέρμα, δι' οὗ ἐξέρχεται συνήθως περιεχόμενον τοῦ ἐντέρου.

κοπρόχωμα-ατος(τὸ) νεώτ. χῶμα μεμειγμένον μετὰ κόπρου, χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν καλλιέργειαν φυτῶν, φουσκί· **2**) προϊὸν προερχόμενον ἐξ ἀποσυνθέσεως κόπρου ὡς καὶ φυτικῶν οὐσιῶν.

κοπρῶ-όω μτγν. κ.σχόλ., μέλλ. **κοπρώσω**, ἀπαρφ. παθ. παρακ. **κεκοπρῶσθαι** μτχ. **κεκοπρωμένος,** κοπρίζω τι, ἐπιπάσσω διὰ σκατῶν, τὸ σκατώνω· Εὐστ. « ἐπιβάλλω κόπρον» : Ἀρρ.Ἐπικτ.4,11,34 **κόπρωσόν σου τὸν τρίβωνα**· κ. παθ. : αὐτ.29,18.

κοπρώδης-ους-ες (εἶδος) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς κόπρον : Ἱππ.Προρρ.1,146, Ἀριστλ. ΖΜ3,14 **τροφὴν κοπρώδη καὶ ἐξικμασμένην**· || ὁ ὅμοιος πρὸς ἀνθρωπίνην κόπρον : Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ.1,2· **2**) συνεκδ. κ. μσν. κ. νεώτ. ρυπαρός, ἀκάθαρτος, βρώμικος : Πλάτ.Θεαίτ.194Ε **ἢ ὅταν κοπρώδες καὶ μὴ καθαροῦ τοῦ κηροῦ,** αὐτ.191C, ΚΜανασσ.103· || κτ. ἐπέκτ. ὑβριστ. ἐπὶ τῆς φωνῆς : Γρηγ.Νύσσ.2,396Α **ἡ κοπρώδης αὐτοῦ καὶ βεβολβιτωμένη φωνή.**

κοπρὼν-ῶνος (ὁ) (κόπρος) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνας** τόπος περίκλειστος ὅπου ἀποπατοῦσιν, ἀφοδεύουσιν, ἀπόπατος, ἀφοδευτήριον, ἀναγκοῖο, χεζοτόπι : Ἀριστφ.Θεσμ.485 **στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ'.. ἐς τὸν κοπρῶν' οὖν ἔρχομαι,** Εὔβουλ. π.Ἀθήν.10,417D **καὶ κοπρῶν' ἔχει ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος,** Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,26 **ἀποπατεῖν δὲ ἐν κοπρῶνι καθήμενος**· || κοινῆς, δημοσίας χρήσεως ἀποχωρητήριον : Δημ.785 **οὐδὲ τῶν κοπρώνων ἂν ἐπιστάτας ἑλέσθαι φάσκων**· || γεν. τόπος, ἐφ' οὗ σωρεύονται ἢ λάκκος ἐν ᾧ ἀπόκεινται ἀποπατήματα, κόπρος κ. ἄ. ἀκάθαρτα καὶ δύσοσμοι ὗλαι, χεζοτόπι· πρβλ. δημ. τοπωνύμ. χεζολίθαρο : Γαλ.721,16 **τῶν ποταμῶν ὅσοι κοπρῶνας καθαίρουσιν,** παροιμ. π. Φώτ. ἐν λ. ὄνου πόκαι **εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν** (ἐπὶ ματαίου ἢ ἀπρεπῶς ἐπιχειρουμένου ἔργου)· **2**) νεώτ. κ. δημ. τόπος ἔνθα σωρεύεται κόπρος πρὸς λίπανσιν· || γεν. τόπος ἐν ᾧ σωρεύονται ἀκαθαρσίαι δύσοσμοι.

κοπρώνης (ὁ) (ὠνοῦμαι) μτγν. ὁ ἐκμισθούμενος, ἐνοικιάζων τὴν κόπρον, ὁ ἀποδεχόμενος νὰ καθαρίζῃ τὰς ὁδοὺς ἀπὸ τῆς κόπρου, ὁδοκαθοριστής : Ἰω.Χρυσ.2,501 **ὁ κοπρώνης ἀλγεῖ καὶ ὀδυνᾶται ὅτι μὴ ἀπήλλακται τοῦ ταλαιπώρου καὶ ἐπονειδίστου εἶναι δοκοῦντος ἐπιτηδεύματος.**

κοπρώνυμος (ὁ) μσν. κ. νεώτ., ἐπίθ. τοῦ Βυζαντ. εἰκονοκλάστου αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Ε', δοθὲν αὐτῷ ὑβριστικῶς ὑπὸ τῶν εἰκονολατρῶν.

κόπρωσις-εως (ἡ) ἡ λίπανσις, κόπρισις, τὸ φούσκισμα τῆς γῆς : Θεόφρ.Φ1 2,7,1.

κοπτάριον (τὸ) μτγν. κ. πάπ., ὑποκορ. τοῦ κοπτή, θηλ. τοῦ κοπτός βλ.λ.3)· Διοσκ.4,190 «γίνεται δὲ καὶ κοπτάριον κοιλίας μαλακτικά, τοῦ ὁποῦ αὐτοῦ μιγέντος ἀμυγδάλῳ καὶ νίτρῳ καὶ ἀνίσῳ καὶ μέλιτι ἑφθῷ», Γαλ.13,58, Ὀρειβ.8,47,16· **2**) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κοπτή, θηλ. τοῦ κοπτός βλ.λ.2).

κοπτερός-ά-όν νεώτ., δημ. **κοφτερός-ή-ό** ἐπὶ μαχαίρας, σπάθης, ξυροῦ, ἐγχειριδίου, λεπίδος κτλ., ὁ οὗ ἡ ἀκμὴ εἶναι λίαν ὀξεῖα, ὁ εὐχερῶς, ὁ πολὺ κόπτων : Ραγκ.Ἀλ.Θούρ.1 **ὤ λιγυρὸν καὶ κοπτερόν σπαθί μου.**

κόπτη (ἡ). μτγν. καρτὸν κρόμμυον· Ἡσ. «θαλάσσιον πράσον (κτ. δ.γρ. κοπτή) : Ἀθήν.14,648Ε **τὸ μὲν θαλάσσιον πράσον κόπτην φησὶ καλεῖσθαι Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος ἐν ἑβδόμῳ Γεωργικῶν.**

κοπτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὄργανον, ἰδ. ἐκ χάλυβος ἢ κεχαλυβδωμένου σιδήρου ἢ ἄ. μετάλλου, χρησιμεῦον πρὸς τὸ κόπτειν, τέμνειν· **2**) εἰδ. συνήθ. ἀμβλεῖα λεπὶς ἐκ ξύλου, ὀστοῦ, μετάλλου ἢ ἄ. ὕλης ἐν εἴδει μαχαίρας, ἐν χρ. διὰ τὴν κοπὴν φύλλων χάρτου ἢ βιβλίου, χαρτομάχαιρο· **3**) εἰδ ὡς οὐσ. **κοπτῆρες** ἐπὶ τῶν ὀδόντων, οἱ πρόσθιοι δι' ὧν κόπτονται αἱ τροφαί, ἄ. τομεῖς.

κοπτήριον (τὸ) πάπ. κ. νεώτ. τόπος ὅπου ἐκόπτετο, ἐκοπανίζετο ὁ σῖτος· || νεώτ. συνήθ. σύνθ. **καπνο-κοπτήριον, χαρτο-κοπτήριον** κτλ.· **2**) νεώτ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς χαρτοπαιξίαν, λέσχη ἢ ἄ. τόπος συγκεντρώσεως, ἔνθα ἀσκεῖται χαρτοκλοπία εἰς βάρος τῶν ἀδαῶν θαμώνων.

κόπτης-τρια (ὁ,ἡ) νεώτ., δημ. **κόφτης,** θηλ. **κόφτρα** βλ.λ. εἰδικὸς τεχνίτης εἰς τὸ νὰ κόπτῃ ὑφάσματα ἢ δέρματα πρὸς κατασκευὴν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων· **2**) ἐργαλεῖον δι' οὗ κόπτουσι, κοπεύς, κοπτήρ· **3**) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κοπτικὴν Ἐκκλησίαν, ὀπαδὸς τῆς κοπτικῆς αἱρέσεως.

κοπτικός-ή-όν (κόπτω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ κόπτειν, ὁ κτυπῶν τι, ὁ φονικός : Συνέσ.327C **σὺν δ' ὄμμα, πάτερ, κοπτικὸν ὕλας,** Τζέτζ.Χιλ.12,873 **πᾶς ὁ φονικὸς καὶ κοπτικός**· **2**) νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κόπτῃ, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοπὴν ἢ εἰς τὴν κοπτικήν : **ἐργαλεῖα κοπτικά**· **3**) νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τῆς κοπῆς τῶν πρὸς ραφὴν ἐνδυμάτων ἢ ὑποδημάτων· **4**) νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν θρησκευτικὴν αἵρεσιν τῶν Χριστιανῶν τῆς Αἰγύπτου, Κοπτῶν : **κοπτικὴ γλῶσσα.**

κοπτικῶς μτγν. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κοπτικὸν βλ.λ.1), φονικῶς : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.134.

κοπτογαστήρ-έρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων, ἄ. ὑλεσῖνος βλ.λ.

κοπτόδερος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοπτοδεριδῶν.**

κοπτοκέφαλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κλυτριδῶν.**

κοπτόκυκλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κασσιδιδῶν**.
κοπτόμυια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κητονιιδῶν**.
κοπτόν (τό) μτγν. ὀνομασία διαφόρων ἐμπλάστρων : Ὀρειβ.ἀπ.74, Ἀλέξ.Τραλλ.7,8· **2)** Ἡσ. κοπτή, βλ. κοπτὸς 2).
κοπτοπλάκους-οῦντος (ὁ) μτγν. ἡ **κοπτή**, βλ. κοπτὸς 2) : Χρύσ.Τυαν. π. Ἀθήν.14,647F.
κοπτόραν πάπ. αἰτ. ἐν. ἀντὶ κοπτούραν βλ.λ.
κοπτόρρινος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοπριδῶν**.
κοπτόρρυγχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κουρκουλιονιδῶν**.
κοπτός-ή-όν (κόπτω) ὁ κεκομμένος εἰς μικρὰ τεμάχια, κοπανισμένος, κατακτυπημένος, ατουμπισμένος : Κρατῖν.371 **κοπτὴ ἰσχάς**, Ἀντιφάν.133,8 **κοπτὸς τυρός**· **2)** τὸ θηλ. **κοπτή** ὡς οὐσ. ἐν συνεκδ. μτ. τοῦ **σησαμίς** πλακοῦς ἐκ κοπτοῦ, κοπανισμένου σησάμου : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,72 **κοπταὶ σησαμίδες**· ‖ κ. ἄνευ τῆς λ. σησαμίς : Σώπ. π. Ἀθήν.14,649A **εὗρε κοπτάς**, Στράτ. ἐν ΑΠ 12,212 **οὐκέτι σοι κοπτῆς φιλίαι πλάκες οὐδὲ μελιχρὰ σήσαμα**, Πάπ., Ἀλεξ.Τραλλ.1,15· **3)** μτγν. ἰατρ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. μικρὸς πλακοῦς χρήσιμος ἐν τῇ ἰατρικῇ, παστίλλια ἀρωματικὴ : Διοσκ.2,125 **παρορμᾷ δὲ καὶ πρὸς ἀφροδίσια μιγὲν μέλιτι καὶ πεπέρει ἀντὶ κοπτῆς πολὺ λαμβανόμενον**, Ἀρχιγ.π.Ὀρειβ.8,46,8, Ἀέτ.13,12 **κοπτὴν δίδου ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφωγμένων**.
κοπτοτόμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **δυτισκιδῶν**.
κοπτοῦρα (ἡ) πάπ. ἰγδίον, γουδὶ πρὸς κοπήν, τριβὴν σίτου εἰς παρασκευὴν χονδροῦ ἀλεύρου : **ἀρτοκοπεῖον, ἐν ᾧ κοπτοῦραι δύο σὺν τῶν λίθων**.
κοπτουργία (ἡ) πάπ. ἡ κατασκευὴ κοπτῶν βλ.λ. **2)** πάπ. τὸ διὰ κοπτούρας βλ.λ. κοπάνισμα τοῦ σίτου, δ.γρ. κοπτουρία.
κόπταυρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κουρκουλιονιδῶν**.
κόπτρα (τὰ) πάπ. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ διὰ κοπτούρας κοπανίσματος τοῦ σίτου : **κόπτρα ἀράκου**.
κόπτρια (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ κόπτης βλ.λ.
κόπτω (κοπ-) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κόφτω** κ. **κόβω**, μέλλ. **κόψω** (π.Ἀττ. σπαν. ἁπλοῦς), παρακ. **κέκοφα** (π. Ἀττ. μ. σύνθ περί, ἐν, σύν), παθ. **κόπτομαι** (σπαν. κ. ὡς μέσ.), μέσ. μέλλ. **κόψομαι**, μετ' ὀλίγ. μέλλ. **κεκόψομαι** (π. Ἀττ. σύνθ. κατά), μέλλ. παθ. β' **κοπήσομαι** (π.Ἀττ. μ. σύνθ., σύν), μέσ. ἀόρ. **ἐκοψάμην**, ἀόρ. παθ. **ἐκόπην** (π.Ἀττ. συνήθ. σύνθ. κατ-, περί, ἀν-, σύν, ἐξ, δι-, ἀπ-), δημ. **(ἐ)κόπηκα**, παρακ. παθ. κ. μέσ **κέκομμαι** (π. Ἀττ. σπαν. ἁπλοῦς κ. συνήθ. σύνθ. ἐκ, κατά, συγ-), μτχ. **κεκομμένος**, δημ. **κομμένος**, ὑπερσ. γ' προσ. ἐν. **ἐκέκοπτο** (π.Ἀττ. σπαν. κ. μ. σύνθ. ἀπ-), ἐνοχλῶ, πλήττω, τύπτω, κτυπῶ, καταπονῶ : Ὀδ.Σ 335 **ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσιν** κ. μτ. διπλ. αἰτ. : Ἰλ.Ψ 690 **κόψε δὲ παπτήναντα παρήιον**· **2)** μέσ. πλήττω, κτυπῶ ἐμαυτόν, ἰδ. τὸ στῆθος ἢ τὴν κεφαλήν μου ἕνεκα θλίψεως, δθ. μτγν. κ. νεώτ. συνεκδ. ὀδύρομαι λίαν : Ἰλ.Χ 33 **κεφαλὴν δ' ὅ γε κόψατο χερσὶν ὑψόσ' ἀνασχόμενος**, Ἡρ.2,121D, αὐτ.6,58 **σύμμιγα τῇσι γυναιξὶ κόπτονταί τε τὰ μέτωπα**, Πλάτ.Φαίδ.60B **ἀπῆγον . . βοῶσάν τε καὶ κοπτομένην**, Διήγ.Ἀχιλλ.1746 **ἀλλὰ θρηνῶν ὠδύρετο καὶ ἐκόπτετον μεγάλως**· κ. παθ. : Αἰσχ.Πέρσ.683 **στένει, κέκοπται καὶ χαράσσεται πέδον**· ‖ κ. μτ. αἰτ. προσ. θρηνῶ τινα : Ἀριστφ.Λυσ.396 **κόπτεσθ' Ἄδωνιν**, ΚΔ Λουκ.8,52 **ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν**· ‖ κ. ἐμπροθ. μτ. τῆς ἐπὶ κ. αἰτ. : ΚΔ Ἀπ.1,7 **καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς**· ‖ κ. μτ. τῆς ἐπὶ κ. δοτ. : αὐτ.18,9· **3)** πλήττω διὰ τῶν ὅπλων, κτυπῶ : Ὀδ.Θ 528 **οἱ δέ τ' ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον**, Ἡρ.6,113 **φεύγουσι δὲ τοῖσι Πέρσῃσι εἵποντο κόπτοντες**· ‖ μτφ. κ. παθ. μετὰ λογοπαιγνίου : ΑΠ 11,335 **αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσιν**· **4)** πλήττω, κτυπῶ ζῷον διὰ πελέκεως, σφύρας, ὅπως τὸ φονεύσω, κτυπῶν φονεύω : Ἰλ.Ρ 521 **ὡς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν..ἀνὴρ κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν**, Εὐρ.Ἠλ. 838, Ξεν.Ἀν.2,1,6 **κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους**· κ. παθ. : Αἰσχ.Ἀγ.1278 **θερμῷ κοπείσης φοίνιον προσφάγματι**· **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. κόβω, ἀποκόπτω, κατακόπτω : Ἰλ.Ν 203 **κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς κόψεν Ὀϊλιάδης**, Ὀδ.Χ 477 **χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον κεκοτηότι θυμῷ**, Ξεν.Ἀν. 4,6,26 (γέρρα) **ἃ οἱ Ἕλληνες ταῖς μαχαίραις κόπτοντες ἀχρεῖα ἐποίουν, - τοῦ ἔκοψαν τὸ χέρι**· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν δένδρων, κατακόπτω, καταρρίπτω, δενδροτομῶ : Θουκ.2,75 **περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκοψαν**, Ξεν. ΚΠ 5,2,39 **τότε ὀρθῶς ἔχειν κόπτοντα τὰ δένδρα ἐμποδὼν καταβάλλειν**· **6)** συνεκδ. ἐρημώνω : αὐτ.3,2,26 **κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν**, αὐτ.4, 6,5· **7)** παθ. ἐπὶ τῶν πλοίων, κτυπῶμαι, συντρίβομαι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἀχρηστεύομαι : Θουκ.4,14 **αἱ δὲ καὶ πληρούμεναι ἔτι πρὶν ἀνάγεσθαι ἐκόπτοντο**· **8)** μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὰς φρένας, ἀπόλλυμι τὴν διάνοιαν, χάνω τὸ νοῦ : Αἰσχ.Ἀγ.479 **τίς ὧδε παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος**· **9)** κ. δημ. κωλύω, ἐμποδίζω, δὲν ἀφήνω τι νὰ γίνῃ, σταματῶ : Θεόκρ.21,28 **τὸν ὕπνον ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι,- ὁ καφὲς μοῦ κόβει τὸν ὕπνο - τὴν ὄρεξη**· ‖ κ. παθ. ἐμποδίζομαι, δθ. ἐπὶ πνοῆς, καταστέλλομαι, καταπαύω αἴφνης, σταματῶ : Ἀριστλ.Μετ.367a,10 (πνεῦμα) **κοπτόμενον, - μοῦ κόπηκε ἡ ἀναπνοὴ - ἡ ὄρεξη - ὁ ὕπνος - τὸ κέφι**· **10)** ἀναφ. πρὸς ἵππον, πλήττων ἀναγκάζω νὰ τρέξῃ, παρορμῶ : Ἰλ. Κ 513 **κόψε δ' Ὀδυσσεὺς τόξῳ**· ‖ κ. ἐπὶ ἀνθρ., παρορμῶ βιαίως, ἐξερεθίζω πρός τι : αὐτ.Ν 60 **ἦ καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος ἐννοσίγαιος ἀμφοτέρω** (Αἴαντε) **κεκοπὼς πλῆσσεν μένεος κρατεροῖο**· **11)** σφυρηλατῶ, σφυροκοπῶ· πρβλ. ἐλαύνω (4) : Ἰλ.Σ 379 **τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς** (Εὐστ. «ἤλαυνε, ἤτοι ἐσφυροκόπει τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα»), Ὀδ.Θ 274· **12)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς μέταλλον, τέμνων κατασκευάζω νομίσματα : Ἡρ.3,56 **λέγεται Πολυκράτεα ἐπιχώριον νόμισμα κόψαντα**, Ἐπιγρ. **κόπτειν νόμισμα, - ἡ Ἑλλὰς δὶς ἔκοψε καὶ χρυσᾶ ναμίσματα**· ‖ δημ. γεν. ἐπὶ χαρτίνου νομίσματος· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. κ. παθ. ἐπὶ νομισμάτων, χαράσσομαι, κατασκευάζομαι : Ἀριστφ.Βάτρ.723 **καλλίστοις ἁπάντων . . νομισμάτων, καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι**· ‖ κ. μέσ. διατάσσω τινὰ νὰ μοῦ χαράξῃ, νὰ μοῦ κάμῃ νομίσματα : Ἡρ.1,94 **νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κοψάμενοι ἐχρήσαντο**· **13)** κρούω, κτυπῶ τὴν θύραν διὰ νὰ εἰσέλθω : Ἀριστφ.Νεφ. 132 **ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν ;**, αὐτ.Πλ.1097, Ἀνδοκ.1,41 **καὶ δὴ κόπτειν τὴν θύραν**, Ξεν.Ἑλλ. 5,4,7 **κόψας δὲ τὴν θύραν**, Μέν.Ἐπιτρ.538, Πλούτ. Ἀλκ.8 **καὶ τὴν θύραν κόψας εἰσῆλθε πρὸς αὐτόν**· ‖ κ. ἀπολ. : Ἀριστφ.Ἐκκλ.976 **τί κόπτεις ; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;** **14)** παθ. ἔχω συντριφθῆ, κοπανιστῆ ἐντὸς ἰγδίου, εἶμαι στουμπισμένος: Ἡρ.4,71 **πλέην κυπέρου κεκομμένου καὶ θυμιήματος**, Ἀλεξ.127,4 **ἀσταφίδα κεκομμένην**· **15)** παθ. ἐπὶ τοῦ ἐλαίου, καθαρόν, κατακαθισμένο : ΠΔΒασ.3, 5,11 **καὶ εἴκοσι χιλιάδας βαιθ ἐλαίου κεκομμένου**· **16)** παθ. πλήττω, κτυπῶ τῇδε κἀκεῖσε, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ : Ἡσίοδ.Α 63 **κόνις δὲ σφ' ἀμφιδε-**

δήει **κοπτομένη ηλεκτροῖσιν ὑφ' ἅρμασι,** Πλάτ. Τίμ.60B **τὸ ξυμμιγὲς ὕδωρ ὅταν ἐν τῇ ξυμμίξει κοπῇ,** Θεόκρ.22,16 **παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς τε..'** **17)** ἐπὶ πτηνῶν, κτυπῶ διὰ τοῦ ράμφους, διατρυπῶ : 'Αριστλ.ΖΙ 609b,5 **ἐπιτίθεται καὶ ἕλκη ποιεῖ κόπτων'** || ὁμ. εὑρίσκω τὴν λεία μου : αὐτ.593b,24 **ὁ δὲ ἁλιάετος καὶ περὶ τὴν θάλατταν διατρίβει καὶ λιμναῖα κόπτει'** || νύσσω, τσιμπῶ : "Αρατ.449 **σπειρὴν κόπτειν'** || κ. ἐπὶ ἰχθύος, κόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, μασῶ : 'Αριστλ.ΖΙ 620b,17 **κοπτόντων δὲ τῶν ἰχθυδίων συγκατάγει'** || ἐπὶ ὄφεως, πλήττω διὰ τοῦ κέντρου, κεντῶ, σκροῦω : 'Ιλ.Μ 204 **κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν ἰδνωθεὶς ὀπίσω'** **18)** παθ. ἐπὶ σιτηρῶν, κατατρώγομαι ὑπὸ τῶν σκωλήκων : Θεόφρ.ΦΙ 8,11,2 **καὶ σηπομένοις μὲν πᾶσι, σκώληξ κοπτομένοις δὲ καθ' ἕκαστον ἴδιον'** **19)** ἐπὶ ἵππου, διὰ τοῦ βαδίσματος ἢ τιναγμάτων σείω, μετακινῶ, τραντάζω τὸν ἀναβάτην : Ξεν.'Ιππ.1,4 **δεῖ τοίνυν καὶ τὰ ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων ὀστᾶ, μήτε ἄγαν ὀρθὰ εἶναι ὥσπερ αἰγός' ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτει τὸν ἀναβάτην'** κ. παθ. : 'Ιππ.292,52 **ὑπὸ τῶν ἵππων ἀεὶ κοπτόμενοι,** Ξεν.'Ιππ.8,7· **20)** ἐν ἀναφ. πρὸς ὄνον, μυλόπετραν, ἐπεξεργάζομαι αὐτήν : "Αλεξ.13 **κόπτειν ὄνους'** **21)** ἀκονίζω, ὀξύνω : 'Ηρῶνδ. 6,84· || κ. μέσ. : Λουκίλλ.ΑΠ 11,253· **22)** μτφ. κουράζω τινά, τὸν κάμνω νὰ αἰσθανθῇ κόπον, ἐνοχλῶ, παραζαλίζω, σκοτίζω : Δημ.1439 **μήθ' ὑμῖν ἐνοχλῶ μήτ' ἐμαυτὸν κόπτω,** 'Ηγήσιππ.Κωμ.1,3 **λέγων φαίνου τι δὴ καινόν.. ἢ μὴ κόπτε με,** Διον. 'Αλ.Συνθ.19 **κόπτειν τὴν ἀκρόασιν,** Πλούτ.Φωκ.7 **καὶ κόπτοντος αὐτὸν ἐρωτήμασιν ἀκαίροις,** Πολυδ.6,119 **κόπτειν τὰ ὦτα'** **23)** παθ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀποκάμνω, κουράζομαι : Δημ.22 **κοπτόμενοι.. ταῖς στρατείαις ταύταις,** 'Ερωφ.4,214 **τὰ πόδια μου ἐκοπήκασι κι ἐθάμπωσε τὸ φῶς μου.**

κοπυράϊτ (τὸ) (ἀγγλ.) νεώτ. τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, λαμβανόμενον πρὸς ἐξασφάλισιν συγγράμματός τινος ἀπὸ λογοκλοπίας.

κοπῶ-όω ἐνοχλῶ, κουράζω, καταπονῶ : Δίων Χρ. 1,344 κοπῶσαι **βουλόμενος,** αὐτ.476 **εἴ τις κοπώσειε βαρυτέροις γυμνασίοις'** || κ. παθ. κουράζομαι, κοπιῶ βλ.λ. Στραχ.188 **ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,** "Αντυλλ.π.'Ορειβ.6,1,1, Πλούτ.'Ηθ.312,Γαλ.6,442,13 **ἢ πληγεῖσιν, ἢ κοπωθεῖσιν,** 'Ιώσ.Αἰ 2,6,5 **κοπωθεὶς ὑπεμενεν,** αὐτ.2,15,3 **ὑπὸ τῆς ὁδοιπορίας κεκοπωμένων.**

-κοπῶ-άω ρηματ. ἐπίθημα τῆς δημ. παρογόμενον ἐξ ἀρχ. παρασυνθέντων ρ., οἷον σφυροκοπῶ, δημοκοπῶ, ξυλοκοπῶ, γλεντοκοπῶ.

κοπώδης-ους-ες ὁ προξενῶν κόπον, ἐπίπονος, κοπιαστικός, ὅθ. φορτικός, ὀχληρός : 'Ιππ.Προρρ. 1,142 **πυρετοὶ κοπώδεις,** "Αλεξ.198 **βαρὺ καὶ κοπῶδες** (ὕδωρ)· κ. κτ. συγκρ. : 'Αριστλ.Πρ.881a,19 **βάρη κοπωδέστερα,** Προκ.Μυστ.13 **κοπωδέστεραι συμφοραί'** || κ. μτ. γενικ. ὁ προξενῶν πόνον εἰς..: 'Ιππ. Διαίτ.16 **κοπώδης ὑποχονδρίων'** **2)** ἐν παθ. σημ. ἐπὶ προσ., ὁ καταπεπονημένος, κουρασμένος: 'Ιππ.Προρρ.1,38, Γαλ.7,547· || κ. συγκρ. ἐν ἐπιρρ. σημ. μετὰ τοῦ **ἔχω** : Πλούτ.'Ηθ.1306 **τοῦ σώματος ἐνδεέστερον ἢ κοπωδέστερον ἔχοντος'** **3)** μτφ. κοπιαστικός, ἐνοχλητικός, βορύς : Διον.'Αλ.Δημ.58 **ἔφερον δ' ἂν σοι παραδείγματα τῶν εἰρημένων, εἰ μὴ κοπώδης ἔμελλον φανήσεσθαι,** Πλούτ.'Ηθ. 47F **ἀηδεῖς καὶ κοπώδεις ὄντες,** αὐτ.1011Α.

κόπωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ κατόπιν πολλῆς ἐργασίας συναίσθημα τοῦ καμάτου, ἡ κούρασις, κόπος : ΠΔ 'Εκκλ.12,12 **καὶ μελέτη πολλὴ κόπωσις σαρκός, - δὲν συνῆλθεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν κόπωσιν'** πρβλ. ὑπερκόπωσις.

κόρα (ἡ) (1) δωρ. τ. τοῦ κόρη βλ.λ.

κόρα (ἡ) (2) δημ. ὁ περιβάλλων τὸν **ἄρτον σκληρὸς** φλοιός· ἀντίθ. ψίχα.

κοραγεῖν 'Ησ. «τὸ ἀνάγειν τὴν κόρην»· **πρβλ.** κοράγια.

κοράγια (τὰ) 'Επιγρ. ἑορτὴ ἐν Μαντινείᾳ τελουμένη ἐπὶ τῇ ἐκ τοῦ "Αδου ἀναγωγῇ τῆς Περσεφόνης : **Καραγίων πομπά.**

κοράγιον (τὸ) 'Επιγρ. τὸ **ἱερὸν ἔνθα ἐτελεῖτο ἡ** ἑορτὴ κοράγια βλ.λ.

κοραγοὶ (οἱ) ἱερεῖς τελοῦντες τὴν ἑορτὴν τῶν κοραγίων : **κοραγῶν σύνοδος.**

κοραγωγός (ὁ) 'Επιγρ. πιθ. κοραγὸς βλ.λ.

κοραῖος-α-ον (κόρη) πάπ. ὁ ἀνήκων εἰς κόρην: **ἠλακάτης δὲ κοραίης.**

κόρακας-κα κ. -άκου (ὁ) δημ., πληθ. **κοράκοι** τὸ πτηνὸν κόραξ βλ.λ. : Βαλαωρ.'Αστραπ.184 **καλιακοῦδες καὶ κοράκοι | τὸ κεφάλι κυνηγοῦν'** || μτφ. ἐν παροιμ. **κόρακας κοράκου μάτι δὲ βγάζει** (ἐπὶ τῆς ἀλληλεγγύης τῶν πονηρῶν καὶ κακοβούλων ἀνθρώπων)· || ὁμ. ἐπὶ περιπτώσεως μὴ πραγματοποιησίμου : παροιμ. **ὅταν ἀσπρίσῃ ὁ κόρακας καὶ γίνῃ περιστέρι'** || ὑβριστικῶς ἢ χλευαστικῶς : φρ. **κόρακας νὰ σὲ κόψῃ, - βγάλε τὸν κόρακα** (ἐπὶ τῶν ἐνοχλούντων μὲ τὸν βῆχα ἢ μὲ τὰς φωνὰς αὐτῶν), ὁμ. κ.ἁπλῶς **κόρακας, - ἔφαγε τὸν κόρακα** (καθ' ὑπερβολήν)· || παροιμ. ἐπὶ κακοῦ ἀνθρώπου ὅστις **πάντοτε** λέγει καὶ πράττει τὸ κακόν : **ἀπὸ τὸν κόρακα κρὰ μόνο θ' ἀκούσῃς** (πρβλ. μσν. ἐκ στόματος κόρακος ἐξελεύσεται κρά).

κοράκειον (τὸ) σχόλ. κορώνεως βλ.λ. : Σχόλ. 'Αριστφ.Εἰρ.627.

κορακεύομαι 'Ησ. γλώσσ. τοῦ κοράττω βλ.λ.2).

κορακεύς-έως (ὁ) εἶδος ἰχθύος, πιθ. ὁ κορακῖνος.

κοράκεως-ω (ὁ) κορώνεως βλ.λ. : 'Ερμιππ.51.

κορακησία (ἡ) ὀνομασία πόας : Πυθ.π.Πλίν.ΦΙ 24,156.

κορακήσιον (τὸ) πάπ. ἀμφ. σημ., πιθ. εἶδος πηλίνου ἀγγείου· **2)** ὡς κύρ. ὄν. ὀνομασία τοποθεσίας ἐν Παμφυλίᾳ.

κορακησιωτικός-ή-όν πάπ. ὁ ἐκ τοῦ Κορακησίου βλ.λ.2) καταγόμενος, προερχόμενος : **κορακησιωτικὸν μέλι.**

κοράκι (τὸ) δημ. τὸ πτηνὸν κόραξ, ἁ. κόρακας βλ.λ., συνήθ. κτ. πληθ. : Γρυπ.Σκ.Τερρ.17,8 **μὰ ὅσους τὸ βόλι ἐξέσχισε, κοράκια ξανασχίζουν'** || ὑβριστικῶς ἢ χλευαστικῶς : φρ. **πήγαινε στὰ κοράκια, - νὰ σὲ φάνε τὰ κοράκια'** **2)** ἰδιωμ. μικρὸς μοχλὸς ξύλινος ἢ καὶ σιδηροῦς συγκρατῶν κλειστὰ τὰ φύλλα πόρτας, ντουλαπιοῦ, **κόραξ,** κοράκιον· **3)** δημ. ναυτ. τὰ δύο στήματα τοῦ πλοίου, τὰ ἀκρόνηα : **κοράκι τῆς πρύμης** (ποδόστημα), - **κοράκι τῆς πλώρης** (ἡ στεῖρα).

κορακιαὶ (αἱ) 'Επιγρ. ὀνομασία θέσεως ἐν Δήλῳ, πιθ. κορακοφωλιές.

κορακιάζω δημ. εἶμαι ὅμοιος πρὸς κόρακα, μαυρίζω ὅπως ὁ κόρακας· **2)** βήχω ὅπως ὁ πάσχων ἐκ κοκκύτου, κορακόβηχα βλ.λ.· **3)** ἐπὶ προβάτων κ. ἄ. ποιμενικῶν κτηνῶν, πάσχω ἐκ τῆς νόσου κοράκιο βλ.λ.· || συνεκδ. διψῶ ὑπερβολικά : **κοράκιασα ἀπὸ τὴ δίψα.**

κορακίας (ὁ) εἶδος κολοιοῦ βλ.λ., καλιοκούδας : 'Αριστλ.ΖΙ 617b,16 **κολοιῶν δ' ἐστὶν εἴδη τρία, ἓν μέν, ὁ κορακίας'** **2)** νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κορακιδῶν'** **3)** 'Ησ. εἶδος ἱέρακος.

κορακίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κεκρακτῶν.**

κορακικῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν κοράκων, σὰν τοὺς κορόκους : Εὐστ.248,86 **με-**

λετῶν **κορακικῶς τὰ καθ' ἡμῶν καὶ ἄλλα μὲν ἐκρώξας, ἐν δὲ τοῖς καὶ ὅτι ἄπειμι.**

κορακινίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κορακῖνος βλ.λ.3) : Φερεκ.π.'Αθήν.7,309Α **ὑποκοριστικῶς δὲ ὠνόμασεν αὐτούς.. τοῖς σοῖσι συνὼν** κορακινιδίοις, 'Αναξανδρ.27, Πάπ.

κορακινίς-ίδος (ἡ) μσν. τὸ θηλ. τοῦ κορακῖνος βλ.λ.3) : Γεωπ.20,25,1 **γάρῳ ἀδόλῳ** ταριχίων **κορακινίδων.**

κοράκινος-η-ον μτγν. ὁ ὁμοιάζων, ὅμοιος πρὸς κόρακα, μαῦρος σὰν κόρακας : ΑΒ 104, Βιτρ. 8,3,14. 2) τὸ θηλ. συνεκφ. μτ. τῆς λ. **σφραγίς** εἶδος φαρμάκου πρὸς θεραπείαν τῶν πόνων τοῦ λαιμοῦ, γιατρικὸ γιὰ τὸν πονόλαιμο : Γαλ.13,826.

κορακῖνος (ὁ) (κόραξ) νεοσσὸς κόρακος, μικρὸς κόραξ, κορακόπουλο: 'Αριστφ.'Ιππ.1053 **ἀλλ' ἱέρακα φίλει,.. ὥς σοι ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους**· 2) 'Ησ. κορακίας βλ. λ.3), θαλάσσιός τις ἰχθύς, **ἁπαντῶν** κ. εἰς τὸν Νεῖλον, κληθεὶς δὲ οὕτω διὰ τὸν μέλανα χρωματισμόν του ('Οππ.'Αλ.1,133), **κατὰ** δὲ τὸν 'Αθήν. (7,309Α) «διὰ τὸ τὰς κόρας κινεῖν» : 'Επίχ.44, 'Αριστφ.Λυσ.560 **ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις κἆτ' ὠνῆται κορακίνους,** 'Αριστλ.ΖΙ 610b,5 **ὅλως δὲ ἀγελαῖά ἐστι τὰ τοιάδε· θυννίδες.. κορακῖνοι,** Στράβ.17,2,4 **ἰχθύες δ' ἐν τῷ Νείλῳ πολλοί.. καὶ λάτος καὶ ἀλάβης καὶ κορακῖνος,** 'Ιώσ.ΠΙ 3,10,8, Πάπ.

κοράκιο (τὸ) δημ. ἀσθένεια τῶν ζώων προερχομένη ἀπὸ ὑπερβολικὴν δίψαν καὶ ἀναγνωριζομένη ἐκ μελανῆς μεμβράνης κάτωθεν τῆς γλώσσης.

κοράκιον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κοράκι** βλ.λ., ὑποκορ. τοῦ κόραξ βλ.λ.6) : Πάπ., Εὐστ. 73,21· 2) τὸ φυτὸν ἱεράκιον βλ.λ. : 'Αριστλ.Θαυμ. 837a,20· 3) νεώτ. τὸ κοράκι βλ.λ.2)· 4) νεώτ. μεταλλικὸν ἄγκιστρον χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν δύο τεμαχίων δι' ἀγκιστρώσεως ἢ πρὸς στερέωσιν τεμαχίου τινὸς εἰς τινα θέσιν· ‖ μικρὸς ἀγκιστρωτὸς συνδετήρ, γάντζος.

κορακίσκος (ὁ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ κόραξ βλ.λ.

κορακιστί ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν κοράκων, εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κοράκων, κορακίστικα : 'Ιω.Χρυσ.4,634,25 **μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία.**

κορακιστικά (τὰ) νεώτ., δημ. κ. **κορακίστικα** διάλεκτος κακόηχος καὶ ἀκατάληπτος, ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν φωνὴν τῶν κοράκων· 2) συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν παιδίων κυρίως, καθ' ἣν μεταξὺ τῶν συλλαβῶν τῶν λέξεων παρεμβάλλεται κατὰ τὴν προφορὰν ἄλλη ξένη συλλαβή.

κορακ(ι)ωτός-ή-όν νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς κοράκιον, ἀγκιστροειδής, γαμψός· 2) ὁ φέρων κοράκιον, ὁ μετὰ κορακίου, μοχλοῦ δίκην ῥάμφους.

κορακόβηχας (ὁ) δημ. βὴξ ξηρός, συνεχὴς καὶ ἐπίμονος οἱονεὶ ὁμοιάζων πρὸς τὸν κρωγμὸν τοῦ κόρακος, εἰδ. ὁ βὴξ τῆς νόσου κοκκύτου.

κορακοβότανο (τὸ) δημ. κορακόχορτο βλ.λ.

κορακοβραχιόνιος-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν βραχίονα καὶ τὴν κορακοειδῆ ἀπόφυσιν τοῦ ὤμου : **κορακοβραχιόνιος μῦς** (μῦς ἐκτεινόμενος κατὰ μῆκος τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ βραχίονος), - **κορακοβραχιόνιος σύνδεσμος** (σύνδεσμος ἰνῶν στερεουσῶν τὴν κατ' ὦμον ἄρθρωσιν τοῦ βραχίονος), - **κορακοβραχιόνιος θύλακος** (μία τῶν κολποειδῶν ἀποφύσεων τοῦ ἀρθριτικοῦ ὑμένος τῆς τοῦ ὤμου διαρθρώσεως).

κορακόδεσμος (ὁ) νεώτ. ναυτ. εἶδος κόμβου διὰ τὴν πρόσδεσιν καλῳδίου, δέσιμο σὲ γάντζο.

κορακοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ εἶδος τοῦ κόρακος ἀνήκων, ὁ ὁμοιάζων πρὸς κόρακα : 'Αριστλ.ΖΙ 488b,5 **τὰ δὲ ἀγνευτικά, οἷον τὸ τῶν κορακοειδῶν ὀρνίθων γένος**· 2) νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκίστρου, ἀγκιστροειδής· ‖ νεώτ. ἀνατ. κορακοειδὴς ἀπόφυσις ἡ ἐκ τοῦ ἄνω χείλους τῆς ὠμοπλάτης ἀρχομένη παχεῖα ἀπόφυσις.

κορακοζώητος-η-ο δημ. ὁ ζῶν μακρὰν ζωὴν ὡς ὁ κόραξ, μακρόβιος : Παλαμ.Περ.Χαιρ.58.

κορακόζωος-η-ο δημ. ὁ κορακοζώητος βλ.λ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 54,11 **πού φτάναν νὰ μὲ θρέφουν κι ἂν ἤμουν κορακόζωος στὰ χρόνια.**

κορακοκέφαλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κεφαλὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ κόρακος : Βλοχογ.Παληκ.67 **ἕνας ξερακιανὸς στρατιώτης κορακοκέφαλος.**

κορακοκλειδικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφερόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν κλεῖδα τοῦ βραχίονος καὶ τὴν κορακοειδῆ ἀπόφυσιν τοῦ ὤμου : **κορακοκλειδικὸς σύνδεσμος.**

κορακόμορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν κόρακος, ποὺ μοιάζει μὲ τὸν κόρακα, κορακοειδής.

κορακοπόδι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀρνόγλωσσον ὁ κορωνόπους βλ.λ.

κορακόπουλο (τὸ) δημ. ὁ νεοσσὸς τοῦ κόρακος, τὸ μικρὸ κοράκι.

κόρακος (ὁ) μτγν. εἶδος ἐμπλάστρου : Παῦλ. Αἰγ.7,17· 2) κ. πληθ. σκυθικὴ λ. ἀντὶ φίλιοι δαίμονες : Λουκ.Τόξ.7 ('Ορέστην καὶ Πυλάδην) **κοράκους καλεῖσθαι, τοῦτο δὲ ἐστιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.**

κορακόφυλλο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν δακτυλὶς ἢ σιδηροῦχος.

κορακόφωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων φωνὴν κόρακος, δθ. ὁ ἄσημα φωνῶν, ὁ ἀνοήτως ὁμιλῶν : Τατιαν.256Β **ἔστι γὰρ ἄνθρωπος, οὐχ ὥσπερ οἱ κορακόφωνοι δογματίζουσιν, ζῷον λογικὸν νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν.**

κορακόχορτο (τὸ) δημ. κ. **κορακοβότανο** τὰ φυτὰ ἀρίσαρον τὸ κοινόν, δακτυλῖτις ἡ **λειωτὴ** καὶ χοιρίδιον τὸ φωτεινόν.

κορακῶ-όω 'Επιγρ. ἀναφ. πρὸς τάφον, κλείω διὰ κόρακος βλ.λ.5)· κ. παθ. : 'Επιγρ.

κορακώδης-ους-ες ὁ κορακοειδὴς βλ.λ.:'Αριστλ. ΖΙ 3,6 **τὰ κορακώδη τῶν ὀρνέων,** αὐτ.ΖΜ 3,1 **κόραξι καὶ κορακώδεσι**· 2) ὁ ὅμοιος πρὸς ῥάμφος κορώνης βλ.λ. : Γαλ.Χρ.Μορ.13,12 **κορακώδης ἀπόφυσις τῆς ὠμοπλάτης.**

κορακωτός-ή-όν νεώτ. κ. **κορακιωτός** βλ.λ. ὁ μετὰ κορακίου, ὁ φέρων κοράκιον, μοχλὸν δίκην τὸ ῥάμφος· 2) ὁ ὁμοιάζων πρὸς κοράκιον βλ.λ.· ‖ νεώτ. ναυτ. **κορακωτὸς τρόχιλος** ὁ ἀπολήγων εἰς κόρακα, κοιν. μακαρὰς μὲ γάντζο· ‖ ὁμ. **κορακωτὸς γόμφος** μακρὰ σιδηρᾶ περόνη ἀπολήγουσα εἰς κόρακα· ‖ ὁμ. **κορακωτὸν σύσπαστον** τὸ ἔχον ἀμφοτέρους τοὺς τροχίλους ἢ τὸν ἕνα κορακωτόν· ‖ ὁμ. **κορακωτὴ ἀρτάνη** κοιν. σαμπάνι γαντζωτό.

κοραλλένιος-α-ο δημ. ὁ κοράλλινος βλ.λ., ὁ συγκείμενος, κατεσκευασμένος ἐκ κοραλλίων : Καβάφ.Βήματα 2 σ' **ἐβένινο κρεβάτι, στολισμένο μὲ κοραλλένιους ἀετοὺς βαθιὰ κοιμᾶται**· 2) ὁ κατὰ τὸ χρῶμα ὅμοιος πρὸς κοράλλιον, κόκκινος σὰν τὸ κοράλλι : Βηλαρ.16,18 **τὰ κοραλλένια χείλια τσιμπῶ,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 40,2 **κι οἱ ἀγάπες μας, ποὺ γύρω φτερουγίζουν, | τὰ χείλη μοῦ θυμᾶν τὰ κοραλλένια.**

κοραλλιά (ἡ) δημ. κ. **κοραλλία** τὸ φυτὸν ροῦσκος ὁ κεντρωτὸς βλ.λ.

κοραλλίζω μτγν. ὁμοιάζω πρὸς τὸ κοράλλιον, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κοραλλίου, εἶμαι κόκκινος σὰν τὸ κοράλλι : Διοσκ.1,13.

κοραλλικός-ή-όν ὁ ὁμοιάζων πρὸς κοράλλιον : ΨΔημόκρ.56Β· πρβλ. κορωλλικός.

κοραλλίνη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **κοραλλινοειδῶν φυτῶν**· 2) νεώτ. χημ. χρυσίνη βλ.λ.

κοράλλινος-η-ον νεώτ. ὁ ἐκ κοραλλίων συγκείμενος, κοραλλένιος· **2)** ὁ ἔχων τοῦ κοραλλίου τὸ χρῶμα, λίαν ἐρυθρός: **χείλη κοράλλινα.**
κοραλλιογενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ σχηματισθείς, ἀποτελούμενος ἐκ κοραλλίων συμπεπηγμένων: νεώτ. γεωλ. **κοραλλιογενεῖς νῆσοι** ἢ **ἀτόλλαι** (ἀπομεμονωμένοι κοραλλιογενεῖς σχηματισμοὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ), - **κοραλλιογενεῖς ὕφαλοι ἢ σπιλάδες**, - **κοραλλιογενεῖς σχηματισμοὶ** (οἱ ἐν τῇ γῇ σχηματισμοὶ ὄγκων ἐν οἷς ὑπερτεροῦσι τὰ κοράλλια).
κοραλλιογραφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ζῳολογίας πραγματευόμενος περὶ τῶν κοραλλίων.
κοραλλιοειδῆ (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία ζῴων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κοιλεντερωτῶν.**
κοραλλιολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιστήμων ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὴν μελέτην τῶν κοραλλίων.
κοράλλι(ον) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **κοράλιον** (Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.1,119) κ. **κουράλιον** (Θεόφρ.Λιθ. 67) κ. **κωράλ(λ)ιον** (ἀττ. κτ. Ἡρωδιαν.2,537) κοράλλιον τὸ ἐρυθρόν, βλ. κοτωτ.· Θεόφρ.Λίθ.67 «τὸ γὰρ κουράλιον . . ὥσπερ λίθος τῇ χρόᾳ μὲν ἐρυθρόν, περιφερὲς δ' ὡς ἂν ῥίζα, φύεται δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ», Ἡσ. «λίθος θαλάσσιος ἐρυθραῖος»: Διον.Περ.1103 **πάντη γὰρ λίθος ἐστὶν ἐρυθροῦ κουραλίοιο**· ‖ νεώτ. ζῳολ. γένος κοραλλιοειδῶν **κοιλεντερωτῶν** περιλαμβάνον θαλασσίους πολύποδας ἐρυθροὺς καὶ σπανιώτερον ὑπερύθρους ἢ καὶ λευκούς· **2)** δημ. τὸ ἐκ τῶν κλάδων κοραλλίου ὑλικὸν κατεσκευασμένον εἰς κοσμήματα: Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.34 **τῆς πῆγε ἕνα βραχιολάκι κομψό, ὄμορφο, ἀπὸ κοράλλι καὶ χρυσάφι**· **3)** δημ. τὸ φυτὸν ρουσσελία ἢ βρουλοειδὴς βλ.λ.
κοραλλιοπλάστης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἐκ κοραλλίων κατασκευαστὴς ἀγαλματίων.
κοραλλιόρριζον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀρχεοειδῶν.**
κοραλλιόσχημος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα κοραλλίου, κοραλλιοειδὴς βλ.λ.
κοραλλιοφιλίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. μαλακίων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **πνευμονωδῶν.**
κοραλλιόφιλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοραλλιοφιλιδῶν.**
κοραλλιοφόρος-ον νεώτ. ἐπὶ θαλάσσης, ὁ φέρων κοράλλια.
κοραλλιόχρους-ουν νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κοραλλίου, κόκκινος σὰν τὸ κοράλλι.
κοραλλοβότανο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ὀξυμυρσίνη ἢ ἀκανθώδης.
κοραλλοκεφαλίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια ἀλγῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀλκυόνων.**
κοραλλόχορτο (τὸ) δημ. τὰ φυτὰ ψευδόβριζα ἢ μείζων, ὀξυμυρσίνη ἢ ἀκανθώδης καὶ σπειραία ἢ οἰνάνθη.
κόραξ (ὁ) πτηνὸν μέσου μεγέθους, μέλαν τὸ **πτέρωμα, σαρκοβόρον,** ἀ. κόρακας, κοράκι, νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κορακιδῶν** περιλαμβάνον καὶ τὰ εἴδη κόραξ ὁ γνήσιος, κόραξ ὁ μελανὸς κ. ἄ.: Θέογν.833 **πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ,** Πίνδ.Ο 2,87 **κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον,** Αἰσχ.'Αγ.1473 **ἐπὶ δὲ σώματος δίκαν κόρακος ἐχθροῦ σταθεὶς**, αὐτ.'Ικ.751,Λουκ.Τίμ.8 **ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος,** ΚΔ Λουκ.12, 24 **κατανοήσατε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν,** Παποδ.Χρ.Μηλ.143 **μόνον κρωγμὸς κόρακος ἠκούσθη κάπου**· ‖ ἐπὶ καταρῶν· πρβλ. δημ. κόρακας: Ἀριστφ.Σφ.852 **ἐς κόρακας** (πρβλ. δημ. **στὸν κόρακα**), αὐτ.Νεφ.133 **βάλλ' ἐς κόρακας,** αὐτ.Εἰρ.1221 **ἀπόφερ' ἐς κόρακας,** αὐτ.500 **οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε;,** αὐτ. Νεφ.789 **οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ;,** αὐτ.Νεφ. 123 **ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας,** Ἀλεξ. 94,5 **ἐς κόρακας ἔρρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς,** Πλούτ. Ἠθ.860E **εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσαγόραν,** Θεοφύλ.Σ 50 **τὴν δ.κελλαν ἀφείς, . . εἰς κόρακας χώρει γερόντιον**· ‖ ὡς προμαντεύων, προαγγέλλων διὰ τῆς φωνῆς του κακὸν καιρόν, κακοκαιρίαν: Ἀριστλ. ἀπ.253, Θεόφρ.Σημ.16, Πλούτ.Ἠθ.129A **ἄτοπον γὰρ ἐστι κοράκων μὲν λαρυγγισμοῖς, . . ἐπιμελῶς προσέχειν**· ‖ μτγν. κ. μσν. καὶ ἀντιθέτως, ὅστις διὰ τῆς φωνῆς προαγγέλλει καλὸν καιρόν: Ἀρατ.1003, Γεωπ.1,2,6· ‖ παροιμ. **λευκὸς κόραξ** ἐπὶ ἀνυπάρκτων, ἀνηκούστων πραγμάτων: ΑΠ 11,417, Λουκ.'Επιγρ.43 **θᾶττον ἦν λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας εὑρεῖν**· κ. ἐν τῇ κυρ. σημ.: Ἀριστλ.ΖΙ 519a,6 **ἐνίοτε γίγνεται τῶν μονοχρόων ἐκ μελάνων . . λευκά, οἷον κόραξ**· **2)** εἶδος πτηνοῦ ἐνύδρου ὡς ὁ πελαργός, φαλακροκόραξ: Ἀριστλ.ΖΙ 593b,18 **καὶ ὁ καλούμενος κόραξ· οὗτος δ' ἐστὶ τὸ μέγεθος μὲν οἷον πελαργός, πλὴν τὰ σκέλη ἔχει ἐλάττω**· **3)** ὀνομασία ἀστερισμοῦ: Ἀρατ.449, Πτολ.Τετράβ. 47· ‖ νεώτ. ἄστρον. ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου κείμενος μεταξὺ τοῦ Κρατῆρος, τῆς Παρθένου καὶ τῆς Ὕδρας· **4)** τίτλος, ἀξίωμα, βαθμὸς εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Μίθρα: Πορφ. Ἀποχ.4,16· **5)** συνεκδ. πᾶν μηχανοποίημα ἀγκιστροειδὲς ἅμα καὶ ὀξύ, προσόμοιον μὲ τὸ ράμφος τοῦ κόρακος, χρησιμεῦον ὡς ἐμπηγνυμένη ἁρπάγη βλ.λ., οἷον πρὸς ἄγραν πλοίου· Σουΐδ. «εἶδος μηχανήματος»: Πολύβ.1,22,9 **ὅτε δὲ ταῖς σανίσι τῶν καταστρωμάτων ἐμπαγέντες οἱ κόρακες ὁμοῦ συνδήσαιεν τὰς ναῦς,** Ἀππ.'Εμφ.Πολ.5,106· ‖ εἰδ. πολιορκητικὴ μηχανὴ ἔχουσα ἁρπάγας χρησίμους πρὸς σύνδεσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ τείχους, πρὸς δὲ ταύταις καὶ ἔμβολαν δι' οὗ προκαταρτικῶς ἐπλήττετο τὸ τεῖχος ἐκεῖ ἔνθα θὰ ἐπεχειρεῖτο ἡ σύνδεσις: Φἰλ.Βελοπ.100,18, Διόδ.Σ 17,44· **6)** μτγν. κ. νεώτ., δημ. **κόρακας** καμπυλωτὸν ἐν εἴδει ράμφους σιδηροῦν μηχανοποίημα, μετακινητόν, ἐν χρ. ὡς λύκος, μάνδαλος θύρας: Ποσειδ.7, ΑΠ 11,203 **ἐστι τέκτοσιν ἀξίνη, τοῖς πυλεῶσι κόραξ**· **7)** κ. νεώτ. ἀγκιστροειδὲς ὄργανον, ἐξάρτημα μηχανῆς: Ἥρων Αὐτομ.15,3,'Αθην.Μηχ.36,10· ‖ πάπ. κ. νεώτ. ἀγκιστροειδὲς σιδήριον, γάντζος, χοντρὸ ἀγκίστρι, ἰδ. τὸ προσηλωμένον που καὶ χρησιμεῦον πρὸς ἀνάρτησιν πραγμ. ἀπ' αὐτοῦ· ‖ νεώτ. εἰδ. ἀγκιστροειδὲς σιδηροῦν ἢ χαλύβδινον μετὰ καυλοῦ κατασκεύασμα, κοχλιούμενον διὰ τοῦ καυλοῦ αὐτοῦ μετ' ἄλλου ὁμοίου τὸ σχῆμα ἢ ἄνευ καυλοῦ συναρμοζόμενον ἀγκυλωτῶς μετ' ἄλλου ὁμοίου ἢ κυκλικοῦ, ἑκατέρου τούτων ὄντος προσηλωμένου ἐπὶ ὀγκώδους στερεοῦ πράγματος, οἷον σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων, τμημάτων μηχανῆς πλοίου κτλ. ἐν χρ. ὂν πρὸς σύνδεσιν οὕτω τῶν δύο συναπτομένων πραγμάτων· **8)** μτγν. εἶδος βασανιστικοῦ ὀργάνου, ἀποτελουμένου ἀπὸ δύο ἁρπάγας συγκλειομένας οὕτως, ὥστε ν' ἀποτελῶσι κλοιὸν ἀσφίγγοντα: Λουκ.Νεκυομ.11 **κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος**· πρβλ. κύφων· **9)** μτγν. ἀκμή, αἰχμὴ καμπυλωτὴ χειρουργικοῦ ἐργαλείου: Ἡλιόδ.Χειρ.π.'Ορειβ.44,10,5 **κόραξ σμιλαρίου,** αὐτ.π.Σχόλ.'Ορειβ.44,14,4 **κόραξ κατιάδας**· **10)** Ἡσ. τὸ ράμφος τοῦ ἀλέκτορος· **11)** νεώτ. ἐξέχων λίθος τοίχου χρησιμεύων πρὸς σύνδεσιν μετ' ἄλλου κτισθησομένου τοίχου· **12)** εἶδος ἰχθύος: Δίφιλ.Σ π. 'Αθήν.8,356A· **13)** μτγν. ἔμπλαστρον: Φιλούμ.π.'Αέτ.5,127.
κόραξε Ἡσ. «πόρθει».
κοραξικός-ή-όν ὁ ἐκ τῆς χώρας τῶν Κοραξῶν, λαοῦ παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον: Ἱππῶν.3 **λῶπος κοραξικός.**

κόραξος (ό) μτγν. εἶδος ἰχθύος : Ξενοκρ.π.'Ορειβ.2,58,32.
κοραξός-ή-όν (κόραξ) μτγν. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κόρακος, μαῦρος σὰν κοράκι : Στράβ.12,8,16 **προβάτων ἀρετάς οὐκ εἰς μαλακότητα μόνον τῶν ἐρίων, ἥ.. διαφέρει, ἀλλά καὶ εἰς τὴν κοραξὴν χρόαν,** ΨΠλούτ.Ποτ.18,8.
κορασάνι (τό) δημ. ἀ. κουρσαάνι βλ.λ.
κορασ(ι)ά (ή) μσν. κ. δημ. τὸ κοράσιον, κορίτσι : Ἐρωτόκρ.1,488 **ἐσκλάβωνε.. τσὶ κορασᾶς τὴ νιότη,** Σολωμ.100,1 **μικρὸς προφήτης ἔρριξε σὲ κορασιά τά μάτια,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 12,18 **καὶ στὸ ρέμα κορασιὲς | λούζουνται καὶ τραγουδοῦν.**
κορασίδα (ή) μσν. κ. δημ. κοράσιον, κορασιὰ βλ.λ. : Ἐρωφ.1,227 **ποιὸς τὸ κρατεῖ γιά ἀπαρθινὰ μιὰ κορασίδα νά 'χη στά λογισμό τζι δυνατὴ τῆς ἐρωτιᾶς τὴ μάχη,** Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.193,3 **τῆς κορασίδας τὰ μυαλὰ γυρίζουν σάν τὸ μύλο'** **2)** εἶδος ἀπίου μὲ φλοιὸν ἐρυθρωπόν.
κορασίδιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόρη βλ.λ., μικρὰ κόρη, κοριτσάκι : 'Αρρ.'Επίκτ.1,18,22.
κοράσι(ο(ν) (τό) (κόρη) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ κόρη βλ.λ. μικρὰ κόρη, κορίτσι, κοριτσάκι : Φιλιππδ.36,Μουσίκ. ἐν ΑΠ 9,36, 'Επιγρ.,Πάπ. **κοράσιον δουλικόν,** ΠΔ Ροὺθ 2,8 **ὧδε κολλήθητι μετά τῶν κορασίων,** ΚΔ Ματθ.9,24 **οὐ γάρ ἀπέθανε τό κοράσιον ἀλλὰ καθεύδει,** Διήγ. 'Αχιλλ.285 **νὰ μὴ ἐμπῆ ἡ καρδία σου εἰς πόθον κορασίου,** Λίβ.Ροδ.1716 **κοράσιον ἡλιογέννητον στρατιώτης ἀσχολιέται,** Ἐρωτόκρ.1,1285 **νά δῆς κοράσια πλιά ὅμορφα παρά τὴν 'Αρετοῦσαν,** Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.182,11 **κοράσιο, γιά τραγούδησε, κοράσιο, ξαναπέ το.**
κορασίς-ίδος (ή) μσν. νεαρὰ γυνή : Στέφ.'Αθ. 'Ιππ.1,75D.
κορασιώδης-ους-ες μτγν.. ὁ εἰς κοράσια ἁρμόζων, πρέπων, ἰδιάζων, συνήθης, ὁ κοριτσίστικος : Κωμ.'Αδέσπ.146' || δθ. συνεκδ. ὁ οὐχὶ εἰς ἄνδρας ἁρμόζων, ὁ .οὐχὶ σοβαρός : Πλούτ.'Ηθ 528Α **τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια.. κορασιώδη'** πρβλ. γυναικώδης.
κοράσσει 'Ησ. «ὀρχεῖται, καὶ ἄκλητος ἐλήλυθε».
κοραστάρι (τό) δημ. κ. **κορδαστάρι** κ. **κορασάρι** εἶδος στενοῦ ξυλουργικοῦ πρίονος, χρησιμεύοντος πρὸς χάραξιν ἐντομῶν καὶ αὐλακώσεων, ἰδ. εἰς ξυλολεπτουργίαν.
κοράττω 'Ησ. **«κοράξαι, ἄγαν προσλιπαρῆσαι.** πεποίηται παρὰ τοὺς κόρακας»' Σουΐδ. «κοράττειν τὸ ἄγαν προσλιπαρεῖν, ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπετομένων **καὶ** μὴ ἀποχωρούντων»' **2)** 'Ησ. «'κοράττειν' **κορακεύεσθαι».**
κόραυνα (ή) κωμ. βαρβαρισμὸς παρ' 'Αριστφ. ἀντὶ τοῦ κόρη, λεγόμενος **ἐν συνεκφ.** μετ' ἄλλων ὀμ. ὑπὸ Τριβαλλοῦ ('Ιλλυριοῦ, συνεκδ. ἀναγώγου) : 'Αριστφ.'Ορν.1678 **καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλαναῦ ὄρνιτο παραδίδωμι.**
κόραφος (ό) 'Ησ. ὄνομα πτηνοῦ.
κορβᾶ 'Ησ. «ἡ τοῦ κόρματος **καὶ** Κορύβαντος (κωδ. Κορυβαντίας) αἰτία».
κορβᾶν (ἄκλ.) μτγν. δῶρον, ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, προσφορὰ εἰς τὸν θεόν : ΚΔ Μάρκ.7,11 **κορβᾶν, ὅ ἐστι δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς,** 'Ιώσ.ΑΙ 4,4,4 (πρβλ. κορβανᾶς).
κορβανᾶς (ό) μτγν. κ. νεώτ. ταμεῖον, θησαυροφυλάκιον, εἰδ. τοῦ ναοῦ ἐν 'Ιερουσαλὴμ : ΚΔ Ματθ. 26,6 **οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανᾶν'** || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. σατιρ. ταμεῖον.
κορβέττα (ή) νεώτ. ναυτ. ἱστιοφόρον ναυτικὸν πλοῖον μετὰ ἐξαρτίας δράμωνος, χωρὶς ὅμως νά εἶναι τῆς γραμμῆς.
κορβίνη (ή) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν **σκιονιδῶν.**

κορβίς-ίδος (ή) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογ. τῶν **λουκινιδῶν.**
κόρβουλος (ό) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογ. τῶν **φυλαδιδῶν.**
κόρδα (ή) (λατ.) μσν. κ. δημ. ἡ ἐξ ἐντέρου κατασκευαζομένη χορδὴ τοῦ δοξαριοῦ' **2)** μσν. κ. δημ. ἡ χορδὴ μουσικῶν ὀργάνων : Διγεν. 'Ακρ.1833, Ἐρωτόκρ.2,1349 **οἱ κόρδες τοῦ λαγούτου ντου πουλλία 'ν' καὶ κιλαηδοῦσι'** **3)** ἐπὶ πολτώδους γλυκίσματος φρ. **κάνει κόρδες** (ἔχει δέσει ὥστε ἀναχυνόμενον νὰ πίπτῃ ἐν εἴδει χορδῶν)' **4)** σειρὰ τόξων ἅτινα σχηματίζουσι τὰς πλευρὰς τῶν ἡλιακῶν τῶν ὑπαρχόντων πρὸ τῶν κελλίων τῶν μοναχῶν εἰς τὸ "Αγιον "Ορος.
κορδακίζω (κόρδαξ) κ. νεώτ. ὀρχοῦμαι, χορεύω τὸν κόρδακα βλ.λ. : 'Υπερείδ.Φιλ.7, Δίων Χρ. 33,9, Δίων Κ 50,27 **οὐ κορδακίζων οὐδὲ τερετίζων,** 'Ιουλ.Μισ.350Β' || κ. μέσ. : Ρῆτ.1,570,28 **κιθαρίσαι καὶ κορδακίσασθαι'** **2)** νεώτ. ἐμφανίζομαι ἀσέμνως ἐνδεδυμένος, ἀσχημονῶ.
κορδακικός-ή-όν (κόρδαξ) ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν κόρδακα βλ.λ.' || δθ. ἐπὶ τροχαϊκῶν ρυθμῶν καὶ μέτρων, ὁ ρέων, τρέχων : 'Αριστλ.Ρητ.3,8 **τὸν τροχαῖον κορδακικώτερον.**
κορδάκισμα-ατος (τό) (κόρδαξ) 'Ησ. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κορδακίζω, ἡ ὄρχησις τοῦ κόρδακος βλ.λ.' δθ. γεν. ἄσεμνος, ἀπρεπὴς ἐμφάνισις' 'Ησ. ἐν λ. κολλικόνομον.
κορδακισμός (ό) (κόρδαξ) κ. νεώτ. κορδάκισμα βλ.λ.' 'Ησ. «κορδακισμοί, τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια» : Νικοφ.25,Δημ.23 **καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν'** || Σχόλ. «ἀσχήμονες ὀρχήσεις».
κορδακιστής (ό) (κόρδαξ) 'Επιγρ. ὁ ὀρχούμενος, χορεύων τὸν κόρδακα βλ.λ.
κόρδαξ-ακος (ό) κ. νεώτ. ὄρχησις, χορός τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας : 'Αριστφ.Νεφ.540 **οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν,** Λουκ.22 **τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, κόρδακος καί..'** || γενικώτ. χορὸς θεωρούμενος ὡς ἄσεμνος, ἀναίσχυντος : Θεόφρ.Χαρ.6,3 **ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα'** πρβλ. 'Αθήν.14,631D' || εἰδ. χορὸς πρὸς τιμὴν τῆς 'Αρτέμιδος : Παυσ. 6,22,1 **τὰ ἐπινίκια ἤγαγον παρὰ τῇ θεῷ** ('Αρτέμιδι) **καὶ ὠρχήσαντο ἐπιχώριον τοῖς περὶ τὸν Σίπυλον κόρδακα ὄρχησιν.**
κορδάτος-η-ο (κόρδα) δημ. ἐπὶ γλυκοῦ ὑγροῦ πολτώδους, τὸ κατὰ τὴν ρύσιν ἔχον χορδάς, ποὺ κάνει κόρδες : **μαστίχα κορδάτη.**
κορδέλλα (ή) (ἰταλ.) δημ. ταινία, λωρὶς ἐξ ὑφάσματος, ἐκ δέρματας ἢ ἄ. ὕλης : **κορδέλλα τοῦ καπέλλου - μαύρη - κίτρινη - πέτσινη'** **2)** εἰδ. στενὴ ἐκ κηρωτοῦ ὑφάσματος ταινία μήκους συνήθ. 10 ἢ 15 ἢ 20 ἢ 25 μέτρων, **ἐφ' ἧς εἶναι** ἐντετυπωμέναι αἱ μετρικαὶ μονάδες καὶ ὑποδιαιρέσεις τούτων, χρησιμεύουσα διὰ τὴν καταμέτρησιν ἐκτάσεων, οἷον οἰκοπέδων, τοίχων, ὁδῶν κττ. : φρ. **τράβα κορδέλλα** (πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀπρεπῶς ἢ μωρῶς ὑπερμέτρου)' **3)** ὁ εἰς σχῆμα λωρίδος πρίων τῶν μηχανικῶν πριονιστηρίων' **4)** ἐν ἀναφ. πρὸς κινηματογράφον, ἡ ταινία **ἐφ' ἧς εἶναι ἀποτετυπωμέναι αἱ ἐν συνεχείᾳ** ληφθεῖσαι στιγμιότυποι φωτογραφίαι.
κορδελλᾶς (ό) δημ., θηλ. -ού ὁ κατασκευάζων ἢ ὁ ὑφαίνων ταινίας, κορδέλλας' **2)** ὁ χειριστὴς τῆς πριονιατικῆς μηχανῆς τῆς ἐργαζομένης διὰ κορδέλλας βλ.λ.3).
κορδελλιάζω δημ. ράπτω περὶ τὸ ἄκρον ὑφάσματος, δέρματος κορδέλλαν, κορδόνι' **2)** ράπτω ὑποδήματα διὰ τῆς μηχανῆς. γαζώνω βλ.λ.
κορδέλλιασμα-τος δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κορδελλιάζω, ἡ διὰ τσαγκαρο-

μηχανῆς ραφή, γάζωμα τῶν διαφόρων τμημάτων ὑποδήματος.

κορδελλιάστρα (ἡ) δημ. ἐργάτρια ἧς ἔργον εἶναι τὸ κορδελλιάζειν βλ.λ., ἡ γαζώνουσα τὰ διάφορα τμήματα ὑποδήματος.

κορδία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **τραχυφυλλοειδῶν.**

κορδιαλός (ὁ) δημ. κ. **σκορδιαλός** τὸ πτηνὸν κορυδαλλὸς ὁ λοφιοφόρος.

κορδιερίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ.. διχροΐτης βλ.λ.

κορδίζομαι μσν. ἐκτείνομαι, τεντώνομαι : Διγεν.'Ακρ.164 **ἐκράτει δοξάρι δυνατόν, μεγάλα κορδισμένον.**

κορδίκιον (τὸ) πάπ. ἀγνώστου σημ. : **κορδικίων ζεῦγος.**

κορδίνημα-ατος (τὸ) μτγν. δ.γρ. ἀντὶ σκορδίνημα βλ.λ. : 'Ερωτιαν.200.

κορδῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **χορδῖτις** εἶδος ἐκρηκτικῆς ὕλης παραγομένης διὰ μείξεως νιτρογλυκερίνης μετὰ διαλύματος βαμβακοπυρίτιδος ἐν ἀκετόνῃ.

κορδόλη (ἡ) νεώτ. χημ. βρωμιοῦχον παράγωγον τῆς σαλόλης, ἀποτελοῦν λευκὴν κόνιν χρησιμοποιουμένην ὡς ὑπνωτικὸν καὶ αἱμοστατικόν.

κορδονέττο (τὸ) (Ἰταλ.) δημ. λεπτὸν κορδόνι βλ.λ.

κορδόνι (τὸ) (Ἰταλ.) δημ. πλέγμα ἐκ κλωσμάτων μετάξης ἢ βάμβακος συστρεφομένων κατὰ μίαν διεύθυνσιν, σειρίς, σειράδιον, γαϊτάνι : **κορδόνια ὑπασπιστοῦ - χωροφύλακος** (τὰ ἀμφιμασχάλια), **- κορδόνι σημαίας·** || εἰδικώτερον, ὁ ἱμὰς τοῦ ὑποδήματος : **καφὲ κορδόνια παπουτσιῶν·** **2)** ὡς ἐπίρρ. ἐν συνεχείᾳ, κατὰ σειράν, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου : **βγῆκε ὁλόκληρος ὁ συνδυασμὸς κορδόνι, - χτύπησε ὅλα τὰ σημάδια γραμμὴ κορδόνι·** || φρ. **ἡ δουλειὰ πάει κορδόνι** (αἰσίως, κατ' εὐχήν).

κορδοπατῶ δημ. βαίνω κορδωμένος, ὑπεροπτικῶς, μὲ θυμόν, δθ. ἀπειλῶ, φοβερίζω.

κορδουλία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. κ. **κορδυλία** γένος ὀρθοπτέρων **λιβελλουλιδῶν** ἐντόμων.

κορδουλογαστήρ-έρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ὀρθοπτέρων **λιβελλουλιδῶν** ἐντόμων.

κορδουλόκερως-ω (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος νευροπτέρων **ἀσκαλαφιδῶν** ἐντόμων.

κορδυβαλλῶδες πέδον (τὸ) μτγν. ἔδαφος κτυπηθέν, ἰσοπεδωθὲν διὰ κορδύλης, ροπάλου, λιθόστρωτον : Λουκ.Τραγῳδ.223 **ὅθεν μὲ δέχεται κορδυβολλῶδες πέδον** (ἀντὶ κορδυλοβαλλῶδες).

κορδυκέφαλος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ἀσκομυκήτων **ὑποκρεοειδῶν** μυκήτων.

κορδύλειος-α-ον (κορδύλη) ὁ κατεσκευασμένος ἐκ κορδύλης βλ.λ.4) : 'Αθήν.3,120F (πιθ.).

κορδύλη (ἡ) κ. νεώτ. κ. **κορδύλα** κορύνη ρόπαλον, ράβδος, ματσούκα· 'Ησ.· **2)** κτύπημα, οἴδημα, ἐξόγκωμα : Σιμων.35, ΕΜ 310,49· **3)** κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, καλύπτρα, κεφαλόδεσμος παρὰ Κυπρίοις : Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.10, ΕΜ 310,51 « κορδύλην (-λαν) Κύπριοι λέγουσι τὸ ἐνείλημα τῆς κεφαλῆς, ὅπερ 'Αθηναῖοι μὲν κρώβυλον καλοῦσιν, Πέρσαι δὲ κίδαριν »· **4)** ἡ σκορδύλη βλ.λ.: Δίφιλ.Σ π.'Αθήν.3,120F **τῶν δὲ πιόνων τὰ θύννεια καὶ κορδύλη,** Στράβ.12,3,19 **ἐπακολουθοῦντες γὰρ ταῖς ἀγέλαις τῶν ἰχθύων, κορδύλης τε καὶ θύννης καὶ αὐτῆς τῆς πηλαμύδος·** **5)** νεώτ. ζῳολ. γένος διπτέρων νηματοκέρων **φυγοφυτιδῶν** ἐντόμων.

κορδυλίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **κορύδυλις** βλ.λ.: 'Αθήν.7,306C **μέμνηται δὲ καὶ κορδυλίδος ἐν τούτοις·** **2)** νεώτ. βοταν. γένος **λειριοειδῶν** φυτῶν.

κορδύλος (ὁ) πιθ. εἶδος μικρᾶς ἀμφιβίου σαύρας : 'Αριστλ.ΖΙ 589b,27 **ἐν δὲ μόνον νῦν ὦπται τοιοῦτον, ὁ καλούμενος κορδύλος· οὗτος γὰρ πνεύμονα μὲν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ βράγχια . . τετράπουν δ' ἐστίν,** αὐτ.ΖΜ 695b,25 **οἱ δὲ κορδύλοι βράγχια ἔχοντες πόδας ἔχουσιν.**

κορδυλόσαυρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος σαυρῶν **πτυχοπλευριδῶν** ἑρπετῶν.

κορδύλουρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος διπτέρων βραχυκέρων **μυϊδῶν** ἐντόμων.

κορδυλοφόρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος σωληνομόρφων **κλαδιιδῶν** μεδουσῶν, περιλαμβάνον πολύποδας τῶν γλυκέων ὑδάτων.

κόρδυς 'Ησ. « πανοῦργος ».

κόρδωμα (τὸ) (κορδώνω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κορδώνω βλ.λ., τέντωμα, τσίτωμα· **2)** μτφ. ἰδ. ἡ τάσις τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ ἄνω, ὡς ἐκδήλωσις ἀλαζονείας, ἡ ἔπαρσις, τὸ ὑπερήφανον βάδισμα ἢ παράστημα : φρ. εἰρων. **χαρὰ στὸ κόρδωμα** (ἐπὶ μωρῶς κ. ἀλόγως ἐπαιρομένου).

κορδώνω (κόρδα, χορδή) δημ., ἀόρ. **ἐκόρδωσα,** μέσ. κ. παθ. **κορδώνομαι,** ἀόρ. **(ἐ)κορδώθηκα,** μτ. παθ. παρακ. **κορδωμένος,** μτβ. τείνω τι ἰσχυρῶς ἐν εἴδει χορδῆς, τεντώνω, τσιτώνω : φρ. **μὴν κορδώνῃς τὸ σκοινί, γιατὶ κάποτε θὰ σπάσῃ·** **2)** ἀμτβ. ἐντείνομαι, τεντώνομαι· || φρ. εἰρων. **τὰ κόρδωσε** (ἀπέθανε)· || τὸ μέσ. **κορδώνομαι** συνήθ. μτφ. διατείνω ἀγερώχως τὸν κορμὸν καὶ ὑψῶ τὴν κεφαλήν, βρενθύομαι, ἐπαίρομαι, καμαρώνω· || παροιμ. **γίδα φόφια, νουρὰ κορδωμένη** (ἐπὶ πτωχαλαζόνων).

κορδωτός-ή-ό δημ. ὁ κορδωμένος : Βιζυην. 92,23 **μά οὔτ' οἱ δεσποτάδες μας οἱ κορδωτοί, | οὔτε οἱ πλέον διαβασμέν' ἄνθρωποι γνωρίζουν τί θὰ γίνουμε κατόπι.**

κορέγονος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος φυσοστόμων **σολωμονιδῶν** ἰχθύων.

κορεία (ἡ) (1) (κορῶ) πιθ. 'Ησ. τὸ σαροῦν, σαίρειν, καθαίρειν, ἡ θεραπεία, ἡ ἐπιμέλεια.

κορεία (ἡ) (2) (κορεύομαι) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ κορασίου, ἡ παρθενία : Λυκόφρ.354 **κρρείαν ἄφθιτον πεπαμένη,** Δίων Χρ.7,142, Παῦλ.Σ ΑΠ 5,216 **Χρύσεος ἀφαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας Ζεὺς διαδὺς Δανάας . . θαλάμους,** 'Αγαθ.αὐτ.293, 19 **οὔπω δ' ἐξαλάπαξα φίλης πύργωμα κορείης.**

κόρειος-α-ον (κόρη) μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κόρην, παρθενικός· || τὸ οὐδ. **κόρειον** κόρευμα : Σχόλ.Εὐρ.'Αλκ.178 **τὰ τῆς παρθενείας κόρεια·** **2)** Κόρεια (ἐνν. ἱερὰ) (τὰ) ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης· 'Ησ. « θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη » : Πλούτ.Δίων56 **περιμείνας τὴν ἑορτὴν ἧς ὤμοσε θεοῦ δρᾷ τὸν φόνον ἐν τοῖς Κορείοις·** || τὸ οὐδ. **Κόρειον** ὡς οὐσ. ὁ ναὸς τῆς Κόρης : 'Επιγρ.

κορεκτασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατάστασις τοῦ ὀφθαλμοῦ, καθ' ἣν αἱ διαστάσεις τῆς κόρης ὑπερβαίνουσι τὸ μέγεθος τῶν φυσιολογικῶν αὐτῆς ὁρίων, ἄ. πλατυκορία ἢ μυδρίασις.

κορεκτοπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀνώμαλος θέσις τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κορέννυμι (ρίζ. κορ-, κόρος) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **κορεννύω, κορέω,** κ. **κορέσκω,** μέλλ. κορέσω, ἐπ. **κορέεις, κορέει** κ. μτγν. (ἐν ἀμτβ. σημ.) **κορήσουσι,** ἀόρ. **ἐκόρεσα** κ. ποι. **ἐκόρεσσα,** παρακ. μτχ. (ἐν παθ. σημ.) **κεκορηώς(-ότος),** μέσ. **κορέννυμαι,** εὐκτ. **κορέοιτο,** ἀόρ. **ἐκορεσάμην,** κ. ἐπ. **(ἐ)κορεσσάμην,** παθ. μέλλ. **κεκορήσομαι,** ἀόρ. **ἐκορέσθην,** ἐπ. γ' πληθ. πρόσ. **ἐκόρεσθεν,** παρακ. **κεκόρεσμαι** κ. ἰων. **κεκόρημαι,** μτχ. **κεκορεσμένος,** πληρῶ τι(να) διά τινος πράγματος κατὰ κόρον, ὑπερπληρῶ, χορτάζω, χορταίνω· 'Ησ. «κορέει, πληροῖ, χορτάσει»· μτ. δοτ. ὀργάνου ἢ τρόπου : 'Ιλ.Ν 831 **κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ**

σάρκεσσι, αὐτ.Θ 379,'Απολλ.Ρ 3,897 μοληῇ θυμὸν κορέσωμεν' κ. μτ. γενικ. πράγμ. : Σοφ.Φιλ.1156 κορέσαι στόμα . . ἐμᾶς σαρκός' κ. μτ. μόνης αἰτ. : Θέογν.229 τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας, Αἰσχ.Πρ.165 πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ' κ. παθ. χορτάζομαι, χορταίνω, μτ. γενικ. : 'Ιλ.Λ 562 ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς, αὐτ.Τ 167 οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, 'Οδ.Θ 98 δαιτὸς κεκορήμεθα, αὐτ.Ψ 350, 'Ησίοδ.'Εργ.593 κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς, Παν. π 'Αθήν.2,37Α μηδὲ βορῆς κεκορημένον ἠύτε παῖδα, Εὐρ.'Ιππ.112 βορᾶς κορεσθείς, 'Αριστφ.Εἰρ 1283 ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν, Πλούτ.Δημ.23 ὥσπερ λέοντα φόνου κεκορεσμένον, ΚΔ Πράξ.27, 38 κορεσθέντες δὲ τροφῆς, Αἰλ.ΠΙ 9,4 πῶλος κορεσθεὶς τοῦ μητρῴου γάλακτος, αὐτ.ΖΙ 15,10 κορεσθέντες εὖ μάλα τροφῆς, Βί.'Αλεξ 2136 καὶ κορεσθῆναί τε τροφῆς καὶ μὴ λιμῷ φθαρῆναι' κ. μτ. μτχ. : 'Ιλ.Σ 287 ἦ οὔ πω κεκόρησθε ἐελμένοι, 'Οδ.Δ 541 κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην, Λουκ.'Εταιρ.Δ 3,2 ἐκορέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους' κ. σπαν. μτ. δοτ. πράγμ. : Θέογν.1269 κριθαῖσι κορεσθείς, αὐτ.751 ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, 'Ηρ.3,80 ὕβρι κεκορημένος (πλήρης ὑπεροψίας)' κ. ἀπολ. : ἀμφ. ἐν Σαπφ.48, ΚΔ Κορινθ.Ι,4,8 ἤδη κεκορεσμένοι ἐστέ, ἤδη ἐπλουτήσατε, 'Ηρωδιαν.'Ιστ.1,13,5 ὁ δὲ δῆμος κεκόρεστο τιμωρίαν παρὰ τοῦ τὰ δεινὰ δράσαντος εἰληφώς' || τὸ μέσ. χορτάζομαι, χορταίνω, καταπαύω τὴν πεῖνάν μου, μτ.γενικ. : 'Ιλ.Λ 562 ἐκορέσσατο φορβῆς, 'Οδ.Ξ 28 ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορεσαίατο θυμὸν (ἵνα χορτάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του μὲ κρέατα)' || ὁμ. τὸ ἐνεργ. κτ. παρακ. μτχ. κ. μέλλ. ὡς ἀμτβ. χορτάζομαι : 'Οδ.Σ 372 ἄμφω κεκορηότε ποίης, Κόλουθ.120,Νόνν.Δ 5,34 κεκορηότι θυμῷ, ΠΔ Δευτ.31,20 φάγονται, καὶ ἐμπλησθέντες κορήσουσι' || νεώτ. συνεκδ. ἱκανοποιῶ τι πλήρως : ἐκόρεσε τὴν πεῖνάν του - τὰς ὀρέξεις του - τὰ ἐνστικτά του - τὸ πάθος του - τὴν ἐκδίκησίν του' 2) νεώτ. χημ. κ. φυσ. κεκορεσμένη διάλυσις (ἡ περιέχουσα διαλελυμένην ἐν ἑαυτῇ τὴν μεγίστην δυνατὴν ποσότητα στερεοῦ τινος σώματος, οὕτως ὥστε πᾶσα προστιθεμένη ἐπὶ πλέον νὰ παραμένῃ ἀδιάλυτος), - κεκορεσμένοι ὑδρογονάνθρακες, - κεκορεσμένη ἀτμοσφαῖρα (ἡ περιέχουσα τὴν μεγίστην δυνατὴν ποσότητα ὑδρατμῶν, ἠλεκτρισμοῦ κττ.)' 3) ρηματ. π. κορεσμός, κόρεσμα.

κορεομέλας-ανος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἡμιπτέρων ἑτεροπτέρων σκουτελλιριδῶν ἐντόμων.

κορέος (ὁ) δημ. κ. κοριός τὸ παράσιτον ἔντομον κόρις βλ.λ.

κορεόφις-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος προσωπανθῶν φυτῶν

κορέσκω μτγν. κορέννυμι βλ.λ. : Νίκ.'Αλεξ.415.

κορέσματα (τὰ) (κορέννυμι) νεώτ. φαρμακευτ τὰ διὰ κορεσμοῦ ἀνθρακικοῦ τινος ἅλατος μετά τινος ὀξέος προκύπτοντα διαλύματα.

κορεσμός (ὁ) (κορέννυμι) νεώτ. κ. δημ. τὸ κορεννύειν ἢ τὸ κορεννύεσθαι, ὁ κόρος, ὁ χορτασμός : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 47 ὅταν διέκριναν εἰς τὴν ὕπαρξή σου ὄχι πρόσκαιρον κορεσμὸν ὁρμῆς.

κορεστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἢ ὁ δυνάμενος νὰ προκαλέσῃ κορεσμόν, ὁ χορτάζων τινά, ὁ χορταστικός.

κορεστικῶς ἐπίρρ. σχόλ. κ. νεώτ. μέχρι κόρου, πλησμονῆς, δαψιλῶς, ἀφθόνως, χορταστικά : Σχόλ.'Αρατ.1049 μηδὲ λίαν κορεστικῶς καὶ ἐξόχως βαρυνθεῖεν τῷ καρπῷ παντελῶς.

κορεστός-ή-όν (κορέννυμι) γλωσσ. ὁ κεκορεσμένος ἢ ἐκεῖνος ὃν δύναταί τις νὰ κορέσῃ, ὁ δεκτικὸς κορεσμοῦ, ὁ χορταστός.

κόρευμα-ατος (τὸ) (κορεύομαι) κορεία, παρθενία : Εὐρ.'Αλκ.178 ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός.

κορεύομαι (κόρη) παθ., μέλλ. κορευθήσομαι, διέρχομαι τὴν παρθενικὴν ἡλικίαν, ζῶ ὡς παρθένος, παρθενεύομαι ἢ κατ' ἄλλους ὑπανδρεύομαι : Εὐρ.'Αλκ.312 σὺ δ' ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσει καλῶς;' 2) διακορεύομαι, διαπαρθενεύομαι, ξεπαρθενεύομαι : Φερεκ.92(b)J,Εὐστ.'Οδ.Λ 290 Τυρὼ ἐκτρεφομένη παρὰ Δηιονεῖ τῷ θείῳ, κορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος.

κορέω ἐπ. μέλλ. τοῦ κορέννυμι βλ.λ.' 'Ησ. «κορέει, πληροῖ, χορτάσει» : 'Ιλ.Ν 831 κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι' 2) μτγν. ποι. τ. τοῦ κορέννυμι βλ.λ.ΙΙ : Νίκ.'Αλεξ.195.

κόρζα 'Ησ. «καρδία. Πάφιοι».

κορζετάδο (τὸ) δημ. τὸ μετὰ διζύγων μόνον καὶ ἄνευ θωρακίων πλοῖον, τὸ ἔχον ἐνιαίαν τὴν στήλην περιλαμβάνουσαν καὶ τὸ μέγα ἐπιστήλιον.

κορζία (ἡ) 'Ησ. ἡ κόρζα βλ.λ.

κόρη (ἡ) (κόρϜα) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. κούρη, δωρ. κ. αἰολ. κόρα, δωρ. κ. κώρα, θηλ. τοῦ κόρος, κοῦρος βλ.λς, τὸ θῆλυ τέκνον, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸ τὸ ἄρρεν, τὸ κορίτσι : 'Ιλ.Π 7 ἠύτε κόρη νηπίη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, Πλάτ.Νόμ.764D ἀσκήσεων ἀρρένων καὶ θηλειῶν κορῶν, Πλούτ.Λυκ.14 οὐδὲν ἧττον εἴθισε τῶν κόρων τὰς κόρας γυμνάς τε πομπεύειν, 'Επιγρ. μήτε παῖδα μήτε κόραν, αὐτ. ἔτεκε κόραν, παροιμ. τῆς καλομοίρας τὸ παιδὶ τὸ πρῶτο νά 'ναι κόρη, - γέννησε ἡ γυναῖκα του κι ἔκαμε κόρη' || ὁμ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν παρθενίαν, παρθένος, γυνὴ ἄγαμος, κορίτσι : Σοφ.Τρ. 536 κόρην γάρ, οἶμαι, δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην, Εὐρ.Τρῳ.561 κόρας ἔργα Παλλάδος, αὐτ.'Επιγρ.2 μητέρα παρθενικὴν τε κόρην δισσοὺς τε συναίμους, 'Αριστφ.Λυσ.595 ὁ μὲν ἥκων γάρ, κἂν ᾖ πολιός, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκεν, Θουκ.6, 56 ἀδελφὴν γὰρ αὐτοῦ κόρην ἐπαγγείλαντες ἥκειν κανοῦν οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινι, Πλάτ.Κριτ.113D εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κόρης, Δημ.540 τῆς ἀδελφῆς ἐναντίον κόρης ἔτι καὶ παιδὸς οὔσης ἐφθέγγοντ' αἰσχρά, 'Αθήν.13,555C ἐν Λακεδαίμονι εἴς οἴκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων καὶ τῶν ἀγάμων νεανίσκων, 'Επιγρ. ἀνεδέξαντο τὰς κόρας πέμψειν ἐς Ἴλιον, - τὰ κατάφερε νὰ μείνῃ κόρη σ' ὅλη της τὴ ζωή, - ἀπέθανε κόρη, - τρεῖς μῆνες παντρεμένη κι εἶναι ἀκόμα κόρη, Σολωμ. Φαρμακωμ.7,1 κόσμε φεύτη ! τὲς κόρες τὲς μαῦρες | κατατρέχεις ὅσο εἶν' ζωντανές' || ἐπὶ τῶν Νυμφῶν : Πίνδ.Π 3,78 τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται, 'Αριστφ.Θεσμ.325 εἰναλίοι τε κόραι (αἱ θαλάσσιαι νύμφαι)' || ὁμ. ἐπὶ θεαινῶν παρθένων, ἀσχέτως πρὸς τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, οἷον ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων : Αἰσχ.Εὐμ.68 ὕπνῳ πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι, Σοφ.ΟΚ 127 ἄλσος ἐς τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν' || ὁμ. ἐπὶ τῶν Φορκίδων : Αἰσχ.Πρ.794 ἵνα αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι' || ἡ Σφίγξ : Σοφ.ΟΤ 508 ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα' || αἱ Μοῖραι : Πλάτ.Πολ.617D 'Ανάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως' || μτγν. κ. μσν. ἐπὶ τῆς Παρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου : 'Ακολουθ.Μ Σαββάτου Στάσ.3,29 ἀνέκραζεν ἡ Κόρη θερμῶς δακρυρροοῦσα, τὰ σπλάγχνα κεντουμένη' || συνήθ. π. κωμ. : 'Αριστφ.'Αχ.883 πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπᾴδων κορᾶν (δηλ. ἐγχέλεων), Εὔβουλ.75,4 τεῦθις καὶ Φαληρικὴ κόρη (δηλ. ἡ ἀφύη)' || γεν. γυνὴ νεαρᾶς ἡλικίας, νεαρὰ γυνή, νεᾶνις, κοπέλλα, κορίτσι, ἡ νεαρὰ σύζυγος, νεόνυμφος : 'Ιλ.Ζ 247 κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι .. ἔσαν.. θάλαμοι, 'Οδ.Σ 279,Εὐρ.'Εκ.485 Τρῳάδες κόραι, 'Αριστφ.

"Ορν.1675 δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλιν δοκεῖς λέγειν περὶ τῆς κόρης, Θεόπομπ.Κωμ.14 καταχύσματα.. κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης, Πλάτ.Νόμ. 813Ε κόρας καὶ γυναῖκας πάντων τούτων ἐπιστήμονας, Ἡρωδιαν.Ἱστ.3,10,8 ἀνάγκη δὲ μᾶλλον ἢ προαιρέσει συνεζευγμένος, ἀπεχθῶς πάνυ πρός τε τὴν κόρην διέκειτο, δ. τραγ. κόρη ξανθὴ τραγούδαγε στῆς Τρίχας τὸ γεφύρι, Σολωμ.Ἀγνώρ. 2,2 τώρα ποὺ τούτη | ἡ κόρη φαίνεται, τὸ χόρτο γένεται | ἄνθι ἁπαλό, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 6,2 ἀγάπης λόγια θὲ νὰ ποῦμε | στὴν κόρη ποὺ θ' ἀργοξυπνήσῃ· || ἐπὶ παλλακῆς, ἑταίρας : Ἰλ.Α 98 πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ .. δόμεναι .. κούρην, αὐτ.337, αὐτ.Β 689, Στατύλλ.ΑΠ 5,4,4 εἰς ἐπιόρκου παντοπαθῆ κούρης αἴσχεα δερκόμενος, Ἀγαθ.αὐτ.219 τὴν ῥαδινὴν κούρην πάμπαν ἀπαγλαΐσαι· **2)** μτ. γενικ. κυρ. ὀνόμ., νεώτ. κ.δημ. κ. μτ. γενικ. προσωπ. ἀντων. ἡ θυγάτηρ : Ἰλ. Γ426 Ἑλένη κούρη Διός, αὐτ.Ζ 420, Σαπφ.65, Αἰσχ.ἀπ.170 Λητῴα κόρη (ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος), αὐτ.Εὐμ.415 Διὸς κόρη (ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς), Σοφ.ΟΚ 40 Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι (αἱ Ἐρινύες), Εὐρ.Ἑλ.168, αὐτ.133, αὐτ.Ἀνδρ. 897, Ἐπιγρ.Θεσσαλ. Αἰσχυλὶς Σατύροι κόρα, Ἀθήν.13, 556F διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας, Γρυπ.Σκ. Τερρ.24,5 τοῦ ναύτη ἡ ἀγαπητικιά, τοῦ καπετάνιου ἡ κόρη, - πάντρεψε τὴν κόρη του, - πῆρε τὸ δίπλωμα ἡ κόρη μου· ὁμ. κ. ἄνευ γενικ. ἐν τῇ κλητ. κούρα κόρη μου : Αἰσχ.Ἑπτ.148 ὦ .. κούρα, Σοφ.ΟΚ 180 προβίβαζε, κούρα, πόρσω, Ἀριστφ. Εὐρ.119 δοξάσαι ἔστι, κόραι· **3)** Κόρη, δωρ. Κόρα, κρητ. Κώρα, ἰων. Κούρη, ἀρκαδ. ΚόρϜα, ὡς κύρ. ὄνομα, προσηγορία τῆς Περσεφόνης ἐν Ἀττικῇ, δηλ. ἡ θυγάτηρ τῆς Δήμητρος : Ἡρ.8,65 τὴν δὴ ὁρτὴν ταύτην ἄγουσι Ἀθηναῖοι ἀνὰ πάντα ἔτεα τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ, Εὐρ.Ἄλκ. 358 κόρην Δήμητρος, αὐτ.852 εἶμι τῶν κάτω Κόρης ἄνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους,' αὐτ.Ἱκ.34 Κόρης τε καὶ Δήμητρος, Ἀριστφ.Σφ.1438 ναὶ τὰν κόραν, αὐτ.Θεσμ.298, Ξεν.Ἑλλ.6,3,6 τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄρρητα ἱερά, Ἰσοκρ.4,28 ὅτ' ἐπλανήθη τῆς Κόρης ἁρπασθείσης, αὐτ.10,20 Κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος, Πλούτ.Θησ.31 τῇ γυναικὶ Φερσεφόνην ὄνομα .., Κόρην δὲ τῇ θυγατρί, Μαλάλ.I 62,12, Τζέτζ.Χιλ.2,749· **4)** Δηοῦς ἢ Δήμητρος κόρη π. κωμ τὸ ἄλευρον : Ἀντιφάν.52,9, Εὔβουλ. 75,10 μεμαγμένη Δήμητρος κόρη· **5)** μτφ. ἀποικία : Ὁμ.Ἐπιγράμμ.1,2· || πλοῖον νεωστὶ καθελκυσθέν, πρωτόπλοος ναῦς : Λυκόφρ.24 πελαργοχρῶτες αἱ Φαλακραῖαι κόραι (σχόλ. «αἱ νῆες λευκῷ χρώματι κεχρισμέναι ὡς πελαργοί»)· **6)** πλαγγών, κούκλα Ἡσ. «νύμφη· ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον», ΕΜ 530,14, ΑΒ 272 «κόρη τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ γύψινον ἢ πήλινον» : Ὑπερείδ.ἀπ.199, Δίων Χρ.31,153 ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν· || ἀγαλμάτιον, εἰδώλιον ἀναθηματικόν : Πλάτ.Φαῖδρ.230Β Νυμφῶν τέ τινων καὶ Ἀχελῴου ἱερὸν ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι· **7)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ στρογγύλη ὀπὴ τῆς ἴριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ, δι' ἧς εἰσέρχονται αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες : Ἱππ.Προρρ.2,20, Ἐμπ.84,8 κύκλοπα κούρην, Εὐρ.Ἑκ.972 προσβλέπειν ὀρθαῖς κόραις, αὐτ.Ὀρ.389 δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις, Πλάτ.Ἀλκ.1,133Α ὃ δὴ καὶ κόρην καλοῦμεν, εἴδωλον ὄν τι τοῦ ἐμβλέποντος, Ἐπιγρ. αἱ καλούμεναι κόραι, Πλούτ.Ἠθ.528Ε τὸν ἀναίσχυντον ἐν τοῖς ὄμμασιν οὐκ ἔχειν κόρας, ἀλλὰ πόρνας, Ῥοῦφ.Ὀνομ.23, Γαλ.Χρ.Μορ. 10,4, Διογ.Λ 6,68 μὴ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς παρθένου ἰατρεύων τὴν κόρην φθείρῃς, Λογγῖν.4,5 ὃ τις ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας ἔχων, φρ. ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ (μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ στοργῆς, ἢ ὡς τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα)· || Κόρη κόσμου τίτλος Ἑρμητικῆς πραγματείας : Στοβ.1,49,44· **8)** μακρὰ χειρὶς ἐξέχουσα τῆς χειρὸς καὶ καλύπτουσα αὐτήν : Ξεν.Ἑλλ. 2,1,8 ὅτι αὐτῷ ἀπαντῶντες οὐ διέωσαν διὰ τῆς κόρης τὰς χεῖρας· **9)** ἡ ἀττικὴ δραχμὴ ὡς φέρουσα κεφαλὴν Ἀθηνᾶς : Ὑπερείδ.π.Πολυδ.9, 74 « ἀλλὰ μέντοι καὶ κόρη νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις ἦν ὡς Ὑπερείδης, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως κόρην καὶ τετράδραχμον »· **10)** τὸ ὑπέρεικον βλ.λ. : Ἱππ.π. Γαλ.19,113· **11)** κ. νεώτ. ἀρχιτεκτ. ἀγάλματα γυναικῶν ὡς ὑποστηρίγματα, αἱ Καρυάτιδες : Ἐπιγρ. τοὺς λίθους τοὺς ἐπὶ τῶν κορῶν (τοὺς ἐπὶ τῶν Καρυατίδων ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ στηριζομένους), - αἱ κόραι τοῦ Ἐρεχθείου (αἱ Καρυάτιδες).

κορηγώνιος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἢ κορήγωνος γένος φυσοστόμων σολωμιδῶν λιμναίων ἰχθύων.

κορηθρέμβολον (τό) νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ ὠθεῖται εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ἡ γόμωσις καὶ ἡ ὀβὶς ἢ ἡ μεταλλικὴ φυσίγγη.

κορηθρίζω νεώτ. ἀπομάττω διὰ τοῦ κορήθρου τὸ κοῖλον τῶν πυροβόλων, ἐκτελῶ κορήθρισιν βλ.λ.

κορήθρισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. -ησις ἡ διὰ τοῦ κορήθρου ἀπόμαξις τοῦ κοίλου τῶν πυροβόλων.

κόρηθρον (τό) (κορῶ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ κοροῦμεν, σαρώνομεν, σάρον, σάρωθρον, σκούπα : Λουκ.Φιλοψ.35 λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας ἢ τὸ κόρηθρον, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.5,79· || νεώτ. μάκτρον, πατσαβούρα, ξεσκονιστήρι· **2)** νεώτ. δέσμη ἐκ πτερῶν προσηρμοσμένων ἐπὶ τοῦ ἄκρου στειλεοῦ, δι' ἧς ἀποτινάσσεται ὁ κονιορτός, τὸ φτερὸ τοῦ ξεσκονίσματος· || ὁμ. νεώτ. ναυτ. ἐργαλεῖον ἐκ ῥάβδου φερούσης εἰς τὸ ἕτερον αὐτῆς ἄκρον κυλινδρικὴν φήκτραν ἐκ σκληρῶν τριχῶν χρήσιμον πρὸς καθαρισμὸν τῶν κοίλων τῶν πυροβόλων.

κόρηθρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων νηματοκέρων κωνωπιδῶν ἐντόμων.

κόρημα-ατος (τό) (κορῶ) κ. νεώτ. πᾶν τὸ διὰ τῆς σαρώσεως ἀπορριπτόμενον, τὸ κορούμενον, κάθαρμα, ἀπόρριμμα, σκουπίδι· Πολυδ.10,28 «οἷον κόρημα· καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαρμα, τὸ κορούμενον» : Ἀριστφ.ἀπ.474 ἐπὶ τοῦ κορήματος καθίζομαι χαμαί· κ. κτ. πληθ. : Ἕρμιππ.47,10· || νεώτ. γεωλ. τὰ ἐκ τῆς ἀποσαθρώσεως τῶν πετρωμάτων διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ὕδατος, τῶν παγετώνων καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας προκύπτοντα προϊόντα· **2)** τὸ κόρηθρον, τὸ σάρωθρον, ἡ σκούπα : Εὔπ.157 τουτὶ λαβὼν κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει, αὐτ.228,4, Ἀριστφ.Εἰρ.59 κατάθου τὸ κόρημα· μὴ 'κκόρει τὴν Ἑλλάδα (σχόλ. «κόσμητρον, τὸ σάρον, ᾧ εἰώθασιν ἀποκαθαίρειν τοὺς ῥύπους τῶν οἴκων»), Γαλ.12,93.

κορημάτιον (τό) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ κόρημα βλ.λ.2), ἡ σκουπίτσα

κορήμετρον (τό) νεώτ. ἰατρ. ὄργανον πρὸς καταμέτρησιν τοῦ εὔρους τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κορθέλαι Ἡσ. «σύστροφοι (κ. συστροφαί), σωροί».

κορθίλην κ. κόρθιν Ἡσ. «τοὺς σωροὺς καὶ τὴν συστροφήν».

κόρθιλος κ. κορθίλος Ἡσ. «ὄρνις, ὃν τινες βασιλίσκον».

κορθόγλι (τό) δημ. τὸ ποῶδες καὶ φρυγανῶδες φυτὸν ἔχιον τὸ ἰταλικόν.

κορθύλη Ἡσ. ἡ κορθίλη βλ.λ.

κορθύλος (ὁ) Ἡσ. ὁ κόρθιλος βλ.λ.

κορθύνω (κόρθυς) κ. κορθύω ἀνυψῶ, ἐγείρω, αὐξάνω : Ἡσίοδ.Θ 853 Ζεὺς δ', ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος (ἀφ' οὗ ηὔξησε τὴν ὀργήν του)· κ. παθ.:

'Απολλ.Ρ 2,322 **ῦπερθε δὲ . . ἁλὸς κορθύνεται ὕδωρ** 'ὑφοῦται|.

κόρθῦς-υος |ἡ| ἐκτεταμένος τ τοῦ κόρυς βλ.λ., σωρός : Θεόκρ.10,46 **ἐς βορέαν ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομά .. βλεπέτω** |ἐπὶ δεματίου θερισμένου σίτου|, 'Ανών.π Σουΐδ. ἐν λ. κορθύεται· || 'Ησ. «κόρθυας· τὰ κατ' ὀλίγον δράγματα»· || Σουΐδ. «τὸ εἰς ὕφος ἀνάστημα».

κορθύω κορθύνω βλ.λ. : 'Ελλ.'Επιγρόμμ.1028,60 **εὖτέ με θυμὸς κορθύσῃ**· κ. παθ. **κορθύεται**· 'Ησ «εἰς ὕφος αἴρεται, ὑψοῦται, μετεωρίζεται» : 'Ιλ Ι 7 **ἀμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύεται** |σχόλ. «κορυφοῦται, αὔξεται»|.

κορθῶ 'Ησ. « βλάβη ».

κόρι |τὸ| δ.τ. τοῦ κόριον βλ.λ., τὸ κορίαννον : Θεόγνωστ.Καν.79,6 « κόρι, τὸ κορίαννον » : Πάπ.

κοριάζω δημ. ἐπὶ δοθιῆνος, τραύματος κττ., σχηματίζω ἐσχάραν, κόραν, κάνω πέτσα, κρούστα : **κόριασε τὸ τραῦμά του**· **2**) ἐπὶ οἰκιῶν, κλινῶν κττ., πληροῦμαι κόρεων, γεμίζω κοριούς, γίνομαι ἐνδιαίτημα πλήθους κόρεων : **κόριασε τὸ σπίτι - τὸ κρεβάτι.**

κοριάλαι 'Ησ. « τρίγλαι ».

κοριαμυρτίνη |ἡ| νεώτ. χημ. γλυκοζίτης ἀπαντῶν εἰς τὰ φύλλα, τοὺς νεαροὺς βλαστοὺς καὶ τὰς ῥᾶγας μυρτοφύλλου τῆς βυρσοδεψικῆς.

κορίανδρον |τὸ| γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ κορίαννον βλ.λ.· νεώτ. βοταν. γένος **σκιαδανθῶν** φυτῶν.

κορίαννον |τὸ| κ. **κορίαμβλον** κ. **κορίανδρον** τὸ ἐτήσιον καὶ ἀρωματικὸν φυτὸν κορίανδρον τὸ ἥμερον, κόλιαντρος, κουσβαράς : 'Ανακρ.123 **μύρτοις** στεφανοῦσθαι **καὶ κοριάννοις**, 'Αριστφ.'Ιππ. 676 **ἐγὼ δὲ τὰ κορίανν' ἐπριάμην**, αὐτ.682, 'Αλκ. Κωμ.17, Θεόφρ.Φί 7,1,2, Διοσκ.3,71 **κόριον ἢ κορίαννον γνώριμον, δύναμιν ἔχον φυκτικήν**· **2**) εἶδος γυναικείου κοσμήματος, δακτύλιος, ὃν ἔφερον ἐπὶ τοῦ λιχανοῦ· 'Ησ. « **κορίαννον**. τὸ κόριον· καὶ γυναικεῖον κοσμάριον » : Πολυδ.5 101 **καὶ ἕτερον κορίαννον, τῷ λιχανῷ περιπρτημένον.**

κορίαξος |ὁ| μτγν. εἶδός τι ἰχθύος : 'Αλέξ. Τρολλ.ί,12.

κοριαρία |ἡ| νεώτ. γένος **γερανιοειδῶν** φυτῶν.

κοριαρίνη |ἡ| νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς εὑρισκόμενον εἰς τὸ φυτὸν κοριαρία ἢ μυρτόφυλλος.

κοριάσια |τὸ| 'Επιγρ. ἑορτὴ ἀγομένη πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης.

κορίδιον |τὸ| ὑποκορ. τοῦ κόρη βλ.λ. τὸ κοριτσάκι· Πολυδ.2,17, Φρύν.56 « κόριον, ἢ κορίδιον, ἢ κορίσκη λέγουσι » : 'Επιγρ.' - **2**) πάπ. πιθ. ἀντὶ κόρι, κορίαννον βλ.λ.|) : **κοριδίου δέμα ἕν.**

κοριδόφυγον |τὸ| νεώτ. βοταν. γένος ἐλλεβορείων **βατραχιοειδῶν** φυτῶν.

κόριζα |ἡ| νεώτ. ζῳολ. κ. δημ. γένος ἡμιπτέρων **ὑδροκοριδῶν** ἐντόμων· **2**) δημ. τὸ ἔντομον κόρις, ὁ κοριός.

κορίζομαι |κόρη, κόριον| κ. μσν. ἀποθ. θωπεύω, περιποιοῦμαι, κολακεύω, χαϊδεύω, καλοπιάνω : Φρύν.ἐν ΑΒ 47,31 « κορίζεσθαι καὶ ὑποκορίζεσθαι, ἄμφω. Σημαίνει δὲ τὸ πρὸς τὰ κομιδῇ παιδία νήπια ψελλιζόμενον τῇ φωνῇ παίζειν· .κόρος γὰρ ὁ παῖς » : 'Αριστφ.Νεφ.68 **τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο** |σχόλ. « ἐκολάκευε καὶ ὑποκοριστικῶς ἐκάλει, οἷα φιλεῖ τοῖς παιδίοις »|, 'Ανών.π.Σουΐδ.ἐν.λ.ὑποκεκορισμένη, **ὁ δὲ κεκορισμένῃ καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο πρεσβείᾳ**, Εὐστ.Πον.51,93 **ψευδόμενος τὸ τοῦ θεοῦ σέβας καὶ τὴν εἰς ἐκεῖνον κατὰ νοῦν ἀνάτασιν κοριζόμενος**, αὐτ.13,71· **2**) ῥηματ.π. κόρισμα.

κορίζω |κόρις| |1| γλωσσ. πληροῦμαι κόρεων.

κορίζω |κόρος| |2| πάπ. κορῶ, σαρῶ, δθ. κοσκινίζω, καθορίζω : **παραδώσουσιν** |τὰ λάχανα| **καθαρὰ καὶ εὐθηνοῦντα καὶ κεκορισμένα.**

κορίθι |τὸ| δημ. κ. πληθ. **κορίθια** εἶδος σταφυλῆς λευκῆς, ἐπιμήκους, ἀ. νυχάτη : 'Αρτ.Βατοπ.1, 25 πῆα **νὰ κλέψω ἐγὼ κορίθια | ἀπὸ τρανὲς κληματαριές.**

κορῐκός-ή-όν |κόρη| μτγν. ὁ παρθενικός· Πολυδ.2,17 « κορικὸν ἐρεῖς τὸ παρθενικόν· εἰ καὶ μὴ λίαν δόκιμον » : 'Επιγρ.' **2**) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κόρην, τὴν Περσεφόνην : Δαμάσκ.'Αρχ.339 **κορικὴ πεπλοποιΐα.**

κορικῶς ἐπίρρ. μτγν., συγκρ. **κορικώτερον,** κατὰ τὸν τρόπον κόρης, ὡς κοράσιον : Φίλ.2,89 **οἱ δὲ νεανίαι κορικῶς ἤδη τρυφᾶτε,** Αἰλ.ΖΙ 2,38 **βαδίζει δὲ ἡσυχῇ καὶ κορικῶς,** 'Αλκίφρ.3,2 **κορικῶς αἰσχύνεσθαι,** Εὐστ.1571,43 **κορικώτερον.**

κόριλλα |ἡ| βοιωτ.ὑποκορ. τοῦ κόρα, κόρη: 'Επιγρ.

κορινναῖος μακεδ. νόθος : Μαρσύ.24J.

κορινθιάζομαι |Κόρινθος| ἐξασκῶ πορνείαν, ζῶ καθ' ὃν τρόπον ἐν Κορίνθῳ αἱ ἑταῖραι καὶ οἱ μαστροποί· Στέφ Βυζ. «κορινθιάζομαι τὸ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν· ἢ τὸ μαστροπεύειν»: 'Αριστφ.ἀπ 354· || ὁμ. τὸ ἐνεργ. π. 'Ησ. «κορινθιάζειν· μαστροπεύειν, ἑταιρεύειν»· **2**) καλλωπίζομαι ὡς αἱ ἑταῖραι· Σχόλ.'Ιλ.Β 572 «κορινθιάζειν τὸ καλλωπίζεσθαι».

κορινθιακός ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κόρινθον ἢ τοὺς Κορινθίους, ὁ ἐκ τῆς Κορίνθου ἢ τῆς Κορινθίας : Ξεν. 'Ελλ.6,2,9 **ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου** |τοῦ μεταξὺ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς 'Ελλάδος|, Στράβ.10,2,1,Φίλ.1,666 **Κορινθιακαὶ γλυφαί, - κορινθιακὸς πόλεμος, - κορινθιακὰ ἔθιμα, - κορινθιακὰ ἀγγεῖα** |τὰ ὄντα εἰδ. τύπου καὶ διακοσμήσεως, ἐν Κορίνθῳ κατασκευασθέντα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους|, **- κορινθιακὴ διάλεκτος** |ἡ τῆς ἀρχαίας Κορίνθου καὶ τῶν ἀποικιῶν αὐτῆς|, **-κορινθιακὴ συμμαχία, - κορινθιακὸν μέταλλον** |πολύτιμον μέταλλον ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο ἀγάλματα, ἐπιτραπέζια σκεύη καὶ ποικίλα κομψοτεχνήματα|, - κορινθιακὴ **σταφίς** |κουραντί|· || εἰδ. ἀρχιτεκτ. κορινθιακὸς **ῥυθμὸς** |ὁ ἐν Κορίνθῳ ἀναπτυχθεὶς νεώτατος τῶν ῥυθμῶν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς|, **-κορινθιακὸν κιονόκρανον** |πολυτελεστέρα περίκομψος ἀνάπτυξις τοῦ δωρικοῦ, ἐνέχουσα πολλὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα ἐν μέρει ληφθέντα κατὰ βάσιν ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ|.

κορινθιαστής |ὁ| |κορινθιάζομαι| ὁ θηρευτὴς ἑταιρῶν, ὁ πορνοβοσκός, ὁ ἑταιριστής, ὁ μαστροπός, ὡς τίτλος κωμῳδίας : Φιλέτ.π.'Αθήν.13, 559Α **Φιλέταιρος Κορινθιαστῇ,** Πολίοχ.αὐτ.7,313C **Πολίοχος Κορινθιαστῇ.**

κορινθικός-ή-όν μτγν. τ. τοῦ κορινθιακὸς βλ.λ. : Μακεδ.ΑΠ 6,40 **οὐδέποτ' ἀμήσαντι Κορινθικόν.**

κορίνθιος-ία-ιον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κορινθιακός, ὁ ἐκ Κορίνθου ἢ τῆς Κορινθίας : 'Ηρ.5,87 **ἐφόρεον . . αἱ τῶν 'Αθηναίων γυναῖκες 'ἐσθῆτα, τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην,** Σοφ.ΟΤ 794 **τὴν Κορινθίαν . . χθόνα ἔφευγον,** Εὐρ.Μήδ.214 **Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,** αὐτ.10 **κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,** 'Αριστφ.Πλ.149 **καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,** 'Αλεξ.290 **οἶνος Κορίνθιος,** Δίφιλ.61,3 **Κορίνθιοι κάδοι,** Πλάτ.Πολ. 404D **Κορινθίαν κόρην** |τὴν πόρνην|, **-κορινθία διάλεκτος**· || τὸ ἀρσ. κ. θηλ. **Κορίνθιος-ία** ὡς ἐθν., τὸ θηλ. κ. **Κορινθιάς-άδος** |Στέφ.Βυζ.| ὁ κάτοικος τῆς Κορίνθου, ὁ ἐκ Κορίνθου καταγόμενος : 'Ηρ.1,14 **οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου ἐστὶν ὁ θησαυρός,** Θουκ.1,13 **πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι . . μεταχειρίσαι, -ἡ πρὸς Κορινθίους 'Επιστολὴ τοῦ Παύλου** || ὁμ. τὸ θηλ. **Κορινθία** ὡς οὐσ. κτ. παράλ τοῦ γῆ, ἡ κατέχουσα τὸ ΒΑ ἄκρον τῆς Πελοποννήσου χώρα : Ξεν.'Ελλ.4,4,5 **ἔξω τῆς Κορινθίας ἀπεχώρησαν,** αὐτ.4,8,8.

κορινθιουργής-οῦς-ές (Κορίνθιος - ἔργον) μτγν. ὁ κορινθιακῆς κατεργασίας ἢ ὁ κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, ὁ ἐκ κορινθιακοῦ χαλκοῦ κατειργασμένος: Καλλίξ.2 **ἕτεροι κορινθιουργεῖς δύο** (κρατῆρες), Στράβ.4,4,6 **καρπὸν δ' ἐκφέρει παραπλήσιον κιοκράνῳ κορινθιουργεῖ**, αὐτ.8,6,23 **ὁμοίως τοῖς χαλκώμασι τοῖς κορινθιουργέσιν**, Πολυβ.10,157.

κορινθίως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν κορινθιακὸν τρόπον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορινθίων: Ἰώσ.ΑΙ 8,5,2 **οἶκον ἐστεγασμένον Κορινθίως**.

κορινθοειδής-οῦς-ές (Κόρινθος - εἶδος) Ἐπιγρ. ὁ κορινθιακοῦ ρυθμοῦ: **κέραμος Κορινθοειδὴς προστεγαστήρ**.

κορινθόθεν ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἐκ Κορίνθου.

κορινθόθι ἐπίρρ. ἐν Κορίνθῳ: Ἰλ.Ν 664 **Κορινθόθι οἰκία ναίων**.

κοριοειδής-οῦς-ές (κόρη-εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὁ ἔχων σκοτεινὴν λάμψιν, ὁ στιλπνῶς μέλας: Ἐπίχ.44 **μύες ἅμ' ἀλφησταί τε κοράκῖνοί τε κοριοειδέες**· 2) (κόριον [2]) ὁ ὅμοιος πρὸς κορίαννον: Διοσκ.2,176 **φύλλα κοριοειδῆ**.

κόριον (τὸ), δωρ. **κώριον** ὑποκορ. τοῦ κόρη, μικρὸν κοράσιον, κοριτσάκι: Ἀριστφ.Ἀχ.731 **ὦ πονηρὰ κώρι' ἀθλίου πατρός**, Λυσ.ἀπ.1,5 **οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο** (εἴρων), Θεόκρ.11,60 **νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτίκα νεῖν γε μαθεῦμαι**· 2) τὸ κορίαννον βλ.λ.: Ἱππ.Γυν.1,66 **κόρια**, Νίκ.Ἀλεξ.157 **οὐλόμενόν γε ποτὸν κορίοιο**, αὐτ.Θηρ.874, Διοσκ.3,63, Γαλ.12,36, Πάπ. **κορίου ξηροῦ**· 3) **κάριον ἔνυδρον** τὸ φυτὸν ἀδίαντον: ΨΔιοσκ.4,134· 4) **κόριον ἄγριον** ὁ καπνὸς βλ.λ. 4), ἡ κάπνη, καπνιά: ΨΔιοσκ.4,109.

κοριός (ὁ) δημ. ὁ κόρις βλ.λ.

κόρις-ιος κ. -**εως** (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. ὡς θηλ. **κόρις-ιδος**, Φρύν.307 «λέγουσί τινες καὶ τὴν κόριν, σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγε», Σουΐδ. «κόρις δὲ κόριδος θηλυκῶς», τὸ παράσιτον ἔντομον κόρις ὁ τῶν κλινῶν, ὁ κοριός, κορέος, ἡ κόριζα: Ἀριστλ.Νεφ.634 **οὐκ ἐῶσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις**, αὐτ.Βάτρ.115 **ὅπου κόρεις ὀλίγιστοι**, Διοσκ.2,36 **κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης**, Λουκ.Μισθ.Συν. 17 **κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως**, Σωρ 2,29 **ἡ κόρις**, Γεωπ.15,13,14 **πῶς χρὴ ἀναιρεῖν τὰς κόρεις**· ‖ νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτέρων ἑτεροπτέρων ἀκανθιϊδῶν ἐντόμων· 2) εἶδος ἰχθύος, ὁ ἔσχαρος: Δωρί.π.Ἀθήν.7,330Α **τῶν δὲ πλατέων βούγλωττον φῆτταν ἔσχαρον, ὃν καλοῦσι καὶ κόριν**· ‖ νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθοπτερυγίων τελεοστέων **λαβριδῶν** ἰχθύων· 3) τὸ ποῶδες, φρυγανῶδες καὶ θαμνῶδες φυτὸν ὑπερικὸν τὸ ἐμπετρόφυλλον: Διοσκ.3,157, Ἀέτ.16,17· ‖ νεώτ. βοταν. γένος **ἠρανθοειδῶν** φυτῶν.

κορίσκη (ἡ) ὑποκορ. τοῦ κόρη βλ.λ.: Μοσχόπ. ἐν ΑΒοασσ.4,386 «κορίσκη, τὸ κοράσιον»: Πλάτ. Κωμ.69,12 **αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη καρικὸν μέλος τι μελίζεται τοῖς συμπόταις**, Τιμοκλ.22.

κορίσκιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόρη βλ.λ.: Πολυδ.2,17 **παιδίσκη, κόριον, κόρη, κορίσκιον**.

κορίσκομαι κορέννυμαι, πληροῦμαι μέχρι κόρου, μτ. γενικ.: Ἱππ.Ἀδ.6 **κορίσκονται πολλῆς ὑγρασίης**, αὐτ.14 **κορίσκονται φλέγματος οἱ πνεύμονες**· ‖ κ. ἀπολ. παροργίζομαι, ἐνοχλοῦμαι, λυποῦμαι: Ἱππ.Ἄρθρ.35.

κορίσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ κόρος, ὡς κύρ. ὄνομα Κορίσκος, ἐν χρ. πρὸς δήλωσιν ὑποτιθεμένου τινὸς προσώπου, ὁ δεῖνα: Ἀριστλ.Α'Ὑστ.85a,24, αὐτ.Φυσ.219b,21.

κόρισμα-ατος (τὸ) λεξ. τὸ ὑποκόρισμα· Φρύν. ἐν ΑΒ 47,31 «κόρισμα καὶ ὑποκόρισμα».

κορίσπερμαν (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **χηνοποδιακῶν**.

κορίστας (ὁ) (ἰταλ.) δημ., τὸ θηλ. **κορίστα** ἀοιδὸς ἀποτελῶν μέλος τοῦ χοροῦ καὶ ἰδίως μελοδράματος.

κορίτσι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κόρη κ. ἄνευ ὑποκορ. σημ., μικρὰ κόρη, θῆλυ παιδίον, κοράσιον, ἀντίθ. ἀγώρι: **γέννησε ἡ γυναίκα του κορίτσι**, - **ἔχει δύο ἀγώρια καὶ δύο κορίτσ(ι)α**· ‖ εἰδ. κόρη ἄγαμος, παρθένος· ‖ γεν. νεαρὰ γυνή, νεᾶνις: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.215,17 **νὰ σαΐτεύη τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ὄμορφα κορίτσια**, δ.τραγ. **μπᾶτε, κορίτσια, στὸ χορὸ νὰ μάθετε τραγούδια**· ‖ φρ. **τὸ κορίτσι μου** ἡ ἐρωμένη ἢ μνηστή μου: **τά χάλασε μὲ τὸ κορίτσι του**· ‖ μεγεθυντ. κορίτσαρος, ὑποκορ. κοριτσάκι, κοριτσόπουλο, κοριτσοῦλα.

κοριτσίστικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κορίτσι βλ.λ., ὁ ἁρμόζων, ἰδιάζων εἰς κορίτσι: **κοριτσίστικα φορέματα**, - **κοριτσίστικο καπέλλο** - **κοριτσίστικα φερσίματα**.

κοριτσόπουλο (τὸ) δημ. ὑποκορ. τ. τοῦ κορίτσι βλ.λ., θωπευτ. κοράσιον: **μὲ τὰ τραγούδια του ξετρέλλανε τὰ κοριτσόπουλα**.

κόριφ Ἡσ. «νεανίσκος»· πρβλ. κόρος.

κορκόδειλος (ὁ) πάπ. κ. **κορκότιλος** ἀντὶ κροκόδειλος βλ.λ.

κορκόδριλλος (ὁ) γλωσσ. ἀντὶ κροκόδειλος.

κορκοδρίλλιον (τὸ) γλωσσ. ὑποκορ. τ. τοῦ κορκόδριλλος βλ.λ.

κορκόδρυα Ἡσ. «ὑδρόρυα».

κορκοντσέλι (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν κενταύριον ἡ φυλλάκανθα.

κόρκορα Ἡσ. «ὄρνις. Περγαῖοι».

κόρκορος (ὁ) κ. νεώτ. κ. **κόρχορος** βλ.λ.: Ἀριστφ.Σφ.239 **κᾆθ' ἥψομεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν**, Νίκ.Θηρ.626· ‖ παροιμ.: Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.239 **καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισι** (ἐπὶ ἀναξίων ἐπιζητούντων νὰ καταλέγωνται μεταξὺ τῶν σπουδαίων)· ὁμ. κ. νεώτ. **καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις καὶ Σαοὺλ ἐν προφήταις**.

κορκορυγή (ἡ) ὁ βορβορυγμὸς βλ.λ.1), γεν. ὑπόκωφος θόρυβος, βοή: Αἰσχ.Ἑπτ.345 **κορκορυγαὶ δ' ἀνὰ ἄστυ**, Ἀριστφ.Εἰρ.991 **λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς**, αὐτ.Λυσ.491 **ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων**.

κορκορυγμός (ὁ) μτγν. ἡ κορκορυγὴ βλ.λ. Σουΐδ. «κορκορυγμοί, ταραχαί»: Λουκ.Φιλόπ.3 **πόσος κορκορυγμὸς καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε**.

κορκός (ὁ) δημ. ὁ κρόκος τοῦ ᾠοῦ τῶν πτηνῶν, ἡ λέκιθος.

κορκοστάφυλ(λ)ο (τὸ) δημ. ποικιλία ἀμπέλου ἐν Σπάρτῃ.

κορκότιλος (ὁ) πάπ. ὁ κορκόδειλος βλ.λ.

κορκούτης Ἡσ. «αἰδοῖον ἀνδρῶν».

Κορκυραῖος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ Κερκυραῖος, ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, ἀ. Κορκύρας, ὁ κάτοικος τῆς Κερκύρας.

κορκυρεύεται Ἡσ. «ἀπον(ο)εῖται».

κόρμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ κοῦρμι βλ.λ.: Ποσειδών.15 **ζύθος πύρινον μετὰ μέλιτος ἐσκευασμένον . . καλεῖται δὲ κόρμα**.

κορμάζω μτγν. κόπτω τι εἰς κορμούς, τεμάχια, τεμαχίζω, κομμοτιάζω· Ἡσ. «κορμάζειν, τέμνειν, περιδεῖν»· κ. παθ.: Διον.Ἀλ.Ρωμ.20,15 **ὕλη κορμασθεῖσα κατὰ μέρη**.

κορμαλάς (ὁ) δημ. κ. **κορμαράς** ἐπὶ προσ., ὁ εὔσωμος καὶ μεγαλόσωμος, ὁ σωματώδης, ὁ πολύσαρκος, ὁ παχύς· πρβλ. κρεμανταλάς.

κορμάλι (τὸ) δημ. κορμὸς δένδρου ἀποκοπέντος ἐκ τῆς ρίζης αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφῃρέθησαν τὰ φύλλα καὶ οἱ κλάδοι, τὸ κούτσουρο, οἷον τὸ ἐπίξηνον.

κορμαράς (ὁ) δημ. ὁ κορμαλὰς βλ.λ.

κορμηδόν ἐπίρρ. μτγν. δίκην κορμοῦ, ὡς κορμός: Ἡλιόδ.Αἰθ.9,18 **οὓς κορμηδὸν κειμένους.. ὑπὸ τοὺς μηροὺς ἀνέτεμνον.**

κορμιάζω [κορμί] δημ. ἀμτβ. αὐξάνομαι τὸ σῶμα, κάμνω σῶμα· || ἡ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. κορμιασμένος-η-ο ὁ κορμαλάς, **αὐτὸς** ποὺ ἔχει γεμάτο σῶμα, ὁ καλοδεμένος.

κορμιαστό [τὸ] δημ. τὸ **ἐτήσιον** ποῶδες φυτὸν θήσειον **τὸ ταπεινόν.**

κορμί(ον) [τὸ] μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ ὑποκορ. τοῦ κορμός βλ.λ.1), μικρὸς κορμός: Ἐπιγρ., Πάπ., Μαρτύρ.Ἀρέθ. ἐν Ἀν.Βοασσ.5,51 **κουφίζονται τὰ πλοῖα μετὰ τῶν κορμίων·** **2)** μσν. ὁ κορμὸς ἢ τὸ σῶμα ὑποκαμίσου: Ἀνών.Ἀριστλ.Ρητ. 106,3· **3)** δημ. **κορμί ὁ κορμὸς τοῦ** σώματος ἀνθρώπου ἢ ζώου: **κοντὸ τὸ κορμί του, μακριὰ τὰ πόδια του·** || μσν. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. τὸ σῶμα ἀνθρώπου ἢ κ. ζώου: Χρον.Μορ.1535 **ὅσοι γὰρ εὑρέθησαν ὑγιεῖς εἰς τὰ κορμιά** τους, Ἐρωφ.3,375 **πόσα γιὰ σᾶς κορμιὰ νεκρὰ 'πομεῖνα,** Κρυστ.Ἀγροτ.85,17 **λούζουνε τ' ἄσπρα** τους **κορμιὰ στὸ ρέμα τὸ καθάριο,** Γρυπ.Σκ.Τερρ.17,4 **ἐδῶ κορμιά, ἐκεῖ κορμιὰ στρωμένα νὰ μαυρίζουν, - ἔχει κορμὶ λεβέντικο·** || συνεκδοχ. ἄνθρωπος: **πέσανε πολλὰ κορμιὰ σ' αὐτὴ** τὴ **μάχη!·** || φρ. **χαμένο κορμὶ** [ἄνθρωπος οὐτιδανός],**-σοῦ** εἶναι **ἕνα κορμὶ ἢ κορμάκι.**

κορμίω Ἐπιγρ. Κρήτ. κοσμῶ, ἄρχω τὴν τῶν ἐν Κρήτῃ κόρμων ἢ κόσμων ἀρχήν: **κορμιόντων.**

κορμοβλάστημα-ατος [τὸ] νεώτ. τὸ ἀπὸ τῆς ρίζης ἢ ἀπὸ τοῦ κατωτάτου κορμοῦ ἀποκοπέντος ἢ καταστραφέντος φυτοῦ ἀναβλάστημα.

κορμόδενδρο [τὸ] δημ. ὁ κορμὸς δένδρου, τὸ πρέμνον: Καρκβ.Ζητ.37 **μήπως τύχῃ** ἔξαφνα **φήλωμα ἢ λάκκωμα, κρεμνὸς ἢ ὄχτος,** κοτρώνι ἢ κορμόδενδρο **καὶ πέσῃ.**

κορμοκέφαλος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος χηλοπόδων **σκολοπενδριδῶν** μυριαπόδων.

κορμολογία [ἡ] πάπ. τὸ συλλέγειν κορμοὺς βλ.λ 2): Πάπ. **κορμολογία διωρύγων καὶ ὑπαγωγῶν.**

κορμόνημα [τὸ] νεώτ. γένος **ραμνοειδῶν** φυτῶν.

κόρμονς Ἐπιγρ. Κρήτ. ἀντὶ κόσμους βλ.λ.

κορμοράνος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος στεγανοπόδων **κισσιδῶν** πτηνῶν, ἁ. ἁλιαῖος ἢ γράκουλος.

κόρμος [ὁ] Ἐπιγρ. Κρητ. ὁ ἀνώτατος ἄρχων ἐν Κρήτῃ, ἀντὶ κόσμος βλ.λ.

κορμός [ὁ] [κείρω] κ. μσν., **νεώτ.** κ. δημ τὸ ἀπὸ τῶν ριζῶν μέχρι τῶν πρώτων **κλάδων** μέρος τοῦ δένδρου, ἰδ. στέλεχος δένδρου, οὗ ἀπεκόπησαν οἱ κλάδοι, κούτσουρο, κορμάλι: Ὀδ.Ψ 196 **κορμὸν δ' ἐκ ρίζης προταμὼν ἀμφέξεσα χαλκῷ,** Ἡρ. 7,36 **κορμοὺς ξύλων καταπρίσαντες** (τεμάχια κορμοῦ), Εὐρ.Ἑκ.575 **πληροῦσιν πυρὰν κορμοὺς φέροντες πευκίνους,** αὐτ.Ἡρ.242 **τέμνειν .. δρυὸς κορμούς,** Ἀριστφ.Λυσ.255 **κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας,** Ἡλιόδ.Αἰθ.9,8 **ξύλων παχέσι κορμοῖς ἔκτοσθεν διερείδοντες,** Πάπ. **κορμοὶ ἐλάϊνοι,** Πάπ. **ξύλων κορμοί,** Γεωπ.9,11,8 **συγκόψαντες αὐτὰ τὰ πρέμνα εἰς κορμοὺς μείζονας,** Ραγκαβ.1,67 **καθὼς κισσός, πλατάνου | τυλίγει τὸν κορμόν·** || **κορμοὶ ναυτικοὶ** ἐρετμά, κῶπαι: Εὐρ.Ἑλ.1601 **οἱ μὲν ἐν χεροῖν κορμοὺς ἔχοντες ναυτικούς·** **2)** κορμὸς ὑδροφράκτου: Πάπ. **ἀπὸ κορμοῦ εἰς κορμὸν ἐξ ἴσου τῆς ἀμπέλου μεριζομένης ἑκάστῳ** [**εἰς** τὴν μέτρησιν τῶν ἀρδευομένων ἀμπέλων, πιθ. ἀπὸ ὑδροφράκτου εἰς ὑδροφράκτην]· **3)** τὸ μέσον μέρος τοῦ σώματος ἀνθρώπου **ἢ ζώου,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ἄκρα, τὸ **κορμί·** ΕΜ 622,53 «ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῶν ἡμετέρων σωμάτων», Εὐστ.835,53 «τὸ ἀπὸ τραχήλου μέχρις αἰδοίων κύτος τοῦ σώματος δίχα τῶν χειρῶν, ὃ καὶ θώρακά τινες καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ κορμὸν ἰδιωτικῶς»· **4)** νεώτ. τὸ κύριον μέρος παντὸς πράγματος, ἡ κυρία βάσις: **κορμὸς πλοίου, - κορμὸς κίονος** [κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ κιονόκρανον καὶ τὴν βάσιν]· **5)** νεώτ. κ. δημ. εἶδος γλυκίσματος ἔχοντος σχῆμα κορμοῦ δένδρου: **δῶστέ μου μιὰ πάστα κορμό.**

κορμοστασιά [ἡ] δημ. ἡ στάσις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ παράστημα: Παλαμ.Παράκ. 113,14 **ὅμοια μπορεῖ καὶ νὰ φεγγοβολήσουν | κορμοστασιὲς παλληκαριῶν,** Καλοσγ. μτφρ.Σολωμ. 349,3 **ἔλαμπε σ' ὅλα θεϊκιά, καὶ στὴν κορμοστασιά της, - ἔχει λεβέντικη κορμοστασιά.**

κορναμούζα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ ἄσκαυλος βλ.λ.

κορνάρισμα [τὸ] [κορνάρω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κορνάρω, τὸ διὰ τοῦ κόρνου τῶν αὐτοκινήτων σάλπισμα.

κορνάρω δημ. σαλπίζω διὰ κόρνου βλ.λ.: **τὸ αὐτοκίνητο τρέχει καὶ κορνάρει·** **2)** ρηματ. π. κορνάρισμα.

κόρνερ [τὸ, ἄκλ.] [ἀγγλ.] δημ. συνεταιρική κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις σκοποῦσα τὴν ἀγορὰν τοῦ συνόλου ἐμπορεύματός τινος πρὸς ἀνύψωσιν τῆς τιμῆς αὐτοῦ· **2)** εἰδ. ἐν τῇ ποδοσφαιρίσει, ἡ ποινὴ τοῦ γωνιαίου λακτίσματος: **ὁ διαιτητὴς τοὺς παρεχώρησε κόρνερ.**

κορνέττα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. κ. **κορνέττο** [τὸ] εἶδος μικρᾶς ξυλίνης σάλπιγγος ἐχούσης σχῆμα μικροῦ κέρατος, τὸ κεράτιον· **2)** χαλκοῦν πνευστὸν ἄνευ γλωττίδος μουσικὸν ὄργανον, ἐν χρήσει ἰδίως ἐν ταῖς στρατ. μουσικαῖς, ἁ. κέρας μετὰ κλειδῶν.

κορνεττίστας [ὁ] δημ. μουσικὸς χειριζόμενος, παίζων κορνέτταν.

κορνιαχτός [ὁ] μτγν. κ. δημ. κ. **κουρνιαχτός** ὁ κονιορτός, ἡ σκόνη: Ἐρωτόκρ.5,858 **οἱ ἀράχνες τὰ στολίδια μου κι ἡ μαύρη γῆς παλάτι, | κι οἱ βρωμεσμένοι κορνιαχτοὶ τὸ νυφικὸ κρεβάτι,** δ. τραγ. **νὰ** μὴν **τὸν κάφῃ ὁ κορνιαχτὸς** καὶ **τὸν μαράνῃ ὁ ἥλιος,** Ζερβ.μτφρ.Βύρωνος 68 ὁ κουρνιαχτὸς **ποὺ σηκώνει πηδῶντας τὸ ἄτι Βαρβάρου.**

κορνίζα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. τὸ πλαίσιον πινάκων, εἰκόνων, φωτογραφιῶν, κατόπτρων κτπ., τὸ κάδρο: **ἔσπασε ἡ κορνίζα τοῦ καθρέφτη·** || τὸ ἐξέχον περίζωμα οἰκοδομημάτων ἢ ἐπίπλων, κορωνίς, θριγκός, στεφάνη.

κορνιζάδικο [τὸ] δημ. τὸ ἐργαστήριον κατασκευῆς ἢ καὶ πωλήσεως πλαισίων, κορνιζῶν, κορνιζοποιεῖον, κορνιζοπωλεῖον.

κορνιζάς [ὁ] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν πλαίσια, κορνίζες, ὁ κορνιζοποιὸς ἢ -οπώλης.

κορνιζοποιεῖο(ν) [τὸ] νεώτ. κ. δημ. ἐργαστήριον κατασκευῆς πλαισίων, κορνιζῶν, τὸ κορνιζάδικο.

κορνιζοποιός [ὁ] νεώτ. τεχνίτης κατασκευάζων πλαίσια, κορνίζες, κορνιζάς.

κορνιζοπωλεῖο(ν) [τὸ] νεώτ. κ. δημ. κατάστημα πωλήσεως πλαισίων, κορνιζῶν.

κορνιζοπώλης [ὁ] νεώτ. ἔμπορος πωλῶν πλαίσια, κορνίζες.

κορνιζώνω δημ. κ. **κορνιζάρω** περιβάλλω τι διὰ πλαισίου, τοποθετῶ ἢ ἐφαρμόζω τι ἐντὸς πλαισίου, βάλλω σὲ κορνίζα εἰκόνας, φωτογραφίας, δίπλωμα κτπ.

κορνίκλιον [τὸ] νεώτ. τὸ εἰδικὸν κιβώτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐτοποθετεῖτο τὸ στέμμα τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.

κορνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χώραν τῆς ἀρχ. Κορνικῆς, ἤτοι τῆς νῦν γαλλικῆς Κορνουάϊγ: **κορνικὴ διάλεκτος** (ἡ διάλεκτος τῶν κατοίκων τῆς Κορνουάϊγ).

κορνικουλάριος [ὁ] [λατ.] Ἐπιγρ. κ. πάπ. στρατιώτης λαβὼν ὡς βραβεῖον κερατοειδῆ κόσμον τοῦ κράνους καὶ προαχθεὶς εἰς τιμιωτέραν τάξιν.

κόρνο (τό) [ἰταλ.] δημ. πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον ποικίλων σχημάτων, τὸ κέρας· **2)** ἡ σάλπιγξ τῶν αὐτοκινήτων.

κορνοειδῆ (τά) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνων **σκιαδιανθῶν** φυτῶν.

κόρνος (ὁ) Ἡσ. κ. νεώτ. ἡ κεντρουυρολνη παρὰ Σικελοῖς· || νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν κρανεία βλ.λ.

κορνο(σ)κόπιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος γυναικείας περόνης παρὰ Βυζαντινοῖς, προσομοιαζούσης πρὸς κέρας Ἀμαλθείας : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,11.

κορνουαλ(λ)ίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἔνυδρον ἀρσενικικὸν ἅλας τοῦ χαλκοῦ.

κορνουτίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκολοειδὲς τῆς ἐρυσίβης ἐν χρήσει ὡς αἱμοσταιικὸν καὶ κατὰ τῆς ἀνικανότητος.

κόρνοψ-οπος (ὁ) μτγν. εἶδος ἀκρίδος, ὁ πάρνοψ : Στράβ.13,1,64 **ἀπὸ τῶν παρνόπων, οὓς οἱ Οἰταῖοι κόρνοπας λέγουσι.**

κορνοπίων-ωνος (ὁ) [κόρνοψ] μτγν. ὁ ἐκδιώκων τοὺς κόρνοπας, ὁ φυγαδεύων τὰς ἀκρίδας, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους : Στραβ.13,1,64 **κορνοπίωνα τιμᾶσθαι παρ'.ἐκείνοις Ἡρακλέα ἀπαλλαγῆς ἀκρίδων** χάριν.

κόρντα (ἡ) [ἰταλ.] δημ. ἡ κόρδα βλ.λ.

κορνφλάουρ (τό, ἄκλ.) [ἀγγλ.] δημ. λεπτότατον καὶ καθαρώτατον ἄλευρον ἀραβοσίτου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων σιτηρῶν.

κόρο (τό) [ἰταλ.] δημ. ἡ χορῳδία βλ.λ.

κόροιβος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. Ἡσ. «ὁ ἠλίθιος καὶ μωρός» : ΨΓεμ. ἐν Iriarte Cat. Cod. Matrit.391 **οὐχ οὕτω κόροιβος ὁ Ἀλέξανδρος· 2)** νεώτ. βοταν. γένος κολεοπτέρων **βουπριστιδῶν** ἐντόμων.

κοροΐδεμα (τό) [κοροϊδεύω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοροϊδεύω, ἡ κοροϊδία.

κοροϊδευτής (ὁ) δημ., τὸ θηλ. **κοροϊδεύτρα** ὁ ρέπων εἰς τὸ κοροϊδεύειν, ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ κοροϊδεύῃ, νὰ ἐμπαίζῃ ἢ νὰ ἐξαπατᾷ τοὺς ἄλλους : **μὴν τὸν πιστεύῃς· εἶναι κοροϊδευτής.**

κοροϊδευτικός-ή-ό δημ. ὁ πρὸς ἐμπαιγμόν, κοροϊδίαν γινόμενος, ὁ περιπαικτικός : **κοροϊδευτικὰ γέλια·** ἐπίρρ. **-κά** : **γέλασε κοροϊδευτικά.**

κοροϊδεύω δημ. ἐμπαίζω, χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ : **κοροϊδεύει ὅλον τὸν κόσμο,- βρῆκε τὸν ἄνθρωπο νὰ κοροϊδέψῃ·** || ἐξαπατῶ : Καρκβ.Ζητ.34 **αὐτὸς νὰ τὸν σκυλοβρίζῃ . . κι ἐκεῖνος νὰ ἐξακολουθῇ ἀκόμη . . θὰ εἰπῇ πῶς τὸ κάνει γιὰ νὰ τὸν κοροϊδέψῃ, - κορόϊδεψε τὸ παιδὶ καὶ τοῦ πούλησε τὸ ψόφιο κρέας· 2)** ρηματ.π. κοροΐδεμα, κοροϊδία.

κοροϊδία (τό) δημ. ὁ ἐμπαιγμός, ὁ χλευασμός, τὸ περίπαιγμα : **τοῦ πάτησε κοροϊδία ποὺ πῆγε κόζι·** || ἐξαπάτησις.

κορόϊδο (τό) δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐμπαιζόμενος, ὁ καταγελώμενος, ὁ γινόμενος ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ, χλεύης, μωρός, ἀνόητος : δ.δίστ. τὸ ἕν **μῆλο, τ' ἄλλο ρόϊδο, | τοῦ τὴν σκάσαν σὰν κορόϊδο,** Καρκβ.Ζητ.34 **κορόϊδο δὲν ἔγινε ποτὲ ὁ Βαλαχᾶς, - καλὸ κορόϊδο βρήκατε, - ἔγινε κορόϊδο τῆς γειτονιᾶς·** || συνεκδ. ὁ εὐκόλως ἐξαπατώμενος : παροιμ. **ὁ λύκος ἅμα γεράσῃ γίνεται κορόϊδο τῶν σκυλιῶν** [ὁ ἰσχυρὸς ἐκπεσὼν γίνεται ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ καὶ τῶν πλέον ἀναξίων λόγου].

κοροῖτις Ἡσ. «ἀλώπηξ».

κόροιφος-ον [κόρη - οἰφῶ] σχόλ. ὁ οἰφῶν, ὁ βινῶν, ὁ διαφθείρων τὰς κόρας· Σχόλ.Θεόκρ.4,62 «οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν. Οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν κόροιφος λέγεται ὁ κόρην οἰφώμενος» [δ.γρ. ἀντὶ κόρυφος].

κορόκορε (τό) νεώτ. ναυτ. κ. **κορόκορα** (ἡ) ἡ **κοράκορα** ταχυτάτη ἐλαφρὰ μαλαισία διήρης ἢ τριήρης ἐπακτρὶς μετὰ ἀντιζύγων.

κοροκόσμιον (τό) [κόρη - κόσμος] μτγν. ἄθυρμα ἢ κόσμημα κόρης· ΑΒ 102 «κοροκόσμια κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν τριοδίων πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ Ἀττικοὶ κόρας καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν κἀπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων», Σουΐδ. «κοροκόσμια, τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα» : Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.65,4, αὐτ.Παιδ. 317,10· **2)** πάπ. ἡ γλήνη, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κορκό(τ)τας-α (ὁ) μτγν. τ. τοῦ κροκόττας βλ.λ. : Πλίν.Φ1 8,107 **κοροκόττας,** Δίων Κ 76,1 **κοροκάτας,** Πορφ.Ἀποχ.3,4 **κοροκόττας,** Αἰλ.ΖΙ 7,22.

κορολυσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. εἰδικὴ ἐγχείρησις ἐπὶ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς κόρης ἀπὸ τῶν συμφύσεων αὐτῆς πρὸς **τὰ** παρακείμενα μόρια.

κορόμετρον (τό) νεώτ. ἰατρ. τὸ κορήμετρον βλ.λ.

κορομηλέα (ἡ) νεώτ., δημ. **κορομηλιά** τὸ ὀπωροφόρον δένδρον προύμνη ἡ ἐμβολιαζομένη.

κορόμηλο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κορομηλέα βλ.λ.

κορόνιον (τό) νεώτ. τὸ κορώνιον βλ.λ.

κορόνους μτγν. κ. πλασθεῖσα πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ Κρόνος : Δαμασκ.Ἀρχ.267· πρβλ. κόρος [I].

κοροπλάθικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλαστικὴν ἀγαλματίων : Πρόκλ. Τίμ.1,335[I] **τύποις κοροπλαθικοῖς.**

κοροπλάθος (ὁ) [κόρη - πλάττω] κ. νεώτ. κ. **κοροπλάστης** ὁ πλάττων κόρας, ὁ κατασκευαστὴς πηλίνων ἢ κηρίνων ἀγαλματίων· Μοῖρ.234 «κοροπλάθοι, Ἀττικοί· κοροπλάσται, Ἕλληνες», Σουΐδ. «κοροπλάθοι, οἱ τοὺς κόρους ἢ κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ» : Πλάτ.Θεαί.147[I] **πηλὸς . . ὁ τῶν κοροπλαθῶν,** Ἰσοκρ.15,2 **τὸν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος ἐργασάμενον τολμῴη καλεῖν κοροπλάθον,** Λουκ.Λεξιφ.22 **τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς,** Πολυδ.10,189 **τὸ μὲν δὴ ξύλον, εἰς ὃ πλέκουσι τὸ πῖλον οἱ κοροπλάθοι.**

κοροπλάστης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τ. τοῦ κοροπλάθος βλ.λ.· Μοῖρ.234[I] «κοροπλάθοι, Ἀττικοί· κοροπλάσται, Ἕλληνες», ΕΜ 530,11.

κοροπλαστία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. -ική ἐγχείρησις ἐπὶ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς δημιουργίαν τεχνητῆς κόρης ἐπὶ τῆς συμπεφυκυίας ἴριδος.

κοροπλαστική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κοροπλάστου βλ.λ., ἡ πλαστικὴ πηλίνων κορῶν.

κόρος (ὁ) (I) [κορέννυμι] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ παντελὴς πλήρωσις, ἡ ὑπερπλήρωσις, ἡ πλησμονή, ὁ κορεσμός, ὁ χορτασμός, ἡ χόρτασις : Ἰλ.Τ 221 **αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,** αὐτ.Ν 636 **πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,** Ὀδ.Δ 103 **κόρος κρυεροῖο γόοιο** Ἀλκμ.23,64 **οὔτε γάρ τι πορφύρας τόσσος κόρος, ὥστ' ἀμύναι,** Βερναρδ.Γρ. «δὲν ὑπάρχει τόση ἀφθονία πορφυρῶν ἐσθήτων, ὥστε νὰ μεταλλάσσῃ τις αὐτάς»] : Πινδ.Π 1,82 ἀπὸ **γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας,** αὐτ.Ν 7,52, Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.14 **πρὸς ἡδονὴν καὶ κόρον,** Εὐρ. Ἀλκ.185 **ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον** αὐτ.Φοίν.1750 **κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν,** Φιλόξ 2,38 **ὅτε δ' ἤδη βρωτύος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἦμεν ἑταῖροι,** Πλάτ.Φαῖδρ.240C **κόρον γε καὶ ἡ τούτων συνουσία ἔχει,** Δημ.400 **ἄχρι κόρου** Λου.Ἰστ.Συγγ.11 **ἐς κόρον γελάσονται,** αὐτ.Μισθ. Συν.26 **ἐς κόρον . . πιεῖν** (ἀρκετά), Γαλ.15,500, Πολυδ.6,42 **πέρα κόρου,** Πρόδρ.2,322 **ἐκεῖνοι νὰ κοτζώνουσιν τὰ Χιώτικον εἰς κόρον, | ὁ δὲ δικός μου στόμαχος, νὰ πάσχῃ ἀπὸ τὸ ξίδιν** Ἀναστ.Γόρδ. ἐν Σάθ.3,432 **μαθημάτων τῶν παρ αὐτοῦ ἐς κόρον ἐμφορούμενος, - ἔφαγα κατα κόρον** (μέχρι τοῦ τελευταίου ὁρίου ἀντοχῆς καθ' ὑπερβολήν), **- ἔπιε μέχρι κόρου, - ὑπὲρ κό-**

ρον (πέρα τοῦ δέοντος)· || ὁμ. κ. ἐπ) μυστικ. σημ., ἀντίθ. χρησμοσύνη : Ἡράκλ.Φιλ.65· || νεώτ. φυσ. κατ ἄστασις κόρου ἡ κατάστασις σώματός τινος δεχθέντος ἐν ἑαυτῷ τὴν μεγίστην δυνατὴν ποσότητα ὑγροῦ ἢ ἀερίου· 2) τὸ ἀκολουθοῦν τὴν πλήρη ἱκανοποίησιν τῶν ἐνστίκτων συναίσθημα ἀηδίας, ἡ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς πλησμονῆς ὕβρις, ὑπεροψία, αὐθάδεια : Σόλ.2,9 οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ, Θέογν.153 τίκτοι τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται ἀνθρώπῳ, Πίνδ.Ο 13,10 ὕβριν, κόρου ματέρα, αὐτ 2,105 ἀλλ' αἶνον ἐπέβα κόρος οὐ δίκᾳ συναντόμενος, αὐτ.Ι 3,2, Βάκις π. Ἡρ.8,77 δῖα Δίκη σβέσσει κρατερὸν Κόρον, Ὕβριος υἱόν, Αἰσχ. Ἀγ.382 πρὸς κόρον ἀνδρὶ λακτίσαντι . . Δίκας βωμόν, Χοῦμν.Ν ἐν Ἀν.Βοασσ.2,179 ἐμπαροινήσουσιν εἰς σὲ διὰ τὸν κόρον ὑβρίζοντες

κόρος (ὁ) (2) (πιθ. κείρω), ἰων. κοῦρος κ. δωρ. κῶρος τὸ ἄρρεν τέκνον ἀπὸ τῆς νηπιότητος (μάλιστα καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως) μέχρι τῆς ἐνηβώσεως αὐτοῦ, παῖς, νέος, παιδί, ἀγώρι, παλληκάρι : Ἰλ.Ζ 59 μηδ' ὅν τινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, αὐτ.Ω 347 βῆ δ' ἰέναι κούρῳ . . πρῶτον ὑπηνήτῃ, Ὀδ Θ 262 ἀμφὶ δὲ κοῦροι πρωθῆβαι ἵσταντο, Πίνδ.Ο 6,41 τίκτε θεόφρονα κοῦρον, Αἰσχ.άπ.43 σύν κόροις τε καὶ κόραις, αὐτ. ἀπ.558 Οἰδίπου . . παῖδε, διπτύχω κόρω, Εὐρ. Ἀνδρ.24 κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, αὐτ.Ἄλκ.904 κόρος ἀξιόθρηνος ὤλετ' ἐν δόμοισιν, Πλάτ.Νόμ.772Α χορεύοντάς τε καὶ χορευούσας κόρους καὶ κόρας, Κολλ.Δῆλ.212 τί μητέρα, κοῦρε, βαρύνεις, Κόνων 33,3 ἔτεκε κόρον (ἀγώρι)· || οἱ πολεμισταί, οἱ στρατιῶται, τὰ παλληκάρια : Ἰλ Ι 86 ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ κοῦροι ἅμα στεῖχον, αὐτ.Μ 196· κ. μτ. γενικ. κτητ. : αὐτ Β 510 κοῦροι Βοιωτῶν (οἱ νέοι, ἡ νεολαία τῶν Βοιωτῶν), αὐτ.551 κοῦροι Ἀθηναίων, αὐτ.562 κοῦροι Ἀχαιῶν, Εὐρ.Ἱκ.356 λεκτοὺς ἀθροίσας δεῦρ' Ἀθηναίων κόρους ἥξω· || οἱ κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς θυσίας ὑπηρετοῦντες θεράποντες : Ἰλ.Α 470 κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Ὀδ.Α 148· || οἱ ἱππεῖς, ἡ τάξις τῶν ἱππέων παρὰ Λακεδαιμονίοις : Ἀρχύτ.π.Στοβ.4,1,138 ὥσπέρ καὶ ἐν τᾷ Λακεδαίμονι· τοὶ μὲν γὰρ βασιλέες τᾶς μοναρχίας . . ἱππαγρέται δὲ καὶ κόροι τᾶς δημοκρατίας· 2) μτ. γενικ. κυρίου ὀνόματος, υἱός : Ὀδ.Τ 523 κτεῖνε . . κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος, Σοφ Φιλ.562 οἵ τε Θησέως κόροι, αὐτ. Τρ.644, Εὐρ.Ἱκ.107 νεκρῶν τῶν ὀλωλότων κόροι, Εὔβουλ.10,6 πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι· 3) ἀγαλμάτιον, πλαγγὼν ἐν χρήσει ἐν τῇ μαγείᾳ : Σοφ.άπ.536· 4) κλάδος, βλαστὸς δένδρου ἢ φυτοῦ, παροφυάς· Ἡσ. «κόρος, νέα βλαστήματα», ΕΜ 276,28, Ἱππ.π.Γαλ.19,113, Λύσιππ.9 κόρους πλεκτοὺς . . μυρρίνης· 5) ἀντὶ τοῦ συγκρ. κουρότερος βλ.λ.· 6) Ἡσ. «κόρος, πλῆθος ἀνθρώπων».

κόρος (ὁ) (3) (κορῶ) Ἡσ. τὸ κόρηθρον, τὸ σάρωθρον, ἡ σκούπα.

κόρος (ὁ) (4) (ἑβρ.) μτγν. κ. νεώτ. ἑβραϊκὸν μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν καρπῶν ἰσοδυναμοῦν κατὰ τὸν Ἰώσ.(ΑΙ 15,9,2) πρὸς δέκα ἀττικοὺς μεδίμνους : ΠΔ Ἀρ.ΙΙ,32 συνήγαγε δέκα κόρους, ΚΔ Λουκ.16,7 ἑκατὸν κόρους σίτου· 2) νεώτ. ναυτ. μονὰς ὄγκου πρὸς μέτρησιν τῆς ἐσωτερικῆς χωρητικότητος τῶν πλοίων ἰσουμένη πρὸς 100 κυβικοὺς πόδας ἢ πρὸς 2,86 κυβικὰ μέτρα.

κορός ἐπίθ. κ. κόρος καθαρός, ἁγνός· Πλάτ. Κρατ.396Β «κόρον γὰρ σημαίνει οὐ παῖδα, ἀλλὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκήρατον τοῦ νοῦ»: Πρόκλ. Πλάτ.Θεολ.5,3 θεοῦ κόρου καὶ νοῦ ὄντος, αὐτ. Ἡσίοδ.Ἔργ.111,ΕΜ 540,5 κορὸς νοῦν καὶ καθαρός.

κορός σχόλ. λεξ. ἐπίθ. ὁ μέλας· Σχόλ.Ἰλ.Α 170 «κορὸν γὰρ τὸ μέλαν», ΕΜ 529,38 «κόραξ, παρὰ τὸ κορόν, ὃ σημαίνει τὸ μέλαν».

κοροῦνδιον (τό) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τριοξείδιον τοῦ ἀργιλλίου ἀποτελοῦν συστατικὸν πλείστων πετρωμάτων.

κοροφία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κοροφιιδῶν μαλακοστράκων.

κοροφιίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἀμφιπόδων μαλακοστράκων.

κορποράλε (τὸ, ἄκλ.) (λατ.) νεώτ. μικρὸν τεμάχιον λευκοῦ ὑφάσματος ἐκ καθαροῦ λινοῦ πρὸς ἐπίστρωσιν τῆς Ἁγίας Τραπέζης, κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας ἐν τῇ Λατινικῇ Ἐκκλησίᾳ.

κορπουλιά (ἡ) δημ. ποικιλία ἐλαίας ἐν τῇ νήσῳ Κεφαλληνίᾳ

κορρέα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ρυτοειδῶν φυτῶν.

κόρρη (ἡ) ἀττ. τ. τοῦ κόρση βλ.λ.) : Πλάτ.Γοργ. 486C ἐπὶ κόρρης τύπτοντα μὴ διδόναι δίκην.

κόρρικος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μικροσώμων λαυριδῶν ἰχθύων.

κόρσακις τράγος· Ἡσ. «κόρσακις, τράγος παρὰ Κρατίνῳ. Δίδυμος ἤκουεν ἀπὸ τῆς κόρσης, Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλικίας» : Κρατῖν 338.

κορσαπίνα (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. ναυτ. σκευαγωγὸν πλοῖον παρακολουθοῦν τοὺς ἐκπλέοντας πρὸς πόλεμον στόλους κατὰ τὸν μεσαίωνα.

κορσαρίζομαι (κορσές) δημ. κ. κορσάρομαι φέρω, φορῶ κορσὲ βλ.λ. : κορσαρίστηκε τόσο πολὺ ποὺ κόντεψε νὰ σκάσῃ, - εἶναι κορσαρισμένη καὶ περπατάει ὁλοκόρδιστη.

κορσάρος (ὁ) δημ. ὁ κουρσάρος βλ.λ.

κορσᾶς (ὁ) πάπ., πληθ. κορσᾶτες ὁ κουρεύς, ὁ μπαρμπέρης.

κορσάτος-η-ο δημ. ὁ φέρων, φορῶν κορσὲ βλ.λ.· 2) ἐπὶ ἐνδύματος, ὁ στενῶς προσηρμοσμένος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ σώματος· κ. ἰδ. στενεύων κατὰ τὴν ὀσφύν.

κόρσεα (τὰ) μτγν. τὰ κορσεῖα βλ.λ. : Νίκ.Ἀλεξ. 414 εὖ περὶ κόρσεα πλάσσοις.

κορσεῖα (τά) (κόρση) μτγν. κ. κόρσεα οἱ κρόταφοι, τὰ μηλίγγια : Νίκ.Ἀλεξ.135 κορσεῖα ταμὼν κεράεντα χιμαίρης.

κόρσεον (τὸ) μτγν. τὸ κόρσιον βλ.λ. : Διόδ.Σ 1,10 τὸν Αἰγύπτιον κύαμον, καὶ τὸ καλούμενον κόρσεον· κτ. πληθ. : Πάπ. κόρσεα.

κορσές (ὁ) (γαλλ.) δημ. πλατὺς ἐλαστικὸς ζωστὴρ περιβάλλων στενῶς τὴν ὀσφύν, τὴν κοιλίαν καὶ μέρος τοῦ θώρακος τῶν γυναικῶν, ὁ στηθόδεσμος : μὲ στενεύει ὁ κορσές μου, - φορεῖ κορσὲ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ περπατήσῃ· || φρ. μοῦ ἔγινες στενὸς κορσές (ἐπὶ λίαν φορτικῶν).

κορσεύς Ἡσ. «κουρεύς».

κορσεύω δημ. κ. κουρσεύω βλ.λ.

κόρση (ἡ) (κείρω), ἀττ. κ. μσν. κόρρη, δωρ. κόρρα, αἰολ. κόρσα τὸ πλάγιον μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁ κρόταφος· Ρούφ.Ὀνομ.13 « τὰ δὲ ἑκατέρωθεν τοῦ βρέγματος, κόρσαι καὶ κρόταφοι », Πολυδ.2, 40 « τοὺς δὲ κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρρας ὀνομάζουσιν, ἀντὶ τοῦ κόρσας, ἤγουν κεφαλάς » : Ἰλ.Ε 584 ξίφει ἤλασε κόρσην, αὐτ.Δ 502 τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς . . βάλε δουρὶ κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμή, Καλλ.Ἀρτ.78 ὡς ὅτε κόρσῃ φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ, Ὀππ.Κυν.3,475 παρὰ δ' οὔατα μεσσόθι κόρσης ἀβληχραὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραῖαι· 2) κόρρη ἡ σιαγών, ἡ γνάθος, ἰδ. ἐν φρ. : Φερεκρ.155Η πατάξαι ἐπὶ κόρρης (Θωμ.Μ « τὴν γνάθον πλατείᾳ πλῆξαι χειρί »), Πλάτ.Γοργ. 486C ἐπὶ κόρρης τύπτοντα, αὐτ.508D τύπτειν . . ἐπὶ κόρρης, αὐτ 527Α (ραπίζειν τινά), Δημ.562

ἐπάταξε.. ἐπὶ κόρρης, αὐτ.537 ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης (τύπτῃ) (δηλ. διὰ τῆς πυγμῆς ἢ διὰ τῆς παλάμης), Ὑπερείδ.άπ.97 ῥαπίζειν ἐπὶ κόρρης, Θεόκρ.14,34 πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα, Λουκ Ὄνειρ.30 κατὰ κόρρης.. πατάξας αὐτόν, αὐτ.Κατάπλ.12 κατὰ κόρρης ἔπαιε, Εὐστ.492,37 κατὰ κόρρης παίειν· 3) ἴδ. κτ. πληθ. αἱ παρὰ τοὺς κροτάφους τρίχες, τὰ πλάγια τῆς κόμης· Πολυδ.2,32 «καὶ κόρσας τινὲς ἐκάλεσαν τὰς τρίχας» : Αἰσχ.Χο.282 λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ· κ. κτ. ἐν. : Ἡρώνδ.7,71 ναὶ μὰ τήνδε τὴν τεφρὴν κόρσην· 4) ἡ κεφαλή, τὸ κεφάλι : Ἐμπ.57,1 κόρσαι ἀναύχενες, Νίκ Θηρ. 905 ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσην (κόρσῃ) Πέτρου ἀφαλλόμενος, Ὀππ.Κυν.3,25 πάσσονα μὲν φορέουσι δέρην μεγάλην δέ τε κόρσην, Τζέτζ.Λυκόφρ.507· || ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ τραχήλου : Εὐστ.947,26 «ὅλην τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι» : Αἰλ.Δ άπ.235· 5) μέρος τῆς πύλης ναοῦ : Βιτρ. 4,6,3· 6) κτ. πληθ. Ἡσ. «ἐπάλξεις, προμαχῶνας, στεφάνας πύργων ἢ κλίμακας».

κορσήεις-εντος-εσσα-εν ὁ κορσοειδής βλ.λ. : Ὀρφ.Λιθ.498 κορσήεντα (πιθ.γρ.).

κόρσης (ὁ) μτγν. παρωνύμιον τοῦ πρώτου ἀνδρός, ὅστις ἐξύρισε τὸν πώγωνα ἐν Ἀθήναις· Ἀθήν.13,565A «ἐν Ἀθήναις.. τὸν πρῶτον προσκειράμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσην» : Χρύσ Στωϊκ.3,198.

κόρσιον (τὸ) ἡ βολβώδης ῥίζα τοῦ ὑδροβίου φυτοῦ νυμφαία ἡ ἀστεροειδής : Θεόφρ.ΦΙ 4,8,11, Στράβ.17,2,4 γίνεται δὲ καὶ τὸ κόρσιον καὶ ὅμοιόν τι πεπέρει τράγημα.

κορσίππιον (τὸ) Ἡσ. τὸ κόρσιον βλ.λ.

κορσίς Ἡσ. «πυγή».

κορσοειδὴς λίθος (ὁ) πολύτιμος λίθος ἔχων χρῶμα φαιόν, στακτί : Πλίν.ΦΙ 37,153.

κορσός (ὁ) Ἡσ. κορμός, πρβλ. κοῦρος (2).

κορσῶ-όω Ἡσ. «κορσοῦν· κείρειν».

κορσωτεύς-έως (ὁ) (κορσῶ) ὁ κουρεύς : Χάρ.9 ἐν τῇ Καρδίῃ ἐπράθη καί τινι Καρδινῷ δουλεύσας κορσωτεὺς ἐγένετο.

κορσωτήρ-ῆρος (ὁ) (κορσῶ) μτγν. ὁ κορσεὺς βλ.λ.· ΕΜ 530,50 «ὁ τὰς τρίχας τίλλων καὶ κουρεύων» : Καλλ.άπ.128, Πολυδ.2,32 τοὺς δὲ κουρέας καὶ κορσωτῆρας ἐκάλουν.

κορσωτήριον (τὸ) τὸ κουρεῖον : Χάρ.9 διελέγοντο ἐν τῷ κορσωτηρίῳ ἱζάνοντες.

κορσωτός-ή-όν (κορσῶ) μτγν. κ. κροσσωτός ὁ καρτός, κεκαρμένος, κουρεμένος : Λυκόφρ.291 σταυροῖσι κορσωτὴ πτέρυξ (δ.γρ. κροσσωτή).

κορταία (γῆ) (ἡ) πάπ. νομή, βοσκοτόπι.

κορτάκιας (ὁ) δημ. χλευαστ. ὁ ἔχων ῥοπὴν εἰς τὸ νὰ ἐρωτοτροπῇ πρὸς τὰς γυναῖκας, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ κάμνῃ κόρτε εἰς τὰς γυναῖκας : ἄϊντε νὰ μᾶς χαθῇς, κορτάκια.

κόρταλος (ὁ) τὸ κρόταλον βλ.λ.4)· ΕΜ «κόρταλος σημαίνει τὸν κρότον τῆς ψυχῆς».

κορτάρισμα (τὸ) κ. κορτετζάρισμα δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κορτάρω, τὸ κόρτε.

κορτάρω δημ. κ. κορτετζάρω ἐρωτοτροπῶ, κάμνω κόρτε· 2) ; ιμοτ. π. κορτάρισμα.

κόρτε (τό, ἄκλ.) (ἰταλ.) δημ. ἡ ἐρωτοτροπία, ἡ ἐργολαβία : φρ. κάνω κόρτε (ἐρωτοτροπῶ, κορτάρω), - κάνω κόρτε μὲ τὸ φαγητὸ (προσβλέπω μετὰ πόθου φαγητόν τι).

κορτερά ἐπίρρ. αἰολ. Ἡσ. «κρατερά, ἰσχυρά».

κόρτες (τὰ) (ἱσπαν.) νεώτ. περιληπτικὴ ὀνομασία τῶν δύο νομοθετικῶν σωμάτων ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ.

κορτετζάρισμα (τὸ) δημ. τὸ κορτάρισμα βλ.λ.

κορτετζάρω δημ. κ. κορτάρω βλ.λ.· 2) ῥηματ. π. κορτετζάρισμα.

κόρτη (ἡ) (1) εἶδος ἐσθῆτος παρὰ Πάρθοις· Ἡσ. «ἐσθής, ἣν λαμβάνουσι παῖδες εἰς ἄνδρας ἀφικόμενοι».

κόρτη (ἡ) (2) μσν. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ σκηνῶν τοῦ βασιλέως ἢ τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἀξιωματικῶν καὶ θεραπόντων : ΨΚωδ.149,18 (ἐκδ.Preg.), αὐτ.174,4· || αὐτὸς οὗτος ὁ χῶρος, ἐφ' οὗ ἱδρύοντο αἱ σκηναὶ καὶ ἐλειτούργει τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ βασιλέως ἢ τοῦ ἀρχιστρατήγου.

κορτιανὸν ὄργανον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. τὸ ἐν τῇ κοχλιακῇ μοίρᾳ τοῦ λαβυρίνθου τοῦ ἔσω ὠτὸς τελικὸν ὄργανον τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου.

κορτίνα (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. κουρτίνα ἡ αὐλαία βλ.λ.1) : Κοσμ.10,5 ἔτι αὐλαίας καλεῖ τὰς κορτίνας· 2) ἡ τετράγωνος σκηνή, τὸ τσαντήρι : Διγεν.Ἀκρ.2025 ὀκτὼ τέντες ἐπήδησεν καὶ δεκοκτὼ κορτίνας.

κορτινάριοι (οἱ) νεώτ. τὸ σῶμα τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς παρὰ Βυζαντινοῖς τὸ ἐντεταλμένον τὴν φρούρησιν τῆς κόρτης βλ.λ.(2) : κόμις τῶν κορτιναρίων (ὁ διοικητὴς τοῦ σώματος).

κορτινάριος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ὑμενομυκήτων μυκήτων.

κόρτος Ἡσ. «ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κροτός» (πιθ. γρ. κροτών).

κορτούζη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἠρανθωδῶν φυτῶν.

κορτσιδιά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον κελτὶς ἡ νότιος.

κορτῶ-έω Ἡσ. ἀντὶ κροτῶ βλ.λ.

κορῠβάντειος-α-ον (Κορύβας) μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κορύβαντας : Φάλαικ.ΑΠ 6,165 κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων· 2) τὸ κορυβαντεῖον ὡς οὐσ. ὁ ναὸς τῶν Κορυβάντων : Στράβ.10,3,21 τό τε Κορυβαντεῖον τὸ ἐν τῇ Ἀμαξιτίᾳ τῆς νῦν Ἀλεξανδρέων χώρας ἐγγὺς τοῦ Σμινθίου.

κορῠβαντιασμός (ὁ) (κορυβαντιῶ) κ. νεώτ. ὁ οἱονεὶ Κορυβάντων ἐνθουσιασμός : Διον.Ἀλ.Ρωμ. 2,19 οὐ θεοφορήσεις, οὐ κορυβαντιασμούς, Λογγῖν.Ὕψ.39,2 αὐλὸς.. οἷον ἔκφρονας καὶ κορυβαντιασμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ.

κορῠβαντίζω (Κορύβας) καθαίρω, ἐξαγνίζω τινὰ διὰ κορυβαντικῶν τελετῶν· Ἡσ. «ἐκορυβάντιζε, τοῖς Κορύβασιν ἐτέλει» : Ἀριστφ.Σφ.119· μετὰ τοῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ ᾄξας ἐδίκαζεν εἰς τὸ Καινὸν ἐμπεσών· || κ. μέσ. : Κέλσ.π.Ὠριγ.3,120 οἱ τοὺς κορυβαντιζομένους περιβομβοῦντες, Ἰάμβλ.Μυστ.3,9· 2) ῥηματ. π. κορυβαντισμός.

κορυβαντικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κορύβαντας : Πλούτ.Ἠθ. 759D κορυβαντικὰ σκιρτήματα, Σχόλ.Ἀριστφ. Ὄρ.1354 κορυβαντικὰ ἱερά· πρβλ. Διον.Ἀλ.Δημ. 22 οἱ κορυβαντικὰ τελούμενοι· || νεώτ. κ. ἐπίρρ. -ῶς.

κορυβάντιον (τὸ) λεξ. ἡ κυρβασία βλ.λ.· Θησ. Στεφ. ἐν λ. «κορυβάντιον, περίθεμα κεφαλῆς ἐγκόσμιον, κολόν»· 2) κ. κορυβαντεῖον βλ. ἐν λ. κορυβάντειος 2).

κορυβάντιος-α-ον μτγν. κ. μσν. ὁ κορυβάντειος βλ.λ. : Διον.Περ.524 κορυβάντιον ἄστυ, Εὐστ.Πον. 106,39 ὄρχησιν κορυβάντιον.

Κορῠβαντίς-ίδος (ἡ) μτγν. ὀνώμ. θηλ. τοῦ Κορύβας, ὡς ἐπίθ. ἡ ἀνήκουσα εἰς τοὺς Κορύβαντας : Νόνν.Δ 2,695 ἄναξ κορυβαντίδος ὕλης· πρβλ. αὐτ. 30,57 κορυβαντίδα φωνήν.

κορῠβαντισμός (ὁ) (κορυβαντίζω) μτγν. κάθαρσις, ἁγνισμὸς διὰ κορυβαντείων τελετῶν καὶ ἐθίμων· Ἡσ. «κάθαρσις μανίας».

κορῠβαντιῶ-άω (Κορύβας) κ. νεώτ. ἀμτβ. ἐνθουσιῶ ὡς οἱ Κορύβαντες, γίνομαι ἔξαλλος καὶ

φρενήρης ἐξ ἐνθουσιασμοῦ· Τιμ.Λεξ.163 «κορυβαντιᾶν, παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι» : Πλάτ.Συμπ.215Ε πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ, αὐτ.῎Ιων 534Α, Στράβ.10,3,15 τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν, Λουκ.Λεξιφ.16 κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων· || κ. ἐμπρόθ. (περί τι) μαίνομαι, εἶμαι ξετρελλαμένος : Λογγῖν.5,1· **2)** κωμ. νευστάζω, κατανεύω καὶ αἰφνιδίως πάλιν ἀνεγείρω τὴν κεφαλήν: Ἀριστφ.Σφ.8 ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν ἢ κορυβαντιᾷς;· || κοιμῶμαι μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς : Πλίν.ΦΙ 11,147· **3)** ρηματ. π. κορυβαντιασμός.

κορυβαντώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς Κορύβαντα, μανιώδης, ἔξαλλος : Λουκ.ΖΤραγ.30 κίνημα κορυβαντῶδες.

Κορύβᾱς-αντος (ὁ) κ. νεώτ., συνήθ. κτ. πληθ. οἱ ἐν Φρυγίᾳ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἢ Ρέας, οἵτινες ἐτέλουν τὰς τελετὰς αὐτῶν ἐν μανιώδει ἐνθουσιασμῷ καὶ μανιώδεσι κινήσεσιν, ἐν θορυβώδει μουσικῇ καὶ ἐνόπλοις χοροῖς : Εὐρ.Βάκχ.125 ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις βυρσότονον κύκλωμα τόδε μοι Κορύβαντες εὗρον, Στράβ.10,3,7 τῶν μὲν τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κουρῆσι τοὺς Κορύβαντας καὶ Καβείρους καὶ Ἰδαίους δακτύλους καὶ Τελχῖνας ἀποφαινόντων, Λουκ.Ὀρχ.8 πρῶτον δέ φασι Ρέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας· **2)** μτφ. ἐκστατικός, ἔνθους : Συνέσ. δεῖξαι τοῖς καταπεπληγμένοις ὅτι μὴ κορύβαντές εἰσι, μηδὲ τῶν περὶ τὴν Ρέαν δαιμόνων· || ὁ μέθυσος, μεθυσμένος : Ποσείδ.26,22 κορύβαντες αὐλοί, παννυχίδες, ἀναστροφή· **3)** μτγν. ὁ ἐνθουσιασμός : Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.45 κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τό τε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα· **4)** ὄνομα λίθου : ΨΠλούτ.Ποτ.18,8 γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος κορύβας καλούμενος τῇ χρόᾳ κοραξός.

κορυγγεῖν Ἡσ. «κερατίζειν» [δ. ἀνάγν. κορύττειν].

κορύγης Ἡσ. «κῆρυξ. Δωριεῖς»

κορυδαλίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καπνιτοειδῶν.

κορυδάλλη (ἡ) κ. κορυδαλλή ἡ κορυδὸς βλ.λ.: Ἐπίχ.45 στρουθούς τε κορυδάλλας τε φοινικείμονας.

κορυδαλ(λ)ίδαι (οἱ) νεώτ ζῳολ. οἰκογένεια ᾠδικῶν πτηνῶν.

κορυδαλλίς-ίδος (ἡ) ποι. ἡ κορυδὸς βλ.λ· Θωμ.Μ549 : Σιμων.68 πάσαισιν κορυδαλλίσιν χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, Θεόκρ.7,23 οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι ;

κορυδαλ(λ)ός (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. κορύδαλος [Ἀριστφ.ΖΙ 617b,20], ᾠδικὸν πτηνόν, ἡ σιτορήθρα, ἀλούδα· Ἡσ. «κορυδαλλός, πτηνὸν ζῷον. ἡ κόρυδος παρ' ἐνίων» : Θεόκρ.10,50 ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ, Σάθρ.72 20, Χατζόπ.Ἀπλ.Τρ.11,6 στὰ ρείκη ἀρχίζει τὸ σκοπὸ σιγά ὁ κορυδαλός· || νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κορυδαλιδῶν.

κορύδαλος (ὁ) ὁ κορυδαλλός βλ.λ. : Ἀριστλ. ΖΙ 617b,20.

κορύδιον (τὸ) Ἐπιγρ. αἰολ. ὑποκορ. τοῦ κόρη, τὸ κοράσιον, κορίτσι.

Κορύδιος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομα μηνὸς ἐν Μυτιλήνῃ.

κόρῠδος (ὁ) [κόρυς] ἀττ. κ. κορυδός (ἡ) [π. Ἀριστφ.] ᾠδικὸν πτηνόν, ὁ κορυδαλλός, ἡ σιταρήθρα, τσουταουλιάνος· Θωμ.Μ 549 «κόρυδος καὶ κορυδαλός καὶ κορυδαλὶς τὸ στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὥσπερ λόφον· ἔστι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀττικόν· . τὸ δὲ κορυδαλὸς κοινόν, εἰ καὶ Εὔβουλος χρῆται· ἔστι δὲ καὶ Κορυδαλλὸς δῆμος Ἀθήνησι, τὸ δὲ κορυδαλλὶς ποιητικὸν ὡς Θεόκριτος» : Πλάτ.Εὐθδ.291Β ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς κορύδους διώκοντα, Ἀριστλ. ΖΙ 559a,2 ὡσαύτως δὲ καὶ κόρυδος καὶ τέτριξ· || παροιμ. : Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ 11,195 ἐν γὰρ ἀμούσοις καὶ κόρυδος κύκνου φθέγξετ' ἀοιδότερον (οἷον π ἡμῖν, ὁ μονόφθαλμος στοὺς στραβοὺς βασιλεύει), Εὐστ.1072,40.

κορυδός (ἡ) ἀττ. κ. κορυδός (ὁ) βλ.λ. : Ἀριστφ. Ὄρν.472 ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι.

κορύδῡλις-εως (ἡ) ἡ κορδύλη βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ.

κορυδών-ῶνος (ὁ) ὁ κόρυδος βλ.λ., ὁ κορυδαλός : Ἀριστλ.ΖΙ 609a,7 τῶν δ' ὀρνίθων ποικιλίδες καὶ κορυδῶνες καὶ πιπὼ καὶ χλωρεύς.

κόρυζα (ἡ) [κόρρη. κόρυς] κ. νεώτ. ἡ κατορροὴ τῆς ρινός, μύξα· Ἡσ. «κόρυζα· μύξα, κατάρρους, περὶ κεφαλὴν πάθος» : Ρούφ.Ὀνομ.33, Λουκ. Νεκρ.Δ 6,2 κορύζης μὲν τὴν ρῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα· κ. κτ. πληθ. : Ἱππ. Προγν.14 κορύζας δὲ καὶ πταρμοὺς ἐπὶ πᾶσι τοῖσι περὶ τὸν πνεύμονα νοσήμασιν κακὸν καὶ προγεγονέναι καὶ ἐπιγενέσθαι· || κ. νεώτ. ἰατρ. καταρροϊκὴ πάθησις τῆς ρινός, ρινικὸς κατάρρους, συνάχι : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.18 ὁκόσοισι ἂν ἡμέων κόρυζα ἐγγένηται καὶ ρεῦμα κινηθῇ διὰ τῶν ρινῶν, Γαλ.10,513· **2)** μτφ. βλακεία, μωρία : Λουκ. Νεκρ.Δ 20,4 κενοδοξία καὶ τῦφος καὶ πολλὴ κόρυζα, αὐτ.Ἱστ.Συγγρ.31, Λιβάν.Προγ.33,29 ἠλίθιος, ἀγροῖκος, κορύζης καὶ λέμφου ἔμπλεως· **3)** νεώτ. κ. δημ. λοιμώδης νόσος τῶν βοῶν· **4)** νόσος τῶν ὀρνίθων παρακωλύουσα τὰς πασχούσας εἰς τὴν πόσιν καὶ εἰς ἐκβολὴν φωνῆς.

κορυζᾶς-ᾶ (ὁ) [κόρυζα] μτγν. ὁ ἰσχυρῶς κορυζῶν, ὁ μυξιάρης : Μέν.1003.

κορύζι (τὸ) δημ. συνήθ. ἐν Σπάρτῃ, ὀνομασία ἀμπέλου, ὀετονύχι.

κορυζιᾷ γλωσσ. [πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κορυζᾷ] πάσχει ἐκ κορύζης.

κορυζιάζω δημ. ἀμτβ. κ. μτχ. παθ. παρακ. κορυζιασμένος, πάσχω ἐκ κορύζης.

κορυζοποιῶ-έω μσν. μετατρέπω εἰς κόρυζαν, εἰς φλέγμα : Φιλῆς 2,84 κορυζοποιεῖ ἀτμὸς . . τῆς ρινὸς τὰς ἰκμάδας.

κορυζῶ-άω [κόρυζα] ἀμτβ. πάσχω ὑπὸ κατάρρου, τρέχουν οἱ μύξες μου : Πλάτ.Πολ.343Α ἡ τιτθὴ κορυζῶντά σε περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, Ἀριστλ.Πρ.861a,18 ὑγροκέφαλοί τε εἰσι καὶ πολλάκις κορυζῶσιν, Λουκ.ΖΤραγ.15 ἀλεκτρυόνα γέροντα ἤδη καὶ κορυζῶντα· **2)** μτφ. ἀνοηταίνω· πρβλ. Ἡσ. «κορύζει· μωραίνει»: Πολύβ. 38,4,5 αἱ πόλεις ἐκορύζων [ἐσφ.γρ. ἐκόρυζον].

κορυζώδης-ους-ες ὁ πάσχων ἐκ κορύζης, κατάρρου, ὁ καταρροϊκός : Ἱππ.Ἐπιδ.6,2,32 κορυζώδεες ἀπὸ κεφαλῆς.

κορῠθᾱΐξ-ῖκος (ὁ,ἡ) [κόρυς-ἀίσσω] ἐπ. ὁ σείων τὴν περικεφαλαίαν, ὅθεν ὁ ἰσχυρός : Ἰλ.Χ 132 ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεὺς ἶσος ἐνυαλίῳ, κορυθάικι πτολεμιστῇ.

κορῠθαίολος-ον [κόρυς-αἰόλλω] ποι. κ. κορυθαιόλος [Εὐστ.352,28] συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Ἕκτορος, ἅπαξ τοῦ Ἄρεως, ὁ τὴν περικεφαλαίαν, τὸν λόφον αὐτῆς ταχέως κινῶν, λοφοσείστης : Ἰλ.Β 816 Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ, αὐτ.Υ 38 ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· **2)** κωμ. μτφ. ἐπὶ τῆς λογομαχίας, ὁ σφοδρός : Ἀριστφ. Βάτρ.818 ἱππολόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη [λοφοκυματίζουσα μάχη λοφωτῶν λόγων, σφοδρὰ λογομαχία].

κορυθάλεια (ἡ) κ. κορυθαλία βλ.λ. : ΕΜ 303,32.

κορυθάλη (ἡ) κ. κορυθαλία βλ.λ. : ΕΜ 531,53.

κορυθαλία (ἡ) [κόρυς - θάλλω] κ. **κορυθαλλία** κλάδος ἐλαίας ἢ δάφνης κεκοσμημένος διὰ ταινιῶν ἢ καὶ στέφανος ἐκ τοιούτων κλάδων, κρεμάμενος ὑπεράνω τῶν θυρῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν ἐφήβων καὶ τῶν γάμων· Ἡσ. «δάφνη ἐστεμμένη· τινὲς τὴν εἰρεσιώνην»· ἄ. κορυθάλεια, κορυθάλη, κορυθαλίς· ΕΜ 303,32· **2)** ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σπάρτῃ : Πολ 86.
κορυθαλίστριαι (αἱ) κ. **-λλίστριαι**· Ἡσ. «αἱ χορεύουσαι τῇ Κορυθαλλίᾳ θεᾷ» πρβλ. Κορυθαλία 2).
κορύθιον (τὸ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ κόρυς, μικρὰ περικεφαλαία.
κόρυθος (ὁ) [κόρυς] εἶδος τροχίλου· Ἡσ. «εἷς τις τῶν τροχίλων»· **2)** Ἡσ. «κόρυθοι· περικεφαλαῖαι»· **3)** Ἐπιγρ. τίτλος τοῦ Ἀπόλλωνος.
κόρυθρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **μυιιδῶν.**
κορύθων Ἡσ. «ἀλεκτρυών».
κορυκαιίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **κωπηπόδων.**
κορύκαιος (ὁ) νεώτ ζῳολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. **τῶν κορυκαιιδῶν.**
κορύκιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀρχεοειδῶν.**
κορυλλίων-ωνος (ὁ) π. Ἡσ., πιθ. **κολλυρίων,** εἶδος πτηνοῦ.
κόρυλος (ὁ) κ. **νεώτ.** θαμνῶδες φυτόν, αὐξανόμενον ἐν τοῖς δάσεσι καὶ ἐπὶ τῶν αἱμασιῶν : Πρισκιαν.1,8,49· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βετουλοειδῶν.**
κορυλοφίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **φυτοφάγων.**
κορύλοφος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κορυλοφιδῶν.**
κορύλοφις-εως (ἡ) νεώτ. βοταν γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀμαμηλιδῶν.**
κόρυμβα (τὰ) ἑτερογ. πληθ. τοῦ κόρυμβος βλ.λ.
κορυμβάς-άδος (ἡ) [κόρυμβος] τὸ ἐν τῷ γύρῳ δικτύου σχοινίον, δι᾽ οὗ συστέλλουσιν αὐτό· Ἡσ. «κορυμβάσι· περιδρόμοις δι᾽ ὧν συσπᾶται γύργαθος καὶ κεκρύφαλος καὶ δεσμοί».
κορύμβη (ἡ) ὁ κόρυμβος, κρωβύλος βλ.λ : Ἀσι. ἀπ.13,5Κ **χρύσειαι δὲ κορύμβαι ἐπ᾽ αὐτῶν, τέττιγες ὥς.**
κορυμβήθρα (ἡ) μτγν. ὁ κορυμβίας, εἶδος κισσοῦ : ΨΔιοσκ.2,179.
κορύμβηλος (ὁ) ὁ κορυμβίας, κισσός : Νικόστρ. ἀπ.74,18 **στέφος . . κορυμβηλοῖο.**
κορυμβίας (ὁ) εἶδος κισσοῦ ὀνομασθέντος ἐκ τῶν βοτρυοειδῶν αὐτοῦ ἀνθέων καὶ τοῦ καρποῦ : Θεόφρ.Φ1 1,18,6 **ὁ μὲν ἁδρὸν καὶ πυκνὸν καὶ συνεστηκότα τὸν καρπὸν ἔχει καθάπερ ὃν δὴ καλοῦσί τινες κορυμβίαν.**
κορύμβιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόρυμβος βλ.λ. **ἐν** εἰδ. σημ. : Διοσκ.3,94· **2)** τὸ φυτὸν λυχνὶς στεφανωματική : ΨΔιοσκ.3,100.
κορυμβίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κορυμβίας, κισσός : Ἀρχιγ.π.Ἀέτ.5,84· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλατηριδῶν.**
κορυμβοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ κορυμβώδης βλ.λ.: Διοσκ.3,124 **κεφάλιον ἐπ᾽ ἄκρου κορυμβοειδές.**
κόρυμβος (ὁ), πληθ. ἑτερογ. κ. **τὰ κόρυμβα** ἅπαξ π. Ὁμ., τὸ ἀκρότατον σημεῖον, ἄκρα, εἰδ. τὰ ἀκροστόλια βλ.λ.· Ἡσ. «κόρυμβα, τὰ ὑπ᾽ ἐνίων ἄφλαστα τὰ ἀκροστόλια τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν· τὰ ἀπεξυσμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄπρα, καὶ ἐπικεκαμμένα ἅ ἐστι κατὰ τὴν πρύμναν καὶ κατὰ τὴν πρῷραν» : Ἰλ.Ι 241 **στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα** (σχόλ. «τὰ τῶν νεῶν ἀκροστόλια») (τὰ καμπύλα ἄκρα τῆς πρύμνης, τὸ κάτοπτρον, τὸ πρόσωπον τῶν πλοίων, κεκοσμημένον διαφόροις ποικίλμασι), Αἰσχ.Πέρσ.411 **κἀποθραύει** **πάντα Φοινίσσης νεὼς κόρυμβα,** Λυκόφρ.295 **ἄφλαστα καὶ κόρυμβα,** Ἀπολλ.Ρ 2,601 **ἀφλάστοιο κόρυμβα·** || ἐπὶ ὄρους, ἡ κορυφή, κορφή : Ἡρ. 7,218 **οἴχοντο φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὔρεος τὸν κόρυμβον,** Αἰσχ.Πέρσ.659 **ἴθ᾽ ἴθ᾽** [κοῦ **τόνδ᾽ ἐπ᾽ ἄκρον κόρυμβον ὄχθου·** **2)** σφαιροειδὲς σύστρεμμα τῶν πλοκάμων τῆς γυναικείας κόμης ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ τοῦ ἰνίου τῆς κεφαλῆς, κότσος, ἄ. ἡ κορύμβη, κρωβύλος : Ἡροκλ.Πον.π.Ἀθήν.12,512C **κορύμβους δ᾽ ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν,** Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 6,219 **ἀσκητὸς ἑύσπειροισι κορύμβοις·** **3)** κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ βοτρυοειδὴς λοφίσκος τοῦ ἄνθους ἢ καρποῦ κισσοῦ : Ἡρώνδ. 8,33 **κόρυμβα ἀμφὶ κρητὶ κίσσιν᾽ ἔστεπτο,** Πλούτ. Ἠθ.648F, Εὐστ.223,73 **τὴν κάππαριν, ἧς εἰ καὶ χρηστοὶ πρὸς βρῶσιν οἱ κόρυμβοι·** || νεώτ. βοταν. βοτρυώδης σύνθετος ταξιανθία, ἧς τὰ ἄνθη εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου καὶ ὕψους· **4)** Ἡσ. «ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου»· **5)** νεώτ. ἄστρον. τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανίου θόλου, πρὸς ὃ διευθύνεται τὸ ἡλιακὸν σύστημα κινούμενον εἰς τὸ διάστημα, ἄπηξ· **6)** νεώτ. ἐπὶ τῶν ἐλευθεροτεκτόνων, **κόρυμβος ὀδοντωτὰς** κόσμημα τῆς ἐσωτερικῆς ζῳφόρου τοῦ θόλου τῆς Στοᾶς.
κορυμβοφόρος-ον [κόρυμβος-φέρω] μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ φέρων κορύμβους : Λόγγ.2,26 **κιττὸν ἐν τοῖς κορυμβοφόρον εἶχεν·** **2)** ἐπὶ προσ., ὁ ἐστεμμένος διὰ κισσοῦ : Νόνν.Δ 24,102 **κορυμβοφόρους τε γυναῖκας ἐκ βυθίου ῥύσαντο πολυφλοίσβοιο κυδοιμοῦ θυγατέρες Κύδνοιο.**
κορυμβῶ-όω μσν. ποιῶ τι κόρυμβον· || συνήθ. παθ ἐπὶ κόμης, σχηματίζομαι εἰς κόρυμβον βλ.λ 2) : Νικόλ.Δαμ.62J **κόρυμβος, κόμη χρυσῷ στρόφῳ κεκορυμβωμένη** [κόμη πεπλεγμένη καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἰς σχῆμα κορύμβου].
κορυμβώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κόρυμβον βλ.λ.3), ἄ. κορυμβοειδής : Διοσκ.3,29 **ἀβρότονον . . πλῆρες ἄνθους ἐπ᾽ ἄκρου ἔχον κορυμβῶδες χρυσοειδές.**
κόρυμνα Ἡσ. «κόσμος τις γυναικεῖος περιτραχήλιος».
κορύμορφος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ὑδρομεδουσῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σωληνοσωματιδῶν.**
κορυνεφόρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀγρωστοειδῶν.**
κορύνη (ἡ) [κόρυς] κ. νεώτ. ῥόπαλον **ἀτρακτοειδές,** συνήθ. περικεκαλυμμένον διὰ σιδήρου πρὸς μάχην, σιδηρόδετον· Εὐστ.672,12 **«ῥάβδος κεφαλωτή»** : Ἰλ.Η 141 **σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας,** Ἡρ.1,59 **ξύλων κορύνας ἔχοντες,** Ἀριστλ.Πολιτ 1311b,28 **τύπτοντας ταῖς κορύναις ἐπιθέμενος μετὰ τῶν φίλων ἀνεῖλεν·** || ποιμενικὴ ῥάβδος : Θεόκρ.7,19 **ῥοικὰν δ᾽ ἔχειν ἀγριελαίω δεξιτερᾷ κορύναν·** || νεώτ. ξύλινον συνήθ. γυμναστικὸν ὄργανον ἔχον σχῆμα ἐπιμήκους φιάλης, χρησιμεῦον πρὸς ἐξάσκησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῶν μυῶν καὶ τῶν ἀρθρώσεων τῶν ἄνω ἄκρων· **2)** ἐπὶ τῶν φυτῶν, κορυνοειδὴς βλαστός, ἡ κάλυξ : Θεόφρ.Φ1 3,5,1 **καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ᾽ εἰς τὰ πλάγια κύκλῳ ποιεῖται τὴν βλάστησιν, οἷον γόνυ ποιησάμενα τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορύνην·** **3)** πόσθη : Αὐτομ.ΑΠ 5,128 **ἐξ ᾄδου τὴν κορύνην ἀνάγει,** Νίκ.Ἀλεξ.409 **δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην·** **4)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **μηλοειδῶν** **5)** νεώτ. ζῳολ. γένος **κορυνιδῶν** μεδουσῶν.
κορύνησις-εως (ἡ) [κορυνῶ] βλάστησις κορυνοειδοῦς βλαστοῦ ἢ κάλυκος ἄνθους : Θεόφρ.Φ1 3,5,1, Φανί.Ἰστ.25 **σπερματικῆς ἴχνος κορυνήσεως.**
κορυνήτης (ὁ) [κορυνῶ] κ. νεώτ. ὁ ὡπλισμένος διὰ πολεμικοῦ ῥοπάλου, ὁ ῥοπαλοφόρος :

'Ιλ.Η 9 **ὃν κορυνήτης γεῖναι' 'Αρηΐθοος,** Παυσ. 8,11,4 **τὸ μνῆμα 'Αρηϊθόου λέγουσιν εἶναι κορυνήτου διὰ τὸ ὅπλον ἐπονομασθέντος·** 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **κληριδῶν.**

κορυνηφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων κορύνην, ὁ ῥοπαλοφόρος : Νόνν.Εὐαγγ.'Ιω.18,14 **κορυνηφόρον ἐσμὸν ὁδίτην·** || 'Επιγρ. ἐπίθ. τοῦ Πριάπου : 'Επιγρ. **Ἰθυφάλλῳ, κορυνηφόρῳ, κηποφύλακι·** || κτ. πληθ. ὡς οὐσ., οἱ ῥοπαλοφόροι σωματοφύλακες τοῦ Πεισιστράτου : 'Ηρ.1,59 **αἲ δορυφόροι μὲν οὐκ ἐγένοντο Πεισιστράτου, κορυνηφόροι δέ,** Πλούτ.Σόλ 30 **ὅπως δοθῶσι πεντήκοντα κορυνηφόροι τῷ Πεισιστράτῳ φυλακὴ τοῦ σώματος·** 2) οἱ ἀγρόται τῆς Σικυῶνος, ἄ. κατωνακοφόροι : Πολυδ.3,83 **μεταξὺ δὲ ἐλευθέρων καὶ δούλων . . οἱ Σικυωνίων κορυνηφόροι,** Τίμ.Λέξ. ἐν λ. πενεστικόν.

κορυνθεύς-έως (ὁ) 'Ησ. «κόφινος, κάλαθος»· 2) 'Ησ. «ἀλεκτρυών».

κόρυνθος (ὁ) εἶδος πλακουντίου, ζυμαρικοῦ· 'Ησ. «μάζης ψωμός»· 2) 'Επιγρ. ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος π. τὴν 'Ασίνην.

κορυνίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μεδουσῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ὑδρομεδουσῶν.**

κορῠνιόεις-εντος-εσσα-εν ὁ ὅμοιος κορύνῃ, ῥοπαλοειδής : 'Ησίοδ.Α 289 **κορυνιόεντα πέτηλα** (σχόλ. «ῥαβδώδη καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔογκα») (δ. γρ. κορυνιόωντα κ. κορωνιόωντα).

κορῠνίτης (ὁ) λεξ. κ. νεώτ. 'Ησ. «κορυνομάχος, ῥοπαλομάχος» (ἐσφ. γρ. ἀντὶ κορυνήτης)· 2) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν εὑρισκόμενον συνήθ. εἰς οκτάεδρα, συνηνωμένα ἐν εἴδει σειρῶν.

κορυνιῶ-άω κ. **κορυνῶ** βλ λ. : 'Ησίοδ.Α 289 **κορυνιόωντα πέτηλα** (δ.γρ.)· πρβλ. κορυνιόεις.

κορυνοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κορύνην· || ἀνατ. **κορυνοειδῆ σωμάτια** ὄντα ἐπίπλοκα ἀπαντῶντα ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὸ δέρμα τῶν γεννητικῶν ὀργάνων.

κορυνοκαρποειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. κορυνοκαρπίδαι οἰκογ. φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **δικοτυληδόνων.**

κορυνόκαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀνακαρδιιδῶν** περιλαμβάνον δένδρα ἰθαγενῆ τῆς Αὐστραλίας.

κορυνομάχος (ὁ) λεξ. ὁ μαχόμενος διὰ κορύνης· 'Ησ. ἐν λ. κορυνίτης.

κορυνοσίκυος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κολοκυνθοειδῶν.**

κορυνοφόρος-ον σχόλ. ὁ κορυνηφόρος βλ.λ. : Σχόλ.'Αριστφ.'Ιππ.270.

κορυντζάριν (τὸ) μσν. ὁ πάσχων ἐκ κορύζης βλ.λ.4) : Πρόδρ.2,479 **ὀρνίθιν κορυντζάριν.**

κορῡνῶ-άω (κορύνη) μέλλ. **κορυνήσω** ἀναδίδω, βλαστάνω κορυνοειδεῖς βλαστοὺς ἢ κάλυκος ἄνθους : Θεόφρ.ΦΙ 4,12,2 **κορυνᾷ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξοιδήσας·** 2) ῥηματ. π. κορύνησις.

κορυνώδης-ους-ες (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς κορύνην βλ.λ.1), ὁ κορυνοειδής : Θεόφρ.ΦΙ 6,4,2 **ἐκφύειν παρὰ τὰς ἀκάνθας κορυνῶδες μικρόν·** || 'Ησ. «κορυνῶδες, ὀζῶδες».

κόρυξ 'Ησ. «νεανίσκος».

κορύπτης (ὁ) (κορύπτω) λεξ. ὁ κορυπτίλος βλ.λ.· 'Ησ. ἐν λ. κυρίττολος, ΕΜ 532,9.

κορυπτίλος (ὁ) μτγν. ὁ κτυπῶν διὰ τῶν κεράτων, ὁ κερατοκτυπητής· 'Ησ. «κεροτιστής» : Θεόκρ.5,147 **οὗτος ὁ Λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς τᾶν αἰγῶν, φλασσῶ τυ.**

κορυπτιῶ-άω 'Ησ. «ἐκορυπτίας, ἐγαυρίας».

κορύπτω (κόρυς) κ. μσν. κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς, μὲ τὰ κέρατα, κερατίζω, ἄ. κυρίσσω : Θεόκρ.3,5 **τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ,** Λουκ.ΖΤραγ.31 **ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύφει·** || μτ. αἰτ. ὁρμῶ πρός τινα διὰ τῆς κεφαλῆς, προσβάλλω, κουτουλῶ : Τζέτζ.Λυκόφρ. 558 **εἰώθασιν οἱ κριοὶ ἐν τῷ μάχεσθαι τοῖς κέρασιν ἀλλήλους πλήττειν· τοῦτο δ' ἐστὶ κυρίως τὸ κορύπτειν·** || κ. μέσ. : 'Αθήν.3,127Α (δ.γρ., πιθ. ἐσφ., κορύττεται = κορύσσεται).

κόρυρ 'Ησ. «θριγκός».

κόρῠς-ῠθος (ἡ) (κάρ, κάρα) αἰτ. **κόρυθα** κ. **κόρυν,** δοτ. πληθ. **κορύθεσσι** τὸ κράνος τῶν μαχητῶν, ἡ περικεφαλαία :.'Ιλ.Ζ 494 **κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ ἱππουριν,** 'Οδ.Ω 522 **βάλεν εὐπείθεια κόρυθος διὰ χαλκοπαρῄου,** Σοφ.'Αντ.116 **ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν,** Λουκ.Θε Δ 20,10 **τὴν κόρυν ἀφελοῦσα φιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις·** 2) μτφ. ἡ κεφαλή : Εὐρ.Βάκχ.1185 **νέος ὁ μόσχος ἄρτι γένυν ὑπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα κατάκομον θάλλει.**

κορυσσομηροειδῆ (τὰ) νεώτ. ζωολ. κ. **κορυσσομηρίδαι** οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ῥυγχοφόρων.**

κορυσσόμηρας (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων **κορυσσομηριδῶν.**

κορύσσω (κόρυς), ποι. ἀπαρφ. **-έμεν,** παρατ. **κόρυσσε,** μέσ. ἀόρ. **ἐκορυσσάμην** κ. μτχ. **κορυσσάμενος,** παθ. παρακ. **κεκόρυθμαι** κ. μτχ. **κεκορυθμένος,** ὁπλίζω τινὰ κόρυθι, μὲ κράνος, γεν. καθοπλίζω, ἑτοιμάζω, παρορμῶ εἰς πόλεμον : 'Ιλ. Β 273 **πόλεμόν τε κορύσσων,** 'Ησίοδ.Α 148 **κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,** Εὐρ.Ῥῆσ 933 **φιλαρμάτους ἀλκὰς κορύσσοντ' οὐκ ἐδείμαινον θανεῖν** (παρασκευάζοντα ἀγῶνας, μάχας)· || μέσ. κ. π.'Ομ. ὁπλίζομαι, ἐνδύομαι τὴν πανοπλίαν μου, ἐφοδιάζομαι : 'Ιλ.Δ 274 **τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,** αὐτ.Ε 562 **κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,** Κλήμ.'Αλ.588 **τούτοις τοῖς ὅπλοις κορυσσόμενος·** || ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμάτων : 'Ιλ Γ 18 **δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ·** || κ. ἀπολ.: 'Ιλ.Π 802 **πᾶν δὲ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος, βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον·** || κ. μτ. αἰτ. : Εὐρ.ΙΑ 1073 **περὶ σώματι χρυσέων ὅπλων 'Ηφαιστοπόνων κεκορυθμένος ἐνδυτ'·** κ. μτφ. : αὐτ.'Ανδρ.279 **ἔριδι στυγερᾷ κεκορυθμένον εὐμορφίας σταθμοὺς ἐπὶ βοῦτα·** 2) διευθετῶ τι, παρασκευάζω, καταρτίζω : Πίνδ.Π 8,83 **βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς·** 3) οἰδαίνω, κορυφῶ, ὑψώνω, φουσκώνω : 'Ιλ.Φ 306 **κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο ὑψόσ' ἀειρόμενος·** || κ. παθ. ἡ αὐτοπ. συνήθ. ἐπὶ τῶν κυμάτων, οἰδαίνομαι, φουσκώνω : 'Ιλ.Δ 424 **κῦμα θαλάσσης . . πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται** (σχόλ. «κορυφοῦται, αὔξεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται»), 'Αντίφιλ. ΑΠ 9,277 **χείμαρρε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσσῃ;** || κ. ἐπὶ τῆς φήμης, ἐγείρομαι, ὑψώνομαι : 'Ιλ.Δ 442 **ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται·** || κ. ἐπὶ τῶν νεφῶν : Θεόκρ.25,94 **τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖτις ἐπ' ἄλλοις·** || κ. μτφ. : Κωμ. 'Αδέσπ.1324 **Δῆμος . . πρὸς πνεῦμα κορύσσεται·** 4) κορυστός, κορυστής.

κορυστής (ὁ) (κορύσσω) ἐπ. ὁ διὰ περικεφαλαίας ὡπλισμένος ἀνήρ, μαχητής, πολεμιστής : 'Ιλ. Δ 457 **ἕλεν ἄνδρα κορυστήν,** αὐτ.Ν 201.

κορυστός-ή-όν (κορύσσω) 'Επιγρ. ἐπὶ πλήρους μέτρου, ὁ σεσωρευμένος, σωρευτός : **κορυστὰ σιτηρὰ ἡμιχοινίκια τρία, πωλοῦντας τῇ χοίνικι ταύτῃ κορυστῇ·** πρβλ. 'Ησ. «κορυτόν· ἐπίμεστον».

κορύτει 'Ησ. «τῇ κεφαλῇ».

κορυτόν 'Ησ. «ἐπίμεστον».

κορύτος (ὁ) δημ. σκάφη ἐκ κορμοῦ δένδρου ἐσκαμμένου χρησιμεύουσα πρὸς ποτισμὸν τῶν ζῴων : Βαλαωρ.Φωτ.3,20 **τὸ Λοῦρο, τ' 'Ασπροπόταμο κορύτο, νεροκράτη.**

κορῠφᾰγενής-οῦς-ές ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖς : Πλούτ.Ἠθ.381E· ‖ ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ, ἐπίθ. ἰσοπλεύρου τριγώνου.

κορῠφαία [ἡ] [κορυφή] κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἄνω μέρος τοῦ χαλινοῦ, τὸ διερχόμενον διὰ τοῦ προκομίου καὶ συγκροτοῦν τὴν στομίδα, κεφολαριά· Πολυδ.1,147 «ὁ δὲ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκτεταμένος ἱμὰς ἐπὶ τὸν χαλινὸν κορυφαία» : Ξεν.Ἱππ.3,2 **πῶς δέχεται τὸν χαλινόν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα τὴν κορυφαίαν· 2**) θύσανος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς· Εὐστ.1528,18 «κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμίδα, ἣν καὶ κορυφαίαν φασίν, ἤγουν κορυφήν» : Λουκ.Λεξιφ.5 **σκάφιον ἐκεκάρμην ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς· 3**) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος π.Ἐπιδαυρίοις : **ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ . . Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Ἀρτέμιδος.**

κορύφαινα [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἰχθὺς ἵππουρος : Δωρί.π.Ἀθήν.7,304C **κορύφαιναν καλεῖσθαί φησι τὸν ἵππουρον·** ‖ νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν **σκομβριδῶν.**

κορῠφαῖον [τὸ] κ. νεώτ. τὸ ἀνώτατον περιθώριον κυνηγετικοῦ δικτύου· Πολυδ.5,31 «τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος» : Ξεν.Κυν.10,2· **2**) Ἐπιγρ. τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν μέρη θυσιασθέντος ζῴου· **3**) ἀρχιτεκτ. τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ τυμπάνου : Ἐπιγρ.· **4**) ὁμ. ἡ κορυφαία δοκός, ὁ κορφιάς.

κορυφαῖος-α-ον [κορυφή] κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους, τῆς κορυφῆς καθήμενος· συνήθ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. κ. ὑπερθ. **κορυφαιότατος** ὁ ἀνώτατος, προεστώς, **ἐξέχων**, πρῶτος : Ἡρ.3,82, αὐτ.3,159 **τῶν ἀνδρῶν τοὺς κορυφαίους ἀνεσκολόπισε,** Πλάτ.Θεαίτ.173C **λέγωμεν δή, . ., ἐπεὶ σοί γε δοκεῖ, περὶ τῶν κορυφαίων,** Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,403 **τοὺς κορυφαίους εἰς μεγίστην ἀγωνίαν ἐνέβαλλεν, - ὁ κορυφαῖος τῶν ῥητόρων - τῶν ἰατρῶν·** κ. ὑπερθ. : Λουκ. Ψευδοσ.5 **τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος·** ‖ μτγν. κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν φατριῶν, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων : Πολύβ.28,4,6 **ἔφη γὰρ περὶ μὲν τῶν κορυφαίων καλῶς βεβουλεῦσθαι Ῥωμαίους· 2**) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἑλληνικῷ θεάτρῳ, ὁ ὁδηγὸς τῶν χορῶν κατὰ τὰς παραστάσεις τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν, ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ : Δημ. 533 **ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος,** Ἀριστλ.Πολιτ. 1277a,11 **ὥσπερ οὐδὲ τῶν χορευτῶν κορυφαίου καὶ παραστάτου,** Ποσειδών.15J **μέσος δ' ὁ κράτιστος ὡς ἂν κορυφαῖος χοροῦ·** ‖ ὁ ἱστάμενος πρῶτος ὥσπερ ὁ ἐν τῷ χορῷ κορυφαῖος : Ἀριστφ. Πλ.953 **ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου·** ‖ νεώτ. μουσ. ὁ πρῶτος βιολιστὴς τῆς ὀρχήστρας· **3**) ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς, οἷον ἡ κορωνὶς Ῥωμαίου στεφανηφόρου ἱερέως : Πλούτ.Μάρκελλ. 5 **ἐπὶ τῷ θύοντος αὐτοῦ τὸν κορυφαῖον ἀπορρυῆναι τῆς κεφαλῆς πῖλον·** ‖ κ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ : **κορυφαία δοκὸς** ἡ κατὰ μῆκος τῆς κορυφῆς τῆς στέγης, ὁ κορφιάς· ‖ κ. μτφ. **ὁ ἐξοχώτατος**, σπουδαιότατος : Ἡρωδιαν.Ἱστ.8,3, 5 **τὰ δὲ μέγιστα καὶ κορυφαῖα τῆς νίκης ἄλλος καρπώσεται·** πρβλ. αὐτ.7,5,2 **ὥσπερ κορυφαῖον τέλος τῶν προγενομένων πράξεων· 4**) νεώτ. ἀνατ. **κορυφαῖος σύνδεσμος** εἷς ἐκ τῶν ἐπικουρικῶν συνδέσμων τῶν μεταξὺ κεφαλῆς καὶ τῶν δύο πρώτων αὐχενικῶν σπονδύλων διαρθρώσεων· ‖ **νεώτ. ναυτ. κορυφαία πλευρὰ ἱστίου** ἡ ἄνω πλευρὰ παντὸς ἱστίου, ἀφ' ἧς τοῦτο εἶναι προσδεδεμένον ἐπὶ τῆς κεραίας ἢ τοῦ ἀναδρόμου· **5**) μτγν. ἐπίθ. τοῦ Διός, λατ. Jupiter Capitolinus: Παυσ.2,4,5 **ὑπὲρ δὲ τὸ θέατρόν ἐστιν ἱερὸν Διὸς Καπετωλίου φωνῇ τῇ Ῥωμαίων· κατὰ Ἑλλάδα δὲ γλῶσσαν Κορυφαῖος ὀνομάζοιτ' ἄν· 6**) ἡ κορυφαία ὡς οὐσ. βλ.λ.· **7**) νεώτ. ναυτ. **κορυφαῖον ὀρθοδρομίας** τὸ σημεῖον τοῦ τόξου μεγίστου κύκλου τοῦ ἑνοῦντος δύο σημεῖα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, τὸ εὑρισκόμενον πλησιέστερον τοῦ ἑτέρου τῶν γηΐνων πόλων.

κορυφαιότης-ητος [ὁ] μτγν. ὑπεροχή, κυριαρχία : Ἑρμ.Τρισμ.18,16.

κορύφαλος [ὁ] Σουΐδ. «**εἶδος ὄρνιθος**» [ἴσφ. γρ. ἀντὶ κορυδαλός].

κορῠφάς-άδος [ἡ] κ. νεώτ. ἡ κορυφή, ὁ γῦρος τοῦ ὀμφαλοῦ : Ἱππ.π.Γαλ.19,113 «κορυφάδων τῶν κορυφῶν τῆς πρὸς τῷ ὀμφαλῷ συναγωγῆς» · **2**) νεώτ. ὁ κορυφαῖος βλαστὸς φυτοῦ, κορφάδα· **3**) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν φοινικοειδῶν.

κορῠφή [ἡ] [κόρυς] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κορφή** τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῴων, συνήθ. π. Ὁμ. τοῦ ἵππου, τὸ μεταξὺ βρέγματος καὶ ἰνίου μέρος : Ῥοῦφ.47 «τὸ ἐν μέσῳ, καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἱλοῦνται οἱ τρίχες» : Ἰλ.Θ 83 **ἄκρην κὰκ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι,** Πίνδ.Ὀ 7,36, Ἡρ.4,187 **οἴσπῃ προβάτων καίουσι τὰς ἐν τῇσι κορυφῇσι φλέβας,** Ξεν.Ἱππ.1,11 **κορυφὴ μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει,** Ἀριστλ.Ζ1 491a,34 **τὸ δὲ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ καὶ ὠτὸς καὶ κορυφῆς καλεῖται κρόταφος,** Λιβ.Ῥοδ.387 **ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλιν του νὰ κοίτεται ὡς τὸ φίδιν ὅλη νὰ περιπλέκεται τάχα τὴν κορυφήν του,** Ἐρωτόκρ.2,1956 **κι ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφὴ τὸν ἀποκαμαρώνει·** ‖ δημ. φρ. τρύπια 'ναι **ἡ κορφή σου** [ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ δυναμένου νὰ κρατήσῃ μυστικόν]· **2**) τὸ ἀνώτατον σημεῖον οἱουδήποτε πράγματος καὶ δὴ ἔχοντος ὕψος, π.Ὁμ. συνήθ. ἐπὶ ὄρους· Ἡσ. «κορυφῇ ἀκρωρείᾳ» : Ἰλ.Β 456 **πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην οὔρεος ἐν κορυφῇς,** Πίνδ.Π 1,27 **Αἴτνας μελάμφυλλοι κορυφαί,** αὐτ. Παιᾶν.7,12 **τηλαυγέ' ἄγ κορυφάν,** Ἡρ.4,49 **ἐκ δὲ τοῦ Αἵμου τῶν κορυφέων τρεῖς ἄλλοι μεγάλοι ῥέοντες πρὸς βορέην ἄνεμον ἐσβάλλουσι ἐς αὐτόν,** Αἰσχ.Πρ.722 **ἀστρογείτονας δὲ χρὴ κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.37,5 **ἔχει σαράντα δυὸ κορφὲς κι ἑξήντα δυὸ βρυσοῦλες,** Γρυπ.Σκ.Τερρ. 9,12 **μὰ ἡ Ροδόπη ξέφωτη στηλώνει τὴν κορφή της, - ἡ κορυφὴ τῆς στέγης - τοῦ μιναρέ·** ‖ γεν. πᾶν ὑψηλὸν μέρος : Θουκ.2,29 **κατὰ κορυφὴν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν κάτω Μακεδονίαν** [κατ' εὐθεῖαν ὑπεράνω τῶν ὀρέων], Πλάτ.Κριτί.119E **πρὸς τὴν στήλην προσαγαγόντες κατὰ κορυφὴν αὐτῆς ἔσφαττον κατὰ τῶν γραμμάτων,** Πλούτ.Ἠθ.938A **ἵσταται κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος** [ἐν τῷ ζενίθ]· πρβλ. Πολύβ.8,9,3 **ταῖς τῶν κατὰ κορυφὴν λίθων . . ἐμβολαῖς** [διὰ τῆς πτώσεως τῶν λίθων καθέτως]· **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. σημεῖον σχήματος ἢ στερεοῦ, ἀπέχον περισσότερον παντὸς ἄλλου ἀπὸ τῆς βάσεως : Ἀριστλ.Μετ.362b,3, Πολύβ. 1,26,16 **τὸ μὲν ὅλον ἀπετελέσθη σχῆμα τῆς τάξεως ἔμβολον, οὗ τὸ μὲν ἐπὶ τὴν κορυφὴν μέρος ἦν κοῖλον, - κορυφὴ κώνου - πυραμίδος·** ‖ ἐπὶ τοῦ Δέλτα, τὸ σημεῖον κατὰ τὸ ὁποῖον διασπᾶται ὁ Νεῖλος : Πλάτ.Τίμ.21E **περὶ δὲ κατὰ κορυφὴν σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ῥεῦμα· 4**) κ. νεώτ. ὁ ἄκρος τρυφερὸς βλαστὸς φυτοῦ, κορυφάς, κορφάδα, τσίμα : Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,14,8 **κορυφαὶ [κλημάτων], τῶν συγκυπτῶν,** Ἀθήν.Μηχ.22,8· ‖ μτγν. ἀνατομ. τὸ κατώτατον ἀκραῖον ὀστοῦν τῆς σπονδυλικῆς στήλης τοῦ ἀνθρώπου, ὁ κόκκυξ : Πολυδ. 2,183 «κόκκυξ τρητός»· ‖ κ. κτ. πληθ. τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων· Πολυδ.2,146 «τὰ δ' ἔνδοθεν τῶν δακτύλων πέρατα, ῥάγες τε καὶ κορυφαί» :

Ροῦφ.'Ονομ.85· || μτγν. ἰατρ. ἐπὶ ὀποστήματος : 'Αρετ.'Οξ.Παθ.1,7 **ἐς κορυφὴν ἀνισταμένης ἀποστάσιος**· **5**) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γάλακτος σχηματιζόμενον ἀνθόγαλα, ἀφρόγαλα, κρέμα, καϊμάκι : **μαζεύουν τὴν κορφὴ καὶ τὴν χτυποῦνε βούτυρο**· **6**) μτφ. τὸ ἀνώτατον, ὕψιστον σημεῖον, ἡ κορωνίς : Πίνδ.Ο 7,69 **τελεύταθεν δὲ λόγων κορυφαὶ ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι**, Πλούτ.'Ηθ.975Α **ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται** (τὸν κολοφῶνα, τὸ τέλος, πέρας)· || τὸ κύριον θέμα, ἡ ὑπόθεσις, τὸ καθ' αὑτό : Πλάτ.Κρατ.415Α **ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν εἴρηκα**· || ἡ οὐσία : 'Εμπ.24 **κορυφὰς ἑτέρας ἑτέρῃσι προσάπτων μύθων**· || ἐπὶ καταστάσεως, οἷον πάθους κττ., ἡ κρίσιμος κατάστασις : 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,6 **ἐπὶ κορυφῆς τοῦ κακοῦ ὀνειρώττουσι**, αὐτ.1,16 **τοῦ πάθεος κορυφὴν ἴσχοντος ἤδη**· **7**) τὸ ὕπατον, ἔξοχον, τέλειον, τὸ ἐκλεκτότατον : Πίνδ.Ν 1,15 **Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς**, αὐτ.Π 9,79 **ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν** (ὁ καιρὸς ὁμοίως φέρει τὸ τέλειον ἐν παντί)· || κ. ἐπὶ τῶν 'Ολυμπιακῶν ἀγώνων : Πίνδ.Ο 7,4 **φιάλαν . . πάγχρυσον κορυφὰν κτεάνων**· **8**) ἡ ὑπερτάτη ἀρχή, ἐξουσία : Αἰσχ.'Ικ.92 **κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον**· || κ. ἐπὶ τῆς Ρώμης : Λιβάν Λόγ.59,19 **ἡ τῆς οἰκουμένης κορυφή**· **9**) νεώτ. κ. δημ. μετων. ἐπὶ προσ. ὁ ἐν τῇ κορυφῇ εὑρισκόμενος, ὁ ἐξέχων, ὁ ἄριστος, κορυφαῖος : **ἡ κορυφὴ τῶν νομικῶν - ἰατρῶν**· || **ἡ κορυφὴ τῆς ἐκκλησίας** (ὁ Χριστός)· **10**) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν φοινίκων.

κορυφῆνδε ἐπίρρ. πρὸς τὴν κορυφήν : 'Ορφ. Λιθ.112 **ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφῆνδε μετασπόμενος κίον ἄκρην**.

κορυφιακός-ή-όν μσν. ὁ τῆς κορυφῆς, ὁ διὰ τὴν κορυφήν, ὁ τοῦ κορυφαίου : Στουδ.Θεόδ. 1281 **κορυφιακὸς θρόνος**.

κορυφίνη (ἡ) νεώτ. χημ. αἰθυλογλυκολικὸς ἐστὴρ τῆς μινθόλης.

κορύφιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κτ. πληθ. τὸ κολούλιον βλ.λ. : Ξενοκρ.π.'Ορειβ.2,58,79· **2**) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **σταφυλινιδῶν**.

κορυφίς-ίδος (ἡ) γλωσσ. ἡ κορυφή.

κορῠφιστήρ-ῆρος (ὁ) ἀρχ. λεξ. τὸ κορυφαῖον βλ.λ.II· Πολυδ.5,31 **«τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος»**· **2**) ἡ κορυφαία βλ.λ.II· 'Ησ. **«κεκρυφάλους, τοὺς τῶν ἵππων κορυφιστῆρας»** (κῶδ. κορυφαστῆρας).

κορυφιστής (ὁ) ἐπὶ γυναικῶν, διάδημα, ταινία, περὶ τὴν κεφαλήν, σαρίκι· 'Ησ. **«κόσμου γυναικείου τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν χρυσίον»**· **2**) 'Ησ. **«κεκρυφάλου τὸ μέσον ῥάμμα»**.

κορυφογραμμή (ἡ) νεώτ. κ. δημ. γραμμὴ διερχομένη δι' ὅλων τῶν διαδοχικῶν κορυφῶν καὶ τῶν αὐχένων ὑψώματός τινος καὶ κατερχομένη πρὸς τὰ ἄκρα αὐτοῦ, ἄ. λεγομένη γραμμὴ διαχωρίσεως ὑδάτων.

κορυφοδοντίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. οἰκογένεια ἐκλειφάντων ζῴων τῆς ὑποτάξεως τῶν **ἀμβλυπόδων** ὁπληφόρων θηλαστικῶν.

κορυφόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφάντων ζῴων τῆς οἰκογ.τῶν **κορυφοδοντιδῶν**.

κορυφολόγημα-ατος (τὸ) (κορυφολογῶ) νεώτ., δημ. **κορφολόγημα** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κορυφολογῶ βλ.λ., ἡ συλλογή, ἡ ἀποκοπὴ τῶν κορυφῶν φυτοῦ.

κορυφαλόγος (ὁ) (κορυφή - λέγω) νεώτ., δημ. **κορφολόγος** ὁ συλλέγων τὰς κορυφὰς τῶν φυτῶν· **2**) νεώτ. μηχάνημα, δι' οὗ ἀποχωρίζεται ταχέως ἀπὸ τοῦ γάλακτος τὸ ἀνθόγαλα.

κορυφολογῶ-έω (κορυφολόγος) νεώτ., δημ. κορφολογῶ κ. **κορφολογάω** συλλέγω, ἀποκόπτω τὰς κορυφὰς τῶν φυτῶν : δ.τραγ. **μιὰ κόρη ράδα ἐμόζευε | κι ἀθοὺς ἐκορφολόγα**, - **κορφολογάω τ' ἀμπέλι**· **2**) μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς κόρην, θωπεύω ἐρωτικῶς· **3**) ρηματ. π. κορυφολόγημα κ. κορφολόγημα.

καρυφόμετρον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀνθογαλακτόμετρον βλ.λ., ἄ. κρεμόμετρον.

κόρυφος (ὁ) μτγν. 'Ησ. « κόρυμβος γυναικεῖος »· **2**) 'Επιγρ πᾶν ὑψηλὸν μέρος· **3**) πάπ. θωπευτικόν, χαϊδευτικὸν ὄνομα παιδός : Πάπ. **εὔχομαί σε ὑγιαίνειν καὶ τὰ παιδία σου καὶ Πᾶσιν τὸν κόρυφον**· **4**) δ.γρ. κόροιφος βλ.λ.

κορυφοτομία (ἡ) (κορυφή - τέμνω) νεώτ. ἡ τομή, ἡ ἀποκοπὴ τῶν κορυφῶν φυτοῦ, τὸ κορυφολόγημα.

κορυφῶ-όω (κορυφή) κ. μσν, νεώτ., δημ. **κορυφώνω** σχηματίζω ὑψηλὴν κορυφήν, ἐπιαωρεύω ὑψώνω : Γεωπ.5,26 **κορυφοῦν τὴν περὶ τὰ πρέμνα γῆν προσήκει**· || κ. μέσ. αὐτοπ. σχηματίζομαι εἰς κορυφήν, ὑψοῦμαι εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τοῦ ὕψους : 'Ιλ.Δ 426 **ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται**, 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,9 **κορυφουμένων** (ἑλκέων) **ὅκως ἐν θαλάσσῃ κύματα**· || μέσ. κ παθ. μτφ. ἀνυψοῦμαι, ἀναβιβάζομαι εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον : Πίνδ.Ο 1,113 **τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσιν** (οἱ βασιλεῖς ἀπολαύουσι τῆς ὑπερτάτης εὐδαιμονίας καὶ δυνάμεως). 'Ιώσ.Ιl 6,2,9 **κορυφουμένου πολέμου**, 'Αρισταίν. 1,10 **οὔτε θαλάσσης τρικυμίας οὔτε πόθου κορυφούμενον σάλον εὐμαρὲς ἀφηγεῖσθαι**, Μηναῖ.1,12 'Εσπ. **κορυφουμένην θεώμενος τὴν τῆς ἀπάτης ἀχλύν**, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,278 **ὁ μὲν οὖν κατὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μαινόμενος κλύδων οὕτω κορυφωθείς**, - **ἡ δυστυχία μου ἐκορυφώθηκε**· || κ. ἀμτβ. : Χριστόπ.65,16 **κι ἀνίσως κορυφώσῃ καὶ φθάσῃ νὰ ἁπλώσῃ** (τὸ πάθος μου)· **2**) μτγν. φέρω εἰς ἀνώτατον ὕψος, εἰς πέρας, ὅθεν τελειοποιῶ : Πλούτ.Περ.13 **τὸ δ' ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ 'Ανακτόρου Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε**· **3**) παθ. ἐπὶ ἀριθμῶν, προστίθεμαι εἰς ἕν τι ὅλον, κεφάλαιον, συγκεφαλαιοῦμαι, συμποσοῦμαι : 'Αλκ.Μεσσ.ΑΠ 7,429 **κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμός**, Φιλόδ.Ρητ.1,122S **κεκορυφωμένου τοῦ κεφαλαίου**· || κ. μέσ. συγκεφαλαιῶ : 'Ιουλ.Λόγ.4,143b **κ- τὴν οὐσίαν τοῦ θεοῦ**· **4**) ἐπὶ πυραμίδος, ἀπολήγω εἰς κορυφήν : 'Ιάμβλ.Νικ.'Αριθμ.136C **ἐὰν δέ τις πυραμὶς μὴ ἐπὶ μονάδα κορυφῶται, ἀλλ' ἐπὶ τὸν παρ' αὐτῇ γνώμονα, κόλουρος καλεῖται**· **5**) ρηματ. π. κορύφωμα, κορύφωσις.

κορῠφώδης-ους-ες ὁ ὑψούμενος δίκην κορυφῆς : 'Ιππ.'Επιδ.6,1,10 **φύματα κορυφώδεα**.

κορύφωμα-ατος (τὸ) (κορυφῶ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἄκρα κορυφή, τὸ ὑψηλότερον σημεῖον, ὁ μέγιστος βαθμός : 'Αθήν.Μηχ.36,7, Ξενόπλ.Ζακ. Μαντ.19 **τὸ κορύφωμα τῆς λαϊκῆς δόξας τοῦ Μαντηλιοῦ**, - **κορύφωμα ἀναιδείας**.

κορυφών-ῶνος (ὁ) γλωσσ. ἡ κορύφωσις βλ.λ., ἡ συγκεφαλαίωσις.

κορύφωσις-εως (ἡ) (κορυφῶ) μτγν. κ.νεώτ., δημ.-η ἐπὶ ἀριθμῶν, πρόσθεσις ἀριθμῶν εἴς τι ὅλον, συγκεφαλαίωσις, κεφάλαιον : Νικόμ.'Αριθμ.2,14· **2**) νεώτ. κ. δημ. τὸ κορύφωμα, ἡ εἰς τὸ ἄκρον ὅριον αὔξησις : Λασκαρ.Μυστ.166 **ἡ κορύφωσις τῆς διαφθορᾶς**.

κορφάδα (ἡ) δημ. ὁ τρυφερὸς βλαστὸς τῶν φυτῶν, ἰδίως τῆς κολοκύνθης, ἡ κορυφάς· πρβλ. κολοκυθοκορφάδα.

κορφή (ἡ) δημ., ὑποκορ. **κορφούλα** ἡ κορυφὴ βλ.λ.· **2**) τὸ φυτὸν στρύχνος ὁ μέλας.

κορφιάς (ὁ) δημ. κ. ἐν Μάνῃ **κορφέας** ἡ ἀνωτάτη ὁριζοντία δοκὸς τῆς στέγης, ἄ. ἡ κορυφαία δοκός : **αὐτὸ τὸ ξύλο δὲν κάνει γιὰ κορφιάς**·

2) συνήθ. ἐν Μάνῃ, ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους : **εἴμαστου ἀπάνου στὸν κορφέα.**

κορφιάτης (ὁ) δημ. κ. **κορφιάτικο** (τὸ) εἶδος σταφυλῆς, ὅ. ὀρτοκορφιάτικο.

κορφιάτικος-η-ο δημ. ὁ καταγόμενος ἐκ τῶν Κορφῶν, ὁ κερκυραϊκός : **κορφιάτικο λάδι.**

κορφοβούνι (τὸ) δημ. ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, βουνοκορφή : Βολαωρ.Κατσαντώνης Ι **ἐσεῖς ὁπού τὸν εἴδετε ψηλὰ στὰ κορφοβούνια,** Κρυστ.Τραγούδι τῆς Ξενιτειᾶς 2 **θά πάρω ἕναν ἀνήφορο νὰ βγῶ σὲ κορφοβούνι,** Θεοτ.ΚΚατάδ.17 **τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀνεβαίνει σὲ .. κορφοβούνι.**

κορφοδιάσελο (τὸ) δημ. ἐπὶ ὑψηλῆς ὀροσειρᾶς, τὸ διάσελο βλ.λ., αὐχήν : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Ι,20 **ἐκεῖ ποὺ ζοῦν ἀκόμα θεοὶ στὰ κορφοδιάσελα.**

κορφολάτης (ὁ) (κορφή + ἐλαύνω) δημ. ὁ ἀναβαίνων εἰς τὰς κορυφάς κορφές, ὀρειβάτης, ἀλπινιστής : Βλαστ.Συνμ.52.

κορφολιά (ἡ) δημ εἶδος ἐλαίας

κορφολόγημα-ατος (τὸ) δημ. τὸ κορυφολόγημα.

κορφολόγος (ὁ) δημ. κ. **κορυφολόγος** βλ.λ.

κορφολογῶ-άω δημ. κ. **κορυφολογῶ** βλ.λ. : Γρυπ.Σκ.Τερρ.95,15 **μά ἡ τέχνη τὰ κοινὰ στοιχεῖα κορφολογᾷ.**

κορφοπάτης (ὁ) δημ. ὁ κορφολάτης βλ.λ., ὁ ὀρειβάτης ; Βλαστ.Συνμ.52.

κορφοπλάτωμα-ατος (τὸ) δημ. εὔχρ συνήθ. κτ πληθ. ἐπὶ ὄρους ἢ λόφου πεδινὴ ἔκτασις, μικρὸν ὀροπέδιον, πλατωσιά, πλάτωμα βουνοῦ : Ζερβ. Λυρ.Σάτ.Μερμ.252 **καὶ στὰ κορφοπλατώματα μονάχες χρυσοσταυράτες ἐκκλησιές.**

κόρφος (ὁ) δημ. ὁ κόλπος τῆς θαλάσσης : Ζερβ.Τραγ ΚΚ 31,30 **τὸν ἥλιο καταρράχτη χρυσό τὴν ἡμέρα θωροῦσες νὰ πέφτῃ στοῦ πελάου τὸν κόρφο·** **2**) τὸ κατὰ τὴν ὀσφὺν κοῖλον τοῦ χιτῶνος, κόλπος, στῆθος : Πρόδρ.Ι.65 **ὁ κόρφος του βουρβούριζεν ψείρας ἀμυγδαλάτας,** Κρυστ. Ἤθελα νάμουν τσέλιγγος 14 **νὰ μὲ κοιμίζῃ μὲ φιλιά στούς δρασερούς της κόρφους.** Πολαμ. Πορακ.23,16 **τὴ λιγόημερη χάρη, τὴ χαρά τοῦ φιλιοῦ στοῦ καλοῦ σου τὸν κόρφο·** ‖ παροιμ. **ζέστανε τὸ φίδι στὸν κόρφο του** (ἐπὶ τῶν περιθαλπόντων ἀγνώμονας)· **3**) ἐπὶ γυναικῶν, τὸ στῆθος, οἱ μαστοί, τὰ βυζά : Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.85,2 **πῶς ὁ κόρφος καθεμιᾶς γλυκοβύζαστο ἑτοιμάζει γάλα ἀνδρείας καὶ ἐλευθεριᾶς.**

κορφοστεφανώνω δημ. περιβάλλω διὰ στεφάνης τὴν κεφαλήν τινος, στεφανώνω, στέφω : Παλαμ.Τάφ.22,3 **κορφοστεφανῶστε τη τὴ μυστικιά ὀμορφιά του.**

κορφόφυλλο (τὸ) δημ. τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ καπνοῦ φύλλον, γιουμπέκι.

κορφῶς Ἡσ. «ἐλαφρῶς».

κόρχορος (ὁ) κ. νεώτ. κ. **κόρκορος** (Ἀριστφ. Σφ.239) τὸ φυτὸν ἀναγαλλίς ἡ κυανή, ἡ κογχήστρα : Θεόφρ.ΦΙ 7,7,2 **ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα κόρχορος, ἔχων τὸ φύλλον ὠκιμῶδες·** **2**) κόρχορος ὁ λαχανηρὸς βλ. κοτωτ.' ‖ ἐν παροιμ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.239 **κόρχορος ἐν λαχάνοις** (ἐπὶ ἀνθρώπων προσποιουμένων τὸν μέγαν)· ‖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **φιλυροειδῶν,** ὧν εἶδος **κόρχορος ὁ λαχανηρός,** καλλιεργούμενος ὡς λαχανικὸν καὶ κλωστικόν, ἐκ τῶν ἰνῶν τοῦ ὁποίου προέρχεται ἡ ἰούτα βλ.λ. : Πλίν.ΦΙ 21,89· **3**) π. Ἡσ. στέαρ, λίπος.

κορχυρέα (ἡ) Ἐπιγρ. ὑπόγειος ὀχετός.

κορῶ-έω ἰων. τ. τοῦ κορέννυμι βλ.λ. : Νίκ.Ἀλεξ.195.

κορωλλικός-ή-όν πάπ. ὁ ἐκ κοραλλίων κατεσκευασμένος : Πάπ. **κορωλλικαὶ εἰκόνες.**

κόρωμα-ατος (τὸ) (κορώνω), δημ. κ.κόρωση (ἡ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κορώνω, πύρωσις, ἄναμμα· **2**) μτφ. ἡ φυσιολογικὴ ἢ ψυχολογικὴ ἔξαψις, ἡ φλόγωσις.

κορώνα (ἡ) (λατ.) μσν. κ. δημ., ὑποκορ **κορωνίτσα** στέμμα, διάδημα ἡγεμόνων, εὐγενῶν, ἐπισκόπων : Ἐρωτόκρ 4,1961 **κι ὁ Ρήγας μὲ τὰ θλιφτικὰ μὲ δίχως τὴν κορώνα,** Σολωμ. Εἰς τὸ θάνατο τῆς ἀνεψιᾶς του 3 **μὲ τοῦ γάμου στολὲς καὶ κορώνα, ρίχνει τρεῖς ἡ παρθένα ματιές,** Ζερβ. Τρογ ΚΚ 50,5 **χρυσὴ κορών' ἂν ραθυμᾷς, φτάνει τὸ βιός σου,** ΜΜ **κι ἔβαλε τὸ μακρὺ σπαθὶ καὶ τὴν κορώνα τὴ χρυσή·** **2**) μτφ. ἡ πρώτη, ἡ κορυφαία : Παλαμ.Περ.Χαιρ 209,5 **εἶμαι ἡ Ἑλλάδα, τῶν πατρίδων εἶμ' ἐγὼ ἡ κορώνα καὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ βωμός·** **3**) ἐν Μάνῃ συνήθ. ὑποκορ. κορωνίτσα ἡ νύμφη, σύζυγος υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ : ΜΜ **τὸ λέου γιὰ τὴν κορώνα μου, ποὺ δὲν ἠξέρει ἡ γλῶσσά της** (εἰς τὸ μυρολόγι ἀναφέρει καὶ τὴν νύμφην της, ἡ ὁποία ἀγνοεῖ νὰ μυρολογῇ)· **4**) θυρεός, ἔμβλημα ἡγεμονικόν, οἰκόσημον· **5**) ἡ ὄψις τοῦ νομίσματος, ἐφ' ἧς εἶναι τετυπωμένον τὸ ἐθνικὸν στέμμα ἢ ἡ προτομὴ ἡγεμόνος ἢ ἄλλη τις συμβολικὴ μορφή, ἀντίθ γράμματα· **6**) ὄνομα νομίσματος διαφόρων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν : **δανικὴ σουηδικὴ νορβηγικὴ κορώνα·** **7**) δημ. **κορώνα ἢ γράμματα** εἶδος τυχηροῦ παιγνιδιοῦ, καθ' ὃ ἀναρριπτεται στροφηδὸν εἰς τὸν ἀέρα νόμισμά τι· **8**) μουσ. ἡ κορωνίς βλ.λ.(10).

κορωναϊκός-ή-όν νεώτ., δημ. κ.**κορωναίϊκος-η-ο** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κορώνην, ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος : **καΐκι κορωναίϊκο,-ἐλιὲς κορωναίϊκες.**

κορωναῖος (ὁ) Ἡσ. « ἀμπέλου ἢ συκῆς εἶδος » (δ.γρ. κορώνεως).

κορωνεκάβη (ἡ) μτγν. παμπάλαιον γραΐδιον ὡς ἡ Ἑκάβη, κουρουνεκάβη : Μυρῖν.ΑΠ 11,67.

κορωνέλλη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ὄφεων μὴ ἰοβόλων τῆς οἰκογ. τῶν **ὑδριδῶν.**

κορώνεως-ω (ἡ) συκῆ ἔχουσα χρῶμα κορώνης, μελαψόν : Ἀριστφ.Εἰρ 628 **ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γέ μου ἐξέκοψαν·** **2**) π. Ἡσ. δ.γρ. ὁ κορωναῖος βλ.λ.

κορώνη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. εἶδος μικροῦ πτηνοῦ μετ' ἐρυθρῶν ποδῶν καὶ ἐρυθροῦ ράμφους, π. Ὁμ. θαλάσσιον πτηνόν, ἡ θαλασσία κορακάξα : Ὀδ.Ε 66 **σκῶπές τ' ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι εἰνάλιαι,** Ἀριστλ.593b,13 **αἱ κορῶναι δὲ νέμονται ἁπτόμεναι τῶν ἐκπιπτόντων ζῴων,** Ἀρρ.Εὐξ.32 **λάροι καὶ αἴθυιαι καὶ κορῶναι,** Αἰλ. ΖΙ 15,23· **2**) πτηνόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος, ἡ κουρούνα : Ἡσίοδ.Ἔργ.745 **μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη,** Ἀρχίλ.19 **συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας,** Ἀριστφ. Ὄρν.5 **τὸ δ' ἐμὲ κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια,** Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,194 **κολιοῖς τε κορώναις συγκρώζειν·** ‖ τὸ πτηνὸν τοῦτο περιήγετο ὑπὸ ἀλητῶν ᾀδόντων ᾆσμά τι, ἀνάλογον πρὸς τὰ σημερινὰ κάλανδα, τὸ κορώνισμα, χάριν ἀργυρολογίας : Ἀθήν.8,359Ε **ἀγειρόντων τῇ κορώνῃ·** ‖ μτφ. ἐπὶ τῶν παμπαλαίων ἀνθρώπων, καθόσον ἡ μακροβιότης αὐτῆς ἦτο παροιμιώδης : Ἀριστφ. Ὄρν.609 **οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη ;** Βαβρ.46,9 **κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας** (ζήσας δὶς πλήρη ζωὴν κορώνης), Πολυδ.2,16 **ὑπὲρ τὰς κορώνας βεβιωκώς·** ‖ κ. ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ : Ἀριστφ.Ἱππ.1051 **φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι·** ‖ ἐν παροιμ. Μελέαγρ. ΑΠ 12.92 **κορώνη τὸν σκορπίον** (ἐνν. ἥρπασε) (Ζηνόβ.4,57 «ἐπὶ δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων»)· ‖ νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κορακιδῶν·** **3**) τὸ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ

τὸν ὑμέναιον ᾀδόμενον ᾆσμα : Αἰλ.ΖΙ 3,9 **ἀκούω δὲ τοὺς πάλαι καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέναιον τὴν κορώνην καλεῖν**· **4**) ἡ ἀηδών : Ἀριστφ.ἀπ.716 **κορώνη Δαυλία**· **5**) ὁ κρίκος τῆς θύρας, δι' οὗ ἕλκεται αὐτή· Εὐστ.1429,1 «ὁ κρίκος, ᾧ ἔστι τὴν θύραν ἑλκύσαι, τὸ τῆς θύρας ἐπίσπαστρον» : Ὀδ.Α 441 **θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ ἀργυρέῃ**, αὐτ.Η 90 **χρυσέη δὲ κορώνη**, Πολυδ.7,107· **6**) τὸ ἄκρον, ἡ ἄκρα τοῦ τόξου· Ἡσ. «τὸ ἄκρον τοῦ τόξου εἰς ὃ ἡ νευρὰ δέδεται» : Ἰλ.Δ 111 **πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην**, Ὀδ.Φ 138 **αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ**· γεν. τὸ ἄκρον : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.5,65 **ἔδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης τετριχῶσθαι**· κ. μτφ. ἐν φρ. **κορώνην ἐπιτίθημί τινι** τελειώνω τι : Λουκ.Περεγρ.33 **χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι**· πρβλ. κορωνίς 7)· **7**) ἀπόφυσις τοῦ πήχεως εἰς ὀξὺ λήγουσα : Ἱππ. Ἄρθρ.18, Γαλ.12,261 **αἱ τοῦ πήχεως ἀποφύσεις, ἃς κορώνας τε . . καὶ κόρωνα καλοῦσιν**· **8**) μτγν. κ. νεώτ. ναυτ. τὸ ἄνω κυρτὸν ἄκρον τῆς πρύμνης, συνήθ. κεκοσμημένον διὰ γλυφῶν καὶ χρωμάτων, τὸ καλκάνι : Ἄρατ.345 **ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέφουσι . . κορώνην, ὅρμον εἰσερχόμενοι** (σχόλ. «τὸ τῆς πρύμνης ἐπικαμπές»)· **9**) μτγν. τὸ καμπύλον ἢ εἰς κόμβον ἀπολῆγον ἄκρον τοῦ ρυμοῦ τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃ ἔδενον τὸν ζυγὸν διὰ τοῦ ζευγλοδέσμου· Πολυδ.1,252 «τὸ τέλος τοῦ ἱστοβοέως τὸ μετὰ τὸν ζυγόν», Ἡσ. «τὸ ἐπικεκαμμένον τοῦ ρυμοῦ» : Ἀπολλ.Ρ 3,1318· **10**) Ἡσ. «εἶδος στεφάνου»· **11**) δημ. κ. κορῶνες τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ στεφανωματικόν.

κόρωνι (τό) δημ. εἶδος ἐλαίας τῶν Ἰονίων νήσων.

κορωνιάζω (κορώνα) μσν. κ. δημ. ἐπιθέτω τὸ στέμμα, τὴν κορώνα, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς νέου ἡγεμόνος, στέφω : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,46 **ἐκορώνιασαν τὸν Τέκελην διὰ κράλην τῆς Οὐγγαρίας**· **2**) δημ. ἐπιθέτω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τινος στέφανον, στεφανώνω : Χριστόπ.Ἀφιέρωσις 3 **ἄνθη μαζωμένα τὴν ἀγάπην μου ἐσένα κορωνιάζουν**.

κορωνιδεύς-έως (ὁ) ὁ νεοσσὸς τῆς κορώνης, μικρὸ κουρουνάκι : Κρατῖν.179.

κορωνίζω (κορωνίς) Ἐπιγρ. κ. μτγν. ἐπιθέτω τὴν κορωνίδα εἰς ἔργον τι, ἀποτελειῶ, ἀποπερατῶ : Ἐπιγρ. **ἓξ δεκάδας κεκορώνικε**· **2**) ἐπὶ ἀλητῶν περιφερομένων μετὰ κορώνης καὶ ᾀδόντων ᾄσματα πρὸς χρηματολογίαν, συλλέγω, συνάζω χρήματα διὰ τῆς κορώνης, οἷον π. ἡμῖν τραγουδῶ τὴν χελιδόνα, ψάλλω τὰ κάλανδα : Θησ.Στέφ.ἐν λ.

κορωνίης (ὁ) (κορωνιῶ), ἀττ. -ίας ὁ ἔχων κεκυρτωμένον τὸν τράχηλον : Σιμων.Ἀμ.18 (κῶδ. κορωνίτης).

κορωνίλλη (ἡ) νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **χεδροπῶν**.

κορωνιλλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης τοῦ φυτοῦ κορωνίλλη βλ.λ.

κορώνιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. φυτόν τι : Διοσκ.4,154· **2**) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ κρανιολογίᾳ, ἡ κορυφὴ τῆς κορωνοειδοῦς ἀποφύσεως τῆς γνάθου **3**) νεώτ. χημ. ὑποθετικὸν χημικόν τι στοιχεῖον, μὴ ἀνευρεθὲν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς γῆς.

κορώνιας-ον (κορωνός) καμπύλος, κυρτός, καμπυλόκερως· Ἡσ. «μηνοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς».

κορωνίς-ίδος (ἡ) (κορωνός) κ. νεώτ., αἰτ. -ίδα κ. -ιν (Ἡσίοδ. ἀπ.125) συνήθ. ἐν τῇ Ἰλ. κ. ἅπαξ ἐν Ὀδ. ὡς ἐπίθ. τῶν πλοίων, τὸ ἔχον τοξοειδῆ τὰ ἄκρα (τὴν πρύμνην καὶ τὴν πρῷραν), ὁ καμπύλος, ὁ κυρτός· Ἡσ. «κορωνίδας· τὰς καμπυλοπρύμνους»· Εὐστ.73,22 «ἡ ἐπικεκαμμένη τὰ ἄκρα» : Ἰλ.Α 170 **οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν** (Εὐστ. «οὐ μόνον ὡς κατὰ τὴν κορώνην μελαίνας, ἀλλὰ καὶ ὡς τὰ ἄφλαστα τὰ κατὰ πρῷραν καὶ πρύμναν, οἷα ἐν λυγισμῷ ἐπικαμπτόμενα ἐχούσας», Ὀδ.Τ 182 **ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω ᾤχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν**· πρβλ. κορώνη 8)· **2**) ἐπίθ. τῶν βοῶν, ὁ ἔχων καμπύλα, ἑλικοειδῆ κέρατα : Θεόκρ. 25,151 **οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες**· **3**) ὡς οὐσ. στέφανος πεπλεγμένος ἐξ ἴων· Ἡσ. «κορωνίδες, ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι, τὰ βλαστήματα»; Στησίχ.29 **ἴων τε κορωνίδας οὔλας**· **4**) συνεστραμμένη, συμπεπλεγμένη μονοκονδυλιὰ ἐν τῷ τέλει βιβλίου ἢ κεφαλαίου : Φιλόδ.ΑΠ 11,41 **αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράφατε**· ἡ ἐσχάτη ἐν βιβλίῳ τὸ τέλος αὐτοῦ δηλοῦσα φρ.· ΕΜ 530,40 «τὸ προσηγορικὸν τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν τῷ τέλει τῶν βιβλίων»· **5**) γραμμή τις βραχεία, τιθεμένη εἰς τὸ τέλος σκηνῆς δράματος, δηλοῦσα ὅτι ἀπήρχετο ὁ χορὸς καὶ πορεμένον οἱ ἠθοποιοὶ ἢ τἀνάπαλιν : Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.506 **ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, ἧς ἑξῆς ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἑτέρα τοῦ χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα**· **6**) γεν. ἐπίλογος, τέλος : Πλούτ.Ἠθ.334C **ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλην μέχρι τῆς κορωνίδος περιέγραφε τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν**, Πάπ. **ἐγὼ κορωνὶς εἰμι γραμμάτων φύλαξ**· **7**) μτφ. τὸ ἔξοχον πράγματός τινος, τὸ ἀκρότατον, ὕπατον, ἡ κορυφή : Πλούτ.Ἠθ.789Λ **τὴν κορωνίδα τοῦ βίου προελθεῖν**, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.26 **εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα**, Ἡλιόδ.Αἰθ.10 39 **τὴν κορωνίδα τῶν ἀγαθῶν, - ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ κορωνὶς τῆς δημιουργίας**· || κ. ἐπὶ προσ., ὁ κορυφαῖος, ὁ πρῶτος, τὸ ἀγλάϊσμα : Ρητ.1,605,8 **ἡ τῶν ποιητῶν κορωνίς, - ἡ κορωνὶς τῶν ρητόρων**· **8**) κ. νεώτ. ἀρχιτ. τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ θριγκοῦ οἰκοδομῶν, τὸ γεῖσον· ΕΜ 530,37 «τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς ἐπίθεμα»· || κ. κτ. ἐπέκτ. πᾶν ἐξέχον περίζωμα ἢ στεφάνωμα τοίχων καὶ ἐπίπλων, κορνίζα· **9**) κ. νεώτ. γραμμ. τὸ ὅμοιον πρὸς ψιλὴν σημεῖον τῆς κράσεως, τὸ ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς προκύπτοντος μακροῦ φωνήεντος ἢ διφθόγγου, οἷον κἀγὼ (καὶ ἐγώ), τοὔνομα (τὸ ὄνομα)· ΕΜ 763,10 «ἡνίκα γίνεται κρᾶσις ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων, τίθεται κορωνίς· οἷον τὸ ἐμὸν τοὐμόν»· **10**) νεώτ. μουσ. κ. **κορώνα** σημεῖον τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς τιθέμενον ἐπὶ τῶν σημείων τῶν φθόγγων ἢ τῶν παύσεων καὶ δηλοῦν τὴν κατὰ βούλησιν ἐπέκτασιν τῆς χρονικῆς των διαρκείας· || ἡ ὑψηλοτέρα τονικὴ ἔντασις ἔν τινι μελῳδίᾳ.

κορώνισμα-ατος (τό) (κορώνη) μτγν. κ. μσν. ἐπαιτικὸν ᾆσμα ᾀδόμενον ὑπὸ τῶν κορωνιστῶν βλ.λ. πρὸς χρηματολογίαν, τραγούδι τῆς κουρούνας : Ἀγνοκλῆς π. Ἀθήν.8,360B **τὰ ᾀδόμενα δὲ ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα καλεῖται**, Εὐστ.1914,49.

κορωνιστής (ὁ) (κορώνη) μτγν. κ. μσν. ὁ μετὰ κορώνης περιφερόμενος ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ ᾄδων ἐπὶ τούτῳ ἐπαιτικὰ ᾄσματα· Ἡσ. «κορωνισταί, οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες» : Ἀγνοκλῆς π. Ἀθήν.8,360B· πρβλ. κορώνισμα.

κορωνίτης (ὁ) ὁ κορωνίης βλ.λ.

κορωνιῶ-άω (κορώνη) σχηματίζω κορώνην, κυρτοῦμαι : Ἡσίοδ.Α 289 **κορωνιόωντα πέτηλα** (σχόλ. «ἐπικαμπῆ γεννήματα, ἐπικαμπεῖς στάχεις») (ἴδ.γρ. κορυνιόεντα)· **2**) ἐπὶ ζῴων, ἔχω κεκυρτωμένον τὸν τράχηλον, ὀρθήν, ὑπερήφανον στάσιν, ὑψαυχενίζω, οἷον ὁ ταῦρος, ὁ ἵππος : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 9,777 **ἴδ' ὡς ὁ πῶλος χαλκοδαιδάλῳ τέχνᾳ κορωνιῶν ἕστηκε**· **3**) μτφ. ἐπὶ προσ., ὑπερηφανεύομαι, κορδώνομαι, καμαρώνω· Ἡσ. «κορωνιῶν, γαυριῶν» : Πολύβ.27,15,6 **ἐκορωνία καὶ παρετρίβετο πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας**, Δίων Χρ. 78,33 **κορωνιῶντα καὶ γαυριῶντα**.

κορωνόβιος-ον μσν. ὁ βίον μακρόν, οἷος ὁ τῆς κορώνης, διανύσας, ὁ εἰς βαθὺ γῆρας φθά-

σας, κοροκοζώητος· || τὸ οὐδ. ἐπὶ τοῦ γήρατος : Μιχ.᾽Ακομ.Ι,357 **κορωνόβιον γῆρας.**
κορωνοβόλος-ον [κορώνη-βάλλω] 'Επίγρ. ὁ βάλλων, τοξεύων κορώνας· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. σφενδόνη ἢ τόξον πρὸς βολὴν κατὰ πτηνῶν : ΑΠ 7,546 **εἶχε κορωνοβόλον, πενίης λιμηρὸν 'Αρίστων ὄργανον, ᾧ πτηνὰς ἠκροβόλιζε χένας.**
κορωνοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ράμφους κορώνης, κυρτός : **κορωνοειδὴς ἀπόφυσις τῆς κάτω γνάθου καὶ τῆς ὠλένης**, - **κορωνοειδὴς βόθρος** (μικρὸν κοίλωμα σχηματιζόμενον εἰς τὸ πρόσθιον χεῖλος τοῦ βραχιονίου ὀστοῦ)· **2)** νεώτ. βοταν. κορωνοειδής (ἡ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **καρυοφυλλωδῶν.**
κορωνόν (τό) κ. κόρωνον ἡ κορώνη βλ.λ.7) : Γαλ. Χρ.Μορ.2,15, αὐτ.2,460 **τὰ τῆς κεφαλῆς κορωνά·** **2)** ὁ ἀγκών. : Λουκ.Τραγῳδ.122 **βραχίονας, κορωνά, καρποὺς ἔσθει,** 'Ορειβ.ἀπ.97.
κορωνοπόδιον (τό) μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κορωνόπους βλ.λ., εἶδος φυτοῦ : 'Αέτ.Ι,224, Γεωπ. 20,9 **κορωνοποδίου βοτάνης,** Θεοφάν.Νόνν.Ι,260.
κορωνοποδώδης-ους-ες [εἶδος] ὁ ὅμοιος πρὸς το φυτὸν κορωνόπους, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κορωνόποδος : Θεόφρ.ΦΙ Ι,10,5 **τὰ τῆς συκῆς** [φύλλα] **ὥσπερ ἂν εἴποι τις κορωνοποδώδη.**
κορωνόπους-ποδος (ὁ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ἀρνόγλωσσον βλ.λ. ὁ κορωνόπους : Θεόφρ.ΦΙ 7,8,3, Διοσκ.2,130· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σταυρανθῶν,** ἁρμυρήθρα.
κορωνός-ή-όν [κορώνη] ἐπὶ τοῦ ὀστοῦ τῆς σιαγόνος, καμπύλος, κυρτός, λυγιστός : 'Ιππ.'Αρθρ.30· || ἐπὶ βοῶν, ὁ ἔχων καμπύλα, ἑλικοειδῆ κέρατα, ὁ ἑλικοκέρατος : 'Αρχίλ.39 **βοῦς ἐστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ κορωνὸς ἔργων ἴδρις·** πρβλ. κορωνίς· **2)** ΕΜ 530,27 **«γαῦρος, ὑφαυχενῶν»·** **3)** τὸ κορωνὸν ὡς οὐσ. βλ.λ.
κορωνουλίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τῆς τάξεως τῶν **κιρροπόδων.**
κορώνω δημ. ἀνάπτω τι μέχρι πυρακτώσεως, πυρακτῶ· **2)** ἀμτβ. ἀναφλέγομαι, διαπυροῦμαι : **κάρωσε ἡ σόμπα·** **3)** μτφ. ἐξάπτω τινα, ἐξερεθίζω, φλογίζω : **τὸ κρασὶ μὲ κόρωσε·** **4)** ὁμ. ἀμτβ. γίνομαι κατέρυθρος ἐξ ὀργῆς, κατακοκκινίζω ἀπὸ θυμό, ὀργίζομαι λίαν : Χριστόπ. Φαγοπότι 23 **ὡς ν' ἀνάφῃ, νὰ κορώσῃ τὸ κεφάλι μας σχεδόν,** Ψυχάρ.Ταξ.153 **ὅταν κορώσῃ τὸ κεφάλι μας, ὅταν κανεὶς μᾶς πειράξῃ,** φρ. **ἄναφε καὶ κόρωσε** [ἔγινε ἔξω φρενῶν, ὠργίσθη καθ' ὑπερβολήν]· || γεν. ἐπὶ πάθους, φθάνω εἰς μεγάλην ἔντασιν, **ἔξαφιν** : Ψυχάρ.Ταξ.8 **τῆς πατρίδας ἡ ἀγάπη, . . κορώνει σὰ σπίθα κρυφὴ καὶ σοῦ καίει γλυκὰ τὴν ψυχή, - ἐκόρωσε τὸ πεῖσμά του·** **5)** συνεκδ. ἐπὶ κλειστοῦ χώρου, πληροῦμαι καπνοῦ ἐκ πυρὰς : **ἐκόρωσε τὸ σπίτι κάπνα·** || κ. ἀπολ.: **ἀνοῖχτε τὰ παράθυρα, γιατὶ κόρωσε τὸ σπίτι·** **6)** ρηματ. π. κόρωμα, κόρωση.
κόρωση (ἡ) [κορώνω] δημ. τὸ κόρωμα βλ.λ.
-κός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπιθετικὸν ἐπίθημα δηλοῦν τὸν ἀνήκοντα ἢ ἰδιάζοντα εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ στελέχους τῆς λέξεως, οἷον ἐθνικά, Λιβυκός, Αὐστριακὸς κ. ἐπίθετα, θηλυκός, φυσικός, καρδιακός, ἐπινοητικός, σοφιστικός.
κοσάλανον 'Ησ. «τὸ βραχύ, καὶ τὸ δίκαιον».
κοσάλεφοι 'Ησ. «κόλαφοι».
κοσαλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. θειοῦχος ἕνωσις τοῦ μολύβδου καὶ βισμουθίου.
κόσβατοι 'Ησ. «οἱ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένοι».
κοσβίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα ἐκρηξιγενὲς πλουτώνειον τῆς οἰκογεν. τῶν περιδοτιτῶν καὶ πυροξενιτῶν.
κοσίνη (ἡ) νεώτ. χημ. πικρὰ ὕλη προερχομένη ἐκ τῶν ἀνθέων ἀγωνίας τῆς ἀβησσυνιακῆς.
κόσκικοι 'Ησ. «οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες».
κοσκινάδικο (τὸ) δημ. τὸ κοσκινοποιεῖον βλ.λ.
κοσκινάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κόσκινον βλ.λ.: παροιμ. **καινούργιο κοσκινάκι μου καὶ ποῦ νὰ σὲ κρεμάσω.**
κοσκινᾶς (ὁ) μσν. κ. δημ., θηλ. ἡ **κοσκινοὺ** ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν κόσκινα, κοσκινοποιὸς καὶ κοσκινοπώλης : Πρόδρ.Ι,226 **γείτοναν ἔχω κοσκινάν, φάρσωμα μᾶς χωρίζει·** || τὸ θηλ. κ. ἡ σύζυγος τοῦ κοσκινᾶ : παροιμ. **βάζει κι ἡ κοσκινοὺ τὸν ἄντρα της μὲ τοὺς πραματευτάδες** [ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν κομπαζόντων].
κοσκῖνευτήριον (τὸ) [κοσκινεύω] πάπ. ὁ τόπος, ἐν ᾧ κοσκινίζουν.
κοσκῖνευτής (ὁ) [κοσκινεύω] πάπ. ὁ κοσκινίζων, ὁ κοσκινιστής.
κοσκῖνευτικόν (τὸ) πάπ. δαπάνη ἢ ἀμοιβὴ διὰ τὸ κοσκίνισμα, τὰ κοσκινιστικά.
κοσκῖνεύω [κόσκινον] κ. μσν., παθ. παρακ. **κεκοσκίνευμαι,** κοσκινίζω· κ. παθ. : Δημόκρ.164,Πλούτ. 'Ηθ.902D, Πάπ. **πυρὸς νέος καθαρὸς ἄδολος ἄβωλος ἄκριθος κεκοσκινευμένος,** Γεωπ.3,7,1 **κοσκινευέσθω κοσκίνῳ·** **2)** ρηματ. π. κοσκινευτής, κοσκινευτήριον, κοσκινευτικόν.
κοσκῖνηδόν ἐπίρρ. μτγν. κοσκίνου δίκην, καθ' ὃν τρόπον κοσκινίζει τις : Λουκ.Τίμ.3 **οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν,** αὐτ.'Επ.Κρον.24.
κοσκινία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **καραβιιδῶν.**
κοσκινίδι (τὸ) δημ., συνήθ. κτ. πληθ. **κοσκινίδια** τὸ ἐκ τοῦ κοσκινίσματος ἀπορριπτόμενον σκύβαλον, ἀ. ἀποκοσκινίδι.
κοσκινίζω [κόσκινον] μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. κοσκινάω καθαρίζω διὰ τοῦ κοσκίνου, περνῶ ἀπὸ τὸ κόσκινο : 'Ασκληπιάδ.Πρ.π.Γαλ.13,326,Διοσκ. Εὐπ.Ι,154 **τὴν τέφραν κοσκινίσας,** Γεωπ.13,15,4,- **κοσκινίζω τὸ στάρι - τὴ φακή·** **2)** μτφ. κτυπῶ, μαστιγώνω· κ. παθ. : 'Ιεροκλ.'Αστ.209, Τζέτζ.Χιλ.13, 424 **ἐπεὶ δὲ τροπικώτερον περί τινος ἀτάκτου κοσκινισθῆναι εἴρηκα ὡς συρφετώδη σῖτον·** **3)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐξετάζω λεπτομερῶς, λεπτολογῶ, πολυεξετάζω : Παλαμ.Τρισεύγ.27 **ὅλοι πίσω σου κι ὅλοι γύρω σου τὰ φιθυρίζουν καὶ τὰ κοσκινίζουν·** πρβλ. φιλοκοσκινίζω, φιλολογῶ· **4)** ρηματ. π. κοσκίνισμα, κοσκίνισις, κοσκινιστής, κοσκινίστρο, κοσκινιστικός, κοσκινιστός.
κοσκίνιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόσκινον, μικρὸν κόσκινον, κοσκινάκι : Χρύσ.Τυαν.14, 647F **ἐὰν δέ σοι παρῇ κοσκίνια μικρά, ἐπίβαλλε·** **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μνησισπερμοειδῶν.
κοσκίνισις-εως (ἡ) [κοσκινίζω] μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ κοσκινίζω, τὸ κοσκίνισμα : Πάπ. **τιμὴ κοσκινίσεως,** Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.'Αριστλ.ΖΓ 54,2.
κοσκίνισμα-ατος (τό) [κοσκινίζω] νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοσκινίζω, πέρασμα ἀπὸ τὸ κόσκινο : **τὸ στάρι θέλει κοσκίνισμα·** **2)** μτφ. λεπτομερής, λεπτολόγος ἐξέτασις.
κοσκινιστής (ὁ) [κοσκινίζω] δημ., θηλ. **κοσκινίστρα** ὁ κοσκινίζων· **2)** ἡ κοσκινίστρα βλ.λ.2).
κοσκινιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ χρήσιμος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κοσκίνισμα, ὁ σχετικὸς μὲ τὸ κοσκίνισμα : **κοσκινιστικὴ μηχανὴ** (μηχανή, δι' ἧς κοσκινίζονται διάφοροι ὕλαι τετριμμέναι εἰς κόνιν ἢ κόκκους)· **2)** **τὰ κοσκινιστικὰ** ὡς οὐσ. δαπάνη ἢ ἀμοιβὴ διὰ τὸ κοσκίνισμα.
κοσκινιστός-ή-ό [κοσκινίζω] δημ. ὁ διὰ τοῦ κοσκίνου ἀπὸ σκυβάλων καθαρθείς, ὁ κοσκινισμένος, ἀντίθ. ἀκοσκίνιστος : **στάρι κοσκινιστό.**
κοσκινίστρα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ κοσκινιστής, ἡ κοσκινίζουσα· **2)** ὄργανον κοσκινίσματος, συν-

ήθ. τὸ ἔχον πλατείας ὀπάς : **δῶσ' μου τὴν κοσκινίστρα, - μηχανὴ μὲ δώδεκα κοσκινίστρες.**
κοσκινίτης (ὁ) δημ. εἶδος κακοήθους δοθιῆνος ἔχοντος πλείονα τοῦ ἑνὸς κέντρα· **2)** παρωνυχίς, τριγυρίστρα.
κοσκινόγυρος (ὁ) σχόλ. κ. δημ. ὁ γῦρος τοῦ κοσκίνου, ὁ κόθρος : ΕΜ756 «περιφέρεια τοῦ κοσκίνου» : Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.1038
κοσκινοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόσκινον.
κοσκινομαντεία (ἡ) λεξ. κ. νεώτ. ἡ διὰ κοσκίνου μαντική, ἡ τέχνη τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα ἢ ἀνακαλύπτειν τὰ κεκρυμμένα τῇ βοηθείᾳ κοσκίνου.
κοσκινομαντική (ἡ) λεξ. κ. νεώτ ἡ κοσκινομαντεία βλ.λ.
κοσκινόμαντις-εως (ὁ,ἡ), γεν. κ. -ιδος (Χοιροβ. ἐν ΑΒ 1193) ὁ διὰ κοσκίνου μαντευόμενος μάντις : Φιλιππίδ.37,Θεόκρ.3,31 **εἶπε καὶ ἁ γραῖα τάλαθέα κοσκινόμαντις,** 'Αρτεμίδ.Δαλδ.2,69· πρβλ.Λουκ. 'Αλέξ.9 **κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος.**
κόσκινο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ὑποκορ. **κοσκινάκι,** κυκλικὸν σκεῦος ἐκ λεπτοῦ πλέγματος ἢ ἐκ διατρήτου πλακὸς ἢ δέρματος, δι' οὗ διερχομένη οὐσία τις ἐκ κόνεως ἢ ἐκ κόκκων ἀποτελουμένη ἀπολλάσσεται τῶν περιττῶν αὐτῆς στοιχείων· Πολυδ.6,74 «πλέγμα ἐκ σχοινίων ἐν ᾧ τὰ ἄλευρα διασήθουσιν» : Σιμων.'Αμ.7,59,'Αριστφ.Νεφ. 373 **ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν** (βρέχειν), Πλάτ.Γοργ.493Β **φοροῖεν εἰς τὸν τετρημένον πίθον ὕδωρ ἑτέρῳ τοιούτῳ τετρημένῳ κοσκίνῳ,** 'Αντίπ. Σιδ.ΑΠ 6,291 **τρητὸν γὰρ θεμένα χερὶ κόσκινον εὖ διὰ πυκνῶν σχοίνων ἠελίους πλείονας ἠγάσατο,** Πάπ. **εἰς χρείαν θύρας τοῦ στάβλου κοσκίνου,** Γεωπ.2,19,5· || ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἐν 'Αδου τιμωρίαν τῶν Δαναΐδων : Πλάτ. Πολ.363D **τοὺς ἀνοσίους ἐν ᾅδου κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν ἀναγκάζουσι·** || ὁμ. ἐν χρ. ἐν τῇ μαντικῇ : Λουκ.'Αλέξ.9 **κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος,** Αἰλ.ΖΙ 8,5 **ὅτι καὶ ἀλφίτοις μαντεύσονταί τινες καὶ κοσκίνοις καὶ τυρίσκοις·** πρβλ. κοσκινομαντεία· **2)** δημ. μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ λαβόντος πολλὰ τραύματα : **τὸν ἔκανε κόσκινο** (ἀπὸ **τὶς σφαῖρες**) (διάτρητον)· **3)** μτγν. κ. νεώτ. μαθ. κόσκινον τοῦ **'Ερατοσθένους** μέθοδος, δι' ἧς εὑρίσκονται οἱ πρῶτοι ἀριθμοὶ ἀπὸ τῆς μονάδος μέχρις ὁρίου τινός : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.1,13.
κοσκινοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κατασκευάζονται κόσκινα, κοσκινάδικο.
κοσκινοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ποιῶν, κατασκευάζων κόσκινα, ὁ κοσκινάς : Φιλύλλ.14,Πολυδ.7,160.
κοσκινοπωλεῖον (τὸ) νεώτ. κατάστημα, ἐν ᾧ πωλοῦνται κόσκινα.
κοσκινοπώλης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πωλῶν κόσκινα, ὁ κοσκινάς : Νικοφ.19 **μεμβραδοπώλαις, . . βιβλιοπώλαις, κοσκινοπώλαις.**
κοσκινοράφος (ὁ) πάπ. · ὁ ράπτων, ἐφαρμόζων ἐπὶ τῆς τοῦ λεπτοῦ κοσκίνου στεφάνης τὸ διάτρητον ὕφασμα ἢ δέρμα.
κοσκινορῖνος (ὁ) ὁ ἔχων δέρμα κατάλληλον εἰς κατασκευὴν κοσκίνου· 'Ησ. «εἰς κοσκίνου κατασκευὴν ῥινός» (κῶδ. κοσκινόριος).
κοσκίνωμα-ατος (τὸ) (ἐξ ἀχρ. κοσκινῶ-όω) μτγν. μικρὸν πλέγμα, μικρὰ ἐσχάρα:Θεοδοτ.ΠΔ'Ἐξ.35,16.
κοσκινωτός-ή-όν μσν. ὁ στρογγυλοειδής : Κ Πορφ.'Ἐκθ.472,4 **κοσκινωτὰ πέταλα χαλκᾶ.**
κοσκυλμάτιον (τὸ) (πιθ.σκύλλω) ὑποκορ. τοῦ ἀχρ. κόσκυλμα, κτ. πληθ. ἀποκόμματα, ἀπορρίμματα δέρματος· 'Ησ «τὰ τῶν βυρσῶν περικαμμάτια», Σουΐδ. «τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα»· **2)** μτφ. κωμ. ἐπὶ τῶν κολακειῶν τοῦ βυρσοδέψου Κλέωνος πρὸς τὸν Δῆμον : 'Αριστφ. 'Ιππ.49 **ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων.**
κοσμαγάπητος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου ἀγαπώμενος, δημοφιλής : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.82 **αὐτὸς ὁ κοσμαγάπητος εἶχε κι ἕναν ἐχθρό.**
κοσμαγός (ὁ) (ἄγω) μτγν. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὁ ἰθύντωρ, διευθυντὴς τοῦ κόσμου : Συνέσ.'Ὕμν.324Β **σὲ μὲν οἱ νοεροὶ μέλπουσιν, ἄναξ, σὲ δὲ κοσμαγοὶ ὀμματολαμπεῖς νόες ἀστέριοι ὑμνοῦσι,** Δαμάσκ.'Αρχ.112.
κοσμαγωγός-όν (ἄγω) μσν. ἐπὶ πλοίων, ὁ φέρων κόσμον, ἀνθρώπους, ὁ ἐπιβατηγός : Πισίδ. Γ 211 **λευκὰ τείνων τῶν λογισμῶν ἱστία τῇ κοσμαγωγῷ συνδιέπλεις ὁλκάδι·** **2)** ὁ ὁδηγῶν τὸν κόσμον, ὁ κοσμαγὸς βλ.λ. : Ψέλλ.Χαλ.'Ἐξ.96 **δυνάμεις ἐν τῷ κόσμῳ οἱ Χαλδαῖοι τίθενται καὶ ὠνόμασαν αὐτὰς κοσμαγωγοὺς ὡς τὸν κόσμον ἀγούσας προνοητικαῖς κινήσεσι.**
κοσμαῖα (τὰ) πάπ. τὰ κοσμήματα : Πάπ. **κοσμαίων καὶ ἱματίων** (δ.ἀνάγν. κοσμαρίων).
κοσμαῖος-α-ον νεώτ. ὁ εἰς τὸ τοῦ κόσμου σύνολον ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος.
κοσμάκης (ὁ) δημ. εἰρων. ὑποκορ. τοῦ κόσμος, ὁ πολὺς λαός, ὄχλος κ. ἰδίως αἱ πτωχότεραι καὶ ἀπλοϊκώτεραι κοινωνικαὶ τάξεις : Πολυμ.Τρισεύγ. 84 **κάποια σημάδια ἀπὸ κεῖνα ποὺ πάντα σημαδεύουνε τὸν ἄλλον κόσμο, τὸν κοσμάκη, σὰν κι ἐμᾶς, - μ' αὐτὰ ξεγελᾶνε τὸν κοσμάκη, - πεινάει ὁ κοσμάκης·** || φρ. **κόσμος καὶ κοσμάκης** (πολὺ καὶ πάσης τάξεως πλῆθος).
κοσμᾶν 'Ησ. « ἐρίζειν, ἀγνωμονεῖν ».
κοσμαρίδιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κόσμος, μικρὸν κόσμημα, στολίδι.
κοσμάριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόσμος, μικρὸν κόσμημα· 'Ησ. ἐν λ. καλαμίς « κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους » : 'Αθήν.11, 474Ε **ὅτι δὲ καὶ γυναικεῖον κοσμάριόν ἐστι κάνθαρος·** **2)** γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **δεσμιδιοειδῶν.**
κοσμάρχης (ὁ) μτγν. ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου : Δαμάσκ.'Αρχ.132.
κοσμεργάτης (ὁ) μσν. ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ὁ πλάστης : 'Ιωσ.Ρακενδύτ.ἐν Ρήτ.3,474,33 **καὶ δοξάσεις μάλιστα τὸν κοσμεργάτην.**
κόσμηθεν αἰολ. τ. γ' πληθ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ κοσμῶ βλ.λ. ἀντὶ ἐκοσμήθησαν : 'Ιλ.Γ 1 **ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστα.**
κόσμημα-ατος (τὸ) (κοσμῶ) κ. νεώτ. κ. δημ., ὑποκορ. **κοσμημάτιον** κ. δημ. **κοσμηματάκι** τὸ δι' οὗ κοσμοῦμέν τι ἢ κοσμούμεθα, στόλισμα, στολίδι, οἷον δακτύλιοι, ἐνώτια, περιδέραια, ψέλια κτλ. : Ξεν.ΚΠ 7,3,7 **λαβόντας καλὸν κόσμημα,** Λουκ.'Ορχ.32 **ὥσπερ τι κόσμημα τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προτέθεικεν,** Πολυδ 5,95 **γυναικεῖα κοσμήματα,** Πάπ. **τὰ κοσμήματα δεδομένα τῷ νεκρῷ, -ἔβαλε ἐνέχυρον τὰ κοσμήματά της·** **2)** κτ. πληθ. ἐπὶ πολέμου, τὰ πολεμικὰ σημεῖα, ἐμβλήματα : Πλάτ.Νόμ.956Β **βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα·** **3)** μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ἀγλάϊσμα, ἐγκαλλώπισμα : Λουκ.Εἰκ.11 **εἰ μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι, - ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι τὸ κόσμημα τῆς οἰκογενείας του - τοῦ χωριοῦ·** **4)** νεώτ. κ. δημ. τυπογραφικὸν σχέδιον, ἀραβούργημα, μαίανδρος ἐν τῷ κειμένῳ ἢ τῷ ἐξωφύλλῳ βιβλίου· **5)** νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ζωγραφικῇ, διακοσμητικὴ λεπτομέρεια ζωγραφικοῦ πίνακος κ. εἰδ. προσωπογραφίας· **6)** νεώτ. μουσ. φθόγγοι μουσικοὶ παρεμβαλλόμενοι εἰς μελῳδίαν πρὸς διαποίκιλσιν καὶ πλουτισμὸν αὐτῆς.
κοσμημάτιον (τὸ) νεώτ., δημ. **κοσμηματάκι** ὑποκορ. τοῦ κόσμημα βλ.λ.).

κοσμηματογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κοσμηματογράφου βλ.λ.· **2)** τὸ γραφικὸν κόσμημα: ὡραία κοσμηματογραφία.

κοσμηματογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ ζωγραφῶν κοσμήματα ὁ διακοσμητὴς τοίχων, ὀροφῶν, δαπέδων κτλ. διὰ πλαστικῶν κοσμημάτων.

κοσμηματοθήκη (ἡ) νεώτ. θήκη πρὸς φύλαξιν κοσμημάτων.

κοσμηματοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων κοσμήματα ἐκ ξύλου, γύψου κτλ. πρὸς κόσμον, πρὸς διακόσμησιν, οἷον ἐπίπλων, οἰκιῶν, τοίχων προσόψεως κττ.

κοσμηματοπωλεῖον (τὸ) νεώτ. κατάστημα πωλήσεως κοσμημάτων, οἷον δακτυλίων, ἐνωτίων, περιδεραίων κττ, χρυσοχοεῖον. ἀδαμαντοπωλεῖον.

κοσμηματοπώλης (ὁ) νεώτ., θηλ. -ις, γεν. -ιδος ὁ πωλῶν κοσμήματα, ὁ ἔχων κοσμηματοπωλεῖον.

κόσμησις-εως (ἡ) (κοσμῶ) κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοσμεῖν, διάταξις, τακτοποίησις, ατόλισμα: Πλάτ.Γοργ 504Ι) **ταῖς τῆς ψυχῆς τάξεσί τε καὶ κοσμήσεσι**· || ἡ διακόσμησις: Ἀριστλ Οἰκ.1344Β,19, Πλούτ.Θησ.23 **καὶ χροιὰν ἀλοιφαῖς καὶ κοσμήσεσιν ὡς ἔστιν ἐξαλλάξαντα κομιδῇ**· **2)** πάπ. μτφ. ἡ κοσμία, ἀξιοπρεπὴς ἐμφάνισις: Πάπ. **ἡ τῆς πόλεως καὶ τοῦ βουλευτηρίου κόσμησις.**

κοσμητεία (ἡ) (κοσμητεύω) πάπ. κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ κοσμήτορος βλ.λ.· **2)** νεώτ. ὁ χρόνος τῆς ἀρχῆς τοῦ κοσμήτορος.

κοσμήτειρα (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ κοσμητὴρ βλ.λ., ἡ διατάκτρια, ἡ κοσμήτρια: Ὀρφ.Ὕμν.10,8 **ἁγνή, κοσμήτειρα θεῶν**· **2)** Ἐπιγρ. τίτλος γυναικὸς ἀξιωματούχου ἐν Ἐφέσῳ, ἐφορευούσης τὰ τοῦ ἐκεῖ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

κοσμητεύω (κοσμητής) Ἐπιγρ. κ. πάπ. εἶμαι κοσμητής, διευθυντής, διοικητής: **κοσμητεύοντος Στατίου**· **2)** ρηματ. π. κοσμητεία.

κοσμητὴρ-ῆρος (ὁ) (κοσμῶ) ὁ κοσμητής, διευθυντής, ἀρχηγός: Ἐπίγρ.ἐν Αἰσχίν.3,185 **Δαναῶν πύκα χαλκοχιτώνων κοσμητῆρα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν**, Μαν.1,105 **κοσμητῆρας πόληος**· **2)** Ἐπιγρ. ἐν Ἰτάνῳ, τίτλος ἐπωνύμου ἄρχοντος.

κοσμητήριον (τὸ) (κοσμῶ) μτγν. ἐν Σικυῶνι, ἀγαλματοθήκη ἀγαλμάτων προσαγομένων εἰς θέαν τῶν μυστῶν μ. κατὰ τὴν τελετὴν τῶν μυστηρίων: Παυσ 2,7,5 **ταῦτα (τὰ ἀγάλματα) μιᾷ καθ' ἕκαστον ἔτος νυκτὶ ἐς τὸ Διονύσιον ἐκ τοῦ καλουμένου κοσμητηρίου κομίζουσι**· **2)** τὸ σάρωθρον Ἡσ. ἐν.λ. κάλλυντρον.

κοσμητής (ὁ) (κοσμῶ) κ. νεώτ., θηλ. κοσμήτρια ὁ παρατάκτης στρατοῦ, διατάκτης, διευθυντής, ὅ. κοσμήτωρ: Ἐπίγρ. ἐν Αἰσχίν.3,185 **οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι κοσμητὰς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠνορέης**· **2)** ἐπὶ πόλεως, ὁ νομοθέτης: Πλάτ.Νόμ 843Ε **τὸν μείζω πόλεως κοσμητὴν νομοθετεῖν**· **3)** ἐν Ἀθήναις, ἄρχων ἐποπτεύων τοὺς ἐφήβους κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐφηβείας αὐτῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις· Ἐρωτιαν.194 «κοσμητὰς τοὺς τῆς ἐφήβων εὐταξίας προνοοῦντας»: Ἀριστλ.Ἀθ.42,2 **χειροτονεῖ.. καὶ κοσμητὴν ἐκ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἐπὶ πάντας**, Πλάτ.Ἀξ.366Ε κοσμητὴς **καὶ φόβος χείρων**, Τέλ.50Η **ἔφηβος γέγονεν, ἔμπαλιν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, τὸν παιδοτρίβην**· **4)** κ. νεώτ. ὁ κοσμῶν, καλλωπίζων, στολίζων, διακοσμητής: Ξεν ΚΠ 8,8,20 **καὶ τοὺς κοσμητάς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τἆλλα ῥυθμίζουσι**· **5)** Ἐπιγρ. ὁ καθαρίζων τὰ ἀγάλματα τῶν ναῶν.

κοσμητικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατάλληλος, ἱκανός, ἰδιάζων πρὸς κόσμησιν, πρὸς στολισμόν: Ἀριστλ Οἰκ.1344Ι,26, Ἀνδρόν.Ρ 575Ι· **2)** νεώτ. κτ.ἐπέκτ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν ὑγιεινὴν περιποίησιν καὶ ἐξωραϊσμὸν τοῦ δέρματος, τῆς κόμης κτλ.· πάπ. κ. νεώτ. τὸ **κοσμητικὸν** ὡς οὐσ. πᾶσα σκευασία, ἀρωματικὴ ἢ μή, χρησιμεύουσα πρὸς περιποίησιν ἢ ἐξωραϊσμὸν τοῦ δέρματος, τὸ καλλυντικόν: Πάπ. **κοσμητικοῦ δραχμαὶ Χ**· || ἡ **κοσμητικὴ** ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τῆς περιποιήσεως καὶ ἐξωραϊσμοῦ τοῦ σώματος: Πλάτ. Πολιτ.282Α **πολλῆς οὔσης τῆς κοσμητικῆς**· **3)** τὰ **κοσμητικά** τίτλος ἔργου τοῦ Κρίτωνος: Γαλ.12,446· || **τὸ κοσμητικὸν** τίτλος ἔργου τῆς Κλεοπάτρας: Γαλ.12,432· **4)** νεώτ. γραμμ. **κοσμητικὸν ἐπίθετον** τὸ ἐξαῖρον ἰδιότητα ἢ ποιότητα οὐσιαστικοῦ, οἷον ποδώκης Ἀχιλλεύς, κορυθαίολος Ἕκτωρ, εὔφορος γῆ, ὀξύνους ἀνήρ.

κοσμητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κοσμητικὸν βλ.λ.: Ἱεροκλ.ἐν Φώτ.Βιβλ.465,9 **φιλανθρώπως καὶ κοσμητικῶς.**

κοσμητός-ή-όν (κοσμῶ) ἐπ. ὁ καλῶς διατεταγμένος, ηὐτρεπισμένος: Ὀδ.Η 127 **κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον.. πεφύασιν.**

κοσμήτρια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ **κοσμητής** ἡ διατάσσουσά τι, ἐπιμελήτρια· Ἡσ. **Σαραχηρὼ ἡ κοσμήτρια τῆς Ἥρας**, Ἐπιφάν.1,97D **κοσμήτριαν τοῦ ἰδίου αὐτῆς δημιουργοῦ**· **2)** ἡ κομμώτρια: Μοῖρ.238.

κόσμητρον (τὸ) σχόλ. ὄργανον πρὸς καλλώπισιν, κάθαρσιν, τὸ σάρωθρον: Σχόλ.Ἀριστφ. Εἰρ.59, Σουΐδ.ἐν λ. κάλλυντρον.

κοσμήτωρ-ορος (ὁ) (κοσμῶ) ποι. κ. νεώτ., δημ. -ας ὁ παρατάσσων πρὸς μάχην στρατόν, ἡγεμών, ἀρχηγός, ὅ. κοσμητής: Ἰλ.Α 16 **Ἀτρείδα.. δύω, κοσμήτορε λαῶν**, Ὀδ.Σ 152 **ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν**, Ρογκ.Ἀλ.1,63 **μετὰ προὐχόντων κάθησαι καὶ κοσμητόρων τῶν λαῶν**· **2)** ὁδηγός, διευθυντής: Ἀπολλ.Ρ 1,194 **ἂρ Οἰνεὺς ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἰάλλεν**· **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν τάξιν ἢ τὴν διακόσμησιν, ὁ κοσμητής· || ὁ **ἐπὶ** τῆς τάξεως καὶ εὐκοσμίας τελετῶν, ἀγώνων, ἐκδρομῶν τεταγμένος, τελετάρχης· **4)** εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος ἑκάστης σχολῆς πανεπιστημίου ἐπὶ ἓν ἔτος: **κοσμήτωρ τῆς ἰατρικῆς - τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς.**

κοσμία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **φαλαινιδῶν.**

κοσμιαῖος-α-ον (κόσμος) ὁ ἔχων μέγεθος τοῦ ὅλου κόσμου ἢ ἑνὸς κόσμου βλ.λ.: Δημόκρ.ἐν Στοβ.Ἐκλ.1,348.

κοσμίζω καθαίρω, καθαρίζω· Ἡσ. «σαρῶ».

κοσμικός-ή-όν κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ σύμπαν, εἰς τὸν κόσμον βλ.λ.8) κ.9): Ἀριστλ.Φυσ 196a 25 **τ' οὐρανοῦ τοῦδε καὶ τῶν κοσμικῶν πάντων**, Πλούτ.Ἠθ.119F τὴν κοσμικὴν διάταξιν, - ἡ κοσμικὴ **θεωρία** τοῦ Κοπερνίκου, - κοσμικὸν σύστημα (τὸ σύνολον τῶν οὐρανίων σωμάτων ὡς ἐξαρτῶνται ἀπ' ἀλλήλων), - **κοσμικὴ ὕλη**, - κοσμικὴ κόνις (τὰ λεπτὰ μόρια ἀερολιθικῆς οὐσίας τὰ πίπτοντα ἑκάστοτε ἐπὶ τῆς γῆς), - **κοσμικαὶ ἀκτῖνες** (αἱ κτ. νεωτ. θεωρίαν προερχόμεναι ἐκ τῶν πέραν τοῦ πλανητικοῦ συστήματος διαστημάτων), - **κοσμικὸς αἰὼν** (ὡς ὅρ. γεωλ. τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς γῆς, ἀφ' ὅτου ἐσχηματίσθη εἰς αὐτοτελὲς οὐράνιον σῶμα μέχρις οὗ συνετελέσθη ἐπ' αὐτῆς τὸ ζῶν πρωτόπλασμα)· **2)** μτγν. ἐκκλ., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ζῶν, ἀντίθ. μονάζων, ἀποκόσμιος, μοναχός, ἀσκητής, θθ. γεν. ὁ ὑπὸ τῶν βιοτικῶν μεριμνῶν περισπώμενος **καὶ τὰ ἀγαθὰ** καὶ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ βίου ἐπιδιώκων· Μάξ. Ὁμολ. «κόσμον λέγει ἡ γραφὴ τὰ πράγματα **καὶ** κοσμικοὶ εἰσιν οἱ τούτοις τὸν νοῦν προσέχοντες»: Κλήμ Ἀλ.2,378 **κοσμικοὺς γὰρ τοὺς εἰς τὴν γῆν**

ἐλπίζοντας καὶ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας ἐξακούομεν· ‖ κ. ἐπὶ πραγμ., ὁ εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ, ἤτοι εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ἰδιάζων, **ἀ.** ἐγκόσμιος ἢ εἰδικώτ. γήϊνος, ἀντίθ. οὐράνιος, θεῖος, ἱερός : αὐτ. **ξένοι, ὧν ξένα τὰ κοσμικά,** Μηναῖ.12,6 Βί.'Αγ.Νικολάου **κοσμικαῖς ἁπάσαις ἀποταξάμενος εὐπαθείαις,** Ζερβ.Λυρ.Σάτ.2,60 **τοῦ Σατανᾶ . . ἡ ἀπόχη σπαρταριστὸ μ' ἐπέταξε στὰ κοσμικὰ ξανά·** ‖ μτγν. **ἅγιον κοσμικόν** ἡ παρ' Ἑβραίοις σκηνὴ ἐν ᾗ ἡ ἑπτάφωτος λυχνία καὶ ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως : ΚΔ Ἑβρ.9,1 **εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα λατρείας τό τε ἅγιον κοσμικόν** (ἑρμ.'Ιω.Χρυσοστ. «ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἔνθα οἱ ἱερεῖς εἱστήκεσαν· ἐπεὶ οὖν καὶ Ἕλλησι βατὸν ἦν, κοσμικὸν αὐτὸ καλεῖ») ‖ νεώτ. **κοσμικὴ ἐξουσία** ἡ πολιτική, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν θρησκευτικήν : **οἱ πάπαι ἀνέκαθεν ἠξίουν καὶ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἤσκουν καὶ κοσμικὴν ἐξουσίαν·** ‖ ὁμ. ὡς ὅρος ἐν ταῖς εἰκαστικαῖς τέχναις, ἰδ. τῇ ζωγραφικῇ, **κοσμικὴ τέχνη** ἡ οὐχὶ κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τοὺς περιορισμοὺς τῆς θρησκευτικῆς χριστιαν. παραδόσεως· ‖ μσν., νεώτ. κ. δημ. γεν. ἐπὶ προσ., ὁ οὐχὶ ἱερωμένος, **ἄ.** λαϊκός, ἀντίθ. κληρικός, μοναχός : Πρόδρ.2,628 **καὶ μοναχοὺς καὶ κοσμικοὺς καὶ γέροντας καὶ νέους,** Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,318 **τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἀποσχοινισθεὶς τούτους κατεφρόνει, τοὺς δὲ κοσμικοὺς ἐθεράπευε,** Παπαδ.Χριστ.Διηγ.79 **εἶχεν ἀνακαινισθῇ ἐσχάτως δαπάνῃ ἑνὸς κοσμικοῦ χριστιανοῦ·** **3)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος, γινόμενος εἰς τὴν κοινωνίαν κ. ἰδ. εἰς τὰς ἐπιφανεῖς, τὰς σημαινούσας τάξεις τῆς κοινωνίας, εἰς τὸν λεγ. καλὸν κόσμον : **κοσμικὴ κίνησις** (τὰ διάφορα θεωρούμενα ὡς ἀξιομνημόνευτα τερπνὰ γεγονότα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, οἷον ἐπίσημοι δεξιώσεις, μεγάλοι χοροί, γάμοι κττ.), **- κοσμικοὶ τρόποι** (οἱ καλοὶ τρόποι, ἡ εὐπρεπὴς καὶ πως ἐπιτετηδευμένη συμπεριφορά), **- κοσμικὸ(ν) κέντρο(ν)** (τόπος, κατάστημα ὅπου πρὸς τέρψιν συχνάζουσιν οἱ τοῦ λεγ. καλοῦ κόσμου, ἰδ. οἱ ἐπιδεικνυόμενοι) : **ἡ Γλυφάδα ἔγινε κοσμικὸν κέντρον, - εἶναι ἀπρεπὲς νὰ συχνάζωσι κληρικοὶ εἰς κοσμικὰ κέντρα·** ‖ ἐπὶ προσ., ὁ συνήθως, ὁ συχνάκις μετέχων κοσμικῶν βλ. ἀνωτ. διασκεδάσεων, ὁ ἐπιδεικνύων κομψοὺς τρόπους, κομψὴν ἐμφάνισιν κττ. : **ἡ κυρία εἶναι πολὺ κοσμική, - δὲν εἶναι σοβαρὸς ἄνθρωπος, κάνει πολὺ τὸν κοσμικό(ν)·** ἐπίρρ. κ. νεώτ. **κοσμικῶς** βλ.λ., δημ. **-ά.**

κοσμικότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ γνώρισμα τοῦ κοσμικοῦ, ἡ τάσις καὶ ἡ ἱκανότης πρὸς τὴν μετ' ἄλλων ἀναστροφήν.

κοσμικῶς ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-ά** κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κόσμου : Πτολ.Τετράβ.112, 'Ιω. Χρυσ.11,355A **οὐ κοσμίως, οὐδὲ βιωτικῶς.**

κόσμιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόσμος, κόσμημα, στολίδι : Διόδ.Σ 2,512 **τὰ τῶν γυναικῶν κόσμια,** Πλούτ.'Ηθ.141E **ταῦτα τὰ κόσμια καταισχυνεῖ μου μᾶλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας,** Πάπ. **κοσμίων ἐπικειμένων τῇ κεφαλῇ·** **2)** τὸ σῆμα τοῦ ἀξιώματος : Διόδ.Σ 38/9.16 **τὰ τῆς ἀρχῆς ἀνακτησάμενος κόσμια,** Πλούτ.Δημήτρ.45 **τῶν βασιλικῶν κοσμίων ἔρημον ἐπεφοίτα.**

κόσμιος-α-ον (κόσμος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **κόσμιος-ον** (Γαλ.16,606), παραθ. **κοσμιώτερος, κοσμιώτατος** ὁ μετὰ κόσμου, εὐρύθμως, καλῶς διατεταγμένος, κεκανονισμένος, κανονικός, μέτριος : Πλάτ.Πολ.560D **μετριότητα δὲ καὶ κοσμίαν δαπάνην,** αὐτ.Κριτί.112C **κοσμίας ᾠκοδομοῦντο οἰκήσεις,** Βί.'Αλεξ.4,119 **ἔπεμψε πρὸς 'Αλέξανδρον .. κόσμια περιδέραια,-κόσμιοι τρόποι, -κοσμία ἔκφρασις - ἐμφάνισις·** ‖ 'Ησ. «κοσμιωτάτη· εὐκαλλώπιστος». **2)** νεώτ. ὁ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς τὸ σύνολον τῆς αἰσθητῆς ἡμῖν ὕλης ἀνήκων, ἀναφερόμενος· πρβλ. συνηθέστ. κοσμικός, παγκόσμιος : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 47 **τὸ ὁποῖον ἐμψυχώνουν τ' ἄφθονα ὅσον καὶ λεπτὰ σπέρματα τῆς κοσμίου δημιουργίας·** **3)** εὔτακτος, σεμνός, φρόνιμος, ἰδ. ἐπὶ προσ. : 'Αριστφ.Πλ.89 **ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους,** Λυσ. 21,19 **κόσμιος καὶ σώφρων,** Πλάτ.Πολ.329D **ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον,** 'Αναξανδρ.56 **ἥτις ἐστὶ κοσμία γυνή,** 'Αριστλ.Πολιτ.1277b,23 **εἰ οὕτω κοσμία εἴη ὥσπερ ὁ ἀνὴρ ὁ ἀγαθός,** ΚΔ Τιμ.1,3,1 **δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι . . σώφρονα, κόσμιον, - κόσμιος ἄνθρωπος - συμπεριφορά·** ‖ νεώτ. ἐν τοῖς σχολείοις **κοσμία-κοσμιωτάτη διαγωγή** βαθμοὶ διαγωγῆς τῶν μαθητῶν· ‖ ἐν ἀπροσ. φρ. μτ.ἀπαρφ. **κόσμιόν ἐστι** εἶναι σεμνόν : 'Αριστφ.Πλ.565 **κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν** (εἴρων.)· ‖ π. ἀττ. ῥήτ καλός, τίμιος : Λυσ.26,3 **ὅτι αὐτὸς κόσμιός ἐστι καὶ οὐχ ὁρᾶται ποιῶν ἃ ἕτεροι ἐνταῦθα τολμῶσιν·** κ. συγκρ. : 'Ισοκρ.20,18 **τοὺς ἄλλους πολίτας κοσμιωτέρους ποιήσετε·** **4)** γεν. ἁγνός, ἄψογος : Ξεν.'Απομν.3,11,14 **τοὺς δεομένους ὑπομιμνήσκοις ὡς κοσμιωτάτῃ τε ὁμιλίᾳ·** **5)** ἐπὶ ἀσθενοῦς, ὁ ἥσυχος : 'Ιππ.Διαίτ.65 **τὸν λουόμενον κόσμιον καὶ σιγηλὸν καὶ μηδὲν αὐτὸν προσεργάζεσθαι·** **6)** **τὸ κόσμιον** ὡς οὐσ. ἡ κοσμιότης, ἡ σεμνότης, τιμιότης, αἰδημοσύνη : Σοφ.'Ηλ.872 **ὑφ' ἡδονῆς τοι, . . διώκομαι τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν,** Πλάτ. Νόμ.802E **πρὸς τὸ κόσμιον καὶ σῶφρον μᾶλλον ἀποκλῖνον·** **7)** τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. κοσμικός, κοσμοπολίτης : Πλούτ.'Ηθ.600F, 'Αρρ.'Επίκτ.1,9,1.

κοσμιότης-ητος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κοσμίου, εὐταξία, εὐπρέπεια, σεμνότης, τιμιότης : 'Αριστφ.Πλ.564 **κἀναδιδάξω ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ,** Πλάτ.Πολιτ.307B **τὰ τῆς κοσμιότητος ὄνομα ἐπιφέρομεν αὐτοῖς ξύμπασιν,** 'Αριστλ.ΗΝικ.1109a,16 (ἀντίθ. ἀκολασία), Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,86 **ὁποὺ εἰς ἐδικήν σου κοσμιότητα φέρεις, - τὴν συμπεριφοράν του χαρακτηρίζει ἡ κοσμιότης·** κ. πληθ. : Φιλόδ.Μουσ.44K **τὰς αἰσχύνας καὶ κοσμιότητας.**

κοσμίσωμος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων. κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κεραμβυκιδῶν.**

κοσμιώδης-ους-ες μτγν. ὁ κοσμητικός, στολιστικός· κ. συγκρ. : Κλήμ.'Αλ.284 **κοσμιωδεστέρα γὰρ καὶ ἀνδρωδεστέρα μετ' εὐσχήμονος ῥώμης ἡ τοιαύτη διαπόνησις.**

κοσμίων-οντος (ὁ) 'Επιγρ. εἷς ὢν τῆς ἀρχῆς τῶν κόσμων.

κοσμίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. παραθ. **κοσμιώτερον, κοσμιώτατα,** εὐπρεπῶς, σεμνῶς, τιμίως : 'Αριστλ.Πλ.709 **τὰ νοσήματα σκοπῶν περιῄει πάντα κοσμίως πάνυ,** Λυσ.3,6 **οἳ οὕτω κοσμίως βεβιώκασιν,** Πλάτ.Φαίδ.68C **ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως·** ‖ κ. παραθ. : Λυσ.3,4 **ὅστις κοσμιώτατα τὰς συμφορὰς φέρειν δύναται,** 'Ισοκρ. 15,162 **κοσμιώτερον βεβιωκέναι τῶν ἄλλων.**

κοσμοαναγυρεύω μτγν. κ. μσν. ἀναζητῶ ἀνὰ τὸν κόσμον : Εὐτύχ.81,283, Λίβ.Ροδ.595 **ἐβγαίνω νὰ περιπατῶ καὶ νὰ κοσμοαναγυρεύω.**

κοσμόβιος (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων ἀφιερωμένην ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τὰ τοῦ κόσμου, τὰ ἐπίγεια, ὁ δι' αὐτὰ μόνον ζῶν : Γρηγ.Ναζ.2,152C.

κοσμοβοή (ἡ) δημ. βοὴ προερχομένη ἐκ πολλοῦ πλήθους, ὀχλοβοή.

κοσμοβόρος (ὁ) (βιβρώσκω) μσν. ὁ καταβιβρώσκων, κατατρώγων τὸν κόσμον: Μάξ.'Ομολ.1,86.

κοσμοβριθής-οῦς-ές (βρίθω) νεώτ. ὁ βρίθων, πλήρης κόσμου : **κοσμοβριθὴς οὐρανός**· **2)** ὁ πλήρης ἀνθρώπων : κοσμοβριθὲς **κέντρον-πλατεῖα.**
κοσμογένεια (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ γένεσις, πλάσις, δημιουργία τοῦ κόσμου : Κλήμ.'Αλ.6,683 **ἡ κοσμογένεια ἐν ἓξ περαιοῦται ἡμέραις,** 'Ιουλ.Γαλ.49Λ.
κοσμογενής-οῦς-ές μτγν. μσν. ὁ ἐν τῷ κόσμῳ γεννηθείς : 'Ανών.'Υμν. εἰς Παρθ.ΙΙ (ἀμφ.γρ.).
κοσμογνωσία (ἡ) νεώτ. ἡ γνῶσις τοῦ κόσμου, οἷον τῶν τόπων καὶ τῶν κλιμάτων τῆς γῆς.
κοσμογονία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ γένεσις τοῦ κόσμου : Κλεομήδ.Ι,Ι, Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.4,475· || τίτλος ἔργου τοῦ Παρμενίδου : Πλούτ.'Ηθ.756Ε.
κοσμογονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοσμογονίαν, εἰς τὴν περὶ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου μυθολογίαν ἢ θεωρίαν : κοσμογονικὴ θεωρία - μῦθοι.
κοσμογόνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλάττων, ὁ δημιουργῶν τὸν κόσμον : 'Ηράκλειτ.'Αλληγ.439 **τῶν ὅλων κοσμογόνον στοιχεῖον,** Συνέσ.'Υμν.345C **τὸν κοσμογόνον κόρον, - κοσμογόνος δύναμις.**
κοσμογραφία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., ἰων. -ίη ἡ περιγραφὴ τοῦ κόσμου, τῶν οὐρανίων φαινομένων : Διογ.Λ 9,46, Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.6,757 **περί τε τῆς κοσμογραφίας καὶ γεωγραφίας,** ΨΧρυσ.Λόγ.22,304 **συνθεὶς κοσμογραφίαν ἀσύνθετον**· || νεώτ. στοιχειώδης ἀστρονομία περιοριζομένη εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ὁρατοῦ σύμπαντος καὶ διδασκομένη εἰς τὰ σχολεῖα τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως.
κοσμογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοσμογραφίαν βλ.λ.
κοσμογράφος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ περιγράφων τὸν κόσμον : 'Ιω.Γαζ.2,3· || νεώτ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν κοσμογραφίαν.
κοσμογυρεύω μσν κ. δημ. ἀναζητῶ τινα, γυρεύω ἀνὰ τὸν κόσμον, ἀ. κοσμοαναγυρεύω. Λίβ. Ροδ.3562 **καὶ ἐπεριπάτουν μοναχὸς καὶ ἐκοσμογύρευά σε.**
κοσμογυρισμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρατ. τοῦ ἀχρ. ρ. κοσμογυρίζω ὁ ταξιδεύσας εἰς πολλὰ μέρη, ὁ κοσμογύριστος, κοσμοπερπατημένος.
κοσμογυριστής (ὁ) (ἐκ τοῦ ἀχρ. κοσμογυρίζω) ὁ ταξιδεύων εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς : Γρυπ.Σκ. Τερρ.69,15 **κοσμογυριστάδες, νυχτοστρατοκόποι ἥλιοι καὶ φεγγάρια πᾶνε καὶ γυρνᾶνε.**
κοσμογύριστος-η-ο (ἐξ ἀχρ. κοσμογυρίζω) δημ. ὁ κοσμογυρισμένος βλ.λ.
κοσμοδεσπότης (ὁ) μσν. ὁ δεσπότης, κύριος, ἐξουσιαστὴς τοῦ κόσμου : Εὐστ.Πον.162,67.
κοσμοδιοικητικός-ή-όν μτγν. ὁ διοικῶν, κυβερνῶν τὸν κόσμον· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ διοίκησις τοῦ κόσμου : Στοβ.'Εκλ.2,66.
κοσμοδόχος-ον (δέχομαι) μτγν. ὁ τὸν κόσμον ἐν ἑαυτῷ δεχόμενος, καταβροχθίζων : 'Επιφάν.2, 268C **ἐν τῷ κοσμοδόχῳ κήτει τοῦ ᾅδου.**
κοσμοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κόσμον : 'Ωραπ.'Ιερογλ.Ι,10 **κοσμοειδῆ τὴν γένεσιν.**
κοσμοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κοσμοειδῆ βλ.λ. : 'Ωραπ.'Ιερογλ.Ι,59 **ὄφιν κοσμοειδῶς ἐσχηματισμένον.**
κοσμόζῳον (τὸ) νεώτ. βιολ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐν φρ. **κοσμοζῴων θεωρία** θεωρία, καθ' ἣν τὰ ζωϊκὰ σπέρματα μεταφέρονται ἀπὸ τοῦ ἑνὸς οὐρανίου σώματος εἰς τὸ ἄλλο.
κοσμοθεάμων-ονος (ὁ) (θεῶμαι) μσν. ὁ τὸν κόσμον θεώμενος, ὁ ἀγαπῶν νὰ θεᾶται τὸν κόσμον· πρβλ. κοσμικός : Στουδ.Θεόδ.64.
κοσμοθεΐα (ἡ) νεώτ. φιλοσ. θρησκεία θεοποιοῦσα τὸ σύμπαν, ἀ. κοσμοθεϊσμός, πανθεϊσμός.
κοσμοθεϊσμός (ὁ) νεώτ. ἡ κοσμοθεΐα βλ.λ.
κοσμοθέτης (ὁ) (τίθημι) μτγν. ὁ ρυθμιστής, κυβερνήτης τοῦ κόσμου : Γρηγ.Ναζ.3,401Α.
κοσμοθεωρία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. ἡ περὶ κόσμου θεωρία, ἡ γενικὴ ἀντίληψις περὶ τῶν ὀντολογικῶν προβλημάτων.
κοσμοθρήνητος(-η)-ο(ν) (θρηνῶ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου θρηνούμενος· πρβλ. κοσμαγάπητος : Κῶδ.Παρισ.2403.
κοσμοϊστορικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, ὁ ἔχων ἱστορικὴν σημασίαν δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἐξαιρετικῶς μέγας, λίαν σπουδαῖος : κοσμοϊστορικὸν γεγονός· || κ. ἐπίρρ. -ῶς.
κοσμοκαλόγερος (ὁ) δημ. ὁ λαμβάνων τὸ μοναχικὸν σχῆμα, χωρὶς νὰ εἶναι καλόγηρος καὶ ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ.
κοσμοκίνητος-ον (κινῶ) μσν. ὁ κινούμενος ἐν τῷ κόσμῳ : Πισίδ.Γ 'Εξαήμερ.216 **φωτὸς πηγὰς κοσμοκινήτους ἔχει.**
κοσμοκόμης (ὁ) (κόμης) μτγν. ἐπὶ κτενός, ὁ εὐτρεπίζων, κολλωπίζων τὴν κόμην : Φίλιππ.Θεσσ. ΑΠ 6,247 **κτένα κοσμοκόμην.**
κοσμοκράτης (ὁ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξουσιαστὴς τοῦ κόσμου, ὁ κοσμοκράτωρ : Πρόδρ.8,88 **τὸν σφῆνα περιελομένη (ἡ Πρόνοια) τὸν κοσμοκράτην**· **2)** νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τῆς κοσμοκρατίας, ὁ ἀποδεχόμενος τὸ δόγμα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.
κοσμοκρατία (ἡ) νεώτ. τὸ πολιτικὸν δόγμα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ βλ.λ.
κοσμοκρατικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοκράτορα : Πρόκλ. Τίμ.212 **κοσμοκρατικὴ ἀξία**· **2)** νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τῆς κοσμοκρατίας βλ.λ., ὁ κοσμοκράτης.
κοσμοκρατορία (ἡ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπὶ τοῦ κόσμου κυριαρχία, ἡ ἐξουσία καὶ διακυβέρνησις ὅλου τοῦ κόσμου ἢ μεγάλου μέρους αὐτοῦ : Νικήτ.Θεσ.331Α,-**ἡ κοσμοκρατορία τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου - τῆς Ρώμης.**
κοσμοκρατορικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοκράτορα ἢ τὴν κοσμοκρατορίαν : Εὐσ.'Εγκώμ.Κωνστ.619D **τῆς κοσμοκρατορικῆς ἀρχῆς τοῦ νικητοῦ βασιλέως.**
κοσμοκρατῶ-έω μσν. κυριαρχῶ, ἐξουσιάζω τὸν κόσμον : Στουδ.Θεόδ.721, Λίβ.Ροδ.337 **νὰ διαδεχθῇς στὴν χώρα του καὶ νὰ κοσμοκρατήσῃς.**
κοσμοκράτωρ-ορος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κοσμοκράτορας ὁ ἐξουσιαστής, κυβερνήτης τοῦ κόσμου : 'Ορφ.'Υμν.3,3, Βί.'Αλεξ.325 **καὶ τοῦτον κοσμοκράτορα καὶ βασιλέα μέγαν, - ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος ἀνεδείχθη κοσμοκράτωρ**· || κ. κολακευτικῶς, οἷον ἐπὶ τοῦ Μανουὴλ Κομνηνοῦ, ὁ αὐτοκράτωρ : Πρόδρ.Ι,255 **ἐγὼ δέ, κοσμοκράτωρ μου, ταύτας τὰς τρεῖς κολάσεις ἐνταῦθα τὰς κολάζομαι καὶ πρὸ τῆς τελευτῆς μου**· **2)** ἐπὶ πλανήτου, ὁ διευθύνων τὰ τοῦ κόσμου, τὰ γήινα : Κοτ.'Αστρλ.Κ 6,68, Δαμάσκ.'Αρχ.131 **οἱ ἑπτὰ κοσμοκράτορες τοῦ κόσμου**· **3)** ὁ διάβολος, σατανᾶς : ΚΔ 'Εφεσ.6,12 **πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου**· πρβλ. 'Ιάμβλ.Μυστ.2,3 **οἱ κοσμοκράτορες οἱ τὰ ὑπὸ σελήνην στοιχεῖα διοικοῦντες.**
κοσμοκτισία (ἡ) (κτίζω) μσν. ἡ κτίσις, δημιουργία τοῦ κόσμου : Κῶδ.Παρισ.2494.
κοσμοκτίστωρ-ορος (ὁ) μσν. ὁ κτίστης, δημιουργός, πλάστης τοῦ κόσμου : ΚΜονασσ.2Α **ὁ τοῦ θεοῦ . . κοσμοκτίστωρ λόγος.**
κοσμοκτόνος (ὁ) (κτείνω) μσν. ὁ φονεύς, ἀφανιστὴς τοῦ κόσμου, ἀ. κοσμολέτης : Πισίδ.Γ 'Εξαήμερ.1821.
κοσμολαμπής-οῦς-ές μσν. ὁ ἐπιχέων λάμψιν εἰς τὸν κόσμον, ὁ φωτίζων τὸν κόσμον : ASS Μαΐου 2,731,26 **τοῦ . . κοσμολαμποῦς σωτῆρος.**
κοσμόλεθρος (ὁ) (ὄλλυμι) μσν. ὁ κοσμολέτης βλ.λ. : Πισίδ.Γ 'Εξαήμερ 340.

κοσμολέτης (ό) (ὄλλυμι) μσν., θηλ. **κοσμολέτειρα** ὁ καταστροφεύς, ἐξολοθρευτὴς τοῦ κόσμου, ἄ. κοσμόλεθρος : Γρηγ.Ναζ 2,87B **ὄμβρος ὁ κοσμολέτης**, Φιλῆς I,458 **κοσμολέτειρα κατάρα**, Γερμ.Β 278 **κοσμολέτειρα τοῦ Ἅιδου γαστήρ.**
κοσμολόγητος-η-ο δημ. κ. κοσμολόητος ὁ λίαν φημολογούμενος, ὁ περίφημος, ἐξακουστός : Γρυπ.Σκ.Τερρ.19,1 **ἀλλ στὴν κοσμολόγητη τὴν Ζουχραὲ τσιγγάνα.**
κοσμολογία (ἡ) λεξ. κ. νεώτ. ἡ περὶ γενέσεως τοῦ κόσμου θεωρία, ἄ. κοσμογονία : Θησ.Στεφ. ἐν λ.· || σύγγραμμα ἀσχολούμενον περὶ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου.
κοσμολογικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοσμολογίαν, ὁ κοσμογονικός : Διον.'Αρεοπ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **κοσμολογικὴ φιλοσοφία, - κοσμολογικὴ ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ·** || **ὁ κοσμολογικὸς** τίτλος συγγράμματος τοῦ Ἴωνος : Σχόλ.'Αριστφ.Εἰρ.835.
κοσμομανής-οῦς-ές (μαίνομαι) μτγν. ὁ μανιωδῶς τὸν κόσμον νεμόμενος : Χρησμ.Σιβ.5,618 **κοσμομανὴς πόλεμος.**
κοσμομήτωρ-ορος (ἡ) μσν. ἐπὶ τῆς Εὔας, ἡ μήτηρ τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν ἀνθρώπων : Δαμασκ. 1 96,649 **κοσμομήτωρ.Εὔα.**
κοσμονομία (ἡ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν νόμων τῶν διεπόντων τὸν κόσμον, τὸ σύμπαν.
κοσμοξακουσμένος-η-ο (ἀκούω) δημ. μτχ. παθ. παρακ. (ἐξ ἀχρ. ρ.) ὁ ἔχων ἀκουσθῆ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὁ ἐξακουσμένος, ἔνδοξος, ἄ. κοσμοξάκουστος : Παλαμ.Ὕμν.'Αθ.22 **δική σου εἶναι κι ἡ θάλασσα ποὺ θὰ τὴν αὐλακώνουν μιὰ μέρα τὰ καράβια σου τὰ κοσμοξακουσμένα.**
κοσμοξάκουστος-η-ο (ἀκούω) δημ. ὁ κοσμοξακουσμένος βλ.λ.
κοσμοπαθής-οῦς-ές (πάσχω) μσν. ὁ εἰς τὰ τοῦ κόσμου ἀρεσκόμενος : Εὐστ.Πον.234,89.
κοσμοπάτωρ-ορος (ὁ) μσν. ἐπὶ τοῦ 'Αδάμ, ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν ἀνθρώπων : Δαμασκ.1 96,649.
κοσμοπλάνος (ὁ) μτγν. κ. δημ., θηλ. δημ. **κοσμοπλανεύτρα** ὁ πλανῶν τὸν κόσμον, τὸν λαόν, λαοπλάνος : 'Αποστ.Διατ.7,32· || δημ. εἰδ. ἐπὶ γυναικός, ἄ. ξελογιάστρα.
κοσμοπλάστης (ὁ) (πλάττω) μτγν. ὁ πλάστης, ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ἄ. κοσμοποιός : Φίλ. 1,526,7 **τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου πρὸς τὸν κοσμοπλάστην ἀποδημίαν.**
κοσμοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Θεὸν ὡς κοσμοπλάστην ἢ εἰς τὴν ὑλικὴν δύναμιν ὡς δημιουργὸν τοῦ κόσμου : **ὁ κοσμοπλαστικὸς καὶ ὁ ὑλοζωϊκὸς ἀθεϊσμός.**
κοσμοπλαστῶ-έω (κοσμοπλάστης) μτγν. πλάττω, σχηματίζω τὸν κόσμον : Φίλ.1,437.
κοσμοπληθής-οῦς-ές μτγν. ὁ πληρῶν τὸν κόσμον : ΠΔ Μακκ.4,15,31 **ἐν τῷ κοσμοπληθεῖ κατακλυσμῷ.**
κοσμοπλήμμυρα (ἡ) νεώτ., δημ. κ. κοσμοπλημμύρα συγκέντρωσις μεγάλου πλήθους ἀνθρώπων, κοσμοσυρροή.
κοσμοπλόκος-ον (πλέκω) ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος, ὁ συγκρατῶν, διευθύνων τὸν κόσμον : ΑΠ 9, 525,11 **σὺ δὲ πάντα πόλον . . ἁρμόζεις.**
κοσμοπόθητος(-η)-ο(ν) (ποθῶ) μτγν. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου ποθούμενος, ποθητός : Θεόφιλ. 'Εκκλ.27,4· || δημ. ὁ λίαν ἀγαπητὸς ὑπὸ τοῦ κόσμου, τοῦ λαοῦ.
κοσμοποιητής (ὁ) (κοσμοποιῶ) μτγν. ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου : 'Ερμεῖ.'Αλ. **ἐν** Στοβ.1,49,44.
κοσμοποιητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοσμοποιίαν βλ.λ. : Φίλ.1,4.
κοσμοποιία (ἡ) ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, κοσμογονία : 'Αριστλ.Μεταφ.985a,19 **'Αναξαγόρας μηχανῇ χρῆται τῷ νῷ πρὸς τὴν κοσμοποιίαν**, Στράβ.1,15,59 **ἀρχαὶ δὲ τῶν μὲν συμπάντων ἕτεραι, τῆς δὲ κοσμοποιίας τὸ ὕδωρ**, Θεμίστ.Λόγ. 26,317D **'Αναξαγόρας . . νοῦν καὶ θεὸν πρῶτος ἐπαγαγόμενος τῇ κοσμοποιΐᾳ**, Δαμάσκ.'Αρχ.270· || τίτλος συγγράμματος τοῦ 'Εμπεδοκλέους : 'Αριστ.Φυσ.196a,25 **ὥσπερ 'Εμπεδοκλῆς . . λέγει γοῦν ἐν τῇ κοσμοποιΐᾳ ὡς οὕτω συνέκυρσε θέων τότε, πολλάκι δ' ἄλλως·** **2)** πάπ. ἡ κόσμησις, στολισμός, ἐξωράϊσις.
κοσμοποιός-όν (κόσμος - ποιῶ) μτγν. ὁ ποιῶν, πλάττων τὸν κόσμον : Πλούτ.'Ηθ.884D **ἀνάγκη κοσμοποιόν**, Θεολ.'Αριθμ.43 **κοσμοποιὸς Θεός**, Θεοδώρ.4,413 **κοσμοποιοὺς ἀγγέλους·** || **ὁ κοσμοποιός** ὡς οὐσ. ὁ δημιουργός, πλάστης τοῦ κόσμου : Φίλ.1,2.
κοσμοποιῶ-έω (κοσμοποιός) ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ποιῶ, πλάττω, δημιουργῶ τὸν κόσμον : Πλούτ.'Ηθ. 719C **θεὸν κοσμοποιεῖν περατοῦντα τὴν ὕλην ἄπειρον οὖσαν**, 'Ιάμβλ.Νικ.'Αριθμ.79P· κ. παθ. : αὐτ.'Ηθ.877C **πυρὸς κατασβεννυμένου κοσμοποιεῖσθαι τὰ πάντα·** **2)** ἐπὶ φιλοσόφων, ποιῶ, δημιουργῶ σύστημα ἢ θεωρίαν περὶ τοῦ κόσμου : 'Αριστλ.Μεταφ.1091a,18 **ἐξ ἀκινήτων γὰρ ἄρχεται κοσμοποιεῖν ὁ 'Αναξαγόρας**, αὐτ.Οὐρ.301a,13 **ἐπειδὴ κοσμοποιοῦσι** (οἱ Πυθαγόρειοι) **καὶ φυσικῶς βούλονται λέγειν·** || ἐν αναφ. πρὸς τοὺς ἀστέρας, διαβεβαιῶ, ὅτι οἱ ἀστέρες εἶναι κόσμοι: Πλούτ.'Ηθ.888F **κοσμοποιοῦσι γὰρ** (οἱ 'Ορφικοὶ) **ἕκαστον τῶν ἀστέρων·** **3)** κατὰ κόσμον τίθημι, θέτω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, διοργανώνω : Δαμάσκ.'Αρχ.270· **4)** ρηματ. π. κοσμοποιητής, κοσμοποιητικός.
κοσμόπολις-ιδος (ὁ) μτγν. ἄρχων ἐν Λοκροῖς τῆς Μεγάλης 'Ελλάδος, οὗ ἔργον ἦτο ἡ ἑρμηνεία τῶν νόμων τοῦ Ζαλεύκου : Πολύβ.12,16,6 **τοὺς προκαθημένους ἄρχοντας διαποροῦντας ὑπὲρ τοῦ πράγματος ἐπισπάσασθαι καὶ συμμεταδοῦναι τῷ κοσμοπόλιδι**, 'Επιγρ..Λυττίων **ἡ πόλις . . πρωτόκοσμον β, . . ἥρωα καὶ κοσμόπολιν.**
κοσμόπολις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η μεγάλη πόλις ἀποτελοῦσα διεθνὲς κέντρον, ἔνθα βιοῦσιν ἄνθρωποι προερχόμενοι ἐκ πολλῶν ἐθνικοτήτων.
κοσμοπολιτεία (ἡ) νεώτ. τὸ σύστημα ἰδεῶν τοῦ κοσμοπολίτου βλ.λ.1), ἡ ἔννοια τοῦ ὅλου κόσμου ὡς μιᾶς πολιτείας ἄνευ διακρίσεως κρατῶν.
κοσμοπολίτης (ὁ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. **κοσμοπολῖτις-ιδος**, κ. δημ. -ισσα ὁ τοῦ κόσμου πολίτης, ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν πολίτην τοῦ ὅλου κόσμου, ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἰδιαιτέραν πατρίδα, διεθνιστής : Φίλ.1,1,Διογ.Λ 6,63· πρβλ.Λουκ.Θ Πρ.8 **κόσμου πολίτης·** || τὸ θηλ. ὡς ἐπίθ. : Φίλ.1.657 **κοσμοπολίτιδες ψυχαί·** **2)** μαν. ὁ τοῦ κόσμου τούτου ἤτοι τῆς γῆς πολίτης, κάτοικος, ἀντίθ. οὐρανοπολίτης : Εὐστ.Πον.214,21· **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ζῶν κοσμοπολιτικὴν ζωήν· **4)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ταξιδεύσας εἰς πολλὰς ξένας χώρας.
κοσμοπολιτικός-ή-ό(ν) (κοσμοπολίτης) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοπολιτισμὸν ἢ τὸν κοσμοπολίτην βλ.λς : **κοσμοπολιτικαὶ θεωρίαι - ἰδέαι·** || ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἰδιαιτέραν πατρίδα, διεθνιστής, κοσμοπολίτης : **ἄνθρωπος κοσμοπολιτικός·** **2)** ὁ ἐν χρήσει, ὁ παραδεδεγμένος, ὁ ἰδιάζων, ὁ ἀνεκτὸς εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἰδ. τοῦ πεπολιτισμένου : **κοσμοπολιτικὰ ἔθιμα·** || ἐπὶ φυτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ζήσῃ εἰς οἱονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου : **κοσμοπολιτικὰ φυτὰ** (εἴδη φυτῶν διαδεδομένα ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑδρόγειον)· || **κοσμοπολιτικὴ ζωὴ** (ἡ ζωὴ τῶν προσαρμοζομένων εἰς πᾶσαν ξενικὴν συνήθειαν)· || ἐπίρρ. **-ῶς**, δημ. **-ά.**

κοσμοπολιτισμός (ὁ) νεώτ. ἡ διεθνιστικὴ θεωρία τοῦ κοσμοπολίτου, ἡ ἔννοια τοῦ κόσμου ὡς μιᾶς πολιτείας ἄνευ διακρίσεως κρατῶν, ὁ διεθνισμός· **2)** ἡ δρᾶσις καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ κοσμοπολίτου.

κοσμοπρεπής-οῦς-ές ὁ πρέπων τῷ κόσμῳ, ὁ ἀνάλογος μὲ τὸ σύμπαν : Εὐρύφ. ἐν Στοβ.4,39,27.

κοσμοπρόβλητος-ον (προβάλλω) νεώτ. ὁ ἐκ τῶν κόσμων, ἀστέρων βαλλόμενος, ἐκπεμπόμενος, ριπτόμενος : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 119 **λουσμένοι εἰς . . τὸ κοσμοπρόβλητον φῶς ἐτίναζαν . . τὰ πτερά των ἐπάνω εἰς τὴν ἔκτασιν θελκτικῶν ἀναμνήσεων.**

κοσμοπροσκύνητος-ον (προσκυνῶ) Ἐπιγρ. ἐκκλ. ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὁ ὑφ' ὅλου τοῦ κόσμου προσκυνούμενος.

κοσμορύστης (ὁ) (ρύομαι) μσν. ὁ ρύστης, λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὁ κοσμοσώστης : Πισίδ.Γ Ἡρακλ.1,70 **τὸν κοσμορύστην Ἡρακλέα.**

κόσμος (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τάξις, εὐταξία, εὐκοσμία : Ἰλ.Ε 759 **ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον** (ἀπρεπῶς), αὐτ.Μ 225,Ὀδ.Ν 77 **τοὶ δὲ καθῖζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι κόσμῳ** (εὐκόσμως, κατὰ σειράν), Αἰσχ.Ἀγ.521,Ἀριστφ.Ὄρν.1331 **διάθες τόδε κόσμῳ**, Θουκ.3,108 **ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες**, Πλάτ.Συμπ.223Β **οὐκέτι ἐν κόσμῳ οὐδενὶ ἀναγκάζεσθαι πίνειν πάμπολυν οἶνον**, Πλούτ.Νικ.3 **ᾄδειν κελευομένων κατ' οὐδένα κόσμον** (λίαν ἀτάκτως), Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,44 **πολλοὶ καὶ πολλῷ σὺν κόσμῳ ἐπελθόντες**· || ἐπὶ στρατοῦ, τάξις πορείας ἢ ἐνεργείας : Ἡρ.3,13 **οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἐκ τῆς μάχης ὡς ἐτράποντο, ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ**, αὐτ.9,66 **οὐκέτι τὸν αὐτὸν κόσμον κατηγέετο**· || ἐπὶ πραγμ., ἡ φυσικὴ τάξις, ἡ φυσικὴ ἀλληλουχία : Ἱππ.Προγν.20 **γίνεται τῶν τεταρταίων ἡ κατάστασις ἐκ τούτου τοῦ κόσμου** (Γαλ. «τάξιν τῶν κρινουσῶν ἡμερῶν»)· **2)** ἡ καλὴ τάξις, διαγωγή, εὐταξία, κοσμιότης : Φιλόδ.Μουσ. 43Κ· || δθ. εὐπείθεια, πειθαρχία : Δημ 300 **θαυμαστοὺς ἐδείξατε τῷ κόσμῳ, ταῖς παρασκευαῖς, τῇ προθυμίᾳ**· || ἐν ἠθικῇ σημ. εὐσχημοσύνη, εὐπρέπεια, ἀντίθ. ἀκοσμία βλ.λ 3) : Σοφ.ἀπ.846 **σὺ κόσμος, . . ἀλλ' ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι σῶν τε μαργάτης φρενῶν**· **3)** ἡ τακτική, εὔτακτος διάταξις, ἡ διευθέτησις, ἡ κατασκευή· Εὐστ. «ἡ εὔκοσμος ἐπίνοια καὶ ἡ μέθοδος» : Ὀδ.Θ 492 **ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου** (σχόλ. «τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν ὑπόθεσιν»), Ἡρ. 1,99 **κόσμον τόνδε καταστησάμενος** (ὁ καθορίσας ταύτην τὴν τάξιν)· **4)** ἐπὶ πόλεων, ἡ καθεστῶσα πολιτικὴ καὶ νομικὴ τάξις, τὸ καθεστώς, ἡ πολιτεία, τὸ πολίτευμα : Ἡσ. «κατάστασις» : Θουκ.4,76 **βουλομένων μεταστῆσαι τὸν κόσμον καὶ ἐς δημοκρατίαν . . τρέψαι**, αὐτ.8,72 **μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ**· || ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς πολιτείας : Ἡρ.1,65 **κόσμον τόνδε καταστησάμενος**, Κλέαρχ.3 **οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν**· **5)** ἐν Κρήτῃ συνήθ κτ. πληθ. **κόσμοι** ἀνώτατοι ἐνιαύσιοι ἄρχοντες τῶν δωρικῶν πολιτευμάτων, κατασταθέντες μετὰ τοὺς βασιλεῖς, δέκα τὸν ἀριθμόν, τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης : Ἀριστλ. Πολιτ.1272a,6 **οἱ μὲν γὰρ ἔφοροι τὴν αὐτὴν ἔχουσι δύναμιν τοῖς ἐν τῇ Κρήτῃ καλουμένοις κόσμοις, πλὴν οἱ μὲν ἔφοροι πέντε τὸν ἀριθμόν, οἱ δὲ κόσμοι δέκα εἰσίν**, Στράβ.10,4,18 **τοὺς ἐφόρους δὲ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐν Κρήτῃ κόσμοις διοικοῦντας ἑτέρως ὠνομάσθαι**· **6)** κ. μσν. κ. νεώτ. πᾶν πρὸς κόσμησιν, πρὸς στολισμὸν χρησιμεῦον πρᾶγμα, ἰδ. τὸ καλλιτεχνικὸν καὶ πολύτιμον, κόσμημα, στολίδι κ. περιληπτ. σύνολον πραγμάτων χρησίμων εἰς κόσμησιν, δθ. συνεκδ. κ. ὁ διὰ τοιούτων πραγμ. στολισμός, ἡ διακόσμησις, ὁ καλλωπισμός : Ἰλ.Ξ 187 **ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον**, Ἡσίοδ.Ἔργ.76 **πάντα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη**, Ἡρ.3,123 **ὃς χρόνῳ οὐ πολλῷ ὕστερον τούτων τὸν κόσμον τὸν . . ἀξιοθέητον ἀνέθηκε πάντα ἐς τὸ Ἡραῖον**, Πίνδ. Ο 3,13 **γλυκόχροα κόσμον ἐλαίας**, Αἰσχ.Ἐπτ.397 **κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ**, Λυσ. 12,19 **χαλκὸν δὲ καὶ κόσμον καὶ ἔπιπλα καὶ ἱμάτια γυναικεῖα**, Πλάτ.Πολ 373C **σκευῶν παντοδαπῶν δημιουργοί, . , καὶ τῶν περὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον**, Ἀθήν.6,231Β **ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον**· || κ. κτ. πληθ. τὰ κοσμήματα : Αἰσχ.Ἀγ.1271 **κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν**, Ἰσοκρ.2,32 **τρύφα μὲν ἐν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις**· || μτφ. κόσμημα λόγου, καλλιέπεια : Ἰσοκρ.9,9 **τοῖς μὲν γὰρ ποιηταῖς πολλοὶ δέδονται κόσμοι**, Ἀριστλ Ρητ.1408a,14,αὐτ.Ποι.1458a,33 **τὸ μὲν γὰρ μὴ ἰδιωτικὸν ποιήσει μηδὲ ταπεινόν, οἷον ἡ γλῶττα καὶ ἡ μεταφορὰ καὶ ὁ κόσμος**· **7)** μτφ. τιμή, ἔπαινος : Ἡρ.8,60 **οὐκ ἔφερέ οἱ κόσμον οὐδένα κατηγορέειν**, Σοφ Αἴ.293 **γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει**, Ἀριστφ.Νεφ.914 **νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί**, Θουκ.1,5 **οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν** (ἦν), Δημ.1400 **ταῦτ' ἂν εἴη μάλιστ' ἐν κόσμῳ καὶ τιμῇ**· || ὁμ. κ. ἐπὶ προσ. : Ξεν.ΚΠ 6,4,3 **σὺ ἔμοιγε μέγιστος κόσμος ἔσει**· πρβλ. Ἀριστλ.ΗΝικ.1124a,1 **ἔοικε μὲν οὖν ἡ μεγαλοψυχία οἷον κόσμος τις εἶναι τῶν ἀρετῶν**· **8)** φιλοσ. ὅρος τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ Ξενοφάνους, Παρμενίδου, Ἐμπεδοκλέους κτλ., τὸ σύνολον τῶν οὐρανίων σωμάτων, νοούμενον ὡς ἓν ὅλον ἁρμονικόν, ἀποτελοῦν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ τὸ σύμπαν : Ἡράκλ.Φιλ.30 **κόσμον τόνδε οὔτε τις θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν ἀεὶ καὶ ἔστιν καὶ ἔσται πῦρ**, Πλάτ.Τίμ.27Α **πρῶτον λέγειν ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως**, Ἀριστλ.Οὐρ.280a,21 **ἡ τοῦ ὅλου σύστασίς ἐστι κόσμος καὶ οὐρανός**, Πλούτ.Ἠθ.886Β **Πυθαγόρας πρῶτος ὠνόμασε τὴν τῶν ὅλων περιοχὴν κόσμον ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ τάξεως**, Καλλικρατ.π.Στοβ.Ἀνθολ.85,17 **ποταγορεύεται ὁ κόσμος ἀπὸ τᾶς τῶν συμπάντων διακοσμάσιος**, Φώτ. Βιβλ.440,27 **ὅτι πρῶτος Πυθαγόρας τὸν οὐρανὸν κόσμον προηγόρευσε διὰ τὸ τέλειον εἶναι καὶ πᾶσι κεκοσμῆσθαι τοῖς τε ζῴοις καὶ τοῖς καλοῖς**· || νεώτ. κ. δημ. ἡ φύσις, ἡ πλάσις, τὸ σύμπαν : Σολωμ.Φραγκ.Φραῖζερ 6 **ὄμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος**, Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 28,6 **κι ὁ κόσμος ὅλος μαγεία ὁλόγυρά μας ἁπλώνεται**· || τὸ χάνος, ἐν ᾧ εὑρίσκονται τὰ οὐράνια σώματα, τὸ στερέωμα : Ἰσοκρ.4,179 **γῆς ἁπάσης τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης**, Ἀριστλ. Μετ.339a,20 **ὁ περὶ τὴν γῆν ὅλος κόσμος**· || π. Στωϊκοῖς, τὸ σύμπαν ἤτοι τά τε οὐράνια σώματα συνολικῶς καὶ ὁ οὐρανός· **9)** ὁμ. π. Στωϊκοῖς ἡ δύναμις ἡ τὸν κόσμον βλ.λ.8) ρυθμίζουσα, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ὅθεν ὁ θεός : Ποσειδών. π. Διογ.Λ 7,139 **ὁ κόσμος ζῷον ἔμψυχον καὶ λογικόν**· πρβλ. Πλάτ.Τίμ.30Β **τόνδε τὸν κόσμον ζῷον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν**· || Ἐπιγρ. ἐπὶ θανάτου : **μετελθεῖν εἰς τὸν ἀέναον κόσμον**· **10)** σφαῖρα ἧς τὸ κέντρον εἶναι τὸ κέντρον τῆς γῆς, ἀκτὶς δὲ ἡ εὐθεῖα, ἡ ἑνοῦσα τὴν γῆν μετὰ τοῦ ἡλίου : Ἀρχιμ.Ψαμμ.4· || σφαῖρα περιέχουσα τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας : Πλάτ.Ἐπιν.987Β **ὃν μάλιστ' ἄν τις ἄνω κόσμον προσαγορεύοι**· **11)** κτ. πληθ. οἱ ἀστέρες : Αἰσχ.Ἀγ.356 **νὺξ φιλία μεγάλων κόσμων κτεάτειρα**, Ἑρμ.Τρισμ.11,7 **οἱ ἑπτὰ κόσμοι**· || κ. μτφ. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μικρό-

κοσμος : Δημόκρ.34 ἄνθρωπος μικρὸς κόσμος, Φίλ.2,155 ἄνθρωπος βραχὺς κόσμος˙ ‖ κ. γεν. ἐπὶ ζώντων ὄντων : Γαλ.Χρ.Μορ.3,10 τὸ ζῷον οἷον μικρόν τινα κόσμον εἶναί φασιν ἄνδρες παλαιοί˙ **12)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ γῆ, ἡ οἰκουμένη : Ἐπιγρ. ὁ τοῦ παντὸς κόσμου κύριος, ΚΔ Ματθ. 16,26 τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, παροιμ. ὁ κόσμος εἶναι σφαῖρα καί γυρίζει (ὅτι οὐδὲν εἶναι διαρκές, οὔτε ἡ εὐτυχία, οὔτε ἡ δυστυχία), Ἐρωτόκρ.1,60 πῶς, γιὰ νὰ τὸ 'χου θάμασμα, στὸν κόσμον ἐγεννήθη, Παλομ.Παρακ.121 τοῦ κόσμου εἶμαι πολίτης, πατρίδα ἔχω τὴ γῆ, Χατζόπ.'Απλ.Τρ.32,1 ἕνα γῦρο τὸν κόσμο γυρίζω | καὶ γυρεύω παντοῦ τὸ ψωμί, δ.τραγ. ὅλο τὸν κόσμο γύρισα νὰ βρῶ γλυκό σταφύλι˙ ‖ φρ. ἔφαγα τὸν κόσμο νά σὲ γυρεύω (περιῆλθον ὅλα τὰ γνωστὰ μέρη διὰ νὰ σὲ συναντήσω)˙ ‖ Παλαιὸς Κόσμος (ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀσία καὶ ἡ Ἀφρική), - Νέος Κόσμος (ἡ Ἀμερική καὶ ἡ Ὠκεανία)˙ **13)** ἡ ἀνθρωπότης, ἡ κοινωνία : ΚΔ Ἰω.7,4 εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ, Ἐρωτόκρ 1,239 ὁ κόσμος εἶναι πονηρός, κι ὁ πόθος σὲ τυφλώνει, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 55,7 ὁ κόσμος τέτοιος πλάστηκε νὰ ζῇ στῆς λησμονιᾶς τὴν παραζάλη, δ.δίστ. τοῦ κόσμου λόγια μὴν ἀκοῦς, μὰ τὴν καρδιά σου ρώτα, δ.δίστ. ὁ κόσμος ὅλος κι ἂν τὸ 'πῇ κι ὁ βασιλιάς π'ὁρίζει, δεσποτικὸς ἀφορισμὸς δέ(ν) μᾶς ἀποχωρίζει, - τὸ χρῆμα κυβερνᾷ τὸν κόσμον˙ ‖ κ. ἐν παροιμ. ὁ κόσμος τὸ 'χει τούμπανο κι ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι (ἐπὶ πασιγνώστων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα οἱ ἐνδιαφερόμενοι προσπαθοῦσι νὰ κρατήσωσι μυστικά)˙ ‖ παροιμ. ὁ κόσμος κάνει τὸν παπὰ κι ὄχι ὁ παπὰς τὸν κόσμο (ἡ ἐπίδρασις τῆς κοινωνίας ἐπὶ τοῦ ἀτόμου εἶναι πολὺ ἰσχυροτέρα τῆς ἀντιστρόφου)˙ ‖ παροιμ. ὅ,τι κάνει ὁ κόσμος θὰ κάνῃ κι ὁ Κοσμάς (ἐπὶ τῶν ἀκολουθούντων τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων)˙ ‖ φρ. γιὰ τά μάτια τοῦ κόσμου (πρὸς τὸ θεαθῆναι)˙ ‖ ἡ γενικ. ἐνάρθρως ὡς προσδιορισμὸς πράγματος ἐν ἀφθονίᾳ ὑπάρχοντος : τοῦ κόσμου τά γέλια ποὺ θὰ κάνετε, - τοῦ κόσμου ἀκρίδα - τοῦ κόσμου τά καλά (πᾶν ποθητόν)˙ **14)** νεώτ. κ. δημ. τάξις ἀνθρώπων κοινωνικὴ ἢ ἐπαγγελματική : ὑπαλληλικός - ἐπιστημονικὸς κόσμος, - κόσμος τῶν διανοουμένων,- ὁ καλὸς κόσμος (ἡ ἀνωτέρα τάξις τῆς κοινωνίας)˙ πρβλ. ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (κοσμικός)˙ **15)** νεώτ. κ. δημ. ἡ συρροὴ πολλῶν ἀνθρώπων, τὸ πλῆθος : ἦτο πολὺς κόσμος στὸ θέατρο - στὴ διάλεξη˙ ‖ φρ. ἦτο κόσμος καὶ κοσμάκης˙ **16)** ὁ ἐν τῇ κοινωνίᾳ βίος, κ. γεν. ἡ ζωή : Καβάφ.Τείχη 8 ἀνεπαισθήτως μ' ἔκλεισαν ἀπὸ τὸν κόσμον ἔξω,- μόλις τώρα βγαίνει στὸν κόσμο τὸ κορίτσι,-ἀρνήθηκε τὸν κόσμο γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχή του (ἀπεσύρθη τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἐγένετο μοναχός)˙ **17)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ἐφήμερος βίος, ἡ ἐπίγειος ζωή : ΚΔ Ἰω.12,25 ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν, αὐτ.18,36 ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, δ.δίστ. ὁ κόσμος εἶναι μάταιος, τὰ πάντα ματαιότης, - ὁ πάνω κόσμος˙ ‖ ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν παντοτινόν, τὸν οὐράνιον, ἡ μεταθανάτιος ζωὴ (παράδεισος καὶ κόλασις) : μετέστη εἰς τὸν ἄλλον κόσμον (ἀπέθανε)˙ ‖ ὁ κάτω κόσμος ἡ ἐν Ἅδου ζωή, ἀντίθ. ὁ πάνω κόσμος : Παλαμ.Τάφ.25,6 κι ἂ διψάσῃς, μὴν τὸ πιῇς | ἀπὸ τὸν κάτου κόσμο | τὸ νερὸ τῆς ἀρνησιᾶς˙ **18)** δημ. φρ. ἐχάλασε ὁ κόσμος (διεφθάρησαν τὰ πάντα)˙ ‖ ὁμ. ἐχάλασε τὸν κόσμο (ἀνεστάτωσε τὰ πάντα),-σηκώνω τὸν κόσμο στὸ ποδάρι (ἀναστατώνω τοὺς πάντας), - δὲν χάλασε ὁ κόσμος (δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖον πρᾶγμα)˙ **19)** μτγν. π. Πυθαγ. ὀνομασία τοῦ ἀριθμοῦ 6 : Θεολ.'Αριθμ.37˙ **20)** μτγν. π. Πυθαγ. ὀνομασία κ. τοῦ ἀριθμοῦ 10˙ : Θεολ.'Αριθμ.59˙ **21)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν προσωπανθῶν˙ **22)** νεώτ.ὀνομ.διαφ. περιοδικῶν, ἐφημερίδων κ. γεωγραφικῶν βιβλίων.

κοσμοσάνδαλον (τὸ) δωρ. τὸ φυτὸν ὑάκινθος : Κρατῖν.98 κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι, λειρίοις, ῥόδοις, κρίνεσιν, κοσμοσανδάλοις, Φερεκρ.131,4 γελῶν δ' ἱπποσέλινα καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων, Παυσ.2,35,5 πλέκονται δὲ οἱ στέφανοί σφισιν ἐκ τοῦ ἄνθους ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κοσμοσάνδαλον.

κοσμοσέβαστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου, τῶν ἀνθρώπων σεβόμενος, εὐλαβούμενος, σεβαστός : Δομασκ.1 96,648.

κοσμοσοφία (ἡ) νεώτ. σοφία ἀναφερομένη εἰς τὰ τοῦ κόσμου, τοῦ σύμπαντος.

κοσμόσοφος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ σοφὸς εἰς τὰ τοῦ κόσμου, ὁ μελετῶν τοὺς νόμους τοῦ σύμπαντος.

κοσμοσυρροή (ἡ) (συρρέω) νεώτ. μεγάλη συρροή, συνάθροισις πλήθους ἀνθρώπων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, κοσμοπλήμμυρα.

κοσμοσύστατος-ον μσν. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου, τοῦ λαοῦ προβληθείς, ἀναγνωρισθείς : Κ Πορφ. Ἔκθ.611 κοσμοσύστατοι βασιλεῖς.

κοσμοσύχναστος (-η)-ο(ν) (συχνάζω) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπου, ὁ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων συχναζόμενος : πλατεῖα κοσμοσύχναστη.

κοσμοσώστης (ὁ) (σῴζω) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. κοσμοσώτειρα ὁ σῴζων, διασῴζων τὸν κόσμον, τοὺς ἀνθρώπους : Ἰω.Χρυσ. ἐν Λοβεκκίῳ 4,92 βιβλίον Βήρας μονῆς τῆς κοσμοσωτείρας, Φιλῆς 1,66 κοσμοσώστης ἰατρός, - ἡ χριστιανικὴ πίστις κοσμοσώτειρα.

κοσμόσωστος-ον (σῴζω) μσν. ἐκκλ. ὁ σῴζων τὸν κόσμον, τοὺς ἀνθρώπους : Δαμασκ.1 Εἰκ.123 τῆς τῶν ἀποστόλων αὐτοῦ κοσμοσώστου διδασκαλίας.

κοσμοσώτειρα (ἡ) θηλ. τοῦ κοσμοσωτὴρ βλ.λ.

κοσμοσωτήριος-ον μσν. ἐκκλ. ὁ σῴζων τὸν κόσμον, ὁ πρὸς σωτηρίαν τοῦ κόσμου ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ σῶσαν τὸν κόσμον γεγονὸς ἤτοι εἰς τὴν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ γέννησιν : Βαλσ.2,41 ὄνομα γλυκὺ καὶ κοσμοσωτήριον (τοῦ Χριστοῦ), Εὐστ.Πον.164,70, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,389 τῶν κοσμοσωτηρίων δεσποτικῶν ἑορτῶν, φρ. ἐν ἔτει κοσμοσωτηρίῳ . . (ἤτοι μ.Χ.).

κοσματαξιδεμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. ἀχρ. ρ., ὁ ταξιδεύσας εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, ὁ κοσμογυρισμένος.

κοσμοτερπής-οῦς-ές (τέρπω) μσν. ὁ τέρπων τὸν κόσμον : Μιχ.'Ατταλ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

κοσμοτέχνης (ὁ) μτγν., θηλ. κοσμοτεχνῆτις-ιδος ὁ τεχνίτης, πλάστης τοῦ κόσμου : Συνέσ.Ὕμν. 327D Θεὸν τὸν κοσμοτέχναν.

κοσμοτεχνῆτις-ιδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κοσμοτέχνης ἡ τεχνωμένη, ἐφευρίσκουσα τέχνας χάριν τοῦ κόσμου, πρὸς ὠφέλειαν τοῦ κόσμου : Συνέσ. Ὕμν.318 σοφία κοσμοτεχνῆτις.

κοσμοτόκος-ον (τίκτω) μτγν. ἐπὶ φιλοσόφων, ὁ πλάττων, δημιουργῶν σύστημα ἢ θεωρίαν περὶ τοῦ κόσμου˙ πρβλ. κοσμοποιῶ 2) : Ἡράκλειτ. Ἀλληγ.90.

κοσμοτρόφος-ον (τρέφω) μτγν. κ. μσν. ὁ τρέφων, διατρέφων τὸν κόσμον : Μαν.1,2 γαίης ἡμετέρης κοσμοτρόφου Αἰγύπτοιο, Ἐπιγρ. κοσμοτρόφος Ῥώμη, Βί.'Αλεξ.44 κατῆρχε γῆς τῆς θαυμαστῆς, καλλίστης κοσμοτρόφου.

κοσμουργία (ἡ) μτγν. ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, ἡ κοσμοποιΐα : Διον.'Αρεοπ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

κοσμουργός (ὁ) μτγν. ὁ πλάστης, ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ὅ. κοσμοποιός .: Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.10P **κριτικὸν κοσμουργοῦ θεοῦ ὄργανον,** Δαμάσκ.Ἀρχ.270.

κοσμουργῶ-έω μτγν. πλάττω, δημιουργῶ τὸν κόσμον, ὅ. κοσμοποιῶ : Πρόκλ.Τίμ.1,334D.

κοσμοφάγος-ον [φαγεῖν] μσν. ὁ βιβρώσκων, καταστρέφων τὸν κόσμον, τοὺς ἀνθρώπους : Φιλῆς 1,254 **κοσμοφάγος βδέλλα τῆς ἀπιστίας.**

κοσμοφανής-οῦς-ές [φαίνομαι] μσν. ὁ ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενος ὁρατός, φανερός, ὁ ἐπιφανείς : Στουδ.Θεόδ.772 **κοσμοφανὴς ἀστραπὴ τοῦ πνεύματος,** αὐτ.801 **κοσμοφανὴς ἑωσφόρος τῆς θεολογίας.**

κοσμόφθογγος-ον [φθέγγομαι] μσν. ὁ φθεγγόμενος πρὸς τὸν κόσμον, ὅθ. ὁ γινόμενος ἀκουστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον : Ψελλ.ἐν Σάθ.5,350 **κοσμόφθογγος σάλπιγξ ἡ τούτου γλῶττα.**

κοσμοφθόρος-ον [φθείρω] μτγν. κ. μσν. ὁ φθείρων, καταστρέφων τὸν κόσμον, ὅ. κοσμολέτης : ΑΠ 11,270 **βασιλεῦ κοσμοφθόρε,** Πισίδ.Γ Ἡρακλ.1,77 **τὸν λέοντα τὸν κοσμοφθόρον.**

κοσμοφιλής-οῦς-ές μσν. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου ἀγαπώμενος, κοσμογάπητος : Γερμ.278.

κοσμοφλεγής-οῦς-ές μσν. ὁ κατσφλέγων, τὸν κόσμον : Ἰω.Σικ.ΑΒ 1454 **κοσμοφλεγὴς δαλός.**

κοσμοφόρησις-εως (ἡ) [κοσμοφορῶ] μσν. ἐπὶ μοναχῶν, τὸ ἐνδύεσθαι κοσμικὰ ἐνδύματα, οἷον κατὰ τοὺς διωγμούς : Στουδ.Θεόδ.1264 **κοσμοφόρησις ὑποκριτικὴ κατὰ ἀνάγκην τοῦ διωγμοῦ.**

κοσμοφόρος (ὁ) [φέρω] Ἐπιγρ. ὁ φέρων κοσμήματα, καλλωπίσματα ἐν πομπῇ : Κατ.ἈστρλΚ 8(4),136· **2**) εἰδ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ διακοσμητικὸν διάζωμα· **3**) Ἐπιγρ. ἐκκλ. ὄνομα εἰδικὸν ἱερωσύνης.

κοσμοφορῶ-έω [φέρω] μτγν. ἐπὶ τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, φέρω κόσμον, τὸ ἀνθρώπινον γένος: ΠΔ Μακκ.4,15,31 **ἡ Νῶε κιβωτὸς ἐν τῷ.. κατακλυσμῷ κοσμοφοροῦσα.. ὑπήνεγκεν τοὺς κλύδωνας.**

κοσμόφρων-ονος-ον μσν. ὁ τὰ τοῦ κόσμου, ὁ τὰ γήινα φρονῶν : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.13,40 **οἱ γὰρ μάγοι κοσμόφρονες.**

κοσμοφυλακῶ-έω Ἐπιγρ. ἐκκλ. φυλάττω τὸν κόσμον, ἔχω τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα τοῦ κοσμοφύλακος· Κουμαν.Ἀθησ. ἐν λ. « κοσμοφυλακήσαντες· οἱ ἄρξαντες τὴν τοῦ κοσμοφύλακος ἀρχήν, ἥτις ἦν ἱερατική τις».

κοσμοφύλαξ-ακος (ὁ) μσν. ἀνώτερον ἱερατικὸν ἀξίωμα : Φιλῆς 2,377.

κοσμοφυσῶ-άω μτγν. κομπάζω μετὰ κοσμικῆς ὑπεροψίας, φουσκώνω : ΨΧρυσ.10,886A **κοσμοφυσῶσα ἐπόμπευεν.**

κοσμοχάλαση (ἡ) δημ. κ. **κοσμοχαλασιά** βλ.λ.

κοσμοχαλασιά (ἡ) δημ. μεγάλη ταραχὴ καὶ ἀναστάτωσις φυσικῶν στοιχείων, οἷον θυέλλης, τρικυμίας, σεισμοῦ κττ. : Καρκβ.Ζητ.23 **ὁ Βαλαχὰς μόλις κατόρθωσε νὰ σωθῇ μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιά,** Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.59 **στὴν κοσμοχαλασιὰ τοῦ σεισμοῦ, ἄλλο δὲ συλλογίσθηκαν, φυσικά, παρὰ πῶς νὰ σωθοῦν·** **2**) μέγας θόρυβος προερχόμενος ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων διασκεδαζόντων, ἐριζόντων κττ. : Θεοτ.ΚΚατάδ.100 **μὰ ἐκείνη ἡ ἀπόφαση εἶχε φέρει κατόπι της μία κοσμοχαλασιά.**

κοσμοχαλασμός (ὁ) δημ. κ. **κοσμοχαλασιά** βλ.λ.

κοσμοχαρμόσυνος-ον μτγν., μσν. ἐκκλ. ὁ εἰς τὸν κόσμον χαρμόσυνος, ὁ παρέχων χαρὰν εἰς τὸν κόσμον : Μηναῖ.3,3 Θεοτ. **ἑορτάζοντες τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, καὶ κοσμοχαρμόσυνον.**

κοσμοχώρητος-ον [χωρῶ] μσν. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ τὸν κόσμον, τὴν γῆν χωρῶν, περιβάλλων : Δαμασκ.1 96,652 **κοσμοχώρητος θάλασσα.**

κοσμοφηλαφῶ-άω μτγν. ἀνὰ τὸν κόσμον ψηλαφῶ πρὸς εὕρεσιν τινός, ἀνὰ τὸν κόσμον ἀναζητῶ, κοσμοαναγυρεύω : Εὐτύχ.81.

κοσμοψυχή (ἡ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ζωτικὴ ἢ πνευματικὴ ἀρχή, ὡς ψυχὴ τοῦ κόσμου νοουμένη καὶ ἀπεργαζομένη τὴν ἑνότητα τοῦ κόσμου, διακοσμοῦσα καὶ διατάσσουσα αὐτὸν καὶ τὰς ἐν αὐτῷ λειτουργίας.

κοσμῶ-έω [κόσμος] κ. μσν. κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. α' **ἐκοσμήθην,** αἰολ. γ' πληθ. **κόσμηθεν,** συνήθ. π. Ὁμ. τίθημι στρατὸν ἐν τάξει, παρατάσσω εἰς μάχην : Ἰλ.Β 554 **κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας,** Εὐρ.Ρῆσ.762 Θρῆκα **κοσμήσων στρατὸν** [δ.γρ. κομήσων]· κ. παθ. : Ἰλ.Γ 1 **ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι·** ‖ κ. παθ. ἐπὶ θηρευτῶν : Ὀδ.Ι 157 **διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες βάλλομεν·** ‖ κ. μέσ. : Ἰλ.Β 806 **κοσμησάμενος πολιήτας** [ἀφ' οὗ παροτάξῃ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας], Ἡρ.9,31 **ἐπί τε τάξις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο,** Ξεν.ΚΠ 2,1,26 **εἶχον γὰρ οἱ μὲν ταξίαρχοι ὑφ' ἑαυτοῖς τὰς τάξεις κεκοσμημένας,** Πλάτ.Φαῖδρ.247Α **στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων κατὰ ἕνδεκα μέρη κεκοσμημένη·** **2**) γεν. διευθετῶ, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω : Ὀδ.Η 13 **εἴσω δόρπον ἐκόσμειν** (Εὐστ. «εὐπρεπῶς ἔταττεν»), Ἡσίοδ.Ἔργ.306 **σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,** Εὐρ.Ἱππ.74 **σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος, . . κοσμήσας φέρω,** Ξεν.ΚΠ 8,2,6 **τράπεζαν κοσμεῖ,** Βάτ.π.Ἀθήν.14,639F **τραπέζας λαμπρῶς κοσμοῦντας·** κ. παθ. : Πίνδ.Ν 1,22 **δεῖπνον κεκόσμηται,** Δημόκρ.266 **δεῖ οὕτω κοσμηθῆναι ὅκως . . ,** Γαλ.5,551 **τὸ κοσμηθὲν αἷμα** [τὸν οἰκεῖον κόσμον κτησάμενον, τὸ ὑγιοῦς συστάσεως, τὸ ὑγιῶς κυκλοφοροῦν]· **3**) διοικῶ, κυβερνῶ, διευθύνω : Ἡρ.1,59 **ἐπὶ τε τοῖσι κατεστεῶσι ἔνεμε τὴν πόλιν κοσμέων καλῶς τε καὶ εὖ,** Εὐρ.ἀπ.723 **Σπάρτην ἔλαχες, κείνην κόσμει,** Πλάτ.Φαῖδ.97C **τόν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,7 **ἡγεμὼν ἑκάστην ἐκόσμει δεκάδα·** ‖ κ. παθ. τὰ **κοσμούμενα** αἱ διαταγαί, προσταγαί, τὰ διατάγματα : Σοφ. Ἀντ.677 **οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις·** ‖ κ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. ἐπὶ προσ., ὁ καλῶς διατεταγμένος, **τακτικός,** κόσμιος : Πλάτ.Νόμ.716Α **ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος·** **4**) ἐν Κρήτῃ, εἰμὶ κόσμος, κοσμήτωρ, ἔχω τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τοῦ τόπου : Ἀριστλ.Πολιτ.1272a,35 **ἐνταῦθα δ' οὐκ ἐξ ἁπάντων αἱροῦνται τοὺς κόσμους, ἀλλ' ἐκ τινῶν γενῶν, καὶ τοὺς γέροντας ἐκ τῶν κεκοσμηκότων,** Πολύβ.23,15,1 **ὅτι κατὰ τὴν Κρήτην, κοσμοῦντος ἐν Γόρτυνι Κύδα τοῦ Ἀντάλκους·** **5**) κ. μσν. κ. νεώτ. καλλωπίζω, στολίζω, ἐξωραΐζω : Ἡσίοδ.Ἔργ.72 **ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,** Ἡρ.4,180 **κοινῇ παρθένον τὴν καλλιστεύουσαν ἑκάστοτε κοσμήσαντες κυνέῃ τε Κορινθίῃ καὶ πανοπλίῃ Ἑλληνικῇ,** Πίνδ. Ι 1,19 **τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον,** Ἡρωδιαν. Ἱστ.3,10,6 **πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε** [ἐπλούτησε], ΚΔΜατθ.25,7 **ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν, - τὴν πόλιν ἐκόσμησαν δι' ἀνδριάντων·** ‖ ὁμ. μτ. διπλῆς αἰτ. : Ἐπιγρ. **πρίν σε νυμφικὸν ἰστέφανον κοσμήσαμεν·** κ. παθ. : Ὕμν.Ἀφρ.65 **χρυσῷ κοσμηθεῖσα . . Ἀφροδίτη,** Ἡρ.7,40 **ἵπποι κεκοσμημένοι ὡς κάλλιστα,** Πλάτ. Ἴων 535D **ὃς ἂν κεκοσμημένος ἐσθῆτι ποικίλῃ καὶ χρυσοῖς στεφάνοις κλαίῃ τ' ἐν θυσίαις καὶ ἑορταῖς,** ΚΔ Ἀπ.21,2 **ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς·** ‖ συνήθ. μέσ. : Ἡρ 7,209 **τὰς κεφαλὰς κοσμέοντας,** Εὐρ.Φοιν.1359 **χαλκοῖς σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις,** Πλάτ.Κωμ.208 **ἐν φοινικίσι κοσμησάμενοι·** ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Εὐρ Μήδ.576 **εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους,** Ἀριστφ.Βάτρ.

1005 **κοσμήσας τραγικὸν λῆρον,** Πλάτ.Λάχ.196Β **τί ἄν τις ἐν ξυνουσίᾳ τοιᾷδε μάτην κενοῖς λόγοις αὐτὸς αὐτὸν κοσμοῖ;,** 'Ισοκρ.5,27 **οὐδὲ γὰρ ταῖς περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίαις καὶ ποικιλίαις κεκοσμήκαμεν αὐτὸν** [τὸν λόγον], Δημ.321 **τὸν . . τὴν ἐκείνων ἀρετὴν κοσμήσαντα·** πρβλ.Θουκ.1,21 **ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμεῖν** (μεγαλοποιεῖν, καλλωπίζειν προσθέτοις τισί)· κ. παθ. : Φιλόδ.'Ακαδ.52Μ **ἦθος σεμνότητι κεκοσμημένον,** Μηναῖ.11,3 Συνξ. **τῶν γεννητόρων ἄνωθεν εὐγενείᾳ καὶ εὐσεβείᾳ κεκοσμημένων·** **6)** ἀπονέμω τιμὴν εἴς τινα διὰ περικοσμήσεως, τιμῶ : Σοφ.'Αντ.396 **ἡ καθηρέθη τάφον κοσμοῦσα,** αὐτ.'Ηλ.1139, Ξεν.ΚΠ 1,3,3 **ἀντασπαζόμενος δὲ ὁ πάππος αὐτὸν καὶ στολὴν καλὴν ἐνέδυσε . . καὶ ψελίοις ἐτίμα καὶ ἐκόσμει·** || κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ προσ., προσδίδω ἀξίαν, τιμήν, δόξαν : Πινδ.Ν 6,46 **πλατεῖαι . . λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν,** Εὐρ.ἀπ.530,3 **Σαλαμῖνα κοσμεῖ πατρίδα τὴν εὐδαίμονα,** Θουκ.2,42 **αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, - πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες ἐκόσμησαν τὴν ἀρχαίαν 'Ελλάδα·** **7)** 'Επιγρ. θάπτω, ἐνταφιάζω· **8)** παθ. ἀνάγομαι εἴς τι, κατατάσσομαι : 'Ηρ.6,41 **τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέαται·** **9)** ρηματ.π. κόσμημα, κόσμησις, κοσμητής, κοσμητικός, κοσμητήρ, κοσμήτωρ, κοσμητέος, κοσμητός κ. ἐν συνθ. ἀκόσμητος.

κοσμώ-οῦς (ἡ) Ἱέρεια τῆς Παλλάδος : Λυκοῦργ. ἀπ.48, 'Ιστρ.16.

κοσμωτός-ή-όν μτγν. ὁ μεταβεβλημένος εἰς κόσμον : Σιμπλίκ.Κατ.188,35.

κοσμωφελής-οῦς-ές μσν. ὁ ὠφελῶν **τὸ κόσμον,** τοὺς ἀνθρώπους : Γερμ.251C· κ. ὑπερθ. : αὐτ.119Α **κέρδος κοσμωφελέστατον.**

κόσος-η-ον Ἰων. κ. αἰολ. ἀντὶ πόσος βλ.λ.

κόσσα (ἡ) δημ. κ. **κοσσιά** μέγα δρέπανον μετὰ μακροῦ στειλεοῦ.

κόσσαβος (ὁ) Ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. ἀντὶ κότταβος βλ.λ.

κόσσαι (αἱ) σχόλ. γλῶσσ. τοῦ αὐλοὶ βλ.λ. : Σχόλ. 'Οππ.Κυν.1,189.

κοσσαΐτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς ὁμάδος **τῶν μαρμαρυγιῶν,** κρυσταλλούμενον **εἰς** τὸ μονοκλινὲς σύστημα.

κοσσιά (ἡ) δημ. κ. **κόσσα** βλ.λ.

κοσσιγνία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **φυτῶν τῆς** οἰκογεν. **τῶν σαπινδοειδῶν.**

κοσσίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια **ἐντόμων** λεπιδοπτέρων τῆς τάξεως τῶν **βομβύκων.**

κοσσίζω (κόσσος) μτγν. κ. δημ. ραπίζω, κολαφίζω· κ. παθ. : Παλλάδ.Λαυσ.120 **ὑπὸ παιδαρίων ἐντονώτατα κοσσισθῆναι·** **2)** δημ. (κόσσα) κόπτω μὲ τὴν κόσσαν βλ.λ., δρέπω, θερίζω· **3)** ρηματ. π. κόσσισμα.

κοσσίνη (ἡ) δημ. εἶδος ἐλαίας.

κόσσισμα-ατος (τὸ) (κοσσίζω) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοσσίζω βλ.λ., θέρισμα, δρεπάνισμα.

κοσσματίκερας-ατος (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειψάντων ζῴων τῆς οἰκογ. τῶν **δεσμοκερατιδῶν.**

κόσσονος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος **ἐντόμων** τῆς οἰκογεν. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**

κόσσος (ὁ) (πιθ. κόπτω) μτγν. κ. μσν. κόλαφος, ράπισμα, μπάτσος : Παλλάδ.Λαυσ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ἔδωκα αὐτῷ κόσσον,** Ζαχαρ.Πάπ.2,30 **μόνον αὐτῷ κόσσον δέδωκεν ἐν τῇ σιαγόνι.**

κοσσοτράπεζος (ὁ) μτγν. κωμ. ὄνομα παρασίτου· 'Ησ. «παράσιτος» : 'Αλκίφρ.3,69 **τρικλινοσάραξ κοσσοτραπέζῳ.**

κοσσύμβη (ἡ) 'Ησ. κ. **κόσσυμβος** ἢ κοσύμβη βλ.λ.

κοσσυρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς ὁμάδος τῶν **ἀμφιβόλων** τοῦ τρικλινοῦς συστήματος.

κοσσυφίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. κ. **κοττυφίδαι** οἰκογένεια πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ᾠδικῶν.**

κοσσυφίζω (κόσσυφος) μτγν. ᾄδω, σιπνίζω ὡς κόσσυφος : 'Ηρων Πνευμ.2,35.

κοσσύφιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κρυφομυκητιδῶν.**

κόσσυφος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. **κότσυφος, κότσυφας,** ἀττ. **κόττυφος,** γλωσσ. **κόσσυκος** ᾠδικὸν πτηνόν, τὸ κοτσύφι : Μάτρ.Δεῖπν.87 **ἐξῆς κόσσυφος ἦλθε μόνος γεύσασθαι ἕτοιμος,** 'Αριστλ.ΖΙ 617a,11 **τῶν δὲ κοττύφων δύο γένη ἐστίν· ὁ μὲν ἕτερος μέλας τε καὶ πανταχοῦ ὤν, ὁ δὲ ἕτερος λευκός, τὸ δὲ μέγεθος ἴσος ἐκείνῳ,** Θεόκρ. 'Επιγρ.4,10 **εἰαρινοὶ κόσσυφοι ἀχεῦσιν** ποικιλότραυλα μέλη, 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 9,76· || νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κοσσυφιδῶν·** **2)** εἶδος ἀλεκτρυόνος ἐν Τανάγρᾳ : Παυσ.9,22,4 **ἔστι δὲ καὶ γένη δύο ἐνταῦθα ἀλεκτρυόνων, οἵ τε μάχιμοι καὶ οἱ κόσσυφοι καλούμενοι·** **3)** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος : Νουμήν.'Ηρ.π.'Αθήν. 7,305C **μελάγχρων κόσσυφον ἢ κίχλας ἀλιειδέας,** Διοκλ.ἀπ.135 **κόσσυφοι κίχλα πέρκας κωβιοὶ φυκίδες ἀλφηστικός,** Αἰλ.ΖΙ 1,14.

κόσσω αἰολ. τ. τοῦ κόπτω βλ.λ.· ΕΜ 635,53· πρβλ. κοσαΐζω.

κόστα (ἡ) δημ. ναυτ. ἡ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐσχατιὰ τῆς ξηρᾶς, ἡ ἀκτή.

κοσταί (οἱ) μτγν. κ. **κόσται** 'Ησ. «κριθαί»· πρβλ. ἀκοστή· **2)** εἶδος ἰχθύων : Δίφιλ.Σ π.'Αθήν.8,357Α **οἱ δὲ κοσταὶ λεγόμενοι ταριχευθέντες εἰσὶ μέσοι.**

κοστανίκος (ὁ) δημ. εἶδος ἀγρίας βοτάνης, ἀγριόχορτο, ἀ. χαμολιά.

κοσταρίζω (ἰταλ.) . μσν. ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω : Γεωργιλ.Θαν.Ρ ἐν Κορ.'Ατ.2,92 **οἱ πάντες τρέμουν καὶ δειλιοῦν τοῦ νὰ σὲ κοσταρίσουν·** **2)** ρηματ.π. κοστάριασμα.

κοστάριον (τὸ) μσν. ἡ ἀρωματικὴ ρίζα τοῦ κόστου (πιθ.) : Στράβ.16,4,26 **πορφυρᾶ ἐσθὴς στύραξ κρόκος κοστάρια . . οὐκ ἐπιχώρια.**

κοστάρισμα-ατος (τὸ) (ἰταλ.) (κόστα - κοστάρω) δημ. ἐπὶ πλοίων, προσέγγισις, ἐλλιμένισις : **γιὰ τὸ κοστάρισμα δίνει διαταγὲς πάντα ὁ καπετάνιος.**

κοστάρω (ἰταλ.) (κόστα) δημ. ἐπὶ πλοίων, πλέω παρὰ τὴν ἀκτήν· || προσεγγίζω, ἐλλιμενίζομαι.

κοστίας 'Ησ. «κοιλίας, κόμορος».

κοστίζω (ἰταλ.) (κόστος, τὸ) δημ. ἐπὶ πραγμ., ἐκπροσωπῶ χρηματικὴν δαπάνην γενομένην πρὸς κατασκευήν μου, πρὸς παραγωγήν μου ἢ πρὸς ἀγοράν μου, στοιχίζω, ἔχω κόστος βλ.λ., ἤτοι χρηματικὴν τιμὴν προσκτήσεως, δηλουμένην ὡρισμένως ἢ ἀορίστως διὰ τῶν ποσοτικῶν ἐπιρρ. πολύ, (ὀ)λίγο(ν), ἀκριβά, φθηνά κττ., ὁμ. ἐπιθ. κτ. πληθ. ὡς καὶ τῶν παραθ. αὐτῶν : **τὰ σίδερα κοστίζουν πέντε δραχμὸς ἡ ὀκᾶ, - τὸ ἐπανωφόρι θὰ σᾶς κοστίσῃ χίλιες δραχμές, - τὰ εὐρωπαϊκὰ ὑφάσματα κοστίζουν πολύ, τὰ (ἐ)ντόπια κοστίζουνε λιγώτερο, - τὸ σπίτι μοῦ κόστισε διακόσιες χιλιάδες·** κ. ἀπολ. **ἔξυπον,** τοῦ ἐπιρρ. πολύ : **μιὰ καλὴ βιβλιοθήκη κοστίζει,** παροιμ. **φάε, κουμπάρ', ἐλιές—καλὸ 'ν' καὶ τὸ χαβιάρι—καλὸ ναι, μὰ κοστίζει—κοστίζει, μά τ' ἀξίζει** (ἐπὶ ἀναιδῶν ἀγροίκων)· || ὁμ. ἐπὶ πράξεως ἢ συνόλου ἐνεργειῶν ἢ γεγονότος : **ὁ γάμος - τὸ ταξίδι - ἡ ἀρρώστια - ἡ κηδεία τοῦ κόστισε δέκα χιλιάδες, - ἡ ζωὴ κοστίζει ὁλοένα περισσότερο·** **2)** μτφ. ἐπὶ γεγονότων, ἐπάγω, προξενῶ θλῖψιν, ψυχικὴν κατάπτωσιν : **ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του τοῦ κόστισε πολύ, - ἡ προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκαμες τοῦ κόστισε·** || ὁμ. κ. μτ. δηλωτικοῦ προσῶ. μ. ἐπὶ κακῶν ἢ δυσαρέστων, προξενῶ : Θεοτ.Κ Κατάδ.39 **ν' ἀπολείφῃ ἔτσι ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα ποὺ τῆς ἐκόστισε, - τοῦ γυιοῦ του οἱ ἀμαλιὲς τοῦ κόστισαν πολλὲς στενοχώριες,** φρ. **δὲν μοῦ (σοῦ, τοῦ) κοστίζει τίποτε νὰ . .** δὲν θὰ μὲ ἀνη-

συχήσῃ, δὲν θὰ μὲ ταράξῃ τὸ νά . . : **δὲν μοῦ κοστίζει τίποτε νὰ σὲ δείρω, - δὲν θὰ τοῦ κοστίσῃ τίποτα νὰ σὲ βρίσῃ·** πρβλ. στοιχίζω.
κόστινος (ὁ) δημ. τὸ θαμνῶδες δένδρον ἐλαία εὐρωπαϊκὴ ἡ ἀγρία, ὁ κότινος.
καστολόγιο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. πίναξ ἐμφαίνων τὸ κόστος διαφόρων ἐμπορευμάτων κατ' εἶδος καὶ ποιότητα.
κόστο(ν) (τὸ) κ. δημ. ὁ κόστος βλ.λ. : Θεόφρ. 'Οσμ.32· **2)** δημ. τὸ φυτὸν καλαμίνθη ἡ μεγανθής.
κόστος (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀρωματώδης ρίζα, ὁμοία πεπέρει : Θεόφρ.Φl 9,7,3, Διόδ.Σ 2,49 **τοῦ δὲ κόστου καὶ κασίας, . . οἱ χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι τοσαῦται πεφύκασιν,** Περίπλ.'Ερ. Θαλ.39· **2)** μσν. τὸ φυτὸν ἑλένιον : Γεωπ.11,27,2· **3)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σκιταμινοειδῶν·** **4)** δημ. κ. **κόστας** τὸ φυτὸν ἀθανασία ἡ βαλσαμώδης καὶ ἀθανασία ἡ κοινή.
κόστος-ους (τὸ) (ἰταλ.) νεώτ. κ.δημ. ἡ ἀξία ἐμπορεύματός τινος, πρὶν ἢ ἐπιβαρυνθῇ τοῦτο διὰ τοῦ ἐμπορικοῦ κέρδους : **τὸ κόστος εἶναι 50 δραχμές·** **2)** ἡ συνολικὴ ἀξία πράγματός τινος : **τὸ κόστος τοῦ σπιτιοῦ.**
κοστοῦμι (τὸ) (γαλλ.) δημ. κ. **κουστοῦμι** τὸ σύνολον τῶν ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων, ἐνδυμασία, περιβολή, φορεσιά : **κοστοῦμι χειμωνιάτικο.**
κοστοφάγος (ὁ) (κόστος, ὁ) κωμ. ἐπώνυμον βατράχου : Βατραχομ.218.
κοσύμβη (ἡ) κ. **κοσσύμβη** μτγν., ἀττ. κρωβύλος· Πολυδ.2,30 «κοσύμβη δ' οὐκ 'Αττικόν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κρωβύλος» (δ.γρ.)· **2)** δασύμαλλον ποιμενικὸν **ἔνδυμα·** 'Ησ. «ἀνάδεσμα, ἐγκόμβωμα, περίζωμα Αἰγύπτιον, ὅπερ οἱ Κρῆσσαι φοροῦσιν ὅμοιον ὀσπιδίσκῳ», ΕΜ 349,51 «ἐξωμίς· χιτὼν ἅμα τε καὶ ἱμάτιον· ἣν γὰρ ἑτερομάσχαλος, καὶ ἀναβολὴν εἶχεν ἣν ἀνεδαῦντο κοσύμβην» : Δίων Χρ.72,1.
κόσυμβος (ὁ) μτγν. κροσσός, φαρμπαλὰς ἐνδύματος : ΠΔ 'Εξ.28,35 (δ.γρ.)· **2)** ταινία, δι' ἧς συγκρατεῖται τὸ κάτω ἀνασεσυρμένον μέρος τῆς ἐξωμίδος : ΠΔ 'Ησ.3,18 **τὰ ἐμπλόκια, τοὺς κοσύμβους, καὶ τοὺς μηνίσκους.**
κοσυμβωτός-ή-όν μτγν. ὁ φέρων κοσύμβους βλ.λ., ὁ ἔχων γῦρον ἐκ κοσύμβων, ἀπὸ κρόσσια : ΠΔ 'Εξ.28,4 **χιτῶνα κοσυμβωτόν.**
κοσώλυφος 'Ησ. «βόθυνος, ὄχθος, ἀνάστημα γῆς, ἢ σπέρμα».
κότα (ἡ) δημ. κ. **κόττα** βλ.λ.
κοταίνω κοτέω βλ.λ. : Αἰσχ.'Επτ.485 **τῶς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.**
κοταρνίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις, λαμβανομένη δι' ὀξιδώσεως τῆς ναρκωτίνης διὰ νιτρικοῦ ὄξέος.
κότε ἰων. τ. τοῦ πότε βλ.λ.
κοτέ ἰων. τ. τοῦ ποτὲ βλ.λ.
κοτεινός-ή-όν (κοτέω) ὁ κοτήεις βλ.λ. : Πίνδ.Ν 7,61 **κοτεινὸν ἀπέχων φόγον** (διορθ. σκοτεινόν).
κότερον ἰων. τ. τοῦ πότερον βλ.λ. κ. **κότερα** ἀντὶ πότερα.
κοτέτσι (τὸ) δημ. κ. **κοττέτσι** βλ.λ.
κοτέω (κότος) ἐπ. μτ. δοτ. ἔχω, τρέφω κότον, διαρκῆ ὀργήν, ἔχθραν, μῖσος κατά τινος, ὀργίζομαι· 'Ησ. «κοτέει· ὀργίζεται, ὑπωπιᾷ» : 'Ησίοδ.Α 402 **ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο ἀλλήλοις κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι·** || ὁμ. ἐν παροιμ. φθονῶ τινι : 'Ησίοδ.'Εργ.25 **κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων** (ἐπὶ ἀντιζηλίας ὁμοτέχνων· πρβλ. παροιμ. παπὰς παπὰ καλὸ δὲ θέλει)· || μτ. γενικ. τῆς αἰτίας ἢ δοτ. : 'Ιλ.Δ 168 **τῆσδ' ἀπάτης κοτέων** (ὀργιζόμενος διὰ ταύτην τὴν ἀπάτην), Πίνδ.ἀπ.13a,31 **λαῶν ξενοδάϊκτα βασιλῆος ἀτασθαλίᾳ κοτέων·** || κ. ἀπολ. : 'Ιλ.Α 181 **οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος,** 'Οδ.1 501 **ἀλλά μιν ἄφορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ** (μὲ θυμωμένην καρδίαν), 'Υμν.Δήμ.254, 'Απολλ.Ρ 2,89 **κεκοτηότε δηριάασθον·** || κ. μέσ. : 'Ιλ.Β 223 **τῷ δ' ἄρ' 'Αχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ,** αὐτ.Ε 177 **εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,** 'Οδ.Α 101 **τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη·** κ. μτ. αἰτ. τῆς αἰτίας : 'Ιλ Ξ 191 **κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ** (μνησικακοῦσα ἐν τῇ καρδίᾳ σου).
κοτζάμ (τουρκ.) δημ. κ. **κοτζά** κ. **κοτζάμου** (προφ. ἰδιωμ. Μάνης **κογκιάμου**) ἄκλιτον πρόθημα πολλῶν ὀνομάτων προσδίδον εἰς αὐτὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ μεγάλου, τοῦ ὀγκώδους, τοῦ ἔχοντος μεγάλην δύναμιν : ΜΜ **κι ὁ μέγας Μιχαλάκαρος, | ποὺ δὲν τοῦ βγῆκε μερδικό, | ποὺ 'χε κογκιάμ ἐμπορικό, - κοτζὰμ ἄντρας ἔγινες, καὶ μυαλὸ δὲν ἔβαλες, - κοτζά(μου) παλληκάρι - σπίτι.**
κοτζαμάνης (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. **γκοτζαμάνης,** παμμέγιστος, γιγαντιαῖος.
κοτζάμπασης (ὁ) (τουρκ.) κ. **κοτζαμπασής** δημ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, πρόεδρος κοινότητος, προεστώς : Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.72,14 **δὲν προσκυνῶ τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς κοτζαμπασῆδες·** **2)** μτφ. αὐθαίρετος, αὐταρχικός.
κοτζαμπασισμός (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἡ συμπεριφορὰ ἢ κατ' ἀπομίμησιν τῶν τρόπων τῶν κοτζαμπάσηδων, δθ. ἡ αὐθαιρεσία, αἱ ἀπολυταρχικαὶ ἐνέργειαι.
κοτζώνω μσν. πίνω : Πρόδρ.2,172 **καὶ χιώτικον νὰ κότζωσα κἂν τέσσαρα μουχρούτια** (δ.γρ. νὰ ἐτζάκωσα)· πρβλ. Κορ.''Ατ.1,145.
κοτήεις-εντος-εσσα-εν (κότος) ἐπ. ὁ πλήρης διαρκοῦς ὀργῆς, ἔχθρας, φθονερός, ἐκδικητικός· 'Ησ. «ὁ ὀργίλως διακείμενος» : 'Ιλ.Ε 191 **θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις,** Εὐστ.Πον.117,14 **μνήμη κοτήεσσα·** **2)** 'Ησ. «κοτήεις· στέφανος ἐξ ἐλαίας».
κοτίγγα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν **μυοθηριδῶν.**
κοτιγιόν (τὸ) (γαλλ.) δημ. ἄθροισμα διαφόρων χορῶν καὶ παιγνιωδῶν σκηνῶν, διεξαγομένων περὶ τὸ τέλος μεγάλης χορευτικῆς ἑσπερίδος· **2)** συνεκδ. διάφορα ἀντικείμενα ἰδίως ἐκ χάρτου, οἷον τρικαντά, ταινίαι κττ., διανεμόμενα εἰς τοὺς **μετέχοντας** τοῦ χοροῦ.
κοτίζω 'Ησ. «μὴ κοτίσῃς, μὴ ὀργισθῇς».
κοτίκας (ὁ) 'Ησ. «ἀλέκτωρ».
κοτίλλιν 'Ησ. «ἀνδρὸς αἰδοῖον».
κότιλον τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, τὸ πέος· 'Ησ. ἐν λ. κόθημα· πρβλ. κοτίλλιν.
κοτϊνάς-άδος (ἡ) (κότινος) ἀγριελαία ἐγκεντρισθεῖσα ἡμέρῳ ἐλαίᾳ· Πολυδ.6,45 «τὰς δὲ κοτινάδας ἐλαίας στραβήλους ὠνόμασε Φερεκράτης»· **2)** ὁ καρπὸς τῆς ἀγριελαίας : 'Ιππ.Νούσ.3,16 **νήστει δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα.**
κοτϊνηφόρος-ον (κότινος-φέρω) μτγν. ἐπὶ τόπου, ὁ παράγων, ὁ φύων κοτίνους, ἀγριελαίας : Μόσχ. ἀπ.3,2· **2)** 'Επιγρ. ὁ φέρων στέφανον ἐκ κοτίνου, ἐξ ἀγριελαίας : 'Επιγρ. **Ζηνὸς κοτ- ἆθλον.**
κότινον (τὸ) κ. ὁ κότινος βλ.λ. : Θεόφρ.Φl 4,14,12.
κότϊνος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **ἡ** κότινος (Θεόκρ. 5,32) κ. τὸ **κότινον** (Θεόφρ.Φl 4,14,12) ἡ ἀγρία ἐλαία, ἀγριελιά, κάστινος· Θωμ.Μ 551 «κότινος 'Αττικοί, ἀγριέλαιος "Ελληνες» : 'Αριστφ.''Ορν.621 **ἐν ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις στάντες ἔχοντες κριθάς,** αὐτ.Πλ.943, Θεόκρ.5,32 **ἅδιαν φασῇ τῇδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας,** 'Επιγρ. **τὰ ξύλα τὰ ἀπὸ τοῦ κοτίνου·** **2)** ὁ ἐκ κοτίνου, ἀπ' ἀγριελιὰν κατεσκευασμένος στέφανος, ὡς βραβεῖον ἰδίως τῶν ὀλυμπιονικῶν· 'Ησ. «ὁ ἐξ ἀγριελαίας στέφανος» : 'Αριστφ.Πλ.586 **τοὺς νικῶντας στεφανώσας κοτίνῳ στεφάνῳ,** Παυσ.6,13,2 **ὃς τὸν κότινον ἐν τρισὶν ὀλυμπιάσιν**

ἀνείλετο ὀκτάκις, Γεωπ.9,1,4 τὸν κότινον στέφανον, Βί.'Αλεξ 902 ἔρχεται γοῦν 'Αλέξανδρος καταστεφανωμένος τὸν κότινον τὸν στέφανον πρὸς 'Ολυμπίαν Δία.

κοτῖνοτρᾶγος-ον (κότινος-τρώγω) ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τοῦ κοτίνου, τῆς ἀγριελαίας : 'Αριστφ. 'Ορν.240 **τά τε κατ' ὅρεα, τά τε κοτινοτράγα,.. ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὰν ἀοιδάν.**

κότιξις 'Ησ. «μέλους τι εἶδος».

κοτίς-ίδος (ἡ) δωρ. κ. κοττίς βλ.λ.

κότο (τὸ) νεώτ. ἐγχορδον ὄργανον 'Ιαπώνων.

κοτόεις-εντος-εσσα-εν (κότος) λεξ. κ. κοτήεις βλ.λ.· 'Απολλ.Δύσκ.'Επιρρ.189,12 «ὡς γὰρ παρὰ τὸ ἄνεμος ἀνεμόεις, φόλος φολόεις, οὕτως καὶ ὁ κότος κοτόεις καὶ κοτήεις», ΕΜ 34,57.

κοτολέττα (ἡ) (γαλλ.) δημ. πλευρὰ σφαγίου, οἷον ἀρνίου, μόσχου, χοίρου, τηγανιζομένη ἐν βουτύρῳ.

κοτόπιττα (ἡ) δημ. ἡ κοττόπιττα βλ.λ.

κότορνος (ὁ) ἰων. τ. τοῦ κόθορνος βλ.λ. : 'Ηρ. 6,125 (δ.γρ.).

κότας (ὁ) ποι. διαρκὴς ὀργή, ἔχθρα, μῖσος, μνησικακία κατά τινος· Εὐστ.979,2 «ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τὴν μῆνιν ὑπεραναβάς» : 'Ιλ.Α 82 **εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ,** 'Οδ.Λ 102 **ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,** Πινδ.Π 8,9 **ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,** Αἰσχ.'Αγ.635 **ἐλθεῖν τελευτῆσαί τε δαιμόνων κότῳ,** Εὐρ.Ῥῆσ.827 **μή μοι κότον, ὦ ἄνα, θῇς,** Διον. 'Αλ.Ῥωμ.9,51 **κότον τινὰ παλαιὸν εἰς τὴν βουλὴν οὐκ ἄλογον ἀναφέρων.**

κοτουννίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. σπάνιον ὀρυκτὸν τοῦ μολύβδου ἡνωμένον μετὰ χλωρίου.

κοτρώνα (ἡ) δημ. μεγεθ. τοῦ κοτρώνι, λίθος εὐμεγέθης ὁλότροχος : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.100 **μὲ τοῦβλα, μὲ κοτρῶνες, μὲ χαλίκια, . . ἦταν καμωμένο, ἀπὸ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια, τὸ καλύβι τῶν γιδάδων.**

κοτρώνι (τὸ) δημ. λίθος χειροπληθὴς ὁλότροχος, λιθάρι : Παπαδ.Χρ.Μηλ.171 **κι ἀπέκει, σὰ λακήσουν τοὺς παίρνουμε μὲ τὰ κοτρώνια·** **2**) μέγας λίθος, κοτρώνα : Βαλαωρ.'Ανδριὰς Γρηγορίου Ε' 93 **κι ἐπάνω του, σὰν νά 'τανε θεόχτιστο κοτρώνι, συντρίβεται ἡ 'Αρβανιτιὰ μὲ τὸν 'Ομὲρ Βρυώνη,** Καρκβ.Ζητ.37 **μήπως τύχῃ ἔξαφνα φήλωμα ἢ λάκκωμα, . . κοτρώνι ἢ κορμόδενδρο καὶ πέσῃ καὶ τσακισθῇ ὁ ταλαίπωρος.**

κοτσάκι (τὸ) δημ. δίστιχον ᾀσμάτιον, λιανοτράγουδο.

κότσαλο (τὸ) δημ. μέρος τοῦ στάχυος μὴ τριβὲν κατὰ τὸ ἀλώνισμα, τὸ μετὰ τοῦ καρποῦ πῖπτον κατὰ τὸ λίχνισμα : **δριμονίζομε τὸ στάρι γιὰ νὰ βγάλωμε τὰ κότσαλα.**

κοτσανάτος-η-ο δημ. κ. **κοτσονάτος** βλ.λ.

κοτσάνι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ὁ ξυλώδης μίσχος καρπῶν, ἀνθέων : **ἔφαγε τ' ἀχλάδι μὲ τὸ κοτσάνι,** φρ. **ἔφα(γ)ε καὶ τὰ κοτσάνια** (ἐπὶ ἀδηφάγων κ. μτφ. ἐπὶ πλεονεκτῶν)· **2**) ὁ μίσχος τοῦ φύλλου : **τὸ κοτσάνι τοῦ καπνοῦ.**

κοτσανιάζω (κοτσάνι) δημ. ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ, δένω φυτὰ ἢ φύλλα ἀπὸ τὰ κοτσάνια.

κοτσάρισμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοτσάρω βλ.λ.

κοτσάρω δημ., ἀόρ. (ἐ)κότσαρα κ. (ἐ)**κοτσάρισα,** σπαν. ἀόρ. **κοτσάρισα,** ἄνευ ἀ. χρ., ἀναρτῶ, κρεμῶ : **ἐκότσαρε τὸ κρέας ἀπάνω στὸ καρφί·** **2**) συνδέω, προσκολλῶ, προσαρτῶ : **κοτσάρω κι ἄλλα βαγόνια στὸ τραῖνο·** **3**) δίδω τι παρ' ἐλπίδα : **ζητῶ μιὰ φιγούρα καὶ μοῦ κοτσάρει τὸν ἄσσο·** **4**) προσάπτω εἴς τινα κατηγορίαν, κατηγορῶ : **τοῦ κοτσάρανε πὼς αὐτὸς ἔκαμε τὴν κλοπή·** **5**) ρηματ. π. κοτσάρισμα.

κότσι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός· || κτ. πληθ. ἐν μτφ. φρς **δὲν βαστοῦν τὰ κότσια μου** (δὲν ἀντέχω εἴς τι, δὲν ἔχω δυνάμεις), - **ἔχει γερὰ κότσια·** **2**) ὁμ. κτ. πληθ. τὸ παίγνιον τῶν ἀστραγάλων, ἀ. βεζίρης : **παίζομε τὰ κότσια·** || μτφ. φρ. **δὲν παίζομε τὰ κότσια** (δὲν ἀστειευόμεθα).

κοτσίδα (ἡ) δημ. πλόκαμος κόμης, πλεξίδα· **2**) εἶδος γαϊτανίου τρικλώστου.

κοτσιλιά (ἡ) δημ. κ. **κουτσουλιά** βλ.λ.

κοτσιλίζω (κοτσιλιά) δημ. κ. **κουτσουλίζω** βλ.λ.

κοτσιλίνα (ἡ) δημ. εἶδος ἀμπέλου, ἀ. κορφιάτης.

κοτσονάτος-η-ο (κότσι) δημ. κ. **κοτσανάτος** συνήθ. ἐπὶ ἐχόντων μεγάλην ἡλικίαν, ὁ ἔχων ἠνωρθωμένον καὶ εὐστολὲς τὸ σῶμα, γερὰ κότσια, ἀκμαῖος, ρωμαλέος, δυνατός : **γέρος κοτσονάτος.**

κοτσονιά (ἡ) δημ. κ. **κοτσονιά** κ. **κοτσονίδα** κ. κοτσινιὰ τὸ φυτὸν μήκων ἢ ροιάς.

κότσος (ὁ) δημ. σφαιροειδὲς σύστρεμμα τῶν πλοκάμων τῆς κόμης, κόρυμβος· **2**) τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἀξίνης, δι' οὗ βωλοκοποῦσι.

κοτσός (ὁ) μσν., δημ. **κουτσός** ὁ χωλός : Χρον. Μορ.7951 **ἐκεῖνος γὰρ ποὺ ἦτον κοτσός.**

κοτσουβεύτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς ὁμάδος τῶν **χλωριτῶν.**

κότσυφας (ὁ) δημ. κ. κοτσύφι (τὸ) κόσσυφος.

κοτσύφι (τὸ) δημ. κ. **κότσυφας** βλ.λ. : Χατζόπ. 'Απλ.Τρ.23,5 **κατσύφια γύρω στὰ κλαδιὰ καὶ κίχλες τραγουδοῦνε.**

κοτσώνω δημ. ἀμτβ., μτχ. παθ. παρακ. **κοτσωμένος,** ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω : ΜΜ **ὅπου κοτσώνει τὸ βρακί, - πολὺ ἐκότσωναν οἱ τσέπες του·** **2**) μτφ. μέσ. συνήθ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. ἐπὶ προσ., ἐπαίρομαι, κορδώνομαι : **ἦτανε ὅλες τους κοτσωμένες στὸ γάμο.**

κόττα (ἡ) δημ. κ. κότα, μεγεθ. κοτ(τ)άρα, κότταρος, ὑποκορ. κο(τ)τούλα, κο(τ)τίτσα, τὸ πτηνὸν ὄρνις ἢ κατοικίδιος : ΜΜ **κούρους καὶ κόττες μοῦ 'δωναν νὰ μεγαλώσου λήγορα·** || παροιμ. **ἡ κόττα σκαλίζοντας βγάζει τὸ μάτι της** (ἐπὶ τῶν ἐξ ἰδίας ἐνεργείας ὑφισταμένων ζημίαν), ὁμ. **ἡ παλιὰ κόττα ἔχει τὸ ζουμί** (ἐπὶ γυναικῶν, ἡ μεστωμένη εἶναι ἀπολαυστικωτέρα)· ὁμ. **κόττα μου, κοττούλα κι ἐγὼ σὲ μαγειρεύω** (ὁ ἔχων ὑπομονὴν νικᾷ)· || φρ. **κάθεται σὰν κόττα** (ἐπὶ γυναικός, παραδίδεται εὐκόλως), ὁμ. **εἶναι τῆς κόττας μας τ' ἀβγό** (εἶναι παιδὶ γυναικὸς ἐκ τοῦ γένους μας)· **2**) **τὸ χορτάρι τῆς κόττας** τὸ ἄγριον φυτὸν στάχυς ὁ ἀκανθώδης, ἀ. γαϊδουρόθυμος.

κοττᾰβεῖον (τὸ) κ. **κοττάβειον** μεταλλίνη λεκάνη, χρήσιμος εἰς τὸ παίγνιον τοῦ κοττάβου : Δικαίαρχ.'Ιστ.34 **ὁ συνεστραμμένῃ τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐρρίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοτταβεῖον·** **2**) ἆθλον ὅπερ ἐκέρδιζον εἰς τὸ παίγνιον τοῦ κοττάβου : Πλάτ.Κωμ.46,7,Εὔβουλ 16 **ἄνω γὰρ ὥσπερ κοτταβεῖον αἴρομαι,** Καλλ.άπ.2Ρ.

κοτταβία 'Ησ. «οὐλόθριξ» (πιθ. κοτταβίας).

κοτταβίζω (κότταβος), μέλλ. **κοτταβιῶ** παίζω τὸν κότταβον βλ.λ.· 'Ησ. «κοτταβίζειν· οἶνον ποτηρίῳ ἀναρρίπτειν» : 'Αριστφ.Εἰρ.343 **ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν, ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,** 'Αντιφάν.π. 'Αθήν.15,666f· **κοτταβιεῖτε τίνα τρόπον·** πρβλ. κατακοτταβίζω· **2**) ἐμῶ, ἐξερεύγομαι, ξερνῶ· Πολυδ.6,11 «ὅτῳ φίλον ἀποβλύζειν πιόντι, καὶ ἐξεμεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ κοτταβίζειν καλοῦσι»· ΕΜ 533, 15 «κοτταβίζειν τὸ τῷ κοττάβῳ χρῆσθαί φασιν ἀττικοί, οὐχὶ τὸ ἐμεῖν, ὥσπερ οἱ νῦν λέγουσι»· **3**) ρηματ. π. κοττάβισις, κοτταβισμός.

κοττᾰβικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κότταβον βλ.λ., ὁ χρησιμοποιούμενος κατὰ τὸ παίγνιον τοῦ κοττάβου : 'Ερμιππ.47,5 **ῥάβδον . . τὴν κοτταβικὴν ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην.**

κοττάβινορ 'Ησ. «ὑπόθεμα Λάκωνες, ἐν ᾧ οἱ κότταβοι ἐγίνοντο» (κῶδ. «ἐν ἧ»).

κοττάβιον (τό) προτιθέμενον βραβεῖον, ἆθλον τοῦ παιγνιδίου κότταβος : 'Αριστλ.Ρητ.1373α,23 **πέμφας κοττάβια ἀνδραποδισαμένῳ,** 'Αθήν.11,479D **ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἆθλα κοττάβια καλούμενα.**

κοττάβίς-ίδος (ἡ) εἰδικὸν ποτήριον πρὸς ἐκσφενδόνισιν τοῦ οἴνου κατὰ τὴν παιδιὰν τοῦ κοττάβου, πρβλ. κοτταβεῖον 1) : 'Ηγήσ.32 **κύλικες αἱ πρὸς τὸ πρᾶγμα χρήσιμαι μάλιστ' εἶναι δοκοῦσαι κατεσκευάζοντο καλούμεναι κοτταβίδες.**

κοττάβῐσις-εως (ἡ) (κοτταβίζω) μτγν. ἡ πρᾶξις τοῦ κοτταβίζειν, τὸ παίζειν τὴν παιδιὰν τοῦ κοττάβου· βλ.λ., ἁ. κοτταβισμός : Πλούτ.'Ηθ.654C **ἀθλητικά ταῦτα, παντάπασιν ἔτι τῆς κοτταβίσεως ὄζοντα.**

κοτταβισμός (ὁ) (κοτταβίζω) εἶδος κοτταβίσεως βλ.λ., σφοδρὸς διὰ ρανίδων ὕδατος κοταιονισμός, ἰατρικῶς ἐν χρ. πρὸς θεραπείαν καχεξιῶν : Φιλούμ.π.'Ορειβ.Σύνοφ.9,21,5,Παῦλ.Αἰγ.3,47.

κότταβος (ὁ), ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. **κόσσαβος** παίγνιον ἀσκούμενον ἀρχῆθεν ὑπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων, σύνηθες δ' εἶτα ἐν 'Αθήναις, παλαιότερον μὲν συνιστάμενον εἰς τὴν μετὰ δεξιότητος σκοποβολὴν λεκάνης διὰ ρανίδων οἴνου ἢ ὕδατος μετὰ δυνάμεως ἐκ ποτηρίου ἐκσφενδονιζομένων, βραδύτερον δὲ τῆς σκοποβολῆς ταύτης ἐν συμποσίοις ἀσκουμένης κατὰ μετεώρου κρεμαστῆς λεκάνης, πλήρους ὕδατος, ἐφ' οὗ ἐπέπλεον μικρὰ κοῦφα ἀγγεῖα λεγόμενα ὀξύβαφα, τὰ ὁποῖα ἕκαστος τῶν συμποτῶν διὰ τῶν ἐκ τοῦ ποτηρίου του ἐξακοντιζομένων σταγόνων προσεπάθει νὰ ἀνατρέψῃ, καθ' ὅσον ὁ τὰ πλείω ἀνατρέψας εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν βολῶν ἐλάμβανε τὸ προτεθειμένον βραβεῖον : 'Αθήν.15,667Ε, Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.524· ‖ ὁμ. παραλλαγὴ τοῦ παιγνίου τούτου, καθ' ἣν αἱ ρανίδες οἴνου ἐβάλλοντο ἐπὶ πλάστιγγος κρεμαμένης ὑπεράνω ἀγαλματίου ὀνομαζομένου Μάνης καὶ τεθειμένου ἐντὸς ὕδατος, τοῦ κοτταβίζοντος προσπαθοῦντος νὰ πλήξῃ διὰ τῆς κατερχομένης πλάστιγγος τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγάλματος (Σχόλ. Λουκ.Λεξιφ.3) : 'Ανακρ.53,Πλάτ.Κωμ.69,4· **2**) τὸ ἆθλον τῆς παιδιᾶς, τὸ κοττάβιον· 'Αθήν.15,666C «κότταβος ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ ποτῷ» : Εὔπ.86· πρβλ.'Αθήν.15,667D **ὅτι δὲ ἆθλον προὔκειτο τῷ εὖ προεμένῳ τὸν κότταβον·** **3**) ὁ ριπτόμενος οἶνος, λάταξ : Εὐρ. ἀπ 632 **πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμός,** 'Αντιφάν. 55,5· **4**) μεταλλίνη λεκάνη χρησιμοποιουμένη εἰς τὸ παίγνιον τοῦ κοττάβου, ἁ. κοτταβεῖον· Κρατῖν. π.'Αθήν.15,666D «ἐκαλεῖτο δὲ κότταβος καὶ τὸ ἄγγος εἰς ὃ ἔβαλλον τὰς λάταγας», 'Ησ. «σκεῦος συμποτικόν, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἔβαλλον ἐρίζοντες» : 'Αντιφάν.55,5.

κοττάνα (ἡ) 'Ησ. «παρθένος. Κρῆτες».

κοττάναθρον (τό) 'Ησ. «ἔνθα οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται» ἁ. πέταυρον (πιθ. κοττόβαθρον).

κοττάνη (ἡ) μτγν. ἁλιευτικὸν σκεῦος : Αἰλ.ΖΙ 12,43.

κότττανον (τό) λατ. cottanum (Πλίν.ΦΙ 13,51) κτ. πληθ. εἶδος μικροῦ σύκου· 'Ησ. «κόττανα· εἶδος σύκων μικρῶν» : 'Αθήν.9,385Α **πλὴν εἰμὴ κόττανα ἡμᾶς καὶ λέπιδιν.**

κοττάρια 'Ησ. «τὰ ἄκρα τῆς κέγχρου».

κοττεῖν 'Ησ. «τύπτειν, δορατεῖν».

κοττερό (τό) (κόττα) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. **τὰ κοττερά,** ἁ. πουλερικὰ βλ.λ. : **ἐφέτος ἔπεσε φόφος στὰ κοττερά.**

κόττερο(ν) (τό) (ἀγγλ.) νεώτ. κ. δημ. εἶδος ἐλαφροῦ ἱστιοφόρου δι' ἀγῶνας, ἁ. κέρκουρος· **2**) μικρὸν ἰδιωτικὸν πλοῖον βενζινοκίνητον ἰδίως δι' ἐκδρομὰς καὶ ταξίδια ἀναψυχῆς, γιώτ.

κοτ(τ)έτσι (τό) δημ. οἰκίσκος ὀρνίθων, ὀρνιθών.

κοτ(τ)ήσιος-α-ο δημ. ὁ ἐκ τῆς κόττας προερχόμενος, ὀρνιθήσιος : **κοττήσια ἀβγά.**

κοττιγίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν ἔνυδρον μετὰ ψευδαργύρου καὶ ἐν μέρει νικελίου.

κοττίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἰχθύων **τῆς τάξεως** τῶν **ἀκανθοπτερυγίων.**

κοττίδικα 'Ησ. «πλατάγη, κρόταλον».

κοττίζω (κόττος) σχόλ. κ. μσν. παίζω κύβους, κυβεύω : Σχόλ.Λουκ.Λεξιφ.3 **δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρβάρως καὶ παρακεκομμένως εἰρῆσθαι,** Μαλάλ.1 345, 17· **2**) ρηματ. π. κοττισμός, κοττιστής.

κοττικοί 'Ησ. «οἱ περικεφαλαῖαι».

κοττίς ίδος (ἡ) δωρ. κ. **κοτίς** ἡ κεφαλή : Πολυδ.2,29 «προκότταν δέ φασιν εἶναι ὅταν τις τὰ πρόσθεν κομᾷ, οἷον τὰ πρὸ τῆς κοττίδος. Δωριεῖς δὲ τὴν κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν»· **2**) Γαλ.Λεξ. 'Ιππ.506 «κοτίδι· τῷ ἰνίῳ, τῇ παρεγκεφαλίδι» : 'Ιππ. Νούσ.2,20 **ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ράχιν.**

κοττισμός (ὁ) (κοττίζω) γλωσσ. ἡ κυβεία.

κοττιστής (ὁ) (κοττίζω) γλωσσ. κ. μσν. ὁ παίζων κύβους, ὁ κυβευτής : Μαλάλ.1 451,20.

κοττοβολῶ-έω μαντεύομαι διὰ πτηνοῦ· 'Ησ. «κοττοβολεῖν· τὸ παρατηρεῖν τινα ὄρνιν».

κοττόπιττα (ἡ) δημ. κ. **κοτόπιττα** πίττα ἐκ φύλλων ζύμης καὶ ἐκ στήθους ὄρνιθος.

κοτ(τ)οπούλι (τό) δημ. ἁ. κοττόπουλο βλ.λ.

κοττόπουλο (τό) δημ. **κ. κοτόπουλο** ὁ νεοσσὸς τῆς ὄρνιθος, ὀρνίθιον.

κόττος (ὁ) κ. μσν. **κ. νεώτ.,** π. 'Ησ. **κοττός** ὁ ἀλέκτωρ, ὁ κόκκορας· 'Ησ. ἐν λ. προκόττα «καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες κοττοὶ διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον»· **2**) ὁ ἵππος· π.'Ησ.· **3**) εἶδος ποταμίου κωβιοῦ ἢ κεφάλου : 'Αριστλ.ΖΙ 534α,1 **ἐν τοῖς ποταμοῖς εἰσιν ἰχθύδια ἄττα ὑπὸ ταῖς πέτραις, ἃ καλοῦσί τινες κόττους·** ‖ νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθοπτερυγίων ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοττιδῶν·** **4**) κύβος : Κῶδ.'Ιουστιν.1,4,25,Μαλάλ.1 451,18 **μήτε κόττον ἐν μιᾷ τῶν πόλεων γενέσθαι.**

κοττόσουπα (ἡ) δημ. κ. **κοτόσουπα** ἔδεσμα ρευστόν, σούπα ἐκ ζωμοῦ ὄρνιθος, κόττας.

κοττούλα (ἡ) δημ. κ. **κοτούλα** ὑποκορ. τοῦ κόττα βλ.λ.

κοττόφειρα (ἡ) δημ. κ. **κοτόφειρα** ἡ φθεὶρ τῆς ὄρνιθος, κ. γεν. τῶν οἰκοσίτων ζῴων.

κοττοφείρι (τό) δημ. κ. **κοτοφείρι** περιληπτ. τοῦ κοττόφειρα βλ.λ. : **τίς ἔφαγε τὶς κόττες μας τὸ κοττοφείρι.**

κοττύβη (ἡ) 'Ησ. «τὸ φυόμενον ἐμφερὲς μύκητι».

κοττυλοιοί 'Ησ. «κατοικίδιοι ὄρνιθες».

κόττῠφος (ὁ) ἀρχ. ἀττ. ἀντὶ κόσσυφος βλ.λ.

κοττυφίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. κ. **κοσσυφίδαι** βλ.λ.

κοτῦλεα (ἡ) 'Επιγρ. κῶος τ. τῆς κοτύλης βλ.λ.3).

κοτῦλη (ἡ) (συγγ. τοῦ κοῖλος) κ. νεώτ. πᾶν κοῖλον, ἡ κοιλότης· 'Απολλδ.π.'Αθήν.11,479Α «πᾶν δὲ τὸ κοῖλον κοτύλην, φησίν, ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον» : Σχόλ.'Ιλ.Χ 22· **2**) κοῖλον ἀγγεῖον, μικρὸν ποτήριον, φιάλιον, καυκί : 'Ιλ.Χ 494 **τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν,** 'Οδ.Ρ 12 **δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν, πύρνον καὶ κοτύλην,** 'Αριστφ.ἀπ.350 **κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδέν·** ‖ παροιμ. Ζηνόδ.5,71 **πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου** (καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἡ καταστροφή)· ‖ ὁ κοτύλων βλ.λ. : Διον.'Αλ.Ρωμ.19,5· **3**) ἀττ. μέτρον ὑγρῶν περιλαμβάνον 6 κυάθους ἢ ἡμίξεστον : 'Ηρ.6,57 **ἀποπέμπεσθαί σφι ἐς τὰ οἰκία ἀλφίτων τε δύο χοίνικας ἑκατέρῳ καὶ οἴνου κοτύλην,** 'Αριστφ.Πλ.436 **ἢ ταῖς κοτύλαις ἀεί με δι-**

αλυμαίνεται ;, Θουκ.4,16 δύο κοτύλας οἴνου· Πλάτ.Λυσ.219E **οὐδὲ τρεῖς κοτύλας οἴνου**· || ἐν χρ. ὡς μέτρον χωρητικότητος τῶν ξηρῶν (192 κοτύλαι ἰσοδυναμοῦσι πρὸς ἕνα μέδιμνον σιτηρῶν): 'Αριστφ.ἀπ.465 **ἀλφίτων . . τρεῖς χοίνικας κοτύλης δεούσας**, "Αλεξ.221,17 **ἀλφίτων κοτύλην μίαν**· **4**) κ. νεώτ. ἀνατ. ἀρθρικὴ κοιλότης ὀστοῦ τινος, εἰς ἣν ἐφαρμόζεται τὸ σφαιροειδὲς ἄκρον ἄλλου ὀστοῦ, ἰδίως τοῦ μηροῦ, ἡ κλείδωση· Γαλ.12,224 «ἡ τοῦ ἰσχίου κοιλότης», Σχόλ.Θεόκρ.6,30 «ἔχουσι τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται· αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα» : 'Ιλ.Ε 306 **κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι**· || τὸ κοῖλον τῆς ἀρθρώσεως τοῦ βραχίονος : 'Ιππ."Αρθρ.7· **5**) τὸ κοῖλον τῆς χειρός, θένσρ, χούφτα : Σχόλ.'Ιλ.Χ 22 «κοτύλην . . καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον» || τὸ κοῖλον τοῦ ποδός, ἡ καμάρα : Πολυδ.9,122· πρβλ.'Αθήν.11,479A· **6**) αἱ μυζητικαὶ θηλαὶ τῶν πλοκάμων τοῦ πολύποδος, τῶν μαλακίων, κεφαλοπόδων κ ἄ., αἱ βυζάχτραι : Λουκ.'Ενάλ.Δ 4,3 **ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας**· **7**) κτ. πληθ. τὰ κύμβαλα : Αἰσχ.ἀπ 57,6 **ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ**· || νεώτ. κοῖλον τεμάχιον σιδήρου διάτρητον, ἐν ᾧ στρέφεται τὸ ἄκρον ἄξονος ἢ στρόφιγγος· **8**) νεώτ. ναυτ. ἐπὶ τῶν τορπιλλοβλητικῶν σωλήνων τῶν ὑποβρυχίων, χαλύβδινον ἐπίμηκες ἀνθεκτικὸν τεμάχιον ἔχον περίπου τὸ μῆκος τῆς τορπίλλης καὶ ὕψος ἴσον περίπου πρὸς τὴν διάμετρον αὐτῆς· **9**) νεώτ. **κοτύλη φορείου** ἐπὶ τῶν πυροβόλων, τὸ σχηματίζον τὴν ὑποδοχὴν τοῦ βλήματος, ἐν ᾗ διατίθεται τοῦτο· **10**) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν συνθέτων.

κοτυληδονώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κοτυληδόνα, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐχόντων θηλοειδεῖς ἐξοχάς, ἐκφύσεις : Γαλ.2,905 **κοτυληδονώδεις ἐξοχάς**, αὐτ.4,282 **κοτυληδονώδεις ἐκφύσεις**.

κοτυληδών-όνος (ἡ) κ. νεώτ., ἐπ. δοτ. τοπ. **κοτυληδονόφιν**, πᾶν τὸ κοῖλον, ἡ κοιλότης, ἄ. κοτύλη : Νίκ.'Αλεξ.547 **ἐκθλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη**· **2**) κτ. πληθ. αἱ μυζητικαὶ θηλαὶ τῶν πλοκάμων πολύποδος, μαλακίων, κεφαλοπόδων κλπ.,δι' ὧν προσκολλῶνται ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ συλλαμβάνουν τὴν λείαν των, κοτύλη βλ.λ.5): 'Οδ.Ε 433 **ὡς δ'.ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται**, 'Αριστλ.ΖΙ 524a,2 **ἐπὶ δὲ τῶν ποδῶν αἱ κοτυληδόνες ἅπασίν εἰσιν**, 'Αθήν.11,479B **αἱ τοῦ πουλύποδος ἐν ταῖς πλεκτάναις ἐπιφύσεις παραγώγως κοτυληδόνες**· || ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ καράβου : 'Αριστλ.ΖΙ 527a,25 **ἡ δ' ἀρχὴ τούτων ἐστὶν ἀπὸ τῶν κοτυληδόνων, αἵ εἰσιν ὑποκάτω τῶν ἐσχάτων ποδῶν**· κ. κτ. ἑν. : Λουκ.Μυί.'Εγκ.3 **προσφῦσα κατέχει κοτυληδόνι κατά τὸ ἄκρον ἐοικυῖαν**· **3**) κτ. πληθ. αἱ θηλαὶ τῆς μήτρας ἐγκύου μηρυκάζοντος ζῴου : 'Ιππ.'Αφορ.5,45, 'Αριστλ.ΖΓ 745b,33 **ταῦτα ἐν ταῖς ὑστέραις ἔχει τὰς καλουμένας κοτυληδόνας**, Διοκλ.Καρ.ἀπ.27 **κοιλότητες . . ἐν αἷς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἐμβρύου γίνεσθαι**· πρβλ. Γαλ.2,905· || νεώτ. ἰατρ. **κοτυληδόνες τοῦ πλακοῦντος** μικροὶ ὑποστρόγγυλοι ἢ πολύγωνοι λοβοί, σχηματιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἔξω ἐπιφανείας τοῦ πλακοῦντος ἐγκυμονούσης μήτρας καὶ χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων δι' αὐλάκων· **4**) ἡ κοτύλη βλ.λ.4), ἡ κλείδωση : 'Αριστφ.Σφ.1495 **νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών**, 'Αριστλ.ΖΙ 493a,24 **τὸ δέ, ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μηρός, κοτυληδών**· **5**) φυτόν τι, ὀμφαλοβοτάνη, ὁ κῆπος τῆς 'Αφροδίτης : Νίκ. Θηρ.681 **ῥίζαν κοτυληδόνος**, Διοσκ.4,91, Γαλ.12,41· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σαρκοφυλλιδῶν** τὸ χελωνοβότανο, τσαμπούνα, κοτυλίδα· **6**) νεώτ. βοταν. συνήθ. κτ. πληθ. τὰ πρῶτα φύλλα κατὰ τὴν βλάστησιν σπέρματος, σπερματόφυλλα, σπορόφυλλα.

κοτυλήρυτος-ον (κοτύλη-ἀρύω) ὁ δυνάμενος νὰ ἀρυσθῇ διὰ κοτύλης, ποτηρίου, ὅθεν ὁ ἄφθονος, δαψιλής· Εὐστ.1282,44 «ὁ τῇ κοτύλῃ ἀρυόμενος» : 'Ιλ.Ψ 34 **ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα** (σχόλ. «τοσοῦτον τῷ πλήθει ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύσασθαι»), 'Αθήν.11,479A **ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον αἷμα τὸ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενον**· **2**) **ὄξος κοτυλήρυτον** μέτρον ὄξους : Νίκ.Θηρ.539.

κοτυλιαῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ χωρῶν μίαν κοτύλην, ὁ ἰσομεγέθης τῇ κοτύλῃ : 'Αντίγ.Καρ.π. 'Αθήν.10,420A **τὸ δὲ περιαγόμενον ποτήριον οὐ μεῖζον ἦν κοτυλιαίου**, 'Ιππόλοχος π.'Αθήν.3,129A **λῃκύθους . . τὴν μὲν ἀργυρᾶν τὴν δὲ χρυσῆν, κοτυλιαίας**· **2**) νεώτ. ἀνατ. **κοτυλιαῖος δακτύλιος** ὁ προσφυόμενος εἰς τὴν ὀφρύν, τὸ χεῖλος τῆς κοτύλης τοῦ ἀνωνύμου ὀστοῦ.

κοτυλίδα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κοτυληδών, ἄ. χελωνοβότανο, τῆς παππαδιᾶς τ' ἀφτί, τσαμπούνα.

κοτυλίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ **κοτύλη** βλ.λ.5) : Εὐστ.1521,52 **κοτυληδόνες** (αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι) **ὅμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις**.

κοτυλίζω (κοτύλη) πωλῶ τι μὲ τὴν κοτύλην, λιανικῶς, λιανοπωλῶ, ἀντίθ. ἀθρόως πιπράσκειν· ΑΒ 46,14 «ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως» : 'Αριστλ Οἰκ.1347b,8 **τοῖς δὴ ἐμπόροις καλῶς εἶχε μὴ κοτυλίζειν, ἀλλ' ἀθρόα τὰ φορτία πεπρᾶσθαι**, 'Επιγρ. **μηδὲ ἐξ ἀμφορέων μηδὲ ἐκ πιθάκνης μηδ' ἐξ ψευδοπίθου κοτυλιζέτω μηδείς**· || κ. μτφ. : Φερεκρ.168 **μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπλάττειν**, 'Αριστφ.ἀπ.683 **κίρναντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖς πένησιν**· **2**) ρηματ. π. κοτυλιστής, κοτυλισμός.

κοτύλιον (τὸ) μτγν., πάπ. ὑποκορ. τοῦ κοτύλη βλ.λ. : "Ηρων Πνευμ.215,4 **ὁτὲ μὲν ἡμικοτύλιον, ὁτὲ δὲ κοτύλιον**.

κοτυλίς-ίδος (ἡ) ἡ κοτύλη βλ.λ.2), ἡ κλείδωση : 'Ιππ.'Εντ.Παθ.18· πρβλ. Γαλ.19,114.

κοτυλίσκη (ἡ) ὁ κοτυλίσκος βλ.λ. : Φερεκρ.69.

κοτυλίσκιον (τὸ) ὁ κοτυλίσκος βλ.λ., ποτηράκι : 'Αριστφ.'Αχ.459 **δός ἓν μόνον κοτυλίσκιον**.

κοτυλίσκος (ὁ) μικρὸν ποτήριον, ἐν χρ. ἰδ. κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου· 'Αθήν.11,479C «κοτυλίσκος δὲ καλεῖται ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος, καὶ οἷς χρῶνται οἱ μύσται» : 'Αριστφ.ἀπ. 380 **μηδὲ στέφω κοτυλίσκον**· **2**) εἶδος πλακοῦντος : 'Ηρακλέων'Εφ.π.'Αθήν.14,647B· **3**) 'Ησ. «βόθρος εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον».

κοτυλισμός (ὁ) (κοτυλίζω) πάπ. ἡ πρᾶξις τοῦ κοτυλίζειν βλ.λ., ἡ λιονικὴ πώλησις.

κοτυλιστής (ὁ) (κοτυλίζω) μτγν. μῖμος : 'Ιούλ. Μισ.360A.

κοτυλιστί πάπ. κ. **κοτυλειστί** κατὰ κοτύλην : Πάπ. **τὰ δὲ λοιπὰ κοτυλιστὶ δέδωκε**.

κοτυλοειδής-οῦς-ές ὁ ἔχων σχῆμα κοτύλης, ποτηρίου : 'Ιππ."Αρθρ.79 **κοτυλοειδὴς χώρη**.

κότυλος (ὁ) ἡ κοτύλη, τὸ ποτήριον, φιάλιον : 'Αριστφ. ἀπ.71, Πλάτ.Κωμ.46,9, 'Αθήν.11,482B **προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων**.

κοτυλοφόρος-ον νεώτ. ἐπὶ τῶν κεφαλοπόδων, ὁ φέρων κοτύλας βλ.λ.5), βυζάχτρες.

κοτυλώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κοτύλην, κοτυλοειδής : 'Αθήν.11,480B **κοτυλῶδες ἀγγεῖον** (ἡ κυαθίς), ΕΜ 706,20 **κοτυλώδεις καμπαί**.

κοτύλων-ωνος (ὁ) μτγν. ἐπίθ. τοῦ πολυπότου Οὐαρίου, συμπότου τοῦ Μ. Ἀντωνίου, ὁ πότης τῆς κοτύλης, ὁ μέθυσος, ὁ μπέκρος : Πλούτ.Ἀντ.18 **μετὰ Οὐαρίου τινὸς τῶν συνήθων καὶ συμποτῶν, ὃν Κοτύλωνα προσηγόρευον.**
κότυμβον (τὸ) μτγν. μακρὸν πλοῖον : Περίπλ. Ἐρ.Θαλ.44.
κότυνα (τὰ) Ἡσ. «σκύβαλα».
κοτῶ-άω (1) κοτέω βλ.λ.· ΕΓουδ. ἐν λ. ἐνεκότουν
κοτῶ-άω (2) δημ. τολμῶ, λαμβάνω τὸ θάρρος : **ἂν κοτᾷς, ἔβγα ἔξω, - δὲν κοτᾷ νὰ** μιλήσῃ.
κοῦ, κου Ἰων. τ. ἀντὶ ποῦ, που.
κοῦ κτ. κρᾶσιν, ἀντὶ καὶ οὐ : Ὑμν.Δήμ.227.
κοῦα Ἡσ. «ἐνέχυρα».
κούαγμα Ἡσ. «σκῆμα».
κουαδράντης (ὁ) (λατ.) μτγν. κ. **κοδράντης** χαλκοῦν ρωμαϊκὸν νόμισμα, ἔχον ἀξίαν 1/4 τοῦ ἀσσαρίου : Πλούτ.Κικ.29 **τὸ δὲ λεπτότατον τοῦ χαλκοῦ νομίσματος κουαδράντην ἐκάλουν.**
κουαδράτη (ἡ) μτγν. ἐπιθ. τῆς Ρώμης, ἡ τετράγωνος : Πλούτ.Ρωμ.9 **Ρωμύλος μὲν οὖν** τὴν **καλουμένην Ρώμην κουαδράτην,** ὅπερ ἐστὶ τε**τράγωνον, ἔκτισε.**
κουάκεροι (οἱ) νεώτ. μία τῶν θρησκευτικῶν αἱρέσεων τῆς ἐκκλησίας τῶν διαμαρτυρομένων.
κούαμα Ἡσ. «μέλαν. Λάκωνες».
κουανίνη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία στιλπνὴ καὶ ἰριδίζουσα, ἃ. γουανίνη.
κουάντον (τὸ) (λατ.) συνήθ. κτ. πληθ. δ. τ. τοῦ **κβάντουμ** βλ.λ.
κουαρτέττο (τὸ) (ἰτολ.) νεώτ. μουσ. μουσικὴ σύνθεσις διὰ τέσσαρα ὄργανα ἢ τέσσαρας φωνάς· **2)** συνεκδ. τετραμελὴς ὁμὸς μουσικῶν ἐκτελούντων τοιαύτας συνθέσεις· **3)** κτ. ἐπέκτ. ὁμὰς τεσσάρων ἀνθρώπων συμπραττόντων εἰς ἔργον τι, διασκέδασιν ἢ παίγνιον.
κουάρτο (λατ.) δημ. τέταρτον· ‖ ἐν τῇ τυπογρ. φύλλον χάρτου διπλωμένον εἰς τέταρτον.
κουάρτσιον (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ χαλαζίας.
κουάσαι Ἡσ. «ἐνεχυριάσαι»· πρβλ. κοῖον, κούα.
κουασίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ πικρὰ οὐσία τοῦ φυτοῦ κουασίας τῆς πικρᾶς.
κουβάλημα-ατος (τὸ) (κουβαλῶ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουβαλῶ, ἡ μεταφορά, μετακόμισις· **2)** συνεκδ. μετοικεσία.
κουβαλητὰ ἐπίρρ. δημ. διὰ μετακομίσεως, διὰ μεταφορᾶς.
κουβαλητής (ὁ) (κουβαλῶ) δημ., θηλ. **κουβαλήτρα,** ὁ μεταφέρων, μετακομίζων τι, ὁ κομιστής: Παλαμ.Παρακ.26,14 **τοῦ νεροῦ καὶ τῆς φλόγας κουβαλήτρα μαζί·** **2)** κτ. ἐπέκτ. ὁ προσκομίζων ἐν ἀφθονίᾳ τὰ ἐπιτήδεια, τὰ τρόφιμα εἰς τὸν οἶκον : **ὁ γαμπρός του εἶναι κουβαλητής.**
κουβαλητικὰ (τὰ) δημ. ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὸ κουβάλημα, ἀχθοφορικά, κόμιστρα.
κουβαλῶ-άω μσν. κ. δημ., μέσ. **κουβαλιοῦμαι** κ. **-λιέμαι,** μεταφέρω, μετακομίζω : Πρόδρ. 1,239 **καὶ τὸν πηλὸν κουβάλει, . . νὰ παίρνῃς τὸν μισθόν σου,** Παλαμ.Παράκ.20,8 **μεροκάματου σκλάβος, κουβαλῶ τὸν πηλό,** Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.164,11 **τὰ περιστέρια κουβαλοῦν, τὰ χελιδόνια χτίζουν·** **2)** ἀμτβ. μετακομίζω τὰ ἔπιπλα τῆς οἰκίας, μετοικῶ· ‖ κ. μέσ. μεταφέρω τὰ πράγματά μου, μετακομίζομαι : **κουβαληθήκαμε στὸ νέο σπίτι·** **3)** κτ. ἐπέκτ. προσκομίζω ἐν ἀφθονίᾳ τὰ ἐπιτήδεια, τὰ τρόφιμα εἰς τὸν οἶκον· **4)** μτφ. φέρω τινά που ἀπρόσκλητον, ἀνεπιθύμητον : **τί μᾶς τοὺς κουβάλησες τόσους μουσαφιραίους;** ‖ κ. μέσ. μεταβαίνω ἀπρόσκλητος, ἀνεπιθύμητος : **τί μοῦ κουβαλήθηκες ἐδῶ;** **5)** ρηματ. π. κουβάλημα, κουβαλητής.
κουβάνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **κουβανίτης** σπάνιον ὀρυκτὸν τοῦ χαλκοῦ ἡνωμένον μετὰ θείου καὶ σιδήρου εἰς κρυστάλλους κυβικούς.
κουβανῶ-άω δημ. κ. κουβαλῶ μεταφέρω : Καβάφ.Ἰθάκη 13 **τοὺς Λαιστρυγόνας καὶ τοὺς Κύκλωπας . . , δὲν θὰ τοὺς συναντήσῃς, ἂν δὲν** τοὺς **κουβανῇς μέσ' στὴν ψυχή σου.**
κουβαράς (ὁ) δημ. ὁ κατασκευαστής, ὁ πωλητὴς κουβαριῶν νήματος· **2)** περιώνυμος δέσμη ἱστορικῶν χειρογράφων· ‖ κ. ὡς τοπων.
κουβαρδαλίκι (τὸ) (τουρκ.) δημ. κ. **κουβαρνταλίκι** κ. **χουβαρνταλίκι** ἡ γενναιοδωρία, ἐλευθεριότης.
κουβαρδάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. **κουβαρντάς** κ. **χουβαρντάς** ὁ ἐξοδεύων ἀφειδῶς διὰ τοὺς ἄλλους, γενναιόδωρος, γαλαντόμος, ἀντίθ. τσιγκούνης : ΜΜ **φιλότιμε καὶ κουβαρδά, ποὺ δὲν ἐχτίμας τὰ λεφτά** ‖ φίλος τῶν διασκεδάσεων, τοῦ γλεντιοῦ· ‖ κ. εἰρων. **κουβαρδὰς εἶσαι!**
κουβαρδοσύνη (ἡ) (κουβαρδάς) δημ. κ. **κουβαρντοσύνη** κ. **χουβαρντοσύνη** ἡ ἰδιότης τοῦ κουβαρδᾶ, ἡ γενναιοδωρία
κουβάρι (τὸ) δημ. τυλιγμένον νῆμα, **ἡ τολύπη : ἕνα κουβάρι σπάγγο·** **2)** συνεκδ. πᾶν τὸ τυλιγμένον εἰς σφαιρικὸν σχῆμα, τὸ ἀμελῶς συνεστραμμένον : Κοζ.Ν Θ.Κωμ.Ι,7,14 **ὡς τὰ πανιὰ τ' ἀγεροφουσκωμένα | σωριοῦν κουβάρι ὡς σπάσῃ τὸ κατάρτι, - κουβάρι μοῦ τὸ 'καμες τὸ σακκάκι μου·** **3)** μτφ. ἐπὶ προσ. ἐν φρ. **γίνομαι** κουβάρι συσφίγγομαι συσπειρούμενος, κουλουριάζομαι, μαζεύομαι ἰδίως ἐκ πόνου, βασάνων καὶ γήρατος : ΜΜ **χέρια μου πόδια κόπησαν | κι ἕνα κουβάρι γίνηκα·** **4)** μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ διαπληκτιζομένων πιπτόντων συμπεπλεγμένως, οἱονεὶ συνεστραμμένοι περὶ ἀλλήλους : Λασκαρ.Ληξ. 4,296 **κι ἀπὸ λόγο σὲ λόγο χερακώνουνται, | καὶ πέφτουνε στὸ πάτωμα κουβάρι·** ἐν ὁμ. σημ. κ. **σωρὸ κουβάρι·** ὁμ. φρ. **ἐγίναμε μαλλιὰ κουβάρι** (συνεπλάκημεν, ἐμαλώσαμε στὸ καλό)· ‖ ὁμ. **τὰ πράγματα ἔγιναν μαλλιὰ κουβάρια** (περιεπλάκησαν, ἀνακατώθησαν)· **5)** μτφ.ἐν φρ. **κάνω τὸν ἄνεμο κουβάρι** ματαιοπονῶ.
κουβαριὰ (ἡ) δημ. μεγεθ. μεγάλο κουβάρι βλ.λ.
κουβαριάζω (κουβάρι) δημ., παθ. ἀόρ. **(ἐ)κουβαριάστηκα,** μετχ. παθ. παρακ. **κουβαριασμένος,** τυλίσσω νῆμα εἰς κουβάρι, ἀναπηνίζω· **2)** κτ. ἐπέκτ. συστρέφω τι, περιελίσσω, συσπειρῶ : Θεοτ.Κ Κατάδ.46 **ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κεφάλι τὴ μπόλια της καὶ κουβαριάζοντάς** την **τὴν ἔρριξε χάμου μὲ ὁρμή·** **3)** μέσ. ἐπὶ προσ., συσφίγγομαι συσπειρούμενος, μαζεύομαι, ζαρώνω ἰδίως ἐκ νόσου, γήρατος κτλ.· πρβλ. κουβάρι 2)· **4)** μέσ. πίπτω ἀποτόμως χαμαί, σωριάζομαι : Βιζυην. Ἡ μητέρα τῶν ἑπτὰ 510 **ὀλίγο λίγο ἐδιάγυρε τ' ἀσθενικὸ κορμί της κι ἐκουβαριάσθηκε στὴ γῆ·** **5)** μτγ. ἀπατῶ τινα, τυλίγω· **6)** ρηματ. π. κουβάριασμα, κουβαριαστός.
κουβάριασμα-ατος (τὸ) (κουβαριάζω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουβαριάζω, ἀναπήνισις, τύλιγμα, μάζεμα σὲ κουβάρι : **τὸ κουβάριασμα τοῦ σπάγγου·** **2)** κτ. ἐπέκτ. τὸ τύλιγμα εἰς σφαιρικὸν σχῆμα, σούρωμα, μάζωμα : **τὸ κουβάριασμα τοῦ φουστανιοῦ.**
κουβαριαστός-ή-ό (κουβαριάζω) δημ. ὁ τυλιγμένος εἰς κουβάρι, κουβαριασμένος· ἀντίθ. **ἀκουβάριαστος·** κ. ἐπίρρ. **-ά.**
κουβαρίς-ίδος (ἡ) μτγν. ὁ ἴουλος βλ.λ.6), **ἡ** σαρανταποδαρούσα : Διοσκ.2,35.
κουβαρίστρα (ἡ) δημ. κύλινδρος ξύλινος **ἢ** χάρτινος περὶ ὃν **εἶναι** τυλιγμένον νῆμα, πηνίον, καρούλι.
κουβαρντάς (ὁ) (τουρκ.) κ. **κουβαρδὰς** βλ.λ.
κουβάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἀγγεῖον συνήθ. μετάλλινον πρὸς ἄντλησιν ἢ μεταφορὰν ὕδατος, **ἴβανος,**

κάδος, σίγλος : δῶσ' μου τὸν **κουβά νά βγάλω νερό**· || δοχεῖον τοῦ νιπτῆρος στενώτερον πρὸς τὰ ἄνω, εἰς ὃ χύνουσι τὰ ἀπονιψίδια, ἀπονέρια.
κουβεβίνη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία ἀνακαλυφθεῖσα εἰς τοὺς καρποὺς πεπέρεως τοῦ φαρμακευτικοῦ, τῆς κουβέβας.
κουβέλ(λ)ι (τὸ) δημ. ἡ κυψέλη τῶν μελισσῶν· **2)** μέτρον χωρητικότητος δημητριακῶν, ἰσοδυναμοῦν μὲ δύο σοινίκια βλ.λ. : **πόσα κουβέλλια στάρι ἔκαμες ;**
κουβέντα (ἡ) (λατ.) δημ. ὁμιλία, συνομιλία, συνδιάλεξις : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.63,9 **σίντας ξελειτρουγήσανε καὶ βγῆκαν στὴν κουβέντα**· || φρ. **πιάνω κουβέντα** ἢ **ἀνοίγω κουβέντα** συνδιαλέγομαι συνεχῶς, ἀρχίζω διαλογικὴν συζήτησιν· || **στρωτὴ κουβέντα** ὁμαλή, ἄνευ διακοπῶν· || φρ. **φιλὴ κουβέντα** ἐλαφρὰ ἢ συνεχὴς ὁμιλία : **ἄρχισαν φιλὴ κουβέντα.**
κουβεντιάζω (κουβέντα) δημ. ἀμτβ., ἀόρ. (ἐ)**κουβέντιασα**, μτχ. παθ. παρακ. **κουβεντιασμένος**, ὁμιλῶ, συνομιλῶ, διαλέγομαι : ΜΜ **ὁ Ντάβος εἶναι πονηρὸς | καὶ κουβεντιάζει φέματα, - κάτι μοῦ κουβέντιασε στ' ἀφτί**· || συναναστρέφομαι, μτ. αἰτ. : **μὴ τὸν κουβεντιάζῃς, γιατὶ 'ναι κακὸς ἄνθρωπος**· **2)** μτφ. συνεννοοῦμαι, συζητῶ μετά τινος ἐν λεπτολογίᾳ, διαπραγματεύομαι : **τὰ κουβεντιάσαμε καὶ μείναμε σύμφωνοι**· || παροιμ. **ἀντάμα κουβεντιάζομε καὶ χώρια ἀκοῦμε** (ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων νὰ συνεννοηθῶσι)· **3)** καθοδηγῶ τινα, δασκαλεύω : **τὸν ἐκουβέντιασα, - αὐτὸς εἶναι κουβεντιασμένος**· **4)** μτφ. κακολογῶ, ἐπικρίνω, δυσφημῶ : **τὸν κουβεντιάζουν στὸ παζάρι**· || παθ. **ἡ κουβεντιασμένη** ἐπὶ ἐρωτικῇ παρεκτροπῇ γυνὴ δυσφημισθεῖσα· **5)** ρηματ. π. κουβέντιασμα.
κουβέντιασμα-ατος (τὸ) (κουβεντιάζω) δημ. ἡ συνομιλία, συζήτησις, κουβέντα : **τὸ κουβέντιασμά τους εἶναι γιὰ τὰ σκανταλάκια τῆς γειτονιᾶς**· πρβλ. κουβεντολόγι.
κουβεντολό(γ)ι (τὸ) δημ. ἐλαφρὰ ἢ συνεχὴς συνομιλία, κουβέντα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 12,17 **κι ὅπου νιώθει κι ὅπου ξέρει | δὲ γροικᾷ κουβεντολόγια.**
κουβεντούλ(λ)α (ἡ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κουβέντα, βραχεῖα συνομιλία· || εἰρων. : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ. 101 **καθόνταν κοντὰ της σὲ κανένα πεζούλι καὶ γύρευαν ν' ἀνοίξουν μαζί της κουβεντούλα.**
κουβερνάντα (ἡ) δημ. κ. **γκουβερνάντα** βλ.λ.
κουβέρτα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. κλινοσκέπασμα μάλλινον ἢ βαμβακερόν· **2)** τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου : **κοιμηθήκαμε στὴν κουβέρτα**· || **τ' ἅρματα στὴν κουβέρτα** κέλευσμα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ 'Αγῶνος πρὸς ἑτοιμασίαν δι' ἐμβολήν.
κουβερτούρα (ἡ) δημ. κάλυμμα, περικάλυμμα, ἰδ. βιβλίου.
κουβερτοῦρι (τὸ) μσν. τὸ κλινοσκέπασμα, ἡ κουβέρτα : Χρον.Μορ.7698 **τὸ κουβερτοῦρι ἐσήκωνεν αὐτὸ τοῦ κρεββατίου του.**
κουβερτούρισμα-ατος (τὸ) τὸ κόλλημα τῶν ἐξωφύλλων εἰς τὰ βιβλία· || τὸ πέρασμα τῶν βιβλίων εἰς τὰ καλύμματα ἢ πινάκιά των· || ἡ ἁπλῆ βιβλιοδέτησις τῶν βιβλίων.
κουβηζός 'Ησ. «στηθεύς».
κουβικουλάριος (ὁ) (λατ.) νεώτ. π.Ρωμ.κ.Βυζαντ. ἀξιωματοῦχος ἐντεταλμένος τὴν φρούρησιν τοῦ κοιτῶνος τοῦ αὐτοκράτορος.
κουβίκουλον (τὸ) (λατ.) νεώτ. νεκρικὸς θάλαμος ἐν κατακόμβαις, κουβούκλιον· **2)** π. Βυζαντ. ὁ κοιτὼν τοῦ αὐτοκράτορος, ἄ. κουβικούλιον κ. κουβούκλιον.
κουβισμός (ὁ) νεώτ. ζωγραφ. ὁ κυβισμός.
κοῦβος (ὁ) δημ. ἡ Ἰνδικὴ ὄρνις, ἄ. ἰνδιάνος, διάνος, κοῦρκος, γάλλος.
κουβούκλης (ὁ) (λατ.) νεώτ. ἐκκλ. ὀφφίκιον ἐκκλησιαστικόν, ὁ βαστάζων τὴν ράβδον, δεκονίκιον, τοῦ ἀρχιερέως βαδίζοντος ἢ ἱππεύοντος.
κουβούκλιον (τὸ) μσν., νεώτ., δημ. **κουβούκλι**, μσν. κ. **κουβοῦκλιν**, ὁ κοιτών, θάλαμος ἰδίως τοῦ βασιλέως, ἄ. κουβίκουλον : Πασχ.Χρον.578,4, Διήγ. 'Αχιλλ.710 **καὶ ἀπὲ τὴν ἀγάπην τὴν πολλὴν ἣν πρὸς ἐκείνην εἶχεν χρυσὸν ὁλιθομάργαρον ἐποίησεν κουβοῦκλιν**· **2)** συνεκδ. πᾶς μικρὸς θόλος στηριζόμενος ἐπὶ λεπτῶν κιόνων : Θεοτ.Κ Κατάδ.23 **σκεπάζοντάς τους μ' ἕνα πράσινο θολωτὸ κουβούκλι**· **3)** ἰδίως τὸ ἱερὸν κενοτάφιον τὸ στηνόμενον τὴν Μ. Παρασκευὴν ἐν τοῖς ναοῖς : **τὸ κουβούκλιον τοῦ 'Επιταφίου**· **4)** κιβώτιον : Πασχ.Χρον.69,15.
κουβοῦσι (τὸ) δημ. ἐπὶ πλοίων, τετράγωνον ἄνοιγμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δι' οὗ γίνεται ἡ συγκοινωνία καὶ ὁ ἀερισμὸς τοῦ πλοίου, ἡ κάθοδος· **2)** συνεκδ. ὁ ἐν εἴδει κανθηλίου καθέκτης τῆς καθόδου, τὸ ἐπικαθόδιον.
κουγουάρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. αἰλουροειδὲς θηρίον τῆς 'Αμερικῆς, ἄ. ἀμερικονικὸς λέων, πούμα.
κούδαρης (ὁ) δημ. κ. **κούδαρος** βλ.λ.
κούδαρος (ὁ) δημ. κ. κούδαρης, πληθ. **κουδαραῖοι** ὁ κτίστης κατὰ τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν κτιστῶν τῆς 'Ηπείρου, Μακεδονίας καὶ Θράκης· ἐπίρρ. **κουδαρίτικα.**
κουδο(υ)μηλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κράταιγος βλ.λ. ὁ ἀζαρόλος.
κουδούνα (ἡ) δημ. μεγεθ. μεγάλο κουδούνι βλ.λ.
κουδουνάκι (τὸ) μσν. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ κουδούνι βλ.λ. : Καισάρ.Δοπ.ἐν Σάθ.3,51 **τὸ κάθε λουρὶ εἶχεν ἀπὸ δύο κουδουνάκια μικρά.**
κουδουναραῖοι (οἱ) δημ. οἱ φέροντες κώδωνας μετημφιεσμένοι, οἱ κουδουνάτοι.
κουδουνάτος-η-ο δημ. ὁ φέρων κώδωνας, κουδούνια : δ.τραγ. **πῆρε καὶ τὸ ζηλεμένο κριάρι, κεῖνο τὸ σουρταριάρικο, κεῖνο τὸ κουδουνάτο**· **2)** ὁ μετημφιεσμένος, ὁ μασκαρᾶς· συνήθ. κτ. πληθ., ἄ. κουδουναραῖοι.
κουδούνι (τὸ) δημ., ἰδιωμ. κ. **κουντούνι**, ὑποκορ. τοῦ κώδων, μεγεθ. **κουδούνα**, ὑποκορ. **κουδουνάκι**, μικρὸς κώδων, κωδωνίσκος : Σολωμ. Τὸ κοπάδι 8 **καὶ σ' ὅλα τῆς κοιλάδας τὰ περάσματα λαλοῦν κουδούνια, ἀντιλαλοῦν βελάσματα**, Χατζόπ.'Απλ.Τρ.28,14 **κάπου ἕνα μόνο ἀπόβαθα κουδούνι τώρα ἠχεῖ σὰν κλάμα**· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., κακολογία, μομφή, συκοφαντία, συνήθ. ἐπὶ ἐρωτικῇ παρεκτροπῇ : **πρόσεξε μὴ σοῦ κρεμάσουν κουδούνια αὐτοῦ ποὺ πᾶς**, φρ. **χωρὶς πομπὴ κουδούνι** (ἐπὶ μομφῆς ἀναιτίου)· || φρ. **μοῦ 'κανες κουδούνι τὸ κεφάλι μου** μὲ κατεζάλισες· **3)** κτ. πληθ. αἱ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀφιέμεναι μικραὶ σταφυλαί, καμπονάρια, καμπανά.
κουδουνιά (ἡ) δημ. δερμάτινον περιλαίμιον, ἐξ οὗ κρέμαται ὁ κώδων τῶν προβάτων, ὁ κλοιός.
κουδουνίζω (κουδούνι) δημ. κ. **κουδουνάω** κτυπῶ τὸν κώδωνα, τὸ κουδούνι : Σολωμ.Θάν. τῆς 'Ορφανῆς 24 **κουδούνιζε κοντὰ εἰς τὸ στερνὸ κρεβάτι, - κουδουνίζω μιὰ ὥρα καὶ δὲ(ν) μ' ἀνοίγουνε**· **2)** ἀναδίδω ἦχον κώδωνος, μεταλλικόν : **κουδουνίζει τὸ κανάτι - τὸ κρύσταλλο**· || φρ. **κουδουνίζουν τ' ἀφτιά μου** (βομβοῦσι)· || ὁμ. **κουδουνίζει ἡ τσέπη του** (ἔχει χρήματα)· **3)** μτφ. ἀμτβ. κοινολογῶ μυστικόν τι, διαδίδω, διασαλπίζω· **4)** ρηματ. π. κουδούνισμα, κουδουνιστός.
κουδούνισμα-ατος (τὸ) (κουδουνίζω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουδουνίζω, τὸ κτύπημα τοῦ κώδωνος, ὁ κωδωνισμός : **τὰ κουδουνίσματα τῶν κοπαδιῶν**· **2)** ὁ ἀναδιδόμενος οἱονεὶ κώδωνος ἦχος, μεταλλικός : Ξενόπλ.Ζακ.

Μαντ.45 **τὰ κουδουνίσματα τῶν κρυστάλλων τὴν ἠλέκτριζαν, - τὰ κουδούνισμα τῆς φωνῆς.**
κουδουνιστός-ή-ό (κουδουνίζω) δημ. κ. **κουντουνιστός** ὁ ἀναδίδων ἦχον μεταλλικόν : **φωνὴ κουδουνιστή.**
κουδουνίστρα (ἡ) δημ. ἄθυρμα νηπίων ἐν εἴδει μικροῦ κώδωνος.
κουδριγάριον (τὸ) (λατ. quadrigarium) μσν. ἡ ἀλοιφὴ τῶν ἁρματηλατῶν : Ἱππιατρ.130 **κουδριγάριον ἄλειμμα.**
κουέστα (ἡ) (ἰσπαν.) νεώτ. ὄρος γεωγραφικὸς δηλῶν τὰς λοφοσειράς, τὰς ἐχούσας τὴν μίαν πλευρὰν ὁμαλῶς ἐπικλινῆ, τὴν δὲ ἄ. ἀπόκρημνον.
κουζελίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα ἡφαιστειογενὲς τῆς σειρᾶς τῶν μινετῶν καὶ κερσαντιτῶν.
κουζίνα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. τὸ μαγειρεῖον· **2)** τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἀνάπτεται ἡ πυρὰ πρὸς κατασκευὴν φαγητοῦ : **κουζίνα πετρελαίου - ἠλεκτρική· 3)** κτ. ἐπέκτ. ὁ ἰδιάζων τρόπος τοῦ μαγειρεύματος, ἡ μαγειρική : **κουζίνα γαλλική - τουρκική.**
κουζινέττο (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ **κουζίνα** βλ.λ. μικρὰ μηχανὴ μαγειρεύματος· **2)** ἔδρανον περιστρεφομένου ἐξαρτήματος μηχανῆς.
κουζουλάδα (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. **κουζουλαμός** παραφροσύνη, ἀπερισκεψία, μωρία, τρέλλα : Ἐρωτόκρ.3 774 **ἔτοια ζαβάγρα νὰ μοῦ πῇ, μουδ' ἔτοια κουζουλάδα.**
κουζουλαίνω μσν. κ. δημ. καθιστῶ τινα παράφρονα, τρελλόν, τρελλαίνω : δ.δίστ. **φηλομελαχρινούλα μου, | ποῦ τὸ ῾βρες τὸ μελάνι | κι ἔβαφες τὰ φρυδάκια σου | γιὰ νὰ μὲ κουζουλάνῃς·** κ. παθ. : Ἐρωφ.4,615 **μ' ἂν τὸ πιστεύῃ ὁλοτενιάς νὰ κουζουλάθη κρίνω.**
κουζουλαμός (ὁ) δημ. ἡ κουζουλάδα βλ.λ.
κουζουλός-ή-ό μσν. κ. δημ. μωρός, ἄφρων, τρελλός, ζουρλός : Ἐρωτόκρ.1,172 **σήμερο κάνω ἀπόφαση καὶ κουζουλὸ σὲ κρίνω,** αὐτ.3,1024, δ. δίστ. **ὁ Στελιανὸς ὁ κουζουλὸς | ἐβρῆκε μιὰ δεκάρα | τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του | νὰ πάρῃ κουραμάνα· 2)** δημ. ὁ ὁπωσδήποτε ἀνάπηρος τὴν μίαν ἢ τὰς δύο χεῖρας, κουλλός.
κουήνα (ἡ) (ἀγγλ.) νεώτ. λ. συνήθ. εἰς τοὺς λαϊκοὺς πληθυσμοὺς τῶν ἑλλην. λιμένων, δηλοῦσα τὸν ἐν κραιπάλῃ : **εἶναι κουήνα στὸ μεθῆσι.**
κουίντα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. ἕκαστον τῶν ἐπαλλήλων πλαγίων πλαισίων τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, τῶν ἀποκρυπτόντων εἰς τοὺς θεατὰς τὴν πρὸς τὰ παρασκήνια θέαν.
κουϊντέττο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. μουσικὸν τεμάχιον γεγραμμένον διὰ πέντε φωνὰς ἢ πέντε ὄργανα· **2)** κτ. ἐπέκτ. ἡ πεντὰς τῶν ἐκτελεστῶν τοιαύτης συνθέσεως· πρβλ. κουαρτέττο.
κουϊριτικός-ή-όν (λατ.) νεώτ. κ. **κουϊρικός** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κουϊρίτας, Κυρίτας ἤτοι τοὺς Ρωμαίους πολίτας· || νεώτ. νομ. **κουϊριτικὸν δίκαιον** τὸ δίκαιον, οὗτινος ἀπέλαυον προνομιακῶς οἱ Ρωμαῖοι πολῖται, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ δίκαιον τὸ διέπον τοὺς Λατίνους καὶ τοὺς ἀλλοδαπούς· || ὁμ. **κουϊριτικὴ κυριότης** ἡ διὰ τῶν αὐστηρῶν μόνον διατυπώσεων τοῦ κουϊριτικοῦ δικαίου κτωμένη, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν βονιτάριον κυριότητα.
κουϊρούκα (ἡ) (τουρκ.) δημ. τεχνητὸν βούτυρον παρασκευαζόμενον ἐκ λίπους τῆς οὐρᾶς προβάτων ἰδίως τῶν καραμανίων.
κούκα (ἡ) μσν. κ. δημ. εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς, σκοῦφος, κοῦκος : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ. 3,25 **τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ κεφάλι, ἀντὶ διὰ κούκαν· 2)** δημ. ἄ. καύκα ἡ κεφαλὴ καὶ συνεκδ. ὁ νοῦς : φρ. **κατεβάζει ἡ κούκα του** (ἔχει ἐφευρετικότητα ἢ ἄ. εὐθυκρισίαν) πρβλ. κούτρα.
κουκᾶ Ἡσ. «πάππων, ἢ κυκεῶνα».
κουκέττα (ἡ) (γαλλ.) δημ. ἡ κοκέτα βλ.λ. ἡ κλίνη εἰς τὰ πλοῖα.
κοῦκι-εως (τὸ) (λατ.) μτγν. τὸ φυτὸν ὕφαντικὴ ἡ Θηβαϊκή : Πλίν.Φl 13,62· πρβλ. κουκιοφόρος.
κουκία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. **τῶν ρυτοειδῶν.**
κούκινος-η-ον μτγν. ὁ ἐκ κούκεως βλ.λ. κατεσκευασμένος, παρεσκευασμένος : Περίπλ.Ἐρ.Θαλ. 19,26 **γλώσσῃ δὲ Ἀραβικῇ χρῶνται καὶ περιζώμασι φύλλων κουκίνων· 2)** πάπ. ὁ πεποιημένος ἐξ ἰνῶν κούκεως : Πάπ. **κούκινα σόλια.**
κουκιοφόρος-ον ὁ φέρων, παράγων τὸ κοῦκι : Θεόφρ.Φl 4,2,7 **κουκιοφόρον δένδρον** (κῶδ. κουκιόφορον) (τὸ φυτὸν ὑφαντικὴ ἡ Θηβαϊκή).
κουκ(κ)ί-ιοῦ (τὸ) δημ.,μσν. κουκίν, ὑποκορ. **κου(κ)κάκι,** τὸ ὄσπριον κύαμος : **κουκιὰ ξεφλουδισμένα·** παροιμ. **κουκιὰ τρῷς, κουκιὰ μαρτυρᾷς ἢ μολογᾷς** (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀφελοῦς, μὴ δυναμένου νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς αἰτίας τῶν πραγμάτων), ὁμ. **καλημέρα, Γιάννη.—κουκιὰ σπέρνω** (ἐπὶ τῶν ἀπαντώντων ἄλλ' ἀντ' ἄλλων)· **2)** ὁ κόκκος, τὸ σπυρί, τὸ κουκούτσι : **τὸ κουκὶ τοῦ καφέ·** || κ. μτφ. : Πρόδρ.2,135 **κἂν εἰς οὐ βλέπει τὸ κουκὶν ἀπὸ τοὺς καλογέρους·** || παροιμ. **κουκιὰ μετρημένα** (ἐπὶ ἀσφαλῶς ὑπολογισμένων ἢ ὑπολογισίμων).
κουκ(κ)ιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν τὸ παράγον κυάμους, κουκιά.
κουκκίδα (ἡ) δημ. κ. κοκκίδα ἡ κοκκίς, στίγμα· **2)** τὸ σημεῖον τῆς τελείας : Σολωμ.Πρωτοχρονιὰ 205 **κι ἀφοῦ εἶδα καὶ ξαναεῖδα | ποὺ δὲ λείπει μιὰ κουκκίδα·** || **τρεῖς κουκκίδες** (...) τὸ σημεῖον τῶν ἀποσιωπητικῶν.
κουκ(κ)ίζω (κουκκί) δημ κ. **κοκκίζω** σπείρω, διασπείρω· **2)** ἐπιπάσσω, πασπαλίζω· **3)** ρημ. **ματ.** π. κουκ(κ)ιστός.
κούκ(κ)ινος-η-ο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ κουκ(κ)ιά : **κούκ(κ)ινο ψωμί.**
κουκ(κ)ιόζουμο (τὸ) δημ. ὁ ζωμὸς τῶν κυάμων, τὸ ζουμὶ τῶν κουκιῶν· || παροιμ. **καὶ χθὲς κουκιὰ ἐφάγαμε, καὶ σήμερα κουκιόζουμο** (ἐπὶ διαγόντων βίον πτωχικόν).
κουκ(κ)ιστός-ή-ό δημ. ὁ ἐπιπεπασμένος, πασπαλισμένος.
κοῦκκος (ὁ) λεξ. κ. δημ. τὸ πτηνὸν κόκκυξ : Σουΐδ.,Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.22,8 **ὁ κοῦκκος φέτο δὲ λαλεῖ, οὔτε καὶ θὰ λαλήσῃ,** Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Πρόλ. 8 **κι ὅπως στ' ἀλήθεια ὁλόμονοι δὲ ζοῦν οὔτε κι οἱ κοῦκκοι·** || παροιμ. **ἕνας κοῦκκος δὲ φέρνει τὴν ἄνοιξη** (ἐπὶ περιστάσεων, καθ' ἃς χρειάζονται πολλοί· πρβλ. χελιδὼν μία ἔαρ οὐ ποιεῖ)· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ μόνος, ὁ ἄνευ συντρόφου : **ἔμεινε κοῦκκος** (ὁλομόναχος, ἔρημος)· || εἴρων. φρ. **τρεῖς κι ὁ κοῦκκος** (ἐλάχιστοι)· || φρ. **τὸν ἔχουνε στοῦ κούκκου τὸ σημάδι** (ἐπὶ δεινῶς ὑποβλεπομένου)· || φρ. **τοῦ κόστισε ὁ κοῦκκος ἀηδόνι** (ἐπὶ ὑπερβολικῆς δαπάνης δι' εὐτελές τι πρᾶγμα)· **3)** μτφ. ἐπὶ προσ., ἀνόητος, μωρός, μπούφος : **εἶναι κοῦκκος καὶ δὲν καταλαβαίνει τίποτε· 4)** εἶδος σκούφου, ὁ κοῦκος βλ.λ.
κουκκοσάλι (τὸ) δημ. ἡ εἰς χονδρὰς νιφάδας πίπτουσα χιών.
κουκ(κ)ουβάγια (ἡ) δημ., ὑποκορ. **κουκκουβαγίτσα** τὸ νυκτόβιον πτηνὸν γλαῦξ, ἡ κικκάβη (Ἀριστφ.) : ΜΜ **Θέ μου καὶ Παναγίτσα μου, | κουκκουβαγίτσα νὰ γενῶ,** φρ. **στὸ σπίτι αὐτὸ φωλιάζουν κουκκουβάγιες** (μένει ἀκατοίκητον)· || παροιμ. **ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κι ἄλλα τῆς κουκουβάγιας** (ἐπὶ πραγμάτων ὅλως ἀνίσου ἀξίας)· **2)** τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ σιτόχρουν.
κουκκούδι (τὸ) δημ. μικρὸν κοκκιῶδες ἐξάνθημα, κεφάλι σπυριοῦ, κοκκάδι.

κούκκουλα (ἡ) δημ. κ. κούκλα ὁ ἀραβόσιτος.
κουκκούλα (ἡ) δημ. κ. κουκούλα βλ.λ.
κουκκουλήσιος-α-ο δημ. ὁ κουκουλλήσιος βλ.λ.· **2)** ἐπὶ ἄρτου, ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ κούκκουλο, ἀραβόσιτον.
κουκκούλι (τὸ) δημ. κ. κουκούλι βλ.λ.
κούκκουμα (ἡ) (λατ.) πάπ. κ. δημ. πίθος, ἀμφορεύς : Πάπ. **πέμφον μοι κούκκουμαν ἐλαίου**· **2)** δημ. θερμαστρίς, μπρίκι, καφεδόμπρικο.
κουκκούμιον (τὸ) μτγν. κ. κουκούμιον κ. κουκ(κ)ούμα (ἡ) εἶδος λέβητος, θερμαστρίς : Ἀρρ. Ἐπικτ.2,22,71 **δεῖ αὐτὸν κουκκούμιον ἔχειν, ὅπου τὸ θερμὸν ποιήσει τῷ παιδίῳ, ἵν' αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην.**
κούκκουμος (ὁ) πάπ. κ. **κούκουμος**, πληθ. **κοκκόμανα**, εἶδος λέβητος, μέγα πως κουκκούμιον βλ.λ. : Πάπ. **κούκκουμος χαλκοῦς.**
κουκκουνάρα (ἡ) δημ. κ. κουκουνάρα βλ.λ.
κουκκουνάρι (τὸ) δημ. τὸ κουκουνάρι βλ.λ.
κουκκουναριά (ἡ) δημ. κ. κουκουναριὰ βλ.λ.
κουκκουροβιθιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κερκὶς ἡ κερωνιοειδής.
κουκκούτσι (τὸ) δημ. ὁ κόκκος, ὁ σκληρὸς πυρὴν τῶν καρπῶν : **ἔφαγε τὰ κεράσια μὲ τὰ κουκκούτσια**· || γεν. ὁ σπόρος οἱουδήποτε καρποῦ : **κουκκούτσια ἀπὸ πορτοκάλια**· || τὸ γίγαρτον τῶν σταφυλῶν : **σταφίδα χωρὶς κουκκούτσια**· **2)** μτφ. ἐλαχίστη ποσότης, μόριον, ἴχνος : **δὲν ἔχει κουκκούτσι μυαλό.**
κούκλα (ἡ) δημ. μικρὸν ἀνθρώπινον ὁμοίωμα χρησιμεῦον ὡς ἄθυρμα τῶν κορασίων, πλαγγών : **κούκλα ἀπὸ λάστιχο - ἀπὸ γύψο**· **2)** μτφ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ὡραία, ἡ κομψῶς ἐνδεδυμένη : **ἔχει μιὰ κόρη κούκλα**· || παροιμ. **ἀπ' ἔξω κούκλα κι ἀπὸ μέσα πανούκλα** (ἐπὶ τῶν κατ' ἐπιφάνειαν, ἐξωτερικῶς μόνον καλῶν)· **3)** τὸ ἀνδρείκελον τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ραφείων κττ., μανεκέν· **4)** τὸ ἀνδρείκελον τοῦ θεάτρου, νευρόσπαστον, φασουλῆς, μαριονέττα· **5)** δεσμὶς τυλιγμένου νήματος : **τὸ κάθε πουλόβερ θὰ χρειασθῇ πέντε κοῦκλες νῆμα**· **6)** τὸ φυτὸν ἀραβόσιτος ὁ κοινός.
κουκλὶ (τὸ) δημ. ἡ κούκλα, ἡ πλαγγών, τὸ ἀνδρείκελον : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Προλ.10 **μὲ τρεῖς ἡσκιους τὴν πλούμισα, κουκλιὰ δικά μου.**
κουκλόπαν(ν)ο (τὸ) δημ. συνήθ. κτ.πληθ. παννιὰ καὶ ἐνδύματα τῆς κούκλας, πλαγγόνος· **2)** μτφ. μικρὰ ἄχρηστα τεμάχια ὑφάσματος, κουρέλια.
κουκλοπετεινός (ὁ) δημ. τὸ πτηνὸν ἔποψ, τσαλαπετεινός, τουρλόπαππας.
κοῦκλος (ὁ) δημ. κούκλα παριστῶσα παῖδα ἢ ἄνδρα· **2)** εἰρων. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡραῖος, ἀλλὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀνόητος.
κουκλώνω (κουκούλλα) μσν., δημ. κτ. συγκοπ. τοῦ κουκουλλώνω καλύπτω, σκεπάζω : Ἐρωτόκρ. 1,275 **βαστᾷ κουρφὰ φιλὴ μαγνιά, τὰ μάτια μας κουκλώνει,** Ἐρωφ.5,420 **γιατὶ δὲν ἦτο τὸ πρεπὸ χῶμα νὰ τὸ κουκλώσῃ.**
κοῦκος (ὁ) δημ. εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἄνευ γύρου, μετὰ ἢ ἄνευ γείσου, σκοῦφος· **2)** ὅ. γρ. τοῦ κοῦκκος βλ.λ.1) κ. 2).
κουκοστάφυλο (τὸ) δημ. τὰ φυτὰ ἀείζωον τὸ ὡραιοανθὲς καὶ ἀείζωον τὸ ἀθῷον.
κουκουβάγια (ἡ) δημ. ὅ. κουκκουβάγια βλ.λ.
κουκουβία (ἡ) δημ. κ. κουκουβιά εἶδος λεύκης· πρβλ. Κορ.Ἄτ.4,238.
κουκουβιάζω δημ. κ. κουκουβίζω βλ.λ.
κουκουβίζω μσν., δημ. κ. κουκουβιάζω, ἐπὶ πτηνῶν, ὀκλάζω, κοιτάζομαι, κουρνιάζω : Ἐρωτόκρ. 4,1830 **σὰν περιστέρες . . κι ἐκεῖ ποὺ πᾶν νὰ φυλαχτοῦ τρέμουν καὶ κουκουβίσου**· **2)** δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κάθημαι μὲ κεκαμμένα τὰ κάτω ἄκρα, ὀκλαδόν, ἀνακούρκουδα· **3)** ρηματ. π. κουκουβιστός.
κουκούλιον (τὸ) νεώτ. ἐκκλ. π. Βυζαντ. ἡ πρὸ τῶν ὕμνων στροφή, τὸ προοίμιον κοντακίων.
κουκούλ(λ)α (ἡ) (λατ.) μσν. κ. δημ. ἡ καλύπτρα τῆς κεφαλῆς, κατσούλα· **2)** κωνοειδὲς ἢ σφαιροειδὲς ἐπιστέγασμα οἷον τοῦ ἀνεμομύλου· **3)** δημ. μανδύας περιβάλλων τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν κορμὸν τοῦ πολύποδος : **ἡ κουκούλλα τοῦ χταποδιοῦ**· || κ. μτφ. **ἔχει τὸ βουνὸ κουκούλλα καὶ θὰ χιονίσῃ** (ἔχει κεκαλυμμένην τὴν κορυφὴν ὑπὸ νεφῶν).
κουκουλλάνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογ. τῶν νηματοειδῶν ζώντων παρασιτικῶς ἐπὶ διαφ. ἰχθύων κ. ἰδίως τῆς πέρκης.
κουκουλ(λ)άρικος-η-ο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἐκ νήματος μετοξωτοῦ διὰ ξάνσεως καὶ νήσεως τῶν κουκουλλίων, οὐχὶ δι' ἀναπηνίσεως, μεταξωτός, ὅ. κουκουλήσιος : **σεντόνι - ὕφασμα κουκουλλάρικο.**
κουκουλ(λ)ᾶτος-η-ο δημ. ὁ φέρων κουκούλλαν, ὁ κουκουλλωτός.
κουκουλ(λ)ήθρα (ἡ) δημ. τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς μετάξης ὑπόλειμμο τοῦ μεταξοβόμβυκος.
κουκουλ(λ)ήσιος-α-ο δημ. ὁ μεταξωτός, ὁ κουκουλλάρικος.
κουκούλ(λ)ι (τὸ) δημ. τὸ βομβύκιον τοῦ μεταξοσκώληκος : **ἐφέτος δὲ θὰ πουλήσω τὰ κουκούλλια μου, θὰ τὰ βγάλω μετάξι**· **2)** πλεκτὸν χονδροειδὲς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἰδίως τῶν μοναχῶν καὶ ἀσκητῶν· **3)** τὸ φυτὸν φαλαρὶς ἡ βολβώδης καὶ φαλαρὶς ἡ βραχύσταχυς.
κουκουλ(λ)ιάζω δημ. ἐπὶ μεταξοσκωλήκων, μεταβάλλομαι εἰς βομβύκιον, εἰς κουκούλλι : **τὸ σκουλήκι κουκουλλιάζει**· **2)** καλύπτω τινὰ ἀπὸ κεφαλῆς, κουκουλλώνω.
κουκουλ(λ)όσπορος (ὁ) δημ. ὁ σπόρος τοῦ μεταξοσκώληκος· **2)** μτφ. τὰ χρήματα, ἰδ. τὰ πρὸς δωροδοκίαν διατιθέμενα : **χωρὶς κουκουλλόσπορο δουλειὰ δὲν τελειώνει.**
κουκουλ(λ)όχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐρείκη, ὅ. κλαδί.
κουκούλ(λ)ωμα-ατος (τὸ) (κουκουλλώνω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουκουλλώνω βλ.λ., ἡ καθ' ὁλοκληρίαν κάλυψις : **ἵδρωσε ἀπὸ τὸ κουκούλλωμα, - κουκούλλωμα μὲ χῶμα.**
κουκουλ(λ)ώνω (κουκούλλα) δημ., παθ. ἀόρ. **-ώθηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **κουκουλ(λ)ωμένος** καλύπτω, σκεπάζω ἐντελῶς : **κουκούλλωσε τὸ καρπούζι μὲ χῶμα, - τὸν κουκούλλωσαν τὸν πεθαμένο** (ἔθαψαν)· || σκεπάζω τινὰ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἐξ ὁλοκλήρου, καταλύπτω, περιβάλλω μὲ θερμὰ ἐνδύματα : **νὰ κουκουλλώσῃς τὸ παιδί, γιατὶ κάνει πολὺ κρύο**· || κ. μέσ. : **κοιμᾶται κουκουλλωμένος, - κουκουλλώθηκα καὶ ἵδρωσα**· **2)** μτφ. συγκαλύπτω κακήν τινα πρᾶξιν, ἀποκρύπτω : **τί τὰ κουκουλλώνεις σὰν τὴ γάτα ;**· **3)** νυμφεύω τινὰ διὰ τῆς βίας ἢ δι' ἀπάτης : **τὸν κουκούλλωσαν μὲ μιὰ χαμένη**· **4)** ρηματ. π. κουκούλλωμα.
κούκουμος (ὁ) πάπ. κ. **κούκκουμος** βλ.λ.
κουκούνα (ἡ) δημ. κ. κουκκ- κουλός, κοτσάνι· **2)** ὁ καρπὸς τῆς πεύκης καὶ τῆς ἐλάτης, κουκουνάρι· **3)** ἐπὶ παιδίων ἀρρένων κ. ἰδ. νηπίων, ἡ πόσθη, ὅ. ταουτσούνα.
κουκουνάρα (ἡ) δημ. κ. κουκκ- ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, ἐν ᾧ οἱ ἐδώδιμοι λοβοί, τὰ κουκουνάρια : Ἀρτ.Βατοπ.20 **πῆες νὰ κλέψῃς κουκουνάρες πὸ ψηλὲς κουκουναριές**· || μτφ. φρ. **ἄρες μάρες κουκουνάρες** (ἐπὶ ἀσυναρτήτου φλυαρίας).
κουκουνάρι (τὸ) δημ. κ. κουκκ- ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, ὁ λοβὸς τῆς κουκουνάρας : Σολωμ.Πρω-

ιοχρονιά ||| ἀ) μὲ τάϊζε κουκουνάρια· || μτφ. ἐν φρ. τὴν ταΐζει κουκουνάρια (τὴν συντηρεῖ πλουσιοπαρόχως).

κουκ(κ)ουναριά (ἡ) δημ. ἡ ἥμερος καὶ καλλιεργημένη πεύκη, ἡ παράγουσα τὰ ἐδώδιμα κουκουνάρια· πρβλ. κουκ(κ)ουνάρα.

κούκουρον (τὸ) δημ. ὁ θύλαξ, ἡ φαρέτρα, ἐν ᾗ ἔθετον τὰ βέλη οἱ διὰ τόξων ὡπλισμένοι στρατιῶται, ἡ σαγιττοθήκη : Χρον.Μορ.5062 **τὰ κούκουρά του ἐβάσταινε, τὸ ἀπελατίκι ἐκράτει.**

κουκούτσα (ἡ) δημ. πληθ. **τὰ κουκούτσα** τὸ φυτὸν κινάρα ἡ ὡραιοανθής.

κουκουτσάγκαθο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κίρσιον ἡ ἄκορνα.

κουκούτσι (τὸ) δημ. ἄ. κουκκούτσι βλ.λ.

κουκούφας (ὁ), γεν. κοκκούφατος, μτγν. κ. πάπ. **κουκκούφας**, ὑποκορ. **κοκκοφάδιον**, τὸ πτηνὸν ἔποψ, τσαλαπετεινός : Ὡραπ.Ἱερογλ.Ι,55.

κούλα (ἡ) (τουρκ.) κ. **κουλές** κ. **κουλάς** κορυφή, σκοπιά, πύργος, μικρὸν φρούριον· **2)** ἀγροτικὴ κατοικία, ἀγροικία.

κουλαΐτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα ἡφαιστειογενὲς τῆς οἰκογ. τῶν **τεφριτῶν** κ. **βασανιτῶν.**

κουλάκοι (οἱ) νεώτ. εἰδ. οἱ ἐν Ρωσίᾳ μικροὶ γαιοκτήμονες γεωργοί.

κουλαντρίζω (τουρκ.) δημ. ἄ. κολαντρίζω βλ.λ

κουλάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἄ κούλα βλ.λ.

κουλεόν (τὸ) ἰων. τ. τοῦ κολεόν βλ.λ.

κουλεός (ὁ) ἰων. τ. τοῦ κολεός βλ.λ.

κουλεόπτερος-ον ἰων. τ. τοῦ κολεόπτερος βλ.λ.

κούλι (οἱ, ἄκλ.) (ἰνδ.) νεώτ. κ. δημ. οἱ ἀχθοφόροι ἐν Ἰνδίαις καὶ ἐν Κίνᾳ.

κούλιανδρος (ὁ) δημ. κ. **γούλιανδρος** τὸ φυτὸν κορίαννον τὸ ἥμερον.

κουλιάρι (τὸ) δημ. τὸ πτηνὸν ἐρωδιὸς ὁ λευκός.

κουλιβός Ἡσ. «ἡ πίτυς».

κουλ(λ)αίνω δημ., ἀόρ.(ἐ)κούλ(λ)ανα, παθ. **κουλ(λ)αίνομαι**, ἀόρ. παθ. **(ἐ)κουλ(λ)άθηκα**, καθιστῶ τινα ἀνάπηρον τὰς χεῖρας, κουλλόν· παθ. γίνομαι ἀνάπηρος τὰς χεῖρας : **ἐκουλλάθηκε ἀπὸ τὸ δυναμίτη·** || ἀρά : **ποὺ νὰ κουλλαθῇς!**

κουλ(λ)αμάρα (ἡ) δημ. ἡ κατάστασις τοῦ ἔχοντος τὰς χεῖρας πεπηρωμένας, τοῦ κουλλοῦ· || ἐν χρ. κ. μτφ. ἡ ἐκ νωθρότητος ἢ ἀδεξιότητος, ἀχρησία ἢ κακὴ χρῆσις τῶν χειρῶν : **κουλλαμάρα σ' ἔπιασε κι ἔσπασες τὸ πιάτο;**

κουλ(λ)ός-ή-ό (κυλλός) δημ. ὁ ἐστερημένος τῆς μιᾶς χειρὸς ἢ καὶ ἀμφοτέρων, ὁ πεπηρωμένος τὰς χεῖρας : Καρκβ.Ζητ.48 **ἐνοίκιαζεν ἀπὸ φτωχοὺς γονέους παιδιὰ κουτσά, κουλά, τυφλά, ἄλαλα·** || παροιμ. **ἀπὸ κουλλὸ καὶ μισερὸ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ.**

κουλ(λ)ούρα (ἡ) (κολλύρα) δημ., ὑποκορ **κουλλούρι, κουλλουρίτσα**, ἄρτος ἐν σχήματι μεγάλου κρίκου· || παροιμ. **τοῦ καλοῦ τ' ἄντρα τ' ἀλεύρι, ὅλο πίττες καὶ κουλλοῦρες** (ἐπὶ ἐνδοτικῶν ἐχόντων συζύγους πολυεξόδους)· **2)** ναυτ. τὸ σωσίβιον διὰ τὸ ἐμφερὲς σχῆμα, τὸ σιρόφιον· **3)** δακτυλιοειδὴς σκευὴ τιθεμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνθρώπου, ὅπως ὑποδεχθῇ φορτίον τι, ἡ σπεῖρα· || μτφ. ἐν φρ. **ἔβαλε τὴν κουλλούρα στὸ κεφάλι του** (ἐνυμφεύθη)· **4)** ἡ εἰς τὸ χεῖλωμα λεκάνης ἀφοδευτηρίου ἐπιτιθεμένη ξυλίνη στεφάνη· **5)** γεν. σχῆμα δακτυλιοειδές, στρογγύλον, κυκλικόν : **ὁ μικρὸς γράφει μὲ τὸ κοντύλι κουλλοῦρες·** || εἰδ. ἐν τῷ σχολείῳ, ἐπὶ βαθμῶν, τὸ μηδενικόν : **δὲν ἤξαιρε τὰ μάθημα καὶ τοὔβαλε ὁ δάσκαλος κουλλούρα.**

κουλ(λ)ουράκι (τὸ) δημ. ὑκοκορ. τοῦ κουλλούρι βλ.λ., τὸ κολλύριον.

κουλλουράς (ὁ) δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν κουλλούρια, ὁ κουλλουροπώλης, κουλλουριτζής.

κουλ(λ)ούρι (τὸ) δημ., ὑποκορ. τοῦ κουλλούρα ἡ μικρὰ κουλλούρα, τὸ κολλύριον· || εἰδ. ὁ ἐν εἴδει κρίκου ἐσχηματισμένος καὶ διὰ σησάμου πεπασμένος ἀρτίσκος, ὁ σησαμίτης· || ἡ κουλλούρα : ΜΜ **βάνει κουλλούρια στὴν ποδιά, | κόκκινα ἀβγὰ στὴ ζουναριά·** **2)** ναυτ. ὁ δεσμός, ὁ δοκτύλιος τῆς ἀγκύρας, ὀνέλλο· **3)** εἰδ. ἐν τῷ σχολείῳ, ἐπὶ βαθμῶν, τὸ μηδέν, ἡ κουλλούρα.

κουλ(λ)ουριάζω δημ.,παθ. κ.μέσ. **κουλ(λ)ουριάζομαι**, ἀόρ. **(ἐ)κουλ(λ)ουριάστηκα**, μτχ. παρακ. **κουλ(λ)ουριασμένος** δίδω εἴς τι σχῆμα κυκλικόν· || ἑλίσσω σπειροειδῶς, συσπειρῶ : **ἐκουλλούριασα τὸ παλαμάρι·** || κ. μέσ. λαμβάνω σχῆμα σπείρας, συσπειρῶμαι : Βαλαωρ.Καλογιάννης 54 **βαρὺ κουλουριασμένο τὸ σερπετὸ ἐκοιμότουνε μέσ' στὴ φωλιὰ χορτάτο**,Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 72,30 **σὰν ὀχιὰ κουλουριασμένη·** **2)** κτ. ἐπέκτ. κάθημαι συνεσπειραμένος : Θεοτ.ΚΚατάδ 3 **ἕνας ἄσκημος σκύλος μαῦρος κι ἄσπρος ἦταν κουλουριασμένος στὰ πόδια του·** **3)** κάμπτομαι πολύ : Ζερβ. Μῦθ.Ζ 148 **διπλώνοντας καὶ κουλλουριάζοντας τὸ κορμί·** **4)** ρηματ.π. κουλλούριασμα, κουλλουριαστής.

κουλ(λ)ούριασμα-ατος (τὸ) (κουλλουριάζω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουλλουριάζω βλ.λ., ἡ συσπείρωσις, συστροφή : **τὸ κουλλούριασμα τοῦ φιδιοῦ.**

κουλλουριαστά ἐπίρρ. δημ. διὰ συσπειρώσεως.

κουλ(λ)ουριτζής (ὁ) δημ. κ. **κουλλουρτζής** ὁ κουλλουροπώλης.

κουλ(λ)οχέρης (ὁ) δημ., θηλ. **-α** κ. **-ισσα**, οὐδ. **-έρικο** ὁ κουλλὸς βλ.λ.

κούλμιος σειρὰ στρωμάτων (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἐν Γερμανίᾳ περὶ τὸν Ρῆνον σχιστολιθικῶν ὀρέων σειρὰ γεωστρωμάτων.

κουλόμβιον (τὸ) νεώτ. κ. **κουλόμβ** πρακτικὴ μονὰς μετρήσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, **ἄ.** κουλόν.

κουλομβόμετρον (τὸ) νεώτ. ἠλεκτρικὸς μετρητὴς χρησιμεύων εἰς τὴν μέτρησιν τῆς ποσότητος ἠλεκτρισμοῦ.

κουλός ή-ό δημ. κ. **κουλλός** βλ.λ.

κουλουβάχατα (ἀραβ.) ἐπίρρ. δημ. ἀναμίξ, ἄνω κάτω : **τά'καμε κουλουβάχατα.**

κουλούκι (τὸ) δημ. τὸ νεογνὸν τοῦ κυνός, κουτάβι· || ὡς χαρακτηρισμὸς τυφλοῦ : **ἔκλεισαν τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν πονόματο καὶ ἔγινε κουλούκι·** **2)** ὁ νόθος, τὸ ἔκθετον· **3)** κτ. πληθ. τὸ φυτὸν ἀσφόδελος ὁ μικρόκαρπος.

κουλουκιά (ἡ) δημ. ἡ πτωχική, ἀθλία στρωμνή.

κουλουκιάζω (κουλουκιά) δημ. ἀμτβ. συσπειρῶμαι εἰς μίαν θέσιν, εἰς μίαν γωνίαν ὡς κουλούκι, κυνάριον : **κουλούκιασε ἐκεῖ καὶ μὴ μιλᾷς.**

κούλουμα (τὰ) (λατ.) δημ. ἑορτὴ ἰδ. συμποσιακὴ ἀγομένη τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἐν ὑπαίθρῳ.

κουλούμι (τὸ) δημ. κ. **κουμούλι** κ. **κούμουλο** κ. **κούλουμο** σωρός, ἰδ. χώματος· **2)** εἰδ. ὁ περὶ τὸν κάτω κορμὸν τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου, συναγόμενος ὑπὸ τῶν ἀμπελουργῶν σωρὸς χώματος, περὶ ὃν σχηματίζεται λακκίσκος.

κουλουμιάζω δημ. κ. **κουμουλιάζω** συσσωρεύω· **2)** εἰδ. κάμνω κουλούμια βλ.λ.2) : **κουλούμιασα τ' ἀμπέλι ὅλο.**

κουλουμούντρα (ἡ) δημ. τὸ κουλουμούντρι βλ.λ.

κουλουμούντρι (τὸ) δημ. ἀναποδογύρισμα, ἀνώμαλον κατρακύλισμα, ἄ. κουλουμούντρα.

κουλουμαυντρίζω μσν. κ. δημ. ἀμτβ. κατρακυλῶ, κουτρουβαλῶ, τουμπάρω : Ἐρωτόκρ.Ι,1619 **ποσῶς δὲν ἀναπεύγεται, μ' ὅλο κουλουμουντρίζει·** **2)** ρηματ.π. κουλουμούντρισμα.

κουλουμούντρισμα-ατος (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουλουμουντρίζω, κουτρουβάλι-

σμα, τουμπάρισμα : Ἐρωτόκρ.Ι,1620 **καὶ μὲ τὸ** κουλουμούντρισμα τὴν χέραν του τσακίζει.
κουλούμπακας (ὁ) δημ. κ. **κουλούμπρακας τὸ** φυτὸν ἡλιοτρόπιον τὸ εὐρωπαϊκόν.
κουλουμώνω δημ. κουμουλώνω βλ.λ.
κουλούρα, κουλούρι βλ. κουλλούρα, κουλλούρι.
κουλούφι (τὸ) δημ. μέγας σάκκος, ἐν ᾧ οἱ χωρικοὶ ἀποταμιεύουσι τὸν σῖτον : Βαλαωρ.Φωτ. 2,127 **καὶ δύο κουλούφια ἀτάραγα μὲ γέννημα.**
κουλῦβάτεια (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν κλύβατις βλ.λ. : Νικ.Θηρ.589.
κουμαλίνη (ἡ) **νεώτ.** χημ. ἀκόρεστος λακτόνη, λαμβανομένη **διὰ σειρᾶς** ἀντιδράσεων **ἐκ τοῦ** μηλικοῦ ὀξέος.
κούμανι (τὸ) δημ. **τὸ φυτὸν σφένδαμνος ἢ** πλατανοειδής.
κουμανταρία (ἡ) (ἰταλ.) μσν. κ. δημ. γλυκὺς ἐπιδόρπιος οἶνος, συνήθ. **ἐκ** μαύρων σταφυλῶν ἐκλεκτῆς ποιότητος, ἰδίως ἐν Κύπρῳ καὶ Θήρᾳ.
κουμαντάρω (κουμάντο) (λατ.) δημ. κ. **κουμμαντάρω** διευθύνω, διοικῶ, ρυθμίζω : Βάρν.Ἀπολ. Σ 36 **ἐμεῖς μονάχα θὰ σᾶς κουμαντάρουμε.**
κουμάντο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. κ. **κουμμάντο** διεύθυνσις, κυβέρνησις : **δὲν ἔχει καλὸ κουμάντο στὸ σπίτι του,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.131 **κανένα κουμάντο δὲν θὰ 'χουμε καὶ τότες ποιὸς θὰ ἐμποδίσῃ τὰ παλληκάρια;** **2)** διευθέτησις, τακτοποίησις : **τὸ κάθε πρᾶγμα θέλει τὸ κουμάντο του· 3)** κτ. πληθ. τὰ οἰκιακὰ σκεύη· ‖ φρ. **κάνω τὸ κουμάντο μου** λαμβάνω, καταρτίζω τὰ ἐφόδιά μου, ἰδ. **τὰ** ἀπαιτούμενα τρόφιμα, **ἐφοδιοζομαι**
κουμάρι (τὸ) δημ. κ. νεώτ. πήλινον **ἢ** ὑάλινον ἀγγεῖον ὕδατος, κανάτι πρβλ.Κορ.Ἄτ.4,25· **2)** εἶδος τυχηροῦ παιγνίου παιζομένου ἐπὶ χρήμασι : **παίζει κουμάρι.**
κουμαριά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κόμαρος ἢ κοινή : Παπαδ.Χρ.Μηλ.143 **ἐσφύριζεν ὁ ἄνεμος ἀνάμεσα στὶς κουμαριές.**
κουμαρίνη (ἡ) νεώτ. τὸ ἐνεργὸν κρυσταλλικὸν ἀρωματικὸν στοιχεῖον τῶν κυάμων τῆς τόγκας.
κούμαρο (τὸ) δημ. τὸ κόμαρον, ὁ καρπὸς τῆς κομάρου : φρ. **δὲν τρώ(γ)ω κούμαρα** (δὲν εἶμαι ἁπλοϊκὸς ὥστε νὰ σὲ πιστεύω), ὁμ. φρ. ὑβριστ. **ἄι νὰ φᾷς κούμαρα.**
κουμαρόνη (ἡ) νεώτ. χημ. **ἄχρουν ἐλαιῶδες** ὑγρόν.
κουμαρτζῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ παίκτης τυχηρῶν παιγνιδίων, κ. γεν. ὁ ἐπαγγελματίας χαρτοπαίκτης· πρβλ. κουμάρι 2).
κουμάσι (τὸ) δημ. τὸ κουμάσιον βλ.λ., ὁ ὀρνιθών, κοττέτσι· ‖ **γεν.** οἰκίσκος διὰ κύνα, χοῖρον κτλ., γουρνοσταλειό· **2)** εἶδος χονδροειδοῦς μεταξωτοῦ ὑφάσματος· **3)** μτφ. ἐπὶ προσ., φαῦλος, εὐτελής : **καλὸ κουμάσι εἶναι αὐτός.**
κουμάσιον (τὸ) Ἡσ. **«τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα»,** τὸ κουμάσι (κῶδ. κουμάσι).
κουμβάριον (τὸ) νεώτ. ναυτ. π. βυζαντ. εἶδος μακροῦ ἀραβικοῦ πλοίου,ἐλαυνομένου διὰ κωπῶν.
κούμβωμα-ατος (τὸ) δημ. κ. **κόμβωμα,** δ.πρ. τοῦ κούμπωμα βλ.λς.
κουμβώνω δημ. κ. **κομβώνω** κ. **κουμπώνω** βλ.λς.
κουμέρκι (τὸ) δημ. κ. **κομμέρκιον** βλ.λ.· ‖ παροιμ. **ὁ βλάχος ἂν δὲν τοῦ πάρουν τὸ σκιάδι, δὲν πλερώνει τὸ κουμέρκι** (ἐπὶ τῶν ἀνθισταμένων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναποφεύκτων).
κουμερκιάρης (ὁ) (λατ.) μσν. κ. δημ., πληθ. **-άριδες** κ. **-αραῖοι** ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ κουμερκιοῦ, κομμερκίου βλ.λ., ἤτοι τῶν φόρων εἰσαγωγῆς, συνήθ. δι' ἓν ἔτος, δημοσιώνης : παροιμ. ὅταν **φτωχαίνῃ ὁ διάβολος, γίνεται κουμερκιάρης** (πρὸς δήλωσιν τῆς πονηρίας ἅμα καὶ ἀπληστίας τῶν κουμερκιαραίων)· ‖ ὁμ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ φαύλων ἁρπάγων, ὅσοι ἀδυνατοῦντες ν' ἁρπάζωσι καὶ ἀδικῶσιν αὐθαιρέτως ἐπιτηδεύονται τὴν διὰ δῆθεν νομιμότητος νόσφισιν τῶν ἀλλοτρίων).
κουμηλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν προύμνη ἡ ἥμερος.
κουμιάζω δημ., μτχ. παθ. παρακ. **κουμιασμένος,** εἰσάγω τὰς ὄρνιθας εἰς τὸν ὀρνιθῶνο, τὸν κοῦμον· ‖ κ. ὀμτβ. ἐπὶ ζῴων, εἰσέρχομαι εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, κοιτάζομαι, κουρνιάζω : **οἱ ὄρνιθες ἐκουμιάσανε.**
κουμμαντάρω δημ. δ.γρ. τοῦ κουμαντάρω βλ.λ.
κουμμάντο (τὸ) δημ. δ.γρ. τοῦ κουμάντο βλ.λ.
κουμμενταρία (ἡ) νεώτ. κ. **-ιά** τιμάριον παραχωρούμενον ὑπὸ τοῦ πάπα εἰς ἐκκλησιαστικούς, περιβεβλημένους καὶ κοσμικὴν δικαιοδοσίαν.
κουμμεντάριος (ὁ) νεώτ. κληρικὸς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας περιβεβλημένος καὶ κοσμικὴν δικαιοδοσίαν.
κουμμέρκιον (τὸ) (λατ.) νεώτ. τὸ κομμέρκιον βλ.λ
κοῦμος (ὁ) δημ. ὁ ὀρνιθών, τὸ κουμάσι.
κουμουδί (τὸ) δημ. τὸ ἐπικρατέστερον χαρτίον, ἀτού, εἴς τινα εἴδη χαρτοπαιγνίου, οἷον εἰς τὰ λεγ. σκαμπίλι, τριόμφο, μπότσικα· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., πονηρὸς καὶ ἱκανὸς ἄνθρωπος, ἰδίως ἐπὶ κακοῦ : **σοῦ εἶν' αὐτὸς ἕνα κουμουδί.**
κουμούλι (τὸ) δημ. κ. **κουλούμι** βλ.λ.2).
κουμουλιάζω δημ. κ. **κουλουμιάζω** συσσωρεύω, στοιβάζω, ἰδίως σωρεύω τὸ χῶμα **κατὰ τὴν** σκαφὴν **τῶν ἀμπέλων** μεταξὺ τῶν κλημάτων.
κούμουλος (ὁ) (λατ.) πάπ. σωρός, σχηματισμός, διευθέτησις σωροῦ (πιθ.) : **αὐτόθι δὲ ἐπληρώθην τῶν ναύλων καὶ τῶν κουμούλων καὶ τῶν σακκοφορικῶν μισθῶν.**
κούμουλος-η-ο δημ. ἐπὶ καλάθων, δοχείων ξηρῶν πραγμ., ὁ πλήρης, ὥστε ν' ἀποτελῆται ὑπὲρ **τὰ** χείλη σωρός : **ἕνα κοφίνι κούμουλο σταφύλια.**
κούμουλους (ὁ) νεώτ. **ἐν** τῇ μετεωρολογίᾳ, οἱ σωρεῖται, ὅρ. διεθν.
κουμουλώνω δημ. κ. **κουλουμώνω** σωρεύω, στοιβάζω, ὅ. κουμουλιάζω.
κουμουσάρα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κίστος ὁ λαχναῖος.
κουμπάνια (ἡ) δημ. τὰ ἐνθέμια τῶν ἐμπορικῶν πλοίων· ‖ **κτ.** ἐπέκτ. τὰ ἐν αὐτοῖς δι' ἐφοδιασμὸν πρὸς πλοῦν ἀποθηκευόμενα τρόφιμα· ‖ γεν. ὁ ἐφοδιασμὸς διὰ τροφίμων, ἰδ. δι' ἐκδρομήν.
κουμπανία (ἡ) δημ. κ. **κομπανία** βλ.λ.
κουμπανιάρω δημ. ἐφοδιάζομαι διὰ τροφίμων.
κουμπάρα (ἡ) (1) μσν. εἶδος πλατέος πλοίου, γαμπάρο : ΨΚωδ.223,10.
κουμπάρα (ἡ) (2) δημ. θηλ. τοῦ κουμπάρος βλ.λ., ὑποκορ. κουμπαρίτσα.
κουμπαράς (ὁ) δημ. μικρὸν δοχεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἀποταμίευσιν νομισμάτων εἰσαγομένων **διὰ** μικρᾶς ὀπῆς, δι' ἧς εἶναι λίαν δυσχερὴς ἡ **ἐξαγωγὴ** τῶν ἐν αὐτῷ ριπτομένων.
κουμπαρατζῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. **ὁ** ὑπηρετῶν εἰς τὸ ὀβιδοβόλα καὶ ὀχυρωματικὰ **ἔργα τοῦ** τουρκικοῦ στρατοῦ, πυροβολητής.
κουμπαριά (ἡ) δημ. συγγενικὴ σχέσις μεταξὺ παρανύμφου ἢ ἀναδόχου καὶ **τῆς** οἰκογενείας τοῦ ὑπ' αὐτοῦ στεφθέντος **ἢ** βαπτισθέντος· ‖ παροιμ. **χύθηκε ἡ μαγερειά μας, πάει ἡ κουμπαριά** μας (ἐπὶ δεσμῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τοῦ συμφέροντος).
κουμπαριάζω δημ. συνδέομαι διὰ κουμπαριᾶς βλ.λ., κάνω κουμπαριὰ μὲ κάποιον.
κουμπάρος (ὁ) (ἰταλ.) δημ., θηλ. **-α** κ. **-ισσα ὁ** ἀνταλλάσσων τοὺς γαμηλίους στεφάνους, ὁ παράνυμφος : ΜΜ **ποὺ ἦρθεκα στὸ σπίτι σας | δίχως κουμπάρο καὶ παπὰ | δίχως καμμιὰ δικολογιά· 2)** ὁ ἀνάδοχος ἐν σχέσει πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ βαπτισθέντος, σύντεκνος· ‖ φιλικὴ προσηγορία, συνήθ. πρὸς ἀγνώστους, πατριώτης : κουμπάρε, **ποῦθε πάει ὁ δρόμος γιὰ τὸ χωριό;**

|| παροιμ. **καὶ τοῦ κουμπάρου ὁ σκύλος, σύντεκνος κι ἐκεῖνος** (ὁ ἀληθῶς ἀγαπῶν τινο, πρέπει ν' ἀγαπᾷ καὶ τοὺς φίλους τούτου)· || παροιμ. **γιὰ καλοῦ κουμπάρου σπίτι** (ἐπὶ νυκτὸς βροχερᾶς, ψυχρᾶς καὶ χιονώδους)· **3) τοῦ κουμπάρου τ' ἄχερα** ὄνομα τοῦ Γαλαξίου.
κουμπάσο (τὸ) δημ. κ. κομπάσο βλ.λ.
κουμπές (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ θόλος, ὁ τροῦλλος.
κουμπὶ (τὸ) δημ. κ. κομπί τὸ κομβίον βλ.λ.· || φρ. **αὐτὰ εἶναι τὰ κουμπιὰ τῆς 'Αλέξαινας** (ἐπὶ ἐμφανιζομένων δυσχερειῶν)· **2)** μτφ. συνήθ. μτ. ἐπιθ. ὁ παρθενικὸς ὑμήν, ἡ παρθενιά : ΜΜ **πού 'σαι τὸ πρῶτό μου παιδὶ | κι ἔκοψες τ' ἀργυρὸ κουμπὶ | κι ἔφαες τὸ 'πάρθενο βυζί.**
κουμπίζω (λατ.) μσν. κ. δημ. κ. κουμπῶ στηρίζω τι ἐπ' ἄλλου : Ἐρωτόκρ.2,2011 **καὶ κούμπισε τὴν κεφαλὴ ἔτσι γδυμνὴ σάν ἦτο εἰς τὸ λαιμὸ τ' ἀλόγου ντου,** αὐτ.4,731 **ἐκούμπισε τὴν κεφαλὴ στὴ χέραν τσ' ἡ καημένη**· **2)** ἀμτβ. στηρίζομαι ἐπί τινος : Ἐρωτόκρ.2,1915 **ὀμπρὸς στὴ σέλλα κούμπισε, καὶ τ' ἄλογο περπάτει,** αὐτ.5,437 **στὸ παραθύρι τσὶ φλακῆς στὰ σίδερα κουμπίζει**· πρβλ. ἀκουμπίζω -ῶ· **3)** ρηματ. π. κουμπιστός.
κουμπίστακα ἐπίρρ. δημ. διὰ στηρίξεως εἰς ράβδον, μαγκούραν, κουμπίζοντας. ΜΜ **καὶ στὸ Λιμένα ἐδιάηκα | κουμπίστακα μὲ τὸ ραβδί.**
κουμπιστός-ή-ό (κουμπίζω) μσν. κ. δημ. ὁ στηριζόμενος ἐπί τινος, ὁ κουμπίζων : Ἐρωτόκρ. 5,449 **κάμποσην ὥρα κουμπιστὸς στέκει στὸ παραθύρι**· **2)** δημ. τὸ οὐδ. πληθ. **κουμπιστὰ** ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ γερόντων, ἢ ἐν διπλῇ ἐκφορᾷ **κουμπιστὰ - κουμπιστὰ** κουμπίστακα βλ.λ.· || κ. κτ. ἐπέκτ. σιγὰ-σιγά.
κοῦμπος (ὁ) δημ. κόμπος βλ.λ.· || παροιμ. **κάλλια κοῦμπο στὸ ζωνάρι παρὰ κοῦμπο στὴν καρδιά** (ἐπὶ τῶν μὴ εὐεργετικῶν εἰς δυστυχοῦντας προσεχόντων εἰς ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας των ἀπὸ παντὸς ἐνδεχομένου ἐναντίου).
κουμπότρυπα (ἡ) δημ. κ. κομπότρουπα ἡ κομβιοδόχη : **πλέκω κουμπότρυπες**· **2)** μτφ. τραῦμα διὰ μαχαίρας ἢ σφαίρας περιστρόφου : **δὲν τὸ 'χει σὲ τίποτα νὰ σ' ἀνοίξῃ κάνα-δυὸ κουμπότρυπες στὴν κοιλιά.**
κουμπουλιὰ (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν προύμνη βλ.λ. ἡ ἐμβολιαζομένη.
κούμπουλο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς κουμπουλιᾶς βλ.λ.· || παροιμ. **ἄλλο τὸ κούμπουλο, καὶ ἄλλο τὸ δαμάσκηνο** (ἐπὶ οὐσιώδους διαφορᾶς ὁμοίων πραγμάτων).
κουμπούρα (ἡ) δημ. κ. **κουμπουρίνα** βραχύκαννον πολεμικὸν ὅπλον, πιστόλα· πρβλ. κουμπούρι: **διμούτσουνη κούμπουρα** (ἡ ἔχουσα δύο κάννας)· || φρ. **τὸ ἔσκασε κουμπούρα** (ἔφυγε κρυφίως, δὲν ἐπλήρωσε τὸ χρέος του)· **2)** ἐπὶ προσ., ὁ πολαιῶν ἀντιλήψεων, ὁ ἀμόρφωτος· **3)** εἰδ. ἐπὶ μαθητῶν, ὁ καθ' ὑπερβολὴν καθυστερῶν εἰς τὰ μαθήματα, ὁ ἀνίκανος.
κουμπούρι (τὸ) δημ. τὸ περίστροφον, τὸ πιστόλι : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.12,4 **σέρνει τουφέκι σισανὲ κι ἐγγλέζικα κουμπούρια,** ΜΜ **τὸν ηὗρεκε στὸ μαγαζὶ κι ἔβγαλε τὸ κουμπούρι του**· || ἐν φρ. πρὸς δήλωσιν ταχύτητος, οἷον τὸ 'κοφε, πάει κουμπούρι : Παπαδ.Χρ.Μηλ.171 **τὸ 'κοφαν κουμπούρι.. κι ἐλάκησαν, κι ἀκόμα λακοῦν**· πρβλ. κουμπούρα ἐν φρ.· **2)** μτφ. κτ. πληθ. ἐπὶ παρθένων, οἱ μαστοί, τὰ βυζιά : δ. δίστ. **Μαριὼ μου, τὰ κουμπούρια σου μὲ τί τὰ 'χεις γιομάτα.**
κουμπουριὰ (ἡ) δημ. πυροβολισμὸς διὰ κουμπούρας, κουμπουριοῦ, ἄ. πιστολιά : ΜΜ **τοῦ ρίξασι μιὰ κουμπουριά, | τοῦ φάσι πλάτες καὶ νεφρά**· **2)** ὁ τραυματισμὸς διὰ κουμπούρας : **ἔφαγε μιὰ κουμπουριὰ στὸ στῆθος.**
κουμπουριάζω δημ. πυροβολῶ διὰ κουμπούρας, κουμπουριοῦ, πιστολίζω.
κουμπουρίνα (ἡ) δημ. κ. κουμπούρα βλ.λ. : ΜΜ **ζώσου τὴν κουμπουρίνα σου, | πᾶρε τὴν καραμπίνα σου.**
κουμπῶ-άω μσν. κ. δημ. κουμπίζω βλ.λ.
κούμπωμα-ατος (τὸ) (κουμπώνω) δημ. κ. **κόμπωμα** ἡ προσαρμογὴ κομβίου εἰς τὴν ὀπήν του, τὸ κόμβωμα.
κουμπώνω (κουμπί) δημ. κ. κομπώνω προσαρμόζω κομβίον εἰς τὴν ὀπήν του, ἐγκομβώνω· **2)** παθ. κλείω τὸ φόρεμά μου διὰ κομβίων· **3)** ρηματ. π. κούμπωμα, κουμπωτήρι, κουμπωτός.
κουμπωτήρι (τὸ) (κουμπώνω) δημ. κ. **κομπωτήρι** ἀγκιστροειδὲς ἐργαλεῖον πρὸς κόμβωσιν κομβίων ὑποδημάτων καὶ χειροκτίων.
κουμπωτός-ή-ό (κουμπώνω) δημ. ὁ διὰ κομβίων κλειόμενος : **παπούτσια κουμπωτά.**
κούνα (ἡ) δημ. β' ἑν. ἐνεστ. προστ. τοῦ κουνῶ βλ.λ. : **κούνα τὸ μωρό.**
κούνα (ἡ) (2) νεώτ. π.Βυζαντ. ἐν στρατ. φρ. **κατὰ κούναν τάξις** ἡ κατὰ μικρὰ καὶ διεσπαρμένα τμήματα προέλασις πεζῶν ἢ ἱππέων πρὸς ἐκτέλεσιν ἐνεδρῶν ἢ πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ἐδάφους.
κούνα (ἡ) (3) δημ. κ. **κούνι** τὸ δέρμα ἰκτίδος, σκιούρου κτт., πολαιότερον ὡς ἀνταλλακτικὴ μονὰς εἰς τὸ ἐμπόριον.
κουνάδι (τὸ) δημ. κ. **κουνάδι** τὸ ζῷον ἰκτίς, ἀτσίδι : Σημηρ.'Αστρ.67 **μᾶς παραφύλαγε .. ὅπως τὸ κουνάδι τὰ πουλιὰ μέσ' στοὺς φραχτες.**
κουνάρι (τὸ) δημ. τὸ ὑπό τινος τραφὲν πεφροντισμένως, θρεφτάρι.
κουναρῶ-άω δημ. τρέφω, μεγαλώνω, συντηρῶ : Θεοτ.Κ Κατάδ.35 **μπορῶ νὰ τοὺς πάρω μιὰ μοσκάρα καὶ νὰ τὴν κουναρήσουνε,** Τραυλ.'Απολ.Μισ.197 **ἂν κουναρῇς τίποτε γουστέρες.**
κουνέλ(λ)α (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ **κούνελλος** βλ.λ.
κουνέλ(λ)ι (τὸ) δημ, ὑποκορ. **κουνελ(λ)άκι** ὁ κόνικλος βλ.λ.
κούνελ(λ)ος (ὁ) δημ. θηλ. **κουνέλλα** ὁ ἄρρην κόνικλος.
κουνενές (ὁ) δημ. ἐπὶ τὸ ἀστειότερον, τὸ βρέφος **2)** μτφ. μωρός, ἀνόητος ὡς βρέφος, ξαναμωραμένος : **ἕνας γέρος κουνενές.**
κούνημα-ατος (τὸ) (κουνῶ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουνῶ βλ.λ., ἡ αἰώρησις, ταλάντευσις : **οἱ ἐλιὲς πέφτουν μὲ τὸ κούνημα, - τὸ παιδὶ θέλει κούνημα γιὰ νὰ κοιμηθῇ**· || τὸ νεῦμα : **κούνημα τῆς κεφαλῆς**· **2)** κτ. πληθ. συνήθ. ἐπὶ γυναικῶν, ἀκκισμοί, κλασσαυχενισμοί : Ξενόπλ.Ζακ.Μοντ.89 **ναί, μοῦ ἀποκρίθηκε . . , μὲ κάτι χαριτωμένα κουνήματα τοῦ κεφαλιοῦ.**
κουνήστρα (ἡ) δημ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κουνίστρα.
κούνι (τὸ) δημ. ἡ κούνα βλ.λ. (3).
κούνια (ἡ) μσν. κ. δημ. τὸ λίκνον, ἡ κοιτὶς τοῦ βρέφους : Ἐρωτόκρ.2,486 **μ' ἀποῦσταν ἦτονε μικρὸς στὴν κούνιαν, ἐποθάνα,** Βλαχογ.'Ανέμ.71 **τὸ μωρὸ τυλιγμένο στὰ σπάργανά του τὸ 'χανε βαλμένο σὲ μιὰ κούνια κέδρινη,** δ.δίστ. **κούνια μου, κούνα τὸ παιδί, κι ἂν κλάψῃ δῶσ' του γάλα**· || μτφ. φρ. **ἀπὸ κούνια** ἐν συνεκφ. μτ. ἐπιθ. κακοφήμων ὧν ἐπιτείνει τὴν κακὴν σημ. : **εἶσαι ἄτιμος - κατεργάρης - ἀπατεώνας ἀπὸ κούνια** κτт.· || παροιμ. **ἄσκημο στὴν κούνια, ὄμορφο στὴ ροῦγα** (ὁ ἄσχημος γίνεται ὡραῖος ὅταν ἐνηλικιωθῇ)· **2)** πᾶσα πρὸς ταλάντευσιν συσκευὴ καὶ ἰδίως πρὸς παιδιάν, αἰώρα, τραμπάλο, ἀνεμόκουνια : Γρυπ.Σκ.Τερρ.45,10 **κάτω ἀπ' τὴν καρυδιά, μέσα στὴν κούνια φτερνοκοπάει τοὺς πόθους της,** δ.δίστ **κούνια κουνιαρίζομαι, πέφτω καὶ τσακίζομαι.**
κουνιάδα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ κουνιάδος βλ.λ.

κουνιαδάκι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ κουνιάδος βλ.λ. : ΜΜ **τὸ κουνιαδάκι μου νὰ ζῇ, νὰ κάτσῃ στό χρυσό σκαμνί, νά παραλάβῃ τά κλειδί.**
κουνιάδια (τὰ) δημ. περιληπτ. τοῦ κουνιάδος.
κουνιάδος (ὁ) (ἰταλ.) δημ. κ. **κονιάδος,** θηλ. **κουνιάδα,** ὑποκορ.**κουνιάδι** κ. **κουνιαδάκι,** ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ τοῦ ἢ τῆς συζύγου, ὁ ἀνδράδελφος ἢ γυναικάδελφος : ΜΜ **καί** μ' ἀποκρίθη ὁ **Σατανάς, | ὁ ἄντρα ζου κι ὁ κουνιάδο ζου.**
κούνικλος (ὁ) κ. **κύνικλος** βλ.λ. : Αἰλ.ΖΙ 13,15.
κουνίκουλος (ὁ) κ. **κύνικλος** βλ.λ.
κουνιστός-ή-ό (κουνῶ) δημ. ὁ δυνάμενος νὰ αἰωρῆται, κουνιέται· **2)** ἐπὶ γυναικῶν, ὁ ἀκκιζόμενος : **μᾶς ἦλθε λυγιστὴ καὶ κουνιστή.**
κούνουπας (ὁ) δημ. μεγεθ. τοῦ **κουνούπι** βλ.λ.
κούνουπες Ἡσ. «κώνωπες» (κώδ. κουνοῦνες).
κουνούπι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κώνωφ, ὁ μικρὸς κώνωφ, κούνουπας· || κ. μτφ. ἐν φρ. **μᾶς ἔγινες κουνούπι** (κατήντησες ὀχληρός, ἐνοχλητικός), φρ. **σὲ βλέπω σάν κουνούπι** (δὲν σὲ λογαριάζω, ὑπολογίζω).
κουνουπίδι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν βράσκη βλ.λ. ἡ λαχανώδης.
κουνουπιέρα (ἡ) δημ. παραπέτασμα τῆς κλίνης ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος πρὸς προφύλαξιν τῶν ἐπ' αὐτῆς κοιμωμένων ἀπὸ τῶν κωνώπων, ἀ. κουνουπολόγος, κωνωπεῖον
κουνουπίτσα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἄγνος ἡ κοινή, λυγοριά.
κουνουπολόγος (ὁ) δημ. ἡ κουνουπιέρα βλ.λ.
κούντουλα (ἡ) δημ. ναυτ. ὀξύπρυμνος λέμβος πλοίου, ἀνακρεμωμένη ἀπὸ ἐπωτίδων.
κουντούρα (ἡ) δημ. κ.**κουντούρι** (τό) εἶδος χαμηλοῦ γυναικείου ὑποδήματος, συνήθ. χωρικῆς· || συνεκδ. ὑπόδημα, παπούτσι· **2)** ὁ ποδίσκος ἄνθους ἢ καρποῦ, ἡ οὐρά· **3)** ποικιλία τοῦ δένδρου κερατέος, ἧς ὁ καρπὸς εἶναι βραχύς· **4)** ποικιλία ὀπιδέας, ἧς ὁ καρπὸς φέρεται ἐπὶ βραχυτάτου ποδίσκου· **5)** εἶδος ἐρυθροῦ οἴνου παραγομένου ἰδίως ἐν Μυτιλήνῃ, κοκκινέλι.
κουντουράδικο (τὸ) δημ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουντουρᾶ, ὑποδηματοποιεῖον, παντοφλάδικο.
κουντουρᾶς (ὁ) δημ. ὁ κατασκευάζων κουντοῦρες βλ.λ.I), ὑποδηματοποιός, παντοφλάς.
κουντούρης-α-ικο δημ. κ. κούντουρος βλ.λ.
κουντούρι (τὸ) δημ. κ. ἡ **κουντούρα** βλ.λ.
κουντουρίδι (τὸ) δημ. κ. **κουντουρούδι** ὁ καρπὸς τῆς κουντουριδιᾶς βλ.λ.
κουντουριδιά (ἡ) δημ. κ. **κουντουρουδιά** τὸ φυτὸν κερατέα ἡ ἔλλοβος.
κούντουρος-η-ο δημ. κ. **κουντουρός** κ. **κουντούρης** ὁ ἔχων κοντὴν ἢ ἀποκεκομμένην τὴν οὐράν, ὁ κολοβός : **κούντουρο σκυλί·** **2)** ἐπὶ προσ., ὁ μικροῦ μεγέθους, ἀναστήματος, κοντός.
κουντουρούδι (τὸ) δημ. κ. κουντουρίδι βλ.λ.
κουντουρουδιά (ἡ) δημ. κ. κουντουριδιά βλ.λ.
κούντρα (ἡ) δημ. ναυτ. ὁ πρόπους τοῦ μεγάλου σχοινίου τῶν ἱστίων.
κουντρίζω δημ. ἀμτβ. προσκρούω μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς σκληρόν τι ἀντικείμενον· || ἀρά : **μπά ποῦ νὰ κουντρίσῃς!**
κοῦντρος (ὁ) δημ. ναυτ. τὸ ὑψηλότερον τετράγωνον ἱστίον τῶν δρομώνων, σίπαρος.
κουνῶ-άω δημ. κ. **κουνάω,** μέσ. κ. παθ. **κουνιέμαι** κ. **κουνιοῦμαι,** παθ. ἀόρ. **(ἐ)κουνήθην** κ. **-θηκα,** μτχ. ἐνεστ. **κουνάμενος,** μτχ. παθ. παρακ. **κουνημένος,** κινῶ, σείω, ταλαντεύω : **κουνῶ τὸ δέντρο, - μὴ κουνᾷς τὰ χέρια σου·** || μέσ. κ. παθ. : Κοζ.Ν Χριστὸς 5 **ἡ . . οὐράνια ρόδα μὲ τοῦ Θεοῦ κουνήθη τὸ ἅγιο χέρι,** ΜΜ **κι ἔσκουξε δυνατὴ φωνὴ ἡ μάντρα ν' ἀνατρανταχτῇ | καὶ ὁ λοντάς νὰ κουνηθῇ·** : παροιμ. ὅσο **τὰ κουνᾷς θολώνουν** (ἐπὶ ὑπόπτων ὑποθέσεων, αἵτινες ἐφ' ὅσον ἐξετάζονται ἐπὶ τοσοῦτον γίνονται σκοτεινότεραι)· || κ. ἀμτβ. : **τὸ πλοῖο κουνάει·** **2)** κινῶ παλινδρομικῶς τὸ λίκνον, ὅπως κοιμηθῇ τὸ ἐν αὐτῷ βρέφος, λικνίζω : **κούνα τὸ μωρὸ νὰ κοιμηθῇ·** **3)** μετατοπίζω τι, μετακινῶ, ἀλλάζω θέσιν : **μὴ κουνήσῃς τίποτα ἀπὸ δῶ μέσα·** || μέσ. μετατοπίζομαι, ἀλλάζω θέσιν : **μὴ κουνηθῆτε, γιατὶ σᾶς ἔφαγα·** || ὁμ. κ. ἀμτβ. : **μὴ τὸ κουνήσῃ κανείς·** **4)** μέσ. βιάζομαι κάνω γληγορώτερα : **κουνήσου καὶ πέρασε ἡ ὥρα·** || εὑρίσκομαι ἐν δράσει, δεικνύω ζωτικότητα : **κάτι πῆρε καὶ κουνιέται τὸ ἐμπόριο,** παροιμ. **ὅποιος κουνιέται δὲν πεθαίνει** (ὁ εὑρισκόμενος ἐν δράσει, ὁ ἐργαζόμενος ζῇ)· **5)** συνήθ. ἐπὶ γυναικῶν, ἀκκίζομαι, κλασαυχενίζομαι : **περπατεῖ καὶ κουνιέται·** πρβλ. κουνιστός ἐν εἰδ. σημ.· **6)** ρηματ. π. κούνημα, κουνιστός.
κούπα (ἡ) (λατ.) Ἐπιγρ. κ. δημ. ποτήριον, κύαθος, κύπελλον· || ἡ εἰς ὑγρὸν περιεκτικότης αὐτοῦ : **ἕπια δύο κοῦπες γάλα·** **2)** φυλὴ παιγνιοχάρτων ἔχουσα νῦν μὲν ἐρυθρὸν καρδιόσχημον σύμβολον, παλαιότερον ποτήριον, κούπα· **3)** κτ. πληθ. εἶδος χαρτοπαιγνίου· **4)** τὸ φυτὸν λάγυνος ἡ κοινή.
κουπάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κούπα βλ.λ.I)· **2)** εἶδος μαντείας γινομένης ἐκ τῶν σχημάτων, ἅτινα λαμβάνει τὸ ἴζημα, τὸ κατακάθι τοῦ καφὲ εἰς κούπαν, φλιτζάνι.
κουπάρι (τὸ) δημ. συνήθ. ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ διὰ τῆς κούπας γινομένη πρόποσις : **εἶπε τὴν εὐχὴν ὅταν σηκώσανε κουπάρι.**
κουπάς (ὁ) δημ. ὁ κωπηλατῶν, ὁ κωπηλάτης.
κουπαστή (ἡ) (κώπη, κουπί) δημ. τὸ ἐφ' ἑκατέρας τῶν πλευρῶν πλοίου μέρος ἐν ᾧ τίθενται αἱ κῶπαι, ὁ τόπος ὁ πρὸς ταῖς κώπαις, οἱ κωπητῆρες, ἡ ἐπισκαλμὶς ἐπὶ λέμβων καὶ μικρῶν πλοίων, τὸ περιτόναιον ἢ ἐρκάνη ἐπὶ μεγάλων : Ζερ.Λυρ.Σάτ. Μέρμ.235 **κουπιῶτες ἔπειτα ἔβαλε δυὸ-δυὸ . . στὴν κουπαστή·** **2)** κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ λέμβων καὶ μικρῶν πλοίων, τὸ μικρὸν κατὰ τὴν πρῷραν ἢ τὴν πρύμναν μέρος τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς χείλους τοῦ πλοίου εἰς τὸ ἄλλο ἐπεστρωμένον διὰ σανίδων, ὡσεὶ μικρὸν κατάστρωμα : Γρυπ.Σκ.Τερρ.54,(**στὴν κουπαστή σου ἀποκοιμήθηκες.**
κουπέ (τὸ) (γαλλ.) δημ. ἀκλ. εἶδος κλειστῆς τετρατρόχου ἁμάξης μετὰ δύο ἢ τεσσάρων θέσεων· **2)** αὐτοκίνητον σχήματος ὁμοίου πρὸς τὸ τῆς ἁμάξης· **3)** διαμέρισμα σιδηροδρομικῆς ἁμάξης φέρον μίαν μόνην σειρὰν καθισμάτων· **4)** τὸ ἐμπρόσθιον διαμέρισμα τῆς ἁμάξης.
κουπῆῖον Ἡσ. «καμάρα ἡ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν γινομένη».
κουπί (τό) δημ. κωπίον βλ.λ., ὑποκορ. τοῦ κώπη ἄνευ ὑποκορ. σημ., ἐρετμόν· || εἰδ. τὸ πλατύ, τὸ κάτω μέρος τῆς κώπης, ὁ ταρσός, σπάθη, πτερόν : φρ. **τραβῶ κουπί** (κωπηλατῶ, λάμνω).
κουπιά (ἡ) δημ. ἑκάστη διὰ τῆς κώπης προώθησις τοῦ πλοίου : **λίγες κουπιὲς ἀκόμα καὶ φθάνουμε·** **2)** τὸ διὰ τῆς κώπης πλῆγμα, κτύπημα.
κουπιοκόπι (τὸ) δημ. ἡ κωπηλασία : Ζερβ.Λυρ Σάτ.Μερμ.239 **συγχρονιαστὰ ν' ἀρχίσουνε τὸ κουπιοκόπι.**
κουπιώτης (ὁ) μσν. κ. δημ. ὁ ἐρέτης, κωπηλάτης ἱστιοφόρου, ἰδ. μεγάλου : Ζερβ.Λυρ.Μέρμ. Σάτ.235 **κουπιῶτες ἔπειτα ἔβαλε δύο-δύο ζευγάρι.**
κουπολάτης (ὁ) δημ. ὁ κωπηλάτης, ὁ κουπιώτης : Λασκαρ.Καυγὰς Ἀγαμέμν. κ. Ἀχιλλέως 55 **τώρα ρίξτε στὴ θάλασσα τὴ βάρκα, καὶ βάλτε κουπολάτες διαλεμένους.**
κουπόνι (τὸ) (γαλλ.) δημ. τὸ ἀπόκομμα ὁμολογίας, μετοχῆς, χρεογράφου, τὸ τοκομερίδιον

κούπωμα-ατος (τὸ) (κουπώνω) δημ. τὸ δι' οὗ καλύπτομεν, σκεπάζομεν, ἰδ. ἀγγεῖον, μαγειρικὸν σκεῦος, δεξαμενήν, ἐπικάλυμμα, σκέπασμα: Καρκβ.Ζητ.18 **γονατισμένη ἔτριβε μὲ λάσπη τὸ κούπωμα ἑνὸς λεβετιοῦ.**

κουπώνω (ἰταλ.) δημ., παθ. **-ώνομαι,** ἀόρ παθ **(ἐ)κουπώθηκα,** μτχ.παθ. παρακ. **κουπωμένος,** ἐπιθέτω κούπωμα βλ.λ., ἐπικάλυμμα, σκεπάζω: **ἐκούπωσε τὰ τσουκάλι, - νά κουπώσῃς τή γιστέρνα, μὴ πέσῃ τίποτα·** **2)** ρηματ. π. κούπωμο

κούρα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ἰατρικὴ θεραπεία, νοσηλεία, δίαιτα: Σολωμ.Ἰατροσυμβούλιο (?) **οἱ γιατροὶ ὁποὺ ἀγροικήσανε | τέτοια κού κι ἐσαστίσανε,** φρ. **κάνω κούρα** (διατελῶ ὑπὸ δίαιταν) **2)** συνεκδ. ἡ ἐπίσκεψις τοῦ θεράποντος ἰατροῦ πρὸς ἀσθενῆ, ἡ βίζιτα: **ὁ γιατρός ἔστειλε λογαριασμὸ γιὰ εἴκοσι κοῦρες·** **3)** (κουρεύω) κτ. πληθ. κ. ἄνευ ἄρθ. συνήθ. ἐν φρ. **λέ(γ)ω - κόβω κοῦρες** ψευδολογίαι τείνουσαι εἰς τὸ ὑπερβάλλειν τὰ πράγματα, ἰδ. αἱ πρὸς ἀνόητον μεγαλαυχίαν, πρὸς ἐπίδειξιν: **σὰ μᾶς ἔρχεται, ὅλο κοῦρες κόβει γιὰ τὰ μεγαλεῖα τάχα μου τοῦ πατέρα του,- μᾶς εἶπε ἕνα-σωρὸ κοῦρες πὼς τὸν ἐκάλεσαν στὸ παλάτι, πὼς δὲν ἐδέχτηκε ὑπουργεῖο καὶ πάει λέοντας·** στομφώδης φλυαρία: **μακαρονίστικη ἀρθρογραφία γεμάτη κοῦρες·** **4)** (κουρεύω) ἐπὶ ποιμνίου προβάτων ἢ αἰγῶν ἐν περιληπτ. ἐκδοχῇ, ἡ κουρὰ βλ.λ.4), ἡ πρὸς πορισμὸν ἐρίου ἐτησίως γινομένη: **μεγάλ' ἡ βαρυχειμωνιὰ κι ὄψιμη θά 'ναι ἡ κούρα·** **5)** (κουράδι, σκώρ) σκληρὸν μέγα περίττωμα, **κουράδα, κούτουλας.**

κουρὰ (ἡ) (κείρω) κ. μσν. **κ. νεώτ.,** ἰων. **-ή** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κείρω, τὸ κόφιμο τῶν μαλλιῶν, τὸ κούρεμα: Ἡρ.3,8 **τῶν τριχῶν τὴν κουρὴν κείρεσθαί φασι κατά περ αὐτόν τὸν Διόνυσον κεκάρθαι,** Ἀριστλ.ΖΜ 658b,20 **δασύνονται πολλοῖς ἀπογηράσκουσιν οὕτως ὥστε δεῖσθαι κουρᾶς,** Διοι.λ.ἀπ.141· ὡς σημεῖον πένθους: Σοφ.ἀπ.659,7 **κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης,** Εὐρ.Ἀλκ 512 **τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις·** νεώτ. ἐπὶ τῶν εἰσερχομένων εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, εἷς τῶν τύπων τῆς πρὸς τοῦτο τελετῆς, ἀπόκαρσις· || ὅθ. συνεκδ. κ. ἡ ὅλη τελετή, κουρὰ μοναχῶν· || ἐπὶ τῶν ζῴων, οἷον προβάτων, τὸ κούρευμα, τὸ κόφιμο τῶν τριχῶν: Πορφ Ἀποχ 3,26, Πάπ. **πρόβατα ἔμποκα, ἀπὸ κουρᾶς πεντήκοντα ἕξ·** **2)** γεν τομή, κόφιμο, ἀποκοπή: Πλάτ.Πολιτ 288D **ὅσα δρυοτομικὴ καὶ κουρὰ ξύμπασα τέμνουσα παρέχει τεκτονικῇ καὶ πλαστικῇ·** || ἐπὶ ζῴων, ἐν ἀναφ. πρὸς βοσκὴν χλόης, ἡ μέχρι ρίζης βόσκησις: Ἀριστλ.ΖΜ 693a,17 **χρήσιμον τὸ τοιοῦτον καὶ πρὸς τὴν σπάσιν τῆς τροφῆς καὶ κουράν·** **3)** ὁ κεκομμένος πλόκαμος, κεκομμένη κόμη: Αἰσχ.Χο.226 **κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός·** **4)** ἐπὶ προβάτων, τὸ ὅλον μαλλίον κουρευθέντος προβάτου, πόκος, ποκάρι, κούρα βλ.λ.4): Πορφ.Ἀποχ.3,19 **κουρᾷ κοσμοῦντα θρέμματα·** κ. κτ. πληθ.: αὐτ. 3,18 **κουρὰς προβάτων καὶ γάλα βοῶν·** **5)** ἡ ἄκρα τῆς κόψεως, κοφίματος: Φίλ.Μηχ.Βελοπ.67, 12 **κ- σφηνός** ἐπὶ ράβδου, τὸ ἓν τῶν ἄκρων αὐτῆς: Ἥρων Διόπτρ.5 **ἡ κάτω κουρά·** **6)** κτ. πληθ. τὰ ξυλοπέδιλον, κρούπεζα, τσόκαρο: Φίλ. Μηχ.Βελοπ.57,22.

κουράγιο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. θάρρος, τόλμη: ΜΜ **κουράγιο ζου, πατέρα μου, | ἆ! καὶ δὲν ἔχεις τίποτα·** || φρ. **δίνω κουράγιο** ἐνθαρρύνω· ὁμ. **παίρνω κουράγιο** ἐνθαρρύνομαι, ὁμ. **κάνω κουράγιο** προσπαθῶ νὰ διατηρήσω τὸ θάρρος, τὴν ψυχραιμίαν μου.

κουράδα (ἡ) δημ. μεγεθ. τοῦ κουράδι βλ.λ.1), τὸ σκληρὸν ἀποπάτημο.

κουραδάρης (ὁ) δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ ὁ ἰδιοκτήτης ποιμνίου, κουραδιοῦ βλ.λ. (2)· **2)** ἐπὶ κριοῦ, ὁ ἡγούμενος τοῦ ποιμνίου.

κουραδάς (ὁ) (κουράδι) δημ. μτφ. κ. **κουράδας** ἐπὶ προσ., ὁ δειλός, ὁ ἀνάξιος λόγου· πρβλ. χεζάς, χέστης.

κουράδι (τὸ) (1) **δημ.,** μεγεθ. **κουράδα,** σκώρ, ἀποπάτημα, κόπρανον, σκατό.

κουράδι (τὸ) (2) (κείρω) δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ, ποίμνιον προβάτων ἢ αἰγῶν· πρβλ. κουραδιάζω, κουροδάρης.

κουραδιάζω (κουράδι (2)) δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ, δημιουργῶ ποίμνιον, **κάνω κουράδι·** πρβλ. κουραδάρης.

κουραδόβλαχος (ὁ) δημ. συνήθ. ἐπὶ προσ. ὑβριστ. ὁ δειλός, ὁ κουροδάς.

κουράζω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **(ἐ)κούρασα,** παθ. **ἐκουράσθην** κ. δημ. **(ἐ)κουράστηκα,** μτχ. παθ. παρακ. ἐν τῇ δημ. **κουρασμένος,** ἐπιφέρω κόπωσιν εἴς τινα, καταπονῶ, ἐξαντλῶ τινα: **δὲ(ν) μὲ κουράζει ἡ ἐργασία, ἀλλὰ οἱ οἰκονομικὲς στενοχώριες, - μὴ μᾶς κουράζῃς μὲ τὶς φλυαρίες σου·** || κ. μέσ. ἢ παθ. ἀποκάμνω, καταπονοῦμαι, ἐξαντλοῦμαι: **κουράζομαι στόν ἀνήφορο, - ὕστερα ἀπὸ τόση δουλειά εἶναι πολύ κουρασμένος·** **2)** κούρασις, κούρασμα, κουραστικός.

κουράλιον (τὸ) ποι. ἀντὶ **κοράλλιον** βλ.λ.

κουράλιος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομα μηνὸς ἐν Κωφοῖς.

κουραμάνα (ἡ) δημ. στρατιωτικὸς ἄρτος: φρ. **τὴν ἐσκάτωσε τὴν κουραμάνα** (τὴν ἐπώλησε)· || γεν. ἄρτος πιτυροῦχος κατωτέρας ποιότητος διὰ τοὺς ὑπηρέτας.

κουραμπιές (ὁ) (τουρκ.) δημ. γλύκισμα παρασκευαζόμενον ἐξ ἀλεύρου, βουτύρου καὶ ἄχνης σακχάρεως· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν, ὁ μὴ μετέχων ἐκστρατείας, ὁ ἀπεσπασμένος εἰς γραφεῖα, ὅθεν ὁ ἀπόλεμος.

κουράντα Ἡσ. «ἐκ μελίνης ἄλφιτα» (διορθ. μηλίνης).

κουράντες (ὁ) δημ. κ. **κουράντης** βλ.λ.

κουράντης (ὁ) (ἰταλ.) δημ. κ. **κουράντες** ὁ θεράπων ἰατρός· πρβλ. κούρα.

κουραρίζω (κουράριον) νεώτ. κ. δημ. ὑποβάλλω ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν κουραρίου βλ.λ., δηλητηριάζω δι' αὐτοῦ· **2)** ρηματ.π. κουραρισμός.

κουραρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κρυσταλλικὴ οὐσία λίαν ὑγροσκοπική, ἑνουμένη ὡς βάσις μετ' ὀξέων εἰς ἅλατα λίαν εὐδιάλυτα.

κουράριον (τὸ) νεώτ. φαρμακ. δηλητήριον ἐκ τοῦ χυμοῦ διαφόρων φυτῶν τῆς οἰκογεν. **τῶν λογανιοειδῶν** ἰδίᾳ τῶν εἰδῶν τοῦ στρύχνου.

κουράρισμα-ατος (τὸ) (κουράρω, κούρο) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουράρω, ἡ ἰατρικὴ ἢ νοσοκομειοκὴ ἐπιτήρησις τοῦ ἀσθενοῦς, θεραπεία.

κουραρισμός (ὁ) (κουραρίζω) **νεώτ.** ἡ διὰ κουραρίου δηλητηρίασις.

κουράρω (κούρα) δημ. ἐπὶ τῶν ἰατρῶν κ. νοσοκόμων, νοσηλεύω, θεραπεύω, κάνω κούρα.

κουράς-άδος (ἡ) Ἡσ. «ὀροφικὸς πίναξ· ἡ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφή»· **2)** ἡ ὀροφή· Ἡσ. ἐν λ. ἐγκουράδες.

κουρασανάς (ὁ) (κουρασάνι) (τουρκ.) δημ. ὁ ἀμμοκονιαστής, σουβατζής.

κουρασάνι (τὸ) (τουρκ.) δημ. κονίομα **ἐκ τετριμμένης** κεράμου καὶ ἄμμου, ἀμμοκονίαμα.

κούρασις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ κόπωσις, κάματος, καταπόνησις, ἀ.κούρασμα: Θεοτ.Κ Κατάδ. III **ἤξερε μόνο πὼς ἱδρωμένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, ἀπὸ τὴν κούραση, . . εἶχε ριχτῆ στὸ κρεβάτι του,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 73,30 **κι ἴσαμ' ἐκεῖ ν' ἀνηφορίσῃ ἡ κούρασή μου πῶς μπορεῖ;**

κούρασμα-ατος (τὸ) (κουράζω) δημ. ἡ κούρασις, κάματος, κόπωσις : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 44 **καὶ χωρὶς τὸ κούρασμα, ποὺ ἐπέβαλαν εἰς τοὺς σημερινοὺς λατρευτάς σου οἱ νέες ἀξίες.**

κουρασμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ κουράζω βλ.λ.

κουραστάρι (τὸ) δημ. εἶδος μεγάλου πρίονος.

κουραστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων κούρασιν, κόπωσιν, κοπιώδης, κοπιαστικός : **κουραστικὴ δουλειά**· ἐπίρρ. νεώτ. -**ῶς** κ. δημ. -**ά**.

κουρατέλλη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **διλλενιοειδῶν**.

κουρατορεύω (λατ.) (κουράτωρ) Ἐπιγρ. κ. πάπ., μτχ. ἀορ. **κουρατορεύσας**, μτχ. παρακ. **κεκουρατορευκώς**, ἔχω, ἀσκῶ τὸ ὑπούργημα τοῦ κουράτορος, διατελῶ κουράτωρ βλ.λ.· || κ. παθ. : Πάπ. **τοὺς υἱούς μου πατρωνεύεσθαι καὶ κουρατορεύεσθαι . ., ἕως ἂν ἐπαυξήσωνται τὴν ἡλικίαν, παρά τοῦ δεῖνα.**

κουρατορία (ἡ) (λατ.) πάπ., νεώτ. γρ.κ. **κουρατωρία** κ. **κουρατορεία**, συνήθ π.Βυζαντ.τὸ ἔργον τοῦ κουράτορος, ἐπιτρόπου ἰδίως τῶν βασιλικων κτημάτων : Πάπ. **ὁ δεῖνα ποιούμενος τὸν λόγον τῆς κουρατορίας τοῦ ἀναπαυσαμένου μου πατρός**· **2**) τὸ ὑπὸ ἐπιστασίαν κτῆμα : Πάπ. **κουρατορία τῆς νήσου λεγομένης Τανᾶρε**· **3**) νεώτ. βοτσν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. των **ληκυθιδοειδῶν**.

καυράτωρ-ορος (ὁ) (λατ.) μτγν. κ. μσν. ἐπίτροπος, κηδεμὼν ἀνηλίκων : Πάπ. **γενικὸς κουράτωρ καὶ κατά νόμους κηδεμών**· **2**) Ἐπιγρ. ἐπιμελητής, ἐπόπτης τῶν βασιλικῶν κτημάτων : **ὁ κουράτωρ τῶν βασιλικῶν οἴκων.**

κουρατωρία (ἡ) κ. κουρατορία βλ.λ.

κουραφροδίτη (ἡ) μτγν. ἡ παρθένος Ἀφροδίτη : Πρόκλ.Ὕμν.3,1 **ὑμνέομεν Λυκίων βασιληίδα Κουραφροδίτην.**

κούρβα (ἡ) γλωσσ.,μσν. κ. δημ. ἡ πόρνη : δ.τραγ. **ἠλλάξαν οἱ πολιτικές, ἠλλάξανε κι οἱ κοῦρβες.**

κουρβουλιάζω (κούρβουλο) δημ., μτχ. παθ. παρακ. **κουρβουλιασμένος**, ἀμτβ. κυρτοῦμαι καὶ ἀποξηραίνομαι ὡς κούρβουλο βλ.λ., συρρικνοῦμαι· **2**) συνεκδ. γίνομαι παράλυτος, ξηραίνομαι.

κουρβουλιάρης-α-ικο δημ. ὁ πάσχων ἐκ παραλύσεως, ὁλικῆς ἢ μερικῆς, ὁ πιασμένος.

κούρβουλο (τὸ) δημ., μεγεθ. **ἡ κουρβούλα**, ὁ κορμὸς τῆς ἀμπέλου, σκῶλος, κουρμούλα : **ἔβγαλε λίγα κούρβουλα**· || ὀθ. κτ. ἐπέκτ. τὸ ὅλον φυτόν, τὸ κλῆμα : **μοῦ ἔμειναν μερικὰ κούρβουλα ἀκλάδευτα**· || γεν. ὁ κορμὸς παντὸς δένδρου, οἷον τῆς ἐλαίας : **τὶς παρακλάδεψες καὶ ἔμειναν τά κούρβουλα**· **2**) μτφ. ξηρός, ἀδρανής, ἀκίνητος : Βαλαωρ.Φωτ.3,160 **κι αὐτὸ τὸ ἔρμο χέρι, π' ὅταν ἐκράτει τὸ σπαθὶ ἐπέτα σὰν ξιφτέρι κι ἔμεινε τώρα κούρβουλο.**

κουρδίζω (ἰταλ.) νεώτ. κ. δημ. κ. **κορδίζω**, προφ. δημ. **κουρντίζω** ἐντείνω τὴν χορδὴν ἢ τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, ἐναρμονίζω τὰς χορδάς **2**) ἐπὶ ὡρολογίου, συστέλλω, κάμνω νὰ συσπειρωθῇ τὸ ἐλατήριον· **3**) μτφ. ἐπὶ προσ., ἐρεθίζω τινὰ χάριν ἀστειότητος, παροξύνω : **τὸν ἐκούρδισαν καὶ πῆγε νὰ πιαστῇ μαζί τους**· **4**) φορῶ τι ἐπιδεικτικῶς : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.36 **σοῦ εἶπα νὰ βγάλῃς αὐτὸ . . ὄχι νὰ μοῦ κουρδίσῃς καὶ τὰ δύο**· || κ. μέσ. ἐπιδεικνύομαι : Βιζυην. ἡ Κυρὰ ἡ Κριτικὴ 36 **καὶ μὲ σύνεργ' ἀνδρικά μοῦ κουρδίζεται στὴν μέση**· **5**) ρηματ. π. κούρδισμα, κουρδιστής.

κουρδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κούρδους.

κούρδισμα (τὸ) δημ. κ. **κούρντισμα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουρδίζω, ἡ ἔντασις τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὀργάνου, τὸ χόρδισμα.

κουρδιστής (ὁ) (κουρδίζω) δημ. κ. **κουρντιστής**, θηλ. -**ίστρια** εἰδικὸς τεχνίτης διὰ τὸ χόρδισμα μουσικῶν ὀργάνων καὶ ἰδίως τοῦ κλειδοκυμβάλου.

κουρεακός-ή-όν μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κουρέα, ὁ φλύαρος ὡς κουρεύς : Πολύβ.3,20,5 **οὐ γὰρ ἱστορίας, ἀλλὰ κουρεακῆς καὶ πανδήμου λαλιᾶς ἔμοιγε δοκοῦσι τάξιν ἔχειν.**

κούρειον (τὸ) ὁ ἀμνός, ὁ κατὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεισαν κουρεῶτιδα ἡμέραν τῶν Ἀπατουρίων θυσιαζόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ὁδηγοῦντος τὸ ἐνηλικιωθὲν τέκνον του πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τοὺς φράτορας· Πολυδ.8,107 «εἰς τούτους (τοὺς φράτορας) τούς τε κόρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον, καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούρειον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν» : Σοφ.ἀπ.132 **ἡμῖν σύ τοι κούρειον ἠρέθης πόλει**, Ἰσαῖ.6,22 **οὔθ' οἱ φράτορες εἰσεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούρειον** (κῶδ. κούριον).

κουρεῖο(ν) (κουρά) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως, τὸ κομμωτήριον, μπαρμπέρικο : Ἀριστφ.Πλ.338 **καί τοι λόγος γ' ἦν . . πολὺς ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων**, Λυσ. 24,20 **ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δ' ὅποι ἂν τύχῃ**, Πλούτ.Ἠθ.42Β **οὐ γὰρ ἐκ κουρείου μὲν ἀναστάντα δεῖ τῷ κατόπτρῳ παραστῆναι**, Πάπ. **ὄντος μου ἐν τῷ Εὐδόξου κουρείῳ.**

κουρέλα (ἡ) δημ. τὰ ὑπερώριμον σῦκον, ἰσχάς.

κουρελαρία (ἡ) δημ. ἐρρακωμένα ἐνδύματα, στρώματα· **2**) συνεκδ. σύνολον ἀνθρώπων ρακοδύτων, κουρελήδων.

κουρελής (ὁ) δημ., θηλ. -**ού** ἐπὶ προσ., **ὁ φορῶν κατερρακωμένα ἐνδύματα, ὁ ρακόδυτος, ὁ ἀλήτης**· **2**) τὸ θηλ. **κουρελού** ὡς οὐσ. εὐτελὴς τάπης ἐκ συνερραμμένων ἀποκομμάτων ἐριούχου ὑφάσματος : **στρώνει μιά κουρελοὺ καὶ κοιμᾶται.**

κουρέλι (τὸ) δημ. τεμάχιον παλαιοῦ ἢ ἐσχισμένου ὑφάσματος, ράκος· || συνεκδ. παλαιὸν καὶ τετριμμένον ἔνδυμα : **τί τὰ φορεῖς αὐτὰ τὰ κουρέλια;**· **2**) ἡμιεφθαρμένον τεμάχιον χάρτου : **τὰ βιβλία του τά 'καμε κουρέλια**· **3**) μτφ. ἐπὶ προσ. ἐν φρ. **ἔγινε κουρέλι** (ἔγινε ἐρείπιον)· || ὁμ. **τὸν ἔκαμε κουρέλι** (τὸν ἐξηυτέλισε).

κουρελιάζω (κουρέλι) δημ., μτχ. παθ. παρακ. **κουρελιασμένος**, μεταβάλλω τι εἰς ράκη, κουρέλια· **2**) μτφ. ἐπὶ προσ., ἐξευτελίζω τὴν ὑπόληψίν τινος· **3**) ρηματ. π. κουρέλιασμα.

κουρελιάρης-α-ικο δημ. ὁ ρακόδυτος, ὁ κουρελής : Θεοτ.Κ Καταδ.88 **τότε παὺ ἡ κουρελιάρα χορεύτρα δὲν εἶχε πιὰ ποῦ νὰ πατήσῃ.**

κουρελιάρικος-η-ο δημ. ὁ κατερρακωμένος· **2**) ὁ ρακόδυτος, ὁ ξεσχισμένος, κουρελιάρης.

κουρέλιασμα-ατος (τὸ) (κουρελιάζω) δημ. ἡ μεταβολὴ εἰς ράκη, κατορράκωσις· **2**) μτφ. ὁ ἐξευτελισμός, ὁ κατεξευτελισμός : **ἔπαθε κουρέλιασμα** (ἐξηυτελίσθη).

κουρελιασμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ κουρελιάζω βλ.λ.

κουρελοντυμένος-η-ο δημ. ὁ ἐνδεδυμένος ράκη, κουρέλια, ὁ κουρελιάρης : Ἐφταλ.Ὀδ.338 **ἀκουμπισμένος σὲ ραβδί, καὶ κουρελοντυμένος**· πρβλ. κουρελοφορεμένος.

κουρελοφορεμένος-η-ο δημ. ὁ ἐνδεδυμένος ράκη, κουρέλια : Καρκβ.Ζητ.101 **πέντε παστραγωνιὲς κουρελοφορεμένες καὶ ἀσχημοπρόσωπες.**

κούρεμα-ατος (τὸ) δημ. κ. **κούρευμα** βλ.λ.

κούρευμα-ατος (τὸ) (κουρεύω) μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κούρεμα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουρεύειν, ἡ κοπὴ τῆς κόμης τῶν ἀνθρώπων ἢ τοῦ τριχώματος τῶν ζῴων : Εὐστ.Πον.215,82. **καλὸ κούρευμα.**

κουρευμένος-η-ο δημ. κ. **κουρεμένος,** μτχ. παθ. παρακ. τοῦ κουρεύω βλ.λ., ὁ κεκαρμένος τὴν κόμην ἤ, ἐπὶ ζῴων, τοὺς μαλλούς, τὰς τρίχας.

κουρεύς-έως (ὁ) (κείρω) κ. νεώτ., δημ. **κουρέας** ὁ κείρων τὴν κόμην, τὸ γένειον ἢ τοὺς ὄνυχας, ὁ **κομμωτής,** ὁ μπαρμπέρης : Πλάτ.Πολ.373C **οὐ δοκεῖ δεήσειν παιδαγωγῶν, .. κομμωτριῶν, κουρέων,** Λουκ.'Απαίδ.29 **τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεφαι·** || παροιμιῶδης ἦτο ἡ φλυαρία των : Πλάτ.'Ηθ.177A **ἀδολέσχου κουρέως περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλιναν, καὶ πυθομένου, πῶς σε κείρω;·** || ἐπὶ ζῴων, ὁ κόπτων τοὺς μαλλούς, τὰς τρίχας, οἷον αἰγῶν, προβάτων : Πάπ **κουρεῖ τῷ κείραντι τὰς αἶγας·** **2)** 'Ησ «ὄρνις ποιός, ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ἐμφερὲς ἦχῳ γναφικοῦ μαχαιρίου».

κουρεύσιμος-η-ον σχόλ. ὁ κο..ρευτικὸς βλ.λ. : Σχόλ.Εὐρ.'Ορ.966.

κούρευσις-εως (ἡ) (κουρεύω) μτγν κ νεώτ ἡ πρᾶξις τοῦ κουρεύειν, ἡ **κουρά,** τὸ κούρεμα : ΨΧρυσ.8,787A.

κουρευτής (ὁ) (κουρεύω) μτγν., νεώτ. κ δημ., θηλ. **κουρεύτρια** ὁ κουρεὺς κ.ἰδίως ὁ διὰ μηχανῆς κείρων τὰς τρίχας ἵππων, κυνῶν, προβάτων : ΨΧρυσ.8,787A **τίνες οἱ σφαγιασταὶ καὶ κουρευταί,** Κρυστ.Κοῦρας 3 **εἴκοσι πέντε εἶναι οἱ κοπές, διακόσιοι οἱ κουρευτάδες.**

κουρευτικός-ή-όν (κουρεύω) μτγν. κ. νεώτ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κούρευμα, ὁ δι' οὗ γίνεται τὸ κούρευμα, ἀ. κουρεύσιμος : 'Ολυμπ. Πλάτ.3W **κουρευτικὰ μαχαιρίδια,** - **κουρευτικὴ μηχανὴ** (ἐργαλεῖον χρησιμεῦον διὰ τὴν κοπὴν τῆς κόμης τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν τριχῶν τοῦ δέρματος τῶν ζῴων)· || νεώτ. πληθ. **οὐδ. κουρευτικὰ** ἐν ἀναφ. πρὸς ζῷον κ. ἰδ. πρὸς **ποίμνιον,** ἡ διὰ τὴν κουρὰν ἀμοιβὴ τοῦ κείραντος.

κουρεύτρια (ἡ) μτγν. **θηλ.** τοῦ **κουρευτής** βλ.λ., ἡ κομμώτρια : Πλούτ.'Αντ.60 **εἰρὰς ἡ Κλεοπάτρας κουρεύτρια.**

κουρεύω (κουρεύς) μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐκούρευσα** κ. δημ. **(ἐ)κούρεψα** κ. παθ. **ἐκουρεύθην** κ. δημ. **(ἐ)κουρεύτηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **κουρευμένος** κ. **κουρεμένος,** ἐπὶ ἀνθρώπων, κείρω τὴν κόμην, κόπτω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, ἐπαγγέλλομαι τὸν κουρέα : Εὐστ.Πον.229,65· || κ. μέσ. : Μαλάλ.Ι 189,13 **κουρευσάμενος τὴν ἰδίαν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ·** κ. παθ. : Σχόλ. Νίκ.'Αλεξ.417 **τὰ νεωστὶ κουρευθέντα παιδία,** Λίβ.Ροδ.38 **ξανθός, μακρύς, ἀγένειος, τριγύρου κουρεμένος·** **2)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ζῴων, κείρω, κόπτω τὸ τρίχωμα, οἷον **αἰγῶν,** προβάτων : Κρυστ. Κοῦρος 6 **δώδεκα μέρες κούρευαν, δώδεκα μέρες δένουν·** κ. παθ. : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.246,23 **τὰ πρόβατα κουρεύονται καὶ τὸ τυρὶ ζυγιέται·** || παροιμ. **κουρεύει τ' αὐγὸ καὶ παίρνει τὸ μαλλί του** (ἐπὶ ματαιοπονοῦντος)· **3)** φρ. **πήγαινε - ἄι νὰ κουρεύεσαι** ὡς ἔκφρασις ἀδιαφορίας ἢ περιφρονήσεως : Χριστόπ.Συνειδὸς 21 **ἂς κουρεύεται κι ἐκείνη, | καὶ στῆς θάλασσας τὴ μέση | ἂς πηγαίν' ὀρθὰ νὰ πέσῃ·** **4)** ρηματ.π. κούρευμα, κουρευτής, κουρευτικός, κουρεύσιμος.

κουρεῶτις-ιδος (ἡ) (πιθ. κείρω) (ἐνν. **ἡμέρα**), αἰτ. -ιν, ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν 'Απατουρίων, καθ' ἣν ἐγίνετο ἡ εἰσαγωγὴ τῶν ἐνηλικιωθέντων **παίδων** εἰς τοὺς φράτορας : Πλάτ.Τίμ.21B **ἡ δὲ Κουρεῶτις ἡμῖν οὖσα ἐτύγχανε 'Απατουρίων,** 'Αλκίφρ.3,46 **ἦγε μὲν ἡ πόλις τὴν Κουρεῶτιν ἡμέραν.**

κουρζέτο (τὸ) (ἀγγλ.) δημ. κ. **κρουζέτο** ἑκατέρα τῶν ζωστρῶν, ἄνωθεν κ. κάτωθεν τοῦ καταστρώματος πλοίου, δι' ὧν στερεοῦνται προσθέτως τὰ ζυγά· || τὰ δίζυγα τῶν ἐπιστηλίων τῶν δολώνων.

κούρη (ἡ) ἰων. τ. τοῦ κόρη βλ.λ.

κουρή (ἡ) ἰων. τ. τοῦ κουρὰ βλ.λ.

κουρήιος-η-ον ἐπ. τ. τοῦ κόρειος, **ὁ** παρθενικός, νεανικός : 'Υμν.Δήμ.108 **Κελεοῖο .. θυγατέρες .. κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι.**

κουρηῶν (ὁ) 'Επιγρ. κ. **κουρεών** βλ.λ.

κούρημα-ατος (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουρῶ βλ.λ., συνήθ. τὸ καθάρισμα τῶν καρπῶν τῆς ἐλαίας, οἷον ἀπὸ τὰ φύλλα, διὰ κυλίσεως αὐτῶν ἐπὶ ἐπικλινοῦς ἐπιφανείας.

κούρης (ὁ) δημ. ὁ περιφερόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀσκόπως, φυγόπονος, ἄεργος : **τί τὸν θέλεις αὐτὸν τὸν κούρη; δὲν εἶναι γιὰ δουλειά.**

κουρήσιμος-ον σχόλ. ὁ κουρεύσιμος, κουρευτικός : Σχόλ.Σοφ.'Ηλ.52 **κουρησίμοις τρυφαῖς.**

κούρητες-ων (οἱ) (κόρος,- κοῦρος) νέοι στρατεύσιμοι, πολεμισταί : 'Ιλ.Τ 193 **κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν.**

Κουρῆτες-ων (οἱ) οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρῶνος, οἵτινες βραδύτερον ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν κατῴκησαν τὴν 'Ακαρνανίαν : 'Ιλ.Ι 529 **Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα·** **2)** ἀρχαῖοι ἱερεῖς τοῦ 'Ιδαίου Διὸς καὶ τῆς Ρέας, παριστῶντες διὰ θορυβωδοὺς μουσικῆς καὶ ἐνόπλων χορῶν τὴν γέννησιν τοῦ θεοῦ, συχνάκις συγχεόμενοι πρὸς τοὺς Κορύβαντας : Στράβ.10,3,7 **τοιούτους γάρ τινας δαίμονας ἢ προπόλους θεῶν τοὺς Κουρῆτάς φασιν,** Διον.'Αλ.Ρωμ.2,70· **3)** θρησκευτικός τις θίασος ἐξαμελής : 'Επιγρ. **συνέδριον Κουρήτων·** πρβλ. Στράβ.14,1,20.

κουρητίζω μιμοῦμαι τὰ τῶν Κουρήτων βλ.λ.2), τελῶ τὰ ὄργια αὐτῶν· **2)** ρηματ.π. κουρητισμός.

κουρητικός-ή-όν, θηλ. κ. **κουρῆτις** μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κουρῆτας· || **τὰ Κουρητικὰ** οὐσ. πραγματεία περὶ Κουρήτων βλ.λ.2) : Στράβ.10,3,7 **ἅπερ Κουρητικὰ μὲν καὶ περὶ Κουρήτων λέγεται·** **2)** εἰς τὴν νεοπλατωνικὴν θεολογίαν, ὁ λειτουργός : Δαμάσκ.'Αρχ.278 **ὁ πρῶτος πατὴρ καὶ ὁ τρίτος οὐ παράγει κουρητικὴν τάξιν·** **3)** τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. (ἐνν. πούς) ὁ κρητικὸς μετρικὸς πούς : Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.651 **τὸν ἀμφίμακρον ὃς καὶ Κουρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ τὰ εἰς τοὺς Κούρητας μέλη τούτῳ τῷ μέτρῳ κεχρῆσθαι·** || ὁ γ' παιών, (υ υ - υ) : Χοιροβ.'Ηφ.218C.

κουρῆτις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ κουρητικὸς βλ.λ. : Στράβ.10,3,3 **κτήσατο Κουρῆτιν γῆν δορὶ πολλὰ καμών,** 'Απολλδ.1,7,6 **φυγὼν εἰς τὴν Κουρῆτιδα χώραν·** **2)** π. Πυθαγ. ὄνομα τοῦ ἐννέα : Θεολ. 'Αριθμ.58.

κουρητισμός (ὁ) (κουρητίζω) μτγν. ὁ χορὸς τῶν Κουρήτων βλ.λ.2) : Διον.'Αλ.Ρωμ.2,71.

κουρία (ἡ) (λατ.) μτγν. ὑποδιαίρεσις τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ κατὸ τὸ ἀρχαιότατον πολίτευμα τῆς Ρώμης : 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.1,15.

κουριάνδολα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κορίαννον τὸ ἥμερον.

κουρίας (ὁ) (κουρά) μτγν. ὁ ἔχων βραχεῖαν κόμην, ὁ κεκουρευμένος τὴν κόμην : Λουκ ΒΠρ 20 **τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον,** Διογ.Λ 6,31 **ἐν χρῷ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους** εἰσηγάζετο, 'Ανν. Κομν.404B **κουρίας ἦν μέχρι τῶν ὤτων.**

κουρίδιος-η-ον (κοῦρος, κούρη) ἰων. κ. ποι. σπαν. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ διὰ γάμου συνδεδεμένος, ὁ νόμιμος : 'Ιλ.Ε 414 **κουρίδιον ποθέουσα** πόσιν, 'Οδ.Λ 430 **κουριδίῳ τεύξασα** πόσει φόνον, 'Ηρ. 1,135 γαμέουσι δ' **ἕκαστος αὐτῶν πολλὰς** μὲν **κουριδίας** γυναῖκας (ἀντίθ. παλλακός), 'Αριστόξ. 'Ιστ.ἀπ.72 **γυνὴ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδία·** || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ σύζυγος : Κόϊντ.5,445· || ὁμ. ἐπὶ πραγμάτων, οἷον κλίνης : 'Ιλ.Ο 40 **νωΐτερον λέχος αὐτῶν κουρίδιον,** 'Οδ.Φ 78 **νοσφισσα-**

μένη τόδε δῶμα **κουρίδιον** (ὡς νόμιμον οἰκίαν τοῦ συζύγου της διαστελλει ἡ Πηνελόπη τῆς οἰκίας, εἰς ἣν θ' ἀπήρχετο λαμβάνουσα ἕνα τῶν μνηστήρων), Ἀρχ'λ.18 **κουρίδιοι γάμοι**· ‖ ἐπὶ τέκνων, ὁ ἐκ νομίμου γάμου γεννηθείς: Ἐπιγρ. **κουρίδια τέκνα**· **2)** μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν γάμον, ὁ νυμφικός: Ἀπολλ.Ρ 3,1128 **κουριδίοισι θαλάμοις**, Ἑβ.ΑΠ 9,602 **κουριδίους ἤδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας**· **3)** Ἡσ. «Λάκωνες δὲ κουρίδιον καλοῦσι τὸν παρ' αὐτοῖς τετράχειρον Ἀπόλλωνα».

κουριέρης (ὁ) (ἰταλ.) δημ. κ. **κουριέρος** ὑπάλληλος πρεσβείας μεταφέρων ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα, ταχυδρόμος· **2)** εἰδικὸς ὑπάλληλος ξενοδοχείων ἐκτελων διαφόρους ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας.

κουρίζω (1) (κόρος, κοῦρος) ἀμτβ. εἶμαι νεανίας, νεάζω· Ἡσ. «κουρίζων· ἀκμάζων, νεάζων, νέος ὑπάρχων»: Ὀδ Χ 185 **ὃ κουρίζων φορέεσκεν**· ‖ εἶμαι κοράσιον: Ἀπολλ.Ρ 3,666· **2)** φωνάζω ὡς βρέφος: Καλλ.Δία 54 **ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν ἀσπίδος εἰσαΐοι καὶ μή σεο κουρίζοντος**· **3)** γίγνομαι ἐνήλικος, ἐν ἡλικίᾳ ἀνδροῦμαι: Ὀππ.Ἀλ.1,664 **ἀλλ' ὅτε κουρίζουσιν ἐὸν σθένος** (σχόλ. «ἀκμάζωσι καθ' ἑὸν σθένος»)· ‖ Σουΐδ. «τὰ τῶν νέων φρονῶ»· **4)** μτβ. ἀνατρέφω τινὰ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν ἀνδρικήν: Ἡσίοδ.Θ 347 **αἳ κατὰ γαῖαν ἄνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι**· **5)** μέσ. Ἡσ. «κουριζομέναις· ὑμεναιουμέναις, γαμουμέναις· διὰ τὸ λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κόραις».

κουρίζω (2) (κείρω, κουρά), ἀόρ. γ' πληθ. **κούριξαν**· Ἡσ. «κούριξαν, ἀπέκειραν»· **2)** παθ. ἐπὶ φυτῶν, κλαδεύομαι συνεχῶς: Θεόφρ.ΦΙ 2,2,2 **παρὰ τούτοις γάρ ἐστιν ἡ κουριζομένη κυπάριττος** (ἀναφύουσα, ἀναδίδουσα βλαστοὺς πάλιν μετὰ τὸ κλάδευμα)· **3)** ρηματ.π. κούρισμα.

κουρικός-ή-όν (κουρά) μτγν. ὁ κατάλληλος πρὸς κουράν, κούρευμα: Πλούτ.Δίων 9 **ὥστε μηδὲ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας ἀφελεῖν κουρικαῖς μαχαίραις**, Κλήμ.Ἀλ.290 **αἱ δύο μάχαιραι αἱ κουρικαί**· ‖ πάπ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ἡ κουρευτικὴ ἕδρα: Πάπ. **δίφρου τετραπόδου καὶ κουρικοῦ ξυλίνου**· **2)** (κοῦρος) νεαρός, νεανικός.

κουρικῶς Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ.ἐν λ.κουρὶξ «κουρικῶς οἷον νεανικῶς».

κούριμος-η-ον (κουρά) κ. μσν. κ. **κούριμος-ον** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κουράν, κούρευμα τῆς κόμης, ὁ κουρευτικός: Εὐρ.Ὀρ.966 **σίδαρον ἐπὶ κάρα τιθεῖσα κούριμον**· **2)** παθ. ὁ κεκαρμένος, κεκομμένος: Αἰσχ.Χο.180 **ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρός**, Ἀγάθων π. Ἀθήν. 12,528Ι) **κουρίμου χάριν τριχός**, Εὐστ.1194,55 **πλόκαμος γὰρ κούριμος ὁ μέν τις ἦν κατὰ τὸν εἰπόντα θρεπτήριος, ὁ δὲ θρηνητήριος**· ‖ ὁ διὰ κουρᾶς ἐστερημένος τῶν τριχῶν: Εὐρ.Τρῳ. 279 **ἄρασσε κρᾶτα κούριμον**, Πλούτ.Πελ.34 **τῆς πρόσθεν μορφῆς κούριμον σχῆμα καὶ ἄτιμον ἀναλαμβάνουσαι**· **3)** **ἡ κούριμος** ὡς οὐσ. (ἐνν. παρθένος) τραγικὴ προσωπὶς παρθένου μετὰ κεκουρευμένης κόμης: Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ 7,37.

κουρίξ (κουρά) ἐπίρρ. ἐκ τῆς κόμης, ἀπὸ τὰ μαλλιά· Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ. «κουρὶξ τῶν ἅπαξ εἰρημένων, . . σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόμης λαβέσθαι»; Ὀδ.Χ 158 **ἐπαΐξανθ' ἑλέτην ἔρυσάν τέ μιν εἴσω κουρίξ**, Ἀπολλ.Ρ 4,18 **πυκνὰ δὲ κουρὶξ ἑλκομένη πλοκάμους γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ** (σχόλ. «κατὰ κεφαλῆς»)· **2)** Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. «ἔνιοι δέ, κουρικῶς, οἷον νεανικῶς», Εὐστ.1924,10 «τὸ κουρὶξ δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ νεανικῶς, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ κουρίζειν».

κουριόζος-α-ο(ν) (λατ.) μσν. κ. δημ. ὁ περίεργος: Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,144 **δυσεύρετα καὶ κουριόζα πράγματα** πρβλ κουριῶσος· **2)** ὁ προκαλῶν περιέργειαν, παράδοξος.

κούριος-ον (κοῦρος) νέος, νεαρός: Ἰλ.Ν 433 **ἕως ἔθ' ἥβην εἶχεν, ὄφελλε δὲ κούριον ἄνθος** (παρείσακτος στίχος τοῦ Εὐστ.), Ὀρφ.Ἀργ.1336 **καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κούριον ἄνθος**, Χρησμ.π.Παυσ.9,14,3 **πρὶν κούριον ἀγλαὸν ἥβην Δωριέες ὀλέσωσι.**

κουρίς-ίδος (ἡ) (κουρά), δωρ. **κωρίς** ξυράφιον· κ. κτ. πληθ. ἡ ψαλὶς τοῦ κουρέως· ΑΒ 47,3 «κουρίδες, μάχαιραι αἷς κείρουσι πρόβατα»: Κρατῖν. 37· **2)** ἡ κομμώτρια· ΕΜ 528,4 «κούρισσα»: Πάπ. **παράδος τὸ κιθῶνίν μου Κεραρέᾳ τῇ κουρίδι**· ὄνομα δραμάτων τῶν κωμικῶν Ἀντιφάνους, Ἀλέξιδος καὶ Ἄμφιδος· πρβλ. Μέν.1,24· **3)** ἡ κορίς: Ἐπίχ.31,89 **κουρίδες τε φοινίκιαι**, Σώφρ.26 **ἴδε καλᾶν κουρίδων.**

κούρισμα-ατος (τὸ) (κουρίζω) μσν. Τζέτζ.π.Θηα. Στεφ. ἐν λ. «κούρισμα δ' ᾠδὴ συμφορᾶς πληρεστάτη, ταύτην ᾀδόντων τὰς τρίχας κεκαρμένων».

κούρισσα (ἡ) ΕΜ 528,4 «κομμώτρια, ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα καὶ φιλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισσα».

κουρίτα (ἡ) νεώτ. ἰδιότυπον μικρασιατικὸν πλοιάριον ἐν σχήματι πιρόγας.

κουριῶ-άω μτγν. ἐφετ. ἐπὶ τῆς κόμης, πώγωνος, δέομαι κουρᾶς, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κούρεμα: Λουκ.Ὄνειρ.10 **ὁ γοῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν**, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,19 **ἀνίκμους ἔχοντα καὶ κουριώσας τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας** (ἀτημελήτους καὶ κουρᾶς χρῃζούσας τρίχας)· **2)** ἐπὶ προσ., ἔχω ἀνάγκην κουρᾶς, θέλω κούρεμα: Φερεκρ.30 **ἐν χρῷ κουριᾶν**, Πλούτ.Ἀλκ 23 **ὁρῶντας ἐν χρῷ κουριῶντα καὶ ψυχρολουτοῦντα**, Λουκ.Λεξιφ.10 **ἄνθρωπος ἀεὶ κουριῶν**· **3)** ἔχω κόμην ἀτημέλητον, ἀπεριποίητον, ἀντίθ. κομῶ: Αἰλ.ΖΙ 7,48, Ἀλκίφρ.3,55 **ὁ κουριῶν τὸ γένειον.**

κουρίωνες-ώνων (οἱ) (λατ.) νεώτ. π. Ρωμ. οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κουριῶν βλ.λ., ἐκτελοῦντες διοικητικὰ καὶ θρησκευτικὰ καθήκοντα ἐν αὐταῖς.

κουριῶσος (ὁ) λατ.) μτγν. μσν. ὁ περίεργος, ὁ κουριόζος: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,10.

κουρκλιά (ἡ) δημ. κακὴ μοῖρα, ἀθλιότης: Θρακ.3,251 **τῆς ἐρημιᾶς καὶ τῆς κουρκλιᾶς τοῦ γυιοῦ μου τοῦ Γιαννάκη.**

κοῦρκος (ὁ) δημ., θηλ. **-α** τὸ πτηνὸν ἰνδικὴ ὄρνις, ἰνδιόνος, γάλλος.

κουρκουμᾶς (ὁ) δημ. ἡ κουρκουμίνη βλ.λ.

κουρκουμέλλα (ἡ) δημ. ὀνομασία τοῦ φυτοῦ κόμμεως τοῦ ἑσπεριδοειδοῦς.

κουρκούμη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σκιταμινοειδῶν.**

κουρκουμίνη (ἡ) νεώτ. χημ. αἰθέριον ἔλαιον λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως ἐκ τῶν ριζωμάτων κουρκούμης τῆς βαφικῆς, ὁ κουρκουμᾶς.

κούρκουμον (τὸ) κημὸς βλ λ.· Ἡσ. ἐν λ. ἐν κημῷ.

κουρκουσουρεύω δημ. κουσκουσουρεύω.

κουρκουσούρης (ὁ) δημ. ὁ κουσκουσούρης.

κουρκουσουριά (ἡ) δημ. ἡ κουσκουσουριά.

κουρκούτα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν νάρθηξ ὁ γλαυκός.

κουρκουτερά (τὰ) δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ, τὰ διάφορα σκεύη τοῦ οἴκου, τὰ ἀπαραίτητα μικροαγγεῖα.

κουρκουτεύω δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ τακτοποιῶ τὰ διάφορα σκεύη τοῦ οἴκου, ἀνασκαλεύω.

κουρκούτι (τὸ) δημ. κ. **κουρκούτη** (ἡ) πολτὸς ἀλεύρου βεβρασμένος, τρωγόμενος μετὰ μέλιτος ἢ ἑψήματος: Καρκθ.Ζητ.40 **δῶσ' μου λιγάκι ἀλεύρι, νὰ φτιάσω μιὰ κουρκούτη**· ‖ παροιμ. καμαρώνει τὸ **κουρκούτι καὶ γυρεύει πρόβειο γάλα** (ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν ἀπαιτούντων τιμὴν καὶ ὑπόληψιν)· ‖ μτφ. ἐν φρ. **μοῦ 'κανες τὸ μυαλό**

μου **κουρκούτι** (μοῦ ἐπέφερες πολὴν ζάλην, μὲ παραζάλισες).

κούρλα (ἡ) δημ. παραφροσύνη, τρέλλα, μοῦρλα.

κουρλαίνω δημ. καθιστῶ τινα παράφρονα, τρελλαίνω, μουρλαίνω· ‖ κ. μέσ. γίνομαι παράφρων, τρελλαίνομαι· **2)** μτφ. βασανίζω τινὰ καθ' ὑπερβολήν· πρβλ. **τρελλαίνω.**

κουρλός-ή-ό δημ. ὁ μὴ ἔχων σῶας τὰς φρένας του, παράφρων, τρελλός, ζουρλός, μουρλός.

κουρμαδιά (ἡ) δημ. κ. **χουρμαδιά** τὸ φυτὸν φοίνιξ ὁ δακτυλοφόρος.

κουρμάς (ὁ) δημ. κ. **χουρμάς,** πληθ. **-άδες** ὁ καρπὸς τῆς κουρμαδιᾶς.

κοῦρμι (τὸ) μτγν. εἶδος ζύθου· Διοσκ.2,110 «σκευαζόμενον ἐκ τῆς κριθῆς . . σκευάζεται δὲ καὶ ἐκ πυρῶν τοιαῦτα πόματα, ὡς ἐν τῇ ἑσπέρᾳ Ἰβηρίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ»· πρβλ. κόρμα.

κουρμπάνι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ὁ ἀμνός, ὁ σφαζόμενος κατὰ τὴν ἑορτὴν Κουρμπὰν μπαϊράμ : Κρυστ. ὁ Καλόγηρος τῆς Κλεισούρας τοῦ Μεσολογγιοῦ 4,78 **τινάζεται σὰν σύγνεφο, καὶ φέρνει ἐκεῖ κουρμπάνια·** ‖ παροιμ. **γάμος δὲν γίνεται χωρὶς κουρμπάνι** (διὰ θυσιῶν ἐπιτελοῦνται τὰ μεγάλα ἔργα).

κουρμπάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. σάκκος ἐκ σκληροῦ, χονδροῦ δέρματος, ἰδ. ἀσκὸς ὕδατος.

κουρμπάτσι (τὸ) (ἀραβ.) δημ. κ. **κριμπάτσι** μαστίγιον, βούρδουλας.

κουρμπένια (ἡ) δημ. κ. **κούρμπενο** τὸ φυτὸν κληματίς.

κουρνάζος (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ ἐπιδέξιος, ὁ ἀνοιχτομάτης.

κούρνια (ἡ) δημ. τὰ καλάμια ἢ τὰ ἐπιμήκη ξύλα τοῦ ὀρνιθῶνος, ἐφ' ὧν ἀνερχόμεναι αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, ἡ κοίτα· **2)** ἐπὶ προσ., κοιτών, κατάλυμα : Τραυλ.'Αποκ.Μισ.172 **ἐκεῖ στὸ πλάγι τῆς σάλας εἶναι ἡ κούρνια ἡ δική μου.**

κουρνιάζω (κούρνια) δημ. ἐπὶ ὀρνίθων κ. γεν. ἐπὶ πτηνῶν, κοιμῶμαι ἐπὶ τῆς κούρνιας βλ.λ., ἀναπαύομαι κατὰ τὴν νύκτα : Κρυστ.ἡ Φλογέρα 4 **κι αὐτὰ τὰ νυχτοπούλια γρήγορ' ἀπόψε κούρνιασαν τὰ μαῦρα καὶ δὲν σκούζουν,** Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 50,28 **ποὺ ἐπά στὰ πλούσια τὰ κλαδιὰ κουρνιάζαν τὰ πουλιὰ τὸ βράδυ·** ‖ κτ. ἐπέκτ. ἐν φρ. κοιμῶμαι ἐνωρίς : **κουρνιάζει μὲ τὶς κόττες·** **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, εὑρίσκω κατάλυμα, διανυκτερεύω· ‖ κ. ἐπὶ τοῦ ὕπνου : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 110 **ὁ ὕπνος κρυφὰ κρυφὰ ἐκούρνιασεν εἰς τὸν νοῦν μου·** **3)** ρηματ.π. κούρνιασμο.

κούρνιασμα-ατος (τὸ) (κουρνιάζω) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουρνιάζω βλ.λ., ἡ νυκτερινὴ ἀνάπαυσις τῶν ὀρνίθων κ. γεν. τῶν πτηνῶν.

κουρνιαχτίζομαι (κουρνιαχτός) δημ. μ. ἐν μτχ. παθ. παρακ. **κουρνιαχτισμένος** ὁ πλήρης κονιορτοῦ, ὁ σκονισμένος.

κουρνιαχτός (ὁ) δημ. κ. **κορνιαχτός** ὁ κονιορτός, σκόνη : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.197,6 **μάννα, τὸν ἥλιον ἀγαπῶ, τὸν κουρνιαχτὸ τὸν θέλω,** Γρυπ. Σκ.Τερρ.63,1 **ὅσο κορνιαχτὸ ἔχει ἡ στράτα.**

κουρνομάζωμα-ατος (τὸ) δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ, συνάθροισις ἀνθρώπων διαφόρου ποιότητος, ἀνομοιογενῶν στοιχείων.

κουροβόρος-ον (κοῦρος-βιβρώσκω) ὁ κατατρώγων παιδιά, παιδοφάγος, παιδοκτόνος : Αἰσχ. 'Αγ.1512 ὅποι **δὲ καὶ προβαίνων πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει.**

κουροβουρλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν βροῦλον τὸ ἀμβλυανθές.

κουρογονία (ἡ) (κοῦρος-γίγνομαι), ἰων.-η παιδοποιΐα, τεκνοποιΐα : Ἱππ.Γον.8 **κουρογονίη καὶ θηλυγονίη.**

κουροθάλεια (ἡ) σχόλ. θηλ. τοῦ **κουροθαλής** βλ.λ. : Σχόλ.'Οδ.Τ 86 **κουροθάλεια δάφνη.**

κουροθαλής-οῦς-ές (κουρά - θάλλω), θηλ. **κουροθάλεια** ὁ διὰ κουρᾶς ἢ κλαδεύματος ἐκ νέου ἀναθάλλων, ἀναβλαστάνων, οἷον ἡ κυπάρισσος, ἡ δάφνη : Θησ.Στεφ. ἐν λ. κοῦρος.

κουροκτόνος-ον (κοῦρος-κτείνω) ὁ κτείνων κούρους, παιδοκτόνος.

κουρομόγι ἔλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. αἰθέριον ἔλαιον λινδερίας τῆς ἀγρίας.

κουροπαλάτης (ὁ) (κουράτωρ-παλάτιον) νεώτ. π.Βυζαντ. ἀνώτατος βαθμοῦχος τῶν ἀνακτόρων.

κουροπόνη (ἡ) μτγν. ἡ κεφαλὴ ὁμάδος, δθ. ὁ ἀρχηγός : Γρηγ.Ναζ.1,691.

κοῦρος (ὁ) (1) ἰων. κ. νεώτ. κ. δημ. π.'Ομ. ἀντὶ **κόρος,** συγκρ. **κουρότερος,** νέος, νεανίας, παλληκάρι : 'Ιλ.Α 473 **καλὸν ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι 'Αχαιῶν,** 'Οδ.Π 248 **ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύω καὶ πεντήκοντα κοῦροι κεκριμένοι,** Καισάρ. Δαπ.ἐν Σάθ.3,117 **ὃς οὐκ ἀγείρει, κοῦρος ὤν, οἷς γηράσει·** **2)** υἱός : 'Οδ.Τ 523 **κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος·** **3)** νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. εἰδ. ἐν τῇ γλυπτικῇ, ἀρχαϊκὸν ἄγαλμα νέου ἀνδρός· **4)** δημ. ἀλέκτωρ, πετεινός, κόκκορας : ΜΜ **κούρους καὶ κόττες μοῦ 'δωναν | νὰ μεγαλώσου λήγορα.**

κοῦρος (ὁ) (2) 'Επιγρ. κλαδίσκος κεκομμένος ἐκ δένδρου πρὸς καθαρισμόν : **μὴ κόπτειν τὸ ἱερὸν** τοῦ 'Απόλλωνος **μηδὲ φέρειν ξύλα μηδὲ κοῦρον** μηδὲ φρύγανα **μηδὲ φυλλόβολα ἐκ τοῦ ἱεροῦ.**

κοῦρος (ὁ) (3) δημ. ἡ κουρὰ βλ.λ.4) : Κρυστ. Τραγ.Κοῦρος 2 **στοῦ Μπάρδα κοῦρον ἔχουν.**

κουρόσκυλλο (τὸ) δημ. ὁ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιφερόμενος κύων, σκυλλὶ τοῦ δρόμου, **ἀ.** κούρικο σκυλλί.

κουροσύνη (ἡ) μτγν., δωρ. **κουροσύνα** ἡ νεότης, νεανικὴ ἡλικία : Θεόκρ.24,58 **ἐπάλλετο δ' ὑφόθι χαίρων κουροσύνᾳ·** πρβλ. Λεωνίδ.Ταρ.6, 281 πείρατα **κουροσύνας.**

κουρόσυνος-η-ον (κοῦρος) μτγν. νέος, νεαρός, νεανικός : Θεοδωρίδ.ΑΠ 6,156 **τρίχα τήνδε κουρόσυνον** (μτ. λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως κούριμος)· ‖ ἑοφ. ἑρμ. π. Σουΐδ. « τὸ ὑπὲρ τῆς κουρᾶς θυόμενον »· **2)** κτ. πληθ. (**ἐνν. ἱερά**) ἡ τῆς κουρεώτιδος ἡμέρας ἑορτή· Σουΐδ. « τὰ κατὰ τὰς κουράς, ὥς τινες, ἢ μᾶλλον τὰ ἐν οἷς ἐν τοῖς κούροις καὶ νέοις τὰ μειράκια ἐναπογραφόμενοι κατετάττοντο καὶ ἔθει 'Αττικῷ πολιτογραφοῦντες ἑώρταζον ».

κουρότερος-α-ον, συγκρ. τοῦ **κοῦρος** νεώτερος, νεαρώτερος, νεανικώτερος : 'Οδ.Φ 310 **μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν,** 'Ησίοδ. 'Εργ.447 **κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται,** 'Απολλ.Ρ 1,684 **εὖτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες, κουρότεραι δ' ἄγονον στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε.**

κουροτόκος-ον ἡ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα : Εὐρ. 'Ιπ.957 **οὐδ' εὐτυχίας μέτεστίν μοι κουροτόκοις ἐν 'Αργείαις.**

κουροτοκῶ-έω τίκτω, γεννῶ ἄρρενα τέκνα : Ἱππ.Γον.7.

κουροτρόπος (ὁ) 'Επιγρ. ὀνομασία μηνὸς ἐν 'Ακαρνανίᾳ.

κουροτρόφος-ον (κοῦρος-τρέφω) μ. τὸ θηλ. ὁ τρέφων κούρους, νέους, παλληκάρια, οἷον ἐπὶ τῆς 'Ελλάδος, 'Ιθάκης κ. Δήλου· 'Ησ. «παιδοτρόφος»: 'Οδ.Ι 27 **ἀγαθὴ κουροτρόφος** (ἡ ἐκτρέφουσα καλούς, ἱκανοὺς νέους), Πίνδ.ἀπ.109 **ἐχθρὰ κουροτρόφος,** Εὐρ.Τρῳ.566 **'Ελλάδι κουροτρόφῳ,** Καλλ. Δήλ.276 **'Απόλλωνος κουροτρόφος·** ‖ ὁμ. ἐπὶ θεαινῶν : 'Ησίοδ.Θ 450 **θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον,** Διόδ.Σ 5,73 **"Αρτεμιν δέ φασιν εὑρεῖν . . τροφάς τινας ἁρμοζούσας τῇ φύσει τῶν**

βρεφῶν· ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ Κουροτρόφον αὐτὴν ὀνομάζεσθαι· || κ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ τροφός : Πλούτ.'Ηθ.278D ἡ Ρουμίνα θηλῶ τις οὖσα καὶ τιθήνη καὶ κουροτρόφος· || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. : 'Αριστφ.Θεσμ.299 εὔχεσθαι . . τῇ Κουροτρόφῳ, ΕΜ 529,50 ὅτι κουροτρόφον τὴν γῆν καλοῦσι· εἰδ. ὡς ἐπίθ. τῆς 'Αφροδίτης : Πλάτ.Κωμ.174,7 πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ προθύεται πλακοῦς ἐνόρχης, Λουκ.'Εταιρ.Δ 5,1 πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα.

κουροτροφῶ-έω (κοῦρος-τρέφω) μτγν. κ. μσν. τρέφω, ἀνατρέφω ἄρρενα τέκνα : Στράβ.10,3,19 τὸν Δία κουροτροφήσαντας Κουρῆτας ὀνομασθῆναι, Φίλ.2,463,29 οὗς ἐκουροτρόφουν παῖδας, Εὐστ.Πον.232,53 τῷ καὶ ἐξ ἔτι παίδων αὐτὸν κουροτροφήσαντι· κ. παθ. : Φίλ.1,660,36 πρὸς μὲν ἀνδρῶν κουροτροφηθέντες· || μτφ. : Φλέγ. 'Ιστ.ἀπ.44 ἡ φύσις ἀκμάζουσα ἅπαντα ἐγγὺς θεῶν ἐκουροτρόφει· **2)** ἐπὶ τῆς γῆς, τρέφω ἄνδρας : Φιλόστρ.Σοφ.8,7 γῆ κουροτροφοῦσα.

κουρουλικός-ή-όν (λατ.) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἅρμα, ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος : κουρουλικὸς θρίαμβος - δίφρος (ὁ ἡγεμονικὸς κατ' ἀρχάς, ἐπὶ δημοκρατίας ὁ χρησιμεύων εἰς τοὺς ὑπάτους καὶ ἄλλους ἀξιωματούχους).

κουρούλ(λ)ιος-ον (λατ.) μτγν. ὁ ἔχων μείζονα ἀρχήν : Δίων Κ 39,32 ἀγορανόμους τοὺς κουρουλίους (τοὺς μείζονας, τιμιωτέρους ἀστυνόμους)· πρβλ. Κόντ.Γλωσσ.Παρατ.239.

κουρούνα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν κορώνη· || φρ. ἔγινε κουρούνα στὸ μεθύσι (κατεμεθύσθη)· πρβλ. ἔγινε σκνίπα-σταφίδα-φέσι || παροιμ. εἶπε κι ἡ κουρούνα κρὰ (ἐπὶ συνηθεστάτων φαινομένων)· **2)** ἐπὶ ἀρότρου, ἡ κορώνη.

κουρούνης (ὁ) δημ., θηλ. κουρούνα δυστυχής, ταλαίπωρος, ἄθλιος : τί εἰν' αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, βρὲ κουρούνη,·κακὸ ποὺ τῆς ἦρθε τῆς κουρούνας.

κουρουνοπούλι (τὸ) δημ. τὸ πτηνὸν πυρροκόραξ ὁ ἄλπειος, π. 'Αριστλ. κορακίας.

κουρουνόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἑρμοδάκτυλος ὁ κονδυλόρριζος.

κουρούπι (τὸ) δημ., μεγεθ. κουρούπα, ὑποκορ. κουρουπάκι, πήλινον δοχεῖον, ἐν ᾧ φυλάσσονται συνήθ. μὴ ρευστά· || παροιμ. τὸ κακὸ κουρούπι δὲν τσακίζεται (οὐδὲν κακὸν ῥᾳδίως ἀπόλλυται)· **2)** ἀγγεῖον ἐξ ὑδρίας θραυσθείσης, ἡ βάσις τῆς ὑδρίας μετὰ τῶν τοιχωμάτων : οἱ κότ-τες πίνουν ἀπὸ τὸ κουρούπι.

κουρουπίττα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μυρτοειδῶν φυτῶν.

κουροφέξαλα (φέφαλα) δημ. κ. κουραφέξαλα ἀσήμαντα πράγματα, ἀνόητοι λόγοι : 'Αρτ.Βατοπ.3,79· || παροιμ. σὰν τέτοια κουροφέξαλα, σὰν τέτοιες βρακανίδες (πρὸς εὐκαταφρονήτους οἰηματίας).

κουροφθόρος-ον (κοῦρος-φθείρω) μαν. ὁ φθείρων τοὺς νέους : Μιχ.'Ακομ.2,294,16.

κουρόφιλος-ον λεξ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς νέους, ὁ παιδόφιλος.

κουρριμία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος κηλαστροειδῶν φυτῶν.

κουρ(ρ)ῶ (λατ. carro) δημ. διὰ μετατοπίσεως ἀφήνω τι νὰ κυλίσῃ ἐπὶ ἐπικλινοῦς, κατακυλίω, κάνω νὰ κατρακυλήσῃ : κουρ(ρ)ροῦσι πέτρες ἀπ' τὸ βουνό, - ξεκλαρίσαμε τὰ κυπαρίσσια ποὺ κόψαμε καὶ τὰ κουρήσαμε ἀπ' τὴ ρεματιά.

κούρσα (ἡ) (λατ.) δημ. ἱπποδρομία : ἄλογο τῆς κούρσας· || εἰδ. κτ. πληθ. ἡ μετὰ στοιχημάτων ὠργανωμένοι ἀγῶνες ἱπποδρομιῶν : ἔχασε πολλὰ στὶς κοῦρσες· **2)** μετάβασις, δρόμος δι' ἁμάξης ἢ αὐτοκινήτου: κούρσα αὐτοκινήτου· **3)** ναυτ. τὸ δίαρμα βλ.λ.5).

κουρσάρικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς κουρσάρους, ὁ τῶν κουρσάρων, ὁ πειρατικός : κουρσάρικο πλοῖο - χαντζάρι.

κουρσάρος (ὁ) (λατ.) δημ. πειρατής, καταδρομεύς, λῃστής : Παλαμ.Παρακ.10,16 τώρα στ' ἅρμα μου θέλω νὰ τραβήξω δετούς, τῶν αἰώνων κουρσάρος, μακρεμένους καιρούς, ΜΜ μὴ πᾷς κουρσάρος καὶ ζορμπάς, μὴ πᾷς νὰ γδύνῃς τ' ὀρφανά.

κουρσάτος (ὁ) νεώτ. κ. κουρσάτωρ βλ.λ.

κουρσάτωρ-ορος (ὁ) μσν. κ. κουρσάτος συνήθ. κτ. πληθ. π. Βυζ. στρατιώτης ἐφίππου ἀποσπάσματος ἐκτελοῦντος ἐπιδρομὰς εἰς ἐχθρικὴν χώραν, κοῦρσον, ἐπιδρομεύς.

κούρσευμα-ατος (τὸ) (κουρσεύω) δημ. κ. κούρσευμα ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουρσεύω, πειρατεία, λεηλασία.

κουρσευτής (ὁ) (κουρσεύω) δημ. ὁ κουρσεύων, ὁ λεηλατῶν, λαφυραγωγῶν : Πολίτ.'Εκλ. Τραγ.172,5 νά ἤμουν κλέφτης νὰ τὰ κλέφω, κουρσευτὴς νὰ τὰ κουρσέψω.

κουρσεύω (κοῦρσον) μτγν., μσν, νεώτ. κ. δημ. ἐκτελῶ ἐπιδρομὴν εἰς ἐχθρικὴν χώραν, λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ : 'Ανών.π.Ρήτ.204,34, Διήγ.'Αχιλλ.179 ὅτι τινὲς ἀλλογενεῖς τὰς χώρας σου κουρσεύουν, Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.42,2 ὀλονυχτὶς κουρσεύουνε καὶ τὲς αὐγὲς κοιμῶνται· || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ δένδρων, κατακόπτω : Μαλακ.Δάσος 5 μιὰν αὐγινὴ τὸ κούρσεψαν ἀνίδρωτοι λοτόμοι· || κ. μτφ. ἐπὶ τῆς τρικυμίας : Πορφύρ.Σκ.107,10 ὀλημερὶς κι ὀλονυχτὶς ἡ τρικυμιὰ γυρνοῦσε κουρσεύοντας τὰ πέλαγα κι ἔδωθε στὶς στεριές· **2)** κυριεύω, ἐκπορθῶ : 'Εφταλ.'Οδ.4,2 ποὺ περισσὰ πλανήθηκε, σὰν κούρσεψε τῆς Τροίας τὸ ἱερὸ κάστρο· **3)** ρηματ. π. κούρσε(υ)μα, κουρσευτής.

κοῦρσον (τὸ) μσν κ. νεώτ. κ. τὸ κοῦρσος βλ.λ.

κοῦρσος (τὸ) (λατ.) μσν. κ. νεώτ. κ. κοῦρσον (τὸ) ἡ ἐπιδρομὴ εἰς ἐχθρικὴν χώραν καὶ λεηλασία αὐτῆς, καταδρομή : Διήγ.'Αχιλλ 170 τοὺς δὲ πολέμους, δέσποτα, τὰ κούρση καὶ τὰς μάχας· **2)** τὸ ἐκ τῆς καταδρομῆς, πειρατείας ἐξαγόμενον : ἔφερε πολὺ κοῦρσος.

κούρσωρ-ορος (ὁ) (λατ.) 'Επιγρ. κ. πάπ., γενικ. κ. -ωρος συνήθ. κτ. πληθ. ἱππεῖς τοξόται τασσόμενοι εἰς τὰ δύο κέρατα τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς μάχης καὶ ὁρμῶντες πρὸς καταδίωξιν τῶν φευγόντων ἐχθρῶν, προκλάσται, πρόμαχοι : Πάπ. παράσχου τοῖς κούρσωρσι σίτου ἀρτάβας Χ.

κουρσώριος-α-ον (λατ.) 'Επιγρ. ὁ κούρσωρ.

κούρταλα (τὰ) δημ. κ. κουρτάλια τὰ χειροκροτήματα· || παροιμ. κι ὁ μεγάλος γάμος κούρταλα κι ὁ μικρὸς κουρταλίσματα (ἕκαστον ἐγχείρημα ἔχει καὶ τὰς δυσχερείας του.

κουρτάλημα-ατος (τὸ) (κουρταλῶ) δημ. κ. κουρτάλισμα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουρταλῶ, τὸ κροτάλισμα, ἡ ἀνακίνησις· πρβλ. κούρταλα ἐν παροιμ.

κουρτάλια (τὰ) δημ. κ. κούρταλα βλ.λ. : Καζ Ν ΘΚωμ.1,3,27 τρανὲς κι ἀχνὲς φωνές, χεριῶν κουρτάλια, (σηκῶναν χλαλοή.

κουρταλῶ δημ. κ. -άω κροταλίζω, κρούω, κτυπῶ ἐπανειλημμένως τι : Σολωμ.'Εθν.'Υμν.10,4 δὲν εἶν' εὔκολες οἱ θύρες, ἐὰν ἡ χρεία τὲς κουρταλῇ· **2)** κρούω ὡς κρόταλον, χειροκροτῶ· **3)** ἀνακινῶ, ἀνακατεύω : κουρτάλησέ το νὰ ἀνακατωθῇ· || κ. ἀμτβ. ἀνακινοῦμαι, ἀνακατεύομαι : κουρταλεῖ τὸ μπουκάλι ποὺ δὲν εἶναι καλὰ γεμάτο· **4)** ρηματ. π. κουρτάλημα.

κουρτελάτσα (ἡ) δημ. ναυτ. ἑκάτερον τῶν παραδολωνίων· || γεν. κτ.πληθ. τὰ παρίστια βλ.λ.

κουρτελατσίνι (τὸ) δημ. τὰ παραφωσώνια βλ.λ.

κουρτέλο (τὸ) δημ. θωράκιον, στηθαῖον γεφύρας, ἐξώστου, παραθύρου.

κουρτέσης (ὁ) (ἰταλ.) μσν., θηλ. -σα φιλόφρων, εὐπροσήγορος, ἐράσμιος : Διήγ.᾿Αχιλλ.871 **παρακαλῶ σε, ἐρωτική, ἐξαίρετη κουρτέσα, τὸν ἔρωτα νὰ δέξεσαι μεσίτην τῆς ἀγάπης.**

κουρτεσία (ἡ) (ἰταλ.) μσν. φιλοφροσύνη, ἐρασμιότης, καλὴ συμπεριφορά.

κουρτζῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ φέρων σιδηρᾶν ζώνην στρατιώτης τοῦ παλαιοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.

κούρτη (ἡ) (λατ.) μσν. κ. δημ. π. βυζαντ. στρατιωτικὸν τάγμα, κόρτη· **2)** ἐπὶ φραγκοκρατίας, συμβούλιον ἡγεμόνος· **3)** (ἰταλ. corte) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐν ῾Επτανήσῳ, αὐλὴ οἰκίας, αὐλόγυρος.

κουρτίζω δημ. κ. **κουρδίζω** ἑτοιμάζω : Τρουλ. ᾿Απολ.Μισ.183 **θὰ σοῦ κουρτίσω ἕνα περιβολάκι σὰν ἐκεῖνα πὄχομε στὸ νησί μας.**

κουρτίνα (ἡ) (ἰταλ.) δημ., μσν. κ. δημ. ὁ μεταξὺ δύο πύργων θώραξ τοῦ τείχους· **2)** δημ. παραπέτασμα, οἷον θύρας, παραθύρου.

κουρτισία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κρανειοειδῶν.**

κουρτουνιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κρότων ὁ κοινός.

κούρυλος (ὁ) μτγν. ὁ κορδύλος βλ.λ : Νουμήν. ῾Ηρ π.᾿Αθήν.7,306C **κούρυλον ἢ πειρῆνα ἢ εἰναλίην ἔρπιλλαν.**

κουρφός-ή-ό μσν. κ. **κρουφός** ἀντὶ κρυφὸς βλ.λ., μυστικός : ᾿Ερωφ.1,239 **μὰ κεῖνο πού ᾿θελε κουρφὸ νὰ μοῦ κρατῇ ἐσυντήρου·** ‖ κ. ὑπερθ. : αὐτ.1,233 **οἱ φρόνιμοι τὰ πάθη τους κουρφότατα** κρατοῦσι.

κουρῶ (-έω) (λατ. curo, πρβλ. κορέω) δημ. καθαίρω, παστρεύω· εἰδ. ἐπὶ ἐλαιοκάρπου καθαρίζω ἀπὸ τῶν φύλλων, τῶν κλαδίσκων καὶ τοῦ χώματος κυλίων καὶ μάσσων ἐπὶ πίνακος ἢ ἄ. σανιδώματος : **ὅσες ἐλιὲς μαζεύουμε τὴν ἡμέρα τὶς κουροῦμε τὸ βράδυ στὸ σουφρά·** ‖ κ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. : **ὀκτὼ κόφες ἐλιὲς κουρημένες·** **2)** δ.γρ. τοῦ κουρρῶ βλ.λ.

κουρῶ-όω δωρ. προφ. κ. γρ. τοῦ κυρῶ βλ.λ.· παθ. κουροῦμαι = κυροῦμαι : ᾿Επιγρ.(Μεγάρ.) **ἐπίκα τὸ φάφισμα κουρωθείει.**

κουρώδης-ους-ες (κοῦρος) μτγν. ἐπὶ ᾄσματος, νεανικός, κοριταΐστικος : Αὐσ.᾿Επιστ.12,15 **κουρώδεα μολπήν.**

κουρῶν ῾Ησ. «πρέπων».

κουσβαράς (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν κορίαννον **τὸ** ἥμερον.

κοῦσβος (ὁ) δημ. τὸ ὑπόλειμμα τοῦ ἐλαίου τοῦ λαμβανομένου ἐκ συνθλίψεως τῶν σπερμάτων τοῦ φυτοῦ σήσαμον τὸ ἰνδικόν.

κουσελ(λ)εύω δημ. διαβάλλω τινά, κακολογῶ, κουσκουσουρεύω.

κουσέλ(λ)ι (τὸ) δημ. κακολογία, διαβολή, κουτσομπόλι, κουσκουσουριά : **μαζεύονται στὴν αὐλὴ κι ἀρχίζουν τὸ κουσέλι, - αὐτὰ ποὺ λὲς εἶναι κουσέλλια.**

κουσελ(λ)ιάρης (ὁ) δημ., θηλ. **-ιάρα** κακολόγος, συκοφάντης, κουτσομπόλης.

κουσερανίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας τῆς ὁμάδος τοῦ σκαπολίθου.

κουσκίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα πυριγενὲς τῆς κατηγορίας τῶν γρανιτοπορφυρικῶν πετρωμάτων.

κούς-κούς (τὸ) δημ. αἱ ρίζαι τοῦ ἀρωματικοῦ φυτοῦ βετιβερίας· ‖ συνεκδ. ποτόν τι ἐκ βράσεως ριζῶν κοὺς-κοὺς ἐξαγόμενον.

κουσκουσές (ὁ) (τουρκ.) κ. **κουσκουσί** (τὸ) δημ. εἶδος ζυμαρικοῦ κεκομμένου εἰς λεπτὰ τεμάχια.

κουσκουσί (τὸ) (τουρκ.) ἄ. κουσκουσὲς βλ.λ.

κουσκουσουρεύω δημ. κ. **κουρκουσουρεύω** κ. **κορκοσουρεύω** ἐπὶ κακῆς σημ. μεταδίδω κατ' ἰδίαν πληροφορίας περὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς ἄλλου, κακολογῶ, κουσελιάζω, κουτσομπολεύω.

κουσκουσούρης-α-ικο δημ. κ. **κουρκουσούρης** κ. **κορκοσούρης** ὁ ἔχων τὴν ἕξιν νὰ κακολογῇ τοὺς ἄλλους, νὰ κουσκουσουρεύῃ.

κουσκουσουριά (ἡ) δημ. κ. κουρκουσουριά κ. **κορκοσουρία** ἢ **-ιά** ἡ ὑπὸ δυσμενὲς πνεῦμα ἀνακοίνωσις κατ' ἰδίαν, ὁμιλία, συζήτησις περὶ τῶν ἰδιαιτέρων ὑποθέσεων ἄλλου τινός, χαιρέκακος καὶ πρὸς κακολογίαν πολυπραγμοσύνη.

κουσκούτα (ἡ) νεωτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κομβολβουλοειδῶν** δημ. μαλλιὰ τοῦ διαβόλου, μαλλιὰ τῆς ᾿Αφροδίτης, ἀμελέτητο, ἀμπελοκλάδι, τῆς ἀλεπούς τὸ μετάξι.

κουσούλιον (τὸ) πάπ. μανδύας, χλαμύς, ἐπενδύτης.

κουσούρι (τὸ) (τουρκ.) δημ. μειονέκτημα, ἐλάττωμα, σουσούμι, εἴτε σωματικὸν ἢ ἠθικόν : παροιμ. **εἶχανε κι οἱ ἅγιοι τὰ κουσούρια τους** (οὐδεὶς ἄνευ ἐλαττώματος), Βάρν.᾿Απολ.Σ 13 **ἂν ὁ Δυσσέας εἶχε τὸ κουσούρι μου, δὲ θὰ κοπίαζε νὰ καλαφατίσῃ τ' ἀφτιά του μὲ κερί·** ‖ ἐπὶ ἐνδυμάτων, σκευῶν κτλ., μικρὸν μέρος ὑπολειφθὲν ἀνεξέργαστον, ἀσυμπλήρωτον ἢ ὂν ἐλαττωματικῶς συντετελεσμένον : **τὸ παλτό σου ἔχει κάποιο κουσούρι.**

κουσπαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **χειλανθῶν.**

κουσπάτωρ-ορος (ὁ) σχόλ. ὁ διὰ κούσπου βλ.λ. τιμωρῶν, βασανίζων, ὁ βασανιστής· Σχόλ. ᾿Αριστφ.Εἰρ.479 «κουσπάτορες, φυλακισταί· κούσποις γὰρ Ρωμαῖοι τὰς ξυλοπέδας καλοῦσι, ὡσανεὶ κουστώδης πεδῶν, οἱονεὶ ποδοκάκας καὶ ποδοφύλακας».

κουσπιδίκαρπον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **χειλανθῶν.**

κουσπίον (τὸ) (λατ.) μσν. πασσαλίσκος. εἰδ. τῆς στρατ. σκηνῆς, τεντοπάλουκο : Διήγ.᾿Αχιλλ.377 **ἡ τέντα του ἐξάμιτος, κόκκινη, ὡραιωμένη μὲ τὰ ἀργυρὰ τὰ δέματα, τὰ ξύλα καὶ κουσπία.**

κοῦσπος (ὁ) μτγν. εἶδος βασανιστηρίου, ἡ ποδοκάκη, ὁ φάλαγγας βλ.λ. : Σχόλ.᾿Αριστφ.Εἰρ.479 **τῆς ποδοκάκκης τοῦ νῦν καλουμένου κούσπου·** πρβλ. κουσπάτωρ.

κουσσίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ ρητινῶδες ἐνεργὸν στοιχεῖον τοῦ κούσσου βλ.λ.

κουστωδία (ἡ) (λατ.) μτγν. κ. νεώτ. ἡ στρατιωτικὴ φρουρά : ΚΔ Ματθ.27,65 **ἔχετε κουστωδίαν· ὑπάγετε ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε,** Πάπ. **παραλήπται δημοσίου ἱματισμοῦ κουστωδιῶν·** ‖ φρ. νεώτ. **ἀπεστάλη εἰς τὴν εἰσαγγελίαν ὑπὸ κουστωδίαν** (ὑπὸ συνοδείαν ἀστυνομικῶν).

κούστωρ-ορος (ὁ) (λατ.) πάπ. φύλαξ, φρουρός.

κουτά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον κουτόν, ἀνόητον, βλακωδῶς, ἠλιθίως.

κουταβάκι (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κουτάβι βλ.λ.

κουτάβι (τὸ) δημ., μεγεθ. **κούταβος,** ὑποκορ. **κουταβάκι** τὸ νεογνὸν τοῦ κυνός, σκύλαξ· ‖ συνεκδ. τὸ νεογνὸν τοῦ λύκου, ἀλώπεκος· ‖ παροιμ. **ἡ σκύλα ἀπὸ τὴ βιάση της στραβὰ κουτάβια κάνει·** **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ὑστερῶν εἰς νόησιν, εἰς μόρφωσιν· ‖ κ. ἐν ἀγαθ. σημ. ὁ ἐξ ἀπειρίας ἀπονήρευτος, ἀδαής, ἀπλοϊκός, ἰδ. εἰς τὰ ἐρωτικά : **τὸ καημένο τὸ κορίτσι ἦταν κουτάβι κι εὔκολα ξεγελάστηκε.**

κούταβος (ὁ) δημ. μεγεθ. τοῦ κουτάβι βλ.λ.· **2)** κοίλωμα, ἀβαθὴς ἔκτασις ὑγρά, ἕλος ἐκτεταμένον· ἐν χρ. κ. ὡς τοπωνύμ.

κουτάλα (ἡ) δημ. μεγεθ. τοῦ **κουτάλι** μέγα κοχλιάριον, χουλιάρα : **κουτάλα τῆς σούπας·** **2)** ἐπὶ προσ., ἡ ὠμοπλάτη ἡ συνδέουσα τὴν χεῖρα μετὰ τοῦ κορμοῦ : Πολίτ.᾿Εκλ.Τραγ.292,24 **σηκοῦτε τὴν κουτάλα μου, νὰ δῆτε τὴ ραβδιάν μου·** πρβλ. ξεκουτάλιασμα.

κουταλάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κουτάλι μικρὸν κοχλιάριον κ.ἰδίως τοῦ καφέ, τοῦ γλυκοῦ, χουλιαράκι· **2)** κτ. πληθ. εἶδος παιδικοῦ παιγνίου, ὁμοίου πρὸς τὸ ἐποστρακισμα βλ.λ.

κουτάλη (ἡ) δωρ. ἀντὶ σκυτάλη βλ.λ. : ΕΜ 555,18 (κῶδ. Παρισ.).

κουτάλι (τὸ) (κώταλις) δημ., μεγεθ. **κουτάλα**, ὑποκορ. **κουταλάκι** τὸ κοχλιάριον, χουλιάρι : Θεοτ.Κ Κατάδ.35 **κι ἦρθε μὲ τὸ πιάτο καὶ μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι·** φρ. **τοῦ κρεμάσανε τὰ κουτάλια** (ἔφθασε εἰς τὸ γεῦμα μετὰ τὴν ἔναρξιν)· ‖ μτφ. φρ. **μὲ τὸ κουτάλι** μετὰ φειδοῦς, λίγο λίγο· ‖ παροιμ. **ὁ ἄνδρας νὰ κουβαλῇ μὲ τὸ τσουβάλι κι ἡ γυναίκα ν' ἀγκλῇ μὲ τὸ κουτάλι** (ὁ μὲν ἀνὴρ ἀφθόνως πρέπει νὰ κομίζῃ εἰς τὸν οἶκον τὰ ἀναγκαῖα, ἡ δὲ γυνὴ μετὰ φειδοῦς καὶ περισκέψεως νὰ δαπανᾷ)· ‖ κ. ἀντιθ. ἀφθόνως, ἀφειδῶς : **ἔφαε τὰ γράμματα μὲ τὸ κουτάλι** (εἶναι πολὺ μελετημένος, διαβασμένος), **- ἔφαγε τὶς λίρες τοῦ πατέρα του μὲ τὸ κουτάλι** (κατεσποτάλησε),**- ἔχει φά(γ)ει τὸ κουτόχορτο μὲ τὸ κουτάλι** (εἶναι λίαν μωρός).

κουταλιά (ἡ) δημ. τὸ περιεχόμενον τοῦ κοχλιαρίου, ὅσον χωρεῖ τὸ κουτάλι· ‖ παροιμ. **πνίγεται σὲ μία κουταλιὰ νερὸ** (ἐπὶ μικρολόγου ἐπιμένοντος ἐν οὐ δέοντι).

κουταλομετρῶ-άω δημ. μετρῶ διὰ τοῦ κοχλιαρίου, μὲ τὸ κουτάλι· ‖ ἀνακινῶ ὑγρόν τι διὰ κορύνης, μὲ κουτάλα.

κουταμάρα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ κουτοῦ, μωρία, βλακεία : **ἔχει πολλὴ κουταμάρα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος·** ‖ πρᾶξις ἀνόητος, μωρά, ἀπερίσκεπτος : **ἔκανα μιὰ μεγάλη κουταμάρα.**

κουταρέα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος φυτῶν ρουβιοειδῶν ἐκ τῶν **κιγχονείων.**

κούταρον Ἡσ. «τῶν ὀπισθίων τοῦ βοὸς ἡ σὰρξ ὑπὲρ τὰ ἄρθρα».

κουτελίτης (ὁ) δημ. ειρων. ἐπὶ οἴνου, ὁ πολὺ δυνατὸς ἢ νοθευμένος, ποὺ χτυπάει στὸ κούτελο, στὸ κεφάλι.

κούτελο (τὸ) δημ. τὸ μέτωπον : Λασκαρ.Ποιημ. 128,2 **κάθε πό'χει ἡ Κυρά μου κεφαλάρια, | βρέχει τὸ κούτελό της μὲ ξυδάκι.**

κουτελώνω δημ. κτ. κωμ. ἔκφρ. ἀντικρύζω, ἀντικρούω, συναντῶ ἀπροσδοκήτως.

κουτερέθρα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων ἐκ τῶν **οἰστριδῶν.**

κουτὶ (τὸ) δημ. τὸ κυτίον, τὸ κιβωτίδιον, ἡ θήκη : Παλαμ.Παρακ.9,8 **τεχνικὰ σμαλτωμένα, σκαλιστά, σφραγιστά, | βαριὰ κάποτε κάπως (γιὰ ποιά χέρια;) κουτιά·** ‖ συνήθ. φρ. **ἔγινε τοῦ κουτιοῦ ἢ ἀπ' τὸ κουτὶ βγαλμένος** πολὺ κομψὰ ἐνδεδυμένος ἢ καλλωπισμένος· ὁμ. **κουτὶ μοῦ ἦρθε** ὅπως τὸ ἤθελα, τελείως κατάλληλον.

κουτία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κρατεροποδιδῶν.**

κουτιβεύ ἐπίρρ. (μτ. τῶν ρ. συνάγειν, συγκομίζειν, ἐφοδεύειν κ.ἄ.) εἶτα, ἔπειτα : **ἐφώδευσε κουτιβεύ,** αὐτ. **ἐποτίζαμεν κουτιβεύ.**

κουτίδες· Ἡσ. «συκαλλίδες».

κούτικας (ὁ) δημ. κ. **ἀκούτικας** ὁ αὐχήν.

κουτόκοσμος (ὁ) δημ. ὁ κουτὸς κόσμος, οἱ μωροί, οἱ βλᾶκες : Καρθ.Ζητ.201 **τόσα καὶ τόσα μέσα εἶχεν ἀκόμη στὴ διάθεσή του γιὰ ν' ἀπατᾷ τὸν κουτόκοσμο.**

κουτομόγιας (ὁ) δημ. ὁ μᾶλλον μωρός, ὁ ἀμβλὺς τὸν νοῦν· ‖ ὁ σοβαρευόμενος μωρός.

κουτοπονηριά (ἡ) δημ. ἡ προσποιητὴ ἀνοησία, ὑποκριτικὴ πονηροῦ ἀνθρώπου ὀφέλεια, ἡ οὐχὶ εὐφυοῦς ἀνθρώπου πονηρία.

κουτοπόνηρος-η-ο δημ. ὁ κουτὸς καὶ πονηρὸς συγχρόνως ἢ ὁ προσποιούμενος τὸν ἀνόητον ἐπὶ σκοπῷ ὠφελείας, δόλιος : Καλλιγ.Θάν.Βλ.265 **νὰ μοῦ κουρεύεσθε ὅλοι μαζί.. κουτοπόνηροι.. κλαφοπαναγίες.**

κουτός-ή-ό δημ. ἀνόητος, εὐήθης, μωρός· φρ. **κάνω τὸν κουτὸ** προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνομαι· **2)** κτ. ἐπέκτ. ἄκριτος, ἀπονήρευτος, ἀφελής, ἀπλοϊκός : **ὠφελήσου ἀπὸ τὴν περίσταση, μὴν εἶσαι κουτός.**

κουτούκι (τὸ) δημ. ὁ μὴ διακρίνων καλῶς, ὁ στραβός· ‖ μτφ. τυφλός, στραβός : **ἔγινε κουτούκι στὸ μεθύσι** (τύφλα στὸ μεθύσι)· **2)** τὸ κουτάβι ἐν παροιμ. **ἀπὸ τὴ βιασύνη της ἡ σκύλα κάνει στραβὰ κουτούκια·** ἄ. κουλούκι.

κουτούλης (ὁ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κουτὸς βλ.λ., ὁ ὀλίγον, ὁ κάπως κουτός.

κουτουλιά (ἡ) (κούτελο) δημ. πλῆγμα ζῴου διὰ τῶν κεράτων αὐτοῦ, ἄ. κουτριά· ‖ συνεκδ. πλῆγμα καταφερόμενον ὑπὸ ἀνθρώπου διὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἄ. κεφολιά.

κουτουλιάρικος-η-ο δημ. ἐπὶ ζῴων, ὁ κουτουλῶν, κτυπῶν διὰ τοῦ μετώπου, κερατίζων : **βόϊδι κουτουλιάρικο.**

κουτουλόρραχος (ὁ) δημ. τὰ φυτὰ ράμνος ἡ ἑλληνικὴ καὶ ράμνος ἡ ἐλαιοειδής.

κουτουλῶ-άω δημ. κ. **-ίζω** ἐπὶ ζῴων, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων· μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς· ‖ ἀμτβ. ἐπὶ ζῴων, ἔχω τὴν ἕξιν νὰ πλήττω διὰ τῶν κεράτων : **αὐτὸ τὸ κριάρι κουτουλᾷ·** ‖ μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ κάτω : **κουτουλάει ἀπὸ τὴ νύστα·** ‖ μτφ. εἶμαι ἠλίθιος, βλάξ : **αὐτὸς κουτουλάει.**

κουτουπώνω δημ. ἐπιτίθεμαι κατά τινος· **2)** ἰδ. ἀφροδισιακῶς, βινῶ.

κουτουράδα (ἡ) δημ. πρᾶξις ἀμελέτητος, ἀπερισκεψία· **2)** ἐπιρρηματικῶς, ἄνευ ὑπολογισμοῦ, κατ' ἀποκοπήν, ἄ. κουτουροῦ βλ.λ. : **τ' ἀγόρασα ὅλα κουτουράδα.**

κουτουροῦ ἐπίρρ. δημ. τυχαίως, ἀνυπολογίστως, εἰς τὴν τύχην : **περπατῶ κουτουροῦ,- πῆρα τὴ δουλειὰ κουτουροῦ·** κ. ἐν φρ. **κουτουροῦ παζάρι** (ἄνευ ὑπολογισμοῦ, ἀλογίστως).

κουτοφέρνω δημ. ἀμτβ. κλίνω πρὸς τὴν κουταμάρα, εἶμαι ὀλίγον κουτός.

κουτόφραγκος (ὁ) δημ. χλευαστ. κουτὸς ἤτοι εὐαπάτητος Εὐρωπαῖος.

κουτόχορτο (τὸ) δημ. φανταστικὸν χόρτον, τὸ ὁποῖον ἅμα φάγῃ τις κουταίνεται, γίνεται βλάξ· συνήθ. ἐν φρ. **ἔχει φάει τὸ κουτόχορτο ἀτελώνιστο εἶναι καθ'** ὑπερβολὴν κουτός, βλάξ.

κούτρα (ἡ) δημ. τὸ μέτωπον, τὸ κούτελο· ‖ κ. συνεκδ. ἡ **κεφαλή** : παροιμ. **ἀλὶ ποὺ τό'χει ἡ κούτρα του νὰ κατεβάζῃ φεῖρες** (τὰ ἐκ φύσεως ψυχικὰ ἢ ἄ. ἐλαττώματα δὲν ἀποβάλλονται).

κούτρημα (τὸ) δημ. κ. **κουτριά** (ἡ) ἐπὶ ζῴων κερασφόρων, τὸ διὰ τῶν κεράτων πλῆγμα· ‖ ἡ διὰ τῶν κεράτων ἀμοιβαία πλῆξις, σύγκρουσις.

κουτρίζω δημ. κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, ἐπιτίθεμαι· ‖ κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, πλήττω διὰ τῆς κεφαλῆς· **2)** συγκρούομαι, προσκρούω.

κουτρισιά (ἡ) δημ. ἡ καυτουλιὰ βλ.λ.

κουτρουβάλα (ἡ) δημ. ἡ πτῶσις, τὸ κατρακύλισμα μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω· ‖ τὸ κυβίστημα, ἄ. τούμπα.

κουτρουβαλιάζω δημ. καταρρίπτω, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἀνατρέπω βιαίως· ‖ κ. παθ. **-ιάζομαι** πίπτω, καταπίπτω : **κουτρουβαλιάσθηκα·** κ. μτχ. παθ. παρακ. **κουτρουβαλιασμένος ὁ** καταπεσών, σαραβαλιασμένος.

κουτρουβάλιασμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουτρουβαλιάζω βλ.λ., πτῶσις, κατάπτωσις.

κουτρουβαλῶ-άω δημ. καταπίπτω, κατρακυλῶ μὲ τὴν κούτραν, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἀνατρέπομαι βιαίως· || κ. μέσ. : **κουτρουβαλιάστηκε ἀπ' τὴ σκάλα.**

κουτρουλάθρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ ἐτήσιος.

κουτρούλ(λ)ης (ὁ) δημ., θηλ. **-α** ὁ φαλακρός· μτφ. ἐν φρ. **ἔγινε τοῦ κουτρούλη ὁ γάμος** ἢ **τοῦ κουτρούλη τὸ πανηγύρι** ἀναστάτωσις, σύγχυσις, φασαρία, ἀναμπουμπούλα· || συνεκδ. ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος.

κουτρούλια (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀνθεμὶς ἡ χία.

κουτρῶ-άω δημ. κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, κουτρίζω· || ἐπὶ προσ., κτυπῶ διὰ τοῦ μετώπου.

κούτσα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ κουτσοῦ, ἡ χωλότης, κουτσαμάρα· ἐπιρρηματικῶς **κούτσα-κούτσα** κατὰ χωλὸν βάδισμα, κουτσαίνοντας· κ. μτφ. βραδέως καὶ μετ' ἐμποδίων· || **κούτσα μιά, κούτσα δυό** ἀρίθμησις τῶν πηδημάτων εἰς τὸ παιδικὸν παίγνιον κουτσό· **2)** ἐν τῷ ναυτ. τὸ κάτω μέρος του ἐπιδρόμου, ἡ γνάθος· || ὁμ. ἡ ὀξεῖα ἕδρα νομέως των ξυλίνων πλοίων· || τὸ ἀπὸ τῶν ἁρμῶν συρρέον εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ κύτους πλοίου ἢ λέμβου θαλάσσιον ὕδωρ, ἡ ἀντλία.

κουτσαβάκης (ὁ) δημ. κ. **-άκι** (τὸ), μεγεθ. **κούτσαβος** (ὁ) ὁ ἐπιδεικνύων ἑαυτὸν ὡς παλληκαράν, ψευδοήρως, ψευτοπαλλήκαρο.

κούτσαβλος (ὁ) δημ. ὃ γρ. τοῦ κούτσαυλος.

κούτσαβος (ὁ) δημ. μεγεθ. τοῦ κουτσαβάκης.

κουτσαγρελιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀσπάραγος ὁ ὀξύφυλλος.

κουτσαίνω δημ. καθιστῶ τινα χωλὸν διὰ κτυπήματος : **τοῦ ἔρριξε μιὰ πέτρα καὶ τὸν ἐκούτσανε·** **2)** ἀμτβ. βαδίζω χωλαίνων, χωλαίνω, ὑποσκάζω : Καρκβ.Ζητ.193 **ὁ Χαδούλης εἶχε χτυπημένο τὸ γόνα του κι ἐβάδιζε κουτσαίνοντας·** κ. παροιμ. ὅπου **ἔχει γείτονα κουτσόν, θὰ μάθῃ νὰ κουτσαίνῃ** ! ὁμ. ἀρχ. «εἰ χωλῷ παροικήσεις ὑποσκάζειν μαθήσει»,οἱ μετὰ τῶν ἀχρείων συναγελαζόμενοι βαθμηδὸν ἐξαχρειοῦνται !.

κουτσάκι (τὸ) δημ. παιδιά τις παιζομένη διὰ τοῦ ἑνὸς τῶν ποδῶν.

κουτσαλωνάκι (τὸ) δημ. παιδιά τις, καθ' ἣν χαράσσεται κύκλος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁρμᾶται ὁ παίκτης στηριζόμενος εἰς τὸν ἕνα πόδα.

κούτσαμα (τὸ) δημ. κ. **-μάρα** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουτσαίνειν, ἡ χωλότης.

κουτσαντάρης (ὁ) δημ. εἶδος παιδιᾶς.

κούτσαυλος (ὁ) δημ., θηλ. **-αύλα** ὁ ἀνάπηρος τοὺς πόδας, χωλός.

κουτσαύτης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων κεκομμένον τὸ ἓν ἢ καὶ τὰ δύο ὦτα.

κουτσό (τὸ) δημ. ἡ παιδιὰ κουτσάκι βλ.λ.

κουτσο- δημ. πρῶτον συνθ. λέξ., ἐν αἷς δηλοῖ ὅτι τὸ β' συνθ. εἶναι κολοβωμένον, ἐλλιπὲς ἢ πενιχρόν : κουτσοδάχτυλος - κουτσοτράπεζο - κουτσομάγαζο· ἢ ὅ,τι γίνεται μετὰ δυσκολίας ἢ ἀνεπαρκῶς ἢ κατ' ὀλίγον, οἷον κουτσοπίνω, κουτσοζῶ, κουτσοπερνῶ, κουτσοδιαβάζω.

κουτσόγλωσσος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κουτσήν, κεκομμένην, κοντὴν γλῶσσαν· || μτφ. ὁ λέγων ὀλίγα, ἔχων περιωρισμένην τὴν γλῶσσαν : Βηλαρ. 20,12 **κουτσὸ γλωσσο μὲ θέλεις (καὶ μοῦ τὸ παραγγέλλεις ;**

κουτσογράμματα (τὰ) δημ. ὀλίγα, ἀνεπαρκῆ γράμματα· πρβλ. κολλυβογράμματα.

κουτσογραμματισμένος-η-ο δημ. ὁ μικρᾶς τινος, ὅλως στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως τυχών.

κουτσοδαιμόνιο (τὸ) δημ. ὑποτιθέμενον εἶδος δαιμονίων φιλοπαιγμόνων καὶ ἐνοχλητικῶν· **2)** μτφ. παῖς ἄτακτος καὶ ἐνοχλητικός.

κουτσοδιαβασμένος-η-ο δημ. ὁ ἀνεπαρκῶς μορφωμένος, ἐκεῖνος ποὺ ἔχει διαβάσει ὀλίγα πράγματα· ὅ. κουτσογραμματισμένος.

κουτσοδόντης (ὁ) δημ., θηλ. **-α** ὁ ἔχων ἐφθαρμένους ἢ ἐλλιπεῖς ὀδόντας, ὁ νωδός.

κουτσοδουλειά (ἡ) δημ. ἀσήμαντος δουλειά, ἐργασία ἐξ ἧς δὲν κερδίζει τις ἀρκετὰ πρὸς τὸ ζῆν : Παπαδ.Χρ.στ.Διηγ.41 **ὅλον τὸν καιρὸν ἦτον ἀπραξία μὲ ὀλίγες κουτσοδουλειές.**

κουτσοκεφαλιάζω δημ. ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν τὴν κορυφήν τινος.

κουτσομεσιάζω δημ. πλήττω τινὰ εἰς τὴν ὀσφὺν καὶ ἀναγκάζω νὰ κάμπτεται ἐκ τοῦ πόνου, ὅ. κοψομεσιάζω· κ. παθ. **κουτσομεσιάζομαι.**

κουτσομέσιασμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουτσομεσιαζω βλ.λ.

κουτσομηλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κελτὶς ἡ νότιος.

κουτσομπολ(ε)ιό (τὸ) δημ. κ. **-ολιά** (ἡ) ἐπίκρισις τοῦ ἀλλοτρίου βίου, ἔμμεσος κατηγορία, κακολογία : **ἄρχισε τὸ κουτσομπολειό.**

κουτσομπολεύω δημ. παρατηρῶ καὶ ἐπικρίνω τὰ τῶν ἀλλοτρίων βίων, κακολογῶ : **κάθεται στὴ γειτονιὰ καὶ κουτσομπολεύει.**

κουτσομπόλης (ὁ) δημ., θηλ. **-α** κ. **-ισσα** ὁ ἐπικρίνων τοὺς ἀλλοτρίους βίους, κακογλωσσεύων, κακολόγος, κουρκουσιάρης.

κουτσομπολιά (ἡ) κ. **-ολιό** (τὸ) κουτσομπολειό βλ.λ. : **σὰν ἔμαθε τὴν κουτσομπολιά του, τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι.**

κουτσομύτης (ὁ) δημ., θηλ. **-ύτα** ὁ ἔχων τὴν ρῖνα ἐλλιπῆ ἢ ἐφθαρμένην.

κουτσονούρης (ὁ) δημ., θηλ. **-ούρα** κ. **-όρα** κ. **-ισσα**, ὁ ἔχων τὴν οὐρὰν κεκομμένην, κόλουρος, κολοβός : **ὁ σκύλλος σας εἶναι κουτσονούρης, - κουτσονούρα γάτα·** || φρ. **κουτσουνόρα ἀλεπού** ἐπὶ πονηροῦ ἐπιτηδείου ἀνθρώπου.

κουτσοπετεινός (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν μήκων ἡ ροιάς.

κουτσοπίνω δημ. πίνω οἶνον ὀλίγον κατ' ὀλίγον : **στὴν ταβέρνα ἢ παρέα κουτσοπίνει.**

κουτσοπόδης (ὁ) δημ., θηλ. **-α** ὁ χωλὸς τὸν πόδα, ὁ κουτσός.

κουτσός-ή-ό δημ. ὁ ἀνάπηρος τὸν πόδα, χωλός : Καρκβ Ζητ.48 **ἐνοίκιαζεν ἀπὸ φτωχοὺς γονέους παιδιά, κουτσά, κουλά, τυφλά, ἄλαλα·** κ. παροιμ.φρ. **κουτσοί, στραβοὶ στὸν ἅη Παντελεήμονα** (ἐπὶ συνεχοῦς συρροῆς εἰς τι)· ὁμ. **ὁ κουτσὸς μὲ τὸ 'να πόδι δίνει μιὰ καὶ πάει στὴν Πόλη** (ἐπὶ τῶν θεωρουμένων ἀνικάνων καὶ κατορθούντων πράγματα ἀπίθανα)· || κ. ἐπὶ ἐπίπλων, ὁ ἐστερημένος τὸν ἕνα ἢ πλείονας πόδας : **κουτσὴ καρέκλα, - κουτσὸ σκαμνί·** || **κουτσὰ στραβὰ ἐν** ἐπιρρ. σημ. ὁπωσδήποτε, τὸ κατὰ δύναμιν· || τὸ οὐδ. κουτσό ὡς οὐσ. εἶδος παιδιᾶς.

κουτσουκιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κερκὶς ἡ κερατοειδής.

κουτσουλιά (ἡ) δημ. τὸ περίττωμα τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν πτηνῶν ἐν γένει, ὅ. κοτσιλιά : Σολωμ.Πρωτοχρ.64 **τῆς αὐλῆς μου τὰ κρυφὰ τοῦ κοκκόρου ἡ κουτσουλιά.**

κουτσουλόχορτο (τὸ) δημ. τὰ φυτὰ δράβη ἡ ἐαρινὴ καὶ μελάνθιον τὸ δαμασκηνόν.

κουτσουλῶ-άω δημ. ἐπὶ πτηνῶν, ἀποβάλλω περίττωμα, κουτσουλιά(ν), ἀποπατῶ.

κουτσουμπλός-ή-ό δημ. ὅ. τ. τοῦ κουτσουμπός.

κουτσουμπός-ή-ό δημ. ὁ ἄνευ κορυφῆς : **κουτσουμπὸ κυπαρίσσι·** || γεν. ἀκέφαλος ἢ κολοβός, ὁ πεπηρωμένος τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος : **κουτσουμπὴ μύτη (ἡ σιμή), -κουτσουμπὴ πέννα.**

κουτσούνα (ἡ) δημ. ἡ πλαγγών, ἡ κούκλα· || ἀρτίσκος ἢ πλακούντιον ἐν σχήματι πλαγγόνος· **2)** τὸ φυτὸν σκίλλα ἡ παράλιος· **3)** ὁ καρπὸς

τοῦ ἀραβοσίτου ὡς εὕρηται, ἐπὶ τοῦ φυτοῦ : **κάθε καλαμποκιὰ ἔχει τρεῖς τέσσαρες κουτσοῦνες**

κουτσουνάδες (οἱ) δημ. τὸ φυτὸν μήκων ἡ ροιάς.

κουτσουνάρα (ἡ) δημ. ἡ ὑδρορόη, ὁ περὶ τὴν στέγην ὀχετός, τὸ λούκι τῶν κτιρίων.

κουτσουνοκαύλι (τὸ) δημ. τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ ἀγαύη ἡ ἀμερικανική.

κουτσουνούρης (ὁ) δημ. **κ.** -**νόρης** δ. τ. τοῦ κουτσονούρης βλ. λ.

κουτσουπιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κερωνία ἡ ἔλλοβος, χαρουπιά.

κούτσουπο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς κουτσουπιᾶς, ξυλοκέρατο, χαρούπι.

κουτσούρα (ἡ) δημ. ξύλον ἱκανοῦ πάχους, χονδρὸν καυσόξυλον, ἄ. κούτσουρο : Παπαδ.Χρ.Μηλ 162 **τὴν φωτιὰν τὴν ὁποίαν εἶχε θρέφει μὲ ξύλα πολλὰ καὶ κουτσοῦρες.**

κουτσούρεμα (τὸ) δημ. ἡ περικοπή, ἀποκοπή, ἀκρωτηρίασις.

κουτσουρεύω δημ. περικόπτω, ἐλαττώνω τι κατά τι, ἀκρωτηριάζω : **ἐκλάδεψε τὴ ροδακινιὰ καὶ τὴν κουτσούρεψε ὁλότελα**· || κ. μτφ : **ἐκουτσούρεψαν τοὺς μισθούς.**

κούτσουρο (τὸ) δημ.κ.-**ούρι** ὁ ἀποκοπεὶς ἢ ἀποκλαδευθεὶς κορμὸς δένδρου : Ζερβ.Μῦθ Ζ 60 **τὸν εἶδαν νὰ πελεκᾷ ροζιασμένο κούτσουρο καὶ νὰ φτιάνῃ, μὲ ὑπομονὴ χασομέρη, ἕνα ξόανο θεοῦ** κ. παροιμ. **τὸ ποτάμι κάθε μέρα κούτσουρα δὲν κατεβάζει** (ἐπὶ τῶν σπανίως ἐρχομένων εὐκαιριῶν κέρδους)· || ὁ κορμός, τὸ στέλεχος τῆς ἀμπέλου, ἄ. κούρβουλο· || χονδρὸν ἀπελέκητον ξύλον, χονδρὸν καυσόξυλον : Παπαδ.Χρ.Μηλ 162 **ἦτο μαῦρον κούτσουρον ρίζης πάλαι ποτὲ ὑπάρξαντος δένδρου**· **2**) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ νωθρὸς τὸν νοῦν, βραδύνους, δυσμαθής : **ἀπὸ μικρὸς ἦταν κούτσουρο καὶ στὸ σχολεῖο**· || κ. ὁ ἐνεός, ἀποβλακωμένος : **στέκει σὰν κούτσουρο**· || ὁ ἀγράμματος, ὁ ἀπαίδευτος· || ἐπὶ μαθητῶν, ὁ ἀμελής, ὁ ἀμελέτητος.

κουτσουροκαύλι (τὸ) δημ. τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ ἀγαύη ἡ ἀμερικανική.

κουτσοφλέβαρος (ὁ) δημ. ὀνειδιστικὴ ὀνομασία τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου διὸ τὴν κατὰ δύο ἡμέρας βραχύτητά του.

κουτσόφτερος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κεκομμένας ἢ μαδημένας τὰς πτέρυγας, ἐπὶ κατοικιδίων πτηνῶν || συνεκδ. ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος : Λασκαρ.Ποιήμ.129 **μὴ σοῦ μαδήσω ἐκεῖνες τὶς φτεροῦγες | καὶ σὲ κάμω . . νὸ τρέχῃς κουτσόφτερο στὶς ρούγες.**

κουτσοχέρης-α-ικο δημ. ὁ ἀνάπηρος τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας, κουλλοχέρης, κουλλός· || ἐπὶ ἀγγείου, ὁ οὗ ἐλλείπει ἡ λαβή : **κουτσοχέρικο φλιτζάνι - σταμνί.**

κουτσοχέρουλος-η-ο δημ. ὁ ἄνευ λαβῆς, δίχως χερούλι : Λασκαρ.Μυστ.109 **σκεπασμένα μ' ἕν' ἀγγειὸ κουτσοχέρουλο.**

κουφάγκαθο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν νοτόβασις ἡ συριανή.

κουφαηδόνι (τὸ) δημ. ποικιλία τις τοῦ πτηνοῦ ἀηδὼν ἡ ἐρυθρόνωτος· **2**) μτφ. ὁ τελείως κωφὸς ἄνθρωπος.

κουφαίνω δημ. καθιστῶ τινα κωφόν, κωφῶ, διαφθείρω τὴν ἀκοήν : **μὲ κούφανες μὲ τὰ κτυπήματά σου**· **2**) ἀμτβ. εἶμαι ὀλίγον κωφός, κωφίζω : **κουφαίνει ἀπὸ τὸ ἕνα ἀφτί**· || παθ. κουφαίνομαι ἀποβάλλω, χάνω τὴν ἀκοήν μου : **κουφάθηκε ἀπὸ τύφο.**

κουφάκι (τὸ) δημ. ποικιλία τις ἀμπέλου.

κουφάλα (ἡ) δημ. κοίλωμα εἰς κορμὸν δένδρου : Μαβιλ.Ἐλιὰ **ἰ στὴν κουφάλα σου ἐφώλιασε μέλισσι | γερτὴ ἐλιά,** Ζερβ.Τραγ ΚΚ 4,14 **ἀπ' τὶς κουφάλες ὅλοι βγῆτε | κι ἀπὸ τοὺς λόγγους, τώρ' αὐγή**· **2**) ἡ ἐκ τερηδόνος κοιλότης τοῦ ὀδόντος : **τὸ δόντι μου ἔκαμε κουφάλα**· || κ. γεν. ὁ κορμὸς ἢ ὁ ὀδοὺς ὁ ἔχων κουφάλαν : **ἔχω μιὰ κουφάλα καὶ μὲ πονεῖ**· **3**) μτφ. ἐν αἰσχρ. σημ. ἐπὶ ἀνδρῶν, κίναιδος κ. ἐπὶ γυναικῶν πόρνη· **4**) ἡ κωφότης, ἄ. κουφαμάρα.

κουφαλιασμένος-η-ο δημ. ἐπὶ δένδρων ἢ βράχων, ὁ ἔχων κουφάλαν, κοίλωμα : **ἐλιὰ κουφαλιασμένη,** Πορφύρ.Σκ.76 **νά 'ναι τὰ βράχια στὸ γκρεμὸ βαθιὰ κουφαλιασμένα.**

κούφαλος (ὁ) δημ., θηλ. -**ιά** μεγεθ. **ὁ** τελείως κωφός, ὁ μηδόλως ἀκούων.

κουφαλωτός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων κουφάλαν, κουφαλιασμένος βλ.λ.· || ὁ ἐν σχήματι κουφάλας βλ.λ.

κουφαμάρα (ἡ) δημ. ἡ κατάστασις τοῦ κουφοῦ, κωφότης ἢ βαρηκοΐα.

κουφάρδακας (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν νάρθηξ βλ.λ. ὁ κοινός.

κουφάρι (τὸ) δημ. ὁ κορμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος **2**) τὸ πτῶμα τοῦ ἀνθρώπου : Βαλαωρ. Σαμ.Δεησ.20 **ἄταφ' ἀμοιρολόητα | σέπονται τὰ κουφάρια | στοῦ λόγγου τὰ χορτάρια,** Παλαμ. Παροκ.131,17 **ἀπὸ ἀνθρώπων κουφάρια τὰ ντέφια | στοῦ χαροῦ μας ποὺ ἀχοῦν τὰ μπουρίνια**· || μτφ.φρ. **χαμένο κουφάρι** ἐπὶ ἀνθρ. νωθροῦ, εὐτελοῦς· **3**) ἐν τῷ ναυτ. τὸ σκάφος τοῦ πλοίου.

κουφεία (ἡ) πάπ. ἡ κοπριά, τὸ λίπασμα : **τοὺς μὴ παραγεωχότας ἐπὶ τὰ χώματα τὴν καλαμείαν καὶ τὰς κουφείας.**

κουφέτο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. σακχαρόπηκτον ἀποτελούμενον ἐξ ἀμυγδάλων ἢ λεπτοκαρύων ἢ σακχαρωδῶν μαζῶν, περιβεβλημένων διὰ σκληροῦ στρώματος σακχάρεως ἢ καὶ κόμμεως ὁμοῦ· || κ. γεν. πᾶν σακχαρόπηκτον περικλεῖον φάρμακον ἢ ἄλλο τι δυσάρεστον τὴν γεῦσιν.

κούφη (ἡ) πάπ. τὸ κοῦφον βλ.λ.

κουφηγός (ὁ) ὁ μεταφέρων κουφείας βλ.λ., **κοπρίας** λιπάσματος· Πάπ. **κρηπῖδος κουφηγοῦ πλοίοις ἀπὸ δραχμῶν ξ δραχμαὶ λ.**

κουφίζω (κοῦφος) κ.μον.,νεώτ. κ.δημ., συνήθ.σύνθ. (ἀνά-ἐπί), παρατ. **ἐκούφιζον** (ποι.), μέλλ. ἀττ. **κουφιῶ** (ποι.), ἀόρ. **ἐκούφισα** (σπάν., συνήθ. σύνθ. ἀν-,ἐπ-), παρακ. **κεκούφικα** (Ἐπιγρ. μτγν.), παθ. **κουφίζομαι** (συνήθ. σύνθ.), μέλλ. **κουφισθήσομαι** (ποι.), μτγν. μέσ. μέλλ. ἐν παθ. σημ. **κουφιοῦμαι,** ἀόρ. **ἐκουφίσθην** (συνήθ. σύνθ. ἀν-), παρακ. μτγν. κ. μον **κεκούφισμαι,** ὑπερσυντ. ἐλλείπει, τὸ μέσ. μ. κτ. ἀνάλυσιν κ. σύνθ. **(ἀνα)κουφίζω ἐμαυτόν,** τὸ πρῶτον π. Ἡσιόδ. ἔχω κουφότητα, ἐλαφρότητα, εἶμαι ἐλαφρός, ἐπὶ τῆς γῆς κτ. μτχ. : Ἡσιόδ. Ἔργ.463 **νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν γῆν** (ἐν ὅσῳ ἀκόμη εἶναι ἐλαφρά, ἤτοι ἄρτι ἐσκαμμένη ἡ γῆ) **2**) ὁμ. ἀμτβ. ἔχω, αἰσθάνομαι ἀνακούφισιν, ἐλάφρυνσιν, ξαλάφρωμα, ἐν ἀναφ. πρὸς νόσον, πρὸς ὀδύνην ἐκ νόσου : Σοφ.Φιλ.735 **οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ**· **3**) μτβ. κάμνω τι κοῦφον, ἐλαφρὸν ἢ ἐλαφρότερον, ἐλαφρύνω : Ἀριστλ.Οὐρ.309a,6 **τὸ κενὸν ἐμπεριλαμβανόμενον κουφίζει τὰ σώματα**· || μτ. γενικ. ἐλαφρύνω ἀπὸ βάρους : Εὐρ.Ἑλ.40 **πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα** (διὰ νὰ ἐλαφρύνῃ ἀπὸ τοῦ πλήθους, τοῦ ὄχλου τὴν γῆν)· ὁμ. ἐπὶ πλοίου κ. ἀπολ., ἐλαφρύνω ἀπὸ τοῦ φορτίου ἢ τοῦ ἕρματος : Θουκ.6,34 **εἰ.. τῷ ταχυναυτοῦντι ἀθροωτέρῳ κουφίσαντες προσβάλοιεν**· || ὁμ. παθ. γίνομαι ὑπό τινος ἐλαφρὸς ἢ ἐλαφρότερος : Ἀριστλ.ΖΜ 663b,13 **ἕνεκεν μὲν ὠφελείας κουφιζόμενον, ἐξ ἀνάγκης δὲ διὰ τὸ βάρος,** Ἰουλ.Λόγ.1,27C **σώματα κουφιζόμενα ὑπὸ τοῦ κύματος**· || μτ. γενικ. ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ βάρους : Θεόφρ Φ| 4, 16,2 **τοῦ βάρους κουφισθεῖσα**· || ὁμ. κ. ἀπολ.

ἐπὶ πλοίου : Πολύβ.20,5,11 **ἐπελθούσης μετ' ὀλίγον τῆς πλήμης καὶ κουφισθεισῶν τῶν νεῶν**· μσν. κ. ἐπὶ προσ. : Μαλάλ.1387,20 **κουφισθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ ἀπηνέχθη**· **4**) συνεκδ. ἐγείρω, ἀνυψῶ : Σοφ.'Αντ.43 **εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί,** Εὐρ.Φοίν.121 **ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονα κουφίζων,** 'Αριστφ.'Ορν.1762 **αἴρων κουφιῶ σ' ἐγώ**· ὁμ. ποθ. ἀνυψοῦμαι, ὑψηλὰ αἰωροῦμαι, εἰς τὸ ἵπτασθαι ὠθοῦμαι : Πλάτ.Φαῖδρ.248C **ᾗ τε τοῦ πτεροῦ φύσις, ᾧ ψυχὴ κουφίζεται**· **5**) εἰδ. ἐν φρ. ποι. **ἅλμα κουφιῶ** τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. ἐλαφρῶς, κούφως ἀναπηδῶ : Σοφ.Αἴ.1287 (κλῆρον) **ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν** (ἑρμ. Βερναρδ.Γρ. «ὅστις πρῶτος ἔμελλε ν' ἀναπηδήσῃ ἐλαφρῶς ἐκ τῆς εὐλόφου περικεφαλαίας»)· ὁμ. ἐν φρ. ποι. **αἰώρημα κουφίζω** μτβ. προσπαθῶ νὰ κάμω κοῦφον, ἐλαφρὸν τὸ τίναγμα, τὸ κρέμασμα : Εὐρ.'Ικ.1047 **ὑπὲρ πυρᾶς δύστηνον αἰώρημα κουφίζω** (ἑρμ. Βερναρδ.Γρ. «προσπαθῶ νὰ κάμω ἐλαφρότερον τὸ ὀλέθριον τίναγμά μου»)· **6**) μτφ. ἐπὶ προσ. μτ. γενικ., ἐλαφρώνω, ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ οἰκονομικοῦ βάρους, ἀπὸ ὑποχρεώσεως, οἷον χρέους, τόκου, φόρου, εἰσφορᾶς κττ. : Πολύβ.6,17,5 **συμπτώματος γενομένου κουφίσαι καὶ τὸ παράπαν ἀδυνάτου τινὸς συμβάντος ἀπολῦσαι τῆς ἐργωνίας,** Διόδ.Σ 13,64 **χρήματα συνήγαγον ἐκ τῶν λαφύρων, βουλόμενοι κουφίσαι τὸν δῆμον τῶν εἰσφορῶν,** Πλούτ.Καῖσ.37 **σεισαχθείᾳ τινὶ τόκων ἐκούφιζε τοὺς χρεοφειλέτας**· ‖ εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς νόσον, ἐλαφρύνω τινὰ ἀπὸ ὀδύνης, πραΰνω, ἐπάγω ἀνακούφισιν, μετριασμὸν τῆς ταλαιπωρίας, τὸν ξελαφρώνω : 'Ιππ.'Επιδ.1,7 **ἱδρῶτες πολλοὶ . . κουφίζοντες οὐδέν,** Πλούτ.'Ηθ.1106C **φάρμακα κουφίζοντα τοὺς νοσοῦντας**· ‖ κ. γενικώτ. ἀπαλλάσσω πώς τινα ἐκ λύπης, ἐκ στενοχωρίας, ἐξ ἀνησυχίας, ἐξ ἀδημονίας : Ξεν.'Απομν.2,7,1 **ἴσως γὰρ ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν**· ‖ ἐν ταῖς ἀνωτ. σημ. κ. παθ. μτ.γενικ. ἢ σπανιώτ. ἀπολ. : Εὐρ.'Ορ.43 **ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,** αὐτ. Μήδ.473 **ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι ψυχήν,** 'Αριστλ.Πρ.873b,22 **κουφίζεσθαι τοῦ πάθους,** αὐτ.'Ηθ.Νικ.1171a,29 **κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων,** Αἰλ.ΠΙ 11,33 **ἐλπίδι κουφίζονται ματαίᾳ**· ‖ ὁμ. μέσ. μέλλ. **κουφιεῖσθαι** ἐν παθ. σημ. : 'Αριστείδ.2,145J· **7**) ἐνεργ. μτ. αἰτ. πραγμ. ἐλαφρύνω, πραΰνω, μετριάζω, παρέχω ἀνακούφισιν : Εὐρ.ἀπ.573 **κουφίζειν ἀλγηδόνας,** Δημ.1400 **χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορὰς λόγῳ κουφίσαι,** Θεόκρ 23,9 **φίλαμα τὸ κουφίζει τὸν ἔρωτα,** Πλούτ.'Αλέξ.52 **τὸ πάθος ἐκούφισε τοῦ βασιλέως**· κ. παθ. : Πολύβ. 1,17,2 **νομίζοντες ἅμα μὲν κεκουφίσθαι τὸν πόλεμον αὐτοῖς**· **8**) κτ. ἐπέκτ. εἰδ. ἐξαλείφω, διαγράφω : Πάπ. **βαρέσαι τὸ ἐμὸν ὄνομα καὶ κουφίσαι τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου**· ‖ ἀφαιρῶ : 'Ηφαιστ.'Αστρ.2,1 **9**) μτγν., μσν. γραμμ παθ. ἐκθλίβομαι, ἐπὶ φωνήεντος ἢ διφθόγγου : Εὐστ.62,42 **βραχέα φωνήεντα ἐκθλίβονται ἤτοι κουφίζονται,** Τρικλίν.εἰς Σοφ.Αἴ.761 **κουφιζομένου τοῦ οι**· **10**) δημ. (κουφός-κωφός) εἶμαι ὀλίγον κωφός, βορήκοος.

κουφικὸν τρόπον 'Ησ. «κωμητικὴν ὄρχησιν».

κουφικός-ή-όν νεώτ. ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἀραβικῆς πόλεως Κοῦφα : **κουφικὸν ἀλφάβητον** (τὸ παλαιοαραβικόν), - **κουφικὴ γραφή**.

κουφιοκάρυδο (τὸ) δημ. κούφιο καρύδι· **2**) μτφ. πᾶν εὐτελὲς πρᾶγμα.

κουφιοκεφαλάκης (ὁ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κουφιοκέφαλος βλ.λ.

κουφιοκέφαλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κενήν, κούφιαν την κεφαλήν, ἄμυαλος, ἀνόητος, ἐλαφρόνους

κούφιος-ια-ιο δημ. ὁ κενὸς περιεχομένου, ὁ κοῖλος, ἄδειος : **τὸ καλάμι εἶναι κούφιο**· ‖ φρ. **κούφιες βεντοῦζες** σικύαι ἀναίμακτοι· **2**) συνεκδ. ἐπὶ καρπῶν, ξύλου, ὀδόντων κττ., ὁ ἐσωτερικῶς ἐφθαρμένος, χαλασμένος : Βαλαωρ.'Αθ. Διάκ.3,71 **ἔβγαινα κι ἔβοσκ' ἁρπαχτὰ τὰ κούφια βελανίδια,** - **κούφιο δόντι**· κ. παροιμ. **τοῦ βγῆκαν κούφια** ἐπὶ τῶν ἀποτυχόντων εἰς τὰς ἐλπίδας των· **3**) ἐπὶ ἤχου, ὑπόκωφος : αὐτ.55 **ἔβραζ' ὁ πόλεμος μακρὰ καὶ κούφια τὴ βοή του | τὴν ἔφερν' ὁ ἀντίλαλος σὰ μούγκρισμα πελάγου**· φρ. **στὰ κούφια** χωρὶς ἀποτέλεσμα ἢ χωρὶς θόρυβον· κ. **κούφια κι ἄπιαστα** φρ. πρὸς ἀποτροπὴν μαγείας· **4**) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ κενὸς τὸν νοῦν, κουφιοκέφαλος : Παλαμ.Παράκ.42,9 **τῆς ἄπιαστης εἰρήνης οἱ κούφιοι κυνηγοί, | στοὺς ἄσβηστους πολέμους τοῦ ὀλέθρου οἱ στρατηγοί.**

κούφισις-εως (ἡ) ἡ ἐλάφρυνσις, ἀνακούφισις : Θουκ.7,75 **ἡ ἄλλη αἰκία . . καὶ [ἡ] ἰσομοιρία τῶν κακῶν ἔχουσά τινα ὅμως . . κούφισιν,** 'Ιώσ.ΑΙ 17,6,2 **κούφισιν φέρειν,** Δίων Κ 42,28.

κούφισμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ κούφισις βλ.λ.: Εὐρ.Φοίν.848 **χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα,** Πλούτ.'Ηθ.114C **τὸ γὰρ μὴ δι' αὐτὸν κακῶς πράττειν . . οὐ μικρὸν εἶναι κούφισμα πρὸς τὰς τύχας**· **2**) νεώτ. ἓν τῶν φωνοσήμων τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

κουφισμός (ὁ) κ. μσν. ἡ κούφισις βλ.λ. : Διόδ. Σ 25,17 **κουφισμὸς ἀκληρημάτων,** 'Ιώσ.ΑΙ 4,8,23 **κουφισμὸς συμφορᾶς,** Πλούτ.'Ηθ.79C **τῶν πρὸς ἐπανόρθωσιν ἤθους ἢ πάθους κουφισμὸν ἐμμελῶς λεγομένων,** Λίβ.Ροδ.47 **διὰ κουφισμὸν καὶ ἀνάπαυσιν τῶν πόνων μου τῶν τόσων**· ‖ κ. ἰατρ. κούφισις, ἀνακούφισις : 'Ερασίστρ.π.Γαλ.5,139, 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.1,1 **πυρετοὶ ἀσήμους κουφισμοὺς ποιεύμενοι**· ‖ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ χρεῶν : Κῶδ.'Ιουστιν.10,16,13· ‖ μσν. ἀπαλλαγὴ τῶν νεῶν, ἐκφόρτωσις : Νικηφ.Πατρ.1,489,16 **νεῶν κουφισμός**· **2**) μσν. ἔκθλιψις : Εὐστ.150,24 **ἐπὶ ἄλλων μυρίων τοιούτων κουφισμῶν.**

κουφιστήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ὁ ἀνακουφίζων : 'Ηλιόδ.π.'Ορειβ.46,19,11.

κουφιστικός-ή-όν ὁ ἐλαφρύνων, ἀνακουφίζων : 'Αριστλ.Οὐρ.310a,32 **τὸ βαρυντικὸν καὶ τὸ κουφιστικόν,** 'Ιεροκλ.54A **κουφιστικὸς τῶν ἐπαχθῶν** (ἐλαφρύνων ἀπὸ . .)· ‖ κ. ἐν τῇ ἰατρ. ἀνακουφίζων : 'Αντυλλ.π.'Ορειβ.6,21,27.

κουφίτης (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν φουμαρία ἢ καπνόχορτος ἢ πεττέρειος.

κουφοβοσκῶ-άω δημ. μτβ. βόσκω κρυφίως, ὑπούλως, κρυφίως τρώγω, καταστρέφω : Κρυστ. Τραγ Στὸ Σταυραητὸ 15 **κι ἐφώλιασε βαθιὰ-βαθιὰ μέσ' στ' ἄσαρκο κορμί μου | καὶ τρώει κρυφὰ τὰ σπλάχνα μου, κουφοβοσκάει τὴν νιότη.**

κουφόβουρλο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ὁλόσχοινον τὸ κοινόν.

κουφοβράζω δημ. βράζω ἀργά, σιγὰ-σιγά, σιγοβράζω : **κουφοβράζει τὸ γλυκὸ καὶ θὰ κολλήσῃ**· ‖ ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἔχω πνιγηρὰν ἀτμόσφαιραν : Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.27 **τ' ἀγέρι, φορτωμένο φοβέρες καὶ περίγελα καὶ φλογισμένα χνότα, | τριγύρω του ἐκουφόβραζε.**

κουφόβραση (ἡ) δημ. ἡ αὐχμηρὰ καιρικὴ κατάστασις κατὰ τὸ θέρος.

κουφοβρέλος (ὁ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ὁλόσχοινος.

κουφοβροντῶ-άω δημ. βροντῶ ὑπόκωφα, κούφια : Κάλβ.15,21 **ἀκούω, ἀκούω τὸν θόρυβον..· κουφοβροντάει τοιούτως, | ὅτε ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους | ρίχνεται ἡ θάλασσα.**

κουφόγλωσσος-ον μτγν. ἐλαφρόγλωσσος, ἀκοιτόμυθος : 'Ωριγ.3,773C.

κουφογνώμων-ονος-ον μσν. ὁ ἔχων κούφην γνώμην, κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος : Δαμασκ. Ι 2,218C.

κουφοδόντης (ὁ) δημ., θηλ. -**α** ὁ ἔχων ἐφθαρμένους ὀδόντας, κούφια δόντια.

κουφοδοξία (ἡ) μτγν. κενοδοξία, ματαιοφροσύνη : Νεῖλ.Ἐπιστ.140, Παλλάδ Λαυσ.8.

κουφοδρομῶ δημ. ἐπὶ νόσου, διέρχομαι κρυφίως, ὑπολανθάνω : Καρκθ.Ζητ.34 **αἰσθανόταν.. κάποια θέρμη νὰ κουφοδρομῇ στὸ αἷμά του.**

κουφοθάλασσα (ἡ) δημ. θαλάσσιος κυματισμὸς προηγούμενος τρικυμίας ἢ ἐπακολουθῶν μετ' αὐτήν, ἀποθαλασσία.

κουφοκαίω δημ. καίω ἄνευ φλογός, ἀθορύβως, σιγὰ σιγά, κρυφοκαίω.

κουφοκεραμεύς-έως (ὁ) πάπ. ὁ κουφοκεραμουργὸς βλ.λ.

κουφοκεραμουργία (ἡ) πάπ. ἡ κατασκευὴ πίθων.

κουφοκεραμουργός (ὁ) πάπ. ὁ κατασκευαστὴς κούφων, πίθων, πιθαριῶν, πιθαράς.

κουφοκέρι (τὸ) δημ. κηρήθρα κενὴ μέλιτος.

κουφολαχανίδα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀστεροκέφαλος ὁ ἀκεραιόφυλλος.

κουφολάχανο (τὸ) δημ. λάχανον ὅπερ κατὰ λαϊκὴν δοξασίαν, καθιστᾷ κωφοὺς τοὺς γευθέντας αὐτό.

κουφολίθι (τὸ) δημ. λίθος κοῖλος, κούφια πέτρα ἢ βράχος, κοίλωμα : Βαλαωρ.Βράχ.κ.Κῦμ.'8 **τὰ θέμελά σου τά'φαγα, σ' ἔκαμα κουφολίθι,** Γρυπ. Σκ.Τερρ.32,11 **μὰ ἐκεῖ ποὺ τρελλὰ κράζει : τί μοῦ λείπει; | νά σου πετιέται ἀπὸ κουφολίθια | ἡ γριὰ ἡ Ἠχὼ καὶ τῆς φωνάζει: ἡ λύπη!**

κουφόλιθος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ στεατῖτις κόνις, τὸ τάλκ : Πάπ., Ἀλέξ.Ἀφρ.Μετ.161,6,15, Ἀέτ. 2,68· ‖ νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας τῆς ὁμάδος τοῦ ζωϊσίτου καὶ ἐπιδότου.

κουφολογία (ἡ) ἡ ἐλαφρολογία, ἀκριτολογία, ἄσκεπτος φλυαρία : Θουκ.4,28 **τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ** αὐτοῦ, Ἀππ.Ἰβηρ.38, Πλούτ.Ἠθ.855Β.

κουφολόγος-ον μτγν. ὁ ἐλαφρολόγος, ὁ ὁμιλῶν ἀκρίτως, ἀπερίσκεπτα, ἀστόχαστα : Πολυβ. 6,119, Φιλόστρ.Ἀπολλ.7,16 **κουφολόγον οἱ σοφισταὶ χρῆμα.**

κουφολογῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ κούφως, ἀστόχαστα, ἀπερίσκεπτα : Ἀππ.Ἰβηρ.18 **τοῖς μὲν ἔδοξε κουφολογῆσαι νεανικῶς,** Θεμίστ.Λόγ.ΙΙ,152Β.

κουφόμυαλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κοῦφον, ἐλαφρὸν νοῦν, κουφόνους, ἐλαφρόμυαλος· ἀ. κουφιοκέφαλος.

κοῦφον (τὸ) (ἐνν. κεράμιον) πάπ. κ. **κούφη** (ἡ) πίθος, πιθάρι : **κοῦφα ἐλεπρά, αὐτ. παρέξω οἴνου ἄγγεῖα σὺν κούφοις.**

κουφόνοια (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ κουφότης τοῦ νοῦ, ἀκρισία, ἐπιπολαιότης : Σχόλ.Ἀριστφ Λυσ. 139, ΚΜανασσ.Χρον.27Β **τὴν Ἀγαμέμνονος κουφόνοιαν.**

κουφονότια (τὰ) δημ. νότιοι ἄνεμοι λεπτοί, διαδεχόμενοι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τὰς γαλήνας.

κουφόνους-οος-ουν-οον κ. νεώτ. ὁ κοῦφος, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυαλος, ἀστόχαστος : Αἰσχ.Πρ.383 **μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν,** Σοφ.Ἀντ.617 **πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·** κ. ἐπὶ προσ. : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε 25, Ἀππ.Λιβ.113 **ταχὺς ὢν καὶ κουφόνους·** ‖ τὸ οὐδ. τὸ κουφόνουν ἡ κουφόνοια : Ἀππ.Ἰβηρ.9 **τῷ Καρχηδονίων κουφόνῳ.**

κουφόνως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ κουφονοίας, ἀστοχάστως, ἀπερισκέπτως : Ἀππ Ἐμφ.Πολ.4,124 **συμφέρονται τῷ στρατῷ κουφόνως.**

κουφόνωτος-ον ἐσφ. γρ. τοῦ κυφόνοτος βλ.λ.

κουφοξύλαία (ἡ) μτγν. κ. -έα τὸ φυτὸν ἀκτὴ ἢ χαμαιάκτη, ἀκτέα : Ὀρειβ ὀπ 118.

κουφοξυλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀκτὴ ἡ μέλαινα.

κουφόξυλο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν φερούλη ἢ νάρθηξ ὁ κοινός.

κουφόπετρα (ἡ) δημ. ἡ ἐλαφρόπετρα.

κουφοποιός-όν μσν. ὁ ἐλαφρόν τι ποιῶν, ἐλαφρός : Θεοφύλ.Σ'Ἐπιστ.76 **δοξάριον κουφοποιόν.**

κουφόπους-οδος-πουν ὁ ἐλαφρόπους· Ἡσ. ἐν λ. φαυκρόποδα.

κουφόπτερος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐλαφρὰς πτέρυγας, ὁ ἐλαφρῶς πετῶν, πνέων : Ὀρφ.Ὕμν. 81,6 **κουφόπτεροι αὖραι·** ‖ κ. νεώτ. **ὁ ἐλαφρὰ** τρέχων, διαδιδόμενος : Βιζυην.135,25 (ἔκδ. Φέξη) **ἓν ῥῆμα κουφόπτεροι Φῆμ' ἐποχοῦν.**

κοῦφος-η-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ἐλαφρός, εὐκίνητος (π. Ὁμ. μ. κτ. οὐδ. ὡς ἐπίρρ.) : Ἰλ.Ν 158 **κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων** (προβαίνων ἐλαφρῶς), Ἡσίοδ.Ἔργ.323 **κοῦφα βιβάς,** Πίνδ.Ο 14,16 **ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ κοῦφα βιβῶντα,** Ἀριστφ.Βάτρ.1353 **κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς,** Αἰσχ.Πέρσ.305 **πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο,** Σοφ.Ἀντ.224 **ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα·** κ. μτφ. : Πίνδ.Ο 8,61 **κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες** (παρὰ πολὺ ἐλαφραί)· **2)** μτφ. εὔκολος : αὐτ.13,83 **τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις.. παρὰ ἐλπίδα κούφαν κτίσιν,** Αἰσχ.Ἑπτ.260 **αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος,** Σωρ 1,46 **κοῦφος περίπατος,** Ἐπιγρ. **τὸ ὅσιον ἅπαν κοῦφον ἔργον·** | ἐπὶ κυβερνήσεως, ἠπία, ἐλαφρά : Ἰσοκρ.9,51 **ἦλθον.. ἡγούμενοι κουφοτέραν καὶ νομιμωτέραν εἶναι τὴν Εὐαγόρου βασιλείαν τῶν οἴκοι πολιτειῶν,** Ξεν.ΚΠ 8,2,22 **ἡ εὔκλεια ὅσῳ ἂν πλείων ᾖ, τοσούτῳ.. κουφοτέρα φέρειν γίγνεται·** ‖ ἐπὶ κυβερνήτου ἢ διοικητοῦ, εὔκολος, οὐχὶ δύστροπος : αὐτ.Ἀγησ.11,12 **βαρύτατος μὲν ἀνταγωνιστὴς ἦν, κουφότατος δὲ κρατήσας,** Μεν.Περινθ.ἀπ.1 **δεσπότην ἀπράγμονα καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων·** ‖ κ. ἀνακουφιστικός, καλός : Ἰουλ.Μισ.342Α **κουφιστικωτέρα νύξ** (ἐπὶ ἀσθενοῦς)· **3)** κενός, μάταιος, φαντασιώδης, ἀνύπαρκτος : Σοφ.ΟΚ 1230 **ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας φέρον,** Θουκ. 2,51 **καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κούφης,** Πλάτ.Νόμ.717C **κούφων καὶ πτηνῶν λόγων βαρυτάτη ζημία· 4)** μηδαμινός, τιποτένιος : αὐτ.935Α **κούφου πράγματος·** ‖ **κοῦφα γράμματα** μικρὰ ἐπιστολή : Εὐρ.ΙΤ 594 **κούφων ἕκατι γραμμάτων σωτηρίαν· 5)** ἐπὶ προσ., ὁ κουφόνους, ἐλαφρόμυαλος : Ἡρωδιαν.5,7,1 **πείθει αὐτόν, κοῦφον ἄλλως καὶ ἄφρονα νεανίαν·** ‖ τὸ οὐδ. κοῦφον ἡ κουφότης, ἡ ἐλαφρότης : Παυσ.5,21,14 **τούτῳ μὲν δὴ ἔμελλε τὸ κοῦφον τοῦ νοῦ βλάβος μέγα ἔσεσθαι· 6)** ὁ ἐλαφρὸς ὑπὸ ἔποψιν βάρους : Εὐρ.Ἀλκ.462 **κούφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι** (εἴθε ἡ γῆ νὰ πέσῃ ἐλαφρὰ ἐπὶ σέ, γαῖαν ἐλαφρὰν ἔχοις), Ἐπιγρ. **κούφη σεῖο γαῖ' ὀστέα κεύθοι,** Πλάτ.Φίλ.141Ι **μέγαν καὶ σμικρὸν τιθέμενος καὶ βαρὺν καὶ κοῦφον τὸν αὐτὸν καὶ ἄλλα μυρία,** Μέν.538,3 **ὀστᾶ τε καὶ κούφη κόνις·** ‖ ὁ ἠρέμα βαίνων, ὁ μὴ σφοδρός : Σοφ.Αἴ.558 **κούφοις πνεύμασιν βόσκου** (ἐλαφραῖς πνοαῖς ἀνέμων), Βιζυην.138,2 **ἂν πρέπ', εἰς τὰ κοῦφα πτερὰ | τῆς αὔρας ὁ κτίστης τὰ θέμεθλ' ἃς στήσῃ·** κ. μτφ. : Μέν.Κιθ.ἀπ.2 **τὸ κουφότατον.. τῶν κακῶν.. πενία·** ‖ ἐν τῇ ἰατρ. ἐν ποικίλαις χρ. : Φιλούμ.π.Ὀρειβ.45,29,17 **σικύαι κοῦφαι** (βεντοῦζαι ἀναίμακτοι), αὐτ.Δηλ.7,3 **κούφου μένοντος τοῦ ἰοῦ** (τοῦ ἰοῦ μένοντος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας), Σωρ.1,56 **μὴν κοῦφος** (ὁ ὄγδοος μὴν τῆς κυήσεως)· ‖ ἐπὶ τροφῆς, εὔπεπτος, ἐλαφρός : Ἀριστλ.ΗΝικ. 1141b,18· ‖ ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ ἐλαφρῶς ὡπλισμέ-

νος : Ἑλλην.Ὀξ.6,4 **οἱ κοῦφοι τῶν στρατιωτῶν,** Ξεν.Ἀπομν.3,5,27 **ὡπλισμένους κουφοτέροις ὅπλοις,** Πλούτ.Φάβ.11 **κούφη στρατιά** (ἐλαφρῶς ὡπλισμένον στράτευμα)· , ἐπὶ πλοίων, ὁ ἐλαφρῶς φορτωμένος : Θουκ.6,37 **αὐταῖς ταῖς ναυσὶ κούφαις τοσοῦτον πλοῦν δεῦρο κομισθῆναι·** **7)** ἐλαφρός, ὀλίγος, μικρός : Πλάτ.Νόμ.863C **τὸ ἁπλοῦν αὐτοῦ κούφων ἁμαρτημάτων αἴτιον ἡγούμενος,** Ἀριστλ.Πολ.τ 1338b,40 **μέχρι μὲν γὰρ ἥβης κουφότερα γυμνάσια προσοιστέον,** Θεόκρ. 13,52 **ναύτας δέ τις εἶπεν ἑταίροις «κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα»· πλευστικὸς οὖρος·** **8)** κενός, ἀδειανός : Γεωπ.7,24,2· || δθ. πάπ. ὡς οὐσ. **κοῦφον** (κεράμιον) βλ.λ.· **9)** ἐν ἐνεργ. σημ. ὁ ἀνακουφίζων, βοηθῶν : Πίνδ.Π 9,11 **ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφα·** πιθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. π. Θεοκρ.11,3 **κοῦφον δέ τι τοῦτο** (ταὶ Πιερίδες) **καὶ ἁδὺ γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις.**

κουφός-ή-ό μσν. κ. δημ. ὁ ἐστερημένος τῆς ἀκοῆς, ὁ κωφός : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,121 **μακάριος ὁ κουφὸς ὁ Μαριδάκης . . ἐτύπωσε διδαχῶν βιβλία δύο·** || παροιμ. **κουφοῦ καμπάνα κι ἂν λαλῆς, νεκρὸν καὶ ἂν γαργαλίζῃς** (ἐπὶ τῶν ματαιοπονούντων)· ὁμ. **στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα** (ἐπὶ τῶν μὴ εἰσακουομένων ἀπὸ ἀνθρώπους ἀναισθήτους)· || φρ. **κουφὸ τοῦ πονηροῦ τ' ἀφτί** πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ ἢ δαιμονικῆς ἐπηρείας, ὅταν λεχθῇ ἢ μελετηθῇ κακόν τι· || ἡ φρ. **στὰ κουφά** ἐπιρρηματικῶς ἄνευ θορύβου, ἀθορύβως· **2)** δημ. τὸ οὐδ. **κουφό** ὁ ποντικός : Βαλαωρ.Φωτ.2,27 **στὸ πρόσταμά του τὰ κουφά ἐφεύγανε.**

κουφόσκευος-ον Ἡσ. «ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν».

κουφοσμίλι (τὸ) δημ. εἰδικὴ κοπὶς τοῦ ναύτου ξυλουργοῦ.

κουφοσύνθετος-ον μσν. ὁ κούφως συντεθειμένος : Πισίδ.Γ Βί.Ματ.21.

κουφοτέλεια (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ τελῶν ἐπικούφισις, ἐλάφρυνσις ἀπὸ φορολογίας.

κουφότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἐλαφρότης, ἔλλειψις βάρους : Ἱππ.Ἀέρ.8 **τὰ μὲν ὄμβρια κουφότατα καὶ γλυκύτατά ἐστι καὶ λεπτότατα,** Πλάτ. Νόμ.625D **τῶν δὴ τόξων καὶ τοξευμάτων ἡ κουφότης ἁρμόττειν δοκεῖ,** Ἀριστλ.Οὐρ.300b,24· κ. ἐν τῷ πληθ. : Πλάτ.Νόμ.897A **φύξεις, βαρύτητας, κουφότητας, σκληρὸν καὶ μαλακόν,** Ἀριστλ.ΖΜ 648b,7 **βαρύτητες καὶ κουφότητες·** **2)** εὐκινησία, γρηγοράδα : Ἰουλ.Λόγ.2,53C· **3)** εὐπεψία : Θεόφρ.ΦΑἴτ.4,9,4 **κουφότης τροφῆς·** **4)** κ. νεώτ. μτφ. κουφόνοια, ἀκρισία, ἐλαφρότης : Φιλόδ.Κακ. 27 J, Διον.Ἁλ.Ρωμ.7,17,-**νεανικὴ κουφότης·** || νεώτ. πληθ. **κουφότητες ἐλαφραί,** ἄκριτοι πράξεις· || κ. ἐπὶ ὕφους, ἐλαφρότης : Φιλόδ.Ρητ.1,178S· **5)** ἀνακούφισις : Εὐρ.άπ.119 **κουφότης μόχθων.**

κουφοφοροῦμαι-έομαι μτγν. φέρομαι, κινοῦμαι, ὑψοῦμαι εὐκόλως : Σέξτ.Ἐμπ.568 **οὐδὲ τὰς ψυχὰς ἔνεστιν ὑπονοῆσαι κάτω φερομένας· λεπτομερεῖς γὰρ οὖσαι . . εἰς τοὺς ἄνω μᾶλλον τόπους κουφοφοροῦσι.**

κούφταλο (τὸ) δημ. κ. **χούφταλο** ὁ λίαν γεγηρακώς, ἐσχατόγηρως.

κουφώδης-ους-ες μσν. ὁ ἐκ κουφότητος προερχόμενος : Ἰγνάτ.Βί.Νικηφ.Πατρ.139 **κουφώδης καὶ ἀνεμιαία ἀπιστία.**

κούφωμα-ατος (τὸ) δημ. κοίλωμα, κουφάλα· ἰδ. τὸ κενὸν μέρος τοῦ τοίχου τὸ προωρισμένον διὰ θύραν ἢ παράθυρον : Καρκβ.Ζητ.161 **ἐβούτησε τὰ δάχτυλά του στὸ μέλι κι ἐσταύρωσε κάθε κούφωμα, τὴ σκάλα, τὰ παράθυρα·** **2)** κτ. ἐπέκτ. ξύλινον θυρόφυλλον ἢ παραθυρόφυλλον μετὰ τοῦ πλαισίου του.

κουφώνω δημ. καθιστῶ τι κοῦφον, κοιλαίνω : **κούφωσα τὰ κολοκύθια καὶ τὰ γέμισα·** παθ. κοιλαίνομαι, σχηματίζω κοιλότητα, ἐσοχὴν συσπειρούμενος : Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ.2,11 **τρομασμένες μανάδες ἀναρίθμητες μὲ κουφωμένα στήθια | φεύγουν στὰ πλάγια νὰ κρυφτοῦν μὲ τὰ βυζασταρούδια·** || τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. ἀποκτῶ κοιλότητα, κουφάλα : **κούφωσε τὸ δόντι μου.**

κούφως ἐπίρρ. κ. μσν. ἐλαφρῶς, εὐκινήτως : Αἰσχ.Εὐμ.112 **καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὤρουσεν·** || ἐπὶ στρατιωτῶν : Θουκ. 4,33 **ἄνθρωποι κούφως τε ἐσκευασμένοι,** Ξεν. Ἀπομν.3,5,26 **κούφως ὡπλισμένοι·** || **κούφως ἔχω** αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἐλαφρόν : Ἀριστλ.Πρ. 873a,16· || μτφ. ἐλαφρῶς, μετ' ἐλαφρᾶς καρδίας : Ὀδ.Θ 201 **κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσιν,** Σαπφὼ 5,14 **κούφως νοῆσαι,** Ἡρ.1,35 **συμφορὴν δὲ ταύτην ὡς κουφότατα φέρων κερδανέειν πλεῖστον,** Ἱππ.Ἐπιδ.1 2,6 δ' **κούφως διάγουσαν** (ὑπομονητικῶς), Εὐρ.Μήδ.440 **κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα·** **2)** εὐκόλως, ἐλαφρῶς, μετ' εὐκολίας : Αἰσχ.Πρ.701 **τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως·** **3)** μσν. ἐπιδεξίως, μὲ ἔντεχνον τρόπον : Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,259 **ὁ δὲ . . τῇδε κἀκεῖ κούφως προσκρούων, διηρέθιζε τοὺς ὀκνοῦντας εἰς τὴν ἐξέλασιν.**

κόφα (ἡ) δημ. μέγας κόφινος, μεγάλο κοφίνι χρησιμοποιούμενον πρὸς μεταφορὰν ὀπωρῶν : **μιὰ κόφα σταφύλια - σῦκα·** **2)** τὸ θωράκιον τῶν πλοίων : **κόφα τοῦ τουρκέτου** (θωράκιον τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ), - **μεγάλη κόφα** (τὸ μέγα θωράκιον), - **κόφα τῆς μετζάνας** (θωράκιον τοῦ ἐπιδρόμου)· **3)** μτφ. ὑβριστ. ἐπὶ γυναικῶν μὴ διακρινομένων δι' αὐστηρότητα ἠθῶν.

κοφέα (ἡ) νεώτ. βοταν. δ.γρ. τοῦ κοφφέα βλ.λ.

κοφινᾶς (ὁ) δημ., θηλ. -νοῦ ὁ κατασκευάζων κοφίνους.

κοφϊνηδόν ἐπίρρ. μσν. γλῶσσ. τοῦ φορμηδὸν βλ.λ.· ΕΜ 798,56.

κοφινιάζω δημ. θέτω, τοποθετῶ εἰς τοὺς κοφίνους πράγματα· || εἰδ. θέτω, τοποθετῶ τὰ πλυνόμενα ροῦχα εἰς τὸ κοφίνι τῆς μπουγάδας, ἄ. μπουγαδιάζω.

κοφίνιον (τὸ) μσν., δημ. **κοφίνι** μικρὸς κόφινος, καλάθι : Βί.Νεῖλ.Νεωτ.80,2 **ἓν κοφίνιον πλῆρες,** - **ἀγόρασα ἕνα κοφίνι σταφύλια.**

κοφινοποιός-όν γλωσσ. ὁ κατασκευάζων κοφίνους βλ.λ.11.

κόφινος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. πλεκτὸν σκεῦος ἐκ κλάδων λυγαριᾶς ἢ καλάμων πρὸς ἐναπόθεσιν ἢ μεταφορὰν διαφόρων ἀντικειμένων, κοφίνι, κάλαθος (κτ. τοὺς γραμμ. ἧττον ἀττ. τοῦ ἄρριχος) : Ἀριστφ.Ὄρν.1310 **καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν,** Πλάτ.Κωμ 41, Ξεν.Ἀπομν.3,8,6 **κόφινος κοπροφόρος καλόν ἐστι,** Θεόφρ.Χαρ.4,14 **κόφινον ἢ δρέπανον ἢ θύλακον·** || κτ. μτγν. συνήθ. ἐν χρ. π. Ἰουδαίοις : Ἰουβεν.3,14, ΚΔ Ματθ.16,9 **οὔπω νοεῖτε, οὐδὲ μνημονεύετε τοὺς πέντε ἄρτους τῶν πεντακισχιλίων καὶ πόσους κοφίνους ἐλάβετε ;·** **2)** βοιωτικὸν τι μέτρον περιέχον ἐννέα ἀττικὸς χοίνικας, τ. ἔ. δέκα λίτρας : Ἐπιγρ. **κόφινος σίτου,** Στράττ.π.Πολυδ.4,169 **τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν ; τεσσάρων δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον,** Ἀριστλ.ΖΙ 627a,13 **κόφινοι τρεῖς καὶ τέτταρες ἐξήρηνται κηρίων.**

κοφινοῦμαι-όομαι μτγν. κολύπτομαι διὰ κοφίνου : Νικ.λ.Δαμ π.Στοβ.Ἀνθολ.2,227 **Βοιωτῶν ἔνιοι τοὺς τὸ χρέος οὐκ ἀποδιδόντας εἰς ἀγορὰν ἄγοντες καθίσαι κελεύουσιν, εἶτα κόφινον ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς· ὃς δ' ἂν κοφινωθῇ, ἄτιμος γίνεται·** **2)** νεώτ. ἐν τῷ ἐνεργ. **κοφινῶ**-όω προτείζω ἢ καλύπτω τι μὲ κοφίνους.

κοφινώδης-ους-ες σχόλ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόφινον : Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.332 λάρκος, πλέγμα τι κοφινῶδες ἢ φιαθῶδες.

κόφος (ὁ) πάπ. πιθ. δ.γρ. τοῦ κόφινος.

κοφτερός-ή-ό δημ. ὁ κόπτων, ὁ τέμνων, ὁ ὀξύς : Βαλαωρ.Μνημόσυνα ὁ Πνευματικὸς 3 τὸν ἔχουνε γονατιστὸν σὲ κοφτερὰ στουρνάρια, | τὰ χέρια του πιστάγκωνα, βαριὰ σιδερωμένα, Παλαμ.Παρακ.70,11 σάμπως νὰ σὲ χτύπησε κοφτερὸ μαχαίρι, | ἡ πληγὴ εἶν' ἀγιάτρευτη' ‖ τὸ οὐδ. κοφτερὰ ὡς οὐσ. πᾶν τὸ τέμνον : πᾶρε ἕνα κοφτερὸ καὶ ἔλα νὰ κόψουμε τὸ χορτάρι.

κοφτιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ὀποπάναξ ὁ ἀνατολικός.

κοφτός-ή-ό δημ. ὁ κεκομμένος, ὁ διὰ κοπῆς ἢ τομῆς γινόμενος : κοφτὸ ἀμύγδαλο' ‖ κοφτὲς βεντοῦζες (αἱ αἱματηραὶ σικύαι)' ‖ κέντημα κοφτὸ εἶδος κεντήματος, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ ὕφασμα καθίσταται διάτρητον' ‖ φρ. ὀρθὰ κοφτὰ ἐπιρρηματικῶς μτφ. ἄνευ ἑλιγμῶν, ἀπεριφράστως : 'Αρτ.Βατόπ.Προλ.50 κάθε στοχασμό μου | πονηρὸ καὶ μαῦρο | νὰ τοῦ πῶ κοφτὰ κι ὀρθὰ | κι ἡσυχία νὰ 'βρω.

κόφτρα (ἡ) δημ. γυνή, ἥτις δι' ἐπιτηδείων τρόπων ἐκμεταλλεύεται τὰς γνωριμίας της καὶ προσπορίζεται ὑλικὸν κέρδος.

κόφτω δημ. κόπτω βλ.' προβλ. κ. κόβω.

κοφφέα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἐρυθροδανωδῶν.

κοφφεΐνη (ἡ) νεώτ. ἀλκαλοειδὲς ἀπαντῶν εἰς τὸ τέϊον, τὸν καφφὲν κτλ., ἄ. καφφεΐνη.

κοφφεόμορφα (τὰ) νεώτ. βοταν. ὑποδιαίρεσις τῆς οἰκογ. τῶν ρουβιοειδῶν φυτῶν.

κοχάκι δημ. εἶδος δαντέλλας στενῆς, μπιμπίλα.

κοχενίλλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον ἡμίπτερον, ἐξ οὗ παράγεται βαφικὴ οὐσία, ἄ. κόκκος' ‖ ὁμ. τὸ κολεόπτερον κοκκινέλλη.

κοχεύτρα (ἡ) δημ. κ. ἡ ἐπιμελουμένη τῶν ἔργων της λεπτομερῶς : κοχεύτρα γυναίκα.

κοχεύω δημ. ἐπὶ τῶν ἐν γένει ἔργων χειροτεχνίας, ἐπιτηδεύω, ἐπιμελοῦμαι τῶν λεπτομερειῶν' Ἰδ. παθ. μτχ. κοχεμένος-η-ο : κοχεμένη δουλειά (ἐπιμεμελημένη).

κόχη (ἡ) δημ. ἡ κόγχη βλ.λ.' ‖ ἡ γωνιά : Θρακικ.3,240,15 θέλω νὰ διῶ τὴ μάννα μου, νὰ διῶ τοὺς ἀδερφούς μου, | νὰ διῶ καὶ τὸν πατέρα μου νὰ κάθεται στὴν κόχη.

κοχία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χηνοποδιοειδῶν.

κοχιάζω δημ. κάμνω κόχες, γωνίες φρ. καχιάζω τὸ πανί διπλώνω κανονικῶς τὸ ὕφασμα

κοχλάδιον (τὸ) σχόλ. κ. νεώτ τὸ κοχλίδιον βλ.λ. : Σχόλ.'Οππ.'Αλ.1,138.

κοχλάζω μτγν. κ. μσν. καχλάζω βλ.λ.) Πλούτ 'Ηθ.590F, Μαλάλ.1 419,11 ἐκόχλαζε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς' ‖ κ. νεώτ. ἐπὶ ὕδατος ἢ ἄλλων ὑγρῶν, βράζω ἀθρόως, ἀναταράσσομαι ὑπὸ τοῦ βρασμοῦ : Πάπ.' ‖ νεώτ. κ. μτφ. : κοχλάζει τὸ μῖσος . ἡ ἀγανάκτησις' κ. φρ. κοχλάζω ἐκ θυμοῦ διατελῶ ἐν βρασμῷ ψυχῆς.

κοχλακιστής (ὁ) ἀμφ. ἐνν. ἐν Πάπ.

κοχλακῶ δημ. κοχλάζω βλ.λ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 47 κι ἀφροὺς σὰ λυσσασμένο βγάζει | καὶ κοχλακώντας λέει βραχνά.

κοχλακώδης-ους-ες ὁ πλήρης χαλίκων, χολικώδης : Θεόφρ.Φ1 9,9,6 ὀρεινὰ χωρία κοχλακώδη.

κόχλαξ-ᾱκος (ὁ) μτγν. ὁ κάχληξ βλ λ.) : ΠΔ βασ. 1,14,14 ἐν πετροβόλοις καὶ ἐν κόχλαξι τοῦ πεδίου, Διοσκ.2,75 ἐφηθὲν δὲ πᾶν γάλα στεγνωτικὸν γίνεται τῆς κοιλίας, καὶ μάλιστα τὸ διαπύροις κόχλαξιν ἐξικμασθέν' **2)** ὁμ. λίθος μυλίτης : Γαλ.19,118.

κόχλασμα-ατος (τὸ) τὸ κοχλάζειν βλ.λ., ὁ κρότος τοῦ βραζομένου ὕδατος' 'Ησ. ἐν λ. ἀπόβρασμα, πομφόλυξ.

κοχλασμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοχλάζειν, ὁ κρότος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν ἀθρόαν ἔκλυσιν φυσαλλίδων ἀτμοῦ ἐπὶ ζέοντος ὕδατος.

κοχλεαρία (ἡ) νεώτ. ἄ. ὀνομ. τοῦ φυτοῦ κοχλιαρὶς βλ.λ.

κοχλιάζων-οντος (ὁ) μτγν. δ. ἀνάγν. -άξων-ονος ἐν τῇ μηχανικῇ εἶδος κοχλίου : 'Ορειβ.49,20,6.

κοχλιαῖον νεῦρον (τὸ) νεώτ. ἀνατομ. νεῦρον εἰσδῦον διὰ τοῦ πυθμένος τοῦ ἔσω ἀκουστικοῦ πόρου εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ λαβυρίνθου τοῦ ἔσω ὠτός.

κοχλιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοχλίαν, ὁ τοῦ κοχλίου τοῦ ὠτός' ‖ κοχλιακὸν βοθρίον (τὸ) νεώτ ἀνατομ. ὁ κάτω βόθρος τῆς ὀπισθίας ἄνω ἐπιφανείας τοῦ λιθοειδοῦς μέρους τοῦ κροταφικοῦ ὀστοῦ, χρησιμεύων διὰ τὴν δίοδον τῶν νηματίων τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου τῶν φερομένων εἰς τὸν κοχλίαν τοῦ ἔσω ὠτός.

κοχλιάρα (ἡ) δημ. ἡ βυθοκόρος βλ.λ.

κοχλιάριον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. σκεῦος ἐπιτραπέζιον πρὸς ἄντλησιν ἢ ἀπόσπασιν ἐδέσματος, γλυκίσματος κτλ., κουτάλι, χουλιάρι' ‖ συνήθ. ὡς μέτρον, μία κουταλιά : Διοσκ.2,42,Φιλάγρ.π.'Ορειβ. 5,19,1,Γεωπ.7,13,1' ‖ π. μτγν. γραμμ. τὸ ἀττ. λιστρίον' ΑΒ 51 «λιστρίον, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενον κοχλιάριον»' **2)** νεώτ. γεν. διάφορα τεχνικὰ ἢ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα ἔχοντα τὸ σχῆμα κοχλιαρίου : κοχλιάρια ἐμβρυουλκοῦ.

κοχλιαρίς (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σταυρανθῶν.

κοχλίας-ου (ὁ) (κόχλος) κ. μσν. κ. νεώτ. μαλάκιον μετὰ ἑλικοειδοῦς ὀστράκου, σαλιγκάρι, σάλιαγκας : Βατραχομ.165,'Αχαι.π.'Αθήν.2,63F Αἴτνη τρέφει κοχλίας κεράστας, Φιλύλλ.21,'Αναξίλ.34 ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν (διότι οὗτοι συστέλλονται ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἀφῇ), 'Αριστλ.ΖΙ 523b,11 τοιοῦτο δὲ τὸ τῶν κοχλιῶν καὶ τὸ τῶν ὀστρέων γένος ἐστί, "Αμφις 13,3 ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς, Θεόκρ.14,17 βαλβός τις, κοχλίας ἐξαιρέθη, Πάπ. κοχλιῶν ἀγγεῖα' **2)** πᾶν πρᾶγμα συνεστραμμένον ἑλικοειδῶς, οἷον αὐτόματον ὑπὸ μορφὴν κοχλίου : Δημοχ.4 J' ‖ ἑλικοειδὴς συμπιεστικὴ μηχανή : Βίτ.47,4, Γεωπ.8,29 ῥόδα ἐκπιέσας ἐν κοχλίᾳ, Μηναῖ.3,29 Συνξ. ἐν κοχλίᾳ βληθείς, καὶ ὅλον τὸ σῶμα κατακλασθείς' ‖ ἑλικοειδὴς μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν ὕδατος, ὁ κοχλίας τοῦ 'Αρχιμήδους : Μοσχί.π.'Αθήν.5,208F ἡ δὲ ἀντλία καίπερ βάθος ὑπερβάλλον ἔχουσα δι' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐξηντλεῖτο διὰ κοχλίου, 'Αρχιμήδους ἐξευρόντος, Στράβ.17,1,30 ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ κοχλίαι τὸ ὕδωρ ἀνάγουσιν, Διόδ.Σ 1,34 τῶν δ' ἀνθρώπων ῥᾳδίως ἅπασαν ἀρδευόντων διά τινος μηχανῆς, ἣν ἐπενόησε μὲν 'Αρχιμήδης ὁ Συρακόσιος, ὀνομάζεται δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος κοχλίας' ‖ ἀναβάθρα ἑλικοειδής : Στράβ.17,1,10 ὕψος τι χειροποίητον στροβιλοειδὲς .. διὰ κοχλίου τὴν ἀνάβασιν ἔχον, Προκ. Περσ.1,24' ‖ νεώτ. συνδετικὸς κοχλίας, βίδα' ‖ μέρος χειρουργικῆς μηχανῆς : 'Ορειβ.49,20,6' **3)** Σουΐδ. «κοχλίας, τῶν ὤτων ἡ ἔξωθεν περιβολή»' ‖ κ. νεώτ. ἀνατομ. κοχλίας ὀστέϊνος κοχλίας τοῦ ὀστεΐνου λαβυρίνθου τοῦ ἔσω ὠτός, ἀποτελούμενος ἐξ ἑλίκων, ἑλισσομένων περὶ ἄξονα ὀβελιαῖον, κείμενον ὁριζοντίως κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἔσω ἀκουστικοῦ πόρου' ‖ κοχλίας βραδύπους νεώτ. ἀστρον. κοχλίας χρησιμεύων πρὸς μικρὰν ἢ βαθμιαίαν κίνησιν τοῦ τηλεσκοπίου κατά τινα ὡρισμένην διεύθυνσιν' ‖ κοχλίας μικρο-

μετρικός νεώτ. συσκευὴ χρησιμοποιουμένη διὰ τὴν μέτρησιν τῆς διαμέτρου λεπτῶν συρμάτων, ὡς καὶ διὰ τὴν μέτρησιν τοῦ πάχους λεπτῶν πλακιδίων.

κοχλίδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόχλος βλ.λ. : Πάπ.,'Επικτ.'Εγχ.7 **κοχλίδιον ἀναλέξασθαι·** || νεώτ. κ. μικρὸς κοχλίας βλ.λ.2).

κοχλιῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. παθολ. φλεγμονὴ τοῦ κοχλίου τοῦ ὠτός.

κοχλιοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κοχλίαν, ἑλικοειδής· 'Ησ. ἐν λ. πολύδονος· || ὁ κογχοειδὴς βλ.λ. : Σιμπλίκ.Φυσ.60,14 **κοχλιοειδὴς γραμμή·** **2)** **κοχλιοειδές** (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀρχεοειδῶν.**

κοχλιοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κοχλιοειδῆ βλ.λ., σπειροειδῶς : Φίλ.Βυζ.Θαυμ. 1,5 **αἱ δὲ τῶν ὑδάτων ἀγωγαὶ . . κοχλιοειδῶς ἀνατρέχουσιν.**

κοχλιοκογχύλιον (τὸ) κατώτερον εἶδος πορφύρας : ΨΔημόκρ.'Αλχ.42Β.

κοχλιόκρανον (τὸ) νεώτ. ἡ κεφαλὴ τοῦ συνδετικοῦ κοχλίου, τῆς βίδας.

κοχλίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κόχλος βλ.λ., μικρὸς κοχλίας : Βατραχομ.165 (δ.γρ. κοχλίων διὰ τὸ μέτρον).

κοχλιός (ὁ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. δ. τ. τοῦ κοχλίας βλ.λ.1) : Γλωσσ., Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Προλ.6 **κι ὅπως μαζεύεται ὁ κοχλιὸς μέσ' στ' ἄχαρο καβούκι·** **2)** ὁ κοχλίας βλ.λ.2) τῆς διόπτρας : 'Αέτ. 16,89, Παῦλ.Αἰγ.6,73.

κοχλιοστρόφιον (τὸ) νεώτ. κ. **-οφεῖον** ὄργανον δι' οὗ στρέφεται ὁ κοχλίας, ἐργαλεῖον χρήσιμον διὰ τὴν κοχλίωσιν ἢ ἀποκοχλίωσιν, κατσαβίδι.

κοχλιοτομεύς-έως (ὁ) νεώτ. μηχαν. ἐργαλεῖον χρήσιμον διὰ τὴν κατασκευὴν κοχλιῶν, βιδολόγος, ἅ. ἑλικοτόμος.

κοχλιότοπος (ὁ) νεώτ. τόπος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον παλαιολιθικοὶ καταυλισμοὶ ἀνθρώπων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀφθονοῦσιν ὄστρακα κοχλιῶν ἀναμεμειγμένα μὲ τέφρας, ὀστᾶ ζώων καὶ λίθινα ἐργαλεῖα.

κοχλιοτρύπανον (τὸ) νεώτ. μηχαν. ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀνοίγεται ἡ μέλλουσα νὰ δεχθῇ κοχλίαν ὀπὴ ἐν μετάλλῳ ἢ σκληρῷ ξύλῳ, κολαοῦζο,ἅ.ἑλικοτομίς.

κοχλιουλκός (ὁ) νεώτ. μηχαν. ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐξέλκεται ὁ κοχλίας, ξεβιδωτήρι.

κοχλιοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων κοχλίαν, βιδωτός.

κοχλίς-ίδος (ἡ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόχλος βλ.λ. : Μαν.5,24 **ὁ δὲ χρυσὸς κοσμεῖται κοχλίδεσσιν ἁλὸς περιπορφύροντος,** Λουκ.Κατάπλ.16 **τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων·** **2)** πολύτιμος λίθος εὑρεθεὶς ἐν 'Αραβίᾳ : Πλίν.Φι 37,194.

κοχλιῶ-όω νεώτ. συνδέω ἢ καθηλῶ τι διὰ κοχλίου, βιδώνω.

κοχλιώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ κοχλιοειδὴς βλ.λ. : Παλαίφ.52,1 **τὴν λεγομένην κογχύλην, ὅπερ ἐστὶ μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιῶδες·** || ἐπὶ τοῦ ὠτός : Πλούτ.'Αρέσκ.4,16 **κατὰ πρόσπτωσιν πνεύματος τῷ κοχλιώδει·** **2)** νεώτ. ζωολ. ὑποταξία ἀσπονδύλων ζώων τῆς τάξεως τῶν μαλακίων.

κοχλιῶρυξ-ύχος (ὁ) γλωσσ. τὸ κοχλιώρυχον.

κοχλιώρυχον (τὸ) μτγν. τὸ κοχλιάριον βλ.λ. : Πολυδ.6,87, αὐτ.10,89.

κοχλίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κοχλίου σύνδεσις ἢ καθήλωσις, βίδωμα.

κοχλιωτός-ή-όν νεώτ. ὁ διὰ κοχλίου συνδεδεμένος ἢ καθηλωμένος, βιδωτός || ὁ ἔχων σχῆμα κοχλίου : **κοχλιωτὸς ἧλος·** || **κοχλιωτοὶ τροχοὶ** εἰδικὴ κατασκευὴ ὀδοντωτῶν τροχῶν πρὸς μετάδοσιν κινήσεως ἀπὸ μιᾶς ἀτράκτου εἰς ἑτέραν, κάθετον πρὸς τὴν πρώτην καὶ μὴ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου κειμένην.

κοχλογέννητος-ον μτγν. ὁ κογχογενὴς βλ.λ. : Εὐάγρ.'Ιστ.26ΒD **τὴν κοχλογέννητον Κυπρίαν.**

κοχλοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. μαν. ὁ κοχλιοειδὴς βλ.λ. : Πάπ.244 **κοχλοειδὴς γραμμή,** Πισίδ. Γ 684.

κόχλος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὀστρακόδερμον θαλάσσιον μετὰ κοχλιοειδοῦς ὀστράκου ἐν χρ. πρὸς παρασκευὴν τῆς πορφύρας : 'Αριστλ.ΖΙ 528a,1 **τὰ ὀστρακόδερμα τῶν ζώων, οἷον οἵ τε κοχλίαι καὶ οἱ κόχλοι, . . ὁμοίως ἔχει τοῖς μαλακοστράκοις,** Ναυμάχ.π.Στοβ.4,31,76, Παυσ.3,21,6 **κόχλους δὲ ἐς βαφὴν πορφύρας παρέχεται,** Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 5,227 **εἰς τί δὲ** κοσμήσεις ἁλιανθεῖ φάρεα **κόχλῳ;** || ἐν χρ. ὡς σάλπιγξ : Εὐρ.ΙΤ 303 **κόχλους τε φυσῶν συλλέγων τ' ἐγχωρίους,** Θεόκρ.22,75 **κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον,** Μόσχ.2,124 **τρίτωνες . . κόχλοισιν ταναοῖς** γάμιον μέλος· || ἐπὶ μεγάλου ὀστρακοδέρμου : 'Απολλ.Ρ 3,859 **Κασπίῃ ἐνὶ κ-·** **2)** ὁ τῆς ξηρᾶς κοχλίας, σαλίγκαρος: 'Αριστλ.Θαυμ.846b,13.

κοχλόσπερμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κοχλοσπερμοειδῶν.**

κόχλω ΕΜ 534,4 γυρίζω.

κοχλωτός-ή-όν μσν. ὁ πλήρης κοχλιῶν : ΨΚωδ. 176,3 **κοχλωτὸς κίων.**

κοχοκόρανο (τὸ) δημ. ἐργαλεῖον ξυλουργικὸν μετὰ σμίλης, χρήσιμον εἰς τὴν λείανσιν σονίδας.

κόχος (ὁ) σχόλ. δαψιλὴς ῥοῦς : Σχόλ.Θεόκρ.2,107.

κοχρανία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **τραχυφυλλοειδῶν.**

καχύ 'Ησ. «πολύ, πλῆρες».

κοχύδέω, ἰων. παρατ. **κοχύδεσκεν,** ἐκρέω ἀφθόνως, ῥέω, χύνομαι : Φερεκρ.130,4 **αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς** ἐπιπάστοις **ζωμοῦ μέλανος, καὶ 'Αχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες, ἐπιβλὺξ ἀπὸ τῶν πηγῶν** τῶν τοῦ πλού**του ῥεύσονται σφῶν** ἀρύτεσθαι, Θεόκρ.2,107 **ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις.**

κοχύζω κοχυδέω βλ.λ. : Στράττ 61.

κοχύλα (ἡ) δημ. ὄστρακον ὀστρακοδέρμου ἐν χρ. ὡς σάλπιγξ, μπουρού : Σημηρ.'Αστ.78 **θὰ πῇ νὰ βουΐξουνε τρεῖς φορὲς τὴν κοχύλα.**

κοχύλι (τὸ) δημ. τὸ κογχύλιον βλ.λ.

κοχύω δ.γρ. τοῦ κοχυδέω βλ.λ.

κοχώνη (ἡ) ὁ μεταξὺ τῶν σκελῶν τόπος μέχρι τοῦ πρωκτοῦ ὄπισθεν : 'Ιππ.'Επιδ.5,7· ἴδ. κτ. πληθ. : αὐτ.Γυν.Φύσ.647,32 **ὀδύνη ἔχει καὶ τὴν νύμφην γαστέρα, καὶ τὰ σκέλεα εἰρύαται καὶ τὰς κοχώνας ἀλγέει,** Εὔπ.77,'Αριστφ.ἀπ.482,'Ηρώνδ.7 **ἔαται ὅκως νεοσσοὶ τὰς κοχώνας θάλποντες·** || κτ. δυϊκ. **τὰ κοχώνα τὰ** ἰσχία, οἱ γλουτοί : 'Αριστφ. 'Ιππ.424 **ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κοχώνα τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν.**

κόφα 'Ησ. «ὑδρεία».

κόφειον (τὸ) σχόλ. τὸ φυτὸν ἱππομάραθον βλ.λ.

κόφανα 'Ησ. «παραστάτης, χαλκός».

κόφη (ἡ) δημ. τὸ κοπτερὸν μέρος ἐργαλείου κοπῆς, ἡ κόφις : Σολωμ.'Εθν.'Υμν.1,1 **σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη | τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή.**

κοφία (ἡ) 'Ησ. «χύτρα».

κοφιά (ἡ) δημ. ἡ κοπή, τὸ κόφιμο καὶ ἴδ. τὸ διὰ τέμνοντος ὀργάνου· **2)** τὸ ἐκ τῆς κοπῆς ἀπομένον σημεῖον : **τὰ χέρια σου καὶ πόδια σου εἶναι γεμάτα κοφιές.**

κοφίδι (τὸ) δημ. τὸ ἀποκοπὲν μικρὸν τεμάχιον, ἀπόκομμα : **ἕνα κοφίδι κρέας.**

κόφιμο-ατος (τὸ) δημ. ἡ κοπή, κόφις, κοφιά· **2)** ἡ κοφιὰ βλ.λ.2) : **ἔχει ἕνα κόφιμο μεγάλο στὸ χέρι·** **3)** τρόπος, ἢ σχῆμα κοπῆς : **ἔχουν ὡραῖο κόφιμο τὰ μαλλιά σου·** **4)** ὁ κατὰ τὴν κοιλιακὴν χώραν πόνος, κολικόπονος, ἐντεραλγία : **εἶχα κοφίματα.**

κόφιμος (ἡ) δένδρον τι : Θεόφρ.ΦΙ 3,15,6.
κόφις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κόπτειν, ἡ κόφη· ἡ ἀκμὴ παντὸς τέμνοντος ὀργάνου· || γεωμ. ἡ γραμμὴ τῆς συναντήσεως δύο ἐπιπέδων, ἐν πρίσματι ἢ πυραμίδι ἢ οἱῳδήποτε πολυέδρῳ σχηματιζόντων δίεδρον γωνίαν.
κόψῖχος (ὁ) τὸ πτηνὸν κόσσυφος, ὁ κότσυφας : 'Αριστφ.'Ορν.305 **ἰοὺ ἰοὺ τῶν ἀρνέων, ἰοὺ ἰοὺ τῶν κοψίχων,** 'Αριστφ. π. 'Αθήν.6,238D **ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν κόψιχος,** 'Αναξίλ.π.'Αθήν.13,558D **βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικός, τὰ σκέλη δὲ κοψίχου·** **2)** κόσσυφος βλ.λ.2) : 'Ορειβ.13,25.
κοφοκεφαλιάζω δημ. κόπτω τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν κορυφήν τινος, κουτσοκεφαλιάζω.
κοφομεσιάζω δημ. καταπονῶ τὴν ὀσφύν, σπάζω τὴν μέσην τινὸς ὑποβάλλων αὐτὸν εἰς ὑπέρμετρον κόπον : **τὸν κοφομέσιασες ἀπὸ τὸ κουβάλημα·** κ. παθ. **κοφομεσιάστηκα νὰ κουβαλῶ νερό·** || πλήττων τινὰ προκαλῶ μέγα ἄλγος εἰς τὴν ὀσφύν : **τὸν κοφομέσιασε ἀπὸ τὸ ξύλο.**
κοφομέσιασμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ καταπόνησις τῆς ὀσφύος, κούρασις μεγάλη.
κοφομύτης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων κεκομμένην, πεπηρωμένην τὴν ῥῖνα, κουτσομύτης.
κοφοπόδης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων κεκομμένον τὸν πόδα, κουτσοπόδης.
κοφοχείλης (ὁ) δημ., θηλ. **-είλα** ὁ ἔχων κεκομμένον, πεπηρωμένον τὸ χεῖλος, κουτσοχείλης.
κοφόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν καλαμίνθη.
κοῶ-έω κ. **-άω** ἀκούω : 'Επίχ.35 **ἄστρωτος εὕδω καὶ τὰ μὲν πρᾶτ' οὐ κοῶ,** 'Ανακρ.4,14 **σὺ δ' οὐ κοεῖς·** || 'Ελλάδ.π.Φώτ.Βιβλ.531,12 «τὸ μακκοᾶν ἀρχαϊκῶς ἐστὶ τὸ μὴ ἀκούειν, ἢ τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ νοεῖν ἐδήλου»· || 'Ησ. «κοᾷ· ἀκούει, πεύθεται» κ. «ἐκοᾶμες· ἠκούσαμεν, ἐπυθόμεθα»· || αὐτ. «ἔκομεν (sic) . . ᾐσθόμεθα».
κόωνδε ἐπίρρ. εἰς, πρὸς τὴν νῆσον Κω : 'Ιλ.Ξ 255 **καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας.**
κρᾶ μτγν. συγκεκ. παιγνιωδῶς ἀντὶ τοῦ κράνος βλ.λ. : Παλλδ.ΑΠ 6,85 **ἀσπίδα καὶ δόρυ καὶ κρᾶ . . ἄνθετο Τιμοθέῳ.**
κρααίνω ἀρχικὸς τ. τοῦ κραίνω βλ.λ.
κραάρα 'Ησ. «κόσκινον ἢ ὄρυγμα».
κράατος, κράατι, κράατα πτώσεις τοῦ κράς.
κράβα (ἡ) μσν. κ. **κράβρα** μεταδοτικὴ νόσος τῶν προβάτων : Κορ.'Ατ.4Α, 255.
κραβακτήριος-ία-ιον πάπ. ὁ ἀνήκων εἰς κράβακτον βλ.λ., ὁ τοῦ κραβάκτου : **ταπῆτιν κραβακτήριον.**
κραβάκτιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κράβακτος.
κράβακτον (τὸ) πάπ. ὁ κράβατος βλ.λ. : **κράβακτον κοῦφον ἕν.**
κράβακτος (ὁ) πάπ. ἀντὶ κράβατος βλ.λ.
Κραβαρίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. **Κραβαρίτισσα,** κ. **Γκραβαρίτης** ὁ κάτοικος τῶν Κραβάρων τῆς Ναυπακτίας, ὁ ἐκ τῶν Κραβάρων καταγόμενος· **2)** μετων. ἐπαίτης, ζητιάνος καταστὰς ἀνάπηρος ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ, ἵνα προκαλῇ εὐκολώτερον τὸν οἶκτον τῶν πολιτῶν καὶ ἐπιτυγχάνῃ οὕτω τοῦ σκοποῦ του· **3)** ψευδολόγος, ὑποκριτής, ἀγύρτης : **Κραβαρίτης γιατρός· 4)** φιλάργυρος, τσιγγούνης.
κραβάτα (ἡ) (γαλλ.) δημ. κ. **γραβάτα** ὁ λαιμοδέτης βλ.λ. : **κραβάτα μεταξωτή, - γραβάτες βαμβακερές.**
κραβατάλιον (τὸ) πάπ. τὸ κραβάτιον, τὸ ἀνάκλιντρον, ἡ κλίνη : **συνωνήσασθαί μοι πράσιον νάκκον ἕνα καὶ κραβατάλιον ἕν.**
κραβάτειος (ὁ) 'Επιγρ. κραβατάριος, κοιτωνίτης, θαλαμηπόλος.
κραβάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κράβατος βλ.λ. : 'Αρρ.'Επικτ.3,22,74.
κράβαττος (ὁ) κ. **κράββατος** κ. **κράβατος** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. σκίμπους, ἀνάκλιντρον, κλίνη, ἰδ. χαμηλὴ καὶ στενή : 'Ησ. « κράββατος, κλίνη, κλινίδιον, σκίμπους, χάλανδρος » : 'Αρρ.'Επικτ.1,24,14, Ῥίνθ.11, Κρίτ.2, ΚΔ Μᾶρκ.2,4 **χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο,** αὐτ.9 **ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει,** αὐτ.Πράξ.5,15 **τοὺς ἀσθενεῖς . . τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραβάττων,** Πάπ. Μηναΐ.3,2 Συνξ. **ἐπὶ πυρωθέντος σιδηροῦ κραββάτου** ἀπλοῦται· || δημ. ξυλίνη κλίνη· **2)** δημ. τὸ φέρετρον.
κράβη (ἡ) πάπ. ἡ κράμβη βλ.λ.
κράβος (ὁ) 'Ησ. « ὁ λάρος ».
κράβυζος (ὁ) εἶδος ὀστρακοδέρμου : 'Επίχ.42 **ἄγει δὲ παντοδαπὰ κογχύλια, λεπάδας ἀσπέτους κραβύζους κεκιβάλους τηθύνια.**
κράγγη (ἡ) ἡ κραγγὼν βλ.λ. : 'Αριστλ.Ζ1 525b,21, αὐτ.29 **ἔχει δὲ καὶ ἡ κράγγη πτερύγια ἐφ' ἑκάτερα ἐν τῇ οὐρᾷ** (δ.γρ. ἀντὶ κραγγών).
κραγγών-όνος (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος καρίδος βλ.λ. : 'Αριστλ.Ζ1 525b,2 **τῶν μὲν γὰρ καρίδων αἵ τε κυφαὶ καὶ αἱ κραγγόνες καὶ τὸ μικρὸν γένος·** || νεώτ. ζῳολ. ὑποοικογέν. καριδιδῶν **μακρούρων** μαλακοστράκων· **2)** 'Ησ. κίσσα.
κραγερίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πυριγενὲς πέτρωμα ἐκ τῶν ἀπλιτῶν.
κραγέτης (ὁ) (κράζω) ὁ κράζων, ὁ κεκράκτης, ὁ φλύαρος, ὁ φωνακλάς : Πίνδ.Ν 3,82 **κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινά, νέμονται.**
κράγιον 'Ησ. «σύστρεμμα (κῶδ. σύντριμμα) ἐν κεφαλῇ ».
κραγιόν(ι) (τὸ) (γαλλ.) δημ. γραφὶς ἐκ χρωστικῆς οὐσίας πρὸς ἰχνογράφησιν ἢ ζωγραφικήν· || συνεκδ. ἰχνογράφημα ἢ εἰκὼν ἐκτελεσθεῖσα διὰ κραγιόν· **2)** σκευασία ἐρυθροῦ χρώματος, δι' ἧς αἱ γυναῖκες βάπτουσι τὰ χείλη αὐτῶν.
κράγον (κράζω) ἐπίρρ. ἀντὶ κρογὸν βλ.λ.
κραγόν (κράζω) ἐπίρρ. κ. κτ. ἀναβιβ. τοῦ τόνου **κράγον** (πρβλ. 'Ηρωδιαν.ἐν 'Αττ. προσῳδίᾳ 2,20) κραυγαστικῶς, μὲ ξεφωνητό, ἰδ. συμφρ. μετὰ τοῦ κράζω, ὡς ἐπιτατ. : 'Αριστφ.'Ιππ.487 **διαβαλεῖ ἡμᾶς ἅπαντας καὶ κράγον κεκράξεται,** Εὐστ.Πον. 164,40 **φροιμίοις πολυρρόθοις κραγόν, ὃ δὴ λέγεται ἀνακράζοντες·** πρβλ. φρ. **βάδον βαδίζεται.**
κράγος (ὁ,ἡ) (κράζω) ἐπίθ. σχηματισθὲν ὑπὸ ἀρχ. γραμμ. ἐκ τοῦ κραγὸν βλ.λ. ὁ κραυγαστής, κεκράκτης, φωνακλάς· 'Αρκάδ.47,4 « κράγος ὁ κραυγαστικός».
κραγός (ὁ) λεξ. τὸ κραύγασμα· 'Ησ. « κραγόν, κραυγήν ».
κραδαίνω (ῥίζ. κραδ-, κράδη) κ. μσν. κ. νεώτ. σείω, τινάσσω τι ἰσχυρῶς, βιαίως, πάλλω τι, κινῶ τι μὲ τιναγμούς : Ξενοφ.25 **ἀπάνευθε πόνοιο νόου φρενὶ πάντα κραδαίνει,** Αἰσχ.Πρ.1047 χθόνα **δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα** κραδαίνει, Εὐρ.'Ηρ.1003 **ἐφαίνετο Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος,** 'Αριστφ.'Αχ.965 **ὃς τὴν Γοργόνα πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους** (σχόλ. «κραδαίνειν κυρίως, τὸ τὰ τῆς συκῆς φύλλα σείειν καὶ πάλλειν»), Πλούτ.'Ηθ.210Ε **τὸ δόρυ κραδάνας εἶπον,** 'Ανακρέοντ.27Α,9, Καλλιγ.Θάν.Βλ.262 **διέσχισε τοὺς . . ἀφώνους χωρικοὺς καὶ κραδαίνων τὴν ἀστραγαλωτήν του·** || ὁμ. κ. παθ., π.'Ομ. μ. ἐν 'Ιλ. κ. μ. κτ. μτχ. **κραδαινομένη,** κραδαινόμενον : 'Ιλ.Ν 504, αὐτ.Ρ 524 **ἐν δὲ οἱ ἔγχος νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λῦε γυῖα,** Πολύβ. 6,25,5 **τὰ δὲ δόρατα . . κραδαινόμενα δι' αὐτῆς τῆς τῶν ἵππων κινήσεως τὰ πλεῖστα συνετρίβετο,** 'Αντίφιλ.ΑΠ 6,97, 'Αρρ.Τακτ.39,2 (ἀκόντιον) **ὡς μάλιστα κραδαινόμενον χρὴ ἐξικέσθαι,** Συνέσ. 'Επιστ.161 **ἔσειεν ὁ θεὸς τῆς ἡμέρας πολλάκις . .**

τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο,-αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως κραδαινόμεναι ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων σεισμῶν ὑπέστησαν σχεδὸν ὅλαι ρωγμὰς καὶ πολλαὶ κατέρρευσαν· || μτγν. παθ. εἰδ. ἐπὶ κώδωνος, τίθεμαι εἰς παλμικὴν κίνησιν : Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν. Ψυχ.355,23· **2)** τίθημί τι εἰς τρομώδη ἢ ταλαντευτικὴν κίνησιν, ταράσσω, κλονῶ : Διον.Ἀλ.Ρωμ. 16,6 κραδαίνειν πόλιν (ἐπὶ σεισμοῦ), Ἡρόδ.Ἰατρ. ἐν Rh.Mus.58,76 κραδαίνειν τὸ σῶμα (ἐπὶ ἐπιληψίας), Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.86,24 (ἐπὶ λυγμοῦ)· **3)** τὸ παθ. ταράσσομαι, κ. μτφ. τρέμω, φοβοῦμαι· Ἀριστλ.Οὐρ.290a,22 ἡ ὄφις . . κραδαίνεται, Θεόφρ.Ἰλιγγ.8 σείεσθαι καὶ κραδαίνεσθαι τὴν ὄψιν, Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,9 ὅλης δὲ κραδαινομένης ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν δεινῶν τῆς πόλεως, Πλούτ.Ἀλέξ.74 ἄφνω πληγέντα φρῖξαι καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα, αὐτ.Κικ 34 ἤρξατο τοῦ λόγου κραδαινόμενος τὸ σῶμα· **4)** μτφ. προκαλῶ ψυχικὸν σάλον, ἀνησυχίαν καὶ ταραχήν· πρβλ. δημ τραντάζω ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : Πλούτ.Ἀλκ.15 διαστῆναι καὶ κραδᾶναι τὴν Πελοπόννησον, αὐτ. Ἀντ.37 τοὺς πέραν Βακτρίων Ἰνδοὺς ἐφάβησε καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν Ἀσίαν· **5)** ρηματ.π. κραδασμός, κράδανσις (νεώτ κ κράδασμα), κραδαλός, κραδαντήρ.

κράδαλος (ὁ) (κράδη) Ἡσ «κράδαλοι, κλάδοι συκῆς».

κρᾰδᾰλός-ή-όν (κραδάω, κραδαίνω) σχόλ. ὁ εὐκόλως κραδαινόμενος, παλλόμενος, τινασσόμενος· Εὐστ.1165,20 «εὐκράδαντος καὶ εὐκίνητος».

κραδάμωμον (τὸ) μτγν. ἀντὶ καρδάμωμον βλ.λ. Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,41.

κράδανσις-εως (ἡ) (κραδαίνω) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ κραδαίνειν, ἡ σεῖσις, ἡ κίνησις τῆς γῆς, ὁ σεισμός : Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,48U.

κραδαντήρ-ῆρος (ὁ) (κραδαίνω) νεώτ. ἠλεκτρικὸν ὄργανον προκαλοῦν κραδασμοὺς πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν, ἠλεκτρικὴ συσκευὴ χρησίμη ἐν τῇ ἠλεκτροθεραπείᾳ.

κραδασμός (ὁ) (κραδαίνω) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κραδαίνειν, τρομώδης ἡ παλμικὴ κίνησις, κλονισμός, τίναγμα : Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,48U (κτ. εἰκ. ἀντὶ κράδανσις), Νικόμ. Γερ.Ἀρμον.4,10· || ὁ τρόμος, ἡ ταραχή, ἡ κίνησις : Μαρκελλῖν.Ἰατρ.492 τῷ γινομένῳ περὶ τοῖς ἐξακοντισματς (sic) τῶν δοράτων κραδασμῷ, Σιμπλίκ.Οὐρ.453,6· || νεώτ. πυροβολ. ἡ καθέτως πρὸς τὸν ἄξονα κατὰ τὴν βολὴν παραγομένη παλμικὴ κίνησις τοῦ σωλῆνος τῶν μικρῶν ἰδίως πυροβόλων· **2)** νεώτ. κτηνιατρ. συμπτωματικὴ ἐκδήλωσις χρονίων ἀπυρέτων παθήσεων τῶν ἱπποειδῶν, φέρουσα ἀρρυθμίαν τῆς ἐκπνοῆς.

κραδαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κραδασμόν : κραδαστικὴ κίνησις· || ὁ ἐπιφέρων, ὁ ποιῶν κραδασμούς : κραδαστικὸν ἕδρανον (μηχάνημά τι ἠλεκτροκίνητον)· ἐπίρρ. -ῶς.

κράδεμνον (τὸ) δωρ. τ. τοῦ κρήδεμνον βλ.λ.)· Ἡσ. «στεφάνη, μίτρα, τὸ ἐπικράνιον στεφάνωμα»: Εὐρ.Φοίν.1490 κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ᾽ἐμᾶς.

κραδευταί (οἱ) Ἐπιγρ. ἀντὶ κρατευταί βλ.λ.).

κραδεύω Ἡσ. «κραδεύειν, κραδαίνειν, σείειν, τινάσσειν».

κράδη (ἡ) τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ κλάδου, τὸ ἄκρον τῆς τελευταίας διακλαδώσεως τῶν δένδρων καὶ ἰδ. τῆς συκῆς, τὸ κλωνάρι, τὸ βλαστάρι· Γαλ.Λεξ.Ἱππ.506 «συκῆς οἱ ἀκρέμονες» : Ἡσίοδ.Ἔργ.681 τόσσον πέταλ᾽ ἀνδρὶ φανείη ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ, Ἀριστ.Ὄρν.40 τέττιγες . . ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν, Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,1,3 ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει ἰδίας, καθάπερ θαλία, κράδη, κλῆμα, Νίκ.Θηρ.853 σὺν δὲ κράδης κυέουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην· || γεν. κλάδος, κλῶνος καὶ ἰδ. τῆς συκῆς : Ἱππῶν.4 κράδῃσι βάλλεσθαι (ἐπὶ τοῦ φαρμάκου), Ἱππ.Ἐπικ.33, αὐτ.Ἐλκ. 12 κράδης ἐν ὀπῷ φλοιὸν χλωρόν, Εὐρ.ἀπ.679 προσπηγνῦναι κράδαις ἐριναῖς, Πάπ. κράδας τῶν συκῶν· || κτ. ἐπέκτ. αὐτὴ αὕτη ἡ συκῆ : Ἀριστφ.Εἰρ.627 τὰς κράδας κατήσθιον (σχόλ. «κατέκοπτον»)· **2)** εἶδος ἐρυσίβης μελανιζούσης τοὺς κλάδους τῶν δένδρων : Θεόφρ.ΦΙ 1,8,5 ἐ..οις δὲ καὶ οἷον κράδαι γίνονται, καθάπερ πτελέᾳ· **3)** σκηνικὸν μηχάνημα αἰωρήσεως τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, παρεμφερὲς πρὸς τὴν μηχανὴν τῆς τραγῳδίας : Πολυδ.4,128· || κτ. Ἡσ. «ἀγκυρίς, ἐξ ἧς ἐνήπτοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφαινόμενοι».

κραδησίτης Ἡσ. «φαρμακός, ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος» πρβλ. κράδη 1).

κραδηφορία (ἡ) μτγν. τὸ φέρειν κλάδους συκῆς κατά τινα ἑορτήν : Πλούτ.Ἠθ.671E κραδηφορία τις ἑορτὴ καὶ θυρσοφορία παρ᾽ αὐτοῖς, ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν.

κρᾰδιαῖος-α-ον (κραδία) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καρδίαν : Συνέσ.Ὕμν.2,29 κραδιαῖόν τι λόχευμα· || κ. μτφ. : Πρόκλ.Ὕμν.1,6 κόσμου κραδιαῖον κύκλον· **2)** ὁ ἐκ ξύλου συκῆς πεποιημένος : Ὀρφ.ἀπ.199 κραδιαῖον λίκνον (ἀναγν. τὸ(ν) κραδιαῖον Διόνυσον).

κρᾰδίας (ὁ) (κράδη) κ. Ἰων. κραδίης ὁ διὰ τοῦ ὀποῦ τῆς συκῆς πηγνύμενος· || Ἡσ. «κραδίης τυρός, ὁ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ τῆς κράδης πησσόμενος»· **2)** κραδίης νόμος αὐλῳδία μελπομένη κατὰ τὴν μαστίγωσιν τῶν κραδησιτῶν βλ.λ.· Ἡσ. «κραδίης νόμος, νόμον τινὰ ἐπαυλοῦσι τοῖς ἐκπεμπομένοις φαρμακοῖς κράδαις καὶ θρίοις ἐπιρραβδιζομένοις» : Ἱππῶν.96.

κραδίη (ἡ) Ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ καρδία βλ.λ.) : Ἰλ.Κ 94 κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει.

κράδινος-η-ον (κράδη) μσν. ὁ τῆς κράδης, ὁ ἐκ κράδης βλ.λ.), σύκινος : Μιχ.Ἀκομ.2,38ι στίχ. 149 (ἐκδ. Λάμπρου) κραδίνου δένδροιο σπέρμα.

κραδισός (ὁ) μτγν. ἡ κράδισος ἀγγεῖον οἴνου, κρατηρίσκος : Πολυδ.6,14 (πιθ. καρδισός).

κραδοπώλης (ὁ) (κράδος-πωλῶ) σχόλ. ὁ πωλῶν κλάδους συκῆς, ἤτοι ὁ ἀγροῖκος : Εὐστ.1409,64.

κράδος (ὁ) κ. νεώτ. νόσος τῶν φυτῶν μελανίζουσα τοὺς κλάδους αὐτῶν : Θεόφρ.ΦΙ 4,14,4 καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μέν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δέ, ὅταν οἱ κλάδοι· **2)** ἡ κράδη βλ.λ.) : Διοσκ.1,128 (δ.γρ. ἀντὶ κλάδοις).

κραδοφάγος-ον (κλάδος-τρώγω) ὁ τρώγων τοὺς νεαροὺς βλαστοὺς τῆς συκῆς· **2)** τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. Ἡσ. κραδοφάγος ὁ ἀγροῖκος· Εὐστ.1409,63 «οἱ ἄγροικοι καὶ κραδοφάγοι λέγονται καὶ κραδοπῶλαι, ὡς ἀπὸ φύλλων καὶ δένδρων ποριζόμενοι»: Κωμ.Ἀδέσπ.1049.

κραδά-άω, μ.κτ. μτχ. κραδάων, κραδαίνω, σείω, πάλλω : Ἰλ.Η 213 κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, αὐτ.Ν 583 ὀξὺ δόρυ κραδάων, Ὀδ.Τ 438· **2)** ἐπὶ δένδρων, πάσχω ἐκ τῆς νόσου κράδης βλ.λ.2) : Θεόφρ.ΦΙ 4,14,4.

κράζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ.,μέλλ. κεκράξομαι κ. μτγν. κράξω, ἀόρ. α' ἔκραξα, προστ. κρᾶξον, ἀόρ. α' μτγν. ἐκέκραξα (συνήθ. ἐν ΠΔ), ἀόρ. ἔκρᾰγον κ. μτγν. ἐκέκραγον, συνήθ. ἐν παρακ. κέκρᾱγα (ἐν σημ. ἐνεστ.) κ. μτγν. κέκρᾱγα, προστ. κέκραχθι, ἐν πληθ. κεκράγετε, ὑπερσυντ. ἐκεκράγειν, ἐπὶ κόρακος, φωνάζω κρᾶ κρᾶ, κρώζω, κραυγάζω ὡς κόραξ : Σοφ.ἀπ.208, Θεόφρ.Σημ.53 ἔκραξα· κ. ἐπὶ ἐρῳδιοῦ : Ἀριστλ.ΖΙ 609b,24 κράζει τε γὰρ καὶ αἷμα, . . ἀφίησιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ὀχεύων· || γεν. ἐπὶ πτηνῶν : Διήγ.Ἀχιλλ.761 πουλίων γένη τὴν αὐγὴν καὶ νύκταν κηλαδοῦσιν, | τό

δὲ ἄλλα ἡμέραν κράζουσιν καὶ πρὸς ἑσπέραν ἄλλα, - ἔκραξαν τὰ κοκκόρια· κ. ἐπὶ βατράχων : Ἀριστφ.Βάτρ.258 κεκραξόμεσθά γ᾿ ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ δι᾿ ἡμέρας.. κοάξ· || γεν. ἐκβάλλω διατόρους κραυγάς, κραυγάζω, ξεφωνίζω, φωνάζω δυνατά, ἀνακράζω : Αἰσχ.Πρ. 743 σὺ δ᾿ αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει, Ἀριστφ. Πλ.722 ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν ἔφευγε, Ξεν.ΚΠ 1,3,10 πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγετε, Δημ.271 βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγώς, Μέν. Σαμ.II,24 παιδίον κεκραγός, ΠΔΚριτ.1,14 ἔκραζεν ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου, Πολύβ.31,24,1 ἐκεκράγει ὅτι, Φιλόδ.Ρητ.1,1088 κεκράγασιν ὡς, ΚΔ Ματθ. 14,26 ἐταράχθησαν.. καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν, αὐτ.Λουκ.19,40 ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράξονται, αὐτ.Μάρκ.10,47 ἤρξατο κράζειν καὶ λέγειν, αὐτ.Ἀπ.12,2 ἔκραζεν ὠδίνουσα, Λουκ. Δημῶν.48 κεκραγότα καὶ λέγοντα ὅτι, Ρουφῖν Ἐπιγρ.ΑΠ 5,86 τὸ σῶμα κέκραγεν, ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην, Ἐπιγρ. ἔκραξεν βίᾳ· κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Φιλόδ.Ρητ.2,98S· κ. ἐμπροθ. (πρός): Ἀριστφ.Βάτρ.982 κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας (ἐφώναζε)· κ. μτ. συστοίχ.αἰτ. : Αἰσχ.ἀπ.281,5 μέλος κέκραγα, Σοφ.Αἴ.1236 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ᾿ ὑπέρφρονα (περὶ ποίου), ΚΔ Ἰω.12,13 ἔκραζον ὡσαννά, Θ Λειτουργ.Βασιλείου τὸν ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδοντα, βοῶντα, κεκραγότα καὶ λέγοντα· **2)** διὰ κραυγῶν ἐξαιτοῦμαι τὴν θείαν βοήθειαν : ΠΔ Ψαλμ.85,3 ἐλέησόν με, κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κεκράξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν, αὐτ.87,2 ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου· **3)** μτ. αἰτ. πράγμ. ζητῶ τι μετὰ κραυγῶν, ἐγείρω κραυγὰς περί τινος πράγματος : Ἀριστφ.Σφ.103 εὐθὺς δ᾿ ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας· **4)** μσν., νεώτ. κ. δημ. μτ. αἰτ. προσ. καλῶ, προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ που, φωνάζω κάποιον : Ἐρωτόκρ.1,685 κράζει τὴ Νένα τζι χωστὰ μέσα στὴν κάμερά τζι, | μὲ σιγανάδα καὶ ντροπὴ τσὶ λέει τὸ κρουφά τζι, αὐτ.2,2234 ἕναν κοπέλλιν ἤκραξε, κι εἶπέν του νὰ τὰ βγάνῃ, Κάλανδ. κράζει τοὺς μάγους καὶ ρωτᾷ | ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται, Σολωμ.Ψυχούλ.3 ὅλα τὴν ἔκραζαν, | ἄλα τ᾿ ἀστέρια, - κράξε τὸ γιατρό· || μσν. λέγω, καλῶ τινα δι᾿ ὀνόματος, ὀνομάζω : Πρόδρ.2,319 καὶ οἱ πάντες νὰ μὲ κράζουσιν, ὁ σπαταλοκρομμύδης· κ. παθ. : Ἐρωτόκρ.2,1839 Δρακόμαχος ἐκράζουντον, κι ἤριζε τὴν Κορώνην, αὐτ.1744 ὅποιος μὲ σπλάχνος κι ἀρχοντιὰ τὸν ἄλλο μας νικήσῃ, | νὰ κράζεται πλιὰ δυνατὸς (νὰ θεωρῆται)· **5)** δημ. κοινοποιῶ τι διὰ κήρυκος, διακηρύσσω, διαλαλῶ : ἔχασε τὸ δακτυλίδι του κι ἔβαλε νὰ τοῦ κράξουν ἂν τὸ βρῆκε κανείς, - ἔβαλε νὰ τοῦ κράξουν τὰ καινούργια κρασιά· **6)** ρηματ. π. κράκτης, κράκτρια, κραξιά, κράξιμο.

κραθείς-έντος-εῖσα-έν μτχ. παθ. ἀόρ. τοῦ κεράννυμι βλ.λ.

κραθῆναι παθ. ἀόρ. ἀπαρφ. τοῦ κεράννυμι βλ.λ.

κραίνω ποι. κ. κραιαίνω (κάρα, κράστο), μέλλ. κρᾰνέω κ. ἀττ. συνηρ. κρᾰνῶ, ἀόρ. ἔκρᾱνα, ἐπ. κ. Ἰων. ἔκρηνα, κ. ἀπαρφ. κρῆναι, μέσ. μέλλ. ἀπαρφ. κρᾰνέεσθαι (ἐν παθ. σημ.), παθ. μέλλ. κρανθήσομαι, ἀόρ. ἐκράνθην, γ΄ ἑν. κ. πληθ. παθ. παρακ. κέκρανται, π. Ὁμ. συνήθ. ἐν χρ. ὁ ἐπ. ἐκτεταμ. ἐνεστ. κραιαίνω, παρατ. ἐκραίαινεν, ἀόρ. προστ. κρήηνον, κρηήνατε, ἀπαρφ. κρηῆναι, γ΄ πρόσ παθ. παρακ. κεκράανται κ. ὑπερσυντ. κεκράαντο, ἀόρ. ἐκρᾱάνθην, φέρω τι εἰς πέρας, τελειῶ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· Ἡσ. «κράανον· τέλεσον» : Ἰλ.Α 41 τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ, αὐτ.504, αὐτ.Ε 508 τοῦ δ᾿ ἐκραίαινεν ἐφετμάς (ἐξετέλει τὰς διαταγάς), Ὀδ.Ε 170 οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε (καλύτεροί μου εἰς τὸ νὰ ἐπινοήσωσι καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσωσι), αὐτ.Υ 115 κρῆνον νῦν καὶ ἐμοί.. ἔπος, ὅττι κεν εἴπω, Ὀδ.Τ 567 οἵ ῥ᾿ ἔτυμα κραίνουσι (ἐκπληροῦνται, πραγματοποιοῦνται), Ὑμν.Ἑρμ.559 καί τε κραίνουσιν ἕκαστα, Πίνδ.Ὀ 3,11 κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος, Βακχ.12,45 δίκας θνατοῖσι κραίνων, Ἐμπ.III,2 ἐπεὶ μούνῳ σοι ἐγὼ κρανέω τάδε πάντα, Εὐρ.Ἴων 464 μαντεύματα κραίνει (δίδει ἀληθεῖς χρησμούς)· συνήθ. π. τραγ., ἰδ. ἐπὶ τῆς Μοίρας κ. τῶν θεῶν : Αἰσχ.Πρ.512 οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται, Σοφ.Τρ.127 ἀνάλγητα γὰρ οὐδ᾿ ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας, αὐτ.ΟΚ 914· κ. παθ. μτ. μέσ. μέλλ. : Ἰλ.Ι 626 οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ᾿ ὁδῷ κρανέεσθαι (κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ), Αἰσχ.Πρ.911 ἀρὰ Κρόνου τότ᾿ ἤδη παντελῶς κρανθήσεται (θὰ ἐκπληρωθῇ καθ᾿ ὁλοκληρίαν), αὐτ.Εὐμ.347 λάχη τάδ᾿ ἐφ᾿ ἁμῖν ἐκράνθη, αὐτ.Ἱκ.943 μία ψῆφος κέκρανται (ἡ ψῆφος ἔχει ὁρισθῆ, ἀπεφασίσθη), Εὐρ.Ἑκ.219 εἰδέναι γνώμην στρατοῦ ψῆφόν τε κρανθεῖσαν (τὴν ὑπερισχύασασαν ψῆφον)· κ. ἐπὶ προσ. : Πίνδ.Παιᾶν.9,34 ἐκράνθην (σχόλ. «ἐπετελέσθην»)· **2)** ὁρίζω, διατάσσω : Αἰσχ.Ἀγ.369 ἔπραξαν ὡς ἔκρανεν, Εὐρ.Ἠλ.1248 χρὴ πράσσειν ἃ μοῖρα Ζεύς τ᾿ ἔκρανε σοῦ πέρι, αὐτ.Ἱκ.139· **3)** ἀπολ. ἀσκῶ ἐξουσίαν, δεσπόζω, ἄρχω, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω : Ὀδ.Θ 391 δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον.. βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι· κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Σοφ.ΟΚ 449 θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν (Βερναρδ.Γρ. «νὰ διέπωσι τοὺς θρόνους καὶ τὰ σκῆπτρα ὡς ἄρχοντες»), Ὀρφ.ἀπ.1297 κραίνειν θέμιστας· || μεθ᾿ Ὁμ. μτ. γενικ. εἶμαι βασιλεύς, ἡγεμών, κυβερνήτης, διοικητής τινος : Σοφ.Αἴ.1050 ὃς κραίνει στρατοῦ, αὐτ.ΟΚ 296 ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, αὐτ.862 ὁ κραίνων τῆσδε γῆς, αὐτ.926· κ. μτ. δοτ. : Ὀρφ.Ἀργ.475· κ. μτ. αἰτ. : Ἐπιγρ. κραίνειν Διὸς οἴκους· κ. ἐμπροθ. (ἐπί) : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,2 ἐπὶ σπλῆνα κραίνειν (ἐπὶ φλεβός, ἐξουσιάζω)· **4)** Ἡσ. «κραίνουσι,.. τιμῶσι»· ὁμ. πιθ. κ. ἐν Ὑμν.Ἑρμ.427 κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνήν, ὡς ἐγένοντο (ἰδ.ἑρμ. τελειώνων τὴν διήγησιν τῶν θεῶν καὶ τῆς γῆς, πῶς δηλ. ἐγένοντο)· **5)** ἀμτβ. καταλήγω, τελευτῶ, ἀποβαίνω, ἔρχομαι εἰς πέρας : Αἰσχ.Χο. 1075 ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει.. μένος ἄτης; || ἐπὶ νόσου, εὑρίσκομαι εἰς τὸ κρίσιμον σημεῖον : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,8, αὐτ.Ὀξ.Νούσ.1,1· **6)** εἰδ. ἰστρ. ἐπὶ ὀστῶν, λήγω, περατοῦμαι : Ἱππ.Ἄρθρ.45 ὅπῃ κραίνουσι, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,7, αὐτ.8· || ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι : αὐτ.Ὀξ.Νούσ. 2,6 κραίνειν ἀπὸ ἥπατος ἐς νεφρούς.

κραιπάλη (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τῆς μέθης, καθ᾿ ἣν ἐπέρχεται συσκότισις τοῦ λογικοῦ, ἡ ὑπερβολικὴ μέθη· Φρύν.ἐν ΑΒ 45,13 «κραιπάλη ἡ ἀφ᾿ ἑσπέρας ἄχρι εἰς ὄρθρον πόσις, καὶ παραφορὰ τῆς διανοίας», Ἀμμῶν.85 «κραιπάλη μὲν ἡ χθεσινὴ μέθη· μέθη δὲ ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις» : Ἀριστφ.Ἀχ.277 ἐκ κραιπάλης ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρύβλιον (μετὰ τὴν μέθην), αὐτ. Σφ.1255, Ἄλεξ.9,8 τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν ἐκ κραιπάλης, ΚΔ Λουκ.21,34 μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιοτικαῖς, Λουκ.Προσ.Πταίσμ.1 οἱ δὲ χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ᾤοντό με εἶναι, Προκ.Γοτθ.1,3,-διετέλει ἐν κραιπάλῃ· || μέθη, οἴνωσις, οἰνοπνευματίασις : Μέν.Κόλ.47, Θεμίστ. Λόγ.2,36Α, Ἀλκίφρ.1,37· **2)** ἡ μετὰ τὴν μέθην καρηβαρία, ἡ ἐκ τῆς πολυποσίας κεφαλαλγία : Ἱππ.Ἀέρ.3 ὁκόσοι μὲν γὰρ κεφαλὰς ἀσθενέας ἔχουσιν, οὐκ ἂν εἴησαν ἀγαθοὶ πίνειν· ἡ γὰρ

κραιπάλῃ **μᾶλλον πιέζει**, 'Αριστλ.Πρ.873a,37· **3**) νεώτ. ἀκολασία, ἀκόλαστος βίος, ὀργιώδης ζωή : Ραγκ.'Αλ.Ι,49 **ζοῦν ἄλλοι εἰς ἄλλας τρυφάς καὶ κραιπάλας, - διῆλθε· τὸν βίον του ἐν κραιπάλῃ·** || νεώτ. κ. ἡ ἀλόγιστος σπατάλη.

κραιπἄλικός-ή-όν (κραιπάλη) μσν. ὁ οἴνῳ βεβαρημένος, οἰνόφλυξ, μέθυσος, μεθυσμένος : Εὐστ.Πον.22,84 **κραιπαλικὸς ὡς ἐξ οἴνου ἀναστήσεται.**

κραιπἄλόβοσκος (ὁ,ἡ) (κραιπάλη-βοσκός) ὁ ἐκ τῆς κραιπάλης βόσκων, τρεφόμενος ἢ προερχόμενος : Σώπ.25 **τοῖς ὑπὸ πολλῆς κραιπαλοβόσκου δίψης κατόχοις.**

κραιπἄλόκωμος-ον (κραιπάλη-κῶμος) ὁ ἐν καταστάσει μέθης περιφερόμενος καὶ ᾄδων, ὁ ἐν κραιπάλῃ κωμάζων : 'Αριστφ.Βάτρ.217 **ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.**

κραιπἄλῶ-άω (κραιπάλη) κ. νεώτ. εἶμαι ἐν κραιπάλῃ, διατελῶ ἐν καταστάσει μέθης, εἶμαι οἰνόφλυξ, μεθυσμένος : 'Αριστφ.Πλ.298 **Κύκλωπα . . πήραν ἔχοντα . . κραιπαλῶντα,** 'Επίκ.ἀπ.114 **μειρακίων τινῶν κραιπαλώντων,** Πολύβ.15,33,2 **ἐξῆλθε κραιπαλῶν εἰς τὸ στάδιον,** Φίλ.Ι,260, Πλούτ. Δημ.7 **κραιπαλῶντες ἄνθρωποι . . κατέχουσι τὸ βῆμα,** Λουκ.Δὶς Κατ.17 **περιῄει . . ἐστεφανωμένος κραιπαλῶν διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης· 2**) ἔχω καρηβαρίαν, κεφαλαλγίαν ἐκ τῆς κραιπάλης : Φιλύλλ.24 **παρέξω Λέσβιον, Χῖον . . ὥστε μηδένα κραιπαλᾶν,** 'Αλεξ.286 **ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς,** αὐτ.255,Ι **εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν περιγίγνεσθ' ἡμῖν,** Πλάτ. . μπ.176D **κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας·** . λέγω ἢ πράττω ὡς οἰνόφλυξ, μεθυσμένος : Σουΐδ. **ἐπὶ τοσοῦτον κραιπαλᾶν, ὥστε ἁρμάμαξαν συμπήξασθαι . . καὶ ἐφιζάνων ζευγνύειν τοὺς ἡττημένους βασιλεῖς· 3**) εὐωχοῦμαι, εὐθυμῶ : Δίων Κ 77,17, 'Αλκίφρ.Ι,34· || νεώτ. διάγω βίον ἀκόλαστον, ὀργιώδη, ἀκολασταίνω, ἀσωτεύω.

κραιπἄλώδης-ους-ες (κραιπάλη) μτγν. κ. νεώτ. ὁ παραδεδομένος εἰς τὴν κραιπάλην, ὁ μέθυσος : Πλούτ.'Ηθ.647E **τῆς ψυχῆς τὰ ἐλαττώματα κατηπίστατο, εἴτε κραιπαλώδης τις εἴη καὶ μέθυσος.**

κραιπαλωδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἐν κραιπάλῃ διατελοῦντος, τοῦ μεθύσου, σὰν τὸν μεθυσμένο : Φιλόδ.Ρητ.2,22S **κραιπαλωδῶς αὐτοσχεδιάζειν.**

κραιπνοβάτις-ιδος (ἡ) (κραιπνός-βαίνω) μσν. ἡ κραιπνῶς, ταχέως πορευομένη : Πρόδρ.'Επιστ.53.

κραιπνοπόρος-ον (κραιπνός-πορεύομαι) μσν. ὁ κραιπνῶς, ταχέως πορευόμενος : Πρόδρ.'Επιστ.29.

κραιπνός-ή-όν (ρίζ. καρπ-, κραπ-), συγκρ. **κραιπνότερος** ὁρμητικός, ταχύς, γρήγορος, γοργός : 'Ιλ.Π 671 **πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,** αὐτ.Ζ 505 **ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς,** 'Οδ.Ε 383 **ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην,** αὐτ.Ζ 171 **κραιπναὶ . . θύελλαι,** Πίνδ.Π 4,90 **βέλος . . κραιπνόν.** αὐτ.209 **κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι ἢ . . ἀνέμων στίχες** (ἐπὶ τῶν Συμπληγάδων), αὐτ.ἀπ.133 **σθένει κραιπνοί,** Αἰσχ.Πέρσ.95 **κραιπνῷ ποδί,** Σοφ.'Ιχν.213 **πηδήμασιν κραιπνοῖσι· 2**) μτφ. ὁ ταχέως ἐνεργόμενος, ὁ σπεύδων, ὀξύς, ταχύς : 'Ιλ.Ο 590 **κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος·** || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **κραιπνά** ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ κραιπνῶς βλ.λ. : 'Ιλ.Ε 223 **κραιπνὰ . . διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,** 'Οδ.Ρ 27 **κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς.**

κραιπνοσύνη (ἡ) μσν. ἡ ταχύτης, ἡ ὀξύτης : Τζέτζ.'Ιλ 21).

κραιπνόσυτος-ον (κραιπνός-σεύομαι) ὁ κραιπνῶς ὁρμῶν, ταχέως σπεύδων, ὁ ταχυκίνητος : Αἰσχ.Πρ.279 **ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσυτον θᾶκον προλιποῦσα·** ἐπίρρ.-**ως** : Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.279.

κραιπνοφόρος-ον (κραιπνός-φέρω) ὁ ταχέως φέρων, μεταφέρων : Αἰσχ.Πρ.132 **κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι.**

κραιπνῶς ἐπίρρ. ὁρμητικῶς, ταχέως, γρήγορα, γοργά : 'Ιλ.Κ 162 **ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,** 'Οδ.Θ 247 **ποσὶ κραιπνῶς θέομεν.**

κραῖρα (ἡ) (κέρας, κεραία) 'Ησ. ἡ κορυφή, ἡ κεφαλή : Εὐστ.710,49· **2**) 'Ησ. τὸ ἀκροστόλιον.

κραῖρος (ὁ) 'Ησ. «**κραῖροι**· στόλοι νεῶν· μέτωπα, κεφολαί».

κρὰκ (τό, ἄκλ.) δημ. ὁ ἦχος θραυομένου ξύλου.

κράκκινγκ μέθοδος (ἡ) (ἀγγλ.) νεώτ. σύστημα διϋλίσεως τοῦ πετρελαίου εἰς θερμοκρασίαν ὑψηλοτέραν τοῦ κανονικοῦ βαθμοῦ ζέσεως πρὸς ἀποσύνθεσιν αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται στοιχεῖα.

κράκτης (ὁ) (κράζω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ κεκράκτης, ὁ κραγέτης, ὁ βοητής, ὁ φωνακλάς : Σχόλ.'Οδ.Ε 408, Πλούτ.'Ηθ.804C **ὑπερβάλοι τις αὐτὸν ἅρπαξ καὶ κράκτης, κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων,** Πολυδ.5,90, 'Αδαμ.2,24, Τζέτζ.Χιλ.8,438· **2**) μσν. ἕκαστος τῶν αὐλικῶν ὑπαλλήλων παρὰ Βυζαντινοῖς, οἵτινες ἔδιδον πρῶτοι τὸ σύνθημα τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ βασιλέως κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτάς· **3**) ὁμ. μσν. ὁ ψάλτης ἐκκλησίας· Καντακ.Ι,41 «**ἕτεροι τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ᾄδειν εἰδότες, οὓς ἐπὶ τῆς τοιαύτης τελετῆς κράκτας ἔθος ὀνομάζειν ἐστί**».

κρακτικός-ή-όν (κράζω) ὁ ρέπων εἰς τὸ κράζειν, ὁ κραυγάζων, ὁ θορυβώδης : Λουκ.'Ονειρ.5 **λάλος εἶ καὶ κρακτικός,** Σχόλ.'Αριστφ.Σφ.34, Τζέτζ.'Ησίοδ.744· ὑπ. τὸ ὑπερθετ. -**ώτατος** : Λουκ. Συμπ.12 **ὄντα καὶ κρακτικώτατον κυνῶν ἁπάντων.**

κράκτρια (ἡ) λεξ. ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ κράκτης βλ. λ.)· 'Ησ.ἐν λ.λακέρυζα.

κράλης (ὁ) (σλαυϊκ.) κ. **κράλ** μσν., νεώτ. κ. δημ. παλαιότερος τίτλος τοῦ βασιλέως ἢ τοῦ ἡγεμόνος παρὰ τοῖς Σλαύοις : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,46 **ἐκορώνιασαν τὸν . . διὰ κράλην τῆς Οὐγγαρίας.**

κραλότης-ητος (ἡ) μσν. ἡ ἰδιότης ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ κράλη βλ.λ. : Χρυσόβουλλ.Λόγ ἐν Σάθ.Ι, 235 **ἐγένετο ἡ τῶν Σερρῶν πόλις ἐπὶ τὴν δούλευσιν τῆς κραλότητός μου** (ἐμοῦ τοῦ κράλη), αὐτ. **εὐεργετήθησαν παρὰ τῆς κραλότητός μου** (ἀπ' ἐμένα τὸν κράλη, πρβλ. μεγαλειότης).

κρᾶμα-ατος (τὸ) (κεράννυμι) κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεράννυμι, τὸ ἐκ κράσεως προερχόμενον, ἀνάμειξις ἢ σύνθεσις δύο ἢ πλειόνων πραγμάτων, μεῖγμα ἰδ. ὑγρῶν ἢ μετάλλων : Τίμ.Λοκρ. 95E **κρᾶμα αὐτὰν κερασάμενος ἔκ τε τᾶς ἀμερίστω μορφᾶς καὶ τᾶς μεριστᾶς οὐσίας, ὡς ἓν κρᾶμα ἐκ δύο τουτέων εἶμεν,** Φίλ.Ι,372 **κρᾶμα ψυχῆς καὶ σώματος,** Πλούτ.'Ηθ.1109E **οἱ πᾶν μὲν τὸ αἰσθητὸν κρᾶμα παντοδαπῶν ποιοτήτων ἀποφαίνουσι σύμμεικτον,** αὐτ.1119A **ὡς κρᾶμα τὰ μεμειγμένον ἔκ τε τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,** - **ὁ χαρακτὴρ τοῦ 'Αλκιβιάδου ἦτο κρᾶμα ἀρετῶν καὶ κακιῶν·** || ἰδ. ἐπὶ κεκραμένου οἴνου : ΠΔ 'Ασμ.7,2 **ὀμφαλός σου κρατὴρ τορευτός, μὴ ὑστερούμενος κρᾶμα,** Πλούτ.'Ηθ.140F **ὥσπερ γὰρ τὸ κρᾶμα καίτοι ὕδατος μετέχον πλείονος οἶνον καλοῦμεν,** Διοσκ.Ι,113, Πάπ. **κρᾶμα,** - **κρᾶμα οἴνου καὶ ὕδατος·** || ὁμ. ἐπὶ φαρμάκου : 'Ιππ.Γυν.2,211, 'Αρχιγ.π.Γαλ.13,265· **2**) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ μετάλλων, τὸ ἐκ συντήξεως ἢ συγχωνεύσεως δύο ἢ πλειόνων μετάλλων προερχόμενον ὁμοιογενὲς μεῖγμα : Στράβ.13,1,56 **ἢ προσλαβοῦσα χαλκὸν τὸ καλούμενον γίνεται κρᾶμα, ὅ τινες ὀρείχαλκον καλοῦσι,** - **κρᾶμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· 3**) τὸ χρέμμα βλ.λ. : 'Αρίστιππ.π.Διογ Λ 2,67.

κραμάσαι δωρ. ἀόρ. ἀπαρφ. τοῦ κεράννυμι.

κραματίζειν (κρᾶμα) μσν. προσφέρεσθαι τὸ κρᾶμα : ΚΠορφ.'Εκθ.18,563 (Ἐκδ.Β.).

κρᾰμάτινος-η-ον (κρᾶμα) πάπ. ὁ ἐκ κράματος μετάλλων πεποιημένος : **κραμάτινον σκεῦος.**
κραμάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κρᾶμα βλ.λ. Ι) : Διοσκ.Εὐπ.Ι,197, Σωρ.Ι,63.
κράμβαλα Ἡσ. «μνημεῖα».
κραμβᾰλέος-α-ον (κράμβος) μτγν. ξηρός, κατάξηρος, ἀπεξηραμμένος, πεφρυγμένος, ὀπτός· Ἡσ. « ξηρὸς καὶ καπυρός» : Ἀθήν.9,376C **δέλφακος, οὗ τὸ μὲν ἥμισυ κραμβαλέον ἦν ἐπιμελῶς πεποιημένον,** αὐτ.381C **τῆς φορίνης ἤδη γενομένης κραμβαλέας.**
κραμβᾰλιαστύς-ύος (ἡ) Ἡσ. «γέλως ὁ μετὰ παιδιᾶς» [διόρθ. ἀντὶ χαραμβαλιοστύς].
κραμβᾰλίζω (κράμβος (Ι)) Ἡσ. «κραμβαλίζουσιν· καπυρίζουσι. κατασείουσι».
κραμβασπάρᾰγος (ὁ) (κράμβη - ἀσπάραγος) γλωσσ. τὸ κραμβοσπάραγον βλ.λ.
κραμβατέλος Ἡσ. «ξηρὸς καὶ καπυρός».
κραμβεῖ(ο)ν (τὸ) πάπ. τὸ κραμβίον βλ.λ. : **ἀπόστειλον κραμβεῖν** (κραμβεῖον).
κραμβέλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ βρασκέλαιον βλ.λ.
κράμβη (ἡ) κ. νεώτ. βοταν. τὸ πολυετές, ποῶδες, λαχανευόμενον φυτὸν κράμβη ἡ κρητική, τὸ ἀγριολάχανο, ἡ κραμπουτσάνα : Βατραχομ.163 κράμβαι, Ἱππῶν.37,Τελεκλ.27, Εὔδημ.π.Ἀθήν.9,369Ε **κράμβης . . εἶναι γένη τρία, τῆς τε καλουμένης ἁλμυρίδας καὶ λειοφύλλου καὶ σελινουσίας,** Νίκ.ἀπ.85· ‖ ἡ ράφανος βλ.λ. : Ἀριστλ.Ζ) 551a,16 ἐπὶ **τῆς ῥαφάνου, ἣν καλοῦσί** τινες **κράμβην,** Διοσκ.2,120 **κράμβη ἥμερος,** αὐτ.121 **κράμβη ἀγρία·** ‖ νεώτ. βοταν. γένος **σταυρανθῶν** φυτῶν, οὗ εἴδη εἶναι **κράμβη ἡ λαχανώδης, κ- ἡ ράπος, κ- τὸ νάπυ,** δημ. τὸ λάχονον, τὸ κουνουπίδι, τὸ παραπούλι, ἡ ρέβα, τὸ σινάπι κ.ἄ.· **2)** **κράμβη θαλασσία** τὸ ποῶδες φυτὸν καλυκόστεγον τὸ ὀβολοειδές : Διοσκ 2,122, Γαλ.12,43· **3)** φρ. **μὰ τὴν κράμβην ἢ τὰς κράμβας,** εἶδος ὅρκου πρὸς ἀποφυγὴν χρήσεως ἱερῶν ὀνομάτων (πρβλ. νὴ τὸν κύνα) : Ἀνάν.4, Ἐπίχ.25 **ναὶ μὰ τὰν κράμβαν,** Εὔπ. 74 μὰ τὰς **κράμβας.**
κραμβήεις-εντος-εσσα-εν (κράμβη) μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κράμβην, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς κράμβης βλ.λ. : Νίκ.Ἀλεξ.330.
κραμβίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κράμβη βλ.λ.1)· Πολυδ.4,54 « Ἀντιφάνης τὴν ῥάφανον κραμβίδιον λέγει » : Ἀντιφάν.6 **κραμβίδιον ἑφθὸν χαρίεν ἀστεῖον πάνυ.**
κραμβί(ο)ν (τὸ) κ. μσν. τὸ ἀφέψημα τῆς κράμβης· Ἐρωτιαν.89,11 «κραμβίον· Σικελοὶ τὸ κώνειον οὕτω καλοῦσιν» : Ἱππ.Γυν.1,63, αὐτ.2,121, Γαλ.19,114· **2)** ἡ κράμβη βλ.λ.1) : Πρόδρ.2,195 **κραμβὶν καρδίαι δώδεκα χονδραὶ καὶ χιονάται.**
κραμβίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἡ κάμπη τῆς κράμβης : Αἰλ.Ζ) 9,39 **τίκτεται καὶ ἐν τῇ κράμβῃ σκωλήκων γένος . . καλεῖται γοῦν κραμβίς.**
κράμβος-η-ον (Ι) ξηρός, καπυρός, μεμαραμμένος· Ἡσ.· **2)** ἐπὶ ἤχου, ἠχηρός, βροντώδης· Ἡσ. «κράμβον· καπυρὸν τινα γέλωτα καὶ ξηρὸν φασιν» : Ἀριστφ.Ἱππ.539 **ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας.**
κράμβος (ὁ) (2) κ. νεώτ. νόσος τῶν ὀπωρῶν κ. ἰδ. τῶν σταφυλῶν, καθ' ἣν αὗται συρρικνοῦνται καὶ ξηραίνονται πρὶν ἢ ὡριμάσωσι, δημ. σείρικας : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,10,1· **2)** νεώτ. ζωολ. γένος **λεπιδοπτέρων** ἐντόμων.
κραμβοσπάραγον (τὸ) (κράμβη - ἀσπάραγος) μσν. ὁ βλαστὸς τοῦ φυτοῦ κράμβη ἡ λαχανώδης, ἡ ἀνθοκράμβη ἡ ἀσπαραγοειδής, τὸ μπρόκολο, ἄ. κραμβασπάραγος : Γεωπ.12,1,2.
κραμβότατον Ἡσ. «καπυρώτατον».
κραμβοφάγος-ον (κράμβη - τρώγω) ὁ ἐσθίων κράμβας, ὀνομ. βατράχου : Βατραχομ.218 (δ.γρ.).
κραμβοφαγῶ-έω (κράμβη - τρώγω) μσν. ἐσθίω, τρώγω κράμβας : Μιχ.Ἀκομ.2,194,12 (ἔκδ.Λ.).
κράμβωτον Ἡσ. « ἰκτῖνος τὸ ζῷον ».
κράμο (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες καὶ πολυετὲς φυτὸν κρίθμον τὸ παράλιον.
κραμπί (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν κράμβη ἡ λαχανώδης ἡ κεφαλωτή.
κραμπολάχανο (τὸ) δημ. τὸ κραμπὶ βλ.λ.
κραμπούνι (τὸ) δημ. τὸ κραμπὶ βλ.λ.
κραμπουτσάνα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες λαχανευόμενον φυτὸν κράμβη ἡ κρητική.
κράνα (ἡ) δωρ. τ. τοῦ κρήνη βλ.λ.1) : Ἐπιγρ. **ὀμνύω . . κράνας καὶ ποταμούς·** **2)** Ἡσ. κεφαλή.
κράνα (τὰ) δημ. οἱ καρποὶ τοῦ φυτοῦ κρανεία ἢ κρανέα βλ.λ.
κρᾰνᾰήπεδος-ον (κραναός - πέδον) ὁ ἔχων ἔδαφος τραχὺ καὶ πετρῶδες : Ὕμν.Ἀπόλλ.72.
Κρᾰναία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Φωκίδι : Παυσ.10,34,7 **ἀφέστηκεν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κραναίας ἱερόν·** **2)** νεώτ. τοπωνύμιον ἐν τῇ νήσῳ Κεφαλληνίᾳ.
κρανάϊνος-η-ον (κράνον) ὁ κρανεῖνος βλ.λ. : Ὕμν.Ἑρμ.460 (κῶδ.), Ἱππ.Ἀγμ.30, Ξεν.Ἱππ.12,12, Στράβ.12,7,3 **τὰ στυράκινα ἀκοντίσματα, ἐοικότα τοῖς κραναΐνοις** (δ.γρ. ἀντὶ κρανεΐνοις), Διοσκ.Εὐπ. 1,120, Πάπ. **ράβδοις κραναΐναις.**
κραναοίκορον Ἡσ. «μοῖρά τις τοῦ ἱερείου».
κρᾰνᾰός-ή-όν ποι. τραχύς, βραχώδης, πετρώδης, π. Ὅμ. μ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης : Ἰλ.Γ 201 **ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς,** Ὀδ.Α 247, Πίνδ.Ι 1,3 **μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι Δᾶλος·** συνήθ. ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν : αὐτ.Ο 7,82 **κρανααῖς ἐν Ἀθάναις,** αὐτ. 13,38· ‖ δθ. ὡς κύρ. ὄνομα **Κραναὰ πόλις** αἱ Ἀθῆναι : Ἀριστφ.Ἀχ.75 **ὦ Κραναὰ πόλις·** κ. μ. **αἱ Κρανααί** : αὐτ.Ὄρν.123 **ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν·** ‖ **ἡ Κραναά** ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν : Ἀριστφ.Λυσ.481 **τὴν Κραναὰν κατέλαβον, ἐφ' ὅτι τε μεγαλόπετρον, ἄβατον ἀκρόπολιν·** ‖ Κραναοί οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς : Ἡρ. 8,44 **Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ μὲν Πελασγῶν ἐχόντων τὴν νῦν Ἑλλάδα καλεομένην ἦσαν Πελασγοί, οὐνομαζόμενοι Κραναοί,** Στράβ.9,1,18 **ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι·** **2)** μτγν. γεν. σκληρός : Ὀππ.Ἁλ.5,396 **κραναὴ χέλυς·** κ. ἐπὶ ξύλου : αὐτ. 4,364 **ῥάβδος κραναή·** **3)** ὁ κεντῶν, ὁ δάκνων, δηκτικός, κεντητικός : Ἀριστφ.ἀπ.560 **κρανααὶ ἀκαλῆφαι.**
κρανέα (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τ. τοῦ κράνεια βλ.λ. : Γεωπ.10,87,4 **κρανέας ἐπίουρον.**
κρανέεσθαι ἐπ. μέλλ. ποθ. ἀπαρφ. τοῦ κραίνω βλ.λ. : Ἰλ.Ι 626 **οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδε γ' ὁδῷ κρανέεσθαι.**
κράνεια (ἡ) (κράνον) κ. νεώτ. κραν(ε)ία κ. **κρανέα** τὸ φυτὸν κρανεία ἡ ἄρρην, ἡ κρανιά : Ἰλ. Π 767 **φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν,** Ὀδ.Κ 242 **καρπόν τε κρανείης** (ἐν χρ. ὡς τροφὴ τῶν χοίρων), Εὐρ.ἀπ.782 **τόξον κρανείας γυμνάσιά τ' οἰχοίατο,** Πλούτ.Ρωμ.20 **ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν κράνειαν ἔφα τὴν ἱερὰν γεγονέναι,** Αἰλ. Ζ) 1,23 **ῥάβδος κρανείας,** αὐτ.12,43, Δημήτρ.Τρ.1 **ἀφάμενον βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο κρανείας,** Ἐπιγρ. **κρανείας τάλαντον** (ἐκ ξύλου κρανείας)· ‖ νεώτ. βοταν. γένος **κρανειοειδῶν** φυτῶν· ‖ τὸ σκληρὸν ἅμα καὶ ἐλαστικὸν ξύλον τῆς κρανείας, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον δόρατα καὶ τόξα· Σουΐδ. «τὸ ἐκ κρανείας δόρυ» : Ἀνύτ.ΑΠ 6,123 **κράνεια βροτοκτόνε.**
κρᾰνεῖνος-η-ον (κρανεία) κ. νεώτ. κ. **κρανάϊνος-η-ον** ὁ ἐκ ξύλου κρανείας πεποιημένος : Ἡρ.7,92 **τόξα κρανέϊνα καὶ ὀϊστοὺς καλαμίνους,** Ξεν.Ἑλλ.3,4,14 **κρανέϊνα παλτὰ ἔχοντες,** αὐτ.ΚΠ 7,1,2, Ἀρρ.Ἀν.1,15,5 **ξυστοῖς κρανεΐνοις πρὸς τὰ**

παλτὰ ἐμάχοντο· || νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κρανείας προερχόμενος.

κρανειοειδῆ-ῶν (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνων σκιαδανθῶν φυτῶν.

κράν(ε)ιον (τὸ) ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κράνεια βλ.λ. : 'Αναξανδρ.41,54 (πιθ.γρ.), "Αμφις 38, Θεόφρ. ΦΙ 3,2,1, αὐτ.4,4,5 κρανέοις.

κράνειος-α-ον (κράνον) μτγν. ὁ κρανέϊνος βλ.λ. : ΑΙλ.ΖΙ 1,23 ῥάβδος κρανεία (δ.γρ. ἀντὶ κρονείας).

κράνεον (τὸ) κ. κράνιον ἀντὶ κράνειον βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 3,2,1, αὐτ.4,4,5.

κρανεών-ῶνος (ὁ) γλωσσ. τόπος κατάφυτος ἐκ κρανειῶν βλ.λ.

κρανία (ἡ) κ. νεώτ. ἀντὶ κράνεια βλ.λ. : 'Ιππ.Μοχλ. 42 κρανίης, Διοσκ.1,119, 'Αρρ.'Αν.2,3,7 δεσμὸς ἐκ φλοιοῦ κρανίας (δ.γρ. ἀντὶ κρανείας), Γαλ.12,41.

κρανιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κρανεία ἡ ἄρρην.

κρανιακός-ή-ό(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κρανίον βλ.λ., ὁ τοῦ κρανίου : Λέων Φιλ. ἐν 'Αν.Βοασσ.368 κρανιακὴ φλέφ, - κρανιακὴ κοιλότης, - κρανιακὰ ὀστᾶ.

κρανίδιον (τὸ) 'Επιγρ. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κράνος βλ.λ.1), μικρὸν κράνος, μικρὰ περικεφαλαία· 2) ὑποκορ. τοῦ κρανίον βλ.λ. : Παῦλ.Αἰγ.6,74.

κρανιεκτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. . ἐγχείρησις, καθ' ἣν ἀποκόπτεται ἐκ τῶν κρανιακῶν τοιχωμάτων ὀστεώδης κρημνός, ἐν περιπτώσει προώρου ἀποστεώσεως τοῦ κρανίου.

κρανιηλασία (ἡ) νεώτ. στρατιωτικὸν ἱππευτικὸν ἀγώνισμα, καθ' ὃ ὁ τρέχων ἱππεὺς νύσσει διὰ τοῦ ξίφους ἢ τῆς σπάθης αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀνθρωπίνου ὁμοιώματος.

κρανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κράνος, τὴν περικεφαλαίαν.

κράνινος-η-ον μτγν. ἀντὶ κρανέϊνος βλ.λ. : Παυσ. 1,21,5 τόξα τε κράνινα καὶ ὀϊστούς.

κρανῖξαι 'Ησ. «ἐπὶ κεφαλὴν ἀπορρῖψαι» πρβλ. κερανῖξαι.

κρανιόγραμμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. κρανιογράφημα τὸ δι' εἰδικῶν ὀργάνων κατασκευαζόμενον διάγραμμα τῶν διαφόρων τομῶν τοῦ κρανίου.

κρανιογράφημα-ατος (τὸ) τὸ κρανιόγραμμα βλ.λ.

κρανιογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφὴ καὶ μελέτη τοῦ κρανίου διὰ τῆς κατασκευῆς περιμέτρων, διαγραμμάτων κττ., λαμβανομένων δι' εἰδικῶν ὀργάνων.

κρανιογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιογραφίαν, ὁ τῆς κρανιογραφίας βλ.λ.

κρανιογράφος (ὁ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ χαράσσεται ἡ κατατομὴ τοῦ κρανίου καὶ τοῦ προσώπου ἐπὶ πετάσματος καὶ προσδιορίζονται αἱ διάφοροι κρανιακαὶ γραμμαὶ κ. προσωπικαὶ γωνίαι.

κρανιοειδῆ-ῶν (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνων φυτῶν.

κρανιοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κρανίον, ὁ ἔχων σχῆμα κρανίου.

κρανιοθηρία (ἡ) νεώτ. τὸ παρὰ πλείστοις πρωτογόνοις λαοῖς διατηρούμενον ἔτι καὶ νῦν ἄγριον ἔθιμον τῆς θήρας τῶν ἀνθρωπίνων κεφαλῶν.

κρανιοθλάστης (ὁ) νεώτ. κ. κρανιοθραύστης τὸ ρόπαλον τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων, δι' οὗ ἔθραυον τὰς κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν ἢ τῶν θηρίων· 2) εἰδ. ἰατρ. κ. βασιοθρύπτης βλ.λ.

κρανιοθραυσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. κρανιοθρυψία ἢ κρανιοτριψία ἡ βασιοθρυψία βλ.λ.

κρανιοθραύστης (ὁ) νεώτ. κ. κρανιοθλάστης.

κρανιοκέφαλος-ον (κρανίον - κεφαλή) μσν. ὁ παράφρων καὶ ἀνόητος : Πρόδρ.1,113 ἂν ἔχω γείτοναν τινάν, κι ἔχει παιδὶν ἀγόριν, | νὰ τὸν εἰπῶ τι μάθε το γραμματικά, νὰ ζήσῃ, | παρὰ κρανιοκέφαλον πάντως νὰ μ' ὀνομάσουν.

κρανιοκλασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ βασιοθρυψία.

κρανιοκλάστης (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὁ βασιοθρύπτης.

κρανιολατρεία (ἡ) νεώτ. ἡ παρὰ τοῖς πρωτογόνοις λαοῖς διαδεδομένη συνήθεια τῆς λατρείας τῶν κρανίων φονευθέντων ἀνθρώπων.

κρανιόλειος-ον (κρανίον - λεῖον) Φρύν. ἐν ΑΒ 49,12 «κρανιόλειος, ὁ τὸ κρανίον ἔχων λεῖον, ὁ φαλακρός» : Κωμ.'Αδέσπ.1050.

κρανιολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ἀνθρωπολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν σπουδὴν τοῦ κρανίου ἀπὸ ἀνατομικῆς, μορφολογικῆς, ἐθνολογικῆς καὶ διανοητικῆς ἀπόψεως, ὡς καὶ τὴν συγκριτικὴν μελέτην τῶν κρανίων τῶν διαφόρων ἀνθρωπίνων φυλῶν ἢ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου πρὸς τὰ τῶν πρωτευόντων ζῴων.

κρανιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιολογίαν βλ.λ. : κρανιολογικὴ μελέτη - ἐξέτασις· ἐπίρρ. -ῶς.

κρανιολόγος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν κρανιολογίαν βλ.λ. ἀσχολούμενος ἐπιστήμων, ἐπιστήμων εἰδικὸς εἰς τὴν κρανιολογίαν.

κρανιομαλακία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μαλάκυνσις τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου, κ. ἰδ. τῶν βρεγματικῶν καὶ τοῦ ἰνιακοῦ, ἐπισυμβαίνουσα εἰς τὰ ἐκ ραχιτισμοῦ πάσχοντα παιδία.

κρανιομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς λεπτομεροῦς καὶ ἐπισταμένης ἐξετάσεως τοῦ κρανίου μαντεία.

κρανιομαντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιομαντείαν βλ.λ., ὁ τῆς κρανιομαντείας· ἐπίρρ. -ῶς.

κρανιόμαντις-εως (ὁ) νεώτ. ὁ διὰ τῆς λεπτομεροῦς καὶ ἐπισταμένης ἐξετάσεως τοῦ κρανίου μαντευόμενος· πρβλ. κρανιομαντεία.

κρανιομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' εἰδικῶν ὀργάνων καταμέτρησις τῶν γωνιῶν, διαμέτρων κττ. τοῦ κρανίου πρὸς ἐπιστημονικὴν μελέτην αὐτοῦ.

κρανιομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιομετρίαν βλ.λ.· ἐπίρρ.-ῶς.

κρανιόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον χρήσιμον πρὸς κατάλληλον στήριξιν τοῦ κρανίου διὰ κρανιολογικὰς μετρήσεις, ἄ. κρανιοφόρον.

κράνιον (τὸ) μτγν. τ. τοῦ κράνειον βλ.λ. : Γαλ.6,620.

κρανίο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄνω καὶ πρὸς τὰ ὄπισθεν θολωτῶς ἀναπτυσσόμενον ὀστέϊνον μέρος τῆς κεφαλῆς τῶν ζῴων, ἰδ. τοῦ ἀνθρώπου, τῶν τετραπόδων καὶ τῶν πτηνῶν, ἤτοι τὸ ἀνώτερον καὶ ὀπίσθιον κοῖλον μέρος τοῦ σκελετοῦ τῆς κεφαλῆς, ἡ ἐγκεφαλικὴ κάψα, τὸ καύκαλο· 'Αριστλ.ΖΙ 491a,31 «κεφαλῆς μὲν οὖν μέρη τὸ μὲν τριχωτὸν κρανίον καλεῖται», ἐπὶ ἵππου : 'Ιλ. Θ 84 ὅτι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι· κ. ἐπὶ προσ. : Πίνδ.Ι 3(4),72 κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι, Εὐρ. Κύκλ.683 τὸ κρανίον παίσας κατέαγα, Κρατῖν.71, Πλάτ.Εὐθ.299E οἳ χρυσίον τε ἐν τοῖς κρανίοις ἔχουσι πολὺ τοῖς ἑαυτῶν, Λουκ.Τίμ.48 κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, 'Ηρωδιαν.'Ιστ. 7,7,4 ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου τελευτῆσαι, Μηναῖ.1,3 Συνξ. οὖλος τὴν τρίχα, καὶ κεκαρμένην ὑποφαίνων, καὶ πλατὺ τὸ κρανίον, -θλάσις - συμπίεσις τοῦ κρανίου, - κάταγμα τῆς βάσεως τοῦ κρανίου, Παπαδ.Χρ.Μηλ.118 ὁ λίθος.. θὰ συνέτριβε τὸ κρανίον του, Σολωμ.'Εθν."Υμν.65 μὲ ὁλοσκόρπιστα μυαλὰ καὶ μὲ ὁλόσχιστα κρανία· || συνεκδ. ἡ κεφαλή : Εὔβουλ.π.'Αθήν. 7,330C χόλικές τε βοός, κρανία τ' ἀρνῶν, νῆστις τ' ἐρίφου, "Αμφις 16 ῥαχιστὰ κρανίων μέρη εὔσαρκα, "Εριφ.π.'Αθήν.7,302 E ὑπογάστριον θύννακος, οὐδὲ κρανίον λάβρακος· || νεώτ. ὁ σκελετὸς τῆς κεφαλῆς, ἡ νεκροκεφαλή· || μτγν. ὡς τοπωνυμ. ὁ λόφος ἐφ' οὗ ἐσταυρώθη ὁ 'Ιησοῦς, ὁ Γολγοθᾶς : ΚΔΜατθ.27,33 ἐλθόντες εἰς τό-

πον λεγόμενον **Γολγοθά, ὅ ἐστι λεγόμενος κρανίου τόπος,** αὐτ.'Ιω.19,17.
κρανιοπαγής-οῦς-ές νεώτ. ἰατρ. τερατογονικὴ διάπλασις ἀνήκουσα εἰς τὴν ὁμάδα τῶν διὰ τοῦ κεφαλικοῦ ἄκρου συνηνωμένων διπλῶν τεράτων.
κρανιοπαπύρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δίκην παπύρου μαλθακότης τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου τῶν ἐκ ραχιτισμοῦ πασχόντων νεογνῶν ἀλλὰ πολλάκις καὶ τῶν ὑγιῶν.
κρανιοπλαστία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κρανιοπλαστική ἡ δι' ἐγχειρήσεως ἀναπλήρωσις βλαβέντων μερῶν κρανιακοῦ τινος ὀστοῦ.
κρανιόρροια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις, ἧς κλινικὰ χαρακτηριστικὰ ἡ ἐκροὴ 'ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ ἐκ τῆς ρινὸς καὶ ἡ ἐγκεφαλικὴ πίεσις.
κρανιοσκοπία (ἡ) νεώτ. ἀνθρωπολ. ἡ λεπτομερὴς ἐπισκόπησις καὶ ἀκριβὴς περιγραφὴ τοῦ σχήματος καὶ τῶν ποικιλιῶν τοῦ κρανίου, πρβλ. κρανιομετρία· || εἰδ. ἡ κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Γκάλ, τοῦ Μπουχάναν κ. ἄ. διάγνωσις τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν χαρακτήρων τοῦ ἀνθρώπου δι' ἐπισκοπήσεως τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κρανίου.
κρανιοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιοσκοπίαν βλ.λ.· ἐπίρρ.-**ῶς.**
κρανιοσκόπος (ὁ,ἡ) νεώτ. ἀνθρωπολόγος ἢ ψυχολόγος μελετῶν τὰ κατὰ τὴν διαμόρφωσιν τῶν κρανίων πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος περὶ τῆς διανοητικῆς ἱκανότητος τοῦ ἀνθρώπου.
κρανιοσπογγίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὀδυνηρὰ πάθησις τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου χαρακτηριζομένη ἀνατομικῶς καὶ ἀκτινολογικῶς ὑπὸ τοῦ σχηματισμοῦ πολυαρίθμων κοιλοτήτων ἐν τῇ διπλόῃ τῶν ὀστῶν.
κρανιοστάτης (ὁ) νεώτ. τὸ κρανιοφόρον βλ.λ.
κρανιοσχιστία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. συγγενὴς παραμόρφωσις τοῦ κρανίου, προελθοῦσα ἐκ τῆς ἐλλείψεως ὀστεώσεως ἐπὶ τῆς μέσης γραμμῆς.
κρανιοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἐγχειρήσεως εὐρεῖα διάνοιξις τοῦ ὀστεΐνου κύτους τοῦ κρανίου πρὸς ἐξαίρεσιν ὄγκου ἢ αἱματώματος ἢ θραύσματος ὀστοῦ ἢ βλήματος πιέζοντος τὸν ἐγκέφαλον· || εἰδ. μαιευτ. ἡ βασιοθρυψία βλ.λ.
κρανιοτόμος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κ. **κρανιοτόμον** (τὸ) τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ κρανιοτομία βλ.λ., ἄ. βασιοθρύπτης.
κρανιοφόρον (τὸ) νεώτ. τὸ κρανιόμετρον βλ.λ.
κράννα αἰολ. τ. τοῦ κρήνη βλ.λ. : 'Επιγρ.
κράννογκ (τά, ἄκλ.) (κελτ.) νεώτ. ἀρχαῖαι λιμναῖαι οἰκήσεις ἐν Σκωτίᾳ καὶ 'Ιρλανδίᾳ.
κρανοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κράνος, ὁ ἔχων σχῆμα κράνους.
κρᾶνοκολάπτης (ὁ) (κρανίον-κολάπτω) μτγν. εἶδος δηλητηριώδους ἀράχνης : Φιλούμ.15,1,Σχόλ. Νίκ.Θηρ.764.
κρᾶνοκοπῶ-έω (κρανίον - κόπτω) πάπ. ἐπὶ φυτῶν, ἀποκόπτω τὰς κορυφάς, κορφολογῶ : **ἐκρανοκόπησαν πλεῖστα φυτά.**
κράνον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν κράνεια βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,1,4, αὐτ.10,2· **2)** κ. νεώτ. τὸ κράνειον βλ.λ. : Γαλ.6,620 (δ.γρ.),Φιλάγρ.π.'Ορειβ.5,20,5.
κρανοποιία (ἡ) μτγν. ἡ κατασκευὴ κρανῶν, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κράνη : Πολυδ.7,155.
κρανοποιός (ὁ) (κράνος - ποιῶ) χαλκεὺς κατασκευάζων κράνη, ὁ κατασκευάζων περικεφαλαίας : 'Αριστφ.Εἰρ.1255 **ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.**
κρανοποιῶ-έω (κράνος - ποιῶ) κατασκευάζω κράνη, χαλκεύω περικεφαλαίας· **2)** μτφ.ἐπὶ προσλαλοῦντος κομπορρημόνως περὶ πολέμων, διηγουμένου περὶ κρανῶν καὶ λόφων : 'Αριστφ.Βάτρ.1018 **κρανοποιῶν οὔ μ' ἐπιτρίψει·** **3)** ρηματ. π. κρανοποιία.
κράνος (ἡ) μτγν. κ. μσν. τ. τοῦ κράνον βλ.λ. : Γεωπ.7,35,1· **2)** ράβδος ἐκ ξύλου κρανείας βλ.λ.: Πάπ. **σὺν οἷς περιεβέβλητο ἱματίοις τριβακοῖς δυσὶ καὶ χιτῶνι καὶ κράνῳ καὶ πιλίῳ.**
κράνος-ους (τὸ) τὸ ἐκ μετάλλου ἢ ἄλλης ἀνθεκτικῆς ὕλης στρογγύλον κωδωνοειδὲς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, προστατεῦον αὐτὴν ἐν ὥρᾳ μάχης ἢ πυρκαϊᾶς, ἄ. περικεφαλαία : 'Ηρ.1,171 **ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι,** αὐτ.4,180 **ἀπὸ γὰρ Αἰγύπτου καὶ τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος φημὶ ἀπῖχθαι ἐς τοὺς Ἕλληνας,** Αἰσχ.'Επτ.385 **λόφους σείει, κράνους χαίτωμα,** Εὐρ.'Ηλ.470 **ἐν) δὲ χρυσοτύπῳ κράνει Σφίγγες ὄνυξιν ἀοίδιμον ἄγραν φέρουσαι,** 'Αριστφ.'Αχ.584 **φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν,** αὐτ.1103,Ξεν.ΚΠ 6,1,51 **θώρακα ἐποιήσατο καὶ χρυσοῦν κράνος,** Πλούτ.'Ηθ. 789D **ἐν οἷς τοῦ γέροντος κἂν τὸ κράνος ἀποκρύφῃ τὰς πολιάς,** Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.23 **ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη,**'Ιουλ.Λόγ.2,53Β,Ραγκ.'Αλ. 'Εθνοφύλαξ I **μὲ τὸ κράνος βαρὺ στὸ κεφάλι, - τὸ κράνος τῶν στρατιωτῶν - τῶν πυροσβεστῶν·** || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἐλαφρὸς κρανοειδὴς πῖλος ἐκ φελλοῦ καὶ ὑφάσματος ἐν χρήσει ἐν ταῖς θερμαῖς χώραις, ἡ κάσκα· || νεώτ. σφαιροειδὴς ἐξ ὀρειχάλκου συσκευὴ καλύπτουσα στεγανῶς τὴν κεφαλὴν τῶν δυτῶν· || νεώτ. ναυτ. τὸ ἐξ ὀρειχάλκου ἐπικάλυμμα τῆς πυξιδοθήκης· **2)** μτφ. κάλυμμα, ἀκέπασμα : 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,6 **τὸ δὲ τοῦδε κράνος ὁ κοινὸς ἀήρ·** **3)** κριὸς κατὰ τὴν πρῷραν πλοίου : Τιμόθ.Μιλ.Πέρσ.21· **4)** νεώτ. ἰατρ. **κράνος νευρασθενικόν** αφοδρὰ καὶ ἐπίμονος κεφαλαλγία ἢ αἴσθημα πληρότητος, συσφίγξεως καὶ βάρους· **5)** δημ. τὸ ποῶδες καὶ ἐξωτικὸν φυτὸν κοχλιαρὶς ἡ ἀρμορακία.
κρᾶνουργία (ἡ) μτγν. ἡ κρανοποιία βλ.λ. : Πολυδ.7,155.
κρᾶνουργός (ὁ) (κράνος - ἐργάζομαι) μτγν. ὁ κρανοποιὸς βλ.λ. : Πολυδ.7,155.
κρανοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, ὁ φορῶν κράνος.
κράντειρα (ἡ) θηλ. τοῦ κραντήρ βλ.λ.2) : 'Ορφ. ὕπ.176, 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠλ.4,220 **κράντειρα τόνου.**
κραντήρ-ῆρος (ὁ) (κραίνω) ὁ ἐπιτελῶν, ἐκτελῶν, ὁ τελειώνων τι, ἰδ. κτ. πληθ. **κραντῆρες** οἱ σωφρονιστῆρες ὀδόντες οἱ τελευταῖοι φυόμενοι καὶ συμπληροῦντες τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν : 'Αριστλ.Ζ1 501b,25 **φαίνονται δὲ οἱ τελευταῖοι τοῖς ἀνθρώποις γομφίοι, οὓς καλοῦσι κραντῆρας, περὶ τὰ εἴκοσιν ἔτη καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξίν,** Πολυδ.2, 93· || γεν. ὀδούς : Νίκ.Θηρ.447 **αἱμαχθέντος ὑπὸ κραντῆρος ἀραιοῦ,** Ρουφ.'Ονομ.51· || κτ. ἐν. ὀδοὺς κάπρου : Λυκόφρ.833· **2)** ὁ ἄρχων, ὁ ἡγεμών: 'Ορφ.'Αργ.313 **κραντῆρα βοῶν ταῦρον.**
κραντήριος-α-ον κτ. πληθ.· 'Ησ. «οἱ κραίνοντες καὶ ἐπιτελοῦντες».
κράντης (ὁ) (κραίνω) μτγν. ὁ κραντὴρ βλ.λ. : Λυκόφρ.305 **πημάτων . . κράντης χρόνος** (σχόλ. «τελειωτής, πληρωτής»).
κράντωρ-ορος (ὁ) (κραίνω) κραντὴρ βλ.λ.1) : 'Επίγραμμ.π.Παυσ.8,52,6 **ἀμώμητον κράντορ' ἐλευθερίας·** **2)** κύριος, βασιλεύς, κυβερνήτης, ἡγεμών : Εὐρ.'Ανδρ.508 **ὦ χθονὸς Φθίας κράντορες,** Σάμ.ΑΠ 6,116 **ῥίζα . . κράντορος 'Ημαθίας.**
κράξ-ακός (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀλεκτοροειδῶν **κρακιδῶν** πτηνῶν.
κραξιά (ἡ) (κράζω) δημ. τὸ κράξιμο βλ.λ. : Μαλακ.Γλάρος 3 **θέλω τὴν κρύα, τὴν στριγγιά, σὰν ἀπὸ σάλπιγγα κραξιά | τοῦ γλάρου νὰ γρικήσω.**
κράξιμο (τὸ) (κράζω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κράζειν, ἡ κραυγή, ἰδ. ὁ κρωγμὸς ἀλέκτορος ἢ κόρακος· **2)** κλῆσις, πρόσκλησις, ἰδ. ζώων καὶ ὀρνίθων· || π. κυνηγοῖς, ἡ διὰ τεχνητῶν μέσων ἢ ὀργάνων ἀπομίμησις τῆς φωνῆς

τῶν διαφόρων θηραμάτων ὑπὸ τοῦ ἐνεδρεύοντος κυνηγοῦ πρὸς προσέλκυσιν αὐτῶν.
κράος Ἡσ. «ἐν ᾧ τὴν γῆν σκάλλουσι, καὶ ἡ σκαλευομένη ἄμπελος».
κραουρίτης(ἡ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν βασικὸν φωσφορικὸν ἅλας τοῦ σιδήρου.
κρᾰπᾰτᾰλίας (ὁ) ὁ ληρώδης βλ.λ. : Φερεκρ.99.
κρᾰπᾰτᾰλλᾰς (ὁ) κ. κραπαταλός κ. κραπάτα(λ)λος μτγν. κ. Ἡσ. εἶδος εὐτελοῦς ἰχθύος· Ἡσ.· || δθ. ὁ μωρός, ὁ ἀνόητος· Ἡσ.· || Κραπαταλοί τίτλος κωμῳδίας τοῦ Φερεκρ. ἐν ᾗ λέγει ὅτι τὸ κραπαταλὸς ἐν Ἅδου δραχμή· Πολυδ.9,83 «ὄνομα δέ τι νομίσματος καὶ κραπατάλους .. Φερεκράτης ὠνόμασεν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι. Λέγει δὲ τὸν μὲν κραπάταλον εἶναι ἐν Ἅδου δραχμήν»: Φερεκρ.π.'Αθήν.14,646C **λήψει δ' ἐν ᾅδου κραπάταλον τριωβόλου καὶ φωθία.**
κράριον (τὸ) πάπ. πιθ. τὸ κλάνιον βλ.λ.
κράς ποι. τ. τοῦ κόρα (ἡ ὀνομαστ. μ. π. Σιμμ.4), γενικ. **κρᾱτός,** δοτ. **κρᾱτί** κ. **κράτεσφι,** αἰτ. **κρᾶτα,** πληθ. γενικ. **κράτων,** δοτ. **κρᾱσίν,** αἰτ. **κρᾶτας,** συνήθ. ἀορίστου γένους, ἐν γενικ. **κρατός,** ὡς θηλ (Εὐρ.'Ηλ.140), **κρᾶτα** (τὸ) ὡς ὀνομαστ. (Σοφ.Φιλ. 1457), ὡς αἰτ. (αὐτ.1001, αὐτ.ΟΤ 263), αἰτ. **κρᾶτα** (τὸν) ("Ιων Χ Τραγ.6|), πληθ. **κρᾶτα** (τὰ) (Πίνδ.άπ.8), π. Ὁμ. γενικ. **κράατος,** δοτ. **κράατι,** πληθ. ὀνομαστ. **κράατα** (οὐχὶ δμως κ. ὀνομαστ. κρὰας)· Χοιροβ. ἐν ΑΒ 1391 «τὸ κρὰς ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται, οἷον ὁ κρὰς καὶ ἡ κράς», ἡ κεφαλή : 'Ιλ.Ξ 177 **χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε .. ἐκ κράατος ἀθανάτοιο,** 'Οδ.Χ 218 **σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις,** Πίνδ.Π 1,8 **νεφέλαν ἀγκύλῳ κρατὶ .. κατέχευας,** Αἰσχ.Χο.198 **ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,** Σοφ.'Ηλ.449, Εὐρ.'Ικ.289 **ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα,** αὐτ. 'Ηρ.526, 'Αριστφ.Βάτρ.329 **πολύκαρπον μὲν τινάσσων περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα στέφανον μύρτων,** 'Απολλ.Ρ 2,93 **κρᾶτα παρακλίνας·** || μτφ. ἡ κορυφή : 'Ιλ.Υ 5 **κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο** (ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου), 'Οδ.Ι 140 **ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ** (εἰς τὸ μυχιαίτατον τοῦ λιμένος), αὐτ.Ν 102.
κρᾶς (τὸ) δωρ. τ. τοῦ κρῆς, συνηρ. τ. τοῦ κρέας βλ.λ.· Ἡσ. «κρέας, τινὲς δὲ κεφαλὴ (ἤτοι κράς)».
κρασᾶς (ὁ) δημ., θηλ. **κρασού** ὁ ἔμπορος ἢ παραγωγὸς οἴνου, κρασιοῦ· πρβλ. λαδᾶς· **2)** ἰδ. τὸ θηλ. ὁ ρέπων, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν οἰνοποσίαν, ὁ μπεκρής.
κρασάτος-η-ο δημ. κ. **κρασωτός-ή-ό** ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μέλανος οἴνου, τοῦ κρασιοῦ, οἰνόχρους, βαθέως ἐρυθρός : **μάτια κρασάτα· 2)** ἐπὶ ἐδεσμάτων, ὁ παρεσκευασμένος μετ' οἴνου, ὁ μαγειρεμένος μὲ κρασί : **χταπόδι κρασάτο.**
κρασβόλος-ον κτ. συγκ. ἐκ τοῦ κερασβόλος βλ.λ.· Ἡσ. «κρασβόλα, κόλλαβοι δερμάτινοι».
κρασ(ε)ίδιον (τὸ) μτγν. φύραμα, μᾶζα, ζύμη, κόλλα : Ῥοῦφ.π.'Ορειβ.8,47,20.
κρασέρα Ἡσ. «ἀλευρόττησις» (κώδ. κράσσεα· ἀλευρωτίς)· πρβλ. κρησέρα, κραάρα.
κρασί(ν) (τὸ) (κρᾶσις) μσν. κ. δημ., ὑποκορ. **κρασάκι,** μεγεθυντ. **κράσος** (ὁ), ὁ οἶνος : Πρόδρ.Ι,95 **νὰ ἄνοιγα τὸ ἀρμάριν μου, νὰ τὸ 'βρισκα γεμάτον | φωμὶν κρασὶν πληθυντικόν, καὶ θυννομαγειρίαν,** αὐτ.2,342, Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.71,2 **νὰ μ' ἀβγατίσῃς τὸ κρασὶ σαρανταπέντε κοῦπες,** δ. δίστ. **πίνω κρασί, δὲ μὲ μεθᾷ ὡς μὲ μεθᾷ ὁ σεβδᾶς σου,** Σολωμ.Λόρδ Μπάϋρ.156 **λυσσιασμένοι ἀπὸ τὴν πύρα | τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κρασιοῦ,** Πολαμ. Παράκ.88,1 **ἦρθα τὸ γλυκὸ κρασὶ νὰ πιῶ | στὸ μαλαματένιο τὸ ποτήρι,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 19,17 **θὰ παράπιες κρασὶ λάγγιο .·. Σειληνέ, - κρασὶ μαῦρο - ἄσπρο - κοκκινέλλι, - κρασὶ ροδίτης - μοσχάτο - λιαστὸ - νερωμένο, - κρασὶ** γιοματάρι (ἐκ νεωστὶ ἀνοιχθέντος βυτίου), - **κρασὶ σῶσμα** (τὸ τελευταῖον ἐναπομεῖναν ἐν τῷ βυτίῳ)· || φρ. **δῶσέ μου ἕνα ποτήρι κρασὶ** (ποτήριον οἴνου), - **ἤπιε δυὸ κρασιὰ καὶ μέθησε,** εὐχὴ **καλὰ κρασιά, - δὲ μιλάει αὐτός, μιλάει τὸ κρασὶ** (ἐπὶ φλυαρούντων μεθύσων), ὁμ. **ἔβαλε νερὸ στὸ κρασί του** (ἐμετρίασε τὸν ζῆλον, τὰς ἀξιώσεις ἢ τὴν αἰσιοδοξίαν του), παροιμ. **κρασὶ σὲ πίνω γιὰ καλὸ καὶ σὺ μὲ πᾶς στὸν τοῖχο,** ὁμ. **καλὸ κρασὶ κακὸ κεφάλι** (ἐπὶ τῶν μεθυσκομένων καὶ παραπαιόντων ἢ ἐκτελούντων κακὰς πράξεις).
κρασίζομαι μσν. κ. **κρασώνομαι,** παθ. μτχ. **κρασισμένος** οἰνοῦμαι, μεθύσκομαι : Κορ.'Ατ.4Α,256.
κρασίλα (ἡ) σημ. ἡ ὀσμὴ τοῦ οἴνου κ. ἰδ. ἡ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ μεθυσθέντος ἀπόπνοια οἴνου : **χθὲς μέθησες καὶ ἀκόμα μυρίζεις κρασίλες.**
κρᾶσις-εως (ἡ) (κεράννυμι) κ.μσν., νεώτ., ἰων. **κρῆσις,** δημ. **κράση** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεράννυμι βλ.λ., ἡ ἀνάμειξις ἢ συνένωσις δύο ἢ πλειόνων πραγμάτων, ἐξ ἧς προκύπτει νέον τι σύνθετον ἔχον τὰς ἰδιότητας ἀμφοτέρων, συγχώνευσις, συγκερασμὸς ἰδ. ὑγρῶν ἢ τετηγμένων μετάλλων· 'Αριστλ.Τοπ.122b,26 «εἶδος μείξεως»: Αἰσχ. ἀπ.55 **τὴν δευτέραν γε κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω** (ἐπὶ ποτηρίου κεκραμένου οἴνου), Στάφυλ.9,'Αθήν.2,45C **Στάφυλος δέ φησι τὴν τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ κρᾶσιν Μελάμποδα πρῶτον εὑρεῖν,** αὐτ.15,426B **ἔδοξε πᾶσι λέγειν περὶ τῶν κράσεων τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις,** Εὐστ.1624,32 **κρᾶσις ἡ τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ·** κ. γεν. : Αἰσχ.Πρ.482 **κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων** (τρόποι συνθέσεως), Πλάτ.Νόμ. 889C **ὅσα τῇ τῶν ἐναντίων κράσει κατὰ τύχην ἐξ ἀνάγκης συνεκεράσθη,** αὐτ.Τίμ.74D,αὐτ.Θεαίτ. 152D **ἐκ .. κράσεως πρὸς ἄλληλα,** 'Αριστλ.Ψυχ. 407b,31 **τὴν ἁρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσιν ἐναντίων εἶναι,** Πλούτ.'Ηθ.395B **κρᾶσίς τις ἦν καὶ φάρμαξις τῶν πάλαι τεχνιτῶν περὶ τὸν χαλκόν,** Λουκ.Ζεῦξ.5 **χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν .. ποιήσασθαι· 2)** ἡ κατάστασις, ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος : Εὐρ.ἀπ.779,2 **κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων** (αἰθήρ), Πλάτ.Φαίδ.111B **τὰς δὲ ὥρας .. κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην,** Πολυδ.6,178 **κρᾶσιν ὑγρὰν οὐκ ἔχων** αἰθήρ· || ἡ **κρῆσις τῶν ὡρέων** τὸ εὔκρατον κλίμα : 'Ιππ.'Αέρ.12 **τὸ δὲ αἴτιον τούτων ἡ κρῆσις τῶν ὡρέων,** 'Αριστλ.Πρ.14 (ἐν τῇ ἐπιγρ.) **ὅσα περὶ κράσεις· 3)** κ. νεώτ., δημ. -**η** ἡ ἰδιάζουσα εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον φυσικὴ διάθεσις, ἰδιοσυγκρασία, ἰδιοσυστασία : Τίμ.Λοκρ. 103Α **ποτὶ δὲ ταύτας τὰς ὁρμὰς μεγάλα μὲν συνεργὴν δύνανται αἱ τῶν σωμάτων κράσιες,** 'Αριστλ.Πρ.871a,24 **κρᾶσις σώματος,** αὐτ.909a,17 **κρᾶσις διανοίας,** αὐτ.954b,8 **κρᾶσις μελαγχολική, - γερὴ κράση·** | κ. εἰδ. ἰατρ. : 'Ιππ.Φύσ.'Ανθρ. 4, ὁμ. **περὶ κράσεων** τίτλος ἔργου τοῦ Γαληνοῦ· || νεώτ. ψυχολ. ὁ ἰδιαίτερος τρόπος, καθ' ὃν συναισθάνεταί τις καὶ ἐκδηλοῖ τὰ συναισθήματα αὐτοῦ : **αἱματώδης-φλεγματική-χολερικὴ -μελαγχολικὴ κρᾶσις· 4)** μτφ. συνδυασμός, ἕνωσις : Πλάτ.Φαίδ.86B **κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν ψυχήν,** αὐτ.Πολ.441Ε **μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις· 5)** εἰδ. γραμμ. ἡ συγχώνευσις τοῦ τελικοῦ φωνήεντος ἢ διφθόγγου τῆς προηγουμένης λέξεως μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος ἢ διφθόγγου τῆς ἑπομένης εἰς ἓν μακρὸν φωνῆεν ἢ εἰς μίαν δίφθογγον, οἷον τὸ ὄνομα-τοὔνομα, ὁ ἀνήρ-ἁνήρ, τοι-ἄρα τἄρα : 'Απολλ.Δύσκ.'Επιρρ. 128,2,ΕΜ 822,56 **κράσει καὶ συναιρέσει·** || ἡ συναίρεσις βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ. : ΕΜ 392,54 «παρὰ τὸ ἐύς .. τὸ εὖ καὶ κράσει εὖ»· || ὁμ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἔκθλιψις κ. συναίρεσις : 'Ανών.ἐν Πάπ.'Οξ.1,371.
κρασοβάρελ(λ)ο (τὸ) δημ. τὸ βυτίον τοῦ οἴνου, τὸ βαρέλι τοῦ κρασιοῦ : Καρκβ.Ζητ.185 **τὰ**

κρασοβάρελα ἐλογχίζονταν πέρα-πέρα κι ἔτρεχε τὸ παρήγορο ποτό· 2) μτφ. ὁ οἰνόφλυξ, ὁ οἰνοπότης, ὁ μπεκρής.

κρασοβόλι(ον) (τὸ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ οἶνος, τὸ κρασί: Πρόδρ.Ι,195 τὸ ἄσπρον ἐμποτόπουλον γεμάτον κρασοβόλιν· 2) ἐν ταῖς μοναῖς, ἡ κατὰ τὸ γεῦμα παρεχομένη εἰς ἕκαστον μοναχὸν μερὶς οἴνου· 3) δημ. ἡ ἄφθονος πόσις οἴνου.

κρασοβρεξιά (ἡ) δημ. τεμάχιον ἄρτου ἐμβεβαπτισμένου ἐν οἴνῳ πρὸς βρῶσιν.

κρασοκανάτα (ἡ) δημ. κ. κρασοκανάτας (ὁ) τὸ ἐπιτραπέζιον οἰνοφόρον ἀγγεῖον ἐξ οὗ προχέεται ὁ οἶνος ἐν τοῖς ποτηρίοις, ἡ κανάτα τοῦ κρασιοῦ· 2) μτφ. ἰδ. ὁ κρασοκανάτας ὁ μέθυσος, μεθύστακας, πρβλ. μπεκροκανάτας.

κρασοκατάνυξις-εως (ἡ) νεώτ. κ. δημ. -η εἰρων. ἡ ἐκ τῆς οἰνοποσίας προερχομένη οἱονεὶ κατάνυξις, συγκίνησις, μεγάλη οἰνοποσία καθιστῶσα τὸν πίνοντα κατανυκτικόν, γελοίως εὐσυγκίνητον.

κρασοκερνῶ-άω δημ. χέω οἶνον ἐν τοῖς ποτηρίοις τῶν συμποτῶν, κερνῶ κρασί: Ἐφταλ. Ὀδ.Α 143 κάθε λίγο | περνοῦσε ὁ κήρυκας κοντὰ καὶ τοὺς κρασοκερνοῦσε.

κρασολάσπη (ἡ) δημ. ἡ τρύξ, ἡ τρυγία, ἡ λάσπη, τὸ κατακάθι τοῦ κρασιοῦ.

κρασομεθῶ-άω δημ. μεθύσκομαι ἐξ οἴνου, μεθάω μὲ κρασί: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 19,2 παράπια τοὺς καημούς μου νὰ ξεχάσω, | μαζί μου κρασομέθησαν κι οἱ γέροι.

κρασόνερο (τὸ) δημ. κ. κρασονέρι ὕδωρ ἐν ᾧ προσετέθη οἶνος.

κρασοπατέρας (ὁ) μσν. κ. δημ. ὁ ρέπων καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὴν οἰνοποσίαν, οἰνόφλυξ, μέθυσος: Βηλαρ.48,4 στρώθηκε ὁ Κρασοπατέρας | .. τὸ ποτῆρι νὰ σφουγγίσῃ .. κι ὅσο πίνει, τόσο ἀνάφτει, Χριστόπ.115,23 θαυμαστοὶ κρασοπατέρες | τὲς γαβάθες, σὰν μαχαῖρες, | ξεσπαθῶστε μιὰ φορά· || μσν. Κρασοπατέρα φιλοσοφία ἡ Φυσιολογικὴ διήγησις τοῦ ὑπερτίμου κρασοπατέρος βακχικὸν βυζαντινὸν ποίημα, οὗ ποιητὴς κατὰ χειρόγρ. παράδοσιν εἶναι ὁ Πέτρος Ζυφομούστης (ψευδώνυμον), κατὰ δὲ τὴν γνώμην νεωτέρων ἐρευνητῶν ὁ Θεόδωρος Πρόδρομος.

κρασοπινάς (ὁ) δημ. οἰνόφλυξ, μεθύστακας, μπεκρής.

κρασοπότηρο (τὸ) δημ. τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου, τὸ ποτῆρι τοῦ κρασιοῦ: δ.τραγ. στρῶσε τραπέζια χλιβερά, πισκίρια λερωμένα, | κι αὐτὰ τὰ κρασοπότηρα στὴ μέση ραγισμένα.

κρασοπότι (τὸ) δημ. ἡ οἰνοποσία.

κρασοποτίζω δημ. ἀναγκάζω τινὰ νὰ πίῃ οἶνον, καμνω κάποιον νὰ πιῇ κρασί· || προσφέρω οἶνον, κερνῶ κρασί: Βλ.Συνμ.229 ἐν λ. φιλέβω.

κρασοπουλειό (τὸ) δημ. τὸ οἰνοπωλεῖον, ἡ ταβέρνα: Καρκβ.Ζητ.31 δὲν ἐννοεῖ νὰ πάγῃ στὸ κρασοπουλειὸ εἴτε στὸν καφενὲ νὰ καθίσῃ.

κρασοπούλι (τὸ) δημ. τὸ ᾠδικὸν πτηνὸν ἀμπελὶς βλ.λ.

κρασοπούλος (ὁ) δημ. κ. κρασοπούλης οἰνοπώλης, ταβερνιάρης: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.33,6 νὰ 'μουν τὸ Μάη πιστικός, .. | καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ χειμωνιοῦ νά.'μουνα κρασοπούλος.

κρασοπουλῶ-άω δημ. πωλῶ οἶνον, πουλῶ κρασί: Βλ.Συνμ.180 ἐν λ. πουλῶ.

κράσος (ὁ) δημ. ὁ οἶνος καὶ ἰδ. ὁ ἰσχυρός: φρ. δὲν μιλᾷ αὐτός, μιλάει ὁ κράσος (ἐπὶ μεμεθυσμένων φλυαρούντων).

κρασοστάφυλο (τὸ) δημ. ἡ πρὸς παραγωγὴν γλεύκους κατάλληλος σταφυλή, ἀντίθ. φαγουλιανό, φαγουλόρικο.

κρασοσφούγγαρο (τὸ) δημ. ὁ σπόγγος δι' οὗ ἀπομάττουσι τοὺς χυθέντας οἴνους καὶ διαφόρους ἄλλας ἀκαθαρσίας ἐκ τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν ἄλλων σκευῶν οἰνοπωλείου· 2) μτφ. ὁ ἀνθεκτικὸς οἰνοπότης: Βηλαρ.48,29 ὦ κοιλιὰ μὲ δίχως πάτο! | κρασοσφούγγαρο μονάτο.

κρασοτάσι (τὸ) δημ. τὸ κύπελλον τοῦ οἴνου, τὸ κρασοπότηρο: Ἐφταλ.Ὀδ.Γ 51 στὰ χέρια του τὸ κρασοτάσι δίνει.

κρασπεδίτης (ὁ) (κράσπεδον) μτγν. ὁ ἔσχατος, ὁ τελευταῖος τοῦ χοροῦ, ἀντίθ. κορυφαῖος: Πλούτ. Ἠθ.678D ὥσπερ χοροῦ τοῦ συμποσίου τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχοντος.

κρασπεδόδους-δοντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος Ιγουανοδοντιδῶν δεινοσαύρων ἑρπετῶν ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

κράσπεδον (τὸ) κ. νεώτ. ἡ ἄκρα, τὸ ἀκρότατον μέρος πράγματός τινος, θύσανοι, κροσσοί, κ. ἰδ. ἡ παρυφή, τὸ κατώτατον ἄκρον ὑφάσματος ἢ ἐνδύματος, ὁ γῦρος, κ. ἐπὶ γυναικείας ἐσθῆτος, ὁ ποδόγυρος· Ἡσ. «κράσπεδα, τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου κεκλωσμένα ῥάμματα καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ»: Εὐρ.Μήδ.524 ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις, Ἀριστφ.Σφ.475 φορῶν κράσπεδα στεμμάτων, Θεόκρ.2,53 τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις, Χαμαιλ.π.Ἀθήν.9,374Α ἐφόρει ἁλουργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ, Χρύσ.Στωϊκ.3,36, ΚΔ Λουκ.8,44 ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, Παπαδ.Φόν.113 ἡ Φραγκογιαννοὺ ἐτίναξε τὰ κράσπεδα τῶν ἐνδυμάτων της· || μτφ. τὸ ἀκρότατον σημεῖον, συνήθ. κτ. πληθ. τὰ ὅρια χώρας τινός: Σοφ.άπ.602 Καρχηδόνος κράσπεδα, Εὐρ.άπ.382 σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας· κ. κτ. ἑν.: Πλούτ.Τιμ.11 Τιμολέοντα δὲ ὥσπερ ἐκ κρασπέδου τινὸς λεπτοῦ τῆς Ταυρομενιτῶν πολίχνης τῇ Σικελίᾳ προσηρτημένου, Διον. Κυζικ.ΑΠ 7,78 κράσπεδον αἰγιαλοῦ (τὸ ἄκρον τοῦ αἰγιαλοῦ), -κράσπεδον τοῦ πεζοδρομίου (τὸ πρὸς τὸ ῥεῖθρον λίθινον πλαίσιον τοῦ πεζοδρομίου)· || τὰ κράσπεδα τοῦ ὄρους τὰ παρὰ τὴν βάσιν αὐτοῦ μέρη, οἱ πρόποδες, αἱ ὑπώρειαι: Ξεν.Ἑλλ.4,6,8 ὑποκαταβαίνοντες εἰς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν, Καλλιγ.Θάν.Βλ.226 τὰς κυματοειδεῖς κορυφὰς καὶ τὰ πολύπτυχα κράσπεδα τῶν γηλόφων· || κράσπεδα στρατοπέδου τὰ κέρατα τοῦ στρατοῦ: Εὐρ.Ἰκ.661 ὄχλον πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον, Ξεν.Ἑλλ.3,2,16 τοὺς δὲ πελταστὰς ἐπὶ τὰ κράσπεδα ἑκατέρωθεν καθίστασθαι· 2) εἰδ. ἰατρ. νόσος, πάθησις τοῦ σταφυλίτου βλ.λ.: Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.Ι,8.

κρασπεδοῦμαι-όομαι (κράσπεδον) παθ. περιβάλλομαι οἱονεὶ διὰ κρασπέδου: Εὐρ.Ἴων 1423 κεκρασπέδωται δ' ὄφεσιν αἰγίδος τρόπον.

κρασπεδῶ-όω (κράσπεδον) νεώτ. κ. κρασπεδώνω περιβάλλω τι διὰ κρασπέδου· || γεν. κατασκευάζω κράσπεδον· 2) ρηματ. π. κρασπέδωσις, κρασπεδωτά.

κρασπέδωσις-εως (ἡ) (κρασπεδῶ) νεώτ. ἡ διὰ κρασπέδου περιβολή, κόσμησις ἢ ἡ κατασκευὴ κρασπέδου.

κράσσος (λατ.) Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,25 «κρεώδης καὶ παχὺς τὸ σῶμα».

κραστῆναι Ἡσ. «διάκονοι γυναῖκες».

κραστήριον (τὸ) (κράστις) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος ἐσχάρας στερεουμένης ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἄνωθεν τῶν φατνῶν τῶν ἱπποστασίων, ἐντὸς τῆς ὁποίας τοποθετεῖται ἡ χορτονομὴ τῶν ἵππων· Πολυδ.7,142, αὐτ.10,166· 2) κτ. πληθ. ἐνήλατο κλίνης· Φρύν.155 «ἐνήλατα κλίνης ἢ σκίμποδος οὐ χρὴ λέγειν τὸν ἀττικίζοντα, ἀλλὰ κραστήρια».

κραστίζομαι (κράστις) καταναλίσκω κράστιν, τρώγω χλόην, γρασίδι: Σώφρ.166· πρβλ.ΕΜ 535,23.

κράστις-εως (ἡ) κ. κράστις (Ἁρποκρ.) ἡ γράστις βλ.λ., χλόη, χορτονομή, ἰδ.δι' ἵππους, γρασίδι·

Χοιροβ.έν 'Αν.Κρ.2,232,12 «κράστις, ι' ή τών κτηνών χλωροφαγία, ὥσπερ πίστις» : 'Αριστφ.άπ.798, Δείν άπ.46, 'Αριστλ.Ζί 595b,26 **ἡ δὲ κράστις λειοτριχεῖν ποιεῖ, ὅταν ἔγκυος ᾖ**, Θεόφρ.Φί 8,7,5,Πολυδ 7,142,Πάπ. **τὴν κράστιν τὴν τῶν ἵππων**· **2)** πάπ εἶδος φόρου καταβαλλομένου παρὰ τῶν βασιλικῶν γεωργῶν είς τό δημόσιον ταμεῖον έπί Πτολεμαίων έν Αίγύπτω : **κράστις Θηβαίων.**

κραστιφόρος Σκυθία (ή) μτγν. ή παράγουσα ἀφθονίαν κράστεως βλ.λ. : ΨΚαλλισθ.3,18

κρασώνομαι μσν. κ. δημ., μτχ. παρακ. **κρασωμένος**, οίνοῦμαι, μεθύσκομαι : Κορ 'Ατ.4Α,256 έν λ. κρασίζομαι.

κρᾶτα (τό) άντί κράς βλ.λ.II : Σοφ.Φιλ 1457 **οὐ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτα.**

κραταιά (ή) μτγν. χελιδόνιον μέγα : ΨΔιοσκ.2,180

κρᾰταιβάτης (ό) (κραταιός - βαίνω) 'Επιγρ. δωρ. **κραταιβάτας** ό δι' ίσχυρών βημάτων προχωρών, ό βαδίζων δυνατά, έπίθ. τοῦ Διός.

κρᾰταίβιος-ον (κραταιός - βία) μτγν. ό ίσχυρός. δυνατός τῇ βίᾳ : Χοιροβ.έν 'Αν 'Οξ.2,318,Εύστ 1938,1

κρᾰταίβολος-ον (κραταιός - βάλλω) ό κραταιώς βαλλόμενος, ό μεθ' όρμῆς έξακοντιζόμενος Εύρ.Βάκχ.1096 **πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κραταιβόλους ἔρριπτον.**

κρᾰταίγονον (τό) μτγν τ τοῦ κραταίγονος βλ.λ ΨΔιοσκ.3,124.

κρᾰταίγονος (ή) ά. κραταιόγονον τό βλ.λ : Θεόφρ.Φί 9,18,5 (επιθ.γρ.).

κράταιγος (ό) κ. νεώτ. βοταν. τό θαμνῶδες φυτόν τών όρεινών τόπων κράταιγος ό χελδραίχειος ή τρικουκκιά : Θεόφρ.Φί 3,15,6 **κράταιγος οἱ δὲ κραταιγόνα καλοῦσιν**· || νεώτ βοταν γένος μηλεομόρφων **ροδοειδῶν** φυτών.

κραταιγύαλος-ον (κραταιός - γύαλον) ό έχων ίσχυρά, ίσχυρώς προσηρμοσμένα γύαλα. βλ.λ., ό ίσχυρός : 'Ιλ.Τ 361 **ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι θώρηκές τε κραταιγύαλοι.**

κραταιγών-όνος (ό) ό κράταιγος βλ.λ. Θεόφρ Φί 3,15,6 **οἱ δὲ κραταιγόνα καλοῦσιν.**

κρᾰταιΐς (ή) (κρατύς) ή ύπερβάλλουσα δύναμις, τό βάρος, έπί τοῦ λίθου τοῦ Σισύφου : 'Οδ.Λ 597 **ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς** (ότε έμελλε νά ύπερβῆ τήν κορυφήν, τότε ή μεγάλη δύναμις τοῦ βάρους του έπανεκύλιεν αὐτόν· σχόλ. «ό μὲν 'Αρίσταρχος καί 'Ηρωδιανός όξυτόνως κατά συστολήν, ώς λικριφίς άμφουδίς έπιρρηματικώς, ό δέ 'Ασκαλωνίτης τό πλήρες κραταιά ΐς, οἷον ίσχυρά ΐς, ᾧ έπείσθη καί ή συνήθεια· ή κραταιά δύναμις τοῦ λίθου, ὅ έστι τό βάρος»)· **2) κραταιΐς-ΐδος** (ή) ώς κύρ. όνομα, ή Κραταιά, ή 'Ισχυρά, όνομασία τῆς μητρός τῆς Σκύλλης : 'Οδ.Μ 124 **βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν, μητέρα τῆς Σκύλλης.**

κρᾰταίλεως-ω-ων (κραταιός - λεῦς, λᾶς) ό έκ σκληρών, τραχέων λίθων, ό σκληρός καί πετρώδης, ό βραχώδης : Αίσχ.'Αγ.666 **μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα**, Εύρ.'Ηλ.534 **πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ γαίας ποδῶν ἔκμακτρον.**

κραταιογονον (τό) μτγν. τό ποώδες φυτόν πολύγονον τό κραταιόγονον, ή άγρια πιπεριά : Διοσκ.3,124,Γαλ.12,44 **κραταιογόνου τῆς πόας ὁ καρπὸς καὶ δριμὺς γευομένοις ἐστί.**

κραταιός-ά-όν (κράτος, κρατῶ) κ. μσν. κ. νεώτ. ό δύναμιν, κράτος έξοχον έχων, ίσχυρός, δυνατός, ρωμαλέος· πρβλ. κρατερός· π. 'Ομ. ώς έπίθ. τῆς μοίρας έν τῇ σημ. τοῦ παγκρατής, άφυκτος : 'Ιλ. Ε 83,Π 334,Υ 477,Φ 110 **θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή**· || έπί θεών, ό έχων ίσχύν, έξουσίαν ύπερτέραν, ό οὗ ή βοήθεια σωστική, τελεσφόρος : 'Ιλ.Ν 345 **δύω Κρόνου υἷε κραταιώ** (ό Ζεύς καί ό Ποσειδών), Πάπ. **τῷ μεγίστῳ κραταιῷ θεῷ Σοκνοπαίῳ**, ΘΛειτουργ.Χρυσ.'Ορθρ.Εύχή 7 **σὺ εἶ μόνος ἅγιος, βοηθός, κραταιὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν**· || έπί άνθρ., ό έξόχως δυνατός καί άνδρεῖος : 'Οδ.Ο 242 **γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κρατερώ**, αὐτ.Σ 382 **καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός**, Πίνδ.Ν 4,25 **Τροΐαν κραταιὸς Τελαμὼν πόρθησε**· || έπί θηρίων, ό έχων άλκήν καί μένος, ό τών ά. ζώων κρατών : 'Ιλ.Λ 119 **ἤιξε** (ή έλαφος) . . **σπεύδουσ', ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς** (τοῦ λέοντος), Παπαδ.Φόν.103 **ὁ μέγας καὶ κραταιὸς ὄρνις τῶν θαλασσῶν**· || συνεκδ. έπί θεών κ. άνθρ. ώς έπίθ. τῆς χειρός ἤ τών χειρών ἤ τοῦ βραχίονος : Σοφ.Φιλ.1110 **κραταιαῖς μετὰ χερσίν**, Εύρ.'Ηρ.964 **πατὴρ δέ νιν θιγὼν κραταιᾶς χειρός**, Τραγ.'Αδέσπ.416 **κραταιῷ . . βραχίονι**, ΠΔ 'Εξ.13,3 **ἐν γὰρ χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ὑμᾶς κύριος ἐντεῦθεν**, ΚΔ Πέτρ.1,5,6 **ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ**· έν χρ. κ. συγκρ. : Αύτομ.ΑΠ 11,324 **ἔχει γὰρ Ἅρπαλος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην**· || όμ. έπί ίδιοτήτων ἤ καταστάσεων ἤ ένεργειών : Πίνδ.Π 2,81 **ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν** (σθεναρόν, τολμηρόν λόγον), Αίσχ.Πρ.428 **Ἄτλαντος ὑπέροχον σθένος κραταιόν**, Πολύβ.2,69,8 **ἀγῶνος δὲ γενομένου κραταιοῦ**, 'Αθήν.3,125C **κραταιοῦ καύματος ὥρᾳ**, Πάπ. **ἐν φωτὶ κραταιῷ καὶ ἀφθάρτῳ**, Καισάρ. Δαπ. έν Σάθ.3,31 **σὲ ἔκαμε μέγαν δραγουμάναν τῆς κραταιᾶς βασιλείας, - ἡ κραταιὰ δυναστεία τῶν Μακεδόνων, - ἡ κραταιὰ ἐπέμβασις - προστασία τῆς 'Αγγλίας**· || έν χρ. κ. παραθ. **-ότερος, -ότατος** : Φίλ.1,14, αύτ.2,383· **2)** έπί πραγμ., ίσχυρός, άνθεκτικός, σκληρός : Πίνδ.Π 6,34 **ὁ δ' ἔφεπεν κραταιὸν ἔγχος**, Φίλ.Μηχ.Βελοπ.80 **κραταιὰ λίθος** (σκληρά), Πλούτ.Κράσσ.24 **τόξων κραταιῶν καὶ μεγάλων**· || είδ. έπί έδάφους, τό πετρώδες, ίδ. τό λιθόστρωτον· 'Ησ. «**κραταιὸν οὖδας**, λιθόστρωτον έδαφος» : Λουκ.'Ανάχ.28 **ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο**· **3)** μτγν. κ άπολ. κτ. πληθ. άρσ. **οἱ κραταιοὶ** οἱ πανίσχυροι : 'Ιάμβλ.Μυστ.8,4, Δαμάσκ 'Αρχ 351· || είδ. άστρολ. **κραταιοὶ ἡγεμόνες** κατώτεραί τινες θεότητες παραλλήλως μετά τών άνωτέρων προϊστάμεναι μερικώς τών ζωδιακών άστρων : Πορφ.π. Εύα.Εύαγγ.Προπ.3,4· || έν παραπλ. σημ. έπί τών άστέρων κ. έπί τοῦ ζωδίου : Κατ.'Αστρλ.Κ 8|4|227, Πάπ. **ὁ κραταιὸς** (μηνός Φαρμοῦθι)· || όμ. μτ. γενικ. ό μοιραῖος άρχων, δεσπότης τινός : Πάπ. **ὦ τῶν πάντων, ζώντων τε καὶ τεθνηκότων κραταιοί**· **4)** μσν. τό ύπερθ. **κραταιότατος** ώς κοσμητικόν έπίθ. έν άναφοραῖς πρός τόν σουλτάνον· όμ. κ. συνηθέστ. τό θηλ. : **ἡ κραταιοτάτη βασιλεία σου.**

κραταιότης-ητος (ό) (κραταιός) μτγν. κ. μσν. ή ίδιότης τοῦ κραταιοῦ βλ.λ.1) κ. 3) : ΠΔΨαλμ.45(46),4 **ἐταράχθησαν τὰ ὄρη ἐν τῇ κραταιότητι αὐτοῦ**, Φίλ.1,110,33 **πυκνότητι καὶ κραταιότητι συνεχῶν ὀστέων**, 'Ιω.Χρυσ.1,648,43· **2)** μτφ. ή κατίσχυσις, ή σταθερότης : 'Ισίδ.Πηλ.104 **ἡ κραταιότης τῶν ἀρχῶν.**

κρᾰταιόφρων-ονος-ον (κραταιός - φρήν) πάπ. κ. μσν. βλοσυρός, σκυθρωπός, αὐστηρός : Πάπ. ΚΠορφ.3,38 (έκδ. Β.).

κραταιόχειρ-ειρος (ό,ή) (κραταιός - χείρ) 'Επιγρ. κ. μσν. ό κραταιός, ίσχυρός τάς χεῖρας, ό έχων κραταιάν χεῖρα : 'Επιγρ., ΚΜανασσ.27,77.

κρᾰταιόχθων-ονος (ό,ή) πάπ. ό κρατών, ό δεσπόζων τῆς γῆς.

κρᾰταίπεδος-ον (κραταιός - πέδον) ό έχων σκληρόν δάπεδον, έδαφος : 'Οδ.Ψ 46 **οἱ δέ μιν ἀμφί, κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν.**

κρἄταίπῖλος-ον (κραταιός - πῖλος) ποι. ὁ ἔχων κραταιόν, ἰσχυρὸν πῖλον βλ.λ.2Ι, ὑπένδυμα περικεφαλαίας : Αἰσχ.ἀπ.430.
κρἄταίπους-ποδος-πουν κραταιός - πούς) ὁ ἔχων κραταιούς, ἰσχυροὺς πόδας : 'Ομ.'Επιγράμμ. 15,9 **ἡμίονοι κραταίποδες.**
κρἄταίρῖνος-ον (κραταιός-ρινός) ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα, ὄστρακον : Χρησμ.π.'Ηρ.Ι,47 **ὀδμὴ μ' ἐς φρένας ἦλθε κρατοιρίνοιο χελώνης ἑψομένης.**
κραταιῶ-όω (κραταιός) μτγν. κ.μσν., νεώτ. κ. κραταιώνω καθιστῶ τι(να) κραταιόν, κρατύνω, ἰσχυροποιῶ, ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω, στερεώνω : ΠΔ Βασ.Ι,23,16 **ἐκραταίωσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐν κυρίῳ, - κραταίωσον ἡμᾶς ἐν τῇ** πίστει **σου, Κύριε**' κ. παθ. : αὐτ.30,6 **ἐκραταιώθη Δαυὶδ ἐν κυρίῳ τῷ θεῷ αὐτοῦ,** ΚΔ Λουκ.Ι,80 **τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε καὶ ἐκραταιοῦτο** πνεύματι, αὐτ. Κορινθ.Ι,16,13 **στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε,** αὐτ.'Εφεσ.3,16, 'Ωριγ.Ι,895,38 **ὁ κατὰ τοῦ φρονήματος τῆς σαρκὸς κεκραταιωμένος,** Φώτ.'Επιστ.141,2 **τῆς ὑμῶν κραταιουμένης βασιλείας**' || **κραταιοῦμαι ὑπέρ τινα** κτῶμαι δύναμιν ὑπερτέραν τινός, ὑπερισχύω τινός : ΠΔ Βασ.2,10,11 **ἐὰν κραταιωθῇ Συρία ὑπὲρ ἐμέ, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς σωτηρίαν**' **2)** τὸ παθ. ἀποφασίζω, μορφώνω ἐν ἐμοὶ ἀπόφασιν : ΠΔ Ρούθ Ι,18 **Ἰδοῦσα .. ὅτι κραταιοῦται αὐτὴ τοῦ πορεύεσθαι μετ' αὐτῆς**' **3)** ἀμτβ. ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω : ΠΔ Βασ.2,11,23 **ἐκραταίωσαν ἐφ' ἡμᾶς οἱ ἄνδρες καὶ ἐξῆλθον ἐφ' ἡμᾶς εἰς τὸν ἀγρόν,** αὐτ.3,21(20),23 **διὰ τοῦτο ἐκραταίωσεν ὑπὲρ ἡμᾶς**' **4)** τὸ μέσ. **κραταιοῦμαι** ἐλέγχω, χαλιναγωγῶ, κρατῶ : Φίλ.Ι,420 πάθη **λόγῳ κραταιοῦσθαι**' **5)** ρηματ.π. κραταίωμα, κραταίωσις.
κραταίωμα-ατος (τὸ) (κραταιῶ) μτγν. κ. μσν. ἰσχύς, δύναμις, ἐνίσχυσις, στήριγμα : ΠΔ Ψαλμ.42,2 **σὺ εἶ ὁ θεὸς κραταίωμά μου,** Εὐσ.Εὐαγγ.'Απ.1851 **κραταίωμα τοῦ λαοῦ,** Μηναῖ.ΙΙ,3 'Ωδ.7 Θεοτ. **κραταίωμα τῶν μελῳδούντων,** αὐτ.3,2 'Ωδ.4 **στηριγμός σοι καὶ κραταίωμα ὁ Δεσπότης.**
κραταίωνον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν κραταιόγονον βλ.λ. : ΨΔιοσκ.3,124.
κραταιῶς ἐπίρρ μτγν. κ. νεώτ. ἰσχυρῶς, ρωμαλέως, δυνατά, γερά : ΠΔ Βασ.Ι,2,16 **νῦν δώσεις, καὶ ἐὰν μή, λήψομαι κραταιῶς,** αὐτ.Κριτ.8,Ι **καὶ ἐκρίνοντο μετ' ἐμοῦ κραταιῶς,** Φίλ.Ι,276 **κραταιῶς διαφυλάττειν,** αὐτ.214 **κραταιῶς δὲ καὶ παγίως ἐλλαβομένοις.**
κραταίωσις-εως (ἡ) (κραταιῶ) μτγν. κ. μσν. ἰσχυροποίησις, ἐνίσχυσις, ἰσχύς : ΠΔ Ψαλμ.59,9 **'Εφραῒμ κραταίωσις τῆς κεφαλῆς μου,** αὐτ.67,36 **δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ,** Εὐστ.Πον.23,40.
κρατάνιον (τὸ) (κρατήρ) εἶδος εὐμεγέθους ποτηρίου : Πολ.π.'Αθήν.480Α.
κρατάρχης (ὁ) (κράτος-ἄρχω) μτγν. ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ ἡγεμών : 'Εφρ.Καισ.807.
κραταρχία (ἡ) μσν. ἡ αὐτοκρατορία, ἡ κυριαρχία : 'Εφραὶμ 25,68,123.
κρἄταρχος (ὁ) μσν. κρατάρχης βλ.λ. : ΚΜανασσ.110 **κρατάρχους ἀναδεικνυσιν αὐτάνακτας.**
κραταρχῶ-έω μσν. εἶμαι κρατάρχης βλ.λ., αὐτοκρατορεύω, ἡγεμονεύω : 'Εφραὶμ 151,2427.
κραταιαίχμης (ὁ) (κρατερός-αἰχμή) ὁ κραταιὸς εἰς τὸ ἀκόντιον, ὁ ἰσχυρὸς ἀκοντιστής : Πίνδ. 'Ισθμ.6(5),55 (κώδ. **καρτεραίχμης**).
κραταραλγής-οῦς-ές 'Επιγρ. ἄτεγκτος, σκληρός.
κρατεραύχην-ενος ὁ κρατερὸν αὐχένα ἔχων : Πλάτ.Φαῖδρ.253Ε **ἵππος κρατεραύχην,** αὐτ.'Ιππ. 'Επιδ.6,Ι,2 (ὁ.γρ. **καρτεραύχην**).
κρατερῖτις-ιδος (ἡ) (ἐνν. λίθος) μτγν. σκληρὸς κιτρινωπὸς λίθος : Πλίν.ΦΙ 37,154.
κρατερόδους (ὁ) 'Ησ. ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὀδόντας.

κρατερός-ά-όν ἐπ. κ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. τ. τοῦ καρτερὸς βλ.λ., ἰσχυρός, δυνατός, **κυρίως ἐπὶ τῆς** σωματικῆς ἰσχύος : 'Ιλ.Π 624 **κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς,** 'Οδ.Δ 335 **κρατεροῖο λέοντος,**αὐτ.Δ 288 **ἀλλ' 'Οδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε νωλεμέως κρατερῇσι,** Πίνδ.'Ισθμ.5,38 **Οἰνεῖδαι κρατεροί,** αὐτ.Πυθ.ΙΙ,27 **χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν,** Αἰσχ.Εὐμ.338 **κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν**' **2)** δθ. κ. σκληρός, σκληρόκαρδος : 'Ιλ.Φ 566 **οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι**' **λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων**' || ἐπὶ τοῦ 'Αδου, σκληρός, τραχύς, αὐστηρός : 'Ιλ.Ν 415 **εἰς 'Αιδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο**' **3)** ἐπὶ πραγμ., ἰσχυρός, δυνατός, ἀνθεκτικός : 'Ιλ.Ε 386 **δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,** 'Οδ.Θ 336 **ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθείς,** 'Ησ.Θ 864 **ἠὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστι,** Αἰσχ.Πρ.167 **κραταιαῖς ἐν γυιοπέδαις**' || ὁμ. ἐπὶ ὅπλων : 'Ιλ.Ε 104 **ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος,** αὐτ.Θ 279 **τόξου ἄπο κρατεροῦ,** 'Οδ.Ω 170 **οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο νευρὴν ἐντανύσαι**' **4)** κ. νεώτ. ὁμ. ἐπὶ καταστάσεων, ἰσχυρός, δυνατός, σκληρός, ἄγριος, πεισμοτώδης : 'Ιλ.Β 345 **ἄρχευ 'Αργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας,** αὐτ.Ζ 458 **κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη,** αὐτ.Φ 501 **εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν,** Παπαδ.Χρ. Μηλ.48 **ὅσον κρατερὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ καταδίωξις τῶν Τούρκων**' || ὁμ. ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν, δυνατός, ἰσχυρός, ὁρμητικός, βίαιος : 'Ιλ.Λ 249 **κρατερόν ῥά ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε,** αὐτ.Ζ 137 **κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ,** 'Οδ. Ο 232 **κρατέρ' ἄλγεα πάσχων**' || ὁμ. ἐπὶ πράξεων καὶ λόγων, βίαιος, τραχύς : 'Οδ.Λ 624 **φράζετο τοῦδέ γέ μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθ..ον,** 'Ιλ.Α 25 **κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν** (τραχύν, βαρὺν λόγον, Εὐστ. «γενναῖον καὶ δυσαπάντητον»), αὐτ.Ο 202 **τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε**' **5)** μτγν. κ. μσν. νικητής, ὑπέρτερος : Διον.'Αλ.Ρητ.Ι,35 ἐπεὶ **δὲ ταύτης κρατερὸς ἐγένετο** (κώδ. διορθ. ἐγκρατής), Αἰλ.π.Εὐστ.29,15 **ὁ δεῖνα** κρατερὸς **τοῦ δεῖνος** γέγονεν.
κρατερόστομος-ον μσν. ὁ κρατερὸν στόμα ἔχων : Πρόδρ.'Επιγρ.42.
κρατεροφόρος-ον 'Ησ. «γενναῖος».
κρατερόφρων-ονος-ον (κρατερός-φρήν) ὁ ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, γενναιόψυχος, ὁ γενναίαν καὶ ἀτρόμητον καρδίαν ἔχων : 'Ιλ.Η'184 **ὡς δὲ κύνες .. θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος,** 'Οδ. Λ 299 **ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδάρεω κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,** αὐτ.Ρ 124 **ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι,** 'Ησίοδ. 'Εργ.147 **ἀδάμαντος ἔχων κρατερόφρονα θυμόν,** 'Επιγρ. **Διὸς κρατερόφρονι κούρῃ.**
κρατερόχειρ-ειρος ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἰσχυρὰν χεῖρα' κ. μτφ. : ΑΠ 9,210,4 **ἀλλ' ἐπὶ κρατερόχειρος 'Αναστασίου βασιλῆος ἤλυθον ἐς φάος.**
κρατερόχρους-οος-ουν-οον (χρώς, χρόα) μτγν. ὁ ἔχων δυνατὸν δέρμα : 'Οππ.Κυν.3,337 **κρατερόχροα φῦλα** (ἐσφ.γρ. ἀντὶ κρατερόφρονα).
κρατεροψυχία (ἡ) νεώτ. ἀ. συνηθέστ. **καρτεροψυχία** ἡ ἰδιότης, ἡ ἀρετὴ τοῦ κρατεροψύχου βλ.λ.
κρατερόψυχος-ον νεώτ. κ. **καρτερόψυχος ὁ** ἔχων κρατερὰν, ἰσχυρὰν ψυχήν, δθ. ὁ μετὰ σθένους ἀντιμετωπίζων τὰς ἀντιξόους περιστάσεις τοῦ βίου, ὁ εὐσταθὴς καὶ καρτερικὸς ἐν ταῖς δυστυχίαις' **2)** ὁ κρατερόφρων βλ.λ.
κρατέρωμα-ατος (τὸ) 'Ησ. κ. νεώτ. κρᾶμα χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, **ἀ.** χαλκοκασσίτερος' 'Ησ. «κρατερώματα· μεῖξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου».
κρατερῶνυξ-υχος (ὁ,ἡ) κ.μσν. ὁ ἔχων κρατερούς, δυνατοὺς ὄνυχας : 'Οδ.Κ 218 **λύκοι κρατερώνυχες**

ἠδὲ λέοντες, ΚΜανασσ.120 καὶ σιαγόνας καταθλῶν θηρῶν κρατερωνύχων· || μτγν. όμ. ἐπὶ τῆς χειρός : Μάτρ.Δεῖπν.28 τῇ γ' ἐγὼ ἐν πρώτοις ἔπεχον κρατερώνυχα χεῖρα· || ἐπὶ ἵππων καὶ ἡμιόνων, ὁ ἔχων ἰσχυρὰς ὁπλάς : 'Ιλ.Ε 329 Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους ἐμμεμαώς, 'Οδ.Ζ 253 ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας.

κρατερῶς ἐπίρρ. ἰσχυρῶς, ρωμαλέως, μετὰ δυνάμεως : 'Οδ.Δ 344 κὰδ δὲ ἔβαλεν κρατερῶς· || ἐπὶ καταστάσεων, ἰσχυρῶς, ἀγρίως, πεισματωδῶς, σταθερῶς, γενναίως : 'Ιλ.Μ 152 μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο, αὐτ.Λ 666 ἑστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε (μὲ σταθερότητα, γενναιότητα), Στοβ.'Ανθολ.91,33 ἐβοήθει δὲ αὐτῷ κρατερῶς ἡ τύχη· || όμ. ἐπὶ ρημ. σημαινόντων ψυχικὸν πάθος, ὁρμητικῶς, βιαίως, ἰσχυρῶς : 'Ιλ.Ν 353 ἤχθετο γάρ ρα Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα· || όμ. ἐπὶ τοῦ λέγειν, ἀγορεύειν κτλ., αὐστηρῶς, μετὰ τραχύτητος, μετὰ σκληρότητος : 'Ιλ.Θ 29 οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, .. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.

κράτεσφι ἐπ. δοτ. τοῦ κρὰς βλ.λ. : 'Ιλ.Κ 156 ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός (μτφρ. Ζερβ. «ὡραῖο χαλὶ ἁπλωνόταν κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι του»).

κρατευτήριον (τὸ), συνήθ. κτ. πληθ., κρατευτὴς βλ.λ.Ι)· Πολυδ.6,89 «κρατευτήριον . σιδήρεον ᾧ τοὺς ὀβελίσκους ἐπιτιθεῖσι πρὸς τὴν τῶν κρεῶν ὄπτησιν», αὐτ.10,97.

κρατευτὴς (ὁ) συνήθ. κτ. πληθ. κρατευταὶ (οἱ) Πολυδ.10,97 «αἱ βάσεις ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται πρὸς ὄπτησιν» : 'Ιλ.Ι 214 πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπαείρας (σχόλ. «τῶν βάσεων, ὅ ἐστι τῶν λίθων ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν»)· 2) 'Επιγρ. λίθινα ὑποστηρίγματα λιθαστρώτου, πεζοδρομίου· 3) μολύβδινοι ράβδοι ὡρισμένου βάρους ἢ μεγέθους Εὐπ 171 μολύβδινοι κρατευταί, 'Επιγρ.

κρατεύω 'Επιγρ. μ. κτ. παρακ. κεκράτευκα, κρατῶ βλ.λ.

κράτημα-ατος (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρατεῖν, τοῦ δράττεσθαι ἢ τοῦ βαστάζειν : Πρόκλ.Τετράβ.36 οἱ δὲ περὶ τὸ κράτημα τῆς χειρός,-διά τὸ κράτημα τῆς .. ἀσπίδος ἐχρειάζετο καὶ δύναμις καὶ ἄσκησις, - κουράστηκα ἀπὸ τὸ κράτημα τοῦ ἐπιταφίου· 2) μτγν. ἰατρ. εἰς τὴν χειρουργικήν, ἡ δι' ἐπιδέσμων ἢ ἄ. συγκράτησις τοῦ παθόντος μέλους τοῦ σώματος : Γαλ.18(2),588 οἱ δὲ οἰνηροὶ σωλῆνες .. ἀντὶ κρατήματος παραλαμβάνονται, 'Αρχ.Χειρουργ.112 πρὸς κράτημα κώλου ἐν καταρτισμοῖς· 3) σχόλ. κ. δημ. συνεκδ. τὸ δι' οὗ τις κρατεῖ, ἡ λαβή, τὸ χερούλι : Σχόλ.Λουκ.ΖΤραγ.31, αὐτ.'Ικαρ. 10,-ἀπὸ ποῦ νὰ πιάσω τὴν κάσσα;· δὲν ἔχει κράτημα· 4) μσν. τὸ ἐκ νίκης κρατηθέν, κτηθὲν κέρδος, ἀπόκτημα : Μαυρίκ.Στρατηγ.4,5 τὰ προκαταλαμβανόμενα κρατήματα ἀνατρέπεσθαι δύνανται· 5) μσν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ βυζαντινῇ μουσ. μελῴδημα ἄνευ λέξεων ἢ μετὰ λέξεων τυπικῶν ψαλλόμενον ἐν τέλει μεγάλων ὕμνων· || ὅθ. κ. ἓν τῶν τεσσάρων ἀφώνων σημάτων τοῦ ἀρχαίου στενογραφικοῦ συστήματος τῆς βυζαντ μουσικῆς : 'Αγιοπολ.π.Δουκαγγίῳ ἐν λ. τὸ δὲ μέγα κράτημα ἀπὸ τῶν δύ' ὀξειῶν· 6) μτγν. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς λόγον, πρὸς φράσ. διατύπωσιν, τὸ κρατούμενον ἤτοι τὸ μὴ δηλούμενον, ὅθ. τὸ ἐν τῷ λόγῳ πανούργημα, σόφισμα : ΨΧρυσόστ.10,871 ἔλυσεν ἡ λέξις τὸ κράτημα· || όμ. γραμμ. ἐπὶ λ. τὸ κρατούμενον, τὸ παράγωγον : 'Αναστ.Συν 38,8 θέλημα .. τοῦ θελητοῦ λῆμμα, ἤγουν κράτημα· 7) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ τιμῆς, τρεχούσης εἰς χρῆμα ἀξίας, διατιμήσεως πραγμ., ἡ συγκράτησις, διατήρησις εἰς ἣν εὕρηνται ἀξίαν, ἡ μὴ ἔκπτωσις: τὸ κράτημα τῶν τιμῶν τῆς σταφίδος εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀγοράς,- τὸ κράτημα τῆς δραχμῆς εἶναι ἀπαραίτητον πάσῃ θυσίᾳ.

κρατημάρα (ἡ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρατιέμαι (=παραλύω, πάσχω παράλυσιν, βλ. κρατῶ), ἡ παραλυσία τῶν ἄκρων : 'Αραβαντ. Παροιμ.73 μὲ τὸ στόμα μπάρδα μπάρδα, μὲ τά χέρια κρατημάρα (ἐπὶ τῶν χειρονομούντων),-κρατημάρα νά σὲ πιάσῃ.

κρατηματάριον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. μουσικὸν βιβλίον περιέχον διάφορα ἔντεχνα κρατήματα.

κρατημοκατάβασμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, μελῳδικὴ γραμμὴ ἐντελοῦς θέσεως ὁριστικῆς καταλήξεως.

κρατημοκούφισμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς μελῳδικὴ γραμμὴ θέσεως λήγουσα εἰς ἀτελῆ κατάληξιν.

κρατημὸς (ὁ) μσν. κ. δημ. κράτημα, συγκράτησις, ἡ πρᾶξις τοῦ συγκρατεῖν : 'Ερωτόκρ.5,1183 δὲν ἔχει ὁ κύριος κρατημὸ (δὲν συγκρατεῖται), -ἐπῆρε τὸν κατήφορο καὶ κρατημοὺς δὲν ἔχει.

κρατημοϋπόρροον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, εἷς ἐκ τῶν ἓξ ἐμφώνων χαρακτήρων τοῦ στενογραφικοῦ συστήματος τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

κράτηξη (ἡ) μσν. συγκράτησις : 'Ερωτόκρ.1,637.

κρατὴρ-ῆρος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., 'Ιων. κ. ἐπ. κρητὴρ (ἐκ τοῦ κεράννυμι) ἀγγεῖον πρὸς κρᾶσιν, εἰδ. εὐρύχωρον ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀνεμειγνύετο ὁ οἶνος μεθ' ὕδατος καὶ ἐξ οὗ ἐπληροῦντο τὰ κύπελλα τῶν συνδαιτυμόνων : 'Ιλ.Γ 295 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον, αὐτ 269 κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον, 'Οδ.Δ 615 κρατὴρ ἀργύρεος ἔστω ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, αὐτ.Α 110 οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, Σαπφ.51 κῆ δ' ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο, 'Αλκ.45 ἐν δὲ κίρνατε τῷ μελιάδεος ὄττι τάχιστα κράτηρα, 'Αριστφ.'Εκκλ.841 κρατῆρας ἐγκιρνᾶσι, Χρησμ.π.Δημ.531 κρατῆρα κεράσαι, Θουκ. 6,32 κρατῆράς τε κεράσαντες παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα (ἀνέμειξαν ἐντὸς τῶν κρατήρων τὸν οἶνον μετὰ τοῦ ὕδατος), 'Επιγρ. κρητῆρα καὶ ὑποκρητήριον, Πλούτ.'Ηθ.270Α τῶν κρατήρων ὁ δεύτερος ἥρωσιν ἐπικίρναται, Βί.'Αλεξ.5683 εἶδον οὖν καὶ κρατῆρα μέγαν καὶ χρυσοτόρευτον ἔνδον τῶν οἴκων Κύρου· || φρ. κρατῆρα πίνειν πίνειν κρατῆρα οἴνου, πρβλ. δημ. ἀδειάζω τὶς κανάτες : 'Ιλ.Θ 232 πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο· || όμ. φρ. κρητῆρα ἵστημι ἐλεύθερον ἑτοιμάζω, στήνω τὸν κρατῆρα, διὰ νὰ πίω πρὸς ἑορτασμόν, πρὸς τιμήν, τῆς ἐλευθερίας: 'Ιλ.Ζ 528 αἴ κέ ποθι Ζεὺς δώῃ .. κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν, ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐυκνήμιδας 'Αχαιοὺς (σχόλ. «ὃν εἰώθασι τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρατῆρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι»)· || κρατῆρα ἐπιστέφειν βλ. ἐπιστέφω· || σπονδὴ τρίτου κρατῆρος ἡ πρὸς τὸν Δία Σωτῆρα σπονδή· πρβλ. σωτήρ : Σοφ.ἀπ.425· || γενικῶς δοχεῖον πρὸς ἀνάμειξιν διαφόρων ὑγρῶν : Σοφ.ΟΚ 159 κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν, Εὐρ.Κύκλ.216 ἢ καὶ γάλακτός εἰσι κρατῆρες πλέῳ;· || κ. μτφ. ἐν ποικίλαις χρήσεσι καὶ ἐκφράσεσι : Πίνδ. Ο 6,91 κρατὴρ ἀοιδᾶν (ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ κομίζοντος τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ), Αἰσχ.'Αγ.1397 τοσόνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν πλήσας .. ἐκπίνει μολών, 'Αριστφ.'Αχ.937 κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν (ἐπὶ τοῦ συκοφάντου), Διον.'Αλ.Ρωμ.7,44 αἵματος κρατῆρα πολιτικοῦ στῆσαι (ἐπὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου), Φιλόστρ.209 Νεῖλον .. τὸν κοινὸν τῆς

Αἰγύπτου κρατῆρα, αὐτ.298 μὴ τὴν τράπεζαν εἰς κοπετὸν μεταβάλω καὶ πένθους ὑμῖν κρατῆρα κεράσωμαι, Ἱμέρ.204 Ἔρωτες πόθου κρατῆρα κεράσαντες, Εὐμάθ.322 Λήθης κρατῆρα πίνειν, Πρόδρ.346 κρατῆρα ἡδονῆς· **2)** ἡ ἐκ τῶν κρατήρων οἰνοποσία, ἡ οἰνοποσία, τὸ συμπόσιον, τὸ ποτί : Αἰσχ.Χο.291 οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός, Δημ.531 κρατήρων εἴργεσθαι τὸν ἀνδροφόνον· **3)** μτγν. ὄνομα ἀστερισμοῦ : Πτολ.Τετράβ.27· **4)** κοίλωμα ἐντὸς βράχου ἔχον τὸ σχῆμα κρατῆρος : Σοφ.ΟΚ 1593 κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα, Πλάτ.Φαίδ.111D ἢ (ένν. εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους) πολὺ μὲν ὕδωρ ῥεῖν ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλους ὥσπερ εἰς κρατῆρας· **5)** κ. νεώτ. τὸ ἔχον σχῆμα κρατῆρος στόμιον ἡφαιστείου : Ἀριστλ. Κόσ.400a,33 καθάπερ τῶν ἐν Αἴτνῃ κρατήρων ἀναρραγέντων, Πολύβ.34,11,12 Πολύβιος τῶν τριῶν κρατήρων [τῆς Ἱερᾶς Ἡφαίστου] τὸν μὲν κατερρυηκέναι φησίν, Λουκ.Τραγῳδ.23 ὁποῖα κρατὴρ μεστὸς Αἰτναίου πυρός, Ἐπιγρ. πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων (περὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους).

κρατηρία (ἡ) μτγν. κρατὴρ πρὸς ἀνάμειξιν φαρμάκων κλπ. : Διοσκ.4,150, Ζῶα.Ἀλχ.234Β.

κρατηρίαρχος (ὁ) Ἐπιγρ. συμποσίαρχος βλ.λ.

κρατηρίδιον (τὸ) μτγν, ἰων. κρητηρίδιον μικρὸς κρατήρ, κρατήριον βλ.λ. : Ἐπιγρ.,Ἰώσ.ΑΙ 3,6, 7 σφαιρία . . σὺν ῥοΐσκοις καὶ κρατηριδίοις.

κρατηρίζω, ἰων. κρητηρίζω, παθ. ἀόρ. κηκρατηρίχ(θ)ημες, ἀναμειγνύω ἐντὸς τοῦ κρατῆρος οἶνον: Ἐπιγρ. κρητηρίσα(ντες κρητῆρα)ς τέσσερας· || εἰδ. ἐπὶ τῶν ὀργίων, ἐκτελῶ καθήκοντα ὑπηρέτου, ἐπιβλέποντος εἰς τὰ τῶν κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις : Δημ.313· **2)** τὸ παθ. πίνω ἐκ τῶν κρατήρων ἀμέτρως, πίνω κρατῆρας οἴνου, πρβλ. δημ. πίνω μὲ τὴν κονάτα· Ἡσ. «ἐκρατηρίχθημεν· ἐμεθύσθημεν» : Σωφρ.106 κηκρατηρίχθημες (Ἀθήν.11,504Β «κηκρατηρίχθημες ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν»).

κρατήριον (τὸ) ἰων. κρητήριον μικρὸς κρατήρ : Ἱππ.Γυν.Φύσ.34· || Πάπ. μέτρον ὑγρῶν.

κρατηρίσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ κρατήρ βλ.λ., μικρὸς κρατήρ : Ἐπιγρ., Ἀθήν.11,479C κοτυλίσκος δὲ καλεῖται ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος· || Ἡσ. κρατηρίσκος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κρατηροειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κρατῆρα, τὸ ἀρχαῖον ἀγγεῖον : δοχεῖον κρατηροειδές **2)** νεώτ ὁ ὅμοιος πρὸς κρατῆρα ἡφαιστείου : κρατηροειδὲς κοίλωμα εἰς τὴν κορυφήν.

κρατηροφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων κρατῆρα : Σχόλ.Νίκ.Ἀλεξ.217 Ῥέα κρατηροφόρος.

κρατησιβίας (ὁ) ρωμαλέος, κραταιβίας βλ.λ. : Πίνδ.άπ.16 (π.Εὐστ.Πον.56,8) κρατησιβίαν χερσὶ τὸν ῥωμαλέον λέγει Πίνδαρος.

κρατησίμαχος (ὁ) ὁ ἐν τῇ μάχῃ νικῶν : Πίνδ.Π 9,86 κρατησίμαχον σθένος.

κρατησίπους-οδος-ουν ὁ τοῖς ποσί, δρόμῳ νικῶν, ὁ νικῶν ἐν σταδιοδρομίᾳ : Πίνδ.Π 10,16.

κρατήσιππος-(ον) ὁ νικῶν διὰ τῶν ἵππων, ὁ ἐν ἱπποδρομίᾳ νικῶν : Πίνδ.Ν 9,4.

κράτησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κράτηση ἡ ἐνέργεια τοῦ κρατεῖν, ἐξουσιάζειν, ἡ δύναμις, τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία : ΠΔΣοφ.Σαλ.6,3, Μαν.π.Ἰώσ.άπ.1,26, Τζέτζ.Χιλ.2,189 κράτησιν γενέθλιον· || πάπ. ἡ Καίσαρος κράτησις ἡ ἐποχὴ τῆς ἐξουσίας τοῦ Καίσαρος· || πάπ. ἡ ἡμέρα τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον ἡγεμόνος, ἡ ἐπέτειος τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον· || εἰδ. ἄστρον, ἡ ἐπικράτησις : Σιμπλίκ.Οὐρ.476,5 ἡ τῆς ἀπλανοῦς κράτησις· **2)** ἡ κατοχή, ἡ κτῆσις : Πάπ. κράτησις βίου, Πλωτ.1,6,3 κράτησις τοῦ ἐν ὕλῃ σκοτεινοῦ· || εἰδ. πάπ. τὸ δικαίωμα τῆς κατοχῆς καὶ κυριότητος : Πάπ. κυρεία καὶ κράτησις (τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς κυριότητος), -κράτησις καὶ χρῆσις (κυριότης καὶ νομή)· **3)** συγκράτησις : Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,184 κράτησις τῶν ὑδάτων· || εἰδ. ἰατρ. συγκράτησις : Σωρ.1,43 κράτησις ἐπίμονος σπέρματος (ἀντίθ. ἔκκρισις)· **4)** νεώτ. ἐπὶ ἀποδοχῶν ἢ ἀπολαυῶν ἐν γένει,ἡ κατακράτησις, ἡ ἀφαίρεσις· πρβλ.κρατῶ: κράτησις μισθοῦ,-αὐτὸν τὸν μῆνα εἴχαμε κρατήσεις· **5)** νεώτ. εἰδ. νομ. περιορισμός, προληπτικὴ κάθειρξις : ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν, - εἰσθε ὑπὸ κράτησιν μέχρις ἀποπερατώσεως τῶν ἀνακρίσεων· || εἰδ. ποινὴ ἀστυνομικὴ στεροῦσα τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν· || προσωπικὴ κράτησις μέσον ἀναγκαστικῆς ἢ συντηρητικῆς ἐκτελέσεως, δι' οὗ ἀναγκάζει τις τὸν ὀφειλέτην δι' ἐγκαθείρξεως εἰς πληρωμὴν τοῦ χρέους.

κρατητήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὁ δι' οὗ κρατεῖ τις, κ. εἰδ. ἐπὶ μηχανῶν, ὁ κρατητήριος μηχανισμός.

κρατητήρα (ἡ) δημ. ὁ ἀετίτης λίθος (ἐκ τῆς λαϊκῆς δοξασίας ὅτι συγκρατεῖ τὸ ἔμβρυον ἐντὸς τῆς μήτρας καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀποβολήν).

κρατητήρας (ὁ) δημ. ὁ ἐρινεὸς βλ.λ.

κρατητήριον (τὸ) νεώτ., δημ. -ο τὸ δι' οὗ κρατεῖ τις κ. εἰδ. ἐπὶ μηχανῶν, ὁ ἀνακόπτων τὴν κίνησιν μηχανισμός, κρατητὴρ βλ.λ.· **2)** εἰδ. νομ. ὁ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ τόπος ἔνθα κρατοῦνται οἱ εἰς κράτησιν βλ.λ. καταδικασθέντες πρὸς ἔκτισιν τῆς ποινῆς των : ὕστερ' ἀπὸ τὸν καβγὰ τὸν ἔκλεισαν στὸ κρατητήριο.

κρατητής (ὁ) μτγν. ὁ κρατῶν, βοστάζων ἢ κατέχων τι : Πρόκλ.Τετράβ.228 ἱερῶν κρατητάς.

κρατητικός-ή-όν ὁ ἱκανὸς νὰ ἐξουσιάζῃ, νὰ διοικῇ, νὰ κυριαρχῇ : Πρόκλ.Inst.121 δύναμις κρατητικὴ τῶν προνοουμένων, αὐτ.Τίμ.1,69 κρατητικὸς τῶν ὅλων, αὐτ.Παρμ.736S αἱ κρατητικαὶ δυνάμεις (ἀντίθ. ὑπουργικαί)· || εἰδ. ἀστρλ. ὁ ἐπικρατῶν : Βέττ.Βάλ.333,5· **2)** ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ νικᾶν, ἐπικρατεῖν τινος : Πλότ.Ὀρ.414Α νίκη δύναμις κρατητικὴ περὶ ἀγωνίαν· **3)** εἰδ. ἰατρ. ὁ συντελεστικὸς εἰς τὴν κράτησιν βλ.λ.3) : Ἀέτ.1,142 κρατητικὸς συλλήψεως.

κρατητός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δεκτικὸς κρατήσεως, οὗ ἢ ὃν δύναταί τις νὰ κρατήσῃ : Ἐπιφάν. 1,698C ὁ ἀκράτητος κρατητὸς γενόμενος.

κρατήτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ὁ κρατῶν, ὁ ἄρχων, ὁ κυρίαρχος, κρατητὴς βλ.λ. : Ἡρακλ.Λέμβ.5· || εἰδ. ἀστρολ. ὁ κυριαρχῶν ἀστὴρ : Πτολ Τετράβ.198.

κρατίζομαι κ. μσν. κ. νεώτ. ἐσφ. γρ. τοῦ κραστίζομαι βλ.λ.· **2)** μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐνεργ. κρατῶ βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.3,178 ἐτοῦτ' ἡ μάχη μὲ καιρὸ φιλιὰ κι ἀγάπη φέρνει | κι ἀπ' ὅ,τι πάρ' ὁ γείς τ' ἀλλοῦ, κρατίζει καὶ γιαγέρνει, αὐτ.4,1315 καὶ τὸ λαδνι . . μέσα κρατίζει τὸ νερὸ κι ἀπόξω δὲν τὸ βγάνει.

κρατικοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἢ τῆς ἐκμεταλλεύσεως πράγματος ἢ ἐπιχειρήσεώς τινος ὑπὸ τοῦ κράτους : ἡ κρατικοποίησις τῶν μεγάλων κτημάτων,-κρατικοποίησις τραπεζῶν - τῆς πολεμικῆς βιομηχανίας.

κρατικοποιῶ(-έω) νεώτ. καθιστῶ τι κρατικόν : ὁ ὑπουργὸς ἐζήτησε νὰ κρατικοποιηθοῦν αἱ τράπεζαι,- ἐκρατικοποίησαν τὴν βιομηχανίαν.

κρατικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κράτος : κρατικὰ ἐργοστάσια - ἱδρύματα.

κρατίς-ίδος (ἡ) δ.γρ. τοῦ κράστις βλ.λ.

κρατιστ(ε)ία (ἡ) πάπ. τὸ κρατιστεύειν : Πάπ.

κρατιστεύω γενικῶς εἶμαι κράτιστος, ἔξοχος, ἐξέχω, ὑπερέχω : Πίνδ.άπ.180 **λόγος κρατιστεύων,** Σοφ.Τρ.102 **ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα** (ἐπὶ) τοῦ ἡλίου· σχόλ. «νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν»)· || μτ. ἀναφ. προσδ. εἶμαι ἀνώτερος, κράτιστος κατά τι : Ξεν.'Αν.1,4,14 **τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντας,** αὐτ.2,6,26 **ἐν οἷς οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ κρατιστεύουσιν,** αὐτ.ΚΠ 1,51 **καὶ τἆλλα κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων,** Στράβ.6, 4,1 **κρατιστεύει ἐν ἀρετῇ τε καὶ μεγέθει τὰ περιεστῶτα**· || όμ. μτ. γενικ. προσ. ὑπερτερῶ, εἶμαι ἀνώτερός τινος, νικῶ τινα : 'Ανδοκ.3,18 **ἀλλ' ἐν τῷ κρατιστεύειν μόνος πάντων,** 'Ισοκρ.9,22 **ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκρατίστευε,** 'Αρριαν.5,13 **ἐκπέμπουσι παρ' αὐτὸν οἱ Νισαῖοι τὸν κρατιστεύοντα σφῶν**· || κ. μτχ. ὁ **κρατιστεύων** ὁ νικητής, ἀντίθ. ὁ ἡττηθείς : 'Αριστλ.ΖΙ 614a,4 **λάθρα ἀχεύεται ὑπὸ τοῦ κρατιστεύοντος**· || όμ. **τὰ κρατιστεύοντα,** 'Ιώσ.ΠΙ 1,2,8.

κρατιστής (ὁ) πάπ. ὁ ἐξουσιάζων, ὁ κυρίαρχος : Πάπ. **ὦ βασιλέων κύριοι καὶ κρατισταί.**

κρατιστίνδην μτγν. κατ' ἐκλογὴν τοῦ κρατίστου : Πολύβ.1,176.

κράτιστος-η-ον κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. **καρτ-,** ὑπερθ. τοῦ **κρατύς** βλ.λ., ὁ ἰσχυρότατος, ὁ δυνατώτατος: 'Ιλ.Α 266 **κράτιστος δὴ κεῖνος ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν,** Πίνδ.Ο 14,13 **θεῶν κρατίστου παῖδες,** Σοφ.Φιλ.3 **κράτιστος 'Ελλήνων** (ἐπὶ τοῦ 'Αχιλλέως), Θουκ.7,67 **εἰ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν**· || όμ. τὸ οὐδ. τὸ **κράτιστον,** περιλ. αἱ κράτιστοι : Θουκ.5,8 **καὶ Λημνίων καὶ 'Ιμβρίων τὸ κράτιστον,** Ξεν.ΚΠ 6,1,28 **δυνάμεως τὸ κράτιστον**· || όμ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἰσχυρότατος : 'Ιλ.Ζ 185 **καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν,** Τίμ.Λοκρ.99Α **δεσμὸς κράτιστος**· **2)** γενικῶς ὡς ὑπερθετικὸν τοῦ ἀγαθός, ὁ ἄριστος : Πίνδ.Ι 1,17 **κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται .. ἐτέκνωθεν κράτιστοι,** Σοφ.'Αντ.1050 **ὅσον κράτιστον κτημάτων εὐβουλία,** Θεόφρ.Χαρ.5,2 **ἄνδρα κράτιστον εἰπών**· || όμ. μτ. διαφ. προσδιορισμῶν (εἴς τι, περί τι, κατά τι κττ.) : Θουκ.2,40 **κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν,** Ξεν.'Αν. 1,9,2 **πάντων ταῦτα κράτιστα,** αὐτ.'Απομν.3,4,5 **ἐάν γε καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρατίστους,** αὐτ.'Ελλ.3,4,16,Πλάτ.Φίληβ.67Β, αὐτ.Πολιτ.257Α **τοῦ περὶ λογισμοὺς καὶ τὰ γεωμετρικὰ κρατίστου**· || μτ. μτχ. ἢ ἀπαρφ. ἱκανώτατος : Θουκ.2,81 **δοκοῦσι δ' οἱ 'Ακαρνᾶνες κράτιστοι εἶναι τοῦτο ποιεῖν,** Πλάτ.Φαῖδρ.267D,Ξεν.'Απολ.1,4,1 **νομίζουσι Σωκράτη προτρέφασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι,** αὐτ.ΚΠ 1,3,15 **τῶν ἡλικιωτῶν κράτιστος εἶναι.. ἀκοντίζων καὶ τοξεύων**· || όμ. τὸ οὐδ. μτ. ἀπαρφ. : 'Οδ.Μ 120 **φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς,** Εὐρ.'Ηλ.379 **κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα,** αὐτ.Μήδ.384, 'Αριστφ.'Ιππ.80 **κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν,** Θουκ.1,143 **νῦν δὲ τόδε τε ὑπάρχει καί, ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας**· || όμ. ἐν ποικίλαις ἐπιρρ. χρ. : **ἀπὸ τοῦ κρατίστου** κατὰ τὸν ἄριστον τρόπον, σπουδαίως : Πολύβ. 8,17,4 **ἀπὸ τοῦ κρατίστου γίγνεται ἡ ἐπιβολή,** αὐτ. 6,56,3 **ὁ ἀπὸ τοῦ κρατίστου χρηματισμός**· || όμ. **κατὰ τὸν κράτιστον** : Διον.'Αλ.'Αρχ.Ρητ.2,22· || όμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **κράτιστα** ὡς ἐπίρρ. ἄριστα : Ξεν.'Ελλ.3,4,16· || **οἱ κράτιστοι** οἱ ἄριστοι, ἡ ἀριστοκρατία, οἱ εὐγενεῖς : Ξεν.'Ελλ.7,1,42· || όμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **τὰ κράτιστα** οἱ ἄριστοι : Ξεν.'Ελλ.3,4,20 **τὰ κράτιστα τῆς χώρας**· || πάπ. κ. 'Επιγρ. ἔξοχος, ἔνδοξος : Πάπ. **ὁ κράτιστος ἡγεμών,** αὐτ. ὁ **κράτιστος ἐπίτροπος,** 'Επιγρ. **ὁ κράτιστος ἀνθύπατος,** αὐτ. **ὁ κράτιστος συγκλητικός,** Πάπ. **ἡ κρατίστη βουλή**· || εἰδ. **ἡ κρατίστη** ἐπὶ γυναικὸς ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἱππέων ἐν Ρώμῃ· || μτγν. εἰδ. ὡς τίτλος προσφωνήσεως· πρβλ. νεώτ. ἐξοχώτατε : ΚΔΛουκ.1,3 **ἔδοξε κἀμοὶ .. καθεξῆς σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε.**

κρατοβρὼς-ῶτος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν ἐγκέφαλον καταβιβρώσκων, ὁ κεφαλοφάγος ἢ ἐγκεφαλοφάγος : Λυκόφρ.1066 **τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς ἀτρέστου κάπρου** (σχόλ. «ἤγουν τοῦ Τυδέως, ἐπειδὴ τὸν μυελὸν τῆς κεφαλῆς τοῦ Μελανίππου ἐξερρόφησε»).

κρατογενὴς-οῦς-ές ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς γεννηθείς : Πορφ.Νυμφ.32 (ἐπίθ. τῆς 'Αθηνᾶς).

κρατόδετος-ον 'Ησ. κεφαλόδετος, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δενόμενος· || εἰδ. **κρατόδετον** 'Ησ. «σφενδόνην δεδεμένην, τὰ γὰρ ἄκρα τῆς σφενδόνης κεφαλὰς ἐκάλουν».

κρατόξυλον (τὸ) νεώτ. φυτολ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σταγονοφοριδῶν.

κρατοπλαγὴς-οῦς-ές μτγν. ὁ πληγεὶς κατὰ τὴν κεφαλήν : Μαν.4,284 (κτ. διόρθ., κώδ. **-παγής,** ἕτερος **-παλής**).

κρατορία (ἡ) μσν. ἡ κυριαρχία, ἡ ἐξουσία : Κ Μανασσ.134Α **τὰς ἀλλήλων ἁρπάσαι κρατορίας.**

κράτος-ους (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. **κάρτος -εος,** αἰολ. **κρέτος** ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις ἡ σωματική : 'Ιλ.Η 142 **τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε,** αὐτ.Ν 484 **καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον,** αὐτ.Ω 293 **οἰωνόν, .. ὅς .. καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον** (ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ)· || όμ. ἐπὶ πραγμ., ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις : 'Οδ.Ι 393 **τὸ γὰρ αὖτε** (ἐνν. τὸ **βάφαι) σιδήρου γε κράτος ἐστίν** (αὐτὴ ἐνν. ἡ βαφὴ εἶναι τὸ παρέχον δύναμιν εἰς τὸν σίδηρον)· || γεν. δύναμις, ἰσχύς : Αἰσχ. 'Ικ.207 **μηχανῆς ἔστιν κράτος,** Σοφ.άπ.80 **δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα**· || κ. νεώτ. ἐν ἐπιρρ. ἐκφράσεσιν, οἷον **κατὰ κράτος** πάσῃ ἰσχύι, πάσῃ δυνάμει : Θουκ.1,64 **καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο,** Πλάτ. Νόμ.692D, αὐτ.Κλειτ.407Α **τὰ δὲ φεύξομαι κατὰ κράτος**· || δθ. κ. νεώτ. ὁλοσχερῶς, καθ' ὁλοκληρίαν : Δημ.913 **κατὰ κράτος ἐξελεγχόμενος τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν,** Πλούτ.'Ηθ.413Β **ὥστε κατὰ κράτος ἐλέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα, - κατετροπώθη κατὰ κράτος**· || όμ. **ἀνὰ κράτος** πάσῃ ἰσχύι, πάσῃ δυνάμει : Ξεν.ΚΠ 1,4,23, αὐτ.'Αν.1,8,1· || όμ. **ἀπὸ κράτους** : Διόδ.Σ 17,34· || κ. νεώτ. όμ. ἐπιρρ. **κατὰ κράτος** διὰ τῆς βίας : Θουκ.8,100 **ὡς κατὰ κράτος .. αἱρήσοντες τὴν Ἔρεσον,** 'Ισοκρ.4,119 **κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν πόλιν,** Λουκ.Μὴ Πιστ.Διαβ.22 **ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἱροῦσιν οἶμαι,** Πάπ. **κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν πόλιν, - ἅλωσις κατὰ κράτος** (ἀντίθ. καθ' ὁμολογίαν)· || όμ. **πρὸς ἰσχύος κράτος** διὰ τῆς βίας· ἀντίθ. τῷ λόγῳ : Σοφ.Φιλ.594 **ἢ μὴν ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος**· || ὡς προσωποποίησις, ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις : Αἰσχ. Πρ.12 **Κράτος Βία τε,** αὐτ.Χο.244 **Κράτος καὶ Δίκη**· **2)** κ. νεώτ. ἡ ἀρχή, ἡ ἐξουσία, ἡ δύναμις : 'Ιλ.Β 118 **τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον,** 'Οδ.Α 359 **τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ,** Πίνδ.Ο 6,96 **Ζηνὸς κράτος,** Αἰσχ.Πρ.527 **μηδαμὰ .. θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς,** αὐτ.948 **πρὸς ὧν γ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους,** αὐτ.'Ικ.393 **μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κάρτεσιν ἀρσένων,** Σοφ. 'Αντ.485 **εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη,** ΠΔ Ψαλμ.61(62),13 **ὅτι τὸ κράτος τοῦ Θεοῦ καὶ σοῦ, κύριε, τὸ ἔλεος,** Πάπ. **ὦ ὁ Ἥλιος ἔδωκεν τὸ κράτος,** αὐτ. **τὸ πανευσεβὲς ὑμῶν κράτος,** αὐτ. **σοῦ ἐστιν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας, - τὸ κράτος τοῦ Ζόφου, - τὸ κράτος τῆς ἀδικίας**· || φρ. **τὸ πᾶν κράτος ἔχειν** εἶναί τινα πανίσχυρον·

'Ηρ.7,3 **ἡ γάρ "Ατοσσα εἶχε τὸ πᾶν κράτος**· ‖ νεώτ. ἐπὶ τοῦ νόμου, ἡ ἰσχύς, ἡ ἐπιβολή, ὁ ἐξαναγκασμός: **τὸ κράτος τοῦ νόμου**· ‖ ὁμ. ἐν φρ. **ὑπὸ τὸ κράτος τινός**· ‖ συνήθ. μτ. ἀφηρ. ἐννοιῶν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν, ὑπὸ τὴν ἐπιβολήν τινος: **ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου - τῆς ἀπειλῆς κττ.**· ‖ ὁμ. μτ. γενικ. ἡ ἐξουσία, ἡ κυριαρχία ἐπί τινος: 'Ηρ.9,42 **τὸ γάρ κράτος εἶχε τῆς στρατιῆς οὗτος ἐκ βασιλέος**, Αἰσχ.'Ικ.425 **πᾶν κράτος ἔχων χθονός**, αὐτ.Χο.480 **δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων**, Σοφ.ΟΤ 201 **ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων**, Εὐρ.Τρῳ.949 **κράτος τῶν ἄλλων δαιμόνων**, 'Αριστφ.Θεσμ.871 **δωμάτων ἔχει κράτος**, Θουκ.1,143 **μέγα γάρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος** (ἡ κυριαρχία τῆς θαλάσσης, ἡ θαλασσοκρατορία), αὐτ.8,24 **ὃ οἱ Μιλήσιοι ὡς οὐ μετὰ κράτους τῆς γῆς σταθὲν ἀνεῖλον**, αὐτ.4,98 **ὧν ἂν ᾖ τὸ κράτος τῆς γῆς ἑκάστης . . τούτων καὶ τὰ ἱερά ἀεὶ γίγνεσθαι** (ὅσοι ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν, τὴν κυριαρχίαν τῆς χώρας)· ‖ ὁμ. **κράτος ἑαυτοῦ** αὐτοκυριαρχία: Πλάτ.Πολιτ.273Α **ἐπιμέλειαν καὶ κράτος ἔχων αὐτὸς . . ἑαυτοῦ**· **3**) εἰδ. ἡ πολιτικὴ ἐξουσία, κυβέρνησις, διοίκησις· πρβλ. 'Ησ. «κράτος· βασιλεία»: 'Αλκ.25 **ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κρέτος ὀντρέφει τάχα τὰν πόλιν**, 'Ηρ.1,129 **εἰ παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι . . ἄλλῳ περιέθηκε τὸ κράτος**, αὐτ.3,81 **τὰ μὲν 'Οτάνης εἶπε τυραννίδα παύων „ τὰ δ' ἐς τὸ πλῆθος ἄνωγε φέρειν τὸ κράτος**, Σοφ.ΟΚ 373 **ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ**, Θουκ.2,29 **βασιλεὺς πρῶτος . ἐν κράτει 'Οδρυσῶν ἐγένετο** (πρῶτος βασιλεὺς μὲ πραγματικὴν ἐξουσίαν), Πάπ. **εἰς αἰῶνα τὸ κράτος τῶν Ρωμαίων**· ‖ ὁμ. κτ. πληθ.: Σοφ.'Αντ.173 **κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω**, αὐτ.ΟΤ 586 **εἴ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη**· ‖ φρ. **τὰ τῶν θρόνων κράτη** ἡ ὑφίστη βασιλικὴ ἐξουσία: αὐτ.'Αντ.166 **σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη**· ‖ ὁμ. μτ. γενικ. ἀντ.: 'Ηρ.3,69 **τὸ Περσέων κράτος ἔχοντα**· ‖ ὁμ. ἐπὶ προσ., ἡ ἀρχή, ἡ ἐξουσία: Αἰσχ.'Αγ.109 **'Αχαιῶν δίθρονον κράτος**· **4**) δθ. νεώτ. ἡ κυβέρνησις τῆς πολιτείας, αἱ ἀρχαί: **τὸ κράτος φροντίζει διά τὴν ἐκπαίδευσιν, - ἀπεστάλη εἰς Εὐρώπην δαπάναις τοῦ κράτους**· ‖ νεώτ. εἰδ. ἡ ὠργανωμένη καὶ πολιτικῶς ἀνεξάρτητος συμβίωσις ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐθνικότητος ἐντὸς ὡρισμένων γεωγραφικῶν ὁρίων, ἀ. ἐπικράτεια βλ.λ.: **τὸ 'Ελληνικὸν κράτος, - τὸ Γαλλικὸν κράτος**· ‖ εἰδ. **ἐνδιάμεσον κράτος** λέγεται εἰς τὸ Διεθν.Δίκαιον μικρὸν κράτος κείμενον μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων μεγάλων κρατῶν καὶ ἐν διαρκεῖ ἐξουδετερώσει εὑρισκόμενον· **5**) ὑπεροχή, ὑπερτέρα δύναμις, νίκη: 'Ιλ.Α 509 **τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν 'Αχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν**, αὐτ.Ζ 387 **μέγα δὲ κράτος 'Αχαιῶν**, 'Οδ.Φ 280 **ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ᾧ κ' ἐθέλῃσιν**, 'Ησίοδ.Α 328 **νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ**, Πίνδ.Ι 8(7),4, Αἰσχ.'Ικ.951 **εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν**, Σοφ.Φιλ.838 **πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται**, Σοφ.'Ηλ.85 **νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων**, Πλάτ.Νόμ.962Α **νίκην καὶ κράτος τῶν πολεμίων**, Δημ.19,130 **κράτος πολέμου καὶ νίκην αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις διδόναι**· ‖ φρ. **κράτος ἀριστείας** τὸ βραβεῖον, τὸ ἔπαθλον τῆς ἀνδρείας: Σοφ.Αἴ.443 **εἰ ζῶν 'Αχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί**· **6**) εἰδ. ἰατρ. κτ. πληθ. σύνδεσμοι: 'Ιππ.Γυν.2,167· **7**) ὁμ. ἰατρ. τὸ ὄπισθεν τῆς χειρός, ταρσὸς βλ.λ.: Πολύδ.2,144· **8**) Πυθαγόρ. ὄνομα τοῦ δέκα: Θεολ.'Αριθμ.59.

κρατοτύραννος (ὁ) μτγν. ὁ δεσποτικὸς κυβερνήτης: 'Επιφ.2,269D.

κράτσια (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ροῦς ὁ κότινος.

κρατυντήρ-ῆρος (ὁ) 'Ησ. ὁ κατισχύων, ὁ νικητής· 'Ησ. «κρατυντῆρα· τὸν κατισχύοντα».

κρατυντήριος-α-ον ὁ ἱκανός, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κρατύνειν, ἰσχυροποιεῖν, ὁ δυναμωτικός: 'Ιππ.Γυν.1,78 **κρατυντήριος κλισμός**· ‖ **κρατυντήρια** (τὰ) τίτλος ἔργου τοῦ Δημοκρίτου δι' οὗ ὑπεστήριζε τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του: *Σέξτ.*'Εμπ.Μαθ.7,136, Σουΐδ. **Κρατυντήρια ἔγραφεν ὁ Δημόκριτος ὁ 'Αβδηρίτης βιβλίον, ὅπερ ἐστὶν ἐπικριτικὸν πάντων τῶν γραφέντων αὐτῷ βιβλίων**, Διογ.Λ 9,47· **2**) 'Ησ. ὁ κατισχύων· 'Ησ. «κρατυντήρια· κατισχύοντα».

κρατυντικός-ή-όν μτγν. κρατυντήριος βλ.λ., δυναμωτικός: 'Αρχιγ.π.Γολ.12,873, Διοσκ.1,30, 'Αντυλλ.π.'Ορειβ.6,34,3 **σκελῶν κρατυντικὸν καὶ νεύρων**.

κρατυντός-ή-όν ὁ ἐπιβεβαιούμενος, ὑποστηριζόμενος: 'Ορφ.ἀπ.47,6 **τὶν πάντα κρατυντά**.

κρατύντωρ-ορος (ὁ) πάπ. ὁ κρατῶν, ὁ ἐξουσιάζων: Πάπ. **κρατύντωρ πυρός**.

κρᾰτύνω κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. καρτύνω ἐνισχύω, δυναμώνω, στερεώνω: 'Ηρ.7,156 **ὁ δὲ τὰς Συρηκούσας ἐκράτυνε**, αὐτ.1,98 **ὁ δ' ἐκέλευε αὐτοὺς οἰκία τε ἑωυτῷ ἄξια βασιληίης οἰκοδομῆσαι καὶ κρατῦναι αὐτὸν δορυφόροισι**, αὐτ.1,100 **ἐπεί τε δὲ ταῦτα διεκόσμησε καὶ ἐκράτυνε ἑωυτὸν τῇ τυραννίδι**, Δίων Κ 57,21 **τοὺς θεμελίους πέριξ κρατύνας**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ ἀφηρ. ἐννοιῶν: Πλούτ.'Αλεξ.162 **οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι**· ‖ τὸ παθ. γίνομαι ἰσχυρός, ἐνισχύομαι: 'Ηρ.1,13 **εἶχε δὲ τὴν βασιληίην καὶ ἐκρατύνθη**, Δίων Κ 40,36 **τείχεσιν ἰσχυρῶς ἐκεκράτυντο**, Διον.'Αλ.Ρωμ.3,72 **δυσὶ τούτοις τοῖς εἴκοσι κρατυνόμενος**, ΠΔ Σοφ.Σολ.14,16 **ἐν χρόνῳ κρατυνθὲν ἔθος**· ‖ τὸ μέσ. ἰσχυροποιῶ, ἐνισχύω, δυναμώνω· κ. ἐπὶ ἀφηρ. ἐννοιῶν: 'Ιλ.Λ 215 **'Αργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας** (ἐνίσχυσαν τὰς τάξεις των), Θουκ.3,82 **καὶ τὰς εἰς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο**, Πλούτ.Αἰμ.20, Θεόκρ.22,80 **σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας**, 'Απολλ.Ρ 2,1087, αὐτ.1,510 **οἳ μιν.. ἐκαρτύνοντο κεραυνῷ**, Λουκ.'Αλ.'Ιστ.1,5 **τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην**, Θρασύβ.π.Διογ.Λ 1,100 **καρτύνεσθαι τὴν αἰσυμνητείην**· ‖ πάπ. εἰδ. κυρῶ, ἐπικυρῶ συμφωνίαν, σύμβασιν· **2**) ἐπὶ πόλεων, χωρῶν, τειχῶν κττ., ὀχυρώνω: Θουκ.1,69 **τό τε πρῶτον ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν μετά τὰ Μηδικὰ κρατῦναι καὶ ὕστερον τὰ μακρὰ στῆσαι τείχη**, αὐτ.3,18 **καὶ τείχη κρατύναντες διὰ τάχους ἀπῆλθον**· ‖ ὁμ. τὸ μέσ.: Θουκ.4,114 **αὐτός τε τὰς ἐγγὺς οἰκίας ἐκρατύνατο καὶ 'Αθηναῖοι τὰ σφέτερα**, αὐτ.4,52 **καὶ πάντων μάλιστα τὴν "Αντανδρον, καὶ κρατυνάμενοι αὐτήν**, Πλούτ.Δημ.33 **τὰς μὲν πόλεις ἐκρατύνετο φρουραῖς**, Δίων Κ 73,16 **τὸ παλάτιον κιγκλίσι τε καὶ θύραις ἰσχυραῖς ἐκρατύνετο**· **3**) σκληρύνω, σκληραγωγῶ: Ξεν.Λακ.2,3 **ἀντί γε μὴν τοῦ ἁπαλύνειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν**· ‖ δθ. τὸ παθ. σκληρύνομαι, στερεοποιοῦμαι: 'Ιππ.'Αγμ.7 **ἐν τριήκοντα ἡμέρῃσι κρατύνεται ὀστέα τὰ ἐν τῷ πήχει τὸ ἐπίπαν**· **4**) κρατῶ βλ.λ., ἄρχω, κυριαρχῶ, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ: Αἰσχ.Πρ.150 **νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει**, Σοφ.ΟΚ 1314 **τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς**· ‖ ὁμ. μτ. γενικ. ἢ αἰτ.: 'Εμπ.100,19 **ἄκρα κρατύνων**, Αἰσχ.Πέρσ.900 **'Ελλάνων ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν**, Σοφ.ΟΤ 14 **ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς**, Εὐρ.Βακχ.660 **Πενθεῦ κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονός**· ‖ ὁμ. μτ. αἰτ. συστ. ἀντικ.: Αἰσχ.'Αγ.1471 **κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις**· ‖ μτ. γενικ. γίνομαι ἢ εἶμαι κύριος, κάτοχος:

Σοφ.Φιλ.366 **τῶν δ' ὅπλων ἐκείνων ἀνὴρ ἄλλος κρατύνει,** αὐτ.1161 **μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα·** || μτ. αἰτ. κατέχω, εἶμαι κύριος: Κόριννν.2,55 **κρατύνειν λέκτρα·** || ὁμ.μτ.αἰτ. κατέχω, ἀσκῶ : Αἰσχ.Ἱκ.372 **κρατύνεις βωμόν, ἑστίαν χθονός,** Εὐρ.Ἱππ.1281,Ἱμέρ.Λόγ.14,28 **κρατύνειν τὴν πολιτικὴν ἀρετήν·** **5**) χειρίζομαί τι μεθ' ἱκανότητος καὶ δυνάμεως : Πίνδ.Ο 13,95, Ἀπολλ.Ρ 2,332 **κρατύνειν ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά** (κωπηλατῶ μὲ δύναμιν καὶ ἱκανότητα)· **6**) μτγν. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἀποδεικνύω ἀναντιρρήτως : Διογ.Λ 7,83, Πρόκλ.Ὑποτ.3,54.

κρᾰτύς (ὁ), συγκριτ. **κρατίων** ἰσχυρός, δυνατός, κρατερὸς βλ λ. : Ἰλ.Π 181 **τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης ἠράσατ',** αὐτ.Ω 345 **τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης,** ΕΜ 4,92,41 **κρατὺς κρατύτερος κρατίων κράτιστος.**

κρᾰ́τυσμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐνίσχυσις μεταλλικοῦ μέρους τῆς σκευῆς τοῦ πυροβόλου κ. εἰδ. ἡ στεφάνη δι' ἧς ἐνισχύονται οἱ σωλῆνες τῶν πυροβόλων.

κρατυσμός (ὁ) μτγν. ἡ ἰσχυροποίησις, τὸ δυνάμωμα : Ἱππ.Ἐπιδ.6,8,11.

κρατῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., αἰολ. **κρετέω,** μέλλ. **κρατήσω,** ἀόρ. **ἐκράτησα,** αἰολ. ἀπαρφ. ἀορ. **κρέτησαι,** μέλλ. **κρατήσομαι,** παθ. μέλλ. **-ηθήσομαι,** εἰμὶ ἰσχυρός, ἔχω δύναμιν, ἰσχύν, ὅθ. ἔχω τὴν ἀνωτάτην ἀρχήν, τὴν ἐξουσίαν, τὸ κράτος βλ.λ.· ὅθ. ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ : Ἰλ.Π 172 **μέγα κρατέων ἤνασσε** (μετὰ μεγάλης ἐξουσίας), Ὀδ.Ν 275 **ἢ εἰς Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,** Αἰσχ.Πρ.35 **ἅπας δὲ τραχύς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ,** Πάπ. **ἡ κρατοῦσα τύχη·** || ὁμ. μτ. δοτ. π. ποιηταῖς, ἡγεμονεύω, ἄρχω, κυβερνῶ μεταξύ τινων ἢ ἐπί τι : Ὀδ. Λ 485 **μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,** αὐτ.Π 265 **ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,** Πίνδ.Ν 4,50 **Θέτις δὲ κρατεῖ ἐν Φθίᾳ,** Εὐρ.Ἠλ.4 **κτείνας δὲ τὸν κρατοῦντ' ἐν Ἰδαίᾳ χθονί·** || ἡ μτχ. **ὁ κρατῶν** ὁ ἄρχων, ὁ ἐξουσιαστής : Αἰσχ.Ἀγ.951 **τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται,** αὐτ. Πρ.937 **θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί,** Σοφ.Ἀντ.738 **οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται·** || κ. νεώτ. κτ. πληθ. **οἱ κρατοῦντες** οἱ κυβερνῶντες : Αἰσχ.Χο. 267 **γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε πρὸς τοὺς κρατοῦντας,** Σοφ.ΟΤ 530 **ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὁρῶ, - πορεύεται πάντοτε κατὰ τὰς γνώμας τῶν κρατούντων·** || ὁμ. τὸ οὐδ. **τὸ κρατοῦν** ἡ διοίκησις, ἡ ἐξουσία, οἱ ἄρχοντες : Εὐρ.Ἀνδρ.133 **τὸ κρατοῦν δέ σ' ἔπεισι,** Πλάτ.Νόμ. 714C **τίθεται τοὺς νόμους ἐν τῇ πόλει ἑκάστοτε τὸ κρατοῦν,** Ἀριστλ.Πολ.1255a,15· || μτ. γενικ. εἶμαι κύριος, κυβερνήτης ἐξουσιαστής τινος : Ἰλ.Α 79 **ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει,** Ὀδ.Ο 274 **μέγα δὲ κραταίουσιν Ἀχαιῶν,** Αἰσχ.Πρ.149 **νέοι γὰρ οἰκονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου·** || γεν. κυβερνῶ, διοικῶ : Αἰσχ.Ἀγ.10 **ὧδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ,** Εὐρ.Ἑκ.282 **οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεών·** || κ. νεώτ. εἰδ. διοικῶ τὰ τοῦ οἴκου : Αἰσχ.Χο.734 **Αἴγισθον ἡ κρατοῦσα . . τοῖς ξένοις καλεῖν** (ἡ οἰκοδέσποινα), **-κρατεῖ τὸ νοικοκυριό - κρατεῖ τὸ σπίτι·** **2**) εἶμαι ἢ γίνομαι κύριός τινος, ἔχω ἢ λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, τὴν κατοχήν μου : Ἡρ.1,92 **ἐπεί τε δὲ δόντος τοῦ πατρὸς ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς ὁ Κροῖσος,** αὐτ.4,111 **τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν οἱ Σκύθαι καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἐούσας γυναῖκας,** Αἰσχ.Ἱκ.387 **εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν,** Σοφ.Αἶ.1337 **κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ, ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,** Θουκ.3,6 **τῆς δὲ γῆς τῆς μὲν ἄλλης ἐκράτουν οἱ Μυτιληναῖοι,** Πλάτ.Μενξ. 240A **ναυσὶ δὲ τῆς τε θαλάττης ἐκράτει καὶ τῶν νήσων,** Λυσ.13,26 **καὶ οὔπω ἡ βουλὴ σοῦ ἐκράτει·** **3**) καταλαμβάνω, κυριεύω καὶ κατέχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου διὰ τῆς βίας : Αἰσχ.Ἱκ.255 **καὶ πᾶσαν Αἶαν . . κρατῶ,** Σοφ.ΟΚ 1381 **τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν·** || ὅθ. εἰδ. καταλαμβάνω καὶ κατέχω, διατηρῶ στρατιωτικήν τινα θέσιν : Ξεν.Ἀν.5,6,7 **τὰ κέρατα τοῦ ὄρους τῆς ὁδοῦ καθ' ἑκάτερα ἐστὶν ὑψηλά, ἃ κρατεῖν κατέχοντες·** || νεώτ. κ.δημ. κ. γεν. κατέχω, καταλαμβάνω : **κρατάει πολὺν τόπο, - κρατάει ὁλόκληρο σπίτι·** **4**) μτφ. εἰμὶ κύριος, κυριαρχῶ, ἔχω τὴν κυριαρχίαν τινός : Σοφ.Αἶ.1099 **οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὑτοῦ κρατῶν** (σὰν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του), αὐτ.ΟΚ 405 **μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς,** Ἀντιφ.5,26 **οὔτε γὰρ αὑτοῦ κρατεῖν ἴσως ἂν ἐδύνατο,** Ἀνδ.1,137,Πλάτ.Συμπ.196C **εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν,** Δημ.25, Λουκ.Νεκ.17 **Φίλιππον θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἦν·** || φρ. **κρατῶ τῆς λέξεως** εἶμαι κάτοχος τῆς γλώσσης, κατέχω τὴν γλῶσσαν : Ἀθήν.7,275B **κρατῶ γὰρ καὶ τῆς λέξεως διὰ τὸ σφόδρα μοι εἶναι προσφιλῆ·** || ὁμ. εἰμὶ κύριός τινος διὰ τοῦ νοῦ, κατέχω τι διὰ τοῦ νοῦ : Πολύβ.16,20,2 **κρατεῖν πάντων τῶν τῆς ἱστορίας μερῶν·** κ. παθ. : Ἀριστφ.Πολ.1331b,38 **δεῖ ἐν ταῖς τέχναις καὶ ἐπιστήμαις ταῦτα κρατεῖσθαι·** **5**) πάπ. εἰδ. ἔχω τὴν κυριότητα, τὴν κατοχήν τινος : **οἰκία ἧς κρατεῖ ὁ δεῖνα,** αὐτ. **καὶ μηδένα κωλύοντα τὸν δεῖνα κρατεῖν τοῦ ἡμίσους μέρους,** αὐτ. **ἕκαστος τῆς ἰδίας ἀρούρας μιᾶς κρατεῖ καὶ νέμεται·** || πάπ. συχναὶ εἰς νομ. διατυπώσεις αἱ φρ. **κρατεῖν καὶ κυριεύειν, κρατεῖν καὶ κυριεύειν καὶ δεσπόζειν·** || πάπ. εἰδ. ἡ μτχ. ἐνεστ. **ὁ κρατῶν** ὁ ἔχων τὴν ἐπικαρπίαν τινός : **οἱ κρατοῦντες τῶν ἱερῶν** (οἱ ἔχοντες τὴν ἐπικαρπίαν τῶν ἱερῶν)· **6**) νικῶ, κατισχύω, ὑπερισχύω : Ἡρ.5,77 **συμβάλλουσί τε δὴ τοῖσι Βοιωτοῖσι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πολλῷ ἐκράτησαν,** Αἰσχ.Ἀγ.324 **καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα,** Θουκ.3,62 **καὶ οὗτοι ἰδίας δυνάμεις ἐλπίσαντες ἔτι μᾶλλον σχήσειν, εἰ τὰ τοῦ Μήδου κρατήσειε,** Διφ.111 **ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ,** Ξεν.Λακ. Πολ.4,6· || ὁμ. μτ. δοτ. τοῦ τρόπου : Ἡρ.9,42 **τούτου δὲ οὕτω δικαιεῦντος ἀντέλεγεν οὐδείς, ὥστε ἐκράτεε τῇ γνώμῃ,** Πινδ.Ο 8,20 **ἐξένεπε κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν,** αὐτ.13, 13 Εὐρ.Ἡρ.612 **μάχῃ κρατήσας ἢ θεᾶς δωρήματα;,** Ἀριστφ.Ἀχ.648 **πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν,** Θουκ.1,16 **Δαρεῖος δὲ ὕστερον τῷ Φοινίκων ναυτικῷ κρατῶν καὶ τὰς νήσους·** || κ. ἐμπροθέτως: Σοφ.Αἶ.614 **ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει,** Ἀριστφ.Πλ.184 **κρατοῦσι γοῦν κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε·** || ὁμ. μτ. αἰτ. νικῶ : Πίνδ.Ν 10,25 **ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἕλλανα στρατόν,** Αἰσχ.Πρ.215 **δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν,** αὐτ.Ἑπτ.189,Εὐρ.Ἀλκ.490 **τί δ' ἂν κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις;,** Ἀριστφ.Νεφ. 1346 **φροντίζειν ὅπως τὸν ἄνδρα κρατήσεις,** Ξεν. Ἀν.7,6,32 **καὶ τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Θρᾷκας ἐφ' οὓς ἐστρατεύσασθε κρατήσαντες·** || ὁμ. μτ. δοτ. κ. αἰτ. : Πίνδ.Π 4,245 **ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει,** Ἀριστφ.Σφ.539 **ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;,** Θουκ.6,2 **τούς τε Σικανοὺς κρατοῦντες μάχῃ ἀνέστειλαν,** Αἰσχίν.2,30 **κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν·** || ὁμ. μτ. γενικ. : Αἰσχ.Ἑπτ.955 **καὶ δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων,** Σοφ.ἀπ.85,αὐτ.ΟΚ 646 **ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων,** Φιλόστρ.Ἡρ.2,5 **κρατῶ τινος τὸν ἀγῶνα·** || ὁμ. μτ. συστ. αἰτ. νικῶ εἴς τι : Βακχ.6,15 **κρατεῖν Λάδιον,** Σοφ.ΟΤ 1522 **πάντα μὴ βούλου κρατεῖν,** Εὐρ.Ἐπιγρ.1 **ὀκτὼ νίκας κρατεῖν,** Δημ.520 **τῇ φυλῇ δὲ κρατούσῃ τὸν ἀγῶν'**

αἰτιώτατος τοῦ μὴ νικῆσαι κατέστη, Διόδ.Σ 18,30, Φιλόστρ.Σοφ.21,6· ‖ ἡ μτχ. ἐνεστ. οἱ κρατοῦντες οἱ νικηταί : Ξεν.᾿Αν.3,2,26 πάντα ταῦτα τἀγαθὰ δῆλον ὅτι τῶν κρατούντων ἐστί· ‖ νεώτ. οἱ κρατοῦντες (οἱ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, οἱ ἄρχοντες), ᾿Αριστφ.Πολιτ.1255a τὰ κατὰ πόλεμον κρατούμενα τῶν κρατούντων εἶναι φασίν· ‖ μτγν. κ. μσν. εἰδ. ἡ μτχ. οἱ κρατοῦντες οἱ χριστιανοὶ (ὡς νικηταί)· **7)** μτφ. ἐν ποικίλαις συντάξεσιν, ὑπερβάλλω, ὑπερισχύω, ὑπερνικῶ τινα : Λυσ.19,53 ὡς ἡμεῖς τῆς μὲν διαβολῆς οὕτω μεγάλης οὔσης ἀεὶ προσεδοκῶμεν κρατήσειν μετὰ τοῦ ἀληθοῦς, Πλάτ.Φίλ. 12a κρατεῖ δὲ ὁ τῆς ἡδονῆς βίος τὸν τῆς φρονήσεως, Δημ.409 καὶ μὴν τοῦ γε διαφθαρῆναι χρήμασιν ἢ μὴ κεκράτηκα Φίλιππον· ‖ τὸ παθ. ὑπερνικῶμαι, καταβάλλομαι : ῾Ηρ.2,121 J καὶ κρατηθέντας ὑπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ ἔνθα περ ἔπινον κατακοιμηθῆναι, Αἰσχ.῾Επτ.750 κρατηθεὶς δ᾿ ἐκ φίλων εὐβουλίαις, αὐτ.Εὐμ.148 ὕπνῳ κρατηθεῖσ᾿ ἄγραν ὤλεσα, Πλάτ.Νόμ.633E τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν κρατούμενον· **8)** ὑπερισχύω, ὑπερβάλλω, εἶμαι ὑπέρτερος, ἀνώτερος : Αἰσχ.Πέρσ.338 βάρβαρον ναυσὶ κρατῆσαι· ‖ δθ. εἶμαι ὁ κράτιστος, ὁ ἄριστος : Κριτ.2,7D· ‖ ὁμ. μτ. ἀπαρφ. ὑπερισχύω ὥστε : Θουκ.4,104 κρατοῦντες τῷ πλήθει ὥστε μὴ αὐτίκα τὰς πύλας ἀνοίγεσθαι· ‖ ὁμ. ἀπροσ. μτ. ἀπαρφ. εἶναι τὸ ἄριστον, εἶναι τὸ καλύτερον : Αἰσχ.᾿Αγ.1364 κατθανεῖν κρατεῖ, Εὐρ.῾Ιππ.248 κρατεῖ μὴ γιγνώσκοντ᾿ ἀπολέσθαι· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἀφηρ. ἐνν. εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερισχύω, ἔχω περισσότερον κῦρος : Σοφ.ὀπ.86 τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ, Θουκ.6,19 ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει, Μέν.Μον.213 ἡ φύσις .. τῶν διδαγμάτων κρατεῖ (εἶναι ἀνωτέρα)· **9)** ὑπερισχύω, ὑπερτερῶ τινα διὰ τοῦ λόγου, δθ. ἔχω δίκαιον, φρονῶ ὀρθῶς : Πλάτ.Φαῖδρ.272B ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ· **10)** κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀφηρ. ἐννοιῶν οἷον φημῶν, ἐθίμων, νόμων κττ., ἐπικρατῶ : Αἰσχ.῾Ικ.293 ὡς μάλιστα καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ, αὐτ.Πέρσ.738 λόγος κρατεῖ, Σοφ. Αἶ.978 ἆρ᾿ ἠμπόληκας ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;, Θουκ.6,5 νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν, Πολύβ.9,26,11 κρατεῖ ἡ φήμη παρὰ Καρχηδονίοις, Πλούτ.ΓΓράκχ.1 κρατεῖ δόξα πολλὴ τοῦτον ἄκρατον γενέσθαι δημαγωγόν, - τοιαύτη φήμη κρατεῖ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, - ἡ κρατοῦσα συνήθεια - ἀντίληψις - γνώμη - θεωρία· **11)** εἰδ. κατισχύω τῆς τροφῆς, ἤτοι τὴν χωνεύω : ῾Ιππ. ᾿Αρχ.᾿Ιητρ.3 ἄλλα τε πολλὰ .. ἥψησάν τε καὶ ὤπτησαν καὶ ἔμιξαν .. ἠγεύμενοι, ὅσων μέν, ἢν ἰσχυρὰ ᾖ, οὐ δυνήσεται κρατεῖν ἡ φύσις, αὐτ.14 ἀλλὰ τὸ ἰσχυρὸν ἑκάστου καὶ τὸ κρέσσον τῆς φύσιος τῆς ἀνθρωπείης, οὗ μὴ ἠδύνατο κρατεῖν, τοῦτο βλάπτειν ἡγήσαντο, Μνησίθ.π.᾿Αθήν.2,54B δύσπεπτος μὲν ἡ κατεργασία τῇ κοιλίᾳ .. παχύνει δὲ τὰς ἕξεις, ἐάν τις αὐτῶν κρατήσῃ, Φιλότιμ.π.᾿Αθήν.3,79C δῆλον οὖν ὡς εἰ κρατοῦμεν ἀμφοτέρων, ταῦτα τε πέττεται μᾶλλον καὶ τὴν λοιπὴν οὐ κωλύει κατεργάζεσθαι τροφήν· ‖ ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ τῆς τροφῆς, χωνεύομαι, ἀφομοιοῦμαι : ῾Ιππ.᾿Επιδ.6,5,15, Πλούτ.᾿Ηθ.654B τῆς τροφῆς μὴ κρατηθείσης ἀπεψία· **12)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω, πιάνω, βαστῶ βλ.λ. : ΠΔ Γέν.19,16 καὶ ἐκράτησαν οἱ ἄγγελοι τῆς χειρὸς αὐτῶν, ΚΔ Ματθ.9,25 εἰσελθὼν ἐκράτησε τῆς χειρὸς αὐτῆς, αὐτ.Μάρκ.9,27 ὁ δὲ ᾿Ιησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, Πάπ. κρατεῖν τὰς χεῖράς τινος, - ἐκράτησε τὸ χέρι του· ‖ κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἔχω τι ἐν ταῖς χερσίν : ΚΔ ᾿Αποκ.2,1 ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, Διοσκ.3,93 κρατεῖν πᾶαν, Πλούτ.᾿Ηθ.99D τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τοῦ ὄψου τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον, ᾿Αθήν.7,289C σκῆπτρον κρατεῖν, Λουκ.῎Ερωτ.44 τὰ σεμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, Πάπ. εἰς κρατήσῃ τὰ γαϊδάρια, Σολωμ.Νεκρ.᾿Ωδ.12 μὴ σοῦ βαρύνῃ ἂν χείλι ἀνθρώπου δώσῃ φίλημα στὴν πέτρα ποὺ κρατεῖς, Παλαμ.Ταφ.11,9 χέρια, ἐσεῖς κρατούσατε σὰ θησαυρὸ τὰ κρίνα, παροιμ. ὅπ᾿ ἀκοῦς πολλὰ κεράσα, κράτει μικρὰ καλάθια (δυσπίστει εἰς μεγάλας ὑποσχέσεις), ὁμ. κράτα με νὰ σὲ κρατῶ (ἡ βοήθεια ἐπὶ ἀνταποδόσει ἢ προσδοκίᾳ βοηθείας συνήθως παρέχεται)· **13)** δθ. νεώτ. κ. δημ., γεν. ἔχω, ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου, εἰς χεῖράς μου, βαστῶ βλ.λ. : δὲν κρατῶ χρήματα, - κρατῶ τὰ κλειδιά, - κρατᾷ τὸ ταμεῖο, - κρατᾷ ἔγγραφα ἐνοχοποιητικὰ γιὸ σένα· **14)** κ. δημ. ὑποστηρίζω, συγκρατῶ τινα : Διον.᾿Αλ.Ρωμ.4,38, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 24,25 ἀπ᾿ τὰ γκρεμνὰ μὴν φοβηθῇς, γιατὶ ἡ ᾿Αγάπη σὲ κρατᾷ· **15)** δθ. μτγν. κ. ἐπὶ πράγμ., ἀποκαθιστῶ, ἐπιδιορθώνω : ΠΔ Βασ.4,12,5 καὶ αὐτοὶ κρατήσουσι τὸ βεδὲκ τοῦ οἴκου· **16)** δθ. ὁμ. δημ. κ. μτφ. ὑποστηρίζω οἰκονομικῶς, συντηρῶ : κρατάει τὸ σπίτι του· **17)** δημ. ἀμτβ. κατάγομαι : ποῦθε κρατᾷ ἡ γενιά σου, - αὐτὸς λέει πὼς κρατάει ἀπὸ τοὺς Παλαιολόγους, φρ. ποῦθε κρατᾷ ἡ σκούφια του (πόθεν κατάγεται, ἐκ τίνος οἰκογενείας)· **18)** μσν., δημ. μτ. αἰτ. προσ. θεωρῶ, νομίζω τινὰ ὡς..· πρβλ. ἔχω : ᾿Ερωτόκρ.1,90 σὰν τέκνο τὸν ἐκράτει, αὐτ.169 σ᾿ ἐκράτου γνωστικό· **19)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. συλλαμβάνω : Βατραχομ.63, Πολύβ.8,20,8 τότε ἐπιλαβόμενος κρατοίη τὸν ᾿Αχαιόν, ΚΔ Ματθ.14,3 ὁ γὰρ ῾Ηρῴδης κρατήσας τὸν ᾿Ιωάννην ἔδησεν αὐτόν, Πάπ. ἐκρατήθη ὁ βοηθὸς εἰς τὸ δημόσιον, αὐτ. τοὺς κρατηθέντας ἀνθρώπους μὴ πέμψῃς εἰς Βαβυλῶνα· ‖ μσν.ἀναφ.πρὸς θηράματα, ἀγρεύω : ΚΠορφ.῎Εκθ.488,20 κρατεῖν ὀψάρια· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δικαστ. κ. ἀστυνομ. ἀρχῶν ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. φυλακίζω τινὰ προσωρινῶς χωρὶς νὰ προηγηθῇ δικ. ἀπόφασις ἢ βούλευμα ἢ ἔνταλμα συλλήψεως : μετὰ πρόχειρον ἀνάκρισιν τὸν ἐκράτησεν ὁ εἰσαγγελεύς - ὁ ἀστυνόμος - ὁ ἀνακριτής, - τοὺς ἐκράτησαν εἰς τὸ τμῆμα (ἐνν. τὸ ἀστυνομικόν)· ὁμ. παθ. ἐπὶ προσ., εἶμαι προσωρινῶς φυλακισμένος χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀκόμη ἐκδοθῇ βούλευμα προφυλακίσεως ἢ ἔνταλμα συλλήψεως : ὁ φονεὺς συνελήφθη καὶ κρατεῖται εἰς τὰς Κεντρικὰς ᾿Ενωμοτίας, - οἱ ταραξίαι ἐκρατήθησαν εἰς τὸ τμῆμα· εἰδ. ἐπὶ ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, εἶμαι φυλακισμένος, συνήθ. ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς φρ. διὰ χρέη : ἀπελύθησαν ἅπαντες οἱ κρατούμενοι διὰ χρέη· **20)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. γενικῶς, ἀναγκάζω τινὰ νὰ μείνῃ εἴς τινα θέσιν, περιορίζω τινά που, κατακρατῶ : Πάπ. εὐθὺς σε οὐ κρατῶ, ΚΔ Πρᾶξ.2,24 καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ᾿ αὐτοῦ, ᾿Αποφθ.145A ἐκράτησεν ἡμᾶς φαγεῖν, - κράτησέ τον ἀπόψε νὰ φᾶμε, - τὸν κράτησε ὣς τὰ μεσάνυχτα, - μὴ μὲ κρατᾷς, γιατὶ βιάζομαι· **21)** ὁμ. ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, συγκρατῶ, καὶ τὸ παθ. συγκρατοῦμαι, ἐμποδίζομαι : Ξεν.Λακ.4,6 τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις κρατῆσαι, ᾿Αριστφ.῎Ορν. 755 ὅσα .. αἰσχρά τῷ νόμῳ κρατούμενα, Διον.᾿Αλ. Ρωμ.9,52 κρατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ προβουλεύματος, Πορφ.Γνῶμ.27, - τὸν κράτησαν τ᾿ ἀδέρφια του καὶ δὲν τὸν σκότωσε· ‖ δημ. ὁμ. ἀναφορ. πρὸς καταστάσεις, συγκρατῶ, ἐμποδίζω : κρατῶ τὰ γέλια - τὸ θυμό - τὰ κλάματα κττ.· ‖ δημ. τὸ μέσ. συγκρατοῦμαι, χαλιναγωγῶ ἐμαυτόν : δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν ἄρχισε στὶς βρισιές, - δὲν κρατιέται ἀπὸ τὸ θυμό του· ‖ φρ. δημ. τὸν κρατῶ στὰ χέρια μου τὸν ἔχω ὑποχείριον ἕνεκα

κακοῦ τὸ ὁποῖον ἔχει κάμει' || νεώτ. εἰδ. ἡ προστ. **κράτει** ὡς ναυτ. παράγγελμα ἵνα σταματήσῃ ἡ κίνησις μηχανῆς' **22**) ἐπὶ δοχείων κ. γενικῶς κλειστῶν χώρων, συγκρατῶ, δὲν ἀφήνω νὰ ἐκφύγῃ τι : **τὸ καλό σου τὸ καλάθι ποὺ στάλα δὲν κρατεῖ**, παροιμ. **ξέκωλο κοφίνι, τίποτε δὲν κρατεῖ** (ἐπὶ τῶν μὴ δυνομένων νὰ κρατήσουν μυστικὸ ἢ ἐπὶ τῶν σπατάλων), **- τὰ μάλλινα ροῦχα κρατοῦν ζέστη**' || ὁμ. μτφ. **κρατῶ μυστικό, - τὸ κρατῶ κρυφό**' **23**) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. κατακρατῶ, καθυστερῶ, ὑστερῶ : Πάπ. **αἱ πρόσοδοι καὶ αἱ συντάξεις κρατείσθωσαν**, αὐτ. **κτήματα ἐν ὑποθήκῃ κρατούμενα, - μοῦ ἐκράτησαν διακοσίας δραχμὰς διὰ τὸ Μετοχικὸν** Ταμεῖον, **- τοῦ κρατήσανε τὸ μισθό**' **24**) δημ. εἰδ. τὸ μέσ. **κρατιέμαι**, συνήθ. κτ. ἀόρ. **κρατήθηκα**, πάσχω παράλυσιν τῶν ἄκρων' || ἡ μτχ. **ὁ κρατημένος** ὁ παράλυτος' **25**) μτγν., μσν. κ. δημ. συγκρατῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω : Πάπ. **ἡ κτῆσις τοῖς τέκνοις κεκράτηται, - τὰ κράτησε γιὰ τὰ παιδιά του**' || κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀφῃρημ. καταστάσεων : Ἐπιγρ. **κρατεῖν τὰς παραδόσεις, - κρατῶ τὰ παλαιὰ ἔθιμα, - μοῦ κρατάει κακία, - μοῦ κρατάει πόζα**' || φρ. **κρατῶ τὸ λόγο μου** ἐκτελῶ τὰς ἀναληφθείσας ὑποχρεώσεις' ὁμ. **κρατῶ τὸν ὅρκο μου**, ὁμ. **κρατῶ τὴ θέση μου - τὴν ἀξιοπρέπειά μου** εἶμαι ἀξιοπρεπής' || εἰδ. ἐν τῇ μουσ. **κρατάω τὸ χρόνο - τὸ ρυθμό - τὸ ἴσο** τηρῶ, διατηρῶ τὸν χρόνον, τὸν ρυθμόν, τὸ ἴσο : Πορφ.Σκ.26,3 **κρατοῦνε τὸ ρυθμὸ μὲ τὰ τραγούδια τους τ' ἀθῶα παιδιά, - πάει στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ κρατάῃ τὸ ἴσο**' **26**) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. διαρκῶ : Μαλάλ.1 195,16 **ὁ δὲ πόλεμος αὐτοῦ ἐκράτησεν ἔτη θ'**, Διήγ.'Αχιλλ.71 **χρόνον ἐκράτειε καὶ πλειότερον αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς τους, - ἡ μάχη ἐκράτησε δυὸ ὧρες, - ὁ λόγος του ἐκράτησε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας**, φρ. **κι ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ**' **27**) δημ. ἐπὶ πραγμ., ἀντέχω, διορκῶ, διατηροῦμαι : **τὰ παπούτσια μου κρατήσανε ἔξι μῆνες, - εἶναι βασταγερὸ πρᾶμα' κράτησε δυὸ χρόνια, - τόσω χρονῶνε σπίτι καὶ κρατάει ἀκόμα**' || ὁμ. ἐπὶ προσ. : **τόσω χρονῶνε γέρος καὶ κρατάει καλά**' || ὁμ. τὸ μέσ. ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. : **μ' ὅλα του τὰ χρόνια κρατιέται καλά, - εἶναι ἑκατὸ χρονῶν κτίριο καὶ κρατιέται σὰν καινούργιο**' **28**) πάπ. ὑπομένω, ἀνέχομαι : **κρατεῖν τὸν ἀργυροπράτην.**

κράτωρ (ὁ) μσν. ὁ κρατῶν, ὁ ἐξουσιαστής, ὁ αὐτοκράτωρ : ΚΜανασσ.625, Νικήτ.Εὐγ.6,169, Βί. 'Αλεξ.2167 **ἥφατο τοῦ τριπόδου, ὃν Φοῖβος ὁ Λυδίνιος προσέθηκεν ὁ κράτωρ.**

κραύβαζος ὁ κραύγασος βλ.λ. : Πτολ.Τετράβ.164.

κραυγάζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐκβάλλω κραυγάς, κράζω, φωνάζω δυνατά : Δημ.1258 **κατιδὼν δ' ἡμᾶς καὶ κραυγάσας**, ΠΔ Ἔσδρ.2,3,13 **ὅτι ὁ λαὸς ἐκραύγασε φωνῇ μεγάλῃ**, ΚΔ Ἰω.18,40 **ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες λέγοντες**, Πολ.Κυν.40, Γαλ.8,287, Ἐπιγρ. **κραυγάζω κοὐκ ἐπακούει**, Ἄνν.Κομν.14,421B, **- ἐκραύγαζον γοερῶς**' || εἰδ. ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ : Λυρ.'Αδέσπ.π.Πλάτ.Πολ.607B **καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων ἐκείνη κραυγάζουσα**' || ὁμ. ἐπὶ κοράκων, κρώζω : Ἀρρ.Ἐπικτ.3,1,37.

κραυγανῶμαι-άομαι κ. μτγν. συνεχῶς κραυγάζω βλ.λ. : Ἡρ.1,111 **ἀρέω παιδίον προκείμενον ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανώμενον** (δ.γρ. κραγγανόμενον), Σχόλ.Καλλ.Αἴτ.'Οξυ.2079,20.

κραύγαρ Ἡσ. «ὁ ἰσχυρός».

κραυγασίδης (ὁ) ὁ φωνακλάς, κραύγασος βλ.λ.' ὀθ. κ. ὡς κύριον ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομυομαχίᾳ : Βατραχομ.246.

κραυγασμός (ὁ) μτγν. τὸ κραυγάζειν, ἡ κραυγή : Δίφιλ.16, Φρύνιχ.317 **παρακειμένου τοῦ κεκραγμὸς εἰπεῖν ἐρεῖ τις ἀμαθῶς κραυγασμός.**

κραύγασος (ὁ) γλωσσ. κ. μσν. ὁ κραυγαστὴς βλ.λ., ὁ φωνακλάς : ΚΜανασσ.2,95 **ὀχλώδης καὶ κραύγασος καὶ λάλος.**

κραυγαστής (ὁ) φωνακλάς, κραύγασος βλ.λ. : ΑΒ 223' θηλ. **κραυγάστρια**' Ἡσ.

κραυγαστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀρεσκάμενος νὰ κραυγάζῃ : Πρόκλ.Τετράβ.230 **κραυγαστικούς, πλήκτας, προπετεῖς**, Σχόλ.'Ιλ.Α 575' || τὸ οὐδ. **τὸ κραυγαστικὸν** ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρεσκομένου εἰς τὸ κραυγάζειν : Σχόλ.'Αριστφ.Εἰρ.1078 **παρὰ τὸ κραυγαστικόν.**

κραυγή (ἡ) κ. μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἰσχυρὰ φωνή, ἔναρθρος ἢ συνηθέστερον ἄναρθρος : Τελεκλ.35 **τίς ἥδε κραυγή;** Αἰσχίν.1,34 **ζητεῖν τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους ἀπελαύνειν ἀπὸ τοῦ βήματος ταῖς κραυγαῖς**, Βέττ.Βάλ.2,35, Λυσ.13,71 **ἅμα τούτῳ κραυγὴ γίνεται, - ἤκουσε μακρόθεν κραυγὰς καὶ θόρυβον**' || ὁμ. ἐν ποικίλαις ἐκφρ. οἷον : **κραυγὴν θεῖναι** (βάζω τὶς φωνές) : Εὐρ.'Ορ.1510 **οὔτι που κραυγὴν ἔθηκας Μενέλεῳ βοηδρομεῖν;**' ὁμ. **κραυγὴν στῆσαι** : Εὐρ.'Ορ.1529 **τοῦ δὲ μὴ στῆσαί σε κραυγὴν εἵνεκ' ἐξῆλθον δόμων**' ὁμ. **κραυγὴν ποιεῖν** : Ξεν.ΚΠ 3,1,4 **κραυγήν τε εὐθὺς ἐποίουν καὶ φεύγοντες ἡλίσκοντο πολλοὶ αὐτῶν**' ὁμ. **κραυγῇ χρῆσθαι** (κραυγάζω, ἐκβάλλω κραυγάς) : Θουκ.2,4 **καὶ τῶν οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων**' || μτγν. εἰδ. σπαν. ἡ φωνὴ χαρᾶς : Πάπ.' || **κραυγὴ Καλλιόπης** ὡς παράδειγμα ἀκαλαισθησίας, ληφθὲν ἐκ τοῦ Διον.Χαλκ.171 ὑπὸ 'Αριστλ.ἐν Ρητ.1405a,33' || μσν. εἰδ. ἡ πρὸς ἐπιδοκιμασίαν, ἔπαινον κραυγή, φωνή : Φώτ.176,16 **κραυγὰς λέγουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπαίνων, ἃς καὶ βοὰς καλοῦσιν**' **2**) Ἡσ. ἀσθένειά τις τῶν παίδων, πρβλ. κ. καταχήνη' Ἡσ. «κραυγή, βοή' ἢ νόσημά τι παιδίοις ἐπιφερόμενον, ὃ καταβλάπτει' καὶ γὰρ ἡ γραῦς ἐριφιακρίς ἐστιν ἡ λεγομένη βασκανία».

κραυγίας (ὁ) Ἡσ. ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὁ θορυβούμενος ὑπὸ τῶν κραυγῶν ἵππος.

κραυγμός (ὁ) μσν. ἡ κραυγή : Προκόπ.'Ιστ.606A.

κραυγόν (τὸ) Ἡσ. «ποιὸς ὄρνις», κραυγὸς βλ.λ.

κραυγός (ὁ) Ἡσ. ὁ δρυοκολάπτης.

κραυγών (ὁ) δ.γρ. τοῦ **κραυγόν** (τὸ) βλ.λ.

κραῦρα (ἡ) πυρετώδης ἀσθένεια τῶν βοῶν καὶ τῶν χοίρων' Φώτ.177,1 «**κραῦρα δὲ καὶ ἡ τῶν συῶν νόσος ἰσχυρά τις οὖσα, ὡς 'Αριστοτέλης**», Ἡσ. «**βοῶν πυρετός**».

κραῦρος (ὁ) δ. τ. τοῦ κραύρα βλ.λ. : 'Αριστλ.ΖΙ 604a,14 **οἱ δὲ βόες οἱ ἀγελαῖοι νοσοῦσι δύο νόσους, ὧν τὸ μὲν ποδάγρα τὸ δὲ κραῦρος .. ὅ ἐστιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετός.**

κραυρός-ή-όν κ. μσν. ξηρός, ἀπεξηρασμένος : 'Αριστλ.Γεν.Φθορ.330a,6 «**κραῦρον τὸ τελέως ξηρόν, ὥστε καὶ πεπηγέναι δι' ἔλλειψιν ὑγρότητος**» : Πλάτ.Τιμ.60D **τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς τάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν καὶ κραυρότερον ἐκείνου ξυστάν** (πρόκειται περὶ τῶν κεράμων), ΚΜανασσ. 9,20 **δίκην ὀστράκου κραύρου**' || κ. ἐπὶ τοῦ ξύλου : Θεόφρ.ΦΙ 1,6,2' || κ. ἐπὶ τοῦ κρέατος : Εὔβουλ.7 **θερμότερον ἢ κραυρότερον ἢ μέσως ἔχον**' **2**) ὁ ἐκ τῆς ξηρότητος εὔθρυπτος, φαθυρός : Τιμ.Λεξ.Πλάτ.168 **κραυρότερον φαθυρότερον καὶ εὐθραυστότερον**' **3**) σκληρός, τραχύς, ἀντίθ. μαλακός, γλίσχρος βλ.λ. : 'Αριστλ.ΖΜ 655a,25 **ὑγροτέραν τε γὰρ ἀναγκαῖον αὐτῶν** (τῶν σελαχῶν) **εἶναι τὴν κίνησιν, ὥστε δεῖ καὶ τὴν τῶν ἐρεισμάτων μὴ κραῦρον εἶναι, ἀλλὰ μαλακωτέραν.**

κραυρότης-ητος (ἡ), (κραυρός) ἡ ξηρότης καὶ ἡ ἐντεῦθεν εὐθρυπτότης· ἀντίθ. γλισχρότης βλ.λ. : Θεόφρ.Φ I i,5,4, Γαλ.6,799 **κραυρότητα δὲ λέγω καὶ φαθυρότητα· ὑπάρχει δὲ κραυρότης μὲν τοῖς σκληροῖς . . φαθυρότης δὲ τοῖς μαλακοῖς.**

κραυροῦμαι-όομαι (κραυρός) μτγν. κ. μσν. γίνομαι κραυρὸς βλ.λ., ἀποξηραίνομαι : Φίλ.2,174 **ἐκραυρώθη ἡ ψάμμος,** Δίων Κ 66,21 **τῶν ἐν τῷ μέσῳ κραυρουμένων καὶ τεφρουμένων,** Εὐστ. 1029 **οἰκοδομήματα κραυρούμενα.**

κραυρῶ-άω πάσχω ἐκ κραύρας ἢ κρούρου βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΙ 604a,17 **ὅταν δὲ κραυρᾷ, τὸ πνεῦμα γίγνεται θερμὸν καὶ πυκνὸν** (ἐπὶ τῶν βοῶν)· || ὁμ. ἐπὶ τῶν χοίρων : Ἀριστλ.ΖΙ 603b,7· || Ἡσ. νόσος τις τῶν μελισσῶν.

κραύρωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κραυροῦμαι βλ.λ., ἡ ξηρότης, ἡ σκληρότης : Εὐστ.755· || νεώτ. ἰατρ. **κραύρωσις τοῦ αἰδοίου** νόσος τοῦ αἰδοίου συνισταμένη εἰς τὴν προϊοῦσαν σκλήρωσιν **τοῦ δέρματος καὶ τοῦ βλεννογόνου τοῦ αἰδοίου.**

κραῦσον Ἡσ. «τὸ πῦρ».

κράφα Ἡσ. «ᾧ οἱ κηπουροὶ τοὺς βώλους ἀπάγουσιν».

κράχ (τὸ) (γερμ. κρότος, δοῦπος) νεώτ. ραγδαία πτῶσις τῶν τιμῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ· **2)** πτώχευσις μεγάλης ἐπιχειρήσεως.

κράχτης (ὁ), (κράζω) δημ., θηλ. **κράχτρα** κ. -ια ὁ κράζων : Παλαμ.Παράκ.19,12 **καρτεροῦσες τοῦ κράχτη πετεινοῦ τὴ λαλιά·** || δθ. ἀρσ. εἰδ. ὁ ἀλέκτωρ, ὁ πετεινός : **λάλησε ὁ κράχτης κι ἀκόμα δὲν ἐξύπνησες·** **2)** ὁ διαλαλητής : **ἔβαλε κράχτες νὰ τοῦ διαλαλήσουν τὰ ἐμπορεύματά του·** **3)** ὁ προσκαλῶν κ. εἰδ. ὁ προσκαλῶν ἀγοραστὰς ἢ πελάτας : **εἶναι κράχτης σ' ἕνα κατάστημα ὑποδημάτων·** || εἰδ. ὁ προσελκύων παίκτας εἰς χαρτοπαίγνιον : **εἶναι κράχτης στὸ καζίνο·** || ὁμ. ὁ προσελκύων εἰς ἀνηθικότητας, ὁ μαστροπός : **δὲν εἶμαι κράχτης ἐγὼ καὶ μοῦ λὲς τέτοια πράγματα.**

κρεάγρα (τὸ) (κρέας + ἄγρα) κ. νεώτ. ἡ λαβὶς δι' ἧς λαμβάνουσι τὸ κρέας ἐκ τῆς χύτρας : Ἀριστφ.Ἱππ.772 **καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικὸν** (σχόλ. «εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ παρεοικός, μόνον ἐγκεκαμμένον τοὺς δακτύλους»), αὐτ.Σφ.1115, Ἀνάξιππ.6,2, ΠΔ Βασ.Ι,2,14 **καὶ πᾶν ὃ ἐὰν ἀνέβη ἐν τῇ κρεάγρᾳ, ἐλάμβανεν ἑαυτῷ ὁ ἱερεύς,** Πάπ.· **2)** γεν. ἄγκιστρον, ἁρπάγη : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1002 **τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν.**

κρεάγραπτος-ον μτγν. ὁ σχίζων, ξεσχίζων σάρκας : Λυκόφρ.759 (δ.γρ. κρεαγρεύτους).

κρεάγρευτος-ον μτγν. ὁ ἀγρεύων κρέας, δθ. ὁ ἀποσπῶν τὸ κρέας, ἐπὶ βράχων : Λυκόφρ.759 **κρεαγρεύτους πέτρας** (σχόλ. «τὰς σκληρὰς καὶ ἐν τῷ ἅπτεσθαι ἀφαιρούσας κρέατα πέτρας», δ.γρ. κρεάγραπτος).

κρεάγριον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκ. τοῦ κρεάγρα βλ.λ.

κρεαγρὶς-ίδος κρεάγρα βλ.λ. : ΑΠ 6,306 **χύτρον τοι ταύτην τε κρεαγρίδα.**

κρεάδιον (τὸ) κ. μσν., ὑποκορ. τοῦ κρέας μικρὸν τεμάχιον κρέατος, ἕνα κομματάκι κρέας : Ἀριστφ. Πλ.227 **τουτοδὶ τὸ κρεάδιον τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών,** Κηφισόδ.8, Ἀλεξ.110,15 **κρεάδια, ποδάρια, ῥύγχη τινά, ὠτάρια,** Ἱππ.Ἐπιδ.7,3, Ξεν.ΚΠ Ι,4,13 **εἰ ἕνεκα κρεαδίων τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι,** Πορφ.Ἀποχ.1,37, Πάπ. σφυρίδαν κρεδίων (sic) (πιθ. κρεαδίων).

κρεαδοσία (ἡ) Ἐπιγρ. διανομὴ κρέατος, κρεοδοσία βλ.λ.

κρεαδοτῶ-έω Ἐπιγρ. κρεοδοτῶ βλ.λ.

κρεάνας Ἡσ. «ἐλπίδας».

κρεανομία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διανομὴ κρέατος (ἰδίως τῶν θυμάτων κατὰ τὴν θυσίαν) : Θεόπομπ.Ἱστ.205, Λουκ.Προμ.5 **ὁ Ἑρμῆς δὲ τὴν κρεανομίαν καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν αἰτιάσεται,** Πορφ.Ἀποχ.2,30.

κρεανόμος (ὁ) ὁ διανέμων τὸ κρέας (ἰδίως τῶν θυμάτων τῆς θυσίας) : Εὐρ.Κύκλ.245 **θερμὴν ἔδοντος δαῖτ' ἄτερ κρεανόμων·** || ὡς ἐπίθ. : Λυκόφρ.203.

κρεανομῶ-έω διανέμω κρέας (ἰδίως ἐκ τῶν θυμάτων τῆς θυσίας) : Ἰσαΐ.9,33 **πολλάκις ἐληλυθότι οὐδεπώποτε κεκρεανομήκασι,** Λουκ.Προμ.20 **ἐν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι καὶ κρεανομοῦντά γε·** **2)** γεν. διαμοιράζω, διαχωρίζω, κόπτω εἰς τεμάχια : Διόδ.Σ 34,12 **κρεανομῶν τὰ σώματα,** Μᾶρκ.Αὐρ.8,48 **κτείνουσι, κρεανομοῦσι·** || μέσ. διανέμομαι, μοιράζομαι μετ' ἄλλων : Θεόκρ.26,24 **αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.**

κρέας-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. **κρῆς,** ἐπ. **κρεῖας,** γεν. ἀττ. **κρέως,** κρητ. **κρίως,** πλ. **κρέα,** γεν. **κρεῶν,** ἐπ. **κρειῶν, κρεάων,** δοτ. **κρέασι** κ. **κρέεσσι,** ἐπ. **κρεάεσσι,** τεμάχιον σαρκός, σάρξ, ἡ σὰρξ τῶν ζώντων ὀργανισμῶν ἐν γένει : Φερεκρ.45 **ἄρνειον κρέας,** Αἰσχ.Ἀγ.1242 **δαῖτα παιδείων κρεῶν,** Ἀριστφ.Πλ.1137 **κρέας νεανικόν,** Ἀντιφάν.222,6 **κρέα δέ τινος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις,** Ξεν.ΚΠ 2,2,2 **καὶ ἐγένετο κρέα ἑκάστῳ ἡμῶν τρία,** - **κρέατα βοδινά,** - **ἐγέμισε ἡ ἀγορὰ κρέατα·** || τὸ σαρκῶδες μέρος τῶν ζῴων ἐν γένει ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὀστᾶ : **φαίνονται τὰ κρέατά της** (αἱ σάρκες της), - **αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν πιάνει κρέας** (δὲν παχαίνει)· || ἐν τῷ πληθ. κρέας μαγειρευμένον, ἔδεσμα ἐκ κρέατος : Ὀδ.Γ 65 **οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,** Ἡρ.3,23 **σίτησιν δὲ εἶναι κρέα ἑφθὰ καὶ πόμα γάλα,** Ἀριστφ.Βάτρ.553 **καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν ἀν' ἡμιωβολιαῖα,** Ἐπιγρ. **κρέατα Ἀθηναίους μερίζειν, νέμειν τῷ δήμῳ,** Ἐφταλ.Ὀδ.Γ 34, Καρκθ.Ζητ.116 **ἐσκέπασε μὲ τὴ στάχτη τὴ θράκα, ὥστε . . ἡ μυρωδιὰ τοῦ καημένου κρέατου νὰ χαθῇ·** || δημ. ὁμ. καθ' ἓν τὸ ἐκ κρέατος ἔδεσμα ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ λοιπὰ ἐδέσματα : **Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ δὲν τρῶνε κρέας,** - **βαρέθηκα νὰ τρώγω κάθε μέρα κρέας·** || νεώτ. **λευκὸ κρέας** τὸ κρέας τῶν ὀρνίθων, τῶν κονίκλων, τοῦ μικροῦ ἀρνίου· || **μαῦρο κρέας** τὸ τοῦ ἀγριοχοίρου, τοῦ λαγωοῦ καὶ τῶν πτηνῶν τοῦ κυνηγίου· || εἰδ. τὸ εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου διδόμενον· Ἡσ. «κρέας· καὶ τὸ σῶμα ἔλεγον καὶ τὸ διδόμενον τοῖς ἀρεοπαγίταις· ἡ γὰρ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ κρέας ἐλάμβανεν», Φώτ.177,3· **2)** σῶμα, δθ. καὶ ὁ εἰς ὃν ἀνήκει τὸ σῶμα ζῶν ὀργανισμός, ἤτοι ἄνθρωπος ἢ ζῷον· Ἡσ.«κρέας· καὶ τὸ σῶμα ἔλεγον» : Σοφ.ἀπ.728 **τοὐδε τοῦ κρέως** (ἐμοῦ), Ἀριστφ.Ἱππ.421 **ὦ δεξιώτατον κρέας, σοφῶς γε προὐνοήσω,** Ζήν.4,85 **ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν** (δρόμον) **τρέχει** (γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ πετσί του), Πλούτ.Ἠθ.1087Β, Ἀριστφ.Βάτρ.191 **δοῦλον οὐκ ἄγω, εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ κρεῶν** (σχόλ. «σωμάτων»).

κρεατάνθραξ-ακος (ὁ) νεώτ. ζωϊκὸς ἄνθραξ.

κρεάτειος-ον νεώτ. ὁ ἐκ κρέατος προερχόμενος, ἀποτελούμενος.

κρεατερός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων πολλὰ κρέατα, σάρκας, ὁ παχύσαρκος : **κρεατερὸ πρόβατο.**

κρεατί (τὸ) δημ. δ.γρ. τοῦ κρεατὺ, βλ. κρεατύς.

κρεατιναιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ.· ἡ παρουσία ἐν τῷ αἵματι προϊόντων τῆς ἀτελοῦς καύσεως, οἷον κρεατίνης, λευκίνης, τυροσίνης κ.ἄ.

κρεατίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ χημικὴ ἕνωσις λαμβανομένη ἐκ τοῦ ἐκχυλίσματος τοῦ κρέατος.

κρεατινίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις ἀποτελοῦσα συστατικὸν τῶν οὔρων, λαμβανομένη δὲ χημικῶς ἐκ τῆς κρεατίνης βλ.λ.

κρεάτινος-η-ον νεώτ. ὁ ἐκ κρέατος ἀποτελούμενος, κρεάτειος βλ.λ.

κρεατινός-ή-ό δημ. ὁ ἐκ κρέατος· || τὸ θηλ. **κρεατινὴ βδομάδα** ἢ ἁπλῶς **κρεατινή** ἡ προτελευταία ἑβδομὰς τῶν ἀπόκρεω, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἡ **κατάλυσις κρέατος** ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν τυρινὴν βλ.λ.

κρεατο(ε)λιά (ἡ) δημ. ἡ ἀκροχορδών.

κρεατόκονις-εως (ἡ) νεώτ. κόνις ἐξ ἀποξηρανθέντος κρέατος χρησιμοποιουμένη ἐν πολτῷ ὡς τροφὴ τῶν ἰχθύων εἰς τὰ ἰχθυοτροφεῖα.

κρεατόμυια (ἡ) νεώτ., δημ. **κρεατόμυιγα** μυῖα ἥτις ἐναποθέτει τὰ ᾠά της ἐπὶ τοῦ κρέατος.

κρεατοπεπτόναι (αἱ) νεώτ. χημ. λίαν εὔπεπτος δι' εὐπαθεῖς ὀργανισμοὺς θρεπτικὴ ὕλη παρασκευαζομένη ἐκ κρεατεκχυλισμάτων.

κρεατόπιττα (ἡ) δημ. πίττα ἐκ κρέατος.

κρεατοσάνιδο (τὸ) δημ. σανὶς ἢ ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου τεμαχίζεται τὸ κρέας.

κρεατοφάγος-ον νεώτ. ὁ κρεοφάγος βλ.λ.

κρεατόχρους-οος-ουν-οον νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα κρέατος, ἐρυθρωπόν.

κρεατοχυμός (ὁ) νεώτ. ὁ δι' ἐκθλίψεως τοῦ κρέατος λαμβανόμενος χυμός.

κρεατύς-ύ δημ. κρεατόχρους βλ.λ.· || τὸ οὐδ. **κρεατὺ** ὡς οὐσ. τὸ κρεατόχρουν χρῶμα.

κρεατώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς τὸ κρέας : **μάζα κρεατώδης**· 2) ὁ ἔχων πολλὰ κρέατα, σάρκας : **ὄγκος κρεατώδης, - πρόσωπο κρεατῶδες.**

κρεατωμένος-η-ο δημ. κρεατώδης βλ.λ., παθ. μτχ. τοῦ κρεατώνω βλ.λ. : **κρεατωμένο ἀρνί.**

κρεατώνω δημ. ἀποκτῶ κρέατα, σάρκας : **ἐκρεατώσανε τ' ἀρνιά, - βουβάλι κρεατωμένο**· || ἀμτβ. ἐπὶ τῆς πληγῆς, ἀρχίζω καὶ ἀποκτῶ κρέας, ἐπουλώνομαι : **ἔπαφε ἡ πληγή μου νὰ τρέχῃ αἷμα κι ἄρχισε νὰ κρεατώνῃ.**

κρεβ(β)άτα (ἡ) δημ. μεγεθυντικὸν τοῦ **κρεβ(β)άτι** βλ.λ., μεγάλο κρεβάτι· 2) ξυλίνη συνήθως ἐσχάρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀποξηραίνουν καρποὺς ἢ φύλλα, ἄ. (ἡ)λιάστρα βλ.λ. : **ἁπλώσαμε τὰ σῦκα - τὸν καπνὸ στὴν κρεββάτα**· 3) τὸ ὑποστήριγμα τοῦ κλήματος, ἡ κρεββατίνα βλ.λ.

κρεβ(β)άτι (τὸ) δημ. κλίνη : Καβάφ.Τὰ βήματα Ι **σ' ἐβένινο κρεββάτι στολισμένο μὲ κοραλλένιους ἀετοὺς βαθιὰ κοιμᾶται**· || εἰδ. ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης, τὸ νεκροκρέββατο:Σολωμ.Λάμπρ. 17,16,3 **προσκέφαλο κόκκινο | τῆς κεῖται ἀποκάτου, | κρεββάτι θανάτου | στενὸ καὶ πικρό.**

κρεβ(β)ατίνα (ἡ) δημ. ἡ ὑποβαστάζουσα τὸ κλῆμα ἐσχάρα : **ἐχάλασε ἡ κρεββατίνα καὶ σέρνεται κάτω τὸ κλῆμα**· || συνεκδ. τὸ ἁπλωμένον ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίγματός του κλῆμα, ἡ κληματαριά : **στὴν αὐλὴ ἔχομε μιὰ μεγάλη κρεββατίνα, μὲ μεγάλη σκιά.**

κρεβ(β)ατινιάζω δημ. τοποθετῶ κλῆμα ἐπὶ κρεββατίνας, τὸ κάνω κληματαριά.

κρεβ(β)ατοκάμαρα (ἡ) δημ. δωμάτιον ὕπνου.

κρεβ(β)ατολιά (ἡ) δημ. ἡ ἐλαία βλ.λ. ἡ κρεμοκλαδής.

κρέβ(β)ατος (ὁ) δημ. μεγεθ. τοῦ **κρεβ(β)άτι** βλ.λ., μεγάλο κρεββάτι· 2) εἰδ. τὸ φέρετρον, ἡ νεκρικὴ κλίνη, ἄ. **κράββατος** βλ.λ.· 3) μέρος ὑψηλότερον τοῦ ὑπολοίπου δαπέδου οἰκίας χωρικῆς, εἰς ὃ συνήθως κοιμᾶται ἡ οἰκογένεια, ἄ. κρεββάτα, σοφὰς βλ.λ.· πρβλ. κ. πατάρι.

κρεβ(β)ατόστρωση (ἡ) δημ. κ. **κρεβ(β)ατοστρῶση** τὰ πρὸς στρῶσιν τοῦ κρεββατιοῦ ἀναγκαῖα, οἷον στρωμνή, κλινασκεπάσματα· 2) ἡ κλίνη, ἡ στρωμνή : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.237 **δὲ σόπρεπε, δὲ σόμοιαζε στὴ γῆ κρεβατοστρώση.**

κρεβ(β)ατώνω δημ., ἀόρ. **ἐκρεβ(β)άτωσα**, μέσ. κ. παθ. **κρεβ(β)ατώνομαι**, ἀόρ. **ἐκρεβ(β)ατώθηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **κρεβ(β)ατωμένος**, ἀναγκάζω τινὰ νὰ μείνῃ κλινήρης, νὰ πέσῃ εἰς τὸ κρεββάτι ἀσθενής : **μ' ἐκρεββάτωσε ἡ γρίππη**· || παθ. ἀναγκάζομαι νὰ μείνω κλινήρης : **κρεββατώθηκα κάνα δυὸ μέρες, - εἶναι τρεῖς μῆνες κρεββατωμένος ἀπὸ θέρμες.**

κρεγμός (ὁ) [κρέκω] ὁ ἦχος ἐγχόρδων ὀργάνων : Ἐπιχ.109, Ἀπολλ.Ρ 4,909, Πολυδ.4,63 «πυκινῶν κρεγμῶν ἀκροαζομένα».

κρεδνερία (ἡ) νεώτ. φυτολ. γένος ἐκλειφάντων φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν πλατανιδῶν.

κρεζαλόλη (ἡ) νεώτ. χημ. κρυσταλλικὴ χημικὴ ἕνωσις ἀνάλογος πρὸς τὴν σαλόλην βλ.λ.

κρεζόλη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **κρεσόλη** βλ.λ.

κρεζυλῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ.χημ. ἐκρηκτικὴ ὕλη συνισταμένη ἐκ τρινιτρο-μ-κρεσόλης.

κρεζυλόλη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **κρεσυλόλη** βλ.λ.

κρεηδόκος-ον μτγν. κρεοδόχος, **κρειοδόκος** βλ.λ. : ΑΠ 6,101 **ἐσχάρην κρεηδόκον.**

κρεηφαγίη ἰων. τ. τοῦ κρεοφαγία βλ.λ.

κρεηφάγος μτγν. ὁ κρεοφάγος βλ.λ. : Πορφ. Κατ.84,15.

κρεηφαγῶ-έω ἰων. τ. τοῦ κρεοφαγῶ βλ.λ. : Ἱππ. Διαίτ.Ὑγ.7

κρειοδόκος-ον ὁ δεχόμενος ὁ περιέχων κρέατα, κρεοδόχος βλ.λ. : ΑΠ 6,306,8 **σὺν δὲ θυείαν εὔπετρον καὶ τὰν κρηιοδόκον σκαφίδα.**

κρεῖον (τὸ) (κρέας), ἰων. **κρήϊον** βλ.λ. μαγειρικὴ τράπεζα, ἢ σανὶς ἐφ' ἧς παρεσκευάζετο καὶ κατετέμνετο τὸ κρέας : Ἰλ.Ι 206 **αὐτὰρ ὅ γε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ** (τινὲς οὐχὶ ὀρθῶς «λέβητα, χύτραν κρεῶν»· 2) κρέας βλ.λ. : Ἔφορ.155· 3) εἶδος πλακοῦντος : Ἀθήν.14,645.

κρεῖος (ὁ) μτγν. γρ. κώδ. ἀντὶ κριὸς βλ.λ.4).

κρείουσα θηλ. τοῦ κρείων βλ.λ.

κρειοφάγος ἐσφ. γρ. ἀντὶ κριοφάγος βλ.λ. : Νικ.Θηρ.50.

κρεΐσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ κρέας, τεμάχιον κρέατος : Ἄλεξ.189 **τριωβόλου κρεΐσκον ἀστεῖον πάνυ ὕειον.**

κρεισσονεύω (κρείσσων) μτγν. εἰμὶ κρείττων, καλύτερός τινος : Ἡρωδιαν.Ἐπιμερ.66, Τζέτζ. Παίδ.Ἀγ.263.

κρεισσόνως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κρείσσονα βλ.λ. : Ἀντιφ 4,4,6 **εἰ δὲ κρείσσων ὢν τὰς χεῖρας κρεισσόνως ἠμύνετο ἢ ἔπασχεν**, Ἰάμβλ.Μυστ.7,4, Φιλοπ.Δημιουργ.146,7 **κρειττόνως ἐπιβάλλειν τῇ σημασίᾳ τῶν λέξεων.**

κρεισσότεκνος-ον ὁ κρείσσων, δθ. ὁ πολυτιμότερος, ὁ πλέον ἀγαπητὸς τῶν τέκνων : Αἰσχ.Ἑπτ. 784 **πατροφόνῳ χερὶ τῶν κρεισσοτέκνων ὀμμάτων ἐπλάγχθη** (τὰ μάτια του ποὺ τ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιά του).

κρεισσῶ-άω κρεισσονεύω βλ.λ. : ΕΜ 299,22, Εὐστ.64,15.

κρείσσων-ονος κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. **κρείττων**, ἰων. **κρέσσων**, δωρ. **κάρρων**, κρητ. **κάρτων**, μσν. κ. **κρεισσότερος** κ. **κρειττότερος**, συγκρ. τοῦ **κρατύς** βλ.λ., ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, ὁ ἔχων μεγαλυτέραν σωματικὴν δύναμιν, ῥώμην : Αἰσχ.Ἱκ. 760 **ἀλλ' ἔστι φήμη κρείσσονας λύκους κυνῶν εἶναι**, Σοφ.Αἴ.456 **φύγοι τὰν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα**, Ἀντιφ.4,4,7 **εἰ δὲ κρείσσων ὢν τὰς χεῖρας κρεισσόνως ἠμύνετο ἢ ἔπασχεν**· || δθ. ὁ ἔχων μεγαλυτέραν ἰσχύν, δύναμιν, μάλιστα ἐν τῇ μάχῃ : Ἰλ.Α 80 **κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι**, αὐτ.Φ 486 **ἤ τοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν ἀγροτέρας τ' ἐλάφους ἢ**

κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι· || όμ. ἐπὶ πραγμ. κ. ἀφηρημ. ἐννοιῶν, ἀνώτερος, ἰσχυρότερος : Ἰλ.Π 688 ἀλλ᾽ αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, Πίνδ.Ι 8(7),36 γόνον . . ὅς κεραυνοῦ τε κρέασσον ἄλλο βέλος διώξει χερί, Ἡρ.7.182 οὐδαμά γάρ ἀδυνασίης ἀνάγκη κρέσσων ἔφυ, Πλάτ.Πολ.338C τὸ τοῦ κρείσσονος συμφέρον· **2)** ὁ ἔχων μεγαλυτέραν ἐξουσίαν, ἰσχύν, δύναμιν : Σοφ.Ἀντ.63 οὕνεκ᾽ ἀρχόμεσθ᾽ ἐκ κρεισσόνων, Εὐρ.Ὀρ.709 μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων, Ξεν.Ἀθ.2,1 κρείσσων συμμάχων· **3)** ὅθ. ὁ ὑπερισχύων, ὁ νικῶν, ὁ ὑπέρτερος : Ἰλ.Γ 71 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, αὐτ.Ψ 578 αὐτός δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε· || εἰδ. ὡς δικανικὸς ὅρος ἐπὶ μαρτύρων, ὁ ὑπερισχύων : Ἐπιγρ κάρτονες ἦμεν· **4)** μτ. γενικ. γεν. ὁ ὑπερβάλλων, ὁ ὑπέρ τινα ἤ τι : Αἰσχ.Ἀγ.1376 πημονῆς ἀρκύστατ᾽ ἂν φάρξειεν ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, Εὐρ.Ἱππ.1217 κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο (κρεῖσσον ἢ ὥστε δέρκεσθαι), αὐτ.Βάκχ.667 κρεῖσσον θαυμάτων, αὐτ.Ἑκ.608 ἀναρχία κρεῖσσον πυρός, Διον.Τραγ.6 λέγε τι σιγῆς κρεῖσσον ἢ σιγὴν ἔχε, Θουκ.2,64 πρᾶγμα μόνον δὴ τῶν πάντων ἐλπίδος κρεῖσσον γεγενημένον (χειρότερο παρ᾽ ὅσον ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ), Ξεν.Ἀπολ.3,(1),1 κρεῖσσον λόγου τὸ κάλλος (ἀνώτερον ἢ ὥστε νὰ περιγράφεται διὰ λόγων), αὐτ.ΚΠ 7,5,9 ἐῶμεν ὅσα κρεῖττον ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως· όμ. μτ. τοῦ ἢ κ. ἀπαρφ. ἢ ἑτέρου β᾽ ὅρου συγκρίσ. : Εὐρ.Ἱκ.844 εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον᾽ ἢ λέξαι λόγῳ τολμήματα (ἀνώτερα τῆς διὰ λόγων περιγροφῆς), αὐτ.ΙΤ 837 ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν τυχᾶν· || κ. ἐπὶ κακῶν πράξ. μτ γενικ. τῆς ποινῆς, ὁ ὑπέρτερος, ὁ ἄξιος ἀνωτέρας, μεγαλυτέρας τιμωρίας : Σοφ.ΟΤ 1374 οἷν ἐμοὶ δυοῖν ἔργ᾽ ἐστὶ κρείσσον᾽ ἀγχόνης εἰργασμένα· || ὅθ. κ. μτφ. ἐπὶ πραγμάτων κ. ἀφηρημ. ἐννοιῶν, οἷον ἐπιθυμιῶν, παθῶν κττ., ὁ ἐξουσιάζων, ὁ νικῶν, ὁ καταβάλλων, ὁ ἐγκρατής, ὁ κρατῶν βλ λ. ἐν όμ. εἰδ. σημ. : Δημόκρ.214 κρείσσων ἡδονῶν, Ξεν.ΚΠ 6,1,34 ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ κρείττονι τοῦ ἔρωτος φάσκοντι εἶναι (ὅτι κατονικᾷ την ἐρωτικὴν αὐτοῦ ὁρμήν), αὐτ.Ν 4,2,45 ἀσκεῖν καὶ γαστρὸς κρείττους εἶναι καὶ ἀκαίρων κερδέων, Πλάτ.Φαῖδρ. 232A τοὺς δὲ μὴ ἐρῶντας, κρείττους αὐτῶν ὄντας· κ. νεώτ. κρείσσων χρημάτων ἀνώτερος χρημάτων, μὴ κατανικώμενος, μὴ διοφθειρόμενος ὑπὸ τῶν χρημάτων : Θουκ.2,60 φιλόπολίς τε καὶ χρημάτων κρείσσων, Ἰσοκρ.1,19 ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττω· **5)** ὅθ. ὁ θέτων ἑαυτὸν ὑπεράνω τινός : Θουκ. 3,84 ἡ ἀνθρωπεία φύσις . . ἀσμένη ἐδήλωσεν ἀκρατὴς μὲν ὀργῆς οὖσα, κρείσσων δὲ τοῦ δικαίου, αὐτ.3,83 οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύσων οὔτε λόγος ἐχυρὸς οὔτε ὅρκος φοβερός, κρείσσους δὲ ὄντες ἅπαντες λογισμῷ ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου (κατολήξαντες κατόπιν σκέψεως εἰς τὴν ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς περὶ βεβαίου τινὸς πράγματος)· || κρείττων τῆς παιδείας ὁ μὴ ἐπιδεκτικὸς παιδείας : Ἀριστλ.Πολ. 1316a,8 φαύλους καὶ κρείττους τῆς παιδείας (οὓς παιδευθῆναι ἀδύνατον)· **6)** γεν. ὡς συγκριτ. τοῦ ἀγαθὸς βλ.λ., ὁ καλύτερος, ἀνώτερος ἰδίως ὡς πρὸς τὴν θέσιν, τὴν ἀξίαν κττ.: Πίνδ.Ο 10(11),39 νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ᾽ ἄπορον, αὐτ.Ν 10,72 χαλεπὰ δ᾽ ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων, Ἡρ.3, 52 ἅμα τε ὁκοῖόν τι ἐς τοὺς τοκέας καὶ ἐς τοὺς κρέσσονας τεθυμῶσθαι· || οἱ κρείσσονες εἰδ. σῶμα φρουρᾶς τῶν Θηβῶν. : Πλούτ.Ἠθ.598E· || όμ. ἐπὶ τοῦ Διός : Αἰσχ.Ἀγ.60 οὕτω δ᾽ Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος Ζεύς· || οἱ κρείσσοντες θεοὶ ἐπὶ τῶν ὑπερτέρων, ἀνωτέρων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ὠκεανόν : Αἰσχ.Πρ.902 μηδὲ κρεισσόνων θεῶν ἔρως ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με· || όμ. οἱ κρείσσονες αἱ ἀνώτεραι, αἱ ὑψηλαί, αἱ θεῖαι δυνάμεις : Αἰσχ.ἀπ.10, Πλάτ.Σοφιστ.216B τάχ᾽ ἂν καὶ σοί τις οὗτος τῶν κρειττόντων συνέποιτο, αὐτ.Εὐθύδ.291a ἀλλ᾽, ὦ δαιμόνιε Κρίτων, μή τις τῶν κρειττόνων παρὼν αὐτὰ ἐφθέγξατο, Ἡλιόδ.Αἰθ.9,24 θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρειττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσι, Λιβάν 4,656 ἀπὸ τῶν κρειττόνων τὴν εὐτυχίαν ἄγουσιν· || όμ. τὰ κρείσσω τὰ θεῖα : Εὐρ.Ἴων 973 καὶ πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς οὖσ᾽ ὑπερδράμω; || μτγν. όμ. τὸ κρεῖσσον ἡ θεία πρόνοια, τὸ θεῖον : Ἑρμητ.18,11, Ἰουλ.Ἐπ.204, Ἀγαθ.1,16 συναγωνιεῖται δὲ καὶ τὸ κρεῖττον ἡμῖν, Προκ.Γαζ.Ἀναστ.492 **7)** όμ. ὡς συγκρ. τοῦ ἀγαθὸς μτ. ἀπαρφ. εἶμαι καλύτερος, ἀνώτερος, καταλληλότερος, εἰς τὸ νὰ πράξω τι : Ὀδ.Φ 345 τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔ τις ἐμεῖο κρείσσων, ᾧ κ᾽ ἐθέλω, δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι (δὲν ἔχει κανεὶς μεγαλύτερο δικαίωμα ἀπὸ μένα νὰ..), Πλάτ.Πολιτ 268B οὐκ ἄλλος κρεῖσσον παραμυθεῖσθαι· || κρεῖσσόν ἐστι· μτ. ἀπαρφ. εἶναι καλύτερον, προτιμότερον νὰ : Αἰσχ.Πρ.750 κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς, Ἡρ.3,52 ὅσῳ φθονέεσθαι κρέσσον ἐστὶ ἢ οἰκτείρεσθαι, Σοφ.ἀπ.488 τὸ μὴ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς, Ἀπολλδ.Κωμ.6· || όμ. κ. προσωπικῶς κρείσσων εἰμί μτ. μτχ. : Σοφ.ΟΤ 1368 κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ᾽ ὢν ἢ ζῶν τυφλός, αὐτ.Αἴ.635 κρείσσων παρ᾽ Ἅιδᾳ κεύθειν ὁ νοσῶν μάταν, Αἰσχίν.1,192 κρείττων ἦν ὁ ἀγὼν μὴ γεγενημένος, Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,9· **8)** όμ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἀνώτερος, ἐξοχώτερος : Ἡράκλειτ. 54 ἁρμονίη ἀφανὴς φανερῆς κρείσσων, Δημόκρ. 181 κρείσσων ἐπ᾽ ἀρετήν· || ὁ κρείσσων λόγος ὁ ἠθικῶς ἀνώτερος λόγος : Ἀριστφ.Νεφ.113 εἶναι παρ᾽ αὐτοῖς φασιν ἄμφω τὼ λόγω, τὸν κρείττον᾽ ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα, Πλάτ.Ἀπολ.18C ὡς ἔστι τις Σωκράτης . . τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν (ἀντιστρέφων, διαστρέφων τὴν ἠθικήν)· || κατὰ τὸ κρεῖττον συμφώνως πρὸς τὴν ἠθικήν, πρὸς τὰς ἀνωτέρας ἀρχάς, ἀντίθ. κατὰ τὸ χεῖρον : Δαμάσκ.Ἀρχ.7.

κρειττοῦμαι-όομαι ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, πάσχω ἐκ κρειττώσεως, βλαστάνω παρὰ φύσιν, ὑπερμέτρως: Θεόφρ.ΦΙ 4,14,6 ῥοάς δὲ γίνεται, ὃ καλοῦσί τινες φίνεσθαι, ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ· τὸ δὲ πάθος ἐστὶν ὥστε ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ τὰς ἐπιμενούσας εἶναι μικράς, αὐτ.ΦΑἰτ.5,9,13 τοῦ δὲ ῥοιάδα ἐπιγίγνεσθαι δύο αἰτίαι, ἢ ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ.

κρείττωσις-εως (ἡ) νόσος ἀμπέλου συνισταμένη εἰς παρὰ φύσιν ὑπέρμετρον ἐκβλάστησιν, λόγῳ τῆς ὁποίας ἀτροφοῦσι καὶ ἀπορρέουσιν αἱ ῥάγες : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,9,13 ἡ δὲ κρείττωσις, οἷον ἀντισπᾶν καὶ μεθιστάναι τὴν τροφήν· ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων εὔλογον ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας καὶ τὰς ἐπιμενούσας ὡς μικράς εἶναι.

κρείων-οντος, θηλ. κρείουσα μεθ᾽ Ὅμ. κρέων, θηλ. κρέουσα, δωρ. κρείοισα, δεσπότης, κύριος, κυβερνήτης, ἄρχων· ἐπικὴ λέξις χρησιμοποιουμένη ἰδίως ἐπὶ βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ θεῶν : Ἰλ.Α 130 τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων, αὐτ.Θ 31 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, αὐτ.Λ 751 εὐρὺ κρείων ἐνοσίχθων, Πίνδ.Π 8,99 καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ, αὐτ.Ν 3,10 οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ· || ἀπολ. ἐπὶ τοῦ Διός : Αἰσχ Ἱκ.574 δι᾽ αἰῶνος κρέων ἀπαύστου βίᾳ δ᾽ ἀπημάντῳ σθένει καὶ θείαις ἐπιπνοίαις παύεται· || όμ. τὸ θηλ. ἡ ἄρχουσα, ἡ

δεσπόζουσα, ἐπὶ βασιλισσῶν κ. θεαινῶν : Ἡσίοδ. ἀπ.110,6 **Ἀντιόπη κρείουσα,** Καλλ.Δηλ.219 **Ἥρη τιμήεσσα .. σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι γνησίη Οὐλύμποιο·** 2) γενικῶς ὡς κοσμητικὸν ἐπίθετον : Ὀδ.Δ 22 **ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ἐτεωνεύς·** || ὁμ. τὸ θηλ. κρείουσα : Ἰλ.Χ 48 **τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν** (ἐπί τινος παλλακῆς τοῦ Πριάμου)· 3) ὡς κύριον ὄνομα Κρέων κ. θηλ. Κρέουσα.

κρειῶν ἐπ. γεν. τοῦ κρέας.

κρεκάδια (τὰ) τὰ στερεὰ καὶ πυκνὰ ὑφάσματα, πυκνὰ σκεπάσματα, τάπητες : Ἀριστοφ.Σφ.1215 **κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον.**

κρέκεζος (ὁ) δημ. ὀνομ. τῶν φυτῶν σφένδαμνος ἡ κρητικὴ καὶ σφένδαμνος ἡ πεδινή.

κρέκελος (ὁ) Ἡσ. «θρῆνος».

κρεκτός-ή-όν ὁ πληττόμενος, ὁ κρουόμενος, ἐπὶ μουσ. ὀργάνων· ὁ κρουστός, ἔγχορδος, γεν. ὁ ψαλλόμενος, ὁ παιζόμενος : Αἰσχ.Χο.822 **κρεκτὸν γοατὸν νόμον μεθήσομεν πόλει.**

κρέκω πλήττω, κρούω· εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, πλήττω τὸν ἱστὸν ἢ τὸ ὕφασμα διὰ τῆς κερκίδος, δθ. ὑφαίνω : Σαπφ.90 **γλύκεια μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,** Εὐρ.Ἠλ.542 **εἰ δὲ κἀκρεκον πέπλους·** 2) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, πλήττω τὰς χορδὰς κρουστοῦ μουσικοῦ ὀργάνου : Διον. Ἀθ.1,10 **κρέκειν μάγαδιν,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,72 **τὰ λεγόμενα βάρβιτα κρέκοντες·** || γεν. ἐπὶ παντὸς μουσικοῦ ὀργάνου, παίζω : Ἀριστοφ.Ὄρν.682 **ἀλλ' ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν·** || ὁμ. συχν. μτ. δοτ. : ΑΠλ.4,231 **κρέκειν δόνακι·** || ὁμ. μτ. συστ. ἀντικ. μέλπω : Τελέστ.5 **τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον,** Παιὰν Δελφ.12 **λωτὸς ᾠδὰν κρέκει,** ΑΠ 9,84 **ἐν κιθάρᾳ νόμον ἔκρεκον·** || μτγν. ὁμ. ἀπολ. : Κλήμ.Ἀλ.5, 34 **ἵν' ἡ μὲν** (κιθάρα) **κρέκῃ** (τὸν κύριον)· 3) γεν. ποιῶ θόρυβον : Ἀριστοφ.Ὄρν.772 **τοιάνδε κύκνοι συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ κρέκοντες, ἴακχον τὸν Ἀπόλλω,** ΑΠ 7,192 **ξουθὰν ἐκ πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος,** αὐτ.191 **κίσσα κρέξασα ἁρμονίαν.**

κρέμ (τὸ) (γαλλ.) δημ. τὸ χρῶμα τῆς κρέμας, ἤτοι κιτρινωπόν.

κρέμα (ἡ) δημ. ὁ ἀφρὸς τοῦ γάλακτος, τὸ καϊμάκι βλ.λ.· || μτφ. **ἡ κρέμα τῆς κοινωνίας** ἡ ἀνωτάτη μερὶς τῆς κοινωνίας· 2) γλύκισμα ἐκ γάλακτος καὶ ᾠῶν.

κρεμάδα (ἡ) δημ. σταφυλὴ ἥτις φυλάττεται ἀνηρτημένη, ἵνα διατηρηθῇ ἐπὶ μακρόν.

κρεμάθα (ἡ) δημ. κρεμαστὸν ράφι τῶν χωρικῶν οἰκιῶν : Βαλαωρ.Φωτειν.2,122 **καὶ μιὰ κρεμάθα μὲ πυτιὲς σιμὰ στὸν καπνοδόχο.**

κρεμάθρα (ἡ) κ. δημ. τὸ ἐκ τῆς ὀροφῆς κρεμάμενον σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔθετον ὄψα πρὸς φύλαξιν· Σουΐδ. «μετέωρόν τι σκεύασμα, ἐν ᾧ ἐτίθεσαν τὰ περιττεύοντα ὄψα» : Ἀριστλ.Ρητ. 1412a,14· || εἰδ. ναυτ. πρωρατικὸν ἔργον, σχηματιζόμενον ἐκ κόμβου εἰς τὸ ἄκρον σχοινίου.

κρεμάλα (ἡ) δημ. ἡ ἀγχόνη βλ.λ. : Θεοτ.ΚΚατάδ. 74 **θέλεις νὰ στείλῃς στὴν κρεμάλα ἕναν ὀρφανόν·** || φρ. **ἄνθρωπος τῆς κρεμάλας** ἄνθρωπος ἄξιος ἀγχόνης, δθ. κακοποιὸν στοιχεῖον.

κρεμάμενα (τὰ) δημ. ναυτ. τὰ ἐξάρτια ἐν γένει, ἀντίθ. σερνάμενα.

κρεμάννυμι κ. κρεμαννύω κ. **κρεμῶ** βλ.λ. : Πλάτ. Νόμ.830Β **οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν κρεμαννύντες εἴδωλον ἄψυχον γυμνάζεσθαι πρὸς αὐτό,** Ἀριστλ.ΖΙ 612a,10 **διὸ καὶ οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου,** Θεόφρ.ΦΑΙτ.4,3,3.

κρεμανταλάς (ὁ) δημ. λίαν ὑψηλὸς καὶ οἱονεὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους του κρεμάμενος ἄνθρωπος μετὰ περιωρισμένης διανοητικότητος : **ἕνας κρεμανταλάς ἐκεῖ πάνω καὶ δὲν εἶναι καλὸς γιὰ τίποτα.**

κρεμάς-άδος (ἡ) κρεμαστή, ἀπότομος : Αἰσχ.Ἱκ. 795 **οἰόφρων κρεμὰς γυπιὰς πέτρα.**

κρεμασία (ἡ) γλωσσ. ἡ κρέμασις.

κρέμασις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κρέμαση** ἡ πρᾶξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ κρεμᾶν, ἡ ἀνάρτησις : Ἱππ.Ἄρθρ.74, Ὀρειβ.8,6,16, Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 62,12 **τοῦ ὕψους τῆς κρεμάσεως·** || δημ. εἰδ. ναυτ. τὸ ὕψος τῶν ἱστίων· || δημ. εἰδ. κατωφερὴς τόπος ἐξ οὗ πίπτει μεθ' ὁρμῆς ὕδωρ.

κρέμασμα-ατος (τὸ) κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κρεμῶ βλ.λ., ἡ ἐξάρτησις, τὸ κρεμᾶν : Σχόλ.Αἰσχ. Πρ.157· 2) δημ. εἰδ. ἀπαγχονισμός : **εἶναι γιὰ κρέμασμα, - θέλει κρέμασμα** (εἶναι ἄξιος ἀγχόνης).

κρεμασμός (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ αἰώρησις, ἡ ἐξάρτησις, τὸ κρέμασμα βλ.λ. : Ἱππ. Ἄρθρ.76, Ἡλιόδ.π. Ὀρειβ.49,9,15· || εἰδ. ἰατρ. ἐπὶ τεθρουσμένης πλευρᾶς, ἡ ἔλλειψις ὑποστηρίγματος τῆς πλευρᾶς ἕνεκα τῆς κενότητος τοῦ στομάχου : Ἱππ.Ἄρθρ.49· 2) μσν. ὁ πόθος, ἡ ἐπιθυμία : Λιβ.Ροδ.1357 **πόνει τοὺς θλίβει ὁ κρεμασμός, λυποῦ τοὺς θλίβει ὁ πόνος.**

κρεμαστάρι (τὸ) δημ. τὸ κρεμάμενον γεν.· || εἰδ. ἐπὶ τῶν καρπῶν, ἡ ἀνηρτημένη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῆς οἰκίας ὀπώρα πρὸς διατήρησιν διὰ τὸν χειμῶνα : παροιμ. **ὅσα δὲ φτάνει ἡ ἀλεπού τὰ κάνει κρεμαστάρια** (ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν τι, ὅπερ δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσιν).

κρεμαστάριον (τὸ) μτγν. λυχνία πολύφωτος, κηροστάτης : Ἀνών.ἐν Ρητ.211,2.

κρεμαστήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἐξ οὗ κρέματαί τις· || εἰδ. ἐπὶ τῶν μυῶν **οἱ κρεμαστῆρες** οἱ μύες οἱ συγκρατοῦντες τοὺς ὄρχεις : Γαλ.4,635, Πολυδ.2,174, - **κρεμαστὴρ μῦς τοῦ ὄρχεως·** || δθ. οἱ ὄρχεις : Πάπ. **ἐπὶ τῶν ὄρχεων, ἤτοι τῶν κρεμαστήρων οἴδημα,** Ἱππιατρ.30· || ὁμ. εἰδ. μύες ἐξ ὧν κρέμανται τὰ φάρια τῶν γυναικῶν : Σωραν. 1,12· || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῶν μυῶν ἐξ ὧν ἐξήρτηνται μέρη τοῦ σώματος : **κρεμαστὴρ σύνδεσμος μασχάλης·** || ὁμ. εἰδ. διάφορα ἀγγεῖα τοῦ σώματος : Ρούφ.Ὀνομ.197, Παῦλ.Αἰγ.6,61· || εἰδ. στέλεχος ἐξ οὗ κρέμανται οἱ βότρυες τῆς σταφυλῆς: Γεωπον.5,2,11· || νεώτ. εἰδ. ἔπιπλον ἐξ οὗ κρεμῶμεν συνήθως ἐνδύματα κλπ., κρεμάστρα· 2) ταρσὸς βλ.λ.) : Εὐστ.1625,14.

κρεμαστήρι (τὸ) δημ. κρεμαστήρ, κρεμάστρα βλ.λ. : **τὸ καπέλο σου κρέμεται στὸ κρεμαστήρι.**

κρεμαστήριος-ον νεώτ. ὁ χρησιμεύων διὰ κρέμασμα· 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρεμαστῆρα μῦν : **κρεμαστήριος περιτονία.**

κρεμα(σ)τογάστωρ-ορος (ὁ) νεώτ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **μυρμηκιδῶν.**

κρεμαστός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κρεμάμενος : Σοφ.ΟΤ 1266 **χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην,** Εὐρ.Ἀνδρ.1122 **ἐξέλκει δὲ καὶ παραστάδος κρεμαστὰ τεύχη,** αὐτ.Ἱππ.779 **κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη,** Πλούτ.Περ.27 **ἐν κλινιδίῳ κρεμαστῷ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον,** Πάπ. **κρεμαστὴ ποτίστρεα - καντήλι κρεμαστὸ - κλειδαριὰ κρεμαστή·** || εἰδ. **κρεμαστὰ σκεύη** ὁ ἐκ σχοινίων καὶ ἱστίων ὁπλισμὸς τοῦ πλοίου, ἀντίθ. ξύλινα σκεύη : Ξεν.Οἰκ.8,12 **διὰ πολλῶν μὲν γὰρ δήπου, ἔφη, ξυλίνων σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται, διὰ πολλῶν δὲ τῶν κρεμαστῶν καλουμένων πλεῖ·** || ὁμ. **τὰ κρεμαστὰ ἱστία** : Ἑρμιππ.63,12· || νεώτ. **κρεμαστὴ ἄγκυρα** ἄ. ἐκκρεμὴς βλ.λ.· || νεώτ. **κρεμαστὴ λέμβος** ἡ ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου κρεμαμένη λέμβος· || **κρεμαστοὶ κῆποι** κῆποι κατεσκευασμένοι ἐπὶ ἀνδήρων ὥστε νὰ φαίνωνται αἰωρούμενοι : Πλούτ.Ἠθ.342Β **περὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος, ἢ τῶν κρεμαστῶν κήπων·** || ὁμ. **κρεμα-**

στός παράδεισος : Βηρωσσ.π.'Ιωσ.ΙΑ 10,11,1· || δημ. κρεμαστός βράχος απόκρημνος, ὄρθιος βράχος : Ζερβ Τραγ.ΚΚ 24,18 **μαῦρα βράχια κρεμαστά** || **κρεμαστὴ σταφυλὴ** κρεμαστάρι βλ.λ. : 'Αλέξ. Τραλλ.8,1· || κτ. πληθ. ὡς ούσ. **τὰ κρεμαστὰ** ὀχυρώματα, φρούρια : ΠΔ Κρ.6,2 **καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἀπὸ προσώπου Μαδιὰμ τὰς τρυμαλιὰς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι, καὶ τὰ σπήλαια, καὶ τὰ κρεμαστά· 2)** ἀπηγχονισμένος, κρεμασμένος : Σοφ.ΟΤ 1263 **οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,** αὐτ.'Αντ.1221 **τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν.**

κρεμάστρα (ἡ) κ. δημ., ἀττ. **κρεμάθρα** βλ.λ. τὸ ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται, κρέματαί τι· Μοῖρις «κρεμάθρα 'Αττικῶς· κρεμάστρα 'Ελληνικῶς»:Εὐστ.1625,17,-**κρεμάστρα τοῦ παγουριοῦ** || εἰδ. σκεῦος ἀνηρτημένον ἐν ᾧ ἔθετον ὄψα : Εὐστ.π.Στεφάνῳ : ταρρός, **κρεμάστρα καλαμίνη καὶ τὰ τῶν ταρρῶν ἀγγεῖα·** || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. τὸ ἔπιπλον ἐξ οὗ ἀναρτᾷ τις ἐνδύματα κττ., κρεμαστήρι βλ.λ. : **κρέμασε τὸ παλτό μου στὴν κρεμάστρα· 2)** εἰδ. ὁ μίσχος ἐξ οὗ κρέμαται τὸ ἄνθος : Θεόφρ.ΦΙ 3, 16,4 **τὰ δὲ ἄνθη πέφυκεν ἀπὸ μιᾶς κρεμάστρας.**

κρέμαστρον (τὸ) γλωσσ. ὀφοφυλάκιον· πρβλ. κρεμάθρα κ. κρεμάστρα 1).

κρεματόριον (τὸ) νεώτ. τὸ διὰ τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν χρησιμοποιούμενον οἰκοδόμημα μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ κλιβάνου.

κρεμβαλιάζω τηρῶ τὸν ρυθμὸν κρούων τὰ κρέμβαλα : 'Ερμιππ.31 **λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλιάζουσι,** (δ.γρ. κρεμβαλίζουσιν).

κρεμβαλιαστύς-ύος (ἡ) ἡ διὰ κρούσεως τῶν κροτάλων τήρησις τοῦ χρόνου κατὰ τὴν ὄρχησιν : 'Υμν.'Απόλλ.162 **ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν μιμεῖσθ' ἴσασιν** (δ.γρ. κρεμβαλιαστὴν).

κρεμβαλίζω κρεμβαλιάζω βλ.λ.

κρέμβαλον (τὸ) συνήθ. κτ. πληθ. **κρέμβαλα** κρόταλα ἅπερ ἔφερον ἐν ταῖς χερσὶν οἱ ὀρχούμενοι, ἵνα διὰ τῆς κρούσεώς των τηρῶσι τὸν ρυθμόν, ζίλια : "Ασμ.Λαϊκὰ 3 ('Αθὴν.636C) **κρέμβαλα χαλκοπάραα χερσίν.**

κρέμβολα (τὰ) 'Ησ. αἱ ἀγαθίδες, τὰ πηνία, τὰ μασσούρια, τὰ καρούλια : 'Ησ. «ἐφ' οἷς τὰς κρόκας ἐντυλίσσουσιν αἱ γυναῖκες».

κρεμέζι(ον) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἐρυθρὰ χρωστικὴ οὐσία, βλ. κέρμης.

κρεμεζογαρύφαλ(λ)ο (τὸ) δημ. κ. -ούφαλ(λ)ο τὸ ἐρυθρὸν γαρύφαλλον : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.237,5 **τὰ κρεμεζογαρούφαλα τριγύρω 'στὸ λαιμό σου.**

κρεμεζύς-ιά-ύ δημ. ὁ χρώματος ἐρυθροῦ, ἐρυθρός : **κρεμεζὺ γαρύφαλο.**

κρεμεζώνω δημ. βάφω τι διὰ κρεμεζίου.

κρεμμύδι (τὸ) δημ. τὸ κρόμμυον βλ.λ.,ἀ. κρομμύδι βλ.λ.· || φρ. **ὡς ποὺ νὰ πῇς κρεμμύδι** τάχιστα, αὐθωρεί.

κρεμμυδοφάγος (ὁ) δημ. ὁ τρώγων ἢ ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ τρώγῃ κρόμμυα· || εἰδ. τὸ ἔντομον πρασοκουρὶς βλ.λ.

κρέμ(μ)υον (τὸ) κρόμμυον βλ.λ.

κρέμνισμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρεμνῶ : Καρκβ.Ζητ.176 **τὸ . . κρέμνισμα ἀπὸ τὸ δεξιὸ παραθύρι τοῦ πύργου.**

κρεμνόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸ κόνυζα ἡ πάλλευκος.

κρεμνῶ δημ. δ.τ. τοῦ κρεμῶ βλ.λ.

κρεμόκαρπος (ὁ) νεώτ. μορφὴ σχιζοκάρπου ὅστις μετὰ τὴν ὡρίμανσιν σχίζεται εἰς δύο μέρη τὰ ὁποῖα μένουν κρεμάμενα ἀπὸ τοῦ λεπτοῦ ἄξονος τοῦ καρποφόρου.

κρεμοκλαδής-οῦς-ές νεώτ. ἐπὶ τῶν δένδρων, ὁ ἔχων κρεμαμένους τοὺς κλάδους.

κρεμοτάρταρο (τὸ) δημ. τὸ ὄξινον τρυγικὸν κάλιον.

κρεμόχορτο (τὸ) δημ. κρεμνόχορτο βλ.λ.

κρεμόω ἐπ. μέλλ. τοῦ κρεμῶ β.λ.

κρέμυς-υος (ἡ) χρέμυς βλ.λ. : 'Αριστλ.ἀπ.294.

κρεμῶ-άω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **κρεμάννυμι** βλ.λ. κ. **κρεμαννύω** κ. **κρεμνάω,** δημ. κ. **κρεμνῶ,** μτχ. ἐν. κ. **κρεμάντες,** μέλλ. **κρεμάσω** κ. ἀττ. **κρεμῶ,** ἐπ. **κρεμόω,** ἀόρ. α' **ἐκρέμασα,** ἐπ. **κρέμασα,** ἀπαρφ. δωρ. **κραμάσαι,** παρακ. **κεκρέμακα,** μέσ. κ. παθ. **κρέμαμαι,** μον. κ. νεώτ. **κρεμῶμαι,** δημ. **κρεμ(ε)ιέμαι** κ. **κρεμ(ε)ιῶμαι** κ. **κρεμν(ε)ιέμαι** κ. **κρέμομαι,** ἀπαρφ. ἐν. **κρέμασθαι,** ὑποτ. **κρέμωμαι,** εὐκτ. **κρεμαίμην,** παρατ. **ἐκρεμάμην-ω-ατο,** μέλλ. **κρεμήσομαι** (ἐν παθ. σημ.), ἀόρ. παθ. **ἐκρεμάσθην,** ἀπαρφ. μέσ. ἀόρ. **κρεμάσασθαι,** ὑποτ. **κρεμάσωμαι,** προστ. παρακ. **κεκρεμάσθω,** ὑπερσ. **κεκρέμαστο,** ἀναρτῶ, ἐξαρτῶ τι ἀπό τινος : 'Ιλ.Η 19 **σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,** Αἰσχ.ἀπ.251 **τόξον ἐκ πίτυος κρεμάσαι,** 'Αριστφ.Πλ.312 **τὸν Λαρτίου μιμούμενοι τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,** αὐτ."Ορν.436, 'Αριστλ.ΖΙ 632a,23 **εἶτα κρεμάσαντες τῶν ὀπισθίων σκελῶν τέμνουσιν τὸ ἦτρον,** Σολωμ.'Ελ. Πολ.1,3 **κρεμῶντας τὴ λύρα τὴ δίκαιη στὸν ὦμο,** παροιμ. **κρέμνα τὰ ρόδια, ἂν τὰ θὲς γιὰ τὸ χειμώνα** (ἰδιὰ ν' ἀποσοβήσῃς τὴν στέρησιν, ἔσο φειδωλὸς καὶ προνοητικός), φρ. **κρεμῶ τὸ ζωνάρι του γιὰ καβγὰ** (ἐπὶ ἀνθρώπων ἐπιζητούντων ἔριδα, προκλητικῶς φιλονίκων)· || φρ. **νὰ τὸ κρεμάσῃς** (στ' **αὐτί σου**) **σκουλαρίκι** (νὰ τὸ ἔχῃς πάντοτε κατὰ νοῦν)· || φρ. **κρεμῶ τὸ νόημα** σκωπτικῶς ἐπὶ τοῦ Σωκράτους : 'Αριστφ.Νεφ.229 **οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐξεῦρον . . τὰ μετέωρα πράγματα εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα·** || μέσ. κ. παθ. ἀναρτῶμαι, ἐξαρτῶμαι, εἶμαι ἀνηρτημένος, αἰωροῦμαι : 'Ιλ.Ο 18 **ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν,** 'Αρχίλ.53 **μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθω,** 'Αριστφ.'Αχ. 945 **εἴπερ ἐκ ποδῶν κάτω κάρα κρέματο,** Ξεν. 'Αν.3,2,19 **οἱ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππων κρέμανται,** 'Αριστλ.ΖΙ 627b,13 **αἱ μέλιτται κρέμανται ἐξ ἀλλήλων,** Βαλαωρ.Στιχουργ. 'Ο Κλέφτης 21 **κρεμασμένο στοὺς ὤμους του εἶχε | τὸ τουφέκι,** Γρυπ. Σκ.Τερρ.21,2 **σὰ μιὰ σταλαγματιὰ νερὸ τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι | κρέμεται μέσ' στὸν οὐρανό,** παροιμ. **κάθε ἀρνὶ ἀπὸ τὸ ποδάρι του κρέμεται** (ὁ καθένας μὲ τὴν τύχη του)· **2)** εἰδ. ἀναρτῶ τι ἐπί τινος, εἰδ. ὡς ἀνάθημα : 'Ιλ.Η 83 **καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν 'Απόλλωνος ἑκάτοιο, - Παναγιά μου, κάνε μου καλὰ τὸ παιδί μου καὶ νὰ σοῦ τὸ κρεμάσω ὁλόχρυσο·** || ὁμ. τὸ μέσ. κ παθ. : Πίνδ.Π 5,34 **ἀλλὰ κρέμαται, ὁπόσα χεριαρᾶν τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων,** 'Ηρ.1,66 **μήτι οἱ κρεμάμενον τῷ παιδὶ ἐμπέσῃ** (ἐνν. δόρυ)· || εἰδ. φρ. **κρεμᾶν τὴν ἀσπίδα** ἀναρτῶ τὴν ἀσπίδα, δθ. παύω νὰ πολεμῶ : 'Αριστφ.'Αχ.58 **σπονδὰς ποιῆσαι καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας·** || φρ. ἐπὶ τοῦ πηδαλίου : **πηδάλιον κρεμάσασθαι** κρεμῶ τὸ πηδάλιον, δθ. ἐγκαταλείπω τὴν θαλασσοπλοΐαν, παραιτοῦμαι τῆς θαλάσσης : 'Ησιοδ."Εργ.629 **πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι· 3)** μτφ. ἐπὶ ἀφηρ. ἐννοιῶν : Πίνδ.Ο 7,25 **ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν ἀμπλακίαι ἀναρίθμητοι κρέμανται·** || δημ. φρ. **κρεμῶ τι σὲ μιὰ μπαμπακερὴ κλωστὴ** διακινδυνεύω, θέτω τι ἐν κινδύνῳ : 'Ερωτόκρ.5,467 **κι εἰς μιὰ μπαμπακερὴ κλωστὴ ἐκρέμασα τὴ ζήση·** || ὁμ. τὸ παθ. κινδυνεύω : 'Ερωτόκρ.4,1295 **κι εἰς μιὰ μπαμπακερὴ κλωστὴ νὰ κρεμαστῇ τυχαίνει | ἡ βασιλειά μας καὶ τῶν δυό·** || ὁμ. φρ. ἔμπροθ. κ- **ἔκ τινος** ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, δθ. ἀφιεροῦμαι ὁλο-

φύχως πρός τινα ἢ πρός τι : Ξεν.Συμπ.8,19 τὸν δὲ ἐκ τοῦ σώματος κρεμάμενον διὰ τί ἀντιφιλήσειεν ἂν ὁ παῖς;, Πλάτ.Νόμ 831C πλὴν τῶν ἰδίων κτημάτων, ἐξ ὧν κρεμαμένη πᾶσα ψυχὴ πολίτου· || νεώτ. κρέμομαι ἐκ (μτ. γενικ. προσ.), δημ. κρεμιέμαι στόν ἢ ἀπό (μτ. αἰτ. προσ.) βασίζω ἀπάσας τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα, ἐξορτῶ τὴν ζωήν μου ἢ τὰ συμφέροντά μου ἔκ τινος : δὲν κάνει τίποτα, κρεμάστηκε στὸ βουλευτή του, - δὲν πάει νὰ δουλέφῃ, ἀλλὰ κρεμάστηκε ἀπὸ μένα· || δημ. φρ. κρέμομαι στὸ λαιμό τινος ἀναθέτω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα : κρεμάστηκε στὸ λαιμό μου νὰ σώσω τὸ παιδί της· || δημ. φρ. κρέμομαι ἀπὸ τὸ στόμα - ἀπὸ τὰ χείλη τινός ἔχω ἐντεταμένην τὴν προσοχήν μου εἰς τοὺς λόγους τινός· **4)** κ. μέσ. μτφ. εἶμαι ἐκκρεμής, μετέωρος, ἀναποφάσιστος : Ἀριστλ.Ρητ.1415a,13 ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια, Γαλ.18(2),754 κρ- ὁ λόγος· **5)** τὸ μέσ. μτφ. αἰωροῦμαι ὡς ἀπειλὴ ὑπέρ τινα, ὡς τὸ σύνθ. ἐπικρέμαμαι : Πίνδ.Ο 6,74 μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων, αὐτ.Ι 8(7),14 δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπὶ ἀνδράσι κρέμαται, - κρέμεται ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ἡ φοβέρα τοῦ χαμοῦ· **6)** κ. δημ. ἀπαγχονίζω : Ἀριστφ.Βάτρ.122 μία μὲν γὰρ ἔστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι σαυτόν, Ἀριστλ.Πολ 1311b,39,αὐτ.Οἰκ.1352a,11,Ξεν.Ἐφεσ. 2,13 κρεμνᾶν τὴν κόρην ἤθελον, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ. 55,6 τὸν Κίτσο τόνε πιάσανε καὶ πᾶν νά τὸν κρεμάσουν· || όμ. τὸ μέσ. κ. ,παθ. ἀπαγχονίζομαι : Εὐρ.Ἱππ.1252 οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος, Ἀριστφ.Σφ.808 παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου, Ἀριστοφῶν 9,10, Πάπ., δημ. παροιμ. στοῦ κρεμασμένου τὸ σπίτι γιὰ σκοινὶ δὲ μιλᾶνε· **7)** ὀκλάζω βλ.λ. : Ἄρατ.65

κρεμών ἀκρεμὼν βλ.λ. : Ἐρατοσθ.27.

κρεννερίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀποτελούμενον ἐξ ἑνώσεως χρυσοῦ καὶ ἀργύρου

κρέννω θεσσαλ. τ. τοῦ κρίνω βλ.λ.

κρένο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κοχλιαρίς βλ.λ.

κρένω μσν. κ. δημ., δ.γρ. κραίνω, παρατ. ἔκρενα, μέλλ. θὰ κρίνω, ἀόρ. ἔκρινα, λέγω, ὁμιλῶ : Ἀναστ.Γόρδ. ἐν Σάθ.3,442 εἶναι ἐλεύθερος νὰ κρένῃ τὴν ἀλήθειαν, Σολωμ.Ἑλ.Πολ.2,2,12 μὲ χίλιες βρύσες χύνεται, μὲ χίλιες γλῶσσες κρένει· || ὁμιλῶ, ἀπευθύνω τὸν λόγον πρός τινα : Κρυστ. 99,7 τῆς κρένω δὲ μοῦ κρένει κι οὐδὲ μὲ τηρᾷ.

κρέξ-εκός (ἡ) κ. νεώτ. πτηνὸν μετὰ ὀξέος καὶ ὀδοντωτοῦ ράμφους : Ἡρ.2,76 ἶβις μέγαθος ὅσον κρέξ, Ἀριστφ.Ὄρν.1138 τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν (ἐνν. τοὺς λίθους), Ἀριστλ. ΖΜ 695a,22, Αἰλ.ΖΙ 4,5· || όμ. ἱερὸν πτηνὸν τῆς Ἀθηνᾶς .: Πορφ.Ἀποχ.3,5· || όμ. πτηνὸν θεωρούμενον ὡς δυσοίωνον εἰς τοὺς νεονύμφους : Εὔφορ.4· || δθ. δισάρπαγος κρὲξ ἐπὶ τῆς Ἑλένης : Λυκόφρ.513 ὃν δ' ἤεισε κακὸν γάμον ἐχθομένη κρέξ· || νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὀρτυγιδῶν· || μτφ. χαρακτηρισμὸς τοῦ κομπορρήμονος, ἀλαζόνος : Εὔπ.423· **2)** ἡ θρὶξ : Σουΐδ., Εὐστ.1528,18 πορφυρέην ἤμησε κρέκα· **3)** νεώτ. εἰδ. μηχάνημα χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν ἀνύψωσιν βαρέων ὀχημάτων.

κρεο- θέμα τοῦ κρέας ἐν συνθέτοις, συχνάκις ἐν τοῖς κώδιξι κρεω-.

κρεοβορία (ἡ) μσν. ἡ κρεοφαγία.

κρεοβόρος (ὁ) ὁ τρώγων κρέας, ὁ κρεοφάγος : Αἰσχ.Ἱκ.287· καὶ τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους τ' Ἀμαζόνας (δ.γρ. κρεω-).

κρεοβορῶ (-έω) μτγν. τρώγω κρέας, τρέφομαι διὰ κρέατος : Διόδ.Σ 24,1.

κρεογαλακτικός-ή-όν, ἐν χρ. τὸ οὐδ.ἐπὶ ὀξέων : κρεογαλακτικὸν ὀξύ· βλ. γαλακτικὸν ὀξύ.

κρεοδαισία (ἡ) ἡ διανομὴ τοῦ κρέατος : Δημήτρ.Σκήφ.π.Ἀθήν.10,425C καὶ τὴν κρεανομίαν κρεοδαισίαν (ἐνν. ὀνομάζουσι), Πλούτ.Ἠθ.643A ἡ εἰς μερίδας κρεοδαισία, ὅταν . . σταθμῷ λαβὼν ἕκαστος μοῖραν ἑαυτῷ πρόθηται.

κρεοδαίτης (ὁ), μτγν., θηλ. κρεοδαΐτις-ιδος ὁ κόπτων καὶ διανέμων τὸ κρέας ἐν ταῖς δημοσίαις εὐωχίαις : Πλούτ.Λύσ.23 τὸν Λύσανδρον ἀπέδειξε κρεοδαίτην, Πολύδ.6,34 κρεοδαίτης δὲ ὁ διατέμνων, ὃν καὶ μάγειρον καὶ ἄρταμον ἔνιοι καλοῦσιν (δ.γρ. κρεω-)· || τὸ θηλ. κρεοδαΐτις ἀρχὴ ἡ ἐξουσία τοῦ κρεοδαίτου : Πολυδ.6,34.

κρεοδαιτῶ-έω γλωσσ διανέμω ὡς κρεοδαίτης τὸ κρέας· Ζωναρ.1258.

κρεοδείρα (ἡ) (δείρω) ἡ πρὸς ἐκδορὰν μάχαιρα : Πολυδ 7,25 τὰ δὲ ἐργαλεῖα, κονὶς καὶ ῥάκετρον, κρεοστάθμην τάχα καὶ κρεάγραν καὶ κρεοδείραν (δ.γρ. κρεω- κ. κρεοδειράν).

κρεοδοσία (ἡ) κρεοδαισία βλ.λ.:Πλούτ.Δημήτρ.11.

κρεοδότης (ὁ) Ἐπιγρ. κ.Σουΐδ. κρεοδοίτης βλ.λ.

κρεοδοτῶ-έω ἀρχ. λεξ. κρεοδαιτῶ βλ.λ. : Ζωναρ. κρεοδοτῶ· κρεωδαιτῶ δὲ μέγα καὶ δίφθογγον.

κρεοδόχος-ον σχόλ. ὁ δεχόμενος, ὁ ἐμπεριέχων κρέατα, ὁ προωρισμένος διὰ κρέατα, ἀ. κρειοδόχος : Σχόλ.Ἰλ.206, Ἡσ. ἐν λ. κρῆιον.

κρεοζάλη (ἡ) νεώτ. χημ. χημικὸν παρασκεύασμα ἐκ δεφικοῦ κρεοσώτου λαμβανόμενον ἐσωτερικῶς ὡς ἀντιβρογχιτικόν.

κρεοζόλη (ἡ) ἢ -σόλη νεώτ. χημ. τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ κρεοσώτου βλ.λ., ἀ. κρεοσόλη ἐν χρ. ὡς ἀπολυμαντικόν.

κρεοζοφόρμιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀπολυμαντικὸν ἐκ κρεοζώτου καὶ μυρμηκαλδεΰδης.

κρεόζωτον (τὸ) νεώτ. κ. κρεόσωτον ἐλαιῶδες ὑγρὸν χαρακτηριστικῆς καὶ ἐντόνου ὀσμῆς καπνοῦ καὶ φαινόλης, καὶ δριμείας καυστικῆς γεύσεως, ἐξαγόμενον ἐκ τῆς ξυλοπίσσης, πρὸς κατάπαυσιν τῶν ὀδοντοπόνων, ἀ. σωσίκρεας.

κρεοθέτης (ὁ) γλωσσ. ὁ κρεοπώλης.

κρεοθηκάριος (ὁ) γλωσσ. ὁ ἀποθηκάριος τοῦ κρέατος κ. γεν. ὁ ἐπὶ τῆς ὀφοθήκης.

κρεοθήκη (ἡ) Ἡσ. μέρος πρὸς ἐναπόθεσιν κρέατος, ὀφοφυλάκιον· Ἡσ. ἐν λ. κρῆινον.

κρεοκάκκαβος (ὁ) ἔδεσμα ἐκ κρέατος, λίπους καὶ αἵματος : Ἀθήν.9,384D μετὰ δὲ ταῦτα ὁ καλούμενος κρεοκάκκαβος.

κρεοκόπος (ὁ) γλωσσ. ὁ κατακόπτων τὸ κρέας, ὁ κρεοδοίτης, μακελάρης.

κρεοκόπτης (ὁ) νεώτ. μεγάλη μάχαιρα χρησιμεύουσα πρὸς κοπὴν κρέατος· || μικρὸς πέλεκυς χρησιμεύων διὰ τὴν εἰς μικρότερα τεμάχια κοπὴν τοῦ κρέατος καὶ μετοβολὴν τούτου εἰς πόλτον (κιμάν)· || εἰδικὸν μηχάνημα στερεούμενον ἐπὶ τραπέζης μετὰ στροφάλου χειροκινήτου καὶ χρησιμεῦον διὰ τὴν εἰς πόλτον κοπὴν κρέατος.

κρεοκοπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρεοκόπτην ἢ ἐν χρ. πρὸς κοπὴν κρέατος : κρεοκοπτικὴ μηχανή.

κρεοκοπῶ-έω κρεουργῶ βλ.λ. : Αἰσχ.Πέρσ.463 κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη, Εὐρ.Κύκλ.359 κρεοκοπεῖν μέλη ξένων.

κρεολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς κρεολούς : κρεολικαὶ γλῶσσαι (διάφοροι μεικταὶ γλῶσσαι, ἰδ. Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς, προελθοῦσαι ἐκ τῆς ἀναμείξεως τῆς ἀγγλικῆς καὶ ὡρισμένων ρωμανικῶν γλωσσῶν).

κρεολίνη (ἡ) νεώτ. χημ. διάλυμα βαρέων ἐλαίων τῆς πίσσης περιεχόντων καὶ ὀλίγην κρεζόλην ἐν ρητινοσάπωνι, ἔχον ὀσμὴν πίσσης καὶ διαλυτὸν ἐν οἰνοπνεύματι καὶ αἰθέρι, ἐν χρ. ὡς ἀπολυμαντικόν.

κρεολός (ὁ) [γαλλ.] θηλ. -ή ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας ἐξ Ἱσπανῶν **γονέων, κατ᾽ ἀντίθεσιν** πρὸς τοὺς προερχομένους ἐξ Ἱσπανίας, καλουμένους καπετόνιους, τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ τοὺς μιγάδας· **2**) ἐσφ. ἀντὶ μιγάς.

κρεοπωλεῖο(ν) (τὸ) μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐσφ. γρ. κρεωπωλεῖον τὸ μέρος ἐν ᾧ πωλεῖται κρέας, χασάπικο : Πατρ.Ἔγγρ.ἐν Σάθ.3,570 **τὸ κρεωπωλεῖον αὐτοῦ τὸ πλησίον τοῦ κάστρου.**

κρεοπώλης (ὁ) κ. νεώτ., θηλ. **-όπωλις** κ. νεώτ. **-ῶλις** ὁ πωλῶν κρέας, ὁ χασάπης, μακελάρης: Θεόφρ.Χαρ.9,4 **καὶ ὀψωνῶν δὲ ὑπομιμνήσκειν τὸν κρεοπώλην,** Μαχ.π.Ἀθήν.13,580C **εἶτ᾽ ἰδοῦσα κατὰ τύχην ἱστῶντα κρεοπώλην τιν᾽ ἀστεῖον.**

κρεοπωλικός-ή-όν, θηλ. κ. **κρεόπωλις** βλ.λ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κρεοπώλην : Πλούτ. Ἠθ.643A **κρεοπωλικὴ τράπεζα.**

κρεοπώλιον (τὸ) μτγν. τὸ κρεοπωλεῖον βλ.λ. : Διόδ.Σ 12,24 **παραπορευόμενος κατὰ τύχην παρὰ** κρεοπώλιον.

κρεόπωλις-ιδος (ἡ) Ἡσ. θηλ. τοῦ κρεοπωλικός βλ.λ. : Ἡσ. ἐν λ. **κάπηλα κρεόπωλις ἀγορά.**

κρεοπωλῶ-έω πωλῶ κρέας, ἐπαγγέλλομαι τὸν κρεοπώλην : Πολυδ.6,33.

κρεοσιτῶ-έω κρεοφαγῶ, ζῶ **μὲ κρέας** : Πολυδ.6,33.

κρεοσκευασία (ἡ) ἡ παρασκευή, ἑτοιμασία, μαγείρευσις κρέατος : Ἀθήν.12,550D **καὶ γὰρ ὀψοποιοὶ ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις κρεοσκευασίας** (δ.γρ. κρέως **σκευασίας**).

κρεοσκοπία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὸ **τῆς ἀστυνομίας** ἐνεργουμένη ἐξέτασις τῶν σφαγίων **ἤτοι τοῦ πωλουμένου κρέατος πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ καταλλήλου πρὸς** βρῶσιν.

κρεοστάθμη (ἡ) ἡ στάθμη, ζυγαριά, πρὸς στάθμησιν, ζύγισιν κρεῶν : Ἀριστφ.ἀπ.799.

κρεόσωτον (τὸ) νεώτ. τὸ κρεόζωτον βλ.λ.

κρεουργηδόν ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κρεουργοῦ, κομματιαστά : Ἡρ.3,13 **τοὺς ἄνδρας** κρεουργηδὸν **διασπάσαντες.**

κρεούργησις-εως (ἡ) [κρεουργῶ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κρεουργεῖν βλ.λ., τεμάχισμα, κατανομὴ τοῦ κρέατος, λειάνιαμα· **2**) μτφ. ἀνηλεὴς σφαγὴ ἀνθρώπων, σκοτωμός, μακελειό.

κρεουργία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κρεουργεῖν, τὸ κόφιμον κρέατος εἰς τεμάχια : Λουκ.Ὀρχ.54 **καὶ ἡ Πέλοπος κρεουργία**· **2**) νεώτ. μτφ. ἡ ἀνηλεὴς σφαγὴ ἀνθρώπων.

κρεουργικός-ή-όν γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κρεουργὸν ἢ εἰς τὴν κρεουργίαν.

κρεουργός-όν ὁ κόπτων, κατακόπτων, διανέμων κρέας : Αἰσχ.Ἀγ.1592 **κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν** (ἡ ἡμέρα καθ᾽ ἣν ἐγίνετο σφαγὴ ζώων πρὸς θυσίαν)· ‖ τὸ ἀρσ. **κρεουργός** ὡς οὐσ. ὁ κρεοπώλης ἢ ὁ διανέμων τὸ κρέας : Πολυδ.7,25.

κρεουργῶ-έω κατακόπτω κρέας ὡς κρεουργός, κατακόπτω : Λουκ.Συρ.55 **μετὰ δὲ ἱρεύσας ὄϊν τὰ μὲν ἄλλα κρεουργέει τε καὶ εὐωχέεται,** Διογ.Λ 9,108 **κρεουργεῖν τὸν πατέρα.**

κρεοφαγία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ τρώγειν κρέας, τὸ νὰ τρέφηταί τις κατ᾽ **ἐξοχὴν ἐκ** κρέατος : Ἱππ. Διαιτ.Ὀξ.389, Διόδ.Σ 3,31 **ἀπὸ κρεοφαγίας τὸν βίον ἔχουσι,** Στράβ.16,4,9, Βί.Ἀλεξ.4795 **οὐκ ἔχομεν ἱμάτιον, οὐδὲ κρεοφαγίαν.**

κρεοφάγος-ον κ. νεώτ. κ.δημ. ὁ τρώγων κρέας, ὁ ἔχων ὡς κυρίαν του τροφὴν τὸ κρέας : Ἡρ.4, 186 **νομάδες εἰσὶ κρεοφάγοι τε καὶ γαλακτοπόται.**

κρκοφαγῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. τρώγω κρέας, εἶμαι κρεοφάγος : Διόδ.Σ 2,54 **γάλα παρεχόμεναι καὶ κρεοφαγούμεναι, - κρεοφαγοῦσι** μόνον **κατὰ τὰς δεσποτικὰς ἑορτάς.**

κρεόφιλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**

κρεοφόρμιον (τὸ) νεώτ. χημ. κόνις λαμβανομένη διὰ συμπυκνώσεως κρεοσώτου μετὰ **φορ**μολδεΰδης ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ κρεοσώτου.

κρεπάρω (ἰταλ.) δημ. σπάζω, θραύομαι, ρήγνυμαι, **σκάζω,** ἠθικῶς **στενοχωροῦμαι** : φρ. **τὸν ἔκαμα νά κρεπάρῃ ἀπὸ τό κακό του.**

κρεπάρισμα (τὸ) [κρεπάρω] δημ. ἡ θραῦσις, διάρρηξις **σκάσιμο**· ‖ κ. **μτφ. στενοχωρία,** σκασίλα : Βλαστ.Συνμ.ἐν λ. σκάσιμο.

κρέπι (τὸ) [γαλλ.] δημ. κ. **κρέπ** μελανὸν **ὕφασμα** ἐξ οὗ κατασκευάζονται κόμβοι νεκρικῶν **λαμπάδων,** πέπλοι πενθηφορουσῶν γυναικῶν **καὶ ταινίαι περὶ** τὸν **πῖλον καὶ τὸν βραχίονα πενθούντων** ἀνδρῶν· **2) εἶδος καττύματος τῶν ὑποδημάτων ἐκ καουτσούκ.**

κρεπιδόχορτο (τὸ) **δημ. τὸ** φυτὸν χείλανθος ὁ εὔοσμος.

κρεπόν (τὸ) [γαλλ.] δημ. λευκὸν **ὕφασμα ἐξ** ἐρίου, βάμβακος ἢ **μετάξης.**

κρεσόλη (ἡ) νεώτ. χημ. **κ. κρεζόλη ἐλαιῶδες** ὑγρὸν ἐν χρ. **ὡς ἀπολυμαντικόν.**

κρεσολίνη (ἡ) **νεώτ. χημ. παρασκεύασμα** ἐκ κρεσόλης **κ. ρητινοσάπωνος ἐν χρ. ὡς** ἀπολυμαντικόν.

κρέσσων Ἰων. κ. δωρ. ἀντὶ κρείσσων **βλ.λ.**

κρετινισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κατάστασις παθολογικὴ ἐμφανίζουσα ἐπίσχεσιν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ **ἔσχατον βαθμὸν ἠλιθιότητος.**

κρετόν (τὸ) [γαλλ.] δημ. **λεπτὸν ὕφασμα** ἐκ βάμβακος **ἐν χρ. πρὸς κατασκευὴν ὑποκαμίσων.**

κρέτος (τὸ) λεσβ. τ. τοῦ κράτος **βλ.λ.** : Ἀλκ.25.

κρετσέντο [ἰταλ.] μουσ. ὅρος καὶ σημεῖον δηλοῦν βαθμιαίαν αὔξησιν τῆς ἐντάσεως τῶν **ἤχων** κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν μουσικοῦ τεμαχίου.

κρεΰλλιον (τὸ) μτγν, ὑποκορ. τοῦ κρέας, ἐπὶ **τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος** : Συνέσ.268C **ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίου τῶν κρεϋλλίων.**

κρεωβορία (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. **κρεοβορία** ἡ κρεοφαγία : Γρηγ.Νύσσ.1,184A **ἡ τῶν σαρκῶν ἐπιθυμία καὶ ὁ τῆς κρεωβορίας πόθος,** Κ Μανασσ. 117C **τραπεζῶν** ἀπέχεσθαι τῶν **τῆς κρεωβορίας.**

κρεώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κρέας, ὁ πλήρης κρέατος, σαρκώδης : Ἀριστλ.491b,25 **ἂν δ᾽ οἷον κτένες κρεῶδες ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι, πονηρίας σημεῖον,** Θεόφρ.ἀπ.167 **καὶ τὴν ὀσμὴν ἔχειν κρεώδη**· ‖ ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρέατος, κρεατύς, κόκκινος : Ἐπιφάν.2,244 **ὀφθαλμοὶ κρεώδεις ἐκ πολλῶν δακρύων.**

κρεωμαγειρία (ἡ) μσν. καὶ ὀρθότ. **κρεαμαγειρεία** ἡ μαγείρευσις κρέατος : Γερμ.753.

κρέων-οντος μεθομ. τύπος **τοῦ κρείων βλ.λ.**

κρεών-ῶνος γλωσσ. **ὀψοφυλάκιον, κελλάρι.**

κρεωνομία (ἡ) βλ. **κρεονομία.**

κρεωπώλης, κρεωφάγος κτλ. βλ. κρεοπώλης, κρεοφάγος **κτλ.**

κρήγυος-ον καλός, **ὠφέλιμος** ἢ εὐάρεστος : Ἰλ.A 106 **οὐ πώ ποτέ μοι τὸ** κρήγυον **εἶπας**· **2) ἐκ** παρανοήσεως τοῦ Ὁμ., ἀληθής, πραγματικός : **Θεόκρ.20,19 ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον**· ‖ τὸ οὐδ. τὸ κρήγυον ὡς **ἐπίρρ.** : **Ἀρχ.** ΑΠ 5,57 **πορθεῖς με τὸ κρήγυον**· ‖ **σπουδαῖος,** σοβαρός, βαρυσήμαντος : **Βί.Ἀλεξ.3539 ἐξαίφνης δ᾽ ἐθεάσατο καὶ κρήγυον σημεῖον**· **3)** ἐπὶ προσ., **ἀγαθός, καλός, ὑποχρεωτικός** : Πλάτ.Ἀλκ. 1,111E **οὐκ ἐπίστανται, οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι,** Θεόκρ.Ἐπ.19· ‖ εἰδ. **ἐπὶ** γυναικός, τίμιος : Ἡρώνδ.4,46, **αὐτ.6,39.**

κρηγύως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον χρηστόν, **σεμνόν,** σοβαρόν : Περικτ.π.Στοβ.Ἀνθ.4,28,19 **ζῶην ὧδε δεῖ νομίμως καὶ κρηγύως.**

κρηδεμνόκομος-ον μτγν. ὁ ἔχων τὴν κόμην κρηδέμνῳ κεκοσμημένην, ὁ φορῶν κρήδεμνον : Αὐσ.'Επιστ.8,13 **κρηδεμνόκομος μνημοσύνη.**

κρήδεμνον [τό]. δωρ. **κράδ-** (κρὰς ἢ κάρα-δέω) κεφαλόδεσμος, γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς κατερχόμενον ἑκατέρωθεν μέχρι τῶν ὤμων καὶ οὕτω δυνάμενον νὰ συγκαλύπτῃ καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον, ἔφερον δ' αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑψηλῆς τάξεως γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπηρέτριαι τῆς Ναυσικᾶς : 'Ιλ.Ξ 184 **κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,** 'Οδ.Ζ 100 **δμωαί τε καὶ αὐτή, σφαίρῃ ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι,** Εὐρ.Φοίν.1490 **κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἐπ' ἐμᾶς'** **2)** μτφ. αἱ ἐπάλξεις τῶν τειχῶν πόλεως : 'Ιλ.Π 100 **ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν,** 'Οδ.Ν 388 **οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα·** **3)** πῶμα, οἰνηροῦ δοχείου : 'Οδ.Γ 392 **ὤιξεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν.**

κρήδεσμον 'Ησ. «κεφαλόδεσμον».

κρῆναι, κρήηνον τοῦ κραίνω βλ.λ.

κρηθεῖν 'Ησ. «κακολογεῖν».

κρῆθεν ἐπίρρ. π. 'Ομ. ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς κορυφῆς κάτω, ἀπὸ ἐπάνω : 'Οδ.Λ 588 **δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν,** 'Ιλ.Π 548 **Τρῶας δὲ κατὰ κρῆθεν λάβε πένθος,** 'Ησίοδ.Α 7.

κρῆθμον [τὸ] ἀγρία τις βοτάνη τῆς οἰκογ. τῶν σκιαδανθῶν ἀπαντῶσα εἰς πετρώδεις καὶ παραθαλασσίους τόπους, δημ. κρόμο, κρίθαμο ἢ κρίταμο : 'Ιππ.Γυν.Φυσ.2,Λυκόφρ.238 **κρηθμοῖσι καὶ ῥαιβοῖσι νηρίταις φίλος,** Καλλ.ἀπ.64,Νίκ.Θηρ.909, Διοσκ.2,129,Ροῦφ.Νεφρ.Κύστ.1,18.

κρῆθμος [ὁ] τὸ κρῆθμον βλ.λ. : Εὐστ.582.

κρήϊνον [τὸ] 'Ησ. ὀφοφυλάκιον.

κρήϊον [τὸ] ἰων. ἀντὶ κρεῖον εἶδος νυμφικοῦ πλακουντίου : Φιλέτ.π.'Αθήν.14,645D· || ἐν τῷ πληθ. ζῴδια, ἤτοι ζῳόσχημα πλακούντια· 'Ησ. **2)** κρεατοσάνιδον· 'Ησ.· **3)** 'Ησ. «κρεοθήκη, κρεοδόχος λέβης»· πρβλ. κρεῖον.

κρῆμα 'Επιγρ. χρῆμα : 'Επιγρ.Γόρτ.

κρημνηγορῶ-έω (κρημνός-ἀγορεύω) λέγω τραχεῖς, ἀποτόμους λόγους : Τζέτζ.'Ησιόδ.10 **στομφάζει κρημνηγορῶν.**

κρήμνημι (κρεμάννυμι) κρεμῶ τι, τὸ βάλλω νὰ κρέμεται : Πίνδ.Π 4,25 **ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν ναΐ κρημνάντων ἐπέτοσσε,** Εὐρ.ἀπ.150 **κρήμνη σεαυτὴν ἐκ . . ἀντηρίδος·** || παθ. **κρήμναμαι** εἶμαι κρεμασμένος, κρέμαμαι : Εὐρ.'Ηλ.1217 **ἐκρήμναθ' ὥστε χέρας ἐμὰς λιπεῖν βέλος·** || ὁμ. παθ. αἰωροῦμαι : Αἰσχ.'Επτ.229 **ὑπερθ' ὀμμάτων κρημναμενᾶν νεφελᾶν ὀρθοῖ·** **2)** κτ. ἐπέκτ. σταυρῶ, σταυρώνω : 'Απп.Μιθρ.97.

κρημνίζω (κρημνός) κ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. **γκρεμίζω** ρίπτω κατὰ κρημνοῦ, ἀπὸ ὑψηλοῦ μέρους : Π.ΔΜακκ.2,6,10 **καὶ δημοσίᾳ περιαγαγόντες αὐτὰς τὴν πόλιν κατὰ τοῦ τείχους ἐκρήμνισαν·** || μτφ. **κρημνίζω ἐμαυτὸν** ὁρμῶ ἀκαθέκτως, πέφτω μὲ τὰ μοῦτρα : Πλούτ.'Ηθ.5B **ἐπὶ δὲ τὰς ἀτάκτους καὶ ἀνδραποδώδεις ἡδονὰς ἑαυτοὺς κρημνίσωσι·** **2)** καταρρίπτω ἀπὸ θρόνου, ἐξουσίας, περιβλέπτου θέσεως, καθαιρῶ· κ. παθ. : 'Ιώσ.Πl 2,3,3, Κατ.'ΑστρλΚ 8(4),156.

κρήμνισις-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ κρημνίζειν βλ.λ. ἢ κρημνίζεσθαι, τὸ γκρέμισμα : Σχόλ.Θουκ. 7,45· **2)** νεώτ. ἡ καθαίρεσις.

κρήμνισμα [τὸ] μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ κρήμνισις, γκρέμισμα : Γρηγ.Ναζ.177C **θάμνος δὲ μ' ἐξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος.**

κρημνισμός [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ κρημνοῦ πτῶσις, γκρέμισμα : Πτολ.Τετράβ.151, Δωρόθ. ἐν Κατ.'ΑστρλΚ 5(3),84 (πληθ.).

κρημνιστός-ή-όν μτγν. ὁ κρημνισθείς : Γρηγ. Ναζ.2,237.

κρημνοβασία [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κρημνοβατεῖν, ἀνορρίχησις ἐπὶ βραχωδῶν τόπων.

κρημνοβάτης [ὁ] μσν. κ. νεώτ., δωρ.-**ας** ὁ κρημνοβατῶν, ὁ βαίνων, ὁ ἀναρριχώμενος, ὁ διαιτώμενος ἐπὶ κρημνῶν : ΑΠ 9,142 **κρημνοβάτης Πάν,** Πολύαιν.4,3,29· **2)** σχοινοβάτης· 'Ησ. «νευροβάτης»· **3)** μτφ. ὁ κομπορρήμων, ὁ στομφώδης, ποὺ λέει μεγάλα λόγια : Γρηγ.Ναζ.10,80 **ἐν θεάτροισι χορεύων, κρημνοβάτης ἐπέων ἀντικορυσσομένων·** θηλ. -**άτις** : Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ.Η 842.

κρημνοβατῶ-έω μτγν. βαδίζω, ἀναρριχῶμαι εἰς ἀποκρήμνους, ἀποτόμους τόπους : Στράβ.15,1 56 **οἱ λίθους κατακυλίουσι κρημνοβατοῦντες,** Λόγγ.2,28 **αἶγες κρημνοβατεῖν εἰθισμέναι.**

κρημνογράφος [ὁ] ὁ γράφων κομπορρήμονας λόγους, ὁ ἀλαζονικός, δ. ἑρμ. **ὁ τραχέως ἢ ἀδεξίως** ὁμιλῶν : Τζέτζ.'Ησιόδ.9C.

κρημνόθεν ἐπίρρ. ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ κρημνοῦ, ἀπ' τὸν γκρεμνό, ἀπὸ ψηλά : 'Ορφ.'Αργ.995.

κρημνοκοπῶ-έω κρημνηγορέω βλ.λ. : Φῶτ., Σουΐδ.

κρημνοκράτωρ-ορος [ὁ] Πάπ. μαγ. ὁ κύριος τῶν κρημνῶν : **ἀναγκπόντας κρημνοκράτορας.**

κρημνολεκτῶ-έω κρημνηγορῶ βλ.λ. : Τζέτζ. Σχόλ.'Αριστφ. ἐν Nauck Lexic. Vindob.252.

κρημνοποιός [ὁ] ὁ ποιῶν καὶ μεταχειριζόμενος λέξεις στομφώδεις, μεγάλα λόγια, ὁ στομφώδης, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου : 'Αριστφ.Νεφ.1367 **ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω . . στόμφακα, κρημνοποιόν.**

κρημνός [ὁ] (κρεμάννυμι), ἑτερόκλ. πληθ. **κρημνά** [τὰ] κ.νεώτ., δημ. **γκρεμός** ἀπότομος, ἀπόκρημνος, κατωφερὴς τόπος, εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀποτόμου ὄχθης ποταμοῦ ἢ ἄκρας χαρακώματος : 'Ιλ.Μ 54 **κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν,** Πίνδ.Ο 3,22 **θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς 'Αλφεοῦ·** **2)** ὑψηλὸς καὶ ἀπότομος βράχος, γκρεμός: 'Ηρ.4,103 **τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ ὠθέουσι κάτω,** 'Αριστφ.Πλ.69 **ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν καταλιπὼν ἄπειμ',** 'Αριστλ.Ζ1 515b,31· || κ. νεώτ. φρ. **κατὰ κρημνῶν** ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν κρημνῶν : Θουκ.7,45 **οἱ γὰρ κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἄλλεσθαι φίλοι,** Πλάτ. Νόμ.944Α **ἔτι δὲ ὁπόσοι κατὰ κρημνῶν ῥιφθέντες,** Ραγκ.'Αλ.1,108 **εἰς ὀρέων κρημνούς·** || νεώτ. κ. βάραθρον, ἄβυσσος· || ὀχυρωτ. τὸ πρανὲς τῆς τάφρου ὀχυρώματός τινος· **3)** πληθ. τὰ χείλη ἢ ἄκρα πληγῆς : 'Ιππ.Τόπ.'Αρθρ.29· **4)** τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου· Πολυδ.2,174 **«τὰ ἑκατέρωθεν τῆς κλειτορίδος σαρκώδη μυρτοχειλίδες ἢ κρημνοὶ ἢ πτερυγώματα»** : 'Ιππ.423,27· **5)** νεώτ. ἰατρ. τεμάχιον δέρματος ἀποσχισθὲν ἢ δι' ἐγχειρήσεως ἀποχωρισθὲν τῶν περὶ αὐτὸ μορίων.

κρημνοφοβία [ἡ] νεώτ. ψυχοπαθ. φόβος καταλαμβάνων ἄτομά τινα, ὅταν εὑρίσκωνται εἰς ὑψηλὸν μέρος, ἢ βλέπωσιν ἄλλον προσεγγίζοντα εἰς ἄβυσσον, ἀ. ἴλιγγος τῶν ὑψηλῶν μερῶν.

κρημνοφοβοῦμαι-έομαι φοβοῦμαι τοὺς κρημνούς : 'Ιππ.'Επιστ.19.

κρημνῶ-άω κρήμνημι βλ.λ. : Διογ.Λ 6,50.

κρημνώδης-ους-ες ἀπότομος, τραχύς, ἀπόκρημνος : Θουκ.7,84 **εἰς τὰ ἐπὶ θάτερα τε τοῦ ποταμοῦ παραστάντες οἱ Συρακόσιοι ἦν δὲ κρημνῶδες, ἔβαλλον ἄνωθεν τοὺς 'Αθηναίους,** Πλούτ. Τίμ.31 **τὸ κρημνῶδες τῆς ἑκατέρωθεν ὄχθης,** Βί. 'Αλεξ.4477,Χρυσόβουλλ. ἐν Σάθ.1,204 **κρημνώδης καὶ σκληρός,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.38· κ. ὑπερθ. -**έστατος** : 'Ηρωδιαν.6,5,11 **ὄρη . . κρημνώδη.**

κρημνώρεια [ἡ] κρημνώδης ἀκρώρεια, τὸ κρημνῶδες μέρος ὄρους : 'Ηρωδιαν.'Επιμερ.232.

κρημοφόρος [ὁ] 'Επιγρ. σκεῦός τι, πιθ. ἐπιτραπέζιον : 'Επιγρ. **οἰνοχόαι καὶ κρημοφόροι.**

κρηνάγγη 'Ησ. «ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας ὕδατος».

κρηναῖος-α-ον (κρήνη) ὁ ἀπὸ κρήνης, ἐκ πηγῆς, ἀπὸ βρύση : Ὀδ.Ρ 240 **νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διός,** Ἡρ.4,181 **τυγχάνει δὲ καὶ ἄλλο σφι ὕδωρ κρηναῖον ἐόν,** Σοφ.Τρ.14, αὐτ.Φιλ.21,Εὐρ.Ἱππ. 225 **τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι.**

κρήνη (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. **κράνα,** αἰολ. **κράννα** πηγή, βρύση : Ἰλ.Π 3 **κρήνη μελάνυδρος,** Ὀδ.Κ 107 **ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσατο καλλιρέεθρον,** Εὐρ.Βάκχ.707 **καὶ τῇδε κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός·** || νεώτ. μτφ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου ὡς πηγῆς τοῦ φωτός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 3 **ἀπ' τὴν ἀστείρευτη τοῦ ἥλιου κρήνη·** || κτ. πληθ. ποι. ὕδωρ : Σοφ.ΟΚ 686 **ἄυπνοι κρῆναι μινύθουσι Κηφισοῦ·** || Ἐπιγρ. **κρηνῶν ἐπιμελητὴς** δημόσιον ἀξίωμα ἐν Ἀθήναις : Ἀριστλ.Ἀθ.43,1.

κρήνηθεν ἐπίρρ. ἐκ κρήνης ἢ φρέατος, ἀπ' τὴν πηγή : ΑΠ 15,25,18 **σὺ δ' ὦ πιὼν κρήνηθεν.**

κρηνήϊος-ον κρηναῖος βλ.λ. μτφ. ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν ὄντων : Χρησμ.π.Δαμάσκ.Ἀρχ.344.

κρήνηνδε ἐπίρρ. εἰς κρήνην ἢ φρέαρ, εἰς τὴν πηγήν : Ὀδ.Υ 154 **ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνηνδε.**

κρηνί (τὸ) δημ. κ. **κρινί** κυψέλη, κουβέλι : Ἀραβαντ.Παροιμ.52 **ἄδρες κρηνὶ νὰ φᾶς μέλι.**

κρηνιάς-άδος ἐτ. θηλ. τοῦ κρηναῖος : Αἰσχ.2,168 **Νύμφαι Κρηνιάδες.**

κρηνίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κρήνη, βρυσούλα : Ἀριστλ.Θαυμ.841b,9.

κρηνικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κρήνην, ἐν χρ. εἰς χημ. ὄρ. ὡς **κρηνικὸν ὀξὺ** (ὀργανικὸν ὀξὺ ἐξ ἀποσυνθέσεως φυτῶν ἀπαντῶν ἐν ἰαματικαῖς πηγαῖς).

κρηνίλαβρος (ὁ) ζωολ. γένος ἀκανθοπτερυγίων ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν **λαβριδῶν.**

κρηνίον (τὸ) τὸ κρηνίδιον βλ.λ. : Ἐπιγρ.

κρηνίς-ῖδος ἡ κρήνη : Εὐρ.Ἱππ.208 **πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος·** **2)** Κρηνῖδες ἢ -ίδες, ἡ μετέπειτα πόλις Φίλιπποι τῆς Μακεδονίας : Στράβ.7,1,34 **ὅτι πλεῖστα μέταλλά ἐστι χρυσοῦ ἐν ταῖς Κρηνῖσιν.**

κρηνῖτις-ιδος (ἡ) ἡ παρὰ κρήνην φυομένη βοτάνη : Ἱππ.Ἐπιστ.16 **κρηνίτιδες βοτάναι.**

κρηνιῶν Ἡσ. «καρηβαρῶν».

κρηνοθεραπεία (ἡ) ἡ θεραπεία ἐν ἰαματικαῖς πηγαῖς διὰ λουτρῶν ἢ διὰ πόσεως ὕδατος.

κρηνόθριξ-τριχος (ὁ) βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογ. τῶν **χλαμυδοβακτηριδῶν.**

κρηνουλαρία (ἡ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σταυρανθῶν.**

κρηνοῦχος-ον ὁ κύριος, προστάτης τῶν κρηνῶν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.22.

κρηνουχῶ-έω Ἐπιγρ. ἐξουσιάζω, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὰς κρήνας, εἶμαι προστάτης τῶν κρηνῶν.

κρηνοφυλάκιον (τὸ) ἀξίωμα τοῦ κρηνοφύλακος : Πολυδ.8,113.

κρηνοφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τῶν κρηνῶν : Ἐπιγρ.· || εἰδ. ἐν Ἀθήναις δημόσιος ἐπιμελητὴς ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῆς κλεψύδρας : Πολυδ.8,113,Φώτ.· **2)** ὄνομα τοῦ ὑπεράνω πηγῆς τροφοδοτούσης τὴν κλεψύδραν τοποθετημένου ὀρειχαλκίνου λέοντος : Πολυδ.8,113, Φώτ.

κρῆος κρητ. τ. τοῦ χρέος : Ἐπιγρ.

κρηπιδαῖον (τὸ) ἡ κρηπίς, τὰ θεμέλια οἰκίας : Λυσ.π.Πολυδ.7,120 **τοῦ γείσου συντετελεσμένου καὶ τοῦ κρηπιδαίου.**

κρηπίδειον (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ κρηπιδαῖον βλ.λ.

κρηπιδιαῖος-α-ον Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κρηπῖδα, θεμέλιον.

κρηπίδιον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ κρηπὶς βλ.λ.

κρηπιδοδέρη (ἡ) ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν χρυσομηλιδῶν.

κρηπιδοποιός (ὁ) ὁ ὑποδηματοποιός : Ἀθήν.13, 568Ε **τοῦ κρηπιδοποιοῦ πατρός σου πολλὰ σε σωφρονίσαντος.**

κρηπιδοπώλης (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ πωλῶν κρηπῖδας, ὑποδήματα : Συνέσ.Ἐπιστ.52 **ἥκειν τις Ἀθήνηθεν λέγεται κρηπιδοπώλης,** ΚΜανασσ.136.

κρηπιδουργός (ὁ) ὁ κρηπιδοποιός : Δεῖν.ἀπ.89,20.

κρηπιδῶ-όω (κρηπίς) ἐφοδιάζω μὲ ὑποδήματα· παθ. ὑποδοῦμαι, βάζω τὰ παπούτσια μου : Ἀνών.π.Σουΐδ.· **2)** κατασκευάζω κρηπῖδα, προκυμαίαν, μῶλον : Δίων Κ 60,11· **3)** κάμνω θεμέλιον εἴς τι, θεμελιῶ : Δίων Κ 51,1 **τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκήνησε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε·** **4)** παθ. ὑποστηρίζομαι, βασίζομαι ἐπί τινος : Πλούτ.Ἠθ.233Β **κατ' ἐπιδημίαν τις ἐν Σπάρτῃ κρηπιδούμενος ὀρθὸς ἐπὶ θατέρου σκέλους.**

κρηπίδωμα-ατος (τὸ) τὸ θεμέλιον, ἡ βάσις : Διόδ. Σ 13,82 **τὸ δὲ ὕψος ἑκατὸν εἴκοσι, χωρὶς τοῦ κρηπιδώματος·** || κ. νεώτ. θεμελίωμα πρὸς ὑποβάστασιν, βάσις, ὑπόβαθρον : **κρηπίδωμα ναοῦ - μηχανῆς - λιμένος·** || νεώτ. πᾶν ὑπὲρ τὸ ἔδαφος κτιστὸν δάπεδον οἷον τὸ πρὸ τῶν οἰκιῶν, καταστημάτων κτλ. || εἰδ. **κρηπίδωμα σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ** τὸ πρὸς ἐπιβίβασιν καὶ ἀποβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν κτιστὸν ὑψηλὸν δάπεδον.

κρηπίς-ῖδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. εἶδος ὑποδήματος ὑψηλὰ ἔχοντος τὰ κοττύματα : Λεξ.Ρητ.273,18· ||κ.εἶδος ἡμιυποδήματος:Ξεν.Ἱππ.12,10.Θεόφρ.Χαρ. 2,7 **καὶ συνωνούμενος δὲ κρηπῖδας τὸν πόδα φῆσαι εἶναι εὐρυθμότερον τοῦ ὑποδήματος·** διάφορον τοῦ ὑποδήματος:·Ἀριστοκλ.Ἱστ.π.Ἀθήν.14,621Β **τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο . . νῦν δὲ κρηπῖσι·** || κ.**κρηπῖδες λευκαὶ** εἰς σημεῖον ἐκθηλύνσεως : Τίμαι.π.Ἀθήν.12,522Α **τὸν ἄρχοντα περιιέναι κατὰ τὴν πόλιν ἁλουργίδα ἠμφιεσμένον καὶ . . ὑποδεδεμένον λευκὰς κρηπῖδας·** || **κρηπῖδες** ὑποδήματα στρατιωτικά, κ. συνεκδ. οἱ στρατιῶται : Θεόκρ.15,6 **παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·** **2)** πλακούντιον ἔχον τὸ σχῆμα ὑποδήματος : Πολυδ.6,77 **ἦν δὲ καὶ κρηπὶς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος, ᾗ ἐνέκειντο ἀμπελίδες τινὲς ἢ συκαλίδες ὀπταί, ὧν βρωθεισῶν, τὴν κρηπῖδα ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἐνθρύφαντες ἤσθιον·** **3)** γεν. θεμέλιον, τὰ θεμέλια οἰκοδομήματος, ἰδ. ναοῦ ἢ βωμοῦ : Ἡρ.1,93 **ἔστι αὐτόθι Ἀλυάττεω τοῦ Κροίσου πατρὸς σῆμα, τοῦ ἡ κρηπὶς μὲν ἐστι λίθων μεγάλων, τὸ δὲ ἄλλο σῆμα χῶμα γῆς,** Σοφ.Τρ.994 **ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν,** Ξεν.Ἀν.3,4,7 **κρηπὶς δ' ὑπῆν λιθίνη τὸ ὕψος εἴκοσι ποδῶν,** Ἐπιγρ. **κρηπῖδας καὶ στυλοβάτας·** **4)** μτφ. βάσις, θεμέλιον πράξεως ἢ καταστάσεως : Πινδ.Π 4, 138 **βάλλεσθαι κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων,** αὐτ.ἀπ. 77 **ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας,** Εὐρ. Ἡρ.1261 **ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένους ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγόνους,** Ξεν. Ἀπομν.1,5,4 **ἆρά γε οὐ χρὴ πάντα ἄνδρα, ἡγησάμενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα,** Μάξ.Τύρ.13,7 **κρηπὶς καὶ ἕδρα νόσου** (βάσις, ἀφορμή), Μηναῖ.11,7 Θεοτ. **Λάζαρε, κρηπὶς καὶ ἐγκαλλώπισμα ὁσίων,** Θεοφύλ.Σ'Ἰατ.4,188 **κρηπὶς τῆς πίστεως·** κ. ἐν φρ. π.Αἰσχ.Πέρσ.815 **οὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν** (δὲν ἐφθάσαμε ἀκόμη εἰς τὸν βυθὸν τῆς δυστυχίας)· **5)** ἡ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ τειχισθεῖσα, προκυμαία: Ἡρ.1,185 **ἐπεί τε δὲ οἱ ὀρώρυκτο λίθους ἀγαγομένη κρηπῖδα κύκλῳ περὶ αὐτὴν ἤλασε,** Πολύβ.5,37,8 **ἀποβαίνων δ' ἐκ τῆς νεὼς καταλαμβάνει τόν τε Κλεομένη καὶ τὸν Παντέα . . ἐν τῷ λιμένι παρὰ τὴν κρηπῖδα περιπατοῦντας·** || ἐν χρ. ὡς βάθρον τῶν ἀψίδων γεφύρας : Ἐπιγρ., Παπαδ.Φόν.113 **πατήσασα τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τῆς ἐσοχῆς ἐκείνης τοῦ τοίχου ἀνῆλθε μετὰ κόπου εἰς τὴν κρηπῖδα.**

6) ἐν Ἐπιγρ. σειρὰ τῶν ἑδρῶν ἐν τῷ θεάτρῳ· **7)** τὸ φυτὸν ἐλμινθία ἢ ἐχινοειδής : Θεόφρ.Φ| 7,8,3,Πλίν.Φ| 21,99· **8)** εἶδος ἐπιδέσμου : Σωρ.Ἐπιδ.59.

Κρής-ητός (ὁ) θηλ. **Κρῆσσα** βλ.λ., συνήθ. ἐν τῷ πληθ. **Κρῆτες** οἱ ἐκ Κρήτης καταγόμενοι, Κρητικοί : Ἰλ.Β 645, Στράβ.10,4,17· ‖ παροιμ. **ὁ Κρὴς τὸν πόντον** (ἐνν. **ἀγνοεῖ**) (ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων ὅτι ἀγνοοῦν τι εἰς αὐτοὺς καλῶς γνωστόν) : Ἀλκμ.115.

κρῆς δωρ. τ. τοῦ **κρέας** βλ.λ. : Σώφρ.π.Ἀθήν.87Α, Ἀριστφ.Ἀχ.795,Θεόκρ.1,6.

κρησάρα (ἡ) δημ. λεπτὸν **κόσκινον δι' οὗ ἀποκαθαίρεται τὸ ἄλευρον ἐκ τῶν πιτύρων**, κρησέρα, ἄ. σήτα.

κρησαρίζω δημ. κοσκινίζω τὸ ἀλεύρι μὲ κρησάραν : Λασκαρ.Μυστ.32 **καθαρίζει τὸ στάρι, κρησαρίζει.**

κρησάρισμα-ατος (τὸ) δημ. τὸ κρησαρίζειν, κοσκίνισμα μὲ τὴν κρησάραν.

κρησαριστός-ή-ό δημ. ὁ κοσκινισμένος μὲ τὴν κρησάραν βλ.λ. : **κρησαριστὸ ἀλεύρι**· ‖ **κρησαριστὸ ψωμὶ** τὸ ζυμωμένον μὲ κρησαριστὸν (λεπτὸν) ἄλευρον.

κρησαρίστρα (ἡ) δημ. ἡ κρησάρα βλ.λ., εἰδ. ἐν μηχαναῖς· **2)** ἐπὶ γυν. ἡ διὰ κρησάρας καθαρίζουσα τὰ ἄλευρα, κοσκινίστρα.

κρησαρόξυλο (τὸ) δημ. ὁ ξύλινος γῦρος τῆς κρησάρας, κοσκινόγυρος : Λασκαρ.Ληξ.3,182 **καὶ μαζώνουνε σαράντα κρησαρόξυλα ἀρπεδένια.**

κρησαροπώλης (ὁ) δημ. ὁ πωλῶν κρησάρες.

κρησέρα (ἡ), Ἰων. **κρησέρη,** κ. ἑλεατ. **κραδρα** κόσκινον ἐκ λεπτοῦ καὶ ἀραιοῦ ὑφάσματος πρὸς κάθαρσιν τοῦ ἀλεύρου, κρησάρα : Ἱππ.Ἀφ.222, Ἀριστφ.Ἐκκλ.991 **ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα,** Πολυδ.6,74.

κρησέριον (τὸ) κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κρησέρα βλ.λ. : Πολυδ.10,114,Ζωναρ.1256· **2)** λεπτὸν ἁλιευτικὸν δίκτυον : Φώτ.

κρησερίτης (ὁ) ἄρτος ἐκ λεπτοκοσκινισμένου ἀλεύρου, κρησαριστὸ ψωμί : Δίφιλ.26.

κρησίαι Ἡσ. «καλλίονες».

κρήσιος-α-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κρήτην ἢ τοὺς Κρῆτας, κρητικός : Σοφ.Τρ.118 **πέλαγος Κρήσιον,** Εὐρ.Ἱππ.372 **ὦ τάλαινα παῖ Κρησία.**

κρησίπαιδα (πιθ.-**πεδα**) Ἡσ. «ἐν Σαμιακῇ θυσίᾳ ἡ λέξις φέρεται, δῆλον ὅτι μέρη ἱερείων λέγεται».

κρῆσσα (ἡ) κ. νεώτ. τὸ θηλ. τοῦ Κρής, Κρητικιά : Σαπφ.54· ‖ ἐν τῷ πληθ. **Κρῆσσαι** τίτλος δράματος τοῦ Αἰσχ. ‖ κ. ὡς ἐπίθ. : Εὐρ.Ὀρ.18 **Μενέλεώς τε Κρήσσης μητρὸς ἀερόπης ἄπο**· **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **περιαλλοκαυλοειδῶν,** ἁρμυρήθρα.

κρησφυγετισμός (ὁ) (βοταν.) τὸ φαινόμενον τῆς εἰσχωρήσεως φυτοῦ τινος ἐντὸς ἄλλου πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν δυσμενῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων, ἢ πρὸς διάθρεψιν ἀναλώμασι τοῦ δευτέρου, ἄ. παρασιτισμός.

κρησφύγετον (τὸ) (φεύγω) κ. νεώτ. τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, κρυψώνας (κτ. τὸ ΕΜ 538,1 καταφύγιον ἀπὸ τῶν Κρητῶν ἤτοι τοῦ Μίνωος) : Ἡρ.5,124 **λέγων ὡς ἄμεινον σφίσι εἴη κρησφύγετόν τι ὑπάρχον εἶναι,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,15,Λουκ.Εὐν.10,-**τὸ κρησφύγετον τῶν λῃστῶν,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.64 **ἡ γυνὴ εἶχε καταλίπει τὸν σύζυγον καὶ τὰ τρία τέκνα, οὐχὶ εἰς τὸ κρησφύγετον,** Ζερβ.Μῦθ.Ζ 116 **τ' ἀγρίμια τοῦ λόγγου ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ κρησφύγετα.**

κρησφύγιον (τὸ) τὸ κρησφύγετον βλ.λ. : Στέφ. Ρητ.253,2.

κρηταγενής-οῦς-ές Ἐπιγρ. ὁ κρητογενής βλ.λ.

κρηταιεύς-έως Ἐπιγρ., ἀττ. -**αεύς,** θηλ. **κρηταιίς-ίδος** ὁ κρηταῖος.

κρηταῖος-α-ον ὁ ἀπὸ τῆς νήσου Κρήτης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κρήτην : Ἀπολλ.Ρ 2,1233, ΑΠ 14,129.

κρητάριον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κρήτη βλ.λ., τεμάχιον κρητίδος : Γεωπ.2,42,2 (ἐσφ. γρ. κριτ-), Χαρίσ.553,Ἀέτ.2,10.

κρητάρχης (ὁ) Ἐπιγρ. πρόεδρος τοῦ κοινοῦ τῆς Κρήτης.

κρήτη (ἡ) (λατ. creta) πάπ. μαγ. ἡ **κρητὶς** βλ.λ. : γράφας κρήτῃ.

κρήτηθε(ν) ἐπίρρ. ἀπὸ τὴν Κρήτην : Ἰλ.Γ 233 **ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.**

κρήτηνδε ἐπίρρ. εἰς τὴν Κρήτην : Ὀδ.Τ 186 **καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγε.**

κρητήρ-ῆρος (ὁ) Ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ **κρατὴρ βλ.λ.**

κρητηρία (ἡ) πιθ. κρητὶς γῆ.

κρητηρίζω Ἰων. τ. τοῦ κρατηρίζω βλ.λ., **κεράννυμι** κρατῆρα οἴνου : Ἐπιγρ. **κρητηρίσα(ντες κρητῆρα)ς τέσσαρας** (πιθ.)· πρβλ. ΑΒ 274.

κρητήριον (τὸ) Πάπ. μαγ. Ἰων. κ. ἐπ.τ. τοῦ κρατήριον βλ.λ.

κρητιδικός-ή-όν (ὁ) νεώτ. γεωλ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρητίδα ἢ ὁ ἐκ κρητίδος συγκείμενος· ‖ **κρητιδικὴ περίοδος** ἡ νεωτάτη ἐκ τῶν τριῶν περιόδων εἰς ἃς διαιρεῖται ὁ μεσοζωϊκὸς αἰὼν τῆς γῆς.

κρητιδογραφία (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. εἶδος ζωγραφικῆς, καθ' ὃ ὁ καλλιτέχνης ἐργάζεται ἐπὶ χονδροῦ, πορώδους χάρτου διὰ πολυχρώμων μολυβδίδων ἐν εἴδει κρητίδος· **2)** συνεκδ. ἡ διὰ τῆς κρητιδογραφίας συντιθεμένη εἰκών.

κρητιδογράφος (ὁ,ἡ) ὁ ζωγραφῶν διὰ κρητίδος, ὁ ἐκτελῶν κρητιδογραφίας.

κρητιδοειδής-οῦς-ές ὁ πρὸς κρητίδα ὅμοιος.

κρητίζω (Κρής) ὁμιλῶ ὡς Κρής : Δίων Χρ.11,23· ‖ μιμοῦμαι τοὺς Κρῆτας, φέρομαι ὡς Κρής, δθ. ψεύδομαι· παροιμ. **πρὸς Κρῆτα κρητίζειν** ἀπατᾶν τὸν ἀπατεῶνα : Πλούτ.Αἰμ.23 **οὐκ ἔλαθε κρητίζων πρὸς Κρῆτας**· πρβλ. Καλλ.Δί.8.

κρητικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ., μσν. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κρῆτας ἢ εἰς τὴν Κρήτην, ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος : Αἰσχ.Χο.616 **Κρητικοῖς.. ὅρμοις.. δώροισι Μίνω,** Ἀριστφ.Βάτρ. 849, Θουκ.4,53 **τὸ Κρητικὸν πέλαγος,** Πρόδρ.2,103 **καὶ τὸ τυρὶν τὸ κρητικὸν νὰ γδάρῃ τὸν λαιμόν σου, - Κρητικὴ ἐπανάστασις,** δ.δίστ. **μαχαίρι μαυρομάνικο καὶ κρητικὸ λαζάκι**· ‖ δημ. τὸ ἀρσ. καὶ θηλ. **κρητικός-ιά** ὁ κάτοικος τῆς Κρήτης ἢ ὁ καταγόμενος ἐξ αὐτῆς· **2) Κρητικὸν** (ἐνν. ἱμάτιον) βραχύ τι ἱμάτιον ἐν χρ. κτ. τὰς θρησκευτικὰς τελετάς : Ἀριστφ.Θεσμ.730 **σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν ἀπόδυθι ταχέως**· **3) Κρητικὸς** (δηλ. πούς) ὁ μετρικὸς πούς -υ-, ὁ ἄ.ἀμφίμακρος βλ.λ. : Κρατῖν.222 **ἔγειρε . . Μοῦσα Κρητικὸν μέλος**· ὁμ. τὸ **Κρητικὸν** (ἐνν. μέτρον), Ἡφαιστ.3,2, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.50,16· ὁμ. **Κρητικὸς ρυθμός** : Διον.Ἀλ.Σύνθ.25, Στράβ.10,4,16 **ὡς δ' αὔτως καὶ τοῖς ῥυθμοῖς Κρητικοῖς** χρῆσθαι.

κρητικῶς ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν, κατὰ **τὸν** κρητικὸν ρυθμόν : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1165 **Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε κίνει.**

κρητίς-ίδος (ἡ) νεώτ. πέτρωμα γεῶδες μαλακὸν καὶ λευκὸν ἀποβάφον μεταξὺ τῶν χειρῶν ἢ γράφον ἐπὶ μελανοπίνακος, κιμωλία.

κρητισμός (ὁ) κρητικὴ διαγωγή, δηλ. ψευδολογία: Πλούτ.Αἰμ.26 **ὁ δὲ Κρητισμῷ χρησάμενος τὰ μὲν χρήματα νύκτωρ ἀνέλαβεν.**

κρητογενής (ὁ) κ. **κρηταγενής** Ἐπιγρ. ὁ γεννηθεὶς ἐν Κρήτῃ, ἐπίθ. τοῦ Διός.

κρητολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ Κρήτης ἐπιστημονικὴ ἀσχολία.

κρητολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς ἐπιστημονικὰς περὶ Κρήτης μελέτας.

κρῖ (τὸ) ἐπ. συγκεκ. τ. ἀντὶ τοῦ **κριθὴ** βλ.λ., μ. κτ. ὀνομαστ. κ. αἰτ. : Ἰλ.Θ 564 **ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας**, Ὀδ.Δ 41

κριανός-ή-όν (κριός) μτγν. ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ Κριοῦ : Βασ.Ι,55.

κριαρήσιος-α-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κριάρι, ἢ ὁ ἐκ τούτου προερχόμενος : Βλαστ.Συνμ.ἐν λ. πρόβιος.

κριάρι (τὸ) δημ. τ. τοῦ κριὸς βλ.λ. : Λασκορ Ληξ.4,131 **μὰ θὰ σφάζωνται τότες σὰν κριάρια**, παροιμ. **τοῦ φτωχοῦ τ' ἀρνὶ κριάρι δὲν γένεται** (ὁ πτωχὸς δὲν προκόπτει, ἢ ἄ. δὲν δύναται ν' ἀποτομιεύσῃ), Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.8,18 **τοὺς Τούρκους βάνουνε μπροστά, τοὺς βάνουν σὰν κριάρια**.

κριαρώνομαι δημ. ἐπὶ κριῶν, οἵτινες παλαίοντες συμπλέκουν τὰ κέρατά των· μτφ. πολεμῶ λυσσωδῶς : Βαλαωρ.Φωτ.2,60 **καὶ τοῦ 'πε . . πῶς κριαρωθήκαν . . δυὸ πολεμάρχοι φοβεροί**.

κριάς (τὸ), σπαν. κ. **κρίας** τὸ κρέος βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.4,503 **καλὰ καὶ θρέφουνται μὲ κριάς, ἀπ' ἄλλα ζὰ στὰ δάση**, Λασκαρ.Ληξ.4,27 **μὴν τρώγοντας τὸ κρίας, μὰ τσὶ σουπιές**.

κριβανάριος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρτοποιός, φούρναρης (ἀμφ.).

κριβανεῖον (τὸ) πάπ. τὸ ἀρτοποιεῖον.

κριβανεύς (ὁ) μτγν. δ. τ. τοῦ ἀττ. κλιβανεύς, ἀρτοποιός, φούρναρης : Μαν.Ι,80.

κριβάνη (ἡ) κ. **κριβάνης** (ὁ) εἶδος πλακοῦντος σχήματος μαστοειδοῦς ἐν χρήσει παρὰ Λάκωσι : Ἀθήν.14,646Α.

κριβανίκιος-ον μτγν., π. Ἀττ. **κλιβ**- ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κρίβανον (κλίβανον) ἢ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος : Ἀθήν.3,113Β **κλιβανίκιος δὲ καὶ φουρνάκιος χαίρουσιν ἁπαλωτέρᾳ τῇ ζύμῃ**.

κριβανίτης (ὁ) ὁ ὠπτημένος ἐν κριβάνῳ, ἐπὶ ἄρτου : Ἀριστφ.ἀπ.125· ‖ ὡς οὐσ. ὁ κριβανίτης (ἐνν. ἄρτος), ἄρτος ἐν κριβάνῳ ὠπτημένος : αὐτ. Ἀχ.1123 **καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε**.

κρίβανον (τὸ) ὁ κρίβανος βλ.λ. : Φερεκρ.169.

κρίβανος (ὁ) ἀττ. ἀντὶ κλίβανος βλ.λ. (ὅπερ κτ. ΕΜ δωρ.· πρβλ. Ἐπίχ.143· συνήθ. τ. εἰς πάπ.) πήλινον ἀγγεῖον, χύτρα πλατυτέρα κατὰ τὴν βάσιν, ἐν ᾗ ὠπτᾶτο ὁ ἄρτος περιτιθεμένων ἀνθράκων καὶ θερμῆς τέφρας περὶ αὐτήν, πρὸς ὁμαλωτέραν παραγωγὴν θερμότητος : Ἀριστφ.Ἀχ.86 **ἐκ κριβάνου βοῦς**· **2)** ἀγγεῖον χωνοειδὲς ἐν χρ. πρὸς ἄντλησιν ὕδατος ἐκ φρέατος : Στράβ.16,2,13· **3)** κοιλότης, κοίλωμα ἐντὸς βράχου : Αἰλ.ΖΙ 2,22 **εἴη δ' ἂν ἡ καταφυγὴ ἡ πέτρα . . ἢ οἱ καλούμενοι κρίβανοι**.

κριβανωτός-ή-όν ὀπτὸς ἐν κριβάνῳ βλ.λ.· δθ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. κριβανωτός (ἐνν. ἄρτος) : Ἀλκμ.20, Ἀριστφ.Πλ.765 **εὐαγγέλιά σε κριβανωτῶν ὁρμαθῷ**· ‖ Εὐστ.1286,19 **κριβανωτὰ ζῷα** ἀκέραια ζῷα ὠπτημένα ἐν κλιβάνῳ.

κρίγδανον Ἡσ. «πέλτη, ἀσπίς».

κριγή (ἡ) (κρίζω) τριγμὸς τῶν ὀδόντων : Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.1520· **2)** ἐπὶ τῆς ἐν εἴδει τριγμοῦ οἰμωγῆς τῶν ἐκ τοῦ σώματος ἀποχωριζομένων ψυχῶν : Ἱππῶν.54· **3)** Ἡσ. «ἡ γλαῦξ».

κριγμός κ. νεώτ. γέλως : Ἐπίχ.ἀπ.75· **2)** κριγὴ βλ.λ.Ι) : Ζωναρ.· **3)** νεώτ.Ιατρ. **κριγμοὶ πνευμονικοὶ** πνευμονικοὶ ῥόγχοι, ἀπαντῶντες εἰς τὴν πνευμονίαν, ὅμοιοι πρὸς τὸν τριγμὸν ἅλατος ῥιπτομένου ἐπὶ πυράς.

κριδδέμεν βοιωτ. ἀντὶ τοῦ κρίζειν· Ἡσ. «γελᾶν. Βοιωτία δὲ ἡ λέξις»: Στράττ.47,7.

κρίδιον (τὸ) συνηρ. τ. τοῦ κριΐδιον, ὑποκορ. τοῦ κριός· Ἡσ. «μικρὸς κριός».

κριέλαφος (κριός-ἔλαφος) μσν. φανταστικὸν ζῷον ἀποτελούμενον ἐκ κριοῦ καὶ ἐλάφου, πρβλ. τραγέλαφος : Λεόντ.Βυζ. ἐν Μi.86,2,1616.

κριές Ἡσ. «ἡ χελιδών».

κρίζαος Ἡσ. «φώρα, κρίζα».

κριζόν Ἡσ. «ἐπίλεκτον, διάφορον».

κρίζω, ἀόρ. α' **ἔκριξα** (Αἰλ.ΖΙ 5,50), ἀόρ. β' **κρίκε**, μτχ. παρακ. β' **κεκριγότες**, τρίζω : Ἰλ.Π 470 **κρίκε δὲ ζυγὸν ἡνία δέ σφι σύγχυτ'**· **2)** ἐπὶ προσ., κραυγάζω, ξεφωνίζω : Ἀριστφ.Ὄρν.1521 **ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες**, Μέν.879 **χαμαιτύπη κρίζει τις**· **3)** π. Βοιωτ. γελῶ· βλ. κριδδέμεν.

κρηδόν (κριός) ἐπίρρ. ὡς κριός, δίκην κριοῦ, σὰν κριάρι : Ἀριστφ.Λυσ.309 **ἄφαντες εἴτ' ἐς τὴν θύραν κρηδὸν ἐμπέσοιμεν**.

κρίθα Ἡσ. «κρίθινον, καὶ ἵππου ἀρρώστημα».

κριθαία (ἡ) (κριθή) ἔψημα κριθῆς : Ὁμ.Ἐπιγρ.15,7.

κριθάλευρο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄλευρον ἐκ κριθῆς : Ἀέτ.12,7Ι.

κριθάμινος-η-ον κρίθινος : Πολύαιν.4,3,32 **κριθάμινα ἄλευρα**.

κρίθαμο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κρίθμον τὸ παραθαλάσσιον.

κριθανίας (ὁ) ὁ ὅμοιος κριθῇ· δθ. **κριθανίας** πυρὸς εἶδος σιτηροῦ, πιθ. κέγχρος : Θεόφρ.ΦΙ 8, 2,3 **πλὴν εἴ τι γένος πυρῶν τοιοῦτο οὓς καλοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας**.

κριθαράκι (τὸ) δημ. εἶδος ζυμαρικοῦ ἔχον σχῆμα προσόμοιον τῷ τῆς κριθῆς· **2)** κριθὴ βλ.λ.2).

κριθάρι(ον) (τὸ) Ἐπιγρ. κ. μσν., δημ. κ. **κριθί** τὸ φυτὸν κριθὴ βλ.λ. κ. ὁ καρπός : Ἐπιγρ.,Θωμ.Μ 202, Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,20 **πόσον κριθάρι εἰς τὸ ἀχούρι του**.

κριθαρόνερο (τὸ) δημ. ἀφέψημα κριθῆς.

κριθαρόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λάγουρος ὁ φοειδής.

κριθαρόψωμο (τὸ) δημ. ἄρτος ἐξ ἀλεύρου κριθῆς.

κριθάχυρον (τὸ) πάπ. σανὸς κρίθινος.

κριθή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. κ. **κρῖ**, δημ. **κριθάρι** (τὸ) κ. σπαν. **κριθί** (τὸ), συνήθ. κτ. πληθ. **κριθαί** (αἱ), φυτὸν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀγρωστοειδῶν** ἐκ τῶν λεγ. δημητριακῶν, καλλιεργούμενον διὰ σπορᾶς, χρησιμεῦον χλωρὸν μὲν ἢ ὡς σανὸς πρὸς τροφὴν κατοικιδίων ζῴων, ἀφιέμενον δὲ νὰ ὡριμάσῃ παράγει καρπὸν παρασκευαζόμενον δι' ἀλευροποιήσεως εἰς ἄρτον ἢ παρέχοντα διὰ ζυμώσεως ἐν ὕδατι ζῦθον ἢ ἄ. αὐτούσιον διδόμενον ὡς τροφὴ εἰς ἵππους κ. ἄ. κατοικίδια ζῷα· ‖ **συνεκδ. κ.** ἰδ. κτ. πληθ. κ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ τούτου : Ἰλ. Λ 69 **ὡς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν . . πυρῶν ἢ κριθέων, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει**, Ὀδ.Ι 110,Ἡρ.2,77 **οἴνῳ δ' ἐκ κριθέων πεποιημένῳ διαχρέωνται**, Αἰσχ.Ἱκ.953, Ἀριστφ.ἀπ.106,Θουκ.6,22 πυροὺς **καὶ πεφρυγμένας κριθάς**, Ἐπιγρ.,ΚΔ'Ἀπ.6,6 **καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου**· ‖ **κριθὴ Ἰνδικὴ** εἶδος κέγχρου : Θεόφρ.ΦΙ 8,4,2· **2)** μικρὸν ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ ἄκρου βλεφάρου, κριθαράκι : Ἱππ.Ἐπιδ.2,2,5, Γαλ.12,742· **3)** κόκκος κριθῆς ὡς σμικρότατον βάρος : Θεόφρ.Λίθ.46· **4)** ἐν τῷ ἑν. πόσθη : Ἀριστφ.Εἰρ.965 **οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει**.

κριθηλογία (ἡ) πάπ. ἡ συλλογή, σύλλεξις, μάζωμα τῆς κριθῆς.

κριθηθός-όν Ἐπιγρ. ἀμφ. ἐνν. : **κηπὶ τὸν κριθθὸν κοῖλον**.

κριθί (τὸ) δημ., ἰδ. κτ. πληθ. **κριθιά** ὁ καρπὸς τῆς κριθῆς βλ.λ. : **φέτος δὲν ἐπρόκοφαν τὰ κριθιά**.

κριθίασις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. γαστραλγικὴ τοῦ ἵππου πάθησις ἐμφανιζομένη ὅταν τρώγῃ λαιμάργως μεγάλην ποσότητα κριθῆς : Ξεν.Ἱππ.4,2, Ἱππιατρ.8.

κριθίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κριθή, κριθαράκι, ἀφέψημα κριθῆς : Ἱππ.Γυν.Φύσ.53· **2)** ἐν τῷ πληθ. ὀλίγαι κριθαί : Ἀθήν.5,214C.

κριθίζω τρέφω ζῷα κριθαῖς, τὰ ταγίζω μὲ κριθάρι : Βάβρ.76,2.
κριθικός-ή-όν ὁ συνιστάμενος ἐκ κριθῆς, κρίθινος, κριθαρένιος : Ἐπιγρ., Πάπ.
κρίθινος-η-ο(ν) κ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπὸ κριθῆς παρεσκευασμένος, κριθαρένιος, κριθαρήσιος : Ἱππῶν.π.Ἀθήν.7,304Β **καὶ κρίθινον κόλλικα δούλιον χόρτον,** Πολύβ.34,9,15 **ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας ἑστάναι πλήρεις οἴνου κριθίνου** [ζύθου],Πλούτ. 2,397Α, Λουκ.Μακρόβ.5, ΚΔ Ἰω.6,9,3 **ὃς ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια,** Βαλαωρ.Ἀστραπ.43 τὸ κρίθινό του τὸ ψωμί· **2)** κρίθινος **Δημοσθένης** μτφ. ἐπωνύμιον, παρατσούκλι τοῦ Δεινάρχου : Ἑρμογ.Ἰδ.2,11.
κριθίον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ κριθὴ βλ.λ. : Λουκ.Ὄν. 17, Λόγγ.3,30.
κριθιῶ-άω [κριθή], μέλλ. -άσω ἐπὶ ἵππου, πάσχω ἐκ κριθιάσεως βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΙ 604b,8· **2)** κριθῶ βλ.λ. : Κλεάνθ.Στωϊκ.Ι,132,Βάβρ.62,2.
κρίθμος [ὁ] τὸ κρῆθμον βλ.λ. : Ἡρωδιαν.Ι,167.
κριθόγιτον Ἡσ. «ἀπόβριμα [πιθ. -κριμα] κριθῆς».
κριθοδεία [ἡ] μσν. ὡς τὸ σιτοδεία, ἔλλειψις κριθῆς : Μιχ.Ἀκομ.2,43,4 [ἔκδ.Λάμπρ.].
κριθόκανον Ἡσ. «σπέρμα μελανθίῳ ὅμοιον».
κριθολογία [ἡ] [κριθή-λέγω = συλλέγω] συλλογὴ κριθῆς : Κῶδ.Θεοδοσ.14,26,1.
κριθολόγος-ον ὁ συνάγων κριθάς· π. Ὀπουντίοις, ὁ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἄρχων, ὁ κομιζόμενος τὰς ἀπαρχάς : Πλούτ.Ἠθ.2,292C· **2)** δημ. τὸ ἀρσ. **κριθολόγος** ὡς οὐσ. τὸ πτηνὸν συκοφάγος.
κριθολογῶ-έω μτγν. συλλέγω, συνάζω κριθάς : Πρόδρ.Ἐπίγρ.86,7.
κριθομαντεία [ἡ], δ.γρ. **κριθομαντεῖα** [τὰ] ἡ ἐκ τῶν κριθῶν ἐξαγωγὴ μαντευμάτων περὶ τοῦ μέλλοντος : Οἰνόμ.π.Εὐσ.Εὐάγγ.Προπ.5,25.
κριθόμαντις-εως [ὁ] κ. μτγν. μάντις διὰ ῥίψεως κριθῶν μαντευόμενος : Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.10 **ἀλευρομάντεις ἄγων καὶ κριθομάντεις,** Σουΐδ. ἐν λ. προφητεία.
κριθοπομπία [ἡ] ἡ ἀποστολὴ κριθῆς : Ἐρατ. Ἐπιγρ.π.Ἡσ. **ἐν λ.** ῥοίκου.κριθοπομπία.
κριθόπυρον [τὸ] πάπ. τὸ ἐκ κριθῆς καὶ σίτου μεῖγμα, αμιγός, σμιγάδι.
κριθόπυρος [ὁ] πάπ. εἶδος σιτηροῦ κατωτέρου ἐκ σπορᾶς σίτου καὶ κριθῆς, ὁ σμιγός : ἀρτάβαι **δ' κριθοπύρων.**
κριθοπώλης [ὁ] κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ πωλῶν κριθάς : Ἱππιατρ.Ι.
κρίθος [ὁ] δημ. μεγεθυντ. τοῦ κριθή, μεγάλος σπόρος κριθῆς.
κριθοτράγος-ον [τραγεῖν] ὁ τρώγων κριθάς, κριθοφάγος : Ἀριστφ.Ὄρν.231 **φῦλα μυρία κριθοτράγων σπερμολόγων τε γένη.**
κριθοφαγία [ἡ] μτγν. τὸ τρώγειν κριθάς, τὸ διαιτᾶσθαι διὰ κριθῶν ὡς τιμωρία, ἐν χρ. π. τῷ ρωμαϊκῷ στρατῷ : Πολύβ.6,38,4 **τοῦ δὲ παραδειγματισμοῦ ταὐ κατὰ τὴν κριθοφαγίαν ὁμοίως συμβαίνοντος.**
κριθοφάγος-ον ὁ τρώγων κριθάς, διαιτώμενος διὰ κριθῶν : Δίων Κ ἀπ.43,33 **κριθοφάγοι ὄρνιθες,** Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.232.
κριθοφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων, παράγων κριθήν : Θεόφρ.ΦΙ 8,8,2 **κριθοφόρος ἀρίστη ἡ Ἀττική,** Στράβ.8,6,16 **κριθοφόρος δὲ ἱκανῶς.**
κριθοφορῶ-έω μσν. διὰ ῥίψεως κριθῶν μαντεύω τὰ ἄδηλα : Βολσ.4,233.
κριθοφυλακία [ἡ] Ἡσ. «ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς».
κριθῶ-άω ἐπὶ ἵππου, τρέφομαι διὰ κριθῆς πολλῆς, σφριγῶ ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς : Αἰσχ.Ἀγ.1641 **κριθῶντα πῶλον,** Σοφ.ἀπ.876 **κριθώσης ὄνου.**
κριθώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κριθήν, ὁ ἐκ κριθῆς, κρίθινος, κριθαρένιος : Ἱππ.Δι,40 **κριθώδεις πτισάναι** [ὅλη πτισάνη], ἀντίθ. χυλός.
κριθώλεθρος-ον [κριθή-ὄλλυμι] ὁ τὰς κριθὰς καταστρέφων, ἐπὶ ἵππων ὅσοι καίτοι τρώγουν πολλὴν κριθὴν δὲν παχύνονται : Φρύν.Σοφ.Παρ.79Β.
κρίθων Ἡσ. « ἐπώνυμον ἀνδροκιδάλου » [κῶδ. κρίθον].
κρίκα Ἡσ. «κρίκον».
κρικαδιᾶν Ἡσ. «τὸ ἐναλλάξαι τοὺς δακτύλους ὥσπερ κρίκους» [κῶδ. κρυκαρυβούς].
κρικαδίαν ἄνευ ἑρμ. αἰτ. ἑν. : Σχόλ.Ἰλ.Ψ 34.
κρικαρυταινοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάζων ἢ ἀνήκων εἴς τε τὸν κρικοειδῆ καὶ τὸν ἀρυταινοειδῆ χόνδρον τοῦ λάρυγγος.
κρίκε ἀόρ. β' τοῦ κρίζω βλ.λ.
κρικέλλα [ἡ] δημ. κ. **κρικέλλι** [τὸ] μέγας δακτύλιος, κρίκος, χαλκάς· ‖ φρ. **εἶναι γιὰ τὴν κρικέλλα** εἶναι παράφρων, τρελλὸς γιὰ δέσιμο.
κρικέλλι(ον) [τὸ] μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑποκορ. τοῦ κρίκελλος, μικρὸς δακτύλιος, κρίκος : Ἀλέξ. Τραλλ.8,2 **λαβὼν δακτύλιον σιδηροῦν ποίησον γενέσθαι τὸ κρικέλλιον αὐτοῦ ὀκτάγωνον.**
κρικελλιώτικο [τὸ] δημ. εἶδος κυνηγετικοῦ κυνὸς ράτσας γκέκα.
κρικελλοειδής-οῦς-ές ὁ ὁμοιάζων, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κρίκου : ΚΠορφ.Θεμ.28,5 **κρικελλοειδὲς ψωμίον.**
κρίκελλος [ὁ] γλωσσ. κρίκος, κύκλος.
κρίκετ [τό, ἄκλ.] [ἀγγλ.] νεώτ. ὑπαίθριος παιδιὰ μεταξὺ δύο ὁμάδων παιζομένη μὲ σφαῖραν καὶ ξυλίνους κοπάνους.
κρικηλασία [ἡ] [κρίκος - ἐλαύνω] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐλαύνειν κρίκον, εἶδος παιδιᾶς τῶν παίδων, δημ. στεφάνι, τσέρκι : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.6,26,1.
κρικίον [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κρίκος βλ.λ. : ΨΧρυσ.8,908Α **καθάπερ γὰρ ἐν ἁλύσει χρυσῇ κρικίοις ἀλληλενδέτοις συμβεβλημένη ἐν τοῦ ἑνὸς κατέχεται,** Μεθόδ.384Η.
κρίκιππος μσν. κρικίον βλ.λ. : ΨΚωδ.186,16.
κρικόδεσμος [ὁ] νεώτ. ναυτ. σύνδεσμος χρησιμοποιούμενος κατὰ τὴν ἴσχασιν ἀγκύρας, γιὰ τὸ δέσιμο τοῦ σολόγκου.
κρικοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κρίκου : Πλούτ.Ἠθ.877Ε **σχήματα ἀτόμων.. μήτε ἀγκιστροειδῆ μήτε τριαινοειδῆ μήτε κρικοειδῆ,** Γαλ.14,715,14 **ἐκ χόνδρων οἷον κρικοειδῶν ἢ κυκλοτερῶν.**
κρικοθυρεοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρικοειδῆ καὶ θυρεοειδῆ χόνδρον τοῦ λάρυγγος.
κρικοκερατοειδής-οῦς-ές ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρικοειδῆ καὶ τοὺς κερατοειδεῖς χόνδρους.
κρικοποιοῦμαι-έομαι μτγν. σχηματίζομαι εἰς κρίκον, λαμβάνω τὸ σχῆμα κρίκου, δακτυλίου : Ἡρακλᾶς π. Ὀρειβ.48,13,1.
κρίκος [ὁ] μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., Ὁμ. τ. τοῦ κίρκος, δακτύλιος μεταλλικὸς ἔχων κυκλικὴν τομήν, χαλκάς, κρικέλλα· εἰδ. π. Ὁμ. ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιστηθίου σκευῆς τῶν ἵππων δι' ἧς προσέδενον αὐτοὺς πρὸς ξύλινον πάσσαλον [τὸν ἕστορα] τοῦ ρυμοῦ τῆς ἁμάξης : Ἰλ.Ω 272 **ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον·** ‖ τὸ κρικοειδὲς μέρος κλειδός, σφαίρας κτλ. : Ἥρων Βελοπ.101,13, Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.166,15, Πρόκλ.Ὑποτ.6,2· **2)** μικραὶ ὀπαὶ ἐν τοῖς ἱστίοις δι' ὧν διήρχοντο καὶ ἐσύροντο τὰ σχοινία : Ἡρ.2,36 **τῶν ἱστίων τοὺς κρίκους καὶ τοὺς κάλους οἱ μὲν ἄλλοι ἔξωθεν προσδέουσι,** Πολυβ.1,94· **3)** δακτύλιος παραπετάσματος : Θεόφρ.ΦΙ 4,2,7, Ἰώσ.ΑΙ 3,6,2· **4)** δακτύλιος, δαχτυλίδι τῆς χειρός : Ἀριστλ.Πολιτ.1324b,14· ‖ μέρος δακτυλίου : Ἐπιγρ.· **5)** κόσμημα τῆς ρινός,

ἔρρινον δακτυλίδιον: Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.3,203· **6) φέλιον**, βραχιόλι: Πλούτ.Δημ.30 **ἐν κρίκῳ φησὶ κοίλῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν· 7)** κρίκος ἀλύσεως: αὐτ.2,304Β, 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.2,67, 'Ιάμβλ. Μαθ.'Επιστ.7· **8)** ἀλυσιδωτὸς ὁπλισμός: 'Ιουλ. Λόγ.37D **ἐκ κρίκου λεπτοῦ πεποιημένα ὑφάσματα· 9)** στεφάνη: "Αντυλλ.π.'Ορειβ.6,26,2· **10)** νεώτ. μτφ. μέσον συνδέον ἀρρήκτως δύο τινά· **11)** δημ. τὸ μηχάνημα κρὲξ βλ.λ., κ. κτ. ἐπέκτ. ὁ γρύλλος βλ.λ.5)· **12)** νεώτ. δακτύλιος ἐτησίως σχηματιζόμενος εἰς τὸν κορμὸν αὐξανομένου δένδρου.

κρικοτραχειακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος **εἰς τὸν κρικοειδῆ** χόνδρον καὶ τὴν τραχεῖαν.

κρικοῦμαι-όομαι παθ. ἀσφαλίζομαι διὰ κρίκου, κύκλου: Στράβ.17,2,3 ὁπλίζουσι **δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται τὸ χεῖλος τοῦ στόματος χαλκῷ** κρίκῳ.

κρίκωμα-ατος (τό) μσν. κρίκος, **κύκλος**, κρικέλλι: Εὐστ.726,16 πόρκης **κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ δόρατος.**

κρίκωσις-εως (ἡ) μσν. τὸ ποιεῖν τι στρογγύλον ὡς κρικόν, στρογγύλωσις: 'Ηλιόδ.π.'Ορειβ.50,(1,1.

κρικωτός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κρίκους, ὁ ἐκ κρίκων ἢ **κύκλων** συνιστάμενος, ἀλυσιδωτός, ἀγκιστρωτός: Καρύστ.7 **φιλοτάπιδα ἔχοντι κρικωτὴν καθάπερ** τοὺς **στρωματεῖς εὐτελῆ**, Γέλλ.3,10,3, Γέμιν.16,10 κατασκευάζονται **γὰρ αἱ κρικωταὶ σφαῖραι** οὕτως, Πτολ.Γεωγρ.7,6, αὐτ. Μαθ.1,6, Σχόλ.Πτολ.90 κρικωτὸς **ἀστρολάβος**, Εὐστ.528,26 **θώρακος κρικωτοῦ ἤτοι ἀλυσιδωτοῦ.**

κρῖμα-ατος (τό) (κρίνω) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀπόφασις, κρίσις: Χρύσ.Στωϊκ.3,58,Πολύβ.24,1,12 **τινὲς δ' ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν ὡς παραβεβραβευμένους**,ΠΔΨαλμ.118,7,'Αρρ.'Επικτ.2,15,8· || μτ. ἔμπροθ. διορ. (περί τινος): **Μᾶρκ**.Αὐρ.8,47· **2)** ἀπόφασις, κρίσις **ἐπὶ** φιλολογικοῦ ἔργου: **Φιλόδ.** Ποιημ.5,23· **3)** ψήφισμα, ἀπόφασις **συνελεύσεως**: Διον.'Αλ.Ρωμ.4,12 **κρῖμα δήμου**, Πάπ. **κρῖμα ἱερομνημόνων· 4)** Πάπ. δικαστικὴ ἢ διαιτητῶν ἀπόφασις· **5)** τιμωρία, ποινή: ΚΔ Μᾶρκ.12,40 **οἱ κατεσθίοντες τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν.. οὗτοι λήψονται περισσότερον κρῖμα· 6)** ἀντικείμενον κρίσεως, ζήτημα: Αἰσχ.397 **οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα**, ΠΔ 'Εξ.18,22 **τὰ δὲ βραχέα τῶν κριμάτων** κρινοῦσιν **αὐτοί**, ΚΔ Κορινθ.1,6,7 **ἥττημα ὑμῖν ἐστιν ὅτι κρίματα ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· 7)** τὸ δικάζειν, κρίνειν τινά, κρίσις: ΚΔ 'Ιω.9,39 **εἰς κρῖμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον**, ΚΔ Πράξ 24, 25 **καὶ τοῦ** κρίματος **τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι·** || μτ. γενικ. τῆς ποινῆς καταδικαστικὴ ἀπόφασις, καταδίκη: ΠΔ Δευτ.21,22 **ἐὰν δὲ γένηται ἔν** τινι **ἁμαρτίᾳ κρῖμα θανάτου·** ὁμ.μτ. γενικ. τοῦ κριτοῦ: ΚΔ Ρωμ.2,3 **λογίζῃ δέ.. ὅτι σὺ ἐκφεύξῃ τὸ κρῖμα τοῦ θεοῦ· 8)** μτγν. ἔγκλημα, ἀξιόποινος πρᾶξις: ΠΔ 18,22 **τὰ δὲ βραχέα τῶν κριμάτων κρινοῦσιν αὐτοί· 9)** δθ. μτγν. ἐκκλ., μσν., νεώτ. κ. δημ. κακὴ πρᾶξις ἐπάγουσα ψυχικὸν κολασμόν, ἀδικία ψυχοφθόρος, ἁμαρτία: ΚΔ Τιμ.1,3,6 **ἵνα μὴ εἰς κρῖμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου**, Χατζόπ.'Απλ. Τρ.12 **σάν παλιὸ κρῖμα μιὰ στιγμὴ τῆ θλίψη της τινάζει**, Παλαμ.Τάφ.32,4 **κι ἤμουν ὁ ἔνοχος ἐγὼ μὲ τὸ μεγάλο κρῖμα**, δ.τραγ. **δὲν εἶναι κρῖμα κι ἄδικο, δὲν εἶναι κι ἁμαρτία**, ὁμ. **τὸ φιλὶ δὲν εἶναι κρῖμα·** || μέσ. κ. δημ. τὸ σφάλλεσθαι πρός τινα, τὸ εὑρίσκεσθαι ἐν ἀδίκῳ: 'Ερωτόκρ. Δ 408 **κι εἰς κεῖνα ποὺ μοῦ μίλησες, κρῖμα μεγάλον ἔχεις**, δ.δίατ. **πῶς συχνοφιληθήκαμε μ' ἀγαπησιά** θυμόσου, | **κι ἂν συχνολογοφέραμε τὸ κρῖμα** εἶναι **δικό σου· 10)** εἰδ. μτγν. κ. μσν. ἐκκλ. ἡ τοῦ θεοῦ βουλὴ **καὶ** γνώμη, ἡ θεία ἀνερεύνητος βούλησις: ΠΔ Ψαλμ.118,7 **ἐν τῷ μεμαθηκέναι με τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου**, 'Ακολουθ.Μ Τετάρτ.Τροπ.Κασσιανῆς **ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους τίς ἐξιχνιάσει;** φρ. ἐκκλ. **κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος** (τῆς φρ. ἐν μσν. κ. νεωτ. χρ. δηλούσης πολλάκις κ. **«ἕνεκα ἁμαρτιῶν** [κριμάτων] ἃς ὁ Θεὸς γινώσκει»)· **11)** δημ. ἐν φρ. συνεκδ. ἀτύχημα, ἀτυχία, διαμαρτία οἱονεὶ τῆς τύχης: **κρῖμα ποὺ χάθηκε**, - **κρῖμα ποὺ δὲν ἦρθες**, - **τί κρῖμα νὰ μὴ συναντηθοῦμε** !, δ. τραγ. **κρῖμα ἦταν ποὺ γέρασα, τὰ νιάτα μου δὲ γλέντησα·** || δθ. κ. ὡς ἐπιφών. σχετλιασμοῦ: **κρῖμα στὸν ἄνθρωπο**, Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 17,26 **καὶ λέει κρῖμα στοὺς κόπους.**

κριμαϊκός-ή-όν ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος **εἰς τὴν** Κριμαίαν: **κριμαϊκὸς πόλεμος** (ὁ μεταξὺ Ρωσίας καὶ Τουρκίας τῷ 1853-5).

κριματίζομαι δημ. μέσ., ἐν χρ. **Ιδ.** κτ. μτχ. παρακ. κριματισμένος, ἁμαρτάνω, σφάλλομαι, ὑποπίπτω εἰς ἁμάρτημα, κολάζομαι: Πολίτ.'Εκλ.Τραγ. 261 **ποῦ πᾷς, ἁμαρτωλέ, ποῦ πᾷς, κριματισμένε**, Θεοτ.Κ Κατάδ.80 **καὶ δὲν ἐπῆγε κριματισμένος στὸν ἄλλον κόσμο.**

κριματιστής (ὁ) δημ. **ὁ ἐπιρρίπτων εἴς** τινα κρῖμα, μομφήν, ὁ φέκτης: Παλαμ.Τρισεύγ.26 **κι ὅλος ὁ κόσμος νὰ εἶναι γύρω μου κριματιστής, ἐγὼ δὲν** εἶμαι φταίστρα.

κριμνατίας κ. κριμματίας (ὁ) ἄρτος παρεσκευασμένος ἐκ χονδρῶς ἠλεσμένων κριθῶν ἢ ζειῶν: 'Αρχέστρ.π.'Αθήν.3,112Β **κόλλιξ θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι κεῖνοι κριμνατίαν.**

κριμνῆστις 'Ησ. «πλακοῦντος εἶδος».

κριμνίτης ἄρτος (ὁ) ὁ ἄρτος ὁ πεποιημένος **ἐκ** κρίμνου, ὁ κατωτέρας ποιότητος ἄρτος· 'Ιστροκλ. π.'Αθήν.14,646Α «κριμνίτης· πλακοῦς ποιὸς διὰ κρίμνων γινόμενος».

κρῖμνον (τό) κ. μτγν. **κ. κρίμνον** χονδρῶς ἠλεσμέναι κριθαὶ ἢ ζειαί· 'Ιππ.40,38 «κρίμνα, τὰ τοῖς ἀλφίτοις ἐμφερόμενα τῆς πεφρυγμένης κριθῆς μόρια μεγάλα, διαπεφευγότα δηλονότι τὴν ἐν τῇ μύλῃ κατεργασίαν ἀκριβῆ»: 'Αριστλ.Ζ1 501b,31, Καλλ. ἀπ.205 **κρίμνον κυκεῶνος** ἀποστάζοντος **ἔραζε·** || Διοσκ.2,12 «τὸ ἀδρότερον τῇ κατεργοσίᾳ **τοῦ ἀλεύρου**, γινόμενον ἔκ **τε ζειᾶς** καὶ πυροῦ, ἐξ **οὗ ὁ πόλτος** γίνεται»: Πάπ.· **2)** ἄρτος ἐκ τοιούτου ἀλεύρου: ΑΠ 6,302 **αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχειν ἅλα καὶ δύο κρῖμνα**, Βάβρ.108,9· **3)** κτ. πληθ. ψιχία ἄρτου πρὸς καθαρισμὸν τῶν χειρῶν κατὰ τὰ δεῖπνα, ἀπομαγδαλιά: 'Ηρώνδ.6,6 **τὰ κρῖμν' ἀμιθρεῖς**, Λυκόφρ.607 **καὶ κρίμνα χειρῶν κάπιδόρπιον τρύφος μάζης σπάσονται.**

κρίμνος (ὁ) μτγν. κ. μσν. πορφυροῦν τι χρῶμα:Πάπ.

κριμνός 'Ησ. «κριμνούς· λευκάς τινας βοτάνας».

κριμνώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς χονδρὸν ἄλευρον, εἰδ. ἐπὶ τῶν καθιζημάτων τῶν οὔρων: 'Ιππ. 'Αφ.7,31 **κριμνώδης ἐλλέβορος**, 'Αριστφ.Νεφ.965 **καὶ κριμνώδη κατανίφοι**, Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.1,130.

κριμοφόρος (πιθ. κριμνοφόρος) 'Επιγρ. δοχεῖον προωρισμένον δι' **ἱερὰς** κριθάς.

κρινάκι (τό) δημ. ὄνομα διαφόρων **εἰδῶν τοῦ** φυτοῦ **στερνβεργίας**: Παλαμ.Παράκ.17 **κι εἶναι σὰν τὰ κρινάκια στὴν ὑγρὴν ἀμμουδιά.**

κρινάνθεμον (τό) τὸ εὐαείζωον τὸ ἐπιστεγον, φυτὸν τῆς τάξ. τῶν **σαρκοφυλλωδῶν** φυόμενον ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν: 'Ιππ.Γυν.Φύσ.32· **2) τὸ** φυτὸν ἡμεροκαλλὲς βλ.λ.: ΨΔιοσκ.3,122.

κρινέλαιον (τό) μσν. **ἔλαιον ἐκ** κρίνων: 'Ορνεοσόφ.**250.**

κρίνη 'Ησ. «κνίδη».

κρίνινος-η-ον ὁ ἐκ κρίνων παρεσκευασμένος: Πολύβ.31,4,2 **ἠλείφοντο κρινίνῳ μύρῳ** (δ.γρ. κροκίνῳ), Γαλ.11,872 **κρίνινον ἔλαιον·** || τὸ οὐδ. **κρίνινον** ὡς οὐσ.-(ἐνν. μύρον): Πάπ.

κρινίον νεώτ. κυφέλη, ἰδ. σφηκῶν, ὁ σφηκών, ἡ σφηκιά, τὸ ἀνθρήνιον : Κορ.'Ατ.4,258.

κρινοδάκτυλος-ον νεώτ., δημ. κ. -άχτυλος ὁ ἔχων δακτύλους μακρούς, στενοὺς εἰς τὸ ἄκρον καὶ λευκοὺς ὡς ὁ κρίνος : Σολωμ.'Εθν.'Υμν.83,3 **κρινοδάχτυλες παρθένες, ὅπου κάνουνε χορό.**

κρινοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ πρὸς κρίνον ὅμοιος : Διοσκ.3,128.

κρινόεις-εντος (ὁ) ὄνομα ἑνὸς τῶν 'Ιδαίων Δακτύλων : Σχόλ.'Ιλ.Χ 391 **'Ιδαῖοι Δάκτυλοι ὧν ἕνα κρινόεντά φασιν·** **2)** κ. ἐπίθ. -εις-εσσα-εν ὁ ὅμοιος πρὸς κρίνον κατὰ τὸ χρῶμα, ἤτοι λευκός : 'Επιγρ. **κρινόεις κεραυνός** (ἀμφ.).

κρινόλευκος-η-ο δημ. ὁ λευκὸς ὡς κρίνον : Μαλακ.Συντρ.54 **κρινόλευκο χεράκι,** Ξενόπλ Ζακ. Μαντ.74 **τὸ κρινόλευκο καὶ παχουλὸ προσωπάκι.**

κρινολῖνον (τὸ) (γαλλ.) νεώτ. ἄλλοτε ἐν χρ. εὐρεῖα γυναικεία ἐσθής, φούστα φέρουσα ἔσωθεν ἐλάσματα ἐκ χάλυβος ἢ ὀστοῦ φολαίνης, ἵνα κρατῆται ἐν διευρύνσει.

κρινολούλουδο (τὸ) δημ. τὸ λουλούδι, τὸ ἄνθος τοῦ κρίνου : Παλαμ.Παράκ.125 **πῶς ξανοίγεται σὰν κρινολούλουδο.**

κρινόμυρον (τὸ) μτγν. τὸ κρίνινον βλ. μύρον : Γολ.19,71.

κρίνο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ πληθ. ἑτερόκλ. τ. **κρίνεα,** δοτ. **κρίνεσιν,** τὸ φυτὸν κρίνον τὸ πάλλευκον· νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **λειριοειδῶν** περιλαμβάνον πόας πολυετεῖς, βολβορρίζους, ὧν εἴδη εἶναι **κρίνον τὸ πάλλευκον** κ. **κρίνον τὸ χαλκηδόνιον** φυτὰ κοσμητικὰ καὶ ἔχοντα ἄνθη εὔοσμα· ‖ ὁμ. τὸ ἄνθος τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ κρίνου : 'Ηρ.2,92 **φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά,** 'Αριστφ.Νεφ. 911 **κρίνεσι στεφανοῖς,** Θεόφρ.Φ] 6,6,3, Θεόκρ.11, 56,ΚΔ Ματθ.6,28 **καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ,** Παλαμ.Παθ.Κρυφομ. **τὰ κρίνα τοῦ φθινόπωρου τὰ πιὸ μεθυστικά,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 26,3 **ποὺ τὴ ράντιζαν σὰν κρίνα οἱ ἀφροί·** ‖ **κρίνον πορφυροῦν** τὸ νῦν **κρίνον τὸ χαλκηδόνιον** : Θεόφρ. Φ] 6,6,3· ‖ παροιμ. **κρίνου γυμνότερος** ἐπὶ ἐντελῶς γυμνοῦ ἀνθρώπου : 'Ιουλ.Λόγ.181C· ‖ δθ. κ. ἐπὶ πτωχοῦ : Πολυδ.6,197· ‖ ἐν χρ. ὡς σύμβολον τοῦ θανάτου : Δίφιλ.98 **ἢ κολοκύνθην ἢ κρίνον** (ζωντανὸν ἢ πεθαμένον)· **2)** ψευδοκύαμος βλ. ὁ εὐπρεπής : 'Ηρ.2,92· **3)** εἶδος χορικῆς ὀρχήσεως : 'Απολλφ.2· **4)** εἶδος ἄρτου : 'Αθήν. 3,114F **καὶ μελιτοῦτταν καὶ κρίνον·** **5)** ἀρχιτεκτονικόν τι κόσμημα : 'Επιγρ.

κρίνος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν καὶ τὸ ἄνθος κρίνον βλ. : Σολωμ.ἀπ.4,4 **καὶ ρόδο μέσα μου πολύ, κρίνος πολὺς ἀνθίζει,** Βαλαωρ.Φωτ.2,150 **χνούδι παρθένου κρίνου,** Παλαμ.Μ Ψυχ.53 **κρίνος ἀνθεῖ μὲ χάρη μυστική** **2)** **κρίνος ἄγριος** τὸ φυτὸν ὀρνιθόγαλον τὸ σκιαδιοφόρον· ‖ **κρίνος ἄσπρος** τὸ φυτὸν καὶ τὸ ἄνθος ἶρις ἡ φλωρεντιανὴ καὶ λείριον τὸ πάλλευκον καὶ παγκράτιον τὸ παραθαλάσσιον· ‖ **κρίνος γαλάζιος** ἶρις ἡ γερμανική· κ. **κρίνος κίτρινος** ἶρις ἡ 'Αττικὴ καὶ ἶρις ἡ ψευδάκορος· ‖ **κρίνος τῆς θαλάσσης** ἢ **κρίνος τοῦ Φαλήρου** τὸ φυτὸν καὶ τὸ ἄνθος παγκράτιον τὸ παραθαλάσσιον.

κρινοστέφανος-ον μτγν. ὁ ἐστεμμένος διὰ κρίνων : Αὐσ.'Επιστ.8,14.

κρινόχρους-οος-ουν-οον ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου : 'Ιω.Χρυσ.6,713C **ὀφρύας ἔχων ἡπλωμένας ὑπὸ κρινοχρόῳ μετώπῳ.**

κρίνω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπ. γ' ὑποτ. **κρίνησι,** εὐκτ. **κρίνοιμι,** μέλλ. **κρινῶ,** ἐπ. **κρινέω** (δια-), ἀόρ. **ἔκρινα,** παρακ. **κέκρικα** (Πλάτ Νόμ.734C), ὑπερσυντ. ἐλλείπει, μέσ. μέλλ. **κρινοῦμαι** (Εὐρ. Μήδ.609)· κ. ἐν. παθ. σημ. (Πλάτ.Γοργ.521E), ἀόρ **ἐκρινάμην,** παθ. μέλλ. **κριθήσομαι,** ἀόρ **ἐκρίθην,** δημ. **ἐκρίθηκα,** ἐπ. εὐκτ. **κρινθεῖτε** (δια- : 'Ιλ.Γ 102), ἐπ.μτχ. **κρινθείς,** ('Ιλ.Ν 129,'Οδ.Θ 48), παρακ.**κέκριμαι** (Πίνδ.Ο 2,30), ἀπαρφ. **κεκρίσθαι** (ἀπο- : Πλάτ. Μέν.75C), αἰολ. **κρίννω,** ἀόρ. **ἔκριννε,** θεσσ.ἐνεστ. ἀπαρφ. **κρεννέμεν,** χωρίζω, ἀποχωρίζω, ξεδιαλέγω : 'Ιλ.Ε 501 **ὅτε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας,** αὐτ.Β 362 **κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας,** αὐτ.Π 199, 'Ερμ.154,1 **ἥλιος ἠῶ καὶ δύσιν ἔκρινεν,** Πλάτ. Θεαίτ.150Β **τὸ κρίνειν τὸ ἀληθές τε καὶ μή,** Ξεν. 'Απομν.3,1,9 **ὥστε αὐτοὺς ἂν ἡμᾶς δέοι τούς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς κρίνειν·** ‖ κ. μέσ. : Παρμ.8,55 **ἀντία δ' ἐκρίναντο δέμας καὶ σήματ' ἔθεντο χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων·** **2)** ἐκλέγω, διολέγω, ξεχωρίζω : 'Ιλ.Α 309 **ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν,** αὐτ.Ζ 188, 'Οδ.Δ 666 **κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους,** 'Ηρ.6,129 **τὸν κρίνοι ἐκ πάντων,** Αἰσχ. Εὐμ.487 **κρίνασα δ' ἀστῶν τὰ βέλτιστα,** Σοφ.ΟΚ 641 **τόδ' ἡδύ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι·** ‖ κ. ὡς μέσ. : 'Ιλ.Ι 521 **ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους κατὰ λαὸν 'Αχαιικόν·** **3)** παθ. διακρίνομαι, ξεχωρίζομαι : 'Οδ.Ω 507 **ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών, ἀνδρῶν μαρναμένων ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι·** ὁμ. διακρίνομαι ἐπί τινι : Πίνδ.Ν 7,7 **καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς,** Λεωνίδ.Ταρ.ἐν ΑΠ 9, 42 **ἀσπίδα κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ·** ‖ δθ. ἡ μτχ. **κρινθεὶς** κ. **κεκριμένος** ἐκλεκτός, διαλεγμένος : 'Ιλ.Κ 417, 'Οδ.Ν 182 **Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν,** αὐτ.Π 248 **δύω καὶ πεντήκοντα κοῦροι κεκριμένοι·** **4)** δθ. προκρίνω, προτιμῶ : Αἰσχ.'Αγ.471 **κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον,** Σοφ.Τρ.724 **τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος,** Εὐρ.Τρ.928, Πλάτ.Πολ.399Ε **κρίνοντες τὸν 'Απόλλω . . πρὸ τοῦ Μαρσύου,** Μέν.ἐν Φιλαδέλφ.5· **5)** σχηματίζω, διατυπῶ γνώμην, ἐκφέρω κρίσιν : 'Αριστφ.ἀπ.473 **ἄκουσον . . καὶ κρῖνον,** Φερεκρ.96, Δημ.564 **πρὸς ἐμαυτὸν κρίνων,** ΚΔ 'Ιω.3,30 **καθὼς ἀκούω, κρίνω, - ἄκουσε καὶ κρῖνε, - κρῖνε καὶ ἀποφάσισε, - ἐὰν κρίνωμεν ἀπὸ τὰς συνεπείας . ., - δὲν κρίνει ὀρθῶς, - κρίνει μεροληπτικῶς·** ‖ ὁμ. **κρίνειν τι ὡς πρός τι** : Δημ.564 **θεάσασθ' ὡς δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω, πρὸς ἐμαυτὸν κρίνων** (σχηματίζων γνώμην περὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μου), 'Ισοκρ.4, 76 **οὐδὲ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἔκρινον·** κ. παθ. : Μέν 691 **εὔνοια καιρῷ κρίνεται, - αἱ πράξεις κρίνονται ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά των·** **6)** ἀποφαίνομαι ὡς πρός τι, φρονῶ, νομίζω περί τινος : 'Ηρ.1,30 **κοίῃ δὴ κρίνεις Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον;,** Αἰσχ.Χο.903 **κρίνω σὲ νικᾶν,** Σοφ.ΟΚ 34 **ἀνδρῶν δὲ πρῶτον . . κρίνοντες,** Εὐρ.ἀπ.271, Πλάτ.Πολ.578Β **ταῦτα . . ἀποβλέψας τήν γε πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτάτην ἔκρινας,** ΚΔ Πρ.16,18 **εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι,** 'Ερωτόκρ.1,958 **κρίνω νὰ μὴν εὑρίσκεται κιαμιὰ ἄλλη νὰ σοῦ μοιάζῃ εἰς ὀμορφιὰ καὶ φρόνεψη, - ἔκριναν τὸ ἔργον του ὡς τὸ καλύτερον ὅλων·** ὁμ. **κρίνω ἔκ τινος** : Φιλήμ.228 **ἐκ τῶν λόγων μὴ κρῖνε . . σοφόν, - ἐξ ἰδίων κρίνει τὰ ἀλλότρια·** κ. παθ. : Σοφ.Φιλ.1345 **'Ελλήνων ἕνα κριθέντ' ἄριστον,-τὸ δρᾶμά του ἐκρίθη εὐμενέστατα ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην, - ἡ ἐπέμβασίς του ἐκρίθη δυσμενῶς·** **7)** ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ τι : 'Ηρ.1,120 **ἐκάλεε τοὺς αὐτοὺς τῶν μάγων οἳ τὸ ἐνύπνιόν οἱ ταύτῃ ἔκριναν,** Αἰσχ.Πρ.485 **κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι·** ‖ κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : 'Ιλ.Ε 150 **ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους·** **8)** ἐκφέρω κρίσιν, διαιτητικὴν ἀπόφασιν περί τινος, ὡς περὶ ἔριδος, δίκης, ἀγῶνος· κ. μτ. συστ. αἰτ. : 'Ιλ.Π 387 **οἳ βίῃ εἰν**

ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, Ὀδ.Μ 440 κρινων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, αὐτ.Σ 264, Ἡρ.2,129 δίκας δὲ σφι πάντων βασιλέων δικαιότατα κρίνειν, Αἰσχ.Εὐμ.682 πρώτας δίκας κρίνοντας αἵματος, Πλάτ.Πολ.360Ε τὴν δὲ κρίσιν.. οἷοί τ' ἐσόμεθα κρῖναι ὀρθῶς, Θουκ.Ι, 87 κρίνουσι γὰρ βοῇ καὶ οὐ ψήφῳ, Ἰσοκρ.14,10 καὶ πῶς ποτε τὸ δίκαιον κρίνοντες· ὁμ. κρίνω περί τινος: Πλάτ.Ἀπολ.35D καὶ ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, Ἀριστλ.Ρητ.1391b,9· κ. ποθ. : Αἰσχ.Εὐμ.677 μένω δ' ἀκοῦσαι πῶς ἀγὼν κριθήσεται, αὐτ.741, - τὰ ἔργα ἐκρίθησαν ἀπὸ τοὺς εἰδικωτέρους αἰσθητικούς, - οἱ ἀθληταὶ ἐζήτησαν νὰ κριθοῦν ἀπὸ τοὺς καλυτέρους διαιτητάς· **9)** ἀποφασίζω νὰ πράξω τι, μτ. ἀπαρφ. : ΚΔΤίτ.3,12 ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι, αὐτ.Κορ.Ι,2,2 οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰμή..· ‖ δθ. κ. παθ. : Πίνδ.Ν 4,2 πόνων κεκριμένων [ἀποφασισμένων]· **10)** ἀποφασιστικῶς ἐπιδρῶ ἐπί τινος, κανονίζω,ρυθμίζω, δίδω ὁριστικήν, θετικὴν τροπήν, ἔκβασιν εἴς τι : Πίνδ.Ν 5,40 πότμος δὲ κρίνει συγγενὴς ἔργων περὶ πάντων, - ἡ τύχη συχνότατα κρίνει τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν, - ὁ σημερινὸς ἀγὼν θὰ κρίνῃ τὴν τύχην τοῦ πρωταθλήματος· κ. παθ. : Ξεν.ΚΠ 3,3,19 αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις, Παυσ. 7,13,1 καὶ ὁ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεμος ἔμελλεν ὡς ῥᾷστα κατὰ τὸ ἐπιτηδειότατον Ῥωμαίοις κριθήσεσθαι,-διὰ τῆς ἐξόδου τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἐκρίθη ἡ ὑπὲρ τῶν συμμάχων ἔκβασις αὐτοῦ, - σήμερα κρίνεται ἡ τύχη μου - ἡ θέσις μου - τὸ μέλλον μου· **11)** δθ. κ. ἐπὶ ἰατρ. σημ. φέρω εἰς κρίσιμον σημεῖον : Ἱππ. Ἀφ.5,22 τὸ θερμὸν φιλιὰν ἐστι καὶ κρῖνον, Γαλ. Φυσ.Δυν.Ι,13· ‖ κ. παθ. ἐπὶ νόσου : Διόδ.Σ 19, 24 τοῦ πάθους κριθέντος· ‖ ὁμ. παθ. κ. ἐπὶ τοῦ νοσοῦντος προαώπου, ἔρχομαι εἰς κρίσιμον κατάστασιν : Ἱππ.Ἐπιδ.Ι,15 ἐκρίθη εἰκοσταῖος· **12)** ὑποβάλλω εἰς ἀνάκρισιν, ἐξετάζω, ἐρωτῶ : Σοφ.Ἀντ.399 τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχ', αὐτ.Τρ.195 αὐτὸν.. ἅπας λεὼς κρίνει παραστάς, αὐτ.Ἠλ.1445· **13)** ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, φέρω εἰς δίκην, δικάζω : Δημ.26 ὅταν μὲν εἰς τὰ πράγματ' ἀποβλέψητε φαύλως ἔχοντα, τοὺς ἐφεστηκότας κρίνετε· ‖ κ. μτ. αἰτ. τῆς κρινομένης πράξεως : Λυκοῦργ.113 κρίνειν τινὰ προδοσίας, Ἰσοκρ.15,129, Πλούτ.Καῖσ.4 Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας· ‖ κ. παθ. φέρομαι εἰς δίκην, δικάζομαι : Θουκ.3,57 νῦν δὲ θανάτου δίκῃ κρίνεσθαι, Δημ.53 τρὶς κρίνεται παρ' ὑμῖν περὶ θανάτου, αὐτ.135, Λυσ.27,3· ‖ ὁ κεκριμένος ὁ κατηγορούμενος : Αἰσχίν.2,159· **14)** κ. ἐν τῇ εἰδ. ἐκκλ. ἐνν. δικάζω : ΚΔ Πέτρ.Ι, 4,5 κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, Μηναῖ.ΙΙ.4 Σταυροθ. ὡς κριτὸν σὲ στήσαντες ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροὺς κρίνοντα καὶ τοὺς ζῶντας· κ. παθ. : ΚΔ Κορ.Ι,ΙΙ,32 κρινόμενοι δὲ ὑπὸ Κυρίου· **15)** καταδικάζω : Δημ.413 οὐ μόνον κρίνετε τούτους σήμερον ἀλλὰ καί.., ΚΔ Ματθ.7,1 μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε· κ. παθ. : αὐτ.53 ὥστε τῶν στρατηγῶν ἕκαστος δὶς καὶ τρὶς κρίνεται παρ' ὑμῖν περὶ θανάτου· **16)** δημ. βασανίζω, παιδεύω, τυραννῶ : Ἐρωτόκρ.Ι,197 μετάστρεψε τὸ λογισμὸν ἐτοῦτο ποὺ σὲ κρίνει, αὐτ.3,1, δ,δίστ. σὰν τύραννος μὲ τυραννεῖς καὶ σὰν κριτὴς μὲ κρίνεις· **17)** τὸ μέσ. κρίνομαι ἁμιλλῶμαι, συναγωνίζομαι, μετριέμαι : Ἰλ.Β 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ, αὐτ.Σ 209, Ὀδ.Π 269 μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν.. μένος κρίνηται Ἄρηος [Εὐστ. «ὅτε σύμμειξις πολέμου γένηται, τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος»]· **18)** γεν. φιλονικῶ, ἐρίζω, μάχομαι : Ἡρ.3,120 κρινομένων δὲ περὶ ἀρετῆς, Ἀριστφ.Νεφ.66 τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', Εὐρ.Μήδ.609 ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.

κρινών-ῶνος (ὁ) νεώτ. τόπος κατάφυτος ἐκ κρίνων· πρβλ. ῥοδών.

κρινωνιά (ἡ) ὁ κρινών βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 2,2,1 ῥοδωνιὰ δὲ καὶ κρινωνιὰ κατακοπέντων τῶν καυλῶν φύεται, ὥσπερ καὶ ἡ ἄγρωστις.

κρινωτός-ή-όν μτγν. ὁ διὰ κρίνων κεκοσμημένος : Ἀριστέ.Ι 68 κρινωταὶ κεφαλίδες.

κριξός (ὁ) δωρ. ἀντὶ κιρσὸς βλ.λ. : Πολυδ.4,196.

κριοβόλιον (τὸ) Ἐπιγρ. θυσία κριοῦ· **2)** ἐν τῷ πληθ. ἐφηβικὸν ἀγώνισμα καθ' ὃ συνελαμβάνετο καὶ ἐθυσιάζετο κριός.

κριοβόλος-ον Ἐπιγρ. ὁ φονεύων, ὁ θυσιάζων κριόν : κριοβόλος τελετὴ (τὸ κριοβόλιον βλ.λ.Ι)].

κριογενής-οῦς (ὁ) μαν. δν. τροχίσκου, παστίλιας, χαπιοῦ : Παῦλ.Αἰγ.4,41, αὐτ.7,12.

κριοδόχη (ἡ) μτγν. πλαίσιον πολιορκητικοῦ κριοῦ : Ἀθήν.Μηχ.6 ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πήγνυται θωράκιον.

κριοειδής-οῦς-ές ὁ ὅμοιος πρὸς κριόν : Σουΐδ. ἐν λ. κριός.

κριόθεος (ὁ) μτγν. τὸ ἀμμωνιακὸν βλ.λ. : Ψ Διοσκ.3,84.

κριόκερας-ατος (τὸ) νεώτ. παλαιοζωολ. γένος ἐκλειφάντων ζώων ἀνῆκον εἰς τὰ ἀμμωνοειδῆ κεφαλόποδα μαλάκια.

κριοκέρατος-ον μτγν. ὁ ἔχων κέρατα κριοῦ : ΨΚαλλισθ.Ι.8 κριοκέρατος θεός.

κριοκέφαλος-ον μτγν. ὁ ἔχων κεφαλὴν κριοῦ : Ἀθανάσ.Ι,9 κριοκέφαλος Ἄμμων, Φίλιππ. Θεσ.32,254· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τετραμερῶν ἐκ τῶν κεραμβυκιδῶν ἢ μακροκέρων.

κριοκοπῶ-έω μτγν. μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ : Πολύβ.Ι,42,9 τοὺς δὲ λοιποὺς πάντας ἅμα κριοκοπεῖν ἐνεχείρησαν, Ἀππ.Μιθριδ.36, Ἀθήν. Μηχ.14,11, Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.143,7.

κριομαχία (ἡ) μτγν. ἡ διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ μάχη, ἐπίθεσις κατὰ φρουρίου : Γέλλ.Ἀττ.Νύκτ.13, 22,4 [δ.γρ. ἀντὶ σκιαμαχία].

κριομαχῶ-έω μτγν. μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.185,14.

κριόμορφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὄψιν, μορφὴν ἢ σχῆμα κριοῦ, ἐπὶ νηός, κριοπρόσωπος βλ.λ.2) : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,256 ἐπὶ κριομόρφου νηός.

κριομύξης (ὁ) μσν. δ.τ. τοῦ κριόμυξος βλ.λ.ΙΙ : Πρόδρ.Ἀμάραντ.434 τὸν ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα Στρατοκλέα λέγεις τὸν κριομύξην.

κριόμυξος-ον [μύξα] μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κορυζῶντα κριόν, μυξάρης· ‖ μτφ. ὡς σκωπτ. ἐπίθ. μωρός, ἠλίθιος : Κερκ.15.

κριοπρόσωπος-ον κ. μτγν. ὁ ἔχων πρόσωπον κριοῦ : Ἡρ.2,42 κριοπρόσωπον τοῦ Διὸς τὤγαλμα ποιοῦσι Αἰγύπτιοι, Λουκ.Θυσ.14 κριοπρόσωπος Ζεύς· **2)** ἐπὶ νηὸς ἧς ἡ πρῷρα καταλήγει εἰς μορφὴν κριοῦ : Νύμφ.18 κριοπρόσωπος ναῦς.

κριόπρῳρος-ον ὁ κριοπρόσωπος βλ.λ.2) : Σχόλ. Πλάτ.Μενξ.243Α κριόπρῳρον πλοῖον, Σχόλ.Ἀπολλ. Ρ 2,168 κριόπρῳρον σκάφος.

κριός (ὁ) τὸ ἄρρεν πρόβατον καὶ εἰδ. ὁ ἐπιβήτωρ, τὸ κριάρι : Ὀδ.Ι 447 κριὲ πέπον, Ἡρ.2,42 κριὸν ἐκδείραντα προσχέσθαι τε τὴν κεφαλήν, αὐτ.4,192 καὶ κριοὶ ἄγριοι· ‖ παροιμ. κριὸς τροφεῖα ἀπέτεισεν [ἐπὶ ἀχαρίστου, διότι ὁ κριὸς κερατίζει τοὺς θρέψαντας αὐτόν], Ζηνόβ.4,63, Ἡσ., Σουΐδ.· ὁμ. κριοῦ διακονία [ἐπὶ παροχῆς διακονίας, ἤτοι ἐξυπηρετήσεώς τινος εἰς ἀχάριστον] : Σουΐδ., Ἡσ.· ‖ Κριὸς τίτλος ποιήματος τοῦ Σιμων. συντεθέντος εἰς τιμὴν τοῦ Κριοῦ Αἰγινήτου :

Ἀριστφ.Νεφ.1356 **ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κριόν, ὡς ἐπέχθη** (πῶς ἐκουρεύθη)· **2)** μτφ. **κριός,** μτ. τῆς λ. **πολιορκητικὸς** ἢ ἄνευ, πολεμικὸν μηχάνημα πρὸς κατακρήμνισιν τῶν τειχῶν τῶν προσβαλλομένων πόλεων, ἀποτελούμενον ἐκ πελωρίας δοκοῦ εἰς ἧς τὸ ἄκρον προσηρμόζετο μεταλλικὸς ὄγκος ἔχων σχῆμα παρεμφερὲς πρὸς κεφαλὴν κριοῦ : Ξεν.ΚΠ 7,4,1 **ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριούς,** Πολύβ.1,48,9 **καὶ τὰ στύπη τῶν κριῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀχρειωθῆναι,** Ἀθήν.Μηχ.14,1,Ἰώσ.Π1 3,7,19· **3)** **ἀστερισμὸς τοῦ Κριοῦ** ὁ πρῶτος τῶν ἀστερισμῶν τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου : Εὔδοξ.π.Ἱππαρχ.1,2,13,Εὐκλ.Φαιν.6Μ,Ἄρατ. 238,Ἰώσ.Α1 3,10,5· **4)** ὄν. θαλασσίου τινὸς τέρατος, κήτους : Αἰλ.Ζ1 9,49, αὐτ.15,2, Ὀππ.Ἁλ.1,372· ‖ κ. εἶδος διθύρου μαλακοστράκου : Ἡγήσ.36 (κῶδ.Α Ἀθην. κρεῖος)· **5)** εἰδ. ὁ κοχλίας τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου, καθὸ συνεστραμμένος ὡς τὸ κέρας τοῦ κριοῦ : Πολυδ.1,83· **6)** τμῆμα ἢ εἶδος ἀρδευτικοῦ συστήματος (ἀμφ.σημ.): Ἐπιγρ.· **7)** μία τῶν ποικιλιῶν τοῦ ἐρεβίνθου : Θεόφρ.Φ1 8,5,1· **8)** νεώτ. μία τῶν κινήσεων ἐν τῇ πάλῃ· **9)** νεώτ. φυσ. μηχάνημα πρὸς ἀνύψωσιν ὕδατος ὑπὲρ τὸ ἐπίπεδον τῆς δεξαμενῆς ἐν ᾗ εὑρίσκεται· ‖ μηχανολογ. **κτύπημα τοῦ κριοῦ** ἐξ ἀποτόμου ἐπιστροφῆς τοῦ διοχετευομένου ὕδατος διάρρηξις τῶν σωλήνων.

κρῐόστᾰσις-ως (ἡ) μτγν. ἡ κριοδόχη, ξυλίνη συσκευὴ ὑποστηρίζουσα τὸν πολιορκητικὸν κριὸν βλ.λ.2) : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.92,19.

κριόσφιγξ-ιγγος (ἡ) νεώτ. ἡ ἔχουσα κριόσχημον κεφαλὴν σφίγξ, ὡς αἱ ἐν Καρνὰκ τῆς Αἰγύπτου.

κριοτάφος (ὁ) πάπ. ὁ θάπτων ἱεροὺς κριούς.

κριοφάγος-ον μτγν. ὁ ἐσθίων κριούς· Ἡσ. «θεός τις, ᾧ κριοὶ θύονται».

κρῐοφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων πολιορκητικὸν κριόν : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.99,44 **κριοφόροι χελῶναι,** Ἀθήν.Μηχ.8,14, Ἀπολλδ.Δαμ. Πολιορκ.138,18, Διόδ.Σ 20,48 **καὶ χελώνας δύο κριοφόρους,** αὐτ.20,91, Ἀππ.Λιβ.98 **κριοφόροι μηχαναί,** Ἀνών.π.Σουΐδ. ἐν λ. προαηρεικότος· **2)** ὁ φέρων ἐπ' αὐτοῦ κριόν, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ : Παυσ.9,22,1.

κρισαῖος-α-ον ὁ ἐκ ἢ ὁ τῆς Κρίσης : Ἡρ.8,32 **τὴν ὑπὲρ τοῦ Κρισαίου πεδίου οἰκημένην.**

κρισίαι Ἡσ. «τάξεις ἱππικαί».

κρισιαρχία (ἡ) νεώτ. τὸ τοῦ φιλοσόφου Καντίου σύστημα τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ κύρους τῆς γνώσεως.

κρίσιμο(ν) (τὸ) δημ. ἡ ὑπὸ κρίσιν ὑπόθεσις, διαφορὰ δικαστικῆς φύσεως : Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ. 201 **πάνε στὸν καδῆ .. ἴντα 'ναι τὸ κρίσιμόν σας.**

κρίσῐμος(-η)-ο(ν) (κρίσις) κ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς κρίσεως, ἀποφασιστικός, ὁ τὸ τέλος πράξεως ἐπιφέρων, ὅθ. ἐπικίνδυνος : Ἱππ.Ἀφορ.7,85 **κρίσιμος ἡμέρα** (ἡ καθ' ἣν ἐπέρχεται κρίσις ἀσθενείας τινός), Ἀριστλ.Φυσ.230b,5,Μέν.890 **κρίσιμος γὰρ αὕτη γίγνεται** (ἡ ἑβδόμη ἡμέρα), Ἀγαθ.ἐν ΑΠ 11,382,11 **κρ- φάεα,** Ἱππ.Ἐπιδ.1,7 **ἐν κρισίμοις, - ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι κρίσιμος, - κρίσιμη στιγμή'** κ. συγκρ. : Ἱππ.Διαίτ.23.

κρισιμότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τι εἰς κρίσιμον, εἰς ἀποφασιστικὴν ἢ ἐπικίνδυνον φάσιν, περίοδον, καμπήν.

κρισίμως ἐπίρρ. κ. μτγν. κατὰ τρόπον κρίσιμον βλ.λ. : Ἱππ.80F **τὰ ἐν φρίκησι ἅμα ἱδρώσαντα κρισίμως,** Γαλ.4,495,3.

κρῑσιολογία (ἡ) μτγν. δίκη, κρίσις, κρισολόγημα : Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(4),130 (πληθ.).

κρίσις-εως (ἡ) κ. μσν., νεώτ., δημ. **κρίση,** δημ.πληθ. **κρίσες** κ. **-άδες,** διάκρισις, διαχωρισμός : Μέλισσ.72 **κ- τοῦ πλέω καὶ τοῦ μὴ πλέω,** Ἀριστλ. ΗΝ 1165a,34 **κ- τῶν ὁμοιογενῶν, τῶν διαφερόντων'** ‖ ἐν τῇ λογ. ἡ διανοητικὴ ἐνέργεια ἡ διὰ τῆς συγκρίσεως προσδιορίζουσα τὴν λογικὴν σχέσιν δύο ἐννοιῶν, ἑνοῦσα ἢ ἀποχωρίζουσα αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων : **κρίσεις καταφατικαὶ - διαζευκτικαί'** **2)** γεν. ἡ διανοητικὴ ἐνέργεια ἡ διὰ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν προσώπων ἢ τῶν πραγμάτων ἐξάγουσα καὶ διατυποῦσα λογικὰ συμπεράσματα, ἔκφρασις γνώμης, ἀπόφανσις : Ἡρ.3,34 **ἥσθη τε ταῦτα ἀκούσας ὁ Καμβύσης καὶ ἐπαίνεε τὴν Κροίσου κρίσιν,** Αἰσχ.Ἀγ.1288 **ἐν θεῶν κρίσει,** Ἱππ.Ὅρκ 1 **κατὰ δύναμιν καὶ κρίσιν ἐμήν,** Σοφ. ΟΤ 501 **κρίσις οὐκ ἀληθής,** Στωϊκ.1,50 **κρίσις διημαρτημένη,** ΚΔ Ἰω.8,16 **ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθής ἐστιν, - κατ' ἀγαθὴν κρίσιν'** ‖ ὁμ. μτ. γενικ. τοῦ προσ. ἢ τοῦ πράγμ. ἀπόφασις περί τινος, ὡς πρός τι : Ἡρ.6,131 **ἀμφὶ μὲν κρίσι τῶν μνηστήρων ταῦτα ἐγένετο,** Πίνδ.Ο 3,21 **καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν,** αὐτ.Ν 10,23,Πλάτ.Πολ.620B **ψυχὴν .. Αἴαντος .. μεμνημένην τῆς τῶν ὅπλων κρίσεως** (τῆς περὶ τῶν ὅπλων ἀποφάσεως), Ἐρωτόκρ.3,1172 **νὰ τὸν εὑρῇ κι ἀπάνω ντου κρίση πρικιὰ νὰ κάμῃ'** ‖ ὁμ. ἡ διατύπωσις ἀναλυτικῆς γνώμης περί τινος : **ἐδημοσιεύθησαν εὐμενεῖς κρίσεις περὶ τοῦ ἔργου του'** **3)** ἡ νοητικὴ ἱκανότης τοῦ κρίνειν, τοῦ σχηματίζειν καὶ διατυποῦν τὴν περὶ τῶν προσώπων ἢ τῶν πραγμάτων γνώμην : Πλούτ. Ἠθ.79F **περὶ κρίσεις καὶ συνηγορίας καὶ ἀρχάς, -ἄνθρωπος χωρὶς κρίσιν, - ἔχει ἀγαθὴν κρίσιν'** **4)** ἡ πρᾶξις τοῦ κρίνειν, τοῦ δικάζειν, ἡ δίκη ἢ δικαστικὴ γνωμοδότησις : Θουκ.1,131 **καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν,** Ἀντιφ.4,4,2 **οὐδὲν ἂν τῆς ὑμετέρας κρίσεως ἔδει,** Λυσ.13,35, Πλάτ.Νόμ.856C **εἰς κρίσιν ἄγων τὸν ἐπιβουλεύοντα,** Δημ.555 **καὶ ὑποσχόντα κρίσιν περὶ ὧν ἄν τις ἐγκαλέσῃ,** ΚΔ Ματθ.23,23 **καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον'** κ. ἐπὶ τῆς θείας δίκης : αὐτ.Μᾶρκ.3,29 **ἀλλ' ἔνοχός ἐστιν αἰωνίου κρίσεως,** αὐτ.Ματθ.23,23, Μηναῖ.3,2 **Παναγία, πρόφθασον ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως'** ‖ ὅθ. κ. δημ. βάσανος, τυραννία : Ἐρωτόκρ.1,880 **τοῦ λάφρωνε τὴν κρίση,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.27,42 **καὶ κάνουνε κρισάδες | καὶ τυραννοῦν τσὶ Χρισθιανούς'** **5)** ἔρις, φιλονικία : Ἡρ.5,5 **κρίσις γίνεται μεγάλη .. περὶ τοῦδε,** αὐτ.7,26· **6)** ἅμιλλα, συναγωνισμός : Σοφ.Τρ.266 **πρὸς τόξου κρίσιν,** αὐτ.Ἠλ.684 **δρόμον .. οὗ πρώτη κρίσις,** Ἀριστφ. Βάτρ.779 **κρίσιν ποιεῖν ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος,** Πλάτ.Πολ.379E **θεῶν ἔριν τε καὶ κρίσιν'** **7)** τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ ἔκβασις πράγματός τινος : Θουκ.1,23 **τὸ Μηδικὸν .. ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχεν,** Δημ.244 **ἐν τοῖς πεπολιτευμένοις τὴν κρίσιν εἶναι νομίζω,** Πολύβ.1,59,11· **8)** ὅθ. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἀποφασιστικὴ τροπή, κρίσιμος φάσις, κυρίως ἀναφορ. πρὸς νόσον : Ἱππ.Κρίσ.34 **κρίσις ξύντομος ἐπὶ τὸ κάκιον,** Γαλ.9,550· ‖ παροξυσμός, διαταραχή : **νευρικὴ - ἐπιληπτικὴ κρίσις, - τὸν ἔπιασε ἡ κρίση'** **9)** νεώτ. κ. δημ. περίοδος ἀνωμάλου καταστάσεως, δυσχεροῦς, κινδυνώδους ἐκτροπῆς ἀπὸ τῶν κανονικῶν, ὁμαλῶν συνθηκῶν τοῦ βίου : **οἰκονομικὴ - ἠθικὴ κρίσις, - τὸ νόμισμα διέρχεται κρίσιν'** ‖ **ὑπουργικὴ κρίσις** (ἐπὶ ἀδυναμίας σχηματισμοῦ κυβερνήσεως).

κρίσμιον Ἡσ. «φυλάκιον».

κρισολόγημα (τὸ) δημ. κρίσις, δίκη, δικαστικὸς ἀγών, διαδικασία.

κρισολογία (ἡ) δημ. κ. **-ιά** ἡ κρισιολογία, τὸ κρισολόγημα βλ.λς.

κρισολογοῦμαι-έομαι μσν., δημ. **-ιέμαι** διατελῶ ἐν δίκῃ πρός τινα, διεξάγω δικαστικὸν ἀγῶνα κατά τινος : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,52 **ἄρχισαν .. νὰ κρισολογοῦνται καὶ νὰ ὑβρίζωνται.**

κρίσσιον (τὸ) τὸ φυτὸν **κάρδος ὁ** πυκνοκέφαλος, γαϊδουράγκαθο ἢ γομαρόγκαθο : Διοσκ.4,118.

κρισσοκάθων-ωνος (ὁ) μσν. ὁ πάσχων ἐκ κιρσοκήλης τῶν ὄρχεων, ἐπὶ ἵππων : Ἱππιατρ.14.

κρισσός (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ κιρσὸς βλ.λ. : Ἀνδρέας π.Διοσκ.4,118, Ἱππιατρ.54,6 **κρισσοκάθωνες ἵπποι λέγονται οἱ κατὰ τῶν διδύμων κρισσοὺς ἔχουσιν**· **2)** Ἡσ. «ἡ ἐν ταῖς δρυσὶ γινομένη διάφυσις, ὅθεν ῥέει ὁ ἰξός. ἢ ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις διάφυσις σκληρὰ καὶ ὀζώδης».

κρισσώδης-ους-ες μτγν. ἀττ. τ. ἀντὶ κιρσώδης βλ.λ. : Γαλ.19,123, Ἡσ. ἐν λ. βδαλοί (κῶδ κροσσ-).

κρίταμο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κρίθμον, ἃ. κρίτανο.

κρίτανος Ἡσ. «τέρμινθος».

κριτήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ὁ κριτής : Ἐπιγρ.· **2)** ἑρμηνευτὴς ὀνείρων, ὀνειροκρίτης : Νικόλ.Δαμ.66,9]· **3)** ἐσφ. γρ. ἀντὶ κραντὴρ βλ.λ. : Ἀριστλ.π.ΕΜ742.

κριτήριο(ν) (τὸ) (κριτής) κ. μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. μέσον πρὸς κρίσιν ἢ δοκιμήν, μέτρον ἢ γνώμων, εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν διάνοιαν, Πλάτ.Θεαίτ.178Β **ἔχων αὐτῶν τὸ κριτήριον ἐν αὐτῷ**, αὐτ. Πολ.582Α, Πλούτ.Ἠθ.448Β, Ἀριστλ.Μετοφ.1063a,3 **τὸ αἰσθητήριον καὶ κριτήριον τῶν . . χυμῶν**, Πρόλ. Ἐπικ.Ἐπιστ.1,5Ü (πληθ.), αὐτ.Δόξ.24· ‖ γεν. ὁ ὢν ὄργανον, μέσον κρίσεως, ὁ πρὸς κρίσιν, ἐκτίμησιν καὶ ἀπόφασιν χρησιμεύων : Ζήν.Κ1,26 **χρόνου εἶναι μέτρον καὶ κριτήριον τάχους**· ‖ **περὶ κριτηρίου** τίτλος ἔργων τοῦ Ἐπικούρου (Διογ.Λ10, 27), Ποσειδωνίου (Διοκλ.π.Διογ.Λ7,54), Πτολεμαίου· **2)** εἰδ.δικαστήριον : Πλάτ.Νόμ.767Β, Πολύβ.9,33,12 **κοινὸν ἐκ πάντων . . κριτήριον**, Πάπ., ΚΔ Κορινθ. 1,6,2 **ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλαχίστων**, Ἐπιγρ., Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,247 **αἱροῖτο . . τὴν ἐπὶ τοῦ τοιούτου κριτηρίου διαδικασίαν**· ‖ κ. δημ. ὁ τόπος ἔνθα ἑδρεύει κριτήριον, δικαστήριον : Παυσ. 2,20,7 **τὸ δὲ χωρίον τὸ ὄπισθεν καὶ ἐς τόδε Κριτήριον ὀνομάζουσιν**· **3)** δικαστικὴ ἀπόφασις : Ἐπιγρ.· **4)** μτγν., μσν. κ. δημ. τὸ οὐδ. **κριτήριο(ν)**, ἰδ. κτ. πληθ. **κριτήρια** βάσανα, βασανιστήρια : ΚΔ Ἰακ.2,6 **καὶ αὐτοὶ ἕλκουσιν ὑμᾶς εἰς κριτήρια**, Ἐρωτόκρ.4,421 **πληγὲς θανάτου, βάσανα, πάθη, κριτήρια δῶσ' μου.**

κριτής (ὁ) (κρίνω) κ. μσν., νεωτ. κ. δημ., ποι. κλητ. κ. **κριτῆ** (Ἱππῶν.118), ὁ κατ' ἰδίαν κρίσιν, ἐκτίμησιν ἀποφαινόμενος περί τινος, ὁ κρίνων καὶ ἀποφασίζων ἐπί τινος, δθ. κ. ὁ διαιτητής, ἐν διαστολῇ πρὸς τὸν δικαστὴν τὸν συμφώνως τῷ νόμῳ ἀποφαινόμενον, δικάζοντα· συνήθ. ἐν χρ. ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς ποιητικοὺς ἀγῶνας· Σχόλ.εἰς Αἰσχίν.3, 233 «καταχρηστικῶς λέγει τὸν δικαστήν· κριτὴς γὰρ ὁ κρίνων τοὺς τραγῳδούς, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπὶ σκηνῆς» : Ἐπίχ.229 **ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται**, Ἀριστφ.Νεφ.1115 **τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων**, αὐτ.Ἀχ.1224, Ἀνδοκ.4,21, Πλάτ.Νόμ.2, 659 **οὔτε γὰρ παρὰ θεάτρου δεῖ τόν γε ἀληθῆ κριτὴν κρίνειν μανθάνοντα καὶ ἐκπληττόμενον ἀπὸ τοῦ θορύβου τῶν πολλῶν**, Αἰσχίν.3,232 **τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ τῶν Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦται** (ἑπομ. τῆς λ. κριτὴς ῥητορικῶς ἐν τῇ σημ. τοῦ δικαστής, βλ. ἀνωτ. σχόλ.)· ‖ ὁμ. σπαν. π. ῥητ. ἀντὶ τοῦ δικαστής : Δημάδ.3· ‖ γεν. ὁ κρίνων καὶ ἐκφραζόμενος περί τινος, ὁ κατ' ἰδίαν γνώμην ἀποφαινόμενος, ὁ ἐκτιμητὴς κατὰ κρίσιν πράγματος ἢ γεγονότος : Αἰσχ.Ἱκ.397 **οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα· μή μ' αἱροῦ κριτήν**, Ἡρ.3,160 **Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ κριτῇ**, Θουκ.1,20 **τῶν λεγομένων μὴ κακοὺς κριτάς**, ΚΔ Λουκ.11,19 **διὰ τοῦτο αὐτοὶ κριταὶ ὑμῶν ἔσονται**· ‖ μτγν. ἐκκλ., μσν., νεώτ. κ. δημ. συνηθέστ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ κρίνοντος κατὰ τὰς βουλὰς αὐτοῦ καὶ ἀμείβοντος ἢ κολάζοντος : αὐτ.Πράξ.10,42, αὐτ.Τιμ.2,4,8 **ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος . . ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος . . ὁ δίκαιος κριτής**, Ἀκολουθ.ΜΣαββ.Στάσ. 1,57 **ὁ κριτὴς ὡς κριτὸς πρὸ Πιλάτου κριτοῦ**· πρβλ. δικαιοκρίτης κ. φρ. **ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως**· ‖ μτ. ἐμπροθ. γενικ. (περὶ) ἐν τῇ γεν. σημ. : Λυσ. 16,21 **ἕτεροι περὶ αὐτῶν κριταί εἰσιν**, Πλάτ.Φιλ.65Α· ‖ νεώτ. ὁμ. μτ. ἐμπροθ. διορ. ἢ μτ. γενικ. : **οἱ ἐπὶ τῆς προκυψάσης διαφωνίας κριταί,- πᾶς ἀμερόληπτος κριτὴς τῆς καταστάσεως**· ‖ μσν. δημ. ἀντὶ τοῦ δικαστής : δ. δίστ. **σὰν τύραννος μὲ τυραννεῖς καὶ σὰν κριτὴς μὲ κρίνεις**· ‖ **ἐνυπνίων κριτὴς = ἐξηγητὴς** ὀνείρων, ὀνειροκρίτης : Αἰσχ. Πέρσ.226· **2)** φρ. **λαμβάνειν κριτὴν** ἔχειν ὑποστηρικτήν, ὑπερασπιστήν : Ἀριστλ.Ψυχ.405b,8 **πάντα τὰ στοιχεῖα κριτὴν εἴληφε**, αὐτ.Πολ.1337a,42· **3)** ἐν ΠΔ π. Ἰουδαίοις αἱρετὸς ἡγεμών, κυβερνήτης: ΠΔ Κριτ.2,16 **καὶ ἤγειρε κύριος κριτάς**· ‖ ἐν τῷ πληθ. Κριταὶ τίτλος ἔργου τῆς ΠΔ· **4)** πάπ. ὁ κατὰ νόμον ἁρμόδιος δικαστής, ἐν φρ. **κριτὴς δοθεὶς** (judex datus)· **5)** Ἐπιγρ. ὁ ἐκ συμφωνίας τῶν διαφερομένων ὁρισθείς, προκριθεὶς δικαστὴς ἐν φρ. **ἐπίλεκτος κριτὴς** (judex selectus)· **6)** π. Βυζαντ. ἀξιωματοῦχος διαιτητὴς ἢ ἐπιτηρητὴς τῆς τάξεως ἀναλόγως τοῦ κτ. γενικ. συνεκφ. προσδ. : **κριτὴς τοῦ ἱπποδρόμου, - κριτὴς τοῦ βήλου, - κριτὴς τοῦ δημοσίου κ. ἄ.**· **7)** Ἡσ. «κριτὰς ὀδόντας»· πρβλ. κραντήρ.

κριτιάζω μτγν. μιμοῦμαι τὸ ὕφος τοῦ Κριτίου : Φιλόστρ.Σοφ.1,16,2, αὐτ.2,1,14 **κριτιάζουσα ἠχώ.**

κριτικός-ή-όν κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ κρίνειν, διακρίνειν : Ἀριστλ.ΑΥστ.99b,35 **δύναμις σύμφυτος κριτική**, Ποσειδ.1,4 **οὐκ ἔχει ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοῦφον**, Φιλόδ.Μουσ.8Κ **αἰσθήσεις κριτικαί**, Ἀριστλ.Ψυχ. 432a,16 **τὸ κριτικὸν** (ἡ δύναμις τοῦ διακρίνειν)· ‖ ὁμ.μτ.γενικ. : Ἀριστλ.Αἰσθ.442b,17 **ἡ γεῦσις τῶν σχημάτων κριτικωτάτη**, Θεόφρ.Αἰσθ.43· ‖ ἐπὶ προσ. : Ἀριστλ.ΖΜ 39a,9 (τὸν ὅλως πεπαιδευμένον) **περὶ πάντων ὡς εἰπεῖν κριτικόν τινα νομίζομεν εἶναι**· ‖ ὁ μετὰ κρίσεως ἐξετάζων τι καὶ ἐκφέρων κρίσιν περὶ αὐτοῦ εἰδ. ἐν φιλολογ. ζητήμασιν, γραμματικός : Πλάτ.Ἀξ.366Ε, Φιλόδ. Ποιημ.5,24, Στράβ.9,1,10, Δίων Χρ.53,1 **τῶν ὕστερον γραμματικῶν κληθέντων πρότερον δὲ κριτικῶν**· ‖ ἐπὶ τοῦ Κράτητος : Ἀθήν.11,490Ε **Κράτης δὲ ὁ κριτικὸς σφετερισάμενος αὐτῆς τὴν δόξαν ὡς ἴδιον ἐκφέρει τὸν λόγον**· ‖ κ. ὡς ἀντίθ. τοῦ γραμματικός : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,79· ‖ τίτλος ἔργου τοῦ Γαληνοῦ (Ἰδ.Βιβλ.17)· ‖ **πρὸς τοὺς κριτικοὺς** τίτλος ἔργου τοῦ Χρύσ.Στωϊκ.2,9· ‖ νεώτ. τὸ ἀρσ. **κριτικὸς** ὡς οὐσ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν λογοτεχνικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν κριτικήν : **κριτικὸς τοῦ θεάτρου**· ‖ ἡ **κριτικὴ** (ἐνν. τέχνη) τὸ ἔργον τῶν κριτικῶν, ἀντίθ. γραμματική : Ταυρίσκ. π.Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,248 **Ταυρίσκος γοῦν ὁ Κράτητος ἀκουστής, ὥσπερ οἱ ἄλλοι κριτικοί, ὑποτάσσων τῇ κριτικῇ τὴν γραμματικήν**, πρβλ.Σχόλ. Διον.Θρ.3Η· **2)** κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρίσιν ἢ εἰς κριτὴν βλ.λ. : **κριτικαὶ μελέται, - κριτικὴ νωθρεία** (ἡ εὔκολος παροχὴ πίστεως εἰς ξένας βεβαιώσεις ἄνευ ἐλέγχου), **- κριτικὸς νοῦς**· **3)** κρίσιμος βλ.λ. : Φίλ.1,45· πρβλ.Πλούτ.Ἠθ.134F **ἀκριβεῖς καὶ τεταγμένας τινὰς ἐκ περιόδου κριτικὰς ἐμβάλλοντες, - ἡ κριτικὴ περίοδος τῆς γυναικὸς** (ἡ κρίσιμος ἡλικία)· **4)** ὁ τῶν κριτῶν, δικαστῶν· **ἀρχὴ κριτικὴ** τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τῶν κριτῶν, ἀντίθ. ἀρχὴ βουλευτική : Ἀριστλ.Πολιτ.1275b,19.

κριτικῶς ἐπιρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κριτικόν : Ἀρτεμίδ.Δολδ.Προοίμ.4 **κριτικῶς εἶχε**

τῶν τοιούτων, Γαλ.4,365,3 **ὅσα κριτικῶς ἡ φύσις εἴωθεν ἐργάζεσθαι·** 2) κρισίμως: Γαλ.Χρ.Μορ.17,2.
κριτίς-ίδος (ἡ) μτγν., θηλ. τοῦ κριτής βλ.λ. : Ἀλέξ. Ἀφρ.Ψυχ.2,156 **ἡ γὰρ φαντασία κριτὶς τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων.**
κριτός-ή-όν (κρίνω) διακεχωρισμένος, ἐκλεκτός, ἄριστος : Ἰλ.Η 434 **ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἤγρετο λαὸς Ἀχαιῶν,** Ὀδ.Θ 258· 2) ἐκλεκτός, ἔξοχος: Πίνδ.Π 4,50 **κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν ἐν λέχεσιν γένος,** Σοφ.Τρ.27, αὐτ.245 **κριτὴ δάμαλις.**
κρίτρον (τὸ) νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. **κρίτρα** (τὰ) τὰ καταβαλλόμενα ἔξοδα διὰ τὴν λογοτεχνικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν ἀπόφανσιν εἰς τὸν ἢ τοὺς κριτάς, ἰδ. ὑπὸ τῶν συμμετεχόντων εἰς διαγωνισμόν.
κριῶ-όω, μτχ. παθ. παρακ. **κεκριωμένον** τὸ εἰς σχῆμα κριοῦ πεποιημένον· Ἡσ. **ἐν λ.** Γαλλίμ.
κριώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κριόν : Φίλ.1,113,18 **τὸ κριῶδες οὖν καὶ ὁρμητικὸν καὶ ἄκριτον ἐν ἡμῖν ἐστὶ τὸ ἐριστικὸν εἶδος.**
κρίωμα-ατος (τὸ) ὁ κριὸς βλ.λ.2) **κ.** 5) : Ἀπολλδ. Δαμ.Πολιορκ.139,1 (ἀμφ.)· 2) κριὸς βλ.λ.6), εἶδος πλοίου : Ἀκύλ.ΠΔ Ἰεζ.40,14.
κριωπός-όν μσν. ὁ κριοπρόσωπος βλ.λ. : Φώτ.151· 2) ὁ κριὸς βλ.λ.8) : Πάπ.
κρίως ἀντὶ κρέως, κρητ. ἐν. γενικ. τοῦ κρέας βλ.λ.
κροάζω νεώτ. ἀντὶ κροαίνω βλ.λ.
κροαίνω κ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐν χρ. μ. κτ. μτχ. ἐνεστ. ἐπὶ ἵππου, κρούω, κτυπῶ, ἀνασκάπτω τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ὁπλῶν : Ἰλ.Ζ 507 **θείῃ πεδίοιο κροαίνων** (ὁ σχολ. ἀπορρίπτει τὴν ἑρμηνείαν **«ἐπιθυμῶν»** ἣν ἔδωκεν ὁ Ἀρχίλ.176· πρβλ. κρυαίνω), Ὀππ.Κυν.1,279 **κροαίνοντες πεδίοισιν,** Φιλόστρ.Εἰκ.1,30· 2) μτφ. ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλου, μεταχειρίζομαι στομφώδεις λέξεις : **αὐτ.** ἐν Σοφ. 125,7· 3) κρούω διὰ πλήκτρου, κιθαρῳδῶ : Ἀνακρεόντ.58,6 **πλήκτρῳ λιγυρὸν μέλος κροαίνων.**
κρόασμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ κραυγὴ τῶν κοράκων : Ραγκ.Ἀλ.1,67 **τὸν κάτοικον τῶν λάκκων τὸ κρόασμα ξυπνᾷ.**
κρόβαλος Ἡσ. « ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων, καὶ οἱ τρίχες τῶν αἰδοίων».
κροβάντιον αὐτ. « πολίον ».
κροιγκίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἔνυδρον ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν διπλοῦν θειϊκὸν ἅλας τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ νατρίου.
κροιός μτγν. κ. μσν. Ἡσ. «νοσώδης, ἀσθενής»· 2) κολοβός : Θεόγνωστ.Καν.21, Ἐπιγρ. **ἐάν τις τῶν λίθων ἔχει** (sic) **τι κροιόν,** ὁμ. **ἐγκολλᾶν τῶν λίθων τὰ κροιά.**
κρόκα ἑτερόκλ. ἐν. αἰτ. τοῦ κρόκη βλ.λ.
κροκάλη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κρόκη βλ.λ.3) : Θεοδωρίδ.ΑΠ 7,479· || νεώτ. χάλιξ ἀπεστρογγυλωμένος καὶ εὑρισκόμενος εἰς τὰς θαλάσσας, ποταμοὺς ἢ λίμνας, βότσαλο· || ἐν τῷ πληθ.ἀμμώδης αἰγιαλός Εὐστ.855,51 « τὰς κρόκας, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους, αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι» : Εὐρ.ΙΑ 211 **παρά τε κροκάλαις δρόμον ἔχοντα,** Διοκλ.ΑΠ 6,176 **δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠιόνων κροκάλαισιν.**
κροκαλλίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **φαλοινιδῶν.**
κρόκαλον Ἡσ. «τὸ πανοῦργον παιδίον».
κροκαλοπαγής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ συγκεκολλημένων προκαλῶν : **κροκαλοπαγῆ στρώματα.**
κροκᾶτος η-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. **ὁ ἔχων χρῶμα κρόκου,** ὁ κίτρινος : Διοκλητ.Ἔδικτ.7,38, Πρόδρ. 1,210 **δαμάσκηνα κροκᾶτα,** Βάρν.Μοιραῖοι **ὦ τῆς αὐγῆς κροκάτη γάζα, γαρούφαλλα τοῦ δειλινοῦ.**
κροκέ (τό, ἀκλ.) (γαλλ.) νεώτ. κ.δημ. παιδιὰ καθ' ἣν πληττόμεναι διὰ ξυλίνων σφυρῶν ξύλιναι σφαῖραι διέρχονται κάτωθεν μικρῶν τόξων.
κρόκεος-ον (κρόκος) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου : Πίνδ.Π 4,232 **ἀπὸ κρόκεον ῥίψαις Ἰάσων εἷμα θεῷ πίσυνος** (δ.ἀνάγν. κροκόεν), Εὐρ.Ἑκ.468 **ἐν κροκέῳ πέπλῳ.**
κρόκες (αἱ) πληθ. ὀνομαστ. τοῦ κρόκη (κτ. μεταπλασμόν).
κροκέττα (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. βωλάριον ζυμαρικοῦ ἢ λειανιστοῦ κρέατος, ἐπιπασσόμενον διὰ τετριμμένης γαλέττας καὶ ἐμβαπτιζόμενον εἰς κρόκον ᾠοῦ φηνόμενον ἐν βουτύρῳ.
κρόκη (ἡ) (κρέκω) κ. μτγν. κ. νεώτ., ἑτερόκλ. αἰτ. **κρόκα** (Ἡσίοδ.Ἔργ.538), πληθ. ὀνομαστ. **κρόκες** (ΑΠ), τὸ μεταξὺ τῶν νημάτων τοῦ στήμονος εἰσαγόμενον νῆμα, ὑφή, ὑφάδι : Ἡρ.2,35 **ὑφαίνουσι δὲ . . ἄνω τὴν κρόκην ὠθέοντες,** Εὐπ.319 **νῆσαι μαλθακωτάτην κρόκην,** Πλάτ.Πολιτ.283Α **εὐθυπλοκίᾳ κρόκης καὶ στήμονος,** Ἀριστλ.ΖΙ 623a,11 **κρόκας ἐμβάλλειν·** πρβλ. Μέν.892· || γεν. μίτος, κλωστή : Ἱππ.467,41 **συνθεὶς τὴν τομὴν κρόκῃ διπλῇ κατειλίξαι πᾶσαν αὐτήν,** Λουκ.Πλ.26· 2) κροκύς βλ.λ. : Ἀριστφ.Σφ.1144 **ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ·** κ. πληθ. : Πίνδ.Ν 10,44 **μαλακαῖσι κρόκαις** (μὲ ἐνδύματα ἐκ μαλακοῦ ἐρίου), Σοφ.ΟΚ 474 **κρόκαισιν,**Εὐρ.ἀπ.282,12 **τρίβωνες ἐκβαλόντες.. κρόκας** (ἀπολέσαντες τὴν μαλλωτὴν ἐπιφάνειαν, **τετριμμένοι**)· || Ἐπιγρ. **κρόκη θαψίνη** (κίτρινον ἔριον, μαλλί)· 3) λίθος ἀπεστρογγυλωμένος, ψῆφος, χάλιξ, ἄ. κροκάλη : Ἀριστλ.Μηχ.852b,29 **ἐν κρόκῃσι** ἐπὶ τῶν χαλίκων παραλίας : Λυκόφρ.107.
κροκήιος-η-ον ποι. τ. ἀντὶ κρόκεος βλ.λ. : Ὕμν. Δήμ.178 **κροκήιον ἄνθος.**
κροκηρός-ά-όν μτγν. κ. μσν. ὁ παρεσκευασμένος ἐκ κρόκου : Γαλ.13,182 **κροκηρὸν φάρμακον.**
κροκίας (ὁ) (ἐνν. λίθος) μτγν. λίθος ἔχων χρῶμα κρόκου : Πλούτ.Ἠθ.375Ε.
κροκίδα (ἡ) δημ. κ. **κροκίδι** (τό), ὀρθότ. **κροκύδα-ύδι** τὸ χνούδι ὑφάσματος ἢ ὑφαντικῆς ὕλης, ἡ κροκύς.
κροκίδιον (τὸ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ **κροκὶς ἢ κροκὺς** βλ.λ.· πρβλ. Κορ.Ἄτ.4Α,259.
κροκιδίζω δημ. κ. κροκυδίζω βλ.λ.
κροκιδισμός (ὁ) νεώτ., ὀρθότ. **κροκυδισμός** ἰατρ. ὅρος ἀναφερόμενος εἰς αὐτομάτους καὶ συνεχεῖς κινήσεις τῶν χειρῶν, βαρύτατον σύμπτωμα παρατηρούμενον εἰς τὰς μηνιγγίτιδας, εἰς τὸ τρομῶδες παραλήρημα κ. ἄ.
κροκίδωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν κολλοειδῶν διαλυμάτων, καθ' ἣν ταῦτα, διασπώμενα τῇ ἐπιδράσει διαφόρων οὐσιῶν, καθιζάνουν.
κροκίζω (κρόκος) μτγν. εἶμαι ὅμοιος πρὸς κρόκον, μοιάζω μὲ κρόκο : Πλούτ.Θεμ.8 **καὶ ὀσμὴν κροκίζουσαν ἀναδίδωσιν,** Διοσκ.4,65 **ἔστι δὲ ὁ μὲν τοῦ γλαυκίου** (χυλὸς) **κροκίζων ἐν τῇ ἀνέσει.**
κροκίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὕλη δηλητηριώδης ἀπαντῶσα εἰς τὸ φυτὸν κρόκος.
κροκινίζω μσν. κροκίζω βλ.λ. : Θεοφύλ.Σ 179Β **τὴν ἡμέραν ὁρᾷς ῥοδοειδῆ τε καὶ κροκινίζουσαν.**
κρόκινος-η-ον (κρόκος) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ παρεσκευασμένος ἐκ κρόκου : Φιλόδ.ΑΠ 11,34 **κροκίνοις χρίσατε γυῖα μύροις·** || τὸ οὐδ. **κρόκινον** ὡς οὐσ. ἐνν. μύρον : ΠΔ Παρ.7,17 **διέρραγκα τὴν κοίτην μου κροκίνῳ, τὸν δὲ οἶκόν μου κινναμώμῳ·** 2) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, κίτρινος : Στράττ.69, Θεόφρ.Φ1 1,13,1, Δημόκρ.Ἐφ.π. Ἀθήν.12,525C **τὰ δὲ τῶν Ἰώνων . . καὶ πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά** (ὁ τύπος **κρόκιος** εἰς τὸν Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,77 φαίνεται ἐφθαρμένος).
κρόκιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κροκη βλ.λ. : Ἀντικλ.13.
κροκίς-ίδος (ἡ) μτγν. τὸ πτηνὸν μυιοθήρας, δημ. μυιγοχάφτης : Ἀπολλδ.π.Πλίν.Φ1 24,167· 2) κροκύς βλ.λ. : Γλωσσ.

κροκισμός (ὁ) τὸ ὑφαίνειν, ὕφασμα : Σχόλ.Σοφ. ΟΚ 475.
κροκκάδι (τὸ) δημ. τὸ κοκκάρι βλ.λ.
κρόκκαι (αἱ) Ἡσ. «κόχλακες, χαλίκια».
κροκόβαπτος-ον ὁ βεβαμμένος διὰ κρόκου : Αἰσχ.Πέρσ.660 **κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν.**
κροκοβαφής-οῦς-ές ὁ κροκόβαπτος βλ.λ. : Σχόλ.Πίνδ.Ν 1,58· **2)** μτφ. ὠχρός, κιτρινωπός, ἐπὶ σταγόνος **αἵματος ἥτις ὑποτίθεται ὅτι ῥέει εἰς τὴν καρδίαν θνήσκοντος** : **Αἰσχ.᾽Αγ.1121 ἐπὶ δὲ καρδίαν κροκοβαφὴς δράμε σταγών.**
κροκοβαφία (ἡ) μτγν. ἡ διὰ κρόκου βαφή τινος : Φιλόστρ.159.
κροκοδειλίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἑρπετῶν τοῦ ἀθροισμ. τῶν σαύρων περιλαμβάνουσα ἑρπετὰ μεγάλου μεγέθους.
κροκοδειλίζω, κροκοδείλινος, κροκοδειλίτης κ. ἄ. βλ.λ. κροκοδιλίζω, κροκοδίλινος, κροκοδιλίτης κ. ἄ.
κροκόδειλος (ὁ) νεώτ. ὁ **κροκόδιλος βλ.λ.**
κροκοδιλέα (ἡ) μτγν. ἡ **κόπρος τοῦ χερσαίου** κροκοδείλου **ἐν χρ. ὡς ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν** : Πλίν.ΦΙ 28,108.
κροκοδίλεον (τὸ) μτγν. τὸ **ποῶδες φυτὸν ἠρύγγιον** τὸ παράλιον, ἔχον σαρκώδεις βλαστοὺς καὶ ἐδωδίμους : Διοσκ.3,10, Γαλ.12,47.
κροκοδιλιάς-άδος (ἡ) μτγν. τὸ κροκοδίλεον βλ.λ. : Γαλ.12,565, Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.6 **ἀρτεμισία** κροκοδιλιάς.
κροκοδιλίζω μσν. κ. -ειλίζω μιμοῦμαι τὸν κροκόδιλον : Εὐστ.Πον.165,54 **ψευδόμεθα τὸ κλαίειν,** ὅτε καὶ **κροκοδειλίζομεν ἐφ᾽ οἷς μὴ ἔχομεν** κατεσθίειν **ὁλοκλήρως τοὺς ἀδελφούς.**
κροκοδίλινος-η-ον μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κροκοδιλίτην βλ.λ. : Κοϊντ.1,10,5.
κροκοδίλιος-ον νεώτ. κ. **κροκοδείλιος** ὁ τοῦ κροκοδίλου, χαρακτηρισμὸς τούτου : **κροκοδίλια δάκρυα** ὑποκριτικὴ θλῖψις, ἐπίπλαστος, ἀπατηλή.
κροκοδιλίτης (ὁ) μτγν. εἶδος σοφίσματος ἐκ τῶν τοῦ φαύλου κύκλου : Χρύσ.Στωϊκ.2,93.
κροκοδιλοβοσκός (ὁ) πάπ. ὁ βόσκων, τρέφων ἱεροὺς κροκοδίλους.
κροκοδιλόβρωτος-ον μτγν. ὁ κροκοδιλόδηκτος βλ.λ. : Ἀέτ.13,6.
κροκοδιλόδηκτος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ κροκοδίλου δηχθείς : Διοσκ.5,109.
κροκοδιλοειδής-οῦς-ές πάπ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν μορφὴν τοῦ κροκοδίλου.
κροκοδιλοπάρδαλις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ὄνομα φανταστικοῦ ζῴου, πάρδαλις ὁμοία κροκοδίλῳ.
κροκόδιλος (ὁ) κ. **κροκόδειλος** κυρ. λ. Ἰων. ἀντὶ σαύρα : Ἡρ.2,69 **ἱροὶ** εἰσι **οἱ κροκόδειλοι,** αὐτ.4,192 **κροκόδειλοι τριπήχεες χερσαῖοι** (μεγάλη σαύρα τῆς ἐρήμου, εἶδος βαράνου)· ‖ καὶ ἐπὶ ἄλλου εἴδους **σαυρῶν** : Ἀριστλ.ἀπ.362, Αἰλ. ΖΙ 1,58· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῶν διαιτωμένων ἐν τῇ κρήνῃ τῆς Χαλκηδόνος : Στράβ.12,4,2 **ἔχει δ᾽ ἡ χώρα** . . κρήνην Ἀζαριτίαν, **τρέφουσαν** κροκοδείλους μικρούς· **2)** κ.νεώτ. ἡ μεγάλη σαύρα τοῦ Νείλου, γέν.ἑρπετῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κροκοδειλιδῶν** περιλαμβάνον μέγιστα ἑρπετὰ ὑπερβαίνοντα **τὰ** ἑπτὰ μέτρα : Ἡρ.2,68· **εὑρίσκεται καὶ ἐν τῷ** Ἰνδῷ ποταμῷ καλούμενος κροκόδειλας ὁ ποτάμιος εἰς διάκρισιν : αὐτ.4,44, πρβλ. Αἰλ.ΖΙ 12,41, Ἀριστλ.ΖΙ 492b,24 ὁ **κροκόδιλος ὁ** ποτάμιος, αὐτ.558a,18· ‖ διαφ. τ. **κροκύδιλος** (Ἱππῶν.119), **κορκόδιλος,** κορκότιλος (Πάπ.), **κορκόδριλλος** κ. ὑποκορ. κορκοδρίλλιον (Γλωσσ.).
κροκοδιλοτάφιον (τὸ) ὁ τάφος τῶν ἱερῶν κροκοδίλων τῆς Αἰγύπτου : Πάπ. (δ.γρ. κορκ-).
κροκοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κρόκον, ὁ **ἔχων τὸ χρῶμα** κρόκου, κίτρινος : Ἀριστλ.Χρωμ.795b,1, Σχόλ.Πίνδ.Ν 1,58, Ἀρετ.Χρον. Παθ.1,15 **κροκοειδὴς χολή.**
κροκοειμων-ονος-ον ὁ ἐνδεδυμένος μὲ ἔνδυμα κροκοβαφές : Σχόλ.Ἰλ.Θ 1.
κροκόεις-εσσα-εν ὁ κροκοβαφής, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα **κρόκου** : Πίνδ.Π 4,232 (πιθ. γρ.), Εὐρ.Φοίν.1491 **στολίδα κροκόεσσαν,**Θεόφρ.ΦΙ 9,15,5 **κροκόεντα δαῦκον,** Θεόκρ.Ἐπιγρ.3 κροκόεις κισσός, Φάλαικ. π. Ἀθήν.10,440D **τὸν** κροκόεντα **περιζώσασα χιτῶνα· 2)** τὸ ἀρσ. **κροκόεις** (ἐνν. χιτών) κ. τὸ οὐδ. **κροκόεν** (ἐνν. ἱμάτιον) ὡς οὐσ. κροκωτόν, κροκοβαφὲς ἔνδυμα : Ἀριστφ.Θεσμ.1044 **ὅς ἐμὲ** κροκόεν **τόδ᾽ ἐνέδυσεν.**
κροκοΐτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ., **ἄ.** καλλόχρωμον, χρωμικὸς μόλυβδος, ὀρυκτὸν μὲ κιτρινέρυθρον ὡραῖον **χρῶμα.**
κροκόμαγμα-ατος (τὸ) Διοσκ.1,26 «τὸ δὲ κροκόμαγμα **γίνεται ἐκ τοῦ** κροκίνου μύρου, τῶν **ἀρωμάτων ἐκπιεσθέντων** καὶ ἀναπλασθέντων»: Ἀσκληπ. **π.Γαλ.13,210, Πάπ.· 2)** σύνθετόν τι φάρμακον : **Δημόκρ.π.Γαλ.14,133,** Παῦλ.Αἰγ.7,12.
κροκομέριον (τὸ) τὸ φυτὸν κῆμος, λεοντοπόδιον : ΨΔιοσκ.4,133.
κροκόμηλον (τὸ) μτγν. μεῖγμα κυδωνίων μετὰ κρόκου βεβρασμένων : Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.7.
κροκονητική (ἡ) (κρόκη) τέχνη τοῦ νήθειν τὴν κρόκην,τὸ ὑφάδι,ἀντιθ.στημονονητική:Πλάτ.Πολιτ.283A.
κροκόπεπλος-ον ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς, ἡ ἔχουσα πέπλον κίτρινον, κροκοβαφῆ : Ἰλ.Θ 1 **Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος·** ὁμ. ἐπὶ τῆς Ἐνυοῦς : Ἡσίοδ.Θ 273 **Ἐνυώ τε κροκόπεπλον·** ὁμ. ἐπὶ ποταμίας νύμφης : **αὐτ.358 Μῆτίς τ᾽ Εὐρυνόμη τε Τελεστώ τε κροκόπεπλος,** ἐπὶ τῶν Μουσῶν : Ἀλκ.85A.
κροκόπλοκος-ον μσν. ὁ μὲ κροκωτὰ νήματα **πλεχθείς** : Φιλῆς 2,4· **ὁμ. κροκόπλοκον φάρος.**
κροκόρριζα (ἡ) **νεώτ.** ἡ ῥίζα τοῦ φυτοῦ κρόκος **βλ.λ.**
κρόκος (ὁ) **κ. μσν., νεώτ.** κ. δημ. κ. κρόκος (ἡ) **(Στράβ.14,5,5) τὸ φυτὸν** κρόκος ὁ ἥμερος βλ. κατωτ.: Ἰλ.Ξ 348 **λωτόν θ᾽ ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον,** Ὕμν. Δήμ.6, Ἱππῶν.41, Σοφ.ΟΚ 685 **ὅ τε χρυσαυγὴς κρόκος,** Κρατῖν.98 (πληθ.), Ἀπολλ.Ρ 3,355, πρβλ. Θεόφρ.ΦΙ 4,3,1, Διοσκ.1,26· ‖ **κρόκος ὁ λευκὸς** εἶδος κρόκου : Θεόφρ.ΦΙ 7,7,4· ‖ νεώτ. γένος κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἰριδωδῶν** ἔχον **κίτρινα** ἄνθη, καὶ **οὗ εἴδη κρόκος ὁ καρταϊκὸς κ. κρόκος ὁ ἥμερος κ. ἄ.· 2) κρόκος ἀκανθώδης** ὁ κνῆκος : αὐτ.· **3)** κ. νεώτ. κίτρινον βαφικὸν χρῶμα, **ζαφορά, σκευασία** φαρμακευτικὴ ἢ ἀρτυματικὴ ἐξ ἀπεξηραμμένων στιγμάτων διαφόρων εἰδῶν κρόκου : Αἰσχ.Ἀγ.239 **κρόκου βαφὰς δ᾽ ἐς πέδον χέουσα,** Ἀριστφ.Νεφ. **51 ἡ δ᾽ αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,** Διοκλητ.Ἔδικτ. ἐν Ἀθηνᾷ 18,6 **κρόκος Ἀραβικός· 4)** λειμών, λιβάδιον **ἐκ** κρόκων : Εὐστ.1698,30· **5)** κ. μσν., νεώτ. **κ. δημ.** ὁ κρόκος τοῦ **ἀβγοῦ,** τὸ κιτρινάδι : **Ἀλέξ.**Τραλλ.1,1 **σὺν κρόκῳ ᾠῶν·** κ. ἑτερόκλ. πληθ. : Παῦλ.Αἰγ.3,78 **ᾠῶν τὰ κρόκα.**
κρόκοσμος (ἡ) **νεώτ.** βοταν. φυτὸν τῆς οἰκογ. τῶν **ἰριδιδῶν.**
κροκοσυλλέκτης (ὁ) νεώτ. ὁ συλλέγων κρόκους βλ.λ.ἢ ὁ κόπτων ἄνθη κρόκου.
κροκόττας (ὁ) κ. κοροκόττας (Αἰλ.ΖΙ 7,22) κ. **κοροκότας** (Διόδ.Σ 76,1) ἄγριον Ἰνδικὸν ζῷον θεωρούμενον ὡς προερχόμενον ἐκ μείξεως κυνὸς καὶ λύκου, ἴσως πραγματικῶς ἡ ὕαινα : Κτησ.ἀπ.87, Ἀγαθαρχ.77, Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.50, Ἐπιγρ.
κροκούττας (ὁ) μτγν. δ. τ. τοῦ κροκόττας βλ.λ. : Στράβ.16,4,16 **κροκούττας δ᾽ ἐστὶ μεῖγμα λύκου καὶ κυνός.**
κροκοφόρος-ον μσν. ὁ φέρων, παράγων κρόκον, **ζαφοράν** : ΚΠορφ.1,15 κροκοφόρος λειμών.

κροκόχρως-ωτος (ό,ή) μσν. ό έχων τό χρώμα κρόκου : Νικήτ.Εύγ.7,1 **ήδη μέν όρθρος καί κροκόχρως ήμέρα.**

κροκύδειλος (ό) είδος έντόμου ακαθορίστως αναφερομένου, πιθ. παρασιτικού : Ίππών.π.Εύστ. 855,52.

κροκυδίζω (κροκύς) άφαιρώ, άποσπώ κροκύδας ήτοι προέχοντας κόμβους ή νημάτια, μπάμπαλα ή κλωστίτσες άπό έτοίμου πρός νήσιν έρίου ή άπό ύφάσματος **κ. ίδ.** άπό ίματίου· Πολυδ.5,27 «κροκυδίζουσαν αύτήν κατέλαβον, έκλέγουσαν τό τραχύ» (γρ. κώδ. κροκοδίζουσαν) : Φιλλύλ.22 **τό κάταγμα κροκυδίζουσαν** (άφαιροῦσαν τούς κόμβους άπό τά νηθέντα έρια)· **2)** ή λ. έν χρ. π. ίατρ. έπί πασχόντων έκ νόσου φρενίτιδος, ής έν τών συμπτωμάτων θεωροῦσι τήν ύπό τοῦ άσθενοῦς άπότιλσιν κροκύδων **άπό τών ίματίων**· πρβλ. Ίππ. Προγν.38,4 : Άλέξ.Τραλλ.1,44 **συμβαίνει έν τῇ φρενίτιδι κροκυδίζειν καί καρφολογεῖν** (δ.γρ. κροκιδίζειν), Γαλ. σχόλ.1 είς Παῦλ.Αίγ.Προγν. **καί κροκυδίζουσι καί καρφολογοῦσι καί πυρέττουσιν όξέως** (οί φρενιτιῶντες)· **3)** μτφ. έπί κολάκων, εύτελώς θεραπεύω βλ.λ.3) τινά, έξευτελιστικώς δι' έμέ περιποιοῦμαί τινα· πρβλ. Θεόφρ.2,3 «άπό τοῦ ίματίου άφελεῖν κροκύδα», Φρύν. έν ΑΒ 4,27 «άφαιρεῖν κροκύδας λίαν ήττίκισται καί τίθεται έπί τών πάντα ποιούντων διά κολακείαν», Σουΐδ.

κροκύδιον (τό) ύποκορ. τοῦ κροκύς βλ.λ. : Γαλ. 10,867, Θεόγνωστ.Καν.125.

κροκυδισμός (ό) ή πρᾶξις τοῦ άφαιρεῖν ή άποσπᾶν κροκύδας, κροκυδίζειν βλ.λ.2), νεωτ. γρ. κροκιδισμός βλ.λ. : Γαλ.19,412.

κροκυδόλιθος (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν πυριτικοῦ σιδήρου κυανοπράσινον ύπό μορφήν μεταξωτών ίνών.

κροκυδολογῶ-έω κροκυδίζω βλ.λ.:Ίππ.Έπιδ.7,25.

κροκύδωσις-εως (ή) νεώτ. τό φαινόμενον τῆς κολλοειδορρηξίας.

κροκυλεγμός (ό) Ήσ. «τό κολακευτικώς τάς κροκύδας άπολέγειν τών ίματίων»· πρβλ.Θεόφρ.Χαρ.2.

κροκύς-ύδος (ή) (κρόκη) κ. μσν. τό άπό τῆς κρόκης ύφάσματος δίκην χνοῦ άποσπώμενον λεπτόν έριον, δημ. μπάμπαλο, νηματάκι, κλωστίτσα : Ήρ.3,8 **λαβών έκ τοῦ ίματίου έκατέρου κροκύδα άλείφει,** Λουκ.Δραπ.28· || τεμάχιον έρίου : Ίππ.Προγν.4, Θεόφρ.Χαρ.2,3 **άπό τοῦ ίματίου άφελεῖν κροκύδα** (χαρακτηριστικόν τοῦ κόλακος)· || κ. μτφ. : Άριστφ.άπ.651 **άνήσω κροκύδα μαστιγουμένη**· **2) κροκύς έδρική** ύπόθετον: Ήρόδ.Ίατρ.58,72· πρβλ. Άέτ.3,161.

κροκύφαντος-ον (κρόκη-ύφαίνω) μτγν. κ. νεώτ. ό ύφσινόμενος διά κρόκης : Μᾶρκ.Αύρ.2,2 **κροκύφαντον έκ νεύρων, φλεβίων, άρτηριών πλεγμάτιον**· **2)** τό άρσ. **κροκύφαντος** ώς ούσ. κεκρύφαλος : Έρωτιαν., Εύστ.1280,59.

κροκῶ-όω μτγν. κ. μσν. στέφω διά τοῦ κροκόεντος, κιτρίνου κισσοῦ:Νικαίν.ΑΠ 13,29· **2)** ύφαίνω : Διον.π.Στεφ.Βυζ. έν λ. Δαρσανία βλ.λ.· **3)** περιτυλίσσω δι' έρίου (κρόκης)· Φώτ. «κροκοῦν, οί μύσται ώς φασί κρόκῃ τήν δεξιάν χεῖρα καί τόν πόδα άναδοῦνται· καί λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οί δέ ότι ένίοτε κρόκῳ καθαίρονται».

κροκώδης-ους-ες κ. μτγν. ό όμοιος κρόκῳ, ό τό χρώμα τοῦ κρόκου έχων: Διοσκ.1,27, Άρετ.Χρον. Παθ.1,15· || ό περιέχων κρόκον : αύτ.Όξ.Νούσ. 6,2,2· **2)** είδ. κολλύριόν τι:Γαλ.12,715· **3)** ό όμοιος πρός τήν κρόκην, τό ύφάδι : Πλάτ.Πολιτ.309D **καί κατά τήν είκόνα κροκώδει διανήματι προσχρωμένας.**

κροκωτίδιον (τό) ύποκορ. τοῦ κροκωτός βλ.λ. : Άριστφ.Λυσ.47 **τά κροκωτίδια καί τά μύρα,** αύτ.Έκκλ.332 **τό κροκωτίδιον άμπισχόμενος.**

κροκώτινος-η-ον μτγν. ό κροκωτός : Έζεκ. Έξ.260, Πάπ.

κροκώτιον (τό)· μτγν. τό κροκωτίδιον βλ.λ. : Πολυδ.7,56.

κροκωτός-ή-όν κ. μτγν. ό βεβαμμένος διά κρόκου, ό έχων χρώμα κρόκου, κροκώδης : Πίνδ.Ν 1,38 **κροκωτόν σπάργανον**· **2)** τό άρσ. ώς ούσ. **κροκωτός** (ένν. χιτών) κροκοβαφής έπενδύτης, όν έφερον αί έλαφρών ήθών γυναῖκες : Άριστφ.Θεσμ.138 **τίς ή στολή;.. τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ;** αύτ.Έκκλ.879· || χιτών προσφερόμενος ώς άφιέρωμα είς ναούς : Έπιγρ.· || ένδυμα έλαφρόν φερόμενον ύπό τοῦ Διονύσου ή τών όπαδών αύτοῦ (κατά τά Διονύσια) ύπεράνω τοῦ χιτώνος : Κρατῖν.38, Άριστφ.Βάτρ.46 **όρών λεοντῆν έπί κροκωτῷ κειμένην**· || όμ. ένδυμα φερόμενον ύπό θηλυδριών : Άραρ.4 **παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ φορών κροκωτούς** (πιθ. άντί κροσ-)· πρβλ. Καλλίξ.2, Δοῦρ.12J· || **κ. κτ.** πληθ. **κροκωτά** (έν. ίμάτια) : Άριστφ.Λυσ.44.

κροκωτοφόρος-ον μτγν. ό φέρων κροκωτόν χιτώνα, ένδυμα : Πλούτ.Ήθ.785E **ένιοι τόν Ήρακλέα παίζοντες ούκ εύ γράφουσιν έν Όμφάλης κροκωτοφόρον.**

κροκωτοφορῶ-έω φορώ κροκωτόν βλ.λ. : Άριστφ.Λυσ.219 **κροκωτοφοροῦσα καί κεκαλλωπισμένη.**

κρολίαζε Ήσ. «πλησίαζε θᾶττον».

κρομαλίτης (ό) νεώτ. πετρογ. πυριγενές πλουτώνειον πέτρωμα τῆς οίκογ. τών **περιδοτιτών καί πυροξενιτών.**

κρόμβος Ήσ. «ό κόνδυλος».

κρομβός-ή-όν αύτ.«ό καπυρός»· || ύπερθ.**-ότατον** αύτ. «καπυρώτατον, κατακεκονδυλωμένον».

κρομβυοπώλης πάπ. άντί κρομμυοπώλης βλ.λ.

κρομβῶ-όω όπτώ, φήνω : Δίφιλ.90 **χοιρίδια κρομβώσας όλα.**

κρομέριος (ή) (ένν. βαθμίς) νεώτ. γεωλ. ή τελευταία έκ τών τεσσάρων βαθμίδων είς άς ύποδιαιρεῖται ή παλοιοτεταρτογενής ύποδιάπλασις τοῦ καινοζωϊκοῦ άθροίσματος γηΐνων στρωμάτων.

κρομμυδίλα (ή) κ. **κρεμμυδίλα** δημ. ή όσμή τών κρομμύων : φρ. **μυρίζει κρεμμυδίλας**· πρβλ. κρασίλα.

κρομμύδιον (τό) σχόλ., μσν. κ. νεώτ. μικρόν κρόμμυον, κρομμυδάκι : Σχόλ.Όππ.Άλ.3,173, Γεωπ. 12,1,2, Πρόδρ.2,381 **καί βάνουσι κρομμύδια.**

κρομμυδίτζιν (τό) μσν. μικρόν κρόμμυον, κρεμμυδάκι : Πρόδρ.2,590 **καί φήσετε μικρούτζικον κεφάλιν κρομμυδίτζιν.**

κρομμυδο- κ. **κρεμμυδο-** θέμα τῆς λ. κρομμύδι ώς πρώτον συνθετικόν είς συνθέτους λέξεις δηλούσας ότι τό δεύτερον συνθετικόν γίνεται ή άποτελεῖται έκ κρομμύου, οἷον κρομμυδόζουμο, κρομμυδοπλεξίδα, κρομμυδόσπορος.

κρομμυδοφύλαξ-ακος (ό) μσν., κωμ. ό φύλαξ τών κρομμύων : Πρόδρ.2,62 **έκεῖνος δοχιάριος, σύ δέ κρομμυδοφύλαξ.**

κρομμυογήτειον (ή) είδος κρομμυώδους πράσου : Θεόφρ.ΦΙ 4,6,2.

κρομμυοειδής-οῦς-ές νεώτ. ό όμοιος πρός κρόμμυον, ό έχων ρίζαν όμοίαν πρός κρόμμυον.

κρομμυόεις-εσσα-εν μτγν. ό έχων άφθονίαν κρομμύων, μ. ώς συν. θηλ. έν τοπων. Κρομμυοῦσα.

κρόμμυον (τό) κ. μσν. κ. νεώτ., έπ. **κρόμυον** φυτόν βολβώδες, έδώδιμον, τῆς τάξεως τών **λειριοειδών** τό κρομμύδι : Ίλ.Λ 630 **έπί δέ κρόμυον ποτῷ όψον,** Όδ.Τ 233 **κρομύοιο λοπόν,** πρβλ. Ήρ.2,125 **καί κρόμμυα καί σκόροδα,** συνήθ. π. Άριστφ.Λυσ.798, Βίας π. Διογ.Λ 1,83 **κελεύω κρόμμυα έσθίειν** (κλαίειν κελεύω), Πρόδρ.2,403 **τών γάρ κρομμύων πάντοτε συντόμως ή δριμύτης**·

|| **κρόμμυον σχιστόν** ποικιλία κρομμύου : Θεόφρ.ΦΙ 7,4,7· **2)** **τὰ κρόμμυα** ἡ ἀγορὰ τῶν κρομμύων : Εὐπ.304.
κρομμυοξυρεγμία (ἡ) ἔρευξις κρομμύων καὶ ὄξους, κρομμυδοξινίλα : Ἀριστφ.Εἰρ.529 **τοῦ μὲν γὰρ ὄξει κρομμυοξυρεγμίας.**
κρομμυοπώλης (ὁ) κ. νεώτ. **ὁ** πωλῶν κρόμμυα : Πολυδ.7,198.
κρομμυοπώλιον (τὸ) μτγν., νεώτ. **-εῖον** μέρος ἔνθα πωλοῦνται κρόμμυα· Ἡσ.
κρομμυοῦσσα συνηρ. τ. τοῦ κρομμυόεσσα, ὡς τοπων., βλ. κρομμυόεις : Ἑκατ.π.Στέφ.8υζ.
κρομμυόφακον (τὸ) πάπ. ἔδεσμα, μαγείρευμα ἐκ φακῆς καὶ κρομμύων.
κρομμυώδης-ους-ες νεώτ. κρομμυοειδής βλ.λ.
κρομμυών-ῶνος (ὁ) νεώτ. τόπος κατάφυτος ἀπὸ κρόμμυα βλ.λ.
κρόμυον (τὸ) ἐπ. τ. τοῦ κρόμμυον βλ.λ.
κρονηῖον (τὸ) πάπ. ναὸς τοῦ Κρόνου : **ὀμόσαι ἐπὶ τοῦ κρονείου.**
κρόνια (τὰ) ἑορτὴ τοῦ Κρόνου· βλ. κρόνιος 3).
κρονιάς-άδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κρόνιος βλ.λ.(I)· ὅθ. Κρονιάδες (ἐνν. ἡμέραι) αἱ καθ' ἃς ἐτελοῦντο τὰ Κρόνια, βλ. κρόνιος 3), ἢ Σατουρνάλια : Πλούτ. Κικ.18 **νὺξ μὲν ὥριστο πρὸς τὴν ἐπίθεσιν μία τῶν Κρονιάδων.**
κρονίδης (ὁ) πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου εἰδ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός : Ἰλ.Α 498 **εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων**· || κτ. πληθ. οἱ θεοί, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρόνου : Πίνδ.Π 5,159 **κρονίδαι μάκαρες.**
κρονικός-ή-όν ὁ κρόνιος βλ.λ.I) : Ἀμμιαν.ΑΠ (I, 227 ἀστὴρ **κρονικός** (ὁ πλανήτης Κρόνος), Παῦλ. Ἀλ.3 **κρονικὰ ζῴδια**· || όμ. **κρονικὴ ἑορτὴ** ἡ ἑορτὴ τῶν Κρονίων, τὰ Κρόνια : Πλούτ.Πομπ.34 **τῆς Κρονικῆς ἑορτῆς τοῖς Ρωμαίοις καθηκούσης**· || κ. **Κρονικὸς λόφος** τὸ Κρόνιον : Πίνδ. Ο 5,17 **Κρονικόν τε ναίων λόφον** (διόρθ. Κρόνιον)· **2)** ἐν περιφρον. σημ. **ὁ** τοῦ παρελθόντος καιροῦ, ὁ ἀπηρχαιωμένος, παμπάλαιος : Ἀριστφ.Πλ.581 **ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω**, Πλάτ.Λύσ.205C **πρὸς δὲ τούτοις ἔτι τούτων κρονικώτερα**, Ἄλεξ.62,2 **πρᾶγμά τι γιγνόμενον ἀεί, Κρονικόν**· || κ. παροιμ.: **Κρονικαὶ λῆμαι** ἐπὶ τῶν μυώπων : Διογεν.5,63.
κρόνιος-α-ον (Κρόνος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κρόνον, ὁ τοῦ Κρόνου : Πίνδ.Ο 2,12 **ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἕδος Ὀλύμπου νέμων**, Αἰσχ.Πρ.577 **τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ**, Ἀπολλ.Ρ 4,327 **Κρονία ἅλς** (τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος), Ὀρφ.Ἀργ.1081 **Κρόνιος πόντος** (ἡ Βορεία θάλασσα)· **2)** ἀστρολ. συμφορά, δυστυχία : Ἡλιόδ.2,24 **Κρόνιον ὄμμα εἰς τὸν οἶκον ἐνέσκηψε**· **3)** τὸ οὐδ. πληθ. Κρόνια (ἐν. ἱερά) ὡς οὐσ. ἑορτὴ τοῦ Κρόνου τελουμένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος : Δημ.708 **ὄντων Κρονίων καὶ διὰ ταῦτ' ἀφειμένης τῆς βουλῆς**, Ἀλκίφρ. 3,57 **Κρονίων ἐνστάντων**· || όμ. ἐν Ρώμ. ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ πρὸς τὸν Κρόνον **ἐξομοιουμένου** Σατούρνου, Σατουρνάλια: Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,14,Πλούτ. Ἠθ.272Ε· **4)** όμ. τοπων. **Κρόνιον** (ἐνν. ὄρος) λόφος τοῦ Κρόνου ἐν Ὀλυμπίᾳ : Πίνδ.Ο 1,114 **παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον**· || κ. **Κρόνιον** (τέμενος) **ὁ** ναὸς τοῦ Κρόνου : Δίων Κ 45,17· **5)** **Κρόνιον** (τὸ) τὸ φυτὸν δελφίνιον βλ.λ.2) : ΨΔιοσκ.3,73· **6)** ὁ κρονικός βλ.λ.2) : Ἀριστφ.Νεφ.398 **ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων** (ἔχων ὀσμὴν παλαιῶν χρόνων, ποὺ μυρίζεις παλαιότητα, μούχλα).
κρόνιππος (ὁ) ὁ παλαιὸς ἵππος, παλιάλογο : Ἀριστφ.Νεφ.1070 **γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει σὺ δ' εἶ κρόνιππος.**
κρονίων-ωνος (ὁ) υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς : Ἰλ. Α 397 **ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι**, Ὀδ.Λ 620.
κρονιών (μήν) (ὁ) Ἐπιγρ. ὄν. μηνὸς ἐν Σάμῳ.
κρονοδαίμων-ονος (ὁ) μτγν. κρόνος βλ.λ.3), γεροξεκούτης : Φρύν.π.ΑΒ 46,50 **«κρονοδαίμων**, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ εὐήθους».
κρονοθήκη (ἡ) κωμ. θήκη, δοχεῖον παλαιῶν ἀνοησιῶν : Φρύν.π.ΑΒ 46,5 **«κρονοθήκη**· οἷον παλαιὸς καὶ εὐηθείας μεστός, οἷον οὐ μόνον Κρόνος, ἀλλὰ καὶ ὡσανεὶ ἡ θήκη τοῦ Κρόνου ·καὶ ἡ σορὸς καὶ ἡ ταφή».
κρονόληρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. φλύαρος γέρων, ξαναμωραμένος : Πλούτ.Ἠθ.13Β **κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστί**, Κωμ.Ἀδέσπ.1052.
Κρόνος (ὁ) κ. νεώτ. υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς : Ἰλ.Θ 479 **Ἰαπετός τε Κρόνος τε**, Ἡσίοδ.Θ 137 **τοὺς δὲ μέθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης**, Αἰσχ.Πρ.203, Κρατῖν.165 **οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν** (κτ. τὴν χρυσῆν βασιλείαν τοῦ Κ.), Ἀριστλ.Ἀθ.16,7 **ὡς ἡ Πεισιστράτου τυραννὶς ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος**· || βραδύτ.ἐταυτίσθη πρὸς τὴν λ. χρόνος : Ἀριστλ.Κόσ.401a,15)· **2)** **ὁ τοῦ Κρόνου** (ἀστὴρ) ὁ πλανήτης Κρόνος : αὐτ.Μεταφ.1073b, 35· || κ. π. μτγν. **Κρόνος** (ὁ) : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ. 2,32,1,Κλεομήδ.2,7· || **ἡ τοῦ Κρόνου ἡμέρα** τὸ Σάββατον : Δίων Κ 37,16· **3)** μτφ. κτ. συνεκδ. διὰ τὴν παλαιότητα, ἐπὶ προσ., ὁ παλίμπαις, μωρός : Ἀριστφ.Νεφ.929 **οὐχὶ διδάξεις τοῦτον Κρόνος ὤν**, Πλάτ.Εὐθ.287Β **οὕτως εἶ Κρόνος, ὥστε ἃ τὸ πρῶτον εἴπομεν νῦν ἀναμιμνήσκει**, Ὑπερείδ. ἀπ.252· **4)** γλώσσ. τοῦ κόρνος βλ.λ.
κρονότεκνος (ὁ) ὁ πατὴρ τοῦ Κρόνου, ἐπίθ. τοῦ Οὐρανοῦ : Ὀρφ.Ὕμν.4,8.
κροντᾶ Ἡσ. **«κατασήπεται».**
κροντήρα (ἡ) δημ. κ. **κροντήρι** πήλινον δοχεῖον δι' ὕδωρ, ὑδρία πλατύστομος, κανάτι· || ξύλινον δοχεῖον οἴνου, ἰδ. δι' ὁδοιπόρους ἢ ἀγρότας : Παλαμ.Παράκ.90,2 **καὶ στὸ χοντροπελεκητὸ χωριάτικο κροντήρι**, | **κέρνα με, κέρνα σ' ὅποιο ποτήρι.**
κροντηριά (ἡ) δημ. τὸ περιεχόμενον κροντηρίου, κροντήρας, ποτηρίου, ἡ μιὰ ποτηριά.
κρόξ δ. τ. τοῦ κρόκη βλ.λ.· Ἡσ.
κρόπιον (τὸ) δίστομος πέλεκυς· Ἡσ.
κροπολιά (ἡ) δημ. ποικιλία τις ἐλαίας.
κροσέ (τὸ) (γαλλ.) δημ. εἶδος πλεκτικῆς βελόνης ἐκ μετάλλου, ὀστοῦ ἢ ξύλου, ἀποληγούσης εἰς ὀγκιστρωτὴν αἰχμήν· **2)** συνεκδ. τὸ διὰ τοιαύτης βελόνης πλεκόμενον : **δαντέλλα κροσέ.**
κρόσνη (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν στάχυς ἢ κονδυλόρριζος.
κρόσσαι-ῶν (αἱ) αἱ ἐπάλξεις, αἱ ἄκραι, αἱ στεφάναι τῶν τειχῶν κ. τῶν πύργων : Ἰλ.Μ 258 **κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις**, αὐτ.444 **κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες**· πρβλ. Εὐστ.903,6 **«κρόσσαι αἱ ἄκραι τῶν πύργων καὶ οἷον κόρσαι καὶ κεφαλαί»**· **2)** ἀναβαθμοί, βαθμίδες, σκαλοπάτια : Ἡρ.2,125 **ἐποιήθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμίς, ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρόσσας, οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι.**
κρόσσαρχος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν σαρκοφάγων τῆς ὁμοιογ. τῶν **μοσχογαλιδῶν.**
κρόσσι (τὸ) δημ. ὁ κροσσός βλ.λ.I) : Καρκβ. Ζητ.135 **δύο κεφαλόδεσμους οὐγιωτοὺς μὲ χοντρὴ οὔγια καὶ κρόσσα τρισπίθαμα**· **2)** εἰδ. ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀλέκτορος σαρκώδης λόφος.
κρόσσιον (τὸ) μτγν. κ. **-οφθον** τὸ φυτὸν λεοντοπόδιον βλ.λ. : Διοσκ.4,31.
κροσσίον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κροσσὸς βλ.λ.I): Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.72 **κροσσούς, τὸ κροσσίον, ὅθεν κροσσωτὸν ἱμάτιον.**
κροσσόπλεγμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ κροσσῶν πλέγμα, τὸ πρὸς διακόσμησιν ἐνδυμάτων ἢ κλινοσκεπασμάτων ἢ ἐπίπλων.

κροσσόπλεκτος-ον νεώτ. ὁ ἐκ κροσσῶν ἢ ἐν εἴδει τοιούτων πεπλεγμένος, κροσσωτός.
κροσσόπους-οδος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν ἐκ τῶν μυγαλιδῶν.
κροσσοπτερύγια (τὰ) νεώτ. ζῳολ. τάξις τῶν τελεοστόμων ἰχθύων.
κροσσός (ὁ) μτγν. κ.νεώτ.,π. μτγν. συνήθ. κτ. πληθ. **κροσσοί** θυσανωτὴ δέσμη νημάτων ἐξέχουσα τῶν παρυφῶν ὑφάσματος ὡς κόσμημα, θύσανοι· Πολυδ.7,64, Ἡσ. «κροσσούς, τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη»· ‖ κ. νεώτ. κυρ. κτ. ἐν. : Καλλιγ. Θάν.Βλ.105 **ὁ Σκιᾶς διὰ νὰ δείξῃ τόλμην, ὕψωσε τὸν κροσσὸν τοῦ φεσιοῦ του ὡς μέλλων νὰ ὑψώσῃ καὶ τὴν κεφαλήν**· ‖ Ιατρ. κτ. πληθ. τὸ κράσπεδον, κάτω μέρος τοῦ θώρακος : Γαλ.18 (II),818· ‖ **κροσσοὶ κυττάρων** νεώτ. ἀνατομ. πρωτοπλασματικὰ νημάτια μικροσκοπικὰ ἐκφυόμενα ἐκ τῶν κυττάρων τοῦ ἐπιθηλίου, ἅτινα δονούμενα αὐτομάτως ἀπωθοῦσι πρὸς τὰ ἔξω πᾶν ἐπιβλαβὲς σωμάτιον **εἰσδῦσαν εἰς** κοιλότητας τοῦ σώματος ἐπενδεδυμένας διὰ τοιούτου ἐπιθηλίου· ‖ ὁμ. **κροσσοὶ φαγωγοῦ** γλωσσίδες εἰς ἃς ἀποσχίζεται τὸ ἔξω ἄκρον τοῦ φαγωγοῦ ἢ σάλπιγγος τὸ πρὸς τὴν ᾠοθήκην· ‖ **κροσσοὶ συμβαλῆς** νεώτ. ὀπτ. αἱ ἐναλλὰξ φωτειναὶ καὶ σκοτειναί, ἔχουσαι σχῆμα κροσσῶν, ταινίαι, αἵτινες φαίνονται ἐπὶ πετάσματος παρεντιθεμένου εἰς τὸν δρόμον συμφώνων συμβαλλουσῶν φωτεινῶν δεσμῶν.
κροσσοφόρον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. κ. κροσσωτὸν πρωτόζῳον ἀνῆκον εἰς τὴν τελειοτέραν τάξιν τῶν **ἐγχυματικῶν.**
κροσσῶ-όω ρ.πλασθὲν πρὸς ἐτυμ. τοῦ κροσσωτός, θυσανῶ τι, κρασπεδῶ κρόσσοις : ΕΜ 541,8.
κροσσωτός-όν κ. -ή-όν μτγν. μσν., κ. νεώτ., δημ. -ή-ό ὁ ἔχων κροσσούς, θυσάνους : Λυκόφρ. 1102 **τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ κροσσωτοὺς ῥαφάς,** Πλούτ.Λουκ.28 **θώρακα μὲν ἔχων σιδηροῦν . . , κροσσωτὴν δὲ ἐφεστρίδα,** Πολυδ.4,120 **κροσσωτὴ ἐσθής**· ‖ κροσσωτὸς (χιτὼν) ὡς οὐσ. χιτὼν μετὰ κροσσῶν : ΠΔ Ψαλμ.44(45),14 **πᾶσα ἡ δόξα αὐτῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἐσεβών, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη πεποικιλμένη,** Εὐστ.Πον.240,1 **εἰς κροσσωτοὺς ἀπολήγον περιβλέπτους**· **2)** ἐπὶ τοίχου, ὁ ἰχνογραφημένος, ζωγραφισμένος : Λυκόφρ.291 **σταυροῖσι κροσσωτὴ πτέρυξ.**
κρόσταλλος Ἡσ. «εἶδος ὑέλου», κρύσταλλος.
κρόστινα Ἡσ. «φυλακτήρια».
κρόσφος (ὁ) μσν. ὁ γρόσφος βλ.λ.I) : Εὐστ.795,35.
κροταίνω μτγν. τ. τοῦ κροτῶ : Ὀππ.Κυν.4,247.
κροτάλια-ίων (τὰ) μτγν. ἐνώτια μετ' ἐξαρτημάτων ἐκ μαργαριτῶν, ἅτινα πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα ἐκρότουν : Πετρών.67,Πλίν.Φ1 9,114.
κροταλίας (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ὄφεων ἐκ τῶν κροταλιδῶν.
κροταλίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ὁμοιογ. ἑρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ὀφιδίων.**
κροτᾰλίζω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κροταλῶ-άω** ποιῶ, κάμνω κρότον διὰ τῆς συγκρούσεως κροτάλων, παίζω τὰ κρόταλα : Ἡρ.2,60 **αἱ μέν τινες τῶν γυναικῶν κρόταλα ἔχουσαι κροταλίζουσι,** ΚΜανασσ.Χρον.39D **καὶ χρήσασθαι γελοιασμοῖς καὶ κροταλίσαι**· ‖ δθ. κάμνω τι, νὰ ἐκπέμπῃ κρότον, σύρω μετὰ κρότου : Ἰλ.Λ 160 **κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας**· ‖ κ. νεώτ. κτυπῶ ἢ κινῶ μετὰ κρότου : **ὁ πελαργὸς κροταλίζει τὸ ῥάμφος, - κροταλίζω τὴν γλῶσσαν**· **2)** μτγν. κροτῶ, χειροκροτῶ, ἐπευφημῶ : Ἀναξίλ. 2, Δίων Χρ.31,162,Ἀλκίφρ.2,4 **ἢ ἂν κροταλίσῃ τὸ θέατρον**· κ. παθ. : Ἀθήν.4,159E **ταῦτ' εἰπὼν ὁ Κύνουλκος, ἐπεὶ μὴ ἐκροταλίσθη, θυμωθείς,** Οἰνόμ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.228D **ἐκροταλίζετο μὲν γὰρ ἐν τοῖς ὄχλοις**· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἀποδίδω κρότον διὰ πλαταγισμοῦ.
κροταλίνη (ἡ) νεώτ. τὸ ἀλκαλοειδὲς τοῦ ἰοῦ τοῦ κροταλίου ὄφεως.
κροτάλισμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ἐπικρότησις, χειροκρότημα, ἔπαινος : Νικ.Χων.Χρον.12,3.
κροταλισμός (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ κροτάλισμα.
κροταλιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ συγκρούων, κτυπῶν, παίζων τὰ κρόταλα : Νεῖλ.Ἐπιστ.192 **τὴν .. παροιμίαν ὄφῃ καταλαμβάνουσάν σε τὴν λέγουσαν τὰ τανταλιστῶν φάγονται κροταλισταί.**
κροταλίστρια (ἡ) ἡ κτυπῶσα τὰ κρόταλα : Ἐπιγρ.· ‖ ἐν λατ. μεταγρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ θήλεος πελαργοῦ κροταλίζοντος διὰ τοῦ **ῥάμφους : Ποπλίλιος π. Πετρων.55.**
κροταλῶ δημ. κ. **κροταλῶ-άω** κ. **κουρταλῶ** κροταλίζω βλ λ.(I κ.3), κτυπῶ **μετὰ κρότου**: δ.τραγ. **ἄνεμοι, καιροὶ καὶ νότα, | μὴ μοῦ κροταλῆς τὴν πόρτα, τί ἄντρας μου σακκὶ δὲν ἦβρε | καὶ στὸ μύλο δὲν ἐπῆγε.**
κρόταλον (τὸ) (κροτῶ) κ. νεώτ. ὄργανον πρὸς κρότησιν, πεποιημένον ἐκ δύο τεμαχίων διεσχισμένου καλάμου, κεράμου ἢ μετάλλου, συνηρμοσμένων δι' ἁρμοῦ ἢ στρόφιγγος, ἐν χρ. ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης : Ὕμν.Ὁμ.14.3, Πινδ.ἀπ.79, Ἡρ.2,60 **αἱ μέν τινες τῶν γυναικῶν κρόταλα ἔχουσαι κροταλίζουσι**· κ. ἐν χρ. ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ Διονύσου : Εὐρ.Ἑλ.1308 **κρόταλα δὲ βρόμια διαπρύσιον ἱέντα κέλαδον ἀνεβόα**· ‖ κ. γεν. **ἐν** ταῖς ὀρχήσεσι : Μελέαγρ.ΑΠ 5,174 **κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος,** Διοσκ.αὐτ.11,195 **τὴν δὲ τάλαιναν Ὑρνηθὼ κροτάλων εἰς φόφος ἐξέβαλεν**· ‖ νεώτ. ἄθυρμα ἐν εἴδει μύλου, ὅπερ στρεφόμενον διὰ τῆς χειρὸς παράγει κρότον, ροκάνα· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀδολέσχης, φλύαρος, πολυλογάς : Ἀριστφ.Νεφ.260 **λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη,** Εὐρ.Κύκλ.104 **οἶδ' ἄνδρα κρόταλον δριμύ, Σισύφου γένος**· **3)** τὸ φυτὸν νάρκισσος : Εὔμαχ π.Ἀθήν.15,681E **ἀκαλλίδα καλεῖσθαι τὸν νάρκισσον καὶ κρόταλον**· ‖ κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **χεδροπῶν.**
κροταφιαῖος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων **εἰς** τὸν κρόταφον, ὁ τοῦ κροτάφου βλ.λ.I) : Συνέσ.Ἐπιστ.259Α **κροταφιαία πληγή.**
κροταφίζω κτυπῶ, πλήττω τοὺς κροτάφους **τῆς** κεφαλῆς : πάπ. **κροταφίζειν τὴν κεφαλήν.**
κροταφικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ κροτάφιος βλ.λ. ἢ ὁ διὰ τοὺς κροτάφους προωρισμένος : Θεοφάν.Νόνν.1,202 **κατάπλασμα κροταφικὸν** (κατάπλασμα ἐπιτιθέμενον τοῖς κροτάφοις),-**κροταφικὸν ὀστοῦν, - κροταφικαὶ φλέβες.**
κροτάφιος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων ἢ ὁ ἀνήκων **εἰς** τοὺς κροτάφους : Γαλ.14, 720,11 **κροταφίαι δύο, καθ' ἑκάτερον κρόταφον μία**· ‖ **κροτάφιον** (τὸ) νεώτ. ἀνατομ. ἡ κορυφὴ τῆς μείζονος πτέρυγος τοῦ σφηνοειδοῦς.
κροταφίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. μσν. σφυρίον εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον, ὀξεῖα σφῦρα, ἃ. κέστρα· Πολυδ.10,147, Θεόγνωστ.21,5 «κροταφίς, σφῦρα μικρά».
κροταφιστής (ὁ) γλωσσ. ὁ πλήττων τοὺς κροτάφους· Ἡσ. ἐν λ. κόβαλος.
κροταφίτης (ὁ) (μῦς) κ. νεώτ., θηλ. **-ῖτις-ιδος** ὁ κατὰ τοὺς κροτάφους, ὁ κροταφικὸς μῦς : Ἱππ. Ἄρθρ.30,Γαλ.296,10 **τῷ κροταφίτῃ μυΐ,** αὐτ.431,2 **οἱ μύες οἱ κροταφῖται,** Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.7,16,2· ‖ **τὸ θηλ.** π. Ἱππ.Ἄρθρ.30 **κροταφίτιδες πληγαὶ** πλήγματα, κτυπήματα τῶν κροτάφων.
κροταφογναθικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων συγχρόνως εἰς τὸν κρόταφον καὶ τὴν γνάθον : **κροταφογναθικὸς σύνδεσμος** (ἰνώδης σύνδεσμος ἐνισχύων τὴν μεταξὺ κάτω γνάθου καὶ κροταφικοῦ ὀστοῦ διάρθρωσιν).

κρόταφος (ὁ) κ. νεώτ. ἡ πλαγία ἑκατέρωθεν χώρα τῆς κεφαλῆς ἡ περιλαμβανομένη μεταξὺ ὀφθαλμοῦ, ὠτὸς καὶ κορυφῆς, τὸ πλάγιον τοῦ μετώπου : Ἰλ.Δ 502 **ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμὴ χαλκείη**, Ἀριστφ.Βάτρ.854 **ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θενὼν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον**· || ἰδ. κτ. πληθ. οἱ κρόταφοι, τὰ μηλίγγια : Ἰλ.Ν 188 **Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν κρατὸς ἀφαρπάξαι**· || ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως καὶ αὐξήσεως τῆς γενειάδος : Ἀριστλ.ΖΓ 784b,35 **τοὺς κροτάφους πολιοῦνται πρῶτον**, Θεόκρ.15,85 **πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων**· || γεν. πλαγία ὄψις, προφίλ : Πρόκλ.Ὑποτ.3,6,αὐτ.17 **κρόταφοι κύκλου**· κ. ἐν Πάπ. ἐπὶ πλίνθου· || **κατὰ κρόταφον** ἐκ τοῦ πλαγίου : Ἥρων Βελοπ.98,2 || **ἐπὶ κρόταφον** εἰς τὸ μέρος τοῦ κροτάφου : αὐτ.66,13· **2)** μτφ. ἡ πλευρὰ ὄρους : Αἰσχ.Πρ.721 **ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος κροτάφων ἀπ' αὐτῶν**, Φιλιάδης π.Στεφ.Βυζ.ἐν λ. Θέσπεια : **οἳ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος**· **3)** τὸ ὄπισθεν μέρος βιβλίου : Ἀνών.π.Σουίδ.· **4)** Ἐπιγρ. τὸ ἄκρον ἢ ἡ στενὴ πλευρὰ στήλης || νεώτ. ἡ στενωτέρα πλευρὰ ἢ ἐπιφάνεια ἐπηγκενίδος πλοίου, τεμαχίου ξύλου, λίθου, μετάλλου κ.ἄ.· || κ. ἑκάστη προεξοχὴ τοῦ ἄξονος τῶν τροχῶν, ἐκ τῶν χωριζουσῶν τὰς χνόας ἀπὸ τοῦ μεσαξονίου, ἐφ' ὧν στηρίζονται ἔσωθεν αἱ πλῆμναι τῶν τροχῶν.

κροτεύω Θεόγνωστ.21,8 «κροτεῦσαι, τὸ μὴ πλήρες δοῦναι».

κρότημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ διὰ σφυρηλατήσεως γενόμενον ἔργον· **2)** δθ. μτφ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, πανοῦργος, διαβολεμένος : Σοφ.ἀπ.π. Σχόλ.Θεόκρ.15,49 **τὸ πάνσοφον κρότημα**, Λαέρτου γόνος, Εὐρ.Ῥῆσ 494 **ἔστι δ' αἱμυλώτατον κρότημ' Ὀδυσσεύς**· **3)** νεώτ. κροῦσις.

κροτησίγομφος-ον μτγν. ὁ μὲ κροταλίζοντας, κτυπῶντας ὀδόντας : Κερκ.6,4.

κρότησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κτύπημα, κροῦσις : Πλάτ.Ἀξ.365Α **σὺν δακρύοις καὶ κροτήσεσι χειρῶν** (χειροκροτημάτων), Διον.Ἀλ.Συνθ.14 **κρότησις τοῦ πνεύματος**· || πλῆξις, σφυροκόπησις, χάλκευσις : Φίλ.Βελοπ.71,44 **φύξεις καὶ κροτήσεις** (σιδήρου καὶ χαλκοῦ).

κροτησμός (ὁ) ὁ κρότος βλ.λ. : Αἰσχ.Ἐπτ.561 **πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν**.

κροτητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἄξιος ἐπικροτήσεως, ἐπαίνου, ἐπιδοκιμασίας : Δοσίθ.427Κ.

κροτητός-ή-όν ὁ κτυπημένος, ὁ ἠχῶν ἐκ τῶν κτυπημάτων, θορυβητός : Αἰσχ.Χο.427Κ **κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα**· || **κροτητὰ ἅρματα** κροτοῦντα θορυβωδῶς, ἠχοῦντα ἅρματα : Σοφ.Ἠλ.714 **ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων**· κ. **κροτητὰ πηκτίδων μέλη** παιζόμενα διὰ πλήκτρου : Σοφ.ἀπ. 241· **2) τὰ κροτητὰ** εἴδη πλακουντίων : Εὐρ.ἀπ. 241· || κακῶς πεπατημένον μέρος : Θεόφρ.6,6, 10 **φιλεῖ δὲ καὶ πατεῖσθαι καὶ γίνεται καλλίων κατατριβομένης πάτῳ τῆς ῥίζης· διὸ καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ἐν τοῖς κροτητοῖς κάλλιστος**.

κροτιδοφόρος-ον νεώτ. ὁ περιέχων κροτίδας βλ.λ.1) : **κροτιδοφόροι ταινίαι**.

κροτίζω μσν. κ. δημ. ταράσσω, τρομάζω, φοβίζω ὑπερβολικά : Παπαδ.Χρ.Διηγ.75 **ἔφθασα εἰς τοῦ Βαραντᾶ τὸ ρέμα ὅπου ἐκρότιζεν ὁ τόπος**· || μσν. κ. δημ. συνήθ. παθ. τρομάζω, ταράσσομαι ὑπερβολικά : Χρον.Μορ.3840 **μὴ κροτιστῆτε τίποτε ἂν εἶναι πλεώτεροί μας**, Παπαδ.Χρ.Διηγ.75 **ἐκρότιζεν ὁ τόπος, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐκροτιζόμην**.

κροτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος πρὸς παραγωγὴν κρότου, ὁ κροτῶν, ἐκτριπτικός : **κροτικὸς ὑδράργυρος**· || **κροτικὸν νάτριον** νεώτ. χημ. λίαν δηλητηριῶδες καὶ ἐκρηκτικὸν σῶμα· || ὁμ. κ. **κροτικὸν ὀξὺ** κ. **βροντῶδες ὀξὺ** ἕνωσις τῆς ἰσοκυανικῆς ῥίζης μεθ' ὑδροξυλίου περιέχουσα δισθενὲς ἄτομον ἄνθρακος.

κρότιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν κατανάγκη βλ.λ.2) : ΨΔιοσκ.4,131.

κροτίς-ίδος (ἡ) νεώτ. πυροτέχνημα ἐκσφενδονιζόμενον διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐκρηγνύμενον μετὰ κρότου ἅμα τῇ κρούσει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τράκα, βαρελότο· || νεώτ. στρατ. μεταλλικὴ θήκη περιέχουσα μικράν τινα ποσότητα ἐκρηκτικῆς οὐσίας· || τὸ διὰ πυρίτιδος ἢ δυναμίτιδος πληρούμενον μικρὸν ἄνοιγμα βράχου ἢ τοίχου πρὸς ἀνατίναξιν ἢ διάρρηξιν· || φυσίγγιον αὐτομάτως τοποθετούμενον ἐπὶ τῆς σιδηροτροχιᾶς καὶ ἐκρηγνυόμενον μετὰ πατάγου διὰ τῆς πιέσεως τοῦ τροχοῦ πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ σήματος τῆς ἀπολύτου σταθμεύσεως πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν.

κροτισμός (ὁ) (κροτίζω) μσν. κ. δημ. θορυβώδης καὶ ἀλαζονικὴ ἀπειλή, ὁ μετὰ κρότου φοβερισμός : Γεωργιλ.Θρ.Κ π.Κορ.Ἀτ.2,212 **ἡ ὅλη δύναμις ἔνεν ὁ κροτισμός του**· | **ὁ φόβος του ὁ ἄμετρος ἐκρότισε τὸν κόσμον**.

κροτοβολία (ἡ) νεώτ. ἠχητικὴ ἐκδήλωσις τοῦ ζωϊκοῦ ψυχοδυναμισμοῦ συνισταμένη εἰς κρότους διαφόρου εἴδους καὶ ἐντάσεως ἀπὸ ἤχου θραυομένων ὑαλικῶν καὶ σιδήρου ἢ ἰσχυρᾶς ἐκπυρσοκροτήσεως μέχρις ἐλαφροτάτων ἤχων.

κροτοθόρυβος (ὁ) μτγν. ἡ ἠχηρὰ ἐπικρότησις, ὁ ἐκ τῶν χειροκροτημάτων γινόμενος θόρυβος : Ἐπίκ.ἀπ.143,Πλούτ.Ἠθ.45F **Ἐπίκουρος ἐπὶ ταῖς τῶν φίλων ἐπιστολίοις κροτοθορύβους γίγνεσθαι παρ' αὐτῶν λέγων ἀηδής ἐστιν**, Εὐνάπ.Ἱστ.ἀπ.88,18 **τὸν κροτοθόρυβον ἔχουσιν ὡς ἀληθῆ λέγοντες**.

κρότος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶς ὁ ἐκ κρούσεως, παταγῆς, συγκρούσεως ἀποτελούμενος θόρυβος, κτύπος, κτύπημα : Εὐρ.Ἡρκλ.783 **ὀλολύγματα παννυχίοις ὑπὸ παρθένων ἰαχεῖ ποδῶν κρότοισιν** (τὸ κτύπημα τῶν ποδῶν κατὰ τὸν χορόν),Πλούτ. Μάρ.22 **ἐνοπλίῳ τινὶ κρότῳ καὶ πατάγῳ συνηλάλαξαν**, Αἰλ.Ζ 117,5 **ὁ τῶν δακτύλων κρότος** (ὁ διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δακτύλων ἀποτελούμενος κτύπος), Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.111 **τὸ χλιμίτριαμα καὶ οἱ κρότοι | καὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ γογγυσμοί**, Ζαλοκ.1,1 **ἀπὸ κρότον ὀργάνων βοΐζει τῆς Γραβιᾶς τὸ βουνὸν ἀντικρύ**· || εἰδ. ὁ ξηρὸς ἦχος, ὃν ποιεῖ ὁ θέλων νὰ συναγάγῃ σμῆνος μελισσῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 627a,16 **δοκοῦσι δὲ χαίρειν οἱ μέλιτται καὶ τῷ κρότῳ**· || κ. ὁ ἦχος τοῦ λόγου : Λουκ. Δημ.Ἐγκώμ.15 **ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου**,Φιλόστρ. Σοφ.2,25,6 **ἡ εὔροια καὶ ὁ τῆς γλώσσης κρότος**· || νεώτ. μτφ. σφοδρὰ ἐντύπωσις, φήμη ὑπεροχῆς ἢ ἐπιτυχίας : **ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔκαμε κρότον**· || **κρότος χειρῶν** τὸ χειροκρότημα, εὐφημία, ἔπαινος : Ἀριστφ.Βάτρ.157 **κρότον χειρῶν πολύν**· || κ. ἀπολ. ἦχος, θόρυβος : Ξεν.Ἀν.6,1,13 **ἐνταῦθα κρότος ἦν πολύς, καὶ οἱ Παφλαγόνες ἤροντο εἰ καὶ γυναῖκες συνεμάχοντο αὐτοῖς**, Δημ.519 **θόρυβον καὶ κρότον . . ἐποιήσατε**· || κ. εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας : Πλάτ.Λάχ.184Α **ἦν δὲ γέλως καὶ κρότος ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς ὁλκάδος**.

κροτοφάγος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀναρριχητικῶν.

κροτυλοσιναπέλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. σιναπέλαιον ἐκ τῶν σπερμάτων κράμβης τῆς ῥάπυος.

κροτῶ-έω (κρότος) κ. μσν. κ. νεώτ., ποι. κορτῶ κτυπῶ τι μετὰ κρότου, κάμνω νὰ κροτῇ τι, ἐπὶ ἵππων : Ἰλ.Ο 453 **ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι κείν' ὄχεα κροτέοντες** (σύροντες αὐτὰ μετὰ κρότου)· || κ. νεώτ. κάμνω τι νὰ ἀντηχήσῃ : Ραγκ.Ἀλ.1,79,9 **κεραυνέ, ὅταν φλογώδης εἰς τὸν πόλεμον ἐκρό-**

τεις· 2) κτυπῶ, πλήττω, κρούω: Ἡρ.6,58 **κατὰ δὲ τὴν πόλιν γυναῖκες περιιοῦσαι λέβητα κροτέουσι,** Εὐρ.Βάκχ.188 θύρσῳ κροτῶν γῆν, Δημ. 1259 **οἱ δὲ κροτεῖν** τοῖς ἀγκῶσιν αὐτὸν ἠξίουν **ἀντὶ πτερύγων τὰς πλευράς,** Πλούτ.Ἠθ.10D· ‖ κ. παθ. πλήττομαι ὑπὸ βροχῆς: Αἰλ.ΖΙ 16,17 πρός γε **μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφοράς ἀντίτυπόν ἐστι.. τάς τε ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν ἀποσείεται καὶ κροτούμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποικῶντες,** ὡς **εἴς τι τέγος ἐμπιπτόντων τῶν ὑδάτων·** 3) κτυπῶ τὰς χεῖράς μου εἰς σημεῖον ἐπικροτήσεως: Ἡρ.2,60 **αἱ δὲ λοιπαὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες ἀείδουσι καὶ** τὰς **χεῖρας κροτέουσι** (χειροκροτοῦσι), Ξεν.ΚΠ 8,4,12 **πότερον κροτεῖν δεῖ τὼ χεῖρε ἢ γελᾶν ἢ τί ποιεῖν»,** Θεόφρ.Χαρ.19,10 **καὶ αὐλούμενος δὲ κροτεῖν** ταῖς χερσὶ μόνος τῶν **ἄλλων,** Μηναΐ.10,4 Ὠδὴ 6 **δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα θεὸν δοξάζοντες·** ‖ κ. ἀπολ. κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω: Ξεν.Συμπ.9,4 **οἱ δὲ συμπόται ὁρῶντες ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐβόων αὖθις,** Δημ.586 **προὐκαλεῖσθ' ἐπὶ τιμωρίαν τὸν παρόντα ἐκροτεῖτε,** Θεόφρ.Χαρ.11,3 **καὶ ἐν θεάτρῳ κροτεῖν, ὅταν οἱ ἄλλοι παύωνται,** Διογ.Λ 7,173 **ἐφ' ᾧ ἀγασθέντες οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον,** Νικ.Χων.ἐν Σάθ.Ι,75 **ἀρχομένῃ τε παιανίζοντες, καὶ ληγούσῃ κροτοῦντες χαρμόσυνα·** ‖ κ. παθ. ἐπικροτοῦμαι, ἐπαινοῦμαι, ἐπιτυγχάνω: Πλάτ.Ἀξ.368D **τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη δήμου παίγνιον,** Ἀριστλ.Ποιητ. 1456a,10 **δεῖ δὲ ἄμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι,** Φιλόδ.Ρητ. 2,128S **τέλειος ῥήτωρ καὶ κεκροτημένος,** Ἀθήν. 5,182A **παρὰ Ὁμήρῳ κεκρότηται τὰ σώφρονα συμπόσια** (δ.ἀνάγν. συγκεκρ-) (τὰ ἐπαινούμενα)· ‖ ὁμ. ὡς σημεῖον ἀποδοκιμασίας: Πλούτ.Ἠθ. 533A· 4) **κροτεῖν ὀδόντας** τρίζειν τοὺς ὀδόντας: Ἀρχίλ.Συμπλ.2,9· 5) ἐπὶ χαλκέως, σφυρηλατῶ, σφυροκοπῶ, χαλκεύω: Λουκ.Λεξιφ.9 **λῆρόν τινα ἐκρότουν καὶ ἐλλόβια·** ‖ κ. μτφ. ἐν τῷ παθ. πλήττομαι, σφυρηλατοῦμαι: Πίνδ.ἀπ.194 **κεκρότηται χρυσέα κρηπίς·** ὅθ. **ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες** ἐκ ψεύδους καὶ ἀπάτης συγκροτούμενοι: Θεόκρ.15,49· ‖ κ. παροιμ. π. Ἀδαΐ. ΑΠ 10,20 **εὐθὺς τὸ πρῆγμα κροτείσθω** (θερμὸς ὡς χαλκευθῇ ὁ σίδηρος)· 6) συγκρούων κροτῶ, κρούω τι πρὸς παραγωγὴν κρότου: Πλούτ.Ἠθ. 944B, Ζαλοκ.93,2 τοὺς **ἐπιβούλους κεραυνοὺς ἑτοίμη νὰ κροτήσῃ·** ‖ ἐγείρω θόρυβον κτυπῶν τι: Λουκ.Ἀλέξ.9 **αὐλητὴν ἢ τυμπανιστὴν ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος·** ‖ ἐγείρω θόρυβον κτυπῶν τι, ὅπως συνάξω σμῆνος μελισσῶν: Ἀριστλ.ΖΙ 627a,16 **διὸ καὶ κροτοῦντες φασὶν ἀθροίζειν αὐτὰς εἰς τὸ σμῆνος ὀστράκοις τε καὶ ψήφοις·** κ. σατυρικῶς: Ἀριστφ.Βάτρ.1306 **ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις αὕτη κροτοῦσα.. Μοῦσ' Εὐριπίδου·** ‖ νεώτ. ἐκπυρσοκροτῶ: **κροτοῦν ἀέριον** (μεῖγμα δύο μερῶν ὑδρογόνου καὶ ἑνὸς ὀξυγόνου ἀναφλεγόμενον μετ' ἐκπυρσοκροτήσεως), - **κροτοῦν ὀξύ·** ‖ νεώτ. ἡ μτχ. κροτῶν ὡς οὐσ. βλ.λ.· 7) πλήττω τὴν κρόκην διὰ τῆς κερκίδος ἐν τῷ ὑφαίνειν: Στράβ.15,1,67 **ἐπιστολὰς δὲ γράφειν ἐν σινδόσι λίαν κεκροτημέναις** (πυκνῶς ὑφασμέναις, κρουσταῖς).

κροτὼν-ῶνος (ὁ) κ.νεώτ.,δ.γρ. **κρότων** ὁ κυνοραιστής, τὸ τσιμπούρι: Ἀριστλ.ΖΙ 552a,15 **οἱ δὲ κρότωνες γίγνονται ἐκ τῆς ἀγρώστεως,** Ἀγαθρχ.58, Διοσκ.Ι,77, Πλούτ.Ἠθ.55E **τοῖς μὲν οὖν ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι παρὰ τὸ οὖς λέγουσι, καὶ ταῖς κυσὶ τὸν κρότωνα·** κ. παροιμ.π.Μεν.318 **ὑγιέστερος κροτῶνος·** ‖ κ. νεώτ. ζῳολ. γένος ἀκάρεων παρασιτοῦν, ἰδ. ἐπὶ κυνῶν· 2) θάμνος δενδρώδης **παρέχων τὸν κόκκον, ἐξ οὗ** τὸ κροτώνιον **ἔλαιον ἢ κίκιον:** Ἱππ.Γυν.2,201, Θεόφρ.ΦΙ Ι,10,1· ‖ κτ. πληθ. **οἱ σπόροι τοῦ δένδρου:** Πάπ.· κ. πλῆρες: **Γαλ.19,743 κροτὼν κίκεως·** ‖ κ. νεώτ. βοταν. **γένος φυτῶν εὐφορβιοειδῶν·** 3) μέρος τοῦ ὠτός: **Πολυδ.2,85.**

κροτῶν-οῦντος (ὁ) **νεώτ.** δέκτης τηλεγραφικός, εἰς τὸν ὁποῖον **τὰ ἀφικνούμενα** τηλεγραφικὰ σημεῖα **ἐκδηλοῦνται** διὰ κρότων καὶ λαμβάνονται ὑπὸ **τοῦ τηλεγραφητοῦ** διὰ τῆς ἀκοῆς.

κροτωναλδεΰδη (ἡ) νεώτ. χημ. ὑγρὸν **ἄχρουν,** διαλυτὸν **ἐν ὕδατι,** λίαν πτητικόν **μὲ ὑδρατμόν,** παρασκευαζόμενον διὰ ξηρᾶς **ἀποστάξεως τῆς ἀλδόλης ἢ** διὰ συμπυκνώσεως **ἀκεταλδεΰδης τῇ** βοηθείᾳ καταλυτῶν.

κροτών(ε)ιος-ον νεώτ. ὁ παραγόμενος **ἢ ἐξαγόμενος** ἐκ τοῦ φυτοῦ κρότωνος: **κροτώνειον ἔλαιον.**

κροτωνέλαιον (τὸ) **νεώτ.** **ἔλαιον** καθαρτικὸν καὶ ἐπισπαστικόν, ἐκ τοῦ **φυτοῦ** κρότωνος βλ.λ.

κροτώνη (ἡ) τυλώδης ἀπόφυσις δένδρου, ἰδ. ἐλαίας· πρβλ. γόγγρος 2): Θεόφρ.ΦΙ 1,8,6· 2) **ἐν τῷ πληθ.** τὰ **ἐν τῷ πνεύμονι** χονδρώδη βρόγχια: Ἱππ.Νούσ.2,53.

κροτωνιάτης (ὁ) κ. νεώτ. **ὁ ἐκ** τῆς πόλεως Κρότωνος: Κρατῖν.9 **Μίλων ὁ Κροτωνιάτης.**

κροτωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φυτὸν κρότωνα, ὁ τοῦ κρότωνος· ‖ **κροτωνικὸν ὀξὺ** νεώτ. χημ. ἡ μία ἐκ τῶν δύο στερεοϊσομερῶν μορφῶν τοῦ αἰθυλιδενοξικοῦ ὀξέος.

κροτωνοειδής-οῦς-ές ὁ ὅμοιος πρὸς κρότωνα βλ.λ.ΙΙ: Ἱππ.Γυν.Φυσ.573,7 **τοῦ κροτωνοειδέος τὴν ῥίζαν δίδου πίνειν.**

κροτωνόλη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ δραστικὸν συστατικὸν τοῦ κροτωνελαίου βλ.λ.

κροτωνοφόρος-ον ποιη. ἐπὶ γῆς, **ὁ** παράγων φυτὰ κρότωνος: κροτωνοφόρος **γῆ.**

κροτωνυλένιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἄχρουν πτητικὸν προερχόμενον **ἐξ** ἀποστάξεως τῆς λιθανθρακοπίσσης.

κραῦθα (ἡ) δημ. βραχὺς ἱστὸς πλοίου.

κρουγίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτ. θειϊκὸν ἅλας ἔνυδρον.

κρουερού Ἡσ. «τοῦ φοβεροῦ».

κρουζάρω δημ. ναυτ. δένω ἀμφοτέρωθεν.

κρουζέτα (ἡ) δημ. κ. **κρουζέτο** (τὸ) τὸ δίζυγον τῶν μεγάλων ἐπιστηλίων πλοίου.

κρούζω δημ. κ. σκρούζω, ἀόρ. **ἔκρουξα,** παθ. **κρούζομαι,** ἀόρ. **κρούστηκα,** μτχ. παρακ. **κρουσμένος,** πλήττων, κρούων, κτυπῶν νύσσω, κεντῶ, δάκνω, σκρώχνω, εἰδ. ἐπὶ ἰοβόλων ζῴων: **τὸν ἔκρουξε ἕνα ψίδι-ἕνας σκορπιός, - ὁ κρουσμένος ἀπὸ ὀχιὰ δὲ γλυτώνει·** ‖ συνεκδ. ἐπὶ πυρετοῦ, ἰδ. ἑλώδους, ταλαιπωρῶ λίαν, ἐξασθενῶ τινα, τὸν ἀδυνατίζω: **μ' ἔκρουξαν οἱ θέρμες καὶ δὲ μπορῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου·** 2) ἐπὶ ὑποτιθεμένων ἀοράτων κακοποιῶν ὄντων, ἐξωτικῶν, ἐμβάλλω εἰς ἀλλοφροσύνην, εἰς φρενῶν ἔκστασιν, συνταράσσω τὸν νοῦν τινος, τοῦ θολώνω τὰ συλλογικά, τὸν τρελλαίνω: **τὸν ἔκρουξαν** [illegible] **ωτικές·** κ. ἐπὶ τοῦ διαβόλου: **ἀρὰ ποὺ νὰ σὲ κρούξῃ ὁ χλιὸς κι ἀξόρκιστος νὰ μείνῃς** (νὰ πάθῃς αἴφνης ἀνίατον φρενοβλάβειαν)· ‖ κ. παθ. **κρούζομαι** πάσχω ἐκ παραφροσύνης, εἶμαι φρενοβλαβὴς **ἢ** ἐμφανῶς ἀνισόρροπος πνευματικῶς: **κάθε δυὸ τρία χρόνια κρούζεται γιὰ ὀλίγον καιρό, γίνεται καλὰ καὶ πάλι ξανὰ κρούζεται·** ἡ μτχ. παρακ. **ὁ κρουσμένος**=ὁ οὐχὶ σῶας ἔχων τὰς φρένας.

κρουκεσίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. σεληνιοῦχος ἕνωσις τοῦ χαλκοῦ, θαλλίου καὶ ἀργύρου.

κροῦμα-ατος (τὸ) (κρούω) ἀ. κροῦσμα βλ.λ., κτύπημα, κτύπος, κροῦσις: Ἀριστφ.Ἐκκλ.257 **προσκινήσομαι, ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμά-**

των [αἰσχρ.σημ.]· || ἦχος παραγόμενος ἐκ τῆς κρούσεως ἐγχόρδου ὀργάνου διὰ τοῦ πλήκτρου, ἦχος, τόνος : Ἱππ.346,14 **κρούεται τὰ κρούματα ἐν μουσικῇ**, Πλάτ.Πολ.333B **ὁ δίκαιος ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ κιθαριστικοῦ, ὥσπερ ὁ κιθαριστικὸς τοῦ δικαίου εἰς κρουμάτων;**, Φιλόδ.Ποιήμ. 2,228H **τὸ πόημα οὐχ ὡς τερέτισμα καὶ κροῦμα νοοῦμεν**· || ὁ ἦχος ὁ παραγόμενος ἐκ πνευστοῦ ὀργάνου : Θεόπομπ.Κωμ.50 **αὐλεῖ .. σαπρὰ κρούματα**, Πλούτ.Ἠθ.638C **κρούματα τὰ αὐλήματα καλοῦσιν**, Πολυδ.7,88 **κρούματα τὰ ἐν τῇ αὐλητικῇ**, αὐτ.4,84 **κρούματα σαλπιστικά**· || ἡ τοῦ **κρούματος ἁρμονία** ἡ μελῳδία : Ἀχιλλ.Τάτ. 8,6· κ. ἀπλ. ἡ μελῳδία : Πάπ., Ἰουλ.Λόγ.2,49D **ᾠδαὶ καὶ κρούματα.**

κροῦμαι Ἡσ «μύξαι».

κρουματικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ παίζειν, ἐπὶ ἐγχόρδου ὀργάνου : Ἀγοθ.ΑΠ II,352,2 **κρουματικὴ σοφίη**· || κ. γεν. : Σουΐδ ἐν λ. Ὄλυμπος «ἡ κρουματικὴ μουσικὴ ἡ διὰ τῶν αὐλῶν» [ἐνόργανος μουσική]· || **διάλεκτος κρουματικὴ** ἔκφρασις ἐν τῷ παίζειν ὄργανον : Πλούτ.Ἠθ.1138B || **λέξεις κρουματικαὶ** ἦχος ἢ τόνος ἐνοργάνου μουσικῆς, τ. ἔ. ἄναρθρος ἦχος ἄνευ ἐννοίας : Πολύβ.3,36,3.

κρουμάτιον [τὸ] μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κροῦμα βλ.λ. : Ἀχιλλ.Τάτ.1,5 **καί τι κρουμάτιον ὑπολιγήνας ὑποψιθυρίζουσι τοῖς δακτύλοις**, Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.290 **τὸ δὲ θρεττανελὸ ποιόν μέλος καὶ κρουμάτιον.**

κρουματογραφία [ἡ] μσν. τὸ κρούειν κρουστῷ μουσικῷ ὀργάνῳ μουσικὸν τεμάχιον : Βρυέν. Μ Ἁρμον.480 **ἡ δὲ διαστολὴ ἐπί τε τῆς ᾠδῆς καὶ τῆς κρουματογραφίας παραλαμβάνεται.**

κρουματοποιός [ὁ] μτγν. ὁ μουσικός, μελοποιός : Μάχ.π.Ἀθήν.8,337C **ὁ κρουματοποιὸς Δωρίων ποτ᾿ εἰς Μύλων ἐλθὼν .. ,** Ἀριστόδημ.8 || ὁ συγγραφεὺς μουσικῶν τεμαχίων, ἰδ. τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς : Φιλόδ.Μουσ.95,99K.

κροῦναι Ἡσ. «τὰ ἄφορα δένδρα»· **2)** αὐτ. «κρῆναι τέλειαι».

κρουναῖος-α-ον [κρουνός] ὁ ἐκ κρήνης, πηγαῖος : Ἀριστλ.Μετ.2,3 **κρουναῖον ὕδωρ.**

κρουνεῖον [τὸ] εἶδος ἐκπώματος, ποτηρίου : Ἐπιγέν.π.Ἀθήν.11,480A **κάδοι, ὁλκεῖα, κρουνεῖα.**

κρουνηδόν ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. δίκην κρουνοῦ, ὅπως ὁ κρουνός, ἐν ἀφθόνῳ ροῇ : ΠΔ Μακκ.2,14,45 **φερομένων κραυνηδὸν τῶν αἱμάτων**, Φίλ.2,96 **τὰς δὲ ἀνατεμνομένας φλέβας, καθάπερ ἐν ταῖς αἱμορραγίαις, κρουνηδὸν αὐλοὺς ἀκοντίζειν αἵματος**, Θεοδόσ.Διάκ.Ἀκρ.5,13 **ξίφος κρουνηδὸν ἔβρεχε τῶν αἱμάτων, - τὸ αἷμα ἔρρεε κρουνηδόν**· || νεώτ. κ. ραγδαίως : **ἔβρεχε κρουνηδόν.**

κρουνιά [ἡ] δημ. κυρία πηγή, κεφαλόβρυση, κρήνη, κεφαλάρι, μάννα τοῦ νεροῦ.

κρουνίζω μτγν. κ. νεώτ. ἐκχέω ὑγρὸν ὡς κρουνός, ἐν λεπτῇ ροῇ, ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τοῦ καλουμένου ρυτόν : Δωρόθ.π.Ἀθήν.11,497E **τὰ ρυτὰ ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσιν**· || μέσ. πίνω τὸ οὕτω ἐκχεόμενον ὑγρὸν ὑποβάλλων τὸ στόμα : Ἐπίν.π.αὐτ.497A **τῶν ρυτῶν .. τρία πίνειν δεήσει τήμερον πρὸς κλεψύδραν κρουνιζόμενον.**

κρουνίον [τὸ] μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κρουνὸς βλ.λ. : Ἡρωδιαν.1,356, Θεόγνωστ.122,13.

κρουνίσκος [ὁ] σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κρουνὸς βλ.λ., σωληνίσκος τῆς κλεψύδρας : Σχόλ.Λουκ.Ἀλ. 28 **ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου ἐκέλευον τὸν ρήτορα λέγειν.**

κρούνισμα-ατος [τὸ] ἐπίγρ. τὸ ἀπὸ κρουνοῦ, κρήνης ἐκρέον ὕδωρ, ρεῦμα : ΑΠλ 1,12 **κρούνισμα μελισταγές.**

κρουνισμάτιον [τὸ] μτγν. μικρὸν στόμιον : Ἥρων Πνευμ.1,8· **2)** μικρὸς σωλήν : αὐτ.29.

κρουνισμός [ὁ] μτγν. κ. μσν. ἐξόρμησις, ἀναπήδησις τοῦ ὕδατος : Ἀκύλ.ΠΔ Βασ.2,5,8, Θεοφύλ.Βουλγ.3,684· **2)** ἰατρ. καταιονισμός, ντούς : Ἀέτ.5,119, Παῦλ.Αἰγ.2,52.

κρουνίτης [ὁ], θηλ. **-ῖτις-ιδος** ὁ κρουναῖος βλ. λ. : Ὀρφ.Ὕμν.51,10 **νύμφαι κρουνίτιδες.**

κρουνός [ὁ] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρώτη πηγή, ἀνάβλυσις ὕδατος ἐξ ἧς λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν αἱ πηγαί : Ἰλ.Δ 454 **ὕδωρ κρουνῶν ἐκ μεγάλων**, αὐτ.Χ 147 **κρουνὼ καλλιρρόω**, Πίνδ.Ο 13,63 **ἣ πόλλ᾿ ἀμφὶ κρουνοῖς Πάγασον ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν**, Σοφ.Τρ.14 **κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ**, Μέν.530,22· || ἐν χρ. π. κ. μτφ.: Εὐρ.Ρῆσ.790 **θερμὸς δὲ κρουνὸς δεσπότου παρὰ σφαγαῖς**· || **κρουνοὶ Ἀφαίστοιο ρεύματα** λάβας ἐκ τῆς Αἴτνης : Πίνδ.Π 1,25 **κεῖνο δ᾿ Ἀφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετόν**· || ὁμ. ἐπὶ ἀφθόνως ρέοντος [ἱδρῶτος : Ἱππ.Ἀφ.7,85, Λιβάν.Ἐπιστ.316,3· || κ.μτφ.χείμαρρος λόγων: Ἀριστφ.Βάτρ.1005 **θαρρῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει**· **2)** γεν. μτφ. κ.νεώτ. ἀφθονία, πλῆθος : Μηναῖ.10,3 Συνξ. **ἀενάους κρουνοὺς θαυμάτων παρέχοντος τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν αὐτῷ, - κρουνοὶ ρητορείας**· **3)** ὀχετὸς ὕδατος : Στράβ.5,3,8 **σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους**· **4)** αὐλός, δι᾿ οὗ ἀντλεῖται ὑγρόν τι, στόμιον, κάνουλα : Ἥρων Πνευμ.2,25,**-κρουνὸς δεξαμενῆς - βυτίου.**

κρουνοχυτρολήραιος [ὁ] κωμ. ὁ ἀκρίτως ἐκχέων ἄφθονον καὶ μάταιον λῆρον, ἀνόητος, περιττολόγος, φλύαρος : Ἀριστφ.Ἱππ.89 **κρουνοχυτρολήραιος εἶ.**

κρούνωμα-ατος [τὸ] ὁ κρουνὸς βλ.λ. : Ἐμπ.π. Σέξτ.Ἐμπ.628 **νῆστις θ᾿ ἣ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον.**

κρούπ [τὸ] νεώτ. ἰατρ. νόσος τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὀφειλομένη εἰς ἐντοπισμὸν τοῦ μικροβίου τῆς διφθερίτιδος μόνου ἢ ἐν συνδυασμῷ μετ᾿ ἄλλων μικροβίων ἐπὶ τοῦ βλεννογόνου τοῦ λάρυγγος.

κρούπαλα [τὰ] αἱ κρούπεζαι βλ.λ. : Σοφ.ἀπ.44.

κρουπαλίας Ἡσ. «κλεῖδας».

κρούπανον [τὸ] νεώτ. κ. δημ. ὑψηλὸν ξύλινον ὑπόδημα, τσόκαρο· πρβλ. κρούπαλα : Καλλιγ.Θάν. Βλ.266 **σπεύδουσα ἀπώλεσε πρῶτον τὸ δεξιὸν κρούπανον καὶ κατόπιν τὸ ἀριστερόν.**

κρούπεζα [ἡ] νεώτ. ναυτ. τὸ ἔμβαθρον τῶν ἐπινηΐων πυροβόλων τοῦ ναυτικοῦ.

κρούπεζαι [αἱ] μτγν. κ.μσν. ὑψηλὰ ξύλινα ὑποδήματα ἐν χρ. π. Βοιωτοῖς πρὸς πάτησιν ἐλαιῶν, φορούμενα δὲ ἐπὶ σκηνῆς ὑπ᾿ αὐλητῶν ὅπως δι᾿ αὐτῶν κρούωσι τὸν χρόνον : Πουσ.Γραμμ.ἀπ 239, Πολυδ.7,87· πρβλ. Φῶτ.180,22 «κρούπεζαι, ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν· οἱ δὲ κρόταλον ὃ ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταί· τὸ βάταλον».

κρουπέζιον [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κρούπεζαι βλ.λ.· Πολυδ.10,153, Ἡσ.

κρουπεζοῦμαι-όομαι Ἡσ. ὑποδύομαι, φορῶ ξύλινα ὑποδήματα.

κρουπεζοφόρος-ον ὁ φορῶν κρουπέζας, ξύλινα ὑποδήματα, ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν : Κρατῖν.310, Σχόλ.Πινδ.6,152 **οὗτοι δ᾿ εἰσὶν Συοβοιωτοί, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.**

κρούπετα [τὰ] Ἡσ. αἱ κρούπεζαι βλ.λ.

κρουπιέ [ὁ] [γαλλ.] δημ. ὑπάλληλος χαρτοπαικτικῆς λέσχης, διεξάγων ἐν ὥρᾳ χαρτοπαιγνίου τὰς κατ᾿ αὐτὸ δοσοληψίας.

κρουπίνη [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. **τῶν συνθέτων.**

κρουσιδημῶ-έω παρῳδ. ἐπὶ τοῦ κρουσιμετρῶ, ἐξαπατῶ τὸν δῆμον : Ἀριστφ.Ἱππ.859 **ὅσον με παρεκόπτου χρόνον τοιαῦτα κρουσιδημῶν.**

κρουσίης Ἡσ. «ἐλλιπής».
κρουσίθυρος-ον μτγν. ὁ κρούων τὴν θύραν· ‖ τὸ οὐδ. **κρουσίθυρον** (μέλος) ἡ νυκτωδία, σερενάτα : Τρύφ.π.Ἀθήν.14,618C **σικιννοτύρβη θυροκοπικόν, τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον.**
κρουσιλύρης (ὁ) ὁ κρούων λύραν: Ὀρφ.Ὕμν.31,3.
κρουσιμέτρης (ὁ) σχόλ. ὁ ἀπατηλῶς μετρῶν, ψευδομετρητής, ἀπατεὼν : Σχόλ.Ἀριστφ. Νεφ.450.
κρουσιμετρῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἐξαπατῶ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ σίτου μετρῶν ἐλλιπῶς, ἀνασείων καὶ κρούων τὸ μέτρον· Πολυδ.4,169, Ἡσ. «κρουσιμετρεῖν, ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς»· **2)** νεώτ. εἰδ. κρούω τὸ ἔδαφος πρὸς εὕρεσιν ὑπορρέοντος ὕδατος.
κροῦσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ κρούειν, κτύπημα, πλῆξις : Ἐπικ. ἐν Πάπ. **αἱ πρὸς ἀλλήλας κρούσεις** (ἐπὶ ἀτόμων), Πλούτ.Αἰμ.32 **τὴν πρὸς ἄλληλα κροῦσιν ἐν τῷ διαφέρεσθαι τραχὺ καὶ φοβερὸν ὑπηχεῖν**· ‖ ἐπὶ ἱππέως, ἡ διὰ τῶν πτερνιστήρων πλῆξις, τὸ σπιρούνιασμα : Πλούτ.Ἀλέξ.6 **ἐφεὶς ἐδίωκεν ἤδη φωνῇ θρασυτέρᾳ καὶ ποδὸς κρούσει χρώμενος**· ‖ ἐν ἀναφ. πρὸς πήλινα ἀγγεῖα, τὸ κρούειν ταῦτα πρὸς ἔλεγχον, ἂν δηλ. εἶναι ἀρραγῆ· δθ. γεν. δοκιμή, ἐξέτασις· Σουΐδ. ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ σοφιστικῶν τεχνασμάτων, προσπαθειῶν, δοκιμὴ πρὸς ἀπάτην· πρβλ. κρουσιμετρῶ : Ἀριστφ.Νεφ.318 **καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν**· ‖ τὸ κρούειν ἔγχορδον ὄργανον : Πλούτ.Περ.15 **ἐμμελοῦς ἁφῆς καὶ κρούσεως δεομένους**· ‖ δθ. γεν. **κροῦσις** ἡ ἐνόργανος μουσική : Πολύβ.30,13,5 **τῶν διαπορευομένων τὰς κρούσεις μετὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως προσπέμψας οὐκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς αὐλεῖν**, Φιλόδ.Μουσ.13Κ **κρούσεις καὶ μέλη**· ‖ φρ. **παρὰ τὴν κροῦσιν λέγειν .. ἢ ᾄδειν** ἐπὶ ἀπαγγελίας ἢ ᾄσματος ἢ μελῳδίας ἐν συνοδείᾳ ἐνοργάνου μουσικῆς : Πλούτ.Ἠθ.1141Α **τῶν ἰαμβείων τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δ' ᾄδεσθαι, Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι**· ‖ ὁμ. φρ. **κροῦσις ὑπὸ τὴν ᾠδὴν** πλήρης ἐνόργανος συμφωνία : αὐτ. **οἴονται δὲ τὴν κροῦσιν τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδὴν τοῦτον πρῶτον εὑρεῖν**· **2)** μσν. σύγκρουσις : Διήγ.Ἀχιλλ.675 **μετὰ ὀρχησμάτων πάλαισμα καὶ συμπλοκὴ ἀλλήλων, καὶ καβαλλάριοι παρευθὺς κροῦσιν τὰς κονταρέας**· **3)** νεώτ. στρατ. δοκιμαστικὴ πολεμικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ : **ἔγινε κροῦσις εἰς τὸ ἀριστερόν.**
κρουσιφλεγής-οῦς-ές νεώτ. κ. -φλογος-ον ὁ ἀναφλεγόμενος κατὰ τὴν κροῦσιν.
κροῦσμα-ατος (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ κροῦμα βλ.λ.1) : ΑΠ 6,27 **καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρούσματι πυρσοτόκον**, Ποιητ.Βοταν.121 **φλεγμαίνοντα ποιεῖ καὶ κρούσματα πληγῶν**, Πορφ.Ἀποχ.1· ‖ πλῆγμα : Παῦλ.Αἰγ.3,78 **κρούσμασι καὶ στρέμμασι**, Πρόδρ.1,158 **καὶ πρίσμα ἐκ τοῦ κρούσματος γέγονε τῇ χειρί μου**· **2)** νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. μτφ. ἐπὶ νόσου ἐπιδημικῆς, προσβολή : **κροῦσμα διφθερίτιδος - ὀστρακιᾶς**· **3)** εἰδ. μουσικὸς ἦχος : Ἀγαθ.ΑΠ 5,291,8 **ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν ἤθελον ἢ κιθάρης κρούσματα Δηλιάδος;**· ‖ κ. νεώτ. μουσ. μελῳδικὴ γραμμὴ μουσικῆς θέσεως, λήγουσα εἰς ἀτελῆ κατάληξιν· **4)** δημ. κτ. πληθ. φαντάσματα : Παπαδ.Χρ.Μηλ. 160 **εἶδε τόσα κρούσματα, τόσα στοιχειά.**
κρουσματικός-ή-όν δ.γρ. τοῦ κρουματικὸς βλ.λ.
κρουσματῶ-έω μσν. ἀποδίδω ἐκ κρούσεως κρότον : Στουδ.Θεόδ.1788 ἐν Μὶ **κρουσματοῦντος τοῦ ξύλου** (τοῦ σημάντρου).
κρουσμός (ὁ) μτγν. κ. δημ. τὸ κρούειν ἔγχορδον ὄργανον : Πρόκλ.π Φώτ.Βιβλ 320.30 **ἐν τάξει καὶ συστήματι κατεσταλμένῃ περιέρχεται τὸν κρουσμόν**· **2)** **κρουσμὸς ὀδόντων** βρυγμός, τρίξιμο **τῶν ὀδόντων** : Αὐσ.Ἐπιστ.8,8· **3)** δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρούζω βλ.λ.3), φρενοβλάβεια.
κρουσόλυρος-ον μσν. ὁ διὰ λύρας κρουόμενος, παιζόμενος : Λεόντ.μαγ.Ποιήμ. ἐν Mart.An.Gr. 2,561 **κρουσόλυρον ᾆσμα.**
κρούστα (ἡ) (Ἰταλ.) δημ. ὁ στερεὸς ἐπίπαγος ῥευστῆς ἢ πολτώδους οὐσίας, στερεοποιημένη ἐπιφάνεια οὐσίας, τσίπα, κόρα· ‖ **φύλλο(ν) κρούστας** λεπτὸν φύλλον ζύμης τιθέμενον ὡς ἐπίστρωμα γλυκισμάτων· **2)** ἐπὶ ἑλκῶν, ἡ ἐφελκίς, τὸ κάκαδο.
κρουσταλλένιος-α-ο δημ. ὁ ἐκ κρυστάλλου, ἐπὶ σκευῶν, συνηθέστ. κρυσταλλένιος ἢ **κρυστάλλινος** : **κρουσταλλένιο ποτήρι, - κρυσταλλένιο σερβίτσιο**· **2)** ἐπὶ ὕδατος, ἰδ. ῥέοντος, διαφανής, διαυγής, λευκὸς ὡς ὁ κρύσταλλος, πολλάκις συνυπονοουμένης καὶ τῆς ψυχρότητος, τῆς δροσερότητος τοῦ διαυγοῦς ὕδατος : Μαβίλ.Λήθη **ὁ τῆς λησμονιᾶς ἡ κρουσταλλένια βρύση, - τὰ κρουσταλλένια νερὰ τοῦ ποταμιοῦ μᾶς ξεδίψασαν καὶ μᾶς δρόσισαν**· **3)** συνεκδ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁ λευκὸς ἅμα καὶ στιλπνὸς καὶ διαφανής : **κάτω ἀπ' τὸ κρουσταλλένιο τὸ μαντήλι χρυσοβόλαγαν οἱ ξανθιὲς πλεξοῦδές της**, δ.τραγ. **ἐντύθη κι ἐστολίστηκε ῥοῦχα τῆς ἐλικιᾶς της, 'πομέσα βάλλει τὰ χρυσά, 'πόξω τὰ κρουσταλλένια**· **4)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ διαυγὴς καὶ ἡδύγλωσσος ὡς ὁ ἐκ κρυστάλλου ἦχος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 40,4 **κι ἀκόμα τὴ φωνὴ τὴν κρουσταλλένια**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ γέλωτος, ὁ ἡδέως ἠχηρός.
κρουστάλλι (τὸ) δημ. τὸ ἐκ κρυστάλλου ποτήριον : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.77,18 **τρία κοράσια τὸν κερνοῦν κι οἱ τρεῖς ξανθομαλλοῦσες | ἡ μιὰ κερνάει μὲ τὸ γυαλί, ἡ ἄλλη μὲ τὸ κρουστάλλι, ἡ τρίτη ἡ καλύτερη μὲ ἀσημένιο τάσι**· **2)** ἐπὶ ὕδατος, τὸ διαυγές, καθαρόν : **τὸ νερὸ τῆς βρύσης εἶναι κρουστάλλι.**
κρουσταλλιάζω δημ.συνήθ. ἐπὶ ὕδατος, γίνομαι κρούσταλλο, πήγνυμαι ἐκ τοῦ ψύχους, παγώνω : Ἐρωτόκρ.2,207 **ἦτο μιὰ βρύση, κι ἤτρεχε νερὸ κρουσταλλιασμένο**, Κρυστ.Τραγ.Γέννος 3 **θολώνουν οἱ νεροσυρμές, οἱ βρύσες κρουσταλλιάζουν**· ‖ μτφ. ἐν φρ. **κρουσταλλιάσαν τὰ χέρια μου - τὰ πόδια μου** ἐκρύωσαν παρὰ πολύ, ἐπάγωσαν.
κρουστάλλιασμα (τὸ) δημ. ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρουσταλλιάζω, πάγωμα, πῆξις· **2)** συνεκδ. ἰδ. ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν ἢ τῆς ῥινός, ἡ ψῦξις· ‖ ὁμ. τὸ κρυοπάγημα.
κρουστάλλινος-η-ο δημ. ἀντὶ κρυστάλλινος, κρουσταλλένιος βλ.λ. : Πορφύρ.Σκ.113,11 **μιὰ λύρα εἶσαι κρουστάλλινη.**
κρούσταλλο (τὸ) δημ. τὸ κρύσταλλον, ἡ διαφανὴς ὕαλος : **πολυέλαιος ἀπὸ κρούσταλλο**· **2)** συνήθ. ὁ διαυγὴς ὡς κρύσταλλος : Παλαμ.Περ. Καιρ.122,11 **τῆς ἀρρώστιας τὴν τρεμούλα | χτύπα τη, ἡ ζωὴ βρυσούλα | κρούσταλλα νὰ ῥέῃ νερά, | Δέσποινα Κυρά**· **3)** ὁ ἐπίπαγος ἢ πάγος ὁ σχηματιζόμενος ἐκ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ψύχους : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.24,10 **νὰ λειώσουνε τὰ κρούσταλλα, νὰ λειώσουνε τὰ χιόνια.**
κρουσταλλόβεργα (ἡ) δημ. ξυλάριον εὐθὺ ὁμαλὸν ἐν χρ. διὰ τὴν ἀραίωσιν τοῦ βάμβακος.
κρουσταλλοβραχιονάτος (ὁ) δημ. ὁ ἔχων βραχίονας ὡς κρούσταλλο, γερούς, δυνατούς : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.192,13 **ἄγουρ', ἄγουρε δροσερέ, κρουσταλλοβραχιονάτε.**
κρουσταλλόπαγος (ὁ) δημ. **ὁ** διαφανὴς πάγος.
κρούστης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κορυπτίλος, ὁ τοῖς κέρασιν ἐπιτιθέμενος : Δοσίθ.397Κ· **2)** νεώτ. ὄργανον δι' οὗ κρούεταί τι, ὁ ἐπικρουστήρ· ‖ ὁμ. νεώτ. εἶδος κρουσιζωπύρου ἐμπυρέως τῶν παλαιοτέρων ἐπινηΐων πυροβόλων τοῦ ναυτικοῦ.

κρουστιαίνω δημ. κ. κρουσταίνω γίνομαι κρουστός, πυκνός, ἰδ. ἐπὶ ὑφάσματος: **τὸ μάλλινα κρουστιαίνουν μὲ τὸ πλύσιμο.**

κρουστικός-ή-όν κ. νεώτ. ἐπὶ κριοῦ, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κρούῃ, νὰ κυρίσσῃ, νὰ κερατίζῃ: Φὶλ.Ι,113 **διάτι κρουστικὸν φύσει ζῷόν ἐστι**˙ ‖ νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κροῦσιν, ὁ διὰ κρούσεως ἐνεργῶν, ἐπικρουστικός: **κρουστικὸν ὅπλον - μηχάνημα**˙ ἐν τῷ ναυτ. **κρουστικὸν** (ναύκλαστρον) εἶδος ἐγρηγοροῦντος νουκλάστρου ἀμυντικοῦ, ἐκρηγνύμενον δι' ἐμπυρείου ὑπάρχοντος **ἐν αὐτῷ**, ἅμα τῇ βιοίᾳ προσκρούσει σώματός τινος˙ **2)** ὁ παράγων ἦχον διαπεραστικόν: Ἀριστλ.Πρ.19,10 **ἡ μὲν γὰρ φωνὴ ἡδίων ἡ τοῦ ἀνθρώπου˙ κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος,** Πλούτ.Ἠθ.802E **οἱ μουσικοὶ τὴν θίξιν ἀξιοῦσι τῶν χορδῶν ἠθικὴν καταφαίνεσθαι, μὴ κρουστικήν**˙ **3)** μτφ. ἐπὶ ρητοροδιδασκάλου ἢ σοφιστοῦ, ὁ προκαλῶν ἐντύπωσιν, ὁ ἐντόνως ἐκφραστικός: Ἀριστφ.Ἱππ.1379 **καὶ γνωμοτυπικὰς καὶ σαφὴς καὶ κρουστικός**˙ ‖ τὸ οὐδ.**κρουστικὸν** ἐκφραστικὴ εὐγλωττία: Λουκ Δημ.Ἐγκώμ.32.

κρουστός-ή-ό(ν) μτγν, μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ κρούσεως παιζόμενος: Νικόμ.Γερ.Ἁρμον.2˙ **2)** σφαλερός˙ Φώτ. «κρουστὰ γράμματα˙ ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν»˙ **3)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὑφάσματος, ὁ πυκνῶς κεκλωσμένος ἢ ὑφασμένος: **κρουστὸ πανί**˙ ‖ κ. γεν. ὁ πυκνός: Παλαμ.Παρακ.97,11 **καὶ τὸ μασῶ, σὰν τὸ χολάτο κρουστὸ σταφύλι,** Ζερβ Τραγ.ΚΚ 31,18 **κι ἀπ' τὴν κρουστὴ κερήθρα εὐωδιόζουν τῶν ἀνθῶν οἱ χυμοὶ στὸ μέλι.**

κρουστόφαντος-η-ο δημ. ὁ κρουστά, πυκνὰ ὑφασμένος. Ἐφταλ.Ὀδ.107 **καὶ τόσο κρουστόφαντα εἶναι τὰ λινὰ ποὺ τρέχει ὀγρὸ τὸ λάδι.**

κρουστώνω δημ. κρουστιαίνω βλ.λ.

κρουτεῖται Ἡσ. «κοκκίζει».

κρούω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., παρατ. **ἔκρουον** (σπαν. ἁπλ., συνήθ. ἐν συνθ. προσ-, περι-, ἐκ-, δια-, κατα-, ἀνα-, ἐπι-), (μέλλ. **κρούσω** ἐπ) - **κρούσω**) ἀόρ.**ἔκρουσα** (σπαν.,συνήθ. σύνθ. προσ-, ἐξ-, συν-, ἀντ-, ὑπ-), παρακ. (προσ-, ἐκ-) **κέκρουκα,** ὑπερσ. (ἀντ-) **ἐκεκρούκην,** μέσ. μέλλ. (ἀπο-παρα-) **κρούσομαι,** μέσ. ἀόρ. **ἐκρουσάμην** (σπαν. ἁπλ., συνήθ. σύνθ. παρ-, δι-, ἀπ-, ἀν-), παθ.ἀόρ. (παρ-, ἐξ-, ἀπ-, δι-, περι-) **ἐκρούσθην,** παρακ. (παρα-, ἀπο-, προσ-) **κέκρουμαι** κ.**-ουσμαι,** πλήττω, κτυπῶ: Σοφ.ἀπ.501 **ῥυτῆρι κρούων γλουτόν,** Εὐρ.ἀπ.779,6 **κρούσας δὲ πλευρὰ** (τῶν ἵππων), Λυσ.π.Πολυδ.10,26 **τοῦ οἰκέτου λίθον τις λαβὼν ἔκρουσε τὸν λυχνοῦχον,** Ἀρρ.Ἀν.7,1,5 **κρούειν δὲ τοῖς ποσὶ τὴν γῆν ἐφ' ἧς βεβηκότες ἦσαν**˙ ‖ εἰδ.ἐπὶ ὀρχήσεως, χορεύω πλήττων διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν ἢ διὰ τῶν δακτύλων τὴν χεῖρα: Εὐρ.Ἠλ.180 **εἱλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν,** Δίων Κ 40,16 **ἐς τὴν χεῖρα τὴν ἀριστερὰν τοῖς τῆς ἑτέρας δακτύλοις κρούσας**˙ ‖ πληγώνω: Μαλάλ.Ι 387,14 **ἔκρουσεν αὐτῷ.. σπαθίῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς,** Πρόδρ.Ι,157 **καὶ κρούω σουβλέαν τὸ χέριν μου**˙ ‖ νεώτ. κ. δημ. κτυπῶ τι πρὸς ἀπόδοσιν ἤχου: Παλομ.Περ.Χαιρ.136,2 **τῆς ἐκκλησιᾶς νὰ κρούσῃς τὴν καμπάνα δράμε**˙ ‖ κ. νεώτ. ἐν φρ. **κρούω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου** προαναγγέλλω δημοσίᾳ ἐπερχόμενον κίνδυνον˙ **2)** μτφ. κεντῶ, γαργαλίζω: Ἔφιππ.π.Ἀθήν.9,370D **οὐ κνῖσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας ἀμφιδρομίων ὄντων;** **3)** συγκρούω: Εὐρ.Ἰκ.720 **ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα κἀνωρχησάμην κἄκρουσα χεῖρας** (ἐχειροκρότησα), Θουκ.3,22 **τὰ ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα αἴσθησιν παρέχοι,** Ξεν.Ἀν.4,5,18 **τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἔκρουσαν,** Διήγ.Ἀχιλλ.1503 **Πάντρουκλε, ἀκόμη οὐκ ἔμαθες πῶς κροῦν τὰς κονταρέας,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.24.36 **γυναῖκες, ἄνδρες γίνετε, | σὰν ἀνδρειωμένες μάχεσθε | σὰν Ἀμαζόνες κρούετε**˙ **4)** μτφ. ἐπὶ λόγων: Πλάτ.Θεαίτ.154E **ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν**˙ ‖ κτυπῶ πήλινον ἀγγεῖον χάριν δοκιμῆς μήπως εἶναι βεβλαμμένον˙ Σουΐδ.,ὅθ. μτφ. ἐξετάζω, δοκιμάζω: Πλάτ.Ἱππ.Μ 301Β **κρούετε δὲ ἀπολαμβάνοντες τὸ καλὸν καὶ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις κατατέμνοντες,** Πλούτ.Ἠθ.64D **ἥ γε κολακεία.. ἐν ταῖς κινδυνώδεσιν ὑπουργίαις ἀπαγορεύει, κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἔκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές**˙ ‖ πλήττω, κτυπῶ τὰς χορδὰς ἐγχόρδου ὀργάνου διὰ πλήκτρου: Σιμων.183, Πλάτ.Λύσ.209Β **ψῆλαι καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ**˙ κ. γεν. παίζω οἱονδήποτε ὄργανον: Κωμ.Ἀδέσπ.415 **αὐλεῖ.. κρούων ἰαστί**˙ κ. μτ. δοτ. ἐν φρ. **κρούειν κρεμβάλοις** κρεμβαλίζειν: Ἀθήν.14,636D˙ ‖ **κρούω τὴν θύραν** κτυπῶ τὴν θύραν ἔξωθεν (π. Ἀττ. κόπτειν τὴν θύραν: Φρύν.177): Ἀριστφ.Ἐκκλ.317 **ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν ἐπεῖχε κρούων ὁ κοπρεαῖος,** Ξεν.Συμπ Ι,11 **ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι,** Πλάτ.Πρωτ.310Β **τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἔκρουε,** ΚΔ Λουκ.13,25 **ἄρξησθε ἔξω ἑστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν λέγοντες..**˙ ὁμ. κ. **ἐπὶ τὴν θύραν**: ΠΔΚριτ.19,22 **ἐκύκλωσαν τὴν οἰκίαν, κρούοντες ἐπὶ τὴν θύραν**˙ ‖ νεώτ. κ. παθ. ἐπὶ τῆς θύρας, κρούομαι ἔξωθεν: Παπαδ.Χρ.Μηλ.34 **ἐνῷ ἐκάθητο ἐπιρράπτουσα παλαιὰ φορέματα.., ἀκούει τὴν θύραν κρουομένην**˙ ‖ **κρούω σταθμὸν** κρουσιμετρῶ βλ λ.: ΨΦωκυλ.15˙ ‖ κ. ἀπολ.: Σοφ.ἀπ.796 **ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς,** Εὔπ.184 **κρούων γε μὴν αὐτὰς ἐωνούμην**˙ **5)** ἐπὶ αἰσχρ. σημ. ΑΒ 101 «ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ κροῦσαι κεῖται ἀντὶ τοῦ συγγενέσθαι»: Ἀριστφ.Ἐκκλ.990 **ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν**˙ φρ. **κρούω πέπλον** πέρδομαι: Εὐρ.Κύκλ.328 **ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα, πέπλον κρούω, Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν**˙ **6)** ἐν τῷ μέσ. τ. **πρύμναν κρούομαι** πρύμναν ἀνακρούομαι, ὀπισθοχωρῶ σιγὰ μὲ τὴν πρύμνην χωρὶς νὰ στραφῶ: Θουκ.1,51 **ἐθαύμαζον τοὺς Κορινθίους πρύμναν κρουομένους,** Ἀρρ.Ἀν.5,17,7 **αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες ἐπὶ πόδα ὑπεχώρουν**˙ κ. ἐν τῷ ἐνεργ.: Πολύβ.16,3,8 **ἐπιβαλόμενος πρύμναν κρούειν,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,119 **κρούειν ἐπὶ πρύμναν τὴν ναῦν**˙ ‖ ὅθ. ἐν τῷ μέσ. **κρούεσθαι τὸ πτερὸν** πέτεσθαι πρὸς τὰ ὀπίσω: Αἰλ.ΖΙ 3,13˙ κ. ἐνεργ.: Πλωτῖν.2,9,18˙ **7)** νεώτ. κ. δημ. προσβάλλω, κυριεύω: **κι ὁ ἔρωτας ὄντε γελᾷ, μᾶς κρούει**˙ ‖ τὸ παθ. **κρούομαι** προσβάλλομαι ὑπὸ ἐπιδημικῆς νόσου ἢ κυριεύομαι ὑπὸ ἔρωτος.

κρύα ἐπίρρ. δημ. μετὰ ψυχρότητος: **πολὺ κρύα μᾶς ἐδέχθη.**

κρυάδα (ἡ) δημ. τὸ αἴσθημα τοῦ κρύου, ἡ ψυχρότης: Κορκβ.Ζητ.117 **κρυάδα μαρμάρου ἐκυρίευε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της**˙ κ. παροιμ. **κατὰ τὰ ροῦχα κ. ἡ κρυάδα** (ἐπὶ τῶν δεινοπαθημάτων τῶν προκαλούντων σχετικὴν τὴν ἐντύπωσιν)˙ ‖ τὸ ῥῖγος καὶ ἡ ἐκ τούτου φρικίασις, ἀνατριχίλα.

κρυαίνω μσν. κ. νεώτ. ἱμείρω βλ.λ.: Θεόγνωστ.Καν.21˙ **2)** νεώτ. μτβ. καθιστῶ τι ψυχρόν, ψύχω˙ ‖ κ. ἀμτβ. καθίσταμαι κρύος, ψυχραίνομαι: **ἐκρύανε ὁ καιρός.**

κρυαισθησία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς τὸ ψῦχος ὑπερευαισθησία, ἀπαντῶσα ἰδ. ἐπὶ ἀσθενῶν πασχόντων ὑπὸ χρονίων νόσων.

κρυαναισθησία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς τὸ ψῦχος ἀναισθησία νευροπαθῶν τινων ἀτόμων.

κρυαντήρι (τὸ) δημ. μετάλλινον ἰδ. μολύβδινον οἰκιακὸν δοχεῖον εἰς σχῆμα πλόσκας μὲ δύο λαβάς.

κρυατσάρης (ὁ) δημ. κ. -άρικος ὁ ριγηλός.
κρυβάζω Ἡσ. «ἀποκρύπτω».
κρύβακτος (ὁ) ἀμφ. ἐνν. : Πάπ. **τιμὴ ἥλων εἰς τοὺς κρυβάκτους.**
κρυβαστός ΕΜ 547,46 «κρυπτός» (πιθ.ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ κυρβαστός).
κρύβδα (κρύπτω) ἐπίρρ. κρυφίως, κρυφά, χωρὶς νὰ ξέρῃ τις : Ἰλ.Σ 168 **κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν,** Αἰσχ.Χο.177 **μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ᾖ τόδε.**
κρύβδην ἐπίρρ., δωρ. -δᾶν κρυφίως, κρυφά : Ὀδ.Λ 455 **κρύβδην, μηδ᾿ ἀναφανδά, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν νῆα κατισχέμεναι,** Ἱππ.610,22 **κρύβδην τείνονται,** Ἀριστφ.Σφ.1018 **τὰ μὲν οὐ φανερῶς,ἀλλ᾿ ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,** Χρησμ.π. Ἀνδοκ.1,87 **ἑξακισχιλίοις δόξῃ κρύβδην ψηφιζομένοις,** Πλάτ.Νόμ.766Β **εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐλθοῦσαι φερόντων ψῆφον κρύβδην,** Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1433a,23˙ ‖ ὁμ. κρυφά, χωρὶς νὰ ξέρῃ τις : Πίνδ.Π 3,13 **ἄλλον αἴνησεν γάμον κρύβδαν πατρός.**
κρύβες Ἡσ. «νεκροί».
κρυβῆ ἐπίρρ. μτγν. κρύβδην βλ.λ. : ΠΔ Βασ. 2,12,12 **ὅτι σὺ ἐποίησας κρυβῆ, κἀγὼ ποιήσω τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐναντίον παντὸς Ἰσραήλ,** Πάπ.
κρυβηλός-όν Ἡσ. ὁ κρυπτός.
κρυβήν ἐπίρρ. Ἐπιγρ. κρυβῆ βλ.λ.
κρυβῆναι ἀπαρφ. παθ. ἀορ. β᾿ τοῦ κρύπτω βλ.λ.
κρυβήσια (τὰ) Ἡσ. «νεκύσια».
κρυβήτης (ὁ) ὁ ἐν τῇ γῇ κεκρυμμένος, τεθαμμένος, ὁ νεκρός˙ Ἡσ.
κρύβω μτγν., μσν. κ. δημ., παρατ. **ἔκρυβον,** δημ. **-α,** οἱ ἄ. χρ. ὡς οἱ τοῦ κρύπτω, μέσ. κ. παθ. **κρύβομαι,** παρατ. **ἐκρυβόμην,** δημ. (ἐ)κρυβόμουν(α) μτγν. κ. μσν. οἱ ἄ. χρ. ὡς οἱ τοῦ κρύπτομαι, δημ. ἀόρ. **(ἐ)κρύφθηκα** κ. μτχ. παθ. παρακ. κρυμμένος, καλύπτω τινὰ ἤ τι οὕτως, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται, ἀπομακρύνω τινὰ ἤ τι ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων, ἀποκρύπτω, κρύπτω βλ.λ.2) : Κόνων 50,2,Φιλόπ.Ἰω. Ὑπομν.448,17,Πάπ.,Σχόλ.Εὐρ. Ἑκ.739, Γρυπ.Σκ.Τερρ. 72,3 **καὶ κρύβω τὸ κεφάλι βαριά στὸ προσκεφάλι˙** 2) μέσ. ἀπομακρύνω ἐμαυτὸν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων, προσποιῶ νὰ εἶμαι ἀφανὴς εἰς τοὺς ἄλλους : ΠΔ Βασ.4,11,3 **καὶ ἦν μετ᾿ αὐτῆς κρυβόμενος ἐν οἴκῳ κυρίου ἓξ ἔτη, - γιὰ πολὺν καιρὸ κρυβότανε στὸ λόγγο, - κρύφτηκε στ᾿ ἀμπάρι καὶ ταξίδεψε ἄναυλα, - μὴ μᾶς κρύβεσαι,** φρ. **κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλό του** (ἐπὶ ἀδεξίως προσπαθοῦντος νὰ συγκαλύψῃ ἐμφανῆ κακὴν αὐτοῦ πρᾶξιν ἢ ἐλάττωμα κττ.)˙ 3) παθ. ὑπὸ ἄλλου ἀπομακρύνομαι, καλύπτομαι οὕτως ὥστε νὰ μὴ εἶμαι ἐμφανής, ἐν χρ. ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ. (μτγν. συνήθ. ἐν συνθ. μτ. τῆς ἀπο-, ἐν-) : **ὁ φονιὰς κρύβεται ἀπὸ τοὺς χωριανούς του,** Πορφ.Σκ.93,2 **κρυμμένος στ᾿ ἀνοιξιάτικα τὰ φύλλα τ᾿ ἀσημένια,** παροιμ. **ὁ βήχας κι ἡ ἀγάπη δὲν κρύβονται** (ὁ ἀγαπῶν δὲν δύναται ν᾿ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν ἄλλων τὸ αἴσθημά του)˙ 4) δημ. συγκαλύπτω τινὰ ἤ τι τὸ ἐπίψογον ἢ ἐλαττωματικὸν ἢ θλιβερόν, προσπαθῶ νὰ μὴ γίνῃ δῆλον : **κρύβει τὶς μπομπὲς τοῦ παιδιοῦ του - τὰ χρόνια της - τὴ φτώχεια του - τὸ θάνατο τοῦ ταξιδεμένου γιοῦ, - κρύβω τὸν καημό μου** (δὲν ἐκδηλῶ . .)˙ ‖ ἀποσιωπῶ τι : **δὲν μᾶς ἔκρυβε ἡ κόρη μας τίποτε ἀπ᾿ ὅσα τῆς ἔλεγαν˙** φρ. **κρύβε λόγια** (μὴ ἐκφέρῃς ἀπροκαλύπτως γνώμην, ἀπόφυγε νὰ ἐκφρασθῇς περί τινος πράγμ. ἢ συμβάντος)˙ ‖ ὁμ. τὸ μέσ. : **ξαίρει καὶ κρύβεται, - ἐκρυβότουν καὶ δὲ μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε τί σκοποὺς ἔχει.**
κρυγαίνω μσν. κ. δημ. ψύχομαι, κρυώνω : Ἐρωτόκρ.2,2297 **ὡς τσ᾿ εἶδε καὶ κινήσασι, ἀσπρίζει καὶ κρυγαίνει.**
κρυγιός (ὁ) μσν. κ. δημ. κρύος, ψυχρός : Ἐρωτόκρ.2,689 **κι ἐγρίκησέν τονε κρυγιὸ πλιὰ παρ᾿ ἀπὸ τὸ χιόνι.**
κρυγιότη (ἡ) μσν. κ. δημ. ἰδιωμ. προφ. ἡ κρυότης : Ἐρωτόκρ.5,1119.
κρυεράεις-εσσα-εν μσν. ὁ αἰσθανόμενος ψῦχος, ψυχρός, παγετώδης, κρυερός : ΚΜανασσ. ἐν Αππα.9,32 **κρυεράεντα νῶτα θερμάνας ἐξ ἐρίων.**
κρῦερός-ά-όν κ. νεώτ., δημ. -ή-ά ὁ ψυχρός, ὁ παγετώδης (π.Ὁμ. πάντοτε ἐν μτφ. σημ.) : Ἰλ.Ν 48 **ἀλκῆς μνησαμένω, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο,** Ὀδ. Δ 103 **αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο,** Ἡσίοδ. Ἔργ.153 **βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,** Εὐρ.ἀπ.916,6 **θανάτου κρυερὰ τελευτή,** Ἀριστφ.Ἀχ.1191 **στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα˙** κ. ἐπὶ τοῦ τάφου : Ἐπιγρ. **κρυερὸς θάλαμος˙** ‖ ἐν τῇ κυριολ. σημ. ψυχρὸς ὡς πάγος, παγερός : Σιμων.114,5 **κρυερὸς νέκυς,** Ἀριστφ. Ὄρν.951 **κλῆσον, ὦ χρυσόθρονε, τὰν τρομεράν, κρυεράν,** Ἡρωδιαν.1,6,1 **τὴν ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου ὥραν κρυεράν τε ἀεὶ καὶ συννεφῆ˙** ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀλίγον ψυχρός, ὑπόψυχρος, ὁ οὐχὶ πολὺ θερμός.
κρύμα Ἡσ. «εὕρημα»˙ πρβλ. κύρμα.
κρῦμαίνω μτγν. καθιστῶ τι ψυχρόν, ψύχω, κρυώνω τι˙ Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.75 «κρυμαίνω τὸ ψύχω».
κρυμάλέος-α-ον μτγν. παγετώδης, ψυχρός, κρύος σὰν πάγος : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.50 **αἰεὶ κρυμαλέαι.**
κρυμνώδης-ους-ες κ. μσν., δ.γρ. τοῦ κρυμώδης βλ.λ. : Ἱππ.364,29 **διαφυκτικὸν καὶ κρυμνῶδες,** ASS Σεπτ.3,868,51 **διὰ τὸ κρυμνῶδες τοῦ τόπου.**
κρυμοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μέθοδος θεραπευτική, καθ᾿ ἣν χρησιμοποιοῦνται θερμοκρασίαι λίαν ταπειναί, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀποβαίνει διαθερμαντικόν.
κρῦμοπάγής-οῦς-ές ὁ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ ψύχους πηγνύων : Ὀρφ.Ὕμν.80,2 **κρυμοπαγὴς Βορέης.**
κρυμοπαγία (ἡ) νεώτ. βοταν. ὁ μαρασμὸς τῶν φυτῶν λόγῳ μεγάλου ψύχους.
κρυμοπαγῶ-έω νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, νεκροῦμαι ἐκ τοῦ ψύχους, παγώνω, ξεπαγιάζω.
κρῦμός (ὁ) (κρύος) παγετῶδες ψῦχος, ὑπερβολικὸν κρύο, παγετός : Ἡρ.4,8 **καταλαβεῖν γὰρ αὐτὸν χειμῶνά τε καὶ κρυμόν,** Φιλόστρ.307Β **ἦν μὴ ὑπὸ κρυμοῦ στῶσιν** (οἱ ποταμοί)˙ κ. **ἀνὰ κρυμὸν** εἰς πάγον : Νίκ.Θηρ.681˙ κ. κτ. πληθ. : Στράβ. 11,2,8 **πηττομένης τῆς Μαιώτιδος κατὰ τοὺς κρυμοὺς ὥστε πεζεύεσθαι,** Ὀνήσανδρ.10,5, Πολύαιν. 3,9,34 **χειμῶνας καὶ κρυμούς,** Αἰλ.Ζ1 2,1, Μηναῖ.3,9 Ὠδ.9 **ἀέρος ὑπεμείνατε κρυμόν˙** 2) ῥῖγος, τρεμούλα : Σοφ.ἀπ.448 **κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου,** Κολλ.Αἴτ.3,1,19, Ῥοῦφ. π. Ὀρειβ. 45,30,21˙ ‖ ὁμ. **κρυμὸς χολῆς** ταραχή : Εὐρ.ἀπ.682.
κρῦμοχάρής-οῦς-ές ὁ εὐαρεστούμενος, τερπόμενος εἰς τὸ ψῦχος : Ὀρφ.Ὕμν.51,13 (πιθ. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ δρυμο-).
κρυμυεῖ Ἡσ. «ῥιγᾷ, πέφρικε».
κρῦμώδης-ους-ες κ. μσν. ψυχρός, πεπηγώς, παγετώδης : Ἱππ.Δι.2,65, Διον.Περ.780 **κείνου δ᾿ ἂν ποταμοῖο περὶ κρυμώδεας ὄχθας,** Μέν.Πρ. 297,14 **ἄνευ κρυμώδους καταστήματος,** Λέων Φιλ.101,19 **κρυμώδης** (πυρετός) **δὲ ὁ τὸ μὲν βάθος ἔχων καιόμενον, τὰ δὲ ἄκρα κρυμώδη καὶ ψυχρά, δίκην κρυστάλλου˙** κ. συγκρ. : Θεάγ. Πυθ.694 **διὰ τὸ θερμότερον ἢ κρυμωδέστερον γίνεσθαι τὸ σῶμα,** Φιλ.2,298, Μετοπ.π.Στοβ.3,1,16˙ κ. ὑπερθ. : Αἰλ.Ζ1 3,13.
κρυμώσσω μσν. ριγῶ, κρυώνω : Θεόγνωστ. Καν.21 «κρυμώσσει, ῥιγοῖ».
κρύο (τὸ) δημ. τὸ κρύος βλ.λ. : Παλαμ.Περ. Χαιρ.42,1 **μὴ μᾶς παγώσῃς τοῦ κόσμου κρύο | τοὺς δύο˙** ‖ ἐν φρ. **ἅρπαξα μεγάλο κρύο**

ήσθένησα σοβαρῶς λόγῳ ψύξεως· κ. μτφ. **ἔμεινε στά κρύα τοῦ λουτροῦ** ἐπὶ ἀποτυχόντων ἢ ἐξαπατηθέντων· ὁμ. **ἔπιε τὸ κρύο** ὁπέτυχεν ἐρωτικῶς.

κρυόβρυση (ἡ) δημ. πηγὴ ψυχροῦ ὕδατος : Κρυστ.'Αγροτ.Τραγ.Ξενιτειᾶς 4 **νὰ βρῶ καὶ μιὰ κρυόβρυση, νὰ ξαπλωθῶ στὸν ἤσκιο, | νὰ πιῶ νερὸ νὰ δροσισθῶ, νὰ πάρω λίγη ἀνάσα.**

κρυοβρυσοῦλα (ἡ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κρυόβρυση βλ.λ. : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.47,4 **κλαῖνε τὰ μονοπάτια ποὺ περπάταγα, | κλαῖνε κι οἱ κρυοβρυσοῦλες πόπινα νερό.**

κρυογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων χαμηλὰς θερμοκρασίας, ψῦχος, ὁ ψυκτικός.

κρῠόεις-εσσα-εν ὁ ψυχρὸς ὡς πάγος, παγετώδης : 'Απολλ.Ρ 1,918 **κρυόεσσαν ἅλα,** Λεωνίδ. 'Αλ.ΑΠ 6,221 **κρυόεντα πάγον,** 'Ορφ.ἀπ.222 **κρυόεις Τάρταρος·** κ. ἐπὶ τοῦ Κρόνου : Κατ.'Αστρλ. Κ 1,172· ‖ κυρ. μτφ. παγερός, ψυχρός : 'Ιλ.Ι 2 **φόβου κρυόεντος ἑταίρη,** 'Ησίοδ.Θ 936 **ἐν πολέμῳ κρυόεντι σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ,** Πίνδ.Ι 1,37 **ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ δέξατο συντυχίᾳ.**

κρυοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπιστημονικὴ χρησιμοποίησις τοῦ ψύχους πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν.

κρυοκαυτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. μικρὰ συσκευή, δι' ἧς ἐκτοξεύεται ὑγρὸν ἀνθρακικὸν ὀξὺ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς κρυοθεραπείας.

κρυόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν φθοριούχου ἀργιλίου καὶ νατρίου, ἔχον λάμψιν ὑαλώδη.

κρυολόγημα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. μερικὴ ψῦξις τοῦ σώματος, περιωρισμένη ἢ μεγαλυτέρα· ‖ ὁ ἐκ ψύξεως στηθοκατάρρους ἢ καὶ βαρυτέρα τις πνευμονικὴ νόσος.

κρυολογῶ-έω νεώτ., δημ. κ. **-άω** παθαίνω ψῦξιν τοῦ σώματος κ. ἰδ. τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀσθενῶ λόγῳ ψύξεως· ‖ κ. μτβ. ἐπιφέρω ψῦξιν καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀσθένειαν : **μὲ κρυολόγησε ὁ ἀνοιχτὸς φεγγίτης.**

κρυόμετρον (τὸ) νεώτ. θερμόμετρον οἰνοπνευματοῦχον πρὸς μέτρησιν χαμηλῶν θερμοκρασιῶν.

κρυόμπλαστρο (τὸ) δημ. τὸ κρύον ἔμπλαστρον· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἀσυμπαθής, ἄνοστος, σαχλός.

κρυονέρι (τὸ) δημ. πηγὴ ψυχροῦ ὕδατος : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.4 **πάλε καλὲς ἀντάμωσες, πάλε ν' ἀνταμωθοῦμε, | στὸν Ἅγιο Λιά, στὸν πλάτανο, ψηλά στὸ κρυονέρι,** Σημηρ.Θανάσ.67,3 **κι οἱ νύφες ὅπου λούζονται στῆς γῆς τὰ κρυονέρια.**

κρυοπάγημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἐκ ψύξεως νέκρωσις τῶν ἀνθρωπίνων ἄκρων, τὸ ξεπάγιασμα.

κρυοπαγῶ-έω νεώτ., δημ. **-ώνω** νεκροῦμαι ἐκ ψύξεως : Παλαμ.Τάφ.35,6 **κάτου ἐκεῖ στὰ Τάρταρα τὰ κρυοπαγωμένα | πεινασ' ἡ Χαρόντισσα | καὶ δίψασεν, ὡϊμένα!·** ‖ ἰδ. ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ σώματος αἱμωδιῶ, νεκρώνομαι ἐκ ψύξεως, παθαίνω κρυοπάγημα.

κρύος-ους-εος (τὸ) τὸ παγετῶδες ψῦχος, τὸ κρύο: 'Ησίοδ.Ἔργ.494 **ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρα ἔργων ἰσχάνει,** Πλάτ.'Αξ.368C **θάλπον ἄκαιρον ἢ κρύος** (διόρθ. κρυμόν)· **2)** συνεκδ. μτφ. φρίκη, τρόμος : Αἰσχ.'Επτ.834 **κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος,** Μηναῖ.3,9 'Εσπερ. **καταφρονήσωμεν κρύους λυομένου.**

κρύος-α-ο(ν) σχόλ. κ. νεώτ., δημ. τὸ οὐδ. κ. **κρυό,** ἐν σχόλ. μ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ κρύσταλλος βλ.λ. : Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.766· **2)** νεώτ. κ. δημ. ὡς ἐπίθ. ὁ ψυχρός : Ζαλοκ.26,19 **χεῖρα αἴφνης ἐνόησα κρύαν νὰ ἐγγίζῃ τὸ τρέμον μου στῆθος,** Σολωμ.εἰς Φίλον Ψυχορρ.9 **πιάσ' το ἰδὲς πῶς εἶναι κρύο** (τὸ χέρι), Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.5,54 **ἀνατριχίλες κρύες τοῦ ράγιζαν τὰ κόκκαλα, - κρύα χώρα - κατοικία - αἴθουσα,** παροιμ. **ζεσταίνει ὁ κρύος τὸν παγωμένο** (ἐπὶ ἐνδεοῦς ἢ ἀνισχύρου μάτην ἐπιχειροῦντος νὰ βοηθήσῃ ἄ. ἐνδεῆ ἢ ἀνίσχυρον)· ‖ ὁ μὴ θερμός, ἰδ. ἐπὶ ἐδεσμάτων κ. ποτῶν : **δίδονται φαγητά κρύα, - μᾶς σερβίρισε τὸ τσάϊ - τὸ γάλα - τὸν καφὲ κρύο·** ‖ ἐπὶ ὕδατος, δροσερὸς δθ. κ. εὔποτος : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.90,1 **κάτου στὴν ἄσπρη πέτρα καὶ στὸ κρυὸ νερό·** ‖ δημ. φρ. μτφ. **κοπέλλα σὰν τὸ κρύο νερὸ** εὔμορφος καὶ δροσερά (συνήθ. διὰ τὴν ἀγνότητα)· ἐν χρ. κ. κτ. πληθ.· **2)** δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ψῦχος, τὸ κρύος βλ.λ. : **τὸ κρύο φέτος ἦταν πολύ·** κ. κτ. πληθ. : **τὰ κρύα τοῦ Μαρτιοῦ ἔκαψαν τὰ βλαστάρια·** κ. ἄνευ ἄρθρ. κτ. ἐν. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἀπροσ. κάνει ἢ μτ. τοῦ ἔχω : **θὰ κάνῃ - ἔκανε κρύο σήμερα, - ἔχει κρύο τὴ νύχτα,-δὲ θὰ 'χουμε πιὰ κρύο,** παροιμ. **τὸ σπόρος στὴν καλὴ τὴ γῆ τὸ κρύο τ' ἀργεῖ μὰ δὲν τὸ χαραμίζει** (καλῶς ἐπιχειρηθεῖσα ὑπόθεσις καὶ ἂν προσκόψῃ εἰς ἐναντιότητας δὲν θ' ἀποτύχῃ)· **3)** μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ μὴ ἔνθερμος, ὁ ὑστερῶν εἰς ζωηρότητα ἢ διαχυτικότητα, ἄτονος : **κρύα γυναίκα - τὸν δέχτηκε μὲ κρύα καρδιά·** ‖ ὁ ἄχαρις, ὁ μὴ ἑλκυστικὸς κατὰ τὴν ἐμφάνισιν, τοὺς τρόπους, τὴν ἔκφρασιν, ἄνοστος : **εἴχαμε στὸ γλέντι κάμποσους κρύους καὶ μᾶς χάλασαν τὸ κέφι·** ‖ κ. ἐπὶ λόγου, ὁ μὴ προκαλῶν τὸ ἐνδιαφέρον, ἀνούσιος, σαχλός : **ὁ λόγος του ἦταν ὁλότελα κρύος·** εἰδ. ἐπὶ λογοπαιγνίου, πολλάκις κ. ἐπιτατ. : **κρύα** (ἢ **μπούζι**) **τὰ καλαμπούρια σου·** ‖ φρ. νεώτ. κ. δημ **παραιτῶ στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ** = ἐγκαταλείπω τινὰ ἀνειδοποιήτως, τὸν ἀφήνω ἀσυντρόφευτον, ἀβοήθητον : **τὸν παράτησε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ κι ἔφυγε μὲ τὸ φίλο της, - ἐφύγομε μὲ τρόπο ἕνας ἕνας ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὸν παρατήσαμε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.**

κρυοσκοπία (ἡ) νεώτ. προσδιορισμὸς τοῦ μοριακοῦ βάρους οὐσίας τινός, στηριζόμενος εἰς τὸν ὑποβιβασμὸν τοῦ σημείου πήξεως ὑγροῦ τινος, ὅταν τοῦτο περιέχῃ ἐν διαλύσει ἄλλην οὐσίαν.

κρυοϋδρικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὅρος τῶν στερεῶν κρυσταλλικῶν σωμάτων τῶν παραγομένων ἐξ ἀποψύξεως ὑδατώδους διαλύσεως τούτων.

κρυοῦμαι-όομαι γλωσσ. «κρυοῦται, πήγνυται».

κρυοφόρος (ὁ) νεώτ. συσκευὴ καταδεικνύουσα τὴν πῆξιν τοῦ ὕδατος διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐξατμίσεως.

κρυοφυλλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ὀρθοπυριτικὸν ἅλας τῆς ὁμάδος τῶν μαρμαρυγιῶν.

κρυόχορτο (τὸ) δημ. ὀν. τοῦ φυτοῦ πογάλοτος τοῦ μονοπελλιανοῦ.

κρυπταδενία (ἡ) νεώτ.γένος θυμελαιοειδῶν φυτῶν.

κρυπτάδιος-ον κ. **-α-ον** κρυπτός, κρύφιος, λαθραῖος : 'Ιλ.Ζ 161 **κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι,** Αἰσχ.Χο.946 **ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά·** ‖ τὸ πληθ. τοῦ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. κρυπτά, κρυφά : 'Ιλ.Α 542 **κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν.**

κρυπταδίως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κρυπτάδιον βλ.λ., κρυφίως : Μαν.2,195.

κρυπτάζω μτγν. κρύπτω βλ.λ. : Διόδ.Σ 4,77 **κατὰ τὴν Κρήτην ἔτι Δαιδάλου διατρίβοντος, καὶ ὑπὸ τῆς Πασιφάης κρυπταζομένου,** 'Επιφάν. 1,916Α **ὃ ἐν ἐμοὶ ἀληθές, αὐτὸ κρυπτάζουσι·** κ. παθ. : αὐτ.2,87C **κρυπταζόμενος ῥᾳδιούργως.**

κρυπταισθησία (ἡ) νεώτ. ψυχοφυσ. ὅρος τῆς μεταψυχικῆς, δι' οὗ δηλοῦται τὸ σύνολον τῶν ὑποκειμενικῶν μεταψυχικῶν φαινομένων, καθορῶς διανοητικῶν, τὰ ὁποῖα φαίνονται συσχετιζόμενα μὲ ἄγνωστον γνωστικὴν ἰδιότητο.

κρυπτάνθηρα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτά, ὧν οἱ ἀνθῆρες εἶναι μερικῶς ἢ ὁλικῶς κεκολυμμένοι ὑπὸ τῶν καλύκων τοῦ ἄνθους.

κρυπτανθής-οῦς (ὁ) νεώτ. γένος βρομελιοειδῶν φυτῶν.
κρυπταργόλη νεώτ. φαρμακευτ. σκεύασμα περιέχον ἄργυρον, χρήσιμον ὡς ἀντισηπτικὸν τοῦ σταφυλοκόκκου, τοῦ κολλοβακτηρίου καὶ τῶν συνήθων βακτηρίων τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος.
κρύπταρχος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **καραβιϊδῶν**.
κρύπτασκε γ' ἑν. θαμιστ. παρατ. τοῦ κρύπτω.
κρυπτεία (ἡ) (κρυπτεύω) κρυφία ἀποστολή, εἰς ἣν ὑπεβάλλοντο οἱ νέοι τῆς Σπάρτης χάριν σκληραγωγίας : Πλάτ.Νόμ.633Β **ἔτι δὲ καὶ κρυπτεία τις ὀνομάζεται θαυμαστῶς πολύπονος** πρὸς τὰς **καρτερήσεις**· || ἐν χρ. ὅπως ἐνεδρεύωσι καὶ φονεύωσι τοὺς Εἵλωτας : Ἀριστλ.ἀπ.538, Πλούτ. Κλεομ.28 **καλέσας δὲ Δαμοτέλη τὸν ἐπὶ τῆς κρυπτείας τεταγμένον, ὁρᾶν ἐκέλευσε καὶ ζητεῖν**· **2**) κρύπτη, κρυφώνας : Ἀγαθ.5,19.
κρυπτερονία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ραμνοειδῶν φυτῶν.
κρυπτεύω ἀποκρύπτω, κρύπτω : Εὐρ.Βάκχ.888 **κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως δαρὸν χρόνου πόδα**· **2**) ἀμτβ. κρύπτω ἐμαυτόν, διαμένω κεκρυμμένος : Ξεν.ΚΠ 4,5,5 **διέπεμψε καὶ ἐκέλευσε κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου κρυπτεύειν, νομίζων φυλακὴν ἔσεσθαι**· **3**) παθ. ἐνεδρεύομαι· πρβλ. Ἡσ. : Εὐρ. Ἑλ.541 **οὐ τί που κρυπτεύομαι Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων ;**
κρύπτη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. μέρος ὅπου κρύπτεταί τις ἢ δύναται νὰ κρυβῇ, κρυφώνας : Ἀθήν.5,205Α **τοῦ δ' ὑπερῴου κρύπτη φραγμοῖς καὶ θυρίσι περιεχομένη πάντοθεν**· || ἰδ. ὑπόγειος χῶρος χρησιμεύων κατὰ τοὺς χριστιαν. χρόνους ὡς καταφύγιον ἢ λειψανοθήκη μαρτύρων : **ἡ κρύπτη τοῦ ἁγίου**· || γεν. νεώτ. ὑπόγειος χῶρος ἀφανής· **2**) νεώτ. ἀνατομ. **κρύπτη ἀμυγδαλική** κοίλωμα τῆς ἀμυγδάλης κοινωνοῦν μετὰ τῆς ἐλευθέρας ἐπιφανείας δι' ὀπῶν.
κρυπτήρ-ῆρος (ὁ) σχόλ. ὁ κρυπτήριος βλ.λ. : Σχόλ.Ὀππ.Ἀλ.3,235 **κρυπτῆρες τόποι**.
κρυπτήριος-α-ον μτγν. ὁ ἁρμόδιος πρὸς ἀπόκρυψιν : Χρησμ.π.Παυσ.8,42,6 **κρυπτήριον ἄντρον**· || τὸ οὐδ. **κρυπτήριον** ὡς οὐσ. ἡ κρύπτη, ὁ κρυφώνας : Γρηγ.Νύσσ.Ι,809D **ὀχυροῖς κρυπτηρίοις τὸν μαμωνᾶν κατακρύψας**.
κρύπτης (ὁ) μέλος τῆς σπαρτιατικῆς κρυπτείας βλ.λ. : Εὐρ.ἀπ.1126.
κρυπτία (ἡ) δ.γρ. τοῦ κρυπτεία βλ.λ.
κρυπτικός-ή-όν μτγν. ὁ κρυπτήριος βλ.λ.:Ἀλέξ. Ἀφρ.Τοπ.528,12.
κρυπτικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κρυπτικὸν βλ.λ. : Ἀριστλ.Τοπ.156a,14 **κρυπτικῶς πυνθάνεσθαι**, Ἀλέξ.Ἀφρ.Σοφ.100,10.
κρυπτίνδα ἐπίρρ. μσν. εἶδος παιδιᾶς, κρυφτό, τυφλόμυιγα : Θεόγνωστ.15,11 **φυγίνδα, βασιλίνδα, κρυπτίνδα**.
κρυπτοβάτης (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **καραβιϊδῶν**.
κρυπτόγαμα (τὰ) νεώτ. βοταν. ἢ **κρυφίγονα** ἄθροισμα φυτῶν περιλαμβάνον τὰ φυτά, ἅτινα ἔχουσι τὰ πολλαπλασιαστικά των ὄργανα κεκρυμμένα μερικῶς ἢ ὁλικῶς.
κρυπτογαμία (ἡ) νεώτ. βοταν. ὁ τρόπος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν κρυπτογάμων βλ.λ. φυτῶν.
κρυπτογαμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρυπτογαμίαν βλ.λ. τῶν φυτῶν : **κρυπτογαμικὴ ἐπικονίασις**· ἐπίρρ. -ῶς.
κρυπτογαμολογία (ἡ) νεώτ. βοταν. κλάδος τῆς βοτανικῆς πραγματευόμενος περὶ τῶν κρυπτογάμων φυτῶν.
κρυπτόγαστρα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **προβοσκιδωτῶν**.

κρυπτογενής-οῦς-ές νεώτ. κ. κρυπτογενεσικός ἐπὶ λοιμώξεων, ὁ ἐξ ἀγνώστου αἰτίας προερχόμενος : **κρυπτογενὴς ἀναιμία**· **2**) τὸ οὐδ. **κρυπτογενές** ὡς οὐσ. ζῳολ. τὸ ζῷον ὅπερ γεννᾶται καὶ ζῇ ἐντὸς τοῦ σώματος ἑτέρου ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ.
κρυπτόγραμμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **πτεριδωδῶν** φυτῶν.
κρυπτογράφημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ δι' ἀποκρύφου συνθηματικῆς γραφῆς γεγραμμένον κείμενον.
κρυπτογράφησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διατύπωσις ἐγγράφου διὰ γραφῆς κρυπτογραφικῆς· || κρυπτογραφικὴ γραφή.
κρυπτογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ γραπτὴ συνθηματικὴ συνεννόησις· ἄ. κρυπτολογία.
κρυπτογραφικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς κρυπτογραφίας : **κρυπτογραφικὸς κῶδιξ, - κρυπτογραφικὸν ἀλφάβητον, - κρυπτογραφικὴ μέθοδος**· ἐπιρρ. -ῶς, δημ. -ά.
κρυπτογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν κρυπτογράφησιν κειμένων· || ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος ὑπηρεσίας τινὸς πρὸς κρυπτογράφησιν καὶ ἀποκρυπτογράφησιν ἐγγράφων· **2**) εἶδος γραφομηχανῆς δι' ἧς κρυπτογραφεῖται κείμενόν τι.
κρυπτογραφῶ-έω νεώτ. γράφω διὰ συνθηματικῆς ἢ ἀποκρύφου γραφῆς.
κρυπτόδερος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **κεραμβυκιδῶν** ἐντόμων.
κρυπτοδιπλοῦς-ῆ-οῦν νεώτ. ἐπὶ ἀστέρων, ὁ διπλοῦς οὗ ὁ ἕτερος εἶναι ἀφανής.
κρυπτοκαρύα (ἡ) νεώτ. γένος **δαφνιδῶν** φυτῶν.
κρυπτοκέρατα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κ. **κρυπτόκερα** ὑμενόπτερα ἔντομα ἔχοντα τὰς κεραίας των μερικῶς ἢ ὁλικῶς κεκαλυμμένας ὑπὸ δερμοπτυχῆς.
κρυπτοκέφαλος-ον νεώτ. τερατογονικὴ διάπλασις, καθ' ἣν ἡ κεφαλὴ ἐλλείπει, ἀντιπροσωπευομένη μ. ὑπό τινων ἀνατομικῶν τεμαχίων ταύτης, ἅτινα δὲν εἶναι καταφανῆ εἰς τὴν ἐπιφάνειον.
κρυπτόκοκκος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **βολβοκιιδῶν** ἀλγῶν.
κρυπτοκοτυλήδονα (τὰ) νεώτ. φυτά, ὧν αἱ κοτυληδόνες εἶναι μερικῶς ἢ ὁλικῶς κεκρυμμέναι.
κρυπτοκρυσταλλικός-ή-όν νεώτ. φυσ. ὁ ἐν λεπτοτάτῃ, ἀδιοράτῳ ὑφῇ κρυσταλλικός.
κρυπτόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν φωσφορικὸν ἅλας τοῦ δημητρίου.
κρυπτολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τὴν κρυπτογραφίαν ἐνασχόλησις· **2**) μελέτη ἀποτελεσμάτων, ὧν τὰ αἴτια εἶναι καὶ παραμένουσι κεκρυμμένα.
κρυπτολόγος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν κρυπτογραφίαν ἀσχολούμενος, ὁ μελετῶν τοὺς τρόπους τῆς ἀποκρύφου ἢ συνθηματικῆς γραφῆς· **2**) ὁ μελετῶν ἀποτελέσματα, ὧν τὰ αἴτια εἶναι καὶ παραμένουσι κεκρυμμένα.
κρυπτομερὴς γόνος (ὁ) νεώτ.βιολ. ἡ κληρονομικὴ καταβολή, ἡ ὁποία δὲν ἐκδηλοῦται εἰς ἰδιότητα ἕνεκα τῆς μὴ συνυπάρξεως καὶ ἄλλου γόνου ἀπαραιτήτου πρὸς ἐκδήλωσιν ταύτης.
κρυπτομερία (ἡ) νεώτ. γένος **πιτυοειδῶν** φυτῶν ἐκ τῶν κωνοφόρων.
κρυπτομηνόρροια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ καταφανὴς ἔλλειψις τῆς ἐπιμηνίου περιόδου τῶν γυναικῶν, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐπίσχεσιν τῆς αἱμορραγίας τῶν καταμηνίων, ἕνεκα τῆς ἀτρησίας σημείου τινὸς οἱουδήποτε τοῦ γεννητικοῦ σωλῆνος.
κρυπτομόναχος (ὁ) μον. ὁ ἐν κρυπτῷ μοναχός : Στουδ.Θεόδ.Ι264 ἐν Mi.
κρυπτόν (τὸ) νεώτ. χημ. στοιχεῖον περιεχόμενον ἐν ἐλαχίστῃ ἀναλογίᾳ εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα.
κρυπτοπενταμερῆ (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία ἐντόμων κολεοπτέρων, φερόντων τέσσαρας

ἀρθρώσεις φανερὰς καὶ μίαν κεκρυμμένην ἐντὸς δερματοπτυχῆς ἐν εἴδει θήκης.

κρυπτόπλευρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σφαιριιδῶν ἐντόμων· **2)** κ. βοταν. γένος **κιχοροειδῶν** φυτῶν.

κρυπτόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῷα, ἔχοντα τοὺς πόδας των κεκαλυμμένους μερικῶς ἢ ὁλικῶς ὑπὸ δερματοπτυχῆς ἢ χελωνίου ἢ καὶ ὑπὸ προεκτάσεως τῶν βραγχίων.

κρυπτοποδία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις χαρακτηριζομένη ὑπὸ εὐμεγέθους διογκώσεως τῆς ραχιαίας ἐπιφανείας τοῦ ποδὸς καὶ ὑπερβάλλουσα τὰ χείλη καὶ τὴν περίμετρον τοῦ πέλματος καὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν· **2)** νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν **λαβριιδῶν**.

κρυπτόπους-οδος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὑδροχελυΐδῶν**· ‖ κ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν **παγουριδῶν**.

κρυπτόπρωκτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος γατιδῶν θηλαστικῶν.

κρυπτόρρυγχα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῷα ἔχοντα τὸ ρύγχος αὐτῶν καθ' ὁλοκληρίαν ἢ κατὰ τμῆμα κεκαλυμμένον.

κρύπτορχος (ὁ) πάπ. ὁ μὴ ἔχων ἐμφανεῖς τοὺς ὄρχεις, ὁ ἔχων αὐτοὺς κεκρυμμένους, ὁ κρύφορχις.

κρυπτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀφανὴς τηρούμενος, κρυφός, μυστικός : Ἰλ.Ξ 168 **πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε κληῖδι κρυπτῇ**, Ἡρ.3,146 ἐπεποίητο **γὰρ οἱ κρυπτὴ διῶρυξ ἐκ τῆς ἀκροπόλιος φέρουσα ἐπὶ θάλασσαν**, αὐτ.4,201 ἐπὶ τῆς κρυπτῆς **τάφρου τάμνοντες ὅρκια** (τῆς κεκαλυμμένης διὰ σανίδων καὶ χώματος), ΚΔ Μάρκ.4,22 **οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ, οὐδὲ ἐγένετο ἀπόκρυφον**· κ. ἐν τῷ οὐδ. τὰ κρυπτὰ τὰ μυστικά : αὐτ.Κορ.Ι,14,25 **καὶ οὕτω τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερὰ γίνεται**· ‖ φρ. **κρυπτὰ ἧβα** κρυπτόμενος ἔφηβος: Εὐρ.Ἠλ.149 (ἐπὶ τοῦ νέου Ὀρέστου ὅστις ἔμενε κεκρυμμένος ἐν Φωκίδι)· ‖ **τὸ κρυπτὸν τῆς πολιτείας** ὁ μυστικὸς χαρακτὴρ τῶν (σπαρτιατικῶν) ὀργανώσεων : Θουκ.5,68· πρβλ. κρυπτεία· ‖ **ἡ κρυπτή** (ἀρχή) σῶμα κατασκόπων τοῦ κράτους, οὓς μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς ὑποτελεῖς πόλεις· ΑΒ 273 : Ἡρακλ. Πολ.10· **2)** ὁ ἐν τῷ βάθει κείμενος, εἰδ. ἰατρ. : Ἱππ.Ἀφορ.6,38, Γολ.5,116· ‖ μτγν. κ. νεώτ. **ἐν τῷ κρυπτῷ** ἐν ἐπιρρημ. σημ. κρυφά : ΚΔ Ματθ.6,4 **ὅπως ᾖ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ**, Ζαλοκ.34,6 **σφαγὴν ἐν κρυπτῷ ἐμελέτα σκληράν**· **3)** ἐπὶ προσ. ὁ **κρυπτὸς** ὡς οὐσ. ὁ μετημφιεσμένος κατάσκοπος : Ἀριστφ. Θεσμ.600 **λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος**· **4)** ἰδ. συχν. π. τραγ. ὁ ἀπατηλός : Αἰσχ.Χο.773 **ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος**, Σοφ.Φιλ. 1112 **ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός**, Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1424b,1 **κρυπτῇ ψήφῳ**· **5)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν ἰχνευμονιδῶν.

κρυπτόσπερμα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτά, ὧν τὰ σπέρματα εἶναι κεκρυμμένα.

κρυπτοστέγη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **ἀσκληπιαδιδῶν** φυτῶν.

κρυπτοταινία (ἡ) νεώτ. βοτον. γένος **σκιαδανθῶν** φυτῶν.

κρυπτοτοξικαὶ οὐσ(ίαι (αἱ) νεώτ. οὐσίαι τινὲς ὑφιστάμεναι ἐν τῷ ὀρῷ ἢ ἐν τῷ φυσιολογικῷ πλάσματι ἐν καταστάσει συνδυασμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον χαλαροῦ.

κρυπτόϋπνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος **ἐλατηριδῶν** ἐντόμων.

κρυπτοφάγος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κρυπτοφαγιδῶν**.

κρυπτοφανῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον φαινομενικῶς κρύφιον : Στουδ.Θεόδ.896.

κρυπτοφθαλμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. συγγενὴς παραμόρφωσις τῶν ὀφθαλμικῶν βολβῶν κειμένων ἐν κυστιδίῳ ὅπερ κρύπτεται ὑπὸ τὸ δέρμα.

κρυπτοφυματίασις (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποκεκρυμμένη ἢ ἀσαφὴς μορφὴ φυματιόσεως, ἐκδηλουμένη ὑπὸ βλαβῶν ἀποδιδομένων εἰς ἄλλην τινὰ νόσον.

κρυπτόφωνον (τὸ) νεώτ. στρατ. εἶδος μικροφώνου, τοποθετούμενον ἐντὸς ὀρύγματος καὶ χρησιμεῦον διὰ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀντιμετώπου τοποθεσίας τοῦ ἀντιπάλου ἐν τῷ στρατῷ.

κρυπτοχριστιανοί (οἱ) νεώτ. χριστιανοὶ φαινομενικῶς ἀσπασθέντες τὸν Ἰσλαμισμόν, πρὸς ἀποφυγὴν διωγμῶν παρὰ τῶν Τούρκων.

κρύπτω κ. μσν. κ. νεώτ., μτγν., μσν. κ. δημ. κ. **κρύβω**, δημ. κ. **κρύφτω**, παρατ. σπαν. ἁπλ. **ἔκρυπτον** (συνήθ.ἀπ-,συν-), ἐπ. **κρύπτασκε** κ.**κρύπτεσκε**, μέλλ. **κρύψω** (σπαν.συνήθ.**κατακρύψω**), ἀόρ.α' (ἀπ-,συν-) **ἔκρυψα**, ἐπ. **κρύψα**, παρακ. (συγ-) **κέκρυφα**, μέσ. μέλλ.(ἀπο-,συγ-) **κρύψομαι**, ἀόρ. (ἀπ-,ἐπ-ὑπ-) **ἐκρυψάμην**, παθ. μέλλ. **κρυφθήσομαι**, **κρῠβήσομαι** κ. **κεκρύψομαι**, ἀόρ. (κατ-,ἀπ-) **ἐκρύφθην** κ.**ἐκρύβην**, μτχ. **κρῠφείς**, παρακ. μέσ. (ἀπο-) **κέκρυμμαι**, γ' ἰων. πληθ. **κεκρύφαται**, σπαν. ὑπερσ. μέσ. **κεκρυμμένος ἦν** καλύπτω, σκέπω, σκεπάζω (π. Ὁμ. συνυπαρχούσης τῆς ἐνν. τῆς προφυλάξεως) : Ἰλ.Ξ 373 **κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεσσι κρύψαντες**, αὐτ.Θ 272 **ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ**, Σοφ.ΟΚ 114 **σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος**· ‖ κ. ἁπλ. καλύπτω : Πίνδ.Ν 10,40 **"Αργεϊ μὴ κρύπτειν φάος**· ‖ κ. καλύπτω, σκεπάζω τινά : Αἰσχ.Εὐμ.461 **ποικίλοις ἀγρεύμασιν κρύψασ', ἃ λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον**, Εὐρ.Ἑκ. 343 **ὑφ' εἵματος κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν**· **2)** μτγν. κ. νεώτ. καλύπτω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων : ΠΔ Βασ.3,18,13 **ἔκρυψα ἀπὸ τῶν προφητῶν κυρίου ἑκατὸν ἄνδρας, - τὸ ἔκρυψα κάπου καὶ δὲν τὸ εὑρίσκω**· ‖ ὁμ.κ.μέσ. : Σοφ.Αἴ.246 **ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον ποδοῖν**, Ἐπιγρ. **παῖδά μ' ἐκρύψατο κρωσσός**· **3)** παθ. κρύπτομαι, κρύπτω ἐμαυτόν, μένω κεκρυμμένος : Εὐρ.Ἑλ.606 **οὐρανῷ δὲ κρύπτεται λιποῦσ' ἐρημνὸν ἄντρον**, αὐτ.Κύκλ. 615 **δαλὸς κρύπτεται ἐς σποδιάν**, Σοφ.Αἴ.1145 **ὑφ' εἵματος κρυφεὶς πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων**· ‖ κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Εὐρ.Βάκχ.955 **κρύψει σὺ κρύψιν ἥν σε κρυφθῆναι χρεών**· **4)** κρύπτω ἐν τῇ γῇ, καλύπτω διὰ χώματος, θάπτω : Ἡσίοδ.Ἔργ.138 **τοὺς μὲν ἔπειτα Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος**, Πίνδ.Π 9,81 **κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος σάματι**, Σοφ.Ἀντ.196 **τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι**· κ. παθ. : Ἡσίοδ.Θ 730 **Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι κεκρύφαται**, Πίνδ.Ο 7,57 **ἁλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι**, Ἡρ.2,130 **γῇ οὐκ ἐκρύφθη**, Σοφ.ΟΚ 621 **κεκρυμμένος νέκυς ψυχρός**· **5)** ἄστρον. ἀποκρύπτω : Θέων Σμ.193Η· κ. παθ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων οἵτινες δὲν φαίνονται τὴν νύκτα : Ἡσίοδ.Ἔργ.386 **αἱ δ' ἤτοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα κεκρύφαται**· ‖ κ. ἐπὶ τῆς ἀποκρύψεως τῶν ἀστέρων ὑπὸ τοῦ ἡλίου : Πτολ.Φάσ.8Η· **6)** ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν, ἀποσιωπῶ : Ὀδ.Δ 350 **τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω**· ‖ κ.φυλάττω : Σοφ. Αἴ.658 **κρύψω τόδ'.. ἔνθα μή τις ὄψεται**· ‖ κ. μτ. διπλ. αἰτ. : Αἰσχ.Πρ.625 **μή τοι με κρύψῃς τοὔθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν**, Σοφ.Ἠλ.957 **οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι**, Ἀριστφ.Πλ.26 **ἀλλ' οὐ τι κρύψω**· κ. κ- τι ἀπό τινος : Σοφ.Φιλ.587 **λόγων κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδὲν ὧν ἀκήκοας**· ‖ κ. μέσ. ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ : αὐτ.Τρ.474 **πᾶν σοι**

φράσω τἀληθές, οὐδὲ κρύψομαι κ. παθ. : 'Οδ. Λ 443 **ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι·** || κτ. μτχ. **ὁ κεκρυμμένος** ὁ κρυπτός, ὁ μυστικός : Εὐρ.'Ανδρ.32 **φαρμάκοις κεκρυμμένοις** (μυστικοῖς), Σοφ.ΟΤ 1398 **κεκρυμμένη νάπη** (κρυφία), Μέν.689 **κεκρυμμένη παγίς**, 'Επιγρ. **κεκρυμμένη σκευωρία·** || κ. ἐν φρ. **κρυπτόμενα πράσσεται** ἐν κρυπτῷ : 'Αντιφ.2,3,8 **οὐ γάρ ἐπὶ μαρτύρων ἀλλὰ κρυπτόμενα πράσσεται τὰ τοιαῦτα·** || νεώτ. κρατῶ, συγκρατῶ τι ἐν ἀφανείᾳ, δὲν ἐκδηλώνω : **κρύπτει τὴν ἀγάπη του - τοὺς σκοπούς του·** **7**) παραβλέπω : Σοφ.'Ηλ.825 **ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός . . εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἕκηλοι;·** **8**) ρητ. μέσ. σχηματίζω συλλογισμὸν τοιοῦτον, ὥστε ὁ ἐναντίος ἀφυλάκτως ἄγεται εἰς ἐναντίον συμπέρασμα : 'Αριστλ.Τοπ.8,1 **κρύπτοντα δὲ δὴ προσυλλογίζεσθαι δι' ὧν ὁ συλλογισμὸς τοῦ ἐξ ἀρχῆς μέλλει γίνεσθαι·** **9**) ἀμτβ. ἀποκρύπτω ἐμαυτόν, μένω κεκρυμμένος : Εὐρ.Φοίν.1117 **τὰ μὲν . . ὄμματα βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα·** || ὁμ. κ. μέσ. κρύπτομαι, φυλάττομαι, ἀποκρύπτομαι ἀπό τινος : 'Υμν.'Ομ.1,7, Μηναῖ.12,24 'Ωδ.1 **φάτνῃ κρυπτόμενον κτεῖναι ζητεῖ** ὁ **'Ηρώδης·** || κ. νεώτ. κρύπτω ἐμαυτόν, τοὺς σκοπούς μου, τὰ διανοήματά μου, τὰς προθέσεις μου : **κρύπτεται καὶ ἀδύνατον ν' ἀντιληφθῇς τί σκέπτεται.**

κρυπτώνυμον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποκρυπτόμενον ὄνομα, τὸ ὄναμα μὲ τὸ ὁποῖον καλεῖταί τις μόνον ὑπὸ τῶν μεμυημένων.

κρυπτῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κρυπτόν, κρύφιον βλ.λ. : Πάπ. **μήτε κρυπτῶς μήτε φανερῶς.**

κρυσταίνομαι μτγν. πήγνυμαι ἐκ τοῦ ψύχους, παγώνω : Νίκ.'Αλεξ.314 **ἦμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ.**

κρυσταλλένιος-ια-ιο δημ. ὁ ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, διαυγής : 'Αραβ.Μῦθ.Χαλ.1,71 **αὐτὰ τὰ τέσσαρα λεοντάρια ἔχυναν ἀπὸ τὸ στόμα των ἕνα κρυσταλλένιον νερόν·** || διαφανής, λαμπερός, λαμπρός : Παλαμ.'Ασάλ.Ζ 'Εκατὸ Φωνὲς 41,2 **τὴν ἄφησα | στὸν κρυσταλλένιο πύργο μου τὴν πολυαγαπημένη μου.**

κρυστάλλι (τὸ) δημ. ὁ κρύσταλλος βλ.λ.· || τὸ ἐκ κρυστάλλου ἀγγεῖον : Παλαμ.Περ.Χαιρ.120,14 **δροσονέρι σὲ κρυστάλλι·** || ἐπίθ. διαφ. πραγμ. δηλοῦν τὴν διαύγειαν αὐτῶν.

κρυσταλλίζω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι καθαρὸς ὡς κρύσταλλος : ΚΔ 'Απ.21,11 **ὁ φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος λίθῳ . . , ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι.**

κρυσταλλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, οὐσίαν, σύνθεσιν κρυστάλλου· || νεώτ. χημ. ὁ ἐξ ἀθροίσματος κρυστάλλων ἀποτελούμενος : **κρυσταλλικὰ σώματα** (τὰ ἔμμορφα)· || **κρυσταλλικὰ συστήματα** οἱ ἑπτὰ γενικοὶ τύποι, εἰς οὓς κατανέμονται τὰ κρυσταλλικὰ σχήματα.

κρυσταλλικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῆς ὀργανικῆς καὶ ἀνοργάνου ὕλης εἰς τὸ νὰ ἐμφανίζηται ὑπὸ κατάστασιν κρυσταλλικήν.

κρυσταλλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ ἀνιλίνη βλ.λ.

κρυστάλλινος-η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παγετώδης : 'Ιπ.'Επιδ.7,25· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ κρυστάλλου, κρουσταλλένιος : Δίων Κ 54,23 **κύλικα κρυσταλλίνην**, Νίκαρχ.ΑΠ 9,330 **νίπτρα φέρειν κρυστάλλινα Νυμφᾶν, - κρυστάλλινα ποτηράκια·** || νεώτ. κ. ὁ κρυσταλλοειδὴς βλ.λ. : **κρυστάλλινος φακός·** || ὁμ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον κατὰ τὴν διαφάνειαν : **κρυστάλλινα ὕδατα·** **3**) Εὐστ.Πον.313,83 **«βότρυες . . οὓς ἡ δημοτικὴ λεκτικὴ κρυσταλλίνους ἀποκαλεῖ, τάχα μὲν διὰ τὸ ἐν κρύει τὰ πολλὰ τούτους τρυγᾶσθαι, τυχὸν δὲ καὶ διὰ τὸ καθαρείως ἔχειν τοῦ φαινομένου κατὰ κρυστάλλου τινὰ ὁμοιότητα».**

κρυστάλλιον (τὸ) μτγν. κ. δημ. τὸ φυτὸν φύλλιον βλ.λ. : Διοσκ.4,69· **2**) ὀρυκτὸς κρύσταλλος : Πάπ.,'Ανών.'Αλχ.359Β· **3**) μσν. κ. δημ. ὁ διαφανὴς κρύσταλλος : Αραβ.Μυθ.Χαλ.1,70 **ἦτον οἰκοδομημένον ἀπὸ μάρμαρον διαφανές, σκεπασμένον ὅλον μὲ κρυστάλλιον.**

κρυσταλλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. μικροσκοπικὸς κρύσταλλος, ὧν ἐντὸς ἄλλων κρυστάλλων καὶ παρουσιάζων τὴν μορφὴν κανονικῶν στερεῶν.

κρυσταλλοβλαστικὸς ἱστὸς (ὁ) νεώτ. πετρογρ. ὁ ἱστὸς τῶν κρυσταλλοσχιστωδῶν πετρωμάτων.

κρυσταλλογένεια (ἡ) νεώτ. ἡ κρυστάλλωσις.

κρυσταλλογλύφος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπεξεργοζόμενος φυσικοὺς κρυστάλλους καὶ παρασκευάζων κρυσταλλικὰ σχήματα ἐξ ἀμόρφου ὕλης διὰ τὰς διακοσμητικὰς τέχνας.

κρυσταλλογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων κρυστάλλους : **κρυσταλλογόνος δύναμις.**

κρυσταλλογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις καὶ περιγραφὴ τῶν κρυστάλλων.

κρυσταλλογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρυσταλλογραφίαν : **κρυσταλλογραφικοὶ νόμοι** (οἱ διέποντες τὰς κρυσταλλικὰς μορφάς).

κρυσταλλογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην τῶν κρυστάλλων.

κρυσταλλογώβιος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν **γωβιῶν.**

κρυσταλλοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς πάγον : 'Επικ.'Επιστ.2,45U, ΠΔ Σοφ.Σαλ. 19,21 **τηκτὸν εὔτηκτον κρυσταλλοειδὲς γένος ἀμβροσίας τροφῆς·** **2**) ὁ ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας τοῦ κρυστάλλου : Διοσκ.5,142 **κρυσταλλοειδὴς ἴασπις**, Ρούφ.'Ονομ.153 **κρυσταλλοειδὲς ὑγρὸν** (ὁ κρυσταλλώδης φακὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ), Πολυδ.2,71 **κρυσταλλοειδὴς χιτὼν ὀφθαλμοῦ·** || κ. νεώτ. **κρυσταλλοειδὴς φακὸς** σῶμα διαφανὲς ἐντὸς τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καθιστῶν δυνατὴν τὴν προσαρμογὴν τῆς εὐκρινοῦς ὁράσεως πρὸς τὰς διαφόρους ἀποστάσεις· **3**) ἄστρον. τὸ **κρυσταλλικὸν** ἡ κρυσταλλίνη σφαῖρα:Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.2,14,3· **4**) νεώτ. ὁ ἐπιδεκτικὸς κρυσταλλώσεως· || τὸ οὐδ. **κρυσταλλοειδῆ** οὐσίαι δεκτικαὶ κρυσταλλώσεως καὶ περῶσαι ἐν διαλύματι τὰς ἡμιπερατὰς μεμβράνας.

κρυσταλλοειδοθεραπεία (ἡ) θεραπευτικὴ μέθοδος, ἐν ᾗ χρησιμοποιοῦνται κρυσταλλοειδεῖς οὐσίαι ἐπὶ σκοπῷ ἀντιαφυλακτικῆς ἀπευαισθητοποιητικῆς ἐνεργείας.

κρυσταλλοειδοκλαστία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κρίσις αἱμοκλαστικὴ ἢ κολλοειδοκλαστικὴ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν φαινομένων τῆς ἀφυλαξίας παρουσιαζομένη εἰς ἄτομα, εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῶν ὁποίων εἰσήχθησαν ἀποτόμως ἑτερογενῆ λευκώματα ἢ πρωτεϊνοῦχοι ἢ κρυσταλλοειδεῖς οὐσίαι.

κρυσταλλοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κρυσταλλοειδῆ βλ.λ.Ι) : Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.2,11,2.

κρυσταλλολογία (ἡ) νεώτ. ἡ κρυσταλλογραφία.

κρυσταλλολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρυσταλλολογίαν βλ.λ., **ὁ** περὶ τὰ κρύσταλλα ἀσχολούμενος.

κρυσταλλολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὰ κρύσταλλα ἐπιστημονικῶς ἀσχολούμενος, **ὁ.** κρυσταλλογράφος βλ.λ.

κρυσταλλομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐν κρυστάλλοις σχηματιζομένων μορφῶν μαντεία.

κρυσταλλομετρία (ἡ) νεώτ. μέθοδος μετρήσεων πρὸς καθορισμὸν τοῦ συστήματος εἰς ὃ ἀνήκει ὁ κρύσταλλος.

κρυσταλλομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὴν κρυσταλλομετρίαν.

κρύσταλλο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τεμάχιον καθαρωτάτης ἐκλεκτῆς ὑάλου, κρύσταλλος : **τὰ κρύσταλλα τῶν πολυελαίων** 2) μτφ. ὁ ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, διαυγής, λαμπρός, φοεινός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 69,25 **κρύσταλλα σὰν ἥλιους μύρι' ἁπλώνει ποὺ λάμπουν γελαστὰ σὰ μιὰ χαρά** 3) ὁμ. μτφ. κρύος, παγωμένος : Γρυπ.Σκ.Τερρ. 16,10 **ἂς ἔλθῃ ὁ Χάρος ! σὲ ξανθοὺς κι ἀζάρωτους κροτάφους | τὸ κρύσταλλό του δάχτυλο νὰ 'γγίξῃ τώρα πρέπει.**

κρυσταλλονομία (ἡ) νεώτ. ἡ σπουδὴ τῶν νόμων τῶν διεπόντων τὴν κρυστάλλωσιν.

κρυσταλλονομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρυσταλλονομίαν βλ.λ.

κρυσταλλοπαγής-οῦς-ές νεώτ. ὁ κρυσταλλοσχιστώδης βλ.λ. : **κρυσταλλοπαγεῖς μᾶζαι** (γεωλογικὰ στρώματα ἀποτελούμενα ἐκ κρυσταλλοσχιστωδῶν πετρωμάτων).

κρυσταλλόπηκτος-ον κ. νεώτ. ὁ ὡς κρύσταλλος παγείς, ὁ παγωμένος : Εὐρ.Ρῆσ.441 **φυσήματα κρυσταλλόπηκτα Παίονάς τ' ἐπεζάρει**, Ζαλοκ.39, 11 **ἴδε πῶς εἰς τὰ στήθη των μένει κρυσταλλόπηκτον αἷμα.**

κρυσταλλοπήξ-ῆγος (ὁ,ἡ) ὁ κρυσταλλόπηκτος βλ.λ. : Αἰσχ.Πέρσ.501 **κρυσταλλοπῆγα .. πόρον.**

κρυσταλλοποιεῖον (τὸ) νεώτ. κρυσταλλουργεῖον.

κρύσταλλος (ὁ) (κρύος, κρυσταίνομαι) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-αλλο** (τὸ) ὁ καθαρὸς καὶ διαφανὴς πάγος, τὸ κρούσταλλο, Ἰλ.Χ 152 **χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ**, Ὀδ.Ξ 477 **σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος**, Ἡρ.4,28 **ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου οἱ ἐντὸς τάφρου Σκύθαι κατοικημένοι στρατεύονται**, Σοφ.ἀπ.149,Θουκ.3,23 **κρυσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει οὐ βέβαιος ἐν αὐτῇ ὥστ' ἐπελθεῖν** κ. παροιμ.π.Ζηνόβ.5,58 **ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον** (σχόλ. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων μήτε μεθεῖναι βουλομένων ἡ παροιμία εἴρηται)' 2) νάρκη, νέκρωσις, λήθαργος : Ὀππ.Ἁλ.3,155 **τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρί**' 3) ὁ ὀρυκτὸς κρύσταλλος : Διον.Περ.781 **τέμνοις κρυστάλλου καθαρὸν λίθον**, Στράβ.15,1,67 **φέρει δὲ καὶ λιθείαν ἡ χώρα πολυτελῆ κρυστάλλων καὶ ἀνθράκων παντοίων**, Αἰλ.ΖΙ 15,8,Βί.Ἀλεξ.202 **ἥλιος ἄνθραξ ἦν αὐτὸς καὶ κρύσταλλος σελήνη**' κ. θηλ. : Κλαυδιαν.ΑΠ 9,753' κ. ὡς ἐπίθ. : Διόδ.2,52 **οἱ κρύσταλλοι λίθοι**' 4) νεώτ. ὕαλος ἄχρους καθαρωτάτη περιέχουσα μόλυβδον' ἀ. ὑαλοκρύσταλλος' 5) νεώτ. φυσ. τὸ κανονικὸν πολυεδρικὸν ἢ συμμετρικὸν σχῆμα, τὸ ὁποῖον φύσει προσλαμβάνουσι τὰ πλεῖστα τῶν σωμάτων ὅταν διαλελυμένα καὶ ἠρεμοῦντα μεταβαίνωσιν ἀπὸ τῆς ρευστῆς εἰς τὴν στερεὰν κατάστασιν' ‖ ἡ κρυσταλλωμένη πάχνη' 6) μτφ. ἰδ. ἐν φρ. πᾶν ὅ,τι διαυγές, σαφές.

κρυσταλλόσαρκος-η-ον μσν. ὁ ἔχων τράχηλον οὗ ἡ σὰρξ εἶναι ὡραία ὡς κρύσταλλος, ὁ ἔχων ὡραῖον τράχηλον : Λίβ.Ροδ.1409 **τὸν κρυσταλλόσαρκον τράχηλον τῆς ὡραίας.**

κρυσταλλόστερνος-ον μσν. ὁ ἔχων στέρνα, στήθη ὡς τὸ κρύσταλλον, λαμπρὰ στήθη, ἐπὶ γυναικός : Νικήτ.Εὐγ.4,120 **μῦθος δοκεῖ μοι νέκταρ ἡ θεῶν πόσις πρὸς σὸν γλυκασμόν, κρυσταλλόστερνε ξένος.**

κρυσταλλοσχιστώδης-ους-ες νεώτ. ὁ λαβὼν χαρακτῆρα σχίστου κατόπιν κρυσταλλογόνου μεταμορφώσεως' ‖ **κρυσταλλοσχιστώδη πετρώματα** τὰ προκύψαντα ἐκ πυριγενῶν ἢ ἰζηματογενῶν πετρωμάτων, κατόπιν ἀλλοιώσεως τοῦ ἱστοῦ καὶ τῶν ὀρυκτολογικῶν των συστατικῶν.

κρυσταλλοτεχνία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατεργασίας τῶν φυσικῶν κρυστάλλων ἢ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἐξ ὑάλου.

κρυσταλλοτεχνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρυσταλλοτεχνίαν βλ.λ.

κρυσταλλότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ κρυσταλλικότης βλ.λ.

κρυσταλλοτομία (ἡ) νεώτ. τομὴ τῶν κρυστάλλων διὰ σχίσεως.

κρυσταλλοτομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ χρήσιμος εἰς τὴν κρυσταλλοτομίαν βλ.λ.

κρυσταλλοτυπία (ἡ) νεώτ. μέθοδος παραγωγῆς σχημάτων διὰ κρυσταλλώσεως ἐνίων ἀλάτων καὶ μεταφορᾶς τούτων ἐπὶ τυπωτικῆς ἐπιφανείας.

κρυσταλλότυπον (τὸ) νεώτ. τὸ προϊὸν τῆς κρυσταλλοτυπίας βλ.λ.

κρυσταλλοῦμαι-όομαι μτγν., μσν. κ. νεώτ. πήγνυμαι, παγώνω καὶ γίνομαι ὡς κρύσταλλος, κρουσταλλώνω : Φίλ.2,174, ΨΧρυσ.8,867 **οὐ σεβόμεθα στερέωμα' ἐκρυσταλλώθη**, Κ Μανασσ.Χρον. 39Β **Καῖσαρ .. τῷ δέει κρυσταλλοῦται**, Εὐστ.Πον. 51,5 **τὸ πῦρ .. ὡς οἷα κρυσταλλωθὲν τῷ φόβῳ κατηργεῖτο**, Λίβ.Ροδ.3382 **εὗρε δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος κρυσταλλωθέντα τότε καὶ σχῆμα καθυποβαλών**, .. Ζαλοκ.52,13 **κατέστησε τὰ μέλη του ὠχρά, κρυσταλλωμένα.**

κρυσταλλουργεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον κρυσταλλίνων εἰδῶν.

κρυσταλλουργία (ἡ) νεώτ. ἡ κατασκευὴ τῶν κρυστάλλων.

κρυσταλλουργός (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν κατεργασίαν τῶν φυσικῶν κρυστάλλων ἢ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἐξ ὑάλου.

κρυσταλλοφανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ διαφανὴς ὡς κρύσταλλος, ὁ ἔχων ὄψιν κρυστάλλου.

κρυσταλλοφοβία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀγχώδης ἀποστροφή, ἣν αἰσθάνονται ἄτομά τινα πρὸς τὰ ἐξ ὑάλου ἀντικείμενα.

κρυσταλλοφόρος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ παράγων, φέρων κρυστάλλους, κρυσταλλογόνος : Βί.Ἀλεξ.5197 **ὄρη ποικίλα καὶ βουνοὺς γῆς τῆς κρυσταλλοφόρου.**

κρυσταλλοφυσικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὰς φυσικὰς ἰδιότητας τῶν κρυστάλλων.

κρυσταλλῶ-όω νεώτ., δημ. **-ώνω** ' μεταβάλλω τι εἰς κρύσταλλον, καταψύχω.

κρυσταλλώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ κρυσταλλοειδής, ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, πάγον : Πρόκλ.Τετράβ.2,11,136 **κρυσταλλώδεις θρόμβους**, Εὐστ.Πον.311,19 **κρυσταλλώδη σύστασιν**' ‖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, διαυγής, καθαρός : Πάπ.

κρυστάλλωμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ. σῶμα κρυσταλλωθέν : Λίβ.Ροδ.2120 **ὡς τῆς αὐγῆς κρυστάλλωμα νὰ λέγῃς ἐσαρκώθην.**

κρυσταλλών-ῶνος (ὁ) νεώτ. παγών, μεγάλη ἔκτασις πάγου εἰς τὰς κοιλάδας ὑψηλῶν ὀρέων.

κρυσταλλωρυχεῖον (τὸ) νεώτ. ὀρυχεῖον κρυστάλλων.

κρυσταλλώσιμος-ον νεώτ. ὁ ἐπιδεκτικὸς κρυσταλλώσεως, ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῇ εἰς κρυσταλλικὴν κατάστασιν.

κρυστάλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μετατροπὴ διαλελυμένου ἐν ὑγρῷ σώματος εἰς κρυστάλλους' ‖ πῆξις ἐκ καταψύξεως, πάγωμα, κρυστάλλιασμα.

κρυσταλλωτήριον (τὸ) νεώτ. μέρος ἢ δοχεῖον ἐν ᾧ γίνεται ἡ κρυστάλλωσις διαλελυμένου ἐν ὑγρῷ σώματος.

κρυσταλλωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων τὴν κρυστάλλωσιν' ‖ ὁ χρησιμεύων εἰς πῆξιν διὰ καταψύξεως.

κρυσταλλωτός-ή-όν μσν. ὁ ἀποκεκρυσταλλωμένος, παγεὶς ἕνεκα τοῦ ψύχους : Βί.Ἀλεξ.3375 **κρυσταλλωτὸν ὑπὸ πολλοῦ τοῦ ψύχους.**

κρυτοπώλης (ὁ) ὁ γρυτοπώλης βλ.λ. : Πάπ. **κρυτοπωλῶν τέλος.**

κρῦφᾰ (κρύπτω) ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κρυφά** κρύδδα, ἀποκεκρυμμένως ἀπὸ τῶν ἄλλων, κρυφίως, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ, μτ. γενικ.: Θουκ.1,101 **οἱ δὲ ὑπέσχοντο μὲν κρύφα τῶν Ἀθηναίων καὶ ἔμελλον,** Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,205 **εἴ πως τοὺς διακηρύττοντας κατασιγάσειεν κρύφα·** ‖ ἀπολ. μυστικῶς, κρυφίως: Αἰν.Τακτ.2,4· ‖ ὁμ. εἰδ. διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας: Θουκ.4,88 **οἱ δὲ Ἀκάνθιοι, πολλῶν λεχθέντων πρότερον ἐπ' ἀμφότερα, κρύφα διαψηφισάμενοι·** **2)** συνεκδ. ἀσαφῶς, σκοτεινῶς, συγκεκαλυμμένως: Πλούτ.Ἠθ. 1125E **οὐδὲ κρύφα καὶ δι' αἰνιγμάτων.**

κρυφά ἐπίρρ. δημ. κρυφίως, λάθρα, μυστικά: Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.9 **ξέρω ὅτι ἔβγαινες κρυφά, | νά γυρεύῃς εἰς τὰ ξένα | ἄλλα χέρια δυνατά·** ‖ φρ. **κρυφά ἀπὸ μένα** ἐν ἀγνοίᾳ μου· ‖ ὁμ. **ζοῦμε κρυφὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ** ἐν πλήρει ἀφανείᾳ· **κρυφὰ κι ἀνάκρυφα** τελείως κρυφά.

κρυφᾷ ἐπίρρ. δωρ.τ. τοῦ κρυφῇ βλ.λ.: Πίνδ.Ο 1,47 **ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων.**

κρυφαγαπιέμαι δημ. ἀγαπῶ τινα καὶ μὲ ἀγαπᾷ κρυφίως, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρουν οἱ ἄλλοι: Ζερβ. Λυρ.Σάτ.1,46 **κι ἀπ' τότε ἡ γλῶσσα κόμπιαζε, μὰ μίλαγε τὸ μάτι, | ἔτσι ὅπως σ' ὅλους στὴν ἀρχὴ ὅταν κρυφαγαπιοῦνται.**

κρυφαγκάλιαστη (ἡ) δημ. ἡ κρυφίως τυχοῦσα ἐναγκαλισμῶν, δθ. ἡ συνευρεθεῖσα, κρυφίγαμος.

κρυφαγροικῶ δημ. κρυφακούω βλ.λ.: Σολωμ.Λόρδ.Μπάϋρ.12.

κρυφάδεια ἐπίρρ. μτγν. κρύφα βλ.λ.: AB 1364.

κρυφάδην ἐπίρρ. μ. ἐν τῷ βοιωτ. τ. κρουφάδαν βλ.λ.: Κόριν.Συμπλ.2,59.

κρυφάδις ἐπίρρ. μτγν. κρυφάδην βλ.λ.

κρυφαῖος-ον κ. -α-ον ὁ κεκρυμμένος, κρυπτός: Πίνδ.Ι 1,67 **εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,** Αἰσχ.Χο.83 **κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη,** Σοφ. Αἴ.899 **κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής,** Πλάτ.Τίμ. 77C **ὀχετοὺς κρυφαίους ὑπὸ τὴν ξύμφυσιν τοῦ δέρματος . . ἔτεμον,** ΠΔ Ἱερ.23,24 **εἰ κρυβήσεταί τις ἐν κρυφαίοις, καὶ ἐγὼ οὐκ ὄψομαι αὐτόν;·** ‖ λαθραῖος, κρύφιος: Αἰσχ.Πέρσ 360 **ἄλλος ἄλλοσε δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο,** Σοφ.ἀπ.935 **κρυφαῖον ἔπος,** Φιλόδ.Εὐσ.101 **κρυφαῖαι ἀδικίαι.**

κρυφαίως ἐπίρρ. κρυφίως, κρυφά: Αἰσχ. Πέρσ.370 **ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά,** Ἰώσ.ΑΙ 2,9,4 **κρυφαίως τρεφομένῳ.**

κρυφάκουσμα (τὸ) δημ τὸ ἀκούειν κρύφα, ὠτακουστεῖν.

κρυφακούω δημ. ἀκούω τι κρυφίως, βάζω τὸ ἀφτί μου καὶ ἀκούω τὰ παρ' ἄλλων λεγόμενα, ὠτακουστῶ.

κρύφαλον Ἡσ. «σαβάκανον».

κρυφαναβρύζω δημ. ἐπὶ ὑγρῶν κ. ἰδ. ὕδατος, ἀναβρύζω ἐξ ἀφανοῦς πηγῆς: Σολωμ.Ἐλ. Πολ.23 ὑποσημ. **ἐκρυφανάβρυζε βαθιὰ κι ἐγιόμιζε τὴ χτίση.**

κρυφανάβρυσμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρυφαναβρύζω βλ.λ., ἡ ἀνάβρυσις ὕδατος ἐξ ἀφανοῦς πηγῆς.

κρυφαναδεύω δημ. κουνῶ τι κρυφίως: Βαλαωρ.Μνημόσ. τὸ Σήμαντρον 93 **καθὼς κρυφαναδεύονται καὶ τρέμουν τὰ φτερά | τοῦ τρυγονιοῦ, ποὺ ἁπλώνεται νὰ κλώσῃ στὴ φωλιά.**

κρυφανδόν Ἡσ. «κρυφηδόν».

κρυφάνοιγμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρυφανοίγω βλ.λ.

κρυφανοίγω δημ. ἀνοίγω τι κρυφίως, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθοῦν.

κρυφαπολογιέμαι δημ. κ. -ιλογιέμαι ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, ἀπιλογιέμαι κρυφίως, ἐξομολογοῦμαι: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 59,5 **παίζει τ' ἀγέρι στὴ ροδιά | κι ἡ φυλλουριά της σειέται | καὶ μολογάει τὸ μυστικὸ | καὶ κρυφαπολογιέται.**

κρυφαρπάζω δημ. ἁρπάζω τι κρυφίως.

κρύφασος (ὁ) μτγν. βόλος τις τῶν κύβων: Πολυδ.7,204.

κρυφῇ (κρύπτω) ἐπίρρ. μυστικῶς, ἐν μυστικότητι: Σοφ.Ἀντ.85 **κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὔτως ἐγώ,** Ξεν.Συμπ.5,8 **μόνον, ἔφη, κρυφῇ φερόντων·** ‖ ὁμ. **ἐν κρυφῇ** κρυφίως, λάθρα: ΠΔ Κριτ.4,21 **εἰσῆλθε πρὸς αὐτὸν ἐν κρυφῇ, καὶ ἔπηξε τὸν πάσσαλον ἐν τῷ κροτάφῳ αὐτοῦ.**

κρυφηδόν ἐπίρρ. κ. μσν. κρύφα βλ.λ.: Ὀδ. Ξ 330 **ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυφηδόν,** Κόϊντ.14,60, Παχυμ.Γ Μιχ.186Α.

κρύφια ἐπίρρ. δημ. κρυφίως βλ.λ.

κρυφία (ἡ) πάπ. κρύφιμο.

κρυφιαῖος-αία-ον γλωσσ. τοῦ κρυφαῖος βλ.λ.

κρυφιαστής (ὁ) μτγν. ὁ ἑρμηνευτὴς ὀνείρων: Ἀκύλ.ΠΔ Γέν.41,8.

κρυφιμαῖος-α-ον μσν. ὁ κρύφιμος βλ.λ.: Μακάρ.Χρυσ.Ὁμιλ.161,6 **δύναμίν τινα κρυφιμαίαν.**

κρυφιμαίως ἐπίρρ. σχόλ. μυστικῶς: Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.730 **«κυπτάζειν, κρυφιμαίως διατρίβειν».**

κρύφιμος-ον μτγν. ὁ κρύφιος βλ.λ.: Μαν.1, 159 **ἐκ κρυφίμων,** Πάπ.· κ. συγκρ. **-ώτερος**: Δαμάσκ.Ἀρχ.275.

κρυφίνους Ἡσ. «ὑπούλους».

κρυφιογνώστης (ὁ) μτγν. ὁ γινώσκων τὰ κρύφια: ΨΧρυσ.7,244.

κρυφιοειδῶς ἐπίρρ. μτγν μυστηριωδῶς: Διον. Ἀρεοπ.37 **κρυφιοειδῶς οἰητέον.**

κρυφιόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν φωσφορικὸν ἅλας μετ' ἀσβεστίου.

κρυφιομύστης (ὁ) μτγν. ὁ μυῶν κρύφα εἰς μυστήρια, ὁ διδάσκαλος ἀπορρήτων μυστηρίων: Διον.Ἀρεοπ.272.

κρυφιόμυστος (ὁ) μτγν. ὁ ἐκ μυήσεως εἰς μυστήρια προερχόμενος, ὁ εἰς ὃν κρύφα μυεῖταί τις, κρυφιομύστης βλ.λ.: Διον.Ἀρεοπ.Θεολ.Μυστ.1 **τῆς κρυφιομύστου σιγῆς γνόφον,** Γρηγ.Ναζ.ASS Μάϊος 2,767,33 **πάσης δὲ κρυφιομύστου θεηγορίας δοχεῖον,** Μηναῖ.3,11 Ὠδ.5 **θεωρίας ἠντλησας κρυφιομύστους καὶ πιστοῖς μετέδωκας.**

κρυφιομύστως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν διὰ ἢ ἐκ κρυφίας μυήσεως: Ἐπιφάν.2,268D **λιτὰς ἀλήκτους κρυφιομύστως Θεῷ ἐκεῖθεν προσέφερον,** Γρηγέντ.Διαλ.244 **τῶν χριστιανῶν βάπτισμα κρυφιομύστως ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου ἠνίξατο·** ‖ μσν. κρυφίως: Βί.Ἀλεξ.989 **καὶ κατ' ἰδίαν προσλαβὼν κρυφιομύστως φράζει.**

κρυφιόπευστος (ὁ) μσν. ὁ κρυφίως ἐρωτῶν, ἐρευνῶν νὰ μάθῃ τι: Πράξ.Βάκχ.Νεωτ.89 **τὰς τοῦ θεοστυγοῦς ἔθνους εἰδὼς κρυφιοπεύστους καὶ λαθροπόρους ἀναζητήσεις** (δ.γρ. -πνεύστους).

κρυφιοπευστῶ-έω μσν. ἐρωτῶ νὰ μάθω, πληροφοροῦμαι, τὰ κρύφια: Πράξ.Βάκχ.Νεωτ.98 **λαθροπόρως κρυφιοπευστεῖν καὶ ἐρευνᾶν** (δ.γρ. -πνευστεῖν).

κρυφιοπνευστί ἐπίρρ. μσν. μὲ συγκεκρατημένην ἀναπνοήν, κρατώντας τὴν ἀναπνοή: Βί.Στεφ. Νεωτ.501 **ἡ δὲ γυνὴ . . κλοποφορεῖ παρ' αὐτοῦ διὰ τῆς ἀκοῆς πᾶσαν τὴν πολιτείαν τοῦ μακαρίου καὶ κρυφιοπνευστὶ τοῦ συζύγου τῇ εἱρκτῇ εἰσπηδήσασα.**

κρύφιος-ον κ.-α-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ κεκρυμμένος, κρυπτός: Πίνδ.Π 1,84 **ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει,** Σοφ.Φιλ.1328 **σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·** ‖ κ. νεώτ. ὁ κρύφα ὑπάρχων, κεκρυμμένος, κρυφός: Παπαδ.Χρ. Μηλ.81 **εἶχε τὴν κρυφίαν ἐλπίδα ὅτι οἱ πολέμιοι δὲν ἔμελλον νὰ δείξωσι τόλμην·** ‖ ὁμ. λα-

θραῖος, ἀπόκρυφος : Ἡσίοδ.Ἔργ.789 αἱμυλίους τε λόγους κρυφίους τ' ὀαρισμούς, Σοφ.Τρ.360 τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος, Μουσαῖ.1 κρύφιοι ἔρωτες· || μυστικός : Πίνδ.Ν 8,26 κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν· || νεώτ. τὰ κρύφια μέλη τοῦ σώματος τὰ ἀπόκρυφα· **2)** μυστικός, ἄδηλος, ἀπόρρητος : Πρόκλ.Πλάτ.Θεολ.121, Δαμάσκ.Ἀρχ.151· κ. ἀφανής, ἄδηλος : αὐτ.192· || τὸ οὐδ. κρύφιον τὸ μυστήριον : Διον.Ἀρεοπ.37 τὸ κρύφιον τοῦ θεοῦ· **3)** ἐν τῇ κλητ. κρύφιε κολέ, ἀγαθὲ ἄνθρωπε : ΠΔ Ρούθ 4,1 ἐκκλίνας κάθισον ὧδε κρύφιε· **4)** κρύφιος (ὁ) μυθώδης πολύτιμος λίθος : Ψ Πλούτ.13,4 γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος κρύφιος, ὃς μόνος τοῖς μυστηρίοις τῶν θεῶν φαίνεται· **5)** Ἐπιγρ. τὸ ἀρσ. κρύφιος (ὁ) τίτλος βαθμούχου μεμυημένου εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Μίθρα.

κρυφιότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἰδιότης τοῦ κρυφίου βλ.λ., μυστικότης : Διον.Ἀρεοπ.8,13, Σουΐδ. ἐν λ. ἀδηλία, Σχόλ.Ὀππ.Ἀλ.2,258.

κρυφιώδης-ους-ες μσν. ὁ μυστηριώδης : Εὐστ. 1942,62 εἴ τί που οἶδε τῶν κατ' οἶκον κρυφιωδεστέρων, Νικ.Χων.Χρον.54Β κρυφιώδεις συσκευάς.

κρυφιωδῶς ἐπίρρ. μσν. μυστηριωδῶς : Νικ.Χων. Χρον.160Α μετέβαινον ταῖς γνώμαις κρυφιωδῶς πρὸς Ἀνδρόνικον.

κρυφίως ἐπίρρ., μτγν., μσν. κ. νεώτ. λαθραίως, λάθρα, ἀποκρύφως : Λουκ.Φιλόπ.9 προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον ἢ κρυφίως συνεφθείρετο καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε· || μυστικῶς : Δαμάσκ.Ἀρχ.153, Βί.Ἀλεξ.353 μεθ' ἡδονῆς κατέχουσα πρὸς ἑαυτὴν κρυφίως· || νεώτ. κρυφὰ βλ.λ. : ἄγνωστος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν κρυφίως καὶ ἀφῄρεσεν εἴδη ρουχισμοῦ.

κρυφο- νεώτ. κ. δημ. κ. **κρυφ-** πρῶτον συνθετ. πρὸς σχηματισμὸν ρ. κ. ὀν. σημαινόντων τὸ κρύφα γινόμενον ἢ ὑφιστάμενον, οἷον κρυφανοίγω, κρυφακούω, κρυφόγαμος, κρυφογελῶ, κρυφογενής, κρυφοδουλεύω, κρυφοκαίω, κρυφομιλάω, κρυφοπαίρνω, κρυφοταγίζω, κρυφοτρώγω.

κρυφοβράζω δημ. βράζω κρυφίως : Βαλαωρ. Ἀθ.Διάκ.2,107 οἱ ἀκοίμητες οἱ φλόγες, ὁποὺ κρυφόβραζαν βαθιὰ στοῦ γένους μας τὰ σπλάχνα.

κρυφόγελο (τὸ) δημ. κ. -έλασμα ὁ κρυφὸς γέλως, ὑπομειδίαμα.

κρυφογελῶ δημ. κ. -άω γελῶ κρυφά, προφυλαττόμενος νὰ μὴ γίνω ἀντιληπτός, ὑπομειδιῶ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 21,23 στὴ γῆ κρυφογελάει ἡ Ἀφροδίτη, - τῆς μολογάει καινούργια μυστικά.

κρυφογενής-οῦς-ές ὁ κρυφίως, λάθρα γεννηθείς· Ἡσ. ἐν λ. κυθηγενέσι.

κρυφογέρνω δημ. γέρνω, πλαγιάζω, συνευρίσκομαι κρυφίως : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 11,16 μόνο στοιχειά, ποὺ ἐκεῖ πρὸς τὰ συντρίμμια | μ' ἀστροφώκιωτες νεράϊδες κρυφογέρνουν.

κρυφογγάστρωτη (ἡ) δημ. κ. -το (τὸ) ἡ κλεψίγαμος : Καρκβ.Ζητ.112 συχνὰ τὴν εἶχε πουλήσει ἀντὶ μεγάλης ἀμοιβῆς σὲ κορίτσα κρυφογγάστρωτα.

κρυφογλιστρῶ δημ. ὀλισθαίνω, γλιστρῶ κρυφίως.

κρυφογνέφω δημ. νεύω, κάμνω νεῦμα κρυφίως : Ἐφταλ.Ὀδ.Ο 463 τῆς κρυφογνέφει τότε αὐτὸς καὶ φεύγει στὸ καράβι.

κρυφοδαγκανιάρης-άρα-άρικο (δαγκάνω) ἐπὶ κυνῶν, ὁ δάκνων κρυφίως, ὁ σιωπηλῶς, χωρὶς νὰ ὑλακτήσῃ ἐπιτιθέμενος· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ὑπούλως βλαβερὸς ἢ πειρακτικὸς δι' ἀφανῶν ἐνεργειῶν κ. ἰδ. διὰ κακολογίας.

κρυφοδαγκάνω δημ. ἐπὶ κυνῶν, δάκνω κρυφίως, ἐξ ἀπροόπτου, χωρὶς νὰ ὑλακτήσω· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρ., βλάπτω τινὰ ὑπούλως· || ἐνοχλῶ, θίγω τινὰ διὰ μοχθηρῶν ὑπαινιγμῶν.

κρυφοδά(γ)κωτος-η-ο δημ. ὁ κρυφοδαγκανιάρης βλ.λ.

κρυφοδάκτης (ὁ) μσν. ὁ δάκνων κρυφίως : Μοσχόπ.π.Σχεδῶν 73 κύων κρυφοδάκτης.

κρυφοδιαβαίνω δημ. διαβαίνω, περνῶ, προσπερνῶ κρυφίως : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 21,7 κι ἤσκιος κρυφοδιαβαίνει σὰν τὸν κλέφτη | στῆς θάλασσας ἀπάνω τὸν ἀφρό.

κρυφοθέρμη (ἡ) δημ. κ. κρυφόθερμη λανθάνων πυρετὸς ὀφειλόμενος εἰς νόσον τινά, πυρετὸς μὴ ἐκδηλούμενος σαφῶς.

κρυφοθυμώνω δημ. ὀργίζομαι ἐνδομύχως, θυμώνω μέσα μου : Κρυστ.Ἀγροτ.Κατάρα 9 τῆς ρίχνω τὸ μαντήλι, κρυφοθύμωσε.

κρυφοκαίω δημ. ὡς μτβ. καίω, φλογίζω τινὰ ἤ τι κρυφίως, ἰδ. ἐν χρ. μτφ. : Κρυστ.Ἀρνογὴ 92 τὴν καρδιά μου κρυφόκαιε ἡ ἀγάπη, - τὸν κρυφοκαῖν οἱ θέρμες· **2)** κ. ὡς ἀμτβ. διατελῶ ἐν λανθανούσῃ καύσει : ἔπιασε φωτιὰ τὸ ἄχυρο καὶ τώρα κρυφοκαίει.

κρυφοκαμαρώνω δημ. ὑπερηφανεύομαι ἐνδομύχως, μέσα μου, χωρὶς νὰ τὸ δείχνω : περιπατεῖ καὶ κρυφοκαμαρώνει· || ὡς μτβ. θαυμάζω τινὰ κρυφίως, εἶμαι ὑπερήφανος δι' αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐκδηλώνω : κρυφοκαμαρώνει τὸ γυιό της - τὸν ἄνδρα της.

κρυφοκατατόπι (τὸ) δημ. κρυφὸς τόπος καταφυγῆς ἢ ἀναψυχῆς : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 37,7 τῆς ὀμορφιᾶς σου ἀνάνιωσαν τὸ κρυφοκατατόπι.

κρυφοκίνητος-η-ο δημ. ὁ κρυφίως κινούμενος : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 94 καὶ ὑψώνοντο ζωηρὲς τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ κρυφοκίνητες οἱ φλόγες.

κρυφοκοιτάζω δημ. κοιτάζω, βλέπω κρυφίως, κοιτάζω τινὰ χωρὶς νὰ γίνωμαι ἀντιληπτός, ἀ. κρυφοβλέπω : Θεοτ.ΚΚατάδ.53 «σὰ φρόνιμη γυναίκα» τοῦ ἀπάντησε χαμηλόφωνα καὶ κρυφοκοιτάζοντάς τον.

κρυφοκοίταγμα (τὸ) δημ. κ. -αμα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρυφοκοιτάζω βλ.λ.

κρυφοκουβεντιάζω δημ. συνδιαλέγομαι κρυφίως, λάθρα, κρυφομιλῶ.

κρυφοκουβέντιασμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ κρυφοκουβεντιάζω βλ.λ., τὸ κρυφομίλημα.

κρυφολαλιά (ἡ) δημ. τὸ κρυφομίλημα βλ.λ.

κρυφολαχταρίζω δημ., συνήθ. -ῶ ἔχω ἐνδόμυχον, κρυφὴν λαχτάραν, φοβοῦμαι : Γρυπ.Σκ. Τερρ.21,13 νὰ κρυφολαχταρίζω, | μὴν ταραχτῇ καὶ λυγιστῇ καὶ σκόρπιο ἐμπρός μου πέσῃ | τὸ φεγγάρι |.

κρυφολέω δημ. λέγω, ὁμιλῶ κρυφίως, κρυφοψιθυρίζω : Γρυπ.Σκ.Τερρ.72,10 ὦ πόθε, πληθαίνοντας, μοῦ κρυφολές.

κρυφολούζω δημ. λούω, πλένω κρυφίως : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 10,20 ἃ δὲν εἶστε σεῖς θὰ τῆς μιλοῦσα, | στ' αὐλάκι σὰν κρυφόλουζε τὰ πόδια.

κρυφομίλημα (τὸ) δημ. ἡ κρύφα ὁμιλία, ἡ σιγανή, ἡ ψιθυριστὴ ἢ ἡ λάθρα γινομένη συνδιάλεξις : Παλαμ.Τρισεύγ.27 τὰ καμώματα καὶ τῶ δυό σας . . πὲς καὶ τὰ κρυφομιλήματα.

κρυφομιλητό (τὸ) δημ. τὸ κρυφομίλημα βλ.λ.

κρυφομιλῶ μσν. κ. δημ. ὁμιλῶ κρυφίως ἢ μὲ σιγανὴν φωνήν, ψιθυριστά : Λίβ.Ροδ.431 ἀλλήλως νὰ χειροκροτοῦν καὶ νὰ κρυφομιλοῦσιν, Κρυστ. Γκόλφω 243 τ' ἀεράκι κρυφομίλαε μὲ τοῦ βουνοῦ τὰ φύλλα, Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ.2,4 ἐξέχασα, ἐγελάστηκα, γλυκὰ κρυφομιλώντας, Πορφύρ.Σκ.121,3.

κρυφομουρμούρισμα (τὸ) δημ. ἡ κρυφὰ γινομένη ψιθυριστὴ συνδιάλεξις: παροιμ. φρ. τὰ κρυφομουρμουρίσματα δὲν εἶν' καλὲς δουλειές (ἐπὶ κρύφα συνεννοουμένων εἰς βλάβην ἑτέρων).

κρυφονόητος-η-ο δημ. ἐπὶ ἐκφράσεως, ὁ ἔχων κρύφιον, οἷον διττόν, συμβολικὸν ἢ δύσληπτον

νόημα : Βλαχολ.Γῦρ.'Ανέμης 33 **τὰ παραμύθια τὰ κρυφονόητα καὶ τὰ φιλοσοφικά.**

κρυφόνους-οος-ουν-οον ὁ κρυφίνους βλ.λ.· ΕΜ 20,49· πρβλ. κ. κρυφίνους.

κρυφοπαίρνω δημ. λαμβάνω, παίρνω μαζί μου κρυφίως, ὑπεξαιρῶ : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.142 **ἔτσι κλεφίμια ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης κρυφοπαίρνει.**

κρυφοπερηφάνεια (ἡ) δημ. ἡ ἐνδόμυχος ὑπερηφάνεια, κρυφὸ καμάρι : Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.4,113 **ὁ Κατσαντώνης, πόδειχνε μὲ κρυφοπερηφάνεια στὰ κόκκαλά του τὸ σφυρί.**

κρυφοπερπατῶ δημ. κ. **-άω** περιπατῶ πολὺ σιγὰ ὅπως μὴ ἀκουσθῶ ἢ κρυπτόμενος ὅπως μὴ μὲ ἴδωσιν.

κρυφοπερπάτημα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρυφοπερπατῶ βλ.λ.

κρυφοπόρτι (τὸ) δημ. κρυφὴ εἴσοδος, θύρα, πόρτα : Βλαχογ.Γῦρ.'Ανέμης 106 **νύχτα βαθιά, κι ἀνεβῆκαν οἱ ὀχτροὶ ἕνας - ἕνας . . καὶ μπήκανε στὸ κρυφοπόρτι.**

κρυφοποτίζω δημ. κρυφὰ ποτίζω : δ.τραγ. **ὅπου μ' ἐκρυφοπότιζε σὲ ἀργυρὲς λαόνες:**

κρυφόρρινος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κορακιδῶν.**

κρυφορρίχνω δημ. ρίπτω κρυφίως : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 18,18 **κρυφορρίχνει σαΐτιές | ἕνας Ἔρωτας στὶς νιὲς | πέρα στὰ λιβάδια.**

κρύφος (ὁ) ἡ σκοτεινότης, ἀμαύρωσις : 'Εμπ.άπ. 27,3 **'Αρμονίης πυκινῷ κρύφῳ·** || κρύφις : Πίνδ.Ο 2,107 **τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τιθέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις· 2)** μτγν. τόπος πρόσφορος εἰς τὸ κρύπτειν ἢ κρύπτεσθαι, κρυφώνας, κρησφύγετον, κρυφοκατατόπι : ΠΔ Μακκ.1,33 **καὶ ἔθεντο τὸν 'Ισραὴλ ἐν κρύφοις, ἐν παντὶ φυγαδευτηρίῳ αὐτῶν· 3)** ὁμ. κρυφία δίοδος, ἀπόκρυφος στενωπός : αὐτ.1,2,36 **οὐδὲ λίθον ἐνετίναξαν αὐτοῖς οὐδὲ ἐνέφραξαν τοὺς κρύφους** (δ.γρ. κρυφούς).

κρυφός-ή-ό δημ. ὁ κεκαλυμμένος τὴν θέαν, ὁ κεκρυμμένος ἢ ἀποκεκρυμμένος, ὁ εἰς τοὺς μὴ εἰδότας ἀφανής : **κρυφὴ πόρτα - σπηλιά, - κρυφὸ σχολειό· 2)** ἐπὶ συναισθημ., ὁ μὴ ἐκδηλούμενος, ὁ κρύφιος, ὁ μυστικός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 18,22 **νύμφες μέσα στὸ δρυμὸ | κάποιο τους κρυφὸ καημὸ | μολογᾶν ἀγάλια, - κρυφὴ ἀγάπη θλίψη - φτώχεια, - κρυφὸς πυρετὸς** (ὁ λαθραῖος, ἡ κρυφοθέρμη), φρ. **τὄχω κρυφὴ χαρὰ** (ἐνδομύχως χαίρω, ἀγάλλομαι διά τι), παροιμ. **ὁ κόσμος τὸ 'χει τούμπανο καὶ σὺ κρυφὰ καμάρι** (ἐπὶ τῶν ἁπλῶς ἢ ἐξ ἀγνοίας τῆς πραγματικότητος προσπαθούντων ν' ἀποκρύψωσί τι κοινῶς γνωστόν)· **3)** ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἐχέμυθος, συνεκδ. ὁ κρυφίνους· **4)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ μυστικόν, τὸ ἀπόρρητον : **αὐτὸς κάτι κρατάει κρυφό·** ἐπίρρ. **κρυφά.**

κρυφοσμίγω δημ. ὡς μτβ. διευκολύνω τὴν συνάντησίν τινος κρυφίως, ἰδ. ἐπὶ ἐρωτικῶν συνεννοήσεων : **τοὺς κρυφοσμίγει ἡ σπιτονοικοκυρά της·** || ὡς ἀμτβ. συναντῶμαι κρυφίως : Σολωμ. 'Εθν.'Υμν.133 **ἐκρυφόσμιγαν οἱ φίλοι | μὲ τσ' ἐχθρούς του τὴ Λαμπρή.**

κρυφοσυμβουλή (ἡ) μσν. ἡ κρυφία συμβουλή : Λίβ.Ροδ.1028 **εἰς λόγους καὶ εἰς μυστήρια καὶ εἰς κρυφοσυμβουλές της.**

κρυφοταΐζω δημ. κρυφὰ ταΐζω : δ.τραγ. **ὅπου μ' ἐκρυφοτάιζε κριθάρι στὴν ποδιά της.**

κρυφοτηρῶ δημ. κ. -**άω** τηρῶ, βλέπω, κοιτάζω κρυφά, κρυφοβλέπω : Πορφύρ.Σκ.111 **κι οἱ Σάτυροι κρυφοτηροῦν καὶ πονηρὰ γελοῦνε.**

κρυφοτρώγω δημ. τρώγω κρυφὰ καὶ ἀφανῶς, ἰδ. ἐν χρ. μτφ. : **τὸν κρυφοτρώγει ἡ λύπη.**

κρυφοτοιμάζω δημ. ἑτοιμάζω, προετοιμάζω κρυφίως : 'Εφταλ.'Οδ.Γ 166 **ξεκίνησα νὰ φύγουμε, τί τὰ 'νιωθα τὰ πάθια, | ποὺ ὁ θεὸς μᾶς κρυφοτοίμαζε στὸ λογισμό του μέσα.**

κρυφοφανερώνω δημ. κρυφίως φανερώνω, λέγω τι· || ὁμ. κ. μέσ. : δ.τραγ. **πῶς τάχα σὺ δὲν μ' ἀγαπᾷς τὸ λὲς καὶ μοῦ καμώνεσαι, κι ἀπὸ τὴ ρούγα σὰν περνῶ μοῦ κρυφοφανερώνεσαι.**

κρυφοφανέρωτος-η-ο δημ. ὁ κρυφίως φανερωνόμενος, κατ' ἰδίαν εἴς τινα ἀποκαλυπτόμενος.

κρυφοχαίρομαι δημ. χαίρω κρυφίως διά τινα ἢ διά τι.

κρυφτός-ή-ό δημ. ὁ κρυπτός, κεκρυμμένος· || τὸ οὐδ. **κρυφτὸ** ὡς οὐσ. εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν εἷς τῶν συμπαικτῶν προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς κρυπτομένους.

κρυφτοῦλι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τῆς παιδιᾶς κρυφτὸ βλ.λ. : 'Αρτ.Βατοπ.1,67 **προϊστάμενοι κι ὑπάλληλοι | τρῶνε παίζοντας κρυφτοῦλι.**

κρύφω μτγν. τ. τοῦ κρύπτω βλ.λ. : Κόϊντ.1,393, Διόδ.Ταρ.ΑΠ 7,700, Νόνν.Δ 7,45.

κρυφῶς ἐπίρρ. μσν. κρυφά : Διγεν.'Ακρ.3171 **ἔβλεπον 'Ιωαννίκιον μήπως κρυφῶς μὲ δώσῃ.**

κρυφάνα (ἡ) δημ. κρύπτη, κρυφώνας.

κρυφιά (ἡ) δημ. ἡ κρύφις βλ.λ.

κρυφιβουλία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀπόκρυφις τῆς πραγματικῆς βουλήσεως, προθέσεως· || νομ. ἡ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν συμβαλλομένων ἀπόκρυφις τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ βουλήσεως κατὰ τὴν πρὸς τὸν ἀντισυμβαλλόμενον γινομένην ὑπ' αὐτοῦ δήλωσιν, παραμένουσαν παρὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο ἔγκυρον.

κρυφίβουλος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀποκρύπτων τὰς ἑαυτοῦ βουλάς, τὰς θελήσεις του, τοὺς σκοπούς του : Κ Πορφ.Τακτ.ἐν Meurs.Op.6,1409.

κρυφιγαμία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. κρυφογαμία, ὁ κρύφιος γάμος, ἡ κλεφιγαμία : 'Ιωσ.Γενέσ.40Α.

κρυφίγαμος-ον νεώτ. ὁ συνάφας κρύφιον γάμον· κυρ. ἐπὶ τῶν φυτῶν τῶν μὴ παραγόντων σπέρματα.

κρυφιγενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ κρυπτογενὴς βλ.λ.

κρυφίγονος-ον κ. νεώτ. ὁ κρυφίως, μυστηριωδῶς γεννηθείς : 'Ορφ.'Υμν.49,3 **κρυφίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος· 2)** νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, τὰ κρυπτόγαμα βλ.λ.

κρυφίδομος-ον ὁ κατοικῶν εἰς κρυφίους τόπους : 'Ορφ.'Υμν.51,3.

κρυφίλογος-ον μτγν. ὁ κρατῶν τι μυστικόν, ἐχέμυθος· 'Ηρωδιαν.'Επιμ.38 «ἐχέμυθος, ὁ κρυφίλογος».

κρυφιμέτωπος-ον μτγν. ὁ κρύπτων τὸ μέτωπον : Λουκ.Λεξιφ.7 **ὁ κρυφιμέτωπος καὶ τρυπλὶς μεντορουργὴς εὐλαβῆ ἔχουσα τὴν κέρκον.**

κρυφιμιό (τὸ) δημ. τὸ ἀποκεκρυμμένον πρᾶγμα· **2)** ἡ διάθεσις τοῦ ἀποκρύπτειν.

κρύφιμο (τὸ) δημ. ἡ ἀπόκρυφις πράγματος· **2)** ἡ εἰς κρυφὸν τόπον καταφυγή· **3)** μτφ. ἡ ἀπόκρυφις τῶν πραγματικῶν σκέψεων, προσποίησις· πρβλ. κρύπτω 9).

κρυφίνοια (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ κρύπτειν τὰς σκέψεις, τὸ φρόνημα : Εὐστ.Πον.93,57 **κρυφίνοιαν ὑποκριτικήν,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.109 **πρόσωπον τοιοῦτον ὡς πρώτην ἀρετὴν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν ἐχεμυθίαν καὶ τὴν κρυφίνοιαν·** || συνεκδ. προσποίησις, ὑπόκρισις, ἀνειλικρίνεια : Καλλιγ.Θάν.Βλ. 323 **ἐκδικούμενος τὴν κρυφίνοιάν του καὶ τὴν ἀχαριστίαν του.**

κρυφίνους-οος-ουν-οον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ κρύπτων, ἀποκρύπτων τοὺς στοχασμούς, τὰς ἰδέας του, ὑποκριτικός, ἀνειλικρινής : Ξεν.ΚΠ 1,6,27 **κρυφίνουν καὶ δολερὸν καὶ ἀπατεῶνα καὶ κλέπτην,** Νικόστρ.π.Στοβ.'Ανθολ.3,41 **πανοῦργος καὶ κρυφίνους,** Γαλ.8.362, Δίων Κ 67,1, Πολυδ.4,48 **κρυφίνους σοφιστής,** Εὐσ.'Εκκλ.'Ιστ.7,29 **κρυφίνουν ὄντα καὶ ἀπατηλόν,** Εὐστ.Πον.87,48.

κρυφίποθος-ον ὁ ἔχων κρυφίους πόθους καὶ κρύπτων αὐτούς : ΕΜ 543,48 **τὴν δὲ κυθέρειαν νοοῦσί τινες ὡς κρυφίποθον.**

κρύφιππος-ον μτγν. ὁ ὑφ' ἵππου ἀποκρυπτόμενος : Διογ.Λ 7,182 **ἦν δὲ καὶ τὸ σωμάτιον εὐτελὴς** (Χρύσιππος), **ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἐν Κεραμεικῷ, ὅς σχεδόν τι ὑποκέκρυπται τῷ πλησίον ἵππῳ, ὅθεν αὐτὸν ὁ Καρνεάδης Κρύφιππον ἔλεγεν.**

κρυφίπτερος-ον μσν. ὁ ἔχων κεκρυμμένας, κεκαλυμμένας τὰς πτέρυγας : Φιλῆς ΖΙ 67,15.

κρύφις-εως (ἡ) [κρύπτω] ἀπόκρυψις, κρύφιμον: Εὐρ.Βάκχ.955 **κρύψει σὺ κρύψιν ἣν σε κρυφθῆναι χρεών,** Πολυβ.10,46,3 **τὴν φάσιν ἀκριβῆ ποιεῖν, καθαιρουμένους δὲ τὴν κρύφιν·** ‖ ἐπὶ ἀστέρων, ἐξαφάνισις ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα : Γέμιν.45C **ἄλλως μὲν γὰρ λέγεται δύσις ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινομένη ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα κρύφις· ἄλλως δὲ ἡ γενομένη κρύφις πρὸς τὸν ὁρίζοντα ἅμα καὶ ἡλίου,** Πτολ.Μαθ.2,7· ‖ κ. ἡλιακὴ δύσις : Μητρόδ.Χ ἐν Πάπ.· ‖ κ. ἐπὶ τῆς νέας σελήνης: Πλούτ. Ἠθ.366D· **2)** εἰδ. ἰατρ. ἐν φρ. ἀνοστολή : Γαλ. 19,495 **κρύφις τῶν ἐπιμηνίων·** **3)** ὁμ. ρητ. ἡ ἀπόκρυφις τοῦ σκοποῦ καὶ βλέφεών τινος ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου : Ἀριστλ.Ρητ.1372a,32· **4)** μυστήριον : Δαμάσκ.Ἀρχ.52 **κρύφιν μεγάλην ἀνυμνοῦντες.**

κρυφίς-ίδος (ἡ) πάπ. «κρυφίδα ἤτοι τριπήνινον».

κρυφίφρων-ονος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ κρυφίνους βλ.λ. : Εὐστ.1574,21 **ἄνθρωπος κρυφίφρων.**

κρυφίχολος-ον μσν. ὁ ἀποκρύπτων τὸν θυμόν του : Εὐστ.54,8.

κρυφιῶνας, κρυφιώνα βλ. κρυφώνας, κρυφώνα.

κρυφορχιδία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. συγγενὴς ἀνώμαλος θέσις τοῦ ὄρχεως, καθ' ἣν οὗτος κεῖται ἐν τῷ βουβωνικῷ πόρῳ ἢ ἐντὸς τῆς κοιλίας.

κρυφόρχης (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. **κρύφορχις** ὁ κεκρυμμένους ἔχων τοὺς ὄρχεις, ὁ μὴ ἔχων ἐμφανεῖς ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει τοὺς ὄρχεις : Σωρ.1,109, Γαλ.2,276 **κρύφορχίς ἐστιν ἀναχώρησις διδύμου ἢ διδύμων.**

κρύφορχις-εως (ἡ) (1) μτγν. ἡ κρυφορχιδία βλ.λ.

κρύφορχις-εως (ὁ) (2) νεώτ. ὁ κρυφόρχης βλ.λ.

κρυφούλι (τό) δημ. ἄ. κρυφτούλι ἡ παιδιὰ κρυφτὸ βλ.λ.

κρυφῶνας (ὁ) δημ. κ. **-ώνα** (ἡ) κ. **-ιώνας-ιώνα** ἡ κρύπτη, ὁ κευθμών, ἡ κρυφάνα : Σολωμ.Ἑλ.Πολ. Σχεδίασμ.3,6 **στοῦ ροδισμένου .. μέσ' στὸν πυκνὸ κρυφιώνα,** Καρκβ. Ζητ.100 **ἐσκάλιζεν ὅλα τ' ἁρμάρια καὶ τοὺς κρυφῶνες τοῦ φτωχικοῦ της,** Παλαμ.Τάφ.74,14 **μὰ τῶν πουλιῶν ἡ ὀρχήστρα ποτὲ στοὺς κρυφῶνες τοῦ πεύκου.**

κρυώδης-ους-ες μτγν. ψυχρός, παγετώδης, παγερός : Πλούτ.Ἠθ.653A **ψυχρᾶς καὶ κρυώδους δυνάμεως,** Πολυβ.4,159 **κρυώδης ζώνη·** κ. συγκρ. : Θεοφύλ.Σ Ἐπιστ.71,74 **ἐμοὶ τοῦ χειμῶνος τὸ θέρος ἐστὶ κρυωδέστερον·** ‖ Ἡσ. «κρυώδους· φρικώδους».

κρύωμα-ατος (τό) (κρυώνω) δημ. αἴσθησις τοῦ ψύχους, τὸ ψῦχος, κρύο : Βλαχογ.Ἀνέμ.7 **ἕνα κρύωμα ποὺ 'βγαινε ἀπ' τοὺς γυμνοὺς τοίχους πλάκωνε τὴν καρδιά·** **2)** ἡ ἐκ ψύξεως πάθησις, τὸ κρυολόγημα : **ἔχει παρμένο κρύωμα.**

κρυώνω (κρύος) δημ. καθιστῶ τι ψυχρόν, ψύχω τι : **ἡ στάμνα κρυώνει τὸ νερό·** ‖ ὑφίσταμαι ψῦξιν, ψύχομαι, ψυχραίνομαι : **μέχρι ποὺ νά 'λθης κρύωσε τὸ φαγητό·** **2)** ἀμτβ. ἐπὶ ἐμψύχων, αἰσθάνομαι ψῦχος, κρύο, ριγῶ : **εἶμαι χωρὶς παλτὸ καὶ κρυώνω·** **3)** συνεκδ. νοσῶ ἐκ ψύξεως, κρυολογῶ, παίρνω κρύο : **κρύωσα στὸ ταξίδι·** **4)** μτφ. ἐπὶ προσ., δυσαρεστῶ τινα, ἀνακόπτω τὸν ἐνθουσιασμόν του : **αὐτά σου τὰ λόγια μὲ κρύωσαν·** **5)** ρηματ. π. κρύωμα.

κρυωτήριον (τό) λεξ. ψυκτὴρ βλ.λ.· Τίμ.Λεξ. **ἐν** λ. ψυκτὴρ «σκεῦος ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον».

κρωβύλη (ἡ) μτγν. δίκτυον τῆς κόμης, τῶν μαλλιῶν : Σευῆρ. εἰς Ἀἰν.4,138, Ἡρωδιαν.1,323.

κρωβύλος (ὁ) κ. νεώτ., ἐσφ. γρ. **κρώβυλος** πλεξὶς κόμης ἀναδεδεμένη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, ἄ. κόρυμβος· Ἡσ. «ὁ κόρυμβος τῆς ἐμπλοκῆς ἢ ἐστιν ἀνηνεγμένη ἀπὸ μέσου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφήν» : Θουκ.1,6 **χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν** (σχόλ. «εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον»· πρβλ. Ἀντιφάν. 169,Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.980· **2)** συνήθ.π. Ἀθηναίοις, ἡ διακόσμησις τῆς κόμης τῶν ἐπισήμου γένους παίδων· Ἡσ. **«ὁ μαλλὸς τῶν παίδων»·** **3)** Σουΐδ. **«ὁ μαλλὸς τῶν αἰδοίων»·** **4)** θύσανος ἱππείων τριχῶν εἰς τὴν κορυφὴν κράνους : Ξεν.Ἀν.5,4,13 **εἶχον κράνη σκύτινα κρωβύλον ἔχοντα κατὰ μέσον τιαροειδῆ** (τριχωτὸν λόφον)· **5)** σκωπτ. ἐπώνυμ. τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἡγησίππου : Αἰσχίν 3,118 **ἅμα δὲ ἐμέμνητο τῆς τῶν Φωκέων συμμαχίας, ἣν ὁ Κρωβύλος ἐκεῖνος ἔγραφε·** **6)** ἑτέρας τις, ἀφ' οὗ ἡ παροιμ. Κρωβύλου ζεῦγος· Ἡσ. «παροιμία ταττομένη ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσῃ κεχρημένης πονηρίᾳ· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινος» (Φώτ. «δύο πόρνας ἔχοντος»).

κρωβυλώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος κρωβύλῳ βλ.λ. : Λουκ.Λεξιφ.13 **πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν.**

κρῶγμα-ατος (τό) (κρώζω) μτγν. ὁ κρωγμός : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.73.

κρωγμός (ὁ) (κρώζω) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κραυγὴ κόρακος ἢ κορώνης : Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 7,713 **κρωγμὸς κολοιῶν,** Ἰουλ.Μισ.337C **τοῖς κρωγμοῖς τῶν τραχὺ βοώντων ὀρνίθων,** Σχόλ.Θεόκρ. **ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει,** Παπαδ.Χρ.Μηλ. 143 **μόνον κρωγμὸς κόρακος ἠκούσθη κάπου.**

κρώζω (ὀνοματοπ.) κ. νεώτ. συνήθ. ἐπὶ κόρακος ἢ κορώνης, ἐκβάλλω κρωγμούς, φωνάζω κρᾶ κρᾶ : Ἡσίοδ.Ἔργ.747 **μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη,** Ἀριστφ.Ὄρν.24 **ἡδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι. οὐ ταῦτα κρώζει,** Λουκ.Ὄν.12 **κρώξασα δεινὸν καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες·** ‖ κ. ἐπὶ ἄλλων πτηνῶν, οἷον γεράνου, κύκνου, ἀλκυόνος κττ. : Ἀριστφ.Ὄρν.710 **ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ,** Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.40 **οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο καὶ ἔκρωζον,** Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.27 **ἔκρωζ' ἔκρωζε ὁ σκασμένος, νὰ σὲ βλάφῃ, ἂν ἠμπορῇ,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.154 **ὅπου οἱ γλάροι θρηνωδῶς κρώζοντες περιίπτανται περὶ τὰς γωνίας τοῦ βράχου·** **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κραυγάζω βραγχαλέως, φωνάζω μὲ βραχνὴν φωνήν : Ἀριστφ.Λυσ.506 **τοῦτο μέν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρῶξαις·** **3)** ἐπὶ ἁμάξης, τρίζω, κάνω τρίξιμο : Βάβρ.52,5· **4)** ρηματ. π. κρωγμός, κρῶγμα, κρωκτικός.

κρωκαλέον Ἡσ. «παιδίον πανοῦργον»· πρβλ. κρόκαλον.

κρωκτικός-ή-όν (κρώζω) μσν. ὁ ἔχων κρωκτικὴν δύναμιν, ὁ κρώζων δυνατά : Κ Μανασσ.87A **κόρακα τὸν κρωκτικὸν** (δ. ἀνάγν. βρωτικόν).

κρωμακίσκος (ὁ) πιθ. χοιρίδιον, γουρουνόπουλο : Ἀντιφάν.215 **κομψὸς γε μικρὸς κρωμακίσκος οὑτοσὶ γαλαθηνός.**

κρωμακόεις-εντος-εσσα-εν ὁ πετρώδης, τραχύς· Ἡσ. «κρωμακόεν· κρημνῶδες».

κρωμακωτός-ή-όν (παφλαγονικὴ λ.) λεξ. ὁ πετρώδης· Εὐστ.330,40 «κρωμακωτοὺς τόπους, τοὺς πετρώδεις καὶ οὐ ῥᾳον ἀναβαινομένους».

κρῶμαξ-ακος (ὁ) ἄ. κλῶμαξ βλ.λ.· Ἡσ. «σωρὸς λίθων».

κρώπιον (τὸ) κ. **κρώδιον** (Ἡσ.) δρέπανον, θέριστρον : Φερεκρ.154 J· **2)** Ἡσ. «ἀξίνη δίστομος».

κρῶπος (ὁ) μτγν. ὁ κρωσσός βλ.λ.· Θεόγνωστ. Καν.21,9, Ζωναρ.Ἐπιτ.Ἱστ.1252.

κρῶσσαι (αἱ) ἰων.τ.τοῦ **κρόσσαι** : Ἡρ.2,125 (δ.γρ.).

κρωσσίον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κρωσσὸς βλ.λ., τὸ σταμνί, λαγύνι : Βιάν.ΑΠ 9,272.

κρωσσός (ὁ) συνήθ. κτ. πληθ. ἀγγεῖον ὑδροφορικόν, ὑδρία, στάμνα, λαγύνα· Ἡσ. «ὑδρία, στάμνα, λήκυθος» : Σοφ.ΟΚ 478 **ἢ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε;**, Εὐρ.Κύκλ.89 **κρωσσοὺς θ' ὑδρηλούς**, Θεόκρ.13,46 **ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν βάψαι ἐπειγόμενος**· **2)** κάλπις λουτροῦ : Πλούτ.Ἀλέξ.20 **κρωσσοὺς καὶ πυέλους**· **3)** νεκρική τεφροδόχος κάλπη, ὑδρία : Ἠριν.5,Μόσχ.4,34 **ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων λέξαντες κατέθαψαν.**

κρωτάνεροι Ἡσ. «βάναυσοι πολῖται, καὶ ἐξελευθεριῶται».

κταίνω δωρ. τ. τοῦ κτείνω βλ.λ.· Εὐστ.1648,6 «ἐκ τοῦ κτείνω κταίνω δωρικώτερον παρὰ Ἀλκαίῳ».

κτάμεν κ. **κτάμεναι** ἐπ. ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ κτείνω βλ.λ.

κτάμενος-η-ον ἐπ. μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ κτείνω.

κτάνε κ. **ἔκτανε**, γ' ἑν. ἀόρ. β' τοῦ κτείνω βλ.λ.

κτάντης (ὁ) (κτείνω) μτγν. ὁ φονεύς : Δωσιάδ.ΑΠ 15,26,10 **Θεοκρίτοιο κτάντας.**

κτάς-άντος-ᾶσα-άν ἐπ. μτχ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ κτείνω βλ.λ.

κτάτεσι Ἡσ. «κτήμασι».

κτᾶτο γ' ἑν. παρατ. τοῦ **κτῶμαι** βλ.λ. ἀντὶ ἐκτᾶτο.

κτεᾰνηχής Ἡσ. «πένης».

κτεανισμός (ὁ) μτγν. κτῆσις: Μαν.4,41 **ἀλλοτρίων κτεανισμῶν δεσποσύνους** (πιθ. κτεατισμῶν).

κτέᾰνον (τὸ) (κτῶμαι) κτῆμα : Πίνδ.Π 1,2 **ἰοπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτέανον**, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ. **κτέανον φιλίης**· ‖ κτ. πληθ. κτήματα, περιουσία : Ἡσίοδ.Ἔργ.315 **εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου**, Πίνδ.Ο 3,42 **κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον**, Εὐρ.Ἴων 490 **μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς εὔπαιδος ἐχοίμαν**· ‖ ἐπὶ ποιμνίων : Θεόκρ. 25,109 **ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες**· πρβλ. κτῆνος.

κτέαρ-ατος (τό) ἐπ. π. Ὁμ. μ. κτ. δοτ. πληθ. **κτεάτεσσι**, κτῆμα, ἰδιοκτησία : Ἰλ.Ε 154 **υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι**, Ὀδ.Ξ 115 **τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν**, Πίνδ.Ο 5,55 **ἐξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθείς**, Καρφυλλ.ΑΠ 9,52,Κόϊντ.4,543.

κτεάτειρα (ἡ) θηλ. τοῦ ἀχρ. κτεατήρ, ἡ κτωμένη, δότειρα : Αἰσχ.Ἀγ.356 **νὺξ φιλία μεγάλων κόσμων κτεάτειρα.**

κτεᾰτίζω (κτέαρ) κτῶμαι, προμηθεύομαι, κερδίζω : Ἰλ.Π 57 **κούρην, . . δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα**, Ὀδ.Β 102 **αἴ κεν ἄτερ σπείρου πολλὰ κτεατίσσας**· κ. παθ. : Ὑμν.Ἑρμ.522 **ὅσ' Ἑκηβόλος ἐκτεάτισται**, Θεόκρ.17,105 **τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός**, Καλλ.Αἴτ.3,1,47· ‖ μέσ. : Μαν.6,677 **αὖθις ἀπ' ἀλλοτρίων κτεατίσσεται ἄρκιον ὄλβον**, Ἀπολλ. Ῥ 2,788 **φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ**· **2)** κτεατισμός, κτεάτιστος.

κτεᾰτισμός (ὁ) (κτεατίζω) βλ. κτεανισμός.

κτεᾰτιστός-ή-όν (κτεατίζω) Ἐπιγρ. κ. ἐπίγρ. ὁ κτητός, ὁ κτηθείς, κερδηθείς : ΑΠ Παράρτ.229 **κτεατιστὸν ἐπεὶ λίπε πᾶσι νέμεσθαι ἄργυρον.**

κτείνω κ. μον. κ. νεώτ. (εὔχρηστ. ὡς νεώτ. ἐν συνθ. ἀποκτείνω), αἰολ. **κτέννω** (Ἡρωδιαν.2,303), δωρ. **κταίνω**, ἐπ. ὑποτ. **κτείνωμι**, Ἰων. παρατ. γ' ἑν. **κτείνεσκε**, μέλλ. **κτενῶ** κ. π. Ὁμ. **κτενέω** κ. ἰων. **κτανέω** μ. ἐν μτχ. **κτανέοντα**, κ. παθ. μέλλ. **κτανθήσομαι**, ἀόρ. **ἔκτεινα** κ. β' **ἔκτᾰνον** κ. ἐπ. **ἔκτᾰνα** κ. ἀπαρφ. **κτάμεν(αι)** κ. μτχ. **κτάς**, μέσ. ἀόρ. ἐν παθ. σημ. **ἐκτάμην** κ. ἀπαρφ. **κτάσθαι** κ. μτχ. **κτάμενος** (π. Ὁμ.), παθ. ἀόρ. **ἐκτάνθην** κ. **ἐκτάθην**, παρακ. **ἐκτόνηκα** (Ἀριστλ.) κ. β' ἐν συνθ. **ἀπέκτονα**, κ. παθ. **ἀπέκταμαι**, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων κ. σπανίως ἐπὶ ζῴων, φονεύω, σκοτώνω : Ἰλ.Ο 587 **ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι φεύγει**, Ὀδ.Ι 408 **Οὖτίς με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηφιν**, Σοφ.Αἴ.1126 **δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με;**, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,223 **ὥστε κτεῖναι ἐξαγαγόντες**· κ. παθ. : Ἰλ.Λ 668 **αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ;**, Ἡρ.4,3,Θωμ.Μ 141 **ὁ ὑπὸ βαρβάρων κτανθείς**· ‖ ὁ **κτανών** φονεύς, ὁ δολοφόνος : Αἰσχ.Χο 41 **τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖ**· **2)** ἐπιφέρω εἴς τινα θάνατον, θανατώνω, συνήθ. διὰ νόμου : Θουκ.1,132 **αὐτὸν ηὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν**, Πλάτ.Νόμ.871E **δήσας τοῖς ἄρχουσι τῶν τὴν δίκην κρινάντων κτεῖναι παραδότω**· ‖ ὁμ. ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ : Θούκ.2,51 **δὶς γὰρ τὸν αὐτόν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανεν**· **3)** μτφ. καταστρέφω, ἀφανίζω : Σοφ.Ἠλ.197 **ἔρος ὁ κτείνας**· **4)** θέτω τέρμα εἴς τι : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,16 **θέρος κτείνει (νοῦσον)**· **5)** ρηματ. π. κτάντης, κτόνος (ποι.) ἐν χρ. ἐν συνθ. πατροκτόνος, ἀδελφοκτόνος, ἀνδροκτόνος· πρβλ. ποι. ἀνδροκτασία.

κτείς-ενός (ὁ) (ἐκ ρίζ. κτεν-, πιθ. συγγ. τοῦ ξαίνω, ξέω) κ. νεώτ. ὄργανον δι' οὗ χωριζομένη κατὰ ἑσμοὺς τριχῶν διευθετεῖται καὶ καθαρίζεται ἡ κόμη, τὸ κτένιον, χτένι : Φιλύλλ.13, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,211 **πύξινον κτένα**· πρβλ.Ἀριστλ.ΖΙ 525a,22 **τὸ δ' ὄστρακον αὐτοῦ ἐστιν οἷον κτεὶς κοῖλος**· **2)** τὸ κτένιον τοῦ ἱστοῦ, ἀργαλειοῦ, δι' οὗ οἱ μίτοι τοῦ στήμονος τηροῦνται κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 6,247 **κτένα κοσμοκόμην**· **3)** ὄργανον τῶν γναφέων πρὸς ξέσιν ἐρίου, ὁ γνάφος, χτένι τῶν μαλλιῶν : Τίμ.Λέξ.160 **γναφικῷ κτενί**· **4)** ξύλινον κηπουρικὸν ἐργαλεῖον, ὀδοντωτὸν εἰς τὸ ἄκρον, δι' οὗ ἰσοπεδοῦσι ἢ καθαίρουσι τὸ ἔδαφος ἀπὸ μικρῶν λίθων, ζιζανίων κττ., ἡ τσουγκράνα : Φανί.ΑΠ 6,297,5 **κτένας ἑλκητῆρας ἀνὰ προπύλαιον Ἀθάνας θήκατο**, Φίλ.Μηχ. Βελοπ.100,10 **κτεσὶ κηπουρικοῖς**· **5)** κτ. πληθ. τὰ κέρατα τῆς λύρας· Ἡσ. «τῶν κιθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες» : Ἐρατοσθ.Κατ.24 **κτένες λύρας**· **6)** κτ. πληθ. ἡ χείρ, ἧς οἱ ἀνοικτοὶ δάκτυλοι ὁμοιάζουσι πρὸς ὀδόντας κτενός· Ἡσ. «κτένας· τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς καὶ τῶν ποδῶν» : Αἰσχ.Ἀγ.1594 **τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας ἔθρυπτε**· **7)** αἱ δίκην ὀδόντων κτενίου ἀπὸ τῆς ῥάχεως διακλαδούμεναι πλευραί, τὰ ραχοκόκκαλα· Ἡσ. «κτένας . . λέγουσι τὰς νωτιαίας πλευράς» : Ὀππ.Κυν.1,295 **πλευρῇσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίην κτένα**· **8)** κτ. πληθ. οἱ τέσσαρες ἐμπρόσθιοι ὀδόντες, κοπτῆρες, τομεῖς· Πολυδ.2,91· **9)** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον : Ἱππ.Ἀφορ.7,39,αὐτ.Ἄρθρ.51· ‖ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον μετὰ τῶν πέριξ τριχῶν· ΕΜ 542,18 «τὸ ἐφήβαιον» : Καλλ.ἀπ.308 **οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι**, Φιλόδ.ΑΠ 5,131 **ὦ ποδός, . . ὦ κτενός, ὦ λαγόνων**, Πολυδ.2,174 **αἰδοῖα καὶ τῶν γυναικῶν· ὧν τὸ μὲν σύμπαν κτείς, ἐπίσειον**, Κλήμ.Ἀλ.36 **κτεὶς γυναικεῖος, ὅ ἐστιν εὐφήμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν μόριον γυναικεῖον**· **10)** Ἐπιγρ. κτ. δυϊκόν, πιθ. ὡς κοσμήματα ἐνδυμάτων, γλωσσοειδεῖς ὀδοντώσεις· **11)** κ. νεώτ. θαλάσσιον ὀστρακόδερμον, τὸ χτένι : Ἀριστλ.ΖΙ 491b,25 **ἄν δ' οἷον οἱ κτένες κρεώδεις ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι**· πρβλ.Γαλ.4,796· ‖ νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν **κτενιδῶν**· **12)** μτγν. ὁ ἐπίδεσμος : Σωρ.Ἐπιδ.25.

κτένα (ἡ) δημ. κ. **χτένα**, μεγεθ. τοῦ **κτένι(ον)** ἐπίμηκες καὶ μονοπλεύρως ὀδοντωτὸν κτένιον ἐν χρ.

διὰ τὴν διευθέτησιν τῆς κόμης· **2)** τὸ ἐπὶ τῆς γυναικείας κόμης φερόμενον κτένιον πρὸς συγκράτησιν καὶ στολισμὸν αὐτῆς.
κτενάγκαθο (τὸ) δημ. κ. **χτενάγκαθο** τὸ φυτὸν δίψακος ὁ γναφευτικός.
κτενάκι (τὸ) δημ. κ. **χτενάκι**, ὑποκορ. τοῦ κτένι(ον), μικρὴ κτένα πρὸς συγκράτησιν ἢ στολισμὸν τῆς γυναικείας κόμης.
κτενάς (ὁ) δημ. κ. **χτενάς**, θηλ. **-ού** ὁ κατασκευαστὴς κτενῶν ὑφαντικῶν.
κτενιά (ἡ) δημ. κ. **χτενιά** εἶδος σφύρας τῶν λιθοξόων ἐχούσης ὀδοντωτὴν κτενοειδῆ ἀκμήν.
κτενιαῖος-α-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κτένα, τὸ ἡβικὸν ὀστοῦν: **κτενιαία ἀκρολοφία** (τὸ ὀπίσθιον χεῖλος τῆς κτενιαίας ἐπιφανείας τοῦ ὁριζοντίου κλάδου τοῦ ἡβικοῦ ὀστοῦ), **-κτενιαῖος μῦς**, **- κτενιαία γραμμή**.
κτενίδι(ον) (τὸ) μτγν. κ. δημ., προφ. δημ. κ. **χτενίδι** ὑποκορ. τοῦ κτείς, μικρὸ κτένι: Ἀλέξ.Τραλλ. 8,488· **2)** δημ. τὸ κτενάκι βλ.λ.: **κρατοῦν φουσκωτὰ τὰ μαλλιὰ μὲ πολλὰ χτενίδια**· **3)** δημ. κτ. πληθ. αἱ ἀποσπώμεναι κατὰ τὸ κτένισμα τρίχες, ἄ. ἀποχτενίδια· || ἐπὶ ξάνσεως, γνάφαλα.
κτενίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. **χτενίζω**, παθ. ἀόρ. **ἐκτενίσθην** κ. δημ. **(ἐ)χτενίστηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἐκτενισμένος**, δημ. **χτενισμένος**, διευθετῶ διὰ κτενίου, οἷον τὰς τρίχας τῆς κόμης ἢ τοῦ ἐρίου, τὰ ἶνας τοῦ λίνου κτλ.: Ἀναξίλ.39 **ἡμεῖς δὲ κτενίζομεν Τελέσιππον οἰκόσιτον**· || ἐπὶ ἵππων: Εὐρ.Ἱππ.1174 **ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας κλαίοντες**· κ. παθ.: Σιμων.7,65 **χαίτην ἐκτενισμένην**, Ἱππιατρ.94 **εἰ κτενισθείη, λειοτριχήσει**· || κ. μέσ.: Ἡρ.7,208 **τοὺς μὲν δὴ ὥρας γυμναζομένους τῶν ἀνδρῶν, τοὺς δὲ τὰς κόμας κτενιζομένους**, Συνέσ.79Α Λακεδαιμόνιοι **πρὸ αὐτῆς ἐκτενίσαντο**, Κρυστ. τὸ Τραγούδι τῆς Βρύσης 5 **νὰ παίξῃ καὶ νὰ χτενιστῇ | μὲ τ' ἀσημένιο χτένι**· **2)** μτφ. ἐπὶ λόγου, βιβλίου, πραγματείας, ἐπεξεργάζομαι, εὐτρεπίζω: Διον.Ἁλ. Συνθ.25 **ὁ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων**· **3)** ρηματ. π. κτενιστός, κτενισμός, κτενιστής, κτενιστικός.
κτενιοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κτένιον, ὁ ἔχων σχῆμα κτενίου.
κτένι(ον) (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **χτένι**, ὑποκορ. τοῦ κτείς βλ.λ., ὄργανον συγκείμενον ἐκ πυκνῆς σειρᾶς ὀδόντων, δι' οὗ διευθετεῖται καὶ καθαρίζεται ἡ κόμη: Πάπ.,Λουκ.Ἀπαίδ.19 **οὐ μᾶλλον ἢ φαλακρὸς ἂν τις πρίαιτο κτένιον** (κτένα), Σχόλ.Λουκ.Λεξιφ.2 **στλεγγὶς.. ἔοικε τὸ κτένιον οὕτω καλεῖν**, Κρυστ. τὸ Τραγούδι τῆς Βρύσης 5 **νὰ παίξῃ καὶ νὰ χτενιστῇ, | μὲ τ' ἀσημένιο χτένι**, ΜΜ **χτένι, τσατσάρα καὶ γυαλὶ νὰ λουσαρίζεται ἡ Κική**· **2)** ἐξάρτημα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, ἀργαλειοῦ, δι' οὗ διέρχονται αἱ κλωστοὶ τοῦ στήμονος, ὁ κτείς βλ.λ.2): Πάπ. **κτένια πρὸς κεφαλήν**, δ.δίστ. **σὲ ἀσημένιο ἀργαλειό, σὲ φιλτισένια χτένια**· **3)** κτ. πληθ. ὄργανον πρὸς ξέσιν ἐρίου, λανάρια, κτείς βλ.λ.3)· **4)** ὀδοντωτὸν κηπουρικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ καθαρίζουσι τὸ ἔδαφος ἀπὸ λίθων, χόρτων κτλ., τσουγκράνα, κτείς βλ.λ.4)· **5)** νεώτ. ὄργανον διὰ τὴν συλλογὴν ἐλαιοκάρπων, δαλματικὸ κτένι· **6)** Ἡσ. «κτένια· τῶν κιθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες» πρβλ. κτείς 5)· **7)** ἡ περὶ τὸ αἰδοῖον χώρα, τὸ ἐφήβαιον· πρβλ. κτείς 9)· **8)** κ.μσν.κ.νεώτ. θαλάσσιον ὀστρακόδερμον, κτείς βλ.λ.11): Ἐπιχ.42,3, Πρόδρ.2,345 **καὶ μισὸν γόμον, Δέσποτα, τὰ κτένια, τὰς σουλήνας**.
κτενιοποιός (ὁ) γλωσσ. ὁ κατασκευαστὴς κτενίων, ὁ κτενάς.
κτένισμα-ατος (τὸ) (κτενίζω) μσν., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. **χτένισμα** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κτενίζω: Εὐστ.Πον.122,45 **τοὺς ἐκ τριχῶν ἑλκυσμοὺς εἰς κτενίσματα** (τιθέναι), **-τὰ μαλλιά σου θέλουν κτένισμα, γιατὶ εἶναι μπερδεμένα**· **2)** κ. μτφ. ἐπὶ λόγου, βιβλίου κτλ., ἡ ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον ἐπεξεργασία, εὐτρέπισμα: **θὰ δώσω στὸ δρᾶμά μου τὸ τελευταῖο χτένισμα**· **3)** ὁ τρόπος τῆς εὐθετήσεως τῆς κόμης, ἡ κόμμωσις: **ὡραῖο κτένισμα μοῦ 'κανε ἡ κομμώτρια**.
κτενισμός (ὁ) (κτενίζω) κ. μσν. ἡ πρᾶξις τοῦ κτενίζω, τὸ κτένισμα: Εὐρ.Ἠλ.529 **ὁ μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφείς, ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυς**, Διοκλ.ἀπ.141, Ἀχμ.Ὀνειροκρ.32,19 **ἢ κουρᾷ, ἢ ἀλοιφῇ, ἢ κτενισμῷ**.
κτενιστής (ὁ) (κτενίζω) γλωσσ., νεώτ., δημ. προφ. **χτενιστής**, νεώτ. θηλ. **-ίστρια**, δημ. **-ίστρα**, ὁ κτενίζων τινά, ὁ ἔχων ὡς ἔργον τὸ κτενίζειν τὴν κόμην, ὁ κομμωτής· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **φηλαφιδῶν**.
κτενιστικός-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτένισμα, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κτενίζειν: Πάπ. **ζεῦγος κτενιστικὸν σιδηροῦν**, **- κτενιστικὴ μηχανή**.
κτενιστός-ή-όν μτγν. ὁ ἐκτενισμένος, χτενισμένος· **2)** ἐπὶ ἐρίου, ὁ ἐξεσμένος, λαναρισμένος: Σύμμ.ΠΔ'Ἡσ.19,9 **λίνον τὸ κτενιστόν**.
κτενίτης (ὁ) νεώτ. ἀνατ. ἐπὶ μυός, τετράπλευρος μῦς ἐν τῇ ὑποβουβωνικῇ χώρᾳ καὶ τῇ ἀνωτάτῃ μοίρᾳ τῆς προσθίας μηριαίας χώρας.
κτενοβράγχια (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία μαλακίων γαστεροπόδων.
κτενόγραμμος κεραμεική (ἡ) νεώτ. ρυθμὸς ἐν τῇ ἀγγειοπλαστικῇ, χαρακτηρίζων ὡρισμένην ἐποχὴν τῆς προϊστορίας τοῦ ἀνθρώπου.
κτενοειδής-οῦς-ές (εἶδος) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κτένιον, ὁ ἔχων σχῆμα κτενίου, ἄ. κτενώδης: Σχόλ.Κλήμ.Ἀλ.263 **κάλλαιον τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς κτενοειδὲς ἐρυθρὸν σαρκίον τῶν ἀλεκτρυόνων**, **- κτενοειδῆ λέπια**· || νεώτ. ἀνατ. **κτενοειδὴς σύνδεσμος** (δικτυωτὸς ὑμήν, κείμενος εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἴριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ).
κτενοειδῶς γλωσσ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κτενοειδῆ βλ.λ.
κτενόκρινος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος πελματοζῴων τῆς οἰκογεν. τῶν **μελακρινιδῶν**, εὑρισκομένων ἐν ἀπολιθώσει.
κτενόμυς-υος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ὀκτωδοντιδῶν**.
κτενοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κτενοποιοῦ, ἡ κατασκευὴ κτενίων.
κτενοποιός (ὁ) (ποιῶ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ κτενιοποιός βλ.λ., ὁ κτενάς.
κτενοπώλης (ὁ) (πωλῶ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πωλητὴς κτενίων: Πολυδ.7,198.
κτενόστομα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κ. **κτενοστόματα** κατηγορία βρυοζῴων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **γυμνολαίμων**, εὑρισκομένων καὶ ἐν ἀπολιθώσει.
κτενοφόρα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία κοιλεντέρων μαλακίων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **μεταζῴων**.
κτενῶ, μέλλ. τοῦ κτείνω βλ.λ.
κτενώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κτένιον, ὁ κτενοειδής: Ξάνθ.3, Φανί.Ἱστ.29 **τὸ μὲν γὰρ κτενῶδες ἀνάλογον καθάπερ ἡ τοῦ πλακοῦντος κρηπίς**, Στράβ.1,3,4 **καὶ τὰ κτενώδεα καὶ χηραμύδων τυπώματα**.
κτένων-οντος (ὁ) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ τοπογρ. ράχις καταστραφεῖσα ἐκ τῶν διαβρώσεων καὶ παρουσιάζουσα ὀδοντωτὴν μορφήν, ἄ. ράχις ὀδοντωτή.
κτενωτός-ή-όν Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐπὶ μαλλίνων ὑφασμάτων, ὁ ἐκτενισμένος, ἐξεσμένος, κατειργασμένος, ὑφασμένος· Ἡσ. «κτενωτήν· ὑφαντήν»: Ἐπίγρ. **χιτωνίσκιον κτενωτόν**· **2)** νεώτ. κτενιστός· || ξασμένος.

κτέομαι Ιων. τ. τοῦ κτῶμαι-άομαι βλ.λ.

κτέρας (τὸ) ποι. κτῆσις, κτῆμα : Ἰλ.Κ 216 **τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον,** αὐτ.Ω 235, Σιμων. 107,9· **2)** δῶρον : Ἀπολλ Ρ 4,1550.

κτέρεα (τὰ) ἀείποτε κτ. πληθ. τὰ ἐν τῇ κηδείᾳ ἐπὶ τῆς πυρᾶς συγκατατιθέμενα καὶ μετὰ τοῦ νεκροῦ συγκαιόμενα πράγματα· Ἡσ. «κτέρεα· πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς κατοιχομένοις ἐπιφερόμενα» : Μόσχ. 4,33 **πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·** || γεν. τιμαὶ ἐπικήδειοι, ἰδ. ἐν φρ. **κτέρεα κτερ(ε)ΐζειν** (ἀπονέμειν τὰς τελευταίας εἰς νεκρὸν τιμάς) : Ἰλ.Ω 38 **τοί κέ μιν ὦκα ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν,** Ὀδ.Α 291 **ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι πολλὰ μάλ',** Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.514 **τῶν ἀσίων ἀντίασεν κτερέων·** **2)** ὑφάσματα δι' ὧν περιετυλίσσετο ὁ νεκρός, τὰ σάβανα : Ἀπολλ.Ρ 1,254 **ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθείς.**

κτερεΐζω (κτέρεα) ἐπ. ἐκτετ. τ. τοῦ κτερίζω, μέλλ. **κτερεΐξω,** ἀπαρφ. ἀορ. **κτερεΐξαι,** μτ. αἰτ. προσ. θάπτω, ἐνταφιάζω μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν : Ἰλ.Ψ 646 **σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε,** αὐτ.Ω 657 **κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον,** Ἐπιγρ. **τύμβῳ κτερέϊξε παῖδα·** || μτ. συστ. αἰτ. **κτέρεα κτερεΐζω,** ἀπονέμω τὰς τελευταίας τιμὰς εἰς νεκρόν, βλ. ἐν λ. κτέρεα.

κτερίζω (κτέρας) ποι. κ. **κτερεΐζω,** μέλλ. **κτεριῶ,** ἀόρ. **ἐκτέρισα,** μτ. αἰτ. προσ. ὡς τὸ κτερεΐζω βλ.λ. : Ἰλ.Σ 334 **οὔ σε πρὶν κτεριῶ, πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι τεύχεα καὶ κεφαλήν,** Σιμων. 109 **τούσδ' εἷς τάφος ἐκτέρισε,** Σοφ.Ἀντ.204· κ. ἀπολ. : Εὐρ.Ἑλ.1244 **κτέριζ' ἀνίστη τύμβον οὐ χρῄζεις χθονός·** || μτ. συστ. αἰτ. **κτερεΐζω κτέρεα** βλ.λ. : Ἰλ.Ω 38· **2)** ρηματ.π. κτέρισμα, κτεριστής.

κτέρισμα-ατος (τὸ) (κτερίζω) κ. νεώτ., συνήθ. κτ. πληθ. **κτερίσματα** αἱ προσήκουσαι τελευταῖαι ἐπικήδειοι τιμαὶ τοῦ νεκροῦ : Σοφ.ΟΚ 1410 **μή μ' ἀτιμάσητέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασιν·** **2)** ἐπιτύμβια ἐναγίσματα, χοαὶ προσφερόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ νεκροῦ : Σοφ.Ἠλ. 931 **τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;,** Εὐρ.Τρῳ.1249 **εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων·** πρβλ. κτέρεα.

κτεριστής (ὁ) (κτερίζω) λεξ. κηδευτής, φροντιστὴς τῶν τῆς ταφῆς νεκροῦ, ἐνταφιαστής· Ἡσ. ἐν λ. ταφῆες.

κτέωμεν ἐπ. α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ κτείνω βλ.λ. : Ὀδ.Χ 216.

κτηδών-όνος (ἡ) (κτείς) κ. νεώτ. ἡ τρίαινα· Ἡσ. «τριόδους»· **2)** αἱ ἶνες ξύλου, δένδρου· Φώτ. 181,17 «τὰς ἀπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις» : Θεόφρ.ΦΙ 5,1,9· || κτ. πληθ. οἱ συγκεντρικοὶ κύκλοι τῆς τομῆς κορμοῦ δένδρου : Ἥρων Βελοπ. 96,12 **τὰς κτηδόνας τοῦ ξύλου εἰς τὸ ὕφος τῆς χοινικίδος δεῖ ποιεῖν·** **3)** ἰατρ. κτ. πληθ. αἱ ἶνες τοῦ σώματος : Ἱππ.Καρδ.10 **κτηδόνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίην·** || ἐπὶ τῶν χιτώνων ἐν τῷ κερατοειδεῖ τοῦ ὀφθαλμοῦ : Ῥοῦφ.Ἀνατ.10 **χιτῶνα τὸν κερατοειδῆ, κέρατι παραπλησίως εἰς κτηδόνας ἀναλύεται·** || ἐπὶ λίπους : Σωρ. 1,118 **κ- πιμελῆς·** **4)** αἱ πτυχαὶ σχιστοῦ λίθου : Διοσκ.5,127 **ἔοικε δὲ τῆς συνθέσεως ἕνεκεν καὶ τῆς ἀλληλουχίας τῶν κτηδόνων αὐτοῦ ἀμμωνιακῷ ἁλί·** || οἱ αὐλακίσκοι, πτυχαὶ τῶν μυκήτων : αὐτ.3,1· **5)** αἱ ἶνες λίνου, ξαντοῦ : Γαλ.7,518 **κτηδόνας ἐρίου διεξαμμένου καταρτᾶν πρὸ τῆς ῥινός·** **6)** νεώτ. μεταλλικὸς ὀδοντωτὸς δίσκος περιστρεφόμενος περὶ ἄξονα, οὗ ἡ περιφέρεια φέρει ἐξοχάς, γκρενάζια, ὀδόντωμα τροχοῦ.

κτῆμα-ατος (τὸ) (κτῶμαι) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. κ. **χτῆμα,** ὑποκορ. **κτημάτιον** κ. **-ίδιον** (πάπ.) κ. **κτηματάκι** κ. **χτηματάκι,** ἐν τῷ ἐν. π. Ὁμ. μ. ἅπαξ, τὸ κτηθὲν ὑπό τινος, κερδηθέν, τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν περιουσίαν τινός : Ὀδ.Θ 19 **μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται,** Σοφ.Τρ. 245 **ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν,** Εὐρ. Ὀρ.230 **ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον ὅμως,** Θουκ.1,22 **κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται,** Πλάτ.Πολ. 496C· || ἐπὶ δούλων : Εὐρ.Μήδ.49 **παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,** Πλάτ.Φαίδ.62D **τὸν θεόν τε εἶναι τὸν ἐπιμελούμενον ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκείνου κτήματα εἶναι,** Ἀριστλ.Πολιτ.1253b,32 **καὶ ὁ δοῦλος κτῆμά τι ἔμψυχον·** || ἐπὶ μόσχου : Ἰώσ.ΑΙ 6,14,3· **2)** συνήθ. π. Ὁμ. κτ. πληθ. πολύτιμα πράγματα ἀποτεταμιευμένα ὡς οἰκογενειακὴ περιουσία, κειμήλια, θησαυροί : Ἰλ.Ι 382 **ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,** Ὀδ.Δ 127· || γεν. τὸ σύνολον αὐτῶν, ἡ περιουσία, ἡ ἰδιοκτησία· Ἡσ. «κτήματα, πάντα τὰ ὑπάρχοντα» : Ὀδ.Ξ 92 **κτήματα δαρδάπτουσι,** Ἡρ.5,24, Αἰσχ.Ἑπτ.817 **διέλαχον .. κτημάτων παμπησίαν·** πρβλ. Σοφ.Ἀντ. 782 **Ἔρως ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις** (ὅστις ἐπιπίπτεις κατὰ τῶν κτημάτων, γίνεσαι αἴτιος νὰ καταστρέφωνται αἱ περιουσίαι· δ. ἑρμ. Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «ἐμπίπτεις εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι γίνονται κτήματά σου, δοῦλοί σου, αἰχμάλωτοί σου», Κορ. Ἄτ.4,261 «ἐν κτήνεσι»), Πρόδρ.2,476 **οὐδ' ἔφερες τὰ κτήματα εἰς τὴν μονὴν νὰ ρίζῃς·** **3)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἔπαυλις, ἀγρόκτημα, ἰδιόκτητος ἀγροτικὴ ἔκτασις, ὑποστατικόν· Εὐστ.685,31 «κτήματα οἱ μὲν μεθ' Ὅμηρον ἰδίως ἐπὶ ἀγρῶν καὶ οἴκων φασίν, Ὅμηρος δὲ ἐπὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ὑπαρχόντων» : Πλάτ.Νόμ.728E **ἡ τῶν χρημάτων καὶ κτημάτων κτῆσις,** Ξεν.Οἰκ.20,23 **πᾶν κτῆμα καὶ θρέμμα τὸ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἰὸν τοῦτο,** Ἰσοκρ. 1,28 **πειρῶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζειν,** Δημ.239 **κτήματ' ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων,** ΚΔ Πράξ.5,1 **ἀνὴρ δέ τις Ἀνανίας .. ἐπώλησε κτῆμα,** Πάπ. **ἀμπελικὸν κτῆμα** (ἀμπελών)· || γεν. ἀκίνητος περιουσία, ἀντίθ. ἀγρός : Ἰσαῖ.5,43 **ἐπὶ τοσούτοις ἀγροῖς καὶ κτήμασι·** **4)** πάπ. κ. μσν. κώμη, χωρίον : Πάπ. **ὁ δεῖνα ἀπὸ κτήματος Πακερκῆ τοῦ Ὀξυρυγχίτου νομοῦ,** Μαλάλ.1 51,9 **ἔλαβεν ἐκ τοῦ κτήματος ὅπου ἀνετράφη ἀγροίκους γενναίους·** **5)** κ. μσν. κ. δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ, τὰ κτήνη κ. ἰδίως τὰ μεταγωγικὰ ἵππος, ὄνος, ἡμίονος· Εὐστ. Ἰλ.Ξ 999 «ὡς μέχρι τοῦ νῦν παρὰ πολλοῖς ἡ ἐν ζῴοις περιουσία κτήματα λέγεται» : Πλάτ.Γοργ. 484C **βοῦς καὶ τἆλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτίονός τε·** πρβλ. Σοφ.Ἀντ.782· **6)** μτγν. κτ. πληθ. τὰ ὑλικά : Γαλ.Χρ.Μορ.6,4,7 **κτήματα πιλητά.**

κτηματαγορά (ἡ) νεώτ. κ. δημ. γραφεῖον ἢ τόπος, ἐν ᾧ διενεργοῦνται ἀγοραπωλησίαι κτημάτων.

κτηματίας (ὁ) νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. **χτηματίας** ὁ ἔχων ἀξιόλογον ἀκίνητον περιουσίαν, ἰδ. ἀγροτικήν· || εἰδ. ὁ ἰδιοκτήτης ἀκινήτου περιουσίας καὶ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος ταύτης συντηρούμενος.

κτηματίδιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κτῆμα βλ.λ.3), κτηματάκι.

κτηματικός-ή-ό(ν) μτγν., μσν. κ.νεώτ., δημ. κ. χτ- ὁ ἔχων κτήματα, περιουσίαν, εὔπορος, πλούσιος, ὁ κτηματίας : Πολύβ.5,93,6 **εἰσφέρειν ᾤοντο δεῖν τοὺς κτηματικοὺς τὸ τρίτον μέρος τῆς γῆς εἰς τὴν .. ἀναπλήρωσιν,** Διόδ.Σ 18,10 **τῶν κτηματικῶν συμβουλευόντων ἡσυχίαν ἄγειν,** Πλούτ.Σόλ.14 **καὶ τοῖς κτηματικοῖς ἀρέσκειν καὶ τοῖς ἀκτήμοσι·** || κτ. πληθ. οἱ **κτηματικοὶ** ὡς οὐσ. οἱ γαιοκτήμονες, (λατ. possessores) : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,12· **2)** πάπ., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτῆμα βλ.λ.3) κ. 4), εἰς ἀγροτικὰς ἐκτάσεις ἢ ἐπαύλεις : Πάπ. **γεωργοὶ κτηματικοί,** αὐτ. **τὰ τῶν κτηματικῶν ἔργα,** Εὐστ.Πον.140,32 **θρέμματα κτημα-**

τικά, - **κτηματική περιουσία**· || νεώτ. **κτηματική πίστις** (ἡ ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων πίστωσις), - **κτηματική τράπεζα** (ἡ παρέχουσα πιστώσεις ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων κτημάτων), - **κτηματικὰ βιβλία** (τὰ ἀναγράφοντα τὸν φυσικὸν καὶ νομικὸν χαρακτηρισμὸν ἑκάστου στοιχείου ἰδιοκτησίας).

κτημάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κτῆμα βλ.λ.3) κ. 4), κτηματάκι : Ἀλκίφρ.Ι,36.

κτηματίτης (ὁ) κ. μσν. ὁ κάτοχος πολλῶν κτημάτων, μεγαλοκτηματίας, τσιφλικάς· Σουΐδ. «ὁ κτήματα πολλὰ ἔχων» : Λυκοῦργ.άπ.93, Σωκρ.Ἐπιστ.29,5, Θεοφύλ.Βούλγ.Ἐπιστ.24.

κτηματογράφησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ καταγραφὴ τῶν κτημάτων καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν.

κτηματογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτηματογράφησιν, κτηματολογικός : **κτηματογραφικαὶ ἐργασίαι.**

κτηματόγραφον (τὸ) νεώτ. ἐπίσημον ἔγγροφον ἀναγνωρίσεως ἰδιοκτησίας ἀκινήτου ἢ ὑποθήκης ἐπὶ κτήματος· **2)** εἰδ. οἰκονομολ. **κτηματόγραφα** τὰ ἐκδοθέντα τὸ 1789 ὑπὸ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐπ' ἐγγυήσει τῶν δημοσίων κτημάτων χαρτονομίσματα, κτ. μτφρ. τοῦ γαλλ. ὅρου assignat· πρβλ. σιχνάτσα.

κτηματογραφῶ-έω νεώτ. ἐπὶ τῆς κρατικῆς ἀρχῆς ἢ ὑπαλλήλου ταύτης, καταγράφω λεπτομερῶς τὰ κτήματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, συντάσσω κτηματολόγιον· **2)** ρηματ. π. κτηματογράφησις, κτηματογραφικός.

κτηματολογία (ἡ) μσν. ἡ τῆς κτήσεως προσηγορία, ἡ κτητικὴ ἰδιότης : Γαζ.Θ π. Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ἡ μὲν γενικὴ γενεαλογίαις καὶ κτηματολογίαις συντέτακται.**

κτηματολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτηματολόγιον βλ.λ. : **κτηματολογικὸν διάγραμμα - συνεργεῖον.**

κτηματολόγιον (τὸ) νεώτ. ἡ λεπτομερὴς ἀπογραφὴ τῶν κτημάτων, δι' ἧς καθορίζεται ἡ θέσις, ἡ ἔκτασις, τὰ ὅρια, ἡ ἀξία καὶ ἡ κυριότης αὐτῶν· **2)** τὸ ἐπίσημον βιβλίον τὸ περιέχον τὴν ἀπογραφὴν τῶν κτημάτων : **κτηματολόγιον κοινότητος.**

κτηματομεσίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. μεσίτης ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων κτημάτων, οἰκιῶν, ἀγρῶν κττ.

κτηματομεσιτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κτηματομεσίτην βλ.λ. : κτηματομεσιτικὸν **γραφεῖον.**

κτηματοφύλαξ-ακος (ὁ) γλωσσ. ὁ φύλαξ, ἐπιστάτης κτήματος.

κτηματώνης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀγοράζων κτήματα ἐκ περιουσίας ναῶν : **τῆς ὠνῆς τοῖς κτηματώναις εἰς τὸ τοῦ θεοῦ ὄνομα.**

κτηματωνία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἐκ περιουσίας ναῶν ἀγορὰ κτημάτων.

κτηματωνῶ-έω Ἐπιγρ. ἀγοράζω κτήματα ἐκ περιουσίας ναῶν· **2)** μέσ. Κουμαν.Ἀθηα. ἐν λ. «ὠνεῖσθαι κτήματα ὑπὲρ θεοῦ τινος καὶ ἐκμισθοῦν αὐτά».

κτήν-πνός (ὁ) μτγν. τ. τοῦ κτεὶς βλ.λ.6), ὁ ταρσός : Φιλόπ.Ἰω. Περὶ τῶν διαφόρως τονουμένων 16 ὁ κτὴν τοῦ **ποδός.**

κτηνάγωγία (ἡ) (ἄγω) γλωσσ. πιθ. ἡ ἐκ τινος χώρας ἐξαγωγὴ κτηνῶν εἰς ἄλλην (λατ. evectio).

κτηνάλευρο(ν) νεώτ. κ. δημ. συνήθ. κτ. πληθ. ὑπόλειμμα κατεργασίας διαφόρων καρπῶν ἢ σπόρων χρησιμοποιούμενον ἐν εἴδει πλακούντων διὰ τὴν διατροφὴν κτηνῶν.

κτηνάνθρωπος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἄνθρωπος ἔχων διαθέσεις, ὁρμάς, ἐκδηλώσεις κτήνους, κτηνώδης, ἀθ. σκληρός, ἀπάνθρωπος· || εἰδ. ὁ ἐξ ἀσελγείας ἐγκληματίας.

κτηνασφάλεια (ἡ) νεώτ. κ. **κτηνασφάλισις** ἡ ἐν ἀσφαλιστικῇ **ἑταιρείᾳ** ἢ ἀ. διὰ πληρωμῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῆς ἀξίας ἀσφάλισις βλ.λ. τῶν κτηνῶν κατὰ τῶν ἐπιζωοτιῶν.

κτηνασφάλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κτηνασφάλεια.

κτηναφαίρεσις-εως (ἡ) πάπ. ἡ κλοπὴ κτηνῶν, ἰδίως βοακημάτων, ἡ ζωοκλοπή : **κτηναφαίρεσιν ἡμῶν ἐποίησεν.**

κτήνειος-α-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτῆνος, ὁ τοῦ κτήνους : Ὠριγ.Ι,1117C.

κτηνηδόν (κτῆνος) ἐπίρρ. δίκην κτήνους, σὰν τὰ ζῷα : Ἡρ.4,180 **κτηνηδὸν μισγόμενοι.**

κτηνιατρεῖον (τὸ) νεώτ. ἰατρεῖον κτηνῶν.

κτηνιατρική (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπιστήμη τοῦ κτηνιάτρου, ἡ σκοποῦσα τὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας καὶ τὴν θεραπείαν τῶν νόσων τῶν κτηνῶν.

κτηνιατρικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κτηνίατρον, ὁ τοῦ κτηνιάτρου : **κτηνιατρικὴ** ὑπηρεσία - περιφέρεια - **ἑταιρεία**· **2)** ἡ **κτηνιατρικὴ** ὡς οὐσ. βλ.λ.

κτηνίατρος (ὁ) (κτῆνος-ἰατρός) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. χτ- εἰδικὸς ἰατρὸς τῶν κτηνῶν, **τῶν ζώων**· **2)** νεώτ. κ. δημ. στρατ. ἀξιωματικὸς τοῦ κτηνιατρικοῦ κλάδου, μὲ βαθμὸν λοχαγοῦ.

κτηνικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κτῆνος, ὁ ζωώδης : Μάλχ.267,16 **εἴς τι κτηνικὸν ὑφαρπάζει,** Ἀναστ.Σιν.72D.

κτηνίτης (ὁ) γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτῆνος, ὁ κτηνικός.

κτηνοβασία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ συνουσία μετὰ κτήνους, ζῴου : Ἰω.Μον.Κανόν.105C· || νεώτ. ψυχοπαθ. νοσηρὰ διαστροφὴ τῆς γενετησίου ὁρμῆς, καθ' ἣν ἐπιζητεῖται ἡ μετὰ κτηνῶν ἀφροδίσιος ὁμιλία.

κτηνοβάτης (ὁ) (κτῆνος-βαίνω) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιβαίνων, ὁ συνουσιαζόμενος μετὰ κτήνους, ζῴου : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.432.

κτηνοβατῶ-έω μσν. κ. νεώτ. εἶμαι κτηνοβάτης, συνουσιάζομαι **μετὰ** κτήνους : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.132· || νεώτ. παθ. ἐπὶ γυναικός, ἐπιβαίνομαι ὑπὸ κτήνους, **ἐν σαρκικῇ ὁμιλίᾳ συνέρχομαι μετὰ ζῴου.**

κτηνοβόλιν (τὸ) μσν. ἄθροισμα κτηνῶν, ποίμνιον, κοπάδι : Μαχαιρᾶ Χρον.

κτηνόθυτος-ον (κτήνη-θύω) μτγν. ἐπὶ θυσιῶν, ἡ συγκειμένη ἐκ κτηνῶν ἢ κατοικιδίων ζῴων : Ἐπιφάν.Ι,261C **κτηνόθυτος θυσία.**

κτηνοκτόνος-ον (κτῆνος-κτείνω) μσν. ὁ κτείνων, φονεύων κτήνη, ὁ ζωοκτόνος : Μιχ.Ἀκομ.2,215,15.

κτηνολάτρης (ὁ) μσν. ὁ λατρεύων τὰ κτήνη ὡς θεούς, ὁ ζωολάτρης : Νικ.Χων.Θησ.Ὀρθοδ.48.

κτηνολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξέτασις καὶ περιγραφὴ τῶν ἰδιοτήτων τῶν κτηνῶν· πρβλ. ζωολογία.

κτηνομέτωπος-ον μσν. ὁ μέτωπον, ὄψιν, μορφὴν κτήνους ἔχων, ὁ κτηνόμορφος : Φιλῆς 2,385.

κτηνομίσθιον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ὁ μισθός, ἡ ἀμοιβὴ ἡ παρεχομένη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ κτήνους εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τούτου, τὸ ἀγώγ(ι) : Βασιλικὰ 53,5,6· || εἰδ. τὸ κεχωρισμένως συμπεφωνημένον ἐτήσιον μίσθωμα τὸ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀγροτικοῦ κτήματος καταβλητέον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἢ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν τῷ ἀγροκτήματι κτηνῶν, οἷον ἀροτήρων βοῶν, φορτηγῶν ἢ γαλακτοφόρων ζῴων.

κτηνόμορφος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν κτήνους, ὁ κτηνώδης τὴν μορφήν· πρβλ. ζῳόμορφος : Πισίδ.Γ Ἡρ.2,51 **τὸ κτηνόμορφον τῆς ἀταξίας τέρας.**

κτηνοπρέπεια (ἡ) μσν. ἡ ἰδιότης τοῦ κτηνοπρεποῦς βλ.λ., ἡ κτηνωδία : Θεοφάν.Κερ.809.

κτηνοπρεπής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ πρέπων, ἁρμόζων εἰς κτῆνος, ὁ κτηνώδης : Θησ.Στεφ. ἐν λ. **τὸν κτηνοπρεπῆ μεταμείψαντας βίον**· || **τὸ** οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ κτηνωδία : Κύριλλ. κτ. Ἰουλ.3,89 **τὸ ἀγνοεῖν τί ἐστι τὸ ἀγαθὸν κτηνοπρεπὲς ἂν εἴη.**

κτῆνος-ους (τό) (κτῶμαι) κ. μσν., νεώτ., δημ. προφ. κ. **χτ-**, συνήθ. κτ. πληθ. **κτήνεα**, συνηρ. **κτήνη**, ἀγέλαι καὶ ποίμνια, οἰκιακὰ ζῷα, οἷον βόες, πρόβατα, χοῖροι κτλ. : Ὑμν.Ὁμ.29,9 **κατ' ἀγροὺς κτήνεσιν εὐθηνεῖ ἄρουρα**, Ἡρ.1,50 **κτήνεά τε γὰρ τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσε**, Αἰσχ.Ἀγ.129 **πάντα δὲ πύργων κτήνη .. Μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον**, Ξεν.ΚΠ 8,3,41 **νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσιν**, Πολύβ.12,4,14 **διὰ τὸ μακρὰν ἀποσπᾶσθαι τὰ κτήνη τῶν περιαγόντων**, ΠΔ Γέν.26,14 **ἐγένετο δὲ αὐτῷ κτήνη προβάτων, καὶ κτήνη βοῶν**, Πάπ. **ὑϊκὰ κτήνη**, Μηναῖ.11,1 Ἑσπ. **ἀνθρώποις τε καὶ κτήνεσι τὰς εὐεργεσίας μετέδωκαν**, Βί.Ἀλεξ.3072 **προσέταξε διαπερᾶν ὅλας τροφὰς καὶ κάρνα καὶ πάντα κτήνη πρόβατα· 2)** ἐν τῷ ἑν. ἐπὶ ἑνὸς μόνου ζῴου, οἷον βοός, προβάτου· Εὐστ.999,17 «κτῆνος ἀπὸ τῆς κτήσεως» : Ἡρ.1,132 **ἐς χῶρον καθαρὸν ἀγαγὼν τὸ κτῆνος**, Ξεν.Ἀν.5,2,3 **οὐδὲν ἦν λαμβάνειν εἰ μὴ ὗς ἢ βοῦς ἢ ἄλλο τι κτῆνος τὸ πῦρ διαπεφευγός**, - **φόρος ἐπὶ τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν**· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἵππου ἢ ἡμιόνου πρὸς ἵππευσιν : ΚΔ Λουκ.10,34 **ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν ἐς πανδοχεῖον**· ‖ ὁμ. σπαν. κτ. πληθ. : ΚΔ Πράξ.23,24 **κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον διασώσωσι· 3)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ προσ. ὡς ὕβρις, ὁ μὴ ἔχων οὐδὲν εὐγενὲς κίνητρον, βάναυσος, ἄγροικος, κακοήθης, βλάξ : **εἶναι κτῆνος**, - **βρίζει σὰ κτῆνος**, - **νὰ χαθῇς, κτῆνος !**

κτηνοστάσιον (τό) (ἵστημι) γλωσσ., μσν. κ. νεώτ. ὁ στάβλος, ἡ μάνδρα τῶν κτηνῶν : Μοσχόπ.Σχέδ. 99,180· πρβλ. βουστάσιον, χοιροστάσιον.

κτηνοσφαγία (ἡ) μτγν. ἡ σφαγὴ κτηνῶν, ἰδ. ὁμαδικῶς : Καισάρ.1108.

κτηνοτροφεῖον (τό) μσν. κ. νεώτ. τόπος, ἐν ᾧ διατρέφονται τὰ κτήνη, κτηνοστάσιον : Γεωπ.15,8.

κτηνοτροφία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ συστηματικὴ διατροφὴ κτηνῶν, κατοικιδίων ζῴων πρὸς οἰκονομικὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν ἢ τῶν προϊόντων αὐτῶν : Στράβ.17,2,3 **βασιλέας τε καθιστᾶσι τοὺς κάλλει διαφέροντας ἢ ἀρετῇ κτηνοτροφίας**, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,36, Πλούτ.Ποπλ.11 **προβατείαις καὶ κτηνοτροφίαις εὐθηνούντων**.

κτηνοτροφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτηνοτροφίαν ἢ τὸν κτηνοτρόφον : **κτηνοτροφικὰ προϊόντα**· ἐπίρρ. **-ῶς**.

κτηνοτρόφος-ον (τρέφω) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τρέφων κτήνη, ὁ ποιμενικός : Διόδ.Σ 1,74 **ἐν βίῳ κτηνοτρόφῳ διατελοῦσι πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον**· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. ἐπὶ τόπων ἢ χωρῶν, ὁ ἐν ᾧ τρέφονται πολλὰ κτήνη, ὁ κατάλληλος πρὸς τροφήν, εὐδοκίμησιν κτηνῶν : ΠΔ Ἀρ.32,4 **γῆ κτηνοτρόφος ἐστί**, - **ἡ Σερβία εἶναι κτηνοτρόφος**, - **κτηνοτρόφοι πεδιάδες· 2)** κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ἢ θηλ. ὡς οὐσ. ὁ τρέφων καὶ διατηρῶν κτήνη πρὸς ἐμπορίαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν προϊόντων αὐτῶν, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν κτηνοτροφίαν : ΠΔ Γέν.4,20 **οὗτος ἦν πατὴρ οἰκούντων ἐν σκηναῖς κτηνοτρόφων**, Πάπ. **δημόσιοι κτηνοτρόφοι**, - **οἱ κτηνοτρόφοι τῆς Θεσσαλίας**.

κτηνοτροφῶ-έω μτγν. κ. μσν. τρέφω, διατηρῶ κτήνη, εἶμαι κτηνοτρόφος βλ.λ.2) : Στράβ.12,2,9 **οὐ πλεῖστον ἐδέοντο κτηνοτροφοῦντες**, Φίλ.2,89 **κτηνοτροφοῦσιν Ἄραβες . . τὰ θρέμματα οὐκ ἄνδρες μόνον ἀλλὰ καὶ γυναῖκες**, Ἱππιατρ 53.

κτηνοῦμαι-όομαι (κτῆνος) μτγν. παθ. γίνομαι κτῆνος, κτηνώδης, ἀποκτηνοῦμαι : Γρηγ.Νύσσ.1,93A **πολλάκις δὲ καὶ ὁ λόγος κτηνοῦται, διὰ τῆς πρὸς ἄλογον ῥοπῆς συγκαλύπτων τὸ κρεῖττον**.

κτηνοφθορία (ἡ) μτγν. ἡ κτηνοβασία : Γρηγέντ.584A.

κτηνοφθόρος (ὁ,ἡ) (φθείρω) μσν. ὁ κτηνοβάτης βλ.λ. : ΨΚωδ.584.

κτηνοφόρος-ον (φέρω) μσν. ὁ παράγων, διατηρῶν κτήνη : Πρόδρ.Ἐρωτ.162.

κτηνοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. ὁ φύλαξ κτηνῶν.

κτηνύδριον (τό) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κτῆνος βλ.λ., μικρὸν ζῷον : **ἀλλὰ καὶ κτηνύδριον αὐτῷ παράσχες περιτρέχων τὰς ἅλως**.

κτηνώδης-ους-ες (εἶδος) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὅμοιος πρὸς κτῆνος κατὰ τὴν μορφὴν ἢ τὴν φύσιν : ΠΔ Ψαλμ.72,22 **κτηνώδης ἐγενόμην παρὰ σοί**· ‖ ὁ ἰδιάζων, ἁρμόζων εἰς κτῆνος : Φίλ.1,151 **κτηνώδης αἴσθησις**, - **κτηνώδης συμπεριφορὰ** - **τρόπος**, - **κτηνώδη ἔνστικτα· 2)** συγκρ. Ἡσ. «κτηνωδέστερα, ἀλογώτερα· κτήνη γὰρ τὰ ἄλογα».

κτηνωδία (ἡ) μτγν., μσν., νεώτ., δημ. προφ. κ. **χτ-**, μτγν. κ. **κτηνώδεια** (Διον.Ἀρεοπ.5) ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάστασις τοῦ κτηνώδους, τὸ ζῳῶδες : Πισίδ.Γ Ματ.Βί.72· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. βαναυσότης, χυδαιότης, σκληρότης, ἠθικὴ πώρωσις : αὐτ.Ἑξαήμ.752 **τῶν παθῶν κτηνωδίαν**.

κτηνωδῶς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κτηνώδη, ἁρμόζοντα εἰς κτήνη : Τζέτζ.Λυκόφρ. 798 **μὴ κτηνωδῶς οὕτω γράφων χωρὶς ἐπιστήμης καὶ εἰδήσεως**.

κτήριο(ν) (τό) (ἀπὸ τοῦ εὐκτήριον) νεώτ., δημ. χτήριο, συνηθεστ. γρ. κτίριον βλ.λ.

κτησείδιον (τό) μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κτῆσις, μικρὰ ἰδιοκτησία, κτημάτιον : Ἀρρ.Ἐπικτ.1,1,10, Ἰουλ.Θεμ.4 (δ. γρ. συγκτησείδιον), Εὐστ.Πον.242,38.

κτησίβιος-ον (κτῶμαι) μτγν. ὁ κατέχων βίον, βιό, ἰδιοκτήτης περιουσίας : Παῦλ.Ἀλ.4.

κτήσιος-α-ον (κτῆσις) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτῆσιν, τὸ κτῆμα, τὴν περιουσίαν : Αἰσχ.Ἀγ.1009 **χρημάτων κτησίων**, (περιουσία), Σοφ. Τρ.690 **κτησίου βοτοῦ λάχνην** Ισχόλ. «ἀπὸ κτητοῦ βοτοῦ»)· **2)** ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἑρκεῖος, προστάτης τῆς ἰδιοκτησίας : Αἰσχ.Ἱκ.445 **γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίου Διὸς χάριν**, Ἀντιφ.1,16 **ἐν Πειραιεῖ ὄντα ἱερὰ Διὶ Κτησίῳ**· κτ.πληθ.: Ἀντικλ.13 **ἀγγεῖον δ' ἐστὶν ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσιν**· ‖ κ. ὡς οὐσ. ὁ **Κτήσιος**, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ κτήματα, περιουσίαν παρέχων, δωρούμενος:Πλούτ. Ἠθ.828A **τοὺς γὰρ ἀντὶ τοῦ πωλεῖν τιθέντας ἐνέχυρα τὰ αὐτῶν οὐδ' ἂν ὁ θεὸς σώσειεν ὁ Κτήσιος**· ‖ ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ προστάτις τῶν ἑταιρῶν, πορνῶν : Λεωνίδ.Ταρ.6,211 **κτησία Κύπρι**· ‖ ὁμ. **θεοὶ κτήσιοι** οἱ ἐφέστιοι θεοὶ τῶν Ρωμαίων, ὧν τὰ ἀγάλματα ἵσταντο ἐπὶ τῆς ἑστίας, λατ. penates : Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,41· πρβλ. αὐτ.1,67 **οἱ μὲν Πατρῴους ἀποφαίνουσιν, οἱ δὲ Γενεθλίους· εἰσὶ δ' οἱ Κτησίους**· ‖ ὁμ. **κτήσιος βωμός** ὁ τοῦ Διός : Αἰσχ.Ἀγ.1038 **πολλῶν μετὰ δούλων σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας**.

κτήσιππος-ον μτγν. ὁ κεκτημένος, ἔχων ἵππους· ‖ ἐν τῇ Ὀδ. ὡς κύρ. ὄν. Υ 288 κ. ἀλλαχοῦ· πρβλ. Λουκ.Δραπ.26 **ἀπὸ δ' οὖν τῆς ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσι περὶ τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἁμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας ἢ Κτησίππους ἢ Κτησικλέας**.

κτῆσις-εως (ἡ) (κτῶμαι) κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. γεν. -ιος ἡ ἐνέργεια τοῦ κτᾶσθαι, τοῦ ποιεῖν τι κτῆμα ἑαυτοῦ, ἡ ἀπόκτησις, πρόσκτησις, κατοχή : Θουκ. 1,8 **οἱ παρὰ θάλασσαν ἄνθρωποι μᾶλλον ἤδη τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι βεβαιότερον ᾤκουν**, Ἀλκιδ.Σοφ.5 **ῥᾳδίαν ἔχει (τὴν) κτῆσιν**, Πλάτ.Νόμ.728E **χρημάτων καὶ κτημάτων κτῆσιν**, αὐτ.Εὐθ.288D **ἡ δέ γε φιλοσοφία κτῆσις ἐπιστήμης· 2)** κτῆμα, ἰδιοκτησία, περιουσία : Σοφ. Ἠλ.960 **ᾗ πάρεστι μὲν στένειν πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ**, Θουκ.4,105 **κτῆσίν τε ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας**, Πλάτ.Φαίδ. 64D **οἷον ἱματίων διαφερόντων κτήσεις αἱ ὑπο-**

δημάτων, Δημ.328 ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός, Ἀριστλ.Πολιτ. 1277a,8 καὶ κτῆσις ἐκ δεσπότου καὶ δούλου· ‖ κ. περιληπτικῶς : Ἰλ.Ε 158 χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο, Σοφ.Ἠλ.1290 μήθ' ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ· κ. κτ. πληθ. : Ἡρ.4,114 ἡμῖν εἰσὶ μὲν τοκέες, εἰσὶ δὲ καὶ κτήσιες· **3**) συνήθ. ἀγροτικὰ κτήματα, ἐπαύλεις : Διον.Ἀλ. Ρωμ.8,19 ἀνδράποδα ὅσα κατέλιπον ἐπὶ τῶν κτήσεων, Διόδ.14,29 καταλαμβάνοντες τὰς τῶν ἐγχωρίων κτήσεις γεμούσας ἀγαθῶν, Πάπ. κρατεῖν τὴν Σενενοῦπιν τῶν μητρικῶν ἀκολούθως, αἷς εἶχεν κτήσεσιν· ‖ σπαν. κ. ἑν. : Πάπ. τὸν σῖτον τῆς κτήσεως ἡμῶν· **4**) νεώτ. χώρα ξένη κατεχομένη ὑπό τινος κράτους καὶ ἐφ' ἧς ἀσκεῖ τοῦτο δικαίωμα κυριαρχίας : αἱ ἐν Ἀσίᾳ ἀγγλικαὶ κτήσεις.

κτητικός-ή-όν (κτῶμαι) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς κτῆσιν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κτᾶσθαί τι : Ἰσοκρ.12,242 τοὺς μὲν γὰρ οὔτε κτητικοὺς εἶναι τῶν οὐκ ὄντων οὔτε φύλακας δεινοὺς τῶν ὑπαρχόντων· κ. ἀπολ. : Στράβ.16, 4,26 σώφρονες δ' εἰσὶν οἱ Ναβαταῖοι καὶ κτητικοί, Εὐστ.Πον.230,20 ὦ κτητικὲ μοναχὲ καὶ . . χρηματιστικέ· ‖ τὸ θηλ. κτητική ὡς οὐσ. (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κτᾶσθαι κτήματα : Πλάτ.Σοφ. 219C ἄν που διὰ ταῦτα ξυνάπαντα τὰ μέρη τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν διαπρέψειεν, Ἀριστλ.Πολιτ.1253b,23 ἡ κτῆσις μέρος τῆς οἰκίας ἐστὶ καὶ ἡ κτητικὴ μέρος τῆς οἰκονομίας· **2**) πάπ. συνήθ. ἐπὶ δούλων, ὁ κτηθεὶς δι' ἀγορᾶς, ὁ ἀγορασθείς : Πάπ. κτητικὸς δοῦλος, αὐτ. κτητικὸς σταθμός· **3**) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτῆσιν, ὁ δηλῶν κτῆσιν : Διον.Τραγ.634,25 κτητικὸν ὄνομα, Ἀπολλ. Δύσκ.Ἀντων.16,15 κτητικαὶ ἀντωνυμίαι, Σχόλ.Φιλόστρ.Ἡρ.416 ἐπειδὴ ἡ γενικὴ κτητική ἐστι καὶ δεσπόζει ἀεί· ‖ νεώτ. γραμμ. κτητικαὶ ἀντωνυμίαι αἱ ἀναφερόμεναι εἰς οὐσιαστικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι κτῆμα τοῦ λαλοῦντος, ἢ ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνεται ὁ λαλῶν, οἷον ἐμός, σός, ἡμέτερος, ὑμέτερος, (ἰ)δικός μου, σου, του κτλ.

κτητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κτητικὸν βλ.λ.3) : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.79,7 τῶν κτητικῶς νοουμένων ὀνομάτων, Σχόλ.Διον.Θρ.εἰς AB 785,12 ὅθεν καὶ φοινίκεια κτητικῶς ὀνομάζονται.

κτητορικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κτήτορα : Εὐστ.Πον.196,25 τὸ δὲ νῦν βασιλικὸν ἀρίστευμα καινίσει μὲν καὶ τὸ πάλαι κτητορικὸν ὄνομα· ‖ ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ κτήτορος : Βαλσ.53 κτητορικὸν τυπικὸν (τὸ περιέχον διατάξεις, ἐν αἷς διατυποῦνται αἱ θελήσεις τοῦ κτήτορος ναοῦ ἢ μονῆς ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἵδρυμα)· ‖ νομ. κτητορικὸν δίκαιον (τὸ ρυθμίζον τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ κτήτορος ναοῦ ἢ μοναστηρίου) : Παχυμ.Γ Ἀνδρον.128C κατά τι κτητορικὸν ἀπὸ τῆς συζύγου δίκαιον· ‖ ἐκκλ. κτητορικὴ μονὴ (ἡ ἱδρυθεῖσα καὶ συντηρουμένη ὑπὸ ἰδιώτου συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ κτητορικοῦ δικαίου).

κτητόρισσα (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ κτήτωρ βλ.λ.

κτητός-ή-όν (κτῶμαι) ὁ ὃν δύναταί τις νὰ κτήσηται, νὰ λάβῃ ὡς κτῆσιν αὐτοῦ : Ἰλ.Ι 407 κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα, Εὐρ. Ἱππ.1295 ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔ σοι κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν, Πλάτ.Πρωτ.324A δῆλον ὅτι ὡς ἐξ ἐπιμελείας καὶ μαθήσεως κτητῆς οὔσης· **2**) ὁ ἄξιος κτήσεως, ὁ ἐπιθυμητός : Πλάτ. Συμπ.197D ζηλωτὸς ἀμοίροις, κτητὸς εὐμοίροις, αὐτ.Ἱππ.Μ 374E· **3**) ὁ κτηθείς, ὁ ἀγορασθείς : Ἡσίοδ.Ἔργ.405 γυναῖκά τε, . . κτητήν, οὐ γαμετήν, Πλάτ.Νόμ.841E ταῖς μετὰ θεῶν καὶ ἱερῶν γάμων ἐλθούσαις εἰς τὴν οἰκίαν, ὠνηταῖς εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν τρόπῳ κτηταῖς, Πάπ. τὸ ὑπάρχον αὐτῷ κτητὸν μέρος οἰκίας.

κτήτωρ-ορος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., θηλ. -όρισσα ὁ κύριός τινος, ὁ κάτοχος, ἰδιοκτήτης : Διόδ.Ἐκλ. 599,17, Δαμόχ.ΑΠ 7,206, Πρόδρ.2,302 τὸ τυπικὸν τοῦ κτήτορος βλέπων ἠμελημένον· ‖ κ. μτ. γενικ.:ΚΔ Πράξ.4,34 ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, Ἰω.Κλίμ.316,22 τῷ κτήτορι τοῦ οἰκείου πλούτου, Ζαλοκ.36,8 ἀγρῶν ἡμαγμένων ἀναίμακτος κτήτωρ· **2**) μτ. γενικ. ἐπὶ ναῶν, μονῶν κ. ἄ. ἱδρυμάτων, ὁ ἱδρυτής, ὁ κτίτωρ : Θεμίστ.Λόγ.13,180 Ζεῦ Ῥώμης κτῆτορ καὶ πολιοῦχε, Τζέτζ.Χιλ.6,697 κτήτωρ τῆς πόλεως Μιδείας.

κτίδεος-η-ον (κτὶς κ. ἰκτίς) κ. ἰκτίδεος ὁ ἐκ δέρματος ἰκτίδος, νυφίτσας κατεσκευασμένος : Ἰλ.Κ 335 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, αὐτ.458· ‖ Ἡσ. «κτιδέα, γένος περικεφαλαίας, καὶ κτὶς δέ ἐστι ζῷον ὅμοιον γαλῇ· οὗ τὸ δέρμα εὔθετον εἰς περικεφαλαίας».

κτίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. χτίζω κ. χτίνω, μέλλ. κτίσω (Αἰσχ.Χο.1060), παθ. κτισθήσομαι, ἀόρ. ἔκτισα κ. ἐπ. ἔκτισσα κ. κτίσσα κ. δημ. (ἔ)χτισα, ποι. μέσ. ἀόρ. ἐκτισσάμην (Πίνδ. Ο 10,25) κ. παθ. ἐκτίσθην (Θουκ.1,12) κ. δημ. ἐχτίστηκα, παρακ. κέκτικα (Διόδ.ἀπ.7,3) κ. ἔκτικα (Λυρ.Ἀλ.Ἀδέσπ.1,8, Διόδ.Σ 7,5) κ. παθ. ἔκτισμαι (Ἡρ.4,46), μτχ. ἐκτισμένος κ. δημ. χτισμένος, συνοικίζω χώραν, ἐγκαθίστημι οἰκήτορας, κατοικίζω : Ἰλ.Υ 216 κτίσσε δὲ Δαρδανίην, Ἡρ.1,149 οἱ Αἰολέες χώρην μὲν ἔτυχον κτίσαντες ἀμείνω Ἰώνων· **2**) ἐπὶ πόλεως, ἱδρύω, οἰκίζω, ἀνεγείρω, θεμελιώνω : Ὀδ.Λ 263 οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, Ἡρ.1,167 ἔκτισαν δὲ ταύτην πρὸς ἀνδρὸς Ποσειδωνιήτεω μαθόντες, Αἰσχ.Πρ. 815 τὴν μακρὰν ἀποικίαν . . πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι, Θουκ.6,4 Πάμμιλον πέμψαντες Σελινοῦντα κτίζουσι· κ. παθ. : Ἡρ.1,16 Σμύρνην τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν, Πλάτ.Ἱππ. Μ 285 ὡς τὸ ἀρχαῖον ἐκτίσθησαν αἱ πόλεις, Φιλόδ.Ρητ.2,155S κτιζομένη πόλις, - ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου· **3**) πάπ., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐγείρω, κατασκευάζω οἰκοδόμημα, οἰκοδομῶ : Πάπ. ἔκτισα τὸ ἱερόν, Μηναῖ. 11,9 λαβεῖν ἐξουσίαν τοῦ κτίσαι ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος, Πρόδρ.2,501 οὐδὲ δι' ἐσὲν τὸ ἔκτισαν τοῦτο τὸ μοναστήριν, Καβάφ.Τείχη 2 μεγάλα κι ὑψηλὰ τριγύρω μου ἔκτισαν τείχη, δ.τραγ. ὁλημερὶς τὸ χτίζανε, | τὸ βράδυ ἐγκρεμιζόταν· κ. παθ. : Πάπ. τοῦτο τὸ κέλλιον τὸ μέλλον κτισθῆναι παρ' ἐμοῦ, ΜΜ ἐχτίσθη μ' αἷμα τῆς καρδιᾶς, ἐλέασι τὰ γράμματα (ὁ Ζορμπάς)· ‖ κ. μτφ. : δ.δίστ. ἀγάπην εἶχα κι ἔχτινα, κι ἔβαζα καὶ θεμέλιο, | ὅποιος ἐπέρνα μοῦ 'λεγε, κρῖμα στὸ χασομέργιο· **4**) νεώτ. κ. δημ. περικλείω διὰ τοίχου, φράσσω : ἔκτισαν τὴν τρύπα τῆς καταβόθρας, - χτίνει σκάλες στὰ περιβόλια του· **5**) ἐπὶ ἄλσους, φυτεύω : Πίνδ. Π 5,89 κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν· ‖ γεν. ἱδρύω, καθιδρύω : αὐτ.Ο 6,69 πατρὶ ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων· κ. παθ. : Αἰσχ.Χο.484 οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο· ‖ κ. μέσ. : Ἡρ.1,167 ὡς τὸν Κύρνον σφι ἡ Πυθίη ἔχρησε κτίσαι ἥρων ἐόντα· **6**) πλάττω, δημιουργῶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, φέρω εἰς ὕπαρξιν : Αἰσχ.Ἱκ.171 παῖδα . . τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισε γόνῳ· κ. παθ. : ΚΔ Κορ.1,11,9 καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα· ‖ ἐπὶ ζωγραφίας, παριστῶ πρῶτος : Ἐμπ.139 δένδρεα.. καὶ ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας· ‖ ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ : Σοφ.ΟΚ 715 ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλι-

νὸν πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς· 7) φέρω, ἐπιφέρω, παρασκευάζω : Αἰσχ.Χο.441 **μόρον κτίσαι μωμένα ἄφερτον αἰῶνι σῷ** (Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «προσπαθοῦσα νὰ παρασκευάσῃ τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν τοῦ 'Αγαμέμνονος ἀφόρητον εἰς τὸν βίον σου»)· 8) καθιστῶ, ποιῶ τινα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον : Αἰσχ.Χο.1060 **ἐλεύθερό σε τῶνδε πημάτων κτίσει** (θὰ σ' ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ ταῦτα τὰ πάθη). Εὐρ.'Ικ.620 **ποτανὰν εἴ μέ τις θεῶν κτίσαι**· 9) πράττω, ἐκτελῶ ἔργον τι : Σοφ.Τρ.898 **καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι**· 10) 'Ησ. «κτίσω, θύσω, ἀπάρξομαι, ποιήσω»· 11) ρηματ. π. κτίσις, κτίσμα, κτίστης, κτιστικός, κτίστωρ, κτίλος, κτιστέον, κτίριον, κτίσιμον, κτιστός, ἐξ οὗ τὰ σύνθ. ἄκτιστος, εὔκτιτος.

κτῐλεύω καθιστῶ τι ἥμερον, ἡμερώνω, δαμάζω· κ. παθ. : Πίνδ.ἀπ.238 **ποῖμναι κτιλεύονται κάπρων λεόντων τε.**

κτῖλος-ον (κτίζω) κ. μσν. ἥμερος, πρᾶος, εὐπειθής, ἀντίθ. ἄγριος, πολέμιος : 'Ησίοδ.ἀπ.222 **χρὴ δέ σε πατρὶ . . κτίλον ἔμμεναι,** 'Εμπ.130 **ἦσαν δὲ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ,** Παρθ. 10,3 **κύνες οὖσαι οὐ πάνυ κτίλοι,** Εὐστ.Πον.3,22 **τοῦ χειροήθους κτίλου**· 2) ἐπὶ τοῦ ἱερέως τῆς 'Αφροδίτης, ὁ ὑπ' αὐτῆς διατρεφόμενος, ὁ προσφιλής : Πίνδ.Π 2,17 **ἱερέα κτίλον 'Αφροδίτας**· 3) ἐπὶ ᾠῶν, ὁ ἐκκεκολαμμένος : Νίκ.Θηρ.451 **ἠρήμωσε καλιάς, αὔτως ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὤεα βρύκων** (ὁ δράκων ἁρπάσας ἀπὸ τῆς καλιᾶς τὰ νεογνὰ καὶ τὰ ἐκκεκολαμμένα ᾠά)· 4) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ τοῦ ποιμνίου προπορευόμενος κριός· ΕΜ 542,33 «ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός» : 'Ιλ.Γ 196 **αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν,** 'Οππ.Κυν.1,388, Κόϊντ.1,175.

κτῐλόω-όω, μτχ. παθ. παρακ. **ἐκτιλωμένος,** καθιστῶ τινα ἢ τι ἥμερον, ἡμερώνω· κ. μέσ. : 'Ηρ. 4,113 **ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν 'Αμαζόνων**· 2) 'Ησ. «ἐκτιλωμένοι· συνειθισμένοι, συνήθεις».

κτίν-ός (ὁ) γλωσσ. ὁ κτείς βλ.λ.· πρβλ. κτήν.

κτίννυμι μτγν. κ. κτιννύω, παρασχ. τ. τοῦ κτείνω βλ.λ. : 'Απп.'Εμφ.Πολ.1,71.

κτίριο(ν) (τὸ) (κτίζω) μσν., νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ-, ὀρθ. **κτήριον** τὸ ἐκτισμένον, οἰκοδόμημα κ. ἰδ. τὸ μέγα : Καισάρ.Δαπ.3,145 **μὲ αὐτὰ ἠδυνήθη νὰ ἀνακαινίσῃ . . καὶ ἄλλα τινὰ κτίρια εἰς 'Αλεξάνδρειαν, - δημόσια κτίρια** (οἰκοδομήματα εἰς ἃ στεγάζονται αἱ δημόσιαι ὑπηρεσίαι).

κτίς-ίδος (ἡ) κ. ἰκτίς βλ.λ.· 'Ησ. «κτὶς δέ ἐστι ζῷον ὅμοιον γαλῇ· οὗ τὸ δέρμα εὔθετον εἰς περικεφαλαίας».

κτίσιμο(ν)-ατος (τὸ) (κτίζω) νεώτ., δημ., προφ. κ. χτ- ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κτίζω, ἡ τοιχοδομία, ἡ ἀνέγερσις οἰκοδομῆς : **τὸ σπίτι μας ἔχει γερὸ χτίσιμο, - τὸ χτίσιμο βάσταξε ἕνα χρόνο**· 2) ἡ ἀπόφραξις διὰ τοίχου, οἷον τῆς τρύπας καταβόθρας· 3) συνεκδ. ἡ ἵδρυσις, θεμελίωσις, κτίσις ἱδρύματος.

κτίσις-εως (ἡ) (κτίζω) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἵδρυσις, θεμελίωσις, κατοίκισις, συνήθ. ἀποικιῶν, πόλεων : Θουκ.6,5 **ἔτεσιν ἐγγύτατα πέντε καὶ τριάκοντα καὶ ἑκατὸν μετὰ Συρακουσῶν κτίσιν,** 'Ισοκρ. 12,190 **δεύτερος δ' ὁ περὶ τὴν κτίσιν τῶν ἀποικιῶν,** Πολύβ.9,1,4 **ὁ περὶ τὰς ἀποικίας καὶ κτίσεις καὶ συγγενείας, - ἡ κτίσις τῆς Ρώμης**· 2) γεν. ἡ πρᾶξις, τὸ ἔργον : Πίνδ.Ο 13,83 **τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ Fελπίδα κούφαν κτίσιν**· 3) κ. νεώτ. ἡ δημιουργία ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ἡ πλάσις· Φώτ.Βιβλ.277 «κτίσις ἐν τῇ γραφῇ λέγεται ἡ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγή» : ΚΔ Μάρκ.10,6 **ἀπὸ δὲ ἀρχῆς κτίσεως ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς ὁ Θεός,** αὐτ.Ρωμ.1,20· 4) κ. νεώτ.· συνεκδ. ἡ φύσις, ὁ κόσμος, τὸ σύμπαν : ΠΔ 'Ιουδ.9,12 **βασιλεῦ πάσης κτίσεως,** ΚΔ Μάρκ. 16,15 **πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει,** Μηναῖ.12,3 Θεοτ. **ἔχεις γὰρ παναμώμε . . τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως,** Κάλλανδα **οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρετ' ἡ κτίσις ὅλη**· ‖ ὁμ. κ. κτ. πληθ. : ΠΔ Τωβ. 8,5 **εὐλογησάτωσάν σε οἱ οὐρανοί, καὶ πᾶσαι αἱ κτίσεις σου**· 5) ἀρχή, διάταξις : ΚΔ Πέτρ. 1,2,13 **ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον** (σχόλ.Οἰκουμ.149 «κτίσιν ἀνθρωπίνην τὰς ἀρχάς λέγει τὰς χειροτονητὰς ὑπὸ τῶν βασιλέων ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς».

κτίσμα-ατος (τὸ) (κτίζω) κ. μσν., νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ- τόπος κτισθεὶς ἢ ἀποικισθείς, ἀποικία : Στράβ.7,5,5 **Παρίων κτίσμα**· 2) ὁ ναός : 'Ιώσ. ΒΙ 2,6,1· 3) ἵδρυμα, οἰκοδόμημα : Πάπ. **τὰ ἀναλωθέντα εἰς τὸ κτίσμα τῆς πόλεως,** Λίβ.Ροδ.783 **εἴδαμε κάστρου καλλονήν, εἴδαμε κάστρου κτίσμαν, - κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς εὑρέθησαν ἴχνη ἀρχαίων κτισμάτων**· 4) δημιούργημα, πλάσμα : ΠΔ Σοφ.Σαλ.9,2 **ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων,** ΚΔ 'Ιακ.1,18 **εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων,** 'Ερωφ. 3,119 **καὶ πλιὰ ἀπὸ κτίσμαν ἄλλο μέσα στὰ φύλλα τσὶ καρδιᾶς τόνε κρατῶ μεγάλο**· 5) ἵδρυσις, θεμελίωσις : Εὐστ.1382,50 **δοκοῦσι τρόπον τινὰ θητεῦσαι ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ 'Απόλλων ἐν τῷ τῆς 'Ιλίου κτίσματι.**

κτισματολατρεία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ λατρεία τῶν κτισμάτων, τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργημάτων ἀντὶ τοῦ κτίσαντος : ΨΧρυσ.9,926Β **τῶν κτισμάτων θεοποιίας, κτισματολατρείαν.**

κτισμᾰτολάτρης (ὁ) μτγν., θηλ.-ις-ιδος ὁ λατρεύων τὰ κτίσματα ἀντὶ τοῦ κτίστου, ὁ κτιστολάτρης, ὁ εἰδωλολάτρης : Πράξ.Συν.3,769,23 **φανερῶς σὺν 'Αρείῳ καὶ Νεστορίῳ τοῖς ἀσεβέσι κτισματολάτραις ἐστίν.**

κτισμᾰτολατρῶ-έω λεξ. λατρεύω τὰ κτίσματα ἀντὶ τοῦ κτίστου : Σουΐδ. ἐν λ. 'Αβραὰμ 1,21Α **ὁρῶν τοὺς ἀνθρώπους κτισματολατροῦντας.**

κτισματουργός (ὁ) μσν. ὁ κατασκευάζων κτίσματα, ὁ τῶν κτισμάτων πλάστης:Στουδ.Θεόδ.1806.

κτισμός (ὁ) (κτίζω) 'Επιγρ. ἡ κτίσις, ἡ θεμελίωσις : **κτισμὸς τῆς πόλεως.**

κτιστά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον κτισίματος, τοιχοποιίας.

κτιστεῖον (τὸ) (κτίζω) πάπ. βωμὸς ἱδρυτοῦ πόλεως.

κτιστήρ-ῆρος (ὁ) (κτίζω) μτγν. ὁ κτίστης, ὁ ἱδρυτής : 'Απп.ΑΙ 23,364.

κτίστης (ὁ) (κτίζω) κ. νεώτ. κ δημ., προφ. δημ. κ. χτ-, πάπ. **κτιστής,** θηλ. **κτίστρια** ὁ ἱδρυτής, θεμελιωτὴς ἰδίως πόλεώς τινος : 'Αριστλ.ἀπ.484, Λουκ.Μακρόβ.13 **Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς ὁ προσαγορευθεὶς κτίστης,** Πάπ. θεὸς **'Αδριανὸς κτιστὴς καὶ οἰκιστὴς τῆς ἡμετέρας πόλεως**· ‖ κ. μτφ. ὁ ἱδρυτὴς ἐπιστήμης τινός, οἷον φιλοσοφίας, ἰατρικῆς : 'Αθήν.8,345C **Ζήνων δ' ὁ Κιτιεὺς ὁ τῆς στοᾶς κτίστης πρὸς τὸν ὀψοφάγον,** 'Επιγρ. **ἰατρικῆς κτίστης**· 2) πάπ., νεώτ. κ. δημ. εἰδικὸς ἐργάτης κτίζων τὴν λιθοδομὴν ἑνὸς κτιρίου, ὁ τοιχοδόμος, τοιχοποιός : Πάπ. **οἱ δεῖνα κτισταὶ ἱδρύσαντο τὸν βωμὸν καὶ τὸν περίβολον**· 3) ὁ ἀνορθωτής, ἐπανορθωτής (λατ. restitutor) : Πλούτ.Κικ.22 **σωτῆρα καὶ κτίστην ἀνακαλούντων τῆς πατρίδος**· 4) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ἄ. ὁ πλάστης, ὁ Θεός : ΠΔ Σοφ.Σειρ.24,8 **τότε ἐνετείλατό μοι ὁ κτίστης ἁπάντων.**

κτιστικά (-ὰ) νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ- ἡ ἀμοιβὴ τοῦ κτίστου, ἡ δαπάνη διὰ τὸ κτίσιμον.

κτιστικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἐπιτήδειος εἰς κτίσιν, εἰς πλάσιν, δημιουργικός, πλαστικός : Ἐπιφάν. Ι,850D **τὴν κτιστικὴν ἐνέργειαν**· **2**) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **τὰ κτιστικά** βλ.λ.

κτιστικῶς μτγν. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κτιστικόν βλ.λ., δημιουργικῶς, πλαστικῶς : Ἐπιφάν.Ι,970B **οὐκέτι γεννητικῶς ἀχθέντος, ἀλλά κτιστικῶς.**

κτιστολάτρης (ὁ) μτγν., μον. κ. νεώτ., θηλ. **-άτρις -ιδος** ὁ κτισματολάτρης βλ.λ. : Εὐστ.135· ‖ μσν. ἐκκλ. **κτιστολάτραι** αἱρετικοὶ μονοφυσῖται τοῦ ἕκτου αἰῶνος, δοξάζοντες, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἦτο κτιστόν, ἀντίθ. ἀκτιστῖται.

κτιστός-ή-ό(ν) [κτίζω] κ. μσν. κ.νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ- ὁ ἐκτισμένος, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείς, ὑλικός : Ἐπιφάν.Ι,757D **τὰ δὲ ἄλλα πάντα κτιστά,** Πάπ. **ἔγραφές μοι μὴ ἡσυχάσαι τῷ κτιστῷ**· **2**) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἐκ τοιχοποιΐας· ἀντίθ. ξύλινος.

κτίστρια (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ κτίστης βλ.λ.Ι).

κτιστύς-ύος [ἡ] ἰων. τ. τοῦ κτίσις βλ.λ.· Εὐστ 1245,40 «ἡ τοῦ κτιζομένου ποίησις» : Ἡρ.9,97 **ἐπὶ Νιλήτου κτιστύν.**

κτίστωρ-ορος (ὁ) [κτίζω] ὁ κτίστης, ὁ ἱδρυτής : Εὐρ.Ἴων 74 **κτίστορ᾽** Ἀσιάδος **χθονός,** Ἀριστφ. Ὄρν.926 **σὺ δὲ πάτερ κτίστορ** Αἴτνας· ‖ κ. μτφ. : Ἀθήν.9,370C **Ζήνων τῆς στοᾶς κτίστωρ,** Δίφιλ.138 **ἀγαθῶν . . εὑρετὴν καὶ κτίστορα.**

κτιστῶς ἐπίρρ., μτγν. κ. μσν. κατὰ τρόπον κτιστὸν βλ.λ.Ι), δημιουργικῶς, πλαστικῶς : Γρηγ.Νύσσ. Ι,862A **οὐ κτιστῶς, ἀλλ᾽ ἐπεισάκτως,** Ἀναστ. Συν.Ὁδ.578C.

κτίτερ Ἡσ. «κτίστης».

κτίτης (ὁ) [κτίζω] ἐπὶ ἀγώνων, ὁ ἱδρυτής, ὁ καταστήσας : Ἐπιγρ. **κτίτης ἀγώνων**· **2**) ὁ κάτοικος· Εὐστ.328,5 «κτίται, οἰκήτορες» : Εὐρ.Ὀρ.1621 **ὦ γαῖα Δαναῶν, Ἱππίου τ᾽ Ἄργους κτίται.**

κτιτορικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κτίτορα, ἱδρυτήν, θεμελιωτήν : **κτιτορικὴ ἐπιγραφὴ** [ἡ δηλοῦσα τὴν θεμελίωσιν ναοῦ, μονῆς κτλ.].

κτίτωρ-ορος (ὁ) [κτίζω] κ. νεώτ. ὁ ἱδρυτής, ὁ κτίστης : Τζέτζ.Χιλ.3,964· ‖ ὁ ἱδρύσας ναόν, μονὴν ἢ ἄλλο ἱερὸν ἵδρυμα, κτήτωρ βλ.λ. : Μηναῖ. ΙΙ,9 Συνξ. **Εὐθύμιος καὶ Νεόφυτος οἱ κτίτορες τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ Δοχειαρίου.**

κτοίνα (ἡ) Ἐπιγρ. κ. π. Ἡσ. **κτοῖνα** ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἑλλην. πολιτειῶν, συνήθ. τῆς Ρόδου, ὑποδιαίρεσις τῆς φυλῆς, ἀναλογούσης πρὸς τοὺς ἐν Ἀττικῇ καλουμένους δήμους· Ἡσ. «κτῦναι ἢ κτοῖναι· χωρήσεις προγονικῶν ἱερείων, ἢ δῆμος μεμερισμένος» : Ἐπιγρ. **ἔδοξε Καμιρεῦσι τὰς κτοίνας τὰς Καμιρέων τὰς ἐν τᾷ νάσῳ καὶ τὰς ἐν τᾷ ἀπείρῳ ἀναγράψαι πάσας.**

κτοινάτης (ὁ) [κτοίνα] Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτοίναν βλ.λ., ὁ τῆς κτοίνος· Κουμαν.Ἀθησ. ἐν λ. «κτοινάτας· τοὺς ἔν τινι κτοίνᾳ ἐκ προγόνων οἰκοῦντος καὶ μετέχοντας κοινῶν ἱερῶν» : Ἐπιγρ. **ἐγ δὲ ταυτᾶν τᾶν κτοινᾶν ἀποδεικνῦναι τοὺς κτοινάτας μάστρον ἐν τῷ ἱερῷ τῷ ἁγιωτάτῳ.**

κτοινέτης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. **κτοινάτης** βλ.λ. : **ἐστεφανωμένου ὑπὸ Ματίων κτοινετᾶν ἐρανιστᾶν Φιλοκρατείων.**

-κτονία κ. νεώτ. κ. δημ. δεύτερον συνθετικὸν δηλοῦν τὸν φόνον τοῦ ὀνομαζομένου ἐν τῷ πρώτῳ συνθετικῷ τῆς λέξεως, οἷον πατροκτονία [φόνος τοῦ πατρός], ἀνθρωποκτονία, ζῳοκτονία.

κτόνος (ὁ) [κτείνω] λεξ. κ. νεώτ. ὁ φόνος· Ζωναρ.1260· **2**) κ. νεώτ. δεύτερον συνθετικὸν δηλοῦν τὸν φόνον τοῦ ὀνομαζομένου ἐν τῷ πρώτῳ, οἷον αὐτοκτόνος, πολυκτόνος.

κτύναι (αἱ) κ. κτοῖναι βλ.λ.

κτύπαλο [τό] δημ. τὸ φυτὸν σιλήνη ἡ φυσκώδης.

κτύπημα-ατος [τό] [κτυπῶ] κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ- τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κτυπῶ βλ.λ.Ι), ὁ ἐκ τύψεως, συγκρούσεως κτλ. προερχόμενος ἦχος, κτύπος, κρότος, θόρυβος, πάταγος : Κριτί.25 32D **δεινὰ κτυπήματα βροντῆς,** Δίων Κ 51,17 **κτύπημα τυμπάνων καὶ κυμβάλων, - στὸ πρῶτο χτύπημα τῆς καμπάνας ξύπνησα**· ‖ ἐπὶ θρ[illegible]οντος καὶ τύπτοντος ἑαυτόν : Εὐρ.Ἀνδρ.1211 **οὐκ ἐπ[illegible]σομαι κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοόν** [ἐπὶ τοῦ [illegible]]· **2**) νεώτ. κ. δημ. τὸ πλῆγμα, κροῦσις, [illegible] δάρσιμο : **τοῦ κατέφερε δυνατὸν κτύπημα διὰ τοῦ γρόνθου, - κτύπημα διὰ ράβδου**· **3**) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ἠθικὸν πλῆγμα, συμφορά, δυστύχημα : **ἦταν μεγάλο χτύπημα γι αὐτὸν ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του**· **4**) σφοδρὰ ἐπίθεσις, προσβολή : **ὁ ἀντίπαλος ὑπεχώρησε μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα**· **5**) τὸ κτυπηθὲν μέρος, τὸ σημάδι τῆς πληγῆς : **εἶχε ἕνα μεγάλο χτύπημα στὸ [illegible]**· **6**) νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, ὁ δι᾽ ἀντιπαραβολῆς ἔλεγχος των συναφθεισῶν πράξεων μεταξὺ ἀντισυμβληθέντων χρηματιστῶν.

κτυπητά ἐπίρρ. δημ. κ. χτ- ἐντόνως καὶ σαφῶς· πρβλ. τσικουράτα : **τοῦ τὰ εἶπε χτυπητά.**

κτυπητήρι (τὸ) [κτυπῶ] δημ. χτ- ὄργανον δι᾽ ἀνατάραξιν ἀβγῶν ἢ ἄλλων ὑλικῶν μαγειρικῆς ἢ ζαχαροπλαστικῆς· **2**) τὸ ρόπτρον τῆς θύρας.

κτυπητής [ὁ] [κτυπῶ] λεξ. ὁ ἐγείρων κτύπον, θόρυβον, ὁ θορυβοποιός· **Σουΐδ.**ἐν λ.πίτυλος.

κτυπητός-ή-ό(ν) [κτυπῶ] νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. χτυπητός ἐπὶ ᾠῶν, ὁ διὰ κτυπήματος παρεσκευασμένος, ὁ δαρτός : **τοῦ ᾽κανε ἕνα ἀβγὸ χτυπητό**· **2**) ἐπὶ μετάλλων, ὁ σφυρήλατος· **3**) μτφ. ὁ προκαλῶν ἐντύπωσιν, ὁ ἔντονος, ἐπιδεικτικός, ζωηρός : **χτυπητὸ ντύσιμο - χρῶμα**· **4**) ἐπὶ λόγου, ἔντονος, δριμύς· **5**) δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τρόπος ἐπιχρίσεως τοίχου δι᾽ ἀλλεπαλλήλων ἐκσφενδονίσεων πηλοῦ, ὥστε ν᾽ ἀποτελεσθῇ τραχεῖα ἐπιφάνεια, ἄ. πεταχτό, πιτσιλιστό· ‖ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. **κτυπητὰ** βλ.λ.

κτύπια (ἡ) Ἡσ. «ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος».

κτυποβρόντημα-ατος (τὸ) [κτυποβροντῶ] δημ. χτυποβρόντημα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κτυποβροντῶ.

κτυποβροντῶ-άω δημ. κ. **χτυποβροντῶ** κ. **-άω** κτυπῶ καὶ βροντῶ, ἐπανειλημμένως καὶ ἰσχυρῶς κτυπῶ· **2**) ρηματ. π. κτυποβρόντημα.

κτυποκάρδι (τὸ) δημ. κ. **χτυποκάρδι** ὁ κτύπος, ὁ ταχὺς παλμὸς τῆς καρδίας, καρδιοχτύπι· **2**) μτφ. φόβος, ἀγωνία, τρομάρα, καρδιοχτύπι : Θεοτ.Κ Κατάδ.58 **καὶ πρὶν μπορέσῃ νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφαση ἐκατέβασε τὸ βλέφαρο κι ἀποκρίθηκε μὲ κτυποκάρδι.**

κτύπος (ὁ) [πιθ. συγγ. τοῦ δοῦπος, γδοῦπος] κ. μσν., νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ- ἰσχυρὸς ἦχος, κρότος, πάταγος : Ἰλ.Κ 535 **ἵππων μ᾽ ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει,** Ὀδ.Π 6 **περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν,** Αἰσχ.Πρ.923 **βροντῆς θ᾽ ὑπερφέροντα καρτερὸν κτύπον,** Σοφ.Ἠλ.714 **πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων,** Πρόδρ.Ι,280 **ὁ κάτι πως ἐγίνετον κτύπος εἰς τὸ κατώγιν**· ‖ ὁ θόρυβος τῆς μάχης, ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων · Αἰσχ.Ἑπτ.100 **ἀκούετ᾽ ἢ οὐκ ἀκούετ᾽ ἀσπίδων κτύπον,** Ξεν.ΚΠ 7,1,35 **πολὺς δὲ κτύπος ὅπλων καὶ βελῶν παντοδαπῶν**· ‖ ρυθμικὸς παλμὸς ἢ ἦχος : **ὁ χτύπος τῆς καρδιᾶς - τοῦ ὡρολογίου**· ‖ σφοδρὸς παλμὸς τῆς καρδιᾶς, καρδιοχτύπι : **μ᾽ ἔπιασε χτύπος**· **2**) ὁ ἐκ τῆς κρούσεως προκαλούμενος θόρυβος, κρότος, κτύπημα : Αἰσχ.Χο.653 **θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον**· ‖ ἐπὶ θρήνου μετὰ στηθοκοπημάτων :

Εὐρ.Ἰκ.87 **στέρνων κτύπον**· || **νεώτ. κ.** δημ. συνήθ. ἀναφώνησις **σερβιτόρου καλουμένου** διὰ κρούσεως τῶν χειρῶν ἢ τῆς τραπέζης νὰ προσέλθῃ, ἵνα λάβῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ πελάτου· **3)** ἐπὶ τοῦ ἤχου πολλῶν φωνῶν, κραυγαί : Σοφ. ΟΚ 1500 **τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος.**

κτυπῶ-έω (δημ.-**άω**) (κτύπος) κ. μσν., νεώτ., δημ. κ. **χτ-**, ἀόρ. **ἐκτύπησα**, ποι. κ. δημ. **κτύπησα** (Σοφ.ΟΚ 1606), ἐπ. ἀόρ. β' **ἔκτυπον** κ. **κτύπον**, δημ. μτχ. παθ. παρακ. **κτυπημένος** κ. **χτυπημένος**, ἐκ τύψεως ἢ συγκρούσεως ἐκβάλλω ἦχον, κρότον, κροτῶ, παταγῶ : Ἰλ.Ψ 119 **μέγα κτυπέουσαι πίπτον** (ἐπὶ παταγώδους καταπτώσεως ἀποσχισθέντων κλάδων δένδρου), αὐτ.Θ 75 **αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε** (ἐπὶ τῆς ἐκπεμπομένης ὑπὸ τοῦ Διὸς βροντῆς)· || ἐπὶ αἰθέρος κ. θαλάσσης, βοῶ, βουΐζω : Σοφ.ΟΚ 1456 **ἔκτυπεν αἰθήρ**, Πλάτ. Πολ.396Β **θάλατταν κτυποῦσαν**· **2)** ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ : Ἰλ.Ν 140 **κτυπέει δέ τ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη** (Γαζ.Θ «ἠχεῖ δὲ ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ χειμάρρου) ὁ δρυμός»), Σοφ.Τρ.787 **ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι** (ἀντήχουν ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ Ἡρακλέους), Εὐρ.Κύκλ. 328, Λουκ.Ὀρχ.83 **ἑνὸς γὰρ τῶν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν**· κ. παθ. : Ἀριστφ.Πλ.758 **ἐκτυπεῖτο δὲ ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν**· **3)** μτβ. κ. νεώτ. κ. δημ. ποιῶ κρότον, θόρυβον, κάμνω νὰ ἠχήσῃ, ν' ἀντηχήσῃ : Ἡσίοδ.Α 61 **χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι, νύσσοντες χήλῃσι** (ἔκαμνον ν' ἀντηχῇ), -**χτυπᾷ τὴ καμπάνα**, - **κτυπῶ τὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι**· || νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. **κτυπῶ τὰ χέρια** (χειροκροτῶ), -**κτυπῶ τὰ πόδια** (ποδοκροτῶ), -**κτυπῶ τὸν χρόνον** (μετρῶ διὰ κτύπων τὸν ρυθμόν)· **4)** νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. πάλλομαι, σφύζω : **ὁ σφυγμός του μόλις κτυπᾷ**, - **ἡ πληγὴ χτυπάει** (τὸ αἷμα σφύζει ἐντονώτερον), - **χτυπᾷ ἡ καρδιά μου**· **5)** δημ. μτφ. ἐν φρ. **χτυπᾷ ἡ καρδιά μου** ἀγωνιῶ, φοβοῦμαι, ἔχω καρδιοχτύπι· **6)** σπαν. ἐπὶ προσ., βοῶ, φωνάζω : Κωμ.Ἀνών.362 **μετὰ χαρᾶς κτυπήσατε**· || κ. μτ. διπλ. αἰτ. : Εὐρ.Ρῆσ.308 **πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον** (ἐνέπνεε φόβον διὰ τοῦ κρότου τῶν πολλῶν κωδώνων)· **7)** μτ. διπλ. αἰτ. πλήττω, τύπτω : Εὐρ.Ὀρ.1467 **κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγᾷ**· || νεώτ. κ. δημ. καταφέρω κτύπημα, βαρῶ, δέρνω : **τὸν ἐκτύπησε στὸ κεφάλι μὲ τὴ μαγκούρα του**, - **ὁ δάσκαλος δὲν πρέπει νὰ χτυπᾷ τὰ παιδιά**· || κ. μτφ. : **τὸν ἐχτύπησε μεγάλη συμφορά**· **8)** δημ. μέσ. αὐτοπαθ. **χτυπιέμαι** κτυπῶ ἐμαυτὸν ἐν παραφορᾷ θλίψεως, ἐξ ἀπελπισίας, κόπτομαι, σκοτώνομαι, δέρνομαι : **ὅλη μέρα χτυπιέται ἀπαρηγόρητη**· || ὁμ. ἀλληλοπαθ. διαπληκτίζομαι, συμπλέκομαι μετ' ἄλλου, ἔρχομαι στὰ χέρια : **βρίσθηκαν καὶ χτυπήθηκαν**· **9)** τραυματίζω, πληγώνω : **τὸν ἐκτύπησαν μὲ τὸ μαχαίρι στὸ στῆθος-στὴν κοιλιὰ-βαριά**· κ. παθ. : **χτυπήθηκε στὴ συμπλοκή**, - **ἔχει χτυπηθῆ στὸ κεφάλι**· ἡ μτχ. παθ. παρακ. **χτυπημένος** κ. ἀπολ. = τραυματίας, πληγωμένος, ἰδ. ἐν συμπλοκῇ ὁμοχώρων : **πόσοι εἶναι οἱ χτυπημένοι; εἴκοσι**· **10)** δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς θηράματα, ἁλίσκω, ἀγρεύω πλήττων διὰ κυνηγετικοῦ πυροβόλου ὅπλου : **ἐχτύπησα δέκα ὀρτύκια - δυὸ λαγούς**, φρ. ἐν ἀναφ. πρὸς θήραν πτηνῶν **δὲ χτυπήσαμε φτερὸ** (οὐδὲν ἐπετύχαμεν θήραμα)· **11)** νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς στρατιωτ. δρᾶσιν ἐπιχειρῶ προσβολήν, ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου στρατοῦ : **τοὺς ἐκτυπήσαμεν ἐκ πλαγίου**, - **μᾶς ἐκτύπησαν μὲ δύο μεραρχίες**· κ. παθ. : **ὁ ἐχθρὸς κτυπηθεὶς κατὰ μέτωπον καὶ ἐξόπισθεν ἐτράπη εἰς φυγήν**· συνεκδ. δημ. ἐπικρατῶ τοῦ ἀντιπάλου διὰ τῆς ἐπιθέσεώς μου : **τοὺς χτυπήσαμε σὲ μιὰ ὥρα μέσα καὶ πήραμε τὸ ὀχύρωμα**· **12)** δημ. ἐπὶ νόσου, προσβάλλω, ἐπιφέρω βλάβην : **ἡ ὀστρακιὰ τὸν ἐχτύπησε στὰ νεφρά**· εἰδ. φρ. **χτυπᾷ στὸ κεφάλι** βλάπτει τὰς φρένας, ἐπάγει παραφροσύνην τρελλαίνει : **ἡ σύφιλη τὸν ἐχτύπησε στὸ κεφάλι**· || ἐπὶ οἴνου κ. οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἡ αὐτ. φρ. =ζαλίζει ἢ προκαλεῖ κεφαλολογίαν : **ὅταν ἔχῃ ὕφο τὸ κρασί, χτυπᾷ στὸ κεφάλι**, - **τρεῖς μαστίχες ποὺ ἤπιε τὸν χτύπησαν στὸ κεφάλι κι ἄρχισε νὰ μπερδεύῃ τὰ λόγια του**· || εἰδ. ἐπὶ δυτῶν, ἡ μτχ. παθ.παρακ. **χτυπημένος** ὁ παθὼν παράλυσιν ἢ ἀρχὴν παραλύσεως κατὰ τὴν κατάδυσιν· **13)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον, προσπίπτω : **τὸ σπίτι μας τὸ χτυπᾷ ὅλη μέρα ὁ ἥλιος**, - **τὴν πλαγιὰ τὴ χτυπᾷ ὁ ἥλιος τὸ πρωΐ**· || ἐν ἀναφ. πρὸς φυτὰ κ. ἰδ. σπαρτά, ξηραίνω, μαραίνω, βλάπτω : **χτύπησε τὰ στάρια ὁ ἥλιος καὶ δὲν πρόφτασαν νὰ μεστώσουν**· ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ., προσβάλλω δι' ἡλιάσεως : **τὸν χτύπησε ὁ ἥλιος κι ἔπαθε συμφόρηση**· || ἐπὶ ἀνέμου ἢ κύματος ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον, προσβάλλω, πλήττω : **τὸ σπίτι μου τὸ χτυπᾷ ὁ βοριάς - κι οἱ τέσσαρες ἀέρηδες**, - **τὸ κῦμα τὸ χειμῶνα χτυπᾷ τὴν ἀκρογιαλιὰ ὡς ἔρριζα στὸν πευκῶνα**· **14)** ἀμτβ. προσκρούων πρὸς ἀντικείμενόν τι, ὑφίσταμαι πλῆγμα ἢ μώλωπα, μωλωπίζομαι : **ἔπεσα ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ κτύπησα στὸ γόνατο**· || φρ. **χτυποῦν τὰ δόντια** μου ἢ ἄνω σιαγὼν ἐπανειλημμένως συγκρούεται μὲ τὴν κάτω, οἷον ἐκ φόβου, ψύχους· **15)** ὠθῶ, πιέζω διὰ κτυπήματος : **κτυπῶ τὸ καρφὶ μὲ τὸ σφυρί**, παροιμ. **μιὰ χτυπᾷ στὸ καρφὶ καὶ μιὰ στὸ πέταλο** (ἐπὶ ἐπιτιθεμένου κατ' ἄλλου διὰ περιστροφῆς λόγου, δι' ὑπαινιγμῶν κττ.)· **16)** δημ. ἀναταράσσω, ἀνακυκῶ : **χτυπῶ τ' ἀβγὸ - τὸ γάλα**· **17)** δημ. μτφ. προκαλῶ, κάμνω ἐντύπωσιν : **αὐτὸ χτυπάει ἄσχημα** (ἀκούεται δυσαρέστως), - **αὐτὸ χτυπάει στὰ μάτια** (ἀμέσως κινεῖ τὴν προσοχήν τινος, εἶναι ἐπιδεικτικόν), φρ. **μοῦ χτυπάει στὰ νεῦρα** (μ' ἐνοχλεῖ, μοῦ εἶναι δυσάρεστον, ἀνυπόφορον)· **18)** μτφ. ἐν φρ. **τὰ χτύπησε κάτω** (παρητήθη πλήρης ἀγανακτήσεως)· || φρ. **θὰ χτυπᾷς τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο** (θὰ μετανοήσῃς πικρῶς)· || φρ. **μοῦ τὸ χτύπησε κατὰ πρόσωπο** (μ' ἐμέμφθη ἀπροκαλύπτως, ἀπεριφράστως)· || φρ. **μοῦ τὸ χτύπησε στὴ συζήτηση** (μοῦ ἔκανε ὑπαινιγμόν)· || φρ. **μοῦ χτύπησε ἕνα πεντακοσάρικο** (μοῦ ἔκλεψε)· || παροιμ. **πάρ' τὸν ἕνα καὶ χτύπα τὸν ἄλλον** (εἶναι καὶ οἱ δύο ὅμοιοι, ἐξ ἴσου ἀξιόμεμπτοι)· **19)** δημ. ναυτ. κατευθύνομαι διὰ τῆς ἀκολουθουμένης πλεύσεως πρὸς ὡρισμένον καὶ καταφανὲς τῆς στερεᾶς σημεῖον : **γιὰ νὰ πᾷς στὴ Σύρα, ἅμα καβαντζάρῃς τὸ Γαϊδουρόνησο, θὰ κτυπήσῃς στὸ φανάρι τοῦ Ταμίλου**· **20)** ρηματ. π. κτυπητής, κτύπημα, κτυπητός, κτυπητήρι.

κτυπώδης-**ους**-**ες** μτγν. ὁ θορυβώδης, παταγώδης : Παράφρ.Διον.Περ.384,25.

'κτώ ἀντὶ ὀκτώ, τρόπος ὁμιλίας μετὰ προσποιήσεως : Ἄμφις 30,12.

κτῶμαι-**άομαι** κ. μσν. κ. νεώτ., Ἰων. **κτέομαι**, μέλλ. **κτήσομαι** κ. παθ. **κτηθήσομαι** (ΠΔ Ἱερ.39(32).43) κ. τετελ. **κεκτήσομαι** (Αἰσχ.Ἑπτ.1017) κ. σπαν. **ἐκτήσομαι** (Πλάτ.Λάχ.192Ε), ἀόρ. **ἐκτησάμην** κ. ἐπ. **κτησάμην** κ. παθ. **ἐκτήθην** (Θουκ.1,123), παρακ. **κέκτημαι**, κτ. εὐκτ. **κεκτῄμην** (Πλάτ.Νόμ.731C), κ. **κεκτῴμην** (π. Εὐρ.), κ. **ἔκτημαι**, ὑπερσυντ. **ἐκεκτήμην** κ. ποι. **κεκτήμην**, λαμβάνω τι εἰς τὴν κατοχήν μου, πορίζομαί τι, προμηθεύομαι, ἀποκτῶ : Ἰλ.Ι 400 **κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς**, Ἡρ.8,106 ἀπ' **ἔργων ἀνοσιωτάτων τὸν βίον κτησάμενε**, Αἰσχ.Εὐμ.289 **κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς αὐτὸν τε καὶ γῆν**, Δημ.16 **πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτε-**

ρον εἶναι· κ. παθ. : Θουκ.Ι,123 οὐ γὰρ δίκαιον ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσθαι, ΠΔ Ἰερ.39,43 καὶ κτηθήσονται ἔτι ἀγροὶ ἐν τῇ γῇ, Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,27 τὴν μετὰ πολλῶν κτηθεῖσαν ἡγεμονίαν πόνων, Εὐστ.572 πενθεροὺς κατὰ γαμικὸν κτηθέντας συνάλλαγμα, - ἱκανότης κτηθεῖσα δι' ἐνδελεχῶν σπουδῶν· || ἐπὶ ἵππων, κερδίζω ὡς βραβεῖον : Πίνδ.Ν 9,52 ἃς ποθ' ἵπποι κτησάμεναι (φιάλας)· || ὁμ. κερδίζω τὴν εὔνοιάν τινος : Σοφ. Τρ.471 κοὐ μέμφει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν, Ἰσοκρ.5,68 τὴν γ' εὔνοιαν κτήσει τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων· **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, τεκνοποιῶ, ἀποκτῶ τέκνα : Εὐρ.ΙΤ 696 σωθεὶς δὲ παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου κτησάμενος, αὐτ. ἀπ.494 παῖδας ἐς δόμους κτᾶσθαι· **3)** μτφ. ἐπὶ κακῶν καὶ δυστυχημάτων, ἐπισύρω κατ' ἐμουτοῦ : Σοφ.ΑΪ 968 ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσαθ' αὑτῷ (θάνατον ὅνπερ ἤθελεν)· || ὑποπίπτω εἴς τι, ἐφελκύω : αὐτ.ΑΪ 777 τοιοῖσδέ τοι λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ' ὀργήν, Θουκ.Ι,42 φανερὰν ἔχθραν ἤδη καὶ οὐ μέλλουσαν πρὸς Κορινθίους κτήσασθαι· **4)** καθιστῶ, ποιῶ τινα δυσμενῆ, ἐχθρόν : Σοφ.Φιλ 1281 οὐ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσῃ φρένα, Ξεν.Ἀν.5,5,17 φοβεροὺς ὅμως πολεμίους ἐκτησάμεθα διὰ τὸ ἀνάγκην εἶναι λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια· **5)** ἐν παρακ., ὑπερσυντ. κ. τετελ. μέλλ. ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, κατέχω, ἔχω, ἀντίθ. χρῶμαι : Ἰλ.Ι 402 οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, Ἡρ.7,161 στρατὸν πλεῖστον ἐκτημένοι, Αἰσχ.Ἀγ.1051 φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη, Ξεν.Ἀπομν.Ι,6,3 ἃ καὶ κτωμένους εὐφραίνει καὶ κεκτημένους . . ἥδιον ποιεῖ ζῆν, Πλάτ.Πρωτ.340Ε τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι, Πάπ. γῆν πολλὴν κεκτημένος, - κεκτημένη ταχύτης (ἡ ταχύτης ἣν ἔχει ἤδη σῶμά τι καθ' ὡρισμένην στιγμήν), - κέκτημαι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα· || σπαν. κτ. ἀόρ. : Ἡρ.Ι,153 ἀγορὰς κτησάμενοί ὠνῇ τε καὶ πρήσει χρέωνται, Εὐρ.Ἡρ.274 οὐ γὰρ ποτ' ἂν σὲ δεσπότην ἐκτήσατο· || ὁ κεκτημένος ὡς οὐσ. ὁ κάτοχος, κύριος, δεσπότης, ἰδίως τῶν δούλων : Σοφ.Φιλ.778 μηδ' ὅπως ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ, Ἀριστφ Πλ.4 δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ· || ἐπὶ τοῦ συζύγου γυναικός : Εὐρ. ΙΑ 715 κείνῳ μελήσει ταῦτα τῷ κεκτημένῳ· || κ. ἡ κεκτημένη ὡς οὐσ. ἡ κυρία : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1126 φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, τὸν ἄνδρ' . . τῆς ἐμῆς κεκτημένης· || μτφ. ἐπὶ κακῶν : Αἰσχ.Ἐπτ.1017 ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται θεῶν πατρῴων, Πλάτ.Νόμ.870C τῷ κεκτημένῳ τὸν φθόνον· **6)** ρηματ. π. κτητέος, κτητός (ἐξ οὗ τὰ σύνθ. ἄκτητος, ἀξιόκτητος, ἐπίκτητος), κτῆσις, κτήσιος, κτῆμα, κτήτωρ, κτητορικός, κτητικός.

κῠᾰ́θειον (τὸ) μτγν. κ. κυάθιον βλ.λ. : Νίκ.Θηρ. 51 ἐν δὲ δύω κυάθεια παλαισταγέος οἴνοιο.

κυαθιαῖος-α-ον μτγν. κ. μσν. ὁ περιεχόμενος εἰς κύαθον, ποτήριον : Θεμίστ.Φυσ.135,26 κυαθιαῖον ὕδωρ, Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν.ΖΓ 92,22.

κῠᾰθίζω (κύαθος) πίνω τῷ κυάθῳ, μὲ τὸ ποτήρι, συμπίνω : Ἀντιφάν.115 οὐκ ἔτι ἔξεστι κυαθίζειν· πρβλ. κωθωνίζω, κρατηρίζω· **2)** ἐγχέω τινὶ οἶνον, δίδω νὰ πιῇ, κερνῶ : Δίφιλ.107 ὥσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη ἓν ἀγαθὸν ἐπιχέασα, τρί' ἐπαντλεῖ κακά· **3)** μτγν. ἐπὶ τῶν μηχανῶν τοῦ Ἀρχιμήδους ὑψούντων τὰ ρωμαϊκὰ πλοῖα ἐκ τοῦ ὕδατος, ἀντλῶ, ἀνασύρω ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀναρπάζω ὡς διὰ κυάθου, ἀνυψῶ : Πολύβ.8,8,9 ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάττης Ἀρχιμήδη, Πλούτ.Μάρκελλ.17 τὰς μὲν ναῦς ἡμῶν κυαθίζων πρὸς τὴν θάλασσαν.

κυαθιοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δικοτυληδόνων.

κῠᾰ́θιον (τὸ) κ. νεώτ. κ. κυάθειον, ὑποκορ. τοῦ κύαθος, μικρὸν ἔκπωμα, τὸ ποτηράκι, φλιτζανάκι : Φερεκρ.107 εἴρηκε καὶ κυάθιον δι' ἀργύρου, ᾧ τὸ μύρον ἐγχέομεν· **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν πτεριδιδῶν.

κῠᾰθὶς ίδος (ἡ) τὸ κυάθιον βλ.λ. : Ἀθήν.ΙΙ,480Β «κοτυλώδες ἀγγεῖον» : Σωφρ.3 ὑποκατώρυκται δ' ἐν κυαθίδι τρικτὺς ἀλεξιφαρμάκων.

κῠᾰθίσκος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κοῖλον μέρος τοῦ καθετῆρος : Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.46,11,16 κυαθίσκος τῆς μηλωτρίδος, Γαλ.19,122,14 τῷ κυαθίσκῳ τῆς ὀφθαλμικῆς μήλης· **2)** χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξελκυσμὸν βελῶν καὶ γεν. βλημάτων ἐν τοῖς τραύμασιν ἐμπεπορμένων : Διοκλ. Καρ.ἀπ.191· **3)** νεώτ. κυάθιον, φλιτζανάκι.

κυαθοκρινίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογ. ἐκλειφάντων ζῴων τοῦ ὁθρ. τῶν φιστουλάτων πελματοζῴων.

κῠᾰ́θος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. κύπελλον δι' οὗ ἤντλουν οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος καὶ ἔχυνον εἰς τὰς φιάλας, τὰ ποτήρια· Φώτ.182,4 «κύαθος, ὀντλητήριον» : Ἀνακρ.63,5, Πλάτ.Κωμ.176 τῷ στόματι τὸν κύαθον ὡδ' εἰληφότες, Ξεν.ΚΠ Ι,3,9 ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροφοῦσι, Θεμίστ Λόγ.21,260D τὸν κύαθον ποιεῖν ἀμφορέα· **2)** μσν. κ. νεώτ. μικρὸν σκεῦος, δοχεῖον ἐν χρ. διὰ τὰ θερμὰ ποτά, οἷον τέϊον, καφὲν κτλ., κύπελλον, κούπα, φλιτζάνι, τσάσκα· **3)** π. Ἀττ. μέτρον χωρητικότητος ὑγρῶν χωροῦν δύο κόγχας ἢ 4 μύστρα, ἰσοδυναμοῦν πρὸς 0,0456 τῆς λίτρας· Φώτ.182,4 «μέτρον ὑγρὸν ὀγκιῶν δύο» : Γαλ.19,753· **4)** χαλκίνη σικύα πρὸς ἀφαίμαξιν, βεντούζα : Ἀριστφ.Λυσ. 444 κύαθον αἰτήσεις τάχα (θὰ γυρέψῃς ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο βεντοῦζες), αὐτ.Εἰρ.542 ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι ἁπαξάπασαι καὶ κυάθους προσκείμεναι, Ἀριστλ.Πρ.890b,7· **5)** συνήθ. κι. πληθ. κοιλότης : Φιλόστρ.Γυμν.48 κύαθοι κλειδῶν ἀνεστηκότες (κοιλότητες πέριξ τῶν κλειδῶν τοῦ ὤμου)· **6)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κυαθιοειδῶν.

κυαθότης-ητος (ἡ) μτγν. σκωπτ. λ. ἐμπαίζουσα τὴν τοῦ Πλάτωνος θεωρίαν τῶν ἰδεῶν, ἡ ἰδιότης καὶ ἡ ἔννοια τοῦ κυάθου : Διογ.Λ 6,53 ἐγώ, . . τράπεζαν μὲν καὶ κύαθον ὁρῶ, τραπεζότητα δὲ καὶ κυαθότητα οὐδαμῶς· πρβλ. τραπεζότης.

κυαθοφόρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μυκητιδῶν.

κυαθόφυλλον (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφάντων ζῴων τῆς οἰκογ. τῶν κοραλλιωδῶν.

κῠᾰθώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κύαθον : Ἐρατοσθ.π.Ἀθήν.ΙΙ,482Α ὡς κυαθῶδες ἀγγεῖον τὸ κυμβίον παραδίδωσι· πρβλ. Φιλόστρ. Γυμν.29 κυαθώδεις κλεῖδες.

κῠαίνω Ἡσ. «κυαίνων· ἔγκυος ὤν».

κυαισίτωρ-ορος (λατ.) μτγν. δικανικὸς ζητητής, ἐξεταστής, ἀνακριτής· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,30 «βιωτικῶν ἐγκλημάτων ἐρευνητής».

κυαιστιωνάριοι (οἱ) μτγν. Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,25 «ποινῶν ὑπηρέται».

κυαιστορίκιον (τὸ) (λατ.) μσν. τὸ κτίριον, ἐν ᾧ ἑδρεύει ὁ κυαίστωρ βλ.λ., τὸ ταμεῖον, τὸ θησαυροφυλάκιον . ΨΚωδ 256,9 κυαιστορικίου παλάτια.

κυαίστους (ὁ) (λατ.) μτγν. κτῆσις, πορισμός : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.Ι,25.

κυαίστωρ-ορος (ὁ) (λατ.) μτγν. κ. μσν. π. Ρωμ. ὁ ταμίας : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.Ι,26 κυαίστορες παρρικιδίου· **2)** π. Βυζαντ. ἐπὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων, ὁ δικαστικὸς ἄρχων, ὁ ταμίας τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν, ὁ θησαυροφύλαξ.

κυάμειος-ον μτγν. ἡμιπολύτιμός τις λίθος οὗ τὸ σχῆμα παρεμφερὲς κυάμῳ : Πλίν.ΦΙ 37,11 κυάμειος λίθος.

κυαμελίδη (ἡ) νεώτ. χημ. λευκὴ ἄμορφος κόνις παρέχουσα κατὰ τὴν θέρμανσιν μονομοριακὸν κυανικὸν ὀξύ.

κῠᾰμευτής (ὁ) (κυαμεύω) λεξ. ὁ κυάμοις ψηφίζων, ψηφοφορῶν· Θησ.Στεφ. ἐν λ.

κῠᾰμευτός-ή-όν (κυαμεύω) ἐπὶ ἀρχόντων, ὁ ἐκλεγόμενος διὰ κυάμων, διὰ ψήφου : Ξεν.'Απομν. I,2,9 **λέγων ὡς μῶρον εἴη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθιστάναι, κυβερνήτη δὲ μηδένα ἐθέλειν χρῆσθαι κυαμευτῷ·** || ἐπὶ ψηφοφορίας, ὁ γινόμενος διὰ κυάμων : Πλούτ.'Ηθ. I2F **κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν ἔμπροσθεν αἱ ψηφοφορίαι δι' ὧνπερ ἐπετίθεσαν τὰς ἀρχάς.**

κῠᾰμεύω (κύαμος) κυάμῳ αἱροῦμαι, ἐκλέγω τινὰ διὰ κυαμευτῆς βλ.λ. ψηφοφορίας· Σουΐδ. «κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευτοί» : 'Επιγρ. **τοὺς ἄρχοντας κυαμεύειν,** 'Αριστλ.'Αθ.8,I **ἐκ τούτων κυαμεύειν,** αὐτ.22,5 **ἐκυάμευσαν τοὺς ἐννέα ἄρχοντας κατὰ φυλάς·** || κ. παθ. ἐκλέγομαι διὰ κυάμων, διὰ ψηφοφορίας· 'Ησ. «κληροῦμαι» : "Ορκος 'Ηλιαστῶν π.Δημ.747 **καὶ ὅσαι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρχόντων κυαμεύανται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ·** 2) ρηματ. π. κυαμευτός, κυαμευτής.

κῠᾰμιαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἔχων μέγεθος κυάμου : Λουκ.'Ερμότ.40 **ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος,** Γαλ.I4,468,8 **Λιβάνου χόνδρον κυαμιαῖον.**

κυαμίας (ὁ) μτγν. ἀ. κυάμειος βλ.λ.:Πλίν.Φ.I 37,188.

κυαμίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νοσηρὰ συνδρομή, ἐκδηλουμένη ὑπὸ αἰφνιδίας ἀναιμίας μετὰ οὐροχολη νουρίας, ἀποδιδομένη δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν βρῶσιν κυάμων ὠμῶν ἢ μόλις ἐσχαροφήτων.

κυαμίδαι (αἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων **ἀμφιπόδων.**

κυαμίδες-ων (αἱ) γλωσσ. πιθ. εἶδος φάβας ἐκ κυάμων.

κῠᾰμίζω (κύαμος) ἐπὶ κορασίδων, εἶμαι ἐν ὥρᾳ γάμου, γίνομαι ἐνῆλιξ : 'Αριστφ.άπ.582 **κυαμίζειν τὰς ἀκμαζούσας, ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν** (σχόλ. «πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι»).

κυάμῐνος-η-ον κ.μσν. ὁ ἐκ κυάμων παρεσκευασμένος, ὁ καμωμένος ἀπὸ κουκκιά : 'Ηνίοχ.4,7 **ἔτνος κυάμινον,** Γαλ.I0,I77 **κυάμινον ἄλευρον·** || ἐπὶ ἀχύρων, ὁ ἐκ κυάμων προερχόμενος, τὰ κουκκόχυρα : Γεωπ.2,23,9 **κυαμίνοις ἀχύροις.**

κυάμιον (τὸ) μσν. ὑποκορ. τοῦ κύαμος, μικρὸς κύαμος : Εὐστ.948,30.

κυαμιστός-ή-όν (ὁ) ἐσφ.γρ. τοῦ κυαμευτὸς βλ.λ. : Πλούτ.'Ηθ.597Α **Καβίριχος ὁ κυαμιστὸς ἄρχων.**

κῠᾰμῖτις-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ ἐν 'Αθήναις ἀγορὰ τῶν κυάμων : Πλούτ.'Ηθ.837C **ἐπὶ τὴν κυαμῖτιν πορευομένοις, κατὰ τὴν ἱερὰν ὁδὸν τὴν ἐπ' 'Ελευσῖνα.**

κῠᾰμόβολος-ον (βάλλω) ὁ διὰ κυαμευτῆς ψηφοφορίας αἱρεθείς, ἐκλεχθείς : Σοφ.άπ.288 **κυαμόβολος δικαστής.**

κυαμοβόλος-ον (βάλλω) λεξ. ὁ ρίπτων κύαμον ἐν τῇ ψηφοδόχῳ κάλπῃ κατὰ τὴν ψηφοφορίαν.

κυαμόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειψάντων ἑρπετῶν τῆς οἰκογ. τῶν **πλακοδοντίων.**

κυαμοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ὅμοιον πρὸς κύαμον· || ζωολ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. ἐπὶ τῶν ὀστράκων, τὰ ἔχοντα ἐξωτερικὴν μορφὴν παρεμφερῆ πρὸς κύαμον.

κῠᾰμος (ὁ) (πιθ. συγγ. τοῦ κύανος) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κυάμου, κουκκί, π. 'Ομ. μ. κτ. ὀνομαστ. πληθ. **κύαμοι,** οἵτινες ἦσαν μεγαλύτεροι τῶν συνήθων καὶ ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς τροφὴν χοίρων ἢ ἵππων : 'Ιλ.Ν 589 **κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι,** Πλάτ.Πολ.372C **τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων,** Διοσκ.2,I05, Πρόδρ.2,357 **ἡμᾶς δὲ προτιθέασιν κυάμους βεβρεγμένους** (βρεχτοκούκκια)· || Πυθαγόρειος ρήτρα **κυάμων ἀπέχεσθαι** = μὴ ποιεῖν χρῆσιν κυάμων, ἐμφανῶς μὲν ὡς τροφῆς. πιθανῶς δὲ καθ' ὑπαινιγμὸν ὑποδηλουμένου μὴ ἐν τῇ κατὰ δῆμον πολιτικῇ ἀναμειγνύεσθαι (πρβλ. κυαμεύω, κυαμευτός)· Σουΐδ. «τῶν δὲ κυάμων ἀπέχεσθαι, διὰ τὸ πνευματώδεις ὄντας μάλιστα μετέχειν τοῦ ψυχικοῦ, καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι μὴ παραληφθέντος τὰς γαστέρας· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰς καθ' ὕπνους φαντασίας λείας καὶ ἀταράχους ἀποτελεῖν» : 'Αριστφ άπ.195, Πλούτ.I2Ε **κυάμων ἀπέχεσθαι, ὅτι οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι·** 2) τὸ φυτὸν κύαμος ὁ κοινὸς βλ. κατωτ. : Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,I4,2· || νεώτ. βοταν. **κύαμος ὁ κοινὸς** φυτὸν ἐτήσιον τῆς οἰκογεν. τῶν **ἐλλοβοκάρπων,** ἡ κουκκιά. 3) κ. **αἰγύπτιος κύαμος** ὁ ψευδοκύαμος βλ.λ. : 'Ιππ.665,50 **Αἰγύπτιον κύαμον,** Θεόφρ.ΦΙ 4,8,7, Διόδ.Σ I,I0 **τὸν Αἰγύπτιον κύαμον,** Διοσκ.2,I06· 4) ἡ ψῆφος δι'ἧς ἐν 'Αθήναις μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἐξελέγοντο οἱ ἄρχοντες : 'Ηρ. 4,I09 **ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν 'Αθηναίων πολεμαρχέειν,** 'Αριστφ."Ορν.I022 **ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχών,** Ξεν.'Απομν.I,2,9 **τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι,** 'Αριστλ.'Αθ.24,3 **ἄλλαι δὲ νῆες αἱ τοὺς φόρους ἄγουσαι τοὺς ἀπὸ τοῦ κυάμου δισχιλίους ἄνδρας,** Λουκ.ΒΠρ.6 **κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι·** 5) κτ. πληθ. οἱ ὄρχεις : 'Εμπ. ἐν Γελλ.4,II· 6) μικρόν τι μέτρον ἔχον τὸ μέγεθος κυάμου : Γαλ.2,25IΑ· 7) τὸ πρῶτον γάλα τὸ σχηματιζόμενον ἅμα τῇ ἥβῃ τοῦ κορασίου ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ καὶ τὰς ρῶγας τῶν μαστῶν ποιοῦν σκληράς· Πολυδ.2,I63 «κύαμον, τὴν πρώτην τοῦ γάλακτος ὑπὸ τὸ φῶς πῆξιν, τὸν μελαινόμενον περὶ θηλὴν κύκλον»· || ὁ σκληρυνόμενος μαστὸς τοῦ ἄρτι ἡβῶντος κορασίου, ἡ θηλή, ρώγα· Εὐστ.749,2I «τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, οὗ φασιν ἡ πρώτη ἐν τῷ ἡβάσκειν αὔξησις, κύαμος λέγεται»· πρβλ. κυαμίζω· 8) νεώτ. βοταν. **κύαμοι τοῦ ἁγίου 'Ιγνατίου** δηλητηριώδη σπέρματα τοῦ φυτοῦ ψευδόστρυχνος ὁ ἰγνάτειος· || όμ. **κύαμος τῆς τόγγας** τὸ ἀρωματικὸν σπέρμα τοῦ φυτοῦ διπτέρυξ ἡ εὔοσμος· 9) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν **λαιμιδοπεδιδῶν.**

κῠᾰμοτρώξ -ῶγος (ὁ) ὁ τρώγων κυάμους ἢ ὁ ἐκ κυάμων ἀποζῶν· ἐν χρ.μτφ.σκωπτ.· 'Ησ. «κυαμοτρώξ· ὡς τῶν ψηφιζόντων ἀργύριον λαμβανόντων καὶ χειροτονούντων τοὺς δίδοντας τὸ πλέον»· || Σουΐδ. «ὁ δικαστὴς τρεφόμενος ὑπὸ τῶν κυάμων· πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῶν ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων καὶ τοῖς ἐκκλησίαις» : 'Αριστφ.'Ιππ.4I **νῷν γάρ ἐστι δεσπότης ἄγροικος ὀργήν, κυαμοτρώξ, ἀκράχολος**

κῠᾰμοφᾰγία (ἡ) (φαγεῖν) μτγν. τὸ τρώγειν κυάμους, τὸ τρέφεσθαι διὰ κυάμων, μὲ κουκκιά : Λουκ.'Αλ 'Ιστ.2,24 **ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.**

κῠᾰμών-ῶνος (ὁ) τόπος, ἀγρός, ἐν ᾧ φύονται κύαμοι : Θεόφρ.ΦΙ 4,8,8 Στράβ.I7,I,I5 **οἱ κυαμῶνες ἡδεῖαν ὄψιν παρέχουσι.**

κῠᾰμωνίτης (ὁ) πάπ. ὁ καλλιεργῶν, ὁ παράγων κυάμους, κουκκιά.

κῠᾰναιγίς-ίδος (ἡ) ἐπίθ. τῆς Παλλάδος, ἡ φέρουσα κυανόχρουν, φοβερὰν αἰγίδα, ἀσπίδα : Πίνδ.Ο I3,70 **κυάναιγις . . παρθένος.**

κυαναλκῖναι (αἱ) νεώτ. χημ ἀμινοπαράγωγα ὁμολόγων τῆς πυριδίνης.

κυαναμιδικὴ μέθοδος (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ συνθετικὴ παρασκευὴ λιπασμάτων διὰ δεσμεύσεως τοῦ ἀζώτου ὑπὸ μορφὴν ἀσβεστιοκυαναμιδίου.

κυαναμίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. κ. **κυαναμίδη** ὀργανικὴ ἔνωσις παρασκευαζομένη βιομηχανικῶς

ἐκ τοῦ παραγώγου αὐτῆς ἀσθεστιοκυαναμιδίου τῇ ἐπιδράσει πυκνοῦ διαλύματος θειικοῦ ἀργιλλίου.
κῡανάμπυξ-ῠκος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων κυανόχρουν ἄμπυκα, ὁ μετὰ κυανοῦ, βαθύχρου διαδήματος: Πίνδ. άπ.29,3 **κυανάμπυκα Θήβαν**, Θεόκρ.17,67 **ὅσον περ Δᾶλον ἐτίμησεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων**, Νόνν.Δ 6,114 **κυανάμπυξ μίτρα**.
κῡανανθής-οῦς-ές ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ ἔχων χρῶμα κυανοῦν, ὁ γαλάζιος : Βακχ.12,124 **κυανανθέϊ .. πόντῳ**.
κυανανθρένιον (τὸ) νεώτ. χημ. πολύτιμον βαθυκύανον χρῶμα ἀναγωγῆς, παράγωγον τῆς βενζανθρόνης.
κυανάνθρωπος-ον μσν. ἐπὶ χώρας, ἡ ἔχουσα κυανοῦς, μελαψοὺς ἀνθρώπους : Τζέτζ. ἐν Cram. An.gr.ox. 3,303 **κυανάνθρωπος Ἀραβίη**.
κῡανάντυξ-υγος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ἔχων κυανοῦν θόλον : Συνέσ.Ὕμν.9,45 **κυανάντυγος οὐρανοῦ**.
κῠαναυγέτις-ιδος (ἡ) ἀνώμ. θηλ. τοῦ κυαναυγής βλ.λ. : Ὀρφ.Ὕμν.22,1 **ὦ κατέχων πόντου ῥίζας (Νηρεῦ), κυαναυγέτιν ἕδρην**.
κυαναυγής-οῦς-ές ὁ ἔχων κυανῆν, σκοτεινὴν λάμψιν, μελανόστιλπνος, μέλας : Εὐρ.Ἀλκ.261 **νεκύων ἐς αὐλὰν ὑπ᾽ ὀφρύσι κυαναυγέσι βλέπων πτερωτὸς Ἅιδας**, Μάρκελλ.Σιδ.45,98 **κυαναυγέας ἄνθρακας**, Ἀλκίφρ.3,1 **τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυαναυγής** || ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ κ. γεν. ὑδατίνης ἐκτάσεως : Διον.Περ.169 **κυαναυγὴς Ἀμφιτρίτη**, Ὀρφ.Λιθ.209 **πηγάων κυαναυγέων ἐν δίνῃσιν** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Λουκ. Οἰκ.11 **τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαναυγές, εἰ σκιασθείη, χλοαυγές ἐστιν** || μτφ. κωμ. ἐπὶ τῶν διθυράμβων : Ἀριστφ.Ὄρν.1389 **τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται ἀέρια καὶ .. κυαναυγέα**.
κυᾰναύλαξ-ᾰκος (ὁ, ἡ) ποι. ἐπὶ χώρας, ὁ ἔχων κυανᾶς, σκοτεινὰς αὔλακας, ὁ ἔχων μέλαν ἔδαφος : Χρησμ.π.Ἡλιοδ.Αἰθ.2,26 **σοὶ γὰρ ἐγὼ κυαναύλακα Αἰγύπτοιο αἶψα πέδον δώσω**.
κυανέα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος μεδουσῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κνιδιδῶν**.
Κῠάνεαι-ῶν (αἱ), γεν. κ. **-έων**, θηλ. κτ. πληθ. τοῦ κυάνεος ὡς κύρ. ὄν., ἁ. Συμπληγάδες : Ἡρ.4,85 **ἐνθεῦτεν ἐοβὰς ἐς νέα ἔπλωε ἐπὶ τὰς Κυανέας καλευμένας**, Δημ.429, Στράβ.7,6,1 **αἱ δὲ Κυάνεαι πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου εἰσὶ δύο νησίδια**.
κῡανέθειρος-ον (τὸ ῦ χάριν τοῦ μέτρου) μσν. ὁ ἔχων κυανῆν ἔθειραν, μέλαιναν κόμην, ὁ μαυρομάλλης : Τζέτζ Ὁμ.268.
κυανέλλη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **λειριοειδῶν**.
κῠᾰνέμβολος-ον ὁ ἔχων κυανοῦν ἔμβολον, κυανόχρωμον πρῷραν, ἁ. κυανόπρωρος : Εὐρ. Ἠλ.436, Ἀριστφ.Βάτρ.1318 **πρῴραις κυανεμβόλοις** (σχόλ. «αἱ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους»), αὐτ.Ἱππ.554 **καὶ κυανέμβολοι θοαὶ μισθοφόροι τριήρεις**.
κυάνεος-α-ον ποι., συνηρ. **κυανοῦς-ῆ-οῦν** βλ.λ.
Κυανεφιών-ῶνος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. Κυανοφιὼν βλ.λ.
κυανίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. φαίνομαι κυανοῦς, μαυρογάλαζος, ἀποκλίνω πρὸς τὸ κυανοῦν χρῶμα : Διοσκ.II **ἄνθη ἢ πορφυρᾶ ἢ κυανίζοντα**, Γρηγ.Νύσσ.1,136C **τὸ κυανίζον τοῦ ἴου**, Ἰω.Χρυσ. 9,621B **κρίνα ἀλλήλοις προσκεκλικότα καὶ κυανίζοντα**· πρβλ. κυανῶ· **2)** μτγν. πάσχω κυάνωσιν, ἀλλαγὴν τοῦ χρώματος πρὸς τὸ κυανοῦν : Ἰω. Χρυσ.6,655C **οἱ ταὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦντες,.. ἱματίων ῥάκη κυανιζόντων κατέχοντες** || εἰδ. ἐπὶ φλεβῶν πασχουσῶν κιρσοκήλην : Γαλ.13.460.
κυανικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κυάνιον : **κυανικὸν ὀξὺ** (ὀργανικὸν ὀξὺ παρασκευαζόμενον διὰ θερμάνσεως τοῦ κυανουρικοῦ ὀξέος ἐν ρεύματι διοξιδίου τοῦ ἄνθρακος καὶ συμπυκνώσεως τῶν σχηματιζομένων ἀτμῶν ἐντὸς ψυκτικοῦ μείγματος). - **κυανικὰ ἅλατα** (τὰ ἅλατα τοῦ κυανικοῦ ὀξέος, οἷον κυανικὸν ἀμμώνιον, κάλιον).
κυανίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ χρωστικὴ οὐσία τοῦ κυανοῦ τῶν ρόδων καὶ ἄλλων ἀνθέων.
κυάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἄχρουν ἀέριον ἐξαιρετικῶς δηλητηριῶδες, παρασκευαζόμενον ἐκ τῆς ἑνώσεως ἄνθρακος καὶ ἀζώτου.
κυανιοῦχος-ον (ἔχω) νεώτ. χημ. ἐπὶ τῶν ὀλότων καὶ τῶν ἐστέρων τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος, ὁ περιέχων κυάνιον : **κυανιοῦχον βρωμοβενζύλιον, - κ. διφαινυλαστιβίνη**.
κυανοφόρμιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἰσχυρότατον ὀξύ, γνωστὸν ὡς διάλυμα ἢ ὑπὸ μορφὴν ἐστέρων.
κυανίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πυριτικὸν ἅλας τοῦ ἀργιλλίου, ἁ. δισθενής.
κῡανῖτις-ιδος (ἡ) ἡ ἔχουσα χρῶμα σκοτεινὸν ἀποκλῖνον πρὸς κυανοῦν, μαυρογάλαζος : Ἱππ. Ὀφ.1 **αἱ ὄψιες αἱ διεφθαρμέναι αὐτόμαται κυανίτιδες γιγνόμεναι** (ἐπὶ γλαυκώματος).
κυανίωσις-εως (ἡ) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μετάλλων, μέθοδος **ἐξαγωγῆς τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου** ἐκ μεταλλευμάτων διὰ χρησιμοποιήσεως κυανιούχων ἁλάτων κ. ἰδίως νατρίου.
κυανο- κ. νεώτ. πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων, σημαῖνον, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλούμενον εἶναι κυανοῦ χρώματος ἢ συνδυάζεται πρὸς τὸ κυανοῦν, οἷον κυανοβλέφαρος, κυανοβόστρυχος, κυανοπράσινος, κυανόλευκος.
κυανοβαφής-οῦς-ές (βάπτω) μτγν. ὁ βεβαμμένος διὰ κυανοῦ χρώματος : ΨΧρυσ.11,910D **τὸν κυανοβαφῆ θάλαμον**.
κῡᾰνοβενθής-οῦς-ές π. κωμ. συνήθ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τοῦ ποτηρίου, ὁ ἔχων βάθη κυανᾶ, βαθύχροα, μέλανα, μαυρογάλαζα (τὸ ᾱ χάριν τοῦ μέτρου) : Ἀριστφ.άπ.165 **περιέφερε δ᾽ ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχει τε σφόδρα κυανοβενθῆ** (Ἀθήν.11,485B «τὸ βάθος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου»).
κῡᾰνοβλέφᾰρος-ον μτγν. ὁ ἔχων μελαίνας βλεφαρίδας, μαῦρα ματόκλαδα . Ρουφῖν.Ἐπιγρ. ΑΠ 5,60 **τῇ κυανοβλεφάρῳ . Φιλίππῃ**.
κῠᾰνοβόστρυχος-ον μτγν. ὁ ἔχων μέλανας βοστρύχους, μελανοπλόκαμος, μαυρομάλλης : Μεθόδ.Συμπ.291,12.
κυανόγυνα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ ἔχοντα τὰ θήλεα γεννητικὰ ὄργανα κυανᾶ.
κυανοδάφνη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **δαφνοειδῶν**.
κυανοδερμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κυάνωσις βλ.λ.
κῠᾰνοειδής-οῦς-ές ὁ ἔχων χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, ὁ μεταξὺ κυανοῦ καὶ μέλανος, ὁ γαλαζόμαυρος : Εὐρ.Ἑλ.179 **κυανοειδὲς ἀμφ᾽ ὕδωρ**, Ἀριστλ.ΖΓ 779b,33, Πλούτ.Ἠθ 934C **στολὴ κυανοειδής**, Δίων Κ 51,21 **σημεῖον κυανοειδές**.
κυανοζίνη (ἡ) νεώτ. χημ. συνθετικὸν χρῶμα βάπτον τὸ ἔριον καὶ τὴν μέταξαν ἐν λουτρῷ ὀξικοῦ ὀξέος.
κυανόθαμνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **διοσμηΐδων**, καλλιεργούμεναν ὡς κοσμητικόν.
κυανοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπίδρασις τοῦ κυανοῦ χρώματος καὶ ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ ὡς θεραπευτικοῦ μέσου.
κῠᾰνόθριξ-τριχος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων μελανόχρουν κόμην, ὁ μαυρομάλλης : Ὀρφ.Ἀργ.1194 || ἐπὶ ζῴων, ὁ ἔχων μελαίνας τρίχας Ἀντιφ.ΑΠ 6,250 **ἐς κυανότριχα χαίτην**, Χρησμ.Σιβ.π.Φλέγ.Θαυμ.10,37 **βοὸς κυανότριχος αἷμα**.
κυανόκαρπα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ τὰ φέροντα κυανοῦς καρπούς.

κυανόκερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῶα ἔχοντα τὰ κέρατα ἢ τὰς κεραίας των κυανῶς κεχρωματισμένα.

κυανοκευθής-οῦς-ές δ.γρ. τοῦ κυανοβενθὴς βλ.λ.

κυανοκέφαλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ ἢ ἔντομα ἔχοντα κεφαλὴν κυανῆν.

κυανοκρήδεμνος-ον μτγν. ἐπίθ. τῆς Θέτιδος, ἡ ἔχουσα βαθέως κυανοῦν κρήδεμνον, καλύπτραν, γαλαζόμαυρη μπόλια : Κόϊντ.4,381 **Θέτις κυανοκρήδεμνος.**

κυανόλευκος-ον νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα κυανοῦν ἅμα καὶ λευκὸν ἢ μεταξὺ κυανοῦ καὶ λευκοῦ, γαλανόλευκος· **2**) εἰδ. τὸ θηλ. ἡ **κυανόλευκος** ὡς οὐσ. ἡ ἑλληνικὴ σημαία λόγῳ τῶν χρωμάτων αὐτῆς, γαλανόλευκη.

κυανόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀξίνη χρωστική, ἔχουσα λίαν ἀνθεκτικὸν χρῶμα διὰ τὸ ἔριον κ. τὴν μέταξαν.

κυανοξικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. χημ. ἄχροες κρύσταλλοι, διαρρέοντες εἰς τὸν ἀέρα.

κυανοπάθεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **κυανοδερμία** ἡ κυάνωσις βλ.λ.

κῠᾰνόπεζα (ἡ) ἐπ. ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἡ ἔχουσα κυανοῦς, μέλανας ἢ χαλυβδίνους πόδας : Ἰλ.Λ 629 **ἐπιπροΐηλε τράπεζαν καλὴν κυανόπεζαν εὔξοον** (Εὐστ.867,27 «τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τοὺς πόδας», τὸ ῡ χάριν τοῦ μέτρου).

κῡᾰνόπεπλος-ον ἐπίθ. τῆς Δήμητρος πενθούσης ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς θυγατρός της, ἡ ἔχουσα κυανοῦν, μέλανα πέπλον, μελανείμων : Ὕμν.Δήμ. 319· || κ. ἐπίθ. τῆς Λητοῦς : Ἡσίοδ.Θ 406 **Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο** (τὸ ῡ χάριν τοῦ μέτρου).

κῠᾰνοπλόκᾰμος-ον ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν, ὁ ἔχων κυανοῦς, μέλανας πλοκάμους, μαῦρα μαλλιά : Βακχ.5,33, Κόϊντ.5,345 **κυανοπλοκάμοις ἁλίῃσιν.**

κῠᾰνόπλοκος-ον ποι. ἐπίθ. τῆς Θέτιδος, ἡ κυανοπλόκαμος βλ.λ., ἡ μαυρομαλλοῦσα : Πίνδ. Παιᾶν.6,83 **κυανόπλοκος Θέτις** (δ.γρ. κυανόκομος).

κυανόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κυανοῦς πόδας ἔχοντα.

κῠᾰνοπρῴρειος-ον ποι. κ. **κυανόπρῳρος** βλ.λ., θηλ. κ. **κυανοπρώειρα** (Σιμων.241) : Ὀδ.Γ 299 **τὰς πέντε νέας κυανοπρῳρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.**

κῠᾰνόπρῳρος-ον (πρῷρα) ποι. κ. **κυανοπρῴρειος**, θηλ. κ. **κυανόπρῳρᾰ** (Βακχ.16,1), ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων πρῷραν κυανοῦ, μέλανος χρώματος, ὁ μελανόπρῳρος : Ἰλ.Ο 693 **Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο ἀντίος ἀΐξας**, Ὀδ.Ι 482 **κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρῴροιο.**

κῡᾰνόπτερος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων κυανᾶ, μέλανα πτερά, ὁ μελανόπτερος, οἷον ὁ κόραξ : Εὐρ.Ἀνδρ.862 **Φθιάδος ἐκ γᾶς κυανόπτερος ὄρνις εἴθ' εἴην**· || γεν. κ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ ἔχων μελαίνας πτέρυγας : Ἡσίοδ.Α 393 **χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν ἄρχεται**· || νεώτ. ζωολ. **τὰ κυανόπτερα** ὡς οὐσ. κ. **κυανοπτέρυγα** βλ.λ.

κυανοπτέρυγα (τὰ) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ ἢ ἔντομα ἔχοντα κυανᾶς, μελαίνας πτέρυγας, ἄ. κυανόπτερα.

κῠᾰνοπτέρυξ-ῠγος (ὁ,ἡ) ἐπίθ. τοῦ Ἔρωτος, τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ὁ κυανᾶς, μελαίνας πτέρυγας ἔχων, ὁ κυανόπτερος : Κερκ.5,2.

κυανοπώγων-ωνος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων κυανῆν, μέλαιναν γενειάδα· || μυθικὸς ἥρως τῶν Γάλλων ἔχων τὴν μανίαν νὰ φονεύῃ τὰς συζύγους του.

κυανορραμφῆ (τὰ) νεώτ. πτηνὰ ἔχοντα κυανοῦν ράμφος· || ἔντομα ἔχοντα κυανοῦν ρύγχος.

κύᾰνος (ὁ,ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **κυανός** τὸ πρὸς τὸ μέλαν τεῖνον κυανοῦν χρῶμα, τὸ μαῦρο γαλάζο· Ἡσ. «εἶδος χρώματος οὐρανοειδές», Εὐστ.829,19 «εἶδός τι χρώματος μέλανος»,: Ἀλέξ. Ἀφρ Μετ.162,4 (θηλ.)· **2**) εἰδ. π. Ὁμ. τεχνητὴ κυανῆ ὕαλας κεχρωσμένη διὰ χαλκίτου ἢ κοβαλτίου, ἀπομίμησις τοῦ φυσικοῦ κυάνου (lapis lazuli) ἢ κτ. ἄ. ὁ βαθὺ κυανοῦν χρῶμα ἔχων χάλυψ, οἷος ὁ τῶν κεκοσμημένων μεταλλίνων κατασκευασμάτων, ἰδίως ὅπλων καὶ πανοπλιῶν : Ἰλ.Λ 24 **δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο** (σχόλ. «χρώματι κυανῷ εἰκασμένου», δέκα ράβδοι ἐκ βαθέος κυανοῦ χάλυβος ἦσαν περιηρμοσμέναι εἰς τὸν θώρακα τοῦ Ἀγαμέμνονος), Ὀδ.Η 87 **περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο** (Εὐστ.1570,28 «κυάνεος δὲ νῦν ὁ θριγκὸς τῷ τείχει, ὡς ἂν οὕτως ἀεροειδὲς τὸ μετέωρον φαίνοιτο», ἡ ἐκ βαθέος κυανοῦ χάλυβος στεφάνη ἢ ζωφόρος τοῦ τοίχου), Ἡσίοδ.Α 143 **κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο**· **3**) π. πεζ. ὁ χαλκίτης λίθος μετὰ κιτρίνων χαλικοκηλίδων, ἐν ἴσῃ τῇ χρυσῇ μοίρᾳ θεωρούμενος καὶ προτιμώμενος τοῦ σαπφείρου, ὁ λαζουρίτης : Πλάτ.Φαίδ.113C **τόπον . . χρῶμα δ' ἔχοντα ὅλον οἷον κυανός, ὃν δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον**, Θεόφρ.Λίθ.31 **καλεῖται δὲ κύανος**, αὐτ.40 **τὰ δὲ οἷον ἄμμου καθάπερ χρυσόκολλα καὶ κύανος**, Διοσκ.5,91· **4**) χαλκίτης κυανοῦς λίθος, γεώδης καὶ χαλαρός, διαλυόμενος ἐν τῷ ὕδατι ὡς μίλτος καὶ χρησιμεύων ὡς κυανῆ βαφὴ εἰς ἐπίχρισιν, γαλαζόπετρα : Ἱππ. Καρδ.2 **κυανῷ ἢ μίλτῳ φορύξας ὕδωρ**, Γαλ.12,233, Κριναγ.ΑΠ 6,229 **αἰετοῦ . . ἀκρόπτερον ὀξὺ σιδήρῳ γλυφθὲν καὶ βαπτῇ πορφύρεον κυάνῳ**, Λουκ. Λεξιφ.22 **κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ**, Παυσ.5,11,5 **τούτων τῶν ἐρυμάτων ὅσον μὲν ἀπαντικρὺ τῶν θυρῶν ἐστίν, ἀλήλιπται κυανῷ μόνον**· **5**) θηλ. τὸ φυτὸν κενταύριον, μπλουέ : Πλίν.Φ1 21,68· **6**) τὸ πτηνὸν κόσσυφος ὁ κυανοῦς, ὁ πετροκότσυφας : Ἀριστλ.ΖΙ 617a,23 **ἔστι δέ τις πετραῖος ᾧ ὄνομα κύανος . . ποιεῖται δ' ἐπὶ τῶν πετρῶν τὰς διατριβάς**, Αἰλ.ΖΙ 4,59· **7**) Ἡσ. «θαλάττιον ὕδωρ»· **8**) ὡς ἐπίθ. συγκρ. **κυανώτερος** κ. ὑπερθ. **-ώτατος**, ὁ ἔχων χρῶμα κυανοῦν, ὁ κυανόχρους, ὁ γαλάζιος : Σουΐδ «κυανώτατος· μελανώτατος» : Νίκ.Θηρ.438 **χλοάοντα δαεὶς κύανόν τε δράκοντα**, Φιλόστρ.Εἰκ 1,6 **κυανώτατον νᾶμα**, ΨΛουκ.Φιλόπ.21 **ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου.**

κυανοσιδηρῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ὀρυκτολ. προϊὸν ἀποσαθρώσεως τοῦ ὀρυκτοῦ σιδηρίτου, περιέχον μαγγανιούχους προσμείξεις.

κυανόσπερμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγρωστοειδῶν.

κυανόστολος-ον μτγν. ὁ κυανᾶ, μέλανα ἐνδεδυμένος : Βίων 1,4 **κυανόστολα στήθεα.**

κυανοτυπία (ἡ) νεώτ. φωτογραφικὴ μέθοδος τυπώσεως εἰκόνων διὰ σιδηροαλάτων.

κυανοῦν-εον (τὸ) οὐδ. τοῦ κυανοῦς βλ.λ.

κυανουρικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. ἄχρους κρυσταλλικὴ οὐσία λαμβανομένη διὰ θερμάνσεως οὐρίας.

κυανοῦς-εος-ῆ-έα-οῦν-εον. (κύανος) κ. νεώτ., ποι. **κυάνεος** ὁ ἔχων βαθὺ τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ, ὁ βαθύχρους, ὁ μπλὲ σκοῦρος, γεράνιος : Ἰλ.Σ 26 **κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν τρεῖς ἑκάτερθε**, Ἡσίοδ.Α 167 **κυάνεοι κατὰ νῶτα** (δράκοντες)· || ὁμ. ἐπὶ τῆς χελιδόνος, ἀλκυόνος, δελφῖνος κ. ἄ. : Σιμων.74 **κυανέα χελιδοῖ**, Ἀριστλ ΖΙ 566b,12 **διαφέρει δὲ φώκαινα δελφῖνος . . καὶ τὸ χρῶμα ἔχει κυανοῦν**, αὐτ.616a,15 **ἡ δὲ ἀλκυὼν ἔστι οὐ πολλῷ μείζων τοῦ στρουθοῦ, τὸ δὲ χρῶμα καὶ κυανοῦν ἔχει**· || κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : Εὐρ.ΙΤ 7 **κυανέαν ἅλα στρέφει**, Ἀριστλ.Πρ.932a,31 **διὰ τί ποτε τοῦ μὲν νότου πνέοντος ἡ θάλαττα κυανέα γίγνεται, τοῦ δὲ βορέου ζοφώδης;**· **2**) νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, οὐρανύς, θαλασσύς, γαλάζιος· || τὸ **κυανοῦν** ὡς οὐσ. τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ γαλάζιο, μπλέ· || νεώτ. χημ. **κυανοῦν ἀγγλικὸν**

(ἀνόργανον χρῶμα συνιστάμενον ἐκ βασικοῦ ανθρακικοῦ χαλκοῦ καὶ ὑδροξιδίου τοῦ χαλκοῦ) κ. ἄ.· **3**) ἐπὶ τῆς πενθίμου καλύπτρας τῆς Θέτιδος, μέλας, μαῦρος : Ἰλ.Ω 94 **ὣς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων κυάνεον**· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῶν ὀφρύων τοῦ Διός, τοῦ πώγωνος τοῦ Ὀδυσσέως, τῆς κόμης τοῦ Ἕκτορος κ. ἄ. : Ἰλ Α 528 **ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε** Κρονίων, Ὀδ. Π 176 **κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον**· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῶν νεφῶν, τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης φαινομένης ἄμμου, τάφρου κ. ἄ., σκοτεινός, μαῦρος : Ἰλ.Υ 418 **νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν κυανέη**, Ὀδ.Μ 243 **ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν ψάμμῳ κυανέη**, Σαπφ.119 **κ- θάλαμος**, Πίνδ.ἀπ.87,4 **κ- χθών**· ‖ συνεκδ. ἐπὶ πλήθους : Ἰλ.Δ 282 **κυάνεαι φάλαγγες** (πυκνὰ πλήθη στρατοῦ), αὐτ.Π 66 **κυάνεον Τρώων νέφος**· **4**) μτφ. σκοτεινός, μοῦρος, φοβερός : Ἡσίοδ.Α 249 **αἱ δὲ μετ' αὐτοὺς Κῆρες κυάνεαι**, Σιμων.37,8 **κ- δνόφος**, Πίνδ.Ο 6,40 **λόχμας ὑπὸ κυανέας τίκτε θεόφρονα κοῦρον**, Ἐπιγρ. **κ- Ἅιδης**

κῠᾰ́νοφρυς-υος-υ μτγν. ὁ ἔχων κυανᾶς, μελαίνας ὀφρῦς : Θεόκρ.3,18 **ὦ κυάνοφρυ Νύμφα**, αὐτ.17,53 **Ἀργεία κυάνοφρυ.**

κῡᾰνοχαίτης(ὁ) ἐπ. κ. **κυᾰνοχαῖτα** συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ ἔχων μέλαιναν κόμην, ὁ μαυρομάλλης : Ἰλ.Υ 144 **ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο κυανοχαίτης τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο**, Ὀδ.Ι 536 **τοῦ δ' ἔκλυε κυανοχαίτης**· ‖ κ. ὡς κύριον ὄνομα : Ἡσίοδ.Θ 278 **τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης ἐν μαλακῷ λειμῶνι**· **2**) ἐπὶ ἵππου, ὁ ἔχων μέλαιναν χαίτην : Ἰλ.Υ 224 **ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ**, Ἡσίοδ.Α 120 **ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην πάντῃ ἀναστρωφῶν.**

κῠᾰνόχρους-οος-ουν-οον ὁ ἔχων χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, μελάγχρους, ὁ μπλὲ σκοῦρος : Εὐρ Ἑλ. 1502 **κυανόχροά τε κυμάτων ῥόθια πολιὰ θαλάσσας**, Νεχέφ π.Βέττ.Βάλ 241,1,18 **κυανόχρους πέπλος**, Ὀππ.Ἁλ.2,599 **κυανόχροα λίμνης ἑρπετά.**

κῠᾰνόχρως-ωτος-ων ὁ κυανόχρους βλ λ, ὁ βαθὺς κυανοῦς : Εὐρ.Φοίν.308 **κυανόχρωτα χαίτας πλόκαμον**, Ἀλκιδ.π.Ἀριστλ.Ρητ.140 a,5 **καὶ κυανόχρων τὸ τῆς θαλάττης ἔδαφος.**

κῠᾰνόχρωτος-ον ὁ κυανόχρους βλ.λ.: Ὀρφ.Ἀλ. 69,6 **κυανόχρωτοι Εὐμενίδες** (τὸ ῡ χάριν τοῦ μέτρου), Μαν.1,327 **κυανοχρώτοιο Κρόνοιο.**

Κυανοφιών-ῶνος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομα μηνὸς ἐν Κυζίκῳ, ὁ π. Ἀττ. Πυανεψιών, ὁ Νοέμβριος.

κυανυδρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. προϊὸν προσθήκης ὑδροκυανίου εἰς ἀλδεΰδας καὶ κετόνας.

κῡᾰνῶ-έω μτγν. ὁμτβ. φαίνομαι κυανοῦς, μου ρογάλαζος, μελανίζω, κυανίζω· Φρύν. ἐν ΑΒ 46,27 «κυανεῖ ἡ θάλαττα· ἀντὶ τοῦ κυανίζει, μελανίζει. Καὶ ἔστι κυανῶ ὥσπερ ἐκ τοῦ πολεμῶ πολεμίζω, οὕτω καὶ κυανῶ κυανίζω» : Διον.Περ.1111 **ὑπὸ χρόα κυανέουσι.**

κῡᾰνώπης (ὁ) μτγν., θηλ. **-ῶπις-ιδος**, ἐπὶ ἵππων, ὁ ἔχων κυανοῦς ὀφθαλμούς, ὁ μελανόφθαλμος, μαυρομμάτης : Ὀππ.Κυν.1,307 **ἵππους κυανώπεας.**

κῠᾰνῶπις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ **κυανώπης** βλ.λ., ἐπίθ. τῆς Ἀμφιτρίτης : Ὀδ.Μ 60 **προτὶ δ' αὐτὰς κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης**· ‖ κ. ἐπὶ ἄλλων, οἷον Νυμφῶν, Μουσῶν κτλ.· Ἡσίοδ Α 356 **τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα Θεμιστονόην κυανῶπιν**, Ἀνοκρ.2,2 **κυανώπιδες Νύμφαι**, Ἐπιγρ. **κυανῶπις Μοῦσα**· **2**) ἐπὶ πλοίων, ὁ κυανόπρωρος βλ.λ. : Αἰσχ.Πέρσ.559 **ὁμόπτεροι κυανώπιδες νᾶες μὲν ἄγαγον**, Βακχ 12,160.

κῠᾰνωπός-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων μέλαν ἐξωτερικὸν χρῶμα, ὁ μέλας φαινόμενος, μουριδερός : Τραγ.Ἀδέσπ.541,3 **νώτισμα θηρὸς κυανωπόν**, Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,4] **δάκρυον κυανωπὸν ἀκάνθης**, Ἀγαθ.ΑΠ 4,3b,36 **κυανωπὸν ὑπὲρ δύσιν ἄτρομος ἕρπων κύρβιας Ἀλκείδαο μετέρχεο**· **2**) νεώτ. ὁ ἀποκλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν χρῶμα.

κυάνωσις-εως (ἡ) (ὡς εἰ ἐκ ρ. κυανῶ-όω) μτγν. κ. νεώτ. τὸ βαθὺ κυανοῦν χρῶμα, τὸ γαλάζιο : Πλούτ.Ἠθ.879D (κῶδ.)· **2**) νεώτ. ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος πρὸς τὸ κυανοῦν· **3**) νεώτ. ἰατρ. σύμπτωμα παθολογικόν, καθ' ὃ τὸ δέρμα καὶ οἱ βλεννογόνοι προσλαμβάνουσιν ἰδίαν κυανωτικὴν χροιάν· **4**) εἰδ. ἐπὶ μετάλλων, ἡ δι' ὀξέος ἐπίχρυσις μεταλλίνων εἰδῶν πρὸς προστασίαν ἀπὸ τῆς ὀξιδώσεως ἢ πρὸς κόσμον, πρβλ. δαμασκήνωσις.

κυανωτήριον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ κυάνωσις βλ.λ.4), στίλβωτρον.

κυανωτικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ πάσχων ἐκ κυανώσεως βλ.λ.3).

κυανωτίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἐφημεριδῶν.**

κῠᾰρ-ᾰρος (τὸ) (κύω) κ. νεώτ. τὸ κοῖλον, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης· Ἡσ. «τὸ τῆς ῥαφίδος, βελόνης τρῆμα» : Ἱππ.Νούσ.2,33 **ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτὴν ἐκ τοῦ ἑτέρου κύαρ ἔχουσαν**· **2**) ἡ ἔνδον τῆς εἰσόδου τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου μοῖρα· Πολυδ.2,86 «τὸ ἐντὸς τοῦ τρυπήματος τοῦ ὠτός»· **3**) νεώτ. ἡ στομὶς τοῦ χαλινοῦ δι' ἧς ἐξορτᾶται ἀπὸ τὸ παρογναθίδιον· ἢ ἡ ὀπὴ τοῦ ἀναβολέως δι' ἧς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἀρτάνης.

κυβάθθα Ἡσ. «αἷμα».

κῡβάζω (κύβη) ἀναστρέφω τι, ἀναποδογυρίζω, βάλλω κατακέφαλα· Ἡσ.«κυβάσσαι· καταστρέψαι».

κυβαία (ἡ) πάπ., ὑποκορ. **κυβαίδιον** εἶδος πλοίου, λατ.cybaea.

κυβαίδιον (τὸ) πάπ. κ.**-ᾴδιον** ὑποκορ. τοῦ κυβαία.

κυβαίζοντες Ἡσ. «λάσωνες».

κυβάλης (ὁ) μσν. ὁ κίναιδος : Εὐστ.1431,46· πρβλ. Ἡσ.ἐν λ. κυπάτης.

κυβαλία (ἡ) πάπ. ἡ κιναίδεια.

κῠβᾰλικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κυβάλην, ὁ φαῦλος, ὁ ὀχρεῖος : Τιμοκρ.1,6 **ἀργυρεοῖσι κυβαλικοῖσι**· πρβλ. κυβηλικός.

κύβαρον (τὸ) νεώτ. ἐπὶ Ὄθωνος, πηλήκιον τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ πεζικοῦ καὶ πυροβολικοῦ.

κύβας (ὁ) (κύβη) λάρναξ, νεκροθήκη, κυβούρι· Ἡσ. «σορός» (κῶδ.συρός).

κύββα (ἡ) τὸ ποτήριον· Ἡσ. «κύμβη».

κῦβδᾰ (κύπτω) ἐπὶ ἀνδρὸς μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ ἔμπροσθεν κύπτουσαν, κεκυφότως, ακυφτά, μὲ τὸ κεφάλι 'μπρός, ἐν αἰσχρᾷ σημ. : Ἀρχίλ.32 **κύβδα ἦν πονευμένη**, Ἀριστφ.Ἱππ.365 **ἐγὼ δέ γ' ἐξελῶ σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα**, αὐτ.Θεσμ.489.

κύβεῦρον (τὸ) ἀρχ. λεξ. ἡ κυψέλη, αἱ τρῦπαι τῆς κηρήθρας· Ἡσ. «τὰ τῶν μελισσῶν», Σουΐδ. «θήκην μελισσῶν».

κῠβεία (ἡ) (κυβεύω) ἡ πρᾶξις τοῦ κυβεύειν, τοῦ παίζειν κύβους, τὸ παίξιμο τῶν κύβων, ζαριῶν : Ξεν.Ἀπομν.1,3,2 **οὐδὲν διάφορον ἐνόμιζεν εὔχεσθαι ἢ εἰ κυβείαν ἢ ἄλλο τι εὔχοιντο τῶν φανερῶς ἀδήλων ὅπως ἀποβήσοιτο**, Πλάτ.Φαῖδρ. 274D **πεττείας τε καὶ κυβείας**· ‖ μτφ. Φώτ. 182,17 «κυβεία ἐπὶ τῶν παραβόλων πραγμάτων ἔλεγον»· **2**) μτφ. ἡ δολιότης, τὰ τεχνάσματα τῶν ἀνθρώπων : ΚΔ'Ἐφεσ.4,14 **ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μέθοδον τῆς πλάνης**· **3**) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. κερδοσκοπία ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ δι' ἀθεμίτων μέσων : **ἡ κυβεία ἐπὶ τοῦ συναλλάγματος.**

κῠβείας (ὁ) μτγν. εἶδος πηλαμύδος : Ὀππ.Ἁλ.1,183.

κῠβεῖον (τὸ) (κυβεύω) τὸ κυβευτήριον, τόπος, οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ κυβεύουσι, παίζουσι τοὺς κύβους, τὰ ζάρια· Πολυδ.9,48 «κυβεῖα, κυβευτήρια», Ἡσ.

«τόπος, εἰς ὃν συνῄεσαν κυβεύσοντες» : Αἰσχίν.1, 79 **ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσιν.**

κύβειρος Σουΐδ. «ἀναιδής».

κύβελα (τὰ) Ἡσ. ἄντρα, φωλεοὶ ἀγρίων θηρίων.

κυβέλεια (τὰ) μτγν. ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Κυβέλης : Συνέσ.86Β **πολλὴν οἶμαι τοὺς ἐν τοῖς Κυβελείοις αὐτῷ τοὺς κατεαγότας ὑπὲρ τοῦ λόγου χάριν εἰδέναι.**

κυβέλειον (τὸ) μτγν., δ.γρ. **κυβέλιον** τὸ κυανοῦν ἴον : ΨΔιοσκ.4,121.

κυβέλη (ἡ) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός· ΕΜ 543,1 «κύαρ» **2)** ὡς κύρ. ὄν. δωρ. **Κυβέλα,** ἰων. **Κυβήβη** θεὰ φρυγία ταυτισθεῖσα τῇ Ῥέᾳ.

κυβεληγενής-οῦς-ές λεξ. ἐπίθ. τῆς Κυβέλης, ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κύβελον γεννηθεῖσα : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Κυβέλεια «καὶ Κύβελον ὄρος, ἀφ' οὗ ἡ Ῥέα λέγεται Κυβεληγενὴς καὶ Κυβελίς».

κυβεληΐος-α-ον μτγν. κ. **κυβέλειος** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κυβέλην : Μαν.5,180 **κυβεληΐον ἔνθεον Ἄττιν.**

κυβεληΐς-ΐδος (ἡ) θηλ. τοῦ Κυβεληΐος βλ.λ. : Νόνν.Δ 14,10 **ἀΐουσα Κυβεληΐδος** ἠχοῦς.

κυβεπίκυβος (ὁ) μτγν. τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν, κύβων, οἷον $216 = 2^3 \times 3^3$: Θεοδώρ. 866 **τῶν ἀριθμῶν οἱ μὲν εἰσι ἄρτιοι, οἱ δὲ περιττοί, οἱ δὲ ἀρτιοπέριττοι, οἱ δὲ περισσάρτιοι· καὶ οἱ μὲν κύβοι, οἱ δὲ ἐπίκυβοι, οἱ δὲ κυβεπίκυβοι.**

κυβερνεῖο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. οἴκημα, ἐν ᾧ διαμένει κυβερνήτης, πρόεδρος δημοκρατίας· **2)** τμῆμα διοικητικὸν τοῦ ρωσσικοῦ κράτους : **ἡ Ρωσία διαιρεῖται εἰς κυβερνεῖα.**

κυβέρνημα-ατος (τὸ) (κυβερνῶ) δημ. ἡ διὰ τοῦ πηδαλίου διεύθυνσις πλοίου, διακυβέρνησις, οἰάκισμα : Ἐφταλ.Γ 283 **ποὺ τοὺς ξεπέρναε ὅλους σὲ καραβιοῦ κυβέρνημα σά μάνιαζε ἀνεμοῦρα·** **2)** ἡ λυσιτελὴς μέριμνα πρὸς οἰκονομικὴν διοίκησιν τῶν τοῦ οἴκου καὶ συντήρησιν τῶν οἰκείων : **τὸ κυβέρνημα τοῦ σπιτιοῦ τὄχει ἡ μεγάλη κόρη τους,** ἄ. κυβέρνια (ἡ).

κυβερνήσια (τὰ) μτγν. (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς μνήμην τοῦ Θησέως : Πλούτ.Θησ.17 **τά Κυβερνήσιά φασιν ἐκείνοις τελεῖσθαι.**

κυβέρνησις-εως (ἡ) (κυβερνῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η, δωρ. **-ᾶσις** ἐπὶ πλοίων, ἡ διὰ τοῦ πηδαλίου διεύθυνσις πλοίου, τὸ οἰάκισμα : Πλάτ.Πολ. 488Β **ναύτας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, - ἀσθενοῦντος τοῦ πλοιάρχου ἀνέλαβε τὴν κυβέρνησιν ὁ ὑποπλοίαρχος·** **2)** γεν. κ. δημ. διοίκησις, διεύθυνσις : Πίνδ.Π 10,77 **πολίων κυβερνάσεις,** ΚΔ Κορινθ.Ι,12,28 **καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, . . κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν,** Μηναῖ.11,3 **θείᾳ κυβερνήσει γὰρ ἐφθάσατε,** Ἱππιατρ.147,22,Πράξ. Συνόδ.3,1109,3 **τὰς τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους κυβερνήσεις διοικούντων,** Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,7 **τὸν ἀγαποῦσεν ὁ λαός του διὰ τὴν φρονιμάδα του καὶ καλὴν κυβέρνησιν·** || δημ. εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς χώρας, τὰ τοῦ οἴκου, ἡ μέριμνα πρὸς τὴν οἰκονομικὴν ἐπάρκειαν διὰ συντήρησιν τῶν οἰκείων, ἄ. κυβέρνια, κυβέρνημα· **3)** νεώτ. ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἔν τινι χώρᾳ, ἐν ἀντιδ. πρὸς τὴν νομοθετικὴν καὶ δικαστικήν : **ἡ κυβέρνησις εἶναι ὑπεύθυνος ἐνώπιον τῆς βουλῆς·** || τὸ σύνολον τῶν προσώπων τῶν ὑπευθύνως ἀσκούντων τὴν ἐν τῷ κράτει ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον : **ἡ παραίτησις - ὁ ἀνασχηματισμὸς τῆς κυβερνήσεως·** || **κυβέρνησις ἄχρους ἢ ἀχρωμάτιστος** (ἡ ἀποτελουμένη ἐκ προσώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς πολιτικὰς ἀποχρώσεις), ἄ. **ἄχρουν ὑπουργεῖον·** || **κυβέρνησις ὑπηρεσιακὴ** (ἡ σχηματιζομένη πρὸς διενέργειαν ἐκλογῶν καὶ περιοριζομένη εἰς τὰ τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας ζητήματα)· || **κυβέρνησις οἰκουμενικὴ** (ἡ ἀπαρτιζομένη ἐκ μελῶν πάντων ἢ τῶν κυριωτέρων πολιτικῶν κομμάτων)· || **Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως** (ἡ ἐπίσημος ἐφημερὶς τοῦ κράτους ἐν ᾗ δημοσιεύονται μόνον οἱ νόμοι, τὰ διατάγματα καί τινες τῶν πράξεων τῆς κυβερνήσεως ἀπαιτοῦσαι μεμαρτυρημένην ἐπισήμως δημοσιότητα).

κυβερνήτειρα (ἡ) μτγν., θηλ. τοῦ **κυβερνητήρ** βλ.λ. : Πολλδ.ΑΠ 10,65 **τὴν δὲ τύχην βιότοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες·** || κ. ὡς ἐπίθ. : Νόνν.1,88 **βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα πορείης κούρη φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος.**

κυβερνητήρ-ῆρος (ὁ) (κυβερνῶ), δωρ. **-ᾱτήρ** ὁ κυβερνήτης, ὁ πηδαλιοῦχος : Ὀδ.Θ 557 **οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν·** || κ. μτφ. : Πίνδ.Π 4,274 **εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται,** Ἀπολλ.Ρ 2,72, Μαν.4,398 **σκαφέων κυβερνητῆρας·** **2)** κ. ὡς ἐπίθ. ὁ δι' οὗ τις κυβερνᾷ, διευθύνει : Ὀππ.Κυν.1,96 **κυβερνητῆρα χαλινὸν ἵππων.**

κυβερνητήριος-α-ον μτγν. ὁ κυβερνητικός : Χρησμ.π.Πλούτ.Σόλ.14 **κυβερνητήριον ἔργον.**

κυβερνήτης (ὁ) (κυβερνῶ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., σιόλ. **κυμερνήτης,** δημ. θηλ. **κυβερνήτρα** ἐπὶ πλοίων, ὁ διευθύνων τὸ πλοῖον, ὁ πηδαλιοῦχος, ὁ οἰακοστρόφος, συνεκδ. ὁ πλοίαρχος, καπετάνιος : Ἰλ.Τ 43 **οἵ τε κυβερνῆτ' ἦσαν ἔχον τ' οἰήια νηῶν χοῖ ταμίαι παρὰ νηυσίν,** Ὀδ.Ι 78 **τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον,** Ἡρ.2,164,Ἀριστφ.Θεσμ. 837 **τριήραρχον πονηρόν, ἢ κυβερνήτην κακόν,** Θουκ.7,70 **τοῖς κυβερνήταις τῶν μὲν φυλακὴν τῶν δ' ἐπιβουλήν,** Πλάτ.Πολ.341C **ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης ναυτῶν ἄρχων ἐστὶν ἢ ναύτης,** Πάπ. **κυβερνήτου πλοίου ναυλωσίμου, - ὁ κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου·** **2)** μτφ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ διευθυντής, διοικητής, ὁ προϊστάμενος, ὁ πρῶτος ἄρχων πολιτείας : Εὐρ.Ἱκ.880 **ἐπεί τοι κοὐδὲν αἰτία πόλις κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν·** || εἰδ. τίτλος τοῦ πρώτου μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀνωτάτου ἄρχοντος τῆς Ἑλλάδος Ἰω. Καποδιστρίου· || γεν., δημ. θηλ. **-ήτρα** ὁ διέπων, ὁ ἰθύνων, ὁ ρυθμίζων, ἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ προσωποποιουμένων συμβολικῶς δυνάμεων, καθολικῶν φαινομένων ἢ ἰδιοτήτων: Πλάτ.Φαῖδρ.247C **ἡ γὰρ ἀχρώματός τε . . καὶ ἀναφὴς οὐσία ὄντως ψυχῆς οὖσα κυβερνήτῃ μόνῳ θεατὴ νῷ,** Σέργ Μακρ. ἐν Σάθ.3,278 **δεδοικὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ ἀφορῶν πρὸς τὸν κυβερνήτην Χριστόν,** Παλαμ.Περ.Χαιρ.118,2 **στὰ βοσκὸ τῶν τραγουδιῶν ἦρθες, κυβερνήτρα τῶν καρδιῶν,** Ζερβ.Λυρ. Σάτ.1,57 **γιατί ἡ ἀφέντρα τῆς ζωῆς, τοῦ κόσμου ἡ κυβερνήτρα** (ἡ τύχη).

κυβερνητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυβέρνησιν, διεύθυνσιν πλοίου, ὁ ἐπιστάμενος τὰ κατὰ ναῦν : Πλάτ.Πολιτ.488D **ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν,** αὐτ.Ἀλκ.1,135Α **νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐστερημένῳ,** αὐτ.1,119D **βελτίστῳ εἶναι τὰ κυβερνητικὰ** (τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ πλοίου)· κ. συγκρ. : αὐτ. Πολ.551C **εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη·** κ. ὑπερθ.: Ξεν.Ἀπομν.3,3,9 **καὶ ἐν πλοίῳ** (οἱ πλέοντες), **ὃν ἂν κυβερνητικώτατον·** || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου : Πλάτ.Γοργ.511D **ἐγώ σοι μείζονα ταύτης ἐρῶ, τὴν κυβερνητικήν,** Πολύβ.12,27,9 **τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον συμβαίνειν ἐπὶ ἰατρικῆς καὶ κυβερνητικῆς·** || ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Πλάτ.Πολιτ.299C **οὐδένα γὰρ ἀγνοεῖν τό τε ἰατρικὸν . . οὐδὲ τὸ κυβερνητικόν·** **2)** μτφ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυβέρνησιν, διοίκησιν ἀνθρώπων ἢ πολιτείας : Κλειτ.408Β **τὴν**

τῶν ἀνθρώπων **κυβερνητικήν**· **3**) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον : **κυβερνητικαὶ πράξεις, - κυβερνητικὴ κρίσις** (ἡ παραίτησις τῆς κυβερνήσεως καὶ τὸ διάστημα τὸ περιλαμβανόμενον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς παραιτήσεως μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ὁρκωμοσίας τῆς νέας κυβερνήσεως)· νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κόμμα, ἐξ οὗ προῆλθεν ἡ κυβέρνησις, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον : **κυβερνητικοὶ βουλευταί.**

κυβερνητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυβερνητικὸν βλ.λ. : Δίων Χρ.1,150 **καθάπερ οὖν οὐκ ἔστι κυβερνᾶν μὴ κυβερνητικῶς, οὕτως οὐδὲ βασιλεύειν μὴ βασιλικῶς.**

κυβερνῆτις-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ κυβερνήτης βλ.λ. : Ἑρμιππ.Διολ.Ἀστρολ.20· ‖ πάπ. ἐπίθ. τῆς Ἴσιδος.

κυβέρνια (ἡ) δημ. ἡ διοχείρισις τῶν τοῦ οἴκου, ἰδ. πρὸς οἰκονομικὴν ἐπάρκειαν, ἅ. κυβέρνημα, κυβέρνηση βλ.λς 2) : **κάνει καλὴ κυβέρνια τοῦ σπιτιοῦ του**· ‖ ὁ πορισμὸς τῶν τοῦ βίου : εὐχὴ **ὁ θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ κυβέρνια**· **2**) εἰδ. αἱ ὑπάρχουσαι ἐν τῷ οἴκῳ προμήθειαι τροφίμων, ἰδ. παρ' ἀγρόταις πρὸς συντήρησιν κτ. τὸν χειμῶνα, ἰδ. αἱ ἐκ δημητριακῶν ἢ ἀλεύρου.

κυβέρνιον (τὸ) γλωσσ. τὸ πηδάλιον, τὸ τιμόνι.

κυβερνισμός (ὁ) μτγν. ἡ κυβέρνησις : Ἀκύλ.ΠΔ Να.3,1.

κύβερνος (ὁ) μτγν. κ. μσν. κ. **κυβερνός** ὁ κυβερνήτης, καπετάνιος, καραβοκύρης : Γρηγ.Ναζ.2.154Β **κύβερνος ἴδμων φεύξεται τρικυμίας**· **2**) μτφ. ὁ κυβερνῶν, διοικῶν πολιτεῖον : Χρον Μορ.279 **καὶ θέλουν σε δι' ἀφέντη διὰ κεφαλὴν καὶ κυβερνὸν τόσο μεγάλοι ἄνθρωποι** (κῶδ. κύβερνον).

κυβερνῶ-**άω** κ.μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀναφ. πρὸς πλοῖον, διευθύνω διὰ τοῦ πηδαλίου, πηδαλιουχῶ, τιμονίζω : Ὀδ.Γ 283 **ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι,** Πλάτ. Πολιτ.299Ε **ὡς οὐ κατὰ τὰ γράμματα . . ἐκυβέρνησε τὰς ναῦς,** Βί.Ἀλεξ.128 **καὶ κυβερνῶντας κάλλιστα πλοῖα τὰ τῶν βαρβάρων,** Ἐρωτόκρ.2, 556 **κι ὡσὰν ὁ ναύτης στὴ χιονιὰ καὶ στὴν πολλὴν ἀντάρα, ὄντε τὴ νύχτα κυβερνᾷ μὲ φόβο καὶ τρομάρα**· κ. παθ. : Πίνδ.Ο 12,3 **κυβερνῶνται νᾶες**· ‖ κ. ἀπολ. ἐνεργῶ ὡς κυβερνήτης ἢ πηδαλιοῦχος : Ἀριστφ.Ἱππ.544 **ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι . . κᾆτα κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ**· ‖ συνεκδ. ἐπὶ ἅρματος ἢ ἵππων, διευθύνω : Πλάτ. Θεάγ.123C **ἣ τὰ ἅρματα κυβερνῶσι,** Ἡρωδιαν. Ἱστ.7,9,13 **ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καὶ χαλινῶν ἄνευ ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾶν**· **2**) μτφ. διοικῶ τι, διευθύνω πολιτείαν ἢ ὁμάδα ἀνθρώπων ἢ κ. γεν. τὸ σύνολον τῶν ἀνθρ. : Πίνδ.Π 5,122 **Διός νόος κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν,** Πλάτ. Εὐθ.291D **τῆς πόλεως πάντα κυβερνῶσα,** Ἡρώνδ. 2,100 **τὴν δίκην ὀρθῇ γνώμῃ κυβερνᾶτε,** Μηναῖ.12, 7 Θεοτ. **κόσμου οὖσα προστάτις, Μῆτερ ἀειπάρθενε, σύ με κυβέρνησον,** Κασσάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,5 **ὁπού ἐσὺ μὲν νὰ κυβερνήσῃς τὰ ἔνδον τῆς βασιλείας, ἐγὼ δὲ τὰ ἔξω,** Χοτζόπ.Ἀπλ.Τρ.91,14 **αὐτὸ θέλει ἡ βουλὴ ποὺ βασιλεύει ψηλὰ καὶ κυβερνᾷ οὐρανὸ καὶ γῆ**· κ. παθ. : Σοφ.Αἶ.35 **πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί,** Ξεν.ΚΠ 8,8,1 **τοσαύτη δὲ γενομένη, μιᾷ γνώμῃ τοῦ Κύρου ἐκυβερνᾶτο,** Πλάτ.Συμπ. 187Α **ἡ ἰατρικὴ . . διὰ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται,** Πολύβ.6,4,2 **ἡ βασιλεία τῇ γνώμῃ τὸ πλεῖον ἢ φόβῳ καὶ βίᾳ κυβερνωμένη,** αὐτ.11,5,4 **τὸ πῦρ κυβερνώμενον ἀνέμοις**· ‖ μέσ. ὡς ἐνεργ.: Ἀριστλ.Πρ.964b,17 **καὶ βαδίζομεν προσέχοντες τῇ βαδίσει τὸν νοῦν, κυβερνωμένης διὰ τῆς διανοίας αὐτοῖς,** Μαρκελλῖν.Βί Θουκ.8,14 **Ἀρίων ὁ κυβερνώμενος μουσικῇ**· **3**) Ἐπιγρ. εἰδ. ἐκτελῶ καθήκοντα πλοηγοῦ, ποιῶ ἱεροτελεστίας τινὰς εἰς τὸ πλοῖον τῆς Ἴσιδος· **4**) νεώτ. κ. δημ. διαχειρίζομαι τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν χώρας τινός, εἶμαι ὑπουργός : **ἡ εὐθύνη τῶν κυβερνώντων**· **5**) δημ. μεριμνῶν ἐπαρκῶ εἰς τὰ τοῦ οἴκου : **καλὰ κυβερνάει τὸ σπίτι του**· πρβλ. κυβέρνημα, κυβέρνια· **6**) ρηματ. π. κυβερνητέον, κυβέρνησις, κυβερνήτης, κυβερνητικός.

κυβέρτι (τὸ) δημ. ἡ κυφέλη : Βαλσαμ.Φωτ.2,4.

κυβέρτιον (τὸ) λεξ., ὑποκορ. τοῦ **κύβερτον** βλ.λ.· Σουΐδ. ἐν λ. κυφέλη.

κύβερτον (τὸ) γλώσσ. τοῦ κύφελον βλ.λ., ἡ κυφέλη, τὸ κυβέρτι· π. Ἡσ.

κύβεσις-**εως** (ἡ) κ. κῶδ. **κίβισις**· Ἡσ. «πήρα».

κύβετρον (τὸ) κ. **κύβεθρον** βλ.λ.

κύβευμα-**ατος** (τὸ) (κυβεύω) μσν. ἡ κυβεία, τὸ παίζειν κύβους : Θεόδ.Ὑρτ.5,735 **ἐξευρέσει κυβευμάτων τε καὶ γραμμάτων.**

κυβευτήρ-**ῆρος** (ὁ) (κυβεύω) ὁ κυβευτὴς βλ.λ.

κυβευτήριον (τὸ) μτγν. τόπος εἰς ὃν παίζουσι κύβους, κυβεῖον : Λεξ.Ρητ.275,14 «τόπος ἐστὶ τὸ κυβευτήριον εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσι» : Πλούτ.Ἠθ.621Β, Δίων Κ 65,2 **περὶ καπηλεῖα καὶ περὶ κυβευτήρια ἐσπουδακώς,** Κλήμ.Ἀλ.Προτρ. 2,11 **πλάνης ἀκράτου κυβευτήρια.**

κυβευτής (ὁ) (κυβεύω) κ. νεώτ., θηλ **-εύτρια** ὁ παίζων κύβους, ζάρια : Σοφ.ἀπ 947 **σοφὸν κυβευτήν,** Ξεν.Ἑλλ.6,3,16 **οὐδέ γε τῶν κυβευτῶν οἵτινες αὖ, ἐὰν ἕν τι ἀποτύχωσι,** Ἀριστλ.ἨΝικ.4,1 **ὁ μέν τοι κυβευτής, καὶ ὁ λωποδύτης, καὶ ὁ λῃστὴς τῶν ἀνελευθέρων εἰσί**· ‖ **οἱ Κυβευταί** τίτλος δράματος τοῦ Ἀντιφάνους· **2**) νεώτ. ὁ ἀσκῶν τὴν κυβείαν ἐπὶ χρηματιστηριακῶν ἀξιῶν.

κυβευτικός-**ή**-**όν** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυβείαν, ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς αὐτήν : Αἰσχίν 1,59 **καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα,** Πολυδ.9,97 **κυβευτικὰ ἐργαλεῖα,** Ὠριγ.Κέλσ.3,135C **οὐδὲ νόθον καὶ κυβευτικόν**· **2**) ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ παίζειν κύβους, ὁ ἐπιτήδειος : Πλάτ.Πολ.374C **πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων.**

κυβευτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον κυβευτοῦ· κ. συγκρ. **-ώτερον** : Ὠριγ.Κέλσ.3,132C **κυβευτικώτερον ζῆν.**

κυβεύω (κύβος) κ. νεώτ. παίζω τοὺς κύβους, τὰ ζάρια : Κρατῖν.195, Ἀριστφ.Ἐκκλ.672 **οὐδὲ κυβεύσουσ' ἄρ' ἄνθρωποι,** Ἰσοκρ.15,287 **ἕτεροι δ' ἐν τοῖς σκιραφείοις κυβεύουσι**· **2**) μτφ. ἀμτβ. ριψοκινδυνεύω, διακινδυνεύω, διακυβεύω· Σουΐδ. «παραλόγως τι πράττω καὶ ῥιψοκινδύνως» : Ξεν. Ἑλλ.6,3,16 **οὐδέ γε τῶν κυβευτῶν οἵτινες αὖ, ἐὰν ἕν τι ἀποτύχωσι, περὶ διπλασίων κυβεύουσι,** Πλάτ.Πρωτ.314Α **ὅρα . μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς,** Πολύβ.ἀπ.6 **οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ,** Πλούτ.Ἀρτξ.17 **προὐκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι**· ‖ κ. μτβ. : Εὐρ.Ῥῆσ.446 **κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην**· κ. παθ. : Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 7,427,13 **τὸ κυβευθὲν πνεῦμα**· **3**) μτ. αἰτ. προσ. ἀπατῶ, ἐξαπατῶ : Ἀρρ.Ἐπικτ.2,19,28· **4**) νεώτ. ἀσκῶ κυβείαν χρηματιστηριακῶν ἀξιῶν· **5**) ρηματ. π. κύβευμα, κυβευτής, κυβευτήριον, κυβευτικός.

κυβεών-**ῶνος** (ὁ) μσν. τὸ κυβευτήριον, κυβεῖον : Τζέτζ.Χιλ.10,558 **καλῶ τὸν τῇδε βίον . . καὶ κυβεῶνα καὶ φορὰν σφαίρας ἀστατουμένην.**

κύβη (ἡ) λεξ. ἡ κεφαλή : ΕΜ 543,22· πρβλ. κύμβη.

Κυβήβη (ἡ) ἡ Κυφέλη βλ.λ.2) : Ἡρ.5,102.

κύβηβος-**ον** (κύβη) ὁ κύπτων εἰς τὰ ἔμπροσθεν, εἰς τὰ κάτω τὴν κεφαλήν· ΕΜ 543,10· **2**) ὁ θεράπων τῆς Κυβέλης, κ. γεν. ἄνθρωπος ἐν ἐκστατι-

κῇ καταστάσει ἢ μαινόμενος· Φώτ 183,1 «κύβηβον Κρατῖνος Θρᾴτταις τὸν θεοφόρητον. Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον», Εὐστ.1431,47 «ὁ κατεχόμενος τῇ Ῥέᾳ ἢ καὶ ἄλλῳ δαίμονι».

κυβηβῶ-άω λεξ. ἀμτβ. μαίνομαι, ἐνθουσιῶ ὡς ἱερεὺς τῆς Κυβήβης, κορυβαντιῶ· Ἡσ «κυβηβᾷ· θεοφορεῖται, κορυβαντιᾷ» (κῶδ. κυβῆκαι)·

κυβηλίζω λεξ. πλήττω διὰ πελέκεως, πελεκίζω· Ἡσ. «κυβηλίσαι· πελεκῆσαι» (κῶδ. πελεκίσαι).

κυβηλικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κύβηλιν, τὸν πέλεκυν : Κωμ.'Αδέσπ.869 **κυβηλικὸν τρόπον** (διὰ τοῦ πελέκεως).

κύβηλις-εως (ἡ) μτγν. ὁ πέλεκυς, βαρεῖα μάχαιρα πρὸς κοπὴν κρεάτων, μπαλντάς Πολύβ.6,90 «πέλεκυν, ᾧ τὰς βοῦς καταβάλλουσι» : Φιλήμ 13, Λυκόφρ.1170 **ταυροκτόνον στερρὰν κίβηλιν**· **2)** τυρόκνηστις : Κρατῖν.315· **3)** Φώτ. «κύβηλις, ὀγγεῖον κεραμεοῦν ὡς πυξίς»· πρβλ. ὀγερσικύβηλις.

κυβηλιστής (ὁ) (κυβηλίζω) Σουίδ. «ἀγερσικύβηλις· ἀγύρτης καὶ κυβηλιστής» : Κρατῖν.62 **2)** ὁ οὐδενὸς ἄξιος, οὐτιδανός· Ἡσ. «κοκοῦργος».

κύβηνα Ἡσ. «ακήνωμα».

κυβήνη (ἡ) Ἡσ. «γλαῦξ».

κύβηξ-ηκος (ἡ) ὑβριστικὴ λ. ἀντὶ γραῖα : Κωμ. 'Αδέσπ.571i.

κύβης (ὁ) Ἡσ. «κυβευτής».

κυβησίνδα λεξ κ. π. Πολυδ. κυβήσινδα, ἐν φρ. **κυβησίνδα παίζειν** εἶδος παιδιᾶς ἐν ὀρχ. Ἀθήναις, ἡ ἐγκοτύλη βλ.λ., κοβάλλες Πολυδ 9,122 «τὴν ἐν κοτύλῃ παιδιὰν ἱππάδα κυβήσινδαν», αὐτ.183,8 «κυβησινδα ἐπὶ κεφαλὴν φέρειν ἢ κατὰ νώτου».

κυβητίζω Ἡσ. «ἐπὶ κεφαλὴν ῥίφω».

κυβιάριον (τὸ) πάπ. κόλοβος ἁλμυρῶν ἰχθύων.

κυβίζω (κύβος) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ποιῶ τι κύβον, εἰς σχῆμα κύβου, κατασκευάζω κύβον : Πλούτ. Ἠθ 979F **ἀεὶ τὸ πλῆθος τῷ σχήματι κυβίζουσι καὶ στερεὸν ἐκ πάντων ποιοῦσιν ἓξ ἴσοις ἐπιπέδοις περιεχόμενοι** (οἱ θύννοι σχηματίζουσι διὰ τοῦ πλήθους των κύβον)· || νεώτ. κ. δημ. τοποθετῶ συναπτῶς πρὸς ἄλληλο πολλὰ ὁμοειδῆ πράγματα οὕτως ὥστε ν' ἀποτελέσω ἐξ αὐτῶν σωρὸν ἔχοντα τὸ σχῆμα κυβικοῦ μέτρου ἢ ὀρθογωνίου ἢ τετραγώνου διαιρετοῦ εἰς κυβικὰ μέτρα, ἤτοι ἔχοντος ὕψος καὶ πλάτος ἑνὸς μέτρου· ὅθ. κ. γεν συνάγω καὶ τοποθετῶ οὕτως εἰς σωρόν, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ μετρήσω, νὰ ὑπολογίσω τὸ σύνολον κατὰ κυβ. μέτρα· εἰδ. ἀναφ. πρὸς ἄμμον ἢ οἰκοδομησίμους λίθους· **2)** νεώτ. κ. δημ. μετρῶ, ὑπολογίζω ὄγκον τινὰ ἢ χῶρον κτ. κυβικὰ μέτρα, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς οἰκοδομικάς τινας ὕλας, οἷον λίθους, ἄμμον, σκύρα, ξυλείαν, ἢ πρὸς κτίρια, δωμάτια, ἀποθήκας, οἷον πρὸς ὑπολογισμὸν φορολογίας, μισθώσεως κτ. κυβ. μέτρ. κττ.· πρβλ. κυβισμός· || ἐπὶ ξυλείας, ὑπολογίζω ἐπὶ τῆς ὡρισμένης κτ. κυβ. μέτρ. τιμῆς τὴν ἀξίαν ἑνὸς ἢ πλειόνων τεμαχίων ξύλου, οἷον σανίδων, δοκῶν κττ.· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὑψῶ ἀριθμόν τινα εἰς τὸν κύβον, εἰς τὴν τριτοβάθμιον δύναμιν : Ἥρων Μέτρ.3,22· || ὁμ. κ. παθ. ἀνυψοῦμαι εἰς τὸν κύβον : Πρόκλ.'Υποτ.4,102 **κυβισθέντων οὖν τούτων**, Θεολ.'Αριθμ.33,4 **κυβιζόμενος δὲ** (ὁ ἀριθμός), αὐτ. 55,18 **ἐκ δυάδος κυβισθείσης**· || πολλαπλασιάζω : Ἱππόλ. Αἱρ.1,2,10· **4)** ρηματ. π. κυβισμός, κυβικός.

κυβικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κύβον : Πλάτ.Τίμ.55C **τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ξυστάντος σώματος γέγονε κυβικόν**, Σεκοῦνδ.17 **πλοῖον κυβικὴ σανίς**, Γαλ.9,523 **κυβικὰ σώματα**, 'Αχιλλ.'Αρ.Φαιν.131 **τὴν μὲν γῆν φασὶν ἔχειν σχῆμα κυβικόν**· || νεώτ. κ. δημ. **κυβικό(ν) μέτρο(ν)** μονὰς μετρήσεως ὄγκου, ἰσουμένη πρὸς κύβον ἔχοντα πλευρὸν ἑνὸς μέτρου· **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀνυψωθεὶς εἰς κύβον, εἰς τὴν τριτοβάθμιον δύναμιν : 'Αριστλ.Πρ.910b,36 **κυβικὸς ἀριθμός**· || νεώτ. μαθ. **κυβικὴ μονὰς** ἡ τρίτη δύναμις μονάδος τινός, ἰδίως ἡ τρίτη δύναμις μονάδων μήκους, -**κυβικὸν μέτρον** (μονὰς μετρήσεως ὄγκου, ἰσουμένη πρὸς κύβον ἔχοντα πλευρὰν ἑνὸς μέτρου)· || **κυβικὴ ρίζα** ἀριθμὸς οὗτινος ὁ κύβος ἰσοῦται πρὸς δοθέντα ἄλλον ἀριθμόν· || **κυβικαὶ καμπύλαι** αἱ τρίτου βαθμοῦ· **3)** νεώτ. ὀρυκτολ. ἓν τῶν ἑπτὰ κρυσταλλικῶν συστημάτων.

κυβικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κύβου : Πλούτ. Ἠθ 404F **κινῆσαι σφαιρικῶς κύλινδρον, ἢ κυβικῶς, ἢ λύραν αὐλητικῶς**· || κ. μτφ. : Δαμάσκ. 'Αρχ.266 **ἑστῶσα παγίως καὶ κυβικῶς**.

κύβιον (τὸ) ἡ πηλαμὺς ἐν ὡρισμένῃ ἡλικίᾳ : Ἱκέσ. π.'Αθήν 3,118B **πηλαμύδας κύβια εἶναί φησι μεγάλα**, Ποσειδ.16· **2)** μτγν. κρέας κεκομμένον εἰς τετράγωνα τεμάχια καὶ ἡλατισμένον : Πάπ. **κυβίων κεράμιον α**, Πολυδ.6,48.

κυβιοσάκτης (ὁ) μτγν. σκωπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου ΙΓ', ὁ παρασκευάζων καὶ πωλῶν ἁλίπαστα, ἰδ. ἰχθῦς : Στράβ.17,1,11 **τῇ δὲ κατασταθείσῃ μετεπέμψαντο ἄνδρα ἐκ τῆς Συρίας κυβιοσάκτην τινά**· || ἐπών. σκωπτ. τοῦ αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ : Σουητ.19.

κυβισίς Ἡσ. «κήλη».

κυβισμός (ὁ) (κυβίζω) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀνύψωσις ἀριθμοῦ εἰς κύβον, τριτοβάθμιον δύναμιν : Θεολ.'Αριθμ.36· **2)** νεώτ. ἡ κατὰ κύβους μέτρησις, ἡ ἀναγωγὴ ὄγκου τινὸς εἰς κύβους, οἷον φορτίου ξυλείας, τοίχου, σωροῦ σκύρων· **3)** ὁμ.νεώτ. ὡς διεθν. ὅρος εἰδ. ἐν ζωγραφικῇ, τεχνοτροπία τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν, ἐπιζητοῦσα τὴν ἔντονον ἔμφασιν τοῦ ἀντικειμένου οὐχὶ δι' ἀπεικονίσεως τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὡς ἔχει, ἀλλὰ δι' ὑπερβολικῆς ἀναλύσεως τῆς μορφῆς εἰς τὰ ἁπλᾶ κ. κτ. τὸ δυνατὸν εὐθύγραμμα γεωμετρικὰ στοιχεῖά της.

κυβίσταξ-ακος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **βιγνονιοειδῶν** φυτῶν.

κυβίστημα-ατος (τὸ) (κυβιστῶ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκροβατικὸς ἑλιγμὸς μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, τούμπα, τακλάς . Λουκ.'Ανάχ.18 **τί . . τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς**.

κυβιστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **δυτικιδῶν**.

κυβιστής (ὁ) Ἐπιγρ. πιθ. ἀντὶ κυβιστητής ὁ κυβιστητὴρ βλ.λ., πηδητής, χορευτής, κλόουν.

κυβίστησις-εως (ἡ) (κυβιστῶ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κυβίστημα βλ.λ., γύμνασμα ἢ χορευτικὸν παιγνίδιον, καθ' ὃ βαίνει τις διὰ τῶν χειρῶν καὶ ποιεῖ διαφόρους κινήσεις διὰ τῶν ποδῶν, καμπανιστή: Πλούτ. Ἠθ.401C **ὀρχήσεις παίδων καὶ κυβιστήσεις**, Λουκ. 'Ανάχ.16 **αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις**.

κυβιστητήρ-ῆρος (ὁ) (κυβιστῶ) ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν κυβίστησιν βλ.λ., ὁ θαυματοποιός, πηδητής, σχοινοβάτης· Ἡσ «πηδητάς, ὀρχηστὰς ποικίλους»: Ἰλ.Σ 605 **δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους**, Ὀδ Δ 18· **2)** ὁ δύτης, βουτηχτής : Ἰλ.Π 750 **ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν**· **3)** ὁ ἐπιπίπτων, ἐφορμῶν μὲ τὸ κεφάλι : Εὐρ.Φοίν 1151 **ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας**· **4)** μτγν. ὡς ἐπίθ. ὁ κυλινδούμενος : Νόνν.Δ 9,149 **κυβιστητῆρι καρήνῳ**, Τρυφιόδ.192 **κυβιστητὴρ κύδοιμος**.

κυβιστητεία (ἡ) λεξ. ἡ κυβίστησις βλ.λ.· Σουΐδ. (κῶδ. κυβιστητία).

κυβιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κυβισμὸν βλ.λ 2) : **κυβιστικὴ καταμέτρησις**· **2)** ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κυβισμὸν βλ.λ.4) : **κυβιστικὴ ζωγραφική**.

κυβιστίνδα ἐπίρρ. κτ. διόρθ. **κυβησίνδα** βλ.λ., εἶδος παιδιᾶς, καβάλλες.
κυβιστίς-ίδος (ἡ) νεώτ. τὸ φυτὸν ρινοπέταλον.
κυβιστιῶ-άω γλωσσ. ἐφετ. ἐπιθυμῶ νὰ κυβιστήσω, νὰ βάλω τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ τοὺς πόδας νὰ ὑψώσω εἰς τὰ ἄνω, νὰ κάμω κυπαρίσσι.
κυβιστῶ-άω (κύβη) κ. νεώτ., Ιων. **κυβιστέω** ('Οππ. Κυν.4,263) βάλλω τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ τοὺς πόδας εἰς τὰ ἄνω, κάμνω τούμπα, κουτρουβάλες, γυρίζω τακλᾶ : Ἰλ.Π 745 **ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ** 2) ἐπὶ ἰχθύων, βυθίζομαι, βουτῶ : Ἰλ.Φ 354 **οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο**, 'Οππ.Κυν.4,261 **ὑπὲρ πόντοιο κυβίστεον ἀσπαλιῆες** 3) ἐπὶ ἀνθρ., ἐπαγγέλλομαι τὸν κυβιστητῆρα βλ.λ., ἐκτελῶ κυβίστησιν βλ.λ.· ΕΜ 543, 22 «ἐπὶ κεφαλῆς πηδῶ» : Πλάτ.Συμπ.190Α **ὥσπερ οἱ κυβιστῶντες εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι κυβιστῶσι κύκλῳ** ‖ ἐπὶ χορευτρίας, χοροπηδῶ μεταχειριζόμενος τὰς χεῖρας ὡς πόδας, ἐκτελῶ ἀκροβατικὰ γυμνάσματα : Ξεν.'Απομν.1,3,9 **οὗτος κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστήσειε**, Πλούτ.Εὐθ. 294Ε **ἐς μαχαίρας κυβιστᾶν** (νὰ πέφτῃ μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ μαχαίρια), 'Αθήν.4,129D θαυματουργοὶ γυναῖκες, **εἰς ξίφη κυβιστῶσαι καὶ πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκριπίζουσαι** 4) ρηματ. π. κυβίστημα, κυβίστησις, κυβιστητήρ, κυβιστητεία.
κυβιτίζω (κύβιτον) παίζω τῷ ἀγκῶνι, κτυπῶ τινα μὲ τὸν ἀγκῶνα· Ἡσ. «κυβιτίζω· τοῖς ἀγκῶσι πλήττω» (κῶδ. κυβητίζω) : 'Επίχ.213.
κύβιτον (τὸ) κ. **κύβηττον** (π. Φώτ.) ὁ ἀγκών, τὸ ὠλέκρανον : 'Ιππ.Τόπ.'Ανθρ.6 **μετὰ δὲ τὸν βραχίονα, ἀγκὼν τὸ σύμπαν ἄρθρον, καὶ τὸ ὀξύ, ἐφ' οὗ κλινόμενοι στηριζόμεθα· οἱ δὲ ὠλέκρανον καλοῦσι, Δωριεῖς δὲ οἱ ἐν Σικελίᾳ κύβιτον**, Ροῦφ. 'Ονομ.79· ‖ κτ.ἄ. τὸ ὀστοῦν ἀρμοῦ, τοῦ ἀγκῶνος· 'Ερωτιαν.212 «κυβοειδὲς ὀστάριον καὶ τὴν πτέρνην».
κυβοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα κύβου, ὁ ὁμοιάζων πρὸς κύβον : Στραβ.16,1,5 πεττῶν **κυβοειδῶν**, Διοσκ.5,114 **εἰς πολλὰ διαιρούμενον κυβοειδῆ** (σχήματα), **βοτρυδὸν ἀλλήλοις συνεχόμενα**, Γαλ.Χρ.Μορ.3,7 **ὀστῷ τινὶ συναρθροῦται τῷ κυβοειδεῖ προσαγορευομένῳ**, Σχόλ.Σοφ.'Ηλ. 723 **εἰκόνας τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς** νεώτ. ἀνατ. **κυβοειδὲς ὀστοῦν** ὀστοῦν τοῦ τρίτου ἢ προσθίου στοίχου τοῦ ταρσοῦ, κείμενον ἐν τῷ ἔξω χείλει τοῦ ποδός.
κυβοκέφαλος (ὁ) νεώτ. γένος σταφυλινιδῶν ἐντόμων.
κυβόκυβος (ὁ) μτγν. κ. μον. τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν : Θεοφύλ.Βουλγ.'Επιστ.71 **ὁ δὲ κύβους ᾔδει καὶ κυβοκύβους** 2) ὡς ἐπίθ. ὁ ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικῶν ἀριθμῶν : Διόφ.'Αριθμ.2 **ἀριθμῶν κυβοκύβων, οἵ εἰσιν ἐκ κύβων ἐφ' ἑαυτοὺς πολλαπλασιασθέντων**.
κυβοκυβοστός-ή-όν μτγν. ὁ γινόμενος ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικῶν ἀριθμῶν· δθ. τὸ οὐδ. **κυβοκυβοστόν** (ἐνν. μόριον) κλάσμα κυβοκύβου, ἤτοι $1/x6$: Διόφ.1 'Ορ 3.
κυβοκυκλοειδής-οῦς (ἡ) νεώτ. μαθ. ἐπίπεδος καμπύλη διαγραφομένη ὑπὸ σημείου περιφερείας κυλιομένης ἐσωτερικῶς ἐπὶ ἄλλης σταθερᾶς καὶ ἐχούσης ἀκτῖνα τετραπλασίαν ἀπὸ τὴν τῆς κυλιομένης.
κυβόλεξον (τὸ) νεώτ. παιδιὰ συνισταμένη εἰς τὴν τοποθέτησιν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου ὀρχικῶν λέξεων κατ' ἐπιφάνειαν πλευρᾶς κύβου οὕτως, ὥστε ν' ἀποτελεσθῶσι λέξεις ἄ. μετὰ τὴν ταξιθέτησιν.
κυβόλιθος (ὁ) νεώτ. σκληρὸς λίθος τυχὼν ἐπεξεργασίας εἰς κυβικὸν σχῆμα καὶ χρήσιμος εἰς τὴν ὁδοστρωσίαν.
κυβομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κύβων μάντευσις.
κυβόμετρον (τὸ) νεώτ. τὸ κυβικὸν μέτρον.
κύβος (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. στερεὸν τετράγωνον σῶμα ἔχον ἓξ ἴσας πλευράς· Εὐστ.1396,55 «βόλος ἑξάπλευρος» : Τίμ.Λοκρ.98C **ἐκ τῶ τετραγώνω γεννᾶσθαι τὸν κύβον, ἑδραιότατον.. σῶμα** 2) μικρὸν τεμάχιον ἐκ στερεᾶς ὕλης, συν ἠθ. ξύλου ἢ ὀστοῦ καὶ σχήματος κύβου, φέρον ἐγκεχαραγμένα ἐπὶ ἑκάστης τῶν πλευρῶν αὐτοῦ μίαν ἕως ἓξ στιγμὰς καὶ χρησιμεῦον εἰς τυχηρὰ παιγνίδια, ζάρι : 'Ηρ.1,94 **ἐξευρεθῆναι δὴ ὦν τότε καὶ τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων καὶ τῆς σφαίρης καὶ τῶν ἄλλων πασέων παιγνιέων τὰ εἴδεα**, πλὴν πεσσῶν (διέφερε τοῦ ἀστραγάλου, ὅστις εἶχε στιγμὰς μόνον εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς), Σοφ.άπ.429 **κύβων βολαί**, Πλάτ.Πολ.604C **ἐν πτώσει κύβων**, Λυσ.16,11 **ὅσοι περὶ κύβους ἢ πότους.. τυγχάνουσι τὰς διατριβὰς ποιούμενοι**, Θεοφύλ.Σ 'Επιστ.13 **περὶ κύβου καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου καταναλώσας** 3) μτφ. ἐν φρ. **ἀναρρίπτω κύβον** διακυβεύω περί τινος, διακινδυνεύω, ριψοκινδυνεύω λαμβάνων τολμηρὸν ἀπόφασιν : Μέν.65,4 **δεδογμένον τὸ πρᾶγμα, ἀνερρίφθω κύβος**, Πλούτ.Φάβ 14 **δῆλος ἦν εὐθὺς ἀπειρίᾳ καὶ θρασύτητι τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀναρρίφων κύβον**, αὐτ.Καῖσ.32 **ἀνερρίφθω κύβος** (μτφρ. τοῦ λατ. jacta esto alea), Λουκ.Εἰκ.15 **τολμήσω ἀναρρῖψαι τὸν κύβον**, αὐτ.'Αρμ.3 **ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίπτειν τὸν κύβον** 4) ἐν φρς κ. παροιμ. ἐπὶ τῆς τύχης : Αἰσχ.'Επτ.414 **ἔργον ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ** (ἡ τύχη τοῦ πολέμου θ' ἀποφασίσῃ), Πλούτ.Κοριολ.3 **ἔσχατον κύβον ἀφίημι** (δοκιμάζω τὴν τύχην μου διὰ τελευταίαν φοράν)· ἡ παροιμ. Σοφ.άπ.895 **ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι** (τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ δὲν εἶναι ἁπλῶς ἐκ τύχης)· 5) ἡ πλευρὰ ἡ φέρουσα μίαν μόνον στιγμήν : Εὐρ.άπ.888 **βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα** (Εὐστ.1084,2 «ἤγουν δύο μονάδας καὶ τέτταρα, ὃν στίχον Εὐρ. ἐν Τηλέφῳ θείς, ὅπου κυβεύοντας ἥρωας εἰσήγαγε καὶ μαθὼν ἐπ' αὐτῷ χλευασθῆναι ὡς εὐτελεῖ.., περιεῖλεν ὅλον τὸ ἐπεισόδιον»), Πλάτ.Νόμ.968Ε **τρεῖς ἕξ.. ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντες** 6) κτ. πληθ. κυβεῖον, κυβευτήριον, κυβευτικὴ τράπεζα : 'Ερμιππ.27 **καὶ πρὸς κύβους ἕστηκ' ἔχων τὸ κήθιον** 7) τὸ γινόμενον ἐκ διττοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀριθμοῦ ἐφ' ἑαυτόν : Πλάτ.Πολ.528Β **ἔστι δέ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων αὔξην καὶ τὸ βάθους μετέχον**, 'Αριστλ.Α'Υστ.76b,8· 8) πᾶν πρᾶγμα ἔχον κυβικὸν σχῆμα, σπόνδυλος : Ριαν.57 9) τετράγωνα τεμάχια ἠλατισμένων ἰχθύων· 'Αλεξ.187,4 **τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους σμήσας τε λεπτοῖς ἁλσί**· πρβλ. κυβοσάκτης· 10) εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμορικοῦ ἔχοντος κυβικὸν σχῆμα· Φώτ.183,11 «κύβοι, πλάσεις τινὲς ἄρτων» : 'Ηρακλ. Κωμ.π.'Αθήν.3,114Α **πόθεν ὑμῖν εἰδέναι ὅτι καὶ κύβοι οὐχ οὓς ἀεὶ μεταχειρίζεσθε, ἄρτοι εἰσὶ τετράγωνοι, ἡδυσμένοι ἀνήθῳ τυρῷ καὶ ἐλαίῳ** 11) τὸ πρὸ τοῦ μηροῦ κοῖλον τῶν ζώων : Σιμάριστος π.'Αθήν.9,399Β **τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοιλώματα λέγουσι κύβους** 12) πόπ. μέρος ἀρδευτικῆς μηχανῆς.
κυβός (ὁ) λεξ. μακεδ. ὁ κυφός : 'Ωρίων 38,6.
κυβοστός-ή-όν μτγν. ὁ ποσοστὸς κύβου· δθ. τὸ οὐδ. **κυβιστόν** (ἐνν. μόριον) κλάσμα τοῦ κύβου, ἤτοι $1/x3$: Διόφ.1 'Ορ.3.
κυβῶ-άω (κύβος) Ἡσ. «πεττεύει» 2) κυβάζω βλ.λ.· ΕΜ 543,16.
κύβωλον (τὸ) (κύβη) μτγν. τὸ κύβιτον βλ.λ.· Πολυδ.2,141.
κυγχνίδα (ἡ) ἐσφ. ἀντὶ κιλιχνίδα ἐν 'Ιππ.π.Γαλ.19,115.
κύγχραμος (ὁ) δ.γρ. τοῦ κύχραμος βλ.λ.

κυδάγχας Ἡσ. «μάχας λοιδορίας».
κυδαγχόμενα Ἡσ. «λοιδορούμενα».
κυδάζω (κύδος) ὀνειδίζω, ὑβρίζω, λοιδορῶ τινα : Ἐπίχ.6 **Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφεόν** κ. παθ. : Σοφ.Αἶ.722 **κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ** ‖ κ. μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. μτ. δοτ. : Ἐπίχ.35,6 **τήνῳ κυδάζομαί τε κἄπ' ὧν ἠχθόμαν,** Αἰσχ.ἀπ.94 **οὔ τοι γυναιξὶ δεῖ κυδάζεσθαι· τί γάρ;** ὁμ. κ. μτ. αἰτ. : Ἀπολλ.Ρ 1,1337.
κυδαίνω (κῦδος), μέλλ. **κυδανῶ** (Λυκόφρ.721), ἐπ. ἀόρ. **κύδηνα** (Ἰλ.Ψ 793), δωρ. **ἐκύδανα** (Πίνδ.Π 1,31) δίδω τιμήν, δόξαν εἴς τινα, λαμπρύνω, ἐξυψώνω, δοξάζω : Ἰλ.Κ 68 **πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, πάντας κυδαίνων,** αὐτ. Ν 368, Ὀδ.Π 212 **ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι .. ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι,** Πίνδ.Ο 10 (11),66 **ὁ δὲ πάλᾳ κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν,** Σιμων.99,4 **σφ' ἀρετὴ κυδαίνουσ' ἀνάγει .. ἐξ Ἀΐδεω,** Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.1,191 **κατεγγυῶσα καὶ κυδαίνουσα τὰ τῆς τῶν Μυσῶν ἀρχῆς** **2)** φαιδρύνω, τέρπω, εὐφραίνω : Ὀδ.Ξ 438 **κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος** **3)** ἐν οὐχὶ καλῇ σημ. κολακεύω, θωπεύω: Ἡσίοδ.Ἔργ.38 **μέγα κυδαίνων βασιλῆας δωροφάγους.**
κυδάλιμος-ον (κῦδος) ἔνδοξος, πεφημισμένος : Ἰλ.Ζ 184 **Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν,** αὐτ. Ρ 378 **δύο δ' οὔ πω φῶτε πεπύσθην, ἀνέρε κυδαλίμω** ‖ **κυδάλιμον κῆρ** εὐγενὴς καρδία : Ἰλ.Κ 16 **μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ** (περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος), αὐτ.Σ 33, Ὀδ.Φ 247.
κυδάνω ἔχω ἐν τιμῇ : Ἰλ.Ξ 73 **τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν κυδάνει** **2)** μεγαλαυχῶ, ὑπερφρονῶ : αὐτ.Ψ 42 **Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον.**
κύδαρ Ἡσ. «τάφος».
κύδαρος (ὁ) εἶδος μικροῦ πλοίου : Ἀντιφάν. 321 ‖ ἄ. **κύδαρον** (τὸ) : Πάπ. **πλοῖον κύδαρον** ἀγωγῆς ἀρταβῶν ρν, ΕΜ 543,39.
κυδάττω Ἡσ. «κυδάζω».
κυδέστερος ἀνώμ. συγκρ. τοῦ κυδρὸς βλ.λ.
κυδήεις-εντος-εσσα-εν (κῦδος) ἔνδοξος, περιφανής, περίφημος : ΑΠ 9,697 **δῶρά τε κυδήεντα πορεῖν χρυσάσπιδι Ῥώμῃ,** Μαν.2,231 **ὧν ἄπο κυδήεντες ἰδ' ὄλβιοι ἐξεγένοντο.**
κυδιάνειρα (ἡ) (κῦδος) ἡ τοὺς ἄνδρας λαμπρύνουσα, ἀντροδοξάστρα : Ἰλ.Δ 225 **μάχην ἐς κυδιάνειραν,** αὐτ.Α 490, Ὀρφ.Ὕμν.10,5 **2)** ἡ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν λαμπρυνομένη, πεφημισμένη : Δαμάγ. ἐν ΑΠλ.1,1 **κυδιάνειρα Σπάρτη.**
κύδιμος-ον ἔνδοξος, πεφημισμένος, κυδάλιμος : Ὕμν.Ὁμ Ἑρμ.46, Ἡσίοδ.Θ 938 **κύδιμον Ἑρμῆν, κήρυκ' ἀθανάτων,** Πίνδ.Ο 14,24 **κυδίμων ἀέθλων.**
κυδίππη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κτενοφόρων τῆς οἰκογεν. τῶν **βεροϊδῶν.**
κύδιστος-η-ον ὑπερθ. τοῦ κυδρός βλ.λ., ἐνδοξότατος, λίαν πεφημισμένος, μεγάλως τιμώμενος : Ἰλ.Β 412 **Ζεῦ κύδιστε μέγιστε,** αὐτ.Δ 515 **αὐτὰρ Ἀχαιοὺς ὦρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη,** Ὀδ.Γ 378 **Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη τριτογένεια,** Ὕμν.Ὁμ. Ἀφρ.42, αὐτ.Ἀπόλλ.62, Αἰσχ.ἀπ.238 **κύδιστ' Ἀχαιῶν** **2)** ἐπὶ πραγμ., μέγιστος : αὐτ.Ἱκ.14 **κύδιστ' ἀχέων** κ. κτ. συγκρ. : Εὐρ.Ἄλκ.960 **τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον;** (τί μὲ ὠφελεῖ νὰ ζῶ).
κυδιῶ-άω (κῦδος) ἐπ. (ἐν χρ. μόν. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ.), μτχ. **κυδιάων** κ. **κυδιόων,** καυχῶμαι, μεγαληγορῶ, ὑπερηφανεύομαι : Ἰλ.Φ 519 **μέγα κυδιόωντες,** αὐτ.Β 579, Κόϊντ.Σ 13,418 **μέγα κυδιάασκον ἀνὰ φρένας** ‖ μτ. δοτ. μεγαλαυχῶ ἐπί τινι : Ἡσίοδ.Α 27 **ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐΰς πάις Ἀλκαίοιο, κυδιάων λαοῖσι,** Ὕμν.Ὁμ.30,13 **εὐφροσύνῃ .. κυδιόωσι** **2)** βαίνω ὑπερηφάνως, καμαρωτά, καμαρώνω : Ὕμν.Δήμ.170 **ταὶ δὲ φαεινὰ πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι** ‖ οὕτω κ περὶ ἵππου : Ἰλ.Ζ 509, αὐτ.Ο 266 **ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος .. δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων .. κυδιόων.**
κυδνιῖδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἡμιπτέρων ἐντόμων.
κύδνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κυδνιιδῶν.**
κυδνός-ή-όν (κῦδος) ἔνδοξος, πεφημισμένος : Ἡσίοδ.Ἔργ.257 **ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα, κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν** (δ.γρ. κυδρή), αὐτ.Θ 328 **Διὸς κυδνὴ παράκοιτις.**
κυδοιδοπῶ-άω κροτῶ, θορυβῶ, ἐγείρω ταραχήν : Ἀριστφ.Εἰρ.1152 **ἐφάφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα κἀκυδοιδόπα.**
κυδοιμός (ὁ) (κύδος) ὁ θόρυβος, ἡ σύγχυσις, ἡ ταραχὴ τῆς μάχης : Ἰλ.Κ 523 **Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμός,** Ἀριστφ.Ἀχ. 572 **κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν,** Πολύβ.5,48,5 **ποικίλη τις ἦν ἀκρισία καὶ κυδοιμὸς περὶ τὰ στρατόπεδα** ‖ Θεόκρ.22,72 **ὀρνίθων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί** (συγκρούσεις, μαλλώματα) **2)** ἐν προσωπ. ὡς σύντροφος τῆς Ἐνυοῦς κ. τῆς Ἔριδος : Ἰλ.Σ 535 **ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον.**
κυδοιμοτόκος-ον μτγν. ὁ ἐπιφέρων κυδοιμόν, σύγχυσιν, ταραχήν : Γρηγ.Ναζ.2,179C **τετρήχει δὲ θάλασσα κυδοιμοτόκοισιν ἀήταις.**
κυδοιμῶ-έω ἐγείρω ταραχήν, προκαλῶ σύγχυσιν : Ἰλ.Λ 324 **τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον** ‖ κ. μτβ. θορυβῶ τινά, ἐμβάλλω εἰς ταραχήν : αὐτ.Ο 136 **ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον.**
κύδος-ου (ὁ) σχόλ. ὕβρις, ὄνειδος : Σχόλ.Σοφ. Αἶ.722, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,1337, Σουΐδ. **κύδου δίκην ὀφείλειν** (ἐπὶ τῶν συκοφαντησάντων).
κῦδος-εος (τὸ) δόξα, φήμη, τιμή, ἰδίως δὲ ἡ ἐν πολέμῳ κτωμένη : Ἰλ.Α 405 **ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων,** αὐτ.Π 84 **ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι,** αὐτ.Ρ 251, Ἡρ. 7,8,1α' **ἅμα μὲν κῦδος ἡμῖν προσγινόμενον ..,** Αἰσχ.Ἑπτ.317, αὐτ.Πέρσ.455 **ὡς γὰρ θεὸς ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης,** Ἀριστφ.Ἱππ.200 ‖ ὅθ. κ. ἐν προσφωνήσει πρὸς ἥρωας ὡς τιμητικὸν ἐπίθετον : Ἰλ.Ξ 42 **ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,** αὐτ.Ι 673 **ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.**
κυδόσκοπος-ον μτγν. ὁ δόξαν, κῦδος ἐπαγγελλόμενος, προαναγγέλλων : Μαν.4,35 **κυδόσκοπον ὥρην.**
κυδοφόρος-ον μσν. ὁ φέρων κῦδος, δόξαν εἰς τοὺς θνητούς, ἐπὶ θεῶν : Λάσκ.Θεόδ.769 (ἔκδ.Mi.).
κυδρός ά-όν (κῦδος), συγκρ. **κυδίων** κ. **κυδέστερος** (Πολύβ.3,96,7) κ. **κυδότερος,** ὑπερθ. **κύδιστος** κ. **κυδίστατος** (Νίκ.Θηρ.3) κ. **κυδότατος** (ΕΜ 543,29), ἔνδοξος, ἐπιφανής, εὐγενής : Ἰλ.Σ 184 **Ἥρη .. Διὸς κυδρὴ παράκοιτις,** Ὀδ.Ο 26, Ὕμν. Ὁμ.28,1, Ἡσίοδ.Ἔργ.257 **δίκη .. κυδρή** (δ.γρ. κυδνή), Αἰσχ.ἀπ.170 **νύμφαις κρηναίαις κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω,** Ξεν.Ἀπολ.24 ‖ ἐπὶ ἵππου, γαυριῶν, ὑπερήφανος : αὐτ.Ἱππ.10,16 **κυδρῷ μὲν τῷ σχήματι ὑγροῖν δὲ τοῖν σκελοῖν γαυριώμενος** ‖ φρ. **κυδρότερον πίνειν** μετὰ πλειοτέρας ὀρέξεως : Ἴων Ἐλεγ.2,10.
κυδροῦμαι-όομαι μτγν. παθ. μεγαλαυχῶ, ὑπερηφανεύομαι : Αἰλ.ΦΙ 4,29, Πολύαιν.4,3,5.
κυδωναῖα (τὰ) μτγν. Ἀθήν.3,77Α «τὰ δὲ χειμερινὰ σῦκα Πάμφιλος καλεῖσθαί φησι κυδωναῖα ὑπὸ Ἀχαιῶν».
κυδωνᾶτο(ν) (τὸ) μτγν., μσν. κ. δημ. ποτὸν παρασκευαζόμενον ἐκ τοῦ ὀποῦ τῶν κυδωνίων : Ἀέτ 5,132 ‖ **κυδωνᾶτον τριπτόν** δρόγη παρα-

σκευασθεῖσα ἐκ κυδωνίων : Παῦλ.Αἰγ.7,11· **2)** δημ. φαγητὸν ἐν κρέατος καὶ κυδωνίων.

κυδωνέα (ἡ) κ. **-ία** πάπ., μσν. κ. νεώτ., δημ. κυδωνιά καρποφόρον δένδρον ἐκ τῶν ροδοειδῶν : Ποπ. Γεωπ.4,1,12.

κυδώνι (τὸ) δημ. τὸ κυδώνιον μῆλον, ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κυδωνέα.

κυδωνία (ἡ) κ. **κυδωνέα** βλ.λ. : Γεωπ.4,10,24.

κυδωνιάς-ιάδος (ἡ) μτγν. ἡ εἰς τὴν πόλιν Κυδωνίαν τῆς Κρήτης ἀνήκουσα, ἡ ἐξ αὐτῆς καταγομένη : Νόνν.Δ 47,298 **Κυδωνιὰς νύμφη.**

κυδωνίαστρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ροδοειδῶν.**

κυδωνιάτης (ὁ) μτγν. ὁ κατοικῶν εἰς τὴν πόλιν Κυδωνίαν : Πολύβ.4,55,4, Στράβ.10,4,12.

κυδώνιος-α-ον ὁ εἰς τὴν Κυδωνίαν ἀνήκων· ‖ **κυδώνιον μῆλον** ὁ καρπὸς τῆς κυδωνέας, τὸ κυδώνι : Στησίχ.29, Φύλαρχ.10J· κ. ἀπολ. **κυδώνια** (τὰ) : Διοσκ.1,115· ‖ μτφ. : Ἀριστφ.Ἀχ.1199 **κυδώνια τιτθία** (περὶ τῶν μαστῶν νεαρᾶς κόρης), πρβλ. κυδωνιῶ· **2)** Ἡσ. «κυδώνιον· μέγα καὶ ἀξιόλογον· ἢ ἀπατηλόν, δόλιον, λοίδορον . .».

κυδωνίτης οἶνος (ὁ) μτγν. ὁ ἐκ κυδωνίων παρασκευαζόμενος οἶνος, οἰνοπνευματῶδες ποτόν : Διοσκ.5,20.

κυδωνιῶ-άω ὀγκοῦμαι, σπαργῶ ὡς κυδώνιον μῆλον : ΑΠλ.4,182 **μαζὸς κυδωνιᾷ,** Ἀρισταίν.1,1 **κυδωνιῶντες οἱ μαστοὶ τὴν ἀμπεχόνην ἐξωθοῦσι,**

κυδωνόμελι (τὸ) Διοσκ.5,29 «μηλόμελι δὲ ὁ καὶ κυδωνόμελι ὀνομάζεται, σκευάζεται οὕτω· μήλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα καὶ βληθέντων εἰς μέλι ὅτι πλεῖστον, ὥστε ἐνεσφηνῶσθαι, γίνεσθαι προσηνὲς μετ' ἐνιαυτόν», Ὀρειβ.5,26,16.

κυδωνόπαστο (τὸ) δημ. πλακοῦς διὰ βρασμοῦ ἐκ πολτοῦ κυδωνίων καὶ σακχάρεως ἀποτελούμενος.

κυένσα Ἐπιγρ. ἀντὶ κυοῦσα : Ἐπιγρ.Ἀρκαδ. **μηδὲ μύεσθαι κυένσαν μηδὲ θηλαζομέναν.**

κύεσσαν Ἡσ. « κύουσαν ».

κυζικηνικός-ή-όν ὁ τῆς Κυζίκου ἢ ὁ ἐκ Κυζίκου : Ἀριστφ.Εἰρ.1176.

Κυζικηνός-ή-όν ὁ τῆς Κυζίκου ἢ ὁ ἐκ Κυζίκου : Λυσ.32,6 **κυζ· στατήρ** (χρυσοῦν τι νόμισμα)· ‖ **Κυζικηνὸς ἔμπλαστρος** ὀνομασία ἐμπλάστρου: Γαλ.13,814· ‖ τὸ ἀρσ. **Κυζικηνὸς** ὡς οὐσ. ἐνν. στατήρ : Λυσ.12,11, Ξεν.Ἀν.6,2,4.

κύημα-ατος (τὸ) (κυῶ-έω) τὸ κυοφορούμενον, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἔμβρυον : Ἱππ.Ἐπιδ. 7,6, Πλάτ.Πολ.461C **μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα,** Ἀριστλ.ΖΓ 719b,33 **αἰδοῖα . . καθ' ἃ ἐκκρίνεται τὸ περίττωμα τὸ ὑγρὸν καὶ τοῖς μὲν ἄρρεσι τὸ σπέρμα, τοῖς δὲ θήλεσι τὸ κύημα·** **2)** ἐν τῇ βοταν. τὸ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ φυτοῦ ἐκβλαστάνον, τὸ βλάστημα : Θεόφρ.ΦΙ 6,4,3, Γαλ.6,642· **3)** μτφ. : Ἱμέρ. Λόγ.13,598 **τοὺς λόγους τεκεῖν καὶ δεῖξαι τοῖς ἄλλοις τὰ κυήματα,** Εὐστ.Πον.325,38 **τῆς ψυχῆς** κύημα (ὁ λόγος).

κυηρόν Ἡσ. «ἔγκυον· ἁπαλόν, βλαστόν».

κύησις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ κυῶ βλ.λ., ἡ κυοφορία, ἡ ἐγκυμοσύνη, τὸ γγάστρωμα : Πλάτ.Πολιτ.274Α **τὸ τῆς κυήσεως καὶ γεννήσεως καὶ τροφῆς μίμημα συνείπετο τοῖς πᾶσιν ὑπ' ἀνάγκης,** Ἀριστλ.ΖΜ 687a,18 **τά τε περὶ τὸ σπέρμα καὶ τὰ περὶ τὴν κύησιν,** αὐτ. ΖΓ 721a,20, Κορνοῦντ.Φύσ.Θε.24, Πάπ. **τῆς μητρός μου ἐν κυήσει αὐτῆς τετελευτηκυίας,** Μηναῖ.11,2 Θεοτ. **καὶ δοξάζω σου, σεμνή, τὴν ἀπόρρητον κύησιν·** ‖ κ. μτφ. : Πλούτ.Ἠθ.3Α **ῥοπὴ πρὸς ἀρετῆς κύησιν·** **2)** τὸ κύημα βλ.λ.2) : Θεόφρ.ΦΙ 6,4,8.

κυητήριος-ία-ον ὁ συμβάλλων, συντελῶν εἰς τὴν κύησιν, τὴν σύλληψιν : Ἱππ.Γυν.Φυσ.109 **πρόσθετον κυητήριον·** κ. ὡς οὐσ. τὸ κυητήριον : αὐτ.Γυν.1,75.

κυητικός-ή-όν μτγν. ὁ τῆς κυήσεως, ὁ εἰς τὴν κύησιν ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος : Κλήμ.Ἀλ.225 **κυητικὰ ὄργανα.**

κύθε ἐπ. ἀόρ. τοῦ κεύθω βλ.λ.

Κυθείρη (ἡ) μτγν. ποι. τ. τοῦ Κυθέρεια βλ.λ. : Ἀντίπ Θεσσ.ΑΠ 6,209, ἐπίγρ. ἐν Λουκ.Συμπ.41 **δῖα Κλεανθὶς . . κρέσσων τῆς** Κυθέρης.

Κυθέρεια (ἡ) κ. νεώτ., ἐπ. γενικ. **-είης,** μτγν. ποι. κ. **Κυθείρη** (Ἰακωβ.ΑΠ 606) κ. **Κυθήρη** (Ἀνακρεόντ.5,9) κ. **Κυθέρη** (ἐπίγρ. ἐν Λουκ.Συμπ.41) κ. **Κυθηριάς** (Γαιτ.ΑΠ 6,190), ἰων. **Κυθερηΐάς** (Μαν.4, 352), ἐπίθ. τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς νήσου Κυθηρίης (τῶν Κυθήρων) κ. κτ. μτγν. μυθολογίαν, διότι ἐκεῖ ἡ θεὰ τὸ πρῶτον ἀπέβη ἀναδῦσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, σπαν. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ κυρ. ὀνόμ., δὶς μ. ἐν Ὀδ. μτ. τοῦ ἐπιθ. ἐϋστέφανος : Ὀδ.Θ 288 **ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου** Κυθερείης, αὐτ.Σ 193, Ὕμν.Ὁμ.10,1, Μουσαῖ.38 **Κυθέρεια Ἀφροδίτη,** Κάλβ.Φιλόπατρις 15,5 **πρῶτοι οἱ Ἰόνιοι Ζέφυροι ἐχάϊδευσαν τὸ στῆθος τῆς** Κυθερείας.

Κυθερηΐάς-άδος (ἡ) μτγν. ἰων. ποι. τ. τοῦ Κυθέρεια βλ.λ.

κυθερηΐς-ΐδος (ἡ) μτγν. ποι. ἡ εἰς τὴν Κυθέρειαν, τὴν Ἀφροδίτην ἀναφερομένη, ἀνήκουσα, ἰδιάζουσα : Μαν.4,207 **κυθερηῒς αἴγλη.**

κυθηγενής (κεύθω) μτγν. ὁ κρυφίως, ἐν κρυπτῷ γεννηθείς· Ἡσ. «κυθηγενέσι· κρυφογενέσι» : Ἐλεγ.Ἀλεξ.Ἀδέσπ.1,2.

Κυθήρη (ἡ) ἡ Κυθέρεια, ἡ Ἀφροδίτη : Ἀνακρεόντ.15,21 **τὸ δὲ βλέμμα . . ἅμα γλαυκὸν ὡς** Ἀθήνης, **ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.**

κυθήρηθεν ἐπίρρ. ποι. ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων : Ἑρμησιάν.7,69.

κυθηριάς-άδος (ἡ) ἡ Κυθέρεια, ἡ Ἀφροδίτη : Γαιτ. ἐν ΑΠ 6,190 **τιμήεσσα Κυθηριάς,** Ἀντίπ.Σιδ. Αὐτ.206 **Οὐρανίη . . Κυθηριάδι.**

κυθήριος-ία-ον ὁ ἐκ Κυθήρων : Ἰλ.Κ 268 **Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι,** Θουκ. 4,53· ‖ **Κυθηρία** (ἐνν. γῆ) : Ξεν.Ἑλλ.4,8,7.

κυθηροδίκης (ὁ) ὁ διοικητὴς τῶν Κυθήρων, ὁ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν κατ' ἔτος πεμπόμενος ἁρμοστὴς εἰς τὴν νῆσον, ὅπως ἀσκήσῃ τὴν διοικητικήν τε καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν ἐν αὐτῇ· Ἡσ. «κυθηρο(δίκης)· ἀρχή τις» : Θουκ.4,53.

κύθιον μτγν. εἶδός τι κολλυρίου : Κέλσ.6,6,7.

κυθνόν Ἡσ. σπέρμα.

κυθνώλης-ους-ες (Κύθνος-ὄλλυμι) ὁ ἐπιφέρων τελείαν καταστροφήν, πλήρη ὄλεθρον: Ἀριστλ.ἀπ.523 Κυθνώλης **συμφορὰ** (παροιμ. φρ. ἐπὶ παντὸς ὀλέθρου ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν Κυθνίων ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος).

κυθνώνυμος δ. γρ. ἀντὶ κυθώνυμος βλ.λ.

κύθρα (ἡ) ἰων. ἀντὶ χύτρα· ‖ ὁμ. **κυθρίδιον,** κύθρινος, **κυθρόγαυλος, κυθρόκαυλας, κύθρος** κτт. ἀντὶ **χυτρ-.**

κυθώδης Ἡσ. «δύσοσμος».

κυθώνυμος-ον ὁ ἔχων κρύφιον, ἐπονείδιστον ὄνομα ὡς ἐπίθ. τοῦ Οἰδίποδος : Ἀντίμ.55.

κυΐντατα Ἡσ. «οἰκτρότατα».

κύϊξ-κος (ὁ) μτγν. βολβῶδές τι **φυτόν** : Θεόφρ. ΦΙ 7,13,9.

κυΐσκω κ. μσν. ἐγγαστρῶ, καθιστῶ ἔγκυον, γγαστρώνω : Ἱμέρ.Λόγ.1,7 **καὶ ὁ μὲν ἐδεῖτο γονῆς, ἡ δὲ τοῦ κυΐσκειν μέλλοντος·** **2)** συνήθ. ἐν παθ. σημ. συλλαμβάνω, κυοφορῶ, γγαστρώνομαι : Ἱππ Ἀφ.5,26, Φιλόστρ.Ἀπόλλ.1,22, Γεωπ.14,13· ‖ κ. ὡς παθ **κυΐσκομαι** : Ἡρ.2,93 **ἐπεὰν σφέας ἐσίῃ οἶστρος κυΐσκεσθαι,** Πλάτ.Θεαίτ.149Β **αὐτὴ κυϊσκομένη τε καὶ τίκτουσα,** Ἀριστλ.ΖΙ 543b,19, Διον.Ἀλ

Ρωμ.4,6 **προσωτέρω οὐκέτι κυΐσκεται τούτου τοῦ χρόνου γυνή·** || κ. ἐπὶ τῶν φυτῶν, γονιμοποιοῦμαι : Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,2,8.
κυΐτις (λίθος) (ἡ) μτγν. εἶδός τι πολυτίμου λίθου : Πλίν.ΦΙ 37,154.
κυκαδοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοτον. οἰκογ. **γυμνοσπέρμων** φυτῶν, ἀπαντῶσα καὶ ἐν ἀπολιθώσει.
κύκαθρον (τὸ) (κυκῶ-άω) νεώτ. τ. τοῦ κύκηθρον βλ.λ., ὄργανον δι' οὗ ἀνακυκῶσί τι· || εἰδ. ἐργαλεῖον ἐν χρ. ὑπὸ τῶν ἐργατῶν τῶν ἀναμειγνυόντων τὴν ἄσβεστον, εἶδος ἄμης, τσαπιοῦ.
κυκαίνω (πιθ.) κτ. Σουΐδ. κυκῶ-άω βλ.λ.
κυκάν (ὁ) δωρ. Ἐπιγρ. κυκεών : Ἐπιγρ.Ἐπιδ. **ἐγ κυκᾶνι ἐμβεβλημένας** (ἐνν. τὰς δεμελέας) **ἐκπιών.**
κυκανῶ-άω ποι. τ. τοῦ κυκῶ βλ.λ.: Ἀριστφ.Θεσμ. 852 **τί αὖ σὺ κυκανᾷς, ἢ τίς κοικύλλεις ἔχων;**
κυκάς-άδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος τροπικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κυκαδοειδῶν.**
κυκεία (ἡ) Ἡσ. **μεῖξις, ταραχή.**
κυκεών-ῶνος (ὁ) κ. μσν. κ.νεώτ., δημ. **-ώνας,** ἐπ. αἰτ. **κυκεῶ** κ. **κυκειῶ,** ποτὸν παρασκευαζόμενον συνήθως δι' ἀναμείξεως οἴνου, κριθίνου ἀλεύρου, αἰγείου τυροῦ καὶ ὕδατος, ἐνίοτε δὲ καὶ μέλιτος, διαφόρου ἑκάστοτε πυκνότητος : Ἰλ Λ 624 **τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη,** αὐτ.641, Ὀδ.Κ 290 **τεύξει τοι κυκεῶ,** Ὑμν.Δήμ.210, Ἀριστφ.Εἰρ.712· || κ. πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν δι' ἀναμίξεως τῶν χυμῶν πλείστων βοτονῶν : Ἱππ.Διαίτ.39 **οἱ δὲ κυκεῶνα ἐρρόφεον·** Ἡσ.· || ὁμ. κ ὡς μαγικὸν ποτόν, φάρμακον : Πλάτ.Πολ.408Β **κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα** πιόντες· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. σύμφυρμα ἄτακτον ἀνομοίων πραγμάτων, ταραχή, μεῖξις,ἀνακατωσσούρα : Λουκ.ΒΠρ.14 **ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλά κως ἐς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται·** || ὁμ. μτφ. ἐπὶ ποικίλων ἤχων, φωνῶν : Θεοφύλ.Σ Ἐπιστ.82 **κυκεῶνα ταῖς ἀκοαῖς ἡμῶν ἀναμεῖξαι,** Ζερβ.Μῦθ Ζ 116 **καὶ χαρωπὰ ἔψαλλαν κυκεῶνας ὕμνων τὰ ἐλαφροῆσκιωτα πτηνά.**
κυκηθμός (ὁ) (κυκῶ) μτγν. σύγχυσις, ταραχή, ἀταξία : Μάξ.Τύρ.16,9.
κυκήθρα (ἡ) Ἡσ. «ταραχή».
κύκηθρον (τὸ) ἐργαλεῖον ἐν χρ. πρὸς ἀνακίνησιν, γιὰ ἀνακάτωμα, κοχλιάριον· || μτφ. λεγόμ. ἐπὶ ταραξίου ἀνθρώπου : Ἀριστφ.Εἰρ.654 **καὶ λάλος καὶ συκοφάντης καὶ κύκηθρον** καὶ **τάρακτρον,** Ἰωσ.ΑΙ 17,5,8 **κύκηθρον μεγάλων πραγμάτων.**
κύκημα-ατος (τὸ) Ἡσ. «τάραχος».
κύκησις-εως (ἡ) μεῖξις, ἀνάμειξις, ἀνακάτωμα : Πλάτ.Τιμ.68Α **παντοδαπῶν ἐν τῇ κυκήσει ταύτῃ γιγνομένων χρωμάτων.**
κυκησίτεφρος-ον ὁ τέφρᾳ μεμειγμένος, ανακατωμένος μὲ στάχτη : Ἀριστφ.Βάτρ.710 **κυκησιτέφρου . . κονίας.**
κυκησμός (ὁ) ἡ κύκησις βλ.λ. : Σοφ.Ἰχν.117.
κυκητής (ὁ) ταραχοποιός, ταραξίας : Ἐπίκ.ἀπ.238.
κύκκαρος Ἡσ. «τὸ ἐλάχιστον».
Κυκλάδες (νῆσοι) (αἱ) βλ. κυκλάς.
κυκλαδικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν προερχόμενος : **κυκλαδικὰ ἀγγεῖα, - Κυκλαδικὴ Ὁμοσπονδία** (τὸ συμμαχικὸν τῶν Εὐβοέων συγκρότημα, τὸ τὰς πλείστας τῶν Κυκλάδων νήσων περιλαβόν, τὸ ὡς ἀντίρροπον πιθανῶς τῆς Δηλιακῆς συμμαχίας σχηματισθὲν κατὰ τὰ μέσα τοῦ 5ου π.Χ. αἰ.), **-κυκλαδικὴ μᾶζα** (νεώτ. γεωλ. κρυσταλλοπαγὴς περιοχὴ τῆς Ν.Αἰγηΐδος).
κυκλάζω Ἡσ. κύκλῳ περιέρχομαι, περιβάλλω, περιτριγυρίζω.
κυκλαίνει Ἡσ. «στρογγυλοῖ».
κοκλαμιά (ἡ) δημ. τὸ κυκλάμινον βλ.λ.
κυκλάμινον (τὸ) νεώτ. βοταν. ποώδες, κοσμητικὸν φυτὸν τοῦ γένους τῶν **πριμουλοειδῶν,** κυκλαμιά· || τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ, δημ. λαγουδάκι.
κυκλάμινος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν κυκλάμινον βλ λ.: Θεόκρ.3,123,Θεόφρ ΦΙ 7,9,4.
κυκλαμίς-ίδος (ἡ) ἡ κυκλάμινος : Ὀρφ.Ἀργ.917.
κυκλάνεμον (τὸ) μτγν. στρογγύλον γυναικεῖον ριπίδιον, ἀ. ἀνεμόσουρις : Ὀλυμπ Μετ.200,20.
κυκλάνθηρ-ηρος (ὁ) νεώτ. βοταν γένος τροπικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν τῶν **κολοκυνθοειδῶν.**
κυκλανθοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια μονοκοτυληδόνων φυτῶν, φοινικομόρφων, τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς.
κυκλάρθρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀξονικὴ ἄρθρωσις, καθ' ἣν τὸ ἀρθρούμενον ὀστοῦν κυκλοτερῶς κινεῖται ἐντὸς τοῦ ἄλλου.
κυκλάς-άδος (ἡ) ἡ κυκλικῶς ἐπανερχομένη : Εὐρ. Ἀλκ.449 **κυκλὰς . . ὥρα,** Ὀρφ.Ἀργ.53,7 **κυκλάδες ὧραι· 2)** **Κυκλάδες (νῆσοι)** (αἱ) αἱ κύκλῳ περιβάλλουσαι τὴν νῆσον Δῆλον : Ἡρ.5,31 **νήσους . . προσκτήσεαι . . αὐτήν τε Νάξον καὶ τὰς ἐκ ταύτης ἠρτημένας, Πάρον καὶ Ἄνδρον καὶ ἄλλας τὰς Κυκλάδας καλεομένας,** Θουκ 1,4 **Μίνως γὰρ . . καὶ τῶν Κυκλάδων νήσων ἦρξέ τε,** Ἰσοκρ.4,136, Στράβ.10,5,1· || ὁμ. **κυκλάδες νησαῖαι πόλεις** : Εὐρ.Ἴων 1583· || κ. ὡς ἀρσ. : Παῦλ. Σιλ.Ἀμβων.162 **κυκλάδι κόσμῳ· 3) κυκλάς** (ἐνν. **ἐσθής**) εἶδος γυναικείου ἐνδύματος φέροντος κράσπεδον, ποδόγυρον : Προπέρτ.4,5,7,40· **4)** εἰδ. **κυκλὰς νοῦσος** ἡ περιτομή : Νόνν.Εὐαγγ. 7,89· **5)** μέρος ἀρδευτικῆς μηχανῆς : Πάπ.
κυκλατός-ή-όν πάπ. ὁ διὰ πετάλων ὡπλισμένος, ἐπὶ ἵππου ; **ἀφείλαντό μοι δέκα ἐξ κυκλατὰς ἵππους.**
κύκλευμα-ατος (τὸ) πάπ. τροχὸς ὑδρομύλου, ὑδροστρόβιλος, τουρμπίνα.
κυκλευτήριον (τὸ) πάπ. τὸ κύκλευμα βλ.λ.
κυκλευτής (ὁ) πάπ. ὁ χειριστὴς τοῦ ὑδροστροβίλου, τοῦ κυκλεύματος.
κυκλεύω κυκλικῶς περιστρέφω : Ἱππ.Ἄρθρ.14 **περὶ τὸν περινεὸν κυκλεύειν τὸ ὀθόνιον· 2)** περιορίζω, περικλείω τι ἐντὸς κύκλου, περικυκλώνω: Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,71, Ὀνήσ.Στρατηγ.73,8 **κυκλεύειν ἅπαν τὸ στράτευμα·** κ. παθ. : Μαλάλ.) 470,15 **φοβούμενοι μήπως κυκλευθῶσιν· 3)** κυκλικῶς περιέρχομαι : Κλεομήδ.1,2 **τὴν γῆν περιιὼν καὶ κυκλεύων ὁ ἥλιος,** Ὡραπ.12,6 **ἡ σελήνη τὰ δώδεκα ζῴδια κυκλεύει·** || ἀθ. γεν. διανύω, διέρχομαι : Στράβ.6,3,7 **ὅσον δὴ μιᾶς ἡμέρας περίοδον κυκλεύσαντι· 4)** πάπ. χειρίζομαι, κινῶ κύκλευμα, ὑδροστρόβιλον : Πάπ. **κυκλευτῇ κυκλεύοντι·** || ὁμ. ἀρδεύω δι' ὑδροστροβίλου : Πάπ. **ἑτοίμως ἔχω κυκλεῦσαι τὸ αὐτὸ γεώργιον.**
κυκληδόν ἐπίρρ. μτγν. ἐν κύκλῳ, κυκλοτερῶς: Ποσειδών.36 J **κυκληδὸν περιβλέψας τὸ π ἦθος.**
κύκλησις-εως (ἡ) κ. μσν. ἡ κύκλῳ περιστροφή : Πλάτ.Τιμ.39C **νὺξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γέγονεν οὕτως καὶ διὰ ταῦτα, ἡ τῆς μιᾶς καὶ φρονιμωτάτης κυκλήσεως περίοδος,** αὐτ.Πολιτ.271D, Εὐστ. Πον.327,32 **κατὰ νοερὰν κύκλησιν.**
κυκλιαῖος-α-ον Ἐπιγρ. κυκλικός : **κυκλιαῖοι τροχοί.**
κυκλιακός-ή-όν ὁ εἰς τὸν κύκλον ἀναφερόμενος· **τὰ κυκλιακὰ** τίτλος συγγράμματος Φιλίππου τοῦ Ὀπουντίου : Σουΐδ.
κυκλιάς-άδος (ὁ, ἡ) ὁ κυκλοτερής, ὁ στρογγύλον, κυκλικὸν σχῆμα ἔχων : Φανί. ἐν ΑΠ 6,299 **τυρῶν . . κυκλιάδων.**
κυκλίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογ. **φυτοφάγων** ἐντόμων.
κυκλίζω μτγν. περιστρέφω : Ὀλυμπ.Φαιδ.145Ν **τὰ ἐναντία περὶ τὴν μένουσαν οὐσίαν κυκλίζειν·** κ. παθ. περιστρέφομαι περί τι : αὐτ.130Ν· **2)** ἐγ-

κλείω ἐν κύκλῳ· κ. παθ. ὡς ἐν κύκλῳ περικλείομαι: Ἀγαθαρχ.64 **τῆς ὅλης οἰκουμένης ἐν τέτταρσι κυκλιζομένης μέρεσιν, ἀνατολῆς, δύσεως, ἄρκτου** και **μεσημβρίας.**

κυκλικός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κύκλου σχῆμα ἔχων, κυκλοτερής, ἢ ὁ ὡς ἐν κύκλῳ κινούμενος: Ἀριστλ.Οὐρ.289a,30 **κυκλικὸν σῶμα,** Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.2,7,5 **τοῖς μὲν οὐρανίοις ἀποδεδόσθαι τὴν κυκλικὴν κίνησιν,** Διόδ.Σ 2,36 ἀπὸ τῶν ὄμβρων . . **κατ' ἐνιαυτὸν κυκλικῇ τινι περιόδῳ παραδόξως εἰωθότων γίνεσθαι·** || ὁ σχηματίζων κύκλον· **κυκλικὸς χορός** ὁ πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου διθυραμβικὸς χορός, ὃν πέριξ τοῦ βωμοῦ ἐχόρευον: Λυσ 21,2· || εἰδικ. ἐν τῇ ἀατρον. ὁ κυκλοειδῶς περιφερόμενος, ὁ κυκλικὴν κατεύθυνσιν ἀκολουθῶν: Βέττ.Βάλ.175,17· **2)** ὁ περὶ τοῦ κύκλου, ὁ εἰς τὸν κύκλον **ἀναφερόμενος**: Ἰάμβλ.Νικ.'Αριθμ.61Γ **κυκλικὸς λόγος·** **3)** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐπικὸν ποιητικὸν κύκλον: Σχόλ.'Ιλ Γ 342, Ἀθήν.11,465Ε **ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκώς·** || **κυκλικὸν ποίημα** τὸ συνήθους εἴδους, κοινόν, τετριμμένον: Καλλ. Ἐπιγρ.30,1· **4)** δθ. συνεκδ. ὁ κοινός, ὁ ἐν κοινῇ χρήσει: Σχόλ.'Οδ.Π 195.

κυκλικῶς ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κυκλοειδῶς, κυκλοτερῶς· Ἀριστλ.Οὐρ.272b,24 **εἰ μηδ' ὁ κύκλος ἄπειρός ἐστιν, οὐκ ἂν κινοῖτο κυκλικῶς ἄπειρον** σῶμα, Ἀχιλλ.Τάτ.'Ισαγ.132Β **ἀεὶ φερόμενον κυκλικῶς·** **2)** κοινῶς, κατὰ κοινόν, συνήθη τρόπον: Σχόλ.'Οδ.Η 115 **οὐ κυκλικῶς τὰ ἐπίθετα προσέρριπται.**

κυκλιοδιδάσκαλος (ὁ) ὁ διδάσκαλος τοῦ κυκλίου χοροῦ: Ἀριστφ.'Ορν.1403 ταυτὶ **πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον, ὃς** ταῖσι φυλαῖς περιμάχητός **εἰμ' ἀεί;**

κύκλιον (τὸ) νεώτ. ἡ ἐπὶ τῆς ἀκτηρίδος τοῦ κιλλίβαντος πυροβόλου ὀπὴ ἡ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἕνωσιν τοῦ κιλλίβαντος μετὰ τοῦ προολκαίου· || ὁμ. ὁ ἐπὶ τοῦ κλείστρου πυροβόλου μεταλλικὸς κύλινδρος, δι' οὗ ἐλέγχεται ἡ διάμετρος τῶν βλημάτων.

κύκλιος-α ον κ. -ος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν σχήματι κύκλου, στρογγύλος, κυκλοτερής: Ἀρχέστρ.ἀπ.13, 3 **κ- ἀσπίς,** Εὐρ.ΙΤ 1104 **λίμναν θ' εἰλίσσουσαν ὕδωρ κύκλιον·** **2) κύκλιος χορὸς** κ. νεώτ. ὁ κυκλικὸς χορὸς ὃν πέριξ τοῦ βωμοῦ θεοῦ τινος ἐχόρευον, ἰδίως δὲ ὁ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου: Ἀριστφ.Νεφ.333 **κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας,** αὐτ.Βάτρ 366 **κυκλίοισι** χοροῖσιν **ὑπᾴδων,** αὐτ.ἀπ.149,10, Ξεν.Οἰκ 8,20, Αἰσχίν.3,232 **καὶ τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ τῶν Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους** χοροὺς **κρίνωσι,** Ἐπιγρ. **ἐν τῷ ἀγῶνι** τῶν **κυκλίων** χορῶν· δθ. κ. τὸ οὐδ. **κύκλιον** ἢ πληθ. **κύκλια** ὡς ἐπίρρ. κυκλοτερῶς: Εὐρ.ΙΑ1056 **εἰλίσσεσθαι κύκλια,** Καλλ.Δῆλ.313 **κύκλιον ὀρχήσαντα·** || νεώτ.γεν. πᾶς χορὸς ἐκτελούμενος ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ καὶ συναπτομένων ἀπὸ τῆς χειρός· || ὁμ. Ἀριστφ.'Ορν.918 **κύκλια μέλη** (διθύραμβοι)· **3)** ὁ εἰς τὸν ἐπικὸν κύκλον ἀνήκων: Πολλιαν.ἐν ΑΠ 11,130 **κύκλιοι ποιηταί.**

κυκλίσκιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κυκλίσκος βλ.λ., μικρὸς πλακοῦς: Διοσκ.2,83, Δαμοκράτ.π. Γαλ.14,95 **ποίησον οὕτω λεπτὰ κυκλίσκια** (κηροῦ).

κυκλίσκος (ὁ) μτγν.κ.νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κύκλος, μικρὸς κύκλος ἐντὸς διαγράμματος: Πτολ.'Υποθ.1,9· || κυκλικοῦ σχήματος τμῆμα ἀστρονομικοῦ ὀργάνου: αὐτ.Μαθ.1,12· **2)** στρογγύλον, κυκλικὸν στίγμο, σημεῖον: Κλύτ.1· **3)** μικρὸς στρογγύλος πλακοῦς: Διοσκ.2,105 **ἀνελόμενος τὸν πρῶτον κυκλίσκον τοῦ κηροῦ ἀφαιροῦ·** || τροχίσκος, σφαιρίδιον καταποτίου, χάπι: Ἱππ.Ιυν.2,188, Γαλ. 12,276, Ἀέτ.15,37 **ἀνέπλασσε κυκλίσκους·** **4)** εἰδ. ὁ δακτύλιος δι' οὗ διήρχοντο αἱ ἡνίαι ἅρματος, ἁμάξης: Γαλ.2,323 τοῖς ἐπὶ **τῶν ἁρμάτων κυκλίσκοις δι' ὧν τοὺς ἱμάντας διεκβάλλουσιν, οἷς** ἡνιοχοῦσι τοὺς ἵππους· || κ. γεν. δακτύλιος, χαλκάς: αὐτ.6,683,3 **κυκλίσκοι σιδήρου διάπυροι** **5)** ὁμ. ἐν εἰδ. σημ. τὸ κυκλικὸν ἄνοιγμα ὀρνιθῶνος, κοίτης, κούρνιας: Φίλ.Βελ.78,1.

κυκλίσκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σαρκοφάγων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**

κυκλισκωτός-ή-όν δ.γρ. ἀντὶ κοιλισκωτὸς βλ.λ.

κυκλισμός (ὁ) μτγν. ἡ κυκλική, ἡ περιστροφικὴ κίνησις: Ὀλυμπ.Φαιδ.141,145Ν.

κυκλίστρια (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ χορεύτρια τοῦ κυκλίου χοροῦ: Ἐπιγρ.'Αττ.π.Κουμαν. ἐν λ. **κυκλίστρια ἀγαθή.**

κυκλῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ φλεγμονὴ τοῦ ἀκτινωτοῦ κύκλου τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κυκλοβόρο (ὁ) ὁ κύκλῳ βιβρώσκων, περιδινούμενος καὶ διαβιβρώσκων, ἐπὶ ὁρμητικοῦ χειμάρρου· Ἡσ. «κυκλοβόρος ποταμός, τινὲς δὲ χαράδραν μετὰ φόφου ῥέουσαν»· || ὡς κύρ. ὄν. χειμάρρου τῆς Ἀττικῆς: Ἀριστφ.'Ιππ.137 **κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων,** αὐτ.ἀπ.636.

κυκλοβορῶ-έω ἠχῶ ὡς ὁ κυκλοβόρος, βοῶ, κραυγάζω: Ἀριστφ.'Αχ.381 **καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου κἀκυκλοβόρει.**

κυκλόβοτρυς-υος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **ὑακινθιδῶν** φυτῶν.

κυκλογάλων Ἡσ. «γλίσχρων, σμικρολόγων».

κυκλογενής-οῦς-ές νεώτ. μαθημ. ὁ ἐκ κύκλου παραγόμενος: **κυκλογενεῖς ἐπιφάνειαι** αἱ γεννώμεναι ἐκ τῆς κινήσεως κύκλου.

κυκλογράφημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ διάγραμμα τῆς ὁριζοντίου τομῆς τῶν ἀνθέων, τὸ σχηματικῶς παριστῶν τὴν ὅλην διάταξιν τῶν μορίων αὐτῶν.

κυκλογραφία (ἡ) μτγν. ἡ περιγραφὴ κύκλου: Συμπλίκ.Οὐρ.210,5.

κυκλογράφος-ον (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ ἐν συγγράμματι ἢ ποιήματι κύκλον τινὰ μύθων πραγματευόμενος, κυκλικὸς ποιητής: Πρόκλ.'Ησίοδ.60, Τζέτζ. Χιλ.12,184.

κυκλογράφος (ὁ) (2) νεώτ. ὄργανόν τι δι' οὗ χαράσσεται κύκλος ἢ τόξον ἄνευ τῆς χρήσεως διαβήτου.

κυκλογραφῶ-έω μτγν. περιγράφω κύκλον: Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.3,26, Σιμπλίκ.Οὐρ.209,22· **2)** μτφ. ὁμιλῶν ἐπανέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, ξαναγυρίζω στὰ ἴδια, χρησιμοποιῶ περιφράσεις: Διον.'Αλ.Δημ.19 **τὴν πρώτην διάνοιαν ὀλίγοις ὀνόμασιν ἐξενεχθῆναι δυναμένην μακρὰν ποιεῖ κυκλογραφῶν καὶ δὶς ἢ τρὶς τὰ αὐτὰ λέγων.**

κυκλοδάσεια (ἡ) σχόλ. ἡ κύκλῳ, ἡ πανταχόθεν δασεῖα, πρβλ. ἀμφιδάσεια: Σχόλ.'Ιλ.Ο 309.

κυκλοδιαλυσία (ἡ) νεώτ. ὀφθαλμιατρ. ἐγχειρητικὴ ἐπέμβασις εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ γλαυκώματος ἢ ὑδροφθάλμου.

κυκλοδίωκτος-ον μτγν. ὁ κύκλῳ διωκόμενος, περιελαυνόμενος: Σεκοῦνδ.ἐν ΑΠ 9,301· || κ. ὡς νεώτ. ποι.: Κάλβ.Εἰς Θάνατον 20,2 **ὁ ἥλιος κυκλοδίωκτος.**

κυκλοδρόμημα-ατος (τὸ) μσν. ἡ κυκλοειδὴς κίνησις: Βέλθ.Χρυσ.16 (ἔκδ.Mi.) **τὸ κυκλοδρόμημα τοῦ χρόνου.**

κυκλοδρομῶ-άω δημ. περιπατῶν διαγράφω κύκλον, κάνω γῦρο.

κυκλοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἴδει κύκλου, κυκλικός: Εὐκλ.'Οπτ.36, Ὀνήσανδρ.21,6, Ἀθήν.7,328D **περιφερεῖς τε εἶναι καὶ κυκλοειδεῖς** (περὶ ἰχθύων)· || κ. νεώτ. ἐν τῇ γεωμ. **κυκλοειδὴς καμπύλη** ἡ γραφομένη ὑπὸ σημείου περιφερείας κυλιομένης ἐπὶ εὐθείας· || κ. τὸ οὐδ. **τὸ κυκλο-**

ειδὲς ὁ ἐν εἴδει κύκλου σχηματισμός : Πλούτ.'Ηθ. 1004C.

κυκλοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν εἴδει, ἐν σχήματι κύκλου : Γαλ.Φιλ.'Ιστ.100 **ἡ ἀρτηρία κυκλοειδῶς κινεῖται,** Πορφ.Κατ.133,4.

κυκλόεις-εσσα-εν ποι. κυκλικός, κυκλοτερής : Σοφ.ΟΤ 161 **κυκλόεντ ἀγορᾶς θρόνον,** ΑΠ 7,232 **κυκλάεσσα Ἶτυς.**

κυκλοέλικτος-ον ὁ κύκλῳ ἑλισσόμενος, περιστρεφόμενος : 'Ορφ.'Αργ.8,11.

κυκλοένωσις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. πᾶσα ὀργανικὴ ἕνωσις, ἧς ὁ ἐξ ἀτόμων ἄνθρακος σκελετὸς ἀποτελεῖ κλειστὴν ἅλυσιν ἢ δακτύλιον, ἄ. λεγ. κυκλικὴ ἕνωσις.

κυκλοεξάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὑδρογονάνθραξ κυκλικὸς ἀπαντῶν εἰς τὸ ρωσσικὸν καὶ γαλικικὸν πετρέλαιον, συνθετικῶς παραγόμενος δι' ἀναγωγῆς τοῦ βενζολίου δι' ὑδρογόνου.

κυκλόθεν ἐπίρρ. κύκλῳ, γύρωθεν, ὁλόγυρα : Λυσ.7,28 **κυκλόθεν δὲ ὁδὸς περιέχει,** 'Ιππ.'Αγμ.33, Θεόφρ.ΦΙ 4,6,10· ‖ κ. μτ. γενικ. : ΠΔΒασ.3,18,32 **καὶ ἐποίησε θάλασσαν χωροῦσαν δύο μετρητὰς σπέρματος κυκλόθεν τοῦ θυσιαστηρίου,** ΚΔ 'Αποκ.4,3 **καὶ ἶρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου·** ‖ ὁμ. μτ. δοτ. : ΠΔ Βασ.3,6,5 **καὶ ἔδωκεν ἐπὶ τὸν τοῖχον τοῦ οἴκου μέλαθρα κυκλόθεν τῷ ναῷ.**

κυκλόθι ἐπίρρ. μτγν. κύκλῳ, ὁλόγυρα, τριγύρω: 'Απολλ.Δύσκ.'Επιρρ.194,17.

κυκλόθονος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **στερνοπτυχιδῶν** ἰχθύων.

κυκλοθυμία (ἡ) νεώτ. λ. ἐν χρ. ὡς διεθν. ὅρος πρὸς δήλωσιν τῆς οὐχὶ ὁμαλῶς φυσιολογικῆς τάσεως τινῶν εἰς τὸ νὰ κυριεύωνται ἄνευ ἀποχρώσης αἰτίας ὑπὸ ζωηρᾶς αἰσιοδόξου χαρᾶς, πολλάκις συνακολουθουμένης ὑπὸ ἀσυνήθους ἐνεργητικότητος (ψυχοκινητικότης, ὑπερτονία) ἢ ὑπὸ λύπης καὶ ἀπαισιοδοξίας συνεπερχομένης καὶ ἀτονίας ἢ χαλαρώσεως τῆς ἐνεργητικότητος (ὑποτονία). Εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἐχόντων τοιαύτην ἀνωμαλίαν τοῦ θυμικοῦ ἀτόμων παρατηροῦνται συχναὶ μεταπτώσεις ἀπὸ τοῦ χαρμοσύνου εἰς τὸ θλιβερὸν συναίσθημα καὶ τἀνάπαλιν, δθ. κ. ὁ ὅρος : **εἰς τὸν Γκαῖτε - εἰς τὸν Ναπολέοντα παρατηρεῖται κυκλοθυμία·** ‖ ὁμ. ὁ ὅρος ἐν χρ. κ. εἰς δήλωσιν τῆς περιοδικῆς ἢ συνεχοῦς ἐντόνου εὐδιαθεσίας καὶ δραστηριότητος ἢ ἀντιθέτως βαθείας ὑποχονδρίας καὶ ἀδρανείας, ἀποτελουσῶν ὁμοῦ ἢ κεχωρισμένως μίαν τῶν πρώτων ἐκδηλώσεων μανιοκαταθλιπτικῆς φρενοπαθείας : **ἡ παραφροσύνη τοῦ Νίτσε ἐξεδηλώθη διὰ κυκλοθυμίας.**

κυκλοθυμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυκλοθυμίαν βλ.λ. : **κυκλοθυμικαὶ φάσεις - τάσεις - ἐκδηλώσεις, - κυκλοθυμικὸς χαρακτήρ·** **2)** ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐκ κυκλοθυμίας : **ὁ ποιητὴς Μυσσὲ ἦτο κυκλοθυμικός.**

κυκλοκεφαλία (ἡ) νεώτ. τερατολογικὴ διάπλασις τοῦ κυκλοκεφάλου βλ.λ.

κυκλοκέφαλος (ὁ) νεώτ. τερατογονικὸς τύπος ἐμφανίζων ἀτελέστατον σχηματισμὸν τῶν ὀφθαλμικῶν κόγχων κατ' ἀκολουθίαν ἐντόνου ἀτροφίας τῶν ρινικῶν κοιλοτήτων.

κυκλοκίνησις-εως (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. κυκλοειδὴς τῆς διαρθρώσεως κίνησις, καθ' ἣν τὸ ἕτερον τῶν διαρθρουμένων ὀστῶν κύκλῳ ἄγεται περὶ τὸ ἄλλο

κυκλοκυλινδρικὴ καμπύλη (ἡ) νεώτ. καμπύλη, οὖσα τομὴ κυλίνδρου καὶ σφαίρας, ἐχούσης τὸ κέντρον αὐτῆς ἐπὶ τῆς κυλινδρικῆς ἐπιφανείας.

κυκλοκώνιον (τὸ) νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **δευτερομυκήτων.**

κυκλολόβιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγρωστοειδῶν.

κυκλομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ καταμέτρησις τόξων κύκλου· ‖ ἡ καταμέτρησις τῶν στροφῶν τροχοῦ διὰ τοῦ κυκλομέτρου.

κυκλομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν κυκλομετρίαν ἢ τὸ κυκλόμετρον ἀναφερόμενος.

κυκλόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον ἐν χρήσει πρὸς μέτρησιν καὶ καταγραφὴν τῶν στροφῶν ἄξονος

κυκλομέτωπα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορ. **βραχυούρων** μαλακοστράκων.

κυκλομόλυβδος (ὁ) μτγν. στρογγύλον μολυβδοκόνδυλον : Δαμόχ. ἐν ΑΠ 6,63 **γραμμοτόκῳ πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλυβδον.**

κυκλόμορφα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ζῷα τοῦ ἀθροίσμ. τῶν μαλακίων, κυκλικὸν σῶμα ἔχοντα.

κυκλόνωτος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**

κυκλοπαιδία ἢ **-παιδεία** (ἡ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐγκύκλιος παιδεία : Γαλλ.11,196.

κυκλοπεντάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὑδρογονάνθραξ ἀπαντῶν εἰς τὸ ρωσικὸν ὡς καὶ τὸ ἀμερικανικὸν πετρέλαιον.

κυκλοπληγία (ἡ) νεώτ. ὀφθαλμολ. ἡ τελεία ἢ ἀτελὴς παράλυσις τοῦ προσαρμοστῆρος ἢ ἀκτινωτοῦ μυός.

κυκλοποιησάμενοι ἐσφ. γρ. ἀντὶ κύκλοῦ ποιησάμενοι : Ξεν.ΚΠ 7,1,40.

κυκλοπορία (ἡ) μτγν. ἡ κύκλῳ πορεία, δρόμος κατὰ διεύθυνσιν περιφερικήν : Στράβ.2,1,39.

κυκλοπόρος-ον ὁ κύκλῳ κινούμενος : 'Ηράκλειτ. 'Αλληγ.12.

κυκλοπορῶ-έω μτγν. κύκλῳ πορεύομαι, ἀκολουθῶ κατεύθυνσιν περιφερικήν : Στράβ.7,1,4 **νυνὶ δὲ διὰ σκολιᾶς καὶ ἑλώδους καὶ δρυμῶν κυκλοπορεῖν ἀνάγκη.**

κυκλόπτερος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **δισκοβολιδῶν** ἰχθύων.

κύκλος (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. ἑτερόκλ. πληθ. **κύκλα** (τὰ) καμπύλη γραμμὴ κλειστὴ ἧς ἕκαστον σημεῖον ἐξ ἴσου ἀπέχει ἀπὸ σημείου ὑπ' αὐτῆς περιβαλλομένου καὶ καλουμένου κέντρου : Πλάτ. 'Επιστ.7,342Β **τὸ γὰρ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντῃ λόγος ἂν εἴη ἐκείνου ᾧπερ στρογγύλον καὶ περιφερὲς ὄνομα καὶ κύκλος,** Αὐτόλ.Σφ.2 **ὁ μέγιστος κύκλος,** 'Αρχιμ. Σφαίρ.Κυλ.1,30 **μέγιστος κύκλος τῶν ἐν τῇ σφαίρᾳ·** ‖ ὁμ. ἡ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω καμπύλης περιοριζομένη ἐπίπεδος ἐπιφάνεια· 'Ησ. «κύκλος, παρὰ τοῖς γεωμέτραις ἐπίπεδον σχῆμα ὑπὸ μιᾶς γραμμῆς περιεχόμενον», - **ἐμβαδὸν κύκλου·** **2)** πᾶν τὸ καμπυλοειδῶς, κυκλικῶς ἐσχηματισμένον, ὁ γῦρος τῆς ἀσπίδος : 'Ιλ.Μ 297, αὐτ.Υ 280 **κύκλους ἀσπίδος·** ‖ δθ. **κύκλος ἀσπίδος** συνεκδ. αὐτὴ ἡ ἀσπίς : Αἰσχ.'Επτ 489· ὁμ. : Σοφ.ἀπ.261 **κύκλος 'Αρκάδος κυνῆς** (ἡ περικεφαλαία)· **3)** ὁμ. μετάλλινος δακτύλιος : 'Ιλ.Λ 33 **ἀσπίδα θοῦριν, καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·** ‖ ὅρμος, στρεπτός : Φίλ.21 **κύκλος χρυσοῦς περιδειραῖος·** **4)** τροχός, ρόδα : 'Ιλ. Ε 722 **῞Ηβη δ' ἀμφ' ὀχέεσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα χάλκεα,** αὐτ.Ψ 340· **5)** στέφανος : 'Ορφ. 'Αργ.327 **κύκλος ἐλαίης,** Κάλβ.'Ωδ.11,15,2 **τὸν χρυσὸν κύκλον | τὸν τοὺς κροτάφους φλέγοντα | τῶν ἀργῶν βασιλέων | ἢ τῶν τυράννων·** **6)** ὁ ὀφθαλμός : Σοφ.ΟΚ 704 **ὁ γὰρ αἰὲν ὁρῶν κύκλος . . Διός·** ‖ συνήθ. κτ. πληθ. : αὐτ.ΟΤ 1270 **ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,** αὐτ.Φίλ.1354· ‖ ὁμ. : 'Ιππ.Νούσ.2,5 **οἱ τοῦ προσώπου κύκλοι** (αἱ παρειαί), Νόνν.Δ 33,190· **7)** σφαῖρα : Πλάτ. Νόμ.898Α **τῶν ἐντόρνων . . μίμημά τι κύκλων·** **8)** ὁ οὐράνιος θόλος, τὸ στερέωμα : 'Ηρ.1,131 **τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες,** 'Υμν. 'Ομ.8,6 **πυραυγέα κύκλον αἰθέρος,** Σοφ.Φιλ.815 **τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;,** 'Αριστοφ.'Ορν.1715

ἐς βάθος κύκλου, ΠΔ Ἔσδρ.1,4,34 **καὶ ταχὺς τῷ δρόμῳ ὁ ἥλιος ὅτι στρέφεται ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ οὐρανοῦ·** || κ. νεώτ. ἐν εἰδ. ὀνομ. ἐπὶ τῶν νοητῶν κύκλων τῆς οὐρανίου σφαίρας : Ἀριστλ.Μετ. 343a,24 **ὁ κύκλος ὁ τῶν ζῳδίων,** Φίλ.1,27 **κ- ἰσημερινός,** Γέμιν.5,2,9 **ἀρκτικὸς κύκλος, - κύκλοι ἀποκλίσεως, - κ- παράλληλοι·** || Ἄρατ.511 **κύκλος πολιοῖο γάλακτος** ὁ γαλαξίας· **9)** ὁ δίσκος τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Σελήνης : Αἰσχ.Πρ.91 **καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου,** αὐτ.Πέρσ.504,Σοφ. Ἀντ.416 **ἐν αἰθέρι . . λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,** Εὐρ. Ἴων 1155 **κύκλος δὲ πανσέληνος,** Γεωπ.1,31,(· κ. ἁπλῶς **κύκλος** : Ἡρ.6,106 **οὐ μὴ πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου** (ἐνν. τῆς σεληνης)· || ἐν Ἐπιγρ. **κύκλοι** οἱ ἀστέρες· **10)** ἡ κυκλικὴ κίνησις, ἡ τροχιὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων : Πλάτ.Τίμ.38D **ἑωσφόρον δὲ καὶ τὸν ἱερὸν Ἑρμοῦ λεγόμενον εἰς τὸν τάχει μὲν ἰσόδρομον ἡλίῳ κύκλον ἰόντας,** Ἀριστλ.Κόσ.391b,18 **οὐρανὸς . . μιᾷ περιαγωγῇ καὶ κύκλῳ συναναχορεύει τούτοις·** || ἡ κυκλοειδής, περιοδικὴ ἐπάνοδος τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, τοῦ χρόνου τ' ἀνεγύρισμα : Εὐρ.Ὀρ.1645 **ἐνιαυτοῦ κύκλον,** αὐτ.Φοίν.477, αὐτ.Ἑλ.112,ΑΠ 7,575 **μυρία κύκλα ζώειν** (ἔτη)· **11)** δθ. κ. σειρὰ περιοδικῶς ἐπαναλαμβανομένων γεγονότων, φαινομένων : Ἡρ. 1,207 **κύκλος . . τῶν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων,** Ἀριστλ.Φύσ.223b,24 **φασὶ . . κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα,** Ἐρωτόκρ.1,1 **τοῦ κύκλου τὰ γυρίσματα π' ἀνεβοκατεβαίνου,** αὐτ.3,471, Κάλβ. Ὠδ.5,9,4 **τὸν κύκλον ἤθελον | τρέξειν τοῦ βίου·** **12)** σύνολον πραγμάτων συναφῶν ἢ συσχέτων ἢ ἐχόντων κοινάς τινας ἰδιότητας, οἷον συλλογὴ ποιημάτων : Ἀθήν.7,277E **ὁ Ἐπικὸς κύκλος,** Σουΐδ. ἐν λ. Ἀγαθίας **κύκλος ἐπιγραμμάτων·** || κ. νεώτ. **κύκλος διαλέξεων-ὁμιλιῶν·** **13)** ὁμὰς ἀτόμων ἀποτελούντων ἐσωτερικῶς συγγενῆ ὁλότητα: Σοφ. Αἴ.749 **ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου.. μεταστάς,** Ξεν.Ἀν.5,7,2 **καὶ ξύλλογοι ἐγίγνοντο καὶ κύκλοι ξυνίσταντο·** || κ. νεώτ. σύνολον ἀνθρώπων περί τι πρόσωπον ὑπηρετούντων ἢ ἀπό τινος προσώπου κυρίως ἐξαρτωμένων : **ἐδημιουργήθη γύρω του ἕνας κύκλος ἐπιτηδείων ἀνθρώπων·** || ὁμ. ὁμὰς ἀτόμων ἀποτελούντων κοινωνικήν τινα ὁλότητα : **οἱ θεατρικοὶ - οἱ πολιτικοὶ - οἱ κοσμικοὶ - οἱ ἀνώτεροι κύκλοι, - δὲν εἶναι εὐχάριστος καθόλου στὸ φιλολογικό μας κύκλο·** **14)** συνάθροισις, συνέλευσις, ἀγορά : Ἰλ.Σ 504 **οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,** Εὐρ.Ὀρ.919 **ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,** Θουκ.3,74· || ἀμφιθέατρον : Δίων Κ 72,19· **15)** χορὸς κυκλικός : Ἀριστφ.Βάτρ.440 **χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον,** ΑΠ 13,28,Παλαμ.Πορόκ. 29,11 **καὶ στὸν κύκλο σὰν νά ἦταν πλεχτὲς κάποιου χοροῦ·** **16)** περίβολος : Ἡρ.1,98 **τὸ δ' αὐτῶν μέγιστόν ἐστι τεῖχος κατὰ τὸν Ἀθηνέων κύκλον μάλιστά κῃ τὸ μέγαθος,** Θουκ.2,13, Δημ. 325 **οὐχὶ τὸν κύκλον τοῦ Πειραιῶς·** **17)** ἐν εἰδ. ἐνν. ἐν τῇ ρητορ. ἡ λελαξευμένη φράσις : Διον. Ἀλ.Συνθ.19,22· || ἐν τῇ μετρ. εἶδος ἀναπαίστου : αὐτ.19· **18)** ἡ δοτ. ἐπιρρημ. βλ. κύκλῳ.

κυκλόσε (κύκλος) ἐπίρρ. **ἐν κύκλῳ,** κυκλικῶς : Ἰλ.Δ 212 **περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι, κυκλόσ',** αὐτ.Ρ 392, Αἰλ.ΦΙ 3,13.

κυκλοσελήνη (ἡ) πάπ. πανσέληνος, φεγγάρι ὁλόγιομο : Πάπ.μογ.

κυκλοσοβῶ-έω περιδινῶ, περιστρέφω : Ἀριστφ. Σφ.1523 **πόδα κυκλοσοβεῖτε.**

κυκλοστομίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια γαστεροπόδων μαλακίων.

κυκλόστομοι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ἡ πρώτη ἐκ τῶν τάξεων εἰς **ἃς διακρίνονται οἱ ἰχθύες, ἃ.** μαρσιποβράγχιοι.

κυκλοστρεφοῦμαι-έομαι μτγν. κυκλικῶς περιστρέφομαι : Βέττ.Βάλ.344,2.

κυκλοτερής-οῦς-ές (τείρω) κ. νεώτ. στρογγύλος, κυκλικός : Ἰλ.Δ 124 **κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε,** Ὀδ.Ρ 209 **ἄλσος πάντοσε κυκλοτερές,** Ἡσίοδ.Α 209, Ἡρ.1,194 **ἀλλ' ἀσπίδος τρόπον κυκλοτερέα ποιήσαντες** (ἐνν. τὰ πλοῖα), Ἱππ.Ἄρθρ. 61, Πλάτ.Συμπ.189E **καὶ πρόσωπα δύ' ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ,** Ἀριστλ.Μετ.362b,13 **γράφουσι κυκλοτερῆ τὴν οἰκουμένην.**

κυκλοτερικός-ή-όν μσν. ὁ κυκλικός, ὁ ἐν εἴδει κύκλου : Στουδ.Θεόδ.1693 **κυκλοτερικὴ χρόνου περίοδος.**

κυκλοτερῶς ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυκλοτερῆ βλ.λ., ἐν σχήματι κυκλικῷ : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.1,12,3, Γαλ.Χρ.Μορ.16,11.

κυκλοτέρμων-ονος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐν κύκλῳ, **ὁ** κυκλικῶς κινούμενος.

κυκλότης-ητος (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ κυκλικοῦ : ΨΧρυσ.8,615A.

κυκλότριχον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐγχυματικῶν ζῳαρίων.

κύκλουρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τῆς τάξεως τῶν **σαυρῶν.**

κυκλοῦχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὅρος ἀγνώστ. σημ. ἀπαντῶν ἐν ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος, κτ. τινας ἔμβολον.

κυκλοφορητικός ή-όν μτγν. ὁ ἐν κύκλῳ κινούμενος, κυκλικός : Φίλ.1,514 **κυκλοφορητικὴ οὐσία,** Πλούτ.Ἠθ.1004C **κ- κίνησις·** ἐπίρρ. **-ῶς** : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.10,58.

κυκλοφόρητος-ον μτγν. ὁ ἐν κύκλῳ κινούμενος, φερόμενος : Παῦλ.Σιλ.Ἔκφρ.870.

κυκλοφορία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ κυκλικὴ κίνησις : Ἀριστλ.Φυσ.227b,18, αὐτ.265a,13 **τῶν φορῶν ἡ κυκλοφορία πρώτη,** Δαμάσκ.Ἀρχ.102· || **κυκλοφορία τοῦ αἵματος** ἡ ἀέναος καὶ οἱονεὶ κυκλικὴ κίνησις τοῦ αἵματος μεταξὺ ὅλων τῶν ἱστῶν καὶ ὀργάνων τοῦ σώματος· **2)** νεώτ. κ. δημ. καθόλου ἡ κίνησις, ἡ μετακίνησις : **ἡ κυκλοφορία τῶν ἁμαξῶν - τῶν αὐτοκινήτων·** **3)** μεταβίβασις, συναλλαγή : **κυκλοφορία τοῦ χρήματος, - ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία τοῦ χαρτονομίσματος** (ἡ διὰ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένη ἀποδοχὴ τοῦ χαρτονομίσματος ὡς μέσου συναλλαγῆς)· || ἀνταλλαγὴ τῶν προϊόντων τῆς παραγωγῆς : **ἡ κυκλοφορία τοῦ πλούτου - τῶν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν·** || δθ. κ. πώλησις : **κυκλοφορία τοῦ βιβλίου - τῶν ἐφημερίδων.**

κυκλοφοριακός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος **εἰς** τὴν κυκλοφορίαν, **ἃ.** κυκλοφορικός : **κυκλοφοριακὸν σύστημα** (τὸ σύνολον τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, ἐν οἷς ἡ τοῦ αἵματος κυκλοφορία τελεῖται)· || ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀποβλέπων εἰς τὴν μείζονα ἢ ἐλάσσονα κατανάλωσιν, πώλησιν : **ἡ διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως ὀφείλεται εἰς κυκλοφοριακὰ αἴτια, - αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν ἄσεμνα ἀναγνώσματα διὰ λόγους κυκλοφοριακούς.**

κυκλοφορικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κυκλικῶς κινούμενος : Φίλ.1,623, Γαλ.Χρ.Μορ,15,8, Βασ.1.609D **Ἡλίου κυκλοφορικὴ κίνησις·** || **κυκλοφορικὸν σύστημα ἃ.** κυκλοφοριακὸν βλ.λ.· || ἐπίρρ. **-ῶς** : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.1,7,32.

κυκλοφόρμιον (τὸ) νεώτ. φαρμακ. ἀναισθητικὸν καὶ ἀντισηπτικὸν φάρμακον ἀναγραφόμενον ἐσωτερικῶς κατὰ τῶν ἐμέτων, τοπικῶς δὲ ὡς ἀλοιφὴ ἐπὶ ἑλκωδῶν ἐπιφανειῶν, ἐγκαυμάτων κλπ.

κυκλοφόρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τῶν θερμῶν θαλασσῶν τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου.

κυκλοφοροῦμαι-έομαι ἐν κύκλῳ κινοῦμαι, κυκλικῶς περιστρέφομαι : Ἀριστλ.Κόσ.391b,22 **καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας,**

Πλούτ.Ἠθ.927B **μηδ' ἥλιος κυκλοφορείσθω**· πρβλ. κυκλοφορῶ.

κυκλοφορῶ-έω νεώτ. κ.δημ. θέτω εἰς κυκλοφορίον. **συνελήφθησαν διότι ἐκυκλοφόρουν πλαστὰ χαρτονομίσματα**· ‖ εἰδ. ἐκδίδω: **ἐκυκλοφόρησε τὴν καινούργια του συλλογή**· **2)** ἀμτβ. κινοῦμαι κυκλοτερῶς, περιφέρομαι, καθόλου κινοῦμαι: **τὸ πλῆθος ἐκυκλοφόρει εἰς τὰς ὁδοὺς μέχρι βαθείας νυκτός**· **3)** ὁμ. ἀμτβ. εἶμαι ἐν χρήσει, ἐν συνολλαγῇ: **κυκλοφοροῦν κίβδηλα κέρματα**· ‖ πωλοῦμαι, καταναλίσκομαι: **ἡ ἐφημερίδα του δὲν κυκλοφορεῖ**· ‖ ὅθ.κ. δίδομαι εἰς κατανάλωσιν, εἰς πώλησιν, ἐκδίδομαι: **ἐκυκλοφόρησε τὸ νέο βιβλίο τοῦ συγγραφέως Α'** **4)** διαδίδομαι: **κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι . . .**

κύκλῳ ἡ δοτ. τοῦ κύκλος ἐν ἐπιρρ. χρ. κυκλοτερῶς, κυκλοειδῶς, γύρω γύρω, ὁλόγυρα: Ὀδ.Θ 278 **ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ**, Πίνδ.Ο 10(11),36 **τὸ κύκλῳ πέδον**, Ἡρ. 4,180 **περιάγουσι** (τὴν λίμνην) **κύκλῳ**, Ἀριστφ. Θεσμ.662, Θουκ.2,84 **περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ**· ‖ μετὰ τῆς προθ. **περὶ** ἢ μετὰ λέξεων μετὰ τῆς **περὶ** συνθέτων: Ἡρ.2,62 **περὶ τὰ δώματα κύκλῳ**, Αἰσχ.ἀπ.407 **κύκλῳ περιστῆναι**, Σοφ.Ἠλ.895 **περιστεφῆ κύκλῳ**, Εὐρ.Ἀνδρ.1137 **ὡς δέ νιν περισταδὸν κύκλῳ κατεῖχον**, Πλάτ.Φαίδ.72B **κύκλῳ περιιέναι**· ‖ μτ. αἰτ. ἄνευ τῆς **περί**: Ἡρ.4,72 **ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ** (τὸ σῆμα), Δημ.41 **καὶ πάντα τὸν τόπον τοῦτον οἰκεῖον κύκλῳ**· ‖ μτ. γενικ.: Ξεν.ΚΠ 4,5,5 **κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου**, Δημ. 258 **τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς**· **2)** κ. μτφ. ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, καθ' ὅλας τὰς πλευράς: Σοφ. Ἀντ.241 **κἀποφάργνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα** (σχόλ. «ὅλως ἀσφαλίζεις σεαυτόν»)· **3) τὰ κύκλῳ** αἱ περιστάσεις: Ἀριστλ.Ρητ.1367b,29.

κυκλῶ-έω, μέλλ. **κυκλήσω**, κύκλῳ κινῶ, περιφέρω: Σοφ.Ἀντ.226 **ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν**, Εὐρ.Ὀρ 632, Ἀριστφ.Ὄρν.1379 **πόδα .. ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς**· **2)** μεταφέρω: Ἰλ.Η 232 **κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς**· **3)** ἐπαναφέρω, ἐπαναλαμβάνω: Ἀριστλ.Οὐρ.300a,33 **κυκλεῖν τὸν λόγον**· **4)** ἀμτβ. περιστρέφομαι, περιοδικῶς ἐπανέρχομαι: Σοφ.Ἠλ.1365 **πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι** (διόρθ. κυκλοῦνται), Πλούτ. Ἠθ.160F **δελφῖνες πέριξ κυκλοῦντες**· **5)** μέσ. κυκλοῦμαι περιβάλλω, περιτριγυρίζω: Ἡρ.8,16 **μηνοειδὲς ποιήσαντες τῶν νεῶν ἐκυκλέοντο αὐτούς**, Σοφ.Αἴ.353 **ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα .. κυκλεῖται**· **6)** ὁμ. μέσ. περιφέρομαι, στριφογυρίζω: Πλάτ.Πολ.617A **κυκλεῖσθαι δὴ .. τὸν ἄτρακτον**, αὐτ.Τίμ.38A **χρόνου .. κυκλουμένου**, Σοφ.ἀπ.713· ‖ κ. ἐπὶ λόγου, περιέρχομαι, διαδίδομαι: Πλούτ.Ἠθ.118C.

κυκλῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κυκλώνω**, μέλλ. -ώσω, παρακ. **κεκύκλωκα**, μέσ. μέλλ. **κυκλώσομαι**, ἀόρ. **ἐκυκλωσάμην**, παθ. μέλλ. **κυκλωθήσομαι**, ἀόρ. **ἐκυκλώθην**, δημ. **κυκλώθηκα**, περιβάλλω, περιτριγυρίζω: Εὐρ.Ὀρ.1379 **Ὠκεανὸς .. κυκλοῖ χθόνα**, Ἀριστλ.Ζ1 533b,27, Μηναῖ.3,5 **Ὠδ. ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος**· **2)** ἐν εἰδ. στρατ. ἐνν. πάντοθεν περικλείω, περικυκλώνω: Εὐρ.ΙΑ 775 **πόλιν .. κυκλώσας Ἄρει φονίῳ**· ‖ κυρίως ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἡρ.3,157 **καὶ κυκλωσάμενος τοὺς χιλίους τοὺς πρώτους**, αὐτ.8,76, Αἰσχ.Ἑπτ.121 **Ἀργεῖοι δὲ πόλισμα Κάδμου κυκλοῦνται**· κ. παθ.: αὐτ 247, Θουκ.7,81 **κυκλοῦται .. ὑπ' αὐτῶν**, Ξεν.ΚΠ 6,3,20 **εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν**, **-ἐκυκλώθη τὸ ἀριστερὸν τοῦ ἐχθροῦ**· **3)** κύκλῳ περιέρχομαι: ΠΔΨαλμ.25,6 **καὶ κυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου, κύριε**· ‖ κ. ἐν τῷ παθ. τ.: Διόδ.Σ 4,25 **κυκλωθεὶς τὸν Ἀδρίαν**· **4)** κύκλῳ κινῶ, περιστρέφω, περιδινῶ: Πίνδ.Ο 10(11),72, Εὐρ. Κύκλ.462 **οὕτω κυκλώσω δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ κύκλωπος ὄψει**, Ἕρμιππ.4· κ. μτφ.: Μέν.378 **πολλοὺς λογισμοὺς ἡ πονηρία κυκλοῖ**· ‖ κ. παθ. κύκλῳ περί τι κινοῦμαι: Ξεν.Ἀν.6,4,20 **σχεδόν τι πᾶσα ἡ στρατιὰ .. ἐκυκλοῦντο τὰ ἱερά**· ὁμ. κύκλῳ χορεύω: Καλλ.Ἀρτ.267 **ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν κυκλώσασθαι**· ‖ κ. μτφ.: Αἰσχ.Ἀγ.997 **δίναις κυκλούμενον κέαρ**· **5)** δίδω κυκλικὸν σχῆμα, καμπυλῶ: Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12,82 **κ. τόξα**· ‖ κ. παθ. καμπυλοῦμαι: Εὐρ.Βάκχ.1066 **κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχός**· **6)** ὀρύσσω κύκλῳ, περιορύσσω, παθ.: Πλάτ.Κριτί.118 **τάφρος περὶ τὸ πεδίον κυκλωθεῖσα.**

κυκλώδης-ους-ες κυκλοειδής, καμπυλόσχημος: Ἱππ.Ἄρθρ.48, Γαλ.4,51.

κύκλωθεν μτγν. κ. νεώτ. τ. τοῦ κυκλόθεν βλ.λ.

κύκλωθι μτγν. τ. τοῦ κυκλόθι βλ.λ.

κύκλωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ εἰς κύκλον ἐσχηματισμένον· εἰδ. τροχός, ρόδα: Εὐρ.Φοίν.1185 **ὡς κύκλωμ' Ἰξίωνος**· **2)** βυρσότονον κύκλωμα τύμπανον: αὐτ Βάκχ.124· **3)** σπεῖρα ὄφεως: Διόδ. 3,36· **4)** νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυκλῶ βλ.λ.· ‖ ἐν τῇ φυσ. **ἠλεκτρικὸν κύκλωμα** τὸ σύνολον ἠλεκτρικῆς πηγῆς καὶ τῶν συνδεόντων τοὺς πόλους αὐτῆς ἀγωγῶν· ‖ ἠλεκτρολ. **βραχὺ κύκλωμα** ἡ ἄνευ ἐνδιαμέσου ἀντιστάσεως κυκλοφορία τοῦ ρεύματος, ἐπιφέρουσα αὔξησιν τῆς θερμοκρασίας τῶν ἀγωγῶν μέχρις ἐρυθροπυρώσεως καὶ τήξεως ἔτι.

κυκλὼν-ῶνος (ὁ) νεώτ. μέγας ὄγκος ἀέρος ταχύτατα καὶ περιστροφικῶς περὶ κατακόρυφον ἄξονα μετακινούμενος, ἄ. τυφών.

κυκλωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς κυκλῶνα.

κυκλώπειος-α-ον (παρ' Εὐστ. **-ος-ον**) κ. νεώτ. ὁ εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος· ἰδ. ἐπὶ τῶν γιγαντιαίων τειχῶν τῆς Μυκηναϊκῆς περιόδου τῶν εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀποδιδομένων: Σοφ.ἀπ.222, Εὐρ.Ἠλ.1158 **κυκλώπειά τ' οὐράνια τείχε'**· ‖ καθόλου, μέγας, τεράστιος, γιγάντιος: Παλαμ.Παρακ.115,4 **κυκλώπειο τὸ κανόνι τὴ γῆ ξεθεμελιώνει**· **2)** ὁ ὅλως ἀγροῖκος: παροιμ. **κυκλώπειος βίος** ἄγριος βίος: Στράβ.11,4,3.

κυκλωπία (ἡ) μτγν. ἡ περὶ τοῦ Κύκλωπος ἀφήγησις, διήγησις: Φιλόστρ.Ἀπόλλ 6,11 **οὐδὲ Ὁμήρου ἐν Κυκλωπίᾳ ἀκούων**, Αἰλ.ΠΙ 13,14.

κυκλωπία (ἡ) νεώτ. τερατογονικὴ δυσμορφία χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο ὀφθαλμικῶν κόγχων εἰς ἕνα.

κυκλωπίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων.

κυκλωπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κύκλωπας, ὁ κατὰ τὸν τρόπον, τὴν τέχνην, τὰ ἤθη τῶν Κυκλώπων: **κυκλωπικὸς βίος - κυκλωπικὴ ἀγριότης**· πρβλ. κυκλώπειος, κυκλωπικῶς.

κυκλωπικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς Κύκλωπας: Ἀριστλ.ΗΝικ.1180a,28 **κ. ζῆν.**

κυκλώπιον (τὸ) ὡς κύρ. ὄν. ὑποκορ. τοῦ Κύκλωψ, θωπευτικῶς ἐκφερόμενον, κυκλωπουλάκι: Εὐρ. Κύκλ.266 **ἀπώμοσ', ὦ κάλλιστον, ὦ Κυκλώπιον, ὦ δεσποτίσκε**· **2)** τὸ περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκόν, τὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ: Ἀριστλ.Ζ1 533a,9 (διορθ. κυκλώπειον).

κυκλώπιος-α-ον δ.γρ. τοῦ κυκλώπειος βλ.λ., ἰδ. ἐν χρ. ἐν τῇ σημ. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κύκλωπας, ὁ τοῦ Κύκλωπος ἢ ὁ τῶν Κυκλώπων: Εὐρ. Ὀρ.965 **ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία, σίδαρον ἐπὶ κάρα τιθεῖσα κούριμον, πήματ' οἴκων**· ‖ ὁ κατεσκευασμένος ὑπὸ τῶν τοιχοδόμων Κυκλώπων: αὐτ.Τρῳ.1088 **ἐμὲ δὲ πόντιον σκάφος ἀΐσσον πτεροῖσι πορεύσει ἱππόβοτον Ἄργος ἵνα τείχεα λάϊνα Κυκλώπι' οὐράνια νέμονται**· ‖ ἐπὶ πό-

λεως, ὁ ἔχων τείχη ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἐκτισμένα ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κυκλώπων : Εὐστ.1622,55 [οἱ] «ἐκ Λυδίας ἦσαν μετάπεμπτοι»· πρβλ.Στράβ.8,6,11 : Εὐρ.ΙΑ 265 **Μυκήνας δὲ τάς Κυκλωπίας παῖς Ἀτρέως ἔπεμπε ναυβάτας ναῶν ἑκατὸν ἠθροισμένους**· ‖ ἀνωμ. θηλ. κυκλωπίς βλ.λ.

κυκλωπίς-ίδος [ἡ] ποι.ἀνώμ.θηλ. τοῦ ἐπιθ. κυκλώπιος, ἡ εἰς τὸν λαὸν τῶν Κυκλώπων ἀνήκουσα : Εὐρ.ΙΤ 845 **ὦ Κυκλωπίδες ἑστίαι.**

κύκλωσις-εως κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυκλῶ-όω βλ.λ., τὸ περιβάλλειν τινὰ ἢ τι, θέτειν οἱονεὶ ἐντὸς κύκλου : **κύκλωσις φρουρίου - πόλεως** [πολιορκία] **-κύκλωσις στόλου**· ‖ ὅθ. εἰδ. ἐπὶ προσ. κ. ἰδ. στρατοῦ, τὸ δι' ἀνδρῶν ἐνόπλων ἢ ἄ. διὰ τάφρων, προχωμάτων κττ.περιζωννύειν οὕτως, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἡ πρὸς τὰ ἔξω διάβασις καὶ ἡ μετὰ τῶν ἔξω ἐπικοινωνία· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς εἰδ. ὅρος ἡ ἐν ὥρᾳ μάχης κίνησις στρατοῦ κυκλοειδῶς ἐνεργουμένη πρὸς περίζωσιν τοῦ ἀντιπάλου στρατοῦ κ. ἰδ. τμήματος αὐτοῦ ἀποβλέπουσα εἴτε πρὸς ἀποκοπὴν τοῦ περικυκλουμένου τμήματος ἀπὸ τῆς ἄλλης συμπολεμούσης ὁμάδος στρατοῦ εἴτε πρὸς παρεμπόδισιν διαφυγῆς τῶν περικυκλουμένων : Θουκ.4,128 **πειρᾶσαι ἀπ' αὐτοῦ** [τοῦ λόφου] **ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπόντας βαρβάρους, πρὶν καὶ τὴν πλείονα κύκλωσιν σφῶν αὐτῶν προσμεῖξαι** [πρὶν ἢ κατορθώσωσιν οἱ βάρβαροι συνενωθέντες νὰ καταστήσωσι πληρεστέραν τὴν κύκλωσιν], Ξεν. Ἑλλ.4,2,20 **ἡγοῦντο ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες εἰς κύκλωσιν,** Πολύβ.3,65,6 **τοὺς ἱππεῖς . . ἡτοιμάκει πρὸς κύκλωσιν,** Πουσ. 4,17,9,·**διά ταχείας προελάσεως τῶν εὐζωνικῶν ταγμάτων ἐπετεύχθη ἡ κύκλωσις ἑνὸς ἐχθρικοῦ συντάγματος**· ‖ φρ. **παρέχειν κύκλωσιν** ἔχειν οὕτω διατεταγμένον τὸν στρατόν, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ περίζωσις, περικύκλωσις τούτου κ. ἰδ. μέρους αὐτοῦ : Ξεν.Ἑλλ.4,2, 13 **κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχοιεν,** Πλούτ. Ἀλέξ.221 **τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόμενος οὐ παρέσχε κύκλωσιν**· ‖ συνεκδ. τόπος, θέσις προσφυὴς πρὸς ἐπίτευξιν περικυκλώσεως τοῦ ἐχθροῦ : αὐτ.Τίτ.4 **φράζοντές τινα κύκλωσιν ἀμελουμένην ὑπὸ τῶν πολεμίων**· **2**) μτγν. ἀστρον. περιστροφικὴ τῶν οὐρανίων σωμάτων κίνησις : Πολυδ.4,156· διορθ. κύκλησις.

κυκλωτικός-ή-όν νεώτ. κ. δ.μ. ὁ πρὸς κύκλωσιν βλ.λ.ΙΙ γενόμενος, ἡ πρὸς ἐπιδίωξιν κυκλώσεως ἐνέργεια, εἰδ. ἐπὶ κινήσεως στρατοῦ ἐν μάχῃ : **αἱ κυκλωτικαὶ κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ ἀπέτυχον χάρις εἰς τὰς ἐπελάσεις τοῦ ἱππικοῦ.**

κυκλωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά διὰ κυκλωτικῆς κινήσεως, κατὰ τρόπον κυκλώσεως βλ.λ.ΙΙ.

κυκλωτός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν σχήματι κύκλου κατεσκευασμένος, ὁ ἔχων κυκλικὸν σχῆμα, ὁ στρογγύλος : Αἰσχ.Ἑπτ.540 **ἐν χαλκηλάτῳ σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι, - κυκλωτὰ μικρά παράθυρα εἶχεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον ὁ πύργος**· ‖ νεώτ. κ. δημ. περιφερειακός : **κυκλωτὴ αὖλαξ, - κυκλωτὸς δρόμος ἔβγαινε στὴν πίσω πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ**· ἐπίρρ. δημ. **κυκλωτά** ἐν σχήματι κύκλου, ἐν κύκλῳ, ὁλοτρόγυρα.

κύκλωψ-ωπος [ὁ] [κύκλος-ὤψ] κ.μσν. κ.νεώτ., δημ. **κύκλωπας** ὁ ἔχων στρογγύλον ὀφθαλμόν: Ἡσίοδ. Θ 144 [**Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ**]· ‖ μτφ. ἐπὶ τῆς σελήνης, ποι. λαμβανομένης κτ. προσωποποιΐαν : Παρμ.10,4· ὁμ. ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ : Ἐμπ.84,8 **κύκλοπα κούρην**· **2**) ὡς ὄν. μυθικῆς φυλῆς μονοφθάλμων γιγάντων ἀγρίων, ἀναφερομένων τὸ πρῶτον ἐν Ὀδ., κατοικούντων νῆσόν τινα κτ. τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος: Ὀδ.Ζ 5 **οἳ** [Φαίακες] **πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ, ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων,** αὐτ.Η 206 **ὥς περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων,** αὐτ.Ι 106, 275· ‖ ὁμ. κτ. ἑν. Κύκλωψ ἐν Ὀδ. μ. ὁ ὀνομαστότερος τῶν Κυκλώπων Πολύφημος, υἱὸς τῆς νύμφης Θοώσης : αὐτ.Α 69· ‖ π. Ἡσίοδ. ὁμ. μυθολ. Κύκλωπες τρεῖς υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, σφυρηλατοῦντες τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός : Ἡσίοδ.Θ 140· ‖ π. Θουκ. φυλή τις ἐποικίσοσα παλαιότατα τὴν Σικελίαν, πρὸ τῶν Σικανῶν, πιθ. ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ὁρμηθεῖσα· πρβλ. κατωτ. Στράβ.8,6,11 : Θουκ.6,2 **παλαίτατοι μὲν λέγονται ἐν μέρει τινὶ τῆς χώρας Κύκλωπες καὶ Λαιστρυγόνες οἰκῆσαι, ὧν ἐγὼ οὔτε γένος ἔχω εἰπεῖν οὔτε ὁπόθεν ἐσῆλθον**· ‖ π. μτγν. ποι. μυθολ. γίγαντες χαλκεῖς ἔχοντες ὡς χαλκεῖον αὐτῶν τὸ ἡφαίστειον τῆς Σικελίας Αἴτνα· ‖ ὁμάς τις τεχνιτῶν τειχοδόμων ἐκ Λυκίας μετακληθέντων καὶ κτισάντων, ὡς ἀνεφέρετο, τὰ τείχη τῆς Τίρυνθος, τῶν Μυκηνῶν κ.ἄ. : Εὐρ.Ἡρ.944 **ὡς τὰ Κυκλώπων βάθρα φοίνικι κανόνι καὶ τύποις ἡρμοσμένα,** Στράβ.8,6,11 **Προῖτος** (Τίρυνθο) **καὶ τειχίσαι διὰ Κυκλώπων, οὓς ἑπτὰ μὲν εἶναι καλεῖσθαι δὲ γαστερόχειρας τρεφομένους ἐκ τῆς τέχνης, ἥκειν δὲ μεταπέμπτους ἐκ Λυκίας.**

κυκνάριον [τὸ] μτγν. εἶδος κολλυρίου ἢ ἀλοιφῆς ἐν χρήσ. πρὸς θεραπείαν τῆς φλογώσεως τῶν ὀφθαλμῶν : Γαλ.14,765 **πρὸς ἀρχομένας ὀφθαλμίας τὰ κυκνάρια,** Ἀέτ.7,8.

κύκνειος-α-ο(ν) [κύκνος] (μτγν. κ. -ος-ον) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ Κύκνου γενόμενος : Πίνδ.Ο 10(11),5 **τράπε δὲ Κύκνεια μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα**· **2**) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πτηνὸν κύκνος βλ.λ., ὁ τοῦ κύκνου, κ. ἐπὶ φωνῆς, ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ κύκνου ἢ ὁ προσόμοιος μὲ τὸν τοῦ κύκνου : Σοφ.ἀπ.1127,3 **κύκνειον πτίλον,** ΑΠ 7,12, ΠΔ Μακκ.4,15,21 **κύκνειοι πρὸς φιληκοΐαν φωναί,** Αἰλ.ΖΙ 2,32, - **κύκνειος λαιμὸς** [ἐπὶ γυναικῶν, ὁ ἐπιχαρίτως λεπτός, ἐπιμήκης καὶ λευκός]· πρβλ.Σολωμ.Πορφύρας 32· **3**) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔσχατος ἐπιθανάτιος λόγος, ἡ ἐσχάτη μελλοθανάτου ἔκκλησις, συνήθ. ἐν φρ. **κύκνειον (ἐξ)ᾆσαι - ἐξηχεῖν**: Πολύβ.30,4,7 **τὸ κύκνειον ἐξᾴσαντες ἔλαβον ἀποκρίσεις τοιαύτας,** Ἀθήν.14,616Β **μέλλων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθαι εἶπε θέλειν ὥσπερ τὸ κύκνειον ᾄσας ἀποθανεῖν**· ‖ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔσχατον ἔργον λόγου συγγραφέως ἢ ποιητοῦ, τὸ ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ποιηθέν : **τὸ διήγημα αὐτὸ ἦτο τὸ κύκνειον τοῦ Παπαδιαμάντη, - τὸ κύκνειο τραγούδι τοῦ Βιζυηνοῦ εἶναι ἴσως τὸ ἀριστούργημά του.**

κυκνίας [ἀετός] [ὁ] μτγν. ὁ λευκὸς κυκνόμορφος ἀετός : Παυσ.8,17,3 **ἀετοὺς μὲν οὖν ὀνομαζομένους κυκνίας .. ἐοικότας κύκνῳ λευκότητα.**

κυκνικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κύκνον : Βαλσ.38 **κυκνικὰς συμφοράς.**

κυκνῖτις-ιδος [ἡ] ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κύκνειος :** Σοφ.ἀπ.499 **κυκνῖτις βοὴ** [κύκνειον ᾆσμα].

κυκνογενής-οῦς-ές μσν. ὁ ἐκ κύκνου γεννηθείς, ἐπίθ. τῆς Ἑλένης : Κ Μανασσ.24.

κυκνόθρεπτος-ον σχόλ.κ. μσν. ὁ ὑπὸ κύκνων ἀνατραφείς : Σχόλ.Λυκόφρ.237, Στέφ. Ρητ.301,18.

κυκνοκάνθαρος (ὁ) εἶδος πλοίου κατὰ τὸ σχῆμα μετέχοντος τοῦ κύκνου βλ.λ.5| κ. τοῦ κανθάρου, εἴδους ναξίου πλοίου : Νικόστρ π.Ἀθήν.11, 374b **ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν ἢ κύκνος ἢ κάνθαρος; - ἀμέλει κυκνοκάνθαρος.**

κυκνόμορφος-ον ὁ ἔχων μορφὴν κύκνου, ὅμοιος κύκνῳ, εἰδ. ὁ λευκὸς ὡς κύκνος : Αἰσχ.Πρ.795 **αἱ Φορκίδες . . κόραι τρεῖς κυκνόμορφοι.**

κυκνόπτερος-ον ὁ μετὰ κυκνείων πτερῶν, ὁ πτερὰ κύκνου ἔχων, ἐπίθ. τῆς Ἑλένης ὡς γεννηθείσης ἐκ τῆς Λήδας καὶ τοῦ Διὸς μεταμορφωθέντος εἰς κύκνον : Εὐρ.Ὀρ.1386 **ὀρνιθόγονον ὄμμα κυκνόπτερον.**

κύκνος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν **νησσιδῶν** περιλαμβάνον πλεῖστα εἴδη πτηνῶν μακρολαίμων, καταλεύκων πλὴν δύο, τοῦ ἑνὸς μέλανος χρώματος καὶ τοῦ ἄλλου πολυχρώμου· π. ἀρχ. ἡ λ. μ. διὰ τὰ κατάλευκα εἴδη : Ἰλ.Β 460 **κύκνων δουλιχοδείρων**· πρβλ. Ἡσίοδ.Α 316, Αἰσχ. Ἀγ.1444 **κύκνου δίκην τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον** (ἐκ τῶν μύθων περὶ τοῦ ἐπιθανατίου ᾄσματος τοῦ κύκνου), πρβλ. κύκνειος 2), Πλάτ. Πολ.360A, Ἐρατοσθ.Κατ.25, Διγεν.Ἀκρ.2856 **οἱ κύκνοι τε ἐβόσκοντο εἰς τὰ νερὰ τῆς βρύσης**, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 27 **δίπλα σὲ κύκνους κι ἀϊτούς**· || **πύθιος, - δήλιος κύκνος** ἱερὸς κύκνος τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἀριστφ.Ὄρν.870, Πλάτ.Φαίδ.85Β, Καλλ.Ἀπόλλ.5· **2)** κωμ. πρὸς χαρακτηρισμὸν κακοφώνως ᾀδόντων : Ἀριστφ.Βάτρ.207 **βατράχων κύκνων θαυμαστά**· **3)** μτφ. ἀοιδός, ψάλτης : Λεων. Ἀλ.ΑΠ 7,19· **4)** εἶδος πλοίου, πιθ. ἐπειδὴ εἶχε κεκυρτωμένην πρῷραν ὡς ὁ λαιμὸς τοῦ κύκνου : Νικόστρ.10· βλ. κυκνοκάνθαρος· **5)** ἀλοιφὴ ὀφθαλμῶν, κολλύριον : Γαλ.12,708· **6)** νεώτ. ἄστρον. ἀστερισμὸς τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου.

κύκνοφις-εως (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ὄφιν, πρόσωπον κύκνου ἔχων, ὁ ὅμοιος κύκνῳ : ΑΠ 11,345.

κυκύϊζα Ἡσ. «γλυκεῖα κολόκυντα».

κύκυον αὐτ. «τὸν σικυόν».

κυκῶ-άω μείγνυμί τι μετά τινος κινῶν αὐτά, ἀνακατώνω, ἀνακοτεύω· εἰδ. ἐπὶ ρευστῶν κ. συνεκδ. ἐπὶ ἀναμείξεως ρευστῶν μετ' ἀλεπτῶν πραγμ. οἷον πρὸς παρασκευὴν πολτοῦ : Ἰλ.Ε 903, Ὀδ.Κ 235 **τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ . . ἐκύκα**, πρβλ. Ἰλ.Λ 638, Ἱππ.Ἐπιστ.17 **φάρμακα κυκῶνται**, Ἀριστφ.Σφ.1515 **ἅλμην κύκα τούτοισιν**, πρβλ. Διοσκ.5,79· **2)** κ. μτφ. : Σαπφ.28 **αἱ μή τί τ' εἴπην γλῶσσ' ἐκύκα κακόν**· || τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ.: Ἀριστφ.Εἰρ.1169 **τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι**· **3)** ἀνατοράσσω, ἀνακατώνω : αὐτ.Ἱππ.866 **ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βάρβορον κυκῶσιν**, Μέν.Ἐπιτρ. 211, Ἀλκίφρ.1,10 **οἱ ἄνεμοι ὅσον οὔπω κυκήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται**· **4)** μτφ. ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν ἢ ἀταξίαν, κάμνω τι ἄνω κάτω : Αἰσχ. Πρ.994 **νιφάδι καὶ βροντήμασιν . . κυκάτω πάντα**, Ἀριστφ.Ἱππ 363 **τὴν βουλὴν βίᾳ κυκήσω**, αὐτ.Εἰρ. 270 **ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα**, αὐτ.320 **κυκάτω . . πάντα καὶ ταραττέτω**, πρβλ.Πλάτ.Φαίδ.101Ε, Ἐπίκ.Φυσ. 14,7· || π.Ὁμ. μόνον τὸ παθ. συγχέομαι, περιπίπτω εἰς σύγχυσιν, ταράττομαι, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι : Ἰλ.Λ 129 **τὼ δὲ κυκηθήτην**, αὐτ.Σ 229 **τρὶς δὲ κυκήθησαν Τρῶες**, αὐτ.Υ 489 **κυκήθησαν δὲ οἱ ἵπποι**· || ἐπὶ ποταμῶν καὶ ταραχῆς τῶν κυμάτων: αὐτ.Φ 235 **πάντα δ' ὄρινε ρέεθρα κυκώμενος**· πρβλ. αὐτ.324· κ. ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως : Ὀδ.Μ 238, Σοφ.Ἠλ.733 **κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον**· || ἐπὶ διανοητικῆς ἀνησυχίας : Ἀρχίλ.66 **θυμὲ κήδεσιν κυκώμενε**, Ἀριστφ.Ἀχ.707 **ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενος** (πιεζόμενος, στενοχωρούμενος).

κύλα (τὰ) κ. μτγν. κ. μσν. τὸ κοιλώματα κάτω τῶν βλεφάρων, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη· Ἡσ. «τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα, τὰ ὑπώπια» : Ἱππ.Γυν.Φύσ 15 **τὰ κύλα τοῦ προσώπου ἐξερυθριᾷ**, αὐτ.Γυν. Φύσ.9, πρβλ.αὐτ.Γυν.1,37, Σωρ.1,44 **τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν ὑπόχλωρα**· **2)** κτ. ἐν. **κῦλον**, πληθ. π. Σουΐδ. **κοῖλα τὸ κοῖλον μέρος** ὑπεράνω τοῦ ἄνω βλεφάρου : Ρούφ.Ὀνομ.21.

κυλάδες (αἱ) τὰ κύλα βλ.λ. : Εὐστ.1951,18· πρβλ. κύλλαβοι, κύλλια

κυληβίς Ἡσ. «κολοβή».

κύλημα (τὸ) δημ. ἡ **μετὰ** περιστροφῆς κίνησις πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ **ἐπιφανείας** ἐπικλινοῦς : Βιζυην. παρὰ τὸν ποταμὸν 2 **τοῦ νεροῦ τὰ κύλημα.**

κυλίδιον τὸ κοιλίδιον βλ.λ.

κυλίκειον (τὸ) κ. νεώτ. ἑορτὴ μετ' εὐωχίας, συμπόσιον : Κρατῖν.Νεώτ.9· **2)** κ. νεώτ. τράπεζα καπηλείου ἢ οἰκίας, ἐφ' ἧς ὑπάρχουσι τὰ ποτὰ καὶ τὰ πρὸς ἔγχυσιν ποτήρια, ποτηροθήκη : Ἀριστφ.ἀπ.104, Εὔβουλ.62 **ἐν τῷ κυλικείῳ συντέτριφεν τὰ ποτήρια**, Ἀναξανδρ.29, Ἀθήν.11,460D **πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων, ὧν πλήρές ἐστι τὸ κυλικεῖον τοδί**, Πάπ.· || νεώτ. τράπεζα ἐφ' ἧς παρατίθενται διάφορα ἐδώδιμα, ὀπωρικὰ καὶ ποτὰ τοῖς προσκεκλημένοις εἰς ἑσπερίδας, μπουφές· **3)** νεώτ. κτ. ἐπέκτ. διαμέρισμα οἰκίας εἰς ὃ παρατίθενται τὰ ἀνωτέρω, ἢ ἀτμοπλοίου καὶ σιδηροδρόμου ἔνθα πωλοῦνται ταῦτα.

κυλίκειος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κύλικα : Πολυδ.6,108 **κυλίκεια ζητήματα** (συζητήσεις ἐπικυλίκειοι, δηλ. ἐν πότῳ γινόμεναι).

κυλικηγόρος-ον μσν. ὁ ἀγορεύων ἐπὶ τῇ κύλικι, κυλικηγορῶν βλ.λ. : Εὐστ.1632,18.

κυλικηγορῶ-έω μτγν. ἀγορεύω ἐπὶ τῇ κύλικι, ὁμιλῶ κατὰ τὴν πόσιν : Ἀθήν.11,461Ε **ἀλλὰ σκύφον ματεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι**, Πολυδ.6,29.

κυλικήρυτος-ον (ἀρύω) μτγν. ὃν δύναταί τις νὰ ἀρύῃ διὰ κύλικος, ἄφθονος, πολύς· Ἡσ. «κυλικήρυτον αἷμα ὡς τὸ κοτυλήρρυτον, οἷον πολύ», Καλλ.ἀπ.188.

κυλίκιον (τὸ) κ. μτγν. ὑποκορ. τοῦ κύλιξ, μικρὰ κύλιξ, μικρὸν ποτήριον, ποτηράκι : Θεόφρ.Φ1 5,9, 8, Φιλήτ.π.Ἀθήν.11,498Α **κυλίκιον μικρὸν ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς**, Λυκόφρ.ἀπ.2,1, ΠΔ Ἐσθ.1,7 **καὶ ἀνθράκινον κυλίκιον.**

κυλικίς-ίδος (ἡ) μτγν., κυλίκιον, εἰδ. κιστίδιον φαρμάκων, μικρὰ θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν ἰατρικῶν: Ἀθήν.480C **Ἀθηναῖοι . . τὴν ἰατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κυλικίδα** (ἀμφ.)· **2** μσν. συνεκδ. φάρμακον, καταπότιον : Βί.Ἀλεξ.3023 **φέρων τὴν κυλικίδα, αὐτὸ τὸ καταπότιον φημὶ τὸ τοῦ φαρμάκου.**

κυλικοφόρος-ον μτγν. ἐπὶ τριπόδων, ὁ φέρων κύλικας, ποτήρια κττ. : Ἡλιόδ.Αἰθ 7,27 **προσδραμὼν ὁ Θεαγένης ἑνὶ τῶν κυλικοφόρων τριπόδων.**

κυλικώδης-ους-ες σχόλ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύλικα: Σχόλ.Θεόκρ.2,2 **ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες.**

κυλινδαίνω μτγν. κυλίνδω βλ.λ. : Μάξ.Τύρ.20,1.

κυλινδήθρα (ἡ) ἡ ἀλινδήθρα βλ.λ.

κύλινδησις-εως (ἡ) κ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ κυλινδεῖσθαι, κυλίεσθαι : Πλούτ.Ἀντ.9 **καὶ δαπάνας ἐπαχθεῖς καὶ κυλινδήσεις ἐν γυναίοις**· || νεώτ. πρᾶξις τοῦ κυλίειν τι, τὸ κύλισμα· || κ. ἡ κίνησις τοῦ κυλιομένου· **2)** μτφ. ἐξάσκησις συνεχής, ἐμπειρία : Πλάτ.Σοφ.268Α **διὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδησιν.**

κυλινδητής (ὁ) νεώτ. ὁ κυλίων.

κυλινδράξων-ονος (ὁ) νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀξονικὸς κύλινδρος τῆς νευρικῆς ἰνός.

κυλινδράρθρωσις (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ἐπιφάνεια ὀστῶν ἀρθρικὴ ἔχουσα κυλινδρικὸν περίπου σχῆμα, ὡς ἡ κατ' ἀγκῶνα ἄρθρωσις.

κυλινδρέλλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν **γεωφιλιδῶν.**

κυλινδρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πρωτεϊδῶν.**

κυλινδρικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ κυλινδροειδής, ὁ ὅμοιος πρὸς κύλινδρον: Ἀρχιμ.Σφαίρ. Κυλ.1,11, Ἥρων Πνευμ.1,37, ΘέωνΣμ.195Η, Συνέσ.172D **σωλήν ἐστι κυλινδρικός**, Ἀνν.Κομν.291Β **σωλὴν ἐστι κυλινδρικὸν ἡμίτομον**· || νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κυλίνδρου, ὁ ἀναφερόμενος εἰς κύλινδρον:

κυλινδρικὴ ἐπιφάνεια· || ὁμ. ὁ ὡς ἔγγιστα σχῆμα κυλίνδρου ἔχων : **ἐπιθήλιον κυλινδρικόν.**

κυλινδρικῶς μτγν. κατὰ κυλινδρικὸν τρόπον : Πλούτ.Ἠθ.682D.

κυλινδρίον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κύλινδρος βλ.λ. : Ἀρχιμ.Ψαμμ.1,14,Πτολ.Μαθ.5,1,Ἰάμβλ.Προτρ. 3,Πρόκλ.Ὑποτ.6,7.

κυλίνδρι(ν) (τὸ) δημ. ὁ κύλινδρος πρὸς ἰσοπέδωσιν καὶ πίεσιν ἐπιστρώσεως· εἰδ.ἐν Κύπρῳ κυλινδρικὸς λίθος δι' οὗ ἰσοπεδοῦσι καὶ στερεώνουσι τοὺς διὰ πηλοῦ ἐστεγασμένους οἰκίσκους.

κυλινδρίσκος (ὁ) Ἐπιγρ. τὸ κυλίνδριον βλ.λ.

κυλίνδρισμα-ατος (τὸ) νεώτ. γεωργικὴ ἐργασία καθ' ἣν συμπιέζεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους διὰ περιφορᾶς βαρέος κυλίνδρου ἐπ' αὐτῆς, πρὸς συντριβὴν τῶν συμπαγῶν χωματίνων μαζῶν, ἐκτελουμένη καὶ μετὰ τὸ σβόρνισμα κατὰ τὸ ἔαρ.

κυλινδρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. θειοῦχον ἅλας τοῦ μολύβδου, κασσιτέρου καὶ ἀντιμονίου.

κυλινδρογράφος (ὁ) νεώτ. φωτογραφικὴ συσκευὴ πανοραματική, φέρουσα εὐαίσθητον φωτοπαθῆ ταινίαν ἐπὶ ἡμικυλίνδρου τεταμένην.

κυλινδροειδής-οῦς-ές κ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ κυλίνδρου σχῆμα ἔχων, ὁ ὅμοιος πρὸς κύλινδρον, κυλινδρικός : Εὐκλ.Φαιν.4Μ, Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.27,4, Κλεομήδ.2,2.

κυλινδροειδῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυλινδροειδῆ : Εὐστ.1604.58 **οὐ γὰρ ἔστιν ἐσφαιρῶσθαι ξίφους θήκην κυλινδροειδῶς.**

κυλινδρόκαρπα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ φέροντα καρποὺς κυλινδρικούς.

κυλινδροκεφαλία (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς τὴν ἀνθρωπολογίαν συγγενὴς παραμόρφωσις τοῦ κρανίου χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἐπιμηκύνσεως τούτου ἐν σχήματι κυλίνδρου.

κυλινδροκέφαλος (ὁ) νεώτ. ὁ οὗ ἡ κεφαλὴ ἔχει σχῆμα κυλίνδρου.

κυλινδρόμυλος (ὁ) νεώτ. μύλος ἀλευροποιῶν τὸν σῖτον διὰ μηχανικῶν κυλίνδρων κινουμένων ὑπὸ ἀτμηλάτου ἢ ἠλεκτρικῆς μηχανῆς.

κυλινδροποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μετασκευὴ ὕλης τινὸς καὶ ἡ ἀπόδοσις ταύτης εἰς σχῆμα κυλίνδρου.

κύλινδρος (ὁ) **μτγν.**, μσν., νεώτ. **κ.** δημ. πᾶν ἐπίμηκες καὶ στρογγύλον σῶμα, ἰδ. σῶμα ὁριζόμενον ὑπὸ δύο ἴσων παραλλήλων κύκλων ἢ δίσκων καὶ ἐπιπέδου καμπύλου, εἰδ. στρογγύλος λίθος : Χρύσ.Στωϊκ.2,283, Ἀπολλ.Ρ 2,594· || νεώτ. σῶμα βαρὺ κυλιόμενον σιδηροῦν ἢ λίθινον πρὸς ἰσοπέδωσιν ἐδάφους, ὁδῶν· **2)** κ. νεώτ. γεωμ. σῶμα στερεὸν περατούμενον ὑπὸ δύο κυκλικῶν παραλλήλων βάσεων : Δημοκρ.155, Ἀθήν.Μηχ. 10,4, Πλούτ.Ἠθ.682b, Ἐπιγρ.· || κτ. ἐπέκτ. ἡ κυρτὴ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος τούτου· || νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὄργανον καὶ πᾶσα συσκευὴ κυλινδρικῆς μορφῆς : **κύλινδροι ἀτμομύλου - τυπογραφικῆς μηχανῆς**· || βῶλος παιδίου : Γαλ.18(1) 462· || μηχανολ. **κύλινδρος** κ. δημ. **κύλιντρο** (τὸ) ὁ χῶρος ἐν ᾧ παλινδρομεῖ τὸ ἔμβολον· **3) περὶ σφαίρας καὶ κυλίνδρου** τίτλος ἔργου τοῦ Ἀρχιμήδους· **4)** ὁ κύλινδρος βιβλίου, τόμος : Διογ.Λ 10,26 **γέγονε δὲ ὁ Ἐπίκουρος, πάντας ὑπερβαλλόμενος πλήθει βιβλίων· κύλινδροι μὲν γάρ πρὸς τοὺς τριακοσίους εἰσί·** **5)** ὄνομα μυθικοῦ λίθου ὅστις ἐκ φόβου ἐκυλίετο ὅτε ὁ Ζεὺς ἤστραπτε ἢ ἐβρόντα : Πλούτ.Ποτ.19,4· **6)** κάλυμμα, περικάλυμμα τοῦ ἄξονος τοῦ κόσμου : Ἑρμ.Τρισμ.1, 49,44· **7)** ἐν τῷ πληθ. οἱ ὄρχεις : Κ Μανασσ. 2135· **8)** κύλινδροι, αἱ φάλαγγες δι' ὧν καθέλκουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν : ΑΠ **ἄρτι δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κυλίνδροις ὁλκὰς ἀπ' ἠϊόνων εἰς βυθὸν ἑλκομένη·** **9)** νεώτ.πῖλος ὑψηλός.

κυλινδρόσπερμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ ὧν τὰ σπέρματα εἶναι κυλινδρικά.

κυλινδρόσπορον (τὸ) νεώτ.βοταν. γένος μυκήτων.

κυλινδροσταχῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ ἔχοντα κυλινδρικὰ ἄνθη καὶ κατὰ στάχυς διατεταγμένα.

κυλινδρόφις-εως (ὁ) νεώτ ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τῆς τάξεως **τῶν** ὀφιδίων, τῆς οἰκογεν. τῶν **τορτρικιδῶν.**

κυλινδροφύλαξ-ακος (ὁ,ἡ) μσν. φύλαξ κυλίνδρου· || μτφ. ὁ σάκκος τῶν ὄρχεων.Νικ.Χων.397Β.

κυλινδρῶ-όω κ. νεώτ. ὁμαλίζω, ἰσοπεδῶ, λειαίνω τι διὰ κυλίνδρου, παθ.: Θεόφρ.Φ 2,4,3 **τὸ σέλινον ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ κυλινδρωθῇ ἀναφύεσθαί φασιν οὖλον.**

κυλινδρώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κύλινδρον, κυλινδροειδής : Θεόφρ.Φ 8,5,3 οἱ μὲν **ἐπιπλατεῖς, ὥσπερ οἱ τοῦ φακοῦ καὶ** τῆς ἀφάκης **οἱ δὲ κυλινδρώδεις μᾶλλον ὡς οἱ τοῦ ὀρόβου.**

κυλίνδρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυλινδροῦν, ἡ διὰ κυλίνδρου ἰσοπέδωσις τῶν ὁδῶν.

κυλινδρωτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ τοῦ κυλίνδρου ἰσοπεδωθείς, ὡμαλισμένος, λελεασμένος κυλίνδρῳ : Νίκ.π.Ἀθήν.9.369C **γογγυλίδας σπείροις δὲ κυλινδρωτῆς ἐφ' ἅλωος·** νεώτ. ὁ εἰς κυλινδρικὴν πίεσιν ὑποβληθείς, ὁ διὰ κυλίνδρου λεανθείς, ἰσοπεδωθείς.

κυλίνδω κ. μσν. (ποι. π. πεζοῖς συνηθέστ. **κυλινδῶ-έω**), μτγν. **κυλίω** (ἐξ οὗ ὁ σχηματισμὸς τῶν παραγώγων χρόνων), μέλλ. **κυλινδήσω** (Ἐπιγρ.), ἀόρ. **ἐκύλισα,** πρβλ. κ. **εἰσ-,** κ. **ἐκ- κυλίνδω,** μέσ. παρατ. **ἐκυλινδούμην,** μέλλ. **κυλίσομαι** (προ- : Ἀππ.Ἰταλ.5,4), ἀόρ. **ἐκυλισάμην** (ἐκ- : Λουκ. Ἱππ.6), παθ. μέλλ. **κυλισθήσομαι** (ἐκ- : Αἰσχ.Πρ. 87), ἀόρ. **ἐκυλίσθην,** ἐπ. **κυλίσθην,** μτγν. μτχ. **κυλινδηθείς,** παρακ. **κεκύλισμαι,** ὑπερσ. γ' ἑν. **ἐκεκύλιστο,** κυλίω τι, φέρω, κινῶ : Ὀδ.Α 162 **οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει,** αὐτ.Ε 296 **Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων,** Σοφ. Ἀν.590 **οἶδμα . . κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα,** Ξεν.Ἀν.4,2,3· κ. παθ. **κυλίομαι,** συχν. π. Ὁμ.: Ἰλ.Λ 307 **πολλὸν δὲ κῦμα .. κυλίνδεται,** Ὀδ.Ι 147 **κύματα . κυλινδόμενα προτὶ χέρσον εἰσίδομεν,** αὐτ.Λ 598· **2)** μετάγω, μεταφέρω : Ἀριστφ. Ἱππ.1249 **κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα·** || ὁμ. μετακινῶ : Αἰσχ.ἀπ.304 **Νεῖλος . . ἔνθα γαῖαν κυλίνδει·** **3)** περιδινῶ, περιστρέφω· ἰδ. ἐν παθ. σημ. περιδινοῦμαι, στριφογυρνῶ : Πίνδ.Π 2,23 **Ἰξίονα . . ἐν πτερόεντι τροχῷ παντᾷ κυλινδόμενον,** αὐτ.Ι,23 **ἀλλ' ἐν ὀρφναισιν πέτρας φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ,** Ἀριστφ.Νεφ.375 **αὗται** (Νεφέλαι) **βροντῶσιν κυλινδόμεναι·** || κ. ἐν μτφ. σημ. **κυλινδοῦμαι** ταλαντεύομαι, ἀσταθῶ, κινοῦμαι μεταξύ . . : Πλάτ.Πολ.479D **τὰ τῶν πολλῶν πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων μεταξύ που κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς·** **4)** ὁμ. μτφ. ἀναστρέφω, ἀνακινῶ ἐν τῇ διανοίᾳ : αὐτ.Πίνδ.Ν 4,40 **φθονερὴ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει·** **5)** ἀπομακρύνω, μετακινῶ· κ. μτφ. : ΑΠ 7,490 **ἐλπίδας οὐλομένα Μοῖρ' ἐκύλισε πρόσω·** || κ. παθ. ἐν εἰδ. σημ. ἐπὶ τοῦ χρόνου, παρέρχομαι, φεύγω : Πίνδ.Ι 3,18 **αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν·** **6)** ἐπιφέρω, ἐπάγω τι κακόν : Ἰλ.Ρ 688 **ἤδη μὲν σε καὶ αὐτὸν οἴομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,** Ἐπιγρ. **στυγερὴν δὲ κυλινδήσει κακότητα·** **7)** τὸ παθ **κυλινδοῦμαι** κ. ἐν εἰδ. σημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κυλίομαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κυλιέμαι κατὰ γῆς, ἰδίως εἰς ἐκδήλωσιν βαρέος ψυχικοῦ ἄλγους : Ἰλ.Χ 414

πάντως δὲ λιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, 'Οδ.Δ 541 αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην· || καθόλου, πίπτω κατὰ γῆς, πέφτω κάτω στὸ χῶμα : 'Αριστφ.'Ορν.502 νὴ τὸν Διόνυσον, ἐγὼ γοῦν ἐκυλινδούμην (κτῖνον ἰδών, Σοφ.'Ηλ.50 ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθείς, Μηναῖ.ΙΙ,10 Συναξ. (τὸν 'Αγιον) ἐκυλινδοῦτο καὶ κατησπάζετο· 8) ὁμ. παθ. πλανῶμαι, φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι· πρβλ. καλινδοῦμαι : Πλάτ.Φαίδ.81D ἡ τοιαύτη ψυχὴ . . περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη, αὐτ.Θεαίτ.172C οἱ ἐν δικαστηρίοις . . κυλινδούμενοι, Πλούτ.Φωκ.16 τῶν εἰωθότων κυλινδεῖσθαι περὶ τὴν 'Ηλιαίαν (πρβλ.δημ. καθημερνῶς κυλίεται στοὺς δρόμους)· || κ. μτφ. : Θέογν.619 πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ, Πλάτ.Φαῖδ.82F παραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία . . ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κυλινδουμένην (πρβλ. κ. δημ. φρ. ὁ λαός μας κυλίεται στὴν ἀγραμματοσύνη - στὴν πρόληψη)· 9) ὁμ. παθ. ἐπὶ λόγων, διαδίδομαι, διαλαλοῦμαι : 'Αριστφ.Σφ.492 τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται, Πλάτ.Φαῖδρ.275E ὅταν δὲ ἅπαξ γραφῇ, κυλινδεῖται μὲν πανταχοῦ πᾶς λόγος ὁμοίως παρὰ τοῖς ἐπαΐουσιν.

κυλινδῶ-έω συνηθέστ. π. πεζοῖς (πάντοτε π. 'Αττ.) τ. τοῦ κυλίνδω βλ.λ.

κυλίνθιον 'Ησ. «προσωπεῖον ξύλινον».

κύλιξ-ῖκος (ἡ) (ὁ,ἐν 'Επιγρ.) κ. μτγν.,μσν. κ.νεώτ. ποτήριον, ἔκπωμα μετὰ μιᾶς βάσεως καὶ δύο ὤτων ἢ λαβῶν, κυρ. οἰνοδόκον, κρασοπότηρον, συνήθ. ἐκ κεραμείας γῆς : Σαπφ.5, 'Αλκ.41, Φωκυλ.11, Πίνδ. ἀπ.124,3, 'Ηρ.4,70 ἐς κύλικα μεγάλην κεραμίνην οἶνον ἐγχέαντες αἷμα συμμίσγουσι τῶν τὸ ὅρκιον ταμνομένων, 'Αριστφ.Λυσ.203 κύλιξ φιλοτησία, αὐτ.Πλ.1132 κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, Πλάτ.Λύσ.219E κύλικα κεραμέαν, αὐτ.Συμπ.214B ἐπὶ τῇ κύλικι λέγειν (=κυλικηγορεῖν), Πλούτ.'Αντ.24 ἡ παρὰ τὴν κύλικα θρασύτης, Διογ.Λ.2,82 ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρεῖν, 'Ηρωδιαν.3,5,5 οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι (οἱ τὰ ποτήρια φέροντες), Βί.'Αλεξ.938 ἣν δὲ κατεῖχε τῇ χειρὶ κύλικα· || νεώτ. ποτήριον, κύπελλον μετὰ λεπτοῦ λαιμοῦ καταλήγοντος εἰς στρογγύλην πλατεῖαν βάσιν : Ροΐδ.Πάπ.'Ιω.203 κύλικας λιθοστολίστους· || ἀρχ. παροιμ. πολλὰ μεταξὺ κύλικος πέλει καὶ χείλεος ἄκρου, ὅτι εἰς πᾶσαν στιγμὴν δύνανται νὰ ἐμφανισθοῦν ἀπρόοπτοι κίνδυνοι· 2) π. Κυπρ. κοτύλη βλ.λ. : Γλαύκων π.'Αθήν.11,480F.

κυλιούχιον ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ κυνούχιον βλ.λ.

κυλὶς τὸ ὑπὸ τὰ βλέφαρα κοίλωμα, ὑπώπιον, πρβλ. κύλα : Πολυδ.2,66.

κυλισιγενής-οῦς-ές νεώτ. γεωμ. ὁ ἐκ κυλίσεως προελθών : κυλισιγενὴς καμπύλη ἡ γραφομένη ὑπὸ σημείου καμπύλης τινὸς κυλιομένης ἐπὶ ἄλλης γραμμῆς.

κύλισις-εως κ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ κυλίεσθαι, ἰδ. ἐπὶ ἀθλητῶν κυλιομένων ἐπὶ τῆς κονίας, μετ' ἐπάλειψιν τῶν σωμάτων αὐτῶν δι' ἐλαίου : 'Αριστλ. Φυσ.201a,18, αὐτ.Μεταφ.1065b,19, Πάπ. (ἀντίθ. βάδισις : αὐτ.Φυσ.227b,18)· || νεώτ.γεν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυλίειν, κυλίνδησις, ἡ κίνησις κυλιομένου σώματος ἐπί τινος ἐπιφανείας· 2) κίνησις περιστροφικὴ ἐν κύκλῳ : 'Αριστλ.Οὐρ.290a, 10· 3) εἶδος πάλης καθ' ἣν οἱ ἀντίπαλοι ἐπάλαιον κείμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κυλιόμενοι : Πλούτ.'Ηθ.638C οὔτε γὰρ δρόμον, οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διαπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κυλίσεις· 4) κύλινδρος, ρόλος, ρουλό, μπόγος : Πάπ. κύλισις ἱματίων.

κυλίσκη (ἡ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κύλιξ βλ.λ. : Διον. 'Αλ.Ρωμ.2,23, Πολυδ.6,95.

κυλίσκιον (τὸ) ὑποκορ. κ. ταυτόσημον τοῦ κυλίσκη βλ.λ.· Πολυδ.6,98 : 'Αριστφ.'Αχ.459 (κῶδ.), 'Αθήν.11,479b κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον (δ.γρ. κοτυλίσκιον).

κύλισμα-ατος (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ κυλίεσθαι, ἡ κύλισις : 'Ιππιατρ.210,8 ἀπόστημα ἐξ ἅλματος ἢ κυλίσματος· || νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυλίειν, ἡ μετατόπισις διὰ κυλίσεως· 2) τὸ ἐκ τῆς κόπρου τῶν ζώων ὑπὸ τοῦ κανθάρου σχηματιζόμενον βωλάριον, σφαιρίδιον : Πάπ. κύλισμα κανθάρου· 3) τὸ μέρος ἔνθα κυλίεταί τις, κυλίστρα : 'Ιππιατρ.8 (δ.γρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομένου), ΚΔ Πέτρ.2,2,22 ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου.

κυλισμός (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἡ κύλισις, ἡ ἐνέργεια τοῦ κυλίειν, κύλισμα : Ροῦφ.Σφυγμ.8,11 κυλισμοὶ τοῦ πνεύματος ἐν ταῖς ἀρτηρίαις, Θεοδοτ.ΠΔΠαροιμ.2,18, 'Ιππιατρ.204,4 κυλισμοῖς καὶ ἀνατρίψεσιν.

κυλιστήριον (τὸ) γλωσσ. κ. νεώτ. κυλίστρα βλ.λ. : Γλωσσ.· || νεώτ. ναυτ. ἡ ζεργίνα βλ.λ.

κυλιστής (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κουρκουλιονιδῶν.

κυλιστικός-ή-όν σχόλ. ὁ ἠσκημένος εἰς τὸ κυλίεσθαι, ὡς οὐσ. ὁ παλαιστής, ὅστις κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κυλιόμενος παλαίει καὶ νικᾷ τὸν ἀντίπαλόν του : Σχόλ.Πίνδ.1,4,81.

κυλιστός-ή-όν κ. μσν. κ. δημ. ὁ κατάλληλος πρὸς κύλισιν, ὁ δυνάμενος κυλισθῆναι, ὁ πλατύς, γλῶσσ. τοῦ ρυτός : ΕΜ 707,3· 2) συνεστραμμένος, πεπλεγμένος εἰς κύκλον, ἐπίθετον εἴδους στεφάνου : "Αλεξ.π.'Αθήν.2,49F στεφάνῳ κυλιστῷ κοκκυμήλων, 'Αντίφιλ.51· 3) ὡς οὐσ. κυλιστός (ὁ) ρόλος παπύρου, μεγάλη ἐπιστολή, πακέτο ἐξ ἐπιστολῶν : Πάπ.· || ὁμ.δέσμη, μπόγος ἱματίων· 4) δημ. ὁ διὰ κυλίσεως μετακομισθείς : πῆραν ἀπὸ τὸ βουνὸ τὰ ξύλα κυλιστὰ ὡς τὸ ποτάμι· ἐπίρρ. δημ. -ά.

κυλίστρα (ἡ) κ. μτγν., μσν. κ. δημ. τόπος ἐν ᾧ κυλίονται ἵπποι : Ξεν.'Ιππ 5,3, Πολυδ.1,183 τὸ δὲ κυλίσαι καὶ ἁλίσαι ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσαι, καὶ τὸ χωρίον ἀλίστρα, καὶ ἐξαλίστρα, καὶ κυλίστρα, 'Ιππιατρ.5, Σχόλ.'Αριστφ.Βάτρ.935, πρβλ. καλίστρα· 2) δημ.μέρος ἐπίπεδον διὰ λεπτοῦ χώματος ἢ ἄμμου ἐστρωμένον ὅπου κυλίονται τὰ ζῷα· 3) ὁμ. δημ. ἐπικλινὲς μέρος, συνήθ. βράχος λειανθείς, ἐξ οὗ κατολισθαίνουσι, συνήθ. παιδιᾶς χάριν.

κυλίτης (ὁ) νεώτ. πλουτώνιον πυριγενὲς πέτρωμα.

κυλίχνη (ἡ) κ. μτγν. μικρὰ κύλιξ βλ.λ. : 'Αλκ.41,2, 'Αριστφ.ἀπ.498· 2) 'Ησ. ἀγγεῖον πρὸς παρασκευὴν ἰατρικῶν φαρμάκων.

κυλίχνιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κυλίχνη βλ.λ. : 'Αριστφ.'Ιππ.906 ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν γέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι (δ.γρ. κυλύχνιον : 'Επιγρ.).

κυλιχνὶς-ίδος (ἡ) κ. μτγν. κυλίχνιον βλ.λ. : 'Αχαι. π.'Αθήν.480F κοινὸν τε χρὴ κρατῆρα καὶ κυλιχνίδας, 'Αντίφιλ.208· || ἄ. κυλίχνη βλ.λ. 2), (ἐσφ. γρ. κυγχίδα 'Ιππ.π.Γαλ.19,115).

κυλίω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κυλάω κ. κυλῶ, μσν. κ. νεώτ., μέσ. κ. παθ. κυλίομαι, δημ. κυλιέμαι, ἀόρ. (ἐν χρ. μ. παθ. κ. π. 'Αττ. κ. μτγν. σύνθ.) ἐκυλίσθην, δημ. (ἐ)κυλίσθηκα, ὁμ. παρακ. κεκύλισμαι, δημ. μτχ. παθ. παρακ. κυλισμένος, π. 'Αττ. κ. μτγν. ὡς ἄ. τ. τοῦ κυλίνδω βλ.λ. (ὄντος ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ. ἐνεργ. κ. μέσ.), κινῶ τι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ περιστροφῆς, διὰ κυλίσεως αὐτοῦ, μετακινῶ στριφογυρίζοντας : 'Αριστλ.ΖΙ 552a,17 ἣν κυλίουσι κόπρον (κάνθαροι), ΠΔ'Ησ.10,18 κυλίσατε λίθους ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ σπηλαίου, Λουκ.'Ανάχ.6 κυλίουσιν (ἀλλήλους) ἐν τῷ πηλῷ, Ζαλοκ. Μεσολογγ.2,5 γοργὰ τοὺς λίθους ὁ βαρὺς βηματισμὸς κυλίει· || ἐκ τῶν ἄνω περιστροφικῶς ἢ

οἱονεὶ περιστροφικῶς πρὸς τὰ κάτω πίπτω· Εὐστ. «ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω ὠθέω»· ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἰδ. ἐν χρ. τὸ μέσ. ἢ παθ. : Σοφ.Ἠλ.50 **ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθείς,** Διον.Ἀλ.Ῥωμ. 8,39 **προς τοῖς ἑαυτοῦ γόνασι κυλιομένην** (προσπίπτουσαν, συρομένην)· || εἰδ. ἐπὶ ἑρπετοῦ ἐνεργ. σύρω ἐπὶ τῆς γῆς : Θεόκρ.24,18 **γαστέρας αἱμοβόρους ἐκύλιον·** || παθ. περιστροφικῶς κινοῦμαι χαμαὶ ἢ ἁπλῶς περιδινοῦμαι : Ἀριστλ.Οὐρ. 290a,25· ὅθ. ἐπὶ μελισσῶν ὡς μέσ. περιίπταμαι, στριφογυρίζω : αὐτ.ΖΙ 625b,5 **ἀλλὰ πρὸ τοῦ σμήνους κυλίεται·** || νεώτ. κ. δημ. ὁμ.μέσ. περιστρέφω ἐμαυτὸν χαμαί, ὅθ.συνεκδ.κ.παθ. πίπτω ἢ ῥίπτομαι χαμαί : **συμπλακέντες ἐκυλίσθησαν εἰς τὸν βόρβορον,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 6 18 **μὲ βαρβάτα τραγιά θὰ κυλιόμαστε·** || κ. μτφ. διάγω ἀνηθίκως, διάγω εἰς τόπους ἐξαχρειώσεως ἢ ἀργίας ἐν φρ. **κυλίεται εἰς τὸν βόρβορον** (τῆς ἀνηθικότητος. τῆς ἀτιμίας), - **κυλίεται εἰς τὰ χαμαιτυπεῖα - εἰς τὰ χαρτοπαίγνια·** || ὁμ. φρ. ἀρχ. **κυλίομαι περὶ τὴν ἀγοράν** ἀργοσχολῶ διατρίβων ἐν τῇ ἀγορᾷ, κοπροσκυλλάω : Ἀριστλ.Πολιτ.1319a,29· **2)** μτφ. ἐν φρ. **λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίω** κατορθῶ διὰ λόγων νὰ ὑπερισχύσω τῶν ῥητόρων, νὰ τοὺς καταφέρω, νὰ τοὺς τουμπάρω : Κωμ.Ἀδέσπ.294· **3)** ἐπὶ χορευτῶν, περιστρέφομαι γοργῶς : Ἀριστλ.Ποι.1461b,31· **4)** ῥηματ. π. κυλίστρα, κύλισμα, κυλισμός.

κύλλα Ἡσ. «σκύλαξ. Ἠλεῖοι».

κύλλαβοι Ἡσ. «ὑπώπια»· πρβλ. κύλα.

κυλλαίνω μτγν. κυλλῶ βλ.λ. : Σοφ.ἀπ.687 **ὦτα κυλλαίνω κάτω** (πιθ. γρ., τὰ κρεμῶ κάτω)· || μτφ. χωλαίνω, ταράσσομαι, ταλαντεύομαι : Φίλ.ἀπ.58Η **κυλλαίνων ὁ νοῦς.**

κύλλαιος Ἡσ. «βόστρυχος».

κυλλάραβις Ἡσ. «δίσκος»· || κ. ὀνομασία Γυμνασίου ἐν Ἄργει.

κύλλᾰρος (ὁ) εἶδος καρκίνου, κάβουρας, πάγουρας : Ἀριστλ.ΖΙ 530a,10 (δ.γρ. σκύλλαρος).

κυλλᾶστις-ιος (ὁ), ἰων. κ. μτγν. **-ῆστις-ιος** αἰγυπτιακὸς ἄρτος παρασκευαζόμενος ἐξ ὀλύρος : Ἑκατ.Μ 323(81), Ἡρ.2,77 **ἀρτοφαγέουσι δὲ ἐκ τῶν ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους, τοὺς ἐκεῖνοι κυλλῆστις ὀνομάζουσι,** Φανόδ.5, Ἀριστφ.ἀπ.257.

κυλλήβδην Ἡσ. «κολοβόντα».

κυλλήνιος (ὁ) ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ : Ὀδ.Ω 1 **Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο,** Ὕμν.εἰς Ἑρμῆν 318· || κ. τοῦ Πανός : Ἐρύκ.ΑΠ 6,96.

κύλλια Ἡσ. «ὑπώπια μελανά».

κυλλίγκη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κυπειροειδῶν.**

κυλλιδία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων ἐντόμων τῆς οἰκογ. **τῶν ὑδροφιλιδῶν.**

κύλλοβος Ἡσ. «ξηρὰ συκῆ» (κῶδ. κόλλ-).

κυλλοπόδης δ.τ. τοῦ κυλλοποδίων βλ.λ.

κυλλοποδία (ἡ) νεώτ. ἡ πήρωσις τῶν ποδῶν· || γεν. διάφοροι δυσμορφίαι τῶν ποδῶν.

κυλλοποδίων-ονος (ὁ) (πούς), κλητ. **κυλλοπόδιον** (Ἰλ.Φ 331), κυλλός, χωλὸς τοὺς πόδας, ὁ ἔχων καμπύλους, στραβοὺς πόδας, ὁ στραβοπόδορος, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου : Ἰλ.Σ 371 **ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων,** αὐτ.Υ 270.

κυλλόπους-οδος-ουν μτγν. ὁ ἔχων στρεβλοὺς πόδας, χωλόπους : Ἀριστόδημ.π.Ἀθήν.338Α **Δωρίωνος . . κυλλόποδος ὄντος ἀπώλετο ἐν συμποσίῳ τοῦ χωλοῦ ποδὸς τὸ βλαυτίον,** Ἀγαθρχ.7.

κυλλός-ή-όν κ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τοὺς πόδας βεβλαμμένους. ὁ χωλός, κυρ. ἐπὶ ποδῶν κεκαμμένων πρὸς τὰ ἔξω ὑπ' ἀρθρίτιδος, ἀντίθ. βλαισός : Ἱππ.Ἄρθρ.819Β **ἀναγκάζονται κατὰ τὸν κενεῶνα, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκός, κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ εἶναι,** Ἀριστφ.Ὄρν. 1379 **τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;·** || γεν. παραμεμορφωμένος, στρεβλός : Ἱππ.Ἄρθρ.40 **κυλλὸν οὖς·** || κ.ἐπὶ τοῦ βραχίονος : Λουκίλλ.ΑΠ 11,84 **κυλλὸν ἠκόντιζεν ἀμείνονα·** πρβλ. ΚΔ Ματθ.15,30, Γαλ.Χρ.Μορ.1,17· || φρ. **ἔμβαλε κυλλῇ** (ἐνν. χειρί) βάλε εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς τεταμένης μὲ τοὺς δακτύλους κεκυρτωμένους ὡς ὑπὸ ἐπαίτου αἰτοῦντος ἐλεημοσύνην : Ἀριστφ. Ἱππ.1083· **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὀγκυλωτός : **Πόπ. κυλλὴ κυκλάς·** **3)** τὸ οὐδ. πληθ. **κυλλά** χωλίαμβοι : Ἡρωδιαν.8,79.

κυλλόσωμος (ὁ) νεώτ. τερατογονικὴ διάπλασις καθ' ἣν ἐμφανίζονται πλαγία κοιλιοπτωσία καὶ τελεία ἔλλειψις ἢ ἀτελεστάτη ἀνάπτυξις τοῦ πυελικοῦ ἄκρου.

κυλλῶ-όω κ. μτγν. καμπυλῶ τινα καὶ ποιῶ κυλλόν, χωλόν, χωλαίνω, στρεβλώνω, κουλλαίνω : Γαλ. 12,418 **καὶ γὰρ αὗται (αἱ οὐλαί) κατὰ μὲν τὴν ἔνδον χώραν γενόμεναι κυλλοῦσι τὸ μέρος·** || παθ. γίγνομαι κυλλός, χωλός, ῥαιβοσκελής, στραβοπόδης : Ἱππ.Ἄρθρ.53,αὐτ.62 **κεκυλλωμένα.**

κύλλωμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ κεκαμπυλωμένον, κεκυρτωμένον, κεχωλασμένον διὰ κυρτώσεως, χωλότης : Γαλ.18(1),670.

κύλλωσις-εως, ἰων. **-ιος** (ἡ) κύλλωμα βλ.λ. : Ἱππ. Ἄρθρ.62,Γαλ.18(1),668.

κῡλοιδιῶ-άω (κύλα-οἰδάω) ἔχω οἴδημα ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν, ἔχω τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν πρησμένα, μελανιασμένα : Ἀριστφ.Λυσ.472 **κυλοιδιᾶν ἀνάγκη·** || ὡς χαρακτηριστικὸν σφοδροῦ καὶ ἡδυπαθοῦς ἔρωτος, καθ' ὃν οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι ὑγροὶ καὶ τὰ κάτω βλέφαρα ἡδυπαθῶς οἰδαίνονται : Θεόκρ.1,38 **ὑπ' ἔρωτος δηθὰ κυλοιδιόωντες** **2)** γεν. ἔχω πρόσωπον ἐξοιδημένον, φουσκωμένον, πρησμένον : Νίκ.Ἀλεξ.478, Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ. 10,27,15.

κύλον (τὸ), πληθ. **κύλα** βλ.λ.

κυλόττα (ἡ) (γαλλ.) δημ. περισκελίς, **ἰδ.** στρατιωτικὴ εὐρεῖα μέχρι τῶν γονάτων καὶ στενὴ περὶ τὰ σκέλη· || εἶδος γυναικείου πανταλονίου.

κυλῶ-άω μσν. κ. δημ. κυλίω βλ.λ., ἀόρ. (ἐ)**κύλησα,** μέσ. κ. παθ. κυλιέμαι κ. **κυλιοῦμαι,** ἀόρ. (ἐ)**κυλίστηκα** κ. **-ήθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **κυλισμένος** κ. **κυλημένος** : Ἐρωτόκρ.4,1140 **χάμαι στὴ γῆς ἐξάπλωσε, στὰ αἵματα κυλίστη,** Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ.3,303 **λουλούδια, βλασταράκια τὰ κύλησε ἡ νεροποντή,** Χατζόπ.Ἀπλ.Τρ.44,5 **τὸ ποτάμι σιγαλὰ κυλώντας** (κυλιόμενον), Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 24,10 **ἔβγαινε τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ φιδωτὸ κυλοῦσε·** **2)** εἰδ. ἐπὶ χρόνου καὶ χρονικῶν διαιρέσεων, διαβαίνω, περνῶ : **κυλᾶν τὰ χρόνια μας χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίνουμε.**

κυλώνειος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κύλωνα, ὁ τοῦ Κύλωνος : **Κυλώνειον ἄγος·** || ὡς οὐσ. **Κυλώνειοι** (οἱ) οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κύλωνος.

κῦμα-ατος (τὸ) (κυέω, κύω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. βοιωτ. **κοῦμα** (ΕΜ 632,54), δημ. γενικ. κ. **κυμάτου,** οἴδημα, ἐξόγκωμα, φούσκωμα· ἰδ.κ.συνήθ. ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἢ ποταμοῦ ἀλλεπάλληλος καμπυλωτὴ ἔξαρσις τοῦ ὕδατος· ἐν χρ. κτ. πληθ. ἢ περιληπτικῶς κτ. ἑνικ. : Ἰλ.Α 481 **ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ . . ἴαχε νηὸς ἰούσης,** αὐτ.Ν 798 **κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,** αὐτ.Φ 268 **μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο,** Ὀδ.Ε 109 **ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά,** Σοφ.Τραχ.115 **κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ,** Ἡρ.7,193 **οἱ δὲ βάρβαροι, ὡς ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο . . ἔπλεον,** Ἀκολουθ.ΜΣαββ.Ὄρθρ.Ὠδ.1 **κύματι θαλάσσης . . διώκτην τύραννον ὑπὸ γῆς ἔκρυψαν,** - **ἄγριον κῦμα ἐσάρωσε τὰ κατάστρωμα τοῦ πλοίου,**

Σολωμ.Γαλήνη Ι **δὲν ἀκούεται οὔτ' ἕνα κῦμα εἰς τὴν ἔρμη ἀκρογιαλιά,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 64,9 **ὁ ἀχός, ἴδια βουὴ κυμάτου'** || παροιμ. : Εὐρ.ΙΤ 1396 **πρὸς κῦμα λακτίζειν** (ματαιοπονεῖν κατ' ἀκαταβλήτων δυσχερειῶν), αὐτ.'Ορ.279 **ἐκ κυμάτων γαλην' ὁρῶ** (παροιμιώδους γενομένου τοῦ στίχ., διότι ὁ ἠθοποιὸς 'Ηγέλοχος ἔσφαλμ. προενεγκὼν **γαλῆν ὁρῶ** ἀντὶ **γαλήν' ὁρῶ** ἐκίνησε τὸν γέλωτα τῶν θεατῶν), ὁμ. Θεόκρ.16,60 **ἐπ' ἠόνι κύματα μετρεῖν** (ἐπὶ ἀπρακτοῦντος ἀνθρώπου), ὁμ. Λουκ. 'Ερμότ.84 **ἀριθμεῖν τὰ κύματα** κ.ἄ.' **2)** κτ. ἐπέκτ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος : Πλούτ.Πομπ.25 **ὅταν ἐν τῷ ἀέρι σάλον καὶ κῦμα ποιήσῃ πολλὴ καὶ ἰσχυρὰ φερομένη** (ἡ φωνή), **-κύματα βιαίου ἀνέμου συνέτριψαν τοὺς κλάδους τῶν δένδρων'** δθ. κ. **κῦμα ψύχους' 3)** μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρ. : Αἰσχ.'Επτ.64 **βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ, - κύματα λαοῦ ἐξεχύθησαν εἰς τὰς παρόδους'** || νεώτ. κ. ἐπὶ ἐπισκήψεως βλαβερῶν τινων ζῴων κ. ἐντόμων, ἰδ. ἀνσφ. πρὸς τὴν γεωργίαν : **κῦμα ἀρουραίων-ἀκρίδων - μυρμήκων' 4)** ὁμ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ συμφορῶν, δυστυχιῶν, ἐπιδημιῶν κ. γεν. δεινῶν κ. παθῶν : Αἰσχ.Πρ.886 **στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης,** αὐτ.'Επτ.758, 'Ιππ.824, Πλάτ.Νόμ.740Ε **κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, - τὸ κῦμα τοῦ ὀλέθρου - τῆς ἀθλιότητος - τοῦ χαμοῦ'** || νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐνικ. κ. ἐπὶ κοινωνικῶν ἢ ἀτομικῶν ἐλαττωμάτων, παθῶν κτλ. : **τὸ κῦμα τῆς ἀναρχίας - τῆς ἀνηθικότητος - τῆς ἀτιμίας' 5)** εἰδ. συνεκδ. κυματοειδής τις γλυφή, μικρὰ αὖλαξ ἢ κοιλότης ἐν οἰκοδομήμασιν ἐν χρ. ὡς κόσμημα, ἄ. κυμάτιον βλ.λ. : Αἰσχ.ἀπ.72' **6)** (κύω) ποι. τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον τὸ κύημα : Αἰσχ.Εὐμ.659 **τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου,** Εὐρ.ἀπ.107, Λεων. Ταρ. ἐν ΑΠ 3(6,200) **δισσὸν κῦμα τέκνων,** 'Απολλ. Ρ 4,1492' **7)** ὁμ. ἐπὶ φυτῶν, νεαρὰ βλάστη (βλαστάρι), εἰδ. ἡ τῆς κράμβης : Θεόφρ.ΦΙ 1,6,9.

κυμαγωγῶ-έω μσν. ἄγω, φέρω τινὰ τοῖς κύμασι' παθ. **κυμαγωγοῦμαι** ἄγομαι, φέρομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων : Παχυμ.Γ 'Ανδρόν.452Α **ἀλλὰ τί ταῦτα τοῖς κυμαγωγουμένοις ἡμῖν διὰ τὴν φῦξιν τῆς ἀγάπης ὡς ὁ κύριος ἔφησεν;**

κυμάδας 'Ησ. **«ἐγκύους».**

κυμαίνω (κῦμα) κ. νεώτ., μέλλ. **κυμανῶ,** ἀόρ. **ἐκύμηνα,** παθ. ἀόρ. **ἐκυμάνθην,** ἐπὶ τῆς κυμαινομένης θαλάσσης, ὑψοῦμαι εἰς κύματα, ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω : 'Ιλ.Ξ 229 **ἐπὶ πόντον ἐβήσετο κυμαίνοντα,** 'Οδ.Δ 425 **ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα,** Ζαλοκ.74,16 **εἰς θάλασσαν ἥτις ἀγρία κυμαίνει'** || ἀνέρχομαι καὶ κατέρχομαι, φέρομαι ἄνω καὶ κάτω : Πλάτ.Φαιδ.112Β **κυμαίνω ἄνω καὶ κάτω,** Ξοῦθ.π.'Αριστλ.Φυσ.216b,25 **κυμανεῖ τὸ ὅλον'** || ἐπὶ κομπῶν, διὰ κυματισμοῦ τοῦ σώματος βαδίζω : 'Αριστλ.ΖΙ 551b,7 **αἱ κυμαίνουσι τῇ πορείᾳ,** αὐτ.ΖΠ 709a,24 **τὰ ἄποδα . . κυμαίνοντα προέρχεται'** || ἐπὶ γραμμῆς στρατιωτῶν, ἑλίσσομαι : Πλούτ.Πομπ.69 **τῆς δ' ὑφ' αὐτῷ στρατιᾶς τὸ πλεῖστον οὐκ ἀτρεμοῦν ἀλλὰ κυμαῖνον' 2)** ἐπὶ χύτρας, βράζω : Καλλ.ὕπ.ἀνών.41' || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνησύχου πάθους, ἀναβράζω : Αἰσχ.'Επτ. 443 **κυμαίνοντ' ἔπη,** Πίνδ.Π 4,158 **σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει,** Πλάτ.Νόμ.930Α **αἱ ψυχαὶ κυμαίνωσι μειζόνως** (ἐκ τοῦ πάθους τῆς ὀργῆς), Αἰλ.ΖΙ 7,15 **κυμαίνουσι ἐκ τῆς ἐπιθυμίας' 3)** μτβ. κάμνω τι νὰ κατακυμαίνηται, κυλίηται ἐπὶ τῶν κυμάτων : Φερεκ.π.'Αθήν,11,470D **ὠκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας'** || γεν. ταράσσω, συνταράσσω : 'Αλκ.Μεσσ. ἐν ΑΠλ.4,196 **οἴστρῳ κ- θεούς,** Λουκ.'Ενάλ.Δ 7,1 **προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν'** κ. παθ. : Πλούτ.'Αντ.65 **μεγάλῳ πνεύματι 'κυμανθὲν τὸ πέλαγος'** πρβλ. 'Οππ.'Αλ.4,676' || κ. μτφ. : Πίνδ.ἀπ.123,3 **κ- πόθῳ,** Αἰλ.π.Σουΐδ. **ἡ ψυχὴ ὑπὸ τοῦ πόθου κυμαίνεται,** Εὐστ.771,5 **τοῦ χόλου ὡς κυμαίνοντος .. τὸ γαλήνιον'** || νεώτ. μέσ. κινοῦμαι ὡς κῦμα, φέρομαι ἄνω καὶ κάτω, συνταράσσομαι : Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,269 **καὶ τῷ κυμαινομένῳ μυρίων ἐθνῶν ὄχλῳ ἐπιγαννύμενος'** || πάλλω, δονῶ : Νικόμ. Γερ.'Αρμον.3' **4)** εἶμαι ἐξωγκωμένος, εἰδ. ἔχω τὴν γαστέρα ἐξωγκωμένην, κυοφορῶ : 'Οππ.Κυν.1, 359 **κυμαίνει γαστέρα,** αὐτ.4,443 **κ- κύστιδα,** Μάρκελλ.Σιδ 91 **μαζοὶ . . γάλα κυμαίνουσι'** || ὁμ. μέσ. : Νόνν.Δ 8,7 **Σεμέλης κυμαίνετο γαστήρ.**

κυμαῖος-α-ον νεώτ. ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ Κύμης' || τὸ ἀρσ. κ. θηλ. ὡς ἐθνικόν, ὁ κάτοικος τῆς Κύμης, ὁ ἐκ Κύμης καταγόμενος.

κυμανσεογραφική (ἡ) νεώτ. ἰατρ. γραφικὴ ἀναπαράστασις τῶν κυμάνσεων τῆς καρδίας.

κύμανσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κυμάτωσις, κίνησις τῶν κυμάτων, κίνησις ἐν κυματοειδεῖ γραμμῇ, κυματισμός : 'Αριστλ.ΖΠ 709a,27' || νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυμαίνω, κυματοειδὴς κίνησις, παλμικὴ δόνησις.

κύμαρος 'Ησ. **«κόμαρος».**

κυματανάπαλσις-εως (ἡ) νεώτ. διαδοχικὴ ὕψωσις καὶ ταπείνωσις τῶν ὑδάτων λιμνῶν ἢ περικλείστων θαλασσῶν.

κυμᾰτηδόν ἐπίρρ. μτγν. δίκην κύματος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυμάτων, σὰν τὰ κύματα : 'Ιω. Λυδ.Διοσ.53.

κυματηρός-ά-όν γλωσσ. κυματίας βλ.λ.

κυμᾰτίας (ὁ), ἰων. **-ίης** κυμαινόμενος, πλήρης κυμάτων : Αἰσχ.'Ικ.546 **πόρον κυματίαν ὁρίζει,** 'Ηρ.2,111 **κυματίης ὁ ποταμὸς** ἐγένετο, Κερκ.5,11 **κυματίας πορθμός' 2)** ὁ κύματα ἀνυψῶν, διεγείρων : 'Ηρ.8,118 **ἄνεμον μέγαν καὶ κυματίην.**

κυματίζω σχόλ., νεώτ. κ. δημ. κινῶ, διεγείρω κύματα, κάμνω κύματα : Σχόλ Εὐρ.Φοίν.1105' || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ σημαίας κ.ἄ., κινοῦμαι κυματοειδῶς : Σολωμ.'Εθν.'Υμν.84 **καὶ εἰς τὴν αὔρα κυματίζουν μαῦρα ὁλόχρυσα μαλλιά' 2) κυματίζομαι** προσβάλλομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων : 'Αριστλ. ΖΙ 9,37 **οὔτε κυματιζόμεναι αἰσθάνονται (αἱ θήλειαι τῶν πολυπόδων),** Γαλ.19,717,5 **ἵνα μὴ ἐν τῇ κοιλίᾳ τὰ σιτία κυματίζηται'** || κ. ἐπὶ τῶν σφυγμῶν : αὐτ.8,482.

κυμάτιον 'Επιγρ. μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κῦμα, ἐν χρ. μ. ἐπὶ τῆς ἀρχιτεκτον. σημ. τοῦ κῦμα βλ.λ. : ΠΔ 'Εξ.25,10(11) **καὶ ποιήσεις αὐτῇ κυμάτια χρυσᾶ στρεπτὰ κύκλῳ,** Φίλ.Μηχ.Βελοπ.62 **κυμάτιον πύξινον διπλοῦν,** Βιτρ.4,3,6' || ὁμ. ἐπὶ ἕλικος ἰων. κιονοκράνου : αὐτ.4,1,7' **2)** ῥάβδωσις, αὐλάκωσις : 'Ηρων Αὐτομ.3,1.

κυμάτισμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυματίζω, κίνησις κυματιστή, κυματοειδής.

κυματισμός (ὁ) νεώτ. κυμάτισμα βλ.λ.

κυματιστός-ή-όν δημ. κυματοειδής, κυματώδης : Καρκβ.Ζητ.126 **κυματιστοὺς καὶ ἀλλεπάλληλους ἔχυνεν ἀπὸ τὸ βελουδένιο λαρύγγι τόνους μεταλλικούς,** Πολαμ.Τάφ.7,18 **ξέχειλο ἀπ' τ' ἀστάχινο κυματιστὸ χρυσάφι καὶ τὸ πιὸ παραρριχτὸ βραχόσπαρτο χωράφι.**

κυμᾰτοαγής-οῦς-ές (ἄγνυμι) ὁ ῥηγνύμενος ὡς κῦμα : Σοφ.ΟΚ 1243 **δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται** (αἱ δίκην κυμάτων ἐκρηγνύμεναι δυστυχίαι).

κυματοβολή (ἡ) νεώτ. ναυτ. τὸ βίαιον πλῆγμα μεγάλου κύματος εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου.

κυματοβόλος-ον γλωσσ. ὁ βάλλων κύματα.

κυματογενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐκ τῶν κυμάτων γινόμενος ἢ γενόμενος, προελθών.

κυματογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων, δημιουργῶν κύματα ἢ κυμάνσεις.

κυματογράφος (ὁ) νεώτ. κ. κυμογράφος ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἡ μέτρησις τῶν ρυθμικῶν κινήσεων τοῦ σφυγμοῦ, τῆς ἀναπνοῆς κτλ.
κυματοδρόμος-ον σχόλ. ὁ τὰ κύματα διατρέχων : Σχόλ.Λυκόφρ.789.
κυματοδρομῶ-έω διατρέχω τὰ κύματα : Σχόλ. Λυκόφρ.789.
κυματοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κῦμα, ὁ σχῆμα κύματος ἔχων : 'Αριστλ.Πρ.26,26 **κυματοειδεῖς καὶ συνεστραμμένοι** (ἄνεμοι), Καλλιγ.Θάν.Βλ.226 **οὐδὲ φύλλωμά τι ἐκάλλυνε τὰς κυματοειδεῖς κορυφάς.**
κυματοειδῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυματοειδῆ, ὅμοιον πρὸς κῦμα : Δημόκρ.126.
κυματόεις-εσσα-εν ποι. ἀντὶ τοῦ κυματίας βλ.λ.: 'Αριστλ.άπ.640,18, 'Οππ.'Αλ.1,4.
κυματόζωστος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ κυμάτων περιβαλλόμενος : 'Εφταλ.'Οδ.Α 50 **τυραννιέμαι σὲ κυματόζωστο νησί.**
κυματοθραύστης (ὁ) νεώτ. τεχνικὸν λιμενικὸν κατασκεύασμα κατὰ μῆκος τῶν λιμενοβραχιόνων ἐξ ὑπερμεγέθων ὀγκολίθων, ἐφ' οὗ θρούονται τὰ κύματα καὶ δὲν βάλλουσι μετὰ δυνάμεως κατὰ τῶν βραχιόνων, ἄ. μῶλος.
κυματόθριξ-ότριχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων τὴν κόμην ἢ τὸ γένειον κυματοειδές.
κυματόκλυστος-ον μαν. ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, περιβρεχόμενος : ΚΜανασσ.82,131.
κυμᾰτολήγη (ἡ) ἡ καταπαύουσα, καταπραΰνουσα τὰ κύματα, ὄνομ. Νηρηΐδος : 'Ησίοδ.Θ 253 **πνοιάς τε ζαχρηῶν ἀνέμων σὺν Κυματολήγῃ ρεῖα πρηΰνει.**
κυματόμετρον (τὸ) νεώτ. ναυτ. ὄργανον αὐτογραφικὸν δεικνύον καὶ καταμετροῦν τὴν κίνησιν τῶν κυμάτων· ‖ ἠλεκτρολογ. συσκευὴ πρὸς μέτρησιν τῶν ρευμάτων ὑψηλῆς συχνότητος ἐν τῇ ἀσυρμάτῳ τηλεγραφίᾳ.
κυματοπαλίρροια (ἡ) νεώτ. τὸ ἐπὶ τῶν θαλασσῶν ὑπὸ τῶν ἕλξεων τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης παραγόμενον κῦμα.
κυματόπλαστος-η-ο δημ. ὁ οἱονεὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων πλασθείς : Παλαμ.'Υμν.'Αθ.62 **καὶ ἀρματωμένος τρέχω σὲ κυματόπλαστο ἄλογο.**
κυματόπλευρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν **κρυπτογάμων.**
κῡμᾰτοπλήξ-ῆγος (ὁ, ἡ) ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμενος, κτυπούμενος : Σοφ.ΟΚ 1241 **ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται,** 'Αρχί.ΑΠ 10,7 **κυματοπλῆγος ἐπὶ σκοπέλοιο·** ‖ ὁ ἀναρριπτόμενος, ἀνατινασσόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων : 'Ιππ.Δι. 357,49 **ἰχθύες πλανῆται καὶ κυματόπληγες** (ἀντὶ κυματοπλῆγες), 'Αρχέστρ.άπ.11, Μνησίθ.π.'Αθήν.Β, 358Β **σκληροὶ καὶ λεπτοὶ καὶ κυματοπλῆγές εἰσιν οἱ πλείους** (ἐνν.ἰχθῦς).
κυματοσκιάδιον (τὸ) νεώτ. τὸ παρὰ τοῖς φυτοῖς σύστημα διακλαδώσεως καθ' ὃ πολλοὶ κλάδοι σχηματίζουν σπόνδυλον καὶ ἀποτελοῦν διχάδια.
κυματοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ἠλεκτρ. τὸ πρὸς ἀνίχνευσιν ἠλεκτρικῶν κυμάτων ὄργανον.
κυματότριχες (οἱ) νεώτ. μία ἐκ τῶν τριῶν διαιρέσεων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τοῦ σχήματος τῆς κόμης (βλ. κ. λ. κυματόθριξ).
κυματότροφος-ον ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης· Εὐρ.άπ.636 (διόρθ. ἀντὶ κυματοφθόρος).
κυματοτρόφος-ον μαν. ὁ τὰ κύματα τρέφων : Ρήτ.3,528,20 **οἷον εἰ μέλλων εἰπεῖν θάλασσαν οὐκ εἴπῃς,ἀλλὰ τὴν ὑγρὰν τὴν κυματοτρόφον.**
κυματοῦσα (ἡ) δημ. ἐπίθ. τῆς θαλάσσης, ἡ κυμαινομένη, ἡ τεταραγμένη : 'Εφταλ.'Οδ.Δ 405 **γύρω του οἱ φῶκες.. πέφτουν κοπάδι βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κυματοῦσα,** Παλαμ.Παρακ.118,9 **ἡ μιὰ ἡ μεγάλη ἀγάπη σου, θάλασσα κυματοῦσα.**

κυματοφαγωμένος-η-ο δημ. ὁ εὑρὼν θάνατον εἰς τὰ κύματα, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης καταποθείς, ποὺ τὸν ἔφαγαν τὰ κύματα : Βλαστ. Συνμ.225 ἐν λ. φαγωμένος.
κυματοφθόρος-ον ὁ ἐν τοῖς κύμασι, τῇ θαλάσσῃ φθείρων, ἀφανίζων, διαρπάζων : Εὐρ.άπ. 636 **ὁρῶ γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον ἁλίσιετον** (διόρθ. κυματότροφον).
κυματοφόρος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **κυματοφοριδῶν.**
κυματοφορτίδες 'Ησ. «κόγχοι».
κῡμᾰτῶ-όω κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, καλύπτω διὰ τῶν κυμάτων : Πλούτ.'Αλέξ.26 **καὶ κυματώσας τὸ πεδίον·** ‖ παθ. ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καλύπτομαι ὑπὸ κυμάτων, κατακλύζομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης : 'Ηλιόδ.Αἰθ.9,4 **ἡ μεσόγαιος τῷ Νειλώῳ κλύδωνι κυματουμένη·** κ. μτφ. πλήττομαι, θλίβομαι : αὐτ.10,16 **τῆς ψυχῆς αὐτῷ πατρικῷ τε πάθει . . κυματουμένης·** ‖ ὁμ. παθ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι εἰς κύματα : Θουκ. 3,89 **ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα,** Λουκ.'Αλ.'Ιστ.2,30 **ὁ ποταμὸς ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· 2)** μτφ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς φωνῆς παλλομένου, κραδαίνομαι, πάλλομαι : Στωϊκ.άπ.2,140, αὐτ.234.
κυματωγή (ἡ) (ἄγνυμι) κ. νεώτ. τὸ μέρος τῆς παραλίας ἔνθα θραύονται, σπάζουν τὰ κύματα, ἡ ἀκτή : 'Ηρ 4,196 **τὰ φορτία, θέντες αὐτὰ ἐπεξῆς παρὰ τὴν κυματωγήν,** Λουκ.'Ερμότ.84· κ. πληθ. : Δημόκρ.164· ‖ νεώτ. βροχώδης καὶ ἀβαθὴς αἰγιαλὸς ὅπου θραύονται τὰ κύματα· **2)** νεώτ. συνεκδ. θραῦσις, σπάσιμο, σκάσιμο τῶν κυμάτων.
κῡμᾰτώδης-ους-ες κ. νεώτ., συγκρ. -έστερος ἐπὶ τόπων, ὁ εἰς ὃν θραύονται τὰ κύματα, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμενος : 'Αριστλ.Πρ.23,29,1 **κυματωδέστεραι γαῖαι,** Πλούτ.Φάβ.6 **καὶ τελευτᾷ πρὸς αἰγιαλὸν κυματώδη καὶ δύσορμον·** ‖ ὁ πολλὰ καὶ μεγάλα κύματα ἔχων : Σκύμν.190 **κυματῶδες πέλαγος· 2)** μτφ. ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ : Γαλ.9,505 **σφυγμὸς κυματώδης.**
κυματωδῶς ἐπίρρ. κατὰ κυματοειδῆ τρόπον, κυματοειδῶς : Γαλ.8,551.
κυμάτωσις-εως (ἡ) ἡ κύμανσις, σάλος κυμάτων : Φίλ.Μηχ.2,174,25 **σφοδρᾶ κυμάτωσις, ὑφ' ἧς πάντες οἱ νεκροὶ ἀπεβράσθησαν,** Στράβ.1,3,8· ‖ μτφ. ἐπὶ τῆς ζωῆς : Φίλ.Μηχ.άπ.63Η **κυματώσεις καὶ στροφαί.**
κυμβαῖον (τὸ) κυμβίον βλ.λ.
κυμβαιρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **προσωπανθῶν.**
κυμβαλαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **γρομφαδιωδῶν.**
κυμβαλίζω κ. νεώτ. κρούω, παίζω τὸ κύμβαλον : Μέν.326, ΠΔ Νε.12,27 **καὶ ἐν ᾠδαῖς κυμβαλίζοντες,** 'Αρρ.'Ινδ.7,8, 'Επιγρ.
κυμβάλιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κύμβαλον βλ.λ. : 'Ηρων Αὐτομ.14,1,2· **2) τὸ φυτὸν κοτυληδὼν** βλ.λ. : Διοσκ.4,91.
κυμβάλισμα-ατος (τὸ) 'Επιγρ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυμβαλίζειν βλ.λ.
κυμβαλισμός (ὁ) κ. νεώτ. τὸ κρούειν, παίζειν κύμβαλον : 'Αλκίφρ.3,66.
κυμβαλιστής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κρούων, παίζων τὸ κύμβαλον, ὁ παίκτης κυμβάλου : Δίων Κ 50,27 **εἷς τῶν ἀπὸ Κανώβου κυμβαλιστῶν.**
κυμβαλίστρια (ἡ) θηλ. τοῦ κυμβαλιστής, ἡ κρούουσα, παίζουσα κύμβαλον : Πετρών.22.
κυμβαλῖτις-ιδος (ἡ) τὸ φυτὸν κοτυληδὼν βλ.λ. : Γαλ.2,905.
κυμβαλοκρούστης (ὁ) γλωσσ. κυμβαλιστὴς βλ.λ.
κύμβᾰλον (τὸ) (κύμβος) κ. νεώτ. εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου συνιστάμενον ἐκ δύο μεταλλίνων κοίλων ἡμισφαίρων ἅπερ συνέκρουον πρὸς ὀλ-

ληλα, πρὸ πάντων κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Κυβέλης : Ξεν.'Ιππ.1,3 **ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή**· συνήθ. ἐν τῷ πληθ. : Πίνδ.άπ.79Β, Αἰσχ.άπ.451C, ΠΔ Βασ.ί,18,6 **καὶ ἐν χαρμοσύνῃ καὶ κυμβάλοις**, ΚΔ Κορινθ.Ι,13,1 **ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον**, Φιλόδ.Μουσ. 49Κ, Διόδ.Σ 2,38, Πλούτ.'Ηθ.144Ε **οἱ δὲ κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις ἄχθονται**· || νεώτ. ζεῦγος ὑποκοίλων ὀρειχαλκίνων δίσκων ἀναδιδόντων διὰ συγκρούσεως μουσικὸν ἦχον : Χατζόπ.'Απλ.Τρ. 63,20 **καὶ γέμισε μὲ κύμβαλα κι αὐλοὺς τὸ ἀκροθαλάσσι**, Πορφύρ.Σκ.112,3 **μὲ σάλπιγγες καὶ τύμπονα καὶ κύμβαλα καὶ σεῖστρα.**

κυμβαλώδης-ους-ες ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων σχῆμα κυμβάλου, ὅμοιος πρὸς κύμβαλον.

κυμβατευταί 'Ησ. «ὀρνιθευταί»· πρβλ. κύμβη (2).

κύμβαχος-ον (κύμβη (1)) κ. μσν. ἐπὶ κεφαλήν, ὁ πίπτων μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κατακέφαλα : 'Ιλ.Ε 586 **ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν**, 'Ησίοδ.Αἶθ.10,30 **κύμβαχος ἐπ' ὤμους**· πρβλ. Λυκόφρ.66, Εὐστ.584,16· **2)** ὡς οὐσ. ὁ κῶνος τῆς περικεφαλαίας ὁ ὑποδεχόμενος τὸν λόφον, ὁ ἄ. λεγόμενος ἀκροτάτη κόρυς : 'Ιλ.Ο 536 **κόρυθος χαλκήρεος.. κύμβαχον ἀκρότατον.**

κυμβεῖον κυμβίον βλ.λ.

κύμβη (ἡ) (1) κ. νεώτ. τὸ κοῖλον τοῦ ἀγγείου, ἀγγεῖον πρὸς πόσιν, ἔκπωμα, ποτήριον· 'Ησ. «ὀξύβοφον» : Νίκ.'Αλ.164,389, αὐτ.Θηρ.948, Φιλήμ. Γλωσσ. π. 'Αθήν.11,483Α· **2)** λέμβος, πλοιάριον : Σοφ.άπ.127 (κτ. Πλίν.Φ1 7,208 λ. φοινικική)· || νεώτ. λέμβος βραχεῖα καὶ πλατεῖα ἥτις ἀνεστραμμένη ἐτίθετο ἐπὶ τῶν κανθηλίων τῶν τροχῶν τῶν τροχηλάτων ἀτμοπλοίων· || πτυκτὴ λέμβος τῶν τορπιλλικῶν καὶ ἀντιτορπιλλικῶν ἐξ ὀθόνης βεβαμμένης καὶ σκελετοῦ ἀνοίγοντος ριπιδοειδῶς, ἥτις πτυσσομένη τίθεται ὑπὲρ τὸ κατάστρωμα, ὅπου καταλαμβάνει ἐλάχιστον χῶρον· || πτυκταὶ λέμβοι χρησιμοποιούμεναι ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ ἀντὶ ὑποβάθρων κατὰ τὴν ζεῦξιν ἐλαφρῶν γεφυρῶν τῶν ποταμῶν· **3)** ἀνατομ. τὸ μικρότερον ἄνω μέρος τῆς διὰ λοξῆς ἀκρολοφίας διαιρουμένης κόγχης τοῦ πτερυγίου τοῦ ὠτός· **4)** πήρα, ταγάρι, σάκκος· 'Ησ.

κύμβη (ἡ) (2) μσν. κύβη, κεφαλή· ΕΜ 545,27· **2)** εἶδος πτηνοῦ πιθ. περιστερᾶς : 'Εμπ.20,7 **πτεροβάμονες κύμβαι.**

κυμβιτιῶ-άω μσν. κυβιστῶ, ρίπτομαι ἐπὶ τὴν κεφαλήν· ΕΜ 545,27.

κυμβίδιον (τὸ) 'Επιγρ. τὸ κυμβίον βλ.λ.

κυμβίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κύμβη 1).

κυμβοκεφαλία (ἡ) νεώτ. παραμόρφωσις τοῦ κρανίου καθ' ἣν τοῦτο παρουσιάζεται φέρον βαθεῖαν ἐμβύθισιν ὄπισθεν τοῦ βρέγματος.

κυμβοκέφαλος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐν εἴδει κύμβου ἢ ὁ παρουσιάζων κυμβοκεφαλίαν.

κυμβοπώγων-ωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀγρωστοειδῶν.**

κύμβος (ὁ) μτγν. κύμβη βλ.λ. (1), ποτήριον : Νίκ. Θηρ.526· ἑτερόκλ. δοτ. **κύμβεϊ** ἢ **κύμβεσι** : αὐτ. 'Αλεξ.129.

κυμβρικός-ή-όν νεώτ. κ. **κυμρικός** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κύμβρους ἢ Κύμρους.

κυμένιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀρωματικὸς ὑδρογονάνθραξ ἀπαντῶν εἴς τινα τερεβινθέλαια καὶ εἰς τὰ αἰθέρια ἔλαια τοῦ θύμου, τῆς κυπαρίσσου, τοῦ κινναμώμου κτλ., ἐν χρ. πρὸς παρασκευὴν ἀρωματικῶν σαπώνων.

κυμερῆναι 'Επιγρ.Κυπρ. κυβερνῆσαι.

κυμερνήτης (ὁ) κ. μσν., αἰολ. ἀντὶ κυβερνήτης· ΕΜ 543,3.

κύμηχα 'Ησ. «κύαμον».

κυμινᾶτον (τὸ) γλωσσ. μσν. σκευασία ποτοῦ περιέχουσα κύμινον· || ἔδεσμα παρασκευαζόμενον διὰ κυμίνου· πρβλ. μσν. δημ. κρασάτο(ν), σφουγγάτο(ν), ριγανάτο(ν).

κυμίνδαλα 'Ησ. «καταστροφή, Ταραντῖνοι».

κύμινδις-ιδος κ. **-εως** (ὁ ἢ ἡ) κ. νεώτ., ἄ. π.'Ομ. **χαλκίς** (ἡ) εἶδος ὀρνέου· 'Αριστλ.Ζ1 615b,6 «ἡ δὲ κύμινδις ὀλιγάκις μὲν φαίνεται (οἰκεῖ γὰρ ὄρη) ἔστι δὲ μέλαν καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσοφόνος καλούμενος καὶ τὴν ἰδέαν μακρὸς καὶ λεπτός, κύμινδιν δὲ καλοῦσιν Ἴωνες αὐτήν» : 'Ιλ.Ξ 291 **ὄρνιθι.., ἥν τ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν** (σχόλ. «ὁ κύμινδις οἰκεῖ μὲν ὄρη, ἔστι δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χρόαν.. Παρά δέ τισι θηλυκῶς λέγεται ἡ κύμινδις. Εὐεπίφορον εἰς ὕπνον τὸ ὄρνεον. Κύμινδις δὲ λέγεται διὰ τὸ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κύπτειν»), 'Αριστφ."Ορν.1181 **χωρεῖ δὲ πᾶς τις** (ἱέραξ = ὄρνεον) **ὄνυχας ἠγκυλωμένας, κερχνῄς, τριόρχης, γύψ, κύμινδις, ἀετός**, Πλάτ. Κρατ.392Α· || νεώτ. ζωολ. γένος ἁρπακτικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἱερακιδῶν.**

κυμινέλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ κυμίνου αἰθέριον ἔλαιον.

κυμινεύω (κύμινον) ἐπιπάσσω τι διὰ κυμίνου, πασσίζω μὲ κύμινον : Χρησμ.Χαλδ.π.Λουκ.'Αλέξ 25.

κυμινικός-ή-όν νεώτ. ἐπίθ. ἑνώσεων χημικῶν προερχομένων ἐκ τοῦ αἰθερίου κυμινελαίου.

κυμίνινος-η-ον ὁ ἐκ κυμίνου παρεσκευασμένος : 'Αλέξ.Τραλλ.1,3.

κυμινοδοκεῖον ἀντὶ κυμινοδόκον βλ.λ.

κυμινοδόκη (ἡ) κυμινοδόκον βλ.λ.: 'Απολλδ.Κωμ.2.

κυμινοδόκον (τὸ) δοχεῖον ἐμπεριέχον κύμινον καὶ τιθέμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς νῦν τὸ ἁλατοδοχεῖον : Νικοχ.2.

κυμινοδόχη (ἡ) κυμινοθήκη, θήκη κυμίνου : Πολυδ.10,93.

κυμινόθερμον (τὸ) μσν. Καρ.'Ατ.1,284 «θερμὸν ὕδωρ-κυμίνῳ συνηρτυμένον» : Πρόδρ.2,358 **τὴν δέ γε δίψαν παύουσιν ἐκ τῶν κυμινοθέρμων.**

κυμινοθήκη (ἡ) κυμινοδόχη βλ.λ. : Δημιοπρατ. π. Πολυδ.10,93.

κυμινοκίμβιξ-ῖκος (ὁ) κ. μσν. ὁ φειδωλευόμενος ὡς καὶ τοῦ κυμίνου, ὁ λίαν φιλάργυρος, σμικρολόγος : Κωμ.'Αδέσπ.1055, Εὐστ.1828,10 (πρβλ. κυμινοπρίστης).

κυμινόλη (ἡ) νεώτ. χημ. κυμινικὴ ἀλδεΰδη.

κύμινο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. φυτὸν ἐτήσιον τῆς τάξεως τῶν **σκιαδανθῶν** ἀρωματικὸν καὶ ἀρτυματικόν, ὡς καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ : 'Ιππ. Διαίτ.23, 'Αντιφάν.142,2, "Αλεξ.127,6, ΠΔ 'Ησ.28,25 **σπείρει μικρὸν μελάνθιον ἢ κύμινον**· || δ.εἶδ. κυμίνου : Θεόκρ.10,55, Διοσκ.3,59 **κύμινον ἥμερον**, πρβλ.Θεόφρ.Φ1 1,11,2, Νίκ.Θηρ.601 **κύμινον ἄγριον** (κ. ἀγρότερον, αὐτ.710), **κύμινον ἄγριον ἕτερον** ἢ λαγοικία ἢ κυμινοειδής (nigella arvensis), αὐτ. 61, Διακλ.άπ.87 **κύμινον αἰθιοπικόν**· || παροιμ. ἐπὶ φειδωλοῦ, φιλαργύρου ἀνθρώπου : Σώφρ.110 **κύμινον ἔπρισεν**· πρβλ. κυμινοκίμβιξ· || δημ. φρ. ταχύτητος δηλωτικὴ **ὅσο νὰ πῇς κύμινο : σὲ ξυλοφορτώνω ὅσο νὰ πῇς κύμινο.**

κυμινοπρίστης (ὁ) (πρίω) ὁ πρίων, πριονίζων, διχοτομῶν τὸ κύμινον, ἄνθρωπος εἰς ἄκρον φειδωλός, φιλάργυρος : 'Αριστλ.ΗΝικ.1121b,27, Ποσείδ.26,12· || ὡς ἐπίθ. : "Αλεξ.π.'Αθήν.365C **κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστί σου πάλαι.**

κυμινοπριστία (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ κυμινοπρίστου, φειδωλότης, φιλαργυρία : 'Ανδρόν.ΡΠαθ.756.

κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος-ον λ. κωμ. σεσυρμένως πολυσύνθετος, ὁ ἐκ μεγάλης φειδωλίας οἱονεὶ πριονίζων, διχοτομῶν τὸ κύμινον καὶ γλύφων τὰ κάρδαμα : 'Αριστφ.Σφ.1357.

κυμινοπώλης (ὁ) πάπ. ὁ πωλῶν κύμινον, ὁ πωλητὴς κυμίνου.
κῡμῑνότρῑβος-ον ὁ μετὰ κυμίνου τετριμμένος ὅπως προσλάβῃ τὴν εὐώδη γεῦσιν αὐτοῦ : Ἀρχέστρ.π.Ἀθήν.7,320Β **πάσσειν δ' ἁλσὶ κυμινοτρίβοις καὶ γλαυκῷ ἐλαίῳ.**
κῡμῑνώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὁμοιάζων πρὸς κύμινον βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 8,7,3.
κυμογένη (ἡ) νεώτ. ἐλαφρὸν προϊὸν τοῦ πετρελαίου, εἶδος βενζίνης.
κῡμοδέγμων-ονος-ον (κῦμα - δέχομαι) ποι. ὁ τὰ κύματα δεχόμενος, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμενος : Εὐρ.Ἱππ.1173 **ἀκτῆς** κυμοδέγμονος **πέλας.**
κυμοδοκέα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν καριδιδῶν· **2)** βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ναΐδων.**
κυμοδόκη (ἡ) (κῦμα-δέχομαι) ἐπ. ἡ τὰ κύματα δεχομένη, ἡ κυμοδέγμων, ὡς ὄν. Νηρηΐδος : Ἰλ.Σ 39.
κυμοθαλής-οῦς-ές (κῦμα-θάλλω) ποι. ὁ εἰς κύματα πλούσιος, ὁ χαίρων ἐπὶ ἀφθονίᾳ κυμάτων, ἐπίθ. Ποσειδῶνος : Ὀρφ.Ὕμν.16,5.
κυμοθοΐδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. μαλακοστράκων τῆς τάξεως τῶν **ἰσοπόδων.**
κῡμοθόη (ἡ) (θοός) ἡ ὡς τὸ κῦμα ταχεῖα, ὄν. Νηρηΐδος : Ἰλ.Σ 41· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν **κυμοθοΐδων.**
κῡμόθριξ-τριχος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ κυματόθριξ βλ.λ.
κυμόκτυπος-ον ὁ ἐκ τῶν κτύπων τῶν κυμάτων ἠχῶν, ἀντηχῶν : Εὐρ.ἀπ.Ὑψιπ.3,11,28 **κυμόκτυπος** Αἰγαῖος, Σιμμ.13 **κυμοκτύπων .. ἁλίων μυχῶν.**
κυμόλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀρωματικὸς ὑδρογονάνθραξ ἀπαντῶν εἰς αἰθέρια ἔλαια.
κυμοπλήξ-ῆγος (ὁ,ἡ) δ. τ. τοῦ κυματοπλὴξ βλ.λ. : Ἀρχ.ΑΠ 10,7 **κυμοπλῆγος ἐπὶ σκοπέλοιο.**
κυμοπόλεια (ἡ) (πολέω) ἡ περιπατοῦσα ἐπὶ τῶν κυμάτων, θυγ. τοῦ Ποσειδῶνος : Ἡσίοδ.Θ 819 **δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν.**
κυμορρόον Ἡσ. «τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥοῦν».
κυμορρώξ-ῶγος (ὁ,ἡ) (κῦμα - ῥήγνυμι) μτγν. ὁ θραύων τὰ κύματα : Ἡρωδιαν.1,46.
κυμοτόκος-ον Ἐπιγρ. ἀ. κυοτόκος ὁ τοῦ τόκου, τῆς γεννήσεως : **ἐν γαστρὸς κυμοτόκοις ὀδύναις.**
κυμοτόμος-ον (κῦμα-τέμνω) λεξ. ὁ τέμνων, ὁ διασχίζων τὰ κύματα· ὅθ. τὸ ἀρσ. ὡς ούσ. Σουΐδ. «περὶ τὰς γεφύρας οἰκοδόμημα τρίγωνον, τὸ ὀξὺ ἔχον ἔμπροσθεν ἐν τριγώνῳ σχήματι, ἐμβόλῳ νηὸς μακρᾶς ἀπεικασμένον».
κυμοφανής-οῦς (ὁ) νεώτ. ἄλλο ὄνομα τοῦ ὀρυκτοῦ χρυσοβήρυλλος βλ.λ.
κυμρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κύμρους, τοὺς Κέλτας κατοίκους τῆς Οὐαλλίας.
κυμώ-οῦς (ἡ) ἡ πλήρης κυμάτων, ὡς ὄν. Νηρηΐδος τινός : Ἡσ.Θ 255.
κυμώδη (τὰ) νεώτ. διαίρεσις τῶν θωρακοστράκων μαλακοστράκων.
κυναγεσία (ἡ) δωρ. τ. τοῦ κυνηγεσία βλ.λ. : ΑΠ 7,338, αὐτ.6,183 **τριχθαδίης δῶρα κυναγεσίης.**
κυνᾱγέτᾱς, θηλ. -αγέτις, κυναγετῶ, δωρ. τ. τῶν κυνηγέτης, -ηγέτις-ηγετῶ βλ.λς.
κυναγός (ὁ) (κύων - ἄγω) δωρ. τ. τοῦ κυνηγὸς βλ.λ. : Αἰσχ.Ἀγ.695 **πολύανδροί τε φεράσπιδες κυναγοί·** ‖ κ. ὡς ἐπίθ. : Σοφ.Ἠλ.563 **ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν,** Ἀριστφ.Λυσ.1270 **ὦ δεῦρ' ἴθι, κυναγὲ παρσένε,** Τιμόθ.2.
κυνάγχη (ἡ) νόσος θανατηφόρος τῶν κυνῶν, καθ' ἣν φλογίζονται οἱ πνεύμονες καὶ κρέμαται ἡ γλῶσσα, σκυλλόβηχας : Ἀριστλ.ΖΙ 604α,5 **ἀναιρεῖ δὲ καὶ ἡ κυνάγχη τοὺς κύνας·** **2)** κ. νεώτ. πόνος τοῦ λαιμοῦ, πονόλαιμος : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.19, Πορφ.Ἀποχ.3,7· ‖ ὡς δ. ἀνάγν. τοῦ συνάγχη, ἧς ὅμως διακρίνεται ὑπὸ τοῦ Γαλ. ἡ κυνάγχη ὡς φλόγωσις τοῦ λάρυγγος : Γαλ.8,248· ‖ νεώτ. ἰατρ. φλόγωσις καὶ ἐξοίδησις τοῦ φάρυγγος καὶ τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν· **3)** μτγν. κλοιός, περιλαίμιον κυνός : Ριαν.ΑΠ 6,34 **ἐπαυχένιόν τε κυνάγχαν** (δ.γρ. κυνακτάν), Λεωνίδ.Ἀλ.ΑΠ 6,35 **ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν .. σκυλάκων·** **4)** βοσανιστήριος μηχανή, κύφων π.Ἡσ.
κυνάγχης (ὁ) ὁ πνίγων τοὺς κύνας, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ : Ἱππῶν.1.
κυναγχικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ὁ ἐκ κυνάγχης πάσχων· ‖ ἐπὶ καταστάσεων ὁ σχετικὸς πρὸς αὐτήν : Γαλ.17,1,596· **2) πάθος κυναγχικὸν** ἡ κυνάγχη βλ.λ. : Διόδ.Σ 36,13.
κύναγχον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ἀπόκυνον βλ.λ., δημ. σαρμασίκι : Διοσκ.4,80· ‖ νεώτ. βοταν. γένος **ἀσκληπιαδοειδῶν** φυτῶν.
κύναγχος (ὁ) μτγν. τὸ συνάχι : Γαλ.15,787.
κυναγῶ-έω δωρ. τ. τοῦ κυνηγῶ βλ.λ.
κυναγωγός (ὁ) (κύων-ἄγω) φύλαξ καὶ ὁδηγὸς τῶν κυνῶν : Ξεν.Κυν.9,2 **ἔχοντα τὸν κυναγωγὸν τὰς κύνας καὶ τὰ ἀκόντια,** Ἀρρ.Κυν.7,625,6, Φιλόστρ.Εἰκ.1,28.
κυνάδης-ους Ἡσ. «ἀνελεύθερος».
κυναίγινθος γλωσσ. «αἴγινθος (δηλ. «αἴγιθος») μικρός».
κυναίδης μτγν. Ἡσ. «λίαν ἀναιδής».
κυναίλουρος (ὁ) νεώτ. γένος θηλαστικῶν σαρκοφάγων τῆς οἰκογ. τῶν **γατιδῶν.**
κυναιρίου δ.γρ. κυνερίου βλ.λ.
κυνάκανθα (ἡ) κυνόσβατος βλ.λ : Ἀριστλ.ΖΙ 552b, 3 **καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ** κυνακάνθῃ.
κυνακίας δ.γρ. **κυνακίαι** Ἡσ. «ἱμάντες, οἱ ἐκ βύρσης τοῦ σφαγιασθέντος τετράχειρι Ἀπόλλωνι βοὸς ἔπαθλα διδόμενοι».
κυνακρίς γλωσσ. «gillus», πιθ. γρύλλος.
κυνακτής (ὁ) (ἄγω), δωρ. **-άς** σχοινίον, ὁ κλοιὸς τοῦ κυνός, βλ. κυνάγχη 3) : Ριαν.ΑΠ 6,34 (δ.γρ. κυνάγχαν).
κυναλώπηξ-εκος (ἡ) μιγὰς ἐκ κυνὸς καὶ ἀλώπεκος, εἶδος λακωνικοῦ κυνός : Ξεν.Κυν.3,1· **2)** μτφ. ὡς ὑβριστικὸς χαρακτηρισμὸς ἢ ἐπωνύμιον πορνοβοσκοῦ, ὁ κακοήθης κ. πανοῦργος : Ἀριστφ. Λυσ.957 **ποῦ κυναλώπηξ;** ‖ εἰδ. ὡς σκωπτικὸν ἐπίθ. τοῦ Κλέωνος : Ἀριστφ.Ἱππ.1067 **Αἰγείδη, φράσσαι κυναλώπεκα μή σε δολώσῃ·** ‖ μτγν. ὅμ. ὑβριστ. ἐπωνυμ. τῶν κυνικῶν : Λουκ.Περεγρ.30 **τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας.**
κυναμολγοί (οἱ) μτγν. λαός τις ἄγριος ἐν μεσημβριναῖς οἰκῶν χώραις : Διόδ.Σ 3,31 **τὰς ἐσχατιὰς τῶν πρὸς μεσημβρίαν μερῶν κατοικοῦσιν ἄνδρες ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων καλούμενοι Κυναμολγοί, κατὰ δὲ τὴν τῶν πλησιοχώρων βαρβάρων διάλεκτον Ἄγριοι,** Ἀγαθαρχ.π.Φώτ.Βιβλ., Στράβ.16,4,10· **2)** κύνες τρεφόμενοι διὰ γάλακτος βοῶν : Πολυβ.5,41 «κυναμολγοὶ κύνες εἰσὶ περὶ τὰ ἕλη τὰ μεσημβρινά, γάλα δὲ βοῶν ποιοῦνται τὴν τροφήν».
κυνάμυια (ἡ), ἐπ. κυνόμυια βλ.λ. ἡ τοὺς κύνας προσβάλλουσα μυῖα, σκυλλόμυιγα· ἐν χρ. ὡς ὕβρις ἐπὶ ἀναιδῶν· οὕτως ὀνομάζεται ἡ Ἀθηνᾶ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως· Ἰλ.Φ 394 **τίπτ', ὦ κυνάμυιο, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις;** ‖ καὶ ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ τῆς Ἥρας : Ἰλ.Φ 421, Ἀθήν.3,126Α, αὐτ.4,157Α **παρῆν .. καὶ ἡ κυνάμυια Νίκιον.**
κυνανθρωπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μορφὴ φρενοπαθείας, καθ' ἣν ὁ πάσχων φαντάζεται ὅτι μετεμορφώθη εἰς κύνα.
κυνάνθρωπος-ον μτγν. ἐν φρ. **νόσος κυνάνθρωπος** ἡ κυνανθρωπία βλ.λ. : Γαλ.19,719, Ἀντίοχ.Ἀστρ. Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,115.
κυνάπαιδες ἀμφ. ἐνν. ἐν Σώφρ.π.Σχ.Γεν.Ἰλ.Φ 395 πιθ. ἀναιδεῖς.

κυνάρα (ἡ) κ. νεώτ. κινόρα βλ λ. : Σοφ.ἀπ.718, Σκύλ. ἢ Πολ.π.'Αθήν.2,70C **ἐν δὲ τοῖσι οὔρεσι πέφυκε κυνάρη,** Γαλ.6,636· || **ἄκανθα κυνάρα** ἡ κυνάρα : 'Εκατ.Μ 291J.

κυναρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία πικρὰ τῆς κυνάρας ἔχουσα ἰδιότητας ἀντιπυρετικάς.

κυνάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κύων, σκυλλόκι : Πλάτ.Εὐθ.298D **καὶ σὺ ἄρα ἀδελφὸς εἶ βοιδίων καὶ κυναρίων καὶ χοιριδίων,** Ξεν.ΚΠ 8,4,20 **προσάλλεσθαί σε δεήσει ὥσπερ τὰ κυνάρια,** Θεόπομπ.Κωμ.90, 'Αλκ.Κωμ.33, ΚΔΜατθ.15,26 **οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.**

κυναροειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογ. φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **συνθέτων** περιλαμβάνουσα ἀρκετὰ γένη, ὡς τὴν χαμαιπεύκην κ. ἄ.

κύναρος ἄκανθα (ἡ) κυνόρα βλ.λ.· Σοφ.ἀπ.718 π.'Αθήν.2,82A (ὁ Δίδ.'Αλ.π.'Αθήν.2,82C ἀμφιβάλλων ἐρωτᾷ «παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ κύναρος ἄκανθα μήποτε τὴν κυνόσβατον λέγει»).

κυναρών-ῶνος (ὁ) τόπος κατάφυτος ἀπὸ κυνάρας.

κυνάς-άδος (ἡ) ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἐπ. **κύνεος** ἡ ἀνήκουσα εἰς κύνα, ἡ κυνική· **2**) συνήθ. ὡς οὐσ. ἐξυπακουομένου τοῦ θρίξ, ἐπὶ κακῶν ἐρίων, σκυλλότριχες : Θεόκρ.15,19 **ἑπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν**· || **ἄκανθα κυνάς** 'Ησ. «κυνάρα»· **3**) ἀπομαγδαλιά : Πολ. π.'Αθήν.9,409D **ἔτι δὲ καὶ** εὐώδεσι **τὰς χεῖρας κατεχρίοντο τὰς** ἀπομαγδαλιὰς **ἀτιμάσαντες, ἃς** Λακεδαιμόνιοι **ἐκάλουν κυνάδας,** Πολυδ.6,93· **4**) εἶδος ἥλων : Σχόλ.'Οδ.Η 91 «ἤτοι κυρίως ἢ ἥλους λέγει, παρὸ καὶ κυνάδας φαμέν», Εὐστ 1570, 48· **5**) **κυνάδες ἡμέραι** οἱ ἡμέραι τῶν κυνικῶν καυμάτων : Πλούτ.'Ηθ.2,380D.

κύναστρον (τὸ) κ. **κύναστρος** (ὁ) μτγν. ἀστὴρ τοῦ κυνός, ὁ Κύων, ὁ Σείριος : Σχόλ.'Οππ.1,46, Σχ. Λυκόφρ.397, Εὐστ.514,27,Στέφ.Ρητ.304,3.

κυναυγής-οῦς-ές μτγν. ὁ βλέπων, ὁ παρστηρῶν κυνικῶς, ἀναιδῶς : 'Αλκίφρ.3,1 **κυναυγής ἐστι τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν.**

κυνδάλη (ἡ) 'Ησ. «παιδιά τις».

κυνδάλιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κύνδαλος βλ.λ.

κυνδαλίσκος (ὁ) νεώτ. σιδηρᾶ περόνη ἐξασφαλίζουσα τὴν σύνδεσιν τοῦ ἀγκίστρου τοῦ προολκαίου καὶ τοῦ κυκλίου τοῦ κιλλίβαντος τοῦ πυροβόλου.

κυνδαλισμός (ὁ) μτγν. παιδιὰ καθ' ἣν εἷς πάσσαλος ἐκβάλλεται δι' ἄλλου : Πολυδ.9,120.

κυνδαλοπαίκτης (ὁ) μτγν. ὁ παίζων κυνδάλην.

κύνδαλος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. σιδηροῦς ἧλος, πάσσαλος, παλούκι : Πολυδ.10,188· κ. πληθ. **κύνδαλα** : αὐτ.9,120· || ἔμβολον, σφήν, γόμφος.

κυνδός 'Ησ. «ἄπαικτος, ἀπαράλλακτος».

κυνέα (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν λινόζωστις ἀγρία ἄρρην, δημ. σκυλλόχορτο : ΨΔιοσκ.4,190.

κυνεάγας 'Ησ. «κυδώδων».

κυνεγκέφαλος (ὁ) 'Ησ. «νωτιαῖος μυελός».

κυνέη (ἡ), αἰολ. **κυνία,** ἀττ. συνηρ. **κυνῆ** ἐπίθ. οὐσιαστικοποιηθὲν θηλ. τοῦ κύνεος, ἐξυπακουομένου τοῦ δορά, δέρμα κυνός : 'Αναξανδρ.65· || τὸ ἐκ δέρματος κυνὸς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ὅθ. γεν. π. ἐπ. τὸ στρατιωτικὸν ἐξ οἱουδήποτε δέρματος κάλυμμα, ἡ περικεφαλαία : 'Ιλ.Γ 336 **κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,** αὐτ.Κ 257 **ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε ταυρείην,**α' τ.Κ 335,'Ηρ. 7,77 **περὶ δὲ τῇσι κεφαλῇσι ἐκ διφθερέων πεποιημένας κυνέας,** Σοφ.Αἴ.1287 **ἀλλ' ὃς εὐλόφου κυνῆς**· || μτ. προσδ. τοῦ μετάλλου, δι' οὗ ἐνισχύετο, ἐκαλύπτετο ἢ ἐκοσμεῖτο : 'Ιλ.Γ 316 **κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες,** αὐτ.Μ 184, 'Οδ.Σ 376, 'Ηρ.2,151 **περιελόμενος τὴν κυνέην ἐοῦσαν χαλκέην**· || ὁδοιπορικὸς πῖλος ἰδ. πλατύγυρος, πέτασος πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἢ τῆς βροχῆς, οὗ διακρίνονται διάφορα κατὰ τόπους εἴδη : Σοφ.ΟΚ 314 **ἡλιοστεγὴς κυνῆ.. Θεσσαλίς,** αὐτ.ἀπ.272,'Ηρ.4,180 **κοσμήσαντες κυνέῃ Κορινθίῃ,** 'Αριστφ.Νεφ.268 **μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν . . ἔχοντα,** αὐτ.Σφ.445, Δημ. 1377 **οἱ τὰς κυνᾶς τὰς Βοιωτίας ἔχοντες,** Θεόφρ. ΦΙ 3,9,6· || **κυνέη "Αιδος** θαυματουργὸν κάλυμμα δι' οὗ καθίστατό τις ἀόρατος ἢ ὅλος ἢ μόνον κτ. τὸ πρόσ. : 'Ιλ.Ε 845 **αὐτὰρ 'Αθήνη δῦν' "Αιδος κυνέην, μή μιν ἴδοι "Αρης,** 'Αριστφ.'Αχ.390,Πλάτ. Πολ.612B **τὴν "Αιδος κυνῆν ;**

κύνειος-α-ον κ. μσν. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιάζων εἰς κύνα, ὁ τοῦ κυνός, ὁ ἐκ τοῦ κυνός, σκυλλήσιος : 'Αριστφ.Σφ.231 **ἦσθ' ἱμὰς κύνειος,** Βασ.2,1135D **κυνείαν ἀπανθρωπίαν καὶ ἀγριότητα,** 'Αχμ.'Ονειροκρ.256,3 **κύνειον γάλα**· **2**) μτφ. λίαν ἐλεεινός, ἀθλιέστατος : 'Αριστφ.Σφ. 898 **θάνατος μὲν οὖν κύνειος**· **3**) **κύνεια** (τὰ) ὡς οὐσ. αἱ τοῦ κυνὸς σάρκες : 'Αριστφ.'Ιππ.1399 **τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις πράγμασι,** Σέξτ. 'Εμπ.184· || ὁμ. **κυνεία** (ἡ) κυνεία κόπρος : 'Αρχιγ.π.Γαλ.12,954,'Αέτ.15,15.

κύνειρα (ἡ) (εἴρω) ἡ εἰρύουσα, ἡ σύρουσα τὸν κύνα, λωρίον, περιλαίμιον κυνός : Κωμ.'Αδέσπ.1056.

κυνελφεῖ 'Ησ. «κρύπτει».

κύνεος-α-ον (κύων) κύνειος : Στράτ.π.ΑΠ 12,238 **οἱ κύνεοι πῶλοι,** 'Ορφ.ἀπ.224b,5· || μτφ. ἀναίσχυντος, ἀναιδής:'Ιλ.Ι 373 **οὐδ' ἂν ἐμοί γε τετλαίη, κύνεός περ ἐών, εἰς ὦπα ἰδέσθαι,** 'Ησίοδ."Εργ.67 **ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος,** 'Απολλ.Ρ 3,641,Τίμων Φλ.58,2· **2**) κυνικός βλ λ.31 : Δίων Κ 66,15 **κύνεοι σοφισταί.**

κυνέπασαν 'Ησ. «ἐξέδεισαν» : Κωμ.'Αδέσπ.1057.

κυνερίου (δ.γρ. **κυναιρίου ἢ κυνουρίου**) 'Ησ.«ἀργολύκου».

κύνερις-ιδος μσν. κακὴ ἔρις : Μιχ.'Ατταλ.255,8.

κυνῆ (ἡ) συνηρ. τ. τοῦ κυνέη βλ.λ.

κυνηγάρης-α μσν. κ. δημ., μσν. κ. **κυνηγάρις,** θηλ. **-άρα** ὁ κυνηγός : 'Ερωτόκρ.1,108 **μὲ τὰ γεράκια καὶ σκυλλιά, σὰν ἦτον κυνηγάρις,** δ.δίστ. **δὲν εἴδανε τὰ μάτια μου τέτοιονε κυνηγάρη, νὰ κυνηγᾷ τὶς πέρδικες τὴ νύχτα μὲ φεγγάρι,** Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 55,27 **κι ὁ κυνηγάρης ὁ "Ερωτας τὸ διάβα μας παραμονεύει**· || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ ἐπιδιώκων ἐπιμόνως ἐρωτικὰς ἐπιτυχίας, κατακτήσεις· || δημ. θηρευτικός, κυνηγετικός : **σκύλλα κυνηγάρα.**

κυνηγάρικος-η-ο δημ. ἐπὶ κυνός, ὁ ἱκανὸς πρὸς κυνήγιον, ὁ θηρευτικός, ὁ κυνηγετικός : **κυνηγάρικο σκυλλί**· || γεν. ὁ καταδιώκων τι : **κυνηγάρικη γάτα.**

κυνηγεσία (ἡ) μτγν., δωρ. **κυναγ-** τὸ κυνηγέσιον βλ.λ. : Διογ.Λ 6,31 **κυνηγεσίας ἐπετέλεσεν,** 'Επιγρ., Ζώσιμ. ἐν ΑΠ 6,183 **δίκτυα, τριχάδίης δῶρα κυναγεσίης,** αὐτ.7,338.

κυνηγέσιον (τὸ) ὁμάς, συνοδεία κυνηγετική, θηρευτικὴ ἐκδρομὴ πολλῶν κυνηγῶν μετὰ πολλῶν κυνῶν : 'Ηρ.1,36 **καὶ τὸ κυνηγέσιον πᾶν συμπέμψω**· **2**) ὁμὰς κυνῶν : Ξεν.Κυν.10,4 **ὑπάγειν κυνηγέσια**· || κτ.ἐπέκτ. ὁμὰς λύκων ἐξερχομένη ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἁρπαγήν : 'Αριστλ.ΖΙ 594a,31 **ἀνθρωποφαγοῦσι δὲ οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια**· **3**) κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ κυνηγετεῖν, θήρα, κυνήγιον : Εὐρ.'Ιππ.224 **τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη ;,** Πλάτ.Νόμ.273B **οὗ δὴ χάριν κυνηγέσια καὶ τὴν ἄλλην θήραν οὐχ ἧττον ἐπιτηδεύειν,** αὐτ. Πολ.3,412,Ξεν.Κυν.6,11,'Ισοκρ.7,45 **περὶ τὰ κυνηγέσια καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἠνάγκασαν διατρίβειν,** Πλούτ.'Αλέξ.40· || μτφ. : Πλάτ.Πρωτ.309A **ἀπὸ**

κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν, αὐτ Λοχ.194B· **4**) θηριομαχία : Ἐπιγρ.· **5**) τὸ θηρευόμενον, τὸ θήραμα : Ξεν.Κυν.6,12.

κυνηγέσσω, ἀττ. -**έττω,** ἀόρ. α' ὑποτοκτ. κυνηγέσω κυνηγετῶ, θηρεύω : Σοφ.Ἰχν.44,Φρύν Σοφ. Παρ.84B, Θεόγνωστ.Καν.143· κ. παθ. : Πάπ. διὰ τὸ ἐπὶ τούτοις κυνηγεσ⟨ε⟩ῖσθαι.

κυνηγέτημα-ατος (τὸ) μσν. ἡ θήρα, ἡ ὀργάνωσις θήρας, τὸ κυνηγέσιον βλ.λ.2) : ΚΜανασσ. Χρον.5650 θήρας.. ἐφρόντιζε καὶ κυνηγετημάτων.

κυνηγέτης (ὁ), δωρ. κυναγέτας ὁ ἄγων, ὁ ὁδηγῶν, ὁ παραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ κατὰ τὸ κυνήγιον κύνας, ὁ κυνηγός, ὁ θηρευτής : Ὀδ.I 120 αὐ δέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, Εὐρ.Ἡρ.860 ὁμαρτεῖν ὡς κυνηγέτῃ κύνας, αὐτ.Ἑκ.1174, αὐτ.Βάκχ. 871, Πλάτ.Πολ.432B ἡμᾶς δεῖ ὥσπερ κυνηγέτας θάμνον κύκλον περιίστασθαι, Ξεν.Κυν.6,11· || εἰς πληθ. ἐπί τινων δαιμόνων : Πλάτ.Κωμ 174,16· **2**) μτφ. ἐπὶ τῶν ἐπιζητούντων τὴν φήμην : Πίνδ. Ν 6,17 οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας· || κ γεν. ἐπὶ τῶν ἐπιδιωκόντων τι : Πλάτ.Λάχ.194B τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην μεταθεῖν χρὴ καὶ μὴ ἀνιέναι (ἐν ἀναφ πρὸς ἰδέας, πρὸς λόγους).

κυνηγετικός-ή-όν ὁ εἰς κυνηγὸν ἢ κυνήγιον ἀνήκων, ὁ τοῦ κυνηγοῦ ἢ κυνηγίου, ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν θήραν, ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνήγιον, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς θήραν, ὁ ἔμπειρος εἰς τὰ τοῦ κυνηγίου : Πλάτ.Εὐθφρ.13Α οὐδὲ γε κύνας πᾶς ἐπίσταται θεραπεύειν, ἀλλ' ὁ κυνηγετικός, Πλούτ.Φάβ.20 δεινὸν γὰρ ἡγεῖτο τοὺς μὲν ἱππικοὺς καὶ κυνηγετικοὺς ἐπιμελείᾳ . μᾶλλον ἢ μάστιξι . . τὴν χαλεπότητο τῶν ζῴων . . ἐξαιρεῖν, Δίων Κ 43,22· || ἡ κυνηγετική (ἐνν. τέχνη) ἡ τοῦ θηρεύειν τέχνη, ἐμπειρία . Φιλόδ.Μουσ.24Κ || κυνηγετικοὶ (λόγοι) : Ὀνήσανδρ Προοίμ· || κυνηγετικός τίτλος ἔργου τοῦ Ξεν περὶ κυνηγίου ὁμ. τὰ κυνηγετικά ἐπιγρ κυνηγετικοῦ ποιήματος τοῦ Ὀππ.· ἐπίρρ. νεώτ -ῶς κατὰ τρόπον κυνηγοῦ.

κυνηγέτις-ιδος (ἡ) μτγν. δωρ. κυναγέτις θηλ. τοῦ κυνηγέτης, ἡ κυνηγός, ἡ θηρεύτρια : Ἀχιλλ. Τάτ.8,12 || ἐπίθ. κυρ. τῆς Ἀρτέμιδος : ΑΠ 6,115 πλήξας αἰγανέᾳ βρέγμο κυναγέτιδι, Κορνοῦτ. Φύσ.Θε 34,Πολυδ.5,13 Ἄρτεμις κυνηγέτις.

κυνηγετῶ-έω, δωρ. κυναγετῶ ἀμτβ. κυνηγῶ, θηρεύω Ἀριστφ.Ἱππ.1382 ἀλλ' ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ τούτους ἅπαντας, Ξεν.Κυν.5,34, Πλάτ. Νόμ.7,824B ὅπου καὶ ὅπῃ περ ἂν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν, Αἰσχίν.3,255 οὐχ ὗς ἀγρίους κυνηγετῶν, Πολύβ.31,14,3· **2**) μτφ. ἰχνηλατῶ, κατασκοπεύω, καταδιώκω : Αἰσχ.Πρ.572 κἀξ ἐνέρων περῶν κυναγετεῖ πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν, Σοφ.Αἴ.5,Εὐρ.Ἡρ.898,Πλούτ.Μάρ.43 πᾶσα δὲ πόλις τῶν διωκόντων καὶ κυνηγετούντων τοὺς ὑποφεύγοντας καὶ κεκρυμμένους.

κυνήγημα-ατος (τὸ) δημ. κατὰ πόδας δίωξις, καταδίωξις.

κυνηγητήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. κυνηγέτης, κυνηγός: Μαν.4,337.

κυνηγητά ἐπίρρ. δημ. καταδιωκτικῶς : Βαλαωρ. Φωτ.1,58 ποὺ τὸ 'φεραν κυνηγητὰ οἱ σκύλοι.

κυνηγητό (τὸ) δημ. κυνήγημα, καταδίωξις : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.56 κι ἄρχιζε πάλι τὸ ἀνέβασμα καὶ τὸ τρελλὸ κυνηγητό· || εἶδος δρομικῆς παιδιᾶς.

κυνηγήτρα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ κυνηγὸς βλ.λ., ἡ κυνηγέτις, ἡ θηρεύουσα, ἡ θηρεύτρια.

κυνηγία (ἡ), δωρ. κυναγία θήρα, κυνήγιον : Σοφ.Αἴ.37 καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος κυναγίᾳ, Εὐρ.Ἱππ.109, αὐτ.Βάκχ.339, Ἀριστλ. Ρητ.1371a,5, Διόδ.Σ 5,29 ὥσπερ ἐν κυνηγίαις τισὶ κεχειρωμένοι θηρία, Πολυδ.8,25,4.

κυνηγίδι (τὸ) δημ. ἄνευ πληθ. ἔντονος κ. συνεχὴς καταδίωξις· πρβλ. βρισίδι.

κυνηγικός-ή-όν πάπ. ὁ τοῦ κυνηγίου, ὁ πρόσφορος πρὸς κυνήγιον : κυνηγικοὶ τόποι.

κυνήγι(ον) (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. θήρα μετὰ κυνῶν ἢ κ. ἄνευ, κυνηγέσιον : Πολύβ.10, 22,4 διέφερε . . περί τε τὰς ἐν τοῖς κυνηγίοις κακοπαθείας καὶ τόλμας, Ἀθήν.15,677Ε ὃν . . ἐν κυνηγίῳ καταβεβλήκει ὁ Ἀδριανός, - κάθε Αὔγουστο βγαίνει (πάει) στὸ κυνήγι γι' ἀγριογούρουνα· **2**) τόπος κυνηγίου : Διόδ.Σ 2,8 τὸ ὅλον ἐπεποίητο κυνήγιον παντοίων θηρίων ὑπάρχον πλῆρες, Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,14,-στὴν Ἤπειρο ἔχει κυνήγι· || δημ. κ. ἡ ἀφθονία θηράματος : φέτος εἶχε πολὺ κυνήγι· **3**) τὸ θήραμα, τὸ κατὰ τὴν θήραν φονευθὲν ζῷον : ΠΔΣοφ.Σειρ.13,19 κυνήγια λεόντων ὄναγροι ἐν ἐρήμῳ, Ἐρωτόκρ.1, 109 ἐπήγαινε ξετρέχοντας κυνήγι νὰ τοῦ λάχῃ, Ἀραβ.Μυθ.Χσλ.1,47 διὰ νὰ εὕρῃ κυνήγιον, παροιμ. θὲ νὰ πιάσῃ καὶ τὸ κουτσὸ λαγωνικό μας κυνήγι· **4**) μτφ. ἐπιδίωξίς τινος, ἄ. κυνήγημα· **5**) θηριομαχία ἐν ἀμφιθεάτρῳ· Ἐπιγρ.

κυνηγίς-ίδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κυνηγὸς βλ.λ : Πάπ. κυνηγίδων πλοίων γ' ἔτους· || κ. ἁπλῶς κυνηγὶς (ἐνν. ναῦς) : Πάπ.· || τίτλος κωμῳδίας τοῦ Φιλέτ.

κυνηγός (ὁ) (κύων-ἄγω) κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. τ. π. Ἀττ. ποι. κυναγός βλ.λ. ὁ ἄγων κύνα ἢ κύνας πρὸς ἄγραν, ὁ εἰς θήραν ἐξερχόμενος κ.ἰδίως μετὰ κυνῶν, κυνηγέτης, θηρευτής : Ἀριστλ.ΖΙ 579b,28 ἐν ἕνδεκα γοῦν κυνηνός τις μίαν ἔφη λαβεῖν, Καλλιξ.2, Ἐπιγρ , Πλούτ.Λούκ 8 οὐκ ἔφη δειλότερος εἶναι τῶν κυνηγῶν, Πάπ. δημόσιοι κυνηγοί, Ἐρωτόκρ.1,992 καὶ πιάστηκα στὸ βρόχι, ὡσὰν τὸ στένῃ ὁ κυνηγός, δ.δίστ. ἀνάθεμά σε, κυνηγέ, ποὺ σκότωσες τὸ ἕνα | καὶ δὲν ἐσκότωσες τὰ δυὸ νὰ πᾶμ' ἀνταμωμένα, Κρυστ.Ἀγροτ.1,27 μ' ἐμάραν' ἕνας κυνηγὸς κι ἕνας καλὸς λεβέντης, Παλαμ.Τάφ.13 τώρα σὰν πουλιοῦ φτερά, ποὺ κυνηγὸς λαβώνει, Παπαντ.ΘΔ Εὐθανασία κι ὁ κυνηγὸς σημόδεψε καὶ μὲ τὴ ντουφεκιά του· **2**) μτγν. κ. μσν. ὁ πρὸς θηρί.. ἀγωνιζόμενος, ὁ θηριομαχῶν, ὁ θηριομάχος : Βασ.Ἐπιστ.Καν.Καρθ. 130 θηριομάχοι, οἳ καὶ κυνηγοὶ ὀνομάζονται· **3**) μτφ. νεώτ. ὁ μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμονῆς ἐπιζητῶν τι : Ζερβ.Ἰστ.1 143 καὶ ἡ γνώμη τῶν ἀπογόνων . . διετηρήθη ἀγαθὴ διὰ τοὺς κυνηγοὺς ἐκείνους τῶν κατορθωμάτων, καστροπολεμίτας καὶ καταλυτὰς τῶν παλαιῶν ἐξουσιῶν· || εἰδ. ὁ κυνηγῶν τὰς γυναῖκας, ὁ ἐπιζητῶν τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν· **4**) σῶμα κυνηγῶν νεώτ. στρατ. ξένον στρατιωτικὸν σῶμα ἐξ ἐλαφρῶς ὡπλισμένων καὶ εἰδικῶς ἐξησκημένων ἀνδρῶν· **5**) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀκανθοπτέρων σκομβριδῶν ἰχθύων.

κυνηγότοπος (ὁ) νεώτ., δημ. κυνηγοτόπι μέρος ἐν ᾧ ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ θηράματα, τόπος πρόσφορος πρὸς κυνήγιον· || δημ. κυνηγοτόπι κ. τὸ μέρος ἐν ᾧ ὑπάρχει καθ' ὡρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἀφθονία θηρασίμων ἀποδημητικῶν πτηνῶν, πέρασμα : φέτος νοικιάστηκαν ἀκριβὰ τὰ κυνηγοτόπια.

κυνηγῶ-έω κ. νεώτ., δωρ. τ. κυναγέω, δημ. κυνηγάω μτβ. ἐξέρχομαι πρὸς θήραν ἀκολουθούμενος ἀπὸ κύνας, θηρεύω ζῷον ἐν κυνηγίῳ, συλλαμβάνω ἢ φονεύω θήραμα, κυρ. τῇ συνεργίᾳ κυνηγετικῶν κυνῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 619a,33 ὅταν δὲ κυνηγήσῃ καὶ ἄρῃ τίθησι καὶ οὐκ εὐθὺς φέρει, Βίων 1,60 τί γὰρ τολμηρέ, κυναγεῖς; (δ.γρ. κυνάγεις), Πλαύτ.Πελ.8 ἀλύντες ἄλλως πλανᾶσθαι καὶ κυνηγεῖν δοκοῖεν, Ἀθήν.12,539D αἷς περιιστάντες τὰς θήρας ἐκυνήγουν, Κρυστ.Ἀγροτ.1,32 καὶ στένει βίγλες στὰ βουνὰ καὶ κυνηγάει ἀγρίμια, - κυνηγῶ πέρδικες, παροιμ.φύση τὴ φύση κυνηγάει κι ἡ γάτα τὰ ποντίκια· **2**) μτφ. καταδιώκω τινὰ ἐχθρικῶς, ἵνα

τὸν συλλάβω καὶ τὸν κακοποιήσω : Πλάτ.'Επιστ. 349C **τὸ μετὰ ταῦτα ὁ μὲν ἐκυνήγει τὸν 'Ηρακλείδην,**Πλούτ.'Αλκ.6 **δραπετεύων ἀτεχνῶς ἐκυνηγεῖτο,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 67,27 **κι ἤσκιοι μικροὶ χιλιάδες καὶ μυριάδες κυνηγημένοι ἀπὸ τὸν ἤσκιο τῆς ἐρμιᾶς, - τὸν κυνηγήσαμε ὥσπου τὸν πιάσαμε·** || δημ. προσπαθῶ νὰ βλάψω, κατατρέχω : Χατζόπ.Βρ.Θρ.19,10 **πουλιά στὴ στέγη ἔχουν καθίσει, ποὺ τά εἶχε ἡ μπόρα κυνηγήσει, - τὸν κυνηγάει ἀλύπητα, δὲν τὸν ἀφήνει νὰ καθίσῃ οὔτε σὲ χλωρὸ κλαδί·** κ. παθ. Βηλαρ.13,24 **πουλάκι ξένο, κυνηγημένο, ποῦ νά σταθῶ;·** **3)** νεώτ. ἐπιζητῶ νὰ συναντήσω : **δυὸ μέρες τὸν κυνηγάω καὶ πάντα μοῦ ξεφεύγει·** **4)** νεώτ. ἐπιδιώκω, προσπαθῶ νὰ εὕρω ἢ νὰ ἀποκτήσω τι : **κυνηγάω ἀπὸ καιρὸ αὐτὴ τὴ θέση,** παροιμ. **ὅποιος κυνηγάει δυὸ λαγούς, χάνει καὶ τοὺς δυό, - ὁ Λάμπρος κυνηγάει τὴν κόρη τοῦ γείτονά μας, - κυνηγάει τὶς γυναῖκες·** || νεώτ. εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐργοσίαν μου, γεν. εἰς ὅ,τι ἐπιχειρῶ: **κυνηγᾶνε τὴ δουλειά τους, γι' αὐτὸ πᾶνε κι ἐμπρός·** **5)** ἀμτβ. νεώτ. εἶμαι κυνηγός, ἐπιδίδομαι εἰς κυνήγιον, ἐξέρχομαι συχνάκις πρὸς θήραν.

κυνηδόν (κύων) ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κυνός, ὡς κύων, σὰν σκυλλί, σκυλλήσια : Σοφ.ἀπ.722,'Αριστφ. 'Ιππ.1033 **ἐσφοιτῶν τ' ἐς τούπτάνιον λήσει σε κυνηδόν,** αὐτ.Νεφ.491, Λουκ.Τίμ.54 **Καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος.**

κυνηλασία (ἡ) μτγν., ἐπ. **-ίη** ἡ διὰ κυνῶν καταδίωξις, ἡ θήρα, τὸ κυνήγιον μὲ κύνας : Καλλ. 'Αρτ.217 **καὶ ἑ κυνηλασίην . . ἐδίδαξας.**

κυνηλατῶ-έω μτγν. ἐπ. κυνηγῶ, καταδιώκω τι τῇ συνεργίᾳ κυνῶν : Εὐφορ.132, Νίκ.Θηρ.20 **τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἀπλανὲς αὔτως οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται.**

κυνήπους-ήποδες (οἱ) κ. νεώτ. ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σφαιροειδὴς χώρα τοῦ ἵππου, ἡ περιλαμβανομένη μεταξὺ τοῦ πήχεως καὶ τοῦ μεσοκυνίου, δημ. πουλάκι : Ξεν.'Ιππ.1,15 **περὶ δέ γε μὴν τῶν κάτωθεν ἀστραγάλων ἢ κνημῶν ἢ κυνηπόδων καὶ ὁπλῶν τὰ αὐτὰ λέγομεν,** Πολυδ.5,65.

κυνητίνδα (κυνῶ) ἐπίρρ. ὄνομα παιδιᾶς ἀρχαίας ἐρωτικῆς, καθ' ἣν ἕκαστος τῶν παικτῶν προσεπάθει ν'ἀσπασθῇ τὸν ἀντίπαλόν του : Κράτ. 23 **παίζειν ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι τὴν κυνητίνδα.**

κυνθάνω 'Ησ. «κεύθω».

κυνθία (ἡ) κ. νεώτ. προσωνυμία τῆς 'Αθηνᾶς συλλατρευομένης μετὰ τοῦ Διὸς ἐν ἱερῷ ἐπὶ τοῦ λόφου Κύνθου τῆς Δήλου καὶ ἐν Πάρῳ καὶ τῆς 'Αρτέμιδος λατρευομένης ἐν Πάρῳ· **2)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων ῥοπαλοκέρων τῆς οἰκογ. τῶν **φαλαινιδῶν.**

κύνθιος-α-ον ἐπίθ. ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ τῆς Κύνθου, κυρ. προσωνυμία τοῦ 'Απόλλωνος : 'Αριστφ.Νεφ.596 **Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν,** Καλλ. Δῆλ.10 **ὡς ἂν 'Απόλλων Κύνθιος αἰνήσῃ με·** || **κυνθιάς-άδος** θηλ. τοῦ **-ιος** : ΑΠ 6,121 **Κυνθιάδες** (αἶγες), **θαρσεῖτε.**

κυνθογενής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐπὶ τοῦ Κύνθου, τῆς Δήλου γεννηθείς, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος : ΑΠ 15,25,9 **κυνθογενὴς φύτλη.**

κυνία (ἡ) μτγν. τ. **κυνέα** βλ.λ.

κυνίας (ὁ) 'Ησ. «πῖλος ἢ χείρ».

κυνίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **σαρκοφάγων** περιλαμβάνουσα ζῷα ἄγρια καὶ ἥμερα.

κυνίδιον (τὸ) τὸ νεογνὸν τοῦ κυνός, σκυλλάκι, κουτάβι : Πλάτ.Εὐθ.298Ε **ἔστιν οὖν αὐτῷ κυνίδια;,** 'Αριστφ.'Αχ.542 **ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,** Ξεν.Οἰκ.13,8 **καὶ τὰ κυνίδια δὲ πολὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώττῃ ὑποδεέστερα,** 'Αριστλ.Ρητ.1406b,28, Φιλόδ.Παρρ.10Ο.

κυνίζω, μέλλ. **κυνιῶ,** φέρομαι ὡς κύων, μιμοῦμαι τὸν κύνα, ζῶ κυνικῶς, ἀνήκω εἰς τὴν **φιλοσ.** αἵρεσιν τῶν κυνικῶν : Στωϊκ.ἀπ.3,162, 'Αρρ.'Επικτ. 3,22,1, Ζήν.π.Διογ.Λ 7,21 **φεύδεῖ μὴ συγκαταθήσεσθαι μηδενί, κυνιεῖν τε αὐτόν,** Λουκ.Περεγρ.43 **τὸ μειράκιον τὸ ὡραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν,** Κλήμ. 'Αλ.353 **Σωκράτους δὲ ἀκούσας 'Αντισθένης μὲν ἐκύνισε,** 'Ιουλ.Λόγ.6,182Α.

κύνικλος (ὁ) μτγν. κόνικλος, κουνέλι : Πολύβ. 12,3,10 **κύνικλος πόρρωθεν ὁρώμενος δοκεῖ εἶναι λαγὼς μικρός.**

κυνικός-ή-όν (κύων) κ. νεώτ. ὁ τοῦ κυνός, ὁ εἰς κύνα ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ὁ πρὸς κύνα ὅμοιος, σκυλλήσιος : Ξεν.ΚΠ 5,2,17 **κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι** (δ.γρ. ὑικόν), Πλούτ.'Ηθ.2,133Β **τὸ κυνικὸν καὶ θηριῶδες τῶν ὀρέξεων κατέχειν,** Κέλσ. 'Ιατρ.4,3,1,Γαλ.18,2,930 **κυνικὸς σπασμὸς** (σπασμώδης κίνησις τῶν μυῶν τῶν παρειῶν διανοίγουσα τὰ χείλη, ὥστε νὰ φαίνωνται οἱ ὀδόντες ὡς κυνὸς ὠργισμένου)· || μτγν. κ. νεώτ. ἀστρ. ὁ τοῦ, ὁ ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κυνός : Πολύαιν.2,30,3 **κυνικὰ καύματα·** **2)** μτφ. ὁ ἀναιδής, ὁ ἀσύστολος, ὁ αἰσχρός, ὁ αὐθαδῶς εἰλικρινής, ὁ ἀναισχύντως ἐγωϊστής : ΠΔ Βασ.1,25,3 **ὁ ἄνθρωπος σκληρὸς . . καὶ ὁ ἄνθρωπος κυνικός, - κυνικὴ ἀναίδεια,- κυνικὸς τρόπος·** **3)** εἰδ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ἠθικῶν μ. ἀπόψεων σχολήν, τὴν ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ 'Αντισθένους, καθ' ἣν ἡ ἔλλειψις βιοτικῶν ἀναγκῶν προάγει αὐτὴ κυρίως εἰς τὴν ἀρετήν, ὅθεν καὶ ἡ μέχρι στερήσεως ὀλιγάρκεια εἶναι ἡ βασική, ἡ κυρία ἀρετή· ἀμφίβολον ἂν ἡ προσωνυμία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ γυμνασίου Κυνόσαργες, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ 'Αντισθένης, ἢ ἐκ τοῦ χυδαίου καὶ ῥυπαροῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ κυνικοὶ διῆγον : Μέν.117,Διογ.Λ 6,13 **Κράτητι τῷ κυνικῷ,** αὐτ.6,60,Πολύστρ.20W, Μητρόδ.16,'Ηλί.Κατ.3,2· || ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους : Φίλ.1,352,'Ιώσ.ΑΙ 6,13,6,Πλούτ.'Ηθ.69C **παρρησίαν κυνικὴν καὶ λόγους τραχεῖς προσδεχόμενος,** αὐτ.Βρούτ.34,'Ιούλ.Λόγ.6,187Α· **4)** νεώτ. ἀνατομ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κυνόδοντα : **κυνικὸς μῦς, - κυνικὸν βοθρίον** (κοιλότης ἐπὶ τῆς προσθίας ἐπιφανείας τῶν ἄνω γνάθων ἄνωθεν τοῦ κυνόδοντος).

κυνικότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ γνώρισμα, ἡ ἰδιότης τοῦ κυνικοῦ, τοῦ ἀναιδοῦς, ἀναισχυντία, ἀναίδεια.

κυνικτίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν ἁρπακτικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἰκτιδῶν.**

κυνικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυνός, αἰσχρῶς, ἀναισχύντως, ἀπρεπῶς, σκυλλήσια : 'Ηλιόδ.Χειρ.π.'Ορειβ.48,38 **κυνικῶς σπώμενοι,** Πορφ.'Αποχ.3,3· || συγκρ. **-ώτερον** : Πλούτ. 'Ηθ.601Ε **ἐπιδεικνύντες τὰ αἰδοῖα κυνικώτερον.**

κυνίξεις 'Ησ. «ἀκροβολισμοί».

κυνίσκη (ἡ) θῆλυ κυνίδιον, μικρὰ σκύλλα, σκυλλίτσα : 'Αριστφ.Βάτρ.1360 **"Αρτεμις καλὰ τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω.**

κυνίσκος (ὁ), θηλ. **κυνίσκη** βλ.λ. ὑποκορ. τοῦ κύων, κυνάριον, σκυλλάκι· **2)** προσωνυμία τοῦ Ζευξιδάμου : 'Ηρ.6,71 **Ζευξίδημος, τὸν δὴ Κυνίσκον μετεξέτεροι Σπαρτιητέων ἐκάλεον·** **3)** μτφ. μικρός, ἀσήμαντος κυνικὸς φιλόσοφος : Λουκ.'Αλ. 45 **τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριφεν.**

κυνισμός (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα, ἡ συμπεριφορὰ καὶ ὁ καθόλου βίος τῶν κυνικῶν : 'Απολλδ.Στ.3,261, Λουκ.Δὶς Κατ. 33 **συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα καὶ τὸν κυνισμὸν καὶ τὸν 'Αριστοφάνη,** Πολλιαν.5,65, 'Ιουλ.Λόγ.6,182C· **2)** νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις πάσης αἰδοῦς εἰς τὴν σκέψιν καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν, ἀσύστολος παρρησία, αὐθάδης εἰλικρίνεια, αἰσχρὰ συμπεριφορά, κυνικότης βλ.λ., ἀδιαντροπιά, ξετσιπωσιά.

κυνιστί ἐπίρρ. μτγν. κυνικῶς, κατὰ τρόπον κυνός, σὰ σκυλλί: Ποσειδών.π.'Αθήν.4,152f· **χαμαὶ ὑποκαθήμενος τὸ παραβληθὲν .. κυνιστὶ σιτεῖται.**
κυνίστωρ-ορος (ὁ) μτγν. ὁ τὸ τῶν κυνῶν, ὁ περὶ τῶν κυνῶν μεριμνῶν, ὁ περιποιούμενος κύνας· ‖ ὁμ. ὁ ἱστορῶν τὰ τῶν κυνῶν, δθ. μτφ. τὰ τῶν κυνικῶν φιλοσόφων οἵτινες ἐκαλοῦντο κ. κύνες: Κουμαν.'Αθησ.ἐν λ.
κυνίσφειλον 'Ησ. «ἀπατητικόν».
κύνιψ-ιπος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κυνιπιδῶν.**
κύννειος-α-ον μτγν., Σουΐδ. **κύνειος,** Πολύβ.32, 25,12 **κύνιος** προσωνυμία τοῦ 'Απόλλωνος· Φώτ. «'Απόλλων 'Αθήνησιν.., δν ἱδρύσατο Κύννης 'Απόλλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης»· ‖ **κύννειον** (τὸ) ἱερὸν τοῦ 'Απόλλωνος παρὰ τὸν 'Υμηττόν.
κυνοβάμων-ονος (ὁ,ἡ) 'Ησ. «κυνοβάτης» βλ.λ.
κυνοβάτης (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἵππου, οὗ ὁ κυνήπους φέρεται ὑπὲρ τὸ δέον ἐκτεινόμενος πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὅστις ὡς ἐκ τούτου ἔχει βάδισμα ὀπαλόν, ἀλλὰ φθορὰν ταχεῖαν: 'Ιππιατρ.115 **τὰ μεσοκύνια μὴ λίαν ὑψηλὰ ἐχέτω, μηδὲ ταπεινά, μηδὲ κυνοβάτης ἔστω·** ‖ κ ἐπὶ ὄνου: αὐτ.14.
κυνοβλώψ-ῶπος (ὁ,ἡ) ὁ κυνικόν, ἀναιδὲς βλέμμα, ὁ μετὰ κυνικῆς ἀναιδείας προσβλέπων: 'Ησ. «κυνοβλῶπες· κύνειον ὁρῶντες».
κυνοβορά (ἡ) μτγν. ἡ βορά, τροφὴ τῶν κυνῶν: Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.293 «κυρίως ἡ τῶν κυνῶν βορά, κυνοβορό τις οὖσα» **2)** τὸ ἐσθίειν κύνειον κρέας, κυνοφαγία.
κυνοβοσκός (ὁ, πάπ. ὁ ἱεροὺς θῶας τρέφων, περιποιούμενος
κυνόβρωτος-οι μτγν. ὁ ὑπὸ τῶν κυνῶν καταφαγωθείς, διασπασθείς: Νεάνθ.25,1,Φιλόδ.Θαν 33 **οἰωνόβρωτοι καὶ κυνόβρωτοι,** 'Αντίοχ.'Αστρ.7,115.
κυνογαλῆ (ἡ) νεώτ. γένος θηλαστικῶν ἁρπακτικῶν ἐκ τῶν ὀζογαλῶν.
κυνογάμια (τὰ) μτγν. γάμος κυνός, κυνικός, τελετὴ γάμου κυνικοῦ φιλοσόφου: Κλήμ.'Αλ.619,Θεοδώρ.'Ελλ.Θερ.Παθ.173,4 **'Ιππαρχίαν .. δημοσίῃ ἔγημε καὶ τὰ κυνογάμια ἐν τῇ Ποικίλῃ ἐτέλεσε.**
κυνογαμία (ἡ) μτγν. τὰ κυνογάμια βλ.λ.· Σουΐδ.ἐν λ.Κράτης «γήμας δὲ 'Ιππαρχίαν τὴν Μαρωνεῖτιν τὸν γάμον κυνογαμίαν ἐκάλεσε».
κυνογλωσσίνη (ἡ) νεώτ. ὀλκαλοειδὲς κυνογλώσσου τοῦ φαρμακευτικοῦ ἐπιδρῶν παραλυτικῶς ἐπὶ τοῦ περιφερειακοῦ νευρικοῦ συστήματος.
κυνόγλωσσος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ **ἔχων** μορφὴν γλώσσης κυνός· **2)** εἶδος ἰχθύων: 'Επίχ.44 **αἰολίαι πλῶτές τε κυνόγλωσσοί τ', ἐνῆν δὲ σκιαθίδες,** 'Αθήν.7,288B **τῶν δὲ βουγλώσσων διαλλάττοντές εἰσι οἱ κυνόγλωσσοι·** **3)** μτγν. κ. νεώτ. βοταν. κ. **κυνόγνωσσον** (τὸ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **τραχυφυλλιδῶν,** δημ. σκυλλόγλωσσα, γοργόγιαννα: Νίκ.ἀπ.71,'Αθήν.9,371C **σόγκος τε κυνόγλωσσός τε,**ΨΔιοσκ.4,127,Ζώπυρ.π.'Ορειβ.14,621.
κυνογλωσσῶ-έω μτγν. ὑλακτῶ, κραυγάζω δίκην κυνός, γαυγίζω: 'Αθανάσ. **κυνογλωσσοῦντες 'Ιουδαῖοι** (δ.γρ. κοινογλωσσοῦντες).
κυνόγναθος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐκλειφάντων ζῴων, ἀνῆκον εἰς τὰ θηριοκεφάλια ἑρπετά.
κυνογνώμων-ονος-ον μσν. ὁ κυνὸς γνώμην ἔχων, ὁ ἀναίσχυντος, ὁ ἀναιδής: Φώτ.'Επιστ.108 **κυνογνώμων καὶ χοιρώδης ἄνθρωπος.**
κυνοδέσμη (ἡ) (κύων - δεσμός) κ. -ιον (τὸ) μτγν. δεσμός, δερμάτιον, δι' οὗ οἱ χορευταὶ ἔδενον τὰ χείλη τῆς πόσθης: Πολύδ.2,171 **ᾧ δὲ τὴν πόσθην ἀπεδοῦντο, τοῦτον τὸν δεσμὸν κυνοδέσμιον ὠνόμαζον,** Φρύν.Σοφ.Παρ.85B, 'Ησ. «κυνοδέσμη· δεσμὸς ἀκροποσθίας», Φώτ.
κυνοδέσμιον (τὸ) λεξ. ἡ κυνοδέσμη: Πολυδ. 2,171 (δ. ἀνάγν.).
κυνόδεσμος (ὁ) μτγν. λωρίον ἢ σχοινίον δι' οὗ σύρεται ὁ κύων: Λόγγ.2,14 **τὸν κυνόδεσμον ἀράμενος περιῆγε τὰς χεῖρας ὡς δήσων.**
κυνοδηκτικός-ή-όν μτγν. ὁ πρὸς θεραπείαν δήγματος κυνός, ὁ θεραπεύων δῆγμα κυνός: Θεόδ.π.Φιλούμ.Δηλητ.4,15.
κυνόδηκτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ κυνὸς δηχθείς, ὁ ἐκ δήγματος κυνὸς προελθών: 'Αριστλ. Z1630a,8 **ἡ δὲ θεραπεία ἡ αὐτὴ καὶ τῶν κυνοδήκτων ἑλκῶν,** Γαλ.13,558,Διοσκ.1,123· **2)** μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ κυνὸς δηχθείς: Γεωπ.12,17,14· πρβλ. λυσσόδηκτος.
κυνόδους-οντος (ὁ) κ. νεώτ. ὀδοὺς ὀξὺς μονοκόρυφος τῶν θηλαστικῶν, ἐκ τῶν τεσσάρων **οἵτινες** εὑρίσκονται μεταξὺ τῶν τομέων καὶ τῶν προγομφίων, σκυλλόδοντο: 'Αριστλ.ZM 661b,9 **ὁρίζουσι δ' ἑκατέρους οἱ κυνόδοντες,** αὐτ.Z1 501b,7, 579b,12,'Ιππ.'Αφορ.3,25 **ὅταν ἀνάγωσι τοὺς κυνόδοντας,** Ξεν.'Ιππ.6,8 **πιεσάτω τὸ χεῖλος περὶ τῷ κυνόδοντι·** ‖ ὀδοὺς ὄφεων, ἑρπετῶν δηλητηριωδῶν: Νίκ.'Αλεξ.253 **γλῶσσαν δὲ καταπρίει κυνόδοντι·** **2)** ὀδοὺς πρίονος: Αἰλ.Z1 10,20· **3)** νεώτ. βοτ.ν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀγρωστωδῶν,** δημ. ἀγριάδα, ἄγλωσσο.
κυνόδρακος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος μεγάλων θηριομόρφων προκατακλυσμιαίων ἑρπετῶν.
κυνοδρομία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ίη τὸ διὰ κυνῶν κυνήγιον, ἡ τῇ συνεργίᾳ κυνῶν θήρα: 'Ιππ.367,1 **κυνοδρομίῃσι χρέεσθαι συμφέρει,** Καλλ.'Αρτ.106 **νόσφι κυνοδρομίης·** **2)** νεώτ. ἀγὼν δρόμου κυνῶν ἐντὸς στίβου.
κυνοδρομῶ-έω κ. μσν. τρέχω ἢ κυνηγῶ μετὰ κυνῶν: Ξεν.Κυν.6,17,Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.1,2,21 **κυνοδρομήσας αἱρεῖ τὸ θηρίον·** ‖ μτφ. τρέχω ἐρευνῶν δίκην κυνός: Ξεν.Συμπ.4,63 **ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες.**
κυνόδων-οντος (ὁ) κυνόδους βλ.λ: 'Επίχ.π.'Αθήν.10, 411B **φοφεῖ δ' ὁ γόμφος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων.**
κυνοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ., συγκρ. **-έστερος,** ὁ ὁμοιάζων πρὸς κύνα, δθ. κ. ὁ κυνικός, ὁ ἀναιδής: 'Αριστλ.Z1 502a,21 **καὶ τὰ πρόσωπα ἔχοντες κυνοειδέστερα,** Γαλ.4,604 **ἀλώπεκα κυνοειδῆ·** **2)** μτγν. σικελικὸν ὄνομα τοῦ ψυλλίου: Πλίν.Φι 25,140· **3)** νεώτ. ζῳολ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκογ. **τῶν κυνοειδῶν** θηλαστικῶν ἐκ τῶν ἁρπακτικῶν.
κυνοζεματῖτις-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν κόνυζα ἡ μεγάλη, θάμνος οὗ τὰ φύλλα, ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἐλαίας, εἶναι δασέα καὶ λιπαρά: ΨΔιοσκ.3,136.
κυνόζολον (τὸ) (ὄζω) μτγν. βοταν. φυτόν τι οὕτω καλούμενον ἐκ τῆς ὀσμῆς αὐτοῦ, **ἄ.** χαμαιλέων ὁ μέλας βλ.λ.: Διοσκ.3,9· **2)** τὸ φυτὸν δρακοντία βλ.λ. ἡ μικρά: ΨΔιοσκ.2,167.
κυνοθαρσής-οῦς-ές μτγν. ὁ θρασύς, ἀναιδής, αὐθάδης ὡς ὁ κύων: Θεόκρ.15,53 **κυνοθαρσὴς Εὐνόα, οὐ φευξῇ;** (δ.ἀνάγν. κυνοθρασής), Αἰσχ. 'Ικ.759 **κυνοθρασεῖς, θεῶν ἐπαΐοντες οὐδέν.**
κυνόθηρας (ὁ) ἐφθαρμένος τ.π.ΨΔιοσκ.4,77.
κυνοκάρδαμον (τὸ) μτγν. εἶδος καρδάμου, σκυλλοκάρδαμο: ΨΔιοσκ.2,155.
κυνόκαυμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ κυνικὸν καῦμα· συνήθ. πληθ. **-ατα** αἱ ἡμέραι τῶν κυνικῶν καυμάτων, γιγνομένων ἐπιτέλλοντος τοῦ Σειρίου, **οἱ** κυνάδες βλ.λ. ἡμέραι: 'Αέτ.6,83,'Αλέξ.Τραλλ.9,3.
κυνόκεντρον (τὸ) 'Ησ. «πόα τις», σκυλλόκεντρο.
κυνοκεφάλαιον (τὸ) ἀνεμώνη π. 'Ησ.
κυνοκεφαλίδιον (τὸ) μτγν. βοτάνη τις, κυνοκεφάλιον βλ.λ.: Πάπ.
κυνοκεφάλιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν ἀντίρρινον βλ.λ.: Σχόλ.'Ορειβ.2,744, ΨΔιοσκ.4,130· **2)** τὸ φυτὸν φύλλιον βλ.λ.: αὐτ.69, Πάπ.
κυνοκεφαλιστί ἐπίρρ. πάπ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κυνοκεφάλου βλ.λ., πιθηκοειδῶς.

κυνοκεφαλοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ πρὸς κυνοκέφαλον πίθηκον ὁμοιάζων ; Γαλ.2,534.
κυνοκεφάλοκέρδων-ωνος πάπ. ὁ κυνοκέφαλος πίθηκος.
κυνοκέφαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κεφαλήν, μορφὴν κυνός, σκυλλοκέφαλος : Βί.'Αλεξ.5588 **ἄνθρωποι κυνοκέφαλοι**· ‖ οἱ Κυνοκέφαλοι λαὸς μυθολογικός : 'Ηρ.4,191, Κτησ.ἀπ.57,22, Αἰσχ.ἀπ.431· **2)** κ. νεώτ. ζωολ. γένος κερκοφόρων πιθήκων, περιλαμβάνον τοὺς μεγαλυτέρους πιθήκους μετὰ τοὺς ἀνθρωποειδεῖς, κυνοπρόσωπος πίθηκος : Πλάτ.Θεαίτ.161C **πάντων χρημάτων μέτρον ἐστὶν ὗς ἢ κυνοκέφαλος**, 'Αριστλ.ΖΙ 502a,19 **καὶ οἱ κυνοκέφαλοι τὴν αὐτὴν ἔχουσι** μορφὴν **τοῖς πιθήκοις**· **3)** Ἱερὸν ζῷον παρ' Αἰγυπτίοις λατρευόμενον ὡς θεός : Λουκ.ΖΤραγ.42 **Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός.. καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος**· ‖ ὁμοίωμα ἐκ μετάλλου τοῦ ὡς ἄνω ζῴου : αὐτ.Τόξ.28 **καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς.**
κυνοκλόπος-ον ὁ κλέπτων κύνας : 'Αριστφ.Βάτρ. 605 **ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον.**
κυνοκομῶ-έω μτγν. ἐπιμελοῦμαι, ἀνατρέφω, διατηρῶ κύνας : Συνέσ.66D.
κυνοκοπῶ-έω ξυλοκοπῶ τινα ὡς κύνα, δέρω κατὰ τρόπον ἐλεεινόν, σκυλλίστικα : 'Αριστφ.'Ιππ.289 **κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.**
κυνοκράμβη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ἀπόκυνον βλ.λ. : Διοσκ.4,80, Γεωπ.13,4,7· ‖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **θηλυγονοειδῶν**· **2)** μτγν. τὸ φυτὸν κυνέα βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,190.
κυνοκτονία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποκτείνειν κύνας, φόνος σκύλλων : Εὐσ.'Εκκλ.'Ιστ.9,8.
κυνοκτόνος-ον ὁ κτείνων, ὁ φονεύων κύνας· ‖ -ον (τὸ) μτγν. βοταν. ἀκόνιτον βλ.λ. : Διοσκ.4,76.
κυνολογῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἄστρου τοῦ κυνός, τοῦ Σειρίου : 'Αθήν.1,23A **οὕτω τούτοις κυνολογήσασιν ἐδόθη πιεῖν.**
κυνόλοφα (τὰ) μτγν. προεξοχαὶ τραχεῖαι τῆς σπονδυλικῆς στήλης : Πολυδ.2,180 **περὶ δὲ τοῖς νώτοις ἑπτὰ τραχύτητες.., ὧν δύο μὲν αἱ μετὰ τὴν πρώτην ἄκανθαν καλοῦνται κυνόλοφα.**
κῦνολύγματε μτγν., κλητ. πιθ. ἀντὶ **κυνολολύγματε** ἡ ὠρυομένη ὡς ὁ κύων, ἢ προσφώνησις τῆς Σελήνης, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ὁποίας ὠρύονται, οὐρλιάζουν οἱ κύνες : Πάπ.
κῦνόλῦκος (ὁ) ὁ κροκόττας βλ.λ., ζῷον μεταξὺ κυνὸς καὶ λύκου, σκυλλόλυκος, πιθ. ἡ ὕαινα : Κτησ.ἀπ.87 **ἔστι δὲ ἐν Αἰθιοπίᾳ ζῷον λεγόμενον κροκόττας, κοινῶς δὲ κυνόλυκος.**
κυνόλυσσος (ὁ) κ. -ον (τὸ) μτγν. ὑδροφοβία : 'Ανδρ.Ἰατρ.π.Καιλ.Αὐρ.'Οξ.3,98.
κυνόμαζον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν χαμαιλέων ὁ μέλας· πρβλ. κυνόζολον : Διοσκ.3,9, 'Απουλ.110.
κυνόμᾶλον (τὸ) δωρ. τ. ἀντὶ κυνόμηλον· 'Ησ. «κοκκύμηλον».
κυνομαντεία (ἡ) γλωσσ. ἡ διὰ τῶν κυνῶν μαντεία.
κυνόμαχον (τὸ) μτγν. κυνόμαζον βλ.λ. :'Ορειβ.12.
κυνομαχῶ-έω μτγν. μάχομαι μὲ κύνας, πολεμῶ πρὸς κύνας : Πολύδ.5,65.
κυνομόριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὀροβάγχη βλ.λ. : Διοσκ.2,142· ‖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **βαλανσφοριδῶν.**
κυνόμορον (τὸ) μτγν. καρπὸς τῆς κυνοσβάτου βλ.λ., βατόμουρο : Γαλ.12,426· **2)** τὸ φυτὸν ἀπόκυνον, κυνοκράμβη βλ.λ. : αὐτ.11,835.
κυνόμορφος (ὁ) μτγν. κρόκος βλ.λ.: ΨΔιοσκ.1,26.
κυνόμυια (ἡ) μτγν. κυνάμυια βλ.λ.· **2)** φύλλιον, κυνοκεφάλιον βλ.λ.2) : Διοσκ.4,69.
κυνονυκτερίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος **νυκτοκυνιδῶν** θηλαστικῶν.
κυνόξυλον (τὸ) μτγν. κυνόζολον βλ.λ. : Διοσκ.3,11.

κυνοπίθηκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κερκοπιθηκιδῶν.**
κυνόπληκτος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ κυνὸς πληγείς, δηχθείς : Εὐστ.'Εξ.'Ιλ.485,13.
κύνοπλον (τὸ) μσν. ἡ τριχωτὴ κορώνη, στεφάνη τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου : 'Ιππιατρ.95,106.
κυνοπόδιον (τὸ) γλωσσ. πολύγονος.
κυνοπολίτης (ὁ) μτγν. ὁ τῆς πόλεως τῶν Κυνῶν, ἀρχ. αἰγυπτιακῆς πόλεως : Στράβ.17,812 **ἑξῆς δ' ἐστὶν ὁ Κυνοπολίτης νομός.**
κυνοπόταμος (ὁ) μσν. σκυλλοπόταμος : 'Αχμ. 'Ονειροκρ.158.
κυνόπους-οδος (ὁ) μσν. κυνήπους βλ.λ. : 'Ιππιατρ.77,115.
κυνόπρᾶσον (τὸ) μσν. φυτόν τι, σκυλλόπρασο: 'Ιππιατρ.69.
κυνόπρηστις-ιδος (ἡ), δ.γρ. -**πρῖστις** (πρήθω) δηλητηριώδης κάνθαρος, οὗ τὸ δῆγμα προκαλεῖ ἐξοιδήσεις καὶ φονεύει τοὺς κύνας· 'Ησ.' πρβλ. βούπρηστις.
κυνοπρόσωπος-ον μτγν. ὁ ἔχων πρόσωπον κυνός, ὁ ὁμοιάζων πρὸς κύνα, σκυλλομούρης : Λουκ.'Ενάλ.Δ 7,2 **ὁ μέντοι 'Ερμῆς τί παθὼν.. ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται,** Σέξτ.'Εμπ. Πυρρ.3,219· ‖ κυνοκέφαλος βλ.λ. : Αἰλ.ΖΙ 10,25.
κυνοπτικόν (τὸ) μσν. κολλύριόν τι, ἀλοιφὴ διὰ παθήσεις τῶν ὀφθαλμῶν : 'Αλέξ.Τραλλ.2.
κυνοραιστής (ὁ) (ραίω) κ. νεώτ., δ. τ. **κυνοραίστης κ. κυνοραΐστής** ὁ καταστροφεὺς τῶν κυνῶν, κρότων, τσιμπούρι, σκυλλόψειρα : 'Οδ.Ρ 300 **ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων,** 'Αριστλ.Ρητ.1,393b,26, αὐτ.ΖΙ 557a,18 **ἐν δὲ τοῖς κυσὶν οἱ καλούμενοι γίγνονται κυνοραῖσται**· ‖ νεώτ. ζωολ. εἶδος ἀκάρεων τοῦ γέν. **Ιξῴδους.**
κυνορεξία (ἡ) νεώτ. ἀδηφάγος ὄρεξις, βουλιμία.
κυνόροδον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος ροδῆς, πιθ. ἡ κυνοροδῆ, σκυλλοτριαντάφυλλο : Θεόφρ. ΦΙ 4,4,8· **2)** εἶδος κρίνου· 'Ησ. «κρίνον ὅμοιον ὑακίνθῳ» : Πλίν.4,8· **3)** ἀντίρρινον, κυνοκέφαλον βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,130· **4)** νεώτ. βοταν. τὸ ἄνθος κ. ὁ καρπὸς τῆς κυνοσβάτου.
κυνορράφιον (τὸ) 'Επιγρ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ραφὴν τοῦ χαλινοῦ τῆς πόσθης.
κυνορρήτωρ-ορος (ὁ) μτγν. μυκτηριστικὸν ἐπίθ. ρήτορος : Βάρρ.Μ Σ π.Πετρ.182.
κυνορτικός-ή-όν ὁ παροτρύνων, ὁ παρακινῶν τοὺς κυνηγετικοὺς κύνας : Σοφ.'Ιχν.167.
κυνορχίας (ὁ) 'Ησ. βόλος τις εἰς τὸν κύβον.
κυνόσβατος (ἡ κ. ὁ), δ.τ. -**βατον** (τὸ) κυνάκανθα, ροδῆ ἡ ἀειθαλής, ἀγριοτριανταφυλλιά : 'Αριστλ. ἀπ.561, Θεόκρ.5,92 **ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα πρὸς ῥόδα,** Διοσκ.1,94, Πλούτ.'Ηθ.2,294Ε· **2)** κάππαρις : Διοσκ.2,173· **3)** σμῖλαξ ἡ τραχεῖα : ΨΔιοσκ.4,37.
κυνόσουρα (ἡ) οὐρὰ τοῦ κυνός, ὡς ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἄρκτου· Σχόλ.'Ιλ.Σ 487 «ὀνομασθὲν οὕτω διὰ τὸ ὡς κυνὸς ἔχειν ἀνακεκλασμένην οὐράν» : Ἄρατ.36, 'Ερατοσθ.Κατ.2.
κυνοσουρίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. μσν. εἶδος ταχείας λακωνικῆς κυνηγετικῆς κυνός : Καλλ.Ἄρτ.94 **ἑπτὰ δ' ἔδωκε θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας**· **2)** ὡς ἐπίθ. τοῦ **ἄρκτος** ἡ Μικρὰ Ἄρκτος : Μαν. 2,24· ‖ κ. ἁπλῶς κυνοσουρίς κυνόσουρα : Νόνν. Δ 1,116.
κυνόσουρος-ον κ. νεώτ. οὔριος, χαλασμένος, κλούβιος, ἐπὶ ᾠῶν : 'Αριστφ.ΖΙ 560a,6 **τὰ δὲ καλούμενα ὑπό τινων κυνόσουρα καὶ οὔρια γίγνεται τοῦ θέρους μᾶλλον**· **2)** τὸ ἀρσ. -ος νεώτ. βοταν. γένος ἀγρωστοειδῶν φυτῶν.
κυνοσόφιον (τὸ) μσν. πραγματεία π. τοῖς Βυζαντινοῖς περιέχουσα ὁδηγίας διὰ τὴν ἀνατρο-

φὴν τῶν κυνῶν, οἷον τὸ τοῦ ἰατροῦ Δημητρίου Πεπαγωμένου.
κυνοσπάρακτος-ον ὁ ὑπὸ κυνῶν σπαραχθείς : Σοφ.'Αντ.1198 **ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους.**
κυνοσπάς-άδος (ὁ,ἡ) μτγν. κυνοσπάρακτος βλ.λ.
κυνόσπαστος (ὁ) μτγν. τὸ φυτὸν ἀγλαόφωτος βλ.λ. : Αἰλ.ΖΙ 14,24,27.
κυνοσσόος-ον (σεύω) μτγν. ὁ θαρρύνων ὁ παρακινῶν τοὺς κύνας : Νόνν.Δ 1,233.
κυνόστομον (τὸ) μτγν. λιχάς, τὸ ἄνοιγμα τῶν δακτύλων μεταξὺ λιχανοῦ καὶ ἀντίχειρος : Ἥρων. Γεωμ.4,4.
κυνοσφαγής-οῦς-ές ὁ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου θύονται κύνες, προσωνυμία κατ' ἐξοχὴν τῆς Ἑκάτης : Λυκόφρ.77 **τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς.**
κυνόσφη, δ.γρ. κυνόλφη Ἡσ. «σίλφη»
κυνοτροφικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων, ὁ ἁρμόζων εἰς τὸ ἐκτρέφειν κύνας || τὸ θηλ **κυνοτροφική** ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν, περιποιεῖσθαι κύνας : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.1,338.
κυνοτρόφος-ον ὁ τρέφων, ὁ περιποιούμενος, ὁ ἔχων κύνας : Κτήσ.ἀπ.62.
κυνουλκός (ὁ) (ἕλκω) μτγν. ὁ ἕλκων, ὁ σύρων, ὁ παραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ κύνας : Νικόλ Δαμ.56J.
κυνοῦπες Ἡσ. «ἄρκτοι. Μακεδόνες».
κύνουρα (τὰ) μτγν. πέτραι τῆς θαλάσσης, σκόπελοι : Λυκόφρ.99 **ἐν αἷσι πρὸς κύνουρα καμπύλους σχάσας πεύκης ὀδόντας.**
κυνοῦραι Ἡσ. «ἀστράγαλοι».
κυνοῦχος (ὁ) (ἔχω) κ. μτγν. κ. μσν. ἱμάς, λωρίον, δι' οὗ κρατεῖ τις καὶ σύρει τὸν κύνα : ΑΠ 6,298 **ἀχάλκωτόν τε κυνοῦχον** || ὡς ἐπίθ. **κλοιός** κ- ἢ λαιμοπέδη : αὐτ.102 **καὶ τραχηλοδέγμονας κλοιοὺς κυνούχους·** **2)** πήρα, σάκκος ἐκ κυνείου δέρματος : Ξεν.Κυν.2,9· || σάκκος πρὸς προφύλαξιν ἐνδυμάτων ἐν τῷ γυμνασίῳ : Πολυβ. 10,64 **καὶ σάκκος καὶ κυνοῦχος ὑποδέξασθαι τὰ ἱμάτια·** **3)** μτγν. κ. μσν βαλάντιον : Αἰλ.Δ ἀπ. 206, Πάπ.,'Επιγρ.,Ἡσ.
κυνοφαγία (ἡ) νεώτ. ἡ κυνοβορά βλ.λ.
κυνοφαγῶ-έω, μέλλ. -ήσω μτγν. ἐσθίω σάρκας κυνῶν, τρώγω κύνειον κρέας: Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.3,225 **Θρᾳκῶν ἔνιοι κυνοφαγεῖν ἱστοροῦνται,** Πορφ. 'Αποχ.1,14.
κυνοφάλιον (τὸ) γλωσσ. τὸ φυτὸν ἄρκευθος ἢ σαβίνη βλ.λ.
κυνοφθαλμίζομαι ἀποθ. προσβλέπω, παρατηρῶ ἰταμῶς καὶ ἀναιδῶς ὥσπερ κύων : Κωμ 'Αδέσπ.1058.
κυνοφοβία (ἡ) νεώτ. τὸ ὑπερβολικῶς φοβεῖσθαι τοὺς κύνας.
κυνοφόντις-ιδος (ἡ) (θείνω) μτγν. ἑορτὴ ἐν Ἄργει καθ' ἣν ἐθύοντο κύνες : 'Αθήν.3,99Ε **μὴ καί τινα κυνοφόντιν ἑορτὴν ποιησώμεθα ἀντὶ τῆς παρ' 'Αργείοις ἐπιτελουμένης.**
κυνόφρων-ονος-ον ὁ ἔχων φρόνημα κυνός, ὁ συμπεριφερόμενος δίκην κυνός, ὁ ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος : Αἰσχ.Χο.621 **Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασ' . . ἁ κυνόφρων ὕπνῳ.**
κυνοχάλκη (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν πολύγονον τὸ ἄρρεν : ΨΔιοσκ.4,4.
κυνοχέστης (ὁ) μσν. βοτάνη ἔχουσα ἄνθος πορφυροῦν, πιθ. εἶδος κυνοσβάτου : 'Ορνεοσ.229, Κυνοσ.273.
κυντανος κόνταξ (ὁ) μσν. ὁ ἄνευ περόνης, ἤτοι σιδήρου, ἀκοντισμὸς π.Βυζαντινοῖς· Βαλσ.
κύντερος-α-ον συγκρ. βαθμ. ἐκ τοῦ **κύων** ὁ πρὸς κύνα ὁμοιότερος, ὁ ἀναιδέστερος, ὁ ἀναισχυντότερος, ὁ θρασύτερος· π.'Ομ. μόνον τὸ οὐδ.: 'Ιλ.Π 483 **ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο,** 'Οδ.Λ 427 **καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός·** || τρομερώτερος, μ. οὐδ. : αὐτ.Β **καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,** 'Απολλ.Ρ 1,1064 **κακῷ δ' ἐπὶ κύντερον ἤνυσεν·** || 'Ανων.π.Σουΐδ. τὸ ἀρσ. : **ὁ κυνῶν κύντερος καὶ δαιμόνων ἀργαλεώτερος·** || δ.τ. **κυντερώτερος** : Αἰσχ.ἀπ.482, Φερεκρ.106· **2)** ὑπερθ. **κύντατος**-η-ον : 'Ιλ.Κ 503 **μερμήριζε .., ὅ τι κύντατον ἔρδοι,** Εὐρ.'Ικ.807 **τὰ κύντατ' ἄλγη κακῶν,** 'Απολλ.Ρ 3,192 **καὶ ὅτις μάλα κύνταντος ἀνδρῶν ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν,** Φιλόδ.'Οργ.24W· || δ.τ. **κυντατώτατος** : Εὔβουλ.85· κ. **κυντότατος:** 'Αριστφ.ἀπ.77.
κυνυλαγμός (ὁ) ποι. ὑλακὴ τῶν κυνῶν, γαύγισμα σκύλλου : Στησίχ.85 **ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο.**
κυνώπισμα Ἡσ. «τὸ ἀπὸ στεμφύλων ποτόν».
κυνῶ-άω μτγν. κυνίζω, φέρομαι ὡς κυνικός : Λουκ.Δημῶν.21 **Δημῶναξ, οὐ κυνᾷς.**
κυνῶ-έω ἐπ., παρατ κύνεον, μέλλ. **κυνήσομαι,** μτγν. **κύσω,** ποι. **κύσσω,** ἀόρ. **ἐκύνησα,** ἐπ. **κύσα, ἔκυσσα, κύσσα,** φιλῶ, ἀσπάζομαι : 'Ιλ.Ω 478 **'Αχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας δεινάς,** 'Οδ.Ψ 208 **κάρη δ' ἔκυσε,** αὐτ.Π 15, Εὐρ. Μήδ.1141 **κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ',** 'Αριστφ.Νεφ. 81 **κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν,** αὐτ. 'Αχ.1208,Εἰρ.1138· || π. πεζ. σπαν. : Λουκ.'Αλέξ.55 **ὁ μὲν προὔτεινέ μοι κύσαι τὴν δεξιάν·** || ἐπὶ περιστερῶν, κατσγλωττίζω, φιλῶ μὲ τὴν γλῶσσαν : 'Αριστλ.ΖΙ 560b,31 **κυνοῦσι γὰρ ἀλλήλας ὅταν μέλλῃ ἀναβαίνειν ὁ ἄρρην·** **2)** προσκυνῶ : ΑΠ 6,283 **ἡ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θεόν.**
κυνῶ-οῦς (ἡ) (κύων) Ἡσ. «ἀναιδεστάτη»· || **κ.** ὡς ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης : Πάπ.
κυνώδης-ους-ες (κύων) ὁ ὅμοιος πρὸς κύνα, ὁ ἔχων ὄψιν ἢ ἰδιότητας κυνός : 'Αριστλ.ΖΓ 746a,35 **οἱ 'Ινδικοὶ δὲ κύνες ἐκ θηρίου τινὸς κυνώδους γεννῶνται καὶ κυνός,** αὐτ.ΖΙ 502b,24, Φὶλ.1,694,12 **τὴν κυνώδη γλῶσσαν ὑλακτοῦσάν τε καὶ ἀράζουσαν,** Γρηγ.Ναζ.2,14Α **πιθηκόμορφοι καὶ κυνώδεις δαίμονες·** . || ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ἁρμόζων ἢ ἰδιάζων εἰς κύνα,ὁ σκυλλήσιος : Γαλ.7, 131 **κυνώδης ὄρεξις** (ἀδηφάγος), Γρηγ.Νύσσ.1,366 Β **τὴν κυνώδη ζωήν·** **2)** μτφ. καταφρονητέος, εὐκαταφρόνητος : Φιλόδ.Ρητ.2,175S, αὐτ.Εὐσ.95S· **3)** δύστροπος, διεστραμμένος : Φιλόδ.Παρρ.440.
κυνώπης (ὁ) (κύων - ὤψ), κλητ. **κυνῶπα,** κ. θηλ. **κυνῶπις-ιδος,** ὁ ἔχων ὄμματα, ὀφθαλμοὺς κυνός, ὅθ. ἀναιδής, ἀναίσχυντος, αὐθάδης : 'Ιλ.Α 159 **τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε, κυνῶπα.**
κυνῶπις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ κυνώπης βλ.λ. : 'Ιλ.Γ 180 **δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος** (ἐπὶ τῆς Ἑλένης), αὐτ. Σ 396 **μητρὸς ἐμῆς . - κυνώπιδος** (ἐπὶ τῆς Ἥρας), 'Οδ. Δ 145 (ἐπὶ τῆς Ἑλένης), αὐτ.Θ 319 **κυνώπιδος εἵνεκα κούρης** (ἐπὶ τῆς 'Αφροδίτης), αὐτ.Λ 423 (ἐπὶ τῆς Κλυταιμήστρας)· **κ.** ἐπὶ τῶν 'Ερινύων : Εὐρ.'Ορ.260 **ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες γοργῶπες ἐνέρων ἱερίαι,** Κρατῖν.241 **Ἥραν τέ οἱ 'Ασπασίαν τίκτει Καταπυγοσύνη παλλακὴν κυνώπιδα.**
κύνωτος πάπ. πιθ. εἶδος βοτάνης : **κατασπείσω τὸ αἷμα τοῦ μέλανος κυνώτου εἰς καινὴν κύθραν·** πρβλ. λαγάφτι.
κυνωτός (ὁ) (κύων-οὖς) **τὸ οὖς τοῦ κυνός,** ὀνομασία βολῆς τινος τῶν κύβων : Εὔβουλ.27 (πιθ.γρ.), 'Αν.'Οξ.2,21· || π.Πολυβ.7,205 ἀνώμ.πληθ. **κυνῶτες.**
κύνωψ-ωπος (ὁ) (κύων - ὤψ) τὸ ποῶδες φαρμακευτικὸν φυτὸν ἀρνόγλωσσον **τὸ λογχοειδές,** τὸ πεντάνευρο : Θεόφρ.Φ17,7,3.
κυόεις-εντος-εσσα-εν 'Επιγρ. **ὁ ἔγκυος βλ.λ.**
κυόνειον νεῦρον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. **ἡ ἀνασταλτικὸν νεῦρον τῆς καρδίας** εἷς ἐκ τῶν ἄνω καρδιακῶν κλάδων, ὅστις διεγειρόμενος ἐπενεργεῖ ἀνασταλτικῶς ἐπὶ τῆς καρδίας.
κύος-εος (τὸ) κύημα βλ.λ. : 'Αριστφ.ἀπ.609,'Επιγρ.

κυοτοκία (ἡ) (κύος-τίκτω) ὁ τοκετός, ἡ γέννησις, ἡ γέννο, ἐπὶ τῶν πτηνῶν : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ 2,68.
κυοτόκος-ον (κύος - τίκτω) Ἐπιγρ. ὁ κατὰ τὴν κυοτοκίαν γινόμενος, ἐπισυμβαίνων : **κυοτόκοι γαστρὸς ὀδύναι.**
κυοτροφία (ἡ) (κύος - τρέφω) ἡ θρέψις τοῦ ἐμβρύου, τοῦ βρέφους : Ἱππ.Διαίτ.Ὑγ.6.
κύουρα (ἡ) εἶδος βοτάνης χρησίμου ὡς ἐκτρωτικοῦ φαρμάκου : Ἀγάθων Σάμ.π.Στοβ.4,36,12 **βοτάνη τις κύουρα καλουμένη πηγάνῳ παρόμοιος.**
κυοφόρημα-ατος (τὸ) (κυοφορῶ) μσν. τὸ κυοφορούμενον, τὸ ἔμβρυον, τὸ ἐν γαστρὶ φερόμενον βρέφος : Θεόδ.Ὑρτ.ἐν Ἀν.Στεφ 2,415.
κυοφόρησις-εως (ἡ) (κυοφορῶ) μτγν. κ. μσν. τὸ κυοφορεῖν, ἡ κύησις, ἡ ἐγκυμοσύνη : Σωσ.2,53, Θεολ.Ἀριθμ.50, Πράξ.Συνόδ.3,1212,30 **ὥστε κυοφορήσεως καὶ τόκου ἀνασχέσθαι.**
κυοφορία (ἡ) (κυοφορῶ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ κυοφορεῖν, ἡ κατάστασις τῆς ἐγκύου γυναικός, ἡ ἐγκυμοσύνη : ΠΔ Μακκ 4,15,6 **μήτηρ . . ἥτις ἑπτὰ κυοφορίαις τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπιφυτευομένην φιλοστοργίαν,** Ἱεροκλ.Στ.63Λ **νεᾶνις οὖσα καὶ μὴ τετριμμένη κυοφορίαις,**Σωρ.1,47,Κλήμ.Ἀλ 9,Μηναῖ. 3,10 Ὠδ.9 **τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας,** Ἀνών.Βι.Χρυσ.8,340, 23 **τὴν κυοφορίαν ἐνεκυμόνει τῷ σπέρματι.**
κυοφορικός-ή-όν μσν. ὁ κυοφορῶν, ὁ κυοφόρος : Ἐπιφάν 1,1044C **κυοφορικῆς φύσεως.**
κυοφόρος-ον (κύος - φέρω) λεξ. ὁ κυοφορῶν, ὁ ἔγκυος, ὁ γόνιμος : ΕΜ 546,8 **Κύπρος, παρὰ τὸ κυοφόρον καὶ λιπαρὰν γῆν ἔχειν.**
κυοφορῶ-έω (κύος - φέρω) κ. μσν. κ. νεώτ. φέρω ἐν γαστρί, εἶμαι ἔγκυος, κυῶ, ἐγκυμονῶ : Ἱππ. Γυν.Φύσ.12 **αὕτη ἡ νοῦσος ἐπὴν κυοφορούσῃ ἐγγίνηται, ἀποθνήσκει,** ΠΔ Ἐκκλ.11,5 **ὡς ὀστᾶ ἐν γαστρὶ κυοφορούσης·** κ. ἐμπροθ. (ἔκ τινος) : Λουκ. Θε.Δ 1,2 **ἣν γὰρ αὕτη κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ·** κ. μτ. αἰτ. . Ἡλιόδ.Αἰθ.10,18 **ἅπαξ γὰρ Περσῖνα καὶ σὲ μόνην ἐκυοφόρησε·** κ. ἐπὶ τῆς γῆς : Φίλ.1,9· παθ. : Διόδ.Σ 1,7 **τῶν κυοφορουμένων τὴν τελείαν αὔξησιν λαβόντων,** Ἀρτεμίδ.Δαλδ.4,67 **βρέφος ἐν νόσῳ συλληφθὲν καὶ κυοφορηθέν,** Πορφ Μαρκ. 32, Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν.Α'Υστ.280,17· ‖ νεώτ. νομ. παθ. μτχ. **κυοφορούμενος** τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἔμβρυον ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεως μέχρι τοῦ τοκετοῦ, ἀποτελοῦν μέρος τοῦ σώματος αὐτῆς καὶ προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ δικαίου· **2)** μτφ. φέρω τι ἐν ἐμοὶ ἐν λανθανούσῃ καταστάσει, ἐγκλείω, κρύπτω τι ἐν ἐμαυτῷ : Φίλ.1,130, αὐ. 1,183 **κυοφορεῖ καὶ ὠδίνει καὶ ἀποτίκτει πολλὰ ἡ διάνοια,** Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.488 **ἡ φρόνησις . . τηλικοῦτον ὄγκον ἐν αὐτῇ πραγμάτων κυοφοροῦσα διανέστηκεν·** ‖ νεώτ. μτφ. ἔχω ἐν νῷ, σκέπτομαι, μελετῶ, σχεδιάζω τι· **3)** ρηματ. π. κυοφόρησις, κυοφορία, κυοφόρημα.
κυπαιρίσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ κύπαιρος βλ.λ. : Ἀλκμ.38 **μή μοι θίγῃς τῶ κυπαιρίσκω.**
κύπαιρος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ κύπειρος βλ.λ.:Ἀλκμ.16.
κύπαλον Ἡσ. «μεμειρασμένον».
κυπαρισσάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κυπαρίσσι βλ.λ., τὸ μικρὸ κυπαρίσσι : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.186,3 **κυπαρισσάκι μου ψηλό, ποιά βρύση σὲ ποτίζει,** δ.τραγ. **κυπαρισσάκι μου ψηλό, γέρν' ἡ κορφή σου·** **2)** τὸ ποῶδες, ἐτήσιον καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν ἀρνόγλωσσον ὁ κορωνόπους.
κυπαρισσέλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. αἰθέριον ἔλαιον τοῦ ξύλου τῆς κυπαρίσσου.
κυπαρισσένιος-α-ο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ξύλου κυπαρίσσου, κυπαρίσσινος : **κυπαρισσένιο ντουλάπι - κασσόνι·** **2)** ὁ ὁμοιάζων πρὸς κυπάρισσον, εὐθυτενὴς καὶ λιγυρὸς ὡς ἡ κυπάρισσος : δ.τραγ. **ξύπν', ἀγκάλιασε κορμὶ κυπαρισσένιο κι ἄσπρονε λαιμό,** Σολωμ.Κρητ.21,4 **κυπαρισσένιο ἀνάερα τ' ἀνάστημα σηκώνει.**
κῠπᾰρισσίας (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ποῶδες ἐτήσιον φυτὸν εὐφόρβιον τὸ χαλέπιον : Διοσκ.4,164, Ῥοῦφ.π.Ὀρειβ.7,26,108· **2)** εἶδος κομήτου, πιθ. ἐν Σενέκ.ΦΖ 1,15,4.
κῠπᾰρίσσῐνος-η-ον (κυπάρισσος) κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. **κυπαρίττινος** ὁ ἐκ ξύλου κυπαρίσσου, κυπαρισσένιος : Ὀδ.Ρ 340 **κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ,** Πίνδ.Π 5,39 **ἔχει κυπαρίσσινον μέλαθρον,** Θουκ.2,34 **λάρνακας κυπαρισσίνας,** Πλάτ. Νόμ.741C **θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας** (γεγραμμένας ἐπὶ ξύλου κυπαρίσσου),Πολύβ.10,27,10 **οὔσης . . τῆς ξυλείας . . κεδρίνης καὶ κυπαριττίνης·** ‖ ὁ τῆς κυπαρίσσου: Ἱππιατρ.193,6 **κυπαρισσίνων ἀκρεμόνων·** ‖ ὁ ἐκ τῆς κυπαρίσσου ἐξηγμένος : Γαλ.13,589 **κυπαρισσίνη ρητίνη·** ‖ ἐπὶ ποτοῦ, ὁ μετὰ ρητίνης ἢ μετὰ κυπαρισσομήλων πεποιημένος : Διοσκ.5,36 **κυπαρίσσινος οἶνος.**
κῠπᾰρίσσι(ον) μτγν., μσν. κ. δημ., ἀττ. **κυπαρίττιον** ὑποκορ. τοῦ κυπάρισσος βλ.λ.: Ἀλκίφρ.ἀπ.6,1 **κυπαρίσσια·** ‖ μσν. κ. δημ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. τὸ ἀειθαλὲς καὶ κωνοφόρον δένδρον κυπάρισσος : Διγεν.Ἀκρ.127 **ὡς κυπαρίσσι θαυμαστὸν τὴν ἡλικίαν εἶχεν,** Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,140 **ἂς παύσῃ . . νὰ ὑπερηφανεύηται . . ἡ Φρυγία εἰς τὰ κυπαρίσσια,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.178,2 **ποτίζει δέντρ' ἀρίθμητα, μηλιὲς καὶ κυπαρίσσια,** Σολωμ.Λάμπρ. 19,3 **σὲ κοιμητήριο | εἶναι στημένα | δυὸ κυπαρίσσια ἀδελφωμένα,** Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ Ἑκατὸ Φωνὲς 7,4 **οὐρανόζωστον ὁλόκληρο ψηλόλιγνο ἕνα κυπαρίσσι,** φρ. **τὸν πήγανε στὰ κυπαρίσσια** (τὸν ἐκήδευσαν, τὸν ἔθαψαν)· ‖ τὸ ξύλον τῆς κυπαρίσσου : **ὅλα τους τὰ ἔπιπλα εἶναι ἀπὸ κυπαρίσσι·** **2)** μτφ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς κυπάρισσον, εὐθυτενὴς καὶ λιγυρός : **ἔχει κορμὶ κυπαρίσσι·** **3)** **κυπαρίσσι ἄγριο** τὸ ὑψηλὸν καὶ πυκνόφυλλον δένδρον ἄρκευθος ἡ κάκοσμος βλ.λ.
κῠπᾰρίσσιος (ὁ) (κυπάρισσος) Ἐπιγρ. τίτλος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Κῷ.
κυπαρισσοειδῆ-ῶν (τὰ) νεώτ. βοταν. ἡ **κυπαρισσίδαι** (οἱ) οἰκογέν. ἀειθαλῶν **κωνοφόρων** φυτῶν.
κυπαρισσόκομος-ον (κυπάρισσος-κόμη) σχόλ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων κόμην, φύλλωμα κυπαρίσσου : Σχόλ.Ἰλ.Ν 132.
κυπαρισσόμηλο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κυπάρισσος : Βαλαωρ.Φωτ.3,137 **ὡσότου νὰ γεννήσῃ | μικρὸ κυπαρισσόμηλο μεγάλο κυπαρίσσι.**
κυπαρισσόξυλο(ν) (τὸ) (κυπάρισσος-ξύλον) μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ξύλον τῆς κυπαρίσσου βλ.λ. : Νικόλ.Κερκ.ἐν Σουλπ.Σευήρ.39) (ἐκδ. Horn) **ἐν σοί με σώζει προσπαγείς ὁ δεσπότης τῷ πευκοκέδρῳ καὶ κυπαρισσοξύλῳ.**
κῠπᾰρισσόροφος-ον (κυπάρισσος-ὀροφή) ὁ ἔχων τὴν ὀροφὴν κυπαρισσίνην, ἐκ ξύλου κυπαρίσσου : Εὐρ.Ὑψιπ.ἀπ.32,10,Μνησίμ.4,1 **βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσορόφων ἔξω** (διόρθ. ἀντὶ κυπαριττρόφων).
κῠπάρισσος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀττ. κυπάριττος τὸ μέγα κωνοφόρον δένδρον κυπάρισσος ἢ ἀειθαλής, τὸ κυπαρίσσι : Ὀδ.Ε 64 **αἴγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος,** Ἡρ.4,75 **τῆς κυπαρίσσου καὶ κέδρου καὶ λιβάνου ξύλον,** Ἑρμιππ.63,14 ἡ **δὲ καλὴ** Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοσι, Θεόφρ.Φ1 1,8,2 **κυπάρισσος ἄρρην καὶ θήλεια,** Θεόκρ.11,45 **ἐντὶ δάφναι τηνεί, ἐντὶ ραδιναὶ κυπάρισσοι,** Φιλόδ.Θαν.38, Διοσκ.1,74, Ἀρρ.Ἀν.7, 19,4 **τέμνοντι τὰς κυπαρίσσους τὰς ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ,** Διήγ.Ἀχιλλ.99 **μακρὺς ἔναι ὡς κυπάρισσος,** δ.τραγ. **κάθε Λαμπρὴν καὶ Κυριακήν, κάθε καλὴν μερούλα, | ἔγυρνεν ἡ κυπάρισσο(ς) πά-**

νω στὴν · νεραντζούλα, Κάλβ.᾿Ωδ.4,5,Παπαδ.Χρ. Μηλ.47 πολυάνδριον πλῆρες τάφων καὶ μνημείων, περιβαλλομένων ὑπὸ τινων κυπαρίσσων· || νεώτ. βοταν. γένος κωνοφόρων κυπαρισσοειδῶν ἢ κυπαρισσιδῶν φυτῶν· **2)** τὸ ξύλον τῆς κυπαρίσσου ὡς ξυλεία : Ἐπιγρ.

κυπαρισσόχορτο (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες, ετήσιον καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν ἀρνόγλωσσον ὁ κορωνόπους βλ λ., ἄ. κυπαρισσάκι.

κῠπᾰρισσών-ῶνος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνας** τόπος κατάφυτος ἐκ κυπαρίσσων, δάσος κυπαρίσσων : Στράβ.16,1,4 ὁ Κυπαρισσὼν καὶ ἡ τοῦ Κάπρου διάβασις συνάπτουσα ἤδη Σελευκείᾳ.

κυπαριττόμηλον (τὸ) μσν. τὸ κυπαρισσόμηλο βλ.λ. : Φιλῆς I,193 (ἔκδ. Mill.).

κῠπᾰρίττῐνος-η-ον ἀττ. τ. τοῦ κυπαρίσσινος.

κυπάριττος (ἡ) ἀττ. τ. τοῦ κυπάρισσος βλ λ.II : Ἑρμιππ.63,14 Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσιν

κυπάς-άδος (ἡ) μτγν. ἡ κύπασσις βλ.λ. : Λυκόφρ. 333 κρύφει κυπάς τις χερμάδων ἐπομβρίᾳ.

κυπάσσιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κύπασσις βλ.λ. : Χρησμ.Σιβ.5,58(ὅταν ἡ Βάρκη τὸ κυπάσσιον (ἀναγν. κυπάστιον) ἀμφιβάλληται.

κύπασσις-εως (ὁ,ἡ) κ.-αττις-ιδος κ. κυπασίς (Ἡσ.) βραχὺς ἀνδρικὸς χιτὼν διήκων μέχρι μέσου μηροῦ· Ἀρποκρ. «οἱ γλωσσογράφοι χιτῶνος εἶδός φασιν αὐτὸν εἶναι τὸν κύπασσιν, οἱ μὲν γυναικείου, οἱ δὲ ἀνδρείου»· Ἡσ. «κυπασίς, χιτῶνος εἶδος» · Ἀλκ 15,6 πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυπάττιδες, Ἴων Χ Τραγ.59 βραχὺς λίνου κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον ἐσταλμένος, Λυσ.ἀπ.585· || γυναικεῖος χιτών· Φώτ.189,1 «κύπασσις. ἔνδυμα γυναικεῖον» : Ἀριστφ.ἀπ.519,Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,202 ζώνην . . καὶ τόνδε κύπασσιν Ἀτθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν, Διότ.αὐτ.358 ἁβρὲ κύπασσι, τὸν Ὀμφάλη ἤ ποτε Λυδὴ λυσαμένη, Λυκόφρ.333 κρύφει κυπασσὶς χερμάδων ἐπομβρίᾳ (πιθ. γρ. ἀντὶ κύπας τις)· || περσικὸς χιτὼν : Ἑκατ.Μ 284J ἐσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς.

κῠπασσίσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ κύπασσις βλ.λ. : Ἱππῶν.18.

κυπάται Ἡσ. «κίναιδοι, μαλακοί»· πρβλ. κυβάλης.

κῡπειρίζω (κύπειρος) μτγν. εἶμαι ὅμοιος πρὸς κύπειρον βλ.λ II, ἀναδίδω ὀσμὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ κυπείρου : Διοσκ.1,6 νάρδος κυπειρίζουσα κατὰ τὴν εὐωδίαν.

κύπειρις-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ κῦπειρίς κ. κύπηρις-εως (πάπ.) τὸ φυτὸν κύπειρον βλ.λ.II : Νίκ.Ἀλεξ.591 ἠὲ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου, Πάπ. κυπηρολογήσειν καὶ παραδοῦναι . . τὴν γῆν καθαρὰν ἀπὸ κυπήρεως.

κυπειροειδῆ-ῶν (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. ποωδῶν μονοκοτυληδόνων φυτῶν.

κύπειρον (τὸ) τὸ ποῶδες, ζιζάνιον καὶ νομευτικὸν φυτὸν κύπειρος ἡ μακρά : Ἰλ.Φ 351 καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον, Ὀδ.Δ 603 ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολύς, ἐν δὲ κύπειρον· || τὸ ποῶδες καὶ ζιζάνιον φυτὸν κύπειρος ἡ στρογγυλόρριζος : Θεόφρ.Φl 4,10,5· πρβλ. κύπειρος.

κύπειρος (ὁ, κ. νεώτ. ἡ), ἰων. κύπερος τὸ ποῶδες, ζιζάνιον καὶ νομευτικὸν φυτὸν κύπειρος ἡ μακρά· || βοταν.ὡς θηλ. γένος ποωδῶν ἀγρωστομόρφων ὑδροφίλων φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κυπειροειδῶν : Ὕμν.Ἑρμ.107, Φερεκρ.109,Ἀριστφ Βάτρ.243 εἰ δή ποτ' εὐηλίοις ἐν ἁμέραισιν ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου καὶ φλέω, Θεόφρ.Φl 1,8,1,αὐτ.10,5, Θεόκρ.1,106 τηνεὶ δρύες ἠδὲ κύπειρος, αὐτ.5,45 τουτεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος.

κυπελλίς-ίδος (ἡ) τὸ κύπελλον βλ.λ. : Εὐστ.1776,31.

κῠπελλοειδής-οῦς-ές (κύπελλον) μσν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύπελλον, ὁ ἔχων σχῆμα κυπέλλου, ποτηρίου : Νικ.Χων.583,1 (ἔκδ. Β.).

κῠπελλομάχος-ον (κύπελλον-μάχομαι) μτγν. ὁ καθ' ὃν μάχονται, ἀγωνίζονται διὰ κυπέλλων : Μακεδ.ΑΠ 11,59 ἡ κυπελλομάχος εἰλαπίνη (συμπόσιον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται πρὸς ἀλλήλους πίνοντες διὰ κυπέλλων).

κύπελλο(ν) (τὸ) (ἀπὸ τῆς κυφότητος, πρβλ. Ἀθήν. 11,482E) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδος ποτηρίου δι' οὗ ἔπινετο ὁ οἶνος, κούπα· Ἡσ. «εἶδος ποτηρίου ἀώτου» : Ἰλ.Α 596 ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον, αὐτ.Γ 248 φέρε . . χρύσεια κύπελλα, αὐτ.Δ 345 κύπελλα οἴνου, Ὀδ Α 142, Ἴων Χ Τραγ.2· ἐκφορεῖτε . . κύπελλα καὶ μεσομφάλους φιάλας, νεώτ. φρ. ὑψῶ τὸ κύπελλον (προπίνω, κάμνω πρόποσιν)· || μτγν. ἀγγεῖον γάλακτος : Κόϊντ.6,345 πλήθει δ' αὖτε κύπελλα βοῶν γλάγος ἠδὲ καὶ οἰῶν· || νεώτ. κ. δημ. κυάθιον ἐκ πορσελ[ά]νης ἢ μετάλλινον δι' οὗ πί[ν]εται τὸ γάλα, ὁ καφές, τὸ τέϊον κττ., τὸ φλ[υ]τζάνι· [illegible] μετάλλινον ποτήριον ἐν χρήσει εἰς τὸν στρατόν· || νεώτ. κ. δημ. ἀγγεῖον ἐκ πολυτίμου συν[ή]θ. μετάλλου, ἔχον σχῆμα κύλικος ἢ ἀμφορέως, διδόμενον ὡς ἔπαθλον : ἐπαμειβόμενον κύπελλον (τὸ περιερχόμενον εἰς τὸν νικητὴν μετὰ τὴν τρίτην νίκην)· **2)** νεώτ. βοταν. περίβλημα ἐκ φύλλων, περιβάλλον τὰ θήλεα ἄνθη ἢ κ[αὶ] ὁλόκληρον τὴν ταξιανθίαν πολλῶν φυτῶν, ὅπερ συνήθ. ἀποξυλ[ού]μενον παραμένει πέριξ τοῦ καρποῦ, ἄ. ἐχίνος, δαχ υλήθρα· **3)** κτ. πληθ. ἐν Συρακο[ύσ]αις, τὰ ἐπὶ τῆ[ς] τραπέζης καταλειφθέντα τεμάχ[ια] [illegible] Φιλή[μ] π. Ἀθήν.11,483A «Συρακοσίους [illegible] τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων [illegible]».

κῠπελλοτόκος-ον (κύπελλ[ο]ν-τίκτω) μτγν. ὁ τίκτων, ὁ γεννων κύπελλα : Νόν[ν].Δ 47,62 [illegible] δὴ κόρον εὗρε κυπελλοτόκοιο τραπέζης.

κυπελλοφόρα (τὰ) νεώτ. [βοτ]αν. ἄθροισμα περιλαμβάνον τρεῖς οἰκογεν. δενδρ[ω]δῶν ἢ θαμνωδῶν φυτῶν ἐχόντων φύλλα ἁπλᾶ, ἐναλλασσόμενα καὶ ἄνθη μονόοικα, μικρότατα καὶ κατ' ἰούλους διατεταγμένα.

κυπελλοφόρος-ον (κύπελλο[ν]-φέρω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων κύπε[λ]λον ἢ κύ[π]ελλα : Γρηγ.Ναζ.2, 88C οὐ ταμίαι κεινοις οὐδὲ κυπελλοφόρο[ι], Πρόκλ.ΑΠ Συμπλ.3,166 Διόνυσον . . [illegible] κυπελλοφόρον· || ὁ προσφέρων τινὶ κύπελλον : Εὐστ.159,30 Ἥφαιστος κυπελλοφόρος γίνε[ται] τῇ Ἥρᾳ· **2)** νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. κυπελλοφόρα ὡς οὐσ. βλ.λ.

κυπελλοχάρων-ονος (ὁ) (κύπελλον-χαίρω) σχόλ ὁ εὑρίσκων χαρὰν εἰς τὸ ἔχειν πρὸ αὐτοῦ κύπελλον, ποτήρι, ὁ ἡδόμενος κυπέλλοις, δθ. συνεκδ. ὁ πότης : Εὐστ.1776,31.

κυπελλῶ-όω (κύπελλον) νεώτ. μεταλλουργ. ἐνεργῶ, κάμνω κυπέλλωσιν βλ.λ.

κυπέλλωσις-εως (ἡ) (κυπελλῶ) νεώτ. μεταλλουργ. τρόπος ἀποχωρισμοῦ τοῦ ἀργύρου καὶ τοῦ χρυσοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκαθάρτου μολύβδου, ἐν ᾧ περιέχονται, γινομένης ὀξειδωτικῆς τήξεως ἐν φλογοβόλῳ καμίνῳ ἐχούσῃ τὸ δάπεδον αὐτῆς ἐν σχήματι κυπέλλου, δθ. κ. ἡ ὀνομασία.

κύπερη (ἡ) δημ. ἡ κύπειρος, ζιζάνιον καὶ νομευτικὸν φυτόν, βοταν. κύπειρος ἡ μακρά· || ὁμ. τὸ φυτὸν κύπειρος ὁ βαδίας· **2)** τὸ ποῶδες ἀρωματικὸν φυτὸν κύπειρος ἡ στρογγυλόρριζος.

κυπερίζω μτγν. ἰων. τ. τοῦ κυπειρίζω, εἶμαι ὅμοιος κυπείρῳ, εἰδ. ἔχω εὐωδίαν κυπείρου: Διοσκ.1,7.

κύπερον (τὸ) Ἡσ. «κύπερα, τὸ σχοινία ἐκ κυπείρου πεπλεγμένα».

κύπερος (ὁ) ἰων. τ. τοῦ κύπειρος βλ.λ. : Ἡρ.4,71 πλέην κυπέρου κεκομμένου, Ἱππ.Γυν.Φύσ.58, Πλούτ.Ἠθ.383E, Διοσκ.1,4, Γαλ.12,54, Πάπ.· **2)** κύπερος ἕτερος τὸ ἀρωματικὸν καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν κουρκούμη ἢ μακρὰ βλ.λ. : Διοσκ.1,5.

κύπη (ἡ) Ἡσ. «εἶδός τι νεώς»· **2)** κτ. πληθ. Ἡσ. «αἱ ἐξ ὕλης καὶ χόρτου οἰκήσεις»· **3)** Ἡσ. «τρώγλη».

κύπηρις-εως (ἡ) πάπ. ἀντὶ κύπειρος βλ.λ. : **παραδοῦναι . . τὴν γῆν καθαρὰν ἀπὸ κυπήρεως.**

κυπηρολογῶ-έω (κύπηρις-λέγω) πάπ. συλλέγω, ἐκριζῶ, κυπήρεις βλ.λ., βοτανίζω ἀγρὸν ἀπὸ τὰ κύπερα : **τὸν μερισθωμένον κυπηρολογήσειν καὶ παραδοῦναι .. τὴν γῆν καθαράν ἀπὸ κυπήρεως.**

κυπραία (ἡ) νεώτ. γένος γαστεροποδῶν μαλακίων.

κυπραίικος-η-ο δημ. κ. **κυπρέϊκος** ὁ κυπριακὸς βλ.λ., κυπριώτικος : **κυπραίικο κρασί, - κυκραίικο γαϊδούρι** (εἶδος μεγαλοσώμων ὄνων ἐν Κύπρῳ, κ. μτφ. ἐπὶ λίαν ἀναιδῶν, ἀναγώγων ἀνθρώπων).

κυπρεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **κουπρεΐνη** ἀλκολοειδὲς ἀπαντῶν εἰς τὸν φλοιὸν τοῦ φυτοῦ ρεμιγία ἡ μισχωτή.

κυπρί (τὸ) δημ. κ.**κύπρος** (ὁ) κ.**κυπροκούδουνο** (τὸ) χάλκινος κωδωνίσκος ἀναρτώμενος ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων.

κυπριάζω Σουΐδ. « κυπριάζουσαι, ἀνθοῦσαι » (πιθ. ἐσφ.γρ. ἀντὶ κυπρίζω).

κυπριακός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. **κυπραίικος** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, ὁ τῆς Κύπρου, ὅ. κύπριος : Διόδ.Σ 14,110 **παρεσκευάζετο τὰς δυνάμεις εἰς τὸν κυπριακὸν πόλεμον, - ὁ κυπριακὸς πολιτισμός, - τὰ κυπριακὰ μνημεῖα τέχνης, - τὸ κυπριακὸν ζήτημα** (τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Ἑλλάδος)· || ὁ ἐκ Κύπρου προερχόμενος : Διοσκ. 5,91 **κυπριακὰ μέταλλα, - κυπριακὰ προϊόντα.**

κυπριάρχης (ὁ) (Κύπρος-ἄρχω) μτγν. ὁ ἡγεμών, ὁ ἁρμοστὴς τῆς Κύπρου : ΠΔ Μακκ.2,12,2 **πρὸς δὲ τούτοις Νικάνωρ ὁ Κυπριάρχης.**

κυπριάς-άδος (ἡ) (Κύπρις) μτγν. ἡ ἀνήκουσα ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν Κύπριν : Νόνν.Δ 13,432.

κυπρίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἐντομοστράκων.

κυπρίδιος-α-ον (Κύπρις) κ. μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κύπριν, ὁ τῆς Ἀφροδίτης : Μουσαῖ.42 **Κυπριδίη πανδήμιος ἤλθεν ἑορτή** (ἑορτὴ τῆς Κύπριδος, τῆς Ἀφροδίτης)· || μτφ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἔρωτα, ὁ τρυφερός : Μακεδ.ΑΠ 5,234 **ψυχῆς πνιγομένης κύματι κυπριδίῳ,** Παῦλ.Σιλ.αὐτ.274 **κελεύθου ἥμισυ κυπριδίης ἤνυον,** Ἀγαθ.αὐτ.10,68 **Κυπριδίους ὀάρους πότνια δέδωκε φύσις.**

κυπριδολογία (ἡ) νεώτ ἰατρ. σπαν. ἀντὶ ἀφροδισιολογία βλ.λ.

κυπριδοφοβία (ἡ) νεώτ. νοσηρὰ ἀνησυχία, ἣν ἐκδηλοῦσιν ἄτομά τινα ἐκ φόβου μολύνσεως αὐτῶν ἀπὸ ἀφροδίσια νοσήματα.

κυπρίζω (Κύπρις) μτγν. κ μσν. ἀνθῶ, θάλλω : ΠΔ Ἆσμ 2,13 **αἱ ἄμπελοι κυπρίζουσιν,** Γρηγ.Νύσσ. 1,517C **τὸν εὐανθῆ τοῦτον καὶ κυπρίζοντα βότρυν,** Σχόλ.Πίνδ.Ν 5,10 **ἀπὸ τῆς κυπριζούσης ἀμπέλου,** ΨΧρυσ.3,944D **τὰ δένδρα τῆς ἐλαίας κυπρίζουσιν**· || μτφ. : αὐτ.10,984E **τοῖς τῆς θαλάσσης κυπρίζοντες νώτοις**· **2)** ρηματ.π. κυπρισμός.

κυπρϊνέλαιον (τὸ) (κύπρινος-ἔλαιον) μτγν. κ. μσν. τὸ κύπρινον βλ.λ. : Ἀλέξ.Τραλλ.3,3.

κυπρίνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας τοῦ ἀργιλλίου καὶ ἀσβεστίου.

κυπρίνι (τὸ) δημ. ὁ κυπρῖνος βλ.λ.

κυπρινίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. τελεοστέων μαλακοπτερυγίων ἰχθύων, περιλαμβάνουσα ἰχθῦς τῶν γλυκέων ὑδάτων.

κυπρινίνη (ἡ) νεώτ. χημ. πρωταμίνη ἀπαντῶσα ἐν τοῖς σπερματοζωαρίοις τοῦ ἰχθύος κυπρίνου.

κυπρινοδοντίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. τελεοστέων μαλακοπτερυγίων ἰχθύων, περιλαμβάνουσα ἰχθῦς συνήθ. ζωοτοκοῦντας.

κύπρϊνον (τὸ) μτγν. (ἐνν. μύρον) ἔλαιον ἢ μύρον παρασκευαζόμενον ἐκ τῶν εὐωδεστάτων ἀνθέων τοῦ φυτοῦ κύπρος βλ.λ. : Ἀπολλ Ἡροφίλ.π.Ἀθήν. 15,688F **κύπρινον δὲ προκέκριται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ,** Διοσκ.1,55, Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,2· **2)** ἔμπλαστρον : Ἀνδρόμ.π.Γαλ.13,494.

κύπρϊνος-η-ον (ι) πάπ. ὁ ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος, ὁ χάλκινος : **γρά(φε) ἐν ἥλῳ κυπρίνῳ ἀπὸ πλοίου νεναυαγηκότος.**

κύπρϊνος-η-ον (κύπρος) μτγν. ὁ παρεσκευασμένος ἐκ τῶν εὐωδῶν ἀνθέων τοῦ δένδρου κύπρος βλ.λ. : Διοκλητ.Ἔδικτ.Δελφ.10 **κύπρινον ἔλαιον**· || τὸ οὐδ. **κύπρινον** ὡς οὐσ. βλ.λ.

κυπρῖνος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος ἐδωδίμου ἰχθύος τῶν γλυκέων ὑδάτων, τὸ κυπρίνι, λαζάνι, σαζάνι, δρομίτσα, γρεβόδι, γριβάδι, γριβαδέλι : Ἀριστλ. ΖΙ 533a,29 **ἐνίοις τῶν ἰχθύων ὁ οὐρανός ἐστι σαρκώδης, οἷον τῶν ποταμίων ἐν τοῖς κυπρίνοις,** αὐτ.538a,15, Δωρί.π.Ἀθήν.7,309Π **λεπιδωτόν, ὃν καλοῦσί τινες κυπρῖνον,** Ὀππ.Ἁλ.1,101.

κυπρινοτροφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ἰχθυολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν διατροφὴν τῶν κυπρινιδῶν ἰχθύων καὶ ἰδ. τοῦ κυπρίνου.

κύπριον (τό) Ἡσ. τὸ ποῶδες φυτὸν ὀρνόγλωσσον.

κύπριος-α-ον (ῠ) (Κύπρος) κ. νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, ὁ τῆς Κύπρου ἢ ὁ ἐκ Κύπρου προερχόμενος, κυπριακός, κυπραίικος : Αἰσχ.Ἱκ.282 **Κύπριος χαρακτὴρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις εἰκώς,** Ἀχαί.5 **ἐς χεῖρα κυπρίου λίθου δώσουσι κόσμον** (ἐπὶ εἴδους τινὸς σμαράγδου εὑρεθέντος ἐν Κύπρῳ, πρβλ. Θεόφρ. Λίθ.25), Ἀριστφ.ἀπ.611 **Κύπρια παραπετάσματα,** Εὔβουλ.77 **Κύπριοι ἄρτοι,** Ποσείδ.17 Κύπριον **τάριχος** (παστὸς ἰχθὺς ἐκ Κύπρου), Διοσκ.1,85 **Κύπριος κάλαμος** (δόναξ), παροιμ. π. Διογεν.3,49 **Κύπριος βοῦς** (ἐπὶ ἀδηφάγου ἀνθρώπου, διότι ἐδόξαζον, ὅτι οἱ Κύπριοι βόες ἤσθιον ἀκαθαρσίας), Πολλδ.ΑΠ 9,487 **νάματι Κυπρίῳ**· || Ἡσ. «Κυπρία πάλη, ἣν ἔνιοι πάμμοχον καλοῦσιν, οἱ δὲ ἄγροικον καὶ ἀπάλαιστρον διὰ τὸ τοὺς ἐν Κύπρῳ ἀτέχνως παλαίειν»· || τὸ ἀρσ. **Κύπριος** κ. τὸ θηλ. **Κυπρία** ὡς οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς νήσου Κύπρου, ὁ ἐκ Κύπρου καταγόμενος, ὁ Κυπριώτης : Πίνδ.Π 2,16 **κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων,** Ἡρ.3,19, Ξεν.ΚΠ 6,2,10, Στράβ.14,6,3· **2)** **Κυπρία** (ἡ) ἡ Κύπρις, ἡ Ἀφροδίτη : Πίνδ.Ο 1,76 **φίλια δῶρα Κυπρίας**· **3)** **Κύπρια** (τὰ) (ἐνν.ἔπη) ἐπικὸν ποίημα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Στασῖνον τὸν Κύπριον ἢ τὸν Ἡγησίαν τὸν Σαλαμίνιον πραγματευόμενον ἐν 11 ᾄσμασιν ἢ ραψῳδίοις τὰ ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως μετὰ τῆς Θέτιδος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδος συμβάντα : Ἡρ.2,117 **οὐκ Ὁμήρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι, ἀλλ' ἄλλου τινός,** Ἀριστλ.Ποιητ.1459b,2 **ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα,** Ἀθήν. 15,682D **ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκὼς Ἡγησίας ἢ Στασῖνος.**

κύπριος-α-ον (ῐ) πάπ. ὁ ἐκ χαλκοῦ, ὁ χάλκινος : **κύπριον γραφεῖον.**

κυπριπόδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν ὀρχιοειδῶν φυτῶν.

Κύπρις-ῐδος (ἡ) κ. νεώτ., αἰτ. Κύπριν κ. **Κύπριδα,** ἐπώνυμον τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος Ἀφροδίτης, ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ἐν ᾗ τὸ πρῶτον ἐλατρεύθη : Ἰλ.Ε 330, αὐτ.458 **Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,** Σαπφ 5,1, Κόρινν.ἐν Λυρ. Συμπλ.2,58 (Κούπρις), Ἐμπ.128,3 **Κύπρις βασίλεια,** Θεόκρ.11,16 **Κύπριδος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον**· ὁμ. μτ. τοῦ Ἀφροδίτη : Ὕμν. Ἀφρ.2· || ἐπὶ ὡραίας κόρης, ἡ ὁμοιάζουσα κατὰ τὸ κάλλος πρὸς τὴν Ἀφροδίτην : Ὀππ.Ἁλ' 4,235· **2)** ὡς προσηγ. ἔρως, ἐρωτικὸν πάθος.

τὰ ἀφροδίσια : Βακχ.16,4 Κύπρις δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας, Εὐρ.Βάκχ.773 οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, 'Αριστφ.'Εκκλ.722 τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν, αὐτ.Θεσμ. 205, Εὔβουλ.67,8 λαθραία Κύπρις, Μέν.Μον.159 ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις· 3) 'Ησ. «πόρνη» : 'Οππ.'Αλ.4,235 οὐ γάρ τοι μία Κύπρις ἐφήνδανεν οὐδὲ μί' εὐνή (σχόλ. «γυνή»)· 4) ὁ κυπρισμός βλ.λ. : Σχόλ.'Οδ.Η 125, Εὐστ.1574,24· 5) ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου· Μελέτ. ἐν 'Αν. Κρ.3,112,15 «ἡ δὲ βάλανος καὶ φωλὴ λέγεται καὶ κύπρις»· 6) νεώτ. ζωολ. γένος κυπριδῶν μαλακοστράκων, περιλαμβάνον ὑδρόβια ζῳάρια τῶν γλυκέων ὑδάτων, ἐλάχιστα δὲ τῶν ἁλμυρῶν.

κυπρισμός (ὁ) (κυπρίζω) μτγν. τὸ ἄνθος ἢ ἡ ἄνθησις τῆς ἐλαίας ἢ τῆς ἀμπέλου : ΠΔ 'Ασμ.7,12 ἴδωμεν εἰ ἤνθησεν ἡ ἄμπελος. ἤνθησεν ὁ κυπρισμός, Γρηγ.Νύσσ.1,551B μηκέτι τὸν ἀμπελῶνα δι' αὐτῶν πρὸς τὸν κυπρισμὸν ἐμποδίζεσθαι, Εὐστ.1095,23 κυπρισμὸς τῆς ἐλαίας.

κυπρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν οὗ κύριον συστατικὸν εἶναι ὑποξίδιον τοῦ χαλκοῦ.

κυπριώτης (ὁ) μσν. κ. δημ., τὸ θηλ. κυπριώτισσα ὁ κάτοικος τῆς νήσου Κύπρου, ὁ ἐκ Κύπρου καταγόμενος: 'Ερωτόκρ.2,1361 τίς εἶναι σὰν τὸν Κρητικὸ καὶ σὰν τὸν Κυπριώτη, αὐτ.1759.

κυπριώτικος-η-ο δημ. ὁ κυπραίικος βλ.λ.

κυπρογένεια (ἡ) θηλ. τοῦ κυπρογενής βλ.λ., ἡ ἐν Κύπρῳ γεννηθεῖσα, ἐπίθ. τῆς 'Αφροδίτης : Παν. 13,3 τοῖς δ' ἔπι Κυπρογένεια θεὰ λάχε καὶ Διόνυσος, 'Αριστφ.Λυσ.551 ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χἠ Κυπρογένει' 'Αφροδίτη· κ. ἀπολ. : Πίνδ.Π 4,216 μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρειν.. ἀνθρώποισι, Πλούτ.'Αρτξ.28 Κυπρογένεια δ' οὐ πάμπαν ἀναίτιος.

κυπρογένηα (ἡ) αἰολ. τ. τοῦ κυπρογένεια βλ.λ. : Σαπφ. ἐν Λυρ.Συμπλ.14,8, 'Αλκ.60, Θεόκρ.30,31 ὅς καὶ Δίος ἔσφαλε.. νάον καὔτας Κυπρογενήας.

κυπρογενής-οῦς-ές (Κύπρος-γενέσθαι) τὸ θηλ. κ. κυπρογένεια ὁ ἐν Κύπρῳ γεννηθείς, ἐπίθ. τῆς 'Αφροδίτης : 'Ομ.'Υμν.10 Κυπρογενὴς Κυθέρεια, 'Ησίοδ.Θ 199, Σόλ.26 ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα, Πίνδ.Ο 10(11),105 Γανυμήδει μόρον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.

Κυπρόθε(ν) ἐπίρρ. ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ἀπὸ τὴν Κύπρον : Καλλ.Σωσ.9,7, Παλλδ.ΑΠ 9,487.

Κύπρονδε ἐπίρρ. εἰς Κύπρον : 'Ιλ.Λ 21 πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος.

κύπρος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ δένδρον λαουσονία ἡ ἄοπλος : ΠΔ 'Ασμ.1,14 βότρυς τῆς κύπρου.. ἐν ἀμπελῶσιν 'Εγγαδδί, Μελέαγρ.ΑΠ 4,1,42 φοίνισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' 'Αντιπάτρου, 'Ιώσ.ΠΙ 4,8,3, Διοσκ.1,95· 2) τὸ κύπρινον, κυπρινέλαιον : Θεόφρ.'Οσμ.25 τῆς κύπρου ἡ ἐργασία παραπλησία τῇ τοῦ ῥοδίνου, Πάπ.· 3) μέτρον στερεῶν, ὑποδιαιρούμενον εἰς δύο ἡμίμετρα, ὧν ἕκαστον ἦτο ἴσον πρὸς ἕνα μόδιον· 'Ησ. «κύπρος· μέτρον σιτηρῶν» : 'Αλκ.141, 'Επιγρ. ἁ δὲ περίβολός ἐστιν τῆς γῆς σπόρου κύπρων ἑκατὸν ἑβδομήκοντα· 4) 'Ησ. «κεφάλαιον ἀριθμοῦ».

κυπτάζω (κύπτω) κ. μσν. κ. νεώτ. θαμιστ. τοῦ κύπτω, κύπτω συνεχῶς καὶ ἐπὶ πολύ, προκύπτων βλέπω εἴς τι μετὰ προσοχῆς, κύπτων περιεργάζομαι, ἐξετάζω τι ἐκ τοῦ πλησίον, διατρίβω περί τι, καραδοκῶ, παραμονεύω· 'Αμμών.85 «κύπτειν καὶ κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· κυπτάζειν δέ ἐστι τὸ στραγγεύεσθαι», 'Ησ. «διατρίβειν, στραγγεύειν», Φώτ.Λέξ.189,8 «κυπτάζουσιν· στραγγεύονται ἢ διὰ μικρολογίαν περὶ τὰ βραχύτατα ἀσχολοῦνται»· ‖ κ.ἐμπροθ.(ἀμφί, περί) : Σώφρ.39 ἃ δ' ἀμφ' ἄλητα κυπτάζει, 'Αριστφ.Λυσ.17 περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν (σχόλ. «ἀντὶ τοῦ ἐστράγγευσεν. Κυπτάζειν ἐστὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν»), αὐτ.Νεφ. 509 τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν (τί ἔχεις καὶ παραμονεύεις εἰς τὴν πόρτα), αὐτ.Εἰρ.731, Πλάτ.Πολ.469D ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι, Πλούτ.'Ηθ.229A ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα μάχης ἀμελῶσι· κ. μτ. ἐπιρρ. : Σώφρ. 43 Ahr. ἐνθάδε κυπτάζοντι πλεῖσται γυναῖκες (εἰς τοῦτο κύπτουσαι ἀποβλέπουσι πλεῖσται γυναῖκες)· κ. ἀπολ. : Πλάτ.'Αντ.137B οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα κυπτάζοντα ζῆν· 2) πτήσσω, ἀποδειλιῶ, ζαρώνω : Δίων Κ 49,30, αὐτ.63,28· 3) εἶμαι κεκυφώς, κάμπτομαι, εἶμαι κεκαμμένος : Φιλόπ.'Ιω.Φυσ 329,14.

κυπτόν 'Ησ. «ταπεινούμενον».

κύπτω (ρίζ. κυφ-, πρβλ. κυφός) κ. νεώτ., δημ. σκύφτω κ. σκύβω, μέλλ. κύψω, ἀόρ. ἔκυψα κ. δημ. ἔσκυψα, παρακ. κέκυφα, μτχ. κεκυφώς, δημ. μτχ. παθ. παρακ. σκυμμένος, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἢ καὶ τὸ σῶμα πρὸς τὰ πρόσω καὶ κάτω, γέρνω, καμπουριάζω· 'Αμμών.85 «κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι», 'Ησ. «κύπτει, κάμπτει, ἑαυτὸν κλίνει» : 'Ιλ.Δ 468 πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, αὐτ.Ρ 621, 'Οδ.Λ 585, 'Ηρ.3,14 προϊδὼν καὶ μαθὼν ἔκυψε ἐς τὴν γῆν, 'Αριστφ.Σφ.279 κάτω κύπτων ἂν οὕτω, Πλάτ.Πολ.586A κάτω ἀεὶ βλέποντες καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας, Θεόφρ.Χαρ.24,8 ἐν ταῖς ὁδοῖς πορευόμενος μὴ λαλεῖν ἐντυγχάνουσι, κάτω κεκυφώς, 'Ηρώνδ.3,41 κάτω κύπτων, Πλούτ.'Αντ.45 ἦν δὲ μεστὸν τὸ πεδίον κεκυφότων χαμᾶζε καὶ τοὺς λίθους περιορυττόντων, Νόνν.Εὐαγγ.'Ιω.21,64 καὶ νῶτα κεκυφότα τείρετο Σίμων (σκυμμένη ράχη), Παπαδ.Φόν.96 ἔκυπτε, πνίγουσα τοὺς λυγμούς της ἐπὶ τοῦ λίκνου, νεώτ. φρ. δὲν κύπτει τὸν αὐχένα (μτφ. δὲν ὑποκύπτει, δὲν ὑποτάσσεται), ὁμ. ἔκυψεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν (ἐκαμπούριασε)· συνήθ. κτ. ἀόρ. μτχ. μετ' ἄλλου ρ. : 'Αριστφ.Βάτρ.1091 ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας (ἔτρεχε μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφυῖαν, δηλ. τάχιστα), αὐτ.'Εκκλ.863, αὐτ.Εἰρ.33 κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει (τρώγει σκυφτά, δηλ. ἀπλήστως, ἀδηφάγως), Πλούτ.Μάρ.44 κάτω δὲ κύψαντες ἐδάκρυον ἅπαντες, ΚΔ Μᾶρκ.1,7 οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ, αὐτ.'Ιω.8,6 κάτω κύψας τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν· ‖ ἐν αἰσχρ. σημ.: 'Ιππῶν.22 Diehl.· 2) κύπτω ἐξ αἰδοῦς, αἰσχυνόμενος κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πρόσω καὶ κάτω, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι : 'Αριστφ.'Ιππ.1354 οὗτος, τί κύπτεις (τί ντρέπεσαι καὶ κατεβάζεις τὸ κεφάλι σου), αὐτ.Θεσμ.930· ‖ κύπτω τὴν κεφαλὴν ἐκ θλίψεως : 'Αμφις 30,6, Εὔφρ.1,27· ὁμ. ἕνεκα σκέψεων : 'Επικρ.11,21 κύψαντες χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον, αὐτ.23 κυπτόντων καὶ ζητούντων τῶν μειρακίων· 3) κάμπτομαι ὑπὸ φορτίου, κύπτω ὑπὸ βάρος : Δημ.332 τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικὼς ἀκούω καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς γῆν· 4) 'Ησ. «ἔκυφεν· ἀπήγξατο», Φῶτ.Λέξ.193,18 : 'Αρχίλ.35 κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν· 5) ἐπὶ ζῴων, εἶμαι κεκυφὼς πρὸς τὰ πρόσω, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν ὀρθίαν στάσιν τοῦ ἀνθρώπου : 'Αριστφ.ΖΜ 657a,15 διὰ τὸ μὴ ὀρθὰ εἶναι τὰ ζῷα ἀλλὰ κύπτειν· ὁμ. κ. ἐπὶ μελῶν ζῴων ἢ κ.ἀνθρώπων : 'Ηρ.4,183 τὰ κέρεα ἔχουσι κεκυφότα ἐς τὸ ἔμπροσθε (κεκαμμένα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπὶ τινων ἀφρικανικῶν βοῶν), 'Ιππ.'Αφ. 217 ἐπὴν ὁ στόμαχος ἐς τὸν ἀρχὸν κεκύφῃ.

κῦρ (ὁ) μσν.,δημ. κύρ ἀκλ. κτ.συγκ. ἐκ τοῦ κύριος, κύρης, προτασσόμενον πάντοτε κυρίου ὀνόματος ἢ οὐσιαστικοῦ δηλοῦντος ἀξίωμα ἢ ἐπάγγελμα, ὡς τιμητικὴ προσαγόρευσις ἀνδρῶν, κύριος :

Εὐστ.Πον.337,48 **κῦρ Βασίλειε, - ὁ κὺρ Γιώργης, - κὺρ λοχαγέ,- κὺρ ἀστυνόμε, μὴ βαρᾷς,- κὺρ δάσκαλε, - κὺρ λοχία.**

κύρα (ἡ) πάπ. θηλ. τοῦ κύριος ἀντὶ κυρία, δέσποινα, κυρά : **τῇ κύρᾳ μου τῶν ὀφθαλμῶν,** αὐτ. **παρά τῆς κύρας Βικτορίνης,** αὐτ. **ἐπλήρωρωσεν ἡ κύρα Ῥῶα τὸ ἐνοίκιον.**

κυρά (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. **κερά** κ. πληθ. **κυράδες** θηλ. τοῦ κύρ βλ.λ., τιμητικὴ προσαγόρευσις ἐγγάμων ἰδ. γυναικῶν, προτασσομένη κυρίου ὀνόματος ἢ προσηγορικοῦ δηλοῦντος τὸ ἐπάγγελμα τῆς προσφωνουμένης ἢ καὶ τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ συζύγου αὐτῆς, κυρία, δέσποινα, ἀρχόντισσα: δ.τραγ. **ἡ κυρὰ Ρήνη τοῦ Κριτῆ, τοῦ Ρήγα θυγατέρα,** δ.τραγ. **τίνος εἶναι ἡ χαρὰ καὶ τίνος εἶν' τὸ γλέντι) εἶναι τῆς κυρά νύφης μας καὶ τοῦ γαμπροῦ τοῦ ἀφέντη - ἡ κυρά Γιάνναινα, - ἡ κυρά δασκάλα - γιάτρισσα - βουλευτῖνα'** 2) ὡς θηλ. τοῦ κύρης, ἀπολ. οἰκοδέσποινα ἢ σύζυγος, κυρία, ἀφέντισσα, ἀφέντρα : Χρον.Μορ.2510 **ἔπαρε κι εὐλογήσου την καὶ ποῖσε την κυρά μας,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.163,1 **κάποια Ἐμίρισσα, κάποια κυρά μεγάλη, [. . μὲ τὶς δοῦλές της καὶ μὲ τὶς σκλάβες οὔλες,** δ. Κάλαντ. **πολλὰ εἴπαμε τοῦ ἀφέντη μας, ἃς ποῦμ' καὶ τῆς κυρᾶς μας, - εἶναι μέσα ἡ κυρά σου, - πῆρα τὴν κυρά μου καὶ τὰ παιδιὰ καὶ πήγαμε περίπατο** (τὴν σύζυγο)· || παροιμ. **πρώτη γυναίκα δούλα κι ἡ δεύτερη κυρά** (συνήθ. ἡ δευτέρα σύζυγος τυγχάνει πλειόνων περιποιήσεων), παροιμ. φρ. **κυρὰ νύχτα** (ἐπὶ φυγοπόνου ἀναμένοντος τὴν ἔλευσιν τῆς νυκτός, ὅπως παύσῃ κοπιάζων)· 3) εὐλαβὴς τίτλος τῆς Παναγίας : **ἡ Ἀθηνιώτισσα Κυρά,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ. 5,11 **σώπασε, κυρά Δέσποινα καὶ μὴ πολυδακρύζῃς'** 4) ἡ μάμμη, ἡ γιαγιά, ἄ. κυρούλα· 5) εἰδ. λαογραφ. κτ. εὐφημισμόν **κυράδες, καλὲς κυράδες** ἢ **καλοκυράδες** αἱ Νεράϊδες· ὁμ. **Κυρά Καλή,** ἢ **Κυρά Κάλω** ἡ πρώτη, ἡ ἀρχηγὸς τῶν Νεραΐδων· || **κερὰ Μαριά** (πορωνύμιον τῆς ἀλώπεκος εἰς τὰ λαϊκὰ παραμύθια).

κυράτζα (ἡ) (κύρησι κ. **κυράτσα,** μσν. δημ. κ. **κεράτσα** ἡ κυρὰ βλ.λ.1), ἡ ἀρχόντισσα : Διήγ.Ἀχιλλ. 1227 **ἐξύπνησε, κυράτζα μου· φυχή μου, μὴ κοιμᾶσαι,**Βλαχογ.Ἀνέμ.75 **ἡ ὄμορφη κόρη τοῦ Αὐτοκράτορα . . βγῆκε στὸν κῆπο μαζὶ μὲ τὶς κυράτσες τὶς ἀκόλουθές της·** 2) ἡ μάμμη, ἡ γιαγιά, ἄ. κυρούλα· 3) δημ., ἰδ. **κεράτσα** κ. ὑποκορ. **κερατσίτσα** κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως γυνὴ κενοδόξως μιμουμένη τοὺς τρόπους, τὴν ὁμιλίαν, τὴν ἀμφίεσιν τῶν ἀνωτέρας τάξεως γυναικῶν· 4) ὁμ. δημ. γυνὴ ἀδολέσχης σχολιάζουσα, κακολογοῦσα, φέγουσα ἐν ὁμιλίαις κατ' ἰδίαν τὰς πράξεις, τὴν κατάστασιν ἄλλων· πρβλ. κυριτσιά, κυρίτσης, κυρακίσκος.

κυρβάδωμεν Ἡσ. «κρύφωμεν».

κυρβαίη (ἡ) ὡς ἐπίθ. τοῦ μᾶζα βλ.λ., πιθ. ἡ ἐκ κριθῆς τῆς περιοχῆς τῆς Κύρβης ἢ κατὰ τὸν ἐν Κύρβῃ τρόπον παρεσκευασμένη· Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Κύρβη «πόλις Παμφυλίας, Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Κυρβαῖος» : Ὁμ.Ἐπίγρ.15,6· || δ ἐρμ. συγκεκ. ἀντὶ κυριβαίη, ἡ ἐκ λελεπισμένων σιτηρῶν· πρβλ. κυρήβια 1).

κύρβας-αντος (ὁ) συγκεκ. τ. τοῦ κορύβας βλ.λ.· ΕΜ 531,7 «Κύρβας Κύρβαντος, ἐθνικόν» : Φερεκ. 48J, Σοφ.ἀπ.862 **κἀπὶ Κυρβάντεσι χορεύσατε,**Λυκόφρ.78, Καλλ.Δία 46 **Ζεῦ σὲ δὲ Κυρβάντων ἑτάραι προσεπηχύναντο Δικταῖαι Μελίαι.**

κυρβασία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. **κυρβασίη** εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἐν χρ. π. τοῖς Πέρσαις μετ' ὀξείας κορυφῆς, πιθ. ἡ κίδαρις, ἡ τιάρα· Ἐρωτιαν.232 «Κυρβασίην, τὴν λεγομένην τιάραν. Ἑκαταῖος δέ φησιν ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγουσι», Πολυδ.13,58 «κυρβασία, ἣν καὶ κίδαριν καὶ πῖλον καλοῦσι» : Ἡρ.5,49, αὐτ.7,64 **Σάκαι δὲ οἱ Σκύθαι περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κυρβασίας ἐς ὀξὺ ἀπηγμένας ὀρθὰς** εἶχον πεπηγυίας, Ἀριστφ.Ὄρν.487 **ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν τῶν ὀρνίθων μόνος ὀρθὴν** (ὁ ἀλεκτρυὼν) (διότι μόνον ὁ μέγας βασιλεὺς ἐφόρει κυρβασίαν ὀρθίαν)· || δθ. Ἡσ. «**κορυφὴ ἀλέκτορος**», πρβλ. Ἀριστφ.Ὄρν. 487· 2) κατάπλασμά τι ἐκ βοτανῶν τεθειμένον ἐντὸς λινοῦ μαστοειδοῦς σακκίσκου καὶ ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τῶν μαστῶν τῶν γυναικῶν : Ἱππ.Γυν.2,186 **ῥάφαι ἐς ῥάκος ὡς κυρβασίην·** || κατάπλασμα ἐκ καταπραϋντικῶν φαρμάκων ἐντὸς σακκίσκου ἀπολήγοντος εἰς ὀξύ : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,10 **θάλψιες ἐν κυρβασίῃσι·** 3) ἡ μίτρα, ὁ πῖλος τῶν Ρωμαίων ἱερέων : Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,70 **πίλους ὑψηλοὺς εἰς σχῆμα συναγομένους κωνοειδές, οὓς Ἕλληνες προσαγορεύουσι κυρβασίας.**

κύρβεις-εων (αἱ κ. οἱ) κ. **κύρβιες,** αἰτ. **κύρβιας** κ. κτ. ἑν. (ἐν εἰδ. σημ. βλ. κατωτ.) κύρβις, δοτ. **κύρβιδι,** αἰτ. **κύρβιν,** τρεῖς ἡνωμένοι ἐν σχήματι στρεφομένης περὶ ἄξονα τριέδρου πυραμίδος τριγωνικοὶ πίνακες, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ ἀρχαιότατοι νόμοι ἐν Ἀθήναις, πιθ. κ. ἀλλαχοῦ, παλαιότερον ἐκ λίθου, εἶτα ἐκ χαλκοῦ ἢ καὶ βραδύτερον ἐκ ξύλου· Σχόλ.Ἀριστφ. «κύρβεις, χαλκαῖ σανίδες, ἔνθα τοὺς νόμους γράφουσι, κατὰ δὲ ἐνίους, ἄξονες τρίγωνοι, ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δημόσιοι ἱεροποιίαι, καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί, καὶ Ἀπολλόδωρος. Κύρβεις δέ, ἤτοι παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένον ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων· ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ εὐσεβείας»· Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ. «κύρβεις δέ εἰσι στῆλαι, ἐν αἷς νόμοι εἰσὶ γεγραμμένοι . . Ἀπολλόδωρος δέ, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμον κύρβεις καλεῖσθαι. Εἰώθεσαν γὰρ οἱ παλαιοὶ λίθους ἱστάντες τὰ δόξαντα γράφειν ἐν αὐτοῖς, οὓς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας ὠνόμαζον, ἀπὸ δὲ τῆς ὕψος ἀνατάσεως κύρβεις οἱονεὶ κορύβοις .. Ὕστερον δὲ καὶ ἐν ξύλοις λελευκωμένοις γράφοντες κύρβεις κἀκεῖνα ἐκάλεσαν. Οἱ μὲν οὖν κύρβεις φασίν, ἐν αἷς εἰσιν ἱεραὶ ἀναγραφαί· ὁ δὲ Ἐρατοσθένης κύρβεις φησὶ καλεῖσθαι τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς νόμοι γεγράφαται. Οἱ δὲ ἀκριβέστερον ἄξονας μὲν τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ τριγώνους» : Κρατῖν.274 **πρὸ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς τοῖς κύρβεσιν,** Ἀριστφ.Ὄρν.1354 **ἔστιν ἡμῖν . . νόμος παλαιὸς ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν,** Λυσ. 30,17 **χρὴ θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων καὶ τῶν στηλῶν κατὰ τὰς συγγραφάς,** Ἀριστλ. Ἀθ 7,1 **ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείῳ,** Πλούτ. Σόλ.25 **κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας καὶ προσηγορεύθησαν . . κύρβεις·** 2) γεν. συνεκδ. πίναξ ἢ στήλη μετ' ἐπιγραφῶν νόμους ἢ δόγματα ἢ ἀποφάσεις κτπ. περιεχουσῶν : Πλάτ.Πολιτ. 298D **τὰ δὲ τῷ πλήθει δόξαντα περὶ τούτων . . γράψαντες ἐν κύρβεσί τε καὶ στήλαις,** Πορφ. Ἀποχ.2,21 **μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν κύρβεων καὶ τῶν στηλῶν, αἳ τῶν Κρήτηθεν εἰσὶ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφά τινα πρὸς τὴν ἀλήθειαν·** 3) κτ. ἐπέκτ. γεωγραφικοὶ πίνακες : Ἀπολλ.Ρ 4,280 **οἱ δή τοι γραπτοὺς πατέρων ἔθεν εἰρύονται κύρβιας** (σχόλ.«πίνακάς τινας γῆς περίοδον περιέχοντας»)· || ὁμ. τοιχογραφίαι : Νόνν.Δ 12,32· 4) ὁμ. εἰδ. αἱ στῆλαι ἐφ' ὧν τὸ πάλαι ἦσαν γεγραμμένα τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου : Ἀγαθ.ΑΠ 4,4, Κομητ.αὐτ.15,36· 5) κτ. ποι.

μτφ. αἱ στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους: Ἀγαθ αὐτ.4,3b,37 **ναὶ μὴν καὶ κυανωπὸν ὑπὲρ δύσιν ἄτρομος ἕρπων κύρβιας Ἀλκείδαο μετέρχεο·** **6)** παροιμ. φρ. **κύρβεις κακῶν** (Ζηνόβ.4,77 «ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρευομένων»)· **7)** μτφ. ἐν τῇ αὐτῇ παροιμ. φρ. ἐπὶ ἑταιρῶν ἐν χρ. κτ. ἐν.: Ἀρισταίν.1,17 **κύρβις ἑταιρικῶν κακῶν·** ‖ δθ. πιθ. **κύρβις** (ἡ) κ. ἡ ἑταίρα· πρβλ. μσν. δημ. κούρβα· **8)** ὁμ. μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ εἰς τὴν φράσιν, εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου ὑπερβαλλόντως λεπτολογῶν, δθ. συνεκδ. ὁ περὶ μηδαμινὰ κατατριβόμενος ἐπιχειρήματα: Ἀριστφ.Νεφ.448 **περίτριμμα δικῶν, κύρβις, κρόταλον·** **8)** ὁμ. κτ. ἐν. μτφ. ἡ σκυτάλη βλ.λ. τῶν Σπαρτιατῶν: Ἀχαι.19 **δλπη παρηωρεῖτο χρήματος πλέα τὸν σπαρτιάτην γραπτὸν ἐν διπλῷ ξύλῳ κύρβιν·** **9)** λεξ. πινοκίδιον: Ζωναρ.1207.

κύρβη (ἡ) Ἐπιγρ. πιθ. κύρβις βλ.λ.9) τὸ πινάκιον, πινακίδιον: **κύρβη ἀργυρᾶ ἐν σανιδίῳ προσηλωμένη.**

κῦρεία (ἡ) μτγν. κ. μσν. τ. τοῦ κυρία, ἡ ἐξουσία, ἡ ἰσχύς, ἡ κυριαρχία: ΠΔ Δαν.11,5 **καὶ εἷς τῶν ἀρχόντων .. ἐνισχύσει ἐπ' αὐτόν, καὶ κυριεύσει κυρείαν πολλήν,** Μαν.4,606 (ἕνεκα τοῦ μέτρου), Πολύβ.6,15,6 **ἔχει τὴν κυρείαν αὕτη,** Φίλ.2,52, Ἀθανάσ 1,274,773,Πάπ. **τὴν τούτων κυρείαν καὶ κράτησιν,** ΕΜ 427,9 **παραχωρῆσαι αὐτῷ τὴν τοῦ τεθρίππου κυρείαν,** Ἀνδρ.Κρ.23,231.

κύρειος-α-ον (Κῦρος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κῦρον, ὁ τοῦ Κύρου: Ξεν.Ἑλλ.3,2,7 **ὁ τῶν Κυρείων προεστηκὼς ἀπεκρίνατο** (ὁ τῶν στρατευμάτων τοῦ Κύρου), αὐτ.Ἀν.1,10,1 **εἰσπίπτει εἰς τὸ Κύρειον στρατόπεδον,** Λιβάν.1,548,1.

κῦρηβάζω, μέλλ. **κυρηβάσω,** κυρ. μάχομαι καὶ πλήττω διὰ τῶν κεράτων ὡς οἱ τράγοι καὶ οἱ κριοί, γεν. μάχομαι· ΕΜ 548,5 «κυρηβάσει, μαχήσεται. Λέγεται μὲν ἀπὸ τῶν κριῶν»· ‖ κ.μτφ.: Ἀριστφ. Ἱππ.272 **ἢν δ' ὑπεκκλίνῃ γε δευρί, τὸ σκέλος κυρηβάσει** (θὰ προσκρούσῃ εἰς τὰ σκέλη μου, θὰ κτυπήσῃ τὴν κεφαλήν του εἰς τὰ σκέλη μου, σχόλ. «πρὸς τὸ σκέλος μαχεῖται, ἐὰν ὑποστολῇ καὶ φύγῃ»)· ‖ τὸ μέσ. κτ. ἀόρ. **κυρηβάσασθαι** Φώτ. Λέξ.190,1 «διαμαχέσασθαι»: Κρατῖν.462· **2)** τὸ μέσ. μτφ. Ἡσ. «λοιδορεῖσθαι», Φώτ.Λέξ.190,10 «κυρηβάζεσθαι, λοιδορεῖσθαι».

κῦρηβᾰσία (ἡ) σχόλ. κ. Σουΐδ. «κυρηβασία λέγεται ἡ διὰ τῶν κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις γίνεται. ἢ ἡ πλῆξις τῶν τράγων».

κυρήβᾰσις-εως (ἡ) σχόλ. ἡ κυρηβασία βλ.λ.· Σχόλ. Ἀριστφ.Ἱππ.272 «κυρηβάσεις γὰρ λέγονται αἱ πλήξεις τῶν τράγων· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ταῖς κεφαλαῖς διαμάχονται».

κυρηβάτης (ὁ) Ἡσ. «ὁ ἀσελγὴς ἐν τῷ λοιδορεῖν» (κῶδ. κυριβάτης).

κῦρήβια-ων (τὰ) λελεπισμένα σιτηρὰ ἢ πίτυρα κριθῶν ἢ καὶ ἄλλων ὀσπρίων· Ἡσ. «τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα, καὶ κυάμων λέπυρα καὶ τὰ τῶν κέγχρων ἄλφιτα», Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ 254 «τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν»: Ἱππ.Γυν. Φύσ.58 **τῶν κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθέων διδόναι δὶς τῆς ἡμέρας ἐφ' ἑκατέρου ἡμικοτύλιον,** Κρατῖν.295, Ἐπίκ ἀπ.293· **2)** ὁ τόπος ἢ τὸ κατάστημα ἔνθα πωλοῦνται τὰ κυρήβια: Ἀριστφ. Ἱππ.254 **οἶδα τὰς ὁδούς, ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυριβίων.**

κῦρηβἴοπώλης (ὁ) (κυρήβια-πωλῶ) ὁ πωλῶν κυρήβια βλ.λ.1), ὁ πωλητὴς κυρηβίων: Ἀριστφ.ἀπ. 696 **κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες.**

κῦρηβίων-ωνος (ὁ) ἐπίθ. τοῦ Ἐπικράτους: Δημ. 433 **τοῦ καταράτου Κυρηβίωνος,** Ἀθήν 6,242D **Κυρηβίων δ' ἐπεκαλεῖτο Ἐπικράτης ὁ Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστής.**

κῦρηβος (ὁ) Ἡσ. ὁ κυρηβάτης (κῶδ. κύριβος).

κύρημα-ατος (τὸ) (κυρῶ) Φώτ.190,17 κύρμα, Σουΐδ. «ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἕρμαιον».

κυρηναϊκός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν πόλιν τῆς βορείου Ἀφρικῆς Κυρήνην, ὁ τῆς Κυρήνης, ὁ ἐκ Κυρήνης: Στράβ 17,3,22 **ὅστις καὶ τὴν Κυρηναϊκὴν κατεβάλετο φιλοσοφίαν,** αὐτ. **ὁ δοκῶν ἐπανορθῶσαι τὴν Κυρηναϊκὴν αἵρεσιν,** Διογ.Λ 1,18· ‖ ὁμ. **οἱ Κυρηναϊκοί** οἱ μαθηταὶ ἢ ὀπαδοὶ τοῦ Κυρηναίου φιλοσόφου Ἀριστίππου, ὑπολαμβάνοντος ὡς σκοπὸν τοῦ βίου τὰς κατ' αἴσθησιν ἡδονάς: Διογ.Λ 2,85.

κυρηναῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς πόλεως τῆς βορείου Ἀφρικῆς Κυρήνης, ὁ ἐκ Κυρήνης: Ἡρ.2,32 **ἤκουσα ἀνδρῶν Κυρηναίων φαμένων,** αὐτ.4,199 **ἡ Κυρηναίη χώρη,** Ἑρμησιάν. π.Ἀθήν.13,599B **ἄνδρα δὲ Κυρηναῖον ἔσω πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ,** Στράβ.17,3,22 **ἡ τὸ σίλφιον φέρουσα καὶ τὸν ὀπὸν τὸν Κυρηναῖον,** ΚΔ Μάρκ. 15,21 **ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον .. ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ,** Ἀθήν. 1,2A **ὥς πού φησιν ὁ Κυρηναῖος ποιητής** (ὁ Καλλίμαχος ἢ Ἐρατοσθένης)· ‖ τὸ ἀρσ. **Κυρηναῖος** κ. τὸ θηλ. **Κυρηναία** ὡς οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Κυρήνης, ὁ ἐκ Κυρήνης καταγόμενος: Ἡρ.3,13 **ὡς δὲ Κυρηναῖοι καὶ Βαρκαῖοι δείσαντες,** αὐτ.4,199 **ἐπ' ὀκτὼ μῆνας Κυρηναίους ὀπώρη ἐπέχει,** Στράβ. 17,3,22 **ἡ λοιπὴ τῶν Κυρηναίων παραλία·** ‖ ὁμ. τὸ θηλ. **Κυρηναία** ὡς οὐσ. ἡ εἰς τὴν Κυρήνην ἢ τοὺς Κυρηναίους ἀνήκουσα χώρα: Στράβ.17,3,22 **ὁμορεῖ δὲ τῇ Κυρηναίᾳ ἡ τὸ σίλφιον φέρουσα,** αὐτ. 23 **προσχωροῦντες ἐπὶ πλέον τῇ Κυρηναίᾳ.**

κυρήνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων ἐλασματοβραγχίων **κυρηνιδῶν** μαλακίων.

κύρης (ὁ) μσν. κ. δημ. κ. **κύρις** (γεν. **κύρη** κ. **κυροῦ**), ὁ κύριος, ὁ ἀφέντης κ. ἰδ. ὁ πατήρ: Χρον. Μορ.2510 **κι ὁ βασιλεὺς ὁ κύρης της ἂν ἔναι καὶ χολιάσῃ,** Ἐρωφ.3,275 **μιᾶς μάννας ἤμεσταν παιδιά, γεῖς κύρις ἔσπειρέ μας,** Ἐρωτόκρ.1,69 **ἐκαμαρώνασίν τηνε ὁ κύρης τσι κι ἡ μάννα,** αὐτ. 2,598 **κ' ἐνέθρεψέ ντο ἡ μάννα ντου δίχως κυροῦ κανάκι,** Σολωμ.Κρητ.21,32 **τὸν γέροντα τὸν κύρην μου ἐκάφανε τὸ βράδυ·** ‖ παροιμ. **κατὰ μάννα, κατὰ κύρη, κατὰ γυιὸ καὶ θυγατέρα ἢ κατὰ μάννα, κατὰ κύρη, κάνουν καὶ παιδιὰ Ζαφείρη** (τὰ τέκνα ὁμοιάζουσι συνήθως τοῖς ἑαυτῶν γονεῦσι)· ‖ **ὁ Μέγας κύρης** τίτλος τοῦ ἄρχοντος τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ φραγκοκρατίας.

κυρί (γαλλ.) νεώτ. φυσ. κ. κιουρὶ μονὰς μετρήσεσεως ἀκτινεργείας (ὅρος σχηματισθεὶς πρὸς τιμὴν τῶν συζύγων φυσιοδιφῶν Κιουρί).

κυρία (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **κυρεία** ἐξουσία, δύναμις, ἰσχύς, κυριαρχία· Φώτ. «κυρία, ἡ κατὰ φύσιν ὑπάρχουσα δύναμις»: Ἀριστλ.Θαυμ. 837a,5 **μηδὲ πλῆθος συστραφὲν ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ τὴν νῆσον, κυρίας τύχῃ,** Μάρκ.Αὐρ.8,56 **τὸ ἡγεμονικὰ ἡμῶν ἕκαστον τὴν ἰδίαν κυρίαν ἔχει·** ‖ ὁμ. μτ. γενικ. ἡ ἐξουσία, κυριότης, δικαίωμα κατοχῆς, κτῆσις: Πολύβ 6,2a,6 **οὐδ' ἔχει οἴνου κυρείαν ἡ γυνή,** αὐτ.13,1 **ἡ σύγκλητος .. ἔχει τὴν τοῦ ταμείου κυρίαν** (δ.γρ. κυρεία), αὐτ.15,6 **τοῦ γὰρ ἐπαποστεῖλαι στρατηγὸν ἕτερον .. ἔχει τὴν κυρείαν αὕτη·** κ. ἐμπροθ. (περί τινος): αὐτ.6,14,10 **ἔχει δὲ τὴν κυρείαν καὶ περὶ τῆς τῶν νόμων δοκιμασίας,** αὐτ.17,5 **ἔχει δὲ περὶ πάντων τῶν προειρημένων τὴν κυρείαν τὸ συνέδριον·** **2)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὡς θηλ. τοῦ κύριος, ἡ κυρία, ἡ δέσποινα τοῦ οἴκου, ἡ οἰκοδέσποινα· Μοσχόπ. ἐν Δουκαγγ. ἐν λ. Δέσποινα «καὶ ἡ τοῦ οἴκου δεσπότις, ἣν ἰδιωτικῶς κυρίαν φαμέν»: Φιλήμ.223, Μέν.ἀπ.403 **κυρία τῆς οἰκίας,** ΠΔ Ἡσ.24,2 **ἔσται .. ἡ θεράπαινα ὡς ἡ κυρία,** Πλούτ.Ἠθ.271D **κυρίας**

καὶ **βασιλίδας,** Γρηγ.Ναζ.'Επιστ.4 **κυρίᾳ τῇ μητρί,** Πάπ. **τὴν κυρίαν μου ἀδελφήν**· || νεώτ. κ. δημ. προσαγόρευσις τῆς οἰκοδεσποίνης ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἢ τῶν κατωτέρων αὐτῆς : **ζητοῦν τὴν κυρία στὸ τηλέφωνο, - μέσα εἶναι ἡ κυρία σου;, - ἡ μεγάλη κυρία** (ἡ μήτηρ ἢ ἡ πενθερὰ τῆς οἰκοδεσποίνης, ἢ καὶ αὐτὴ οὕτη ἡ οἰκοδέσποινα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νεαρὸν θυγατέρα αὐτῆς)· || τιμητικὴ προσαγόρευσις ἐγγάμου γυναικὸς κ. ἰδ. ἀνηκούσης εἰς καλήν πως κοινωνικὴν τάξιν : ΚΔ 'Ιω.'Επ.2,1 **ὁ πρεσβύτερος, ἐκλεκτῇ κυρίᾳ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς,** αὐτ.5 **νῦν ἐρωτῶ σε, κυρία,** Δίων Κ 48,44 **τί ποιεῖς ἐνταῦθα, κυρία;,- μᾶς ἐπεσκέφθη χθὲς ἡ κυρία Β μετὰ τῆς δεσποινίδος θυγατρός της**· || ὁμ. ὡς προσαγόρευσις γυναικῶν ὑπερβασῶν τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν : 'Επίκτ.'Εγχ.40 **αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ ιδ' ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται**· || πάπ. ὡς ἐπίθ. τῆς 'Ισιδος : **ἡ κυρία 'Ισις**· || νεώτ. κ. δημ. ἡ σύζυγος : **ἐξῆλθε εἰς περίπατον μετὰ τῆς κυρίας του**· || νεώτ. κ. δημ. γυνὴ ἀξιοπρεπής, εὐγενής, ἀρχόντισσα : **ἡ μαμά της εἶναι πλούστρα κι αὐτὴ μᾶς κάνει τὴν κυρία** (ἢ **τὴ μεγάλη κυρία**)· || δημ. ἀντίθ. τῷ δεσποινίς· κ. ὡς θηλ. τοῦ ἐπιθ. **κύριος** βλ.λ.: **ἡ κυρία γραμμή.**

κυριάζω 'Ησ. «κυριάζεις· ἀποκακεῖς».

κυριακάτικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῆς· **μᾶς ἦλθε κυριακάτικα νὰ μᾶς συγχύσῃ**· 2. κατὰ τρόπον κυριακάτικον, ἑορτάσιμον : Σολωμ."Ονειρ.103 **νὰ τοὺς βλέπω τσοῦ καημένους, | κυριακάτικα ντυμένους.**

κυριακάτικος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κυριακήν· || ὁ ἑορτάσιμος, ὁ γιορτινός : **κυριακάτικα φορέματα, - κυριακάτικη ἐκδρομή**· || ὁμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **κυριακάτικα** ὡς οὐσ. ἡ ἑόρτιος περιβολή, τὰ γιορτιάτικα ροῦχα.

Κυριακή (ἡ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἀφιερωμένη εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν 'Ιησοῦν Χριστόν : ΨΚωδ.208,16 (ἐκδ. Preg.)· || παροιμ. **τῆς Κυριακῆς χαρὰ καὶ τῆς Δευτέρας θλίψη** (ἐπὶ πραγμάτων ἐφημέρου διαρκείας), ὁμ. **Κυριακὴ κοντὴ γιορτὴ** (ἐπίκειται ἡ κρίσιμος στιγμή).

κυριακοδρόμιον (τὸ) νεώτ. βιβλίον περιέχον θρησκευτικὰς ὁμιλίας ἢ λόγους ἐπὶ τῶν περικοπῶν τῶν εὐαγγελίων, τῶν πράξεων τῶν 'Αποστόλων κ. ἐπιστολῶν, τῶν ἀναγινωσκομένων καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς τοῦ ἔτους.

κυριακός-ή-όν 'Επιγρ., μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόζων εἰς κύριον ἢ δεσπότην : 'Επιγρ. **ὁ κυριακὸς φίσκος** (τὸ ἰδιαίτερον ταμεῖον τοῦ αὐτοκράτορος), 'Επιγρ. **τῶν ὀφειλόντων εἰς τὸν κυριακὸν λόγον** (τὸ δημόσιον ταμεῖον), 'Επιγρ. **κυριακοὶ ψῆφοι,** Πάπ. **κυριακοῦ χρήματος,** αὐτ. **κυριακὴ κτῆσις,** αὐτ. **κυριακοὶ φόροι,** αὐτ. **κυριακοῖς ὄνοις**· **2)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κύριον, τὸν Θεόν : ΚΔ Κορινθ.Ι,11,20 **οὐκ ἔστι κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν** (ἡ ἁγία μετάληψις), αὐτ.'Απ 1,10 **ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ** (ἡ Κυριακή), Βι.Μακαρ.Πατμ. ἐν Σάθ.3,510 **κατὰ τὸ κυριακὸν λόγιον κυριακὴ προσευχὴ** (τὸ Πάτερ ἡμῶν . .)· || τὸ θηλ. **Κυριακή** ὡς οὐσ. βλ.λ.· || τὸ οὐδ. **Κυριακὸν** (ἐνν. δῶμα) ὡς οὐσ. ὁ ναός, ἡ ἐκκλησία : "Εδικτ.Μαξιμίνου π.Εὐσ.'Εκκλ.'Ιστ.9,10,'Αποστ.Διατ.3,59,883 **ψάλλοντες καὶ προσευχόμενοι ἐν τοῖς κυριακοῖς,** Συνοδ.Κανόν.Λαοδ.28 **οὐ δεῖ ἐν τοῖς κυριακοῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰς λεγομένας ἀγάπας ποιεῖν**· **3)** ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κυριακὴν ἢ ὁ γινόμενος ἢ λειτουργῶν κατὰ τὴν Κυριακήν : **κυριακὸν σχολεῖον, - κυριακὴ ἀργία**· **4)** τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. πνεῦμα ὅπερ ἐπικαλοῦνται κατὰ τὰς μαγείας : Πάπ.

κυριαρίνα (ἡ) δημ. ὁ. γερακότσιχλα βλ.λ.

κυριάρχης (ὁ) (κύριος - ἄρχω) μσν. κ. νεώτ. ὁ δεσπότης, ὁ ἀνώτατος ἄρχων, ὁ ἐξουσιαστής, ὁ κυβερνήτης : Πρόδρ.'Επιγράμμ.24, (ἐκδ. Souvign.).

κυριάρχησις-εως (ἡ) (κυριαρχῶ) μσν. τὸ κυριαρχεῖν, τὸ ἐξουσιάζειν, τὸ κυβερνᾶν, ἡ ἐξουσία: Νικ.Χων.Χρον.12Β **ἐπιτεύξεται τῆς βασιλείας, τῆς δὲ μείζονος ἀποπεσεῖται κυριαρχήσεως.**

κυριαρχία (ἡ) (κυριαρχῶ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ κυριαρχεῖν, ἡ ἀρχὴ πάσης κυριότητος, ἡ ἐξουσία: Διον.'Αρεοπ.Οὐραν.'Ιεραρχ.8,1,110 **τῆς ὄντως κυριότητος καὶ κυριαρχίας** (ἔνθα Μάξ.'Ομολ.116 «κυριαρχίαν τὴν θεότητα ἔφη, ὅτι πάσης κυριότητος ἀρχὴ καὶ αἰτία καθέστηκεν»), Νικ.Χων.Χρον.26Β **εἴ πως ὑπεκσταῖεν ἑκόντες αὐτῷ τῆς κυριαρχίας τῆς λογίμης 'Αντιοχείας**· || νεώτ. συνταγμ. δίκ. τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα ἢ ἡ ἀπεριόριστος ἱκανότης τῆς αὐτοδιαθέσεως καὶ τοῦ αὐτοπεριορισμοῦ πολιτείας τινός.

κυριαρχικός-ή-ό(ν) (κυριαρχία) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυριαρχίαν ἢ τὸν κυρίαρχον : Διον.'Αρεοπ.Οὐραν.'Ιεραρχ.8,1,110 **κυριαρχικῆς ἀεὶ θεοειδείας ἐν μετουσίᾳ, - κυριαρχικὰ δικαιώματα** (τὰ δικαιώματα τοῦ κυβερνᾶσθαι αὐτοτελῶς)· ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς.**

κυρίαρχος-ον (κυριαρχῶ) ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἄρχειν, ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως : **ὁ κυρίαρχος λαός - τὸ κυρίαρχον κράτος** (τὸ ἀσκοῦν πλήρη τὰ κυριαρχικὰ αὐτοῦ δικαιώματα)· || τὸ ἀρσ. **κυρίαρχος** ὡς οὐσ. ὁ ἔχων τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν, ὁ κυριάρχης· **2)** ἰδ. ἐπὶ πολιτειῶν, ὁ ἔχων ἐξουσίαν, κυριαρχικὰ δικαιώματα ἐπί τινος : **ἡ Γαλλία εἶναι κυρίαρχος τῆς Τύνιδος.**

κυριαρχῶ-έω (κύριος - ἄρχω) μσν., νεώτ. κ. δημ. εἶμαι κυρίαρχος, ἔχω κυριαρχικὰ δικαιώματα ἐπί τινος, ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ : Νικήτ.Εὐγ.4,32, αὐτ.5,186 Boiss.,Εὐστ.Πον.184,80,- **ἡ Γαλλία κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς Μαδαγασκάρης**· **2)** νεώτ. εἶμαι ὑπέρτερος, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ : **ἡ 'Αγγλία κυριαρχεῖ ἐν τῇ Μεσογείῳ, - θὰ κυριαρχήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη, - ἐκυριάρχησε ἡ ἀντίληψις αὐτή**· **3)** ρηματ. π. κυριάρχησις, κυριαρχία, κυρίαρχος.

κυριβάζω ὁ.γρ. ἀντὶ κυρηβάζω βλ.λ.2)· 'Ησ. «κυριβάζεσθαι, λοιδορεῖσθαι».

κύριγμα-ατος (τὸ) (κυρίσσω) μσν. ἡ κύριξις βλ.λ.: Εὐστ.Πον.105,60 **καὶ τινων κυριγμάτων ἀναρρηγνύντων τὰς τῶν ἀφελῶν γαστέρας.**

κυριεία (ἡ) 'Επιγρ. κ. πάπ. κ. κυρεία κ. κυρία τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, ἡ κυριότης : 'Επιγρ., Πάπ. **μηδεμιᾶς κρατήσεως μηδὲ κυριείας τινὸς ἐγγαίου περιγινομένης αὐτῷ,** αὐτ. **τὴν κράτησιν καὶ κυριείαν τῆς οἰκίας.**

κυρίευμα-ατος (τὸ) (κυριεύω) μτγν. τὸ νὰ εἶναί τις κύριός τινος, ἡ ἐξουσία : Γρηγ.Νύσσ.1,148Β **ἡμῖν γὰρ τὸ κυρίευμα τῆς γῆς ἔδωκεν.**

κυρίευσις-εως (ἡ) (κυριεύω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ κεκτῆσθαί τινά τι, ἡ κτῆσις, ἡ ἀπόκτησις : Μελάμπ.Παλμ.475 ἐκδ. Franz. **πολλῶν ἀγαθῶν κυρίευσις,** αὐτ.491 **ἀγαθὴν ἐν ἄλλοις μελλόντων κυρίευσιν,** 'Επιφάν.2,354C **πλούσιοι ἄνδρες ἐπὶ κυριεύσει χρημάτων τε καὶ κτημάτων,** 'Αχμ.'Ονειροκρ.209,19 **τῆς κυριεύσεως τῆς εἰς τὸν ὄνον**· || νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κυριεύειν, ἡ ἅλωσις, ἡ κατάληψις, ἡ καθυπόταξις.

κυριευτικός-ή-όν πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυρίευσιν, ἤτοι τὴν κυριότητα, εἰς τὰ δικαιώματα ἰδιοκτησίας : **οὓς ἔχω κυριευτικοὺς χρηματισμούς.**

κυριευτικῶς ἐπίρρ. πάπ. μετὰ πλήρους δικαιώματος ἰδιοκτησίας : **εἰσχωρεῖν τί τινι κυριευτικῶς,** αὐτ. **ὁμολογοῦμεν διαιρεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους κυριευτικῶς.**

κυριεύω [κύριος] κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐκυρίευσα,** δημ. (ἐ)**κυρίεψα,** παθ. ἀόρ. **ἐκυριεύθην,** δημ. **κυριεύτηκα,** μτχ. παθ. παρακ. (κε)**κυριευμένος,** εἶμαι κύριος, δεσπότης ἢ κτήτωρ τινός, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κατέχω, ἐξουσιάζω, μτ. γενικ. : Ξεν.'Απομν.2,6,22 **πάντων κυριεύειν,** αὐτ.3,5,11 **ἀγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς κυριεύοντας τῆς τε 'Ασίας πάσης,** 'Αριστλ.ΗΝικ.1160b,35, Μέν.ἀπ 1099 **μυρίων γῆς πήχεων κυριεύειν,** Πολύβ.4,6,6 **μὴ μόνον τῆς εἰσόδου κυριεύειν τῆς εἰς Πελοπόννησον,** 'Αγαθαρχ.5 **τῆς θαλάσσης κυριεύειν,** 'Επιγρ. **ὧν ἁ πόλις . . κυριεύει,** Φιλόδ.Θαν.24 **σανίδων κυριεύειν,** Διόδ.Σ 1,27 **παρὰ τοῖς ἰδιώταις κυριεύειν τὴν γυναῖκα τἀνδρὸς ἐν τῇ τῆς προικὸς συγγραφῇ,** ΚΔ Λουκ.22,25 **οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν,** αὐτ.Ρωμ.14,9 **ἵνα νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ,** Πάπ. **τῶν γενημάτων κυριευέτω ὁ δεῖνα'** κ. μτ. αἰτ. : Πάπ. **τὰ σώματα καὶ τὴν βοῦν κυριευέτωσαν,** Πάπ. **τοῦ κυριεύοντος τὴν ὅλην οἰκουμένην'** κ. παθ. : 'Αριστλ.Θαυμ.238a,10 **τὸν τόπον κυριεύεσθαι ὑπὸ Λευκαδίων'** || μτγν. κ. νεώτ. γίνομαι κύριός τινος δι' ἀγῶνος, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχήν μου, καταλαμβάνω, κατακτῶ, καθυποτάσσω : Πολύβ.2,10,5 **τούτῳ τῷ τρόπῳ τεττάρων μὲν πλοίων ἐκυρίευσαν,** αὐτ.2,11,14,αὐτ.1,7,11 **ζωγρίᾳ δ' ἐκυρίευσαν πλειόνων ἢ τριακοσίων, - οἱ ἐχθροὶ ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν - τὰ φρούρια'** κ. παθ. : Παποδ.Χρ.Μηλ.123 **ὀλίγον ἔτι καὶ ἡ θέσις τῶν Τούρκων ἔμελλε νὰ κυριευθῇ ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τῶν κλεφτῶν'** || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πάθους, συνέχω, κατέχω, **καταλαμβάνω** τινὰ καὶ δὲν τὸν ἀφήνω : **τὸν ἐκυρίευσεν ὁ θυμός - ὁ φόβος,- τὸν ἔχει κυριεύσει τὸ κρασί'** || μτγν. ἀπολ. εἶμαι κυρίαρχος, δεσπότης, ἡγεμών : Χρύσ.Στωϊκ 2,244, ΚΔ Τιμ.1,6,15 **ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων'** || εἰδ. ἀστρολ. ἐπὶ τῶν πλανητῶν : Πτολ.Τετράβ.169 **κυριεύειν τοῦ σχήματός,** Βέττ.Βάλ.63,23' κ. παθ. : Πτολ.Τετράβ. 112 **οἱ κυριευόμενοι τόποι'** · **2)** ἔχω τὴν νομικὴν δύναμιν, τὸ δικαίωμα νὰ πράξω τι : Αἰσχίν.1,35 **κυριευέτωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν .. ἐπιγράφειν** [ἃς ἔχωσι τὸ δικαίωμα οἱ πρόεδροι νὰ ἐπιβάλλωσι πρόστιμον μέχρι 50 δραχμῶν]' **3)** νεώτ. **κυριεύουσαι δυνάμεις** κατὰ τὸν βοτανικὸν Ράϊνκε, τὸ σύνολον τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς καὶ τοῖς ζῴοις σκοπίμως ἐνεργουσῶν δυνάμεων, οὐχὶ πρὸς παραγωγὴν ἐνεργείας, ἀλλὰ πρὸς σκόπιμον ρύθμισιν τῶν διαφόρων αὐτῶν λειτουργιῶν' **4)** μτγν. κ. νεώτ. **ὁ κυριεύων** [ἐνν. λόγος] σόφισμα Διοδώρου τοῦ Μεγαρικοῦ, συνιστάμενον ἐν τούτῳ, ὅτι μόνον τὸ ἀληθὲς εἶναι ἀληθές, εἴτε ὄν, εἴτε μέλλον, τὸ δὲ μὴ ἀληθὲς δὲν εἶναι δυνατόν : Πλούτ.'Ηθ.133Β **διαλέγεσθαι περὶ τοῦ Κυριεύοντος ἐν δείπνῳ μέλλωμεν,** αὐτ.615Α,'Αρρ.'Επικτ. 2,19,1, Λουκ.ΒΠρ.22 **τὸν δὲ θερίζοντα καὶ τὸν κυριεύοντα καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν 'Ηλέκτραν καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον,** Θεμίστ.Λόγ.2,30Β' **5)** ρημοτ. π. κυρίευσις, κυρίευμα.

κυρίζω λεξ. κυρίσσω βλ.λ. ΕΜ 548,2 «κυρίζοντες, κερατίζοντες, κέρασι πλήσσοντες»' κ. παθ. 'Ησ. «κυρίζεσθε' τρίβεσθε».

κύριθον 'Ησ. «τὴν σφαῖραν».

κύριθρα [τὰ] 'Ησ. «προσωπεῖα ξύλινα»' πρβλ. κυριττοί.

κυρίλλειος-ον νεώτ. ὁ κυριλλικὸς βλ.λ.

κυριλλικός-ή-όν νεώτ. κ. **κυρίλλειος** ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀποδιδόμενος εἰς τὸν ἀπόστολον τῶν Σλαύων Κύριλλον : **κυριλλικὸν ἀλφάβητον** [τὸ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν ἀποστόλων τῶν Σλαύων Κυρίλλου ἐπινοηθέν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου τοῦ μεγαλογραμμάτου ρυθμοῦ].

κυρίλλιον [τὸ] μτγν. ὁ βομβύλιος βλ.λ.3)' Πολυδ. 10,68 «τὸ δὲ καλούμενον κυρίλλιον πρὸς τῶν 'Ασιανῶν βομβύλιον μὲν 'Αντισθένης εἴρηκεν ἐν τῷ Προτρεπτικῷ».

κυρῖναι [αἱ] νεώτ. χημ. τὰ κατὰ τὴν ὑδρόλυσιν τῶν πρωτεϊνῶν παραγόμενα βασικὰ πεπτά.

κύριξις-εως [ἡ] [κυρίσσω] μτγν. ἡ διὰ τῶν κεράτων πλῆξις, τὸ κεράτισμα, τὸ χτύπημα μὲ τὰ κέρατα : Αἰλ.ΖΙ 16,20 **τοῖς ἄρρεσιν εἶναί τινα συμφυῆ κύριξίν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην.**

κῡριοκλήσιαι [αἱ] [κύριος-κλῆσις] μσν. αἱ κύριαι κλήσεις, ὀνομασίαι : ΚΠορφ.'Εκθ.703 [ἐκδ. Β.].

κῡριοκράτωρ-ορος [ὁ] [κύριος-κρατῶ] μσν. ὁ ἀπόλυτος κύριος, δεσπότης : Λάσκ.Θεόδ.767 [ἐκδ. Mi.] **κυριοκράτωρ ὁ θεός.**

κῡριοκτονία [ἡ] [κυριοκτονῶ] μτγν. κ. μσν., εἰδ. τὸ κτείνειν, τὸ φονεύειν τὸν Κύριον ἡμῶν 'Ιησοῦν Χριστόν, ὁ φόνος τοῦ Κυρίου : 'Επιστ Κ Αὐτοκράτ. π.Εὐσ.Βί.Κωνστ.18 **μετὰ τὴν κυριοκτονίαν τε καὶ πατροκτονίαν ἐκείνην,** Θεοδώρ.'Εκκλ.'Ιστ.1,9, ΨΧρυσ.10,898Ε **εἰς κυριοκτονίαν ἐλάσαι.**

κῡριοκτόνος-ον [κυριοκτονῶ] μτγν. κ. μσν. ὁ φονεύων κύριον, δεσπότην τινά : 'Ιώσ.ΑΙ 7,2,1 **τὰς κυριοκτόνους ὑμῶν πράξεις** [ἐπὶ τῶν πράξεων, αἵτινες ἐφόνευσαν τὸν υἱὸν τοῦ Σαούλ]' || μτγν. κ. μσν. εἰδ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ τὸν Κύριον ἡμῶν 'Ιησοῦν Χριστὸν κτείνων, φονεύων : Γρηγ.Νύσσ. 2,871Α, Θεοδώρ.'Εκκλ.'Ιστ.4,22,183, Φώτ.Βιβλ.512,32 **τοῖς κυριοκτόνοις 'Ιουδαίοις.**

κῡριοκτονῶ-έω [κύριος-κτείνω] μσν. εἰδ. κτείνω, φονεύω τὸν Κύριον ἡμῶν 'Ιησοῦν Χριστόν : Κύριλλ. Λούκαρις 'Ιησουΐτ.8,9' **2)** ρηματ.π. κυριοκτόνος, κυριοκτονία.

κυριολεκτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ κυριολεξίαν λεγόμενος, τιθέμενος ἢ ἐννοούμενος, ὁ ἔχων τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως, ἄνευ μεταφορικῆς σημασίας.

κυριολεκτικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-ά** κατὰ τρόπον κυριολεκτικόν, κατὰ γράμμα, πράγματι, αὐτόχρημα : Εὐστ.Πον.63,61 **οὐκ ἂν δὲ εἴη κυριολεκτικῶς ἀγαπῶν, - εἶναι κυριολεκτικῶς παράφρων,** Ξενόπλ.ΖΜαντ.98 **εἶχε ἰδεῖ . . ὅλη τῇ συμφορὰ ποὺ κρεμάστηκε κυριολεκτικὰ πάνω ἀπὸ τὸ θησαυρό του.**

κῡριόλεκτος-ον [κύριος-λέγω] μτγν. κ. μσν. ὁ ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ λεγόμενος ἢ τιθέμενος, ὁ κυριολεκτικός : 'Ιω.Γεωμ.Τετράστ.457, Γρηγ.Νύσσ. 2,891D **τὸ τῶν ὑψηλῶν νοημάτων κυριόλεκτον'** **2)** ὁ ἐκ τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ ὀνομασθείς : ΨΧρυσ.11,908 [ἐκδ. Paris] **τὸν ἱκανοκόσμητον καὶ κυριόλεκτον σταυρόν.**

κῡριολέκτως ἐπίρρ. μτγν. κυριολεκτικῶς βλ.λ.: 'Ολυμπ. εἰς 'Εκκλησιαστ.4,633.

κῡριολεκτῶ-έω [κύριος-λέγω] μτγν., μσν. κ. νεώτ. μεταχειρίζομαι τὰς λέξεις ἐν τῇ κυρίᾳ ἢ τῇ γραμματικῇ αὐτῶν σημασίᾳ, λαλῶ μὲ κυριολεξίαν, ἀκριβολογῶ : 'Αλέξ.'Αφρ.Σοφ.166,6, ἀντίθ. τροπολεκτῶ' κ. παθ. χρησιμοποιοῦμαι ἐν τῇ κυριολεξίᾳ μου : Εὐστ.633,26 **κυριολεκτοῖτο ἂν ἐπ' αὐτῆς** [τῆς δέλτου] **καὶ ὁ καθ' 'Ομηρον πίναξ,** αὐτ. 836,58, αὐτ.Πον.85,36 **τὸ μὲν σκῶμμα παίζει κυριολεκτούμενον, ὁ δὲ ἔλεγχος σπουδάζει καὶ διορθοῖ, - τὸ κράζω κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν κοράκων'** || **κυριολεκτῶν** ἀντίθ. καταχρηστικῶς : Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.Ψυχ.490,19' **2)** καλῶ τινα διὰ τοῦ ὀνόματος κύριος, τιμῶ τινα διὰ τοῦ τίτλου τοῦ κυρίου : Εὐσ.Εὐαγγ.'Απ.5,149 **ἀπὸ τοῦ κυριολεκτεῖσθαι καὶ θεολογεῖσθαι τὸν δηλούμενον'** **3)** ρηματ. π. κυριολεξία.

κῡριολεξία (ἡ) (κυριολεκτῶ) μτγν., μσν. **κ.** νεώτ. τὸ κυριολεκτεῖν, ἡ χρῆσις λέξεων ἢ ἐκφράσεων ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτῶν σημασίᾳ, ἀντίθ. ἀκυρολεξία, μεταφορά : Ἑρμεί.Ἀλ.Φαῖδρ.192Α,Εὐστ.624,41 **ὁ ἐκεῖθεν ἥκων εἰς τὸν ναύσταθμον καταβαίνειν καὶ κατάγεσθαι καὶ κατέρχεσθαι λέγεται κατὰ κυριολεξίαν** (κυριολεκτικῶς)· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀκριβὴς σημασία λέξεως ἢ φράσεως.

κῡριολογία (ἡ) (κυριολογῶ) μτγν. κ. μσν. ἡ κυριολεξία βλ λ. : Ἀγαθρχ.21 **τὰ συνήθη καὶ τὰς κυριολογίας ἐν τοῖς δεινοῖς οὐ πεφευγότες,** Φιλόδ. Ρητ.1,174S,Γαλ.8,641,Λογγῖν.28,1 **οὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ,** Γρηγ.Κορ. ἐν Ρητ.8,763· ‖ ἡ ἀκριβὴς καὶ πραγματικὴ σημασία λέξεώς τινος : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπίρρ.190,3· ‖ ἀκριβολογία : Γαλ 18(2),526· **2)** τὸ καλεῖν τινα διὰ τοῦ ὀνόματος κύριος : Ἀθανάσ.1,655 **τὴν κυριολογίαν ἀρνουμένου τὴν περὶ ἑαυτοῦ.**

κῡριολογικός-ή-όν ὁ μεταχειριζόμενος τὰς λέξεις ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτῶν σημασίᾳ : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ. 5,657 **τὴν Αἰγυπτίων γραμμάτων μέθοδον . . τὴν ἱερογλυφικήν, ἧς ἡ μὲν ἐστι διὰ τῶν πρώτων στοιχείων κυριολογική, ἡ δὲ συμβολική** (ἐπὶ τῶν ἱερογλυφικῶν ἐκείνων ἅτινα συνίστανται εἰς ἁπλᾶς εἰκόνας τῶν νοουμένων πραγμάτων).

κῡριολογῶ-έω (κύριος - λέγω) μτγν. κ. μσν. κυριολεκτῶ βλ.λ.1) : Γαλ.8,640,Στέφ.Ἀθ.Ἱππ.2,420D· κ παθ. : Ἰουστ.Παραιν.Ἑλλ.19 **οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ Θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατόν,** Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ. 5,657 **τῆς συμβολικῆς ἡ μὲν κυριολογεῖται κατὰ μίμησιν, ἡ δ᾿ ὥσπερ τροπικῶς γράφεται·** **2)** κυριολεκτῶ βλ.λ.2) : Ἰουστ.Δ.Τρυφ.277 **θεολογεῖν καὶ κυριολογεῖν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον·** **3)** ρηματ π. κυριολογία.

κῡριομήτωρ-ορος (ἡ) (Κύριος-μήτηρ) μσν. ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ἤτοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ θεοτόκος Μαρία : Ἰωσὴφ 989 (ἔκδ. Mi.).

κῡριοπρασία (ἡ) (Κύριος-πρᾶσις) μσν. εἰδ. ἡ πρᾶσις, πώλησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ : ΨΧρυσ.7,340,6 **ὁ Ἰούδας ἐπὶ τὴν προδοσίαν καὶ τὴν κυριοπρασίαν ἔφθασεν.**

κύριος-ιον (κῦρος), θηλ. κ.-*ία*, κ. μαν., νεώτ. κ.δημ., θεσσ. **κῦρρος,** συγκρ. **κυριώτερος,** ὑπερθ. **κυριώτατος,** ὁ ἔχων κῦρος, ἰσχύν, ἐξουσίαν ἐπί τινος, ὁ ἐξουσιαστής, ὁ δεσπότης, ὁ κρατῶν τινος, ἐπὶ προσ. μτ. γενικ. : Πίνδ.Ι 4(5),53 **Ζεὺς ὁ πάντων κύριος,** Αἰσχ.Ἀγ 878 **ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστωμάτων,** Σοφ.ΟΚ 1041 **πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων** (σὲ καταστήσω κύριον), Ἀντιφ.3,1,1 **οἱ κύριοι πάσης τῆς πολιτείας εἰσίν,** Θουκ.4,20 **καταλύσεως . . ἧς . . κύριοί ἐστε** (ἔχετε τὸ δικαίωμα τῆς καταλύσεως), αὐτ.5,53 **κυριώτατοι δὲ τοῦ ἱεροῦ ἦσαν Ἀργεῖοι,** Πλάτ.Νόμ. 929D **οἰκοφθορῇ δὲ ὡς ὢν τῶν αὐτοῦ κύριος,** αὐτ.Κριτί.120D **θανάτου δὲ τὸν βασιλέα τῶν συγγενῶν μηδενὸς εἶναι κύριον** (νὰ μὴ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ θανατώσῃ τινά), Ξεν.Ἑλλ.2,2,18 **ἐκείνους κυρίους εἶναι εἰρήνης καὶ πολέμου** (νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ κάμνωσιν εἰρήνην ἢ πόλεμον), Ἰσοκρ.19,34 **τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν . . τῶν αὐτοῦ κυρίας . . κατέστησε,** Δημ.18 **πόλεων καὶ τόπων, ὧν ἦμέν ποτε κύριοι,** Πολύβ.1,8,4 **κύριος γενόμενος τῶν ἀντιπολιτευομένων** (καταβαλών, νικήσας τοὺς ἀντιπολιτευομένους), αὐτ.3,98,10 **εἰς τὸν κύριον τῶν πραγμάτων** (ὁ κατέχων τὴν διοίκησιν χώρας τινός), αὐτ.6,14,4 **τιμῆς . . καὶ τιμωρίας ἐν τῇ πολιτείᾳ μόνος ὁ δῆμος κύριος,** Ἐπιγρ. **ὁ κυριώτατος θεὸς τοῦ ἱεροῦ** (ἐπὶ θεοῦ εἰς ὃν ἔχει ἀφιερωθῆ ναός τις), -**ἡ κυβέρνησις εἶναι κυρία τῆς καταστάσεως·** κ. ἐμπροθ. (περί τινος) : Ἀριστλ.Πολιτ.1286a,24 **περὶ τῶν γ᾿ ἄλλων εἶναι δεῖ κυρίους·** ‖ μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὃν ἀνήκει τι κατὰ κυριότητα, ὁ κάτοχος, ἰδιοκτήτης τινός : ΚΔ Ματθ.21,40 **ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος,** αὐτ.Λουκ.10,2 **δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ,** Πάπ. **κύριον εἶναι τῶν ἐμαυτοῦ ὑπαρχόντων,** - **εἶναι κύριος πολλῶν γαιῶν - οἰκιῶν·** ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. ἐν φρ. **κύριός εἰμι** μτ. ἀπαρφ. ἔχω τὴν ἐξουσίαν, τὸ δικαίωμα νὰ πράξω τι : Αἰσχ.Ἀγ.104 **κύριός εἰμι θροεῖν,** Εὐρ.Ἰκ.1189 **οὗτος κύριος . . ὁρκωμοτεῖν** (πιθ. γρ. ἀντὶ ὁρκωμοτῶν), Θουκ.5,63 **κύριον εἶναι ἀπάγειν στρατιάν,** αὐτ.8,5 **κύριος ἦν . . ἀποστέλλειν . . στρατιάν,** αὐτ.4,18 **κυριώτεροι νομίζοντες εἶναι δοῦναι** (ἱκανώτεροι νὰ δώσωσι), Ἀνδοκ.4,9 **τοὺς δικαστὰς ἀπολέσαι μὲν κυρίους εἶναι,** Ξεν.Ἀν.5,7, 27 **οὐκ ἔσεσθε κύριοι οὔτε ἀνελέσθαι πόλεμον.. οὔτε καταλῦσαι,** Πλάτ.Ἐπιστ.346C . . **γιγνέσθω ἀνελέσθαι,** Ἀριστλ.Πολιτ.1287,16 **εἰσὶ . . αἱ ἀρχαὶ κύριαι κρίνειν,** - **εἶμαι κύριος νά κάνω ὅ,τι θέλω στό σπίτι μου·** ‖ ὁμ. κ- **τοῦ μὴ μεθυσθῆναι** (ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μὴ . .) : αὐτ.ΗΝικ.1113b,32· κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Πλάτ.Πολ.429B **κύριοι ἂν εἶεν ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν** (πόλιν)· ‖ ὁμ. ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως : Ἠσαΐ.6,4 **ἀποστερῶν ὑμᾶς τοῦ κυρίους γενέσθαι, ὅντινα δεῖ καταστήσασθαι·** ‖ ὁμ. κ. μτ. μτχ. : Θουκ.5,34 **μήτε πριαμένους τι ἢ πωλοῦντας κυρίους εἶναι,** αὐτ.8,51 **κύριος ἦν αὐτὸς πράσσων ταῦτα,** Πολύβ.6,37,8 **κύριος δ᾿ ἐστὶ καὶ ζημιῶν ὁ χιλίαρχος . . καὶ μαστιγῶν,** αὐτ.18,37,10 **κυρίους εἶναι βουλευομένους ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν,** Ἐπιγρ. **κύριοι ἐόντω συλέοντες·** **2)** κ. ἀπολ. ὁ ἔχων κῦρος, δύναμιν, ἐξουσίαν, ὁ ὑπέρτατος : Αἰσχ.Ἰκ.965 **τί τῶνδε κυριωτέρους μένεις;,** Εὐρ.Βάκχ.505 **κυριώτερος σέθεν,** Ἀριστλ.Ρητ.1402a,1 **ὁ πατὴρ μέχρι τούτου κύριος** (ἐστι)· ‖ **τὸ κύριον** ἡ κυβερνῶσα δύναμις ἢ ἐξουσία ἔν τινι πολιτείᾳ : Πλάτ. Πολ.565A **ὃ δὴ πλεῖστόν τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατίᾳ,** Ἀριστλ.Πολιτ.1281a,11 **τί δεῖ τὸ κύριον εἶναι τῆς πόλεως . . τὸ πλῆθος ἢ τοὺς πλουσίους·** ‖ ὁμ. **τὰ κύρια** αἱ ὑπέρταται ἀρχαί, οἱ ὕπατοι ἄρχοντες : Σοφ.ΟΚ 915 **τὰ τῆσδε γῆς κύρια** (οἱ νόμοι καὶ οἱ θεσμοὶ τῆς χώρας), Δημ.424 **τά κύρι᾿ ἅττα ποτ᾿ ἐστ᾿ ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων** (αἱ ἀνώταται ἀρχαί), Ἀριστλ.Ρητ.1365b,27· ‖ **κυρία ἐκκλησία** ἐν Ἀθήναις, ἡ νόμιμος καὶ ὡρισμένη, καθ᾿ ἣν ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, ἀντίθ. σύγκλητος ἐκκλησία (ἡ δι᾿ ἐκτάκτους ὑποθέσεις συγκαλουμένη) : Ἀριστφ.Ἀχ.19 **οὔσης κυρίας ἐκκλησίας ἑωθινῆς ἔρημος ἡ πνύξ,** Ἀριστλ.Ἀθήν.43,4 **προγράφουσι . . τὰς ἐκκλησίας οὗτοι· μίαν μὲν κυρίαν, ἐν ᾗ δεῖ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονεῖν εἰ δοκοῦσι καλῶς ἄρχειν,** Ἐπιγρ.· ‖ ὁμ. **κυρία ἀγορά** : Ἐπιγρ.· **3)** ἐπὶ πραγμάτων, μτ. γενικ. : Σεραπ.ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 1,99 **ὁ τῆς ὥρας τῆς καταρχῆς κύριος** (ἀστήρ)· ‖ κ. ἀπολ. ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων, ἰδιοτήτων κτт., ὁ πρωτεύων, ὁ ὑπερισχύων, ὁ ἐπικρατέστερος, ὁ σπουδαιότερος, ὁ σημαντικώτερος, ὁ μεγαλύτερος, ὁ οὐσιώδης : Εὐρ.Ἡρακλ.143 **ἀστοὶ κατ᾿ ἀστῶν κυρίους κραίνειν δίκας** (ἐγκύρους), αὐτ.ΙΑ 318 **οὑμὸς οὐχ ὁ τοῦδε μῦθος κυριώτερος λέγειν** (ἔχει μεγαλύτερον κῦρος), Ἀνδοκ.1,88 **τὰς μὲν δίκας . . καὶ τὰς διαίτας ἐποιήσατε κυρίας εἶναι,** Πλάτ.Κρίτ.50B **ὅς τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι,** αὐτ.Σοφ.230D **κυριωτάτη τῶν καθάρσεων** (ἐπὶ σπουδαίων θεραπευτικῶν μέσων), Ἀριστλ.Πολιτ.1282b,15 **ἐν τῇ κυριωτάτῃ** (τῶν ἐπιστημῶν), αὐτ Οὐρ.285a,26 **αἱ κυριώτεραι ἀρχαί,** αὐτ.ΗΝικ.1143b,34 (ἡ φρόνησις) **τῆς σοφίας κυριωτέρα,** αὐτ.Α᾿Ὑστ.86a,23 **κυριωτέρα ἡ καθόλου** (ἀπόδειξις), Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,30U,αὐτ.Δόξ.9 **τά κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως,** Φιλόδ.Ὀργ.86W **κύ-**

ριαι δόξαι (ἐπί τινων δοξοσιῶν τοῦ Ἐπικούρου), Πλούτ.Κάμ.21 **τὰ δὲ κυριώτατα καὶ μέγιστα τῶν ἱερῶν . . λαβοῦσαι**, Γαλ 1,299 **κυριωτάτη κένωσις**, Φιλόστρ.Γυμν.50 **κυριώτερα μέρη τοῦ σώματος**, αὐτ.Σοφ.1,22,4 **τὸ κυριώτατον τῆς Ἐφέσου**, - **ὁ κύριος συντελεστὴς τῆς προόδου**, - **ἡ κυρία ἀφορμὴ διενέξεων**, - **ὁ κύριος λόγος τῆς παραιτήσεως τοῦ Προέδρου**, - **τά κύρια συστατικά**, - **τὸ κύριον σῶμα τοῦ στρατοῦ**, φρ. **πρῶτον καὶ κύριον** (ὡς ἐπίρρ. ἐν πρώτοις, πρωτίστως, κατὰ πρώτιστον λόγον)· ‖ **τὰ κυριώτατα** τὰ σπουδαιότερα ὄργανα : Γαλ.1,385· **4**) ὁ ἔγκυρος, ὁ ἔχων τὸ νόμιμον κῦρος, ἰσχύν, ἀντίθ. ἄκυρος : Λυσ.18,15 **τὰς μὲν πρὸς ἐκείνους συνθήκας κυρίας ποιήσετε, τὰς δὲ** πρὸς αὐτοὺς ἀκύρους, Πλάτ.926D **κύρια τελοῦντες τὰ τούτων δόγματα**, αὐτ.Θεαίτ.179B **τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ**, Δημ.545 **ἔστω τὰ κριθέντα** ὑπὸ **τοῦ διαιτητοῦ κύρια**, αὐτ.700, Πάπ. **ἡ συγγραφὴ ἥδε κυρία ἔστω**· **5**) νόμιμος, θεμιτός, ἁρμόδιος, κανονικός : Αἰσχ.Εὐμ.127 **ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται**, αὐτ.960 **κύρι' ἔχοντες** (ἔχοντες τὴν πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν)· **6**) ἐπὶ χρόνου, ὁ διατεταγμένος, ὁ προσδιωρισμένος, ὁ ὡρισμένος : Ιλ.Ο 6,32 **κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ** (ἐπὶ ἐγκύου γυναικὸς διανυούσης τὸν ἔνατον μῆνα), Ἡρ.5,50 ἡ **κυρίη ἡμέρη ἐγένετο τῆς ὑποκρίσιος**, αὐτ.93, αὐτ.1,48 **φυλάξας τὴν κυρίην τῶν ἡμερέων**, αὐτ.6,129, Αἰσχ.Ἱκ.732 **χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ**, αὐτ.Ἀγ.766 **ὅτε τὸ κύριον μόλῃ φάος τόκου** (ὁ διωρισμένος χρόνος), αὐτ.Εὐμ.544 **κύριον μένει τέλος**, Εὐρ.Ἀλκ.105 **τόδε κύριον ἦμαρ**, αὐτ.Ὀρ.48, Δημ.541 **ἧκεν ἡ κυρία** (ἡμέρα), Διον.Ἀλ.Ρωμ 1,86 **τῇ κυρίᾳ τῶν ἡμερῶν ἐξῄεσαν**· ‖ ὁμ. κ. ἄνευ τοῦ **ἡμέρα** : Φώτ.Λέξ.191,7 «**κυρία**, ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ἡμέρα» : Δημ.544 **ἧκεν ἡ κυρία τοῦ νόμου** (ἡμέρα)· ὁμ. **αἱ κύριαι** (ἐνν. ἡμέραι) κριτικαί : Ἱππ. Παθ.9· **7**) ὁ πραγματικός, ὁ φυσικός, ὁ θεμελιώδης : Ἀριστλ.ΗΝικ.1144b,4 **ἡ κυρία ἀρετὴ** (ἡ κυρίως λεγομένη ἀρετή), Θεόφρ.ΦΙ 4,15,1 (φλοιὸς) **ὁ κύριος**· ‖ εἰδ. ρητορ. κ. γραμμ. ὁ πραγματικός, ὁ κυριολεκτικός, οὗ γίνεται χρῆσις ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ καὶ φυσικῇ σημασίᾳ, ὅθ. κ. συνήθης, κοινός, ἀντίθ. μεταφορά, γλῶττα, μεταφορικός, τροπικός : Ἀριστλ.Ρητ.1404b,6 **τῶν δ' ὀνομάτων σαφῆ μὲν ποιεῖ τὰ κύρια**, αὐτ.1410b,12, αὐτ.Ποιητ. 1457b,1 **ἅπαν δὲ ὄνομά ἐστιν ἢ κύριον ἢ γλῶττα ἢ μεταφορὰ . . λέγω δὲ κύριον μὲν ᾧ χρῶνται ἕκαστοι**, Διον.Ἀλ.Συνθ.24 **σπάνει κυρίου ὀνόματος** (ἐλλείψει συνήθους ὅρου), αὐτ.3 **κυριώτατα ὀνόματα** (λίαν συνήθη), Φιλόδ.Ρητ.1,181S **κύριαι** (λέξεις), Διογ.Λ 10,13,- **ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως**· ὁμ. **κατά τὸν κύριον τρόπον**, ἀντίθ. καταχρωμένη : Φιλόδ.Ρητ.1,59S· ‖ **κύριον ὄνομα** τὸ ἰδιαίτερον ὄνομα, δι' οὗ διακρίνεται τῶν ἄλλων ὁμοειδῶν ὡρισμένον τι πρόσωπον, ζῷον ἢ πρᾶγμα, γραφόμενον διὰ κεφαλαίου ἀρκτικοῦ γράμματος : Πολύβ.6,46,10 **εἴ τις μὴ τοῖς κυρίοις** ὀνόμασι **προσέχοι**, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.10,11, Ἡρωδιαν.7,5,8 **τῷ τε κυρίῳ αὐτοῦ ὀνόματι προσθέντες Ἀφρικανὸν ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν** (ἀντίθ. προσηγορικόν)· ‖ νεώτ. συντ. **κυρία πρότασις** ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται αἱ ἄλλαι (ἀντίθ. ἐξηρτημένη)· **8**) τὸ ἀρσ. **κύριος** ὡς οὐσ. ὁ δεσπότης, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ κτήτωρ, ὁ ἀφέντης, τὸ ἀφεντικό, ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς οἰκέτας, τοὺς δούλους, τοὺς ὑπηρέτας : Αἰσχ.Χο.658 **ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων**, αὐτ.689, Σοφ. Αἴ.734 **τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον**, αὐτ.ΟΚ 288 **ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών**, ΚΔ Ματθ.6,24 **οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν**, αὐτ.Μᾶρκ.13,35 **οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται**, - **μέσα εἶναι ὁ κύριός (σου);**· ‖ **νεώτ. κ.** δημ. προσηγορία τοῦ οἰκοδεσπότου ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ : **ἐξῆλθε ὁ κύριός μου**· ‖ μ. **ὁ κύριος** ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ὁ οἰκοδεσπότης: Ἀντιφ.2,4,7 **οὐδὲν θαυμαστὸν ἔπαθεν ὑπὸ τῶν κυρίων ἐχθρῶν μοι ὄντων**, Ἀριστλ.Πολιτ.1269b,10 **τῶν ἴσων ἀξιοῦσιν ἑαυτοὺς τοῖς κυρίοις**, Πάπ. **τοὺς κυρίους τῶν οἰκιῶν**· ‖ ὁ σύζυγος ὡς κύριος τοῦ οἴκου, τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων· Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.965 «ἡ δεῖνα καὶ ὁ κύριος, τουτέστιν ὁ ἀνήρ», Εὐστ.Πον.40,90 «ἡ . . Ἀττικὴ γλῶσσα τὸν κύριον ἐπὶ ἀνδρὸς τίθησιν, ᾧ γυναῖκα ὁ νόμος συνέζευξε, κυριεύειν τεταγμένον» : **θὰ μᾶς κάμετε βέβαια τὴν τιμὴν νὰ μᾶς γνωρίσητε καὶ τὸν κύριόν σας**· ‖ φύλαξ, ἐπίτροπος, κηδεμὼν γυναικός : Ἰσαῖ.6,32 **θυγάτηρ ἦν μία, ἧς ἐπειδὴ κύριος κατασταίη**, Δημ.1362 **σίτου εἰς Ὠδεῖον εἶναι δικάσασθαι** ὑπὲρ τῆς γυναικὸς **τῷ κυρίῳ**, Δίων Χρ.1,353 **γυναῖκα ἔλαβεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, τῶν κυρίων διδόντων**, Πάπ.· ‖ κ. γεν. ἐπίτροπος, κηδεμών, ἐπιμελητής : Πλάτ.Ἐπιστ.324B **εἰ θᾶττον ἐμαυτοῦ γενοίμην κύριος**, Ἰσαῖ.2,10 **τούτων ἅμα καὶ ἐπίτροπος καὶ κύριος καὶ ἀντίδικος ἦν**, Δημ.1054 **οὐκέτι οἷόν τ' ἦν . . κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι**, αὐτ.1134, Μέν.Ἐπιτρ.89 **κύριος γεγενημένος τούτου**, Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,27 **τὴν ἐλευθερίαν εὑράμενος αὐτοῦ τὸ λοιπὸν κύριός ἐστιν** (ὁ θεράπων)· ‖ μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τιμητικὴ προσηγορία ἀνδρὸς καὶ ἰδ. τοῦ ἀνήκοντος εἰς καλὴν κοινωνικὴν τάξιν : Πολύβ.7,9,5 **κυρίους Καρχηδονίους καὶ Ἀννίβαν τὸν στρατηγόν**, ΚΔ Πράξ.16,30 **κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν**, αὐτ.Ἰω.12,21 **κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν**, Πάπ. **λογιώτατε ἔκδικε κύριε**, αὐτ. **ὁ κύριος Βελισάριος τραπεζίτης**, αὐτ. **τῷ ἁγιωτάτῳ πατρὶ κυρίῳ ἀββᾷ Σενούθῃ ἐπισκόπῳ**, - **τὴν πήρανε δυὸ κύριοι στὸ ἁμάξι τους**, - **οἱ κύριοι βουλευταὶ παρακαλοῦνται νὰ καταλάβουν τὰς ἕδρας των**· ‖ νεώτ. ἄνθρωπος σοβαρὸς καὶ ἀξιοπρεπής : **ὁ Γ εἶναι κύριος καθὼς πρέπει**, - **δὲ φέρθηκε καθόλου σὰν κύριος**· **9**) ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν κ. ἰδ. ἐν τῇ Ἀνατολῇ : Ἐπιγρ. **Κρόνος κύριος**, Ἐπιγρ. Ζεὺς κύριος, Ἐπιγρ. **ἡ κυρία Ἄρτεμις**, Πάπ. **Σεκνεβτῦνις ὁ κύριος θεός**, Πάπ. **κύριος Σάραπις**, αὐτ. **θύειν τοῖς κυρίοις θεοῖς**, αὐτ. **ὁ κυριώτατος θεός**· ‖ ἐπὶ θεοποιηθέντων ἡγεμόνων: Ἐπιγρ. **τοῦ κυρίου βασιλέος θεοῦ**, Ἐπιγρ. **οἱ κύριοι θεοὶ μέγιστοι** (ἐπὶ τοῦ Πτολεμαίου 14ου κ. τῆς Κλεοπάτρας)· ‖ ὅθ. γεν. ἐπὶ ἡγεμόνων : Ἐπιγρ. **βασιλεὺς Ἡρώδης κύριος**· κ. ἐπὶ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων : ΚΔ Πράξ.25,26 **περὶ οὗ ἀσφαλές τι γράψαι τῷ κυρίῳ οὐκ ἔχω**, Πάπ. **θεὸς καὶ κύριος Καῖσαρ Αὐτοκράτωρ**, αὐτ. **ὁ θεοφιλέστατος** κύριος **ἡμῶν**, αὐτ. **οἱ κύριοι ἡμῶν οἱ ἐπιφανέστατοι Καίσαρες**· ‖ μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ὡς κύριον ὄνομα, **ὁ κύριος ὁ Θεός** : ΠΔ Γεν.11,5 **κατέβη κύριος ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον**, ΚΔ Ματ.4,10, αὐτ.Λουκ. 1,28 **χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετά σοῦ**, φρ. Μηνοῖ.11,9 Συνξ. **ἀπῆλθε πρὸς Κύριον** (ἀπέθανε),-**ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον**, - **μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου**· ὁμ. νεώτ. φρ. **Κύριος οἶδε τί μέλλει νὰ γίνῃ** (ποιὸς ξέρει, εἶναι ἄγνωστον), -**Σοὶ Κύριε** (ἐπὶ ἀπολύτου ὑποταγῆς), -**Θεὲ καὶ Κύριε**, - **Κύριε τῶν Δυνάμεων** (ὡς ἐκφρ. ἀπορίας καὶ καταπλήξεως), -**Κύριε ἐλέησον** (τελετουργικὴ φράσις ἐν χρ. ἐν τῷ λόγῳ πρὸς δήλωσιν μεγάλης ἀπορίας), παροιμ. **τὸ πολὺ τὸ κύριε ἐλέησον τὸ βαριέται κι ὁ Θεὸς** ἢ **κι ὁ παπὰς** (ἐπὶ πράγμ. καθισταμένου λίαν ἐνοχλητικοῦ ὡς ἐκ τῆς συχνῆς αὐτοῦ ἐπαναλήψεως)· ‖ εἰδ. ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ : ΚΔ 15,25 **προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι**, αὐτ.Λουκ 23,42 **μνήσθητί μου, Κύριε,**

ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, αὐτ.Κορινθ.Ι,12,3, **-Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὲ υἱὲ καὶ λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.**

κυριοσύνη (ἡ) πάπ. ἡ ἰδιότης τοῦ κυρίου : **κινδύνῳ ἡμῶν καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν κυριοσύνης εἰς σὴν ἀσφάλειαν πεποιήμεθα τὴν ἀλληλέγγυον.**

κυριότης-ητος (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τις κύριός τινος, ἡ δύναμις, ἡ ἐξουσία τοῦ κυρίου, ἡ κυριαρχία, τὸ κράτος : ΚΔ Ἐφεσ.Ι,21 **ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος,** αὐτ.Κολ.Ι,16 **θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαὶ εἴτε ἐξουσίαι,** Μηναῖ.ΙΙ,10 Ὠδ.5 Τριαδ. **μίαν ἀρχὴν.. μίαν κυριότητα καταγγέλλων τῆς ὑπερθέου.. Τριάδος,** Καισάρ Δαπ. ἐν Σάθ.3,139 **προσέλαβες.. ὑπὸ τῶν δυνάμεων τὴν δύναμιν, ὑπὸ τῶν κυριοτήτων τὴν κυριότητα, ἐκ τῶν ἀρχῶν τὴν ἀρχήν·** || νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τις κύριος, κάτοχός τινος, τὸ ἐμπράγματον δικαίωμα φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν, κάρπωσιν καὶ διάθεσιν πράγματός τινος : **κυριότης κτήματος, - κυριότης ζῴου·** || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας· || μτγν. τὸ κτῆμα, ἡ ἰδιοκτησία : Δοσίθ.376Κ· **2)** πάπ. ὡς συγκεκρ. ἡ ἀρχή, ἡ ἐξουσία : Πάπ. **παρακαλῶ πάντα κριτὴν καὶ δικαστὴν καὶ ἐξουσίαν καὶ κυριότητα ἀεὶ παραφυλάξαι ἐρρωμένην τὴν δι αθήκην·** **3)** ἡ κυρία, ἡ νόμιμος χρῆσις ὅρου τινός : Δαμάσκ.Ἀρχ.306.

Κῦρις Ἡσ. «ὁ Ἄδωνις».

κῦρις (ὁ) πάπ., μσν. κ. δημ. κ. **κύρις** κ. **κύρης** ἀντὶ τοῦ κύριος, ὡς τιμητικὴ προσφώνησις : Πάπ. **ἄσπασαι τὸν κῦρίν μου·** || μσν. κ. δημ. ὁμ. ἀντὶ τοῦ πατήρ, βλ. κύρης : Γεωργιλ.Θρ.Κ ἐν Κορ. Ἄτ.2,228 ἐν λ. μαγκούριν **ὁ κύρις βλέπει τὸ παιδίν, καὶ τὸ παιδὶ τὸν κύριν,** Ἐρωτόκρ.Ι,69 **ἐκαμαρώνασίν τηνε ὁ κύρις τσι κ' ἡ μάννα.**

κῦρίσσω κ. ἀττ. **κυρίττω,** μέλλ. **κυρίξω,** πλήττω, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, ὡς ὁ κριός· Ἡσ. «κέρασι μάχεσθαι», Φώτ.Λέξ.191,18 «κυρίττοντες· κυρίως ἐπὶ τῶν κριῶν, ὅταν ἐνσείωσιν ἀλλήλοις τοῖς κέρασιν» : Ἀριστλ.ΖΓ 769b,20 **τοὺς μὲν αἰγὶ φυσῶντι πῦρ· τοὺς δέ, οἷ κυρίττοντι·** ὁμ. κ. ἐπὶ ταύρων : Αἰσχ.ἀπ.23 **ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν τιν' ἀρχάν,** Πλάτ.Γοργ.516Α **παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας ἑαυτὸν μηδὲ κυρίττοντας,** Γαλ.4,692 **βοὸς μόσχον .. εἶδον κυρίττοντα πρὶν φῦσαι τὰ κέρατα·** κ. γεν. ἐπὶ ζῴων : Δίων Χρ.2,158 **θηρίων καὶ βοσκημάτων.. κυριττόντων τε ἄλληλα καὶ πατούντων·** ὁμ. κ. ἐπὶ προσ. : Πλάτ.Πολ.586Β **ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι·** || μτφ. ἐπὶ πτωμάτων ἐπιπλεόντων καὶ πληττομένων κατὰ τῆς ἀκτῆς : Αἰσχ.Πέρσ.310 **οἵδ' ἀμφὶ νῆσον.. κυκώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα·** || **ὁ κυρίττων** (ἐνν. λόγος) λογικὸν δίλημμα: Χρύσ.Στωϊκ.2,94· **2)** ρηματ. π. κύριξις.

κυρίτσης (ὁ) μσν. ὑποκορ. τοῦ κύρης βλ.λ.

κυριττοί Ἡσ. «οἱ ἔχοντες τὰ ξύλινα προσωπεῖα κατὰ Ἰταλίαν καὶ ἑορτάζοντες τῇ Κορυθαλίᾳ γελοιασταί»· πρβλ. κύριθρα.

κῦριῶ-όω (κύριος) μτγν. ἀντὶ κυρῶ βλ.λ., ἀμφ. ἐν Φιλοδ Εὐσ.107 (παθ.).

κῦριώδης-ους-ες (κύριος) μτγν. σπουδαῖος, κρίσιμος : Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπιστ.594Α **τοῦ γὰρ κεφαλαιωδεστέρου καὶ κυριωδεστέρου.**

κῦριωνυμία (ἡ) σχόλ. ἡ ἰδιαιτέρα, ἰδιάζουσα ὀνομασία : Εὐστ.652,40 **γάμῳ ὑποπεσοῦσαι καὶ τεκοῦσαι νύμφαι καλοῦνται κατά τινα κυριωνυμίαν,** αὐτ.1892,51.

κῦριωνυμικῶς ἐπίρρ. μσν. κατ' ἰδίαν ὀνομασίαν, δι' ἰδιαιτέρου ὀνόματος : Πεδιάσ.Ι ἐν Θεόκρ. Σύρ.3 **οὐ κυριωνυμικῶς εἶπε τὸν Πᾶνα, ἀλλὰ ἰθυντῆρα τῶν θρεμμάτων.**

κῦριώνῠμος-ον (κύριος - ὄνομα) μσν. ὁ ὠνομασμένος ἐκ τοῦ Κυρίου, ὁ λαβὼν τὸ ὄνομά του ἐκ τοῦ Κυρίου : ΨΧρυσ 7,318 **χρεώστης ἀπεφάνθην τῆς προτέρας κυριωνύμου κυριακῆς·** , ὁμ. **κυριώνυμος ἡμέρα** ἡ Κυριακή : Βαλσ.Καν.29 Λαοδ.κ. 839,Παχυμ.Γ Ἱστ.8 **ἐν μιᾷ τῶν κυριωνύμων ἡμερῶν·** ὁμ. κ. ἄνευ τοῦ ἡμέρα : Εὐστ.Πον.42,48.

κῦριωνῠμῶ-έω μσν. καλῶ τινα δι' ἰδίου, κυρίου ὀνόματος : Εὐστ.635,6 **τοῦ ἥρωος οὕτω** (Ἐλλεροφόντης) **κυριωνυμουμένου κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐν ἀρχῇ βῆτα·** **2)** ὀνομάζω, καλῶ τινα κύριον : Δούκ.Ἱστ.Βυζ 132Α **κυριωνυμοῦντες καὶ ἀρχηγὸν ἀναγορεύοντες.**

κυρίως (κύριος) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς κύριον, δεσπότην, αὐθέντην, μετὰ πλήρους κύρους, ἐξουσίας : Ἰσοκρ.4,137 **τὰς τε πόλεις τὰς Ἑλληνίδας οὕτω κυρίως παρείληφεν ὥστε τὰς μὲν αὐτῶν κατασκάπτειν,** Ἀριστλ. Ἀθ.3,6 **κολάζουσα καὶ ζημιοῦσα πάντας τοὺς ἀκοσμοῦντας κυρίως,** Ἐπιγρ **ζημιούτω ὁ ἱερεὺς μέχρι πέντε δραχμέων κυρίως·** **2)** Ἡσ. «βεβαίως, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς» : Αἰσχ.Χο785 **τυχεῖν δὲ μου κυρίως τὰ σώφροσυνευ** (sic) **μαιομένοις ἰδεῖν·** **3)** κανονικῶς, ὁμαλῶς, νομίμως, δικαίως : Αἰσχ. Ἀγ.178 **τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν,** Πλάτ.Νόμ.925C **ὧν ὁ κλῆρος γιγνέσθω κυρίως,** Ἰσαῖ.7,26,Δημ.954 **κυρίως δόντος τοῦ πατρὸς τοῦ σοῦ κατὰ τοὺς νόμους αὐτὴν γεγαμῆσθαι·** || **κυρίως αἰτεῖσθαι** δικαιωματικῶς : Σοφ.Φιλ.63 **οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ·** **4)** μετ' ἀκριβείας, ἀκριβῶς, ὀρθῶς : Πλάτ Παρμ.136C **εἰ μέλλεις τελέως γυμνασάμενος κυρίως διόψεσθαι τὸ ἀληθές,** αὐτ. Νόμ.896Β· **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. πρωτίστως, κατ' ἐξοχήν, πρὸ παντός, κατὰ πρῶτον λόγον : Ἀριστλ ΗΝικ.1157a,31 **πρώτως καὶ κυρίως,** αὐτ.Ψυχ 412b,9 **τὸ κυρίως** (ἐν καὶ εἶναι), **-μᾶς ἐνδιαφέρει κυρίως νὰ μάθωμεν·** || νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐξοχήν, πρωτίστως : **κυρίως ἐσένα ἤθελα·** **6)** κ. νεώτ. ἐπὶ λέξεων, κατὰ τὴν κυρίαν, τὴν ἀκριβῆ σημασίαν, κυριολεκτικῶς, ἀντίθ. μεταφορᾷ ἢ κατὰ μεταφοράν : Ἀριστλ.Τοπ.123a,35 **κυρίως κατά τινος κατηγορεῖσθαι,** αὐτ.Μεταφ.1015a,14 **κυρίως λέγεσθαι,** αὐτ.ΗΝικ.1098a,6 **κυριώτερον λέγεσθαι,** αὐτ.Κατ. 14a,27 **κυριώτατα λέγεσθαι,** Πολύβ.2,22,1 **ἡ γὰρ λέξις αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως,** αὐτ 3,33,11, Διον. Θρ.632,23, Φιλόδ. Ποιημ. 5,19,Στράβ.3,5,5 **ἐπὶ τῶν κυρίως λεγομένων στηλῶν,** φρ. **κυρίως εἰπεῖν** (ἀκριβῶς εἰπεῖν)· **7)** ἐν εἰδικῇ, ἐξαιρετικῇ σημασίᾳ : Ὀλυμπ.Μετ.306,29.

κύρκας (ὁ) μσν. ἡ ἰνδικὴ ὄρνις, ὁ γάλλος, ὁ κοῦρκος· **2)** μτφ. ὡς θωπευτικὴ προσηγορία τῶν ἀνδρῶν παρὰ τῶν γυναικῶν : Διγεν.Ἀκρ.2952 **ἡ κόρη δ' ἐτραγῴδει, | εὐχαριστοῦσα ἔρωτι γλυκὺν διδόντι κύρκαν,** αὐτ.4599 **αὕτω καὶ νῦν ἀνάστησον τὸν φίλτατόν μου κύρκαν.**

κυρκαίη (ἡ) λεξ. (πιθ. ἐσφ.) ἀντὶ κυρβαίη βλ.λ. : Σουΐδ. ἐν λ. Ὅμηρος.

κυρκάνη (ἡ) λεξ. ἡ ταραχή· ΕΜ 548,43 «κυρκάνη, ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος εἴρηται, παρὰ τοῖς παλαιοῖς», πρβλ. Ἡρωδιαν.Τεχν.Λειφ.Ι,451.

κυρκανῶ-άω (κυρκάνη) κινῶ, ταράσσω, μειγνύω, ἀνακατώνω· Ἡσ. «κυρκανᾷ, κυκᾷ, ταράσσει», Σουΐδ. «κυρκανᾶν, ταράσσειν, κινεῖν»· κτ. παθ. : Ἱππ.Γυν.Ι,57 **καὶ ἔστιν ᾗσι κυρκανᾶται** (τὸ αἷμα)· **2)** μτφ. τεχνάζομαι, σχεδιάζω, ραδιουργῶ : Ἀριστφ.Θεσμ.429 **ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν,** αὐτ.852.

κύρμα-ατος (τὸ) (κύρω) πᾶν ὅ,τι συναντᾷ τις ἢ εὑρίσκει, τὸ εὕρημα, τὸ ἕρμαιον, ἡ λεία, ἐν φρ. **κύρμα γίγνεσθαι,** μτ.δοτ. : Ἰλ.Ε 488 **ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε,** αὐτ.Ρ 272, Ὀδ Γ

271 οἰωνοῖσιν.. **κύρμα γενέσθαι,** αὐτ.Ε 473 **θήρεσσιν.. κύρμα γένωμαι,** αὐτ.Ο 480 **φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι· 2)** ἐπὶ προσ., ὡς ὕβρις, ὁ ἀπατεὼν καὶ πανοῦργος· Ἡσ. «ἐπίτευγμα, πολλοῖς ἐγκεκυρηκὼς πράγμασι» : Ἀριστφ.Ὀρν.431 **σόφισμα, κύρμα, τρῖμμα, παιπάλημ' ὅλον·** πρβλ. κάθαρμα, κνώδαλον, περίτριμμα.

κύρνα Ἡσ. «κρανία».

κύρνικα Ἡσ. «κώδια».

Κύρνιος-ία-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Κύρνον, τὴν Κορσικήν, ὁ τῆς Κύρνου, ὁ ἐκ τῆς Κύρνου : παροιμ. **Κυρνία γῆ** (φωλεὰ ληστῶν)· Διογεν 5.35 «Κυρνία γῆ· ἐπὶ τῶν χωρῶν τῶν λῃστὰς ἐχουσῶν. Τοιαύτη γὰρ ἡ Κύρνος πρώην»· || τὸ ἀρσ. ἐν πληθ. **Κύρνιοι** οἱ κάτοικοι τῆς Κύρνου, οἱ ἐκ Κύρνου καταγόμενοι : Ἡρ. 7,165, Ἀθήν.2,47Α **πολυχρονίους.. εἶναι τοὺς Κυρνίους.. διὰ τὸ μέλιτι ἀεὶ χρῆσθαι.**

κύρνος (ὁ) ἀρχ. ὄν. τῆς Κορσικῆς : Ἡρ.1,165· **2)** Ἡσ.«Κύρνοι, οἱ νόθοι», Φώτ.Λέξ.191,22.

κυροζίτης (ὁ) νεώτ. διθειοῦχος σίδηρος.

κῦρος-ους (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑφίστη ἰσχύς, δύναμις, ἡ πλήρης ἐξουσία : Ἡρ.6,109 **ἐς σέ τοι τούτων ἀνήκει τῶν πρηγμάτων τὸ κῦρος ἔχειν,** Αἰσχ.Ἱκ.391 **κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν ὡς οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ,** Θουκ 5,38 (αἱ βουλαὶ) **αἵπερ ἅπαν τὸ κῦρος ἔχουσι,** Πλάτ. Κρατ.435C **ἐὰν μὴ ἐᾷς τι τὴν σὴν ὁμολογίαν.. κῦρος ἔχειν τῶν ὀνομάτων ὀρθότητος πέρι,** Γαλ.10,459 **τὸ κῦρος τῆς ἐνεργείας** (ἡ ἀρχὴ ἢ ἡ καταγωγὴ μιᾶς πράξεως), Δίων Κ 53,17 **μοναρχία γάρ, εἰ καὶ τὰ μάλιστα καὶ δύο καὶ τρεῖς ἅμα τὸ κῦράς ποτε ἔσχον, ἀληθέστατα ἂν νομίζοιτο· 2)** ὁ ἔχων ἐξουσίαν τινά, ἄρχων : Πλάτ.Νόμ 700C **τὸ δὲ κῦρος τούτων γνῶναί τε.. οὐ σῦριγξ ἦν· 3)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ τοῦ νόμου προερχομένη ἰσχύς, ἀξία, βεβαίωσις, οἷον πράξεως, ἐγγράφου κττ., κ. γεν. ἰσχύς, ἐπικύρωσις, ἀνεγνωρισμένη ἀλήθεια, ἀξία : Σοφ.ΟΚ 1779 **πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος** (εἶναι ἐπικεκυρωμένα, βεβαιωμένα), αὐτ.Ἠλ.919 **ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν** (ἴσως θὰ γίνῃ αἰτία πολλῶν καλῶν), Δίων Κ 38,17 **ὁ νόμος τὸ κῦρος ἔλαβε** (ἐπεκυρώθη), Πάπ. **ταύτης τῆς διαθήκης** ἐχούσης **τὸ ἐκ τῶν νόμων κῦρος, - τὸ συμβόλαιον δὲν ἔχει κῦρος· 4)** νεώτ. κ. δημ. ἡ ἕνεκα προσωπικῆς ἀξίας, εἰδικότητος ἢ ἐξαιρετικῆς θέσεως ἰσχύς, ἐπιβολή, ἐπίδρασις : **ἡ γνώμη του ἔχει κῦρος, - οἱ λόγοι του δὲν ἔχουν κῦρος.**

κῦρος (ὁ) πάπ. μον. κυρὸς βλ.λ. : **τῷ κύρῳ Θωμᾷ,** Πάπ. **ὁ θεοφιλέστατος κῦρος Μηνᾶς.**

κυρός (ὁ) μον. κ. κύρις ἢ **κύρης** βλ.λς, ἴδ. κτ. γενικ. ὡς προσηγορία προσώπων ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως : Σάθ.Πρόλ. ρκη' **ἡ σύζυγος τοῦ Πορφυρογεννήτου, κυροῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου·** || μον. εἰδ. ὡς προσηγορία πατριαρχῶν καὶ μητροπολιτῶν.

κυρούλα (ἡ) δημ. ἡ μάμμη, γιαγιά, βάβω, κυραμάννα, νενέ, νόνα, κυράτσα· || τιμητικὴ προσηγορία γραίας γυναικός, ἰδ. τῶν λαϊκῶν τάξεων.

κύρρασι Ἡσ. «τοῖς κέρασιν ἐπιτυχεῖν κρούσαντα».

κυρσάνιος (ὁ) λακων. ὁ νεανίας, ὁ ἔφηβος, Ἡσ. «κυρσανίας (sic) Λακωνικῶς· κυρσάνιοι· τοὺς μειρακίσκους οὕτως ἔλεγον»· || κ.ὑβριστ. ἐπὶ εὐτελῶν ἀνθρώπων : Ἀριστφ.Λυσ.983 **κάρυξ ἐγών, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιώ·** || ὁμ. κ. κτ. οὐδ. γένος π.Φώτ.Λέξ.192,4 «κυρσάνια Λάκωνες τὰ μειράκια».

κύρσεος μτγν. ὁ πρωκτός : Γαλ.19,116.

κυρσερῖδες Ἡσ. «τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα, κυψελίδες».

κυρσίον Ἡσ. «μειράκιον»· πρβλ. κυρσάνιος.

κυρσός γλωσσ. ὁ ἔχων ὕβους.

κυρτά Ἡσ. «.. ὑπὸ δὲ τῶν Ταραντίνων κόπρον· καὶ τὰ ἔντερα τὰ δεκτικὰ κόπρων καὶ σκυβάλων τῶν βρωμάτων».

κυρταίνω (κυρτός) πάπ. κ. λεξ. ἐγείρομαι σχηματίζων κυρτότητα : Πάπ. **ἡ γῆ ἐκύρτανε· 2)** κυρτοῦμαι, καμπυλοῦμαι, καμπουριάζω : Σουΐδ. ἐν λ. ὑβὸς **οἱ γὰρ ἐρυοῦντες ὑπὸ τῆς βίας κυρταίνειν ἐοίκασιν.**

κύρτανδρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **κυρτανδροειδῶν** ποωδῶν φυτῶν.

κυρταυχενίζω νεώτ. εἶμαι κυρταύχην βλ.λ.

κυρταύχην-ενος (ὁ,ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸν αὐχένα κυρτόν, στραβολαίμης : Κοϊντιλ.1,5,70· ‖ **κυρταύχην ἵππος** νεώτ. ὁ φέρων κατὰ τὸ βάδισμα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος, ἤτοι κάθετον πρὸς τὸν ὁρίζοντα.

κυρτεία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διὰ κύρτων ἁλιεία, τὸ φάρεμα μὲ φαροκάλαθα : Αἰλ.ΖΙ 12,43.

κυρτεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ διὰ κύρτης βλ.λ., **μὲ** καλάθι ἁλιεύων : Ἡρώνδ.3,51, Ὀππ.Ἁλ 3,352.

κυρτευτής (ὁ) μτγν. ὁ κυρτεὺς βλ.λ. : Μαῖκ.ΑΠ 6,230 **Δᾶμις ὁ κυρτευτής.**

κύρτη (ἡ) κύρτος, πλέγμα πρὸς ἄγραν ἰχθύων, εἶδος καλάθου ἁλιευτικοῦ μετὰ στενοῦ λαιμοῦ, καλάθι : Ἡρ.1,191 **ἔλαβον ἂν σφέας ὡς ἐν κύρτῃ,** Διόδ.Σ 3,19 **καταπλέξαντες ἐξ ἑκατέρου μέρους κυρτὰς καὶ πρὸς ἀλλήλας νενευκυίας· 2)** εἶδος κοσκίνου : Νίκ.Ἀλεξ.546 **χυλὸν ὑπὲρ λεπτῆς ὀθόνης ἢ σχοινίδι κύρτῃ ἐκθλίψαντα πορεῖν· 3)** κλωβός, κλουβί, πτηνοῦ : Ἀρχίλ.177.

κυρτήν γλωσσ. ὑβός, κυφός.

κυρτία (ἡ) (κύρτος) μτγν. πλέγμα, πλεκτὴ ἀσπίς : Διόδ.Σ 5,33 **τινὲς δὲ κυρτίαις κυκλοτερέσιν, ἀσπίδων ἐχούσαις τὰ μεγέθη.**

κυρτῖδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογ. ἀκτινοζώων πρωτοζώων.

κυρτίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κυρτίς, ἠθμός, στραγγιστήρι : Διοσκ.1,52.

κυρτίζω μτγν. κυρτῶ, καμπυλῶ : ΨΧρυσ.Λόγ.67,7.

κύρτιον (τὸ) μτγν. μέρος τι τοῦ ἅρματος : Πολυδ.1,148 ἐν λ. μετῆλαι.

κυρτίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἁλιευτικὸν δίκτυον : Ὀππ. Ἁλ.5,600 **κυρτίδες ἠβαιαὶ ταλάροις γεγάασιν ὁμοῖαι· 2)** ἠθμός, στραγγιστήρι : Νίκ.Ἀλεξ.493 **ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψαις,** Διοσκ.4,157 **χυλίζεται δὲ κοπεῖσα ἡ ῥίζα καὶ διὰ κυρτίδος,** Γαλ.13,55.

κυρτιῶ-άω (κυρτός) μτγν. εἶμαι κυρτός, καμπούρης, καμπουριάζω : Μαν.4,119 **ἀσθενέας καὶ ἀώρους νῶτά τε κυρτιόωντας.**

κυρτοβατῶ-έω μτγν. περιπατῶ μετὰ κεκυρτωμένης ῥάχεως : ΨΧρυσ.Λόγ.2,792Α **κυρτοβατῶν τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι,** Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπιστ.5,630C **οἱ γεγηρακότες τρόπον τινὰ κυρτοῦνται καὶ** κυρτοβατοῦσι.

κυρτοβόλος (ὁ) (κύρτος) ὁ ἁλιεύς, φαρός : Ἐπιγρ. **κυρτοβόλων συνεργασία.**

κυρτόγυνος (ὁ) νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κρασσουλαριδῶν.**

κυρτοειδής-οῦς-ές μτγν. ἀστρολ. χαρακτηρισμὸς τῶν ζῳδιακῶν σημείων, ὑφ' ἃ γεννῶνται οἱ κυφοί : Θράσυλλ.π.Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(3),100, Βέττ.Βάλ. 11,13· **2)** ἐπὶ τῆς σελήνης, κυρτός : Παῦλ.Ἀλ.Ἀποτελεσμ.28,17 **ἀμφίκυρτος δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κυρτοειδὴς θεωρία τοῦ φωτὸς φαίνεται· 3)** γλῶσσ. τοῦ κυφὸς βλ.λ.· ΕΜ 545,35 «κυφὸν τὸ κυρτοειδὲς καὶ περιφερές».

κυρτοκάπηλος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πωλητὴς κυρτίδων, ἁλιευτικῶν ὀργάνων.

κυρτόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **ἀνδερβεργίτης** ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν προϊὸν ἀποσαθρώσεως τοῦ ὀρυκτοῦ ζιρκονίου, ἥτις χαρακτηρίζεται διὰ τῆς προσλήψεως ὕδατος.

κυρτομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κυρτομέτρου καταμέτρησις τῆς θωρακικῆς περιμέτρου.
κυρτόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς καταμέτρησιν τῆς κυρτότητος τοῦ θώρακος καὶ δεικνύον τὴν ἔκτασιν τῆς κυκλοτεροῦς περιμέτρου ἀμφοτέρων τῶν ἡμιθωρακίων.
κυρτόνευρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων περιλαμβάνον μυίας μετρίου μεγέθους.
κυρτονεφέλη (ἡ) μτγν. ἐπίθ. ἑταίρας : Κωμ. 'Αδέσπ.1059 (πιθ. κυσθο-).
κυρτοπέλεκυς-εως (ὁ) νεώτ. εἶδος πελέκεως, ἔχοντος τὸ σιδηροῦν ἔλασμα κυρτόν, οὗ ποιοῦνται χρῆσιν οἱ ξυλοκόποι καὶ γενικῶς οἱ ἐργάται οἱ κατεργαζόμενοι τὸ ξύλον.
κύρτος (ὁ) ἡ κύρτη βλ.λ.ΙΙ : Σαπφ.128, Πλάτ Σοφ.220C **κύρτους δὴ καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους,** αὐτ.Νόμ.823. 'Αριστλ.Ζ1 603a,7 **καὶ ὅτον πάγος ᾖ, ἐκ τούτου κύρτῳ θηρεύουσι** τοὺς **ἰχθῦς·** κ. παροιμ. π. Ζηνόβ.4,8 **εὕδοντι κύρτος αἱρεῖ** (διότι καὶ ἐν νυκτὶ συνελαμβάνοντο ἐν τῷ καλάθῳ οἱ ἰχθύες)· **2)** κλωβὸς πτηνοῦ : Κριναγ.ΑΠ 9,562 **λυγοτευχὴς κύρτος.**
κυρτός-ή-όν κ. νεώτ. κεκυρτωμένος, λυγιστός, καμαρωτός· 'Ησ. «κυρτόν . . , τὸ ὑψηλὸν καὶ μετέωρον κῦμα» : 'Ιλ.Δ 426 **κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην,** Μόσχ.ἀπ.Ι,5 **θάλασσα κυρτὸν ἐπαφρίζῃ,** Σωσικρ.π.'Αθήν.ΙΙ,474Α **λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν αὔρα·** || ὁμ. κεκαμμένος, λυγισμένος, καμπουριασμένος : 'Ιλ.Β 218 **τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε,** 'Ιππ.'Αγμ.8 **βραχίων κυρτὸς πέφυκεν εἰς τὸ ἔξω μέρος,** Εὐρ Βάκχ.1060 **κυρτὸς τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος,** Νίκαρχ.ΑΠ ΙΙ,120 **ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον Σωκλῆς·** || ὅθ. ὁ κυφός, ὁ καμπούρης : Βαβρ.40,2 **κυρτὴ κάμηλος·** κ. συγκρ. -**ότερος** : Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.697,26· κ. ὑπερθ. -**ότατος** : Θεόφρ.ΦΙ 3,Ι0,5 **κυρτότατον φύλλον·** || νεώτ. κ. ὁ πρὸς τὰ πλάγια κεκλιμένος, λοξός : **αἱ λέξεις στοιχειοθετοῦνται μὲ κυρτὰ στοιχεῖα·** **2)** ὁ περατούμενος ἐξωτερικῶς ὑπὸ προεξεχούσης καμπύλης ἐπιφανείας, ὁ καμπύλος (ἀντίθ. κοῖλος) : 'Αριστλ.Μετ.365a,3Ι **οὔσης** (τῆς γῆς) **κυρτῆς καὶ σφαιροειδοῦς,** αὐτ.Οὐρ.297b,28 **περὶ τὰς ἐκλείψεις** (ἡ σελήνη) **ἀεὶ κυρτὴν ἔχει τὴν ὁρίζουσαν γραμμήν,** Πολύβ 6,23,2 **θυρεός, οὗ τὸ μὲν** πλάτος **ἐστὶ τῆς κυρτῆς ἐπιφανείας πένθ' ἡμιποδίων,** 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ Ι,49 **διὰ τί ἐπὶ τῶν εἰκόνων πόρρωθεν στήκοντες, τῶν χρωμάτων τὰ μὲν κοῖλα, τὰ δὲ κυρτὰ βλέπομεν;·** || ἰατρ. ἐπὶ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, ὁ κεκυρτωμένος, ἐξωγκωμένος : Σωρ.Ι,44.
κυρτόσπερμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἀροειδῶν, οὗ σπουδαιότερον εἶδος **κυρτόσπερμον τὸ ἐδώδιμον,** ἔχον ρίζαν ἐδώδιμον.
κυρτόστομον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀραχνοθηρῶν πτηνῶν· || γένος ἐγχυματικῶν ζωαρίων.
κυρτόστυλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τοὺς στύλους ἐπὶ κυρτῆς καμπύλης : **ναὸς κυρτόστυλος.**
κυρτότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κυρτοῦ, τοῦ κυφοῦ, κύρτωμα, καμπούριασμα : Πλούτ. 'Ηθ.26Β **τὴν Πλάτωνος . . κυρτότητα καὶ τὴν 'Αριστοτέλους τραυλότητα·** || ἡ κυρτὴ ἐπιφάνεια ὀστοῦ : Γαλ.Χρ.Μορ.2,7· || ἡ κυρτὴ ἐπιφάνεια τῆς σφαιρικῆς σελήνης : Πλούτ.'Ηθ.922D **ἀέρα . ἐπιπολῆς τῇ κυρτότητι** (τῆς σελήνης) **ἐπικείμενον·** || ὁμ. τῆς γῆς : Κλεομήδ.Ι,8· || ὁμ. τῆς θαλάσσης : Στραβ.Ι,Ι,20 **ἡ κ· τῆς θαλάσσης,** Θέων Σμ.123Η· || κ.νεώτ.ἡ καμπυλότης (ἀντίθ. κοιλότης), ἐπὶ γραμμῆς : 'Αριστλ.Φυσ.217b,3 **ἡ τοῦ μείζοντος κύκλου περιφέρεια καὶ** κυρτότης . . **γίνεται ἐλάττονος κύκλου.**
κυρτόχειλος (ὁ) νεώτ. γένος ὀρχιοειδῶν φυτῶν.
κύρτσος (ὁ) δημ. ὁ κύρτος βλ.λ.ΙΙ.
κυρτῶ-όω κ. νεώτ. κ. -ώνω κάμπτω τι μέχρις οὗ σχηματίσῃ τόξον, λυγίζω : Εὐρ.'Ελ.1558 **κυρτῶν τε νῶτα κεἰς κέρας παρεμβλέπων** (ἐπὶ ταύρου ἑτοιμαζομένου εἰς ἐπίθεσιν), 'Αθήν.14,629F **ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων,** Λιβάν.Λόγ.59,138 **καταιγίδες εἰς οὐρανὸν κυρτοῦσι τὰ κύματα,** Παῦλ.Σιλ.ΑΠ Ι0,15 **κυρτοῦν λαίφεα·** || κ. παθ. καμπυλοῦμαι, ἐξογκοῦμαι, καμαρώνω : 'Οδ.Λ 244 **πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθέν,** 'Οππ.Κυν.3,273 **ἡ δέ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν·** κ. ἐπὶ βδελλῶν, ἐξογκοῦμαι : 'Οππ.'Αλ.2,602· κ. ἐπὶ φυτῶν, λυγίζω : Ξεν.ΚΠ 7,5,ΙΙ **οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους πιεζόμενοι ἄνω κυρτοῦνται ὥσπερ οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι·** **2)** ἐπὶ ἀνθρ., γίνομαι καμπούρης, καμπουριάζω : Σωρ.Ι,112· κ. νεώτ. εἶμαι καμπούρης : Βαλαωρ.21,19 **τὴν κυρτωμένην ῥάχιν του·** **3)** κ. μέσ. κτ. ἀόρ. α' σχηματίζω προεξοχήν, φουσκώνω : Νόνν.Δ 37, 564 **ἐκυρτώσαντο δειρήν.**
κυρτώδης-ους-ες μτγν. ὁ κυρτοειδής βλ.λ. : Κατ.'Αστρλ.Κ 7,205 **κυρτῶδες ζῴδιον.**
κύρτωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ κυρτότης, κσμπή, τὸ καμπύλωμα, λύγισμα, καμπούριασμα : 'Ιππ.'Αγμ. 8,Διόδ.Σ 2,54 **γένη καμήλων . . ἀνατετακότων τὸ κατὰ τὴν ῥάχιν κύρτωμα,** Λουκ.'Απαίδ.7 **τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι·** || ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῆς κυρτῆς γῆς : Κλεομήδ.Μετ. 18,14 **τὰ κυρτώματα τῆς γῆς·** || κ. νεώτ. τὸ κυρτὸν μέρος παντὸς σώματος ἢ κατασκευάσματος : **τὸ κύρτωμα τῆς ἀψῖδος - τῆς ῥάβδου·** κ. νεώτ. ναυτ. ἡ ἐκ κατασκευῆς πρὸς τὰ ἔξω κύρτωσις τῶν πλευρῶν ὠτοειδοῦς ἢ τριγωνικοῦ ἱστίου· **2)** ἡ στρογγυλότης : 'Ιππ.'Αρθρ.47 **κύρτωμα ἀσκοῦ·** || ἡ ἐξωγκωμένη κοιλία ποτηρίου : 'Αθήν.ΙΙ,488D **ἄλλα δὲ δύο** (ποτήρια) **κατὰ τὸ κύρτωμα μέσον ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν μικρά·** **3)** οἴδημα, πρήξιμο : 'Ιππ.Προγν.ΙΙ· **4)** εἰδ. ἡ ψευδὴς κύησις, ἀνεμογγάστρι : αὐτ.Προρρ.2,26· **5)** ἡ εἰς σχῆμα ἡμισελήνου ἢ τόξου παράταξις στρατοῦ : Πολύβ. 3,113,8 **μηνοειδὲς ποιῶν τὸ κύρτωμα καὶ λεπτύνων τὸ τούτων αὐτῶν σχῆμα.**
κυρτῶν-ῶνος (ὁ) ὁ κυφός,καμπούρης : Κράτ Θηβ. π.Διογ.Λ 6,92 **στείχεις δή, φίλε κυρτών, βαίνεις τ' εἰς 'Αΐδαο δόμους κυφὸς διὰ γῆρας.**
κυρτώνω νεώτ. κυρτῶ βλ.λ.
κύρτωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐξόγκωσις, ἐπὶ αἱματοφόρων ἀγγείων : Σωρ.2,8· || ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, κυρτότης : Θέων Σμ.122Η· **2)** καμπύλωσις, καμπούριασμα τοῦ σώματος : Γαλ.18(Ι),494,Βέττ.Βάλ.109,35,Πτολ.Τετράβ.151 **κυρτώσεων ἢ κυλλώσεων τοῦ σώματος·** πρβλ.ΕΜ 774,12 «ὕβωσις τὸ κατὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος, κύρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως»· **3)** πομφόλυξ, φυσαλλίς· ΕΜ 682,ΙΙ «ἐπὶ ὕδασιν εὐδιάλυτοι κυρτώσεις».
κυρτωτός-ή-όν μτγν. ἐπὶ προσ., ὁ κυφός, καμπούρης : Βέττ.Βάλ.13,2.
κύρω, παρατ. **ἔκῦρον,** κ ἐπ. **κῦρον,** μέλλ. **κύρσω,** ἀόρ. **ἔκυρσα,** μτχ. **κύρσας,** μέσ. **κύρομαι,** ἐν ἐνεργ. σημ. δ.τ. τοῦ κυρῶ-έω βλ.λ.
κυρῶ-έω (Ι) κ. **κύρω** βλ.λ, παρατ. **ἐκύρουν,** μέλλ. **κύρήσω,** ἀόρ.**ἐκύρησα,** παρακ. **κεκύρηκα,** συντυγχάνω, συναντῶ, ἐπιτυγχάνω, οἷον μτ. δοτ. συναντῶ κατὰ τύχην, πέφτω ἐπάνω: 'Ιλ.Ω 530 **ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ,** 'Ησίοδ. 'Εργ.691 **δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κῦρσαι·** προσκρούω : 'Ιλ.Ψ 428 **μή πως ἀμφοτέρους δηλήσεαι ἅρματι κύρσας·** || ἐξικνοῦμαι, φθάνω: Καλλ.Δήμ 38 **μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον,** ΑΠ 9,710 **πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλωΐδες ἄκρα μέτωπα κύρουσιν χρυσέοις ἀστράσι·** || ἐπὶ πραγμ.

κυρεῖν τινι παραχωροῦμαι εἴς τινα, τυχαίνω ἢ δίδομαι : Σοφ.ΟΚ 1290 **βουλήσομαι καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί,** Εὐρ.'Εκ.215 **ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν·** κ. παροιμ. φρ. π. Τίμωνι Φλ 48,5 **εἰς ὅ τι κύρει ἕκαστα** (ἀναλόγως τῶν περιστάσεων)· ‖ μτ. γενικ. ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ : Αἰσχ.'Αγ.628 **ἔκυρσας ὥστε τοξότης . . σκοποῦ·** ‖ φθάνω εἰς ἢ μέχρι : 'Ομ.'Επιγρ.6,6 **αἰδοίων βροτῶν κυρῆσαι,** Αἰσχ.Πρ.739 **πικροῦ δ' ἔκυρσας . . μνηστῆρος,** Σοφ.ΟΚ 1082 **αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι** (εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ φθάσω..)· ‖ ἀξιοῦμαί τινος, κτῶμαι, τυγχάνω : 'Αρχίλ.18 **κύρειν γάμων,** 'Ηρ.1,31 **οἵων τέκνων ἐκύρησε,** αὐτ.9, 116 **δίκης κυρήσας ἀπέθανε,** Αἰσχ.Πέρσ.797 **κυρήσει νοστίμου σωτηρίας,** Σοφ.ΟΤ 1514 **βίου λῴονος κυρῆσαι,** Εὐρ.Μηδ.1363,Πλάτ.'Αλκ.2,141Ε **τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκότα,** 'Ηρῶνδ.2,45 **κύρειν λῄης,** Θεόκρ.3,51 **τόσσων ἐκύρησεν ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι·** ‖ σπαν. μτ. αἰτ. φθάνω, εὑρίσκω : Αἰσχ.Χο.214 **ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ ;** Εὐρ.'Εκ.698 **ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ·** ‖ λαμβάνω, κτῶμαι : Αἰσχ.Χο.714 **κυρούντων σώμασιν τὰ πρόσφορα·** **2)** ἀπολ. (ἄνευ πτωτικοῦ) συμβαίνω, ἀποβαίνω : Αἰσχ.'Επτ.23 **καλῶς τὰ πλείω . . κυρεῖ** (καλῶς ἀποβαίνει), Σοφ.ΟΚ 225 **τί ποτ' αὐτίκα κύρσει ;·** κ. ἐπὶ προσ. : Αἰσχ.'Αγ.1371 **'Ατρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως** (πῶς εὑρίσκεται, πῶς τὰ περνᾷ)· ‖ ἀκολουθῶ, ἐπακολουθῶ, ἕπομαι : Εὐρ.'Εκ.690 **ἕτερα ἀφ' ἑτέρων κακὰ κυρεῖ** (ἀκολουθοῦσιν)· **3)** ἐπιτυγχάνω τοῦ ἀληθοῦς : Σοφ. ΟΤ 398 **γνώμῃ κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν** (δι' εὐφυΐας)· κ. μτ. μτχ. : Αἰσχ.'Ικ.589 **τόδ' ἂν λέγων κυρήσαις** (ἐὰν λέγῃς), Σοφ.'Ηλ.663 **ἐπεικάζων κυρῶ·** ‖ ἔχω ἐπιτυχίας, εὐημερῶ, προκόπτω : Δημόκρ.243· **4)** ὡς βοηθ. ρ. μτ. μτχ ἀποβαίνω, συμβαίνει νὰ εἶμαι : Αἰσχ.Πέρσ.503 **σεσωσμένος κυρεῖ,** Σοφ.ΟΚ 1159 **θύων ἔκυρον,** Εὐρ. 'Αλκ.954 **ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ·** κ ἄνευ μτχ. ἐνίοτε ἐν χρ. ὡς συνδετικόν : Αἰσχ.Πρ.332 **ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,** Σοφ.ΟΤ362 **φονέα σε φημὶ . . κυρεῖν,** Εὐρ. Φοίν.1067 **ἐν πύλαισι . . κυρεῖ·** ‖ **κυρεῖν πρός..** ἀναφέρομαι εἴς τι : Τραγ.'Αδέσπ.226 **οὔτ' εἶπον οὐδὲν πρός (σε) κῦρον,** Πολύβ.12,15,9 **τὰ πρὸς διαβολὴν κυροῦντα.**

κυρῶ-όω (κῦρος) κ. νεώτ., μέλλ. **-ώσω** δίδω εἴς τι κῦρος βλ.λ., καθιστῶ τι ἔγκυρον, ἰσχῦον, ἀναγνωρίζω τι γενόμενον, ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ : 'Ηρ.6, 86 β' **ταῦτα ὦν ὑμῖν ἀναβάλλομαι κυρώσειν ἐς τέταρτον μῆνα ἀπὸ τοῦδε,** Αἰσχ.Πέρσ.227 **δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν,** Θουκ.8,69 **ἡ ἐκκλησία..κυρώσασα ταῦτα διελύθη,**Πλάτ.Πολ.620Ε **κυροῦντα ἣν λαχὼν εἵλετο μοῖραν,** Πολύβ.1,11,1· ‖ παθ. νομιμοποιοῦμαι, ἀναγνωρίζομαι νόμιμος, ἔχων κῦρος, ὁρίζομαι ὡς ἔγκυρος : 'Ηρ.6,130 **ἐκεκύρωτο ὁ γάμος Κλεισθένεϊ,** 'Ανδοκ.1,85 **ἐδοκιμάσθησαν μὲν οὖν οἱ νόμοι . . τοὺς δὲ κυρωθέντας ἐνέγραψαν εἰς τὴν στοάν,** 'Επιγρ. τὸ ψήφισμα **τὸ κυρωθὲν περὶ τούτων,** Πολύβ.1,11,3 **κυρωθέντος τοῦ δόγματος·** ‖ ὁμ.παθ.ἐπὶ συμβολαίου, ἐπικυροῦμαι : Πάπ.· κ. ἐπὶ πλειοδοσίας, κατακυροῦμαι: Πάπ. **ἀρουρῶν τῶν προτεθέντων . . ἀπὸ α ἕως ς, κυρωθέντων δὲ τῇ ζ'** ‖ κτ. μτχ. ἀόρ. **ὁ κυρωθεὶς** ὁ πλειοδότης εἰς ὃν κατακυροῦται τὸ ἐν δημοπρασίᾳ τεθειμένον : Πάπ.· ‖ μτγν. παρέχω τι μετὰ θέρμης : ΚΔΚορ.2,2,8 **παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην·** ‖ μέσ. ἐκτελῶ τοὺς σκοπούς μου, ἐκπληρῶ : Πλάτ.Γοργ.451C **λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα·** **2)** παθ. γεν. ἐν φρ π. Αἰσχ.'Ικ.603 **ποῖ κεκύρωται τέλος ;** (εἰς ποῖον σημεῖον τὸ τέλος ἔχει προσδιορισθῇ ;) κ π.Εὐρ.'Ηλ. 1069 ***πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς*** (πρὶν ἐκτελεσθῶσιν αἱ σφαγαί)· **3)** ὁμ.παθ.μτ. ἀπαρφ. ἀποφασίζομαι : 'Ηρ.6,115 **προσγενομένης δὲ τοῦ πολεμάρχου τῆς γνώμης ἐκεκύρωτο συμβάλλειν** (εἶχεν ἀποφασισθῆ νὰ γίνῃ ἡ μάχη)· ‖ κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : 'Αριστλ.ἀπ.593 **ἐκυρώθη . . τηρηθῆναι τὸν νόμον·** **4)** κυρῶ **δίκην** ἐκδίδω ἀπόφασιν ἐπ' αὐτῆς : Αἰσχ.Εὐμ.581 **ὅπως (τ') ἐπίστα τήνδε κύρωσον δίκην·** **5)** ἐπὶ ἐπιχειρημάτων ἢ διδασκαλιῶν, ὑποστηρίζω : Φιλόδ.ἐν 'Ηρακλ.1676,3.

κύρωμα-ατος (τὸ) μσν ἡ κύρωσις βλ.λ. : Εὐστ. Πον.230,16.

κύρωσις-εως (ἡ) κ νεώτ. αὐθεντικὴ καὶ ἐπίσημος ἀναγνώρισις καὶ ἐπιβεβαίωσις τῶν γενομένων, ἐπικύρωσις : Θουκ.6,103 **κύρωσις οὐδεμία ἐγίγνετο,** Πλάτ.Γοργ.450C **πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ ἡ κύρωσις διὰ λόγων ἐστί,** 'Ιώσ.ΑΙ 4,8,44 **ἐπὶ κυρώσει τῶν λεγομένων,** - **ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς κύρωσις τοῦ νόμου·** ‖ νεώτ. διεθν. δίκ. πᾶν ἐν συνθήκῃ εἰρήνης ὁριζόμενον μέτρον καταναγκασμοῦ ἡττηθέντος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἐπιβληθείσας αὐτῷ ὑποχρεώσεις· ‖ κτ ἐπέκτ. ἐπιβολὴ τιμωρίας, ποινή : **μετὰ τὸν ἔλεγχον θέλουσιν ἐπακολουθήσει αἱ δέουσαι κυρώσεις.**

κυρωτήρ-ῆρος (ὁ) 'Ησ. ὁ ἔχων κῦρος, ὁ ἄρχων.

κυρωτής (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ἐπικυρῶν, ἐπιβεβαιῶν.

κυρωτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ προσδίδων κῦρος, ἐπιφέρων τὴν κύρωσιν, ἐπικυρωτικός, ἐπιβεβαιωτικός : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.8,923 **αὐτοῦ γὰρ ἀναιρετικὴ οὖσα** (ἡ ἀναιροῦσα ἐποχὴ) **τῶν ἄλλων γίνεται κυρωτική** (δ.γρ. κυριωτική), - **κυρωτικὴ πρᾶξις,** - **κυρωτικὸς νόμος.**

κῦσαι, ἐπ. κύσσαι, ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ κυνέω βλ.λ.

κῦσαι ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ κύω βλ.λ.

κυσανίζει 'Ησ. «ὁμιλεῖ».

κυσέρη 'Ησ. «πυθμήν, χάσμα».

κυσήγη 'Ησ. «ῥοιά».

κυσθαιμάτωμα καταμήνιον (τὸ) **νεώτ. ἰατρ.** κυστικαὶ αἱματικαὶ ῥύσεις, προερχόμεναι ἐκ τῶν φθηνικῶν ὑπολειμμάτων **εἰς** γυναῖκας, αἵτινες ἔχουσιν ὑποστῆ ἀτελῆ ὑστερεκτομ ον.

κυσθῖτις-ίτιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ὀξεία ἢ χρονία φλεγμονὴ τοῦ κύσθου βλ.λ.(1).

κυσθοκορώνη (ἡ) ἡ νύμφη : Κωμ.'Αδέσπ.1060.

κύσθος (ὁ)(1) κ. νεώτ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον : Εὔπ. 233, 'Αριστφ.'Αχ.782 **ἀτὰρ ἐκτραφεὶς γε κύσθος ἔσται πέντ' ἐτῶν.**

κύσθος-εος (τὸ) (2) πάπ. οὐσία τις ἐκ τῆς θαλάσσης ἐν χρ. ἐν τῇ βαφικῇ

κυσίβαλον ἐτυμ. τοῦ σκύβαλον βλ.λ.· Μελέτ.π. 'Αν.Κρ 3,38,10 «τὸ σκύβαλον, οἱονεὶ κυσίβαλον, τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον».

κυσιῶ-άω μτγν. πασχητιῶ : Κωμ.'Αδέσπ.1061.

κυσκύτη (ἡ) νεώτ. γένος τι φυτῶν παρασίτων.

κυσοβάκχαρις-ιδος (ὁ) μτγν. ὁ τὸν κυσὸν μυρίζων : Κωμ.'Αδέσπ.1062.

κυσοδακνιᾷ 'Ησ. «φωριᾷ».

κυσοδόχη (ἡ) μτγν. εἶδος ξυλίνου δεσμοῦ ἢ κολαστηρίου : 'Αλκίφρ.3,72 **διὰ τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα . . ἐν κυσοδόχῃ δήσασα κατέσχεν.**

κυσοκόλαξ-ακος (ὁ) δ.γρ. τοῦ κνισοκόλαξ βλ.λ.

κυσολάκκων-ωνος (ὁ) μτγν. ὁ παιδεραστής (ὡς οἱ Σπαρτιᾶται, οἵτινες κατηγοροῦντο ἐπὶ τούτῳ) : 'Αρίσταρχ.π.'Ησ.,Κωμ.'Αδέσπ.1063.

κυσολαμπίς-ίδος (ἡ) 'Ησ. «ἡ περιλαμπομένη ταῖς νυξὶ κανθαρίς»· πρβλ. πυγολαμπίς.

κυσολέσχης (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ αἰσχρορρήμων, αἰσχρολόγος : Κωμ.'Αδέσπ.1066,Εὐστ.746,14.

κυσόμακτρον (τὸ) νεώτ. τὸ μάκτρον τοῦ κυσοῦ, τῆς πυγῆς, σφουγγοχάρτι.

κυσονίπτης (ὁ) 'Ησ. «ὁ πόρνος, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος».

κυσός (ὁ) μτγν.κ.'Ησ. κύσθος βλ.λ.(1)· 'Ησ.· **2)** αὐτ. «πυγή»· **3)** κύστις : 'Ηρῶνδ.2,44,Λυρ.'Αδέσπ.25.

κυσοχήνη (ἡ) ἡ κυσοδόχη βλ.λ.· Ἡσ.· **2)** ἡ εὐρυπρωκτία βλ.λ.· Ἡσ., Φώτ.: Κωμ.Ἀδέσπ.1066.
κυσόχωλος (ὁ) ὁ ἐγκυσίκωλος βλ.λ.
κύσσα ἐπ. ἀόρ. τοῦ κυνέω βλ.λ.
κύσσαρος (ὁ) **ὁ** κυσὸς βλ.λ.2) : Ἱππ.Φύσ.Παιδ 27 **καὶ ἐς τὸν κύσσαρον ὁδὸς γίνεται ἀπὸ τῆς κοιλίης καὶ ἐντέρων,** Γαλ.19,176.
κυστ(ε)αλγία(ἡ) νεώτ.ἰατρ. νευρολγία τῆς κύστεως.
κυστεγκέφαλος (ὁ) νεώτ. τέρας οὗ ὁ ἀτελὴς ἐγκέφαλος ἔχει μορφὴν κύστεως.
κυστεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις παραγομένη δι' ἀναγωγῆς τῆς κυστίνης.
κυστεϊνικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. χημ. ἀμινοσουλφονικὸν ὀξύ, λαμβανόμενον δι' ὀξιδώσεως τῆς κυστίνης δι' ἠπίων ὀξιδωτικῶν μέσων.
κυστεκτασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φυσιολογικὴ ἢ παρὰ φύσιν ἀνεύρυνσις τῆς οὐροδόχου κύστεως· || χειρουργικὴ διαστολὴ τοῦ αὐχένος τῆς κύστεως κατὰ τὴν λιθοτριψίαν ἢ κυστεοτομίαν.
κυστεκτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐκτομὴ μέρους τῆς οὐροδόχου κύστεως ἐπὶ νεοπλάσματος ταύτης ἢ καὶ τοῦ προστάτου· || ὁλοσχερὴς ἐξαίρεσις τῆς κύστεως παρὰ γυναικί, ἐκτελουμένη ἀφοῦ πρότερον δημιουργηθῇ διπλοῦν οὐρηθροκολπικὸν συρίγγιον πρβλ κυστεοτομία.
κυστεοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύστιν, ὁ ἔχων σχῆμα κύστεως: **κυστεοειδὴς σκώληξ.**
κυστεοεντεροκήλη (ἡ) νεώτ. πρόπτωσις τῆς οὐροδόχου κύστεως μετὰ ἐντερικῆς ἕλικος ἐντὸς κηλικοῦ στομίου (βουβωνοκήλη, μηροκήλη).
κυστεοηπατικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κύστιν καὶ τὸ ἧπαρ.
κυστεοκήλη (ἡ) νεώτ. ἡ μερικὴ ἢ ὁλικὴ πρόπτωσις τῆς οὐροδόχου κύστεως.
κυστεοπλαστία (ἡ) νεώτ. σύγκλεισις τοῦ κυστεοκολπικοῦ συριγγίου δι' ἐγχειρήσεως.
κυστεοπληγία (ἡ) νεώτ. παράλυσις τῆς οὐροδόχου κύστεως.
κυστεοπληγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν κυστεοπληγίαν· **2)** ὁ πάσχων ἐκ κυστεοπληγίας.
κυστεοπτωσία (ἡ) νεώτ. πτῶσις τῆς οὐροδόχου κύστεως, μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ κολεοῦ καὶ τῆς μήτρας.
κυστεορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **κυστιορραγία.**
κυστεορραφία (ἡ) νεώτ. ραφὴ τῆς οὐροδόχου κύστεως διὰ λεπτῆς ζωϊκῆς χορδῆς.
κυστεόρροια (ἡ) νεώτ. κατάρρους τῆς οὐροδόχου κύστεως
κυστεοσάρκωμα-ατος (τὸ) νεώτ. σάρκωμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διὰ τήξεως τῶν ἱστῶν ἐπλάσθησαν κυστεώδεις χῶροι.
κυστεοσκόπησις-εως (ἡ) νεώτ ἡ διὰ κυστεοσκοπίου ἰατρικὴ ἐξέτασις τοῦ ἔσω τοιχώματος τῆς οὐροδόχου κύστεως.
κυστεοσκόπιον (τὸ) νεώτ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, ὅμοιον πρὸς μετάλλινον καθετῆρα, δι' οὗ, φωτιζομένου τοῦ ἔσω τοιχώματος τῆς οὐροδόχου κύστεως, γίνεται ἡ λεπτομερὴς ἐξέτασις ταύτης.
κυστεοστομία (ἡ) νεώτ. ἐγχείρησις διανοίγουσα μόνιμον νέον στόμιον εἰς τὴν κύστιν πρὸς ἔξοδον τῶν οὔρων.
κυστεοταινία (ἡ) νεώτ. ζωϊκὰ παράσιτα, εὑρισκόμενα ἐντὸς τοῦ μυϊκοῦ ἱστοῦ ζώων τινῶν.
κυστεοτομία (ἡ) νεώτ. ἐγχείρησις, καθ' ἣν διανοίγεται ἡ οὐροδόχος κύστις πρὸς ἀφαίρεσιν λίθων ἢ ἐξαίρεσιν νεοπλάσματος ἢ καὶ πρὸς ἀποχέτευσιν οὔρων.
κυστεοτόμ(ι)ον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον πρὸς τομὴν τῆς κύστεως κατὰ τὴν περινεϊκὴν κυστεοτομίαν.
κυστεπιθηλίωμα τῆς ᾠοθήκης (τὸ) ποικιλία τῶν κύστεων τῆς ᾠοθήκης, ἐπιθηλιακῆς φύσεως, αἵτινες σχηματίζονται διὰ τῆς ὑπερπλαστικῆς ἐπεξεργασίας τοῦ βλαστικοῦ ἐπιθηλίου.
κύστεροι Ἡσ. «ἀγγεῖα τῶν μελισσῶν καὶ τυρίσκοι».
κυστεωδυνία (ἡ) νεώτ. ἄλγος νευρικὸν ἢ ρευματοειδὲς τῆς οὐροδόχου κύστεως.
κύστη (ἡ) Ἡσ. «ἄρτος σπογγίτης»· **2)** γλωσσ. μικρὸς κάλαθος, κοφινάκι, κίστη.
κυστιβράγχια (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῷα, ὧν τὰ βράγχια εἶναι ἐγκεκλεισμένα ἐντὸς κύστεων· || κατηγ. μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **ἰσοπόδων.**
κύστιγγες (αἱ) νεώτ. ἀνατομ. αἱ κυφελίδες βλ.λ.
κυστίγναθος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος βατραχίων τῆς οἰκογ. τῶν **κυστιγναθιδῶν.**
κύστιγξ-ιγγος (ἡ) ὑποκορ. τοῦ κύστις βλ.λ. : Ἱππ. π.Γαλ.19,116.
κυστίδιον (τὸ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κύστις, μικρὰ κύστις, φουσκίτσα· || **κυστίδια ἐλλειπτικὰ κ. κ. σφαιρικὰ** νεώτ. ἀνατομ. δύο κυστίδια ἀποτελοῦντα τὴν αἰθουσαίαν μοῖραν τοῦ ὑμενώδους λαβυρίνθου τοῦ ἔσω ὠτός.
κυστίκερκος (ὁ) νεώτ. κύστις μετὰ λεπτοτάτων τοιχωμάτων, περιέχουσα ὑδαρὲς ὑγρὸν καὶ τὸ ἔμβρυον τῆς μονήρους ταινίας.
κυστικέρκωσις (ἡ) νεώτ. ἡ νόσος, καθ' ἣν ἀναπτύσσονται ἐν τῷ ὀργανισμῷ κυστίκερκοι βλ.λ.
κυστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κύστιν, ὁ τῆς κύστεως : **κυστικὴ νόσος τοῦ νεφροῦ, - κυστικὸς πόρος.**
κυστίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις, ἀπαντῶσα εἰς τὰ προϊόντα τῆς σχάσεως τῶν πρωτεϊνῶν.
κυστινουρία (ἡ) νεώτ. ἡ ὕπαρξις κυστίνης ἐν τοῖς οὔροις καὶ ἡ ἀποβολὴ αὐτῆς διὰ τῶν οὔρων.
κυστιογεννητικὰ συρίγγια (τὰ) νεώτ. ἰατρ. τὰ μεταξὺ τῆς κύστεως καὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ἰδ. τῆς γυναικός, ἀναπτυσσόμενα συρίγγια.
κυστιοκάρπια (τὰ) νεώτ. ὁμάδες θηκῶν περικλειουσῶν σπόρια εἰς τὰ ἐρυθροφύκη.
κύστιον (τὸ) (κύστη) φυτόν τι φέρον τὸν καρπὸν ἐντὸς κύστεως· Ἡσ. «κύστιον· ἁλικάκκαβον».
κυστιορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ τῆς κύστεως ἐπερχομένη αἱμορραγία ἕνεκα παθήσεως ταύτης.
κυστιπάθεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **-οπάθεια** πάθησις τῆς οὐροδόχου κύστεως γενικῶς.
κύστις-εως (ἡ) κ. -ιος ἢ -ιδος (κύω) **κ. μσν. κ.** νεώτ. ὑμενώδης θύλακος τοῦ σώματος ἐν ᾧ συλλέγεται ὑγρόν, ἡ οὐροδόχος κύστις, ἡ φούσκα : Ἰλ.Ε 67 **ἀντικρὺς κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή,** Ἱππ.Ἄρθρ.41, Σοφ.ἀπ.462 **τὰς μαλλοδέτους κύστεις,** Πλάτ.Τίμ.91Α **ὑπὸ τοὺς νεφροὺς εἰς τὴν κύστιν ἐλθὸν καὶ τῷ πνεύματι θλιφθὲν ξυνεκπέμπει δεχομένη·** || ἐπὶ ἀνέμου, ὅστις φουσκώνει τὰς νεφέλας : Ἀριστοφ.Νεφ.405 **ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ** (φουσκώνει τὰς νεφέλας)· || ἡ φούσκα ἐν χρ. ὡς θυλάκιον ἢ βαλάντιον : αὐτ.ἀπ.504 **κύστις ὑεία,** Φανόδ.19 **οἴνου κύστεις μεστάς·** || νεώτ. ἰατρ. γεν. παθολογικὴ παραγωγὴ ἢ ἀνάπτυξις, σχηματιζομένη ὑπὸ νεοπλάστου θήκης ἢ κοιλότητος περιεχούσης οὐσίαν ρευστήν, πολτώδη ἢ σπανίως στερεάν· κ. **κύστις μετακλαστικὴ** κύστις αἱματικὴ παρατηρουμένη κατόπιν τραυματισμοῦ τῆς σπληνικῆς χώρας· **κύστις ἀμνιοκαρδιακὴ** νεώτ. ἐμβρυολ. τὸ ἔσω σπλαγχνικὸν κοίλωμα, ὅπερ ἀναφαίνεται κατὰ πρῶτον ἰσοϋψῶς τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ αὐχενικῇ χώρᾳ τοῦ ἐμβρύου καὶ μετέπειτα ἐν τῇ κορμικῇ μοίρᾳ αὐτοῦ· || ὁμ. νεώτ. ἰατρ. ὄγκος ἢ νεόπλασμα ἔχον μορφὴν κύστεως· **2)** ἐν τῷ πληθ. **κύστιδες** τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη, ὑπώπια : Ἀριστλ.Φυσιογν.811b,14 **οἷς τὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν οἷον κύστιδες προκρέμανται,** οἰνόφλυγες· κ. ἐν τῷ ἑν. : Πολ.Φυσ.236 **ἡ κύστις ὀφθαλμοῦ κάτω-**

θεν **προσκειμένη, οἰνάφλυγας** (σημαίνει)' **3)** μσν. ἕλκος, πληγὴ ἐπὶ τῶν νώτων ἵππου : Ἱππιατρ.26.

κυστῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῆς κύστεως, ὀφειλομένη συνήθ. εἰς διαφόρους μικροργανισμοὺς (γονόκοκκον, σταφυλόκοκκον κττ.).

κυστογαστήρ (ὁ) νεωτ. ζωολ. γένος **γυμνοσωμιδῶν** ἐντόμων.

κυστοειδής-οῦς **ές** νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύστιν βλ.λ. κυστοειδῆ (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. ὑποομοταξία ζώων τῆς ὁμοταξίας τῶν **πελματοζώων** ἀποντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

κυστοκάρπια (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. **-ιοκάρπια** κυστίδια, ἅτινα περικλείουσι τὰ σπόρια πλείστων φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν κρυπτογάμων.

κυστόκαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. ὁ καρπὸς διαφόρων κρυπτογάμων φυτῶν, ὅστις περικλείεται εἰς τὴν κύστιν τῶν ἀλγῶν.

κιστόλιθος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. τιτανῶδες σύγκριμα τῶν οὐροποιητικῶν ὀργάνων' ἄ. λίθος.

κυστοπουρίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακευτ. συνδυασμὸς ἑξαμεθυλενοτετραμίνης μετ' ὀξικοῦ νατρίου.

κυστάπους-οδος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **οὐρηδινιδῶν** μυκήτων.

κυστορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. δ.τ. τοῦ κυστεορραγία βλ.λ.

κυστόφιλος (ὁ) μτγν. τὸ ἄκρον τοῦ καθετῆρος, τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὴν κύστιν : Καἰλ.Αὐρ.Χρον.2,23.

κυστοφόρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **φωκιδῶν.**

κυστυμίτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα πυριγενὲς πλουτώνιον.

κυστώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύστιν, κυστοειδής' ‖ **κυστώδη** (τὰ) νεώτ. ζωολ. κ. **κυστοειδῆ** κατηγορία βρυοζώων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἐνδοπρώκτων.**

κυστωδυνία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κυστεωδυνία βλ.λ.

κύστωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. κυστικὸς ὄγκος, ἰδ. τῆς γυναικείας μήτρας.

κύταλο (τὸ) δημ. ἡ κροῦστα, τσίπα, τὸ κάρκοδο.

κυταλώνω δημ. ἀμτβ. μτχ. παθ. παρακ. **κυταλωμένος,** σχηματίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μου φλοιόν, κάμνω τσίπα, πέτσα, κρούστα, καρ(ρ)καδιάζω.

κύταρον Ἡσ. «ζωμήρυσις».

κυτάση (ἡ) νεώτ. χημ. δ. τ. κυττάση βλ.λ.

κυτίδιον (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κυτὶς **βλ.λ.** : Ἀριστφ.Εἰρ.665 **πλήρη κυτίδια.**

κύτῖνος (ὁ) τὸ ἄνθος τῆς ροιᾶς : Θεόφρ.ΦΑἴτ. 2,9,4 **ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γινόμενοι δέχωνται ὑγρόν,** Διόδ.1,110, Γαλ.12,917, Καἰλ.Αὐρ.Χρον.52' ‖ κυρ. ὁ κάλυξ τῆς ροιᾶς : Θεόφ.ΦΑἴτ.1,14,4 **τῷ κυτίνῳ'** ‖ κ. τοῦ ὑοσκυάμου τὸ ἄνθος : Διοσκ.1,10 **ὑοσκυάμου κύτινος' 2)** ὑποκιστὶς βλ.λ. : οὐτ.97.

κυτινώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κύτινον βλ.λ. : Θεόφρ.Φ I 4,10,3.

κυτίον (τὸ) νεώτ. μικρὸν κιβώτιον, μικρὰ φορητὴ θήκη, κουτί : **κυτίον σιγαρέττων - καπέλλων - φορεμάτων - γλυκισμάτων.**

κυτιοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς κυτίων, ἰδ. ἐκ χαρτονίου.

κυτιοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κυτιοποιοῦ βλ.λ., ἡ βιομηχανία τῆς κατασκευῆς κυτίων.

κυτιοποιός (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς κυτίων.

κυτίς-ίδος (ἡ) σχόλ. μικρὸν κυτίον, κιβώτιον, κουτάκι : Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ 665 (ἀναγν. κοιτίς).

κῠτῐσηνόμος-ον (νέμομαι) μτγν. ὁ τρώγων κύτισον βλ.λ., κυτισοφάγος : Νῖκ.Ἀλεξ.572 **χελώνης . . οὐρείης κυτισηνόμου.**

κυτισίνη (ἡ) νεώτ. δηλητηριῶδες ἀλκαλοειδές, ἀπαντῶν εἴς τινα **εἴδη** κυτίσου καὶ κορονίλλης.

κῠτῐσος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. εἶδος θαμνώδους τριφύλλου : Ἱππ.Γυν.Φύσ.93, Κρατῖν.98,8, Εὔπ.14,3, Ἀριστλ.ΖΙ 522b,28 **κύτισος καὶ ὄροβοι· πλὴν κύτισος μὲν ὁ ἀνθῶν οὐ συμφέρει,** Θεοφρ.Φ I 4,16,5, Θεόκρ.5,128 **ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγλιον αἶγες ἔδοντι,** Διοσ 4,112' ‖ τὸ φυτὸν κύτισος ὁ κοινός · Θεόφρ.Φ I 6,1' ‖ νεώτ βοταν γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἐλλοβοκάρπων.**

κυτμίς-ίδος (ἡ) μτγν. εἶδος ἐμπλάστρου ἐκ λίπους αἰγείου : Λουκ.Ἀλέξ 22 **μάλιστα δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες.**

κυτοβλάστη (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. **κυτταροβλάστη** ὁ πυρὴν τοῦ κυττάρου.

κυτοβλάστημα (τὸ) νεώτ. κ. **κυτταροβλάστημα** βλεννώδης οὐσία, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πρώτην βάσιν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κυττάρου.

κυτοβλάστιον (τὸ) νεώτ. ἀνατομικὸν στοιχεῖον ἐμβρυοπλαστικόν.

κυτογάστωρ-ορος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων εὐρεῖαν γαστέρα, κοιλαράς : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,305 **τὼς Λαρισαίως κυτογάστορας ἐφητῆρας.**

κυτολογία (ἡ) νεώτ. ἡ κυτταρολογία βλ.λ.

κυτολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ κυτταρολογικὸς βλ.λ.

κυτομίτωμα-ατος (τὸ) νεώτ. πλέγμα δικτυωτόν, ἀποτελοῦν τὴν λεπτοτέραν ὑφὴν τοῦ πρωτοπλάσματος τοῦ κυττάρου.

κυτόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ κυτταρόπλασμα.

κυτοπλαστία (ἡ) νεώτ. ἡ κυττορογένεσις βλ.λ.

κυτοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυτοπλαστίαν.

κῦτος-εος·ους (τὸ) (κύω) κ. νεώτ. πᾶν τὸ χωροῦν τι, κοιλότης, κοίλωμα : Αἰσχ.Ἑπτ.495 **ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος,** Εὐρ.ἀπ.185 **ἀσπίδος κύτει,** αὐτ.Ἱκ 1202 **ἔγγραφον ὅρκους τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει,** Ἀριστφ.Εἰρ.1224 **τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει,** Πλάτ.Κωμ.189 **κύτος κύλικος,** Ξέναρχ.1,10 **κύτος λοπάδος'** ‖ ἡ κοιλότης, τὸ μέσον τῆς νεώς, τὸ ἀμπάρι : Πολύβ. 16,3,4 **κατὰ μέσον τὸ κύτος ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμὸν ἐδέθη'** κ. νεώτ. **κύτος τοῦ πλοίου** ὁ κοῖλος χῶρος τοῦ σκάφους ὁ μεταξὺ ἐσωτροπίου καὶ κατωτάτου ὑποφράγματος' **2)** πᾶν ἀγγεῖον, ὑδρία : Αἰσχ.Ἀγ 322 **ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ κύτει,** Σοφ.Ἠλ.1142 **σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει,** Ἀντιφάν.52,2 **κοιλοσώματον κύτος'** ‖ ὁμ. κάλαθος, καλάθιον : Εὐρ.Ἴων 37 **πλεκτὸν ἐξάρας κύτος ἤνεγκα'** ‖ πᾶν τὸ περιέχον ἢ καλύπτον : Πλάτ.Τίμ.45Α **περὶ τὸ τῆς κεφαλῆς κύτος'** ‖ ὁμ. **τὸ ὄπισθεν κύτος** τὸ ἰνίον : Ἀριστλ.ΖΜ 656b,26' ‖ τοῦ θώρακος τὸ ὄπισθεν, τὸ στῆθος: Πλάτ.Τίμ.69Ε' ‖ ὁμ. ἐπὶ τῆς μήτρας : Γαλ.Χρ.Μορ.14,14 **τὸ λοιπὸν ἅπαν κύτος'** ‖ ἐπὶ τοῦ τετάρτου στομάχου τοῦ βοός : Φιλόπ.Ὑπόμν.417,14' ‖ ἐπὶ τοῦ σώματος : Πλάτ.Τίμ. 44Α **τὸ τῆς ψυχῆς ἅπαν κύτος'** ‖ ὅθ. ἀπολ. τὸ σῶμα : Σοφ.Τρ.12 **ἀνδρείῳ κύτει βούπρῳρος'** ‖ κ. ὁ κορμὸς τοῦ σώματος : Πλάτ.Τίμ.71Α **διὰ παντὸς τοῦ κύτους,** Ἀριστλ.ΖΙ 491a,29 **τὸ ἀπ' αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος,** Διόδ Σ 1,35 **τὸ ὅλον κύτος τοῦ σώματος'** ‖ κ. μτφ. ἐπὶ τῆς πόλεως : Πλάτ.Νόμ.964Ε **δῆλον ὡς αὐτῆς μὲν τῆς πόλεως οὔσης τοῦ κύτους,** Πολύβ.5,59,8 **τὸ σύμπαν τῆς πόλεως κύτος τείχεσιν ἠσφάλισται' 3)** **κύτος ἀστέριον** ὁ ἔναστρος οὐρανός : Βέττ.Βάλ.172,32.

κυτοσύνη (ἡ) νεώτ.χημ.παράγωγον τῆς πυραμιδίνης.

κυτοσφαιρίνη (ἡ) νεώτ. πυρηνολεύκωμα περιεχόμενον εἰς διάφορα κύτταρα καὶ ἀδένας.

κυτόσωμον (τὸ) νεώτ. ἀνατομ. τὸ πρωτόπλασμα τοῦ κυττάρου.

κυτοτοξίνη (ἡ) νεώτ. δηλητηριώδης ἢ τοξικὴ οὐσία, σχηματιζομένη ὅταν εἰς τὸ αἷμα ἑνὸς ζώου ἐγχυθῇ αἷμα ἄλλου εἴδους ζώου.

κυτοφυλαξία (ἡ) νεώτ. ἡ κυτταροφυλαξία βλ.λ.

κύτρα (ἡ) σικελ.τ. τοῦ χύτρα βλ.λ.: Γρηγ.Κορ.341S.

κυττάζω παλαιοτ. ἐσφ.γρ. τοῦ κοιτάζω βλ.λ.

κυτταραιμία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντὸς αἵματος παρουσία κυττάρων, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς ἄλλους ἱστούς, φυσιολογικοὺς ἢ παθολογικούς.
κυτταρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κύτταρον βλ.λ., ὁ τοῦ κυττάρου: κυτταρικὸν **λίπος**, - **κυτταρικὴ μεμβρᾶνα.**
κυτταρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **κελλουλόζη** ἡ ὕλη τῶν τοιχωμάτων τῶν κυττάρων, ἡ ἀποτελουμένη ἐξ ἄνθρακος, ὑδρογόνου καὶ ὀξυγόνου.
κυττάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κύτταρος βλ.λ.: Ἀριστλ.ΖΓ 760b,34 **ἐν τοῖς τοῦ κηρίου κυτταρίοις,** Σχόλ.Θεόκρ.9,19 **κυττάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα.**
κυτταροβλάστη (ἡ) νεώτ. βιολ. ὁ πυρὴν τοῦ κυττάρου βλ.λ.
κυτταροβλάστημα (τὸ) νεώτ. τὸ κυτοβλάστημα βλ.λ.
κυτταρογένεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ παραγωγὴ ἢ ἡ γένεσις νέων κυττάρων, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐξ ἄλλων κυττάρων ὁμοίων πρὸς αὐτά.
κυτταρογενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐκ κυττάρου γενόμενος ἢ παραχθείς.
κυτταρογόνος-ον νεώτ. ὁ γεννῶν, ὁ παράγων κύτταρα: **ἱστὸς κυτταρογόνος.**
κυτταροδιαγνωστική (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διαγνωστικὴ μέθοδος, στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐρεύνης τῶν διαφόρων κυτταρικῶν μορφῶν τῶν ἀπαντωσῶν εἰς τὰ διάφορα ὑγρὰ ἐξιδρώματα τῶν βλεννογόνων.
κυτταροειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύτταρον· ‖ τὸ οὐδ. **κυτταροειδὲς** (τὸ) οὐσία διαφανής, χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν κατασκευὴν φωτογραφικῶν φίλμ, ἄ. κελλουλοΐτης.
κυτταρολογία (ἡ) νεώτ. τὸ μέρος τῆς ἀνατομικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τοῦ κυττάρου ὡς τῆς στοιχειώδους μονάδος τῆς ζωῆς.
κυτταρολυσία (ἡ) νεώτ. ἡ διάλυσις τῶν κυττάρων, ἥτις ἐπέρχεται τῇ δράσει τῶν λυσινῶν ἢ διαφόρων ἄλλων τοξικῶν οὐσιῶν.
κυτταρολυσῖναι (αἱ) νεώτ. βιολ. οὐσίαι διαλύουσαι τὰ ξένα κύτταρα τὰ εἰσερχόμενα εἰς τὸν ὀργανισμόν.
κυτταρολυτικὸς ὀρός (ὁ) νεώτ. ὀρὸς περιέχων κυτταρολυσίνας.
κυτταρόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ μετροῦνται τὰ κύτταρα.
κύτταρον (τὸ) κ. νεώτ. ὁ κύτταρος βλ.λ.1) : Ἀριστφ.Θεσμ.516 **στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον·** 2) νεώτ. βιολ. ἑκάστη τῶν ἀρχικῶν βιολογικῶν μονάδων, ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται οἱ ζῶντες ὀργανισμοί.
κυτταροπαράσιτον (τὸ) νεώτ. βιολ. παράσιτον ἐνδιαιτώμενον καὶ ἀναπτυσσόμενον ἐντὸς τῶν κυττάρων τῶν ζῴων, τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν φυτῶν.
κυτταρόπλασμα (τὸ) νεώτ. κ. **κυτόπλασμα** τὸ κυριώτερον ζῶν περιεχόμενον τοῦ κυττάρου τὸ ἐκτὸς τοῦ πυρῆνος.
κύτταρος (ὁ) ἡ κυψέλη κηρήθρας, ἐν ᾗ τὰ ἔμβρυα τῶν μελισσῶν, σφηκῶν καὶ ἀνθρηνῶν κατατίθενται: Ἀριστφ.Σφ.1111 **ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι,** Ἀριστλ.ΖΙ 551b,5 **τότε δὲ ἐξέρχονται διακόψαντες ᾧ καταλέλειπται ὁ κύτταρος·** 2) κοίλωμα ἐντὸς τοῦ καυλοῦ τοῦ κυάμου: Θεόφρ ΦΙ 4,8,7 **καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν κυττάρων κύαμος μικρὸν ὑπεραίρων αὐτοῦ·** ‖ ὁ θάλλων κῶνος τῆς πίτυος: αὐτ.3,3,8· ‖ ἐχῖνος βλ.λ.5)· Ἡσ. «τῶν δρυῶν οἱ κύτταροι»· 3) μτφ. **τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον** τὸν κοῖλον θόλον τοῦ οὐρανοῦ: Ἀριστφ.Εἰρ.199.
κυτταρόστομα (τὸ) νεώτ. στόμια ἐπὶ μονοκυττάρων τινῶν ὀργανισμῶν (ὡς ἐπὶ τῶν μαστιγοφόρων), δι' ὧν προσλαμβάνονται αἱ τροφαί.
κυτταροσφαιρίνη (ἡ) νεώτ. ἡ κυτοσφαιρίνη βλ.λ.
κυταροτομία (ἡ) νεώτ. ἡ αὐτόματος διαίρεσις κυττάρου εἰς δύο ὅμοια πρὸς αὐτὸ κύτταρα.
κυτταροτοξίνη (ἡ) νεώτ. ἡ κυτοτοξίνη βλ.λ.
κυτταροτροπῖναι (αἱ) νεώτ. οὐσίαι εὑρισκόμεναι ἐν τῷ πλάσματι τοῦ αἵματος τῶν ἀνοσοποιηθέντων ζῴων καὶ τοῦ ἀνθρώπου.
κυτταροφαγία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τῶν φαγοκυττάρων βλ.λ., ἄ. φαγοκυττάρωσις.
κυτταροφάγος-ον νεώτ. βιολ. ἰατρ. ὁ κατατρώγων τὰ κύτταρα.
κυτταροφυλαξία (ἡ) νεώτ. ἡ μέθοδος, καθ' ἣν ἐπὶ τοπικῶν τραυματικῶν μολύνσεων χρησιμοποιοῦμεν οὐσίας ἐνισχυούσας τὴν ἄμυναν τῶν ἐκεῖ κυττάρων καὶ τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων.
κυτταρώδης-ους-ες νεώτ. ὁ πλήρης κυττάρων, ὁ ἐκ κυττάρων ἀποτελούμενος: **κυτταρώδης ἱστός.**
κυττάση (ἡ) νεώτ. κ. **-άζη** ἔνζυμον διαλυτοποιοῦν τὴν κυτταρίνην καὶ ἡμικυτταρίνην τῶν κυτταρικῶν μεμβρανῶν.
κυττοί Ἡσ. «τὸ δεκτικὸν χώρημα καθὼς ποτήριον».
κυτώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύτος, κοῖλος, πλατύς.
κυτών-ῶνος (ὁ) μτγν. κοίλωμα, κοιλότης: ΨΧρυσ. Λόγ.7,252,17 **τίνος υἱὸς ὁ ἐμῆς κοιλίας κυτῶνα σκιρτοβατῶν;**
κυτωρός (ὁ) νεώτ. ναυτ. ναύτης τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἐπιφορτισμένος τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ κύτους, ἀμπαρτζής.
κυφαγωγὸς ἵππος (ὁ) ὁ βαδίζων μὲ αὐχένα κυρτόν, καμαρωτά· ‖ κ. συγκρ.: Ξεν.Ἱππ.7,10 **ἡνιοχείτω δέ, ἣν μὲν κυφαγωγότερος ᾖ ὁ ἵππος, ἀνωτέρω ταῖς χερσίν.**
κυφαγωγῶ-έω μτγν. ἔχω τὸν αὐχένα κεκυφότα, κύπτω: Λιβάν.4,203,21 **τί δεῖ πράγματα ἔχειν μοχόμενον πολλάκις ἑτερογνάθῳ** (ἵππῳ) **καὶ κυφαγωγοῦντι καὶ ἀποσειομένῳ τὸν δεσπότην;**
κύφαλα (τὰ) ἐτυμ. τοῦ κύμβαλα βλ.λ.· ΕΜ 545,33.
κυφαλέος-α-ον ποιη.τ. τοῦ κυφὸς βλ.λ.: Φανί.ΑΠ 6,297 **ἐπεὶ τάχ' ἂν ἡ πολυκαμπὴς Ἰξὺς κ' εἰς Ἀΐδαν ᾤχετο κυφαλέα.**
κύφαλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**
κύφελλα (τὰ) μτγν. αἱ κοιλότητες τῶν ὤτων: Λυκόφρ.1402 **ὃς δή ποτ' ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρων λοβῶν φθέρσας κύφελλα καλλυνεῖ παρωτίδας·** ‖ ΕΜ 90,44 «Ἀρίσταρχός φησι σημαίνειν τὴν λέξιν (κύφελα) τὴν διὰ τῶν ὤτων ἑκατέρωθεν περιφέρειαν»· 2) νέφη ὁμίχλης· Καλλ ἀπ.300 «κύφελλα, τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην»· ‖ μτφ. **κύφελλα ἰῶν** σύννεφα βελῶν: Λυκόφρ.1426 **κύφελλα δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων** (σχόλ. «τὰ νέφη· λέγει δὲ μεταφορικῶς τὰ τῶν βελῶν πλήθη»)· 3) ἐν τῷ ἑν. **κύφελ(λ)ον** Ἡσ. κ. ΕΜ 549,17 «τὸ ποτήριον, ἀπὸ τοῦ κυφόν»· πρβλ. κύπελλον.
κύφερον ἢ κυφὴν Ἡσ. «κεφαλήν».
κῦφι-εος κ. **-εως** (τὸ) μτγν., δ.γρ. **κοῖφι** Αἰγύπτιόν τι φάρμακον συντιθέμενον ἐκ πολλῶν διεγερτικῶν οὐσιῶν: Διοσκ.1,25, Πλούτ.Ἠθ.372D, Γαλ.13,199, Δαμόκρ.π.Γαλ.14,117.
κυφογέρων-οντος (ὁ) μτγν. γέρων κυρτός, σκυφτὸς ἐκ τῆς ἡλικίας: Στεφ.Ἀθ.Ἱππ.2,276D.
κυφοδερία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος πρωτοζῴων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀμοιβάδων.
κυφοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς τὸ κῦφι βλ.λ.: Μελέτ.π.ΑΒ 3,74,6 **ὀστέα κυφοειδῆ.**
κυφομάνδρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν στρυχνοειδῶν.
κυφόνωτος-ον ὁ ἔχων κεκυρτωμένα τὰ νῶτα, καμπούρης· Ἀντιφάν π.Ἀθήν.14,623B **ἤ τε σύννομος τῆς κυφονώτου σωμ' ἔχουσα σηπίας.**
κῦφος-εος (τὸ) κύφωμα, κύρτωμα, καμπούρα: Ἱππ.807Α ὅσοισι ἂν ᾖ **ἀνωτέρω τῶν φρενῶν τὸ**

κῦφος, 'Αέτ.π.Φώτ.Βιβλ.180,6 **περὶ τῶν δύο κύφεων·** **2)** μικρὰ σκάφη, σκαφίδιον· ΕΜ 549,7 «κύφωνι· σημαίνει τῷ κυρτώματι . . Γίνεται παρὰ τὸ κῦφος, ὅπερ ἐστὶ σκεῦος ἐγγεγλυμμένον κοῖλον, τὸ λεγόμενον σκαφίδιον».

κυφός-ή-όν (κύπτω, κέκυφα) ὁ κεκλιμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ κύπτων, ὁ σκυμμένος, καμπουριασμένος : 'Οδ.Β 16 **ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη,** 'Αριστφ.'Αχ.703 **τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφόν,** Ἐπίχ.64 **τρίγλαι κυφαί·** κ.π.'Ιππ.'Αρθρ.41 **σφόνδυλοι ἕλκονται ἐς τὸ κυρτὸν** (σφόνδυλοι ἔχοντες κύρτωμα τῆς ράχεως), - **ἐκ γενετῆς κυφός·** || συχν. ἐπίθ. τῶν καρίδων : Εὔβουλ.111,Μάτρ.π.'Αθήν.4,136A **καρῖδες . . , αἳ δὴ γήραϊ κυφαὶ ἔσαν·** κ. π. 'Αριστλ. εἶδός τι αὐτῶν ἰδιαίτερον : 'Αριστλ. ΖΙ 525b,1 **τῶν μὲν γὰρ καρίδων αἵ τε κυφαὶ καὶ αἱ κραγγόνες καὶ τὸ μικρὸν γένος·** || κ. ἐπί τινων πτηνῶν : αὐτ.ΖΠ 710b,18· **2)** κοῖλος, στρογγύλος, ἐπὶ ποτηρίου : 'Αθήν.11,482E **ἢ διάφορος ἦν ὁ τύπος, καὶ οὐχ ὥσπερ τὸ δέπας . . ἀμφικύπελλον οὕτω δὲ καὶ τοῦτο, κυφὸν δὲ μόνον;**

κυφοσκολίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. *παρέκκλισις* πρὸς τὰ πλάγια τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ κύρτωσις τῆς ράχεως μὲ τὸ κυρτὸν ἐστραμμένον πρὸς τὰ ὀπίσω (κύφωσις).

κυφόσωμον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος βουπρηστιδῶν ἐντόμων.

κυφότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κυφοῦ βλ.λ., τὸ καμπούριασμα : 'Ηλιόδ.Αἰθ 6,11 **καὶ εἴ πῃ τισιν ἐντυχξόμενας προΐδοι, κυφότητά τε πλέον ἐπετήδευεν ἢ τὸ γῆρας ἐπηνάγκαζε·** **2)** τὸ στρογγύλον, ἡ στρογγυλότης : 'Αθήν.11,482E **ἀπὸ γὰρ τῆς κυφότητος τὸ κύπελλον ὥσπερ καὶ τὸ ἀμφικύπελλον.**

κυφοῦμαι-όομαι κ. νεώτ. γίνομαι κυφός, κυρτοῦμαι, καμπουριάζω : 'Ιππ.806C **ὅσα ἀνωτέρω τῶν φρενῶν τῆς προσφύσιος κυφοῦται,** Γαλ.1, 623,6 **τῶν ἐξαρθρήσεων . . ἔνιαι κυφοῦνται.**

κυφόφθαλμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀραχνῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κυφοφθαλμιδῶν.**

κύφω μτγν. κύπτω, χαμηλώνω : ΠΔ 'Ιὼβ 22,29 **ὑπερηφανεύσατο, καὶ κύφοντα ὀφθαλμοῖς σώσει** (μὲ χαμηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς).

κύφωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ κύρτωμα ἐν τῷ σώματι, ὕβος, καμπούρα : 'Ιππ.'Αρθρ.41,Ροῦφ.π. 'Ορειβ.45,30 **κυφώματα σπονδύλων,** Γαλ.1,502,3 **ὅταν οὖν ἐν τοῖς κατὰ τὸν θώρακα σφονδύλοις τὸ κύφωμα γένηται, μάλιστα τούτοις ἀναυξητέα ἀποτελεῖται κατὰ τὸ μῆκος.**

κύφων-ωνος (ὁ) (κυφός) ξύλον κεκυρτωμένον, ὁ κυρτὸς ζυγὸς τοῦ ἀνθρώπου: Θέογν.1201 **οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφωνι ἕλκουσιν ἀρότρου·** **2)** ἐν τῷ πληθ. **κύφωνες** (οἱ) Πολυδ.1,43 «τῶν δύο πλαγίων πλευρῶν (ἅρματος) αἱ ἐπάνω ῥάβδοι, αἱ ἕως κάτω τείνουσαι»· **3)** εἶδος κολαστηρίου ξυλίνου δεσμοῦ,ἐν ᾧ ἐνεκλείοντο τὰ μέλη τῶν τιμωρουμένων δούλων καὶ καταδίκων· 'Ησ. «ξύλον βασανιστικόν, κολαστήριον, ᾧ κατέτεμνον τοὺς θανάτῳ κατακεκριμένους» : Κρατῖν.115, 'Αριστφ.Πλ.476 **ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε;,** 'Αριστλ.Πολιτ. 1306b,2 **δεθῆναι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι,** 'Επιγρ. **μαστιγούσθω ἐν τῷ κύφωνι·** **4)** δθ. ὁ ἄξιος τοιαύτης τιμωρίας, ὁ ὀλέθριος, ὁ κακοῦργος : 'Αρχίλ.178, Λουκ.Ψευδολ.17 **ἀπατεῶνα γόητα ἐπίορκον ὄλεθρον κύφωνα βάραθρον·** πρβλ.Φώτ. «κύφων, ὁ εὐτελὴς ἄνθρωπος»· **5)** εἶδος γυναικείου ἐνδύματος : Φῶτ. «κύφωνες, ἱμάτια γυναικεῖα ἢ χιτῶνος εἶδος» : Ποσείδ.44· **6)** ἀρχιτ. δοκὸς κεκαμμένη, κεκυρτωμένη : 'Επιγρ.· **7)** μέρος ὑδραυλικοῦ τροχοῦ : Πάπ. **εἰς κύφωνας μηχανῶν·** **9)** 'Ησ. «κύφων, συνάγχη».

κυφώνιον (τὸ) μτγν. εἶδος ἀλοιφῆς : 'Αλέξ. Τραλλ.1,22 *χρίειν* **δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ μετώπου καὶ τῶν κροτάφων τὸ κυφώνιον.**

κυφωνισμός (ὁ) σχόλ. τιμωρία διὰ τοῦ κύφωνος βλ.λ.3) : Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.476.

κύφωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κύρτωσις τῆς ράχεως, καμπούριασμα : 'Ιππ.'Αρθρ.41,47, Γαλ.18(1),74.

κυφωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κύφωσιν βλ.λ.· || ὁ ἐκ τῆς κυφώσεως προερχόμενος.

κύχραμος (ὁ) κ. νεώτ. πτηνόν τι ἀποδημητικὸν ἀποδημοῦν μετὰ τῶν ὀρτύγων : 'Αριστλ.ΖΙ 597b,17 **ἥ τε γλωττὶς συναπαίρει καὶ ἡ ὀρτυγομήτρα καὶ ὁ ὠτὸς καὶ ὁ κύχραμος·** || κ. νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων **καραβιϊδῶν** ἐντόμων.

κυφάλη (ἡ) πάπ. ἡ κυφέλη βλ.λ.

κυφέλη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον· δθ. κιβώτιον, θήκη : 'Ηρ.5,92 ε΄ **διαφυγόντι τοῦτον τὸν κίνδυνον ἀπὸ τῆς κυφέλης ἐπωνυμίην Κύψελος οὔνομα ἐτέθη,** Πλούτ.'Ηθ.164Λ **εἰς κυφέλην ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀποτεθέντα,** Παυσ.5, 17,5 **τὰς λάρνακας οἱ τότε ἐκάλουν** Κορίνθιοι **κυφέλας·** || κ. **ἑξμέδιμνος κυφέλη** σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν σίτου χωροῦν ἓξ μεδίμνους : 'Αριστφ. Εἰρ.631 **λίθον ἐμβαλόντες ἑξμέδιμνον κυφέλην ἀπώλεσαν·** || εἰδ. κυφέλη μελισσῶν: Πλοῦτ.'Ηθ 601C **ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μιᾶς ἢ κυφέλης ἐκπεσόντες·** **2)** κ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὰ περιεχόμενα φρονήματα, σκέψεις, ὁ νοῦς: Κωμ. 'Αδέσπ.703 **κυφέλαι φρονημάτων·** || κ.δημ : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 31,17 **γιὰ σένα τῆς σοφίας τὸ μέλι | οἱ χρυσόφτερες σκέψες τὸ στοιβάζουν | ξέχειλο μέσ' στὴ θεία κυφέλη·** **3)** ἡ κοιλότης τοῦ ὠτός· Πολυδ 2,85 «τὸ δὲ ἔνδον κυφέλη, · ἀφ' ἧς καὶ ὁ ρύπος οὕτω καλεῖται». 'Ησ.· || δθ. ἡ κυφελὶς βλ.λ.2), ἡ ἐν τῷ ὠτὶ κηροειδὴς ὕλη· 'Ησ. «κυφέλας, τὸν ἐν τοῖς ὠσὶν ὑποσυνιστάμενον ρύπον» : Τζέτζ.'Ιστ.8,199 «κύφελος καὶ κυφέλη δὲ ὁ ρύπος τῶν ὠτίων»· κ. παροιμ. π. Κωμ.'Αδεσπ.620 **κυφέλην . . ἔχεις . . ἐν τοῖς ὠσὶν** ἐπὶ ἠλιθίων· **4)** νεώτ. ἀνατομ. **κυφέλαι ἠθμοειδεῖς** ἐκκολπώματα τοῦ βλεννογόνου ὑμένος τῆς ρινικῆς κοιλότητος· || κ. **κυφέλαι μαστοειδεῖς** ἀεροφόροι κοιλότητες, περιεχόμεναι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς μαστοειδοῦς ἀποφύσεως τοῦ κροταφικοῦ ὀστοῦ.

κυφελίδαι (οἱ) κ. νεώτ. οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κυφέλου : Θέογν.894 **ὡς δὲ Κυφελιδῶν Ζεὺς ὀλέσειε γένος,** 'Ηρ.6,128 **τὸ ἀνέκαθεν τοῖσι ἐν Κορίνθῳ Κυφελίδῃσι ἦν προσήκων,** Πλατ. Φαῖδρ.236B **παρὰ τὸ Κυφελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν 'Ολυμπίᾳ στάθητι·** **2)** νεωτ. ζωολ. οἰκογ. πτηνῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **κεκρακτῶν.**

κυφελιδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς κυφελίδας, ὁ προερχόμενος ἐκ τῶν κυφελίδων βλ.λ.3) : **κυφελιδικὸς ἦχος ἀναπνοῆς.**

κυφέλιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κυφέλη βλ.λ.1), μικρὰ κυφέλη : 'Αριστλ.ΖΙ 627b,2 **ἀργότεραι δὲ γίγνονται κἂν μέγα τὸ κυφέλιον ᾖ.**

κυφελίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κυφέλη βλ.λ.1), τὸ κυφέλιον βλ.λ. : 'Αριστλ.ΖΙ 618a,34 **νεοττεύουσιν ἐν κυφελίσιν ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις μακραῖς·** **2)** ἡ ἐντὸς τῶν ὤτων κιτρίνη ὕλη : Ροῦφ.'Ονομ.223, 'Αρετ.Χρον.Παθ 1,15, Λουκ. Λεξιφ.1 **σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὴ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυφελίς,** Λιβάν. 4,144,8 **κυφελίδα παχεῖαν ἐν τοῖς ὠσὶν ἐντραφῆναι·** || κ. νεώτ. φυσιολ. τὸ ἔκκριμα τῶν σμηγματογόνων ἀδένων, οἵτινες εὑρίσκονται κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου· **3)** νεώτ. μικρὰ κοιλότης : **κυφελίδες πνεύμονος** (νεώτ. ἀνατομ. ἐκκολπώματα ἡμισφαιρικά, ἅτινα ἐμφανίζει κατὰ διαστήματα ἕκαστον ἐνδολόβιον βρόγχιον μετὰ βραχεῖαν ἐντὸς τοῦ λοβίου πορείαν).

κυφελίτης ρύπος (ὁ) ΕΜ549,24 «ὁ ἐν τῷ ὠτίῳ φυόμενος».

κυφελῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. μαιευτ. ἡ διαπύησις τοῦ κυφελώδους συνδετικοῦ ἱστοῦ τῆς μικρᾶς πυέλου, τοῦ συνέχοντος τὰ ἔσω γεννητικὰ ὄργανα τῆς γυναικός, ἅ. φλέγμων πυελικός.

κυφελόβυστος-ον (βύω) μτγν. ὁ ἔχων τὰ ὦτα κυφελίδι, ἀκαθαρσίᾳ βεβυσμένα : Λουκ.Λεξιφ.1 **σὺ δὲ κυφελόβυστα ἔοικας ἔχειν τὰ ὦτα.**

κυφελοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κυφέλην, ὁ ἔχων σχῆμα κυφέλης βλ.λ.

κυφελοειδῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυφελοειδῆ βλ.λ.

κύφελος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. γαιόχρους χελιδὼν μετὰ λευκοῦ κύκλου περὶ τὸν τράχηλον, τὸ πετροχελίδονο : Ἀριστλ.ΖΙ 618a,31 **οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυφέλους, ὅτι μὲν ὅμοιοι ταῖς χελιδόσιν εἰσίν, εἴρηται πρότερον·** || κ. νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κυφελιδῶν·** **2)** Ἡσ. «κύφελον· κύβερτον μελισσῶν»· **3)** κυφελίς βλ.λ 2) : Τζέτζ.Χιλ.8,199 «**κύφελος καὶ** κυφέλη δὲ ὁ ῥύπος τῶν ὠτίων».

κυφελώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἔχων κοιλότητας δίκην κυφέλης βλ.λ.· || **κυφελώδης ἱστός** νεώτ. πετρογρ. ὁ πορώδης ἱστός, τὸν ὁποῖον λαμβάνουν ἀσβεστολιθικὰ καὶ δολομιτικά τινα πετρώματα συνεπείᾳ διαβρώσεως προερχομένης ἀπὸ κυκλοφοροῦντα ὑπογείως ὕδατα.

κυφελωτός-ή-όν νεώτ. ὁ καλυπτόμενος ὑπὸ κυφελίδων βλ.λ.3)· **2)** ὁ κυφελώδης βλ.λ. : **κυφελωτὸν φυγεῖον** (φυγεῖον τῶν αὐτοκινήτων)· || **κυφελωτοὶ** πόροι νεώτ. ἀνατομ. πόροι (3-5) εἰς οὓς ἀποσχίζεται ἕκαστον ἀναπνευστικὸν βρόγχιον καὶ ὧν τὸ τοίχωμα καλύπτεται ὑπὸ κυφελίδων.

κύω μεθομ. τ. τοῦ κυῶ βλ.λ.· κτ. ἐνεστ. κ. παρατ. ἐπὶ θηλέων, συλλαμβάνω, ἔχω ἐν γαστρί, εἶμαι ἔγκυος : Χρησμ.π.Ἡρ.5,92 β' **Λάβδα κύει, τέξει δ' ὀλοοίτροχον,** Πλάτ.Νόμ.789Ε **τὴν μὲν κύουσαν περιπατεῖν·** κ. π. Λουκ.Ἑταιρ.Δ 2,1 **κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη** (εὑρίσκομαι εἰς τὸν ὄγδοον μῆνα τῆς κυήσεως)· || κ. μτφ. : Θέογν.39 **κύει πόλις ἥδε·** || σπαν. μτ. αἰτ. κυοφορῶ τι : Ἀριστλ.ΖΙ 543b,22 **οὐδὲ δὴ κύουσι πολλὰ κυήματα ὁμοίως ἐν τοῖς ἄλλοις χρόνοις,** Λουκ.Ἑταιρ.Δ 2,4 **ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον·** || κ. μτφ. : Ξεν ΚΠ 5,4, 35 **ἡ ψυχή μου διὰ τὸ ὑβρίσθαι καὶ ὀργίζεσθαι . . διῆγεν . . ἀεὶ τοῦτο κυοῦσα·** || μέσ. ἐπὶ γυναικὸς κτ.ἀόρ. **ἐκυσάμην** συλλαμβάνω : Ἡσίοδ.Θ 125 **Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο, οὓς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα,** Ὑμν.Ὁμ.1,4, Ἀσ.ἀπ.Ἐπ.1,3Κ, Εὐφ.112 **ὅσσους . .Τυφάονι κύσατο Λητώ·** || κ. παθ. κυοφοροῦμαι, φέρομαι ἐν τῇ κοιλίᾳ : Ἀριστλ.Πρ.1,9 **τὰ δύο κυόμενα παιδία ἀσθενῆ γίνεται διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ψύχους,** Ἰουλ.Λόγ.2,99C· **2)** κτ. ἐνεργ. ἀόρ. **ἔκυσα** μτβ. ἐπὶ ἄρρενος, κάμνω τινὰ νὰ ἐγκυμονῇ, ἐγγαστρώνω· ἰδ.μτφ :Αἰσχ.ἀπ.44,4 **ὄμβρος ἔκυσε γαῖαν.**

κυῶ-έω ἀρχαιότ. κ. ἀττ. τ. τοῦ κύω βλ.λ., αἰολ. μτχ. θηλ. **κύεσσα,** ἀρκ. **κύενσα** ἐν Ἐπιγρ. **κυεῦσα** (ἐν γρ. **κυεοσα**), παρατ. **ἐκύουν** (γ' ἑν. **ἐκύει**), μέλλ. **κυήσω-κυήσομαι,** ἀόρ. **ἐκύησα,** παρακ. **κεκύηκα,** παθ. μέλλ. **-ηθήσομαι,** ἀόρ. **ἐκυήθην,** παρακ. **κεκύηται,** φέρω ἐν γαστρί, ἐγκυμονῶ, κυοφορῶ, εἶμαι ἔγκυος : Ἰλ.Τ 117 **ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν,** Μέν. 413 **γυνὴ κυεῖ δέκα μῆνας ;,** Ἐπιγρ. **πένθ' ἔτη ἐκύησε,** Μηναῖ.3,6 Ὠδ.9 **τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κυήσασαν·** || κ. ἐπὶ ζῴων, ἰδ ἐπὶ θηλείας ἵππου : Ἰλ.Ψ 266 **βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·** **2)** συλλαμβάνω : Πλάτ.Συμπ.203C **κατακλίνεταί τε παρ' αὐτῷ καὶ ἐκύησε τὸν Ἔρωτα·** || μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς : αὐτ.206C **κυοῦσι γὰρ . . πάντες ἄνθρωποι . . καὶ κατὰ τὴν ψυχήν·** || κ.γεν. μτφ. : αὐτ.Θεαίτ.184Β **ὧν κυεῖ περὶ ἐπιστήμης πειρᾶσθαι ἡμᾶς τῇ μαιευτικῇ τέχνῃ ἀπολῦσαι** (αἱ σκέψεις, ἃς ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ κυοφορεῖ)· **3)** παθ. **τὸ κυούμενον** τὸ κυοφορούμενον ἔμβρυον : Πλάτ.Νόμ 789Α **τοῖς κυομένοισι φράζεις;,** Ἀριστλ.ΖΓ 4,5 **μέχρι τῶν κυουμένων ὑστέρα συμμύει·** **4)** ἐπὶ καρπῶν, μορφοῦμαι, σχηματίζομαι : Θεόφρ.ΦΙ 4,2,4 **ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν νέον καὶ τὸν ἔνον καρπόν· ἀφαιρουμένου γὰρ θατέρου μετὰ κύνα, καὶ ὁ ἕτερος φανερὸς εὐθὺς κυούμενος· κύει γὰρ ὥσπερ βότρυς ὁμοσχήμων·** **5)** μέσ. γεννῶ, τίκτω : Ὀππ. Κυν.3,22 **κυήσατο τοξεύτειρα Ἀρμενίη·** || **ἡ κεκυημένη** ἡ τεκοῦσα· ΕΓουδ.ἐν λ. κοκίας· || κ. μτφ. : Ἱμέρ.Λόγ.7,4 **τὰς εὐτυχεῖς ὠδῖνας κυησαμένη·** || ἐπὶ φυτῶν, παράγω ἄνθη : Θεόφρ.ΦΙ 6, 4,8· **6)** ἀπολ. γίνομαι ἔγκυος, συλλαμβάνω, κυΐσκομαι : Ἡρ.5,41 **γυνὴ τὸν πρότερον χρόνον ἄτοκος ἐοῦσα τότε κως ἐκύησε,** Ἀριστφ.Θεσμ.641 **στερίφη γάρ εἰμι κοὐκ ἐκύησα πώποτε.**

κύων (ὁ,ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., γενικ. **κυνός,** δοτ. **κυνί,** αἰτ. **κύνα,** κλητ. **κύον** κ. **κύων,** πληθ. **κύνες-κυνῶν -κυσί** (ἐπ. **κύνεσσι**) **- κύνας,** ζῷον θηλαστικόν, ἀρπακτικόν, τῆς οἰκογ. τῶν **κυνιδῶν,** κατοικίδιον, σκύλ(λ)ος, σκυλ(λ)ί, προσχαρακτηριζόμενον συνήθ. ἐκ τῶν ἰδιοτήτων, ἃς φύσει ἢ ἐξ ἀσκήσεως ἔχει, καὶ ἐκ τῆς προελεύσεως ἤτοι τῆς χώρας ἐξ ἧς ἕκαστον γένος κυνῶν προέρχεται, οἷον κύων ποιμενικός, θηρευτικός, μολοσσός, λακωνικός, Ἰνδικός· π. Ὁμ. ποιμενικοί, θηρευτικοὶ κ. φύλακες κύνες : Ἰλ.Κ 183 **ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῇ,** αὐτ.Χ 66 **αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες.. ὠμησταὶ ἐρύουσιν,** Ὀδ.Π 4 **Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι,** Ἰλ.Θ 338 **ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος ἅπτηται·** ὁμ. κ. π. ἅ. ποι. μεθ' Ὁμ. συνήθ. κτ. θηλ. κ. π. πεζοῖς : Σοφ.Αἶ 8 **εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις,** Πλάτ.Πολ.416Α **τρέφειν κύνας ἐπικούρους ποιμνίων,** Ἀλέξ.Ἱστ.π. Ἀθήν.12,540D **κύνας μὲν μολοττικὰς καὶ λακαίνας εἰσαγαγόντας,** Ἀριστλ.ΖΓ 746a,34 **Ἰνδικοὶ κύνες·** κ. γεν. ἄνευ διακρίσεως εἴδους ἢ προελεύσεως : Ὀδ.Υ 14 **ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,** παροιμ.π. Φερεκρ.179 **κύνα δέρειν δεδαρμένην** (σχόλ.«ἐπὶ τῶν ἄλλο πασχόντων αὖθις ἐφ' οἷς πεπόνθασιν»), Ἀριστφ.Ἐκκλ.255 **ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν** (σχόλ. «παροιμία παιδικὴ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων»),Κωμ.Ἀδέσπ.1205,4 **κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα** (οὐδὲ διὰ κύνας πεινῶντας βρώσιμα),Θεόκρ.10,11 **χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι** (εἶναι κακὸν νὰ δώσῃ τις εἰς τὸν κύνα δέρμα νὰ γευθῇ, δηλ. σαρκῶν), Μέν.802 **χεῖρον ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα,** Λουκ.Ἀπαίδ.30 **τὸ τῆς κυνὸς . . τῆς ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένης** (ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτε ἄλλοις διδόντων), Ζηνόβ.4,73 **κύων ἐπὶ δεσμὰ** (ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων), αὐτ. **κύων παρ' ἐντέροισι** (ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων, τ. ἔ. ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα καὶ ἀνωφελῶν)· || **νὴ ἢ μὰ τὸν κύνα** ὁ συνήθης ὅρκος τοῦ Σωκράτους : Πλάτ.Ἀπολ. 22Α **καὶ νὴ τὸν κύνα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι . .·** ἐν χρ. ἐν τοῖς μετέπειτα Ἀθηναίοις : Ἀριστφ.Σφ. 83 **μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος·** κ. π: Κρατῖν.231 (περὶ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων) : **οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος . . κύων, ἔπειτα χήν· θεοὺς δ' ἐσίγων·** **2)** ὡς λ. ὀνειδιστικὴ ἢ ὕβρις, συχν.π. Ὁμ. ἐπὶ γυναικῶν πρὸς δήλωσιν ἀναισχυντίας ἢ θρασύτητος, ἔνθα ἡ Ἑλένη καλεῖ ἑαυτὴν κύνα : Ἰλ Ζ 644 **δᾶερ ἐμεῖο κυνός, κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης·** || κ. ἡ Ἶρις τὴν Ἀθηνᾶν : αὐτ.Θ 423 **ἀλλὰ σύ γ', αἰνοτάτη, κύον ἀδεές·** || κ. τὴν Ἥραν ἡ Ἄρτεμις : αὐτ.Φ 481 **πῶς σὺ νῦν μέμο-**

νας, κύον ἀδεές, ἀντὶ ἐμεῖο στήσεσθαι; || κ. ἐπὶ θεραπανίδων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως : Ὀδ.Σ 338 **ἢ τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω, κύον, οἷ' ἀγορεύεις·** κ. π. τοῖς μετέπ. ἐπὶ βαναύσου σημ. : Ἀριστφ.Σφ.1402 **θρασεῖα καὶ μεθύσῃ τις ὑλάκτει κύων·** || ἡ ῥαφῳδὸς κύων ἡ Σφίγξ : Σοφ.ΟΤ 391 **δθ' ἡ ῥαφῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων·** || κ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ δεικνύων ἀδιαφορίαν : Ἰλ.Θ 299 **τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα·** || κ. ἐπὶ ὑβριστῶν παραβαλλομένων πρὸς ὑλακτοῦντας κύνας : ΠΔ Ψαλμ.21(22),17 **ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί·** κ παροιμ. φρ. : ΚΔ Ματθ 7,6 **μὴ δότε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί·** **3)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων παραβαλλομένων πρὸς φύλακας κύνας, εἰδ.ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος : Αἰσχ.Ἀγ.896 **λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδ' ἐγὼ σταθμῶν κύνα·** || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν Κλυταιμήστραν : αὐτ.607 **οἵανπερ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα·** **4)** ὁμ. μτφ. ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν Κυνικῶν : Φιλόδ.Στωϊκ.339,8 **ἀρέσκει τούτοις κυνῶν μεταμφιέννυσθαι βίον·** || ὁθ. κύων ὁ κυνικὸς φιλόσοφος : Ἀριστλ.Ρητ.3,10 **ὁ κύων** (τ. ἔ. Διογένης) **τὰ καπηλεῖα φιδίτια ἐκάλει,** Ἀντίπ. Σιδ.ΑΠ 7,65 **Διογένειος τόδε σῆμα, σοφοῦ κυνός,** Πλούτ.Ἠθ.717Ϲ, Ἀθήν.5,216Β **χαρίζεται γὰρ καὶ ὁ κύων οὗτος πολλὰ τῷ Σωκράτει,** ἐπιγρ.π.Διογ.Λ 6,19 **5)** μτφ. συχν. ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν, ἀγγελιαφόρων ἢ φυλάκων τῶν θεῶν, οἷος ὁ ἀετός : Αἰσχ.Πρ.1022 **Διός δέ τοι πτηνὸς κύων, δαφοινὸς ἀετός·** || οἱ γρῦπες : αὐτ.803 **Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας γρῦπας φύλαξαι·** || αἱ Ἐρινύες : Σοφ.Ἠλ.1388 **μετάδρομοι.. πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες·** || ὁ Πὰν ὡς κύων τῆς Κυβέλης : Πίνδ.ἀπ.96· || αἱ Βάκχαι : Εὐρ.Βάκχ.977 **ἴτε θοαὶ Λύσσας κύνες ἴτ' εἰς ὄρος·** || ἡ ὕδρα : αὐτ.Ἡρ. 420 **κύνα Λέρναν ὕδραν·** || κ μέγας τις ἰχθύς : Λυκόφρ.34 **Τρίτωνος κύων·** **6)** π. Πυθ. προσωνυμία τῶν πλανητῶν : Ἀριστλ.ἀπ.196 **Περσεφόνης κύνες·** **7)** κωμ. οἱ ἐκ πυρὸς σπινθῆρες : Ἀλεξ. 149,16 **Ἡφαίστου κύνες·** **8)** διάφορα μυθικὰ ὄντα, οἷον ὁ Κέρβερος : Ἰλ.Θ 368 **ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο,** Ξεν.Ἀν.6,2,2 **λέγεται ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆναι·** || αἱ Ἅρπυιαι : Ἀπολλ Ρ 2,289· || ἡ Ἑκάτη ἐν τῇ Μιθραϊκῇ θρησκείᾳ : Πορφ.Ἀποχ.4,16· **9)** ὁ τῆς θαλάσσης κύων, ὁ ἰχθὺς σκύλλιον ἢ καρχαρίας : Ὀδ.Μ 96 **δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσιν κῆτος,** Ἐπίχ.63,Κρατῖν.161,Ἀριστλ.ΖΙ 566a,3) **ἀλώπηξ καὶ κύων, καὶ οἱ πλατεῖς ἰχθύες,** Ὀππ.Ἀλ.1,373 **κύων ἄγριος·** || κ. ὁ ξιφίας : Ἀνάξιππ.2,3 **ξιφίας κύων,** Αἰλ.ΖΙ 13,4 **ὄφει διαφέροντ' οὐδὲ ἓξ ξιφίου κυνός·** **10)** σείριος βλ.λ., τὸ κύναστρον, ὁ κύων τοῦ Ὠρίωνος : Ἰλ.Χ 29 **ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι,** Σοφ.ἀπ. 432,11 **κυνὸς ψυχρὰν δύσιν,** Εὐπ.147 **πρὸ τοῦ κυνός,** Ἀριστλ.Μετ.361b,35 **μετὰ κυνὸς ἐπιτολήν,** Συγγρ π.Δημ.927 **μείναντες ἐπὶ κυνὶ ἡμέρας δέκα ἐν Ἑλλησπόντῳ,** Θεόφρ.ΦΑἴτ.3,3,3, Διόδ.Σ 19,109 **ὑπὸ κύνα γὰρ οὔσης τῆς ὥρας·** || κ. πλήρως (μετὰ τοῦ σειρίου) : Σοφ.ἀπ.803 **σειρίου κυνὸς δίκην·** || κ. ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὠρίωνος : Ἄρατ.327,Γαλ.17(1),17· **11)** ὁ χείριστος βόλος τῶν κύβων, ὁ ὄσσος : Πολυδ.9,100, Εὐστ. 1289,63 **«δηλοῖ δὲ ὁ κύων βόλος ἀνταναίρεσίν τινα ψήφου»·** || πεσσὸς ἐν τῷ παιγνιδίῳ πόλεις : Κρατῖν.56,3· **12)** Ἡσ. κ. ΕΜ 549,26 «τὸ κάτω τῆς πόσθης συμπεφυκὸς τῷ δέρματι» : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.50,3,1· || κ. μτ. λογοπαιγνίου εἰς παροιμ. π. Φερεκρ.179· || κ. μτ. λογοπαιγνίου μτ. τοῦ ἀστερισμοῦ σείριος : Μᾶρκ.Ἀργ.ΑΠ 5,104 **ἢ γὰρ ὁ ταύτης οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους·** **13)** ὁ κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἁρμὸς τοῦ ποδὸς ἵππου· Ἡσ.· **14)** σπασμωδική τις διαστροφὴ τοῦ στόματος, κυνικὸς σπασμός : Γαλ.8,41 **κύων.. καὶ τὸ κατὰ πρόσωπον πάθος·** **15)** ἀπομαγδαλιὰ βλ.λ. : Εὐστ.1857,19 «ἀπομαγδαλιά, σταῖς ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, εἰς ὃ τὰς χεῖρας ἀποματτόμενοι, εἶτα κυσὶν ἔβαλλον· διὸ κύνα, φησί, τὸ τοιοῦτον Διοσκορίδης προσαγορεύει»· **16)** ξυλίνη κύων ἡ κυνόσβατος βλ.λ. : Χρησμ.π.Διδ.π.Ἀθήν.2,70C **τὸ κύναρος ἄκανθα τὴν κυνόσβατον λέγει, διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν· καὶ γὰρ ἡ Πυθία ξυλίνην κύνα αὐτὸ εἶπεν.**

κωάζω Ἡσ. «ἀστραγαλίζω»· **2)** αὐτ. «ἐνεχυράζω».

κωαί Ἡσ. «ἀστράγαλοι».

κῳακός-ή-όν ὁ ἐκ τῆς νήσου Κῶ· || **Κῳακαὶ προγνώσεις** ἢ **αἱ Κῳακαὶ** τίτλ. ἔργου τοῦ Ἱππ.

κῶας (τὸ) (π.Ὁμ.ὀνομαστ.κ.αἰτ.ἐν **κῶας**),πληθ.**κώεα,** δοτ. **κώεσι,** μτγν. συνηρ. **κῶς** βλ.λ., μαλακὸν προβάτου δέρμα, δέρας, ὅπερ ἥπλωνον ὡς κάλυμμα ἐπὶ ἑδρῶν καὶ κλινῶν : Ἰλ.Ι 661 **στόρεσαν λέχος.. κῶεά τε ῥῆγός τε λινοιό τε λεπτὸν ἄωτον,** Ὀδ. Υ 3 **ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθεν κώεα πόλλ' οἴων,** αὐτ.Γ 38 **ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ κώεσιν ἐν μαλακοῖσι·** || μεθ' Ὅμ. ἐπὶ τοῦ χρυσομάλλου δέρατος ὅπερ ὁ Ἰάσων ἐκόμισεν ἐκ τῆς Κολχίδος : Πίνδ.Π 4,231 **κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ,** Ἡρ.7,193 **λέγεται τὸν Ἡρακλέα καταλειφθῆναι ὑπὸ Ἰήσονός τε καὶ τῶν συνεταίρων.., εὖτ' ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλωον ἐς Αἶαν τὴν Κολχίδα,** Μίμν.11,1 **μέγα κῶας,** Θεόκρ.13,16 **ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰάσων.**

κωβαθηκαύστης (ὁ) μτγν. δ.ἀνάγν. κωβαθιοκαύστης ὁ καίων κωβάθια βλ.λ. : Ζώσ.Ἀλχ.191Β.

κωβάθια (τὰ) ἀρσενικικὸν θειοῦχον τοῦ κοβαλτίου : ΨΔημόκρ.Ἀλχ.51Β, Ζώσ.Ἀλχ.188Β.

κώβαλα Ἡσ. «πανουργήματα».

κώβαλοι (οἱ) Ἡσ. ἄνθη τῆς ροιᾶς.

κῶβαξ «ὁ μέγας τέττιξ».

κωβάριον γλωσσ. σφαῖρα.

κωβήλη (ἡ) Ἡσ. «βελόνη»· **2)** αὐτ. «σαρκικὴ μεῖξις, συνουσία».

κωβηλίνη (ἡ) Ἡσ. «ἠπήτρια».

κωβιδάριον (τὸ) ἐσφ. γρ. τοῦ κωθάριον βλ.λ.

κωβίδιον (τὸ) κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κωβιὸς βλ.λ. : Ἀναξανδρ.π.Ἀθήν.3,105F **σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων,** Πρόδρ.2,574 **φιλομηλίτζας τρυφεράς, κωβίδια, γαλέας.**

κωβιός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ θαλάσσιος ἰχθὺς γωβιός· ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν **γωβιδῶν** : Σιμων.15,Ἐπιχ 66, Ἱππ.Ἐντ.Παθ.21,Ἀντιφάν.26, 19,Μέν.Κόλ.ἀπ.7,Γαλ.4,762,15 **κωβιῶν τε καὶ σμυραινῶν καὶ βουγλώσσων,** Πισίδ.Γ Ἑξαήμ.1527· **2)** τὸ φυτὸν τιθύμαλλος χορακίας : Διοσκ.4,164· || κ.τιθύμαλλος βλ.λ. δενδροειδής : Πλίν.Φ126,71.

κωβῖτις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. ἰχθύς τις ὅμοιος τῷ κωβιῷ : Ἀριστλ.ΖΙ 569b,23 **ἀφύη γένος ἰχθύων ἐστίν, ἡ μὲν καλουμένη κωβῖτις κωβιῶν τῶν μικρῶν καὶ φαύλων,** Ἱκέσ.π.Ἀθήν.7,285Β **τῆς ἀφύης ἡ μὲν λευκὴ καὶ λίαν λεπτὴ καὶ ἀφρώδης, ἣν καλοῦσί ἔνιοι καὶ κωβῖτιν·** || κ. νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν **κωβιτιδῶν.**

κωβιώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κωβιὸν βλ.λ : Πλούτ.Ἠθ.980F **μεγέθει καὶ σχήματι κωβιώδες ἰχθύδιον.**

κωβίων-ωνος (ὁ) δ.γρ. τοῦ κωβιὸς βλ.λ. : Ἀλεξ.π. Ἀθήν.6,242D **κόρυδος, κωβίων, κυρηβίων.**

κῳδάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κῴδιον βλ.λ. : Κρατῖν.41,Ἀριστφ.Βάτρ.1203 **κῳδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον,** Ἀναξανδρ.34,11.

κῳδᾶς-ᾶτος (ὁ) πάπ. ὁ πωλῶν δέρματα, ὁ δερματοπώλης.

κώδεα (ἡ) Ἐπιγρ. δ τ. τοῦ **κώδεια** ποτήριον ἔχον τὸ σχῆμα κεφαλῆς τῆς μήκωνος.

κώδεια (ἡ) ἡ κεφαλή : Ἰλ.Ξ 499 **ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχών·** || ἐπὶ φυτῶν, ἡ κεφαλὴ τοῦ σκορόδου, σκοροδοκεφαλή : Νίκ.Ἀλεξ.432· || κ. ἐπὶ τῆς μήκωνος, ἡ κεφαλή, ἡ περιέχουσα τὸ σπέρμα : Γολ.12,73.

κωδεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς τοῦ ὀπίου, ὁ μεθυλικὸς αἰθὴρ τῆς μορφίνης.

κώδειον (τὸ) κ. -ιον γλώσσ. τοῦ κώδεια βλ.λ.

κωδέλαια (τὸ) νεώτ. χημ. τὰ διὰ καυστικοῦ νατρίου κατεργασθέντα **καὶ διὰ** γύψου **διαυγασθέντα** ρητινέλαια.

κωδία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κώδεια βλ.λ. : Ἀριστφ.ἀπ. 117 (ἀμφ.)· **2)** νεώτ. φαρμακολ. ὁ καρπὸς μήκωνος τῆς ὑπνοφόρου βλ.λ.

κωδικελλικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ κωδικέλλου βλ.λ. : **κωδικελλικὴ** ρήτρα ἡ ἐν διαθήκῃ ἢ κωδικέλλῳ δήλωσις τοῦ διαθέτου, ὅπως ἡ τυχὸν ἄκυρος διαθήκη του ἰσχύσῃ ὡς κωδίκελλος.

κωδίκελλος (ὁ) (λατ.) νεώτ. πᾶσα μονομερὴς διάταξις τελευταίας βουλήσεως συμπληροῦσα ἢ τροποποιοῦσα διαθήκην.

κωδίκιλλος (ὁ) . πάπ. ὁ κωδίκελλος βλ.λ. : **ἑρμηνεία κωδικίλλων διπτύχων,** αὐτ. βούλομαι **τὴν διαθήκην ἐπέχειν κωδικίλλου τάξιν.**

κωδίκιον τῶν συνοδικῶν παρασημειώσεων ἢ πράξεων (τὸ) νεώτ. κανον. δίκ. τὸ βιβλίον, ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ πρακτικὰ τῶν πατριαρχικῶν συνόδων.

κώδικον (τὸ) πάπ. δ. τ. τοῦ κῶδιξ βλ.λ. : **κώδικον ὁμάδερον τοῦ ἀνυσθέντος χρυσίου.**

κωδικοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ συστηματικὴ καὶ μεθοδικὴ συσσωμάτωσις τῶν κανόνων τοῦ δικαίου καθ' ὕλην εἰς ἓν ὅλον.

κωδικοποιῶ-έω νεώτ. συσσωματῶ κανόνας δικαίου, νόμους κττ. συστηματικῶς καὶ μεθοδικῶς καθ' ὕλην καὶ τάξιν, ἀπαρτίζω κώδικα : **κωδικοποιῶ τοὺς σχολικοὺς νόμους.**

κῶδιξ-ῖκος (ὁ) (λατ.) μσν. κ. νεώτ. βιβλίον δημοσίων ἀναγραφῶν : Μοσχόπ.2889Α· **2)** συναγωγὴ φύλλων περγαμηνῆς ἢ καὶ χάρτου εἰς σχῆμα βιβλίου χάριν εὐκόλου καὶ ταχείας χρήσεως : **κῶδιξ τῆς Ἁγίας Γραφῆς· 3.** εἰδ. συλλογὴ νόμων, οἷον αὐτοκρατορικῶν διατάξεων : **Ἰουστινιάνειος - Ναπολεόντειος κῶδιξ·** || νεώτ. κυρ. πᾶσα συλλογὴ νόμων ἢ διατάξεων ἀναφερομένων **εἰς** τὸν αὐτὸν κλάδον δικαίου ὡς ὀργανικὸν σύνολον : **ἐμπορικὸς - ναυτικὸς κῶδιξ, - ἀστικὸς κῶδιξ τῶν Γάλλων** (ὁ περιέχων τὸ ἀστικὸν δίκαιον τῶν Γάλλων)· || σύστημα ἀρχῶν καὶ κανόνων ἀναφερομένων εἴς τι θέμα : **κῶδιξ τῆς μονομαχίας· 4)** πᾶν ἀρχαῖον χειρόγραφον ἐπὶ περγαμηνῆς ἢ χάρτου : **οἱ κώδικες τοῦ Σοφοκλέους, - ὁ μοναδικὸς κῶδιξ τοῦ Ἡσυχίου·** || **διεθνὴς κῶδιξ σημάτων** λεξικὸν ἐν χρ. εἰς τὴν κατὰ θάλασσαν συνεννόησιν διὰ σημάτων· δ. διεθνὲς ναυτικὸν στρατολόγιον.

κώδιο βαρβαρ. τ. τοῦ κώδιον βλ.λ.:Ἀριστλ.Θεσμ. 1180 **ὡς ἐλαμπρός, ὥσπερ φύλλο κατὰ τὸ κώδιο.**

κῴδιον (τὸ) ἢ κώδ- κ.μσν.κ.νεώτ.ὑποκορ. τοῦ κῴας βλ.λ., δορὰ προβάτου μετὰ τοῦ ἐρίου χρησιμεύουσα ὡς στρωμνή, προβειά: Ἀριστφ.Ἱππ.400 **εἰ σὲ μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κῴδιον,** Πλάτ. Πρωτ.315D **ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἔτι κατέκειτο, ἐγκεκαλυμμένος ἐν κῳδίοις τισὶ καὶ στρώμασι καὶ μάλα πολλοῖς,** Μέν.Σαμ.189,Ἐπιγρ.,Μετοχ.Θ **ἐν** Σάθ.1,163 **καταπεπιλημένοι τὸ σῶμα πᾶν ἐκ κορυφῆς αὐτῆς ἐς πόδας, τῇ μὲν ἐρίοις τε καὶ κῳδίοις . .** || ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ δέρατος : Λουκ.Ὄνειρ.1 **τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κῴδιον φυλάττων ἀφ' ἑσπέρας·** || **Δῖον κῴδιον** δορὰ κριοῦ ἐν χρ. εἰς ἐξαγνιστικὰς ἱεροτελεστίας : Πολ.87· **2)** νεώτ. βοταν. γένος ἐκ τῶν **εὐφορβιοειδῶν·** || κ. γένος φυκῶν ἐκ τῶν **σιφωνοθάλλων.**

κῳδιοφόρος-ον μτγν. **ὁ** ἐνδεδυμένος δορὸν προβάτου : Στράβ.17,2,3 **κῳδιοφόροι δ' εἰσίν, ἐρέαν οὐκ ἔχοντες.**

κωδίς Ἡσ. «κεφαλὴ χωρὶς σώματος».

κωδύα (ἡ) ἡ κεφαλὴ τοῦ μήκωνος : Θεόφρ.ΦΙ 9,12,4, Δαμόκρ.π.Γαλ.13,40, Διοσκ.4,63, Σωρ.1,120· **2)** Ἐπιγρ. ἀπομίμησις κεφαλῶν ἥλων πρὸς στολισμόν· **3)** ὁμ. ἡ κεφαλή, ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ νυμφαίας τοῦ Νείλου : Θεόφρ.ΦΙ 4,8,10· || κ. ἡ κεφαλὴ τοῦ αἰγυπτιακοῦ κυάμου : αὐτ.4,8,7.

κώδυια (ἡ) κεφαλή, δθ. τὸ ἄνω μέρος τῆς κλεψύδρας βλ.λ. : Ἀριστλ.Πρ.16,8 **ἐάν τις αὐτῆς αὐτὴν τὴν κώδυιαν ἐμπλήσας ὕδατος, ἐπιλαβὼν τὸν αὐλόν, καταστρέφῃ ἐπὶ τὸν αὐλόν, οὐ φέρεται τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ αὐλοῦ ἐπὶ τὸ στόμα** (δ.γρ. κώδυα).

κώδυον (τὸ) ἡ κεφαλή, δθ. τὸ ἄνθος, ἐπὶ τοῦ φυτοῦ βοτρυάνθου τοῦ βοτρυώδους:Θεόφρ.ΦΙ 6,8,1.

κώδων-ωνος (ὁ) κ. νεώτ. ὀρειχάλκινον κοῖλον ὄργανον ἐν σχήματι κολούρου κώνου, ὅπερ ἀνηρτημένον που ἀναδίδει μεταλλικὸν ἦχον παλμώδη, κρουόμενον διὰ γλωσσίδος ἢ ρόπτρου κρεμαμένου ἐντὸς αὐτοῦ ἐκ τοῦ μέσου : Αἰσχ.Ἑπτ.386 **ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον,** Εὐρ.Ῥῆσ.308 **πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον,** Βιζυην.39,15 **κι εὐήχων κωδώνων ρυθμὸς πληροῖ τὸν ἀέρα·** || ἡ σάλπιγξ : Σοφ.Αἶ.17 **φώνημ' ἀκούω . . χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς·** || ἐν χρ. ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει τῶν νυκτερινῶν φυλακῶν : Θουκ.4,135 **τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος οὕτως ἐς τὸ διάκενον, πρὶν ἐπανελθεῖν τὸν παραδιδόντα αὐτόν, ἡ πρόσθεσις ἐγένετο,** Πλούτ.Ἄρατ.7 **ὁ τὴν ἑωθινὴν φυλακὴν παραδιδοὺς ἐφώδευε κώδωνι·** || ὁμ. ὁ κώδων τοῦ κήρυκος : Δημ.797 **ταῦθ' οὗτος μόνον οὐ κώδωνας ἐξαψάμενος διαπράττεται·** || νεώτ. ἐν χρ. ἐν ἐκκλησίαις ἡ καμπάνα : Ῥοΐδ.ΠΙ 109 **πένθιμοι ψαλμῳδίαι καὶ κώδωνες ὀχληροὶ ἀντήχουν πανταχόθεν·** || ὁμ. νεώτ. κώδων μικροῦ σχήμ. συνήθ. κρουόμενος διὰ ρόπτρου λειτουργοῦντος εἴτε δι' ἐλατηρίου **εἴτε δι'** ἠλεκτρισμοῦ : **κώδων νυκτός-κινδύνου·** || μτφ.φρ. **κρούω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου** προαναγγέλλω δημοσίᾳ ἐπερχόμενον κίνδυνον· **2)** μτφ. ὡς **ἐπίθ.** ὁ λάλος, φλύαρος : Ἀριστφ.Εἰρ.1078 **ἡ κώδων ἀκαλανθίς** (σχόλ. «ὅτι λάλον τὸ ζῷον»)· **3)** νεώτ.ὑάλινον σκεῦος ἐν σχήματι κώδωνος, δι' οὗ καλύπτονται διάφορα ἀντικείμενα πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἀέρος, τοῦ κονιορτοῦ ἢ πρὸς ἀνάπτυξιν ὑπὸ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου· || κρυστάλλινον κυλινδρικὸν σκεῦος, ἀνοικτὸν κατὰ τὴν **μίαν** ἄκραν αὐτοῦ, ἡμισφαιρικὸν κατὰ τὴν ἑτέραν **ἐν** χρ. διὰ πειράματα φυσικῆς καὶ χημείας· || κ. γεν. πᾶν ὅ τι ἔχει σχῆμα κώδωνος, οἷον ὁ ὑάλινος θαλαμίσκος δύτου, τὸ ἄνθος ἐνίων φυτῶν κ.ἄ.· **4)** ἡ κωδύα βλ.λ. : Διευχ.π.Ὀρειβ.4,6,2.

κωδωναῖα σῦκα Εὐστ.1964 «τὰ χειμερινά», (δ.γρ. κυδωναῖα).

κωδωνανθῆ (τὸ) νεώτ. βοταν. τάξις δικοτυληδόνων, περιλαμβάνουσα ποώδη, σπαν. ξυλώδη φυτὰ μὲ ἄνθη τυπικῶς πεντομερῆ.

κωδωνεών-ῶνος (ὁ) Σουΐδ. «ἐν ᾧ οἱ κώδωνες».

κωδωνίζω κ. νεώτ., δημ. κουδουνίζω δοκιμάζω διὰ κωδωνίσματος ἢ κρούσεως, ἰδ. νομίσματα : Ἀριστφ.Βάτρ.723 μόνοις ὀρθῶς **κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις·** κ. μτφ : Ἀναξανδρ.π.Ἀθήν. 14,638D **βούλομαι κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνιούμενον· 2)** τὸ παθ. κωδωνίζομαι γίνομαι γνωστός, γίνεται γνωστὸν τὸ ὄνομά μου· ΕΜ 325,22 **«ἐκωδωνίζοντο, περιβόητοι ἐγίγνοντο»· 3)** νεώτ. κρούω τὸν κώδωνα, ἀναδίδω ἦχον κώδωνος.

κωδώνιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., ὑποκορ. τοῦ κώδων βλ.λ.ΙΙ : Ἰώσ.ΑΙ 3,7,4 **ὥστε μέσον ἀπολαμβάνε-**

-σθαι . . ῥοῶν κωδώνιον, Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν.356· **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, ἄ. κωδωνίσκος.

κωδωνίσκος (ὁ) νεώτ. μικρὸς κώδων, κουδουνάκι· **2)** γένος φυτῶν ἐκ τῶν **κωδωνοειδῶν,** ἄ. καμπανούλη.

κωδωνισμός (ὁ) νεώτ. κ. -ώνισμα (τὸ) κροῦσις τοῦ κώδωνος, ἦχος ὡς ὁ τοῦ κώδωνος.

κωδωνοκιδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κώδωνος· || κωδωνοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοτον. οἰκογένεια δικοτυληδόνων φυτῶν ἐκ τῶν **κωδωνανθῶν.**

κωδωνόκροτος-ον ὁ κωδωνίζων, ἠχῶν ὡς εἰ εἶχε κώδωνας : Σοφ.ἀπ.738 **σὺν σάκει κωδωνοκρότῳ παλαισταί,** Εὐρ.Ρησ.383 **κλύε καὶ κόμπους κωδωνοκρότους.**

κωδωνοκρουσία (ἡ) νεώτ. συνεχὴς κροῦσις τῶν κωδώνων ναοῦ : **ἡ γέννησις τοῦ διαδόχου ἀνηγγέλθη διὰ κωδωνοκρουσίας.**

κωδωνοκρούστης (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων ὡς ἔργον νὰ κτυπᾷ τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας.

κωδωνοστάσιον (τὸ) νεώτ., δημ. -άσι πυργίσκος ἐκκλησίας, ἐν τῷ ὁποίῳ κρέμανται οἱ κώδωνες, τὸ καμπαναρειό : Καρκθ.Ζητ.78 **ἡ ἐκκλησούλα ἡ χαμηλὴ μὲ τοὺς λεπριασμένους τοίχους, μὲ τὸ μισοκρεμνισμένο κωδωνοστάσι καὶ τὴ χαρβαλωμένη σκεπή της.**

κωδωνοστοιχία (ἡ) νεώτ. μουσ. σειρὰ κωδώνων διαφόρων μεγεθῶν, χορδισμένων μετ' ἀκριβείας καὶ διδόντων μίαν ἢ περισσοτέρας χρωματικὰς ὀγδόας.

κωδωνοφαλαρόπωλος-ον ὁ ἔχων κώδωνας ἐπὶ τῶν φαλάρων τοῦ ἵππου του, ὁ ἔχων κωδωνίζοντα χαλινόν : Ἀριστφ.Βάτρ.963 **Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.**

κωδωνοφόρος-ον κ.νεώτ. ὁ κώδωνας φέρων, ἔχων : Θησ.Στεφ. ἐν λ.

κωδωνοφορῶ-έω περιφέρω τὸν κώδωνα πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν φυλάκων : Ἀριστφ.Ὄρν.842 **κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ,** Νικοφ. 26, Δίων Κ 54,4· πρβλ. Φώτ.196,5 «κωδωνοφορῶν, περιπολῶν καὶ ἐξετάζων εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες· οἱ γὰρ τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες κώδωνας εἶχον καὶ ἐψόφουν, ἵν' οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται»· κ. παθ. : Ἀριστφ.Ὄρν.1160 **ἅπαντα ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ φυλακαὶ καθεστήκασι . . ἐν τοῖσι πύργοις·** || ἐπὶ πλοίου, φέρω κώδωνα : Φιλόστρ.π.Φώτ.Βιβλ.328,14 **τὰς δὲ ναῦς κωδωνοφορεῖν κατὰ πρύμναν τε καὶ πρῷραν·** **2)** παθ. ἀκολουθοῦμαι ὑπὸ ἀνθρώπων φερόντων κώδωνος : Στράβ.15,1,58 **τοὺς βασιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους.**

κωδωνῳοθηκικός-ή-όν νεώτ.ἀνατομ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος καὶ τὴν ᾠοθήκην : **κωδωνῳοθηκικὸς σύνδεσμος.**

κώθα Ἡσ. «ποτήρια».

κωθάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κώθος βλ.λ. : Ἀναξανδρ.π.Ἀθήν.3,105F **φιτταρίαις μετὰ κωθαρίων, καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων.**

κῶθος (ὁ) μτγν. σικελ. ὀνομ. τοῦ κωβιός : Νουμήν. Ἡρ. π.Ἀθήν.7,304E **ἢ σκάρον ἢ κῶθον τροφίην καὶ ἀναιδέα λίην.**

κωθύλους Ἡσ. «ὄνους».

κώθων-ωνος (ὁ) κ. νεώτ. λακωνικὸν ποτήριον, ἐν χρ. π. το ς στρατιώταις : Ἀρχίλ.4, Ἀριστφ.Ἱππ. 600 **πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα καὶ κρόμμυα,** Ξεν.ΚΠ 1,2,8 **ὄψον δὲ κάρδαμον, πιεῖν δέ, ἤν τις διψῇ, κώθωνα, ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι,** Θεόπομπ.Κωμ.54 **κώθων στρεφαύχην,** Ἡνίοχ.1 **κώθων πυριγενής·** || ἐκ πηλοῦ ἢ μετάλλου : Ἀθήν.11,483B **ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρὸν ἐν αὐτῷ,** Ἐπιγρ. **κώθωνες χαλκοῖ·** **2)** συμπόσιον, πότος, εὐωχία : Μάχ.π. Ἀθήν.13,583B **εἰσῆλθεν ἐπὶ κώθωνα πρὸς τὸν βασιλέα·** || κ. ἐν Ἐπιγρ. Θάσ. θρησκευτικὸν συμπόσιον· **3)** σικελ. δ.τ. τοῦ κῶθος βλ.λ. : Νίκ.ἀπ. 14), Ἀπολλδ.π.Ἀθήν.7,309C **Σικελιῶται δ' εἰσὶν οἱ τὸν κωβιὸν κώθωνα καλοῦντες·** **4)** ὁ ἐσώτερος λιμὴν τῆς Καρθαγένης : Στράβ.17,3,15 **καὶ τοῦ στόματος τοῦ Κώθωνος φρουρουμένου διώρυξαν ἄλλο στόμα.**

κωθῶνι (τὸ) δημ. ὁ ἀκόμψως ἐνδεδυμένος καὶ ἄτολμος νεοσύλλεκτος στρατιώτης· **2)** κτ. ἐπέκτ. ὁ οὐτιδανός, εὐήθης, βλάξ : Ἀρτ.Βατοπ.23 **καὶ διαβαίνουν ἔτσ' οἱ χρόνοι | κι ὁ ἀδούλης πιὰ γερνᾷ | κι ὅσο πάει πιὸ κωθῶνι | καταντάει στὰ στερνά.**

κωθωνία (ἡ) μτγν., ἰων. -ίη ἡ πολυποσία : Ἀρετ. Χρον.Παθ.2,13.

κωθωνίζω μεθύσκω τινά· Ἡσ., Φώτ.· || παθ. μεθύω, μεθύσκομαι, πίνω πολὺ : Ἀριστλ.Πρ.872b,28 **κωθωνίζειν ταῖς μεγάλαις** (κύλιξι), Μνησίθ.Ἀθ.π. Ἀθήν.11,484A **τὸ μὲν τοι κωθωνίζεσθαι διά τινων ἡμερῶν δοκεῖ μοι ποιεῖν τινα . . ἄνεσιν,** Πολύβ. 14,5,9 **ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας** (πίνων κατὰ τὴν ἡμέραν), ΠΔ Ἐσθ.3,15 **ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ Ἀμὰν ἐκωθωνίζοντο,** Γαλ.4,382 **πάμπολλοι τῶν κωθωνιζομένων ἀμφορέας ὅλους ἐκπίνοντες·** κ. μτχ. παθ. ἀόρ. **κωθωνισθείς·** κ. παθ. παρακ. **κεκωθωνισμένος** ὁ μεμεθυσμένος : Εὐθ. 126, Πάπ. **τῶν δεῖνα τῶν καὶ κωθωνισθέντων ἐν τῇ Ταφήτος τινος οἰκίᾳ.**

κωθώνιον (τὸ) Ἐπιγρ., Πάπ. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ κώθων βλ.λ.(): Πάπ. **κωθώνια ἀργυρᾶ μικρά,** Γεωπ. 20,10 **αἷμα . . καὶ κρέα . βάλλε εἰς κωθώνιον.**

κωθωνισμός (ὁ) τὸ πίνειν πολύ, δυνατά, τὸ τσούξιμο : Ἀριστλ.Πρ.863b,25, Μνησίθ.Ἀθ.π.Ἀθήν. 11,484A **τῶν δὲ καθάρσεων ἢ διὰ τῶν κωθωνισμῶν πρέπει μάλιστα.**

κωθωνιστήριον (τὸ) μτγν. τόπος συμποσίου, πότου : Διόδ.Σ 5,19 **κατὰ τὰς κηπείας κατεσκευασμένα κωθωνιστήρια.**

κωθωνιστής (ὁ) μτγν. ὁ πίνων εἰς ὑπερβολήν, μέθυσος, μπεκρής : Ἀθήν.10,433B **φιλοπότης δὲ ὁ πρὸς πότους· κωθωνιστὴς δὲ ὁ μέχρι μέθης.**

κωθωνοειδής-οῦς-ές ὁ ὅμοιος πρὸς κώθωνα βλ.λ.1), Σουΐδ. ἐν λ. προχόῳ.

κωθωνοπλύτης (ὁ) ὁ πλύνων καὶ καθαρίζων τὸν ἰχθὺν κώθωνα βλ.λ.3) : Σώφρ.π.Ἀθήν.7,309C **ἐν τῷ Ἀγροιώτῃ κωθωνοπλύται φησί.**

κωθωνοποιός-όν ὁ κώθωνας, ποτήρια κατασκευάζων : Δείν.ἀπ.89,19.

κωθωνόχειλος-ον ὁ ἔχων χείλη κώθωνος βλ.λ.1) : Εὐθ.π.Ἀθήν.11,471 **κύλικα . . κωθωνόχειλον, ψηφοπεριδομβήτριαν, μέλαιναν.**

κωῖλος-η-ον αἰολ.τ. τοῦ κοῖλος βλ.λ. : Ἀλκαῖ.15,5.

κώϊος-α-ον κ. συνηρ. κῷος βλ.λ.· **2)** ἐν τῷ οὐδ. Ἡσ. «κώϊον, ἐνέχυρον».

κώκ (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατὰ τὴν ξηρὰν ἀπόσταξιν τῶν λιθανθράκων ἀπομένον πορῶδες ὑπόλειμμα, χρήσιμον ὡς καύσιμος ὕλη· ἄ. ὀπτάνθραξ· **2)** εἶδος γλυκίσματος στρογγύλου σχήματος καὶ ἐπικεκαλυμμένου διὰ σοκολάτας.

κώκαλον Ἡσ. «παλαιόν, καὶ εἶδος ἀλεκτρυόνος».

κωκταίιλ (τὸ) (ἀγγλ.) δημ. εἶδος ἀναψυκτικοῦ ἀποτελουμένου συνήθ. ἐκ μίγματος κονιάκ, σακχάρεως καὶ ἄλλου τινὸς ποτοῦ.

κώκυμα-ατος (τὸ) κραυγή, θρῆνος, ὀλόλυγμα· συνήθ. ἐν τῷ πληθ. : Αἰσχ.Πέρσ.332 **αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα,** Σοφ.Αἴ.321 **ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος,** Ἐπιφάν.1,149C **ὦ τῶν δεινῶν ἑρπετῶν τὰ δεινὰ κωκύματα.**

κωκυτίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἡ ἐκ τοῦ Κωκυτοῦ βλ.λ.2) γεννηθεῖσα : Ὀππ.Ἁλ.3,487.

κωκῦτός (ὁ) ὀλολυγμός, κλαυθμός, θρῆνος: Ἰλ.Χ 409 **ἀμφὶ δὲ λαοὶ κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ,** Πίνδ.Π 4,113 **ἐν δώμασι θηκάμενοι μίγα κωκυτῷ γυναικῶν,** Αἰσχ.Χο.150 **κωκυτοῖς ἐπανθίζει νόμος,** Σοφ.Αἴ.851 **ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει,** Λουκ.Πένθ 12 **οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ κωκυτὸς γυναικῶν,** Ἀχιλλ.Τάτ.1,13· **2)** ὡς κύρ. ὄν. ὁ ποταμὸς τῶν θρήνων πηγάζων ἀπὸ τῆς Στυγὸς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀχέροντα: Ὀδ.Κ 514 **Κωκυτός θ' ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ,** Αἰσχ.Ἀγ.1160 **ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίους ὄχθους,** Εὐρ.Ἀλκ.458 **φάος ἐξ Ἀίδα τεράμνων Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων.**

κωκύω, μέλλ. -ύσω κ. μέσ. -ύσομαι, ἀόρ. **ἐκώκῡσα** κ. ἐπ. **κώκυσα,** ὀλολύζω, κραυγάζω μετ' ὀδύνης, θρηνῶ, κλαίω μὲ φωνές, σκούζω· π. Ὁμ. κ. Τραγ. πάντοτε ἐπὶ γυναικῶν: Ἰλ.Σ 37, Ὀδ. Υ 541 **κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἕν περ ὀνείρῳ·** συχν. μτ. ἐπιρρ.: Ἰλ.Τ 284 **ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε,** αὐτ.Χ 407, Πλούτ.Ἠθ.357C **κωκῦσαι τηλικοῦτον·** ‖ κ. ἐπὶ ἀνδρῶν: Λουκ.Νεκρ.Δ 21,1 **ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο,** Λόγγ.48 **μέγα βοῶν καὶ ἐλεεινὸν κωκύων·** π. Ἀριστφ. ὡς κατάρα ἐν Βάτρ.34 **ἦ τἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά·** ‖ μτ. αἰτ. θρηνῶ μετὰ μεγάλης φωνῆς, ξεφωνίζω ἐπάνω εἰς νεκρόν, μυρολογῶ, κυρ. ἐπὶ γυναικῶν: Ὀδ.Ω 295 **κώκυσ' ἐν λεχέεσσιν ἑὸν πόσιν,** Αἰσχ.Ἀγ.1313 **ἀλλ' εἶμι κἀν θανοῦσι κωκύσουσ' ἐμὴν Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν·** ‖ κ. κωμ. ἐπὶ ἀνδρῶν: Ἀριστφ.Λυσ.1222 **κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρά.**

κωλαβοί Ἡσ. «λάσταυροι».

κωλαγρέτης (ὁ) δ.γρ. τοῦ κωλακρέτης βλ.λ.

κωλαγρετῶ-έω δ.γρ. τοῦ κωλακρετῶ βλ.λ.

κωλακρέτης (ὁ) κ.κωλαγρ- ὀνομ.ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις παλαιόθεν κατεστημένου, οὗ ἔργον ἦτο κατ' ἀρχὰς ἡ ἐπιμελητεία τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων τῆς πόλεως, εἶτα δὲ ἡ φροντὶς περὶ τῶν δημοσίων ἐν Πρυτανείῳ σιτίσεων· ἀπὸ δὲ τοῦ Περικλέους οἱ κολακρέται ἀπέτινον τοῖς δικασταῖς τὸν δικαστικὸν μισθόν, τὸ τριώβολον: Ἐπιγρ., Ἀριστφ. Σφ.695 **σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλαγρέτην,** Ἀριστλ.Ἀθ.7,3 **τοὺς πωλητὰς καὶ τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς κωλακρέτας·** ‖ ἐν φρ. **κωλαγρέτου γάλα** κωμ. ὁ δικαστικὸς μισθός: Ἀριστφ.Σφ 724 (πιθ. παραγ. ἐκ **κωλᾶς ἀγρεῖν ἢ ἀγείρειν,** διότι ἐλάμβανον ἀπὸ τῶν θυμάτων τὰς δορὰς καὶ τοὺς πόδας· Σουΐδ. ἐν λ. κωλοκρέτης).

κωλακρετῶ-έω, ἀόρ. α' **ἐκωλακρέτησα,** εἶμαι κωλακρέτης βλ.λ.: Ἐπιγρ.

κωλάνι (τὸ) δημ. ἱμὰς τοῦ σάγματος ἢ τῆς ἱπποσκευῆς, συνήθ. δερμάτινος, ὅστις περιβάλλων τὴν κοιλίαν καὶ προσδενόμενος εἰς τὴν ἑτέραν πλευρὰν τοῦ σάγματος συγκρατεῖ αὐτό, ἔποχον.

κωλάντκρο (τὸ) δημ. τὸ κῶλον ἔντερον, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ παχέος ἐντέρου, τὸ ἀπευθυσμένον.

κωλαράκος (ὁ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κῶλος, λ. ἐμπαικτικῶς ἢ ἄλλως λεγομένη.

κωλαρίας Ἡσ. «τοὺς ἐκ τῆς ἀγέλης παῖδας».

κωλάριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κῶλον βλ.λ., ἀπόσπασμα στίχου, ἡμίστιχον: Αἰλ.Δ ἀπ.168, Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.179.

κωλέα (ἡ) μτγν. ἀσυναίρ. τ. τοῦ κωλῆ βλ.λ.: ΠΔ Βασ.Ι,9,24 **καὶ ἥψησεν ὁ μάγειρος τὴν κωλέαν,** Παλλάδ.Λαυσ 934D **ὅταν κύων ἐν μακέλλῳ ἐθίσῃ κωλέας περιτρύχειν·** ‖ Ἡσ. «ἀγκολίς, δέσμη χόρτου»

κώλειρ Ἡσ. ἆθλον, γέρας, βραβεῖον διδόμενον εἰς ἀγώνισμά τι.

κωλεός (ὁ) ἡ κωλῆ βλ.λ.: Ἐπίχ 82, Ἱππ.π.Γολ.19,116.

κωλετίναις Ἡσ. «ἀσκολοβώταις».

κωλῆ (ἡ) (κῶλον) κ. **κωλία** ὀστοῦν τοῦ μηροῦ μετὰ σαρκὸς ἐπ' αὐτοῦ, μπούτι, κυρ. χοίρειον, χοιρομέρι: Ἀριστφ.Πλ.1128 **οἴμοι δὲ κωλῆς ἣν ἐγὼ κατήσθιον,** Ξεν.Κυν.50,30 **κωλῆν σαρκώδη, λαγόνας ὑγράς,** Πλάτ.Κωμ.17, Ἀμειψ.7, Λουκ.Λεξιφ.6 **βοὸς κωλῆ·** ‖ ἐν Ἐπιγρ. τὸ μερίδιον ἱερείας ἐν θυσίᾳ· **2)** κωμ. τὸ ἀνδρικὸν μόριον: Ἀριστφ.Νεφ.989 **τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῇ τῆς Τριτογενείης.**

κωλῆθη Φώτ. «μήποτε ὁ λάσταυρος· κώληθοι γὰρ οἱ ταῦροι».

κωλήν-ῆνος (ἡ) ἡ κωλῆ, ὁ μηρός, τὸ σκέλος: Εὐρ.ἀπ.677 **κωλῆνες νεβρῶν,** Εὔπ.47· ‖ **κωλῆν ὑείων κρειῶν** χοίρου μηρός, χοιρομέρι: Ἱππ.Ἐπιδ.7,62· ‖ ἐν τῷ πληθ. ἅπαντα τὰ ὀστᾶ τοῦ σκέλους: Ἀριστλ.ΖΙ 516b,1 **τὰ τῶν σκελῶν ἤδη ὀστᾶ, τά τε ἐν τοῖς μηροῖς καὶ κνήμαις, οἳ καλοῦνται κωλῆνες.**

κωληνάριον (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κωλήν, μικρὸς μηρός, μπουτάκι: Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.1129.

κώληξ-ηκος (ὁ) σχόλ. τὸ κωληνάριον βλ.λ.: Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.1129 «κωλῆς, τοῦ κώληκος λεγομένου».

κώληψ-ηπος (ἡ) (κωλῆ) τὸ ὀπίσω τοῦ γόνατος μέρος, ἡ ἰγνύα: Ἰλ.Ψ 726 **κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα,** Νίκ.Θηρ.424 **ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνει τύψῃ.**

κῶλι (τὸ) δημ. μερὶς κρέατος ἀπὸ τοῦ ἐμπροσθίου σκέλους τοῦ σφαγίου: **πρῶτο - δεύτερο - τρίτο κῶλι.**

κωλιά (τὰ) δημ. τὰ παρὰ τὸν **ἀφεδρῶνα μέρη** τοῦ σώματος, τὰ ὄπισθεν μαλακὰ μέρη.

κωλιάς-άδος (ἡ) μτ. τοῦ οὐσ. **ἄκρα** ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἀπέχον κτ.Παυσανίαν εἴκοσι σταδίους ἀπὸ τοῦ Φαλήρου, ὑπαγόμενον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ δήμου Ἁλιμοῦντος, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἱερὸν θεότητος ἥτις πρῶτον καλουμένη Κωλιὰς ἐταυτίσθη εἶτα μὲ τὴν Ἀφροδίτην, συντιμωμένων ἐκεῖ ἑτέρας θεότητος ὀνόματι Γενετυλλίδος καὶ τῆς Δήμητρος θεσμοφόρου (Ἀριστφ.Νεφ.52, Ἐπίγρ., Ἡσ. «ἔστι δὲ καὶ Δήμητρος ἱερὸν αὐτόθι πολύστυλον»), Στέφ.Βυζ.Ι: Ἡρ.8,96 **τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὴν ἠϊόνα τὴν καλεομένην Κωλιάδα·** **2)** ὄνομα τῆς πρώτης ἐκεῖ ἐπιχωρίου θεᾶς κ. εἶτα τῆς Ἀφροδίτης: Ἀριστφ.Λυσ.2 **ἢ 'ς Πανὸς ἢ 'πὶ Κωλιάδα ἢ 'ς Γενετυλλίδος,** Ἐπιγρ.· ‖ μτγν. ἐν χρ. κ. κτ. πληθ. ἐπὶ θεοτήτων ἐρωτικῶν: Λουκ.Ἔρ. 42 **ὧν** (θεῶν) **.. ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας·** **3)** ὡς θηλ. τοῦ Κωλιεύς, γυνὴ ἐν τῇ Κωλιάδι ἄκρᾳ οἰκοῦσα, κτ. πληθ.· Ἡσ. «Κωλιεῖς· γένος ἰθαγενῶν, ὅπερ ἐκ τῆς Κωλιάδος»: Χρησμ.π.Ἡρ.8,96 **Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι·** **4)** ἀττικὴ **κωλιὰς** ἢ ἁπλῶς **κωλιὰς** (ἐνν. γῆ) πηλὸς κεραμευτικὸς ἐξαίρετος ἀπὸ τῆς Κωλιάδος ἄκρας ἐξορυσσόμενος, ἐξ οὗ πιθ. κατεσκευάζοντο τὰ λεπτὰ κύπελλα κ. ἄ. περίκομψα κεράμεια σκεύη: Πλούτ. Ἠθ.42D **ὁ .. τὴν λέξιν Ἀττικὴν ἀξιῶν εἶναι καὶ ἰσχνὴν ὅμοιός ἐστι μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον, ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ᾖ κεκεραμευμένον.**

κωλίζομαι· ἐπὶ λόγου, χωρίζομαι εἰς κῶλα βλ.λ. 2), εἶμαι κεχωρισμένος, ταξιθετημένος εἰς κῶλα, εἶμαι δεκτικὸς διαιρέσεως, ἀναλύσεως κατὰ κῶλα: Ὀλυμπ.Ἱστ.463D **τὰ κεκωλισμένα κῶλα·** ‖ ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς λς ἐν στίχοις συνηρμοσμένας, εἶμαι ταξινομημένος μετρικῶς εἰς κῶλα: Σχόλ. Ἀριστφ. ἐν Κώδ Ἐνετ. **κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου.**

κωλικκύομαι μτγν. πάσχω ἐκ κωλικοῦ βλ.λ.: Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,73, Ἀλέξ.Τραλλ.164 **ἐντέρων κωλικευομένων.**

κωλικόπονος (ὁ) νεώτ. κ.δημ. ἐσφ ἀντὶ κολ- πόνος ὀξὺς περιοδικῶς ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ κόλον.

κωλικός-ή-όν κ. νεώτ. όρθ. **κολ-** ὁ πάσχων τὸ κῶλον βλ.λ.6), ὁ ἔχων κωλικόπονον : Διοσκ.2,59 **κορυδαλὸς βρωθεὶς ὀπτὸς κωλικοὺς ὠφελεῖ,** Γαλ.8,40˙ || **κωλικὴ διάθεσις** ὁ κωλικόπονος (ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἕδραν του ἐν τῷ κώλῳ κ. τοῖς πλησίον τόποις) : αὐτ.8,384˙ || ὁμ. **κωλικὰ φάρμακα** φάρμακα θεραπεύοντα τὸν κωλικόν : αὐτ.13,266.

κωλικῶς ἐπίρρ. μτγν. μὲ κωλικὸν ἄλγος, πόνον : Γαλ.19,3,3 **ὀδυνώμενόν τε κωλικῶς.**

κωλλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν καρλινία βλ.λ. ἡ κομμιοφόρος.

κωλο- α' συνθ. διαφόρων λ. σχέσιν ἐχουσῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια ἀνθρώπου καὶ ζῴων, οἷον κωλόπονο - κωλοσφούγγι - κωλοκαθίζω˙ || α' συνθ. πολλῶν λ. ἔχον μειωτικὴν ἔννοιαν διὰ τὸ δεύτερον συνθετικόν, οἷον κωλοεφημερίδα - κωλόπαιδο.

κωλοβαθριστής (ὁ) ὁ περιπατῶν ἐπὶ κωλοβάθρων, μὲ ξυλοπόδαρα˙ Ἡσ. ἐν λ. καδαλίων.

κωλόβαθρον (τὸ) μτγν. τὸ ξύλινον βάθρον, ξυλοπόδαρο : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.3,15 **κωλόβαθρα ὑποδέξασθαι δοκεῖν˙** πρβλ. Σουΐδ. «κωλοβάθρου, τῆς λεγομένης κλάπας παρὰ πολλοῖς».

κωλοβελόνηδες (οἱ) δημ. οἱ καλλικάντζαροι.

κωλοβούτι (τὸ) δημ. τὸ ὑδρόβιον πτηνὸν αἴθυια.

κωλοβρέχτης (ὁ) δημ. τὸ δίκτυον γρῖπος, τράτα.

κωλοδάχτυλο (τὸ) δημ. ἐν φρ. **τοῦ βάζω κωλοδάχτυλο** ἐπὶ αἰσχρᾶς φούσεως τοῦ πρωκτοῦ τινος διὰ τοῦ δακτύλου.

κωλοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ κατὰ κῶλα, ἄρθρα διῃρημένος˙ μ. ἐν ἐπιρρ. **-ειδῶς** : Σώπ Ρητ.Διαιρ. Ζητ.290 **κωλοειδῶς φράζειν˙**

κωλοκόβομαι δημ. πονῶ ἐν τῇ ράχει καὶ τῇ ὀσφύϊ ἐκ τῆς ἄρσεως βαρέος ἀντικειμένου : **ἐσήκωσα τὸ τραπέζι μονάχος καὶ ἐκωλοκόπηκα.**

κωλοκούβαρος (ὁ) δημ. ὁ χρυσοκάνθαρος.

κωλοκούκουρο (τὸ) δημ. τὸ κωλονούρι βλ.λ.

κωλοκούμπι (τὸ) δημ. σκαμνίον, καρεκλάκι.

κωλοκουρκώω δημ. κ. κωλοκουρίζω κουρεύω τὸ πρόβατον περὶ τὴν οὐρὰν καὶ τοὺς μηρούς˙ παροιμ **ποιὸς εἶχε γνώση ἐκούρευε καὶ δὲν ἐκωλοκούρευε** (πρὸς τοὺς μὴ ἔχοντας γνῶσιν καὶ οὕτω διδόντος εὐκαιρίαν εἰς τοὺς ποιμένας νὰ ὑπεξαιρέσωσιν οὐσιῶδες μέρος προβατείου μαλλίου διὰ τῆς κωλοκουρεύσεως τῶν προβάτων˙ ὁμ. κ ἐπὶ τῶν στερουμένων τῶν οὐσιω˙ἐστέρων ὠφελειῶν διὰ τῆς ἐπισπεύσεως καὶ ἀνυπομονησίας των).

κωλοκουρίδι (τὸ) δημ. κωλόκουρο βλ.λ.

κωλόκουρο (τὸ) δημ. οἱ εὐτελεῖς μαλλοὶ τοῦ προβάτου οἱ κειρόμενοι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος ἀπὸ τὰ περὶ τὴν οὐρὰν μέρη καὶ τοὺς μηρούς : Κρυστ.Τραγ. ὁ Κοῦρος 5 **ποὺ στρίβουν τὰ κωλόκουρα, ποὺ δένουν τὰ ποκάρια˙** 2) μτφ. φιλοδώρημα κρύφα διδόμενον, δωροδοκία˙ εἰδ. χρηματικόν τι ποσόν, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τις, ἵνα ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ δημοπρασίας καὶ οὕτω συντελέσῃ εἰς μεγαλύτερα κέρδη τοῦ ἀναδόχου : **τοῦ ᾽δωσαν κάτι κωλόκουρα κι ἔφυγε.**

κωλολεπίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν **βερυκιδῶν.**

κωλομέρι (τὸ) δημ. ὁ γλουτὸς μηροῦ.

κωλομετρία (ἡ) (κῶλον) κ. μσν. ἡ μέτρησις τῶν κώλων τοῦ στίχου˙ Σουΐδ. ἐν λ. Εὐγένιος «ἔγραφε κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου».

κωλόμηλα (τά). δημ. οἱ γλουτοί.

κωλομπαράς (ὁ) δημ. κ. **κωλόμπος** ὁ ἀρσενοκοίτης, ὁ παιδεραστής, ὁμοφυλόφιλος.

κῶλον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. μέλος τοῦ σώματος, κυρ. σκέλος : Αἰσχ.Πρ.323 **πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς,** Σοφ.ΟΚ 183 **ἕπεο μάν, ἕπε᾽ ὧδ ἀμαυρῷ κώλῳ, πάτερ, ἅ σ᾽ ἄγω˙** ἰδ. κτ. πληθ. τὰ σκέλη : Αἰσχ.Πρ.81 ὡς **κώλοισιν ἀμφίβληστρ᾽** ἔχει, Εὐρ.Φοίν.1185 **χεῖρες δὲ καὶ κῶλ᾽** ὡς κύκλωμ᾽ **Ἰξίονος˙** || γεν. αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες, τὰ ἄκρα, κ. ἐπὶ τῶν ζῴων, οἱ πρόσθιοι κ. ὀπίσθιοι πόδες : Πλάτ.Τίμ.91Ε **τά τ᾽ ἐμπρόσθια κῶλα καὶ τὰς κεφαλὰς εἰς γῆν ἑλκόμενα,** Ἀριστλ.ΖΙ 498a,3 **τὰς δὲ κάμψεις τῶν κώλων καὶ τῶν ἔμπροσθεν καὶ τῶν ὄπισθεν ὑπεναντίας ἔχουσι˙** κ. μτ. τοῦ ἄκρα: Πλάτ.Τίμ.76Ε **δέρμα, τρίχας, ὄνυχάς τε ἐπ᾽ ἄκροις τοῖς κώλοις ἔφυσαν˙** || ὁμ. ἡ κωλῆ βλ.λ.1) : Αἰσχ.Πρ.496 κνίσῃ **τε κῶλα συγκαλυπτὰ καὶ μακρὰν ὀσφῦν πυρώσας˙** || μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. **πίπτει τὰ κῶλα** ἢ **ἀφήνω** ἢ **τινάζω τὰ κῶλα** τεντώνω τὰ σκέλη, ἀποθνήσκω, πεθαίνω : ΚΔ Ἑβρ.3,17 **τοῖς ἁμαρτήσασιν, ὧν τὰ κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ,** Ἀρτ.Βατοπ.Προλ.65 **μὰ σὰν τὰ ᾽γραφα ὅλα, | τὰ στερνὰ πρὶν στείλω κάν,) τίναξε τὰ κῶλα | ὁ καλόγερός μου,-ἄφησε τὰ κῶλα στὴν Ἀφρική˙** || **κῶλον μελῳδικὸν** ἢ **ρυθμικὸν** νεώτ. μουσ. σύνθεσις δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ἀσυνθέτων ρυθμικῶν ποδῶν || κ. νεώτ. ναυτ. τὸ μονόπλοκον σχοινίον, τὸ χρησιμεῦον ὁμοῦ μετὰ δύο ἕως τεσσάρων ὁμοίων συστρεφομένων πρὸς κατασκευὴν ἄλλου παχυτέρου (διπλόκου ἢ πολυπλόκου)˙ 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ κλάδος : Ζηνόδ.ΑΠ 7,315 **σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου˙** || ἐν τῷ πληθ. τὰ μεταξὺ τῶν γονάτων διαστήματα, οἱ κόμβοι καλάμου : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.30 **κῶλα νάρθηκος˙** || κ. ἡ καλάμη : Σχόλ.Θεόκρ.10,46 **ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τοὺς στάχυας σωρεύουσι νενευκότας ἔσωθεν, τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἃ τινες αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ριπιζόμενος πιαίνηται˙** 3) γεν. μέλος παντὸς πράγμ., οἷον μέρος οἰκοδομήματός τινος, κυρ. τὰ πλάγια ἢ ἡ πρόσοψις αὐτοῦ : Ἡρ.2,126 **τῆς μεγάλης πυραμίδος, τῆς ἐστὶ τὸ κῶλον ἕκαστον ὅλου καὶ ἡμίσεος πλέθρου,** Πλάτ.Νόμ.947Ε **ἄλσος περιφυτεύσουσι πλὴν κώλου ἑνός˙** || πλευρικαὶ δοκοὶ κλίμακος, ἀνεμόσκαλας : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.182,5˙ || τὸ ἥμισυ τοῦ σταδίου ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας εἰς τὸ τέρμα, τὸ ἥμισυ τοῦ διαστήματος τοῦ δρομικοῦ ἀγῶνος : Αἰσχ.Ἀγ.344 **κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν˙** 4) ρητ. μέλος προτάσεως ἢ περιόδου : Ἀριστλ.Ρητ.1409b,13, Φιλόδ.Ρητ.1,165S, Διον.Ἁλ.Σύνθ.22, Δημήτρ.Ἑκλ.1 **τὴν ἑρμηνείαν καὶ λογικὴν διαιρεῖ καὶ διακρίνει τὰ καλούμενα κῶλα, καθάπερ ἀναπαύοντα τὸν λόγον,** Ἑρμογ.Ἰδ. 1,3˙ || αὐτὴ αὕτη ἡ περίοδος:Καστόρ.ἐν Ρητ.3,721W, Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.6,16 **διελὼν εἰς κῶλον** (περὶ τοῦ Ὠριγένους εἰς τὰ Ἑξαπλᾶ του)˙ || ἐν τῇ στιχουργίᾳ,μετρικὴ μονὰς περιλαμβάνουσα ὀλιγωτέρας τῶν τριῶν συζυγιῶν ἄνευ καταλήξεως:Ἡφαιστ.Ποιημ.1˙ || στοιχεῖον στροφῆς : Διον.Ἁλ.Συνθ.19˙ 5) Σουΐδ. «τὰ τῆς σφενδόνης ἑκάτερα μέρη» : Ἀντίπ.Σιδ.7, 772 **ρινοῦ χερμαστῆρος εὔστροφα κῶλα** (ποιητ. περίφρασις)˙ 6) ἀδόκιμος τ. τοῦ κόλον βλ.λ.2) : Ἰσίδ.Σεβ.Ἐτυμ.4,7,38.

κωλονούρι (τὸ) δημ. κ. -ονόρι τὸ ἄκρον τῆς σπονδυλικῆς στήλης, τὸ τελευταῖον ὀστοῦν, ὁ κόκκυξ.

κωλόπαν(ν)ο (τὸ) δημ. κ. -άν(ν)α (ἡ) τὸ σπάργανον˙ || κτ. πληθ. τεμάχια ὑφάσματος, δι᾽ ὧν περιτυλίσσεται τὸ βρέφος, ἀ. μωρουδιακά.

κωλαπετσωμένος-η-ο δημ. ὁ πολὺ εὐφυής ἄνθρωπος, ἐξυπνότατος.

κωλοπλάστης (ὁ) πάπ. ὁ κατασκευαστὴς τεχνητῶν μελῶν, ἰδ. ὁμοιωμάτων δι᾽ ἀφιερώσεις.

κωλοράδι (τὸ) δημ. κ. **κωλοράρι** τὸ ὀρρομύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλορίδα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀείζωον τὸ ὑψηλόν.

κῶλος (ὁ) μτγν. κ. δημ. εἶδος ζῴου μεταξὺ ἐλάφου καὶ κριοῦ, ἄ. κόλος βλ.λ. : Ἀθήν.5,200F **ἐλεφάντων ἅρματα ἀφείθη εἴκοσι τέσσαρα καὶ συνωρίδες τράγων ἑξήκοντα, κώλων δεκαδύο, ὀρύγων ἑπτά** 2) δημ. τὸ κόλον ἔντερον, τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος, ὁ ἀφεδρών, ὁ πρωκτός· συνήθ. εἰς παροιμ. φρ. **τὸν ἐπέρασε ἀπὸ τοῦ σκυλιοῦ τὸν κῶλο** τὸν περιύβρισε σκαιότατα· **ἐβγῆκε ὁ κῶλός του ἀπὸ τὴ δουλειά** ἐταλαιπωρήθη δεινῶς ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας· **τὸν κῶλό σου νὰ φοβερίζῃς** ἀπάντησις εἰς ἀπειλοῦντα· 3) συνεκδ.γεν. τὰ περὶ τὸν πρωκτὸν μέρη τοῦ σώματος, οἱ γλουτοί, πισινός: παροιμ.φρ. **βρέξε κῶλο νὰ φᾷς ψάρι** ἐὰν δὲν ταλαιπωρηθῇς δὲν ἐπιτυγχάνεις τὸ ἐπιδιωκόμενον· **εἶναι κῶλος καὶ βρακί** εἶναι στενώτατα συνδεδεμένοι· **ἐχτύπησε τὸν κῶλό του στὸν τοῖχο - στὸ μάρμαρο** ἐπὶ πτωχεύσαντος· **τὸν ἔστειλε στοῦ διαβόλου τὸν κῶλο** τὸν ἀπέπεμψε σκαιῶς· **πότ' ὁ Γιάννης δὲν μπορεῖ, πότ' ὁ κῶλος του πονεῖ** ἐπὶ φιλοσθένου ἀνθρώπου· **κῶλο δέρνεις, κῶλο ἀφήνεις, πάλι κωλαρέντζος εἶναι** ἐπὶ παιδὸς μὴ σωφρονιζομένου διὰ τῆς μαστιγώσεως· **γλυκὸς ὁ ὕπνος τὴν αὐγή, γυμνὸς ὁ κῶλος τὴ Λαμπρή** ἐπὶ τοῦ μὴ ἐργαζομένου συντόνως διὰ νὰ ἔχῃ τὰ ἀναγκαῖα χρήματα διὰ νὰ ἐνδυθῇ καινουργῆ ἐνδύματα τὸ Πάσχα· **ὁ ὕπνος θρέφει μάγουλα καὶ ξεγυμνώνει κώλους** οἱ ὀκνηροὶ παχύνονται ἀλλὰ πτωχύνουν· ὁμ. **ὀρθογραφία γυρεύεις ἀπὸ τῆς μυλωνοῦς τὸν κῶλο** ἐπὶ τῶν λίαν ἀπαιτητικῶν καὶ λεπτολογούντων διὰ πρᾶξιν γενομένην ὑπὸ ἀκαταλλήλου προσώπου· 4) γεν. τὰ ὀπίσθια, τὰ νῶτα : **μοῦ γύρισε τὸν κῶλο - πηγαίνει τοῦ κώλου- κώλου** (βαδίζει παλιμπυγηδόν, ἀναποδίζει)· 5) ἐπὶ ἐνδύματος, τὸ μέρος τὸ ἐφαπτόμενον τῶν γλουτῶν : **μοῦ τρύπησε ὁ κῶλος τοῦ πανταλονιοῦ**· 6) ὁ πυθμήν, ἡ βάσις οἱουδήποτε ἀγγείου, καλάθου κττ. : **ἔσπασε τὰ κανάτι στὸν κῶλο, - βγῆκε ὁ κῶλος τοῦ κοφινιοῦ** || ὁ κῶλος τῆς βελόνας ἡ ὀπὴ διὰ τῆς ὁποίας προσάπτεται ἡ κλωστή· **ὁ κῶλος τοῦ ἀβγοῦ** τὸ πλατύτερον μέρος τοῦ ἀβγοῦ, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν μύτη τοῦ ὀβγοῦ· **ὁ κῶλος τοῦ σύκου** ἡ κορυφή, τὸ ἀντίθετον τοῦ μίσχου.

κωλοσέρνω δημ. κ. -**σύρνω** σύρω ὄπισθεν, σύρω εἰς τὸ ἔδαφος : Ἐρωτόκρ.2,512 **στὴν περικεφαλαίαν του ἦτο ζγουραφισμένο | ἀμάξι καὶ κωλόσυρνε τὸν Ἔρωτα δεμένο** || παθ. -**σέρνομαι** σύρομαι μὲ τὸν κῶλο κ. κτ.ἐπέκτ. μετατοπίζομαι δυσκόλως, ἰδ. ἐπὶ ἀσθενῶν καὶ γερόντων : **γήρασε καὶ κωλοσέρνεται.**

κωλοσούρτης (ὁ) δηλ. ὁ συρόμενος ἐπὶ τῶν γλουτῶν, δυσκίνητος· 2) ἐπὶ ὀχήματος, ὁ λίαν βραδέως, λίαν δυσχερῶς κινούμενος.

κωλοσυρτός (ὁ) δημ. ὁ συρόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς : Ἐρωτόκρ.4,482 **καὶ μὲ κλοτσὲς κωλοσυρτὴ στὴ φυλακὴ τὴ βάνει** || ὁ συρόμενος ὄπισθεν, ὁ ἀφηνόμενος νὰ σύρεται ὄπισθεν : αὐτ.4,1959 **κι ὀπίσω τὰ κοντάρια τους κωλοσυρτὰ τ' ἀφῆναν.**

κωλοσφούγγι (τό) δημ. τὸ δι' οὗ τις ἀποκαθαίρει τὴν πυγήν, **κυσόμακτρον**· || μτφ. πᾶν ἔγγραφον **ἄξιον περιφρονήσεως**, ἄ. κουρελλόχαρτο.

κωλοτρίβομαι δημ. ὑπούλως τινὰ πλησιάζω.

κωλοφωτιά (ἡ) δημ. τὸ ἔντομον πυγολαμπίς.

κωλοχόρταρο (τό) δημ. τὸ φυτὸν σιτοειδὲς τὸ σπονδυλωτόν.

κώλυμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἐμπόδιον : Εὐρ.Ἴων 862 **τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι;** Θουκ.5,30 **ἦν μή τι θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ,** Πάπ. **βασιλικὸν κώλυμα,** Ἰουλ.Ἐπιστ.139,1 **πλὴν εἰ μή τι δαιμόνιον γένοιτο κώλυμα,**· κώλυμα γάμου (ἐμπόδιον, λόγος ἀπαγορεύων τὴν τέλεσιν γάμου)· κ. κτ. πληθ. : Διον.Ἁλ.Ρωμ.9,9 **μὴ κωλύματα καὶ βλάβαι γένωνται**· || κ.μτ. ἀπαρφ. ἐμπόδιον εἰς τὸ νά.. : Θουκ.4,67 **ἡ ἅμαξα ἐν αὐταῖς ἦν, κώλυμα οὖσα προσθεῖναι**· κ.μτ. γενικ.: Πλάτ.Κρατ.418E **ἀγαθοῦ γὰρ ἰδέα οὖσα τὸ δέον φαίνεται δεσμὸς εἶναι καὶ κώλυμα φορᾶς** (ἐμπόδιον εἰς κίνησιν), Ὄκελλ.4,12 **κώλυμα ἐνεργείας,** Θεοφύλ.Βουλγ.Ἐπιστ.2 **μίλτος τὰ χείλη καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα, κώλυμα φιλημάτων**· κ. μτ. δοτ. : Ἱππ. Φυσ.8 **κώλυμα τῷ αἵματι**· κ. ἀπολ. : Θεόφρ.Φ Αἴτ.2,7,5 **κώλυμα καὶ σῖνος πρὸς εὐκαρπίαν**· 2) προφύλαξις ἐναντίον τινός : Θουκ.7,53 **ἀντεμηχανήσαντό τε σβεστήρια κωλύματα**· κ.μτ. γενικ. : Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,17,10 **διὰ τὸ προλαμβανόμενον, ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν, κώλυμα δηλητηρίων.**

κωλυμάτιον (τό) μτγν. ὑποκορ.τοῦ κώλυμα βλ.λ.I), ἁρπάγη ἐν τῇ μηχανικῇ : Ἥρων Πνευμ.1,17.

κωλύμη (ἡ) κ. μσν. τὸ κώλυμα βλ.λ.I) : Θουκ.1,92 **οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ· ἐπρεσβεύσαντο** (πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμποδίσῃ τις . .), αὐτ.4,63 **ταῖς κωλύμαις ταύταις ἱκανῶς νομίσαντες εἰρχθῆναι ἰδίᾳ** τῶν ἐμποδίων τούτων . .), Ἡρωδιαν.Ἱστ.8,8,12 **ἐκώλυε, φάσκων οὐκ ἐς κωλύμην οὐδ' ἐς ἀντίστασιν αὐτοὺς τῶν πραιτωριανῶν ἀφῖχθαι.**

κωλυπηγορῶ-έω μτγν. ἀκρίτως ὁμιλῶ : Σευῆρ. Ἰατρ.431) **κωλυπηγοροῦμεν πρὸς τὸ παρὸν ἕνεκεν τῆς οἰκείας** (ἐσφ. γρ. τοῦ κυλικηγοροῦμεν).

κωλυσάνεμας-ου (ὁ) κ. -**άνεμος** ὁ κωλύων τοὺς ἀνέμους νὰ πνέωσιν, ἐπίθ. τοῦ Ἐμπ. : Τίμ.Ἱστ.94· πρβλ. Ἡσ.«κωλυσανέμας, ὁ Ἐμπεδοκλῆς οὕτω καλεῖται ὡς ὑπισχνούμενος ἐφέξειν τοὺς ἀνέμους».

κωλυσιδειπνος-ον μτγν. ὁ κωλύων, ἐμποδίζων τὸ δεῖπνον : Ἀπολλδ.π.Ἀθήν.2,63D **τῶν κοχλιῶν τινας καλεῖσθαι κωλυσιδείπνους,** Πλούτ.726A **τῶν υἱῶν μου τοὺς νεωτέρους .. βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδορπίδας .. μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον.**

κωλυσιδρόμα (ἡ) μτγν. ἡ κωλύουσα τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμο : Λουκ.Τραγῳδ.198 **κωλυσιδρόμα, βασαναστραγάλα, σφυροπρησιπύρα.**

κωλυσιδρομία (ἡ) νεώτ. δρόμος **μετ' ἐμποδίων** εἴτε φυσικῶν εἴτε τεχνητῶν.

κωλυσιεργία (ἡ) νεώτ. κώλυμα πρὸς συντέλεσιν ἔργου, παρεμπόδισις τῶν ἐργασιῶν, **ἰδ.** τῆς βουλῆς ἢ ἄλλου συνεδρίου.

κωλυσιεργικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς κωλυσιεργίαν ἁρμόδιος, ὁ τῆς κωλυσιεργίας : **κωλυσιεργικὴ μέθοδος πρὸς ματαίωσιν ἐπιψηφίσεως νομοσχεδίων**· ἐπίρρ. -ῶς διὰ κωλυσιεργίας.

κωλυσιεργός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κωλύων, ἐμποδίζων τὴν ἐργασίαν : Ἰάμβλ.Προτρ.356 **κωλυσιεργὰ τοῦ φιλοσοφεῖν σαρκὸς ἀσχολήματα, - κωλυσιεργὸς βουλευτής.**

κωλυσιεργῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. κωλύω, ἐμποδίζω τὸ ἔργον, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι : Πολύβ.6,15,5 **ἐθελοκακεῖν καὶ κωλυσιεργεῖν προθεμένης τῆς συγκλήτου,** Φίλ.1,64,29 **οὐ συνεργεῖ πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κωλυσιεργεῖ,** αὐτ.430,8 **ἵνα μὴ εὐοδῇ μυρία δὲ εὑρίσκῃ τὰ κωλυσιεργήσοντα,** Ἰώσ.Ἀ 15,11,7· || νεώτ. ἰδ. ἐν τῇ βουλῇ, παρεμποδίζω τὴν κανονικὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν δι' ἀπεραντολογιῶν ἢ δι' ἐνστάσεων.

κώλυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐμπόδιον, ἐμπόδισμα, παρεμβολὴ προσκομμάτων: Πλάτ.Σοφ.220C **τὸ μέν, ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον, ἕρκος εἰκὸς ὀνομάζειν,** Ἀριστλ.Τοπ.161a,15 **κωλύσεις τῶν συμπερασμάτων,** Πλούτ.Ἠθ.74B **ἐν ταῖς κωλύσεσι τῶν ἁμαρτανομένων καὶ διαμάχαις,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,1 **εἰς κώλυσιν μὴ ἐντελὲς**

τὸ κράτος **εἶναι**· || κ. ἐν ἀστρολ. σημ. : Βέττ. Βάλ.142,24.

κωλυτήρ-ῆρος [ὁ] ὁ κωλυτής βλ.λ. : Ἀρχύτ.3 **κωλυτὴρ τῶν ἀδικούντων,** Πορφ.π.Εὐσ.Εὐάγγ.Προπ. 4,9 **θεοὶ . . τῶν κακῶν κωλυτῆρες.**

κωλυτήριος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. [εἶδ.] ὁ ἐμποδίζων τι, κωλυτικός, ἐμποδιστικός : Διον.Ἀλ.Ρωμ.11,12, Ἀπολλ Παραδ.4, Ἰάμβλ.Πυθ.28,141 **θῦσαι τὰ κωλυτήρια** [ἱερά]· || τὸ οὐδ. **κωλυτήριον** ὡς οὐσ. ἡ κώλυσις βλ.λ. : Διοσκ.1,103 **κωλυτήριον παρατριμμάτων**· **2)** τὸ οὐδ. **κωλυτήριον** νεώτ. ναυτ. τεμάχιον κάλωος εὐκάμπτου, ὅστις διαβαλλόμενος κύκλῳ τοῦ ἅρματος τοῦ πυροβόλου παρακωλύει κατὰ τὴν πυροβόλησιν τὸν ἀνατροχασμὸν τοῦ πυροβόλου, περιορίζων τὴν διαδρομὴν αὐτοῦ ἐντὸς ὡρισμένου ὁρίου.

κωλυτής [ὁ] . ὁ ἐμποδίζων, κωλύων : Θουκ.3,23 **εἴ τις παραβοηθῶν παρὰ τὸ τεῖχος κωλυτὴς γίγνοιτο τῆς διαβάσεως,** Πλάτ.Κριτί.109A **μηκέτι πορεύεσθαι κωλυτὴν παρασχεῖν,** Ἐπιγρ.

κωλυτικός-ή-όν κ. μσν. ἐπιτήδειος, κατάλληλος εἰς τὸ ἐμποδίζειν τι ἢ τινα ἀπό τινος πράγματος : Ξεν.Ἀπομν.4,5,7 **τοῦ δ' ἐπιμελεῖσθαι ὧν προσήκει οἴει τι κωλυτικώτερον εἶναι ἀκρασίας;,** Ἀριστλ.Ρητ 1,6 **τὰ κωλυτικὰ τῶν ἐναντίων,** Θεόφρ.Πυρ.45, Ἐπικ.Ἐπιστ.2,52U, Ἰώσ.Μακκ.498,2 **τῶν σωφροσύνης κωλυτικῶν παθῶν,** Πορφ.Ἀποχ.2,47, Ἀχμ.Ὀνειροκρ.47,24· κ. ἀπολ. ἀστρολ. · Βέττ Βάλ.178,35 **ἀστὴρ ἄπρακτος καὶ κωλυτικός.**

κωλυτός-ή-όν μτγν. ὃν δύναταί τις νὰ ἐμποδίσῃ : Ἀρρ.Ἐπίκτ.2,5,8,αὐτ.1,17,27 **κωλυτὸς ὑπό τινος.**

κωλύφιον [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κωλῆν βλ.λ . Φρύν.77 «κωλύφιον μὴ λέγε, κωλῆνα δέ».

κωλύω κ. νεώτ., παρατ. **ἐκώλυον** [πλεῖστ. σύνθ. δι-, ἀπ-, κατ-], μέλλ. **κωλύσω** [πλεῖστ. σύνθ. ἐπι-, διὰ-, ἀπο-], ἀόρ. **ἐκώλυσα** [πλεῖστ. δι-,ἀπ-,ἐπ-,κατ-], παρακ. **κεκώλυκα,** εὐκτ. **κεκωλυκὼς εἴην** [σπαν.], παθ. **κωλύομαι** (πλεῖστ. σύνθ.δια-,κατα-,ἀπο-), παρατ.**ἐκωλυόμην** [σπαν, ἁπλοῦς], μέσ. μέλλ.**-ύσομαι,** παθ.**-υθήσομαι,** ἀόρ. **ἐκωλύθην** [πλεῖστ. δι-, κατ-], παρακ. **κεκώλυμαι,** ἐμποδίζω τι ἢ τινα ποιῆσαί τι, σταματῶ, ἀπαγορεύω, δὲν ἐπιτρέπω, μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Πίνδ.Π 4,33 **νόστου πρόφασις γλυκεροῦ κώλυεν** [μιν] **μεῖναι,** Ἡρ.2,20 **κωλύοντας ἐς θάλασσαν ἐκρέειν** [τὸν Νεῖλον], Εὐρ.ἀπ.794 **τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει** [λαβεῖν] **κέρδος;**· κ. μτ. ἀπαρφ. : Δημ.636 **ὅποι φεύγειν οὐδεὶς κωλύει νόμος**· κ. μτ. ἀρνήσ. : Εὐρ.Φοίν.1268 **κωλύειν τινὰ μὴ θανεῖν,** Ξεν.Ἑλλ.3,2,22 **ἐκώλυον οἱ Ἠλεῖοι μὴ προσεύχεσθαι νίκην πολέμου,** ΚΔΜατθ.19,14 **μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρός με**· κ. παθ : Θουκ 1,142 **τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται,** Εὐρ Ἴων 391 **κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἃ βούλομαι,** Πλάτ. Πολ.621B **τοῦ ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν** [κωλύομαι νὰ πίω ἐκ τοῦ ὕδατος], Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,3 **μεθ' ὧν οὔτε τὸ ἐπιβουλεύειν τῷ πέλας κωλύεσθαι μὴ πονηρὸν εἶναι**· σπαν. μτ. μτχ. ἀντὶ ἀπαρφ. : αὐτ. 7,25 **εἰ μὴ κωλύσειαν αὐτὸν οἱ πατρίκιοι πόλεμον ἐμφύλιον εἰσάγοντα**· κ. παθ. : Θουκ.1,26 **δέει τῶν Κερκυραίων μὴ κωλύωνται ὑπ' αὐτῶν κατὰ θάλασσαν περαιούμενοι**· κ. μτ. ἐξηρτημένης προτάσεως : Δημ.44 **οἶμαι τοίνυν ἐγὼ ταῦτα λέγειν ἔχειν, μὴ κωλύων εἴ τις ἄλλος ἐπαγγέλλεταί τι** [τινὰ μὴ ἐπαγγέλλεσθαι], Ἰώσ.ΠΙ 6,6,2 **ἐκωλύσαμεν, ἵνα γένησθε**· || μτ. γενικ. πράγμ. **κωλύω τινά τινος** ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος : Ξεν.Ἑλλ.3,2,21 **καταδεδικάσθαι αὐτῶν ἐκώλυον καὶ τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος**· κ. παθ.: Πολύβ.6,55,3 **οἱ πολέμιοι τῆς ὁρμῆς ἐκωλύθησαν,** Μηναῖ.11,2 Θεοτ. **Εὔα μὲν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἐξώρισται, κωλυθεῖσα τῆς μεθέξεως**· || μτ. αἰτ. πράγμ. ἐμποδίζω, παρακωλύω, ἐγείρω ἐμπόδια : Εὐρ.ΙΑ 1390 **ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὖσα πάντα κωλύσει τάδε;**· κ. παθ. : Θουκ.2,8 **ἐν τούτῳ τε κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἑκάστῳ τὰ πράγματα ᾧ μή τις αὐτὸς παρέσται,** αὐτ.1,129· || κροτῶ τι μακρὰν ἀπό τινος : ΠΔ Γεν.23,6 **οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὐ μὴ κωλύσει τὸ μνημεῖον αὐτοῦ ἀπὸ σοῦ,** ΚΔ Λουκ. 6,29 **ἀπὸ τοῦ αἴροντός σου τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσῃς**· μτ. αἰτ. προσ. ἐμποδίζω: Θουκ.1,35 **κἀκείνων κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους,** Ἀριστλ.ΗΝικ 1113b,26 **κωλύειν τοὺς δρῶντας μοχθηρά,** ΚΔ Πράξ.11,17 **ἐγὼ δὲ τίς ἤμην δυνατὸς κωλῦσαι τὸν θεόν;**· || κ. ἀπολ. : Σοφ.Ἀντ.261 **οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν,** Ἀριστφ Εἰρ.499 **εἴσ' οἳ κωλύουσιν**· || κ. ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου δημάρχου, ἐνίσταμαι, διαμαρτύρομαι : Πλούτ.ΤΓράκχ.10 **ἔστι δὲ τοῦ κωλύοντος ἐν τοῖς δημάρχοις τὸ κράτος**· || κ. νεώτ. **τὸ κωλῦον** κώλυμα, ἐμπόδιον : Ξεν.Ἀν.4,5,20 **ἐκέλευε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλῦον,** Δημ.12 **φρασάτω τις ἐμοὶ τί τὸ κωλῦον ἔτ' αὐτὸν ἔσται βαδίζειν ὅποι βούλεται**· || φρ.νεώτ.**οὐδὲν τὸ κωλῦον**· συχν. ὑπονοεῖται ἀπαρφ. : Ἀριστφ.ἀπ.100 **εἶτα τίς σε κωλύει** [γεωργεῖν], Θουκ.6,91 **αὐτοὶ ὠφελούμενοι τοὺς πολεμίους κωλύσετε** [ὠφελεῖσθαι]· συχν. ἐν τῷ γ' προσ. **οὐδὲν κωλύει** οὐδὲν κώλυμα ὑπάρχει· μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Ἡρ.7,149 **μετὰ δὲ δύο τῶν σφετέρων ὁμόψηφον τὸν Ἀργεῖον εἶναι κωλύειν οὐδέν,** Ἀριστφ.Νεφ.1448 **οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον,** Πλάτ.Θεαίτ. 143A **τί κωλύσει ἡμᾶς διελθεῖν;**· κ. ἀπολ. ὡς τ. συναινέσεως, ἔστω : Ἀριστφ.Ἱππ.723 **οὐδὲν κωλύει,** Πλάτ.Εὐθ.272D **ἀλλ' οὐδὲν κωλύει . . , ἐάν γε σοὶ δοκῇ**· || κ. μτ. ἀρνήσ. : Εὐρ.Φοίν.990 **μὴ τὸ σὸν κωλυέτω,** Πλούτ.Ἠθ.151C **ἃ δὲ δεῖ φίλοις σοῖς ἢ πολίταις γενέσθαι παρ' ἡμῶν οὐ τἀμὰ κωλύσει**· κ. συνδ. : Θουκ 1,144 **οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς οὔτε τόδε** [οὔτε ἐκεῖνο εἶναι ἐμπόδιόν τι . .], Ἀριστλ.Φυσ.202b,9 **οὔτε μίαν δυοῖν τὴν αὐτὴν εἶναι κωλύει** [οὔτε ὑπάρχει κανὲν ἐμπόδιον ἢ μία ἐξ αὐτῶν νὰ ᾖ ἡ αὐτή].

κωλώνω δημ. ὀπισθοχωρῶ μὲ τὰ νῶτα, ἀ. πάω κῶλο κῶλο· || ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἐπονέρχομαι πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὸ τέρμα : **ἀπ' αὐτοῦ ποῦ πᾶς δὲν βγαίνεις· κώλωσε πίσω**· || μτβ. κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέφῃ : **ἐπήγαινε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸν κωλώσανε**· || ναυτ. ἐπὶ ἱστιοφόρων, ἀνακρούομαι, φέρομαι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἰδ. ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀντηνεμωμένων ἱστίων· σπαν. ἐπὶ ἀτμοπλοίων, ἀναποδίζω.

κώλωσις-εως (ἡ) νεώτ. κώλωμα, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω βάδισις.

κωλώτης [ὁ] τὸ ζῷον ἀσκαλαβώτης βλ λ. : Ἀριστλ.ΖΙ 609b,19 **κωλώτῃ δ' ὄνος πολέμιος,** Βάβρ. 204, Ἡσ.· || ἐπίθ. τοῦ Διονύσου· Σουΐδ.

κωλωτοειδής-οῦς-ές ὁ ὅμοιος πρὸς κωλώτην, ποικίλος, κατάστικτος : Ἱππ.Ἐπιδ.4,56.

κῶμα-τος [τὸ] (κεῖμαι, κοιμῶ] κ. νεώτ. βαθύς, βαρὺς ὕπνος, λήθαργος : Ἰλ.Ξ 359,Ὀδ.Σ 201 **ἥ με μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψεν,** Ἡσίοδ Θ 798 **κακὸν δέ ἑ κῶμα καλύπτει,** Σαπφ.4 **αἰθυσσομένων δὲ φύλλων κῶμα καταρρεῖ,** Ὀρφ.Ἀργ.2,205 **ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος,** Θεόκρ.Ἐπιγρ.3,6 **ὕπνου κῶμα**· || νοσηρὸ τάσις πρὸς ὕπνον, ληθαργία : Ἱππ.Ἐπιδ.3,6 **κῶμα συνεχές, οὐχ ὑπνῶδες,** Νίκ.Ἀλεξ.458 **ὀλοὸν κῶμα** [σχόλ. «τὴν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καταφοράν»]· || νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ κατάστασις χαρακτηριζομένη ὑπὸ ἀπωλείας τῆς διανοίας, τῆς αἰσθητικότητος καὶ κινητικότητος : **κῶμα ἐλαφρόν - βαθύ - διεγερτικὸν ἢ ἐγρηγοροῦν**· **2)** μτφ. θέλγμα, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μουσικῆς : Πινδ.Π 1,21 **ἰαίνει καρδίαν κώματι** [σχόλ. «θέλγματι»].

κωμάδιος-α-ον σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κῶμον βλ.λ. : Σχόλ.Διον.Θρ.542Η.

κωμάζω (κῶμος), μέλλ. **-άσω** κ. **-άσομαι**, ἀόρ. **ἐκώμασα**, ποι. **κώμασα**, παρακ. **κεκώμακα**, δωρ. **κωμάσδω**, μέλλ.**-άξω -άξομαι**, ἀόρ. προστ.**-άξατε**, περιέρχομαι εὐθύμως ᾄδων μετ' ὀργάνων, χορεύων καὶ παντοῖα σκώμματα καὶ παιδιὰς ποιῶν : Ἡσίοδ. Α 281 **νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ**, Θέογν.1065 **κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν**, Εὐρ.Ἄλκ.815,Πλάτ. Νόμ.637Α **ἀπαντῶν κωμάζοντί τινι μετὰ μέθης**, Δημ.321 **κωμάζειν καὶ παιανίζειν ἐπὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων συμφοραῖς· 2)** πορεύομαι ἐν πανηγυρικῇ πομπῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου ἢ ἐν γένει ἑορταστικῶς : Πίνδ.Ν 9,1 **κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυωνόθε.. εἰς Αἴτναν**, Δημ 433 **ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσώπου κωμάζει**, Ἱμέρ. Ἐκλ.2,18· **3)** τελῶ κῶμον βλ.λ., ἢ μετέχω τοιούτου πρὸς τιμὴν ἥρωος ἢ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι : Πίνδ.Ν 11,36 **πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον κωμάσαις**, αὐτ.Ο 9,6· ‖ μτ. δοτ. προσ. πλησιάζω τινὰ ᾄδων καὶ χορεύων πρὸς τιμὴν αὐτοῦ : αὐτ.Ι 6(7),27 **κώμαζ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ καὶ Στρεψιάδᾳ**, Πλούτ.Ἀντ.26 **ὡς ἡ Ἀφροδίτη κωμάζοι παρὰ τὸν Διόνυσον·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Πίνδ.Π 9,156 **κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλόν·** μτ. αἰτ. προσ. μετὰ κώμου ἑορτάζω τινά, τιμῶ, ἐξυμνῶ: Πίνδ.Ν 10,65 **ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων νιν ἄμφαι κώμασαν**, αὐτ.Ν 2,37 **τόν, ὦ πολῖται, κωμάξατε·** κ μέσ : αὐτ.Ι 3,90 **σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν κωμάξομαι·** **4)** ἐν εὐθυμίᾳ διέρχομαι παρὰ τὴν θύραν ἐρωμένης καὶ ᾄδω, κάνω πατινάδα : Ἀλκ. 40 **κωμάζειν ἐπὶ γυναῖκας**, αὐτ.π.Ἡφαιστ.30 **δέξαι με κωμάζοντα**, Ἰσαῖ.3,14 **ἐπὶ γαμετὰς γυναῖκας οὐδεὶς ἂν κωμάζειν τολμήσειεν**, Θεόκρ.3,1 **κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα** (σχόλ. «τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων»), Λουκ.Ἐνάλ.Δ 1,4 **ὦ Γαλάτεια.. ἐκώμασε πρῴην ἐπὶ σέ**, Ἀθήν 13,574Ε **ἐπὶ τὰς τῶν ἑταιρίδων θύρας ἐκώμαζεν**, Ἀλκίφρ.1,6· ‖ ἐπιπίπτω τινὶ αὐθαδῶς καὶ θορυβωδῶς ὡς κωμαστής : Ἀθήν.8,348Ε **λυπηθέντες τῷ πολλάκις ἀκούειν, ὑποπιόντες ἐκώμασαν πρὸς αὐτόν**, Φιλόστρ.Εἰκ. 2,2· **5)** ἐμφανίζομαι, ἐπέρχομαι ἐξαίφνης κ. ἐπὶ κακοῦ : Τρύφ.314 **ἄτη εἰς πόλιν ἐκώμασεν**, ΑΠ 7, 186 **θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν·** ‖ Σουΐδ.ἐν λ. κώμη «καὶ ἐκώμασεν ἀντὶ τοῦ παρεγένετο»· ‖ εἰσδύομαι, εἰσέρχομαι: ΑΠλ 4,12 **ἐκ πυρὸς ἐκώμασας εἰς Ὄλυμπον** (περὶ τοῦ Ἡρακλέους)· ‖ παροιμ. φρ. : Διογεν.8,60 **ὗς ἐκώμασεν** ἐφέρθη ὡς ταῦρος ἐν ὑαλοπωλείῳ, τά 'καμε θάλασσα' ὁμ. **εἰς μελίττας ἐκώμασας** ἐδημιούργησες ἐνοχλήσεις εἰς σεαυτόν, ἔβαλες μπελάδες στὸ κεφάλι σου : Παυσ. Γραμμ.ἀπ.160· **6)** ᾄδω αἰσχρῶς κ. γεν. ποιῶ τι ἀκόσμως : Σχόλ Γρηγ.Ναζ.στηλιτ.106 (ἔκδ. Eton) «μετὰ μέθης αἰσχρῶς ᾄδειν».

κωμαίνω (κῶμα) νυστάζω διαρκῶς, πάσχω ὑπὸ κώματος βλ.λ. : Ἱππ.Νούσ.2,22· **2)** Ἡσ. «κωμαίνεσθαι· κείρασθαι» (μτ. τὸ κωμική).

κωμαῖος-α-ον (κώμη) ὁ ἐκ τῆς κώμης, ὁ κατοικῶν εἰς κώμην· Στέφ.Βυζ. ἐν λ. κώμη· ‖ ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Ναύκρατιν· Ἑρμεί.Ἰατ.2.

κώμακον (τὸ) ἀρωματικόν τι φυτὸν ἢ καρπός, πιθ. μοσχοκάρυον : Θεόφρ.ΦΙ 9,7,2· ‖ εἶδος κινναμώμου : Πλίν.ΦΙ 12,135, αὐτ.13,18.

κώμαξ-κος (ὁ) ἀκόλαστος ἄνθρωπος:Εὐστ.1749,28.

κωμάριον (τὸ) γλώσσ. ὑποκορ. τοῦ κώμη, χωριουδάκι : Ἡσ. γλώσσ. τοῦ ἀγρίδιον.

κωμάρχης-ου (ὁ) (κώμη) προεστὼς χωρίου : Ξεν. Ἀν.4,5,10,αὐτ.4,5,24 (δ.γρ. κώμαρχος), Διον.Ἀλ.4,14.

κωμαρχία (ἡ) πάπ. τὸ ἀξίωμα τοῦ κωμάρχου.

κωμαρχίδης (ὁ) ὡς κωμ. πατρων. ὁ υἱὸς κωμάρχου : Ἀριστφ.Εἰρ.1142.

κώμαρχος (ὁ (κῶμος) ἀρχηγὸς κώμου : Πολ.1,45· **2)** (κώμη) προεστὼς χωρίου (δ.γρ. κωμάρχης) : Πάπ., Πολυδ.9,11.

κωμάσδω δωρ. τ. τοῦ κωμάζω βλ.λ.

κωμασία (ἡ) μτγν. ἐν Αἰγύπτῳ θρησκευτικὴ ἢ πανηγυρικὴ πομπὴ ἢ περιφορὰ τῶν εἰδώλων τῶν θεῶν: Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.5,671 **ἐν ταῖς καλουμέναις κωμασίαις, τῶν θεῶν χρυσᾶ ἀγάλματα, δύο μὲν κύνας, ἕνα δὲ ἱέρακα περιφέρουσι**, Σχόλ.Πίνδ.Ν 2,37 **κωμάσατε καὶ μετὰ κωμασίας ὑμνήσατε**, Πάπ. **προάγοντας τῆς κωμασίας**.

κωμασμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀγρυπνεῖν τινα κωμάζοντα, ἀγρυπνία, ξενύχτι : Ἰώσ.ΑΙ 17,9,5 (πιθ.).

κωμαστήριον (τὸ) μτγν. κ. πάπ. τόπος ἔνθα συναντῶνται καὶ κωμάζουσιν οἱ κωμασταὶ βλ.λ. ἐν Αἰγύπτῳ : Συνέσ.94D . **2)** μτφ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τόπος ὃν διατρέχουσιν ἐν πομπῇ αἱ θεότητες τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων : Πάπ.

κωμαστής-οῦ (ὁ) (κωμάζω) ὁ λαμβάνων μέρος εἰς κῶμον βλ.λ.1, ὁ μετ' ἄλλων περιερχόμενος τὴν πόλιν καὶ ᾄδων, χορεύων, ἀσχημονῶν κτλ.· Ἡσ. «ὁ τρυφῶν μετ' ᾠδῆς ἀσελγοῦς» : Πλάτ.Συμπ.212 **τὴν αὔλιον θύραν κρουομένην πολὺν ψόφον παρασχεῖν ὡς κωμαστῶν**, Ξεν.Ἑλλ.5 4,7 **ὡς κωμαστὰς εἰσελθόντας**, αὐτ.ΚΠ 7,5,26 **συνεδόων αὐτοῖς, ὡς κωμασταὶ ὄντες καὶ αὐτοί**, Πολεμ.1,46,Πλούτ.Ἠθ. 189 **κωμαστῶν δέ τινων περιτυχόντων αὐτοῦ τῇ γυναικὶ καὶ πολλὰ πραξάντων ἀσελγῆ·** ‖ τίτλος κωμῳδίας τοῦ Ἐπιχάρμου· **2)** ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ὡς ἀρχηγοῦ τῆς βακχικῆς πομπῆς : Ἀριστφ. Νεφ 606 **κωμαστὴς Διόνυσος**.

κωμαστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κῶμον βλ.λ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.19,8 **κωμαστικὰ μέλη**, Φίλ.1,372,Πολυδ.4,99 **κωμαστικὴ ὄρχησις**, Αἰλ.ΖΙ 9,13 **κωμαστικὴ ᾠδή**, Συνέσ.95, Εὐστ. **κωμαστικὴ ἑορτή** (ἐν λ. κῶμος).

κωμαστικῶς κατὰ τρόπον κωμαστῶν: Αἰλ.ΖΙ 13,1.

κωμάστωρ-ορος (ὁ) ποι. κωμαστὴς βλ.λ.: Μαν. 4,493 **ἡδυπότας, θιάσων κωμάστορας**.

κωμᾶται Ἡσ. «μαγεύει».

κωματίζομαι πάσχω ὑπὸ κώματος, **ἀσθενείας** τοῦ διαρκοῦς νυσταγμοῦ, ληθάργου : Ἱππ.Ἐπιδ.7, 11,Ἀντυλλ.311 **τοὺς κωματιζομένους ἐπεγερθῆναι**.

κωματώδης-ους-ες (κῶμα) κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ κώματος, ληθάργου κατεχόμενος: Ἱππ.Ἐπιδ.1,26b **ὕπνοι λεπτοί, κωματώδης, ἄφωνος**, αὐτ.3,6,Ἐρωτιαν.196 **κωματώδεις τοὺς μετά τινος νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντας· 2)** ὁ σχετικὸς πρὸς τὸ κῶμα, ὁ ληθαργικός : Μοσχί.Ἰατρ. περὶ γυναικείων παθῶν 77,6 **ἐν τῷ κωματώδει νοσήματι**, Παλλάδ.Βί.Χρυσ. 158 **κωματώδης φωνή·** ‖ νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κῶμα βλ.λ., ληθαργικός : **κωματώδης κατάστασις**.

κωμειδυλλιογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ συγγράφων κωμειδύλλια βλ.λ.

κωμειδύλλιον (τὸ) νεώτ. ἐλαφρὰ κωμῳδία εἰδυλλιακῆς ὑποθέσεως μετ' ᾀσμάτων.

κωμέτας-α (ὁ) Ἐπιγρ. δωρ. ὁ κωμήτης βλ.λ.

κώμη (ἡ) (πιθ. κεῖμαι) κ. νεώτ. τόπος ἀτείχιστος, ἐν ᾧ πολλαὶ οἰκογένειαι κατοικοῦσιν ἀποτελοῦσαι ἕνα δῆμον· Στέφ.Βυζ. «κώμη· ἐν ταῖς μακραῖς ὁδοῖς μέσα χωρία ἔκτισαν πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι νυκτὸς ἐπιγιγνομένης, ὅθεν καὶ ἐπικέκληται, ὡς Φιλόξενος», Φώτ. «κῶμαι· αἱ βραχεῖαι πόλεις»: Ἡσίοδ. Α 18 **κώμας ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων**, Ἡρ.196 **κατοικημένων κατὰ κώμας**, Θουκ.1,5 **πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις**, αὐτ.1,10, αὐτ.3,94,Ἀριστλ.Πολιτ.1261a,28 **ὅταν μὴ κατὰ κώμας ὦσι κεχωρισμένοι τὸ πλῆθος**, Ξεν.Ἑλλ.5,2,5 **εἰ μὴ καὶ διοικοῖντο κατὰ κώμας**, ΚΔ Ματθ.9,35 **καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας**, αὐτ.Μᾶρκ.6,36· ‖ δωρ. ὁ ἐν ἀττ. «δῆ-

μος» : Ἀριστλ.Ποιητ.1448a,36 **κώμας τὰς περιοικίδ ας καλεῖν φασιν** (τούς Δωριεῖς), **Ἀθηναίους δὲ δήμους·** || πάπ. **οἱ ἀπὸ κώμης** οἱ κοινοτάρχαι χωρίου, οἱ καταβάλλοντες φόρους οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητοι πολῖται· **2)** τμῆμα πόλεως, συνοικία, μαχολάς : Πλάτ.Νόμ.746D,Ἰσοκρ.7,46 **διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους·** **3)** νεώτ. συνοικισμὸς μεγαλύτερος τοῦ χωρίου μετὰ διεσπαρμένων οἰκιῶν ὡς ἐκεῖνο καὶ μικρότερος τῆς κωμοπόλεως : Παπαδ. Χρ.Μηλ.49 **ἐκ πλησιοχώρου κώμης.**

κωμηγέτης (κῶμος)· Ἐπιγρ. ἡγέτης κώμου βλ.λ.

κωμηδόν ἐπίρρ. μτγν. κατὰ κώμας : Πτολ. Γεωγρ.3,2 **κατέχει δὲ τὴν νῆσον** (Κορσικήν) **ἔθνη κωμηδὸν οἰκοῦντα,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,9, Στράβ.3,2,15 **τὰ πολλὰ γὰρ κωμηδὸν ζῶσι,** Διόδ.Σ 5,4 **Σικανοὶ τὸ παλαιὸν κωμηδὸν ᾤκουν·** || Σουΐδ. «κωμηδόν· πᾶσα πόλις», Ζωναρ.1280 «σὺν πάσῃ τῇ πόλει».

κωμήτης (ὁ) (κώμη) κάτοικος κώμης, χωρικός, χωριάτης : Πλάτ.Νόμ.762A, αὐτ.763A **τῶν ἄλλων γεωργῶν τε καὶ κωμητῶν,** Ξεν.Ἀν.4,5,24 **καταλαμβάνει πάντας ἔνδον τοὺς κωμήτας καὶ τὸν κώμαρχον,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,14· || ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συνοικίας, γείτων : Ἴων π.Πολυδ. **ἀλλ᾽ ὦ θυρέτρων τῶνδε κωμῆται θεοί** (Πολυδ. «γείτονες»), Ἀριστφ. Νεφ.965 **βαδίζειν** (ἔδει) **εἰς κιθαριστοῦ τοὺς κωμήτας γυμνούς,** Καλλ.Ἐκ.ἀπ.231 **τοῦτο γὰρ αὐτὴν κωμῆται κάλεον περιαγέες** (Σουΐδ. «γείτονες· κώμη γὰρ ἡ γειτονία»)· **2)** γεν. κάτοικος : Εὐρ. Ἄλκ.476 **ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονός.**

κωμητικός-ή-όν (κώμη) μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων, ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν κώμην, χωριάτικος : Συνέσ. 171B **κωμητικαὶ ἐκκλησίαι,** αὐτ.300B **κωμητικὰ τείχη,** Ἰουστιν.Νεαρ.38,6 **κωμητικὴ κατάστασις·** **2)** ὁθ. συνεκδ. ὁ ἀγροῖκος, χωριάτης : Πορφ. Χριστ.64 **κωμητικὸν γύναιον.**

κωμῆτις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ κωμήτης, χωριάτισσα : Ἀριστφ.ἀπ.265 **ἐν κωμήτισιν καπήλοις τε,** Συνέσ. Ἐπιστ.210 **γῆρας δ᾽ αὐτὸν εἰς τὰς κωμήτιδας ἐπανήγαγεν·** **2)** ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς συνοικίας, γειτόνισσα : Ἀριστφ.Λυσ.5 **ἥ γ᾽ ἐμὴ κωμῆτις.**

κωμήτωρ-ορος (ὁ) κωμήτης βλ.λ. : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. κώμη.

κωμιδᾶτος (ὁ) (λατ.) πάπ. μτγν. στρατιωτ. ὅρος, ὁ ἀπεσταλμένος πρὸς ἐκτέλεσιν ὡρισμένης στρατιωτ. ἐνεργείας, ἀποσπασματάρχης.

κωμίδιον (τὸ) μσν. ἀ. **κωμύδριον** ὑποκορ. τοῦ κώμη, μικρὰ κώμη· Ζωναρ.1277.

κωμικά ἐπίρρ. δημ. ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, ἀστείως· **2)** γελοίως, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα περιφρονητικὸν γέλωτα.

κωμικεύομαι μτγν. ὁμιλῶ ὡς κωμικὸς ποιητής : Λουκ.Φιλόπ.22 **ἵν᾽ εἴπω τι κωμικευσάμενος,** ΕΜ 92,27 **ὁ Ἀριστοφάνης κωμικευόμενος λέγει,** Φώτ.Ἐπιστ.68,16, αὐτ.206,6 **τὸν καλῶς αὐτὸν κωμικευσάμενον.**

κωμικός-ή-ό(ν) (κῶμος) μτγν.τ. τοῦ κωμῳδικὸς κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν κωμῳδίαν ἢ τοὺς κωμικοὺς ποιητάς : Ἀριστλ.Πολιτ.1267b,5 **χορὸν . . κωμικόν,** Αἰσχίν. 1,157 **Παρμένοντος τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ,** Λουκ.Δὶς Κατ.33 **κωμικὸν δὲ καὶ σατυρικὸν ἄλλο ἐπέθηκέ μοι** (προσωπεῖον), αὐτ.Μὴ Πιστ.Διαβ. 24, Πλούτ.Ἀντ.29 **τῷ τραγικῷ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους χρῆται προσώπῳ, τῷ δὲ κωμικῷ πρὸς αὐτούς,** Δημήτρ.Λάκ.Ἡρακλ.10(2,2)· || κ. συγκρ. **-ώτερος** : Δημήτρ.28 **αἱ δὲ** (Χάριτες) **εὐτελεῖς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι σκώμμασιν ἐοικυῖαι·** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. ὑποκριτὴς ἐν κωμῳδίαις, κωμικὸς ἠθοποιός: Ἀλεξ.π.Ἀθήν.13,568B **τί τἄθ᾽ ἔστ᾽ αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ᾽ οἱ κωμικοί·** **3)** κ. νεώτ. ποιητὴς κωμῳδιῶν, κωμικὸς ποιητής : Πολύβ.12,13,3 **κωμικόν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος,** Πλούτ.Ἠθ.621E **οἱ κωμικοὶ τοιούτους εἰσάγουσι,** αὐτ.68B **τοῖς κωμικοῖς πολλὰ πρὸς τὸ θέατρον αὐστηρῶς καὶ πληκτικῶς ἐπεποίητο,** Φιλόδ.Μουσ.16K· || ἰδ. ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς κατ᾽ ἐξοχὴν κωμικὸς ποιητής : Λουκ.Προμ.2 **ὡς ὁ κωμικὸς τὸν Κλέωνα** (Προμηθέα λέγει εἶναι)· **4)** συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλῶν τὴν θυμηδίαν, φαιδρός, σκωπτικός, ἀστεῖος : **κωμικὸν δρᾶμα - ρόλος - ὄρχησις·** || ὁ ὑποδυόμενος ἀστεῖον ρόλον εἰς θεατρ. ἔργον : **ὁ κωμικὸς τοῦ βασιλ. Θεάτρου·** || τὸ οὐδ. **κωμικόν** σύνθεσις, παράστασις ἐν τῇ ζωῇ ἢ τῇ τέχνῃ προκαλοῦσα τὸν γέλωτα ἢ ἁπλῶς φαιδρὰν διάθεσιν κ. ἰδ. τὸ χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον τῆς σοβαρᾶς κωμῳδίας τὸ προκαλούμενον ἐκ τῆς πλάνης, τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν φύσιν, τὴν λογικὴν κτλ. προσώπων τινῶν αὐτῆς· **5)** νεώτ. κ. δημ. εὐτράπελος, ἀστεῖος, ἀξιογέλαστος : Παπαδ.Χρ. Μηλ.66 **ἦτο ἀρκετὰ κωμικὸν πρόσωπον,** Καρκβ. Ζητ.88 **μὲ παίξιμο τῶν χειλιῶν κωμικώτατο.**

κωμικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἐπὶ προσ., ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ κωμικοῦ βλ.λ.5) : **ἡ κωμικότης τοῦ σοβαρευομένου νεανίσκου·** **2)** ἐπὶ ἐκφρ., ἰσχυρισμῶν, συμπεριφορᾶς κττ., γελοιότης, κωμικὸ φέρσιμο : **αὐτὰ εἶναι κωμικότητες.**

κωμικοτραγικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. **ὁ** ταυτοχρόνως κωμικὸς καὶ τραγικός, ὁ προξενῶν καὶ γέλωτα καὶ οἶκτον : Ξενόπλ.Ζακ.Μοντ.106 **μὲ τὶς κωμικοτραγικὲς φωνές, - κωμικοτραγικὸν ἐπεισόδιον·** ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

κωμικῶς μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-ά** κατὰ κωμικὸν τρόπον, ὡς κωμικὸς ὑποκριτὴς ἢ ποιητής : Φίλ. 1,473,26 **ἀψευδῶς μᾶλλον ἢ κωμικῶς εἰρῆσθαι,** Διογ.Λ 5,88 **τούτων τὰ μὲν κωμικῶς πέπλακε, τὰ δὲ τραγικῶς·** || νεώτ., δημ. **-ά** κατὰ τρόπον προκαλοῦντα τὸν γέλωτα, ἀστείως.

κώμιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κώμη κ. **κωμίδιον** κωμάριον, μικρὰ κώμη : Στράβ.10,5,3 **κώμιον ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον,** Πλούτ.Ἠθ.773.

κῶμο κωμ. βαρβαρισμὸς ἀντὶ κῶμος **βλ.λ.** : Ἀριστφ.Θεσμ.1176 **τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγειρί μοι;.**

κωμογραμματεία (ἡ) πάπ. **ἡ** ὑπηρεσία τοῦ κωμογραμματέως βλ.λ.

κωμογραμματεύς-έως (ὁ) μτγν. γραμματεὺς κώμης, διοικητικὸς ὑπάλληλος κατώτερος τοῦ κωμάρχου ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοὺς πτολεμαϊκοὺς καὶ ρωμαϊκοὺς χρόνους : Ἰώσ.ΑΙ 16,7,3, Ἐπιγρ. **τοῖς ἐν αὐτῇ καταγινομένοις τοπογραμματεῦσι καὶ κωμογραμματεῦσι,** αὐτ. **βασιλικοὶ γραμματεῖς καὶ κωμογραμματεῖς καὶ τοπογραμματεῖς.**

κωμοδρομία (ἡ) μσν. τὸ περιέρχεσθαι τὰς κώμας : Χρυσόβουλλον Νικηφ.Βοτανειάτου π. Σάθ. 1,64 **ἐξκουσσευθήσονται δὲ καὶ ἀπὸ . . οἰκοδομίου, κωμοδρομίας, προσοδίων.**

κωμοδρόμος (ὁ) μσν. κ. δημ. ὁ διὰ κωμῶν διερχόμενος, γυρολόγος· **2)** δημ. ἐν Κύπρῳ σιδηρουργός· **3)** ὁμ. τὰ ἄκρα τῶν ἀσκῶν, δι᾽ ὧν οἱ σιδηρουργοὶ ἐκφυσῶσι τὸ πῦρ.

κωμοδρομῶ-έω μτγν. κ. μσν. τρέχω διὰ μέσου κωμῶν : Πολυδ.9,11, Μαλάλ.1 453,16 **ἀνεφάνη τις ἐκ τῆς Ἰταλῶν χώρας κωμοδρομῶν.**

κωμοκάτοικος (ὁ) πάπ. ὁ ἐγκατεστημένος ἐν κώμῃ.

κωμολόγοι (οἱ) μσν. οἱ κωμοδρόμοι βλ.λ.1) : Ἰγνάτ.Διάκ.Βί.Νικηφ.196.

κωμομισθωτής-οῦ (ὁ) πάπ. ὑπάλληλος ἐντεταλμένος τὴν ἐκμίσθωσιν κτημάτων τῆς κώμης.

κωμοπλήξ-ῆγος (ὁ,ἡ) (κῶμος) ὁ πληγεὶς ὑπὸ κώμου, μεθυσμένος ἀπὸ γλέντι : Ἡρωδιαν.Τεχν.λείψ. 1,46, Ἀρκάδ.19.

κωμόπολις-εως (ἡ) [κώμη-πόλις] μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η μικρὰ πόλις ἔχουσα τὸν χαρακτῆρα μεγάλου χωρίου καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ δυναμένη νὰ ὀνομασθῇ πόλις, μεγάλο χωριό : Στράβ. 12,2,5 **ἔστι . . τὰ Γαρσαύιρα κωμόπολις,** αὐτ. 12,31,5, ΚΔ Μάρκ.1,38 **ἄγωμεν εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις,** Ἀναστ.Γόρδ. π. Σάθ.3,450 **τὴν κωμόπολιν ταύτην** (Καρπενήσιον), - **αἱ κωμοπόλεις τῆς Εὐβοίας.**

κωμοπολίτης-ου (ὁ) μσν. ὁ κάτοικος κωμοπόλεως : Εὐστ.250,53.

κῶμος-ου (ὁ) φαιδρὸν συμπόσιον, ξενύχτι, καὶ ἡ μετ' αὐτὸ θορυβώδης διὰ τῶν ὁδῶν παρέλασις τῶν διασκεδαστῶν, ἰδ. νέων λαμπαδηφορούντων, ἐστεφανωμένων, φερόντων προσωπίδας καὶ εὐθύμως τῇ συνοδείᾳ ὀργάνων ᾀδόντων καὶ ὀρχουμένων. πρβλ. κωμάζω . Θέογν.829, αὐτ.940 **τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην,** Βάκχ.10,12 **κῶμοι καὶ εὐφροσύναι,** Ἡρ.1,21 **πίνειν τε πάντας καὶ κώμῳ χρᾶσθαι εἰς ἀλλήλους,** Εὐρ.Ἄλκ.804, Ἀριστφ.Πλ.1040 **ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν . . στεφάνους γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται,** Πλάτ. Θεαίτ.173D **σὺν αὐλητρίσι κῶμοι,** αὐτ.Πολ.573D, Ξεν.Συμπ.2,1 **ἔρχεται αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον,** ΚΔ Ρωμ. 13,13 **εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις,** αὐτ.Γαλ.5,21· **2)** εἰδ. δημοσία πομπή ἐπὶ τῇ ἑορτῇ θεοῦ τινος κ. ἰδ. τοῦ Διονύσου : Πρατίν. 1,10 **κώμῳ θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι,** Εὐρ.Ἑλ. 1469 **κώμοις Ὑακίνθου,** Νόμ.π.Δημ.517 **τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἡ πομπὴ καὶ οἱ παῖδες καὶ ὁ κῶμος** (ὅταν ᾖ) . . **μὴ ἐξεῖναι·** **3)** ὁ ἐν πομπῇ διερχόμενος ὅμιλος κωμαζόντων : Εὐρ.Βάκχ.1168 **δέχεσθε κῶμον εὐίου θεοῦ·** || εἰδ. ὅμιλος ἐν πομπῇ πρὸς τιμὴν νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι : Πίνδ.Π 5,22 **μάκαρ . . ὅτι εὖχος . . ἵπποις ἑλὼν δέδεξαι τόνδε κῶμον·** || γεν. ὅμιλος : Αἰσχ.Ἀγ 1189 **κῶμος συγγόνων Ἐρινύων,** Εὐρ.Φοίν.791 **κῶμον ἀναυλότατον** (ἐπὶ στρατεύματος), ὁμ. αὐτ.Ἰκ.390 **κῶμον . . ἀσπιδοφόρον,** αὐτ.Ἱππ.55 **προσπόλων.. κῶμος λέλακεν Ἄρτεμιν τιμῶν θεὰν ὕμνοισι** [ἐπὶ θηρευτῶν], αὐτ.Τρῳ.1184 **ὁμηλίκων κώμους ἐπάξω** (ἐπὶ κορασίων κτλ.)· **4)** ἡ κατὰ τὴν τοιαύτην κωμαστικὴν πομπὴν ψαλλομένη τῇ συνοδείᾳ αὐλοῦ ᾠδή : Πίνδ.Π 8,20, αὐτ.Π 8,70 **κώμῳ ἁδυμελεῖ,** αὐτ.Ν 3,5 **μελιγαρύων τέκτονες κώμων,** αὐτ.Ο 4,8, Ἀριστφ.Θεσμ.104 **τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος,** αὐτ.Θεσμ.988.

κωμοῦμαι-όομαι (κῶμα) μτγν. περιπίπτω εἰς λήθαργον : Ἱππ.π.Γαλ.19,111 **κεκωμῶσθαι.**

κωμοφύλαξ-ακος (ὁ) πάπ. ὁ φύλαξ κώμης.

κωμύδριον (τὸ) μτγν. ἅ. **κωμίδιον** ὑποκορ. τοῦ κώμη, μικρὰ κώμη, χωριουδάκι· Σουΐδ. «**τὸ μικρὸν χωρίον**», Ζωναρ.1277 «**ἡ μικρὰ καὶ εὐτελὴς πόλις**», Πορφ.Χριστ.64· **2)** πιθ. ὑποκορ. τοῦ κῶμος : Στέφ.Ρητ.285,19.

κῶμυς-υθος (ἡ) δέσμη, δέμα χόρτου, δεμάτι : Κρατῖν.299, Θεόκρ 4,18 **καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι** (σχόλ. «**δέσμην ἢ δεσμάτιον**)· κ. ἐπὶ καλάμων : Ἀγαθ.5,21· || κλάδος δάφνης πρὸ τῶν πυλῶν τιθέμενος· Ἡσ. **2)** ὁ τόπος ἔνθα φύονται κάλαμοι : Θεόφρ.Φ1 4,11,1 **τὸν χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ τοῖς κώμυσι.**

κωμῴδημα-ατος (τὸ) ἡ πρὸς διακωμῴδησιν ὕλη, τὸ διὰ τῆς κωμῳδίας σκωπτόμενον, γελοιοποιούμενον : Πλάτ.Νόμ.816D **τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμῳδήματα τετραμμένων.**

κωμῳδία (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἕτερον τῶν εἰδῶν τοῦ δράματος ἐν ἀντιδ. πρὸς τὴν τραγῳδίαν, τὸ δι' ἐντέχνου σατυρισμοῦ τῶν γελοιοτήτων ἢ ἀξιομέμπτων τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ βίου προκαλοῦν τὸν γέλωτα καὶ τὴν θυμηδίαν τοῦ θεατοῦ · Ἀριστφ Νεφ.522 **ὑμᾶς .. εἶναι θεατὰς δεξιοὺς καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν,** αὐτ.Ἀχ.378· || κ. νεώτ. τὸ φιλολογικὸν εἶδος τῶν κωμῳδιῶν ἐν τῷ συνόλῳ του : Πλάτ.Πολ.394C **τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία,** Ἀριστλ.ΗΝικ.4,8 **ἴδοι δ' ἄν τις καὶ ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν,** Πλούτ.Λούκ. 39,1 **καθάπερ ἀρχαίας κωμῳδίας,** αὐτ.Ἠθ.712B, Μᾶρκ.Αὐρ.11,6 **ἡ ἀρχαία κωμῳδία παρήχθη παιδαγωγικὴν παρρησίαν ἔχουσα . . Μετὰ ταῦτα . . ἡ μέση κωμῳδία καὶ . . ἡ νέα,** Ἀθήν 11,482C· **2)** μτφ. ἐπὶ τῶν ἐνεχόντων τι τὸ κωμικόν : Πλάτ.Φίλ 50B **ἀλλὰ τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ,** - **ὅ,τι συνέβη ἦταν κωμῳδία·** **3)** διασυρμός, γελοιοποίησις, ἐμπαιγμός· Σουΐδ. «**κωμῳδίας· ὕβρεις, διασυρμούς, ἐμπαίγματα**» : Πλάτ.Νόμ 816E **ὅσα μὲν οὖν περὶ γέλωτά ἐστι παίγνια, ἃ δὴ κωμῳδίαν πάντες λέγομεν** (Εὐστ. «**κωμῳδίαν· ψόγον, περίσυρμα**», Πλούτ.Ἠθ.665E, Θεοδώρ.2,505 **αἱ κατὰ τῶν θείων λογίων τολμώμεναι κωμῳδίαι·** **4)** μσν. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ μῦθος βλ.λ.· || ὁμ. ἀντὶ τοῦ παροιμία βλ.λ.· **5)** δημ. προσχεδιασθεῖσα πρὸς ἐξαπάτησιν ἢ γελοιοποίησίν τινος πρᾶξις, φάρσα : **τοῦ σκάρωσαν μιὰ κωμῳδία·** || δημ. ἐν φρ. **παίζω κωμῳδία** ὑποκρίνομαι, φεύδομαι.

κωμῳδιακός-ή όν σχόλ. κωμῳδικὸς βλ.λ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ.380.

κωμῳδιδάσκαλος (ὁ) ἐσφ.γρ. τοῦ κωμῳδοδιδάσκαλος βλ.λ. : Ἀριστλ.Ψυχ.1,3.

κωμῳδικός-ή-όν (ὁ) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κωμῳδίαν, κωμικός : Ἀριστφ.Σφ.1047 **ἔπη . . κωμῳδικά,** αὐτ. Ἐκκλ.889 **ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν,** αὐτ.Ἐκκλ.371 **σκωραμὶς κωμῳδική,** αὐτ.ἀπ.31, Πλάτ.Πολ.606C **ἐν μιμήσει δὴ κωμῳδικῇ·** || μτγν. μσν. ὁ πρὸς ψόγον γινόμενος, σκωπτικός : Εὐστ. 1816,44 «**κωμῳδικὸν· ψογερόν**».

κωμῳδικῶς ἐπίρρ. μτγν. ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, κωμικῶς: Ἀθήν.3,90B **μέμεικται κωμῳδικῶς πρὸς τὴν τήθην καὶ τὴν μητέρα,** Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ 387 **παίξας κωμῳδικῶς,** Ἀχιλλ.Τάτ.Β,9 **ἤρξατο αὐτὸς λέγειν πάνυ ἀστείως καὶ κωμῳδικῶς.**

κωμῳδιογράφος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. συγγραφεὺς κωμῳδιῶν, κωμῳδοποιός : Πολύβ.12,13,7 **Ἀρχέδικος ὁ κωμῳδιογράφος,** Διόδ.Σ 12,14 **Φιλήμονος τοῦ κωμῳδιογράφου.**

κωμῳδιοδιδάσκαλος (ὁ) ἐσφ.γρ. τοῦ κωμῳδοδιδάσκαλος βλ.λ. : Δίων Χρ.15,7, Ἀριστείδ.2,129 J.

κωμῳδιοποιός (ὁ) ἅ. τ. τοῦ κωμῳδοποιός : Κλέαρχ.3, Ἀθήν 1,5B.

κωμῳδόγελως-ωτος μτγν. κωμικὸς ὑποκριτής, κωμῳδός : Φάλαικ.ΑΠ 13,6 **τοῦτ' ἐγὼ τὸ περισσὸν εἰκόνισμα τοῦ κωμῳδογέλωτος.**

κωμῳδογράφος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **κωμῳδιογράφος** βλ.λ. : Φιλόδ.Μουσ 88K, Διοσκ.ΑΠ 7,708, Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.296 **τῶν ἄλλων κωμῳδιογράφων ἀτεχνούντων.**

κωμῳδοδιδασκαλία (ἡ) ἡ διδασκαλία καὶ ἐκγύμνασις τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοῦ χοροῦ ἔν τινι κωμῳδίᾳ : Ἀριστφ.Ἱππ.516 **κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων.**

κωμῳδοδιδάσκαλος (ὁ) ὁ κωμικὸς ποιητὴς ὡς διδάσκαλος ἐκγυμναστὴς τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοῦ χοροῦ : Ἀριστφ.Ἱππ.507, αὐτ.Εἰρ.737, αὐτ.Λυσ.ἀπ.53, Ἀριστλ.Ψυχ.406b,17.

κωμῳδολοιχῶ-έω διὰ σκωμμάτων καὶ βωμολοχιῶν λείχω τὰ πινάκιά τινος, εἶμαι παράσιτος : Ἀριστφ. Σφ.1318 **κωμῳδολοιχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί** (ἄ.γρ. κωμῳδολειχῶ).

κωμῳδοποιητής-οῦ (ὁ) ποιητὴς κωμῳδιῶν, κωμῳδοποιός : Ἀριστφ.Εἰρ.734, Πολυδ.4,111

κωμῳδοποιΐα (ἡ) τὸ ποιεῖν, συγγράφειν κωμῳδίας : Πλούτ.Ἠθ.348A **τῶν δὲ δραματοποιῶν τὴν**

μὲν κωμῳδοποιΐαν οὕτως ἄσεμνον ἡγοῦντο καὶ φορτικόν, ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας Ἀρεοπαγίτην.

κωμῳδοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ποιητὴς κωμῳδιῶν, κωμικὸς συγγραφεύς : Πλάτ.Ἀπολ.18D **εἴ τις κωμῳδοποιὸς τυγχάνει ὤν,** αὐτ.Φαῖδ.70C, αὐτ. Πολ.606C, Ἀριστλ.Ποιητ.1449a,4 **οἱ μὲν ἀντὶ τῶν ἰάμβων κωμῳδοποιοὶ ἐγένοντο, οἱ δὲ ἀντὶ τῶν ἐπῶν τραγῳδοδιδάσκαλοι,** Φιλόδ.Μουσ.99K.

κωμῳδός (ὁ) κ. νεώτ., βοιωτ. **κωμαϝυδός** : Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ (δηλ. κωμαοιδὸς) κυρ. ὁ ᾄδων κατὰ τὸν κῶμον ἢ τὸν κωμικὸν χορόν : Λυσ.21,4 **κωμῳδοῖς χορηγῶν,** Ἀριστλ.Ποιητ.1448a,36 **αὐτοὶ . . κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασιν, Ἀθηναίους δὲ δήμους, ὡς κωμῳδοὺς οὐκ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν λεχθέντας ἀλλὰ τῇ κατὰ κώμας πλάνῃ ἀτιμαζομένους ἐκ τοῦ ἄστεως,** αὐτ.Ποιητ. 1449b,1 **χορὸν κωμῳδῶν,** αὐτ.ΗΝικ.1123a,23· ‖ ἐν πληθ. ἡ παράστασις κωμῳδίας : Πλάτ.Πολ.395A **οὐδέ τοι ὑποκριταὶ κωμῳδοῖς τε καὶ τραγῳδοῖς οἱ αὐτοί,** Αἰσχίν.1,157 **ἐν τοῖς κατ' ἀγροὺς Διονυσίοις κωμῳδῶν ὄντων·** **2)** κ. νεώτ. ὑποκριτὴς κωμῳδίας : Πλάτ.Φαῖδρ.236C **ἵνα δὲ μὴ τὸ τῶν κωμῳδῶν φορτικὸν πρᾶγμα ἀναγκαζώμεθα ποιεῖν ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις,** Πλούτ.Κικ.5,24 **πρὸς τὴν ὑπόκρισιν τοῦτο μὲν Ῥωσκίῳ τῷ κωμῳδῷ . . προσέχειν,** αὐτ.Ἠθ.863B, Μᾶρκ.Αὐρ.12,36 **κωμῳδὸν ἀπολύει τῆς σκηνῆς,** Ἀθήν.14,260D, Χαρ.Ἱστ.4J, Ἀμμων 86 **κωμῳδὸς καὶ τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής, κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ τραγῳδοποιὸς οἱ ποιηταί· ἐνίοτε δὲ συγχέουσι τὴν διαφοράν·** **3)** Ἐπιγρ. πιθ. ἀοιδὸς κωμικολυρικῶν ᾀσμάτων· **4)** κωμικὸς ποιητής : Πλάτ.Νόμ.935D **τὴν τῶν κωμῳδῶν προθυμίαν τοῦ γελοῖα εἰς τοὺς ἀνθρώπους λέγειν·** ‖ ἰδ. ὁ Ἀριστοφάνης : Φρύν.ΑΒ 45,32 **δῆλον ποιοῦντος τοῦ κωμῳδοῦ** (δηλ. τοῦ Ἀριστοφάνους)· **5)** κ. νεώτ. ὁ διασύρων, ἐμπαίζων· Σουΐδ. «κωμῳδίας· ὕβρεις, διασυρμούς, ἐμπαίγματα· καὶ κωμῳδὸς ὁ ταῦτα ποιῶν»· ‖ νεώτ. ὁ γελοιοποιῶν τινα ἤ τι, ὁ κατὰ τρόπον προκαλοῦντα γέλωτα ἅμα καὶ ψόγον ἐμφανίζων : **κωμῳδὸς τῆς κοινοβουλευτικῆς ρητορείας-τῶν ὀφιπλαύτων·** **6)** νεώτ. ὁ πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἄλλων παρουσιαζόμενος ἄλλος ἢ οἷος πράγματι εἶναι ἢ ἐμφανίζων αἰσθήματα ἄλλα ἢ ἃ ἔχει.

κωμῳδοτραγῳδία (ἡ) δρᾶμα ἐνέχον κωμικὰ καὶ τραγικὰ στοιχεῖα συνάμα· ‖ τίτλος κωμῳδιῶν τοῦ Ἀλκαίου τοῦ κωμικοῦ καὶ τοῦ Ἀναξανδρίδου : Ἁρποκρ., Φώτ., Σουΐδ. ἐν λ. ἀδηφάγος· ‖ μτφ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς : Πορφ.π.Στοβ.Ἀνθολ. 21,28 **ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ τῇ τῶν ἀνοήτων βίων ἐνεχόμενον.**

κωμῳδῶ-έω ἀμτβ. εἶμαι κωμῳδὸς δηλ. ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς ἐν κωμῳδίᾳ, ὅθ. μτβ. πορίστημί τινα ἐν κωμῳδίᾳ, σατυρίζω τινὰ ἀπὸ σκηνῆς, διακωμῳδῶ : Ἀριστφ.Ἀχ.631 **ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν,** Πλάτ.Πολ.395E **κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους,** Ἀριστλ.Ποιητ.1458b,32 **Ἀριφράδης τοὺς τραγῳδοὺς ἐκωμῴδει,** Ἀθήν.8, 344E, Αἰλ.ΠΙ 13,43, Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ. «τὸν Θέωρον εἰς κόλακα . . κωμῳδοῦσιν»· κ. παθ. : αὐτ.Σφ. 1026 **κωμῳδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν,** αὐτ. Βάτρ.368 **κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς . . τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου,** Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.1297, Πλάτ.Νόμ. 816D **κεκωμῳδημένα,** Ἀλεξ.116,2 **τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον·** ‖ ἀπολ.: Ἀριστφ.Πλ.557 **σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν·** **2)** **κωμῳδῶ τὰ δίκαια** λέγω τὰ δίκαια κωμῳδῶν, σατυρίζων ἐν κωμῳδίᾳ : Ἀριστφ.Ἀχ.655 **ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια φησὶν δ' ἡμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ' . . οὐ θωπεύειν . . ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων·** **3)** γεν. διακωμῳδῶ, γελοιοποιῶ τινα : Λυσ.24,18 **οὐδ' ὑμᾶς πεῖσαι . . ἀλλ' ἐμὲ κωμῳδεῖν βουλόμενος·** **4)** μτ. συστ. αἰτ. ποιῶ κωμῳδίας : Λουκ.Ἀλ.25 **κωμῳδοῦσιν ἀλλοιότους τινὰς περὶ αὐτοῦ** (τοῦ Σωκράτους) **κωμῳδίας·** ‖ εἰσάγω εἰς κωμῳδίαν χωρίον τι, ρητὸν κτλ. : Φιλόδ.Κακ.38J.

κῶνα (ἡ) μτγν. κ. μσν. πίσσα : Διοσκ.1,72 **κῶναν,** Ἱππιατρ.26· **2)** Ἡσ. «βέμβιξ».

κωνάριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κῶνος, μικρὸς κῶνος πεύκης ἢ ἐλάτης, κουκκουνάρι : Ἥρων Πνευμ.1,41· **2)** ἀδὴν τοῦ ἐγκεφάλου ἐν ᾧ συνενοῦνται τὰ νεῦρα καὶ αἱ φλέβες, κληθεὶς οὕτω λόγῳ τοῦ σχήματός του : Γαλ.4,501C **ἔστι δὲ τοῦτο** (τὸ σῶμα) **τὴν μὲν οὐσίαν ἀδήν, τὸ δὲ σχῆμα παραπλήσιον, ὅθεν αὐτῷ τοὔνομα** (κωνάριον)· ‖ νεώτ. ἰατρ. μικρὸν ὄργανον, μέρος τοῦ ἐπιθαλάμου, σχήματος κώνου καὶ μεγέθους πίσου, κείμενον κάτωθεν τοῦ σπληνίου τοῦ μεσολοβίου καὶ μεταξὺ τῶν προσθίων διδυμίων.

κωνειάζομαι παθ. μτγν. πίνω τὸ κώνειον : Στράβ.10,5,6 **προσέταττεν . . ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι·** ‖ **κωνειαζόμεναι** τίτλος κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου.

κωνεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **κωνιΐνη** κ. **κωνικίνη** τὸ δρῶν συστατικὸν τοῦ κωνείου, δηλητηριωδέστατον, ἐνεργοῦν ἐπὶ τοῦ δέρματος, τῶν βλεννογόνων καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

κώνειον (τὸ) κ. νεώτ. δηλητηριῶδες φυτόν, κώνειον τὸ στικτόν, βλ. κατωτ.· Σουΐδ. «κόνιον, βοτάνη δηλητήριος, διὰ τοῦ ο μικροῦ διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου» : Ἱππ.681,4 **κωνείου φύλλα,** αὐτ.890 **κωνείου καρπός,** αὐτ.Ἀφ.224, Θεόφρ.ΦΙ 1,5,3, αὐτ.ΦΙ 9,8,3, Πλουτ.Δίων 58 **ἡ χώρα κάλλιστον μέλι καὶ κώνειον ὠκυμορώτατον ἀναδίδωσι,** Γαλ. 6,567,14 **οἱ ψᾶρες τὸ κώνειον ἐσθίοντες οὐδὲν βλάπτονται·** ‖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν δηλητηριωδῶν ποωδῶν, οὗ εἴδη **κώνειον τὸ ἐκτενὲς** καὶ **κώνειον τὸ στικτόν,** δημ. μαγκούτα, βρωμόχορτο, καρμπούσα· **2)** νάρθηξ, καλαμοειδὲς φυτόν : Καλλ.Ἴαμβ.1,122, Ἡσ.· **3)** τὸ ἐκ τοῦ φυτοῦ κωνείου παραγόμενον δηλητήριον, γνωστότατον ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ πιθ. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν 30 τυράννων πρὸς θανάτωσιν καταδίκων : Ἀριστφ.Βάτρ.124, αὐτ.Βάτρ.1051 **κώνεια πιεῖν,** Ἀνδοκ.3,10 **κώνειον πιόντες ἀπέθανον,** Πλάτ.Λύσ.219E **κώνειον πεπωκότα,** Ξεν.Ἑλλ.2,3,56 **ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος τὸ κώνειον ἔπιε,** Ἰουλ.152,8 **οὐδὲν ἄμεινον διακείσεται τῶν τὸ κώνειον προσενεγκαμένων·** **2)** νεώτ. μτφ. δηλητήριον, πικρὸν ποτήριον : **μ' ἐπότισε τὸ κώνειον τῆς ἀχαριστίας του.**

κωνειοτοξίνη (ἡ) νεώτ. χημ. πικρὰ ρητινώδης ἄμορφος οὐσία ἐξαγομένη ἐκ τῆς ρίζης ψευδοκωνείου τοῦ δηλητηριώδους.

κώνης Ἡσ. «κώνητες· θύρσοι».

κώνησις-εως (ἡ) (κωνῶ) ἡ ἐπίχρισίς τινος διὰ πίσσης, ἐσφ. γρ. τοῦ κόμμωσις : Ἀριστλ.ΖΙ 623b,31.

κωνητικός-ή-όν πάπ. ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν κώνησιν, πίσσωσιν.

κωνία (τὰ) νεώτ. ἰατρ. σωμάτια ἀποτελοῦντα μετὰ τῶν ραβδίων ἰδίαν στοιβάδα τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κωνίας οἶνος (ὁ) μτγν. ὁ μετὰ πίσσης παρεσκευασμένος, πισσίτης οἶνος : Ἱππ.π.Γαλ.19,116.

κωνίζω ἀρχ. λεξ. κωνῶ.

κωνιΐνη (ἡ) βλ. κωνεΐνη.

κωνικεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς συστατικὸν τῆς πυριδίνης συνοδεῦον ἐν τῷ κωνείῳ τὴν κωνεΐνην.

κωνικίνη (ἡ) βλ. κωνεΐνη.

κωνικός-ή-όν (κῶνος) κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κώνου : Ἐπίκ.Φύσ.14,5, Πλούτ.Ἠθ.410D· ‖ εἰδ. εἰς

τὰ μαθηματικά : Ἀρχιμ.Σφαίρ.Κυλ.1,9 **κωνικὴ ἐπιφάνεια, γραμμαί, τομαί,** αὐτ.Τετραγ.3 **κωνικὰ στοιχεῖα,** Ἀπολλ.Περγ.1 **κωνικὰ προβλήματα,** Πάππ.662,15, αὐτ.672,10· ‖ **κωνικά** (τό) τίτλος ἔργου τοῦ Ἀπολλ.Περγ.· ‖ νεώτ. γεωμ. **κωνικὴ ἐπιφάνεια** ἡ παραγομένη ὑπὸ εὐθείας μετατοπιζομένης, ὥστε νὰ διέρχηται πάντοτε διά τινὸς σταθεροῦ σημείου.

κωνικότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τι κωνικόν, ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ κωνικοῦ : **ἡ κωνικότης τοῦ σχήματος.**

κώνιον δ. γρ. τοῦ κωνίον.

κωνίον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ **κῶνος,** μικρὸς κῶνος, κουκκουνάρι : Φιλόδ.ΑΠ 5,12 **κωνία μαστῶν.**

κωνίς-ίδος (ἡ) Ἡσ. «ὑδρίσκη», σταμνίτσα.

κωνῖτις-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ ἐκ κωνίων πεύκης παρασκευαζομένη πίσσα : Ριαν.75.

κωνιφκρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **κωνοφορίνη** ὁ ἀπαντῶν εἰς τὸ κάμβιον τῶν κωνοφόρων, εἰς τοὺς ἀσπαράγους κτλ. γλυκοζίτης.

κωνόγναθος (ὁ) νεώτ ζῳολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων, περιλαμβάνον 50 εἰδῶν κανθάρους διακρινομένους· διὰ τοὺς ἐξαιρέτους χρωματισμούς των.

κωνοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κῶνον, κωνικός· Σουΐδ.«κωνοειδής· σχῆμα τοιοῦτον, οἷον στροβιλοειδές» : Ἀρχιμ.Κων.Σφαιρ.Προοίμ., Φίλ.Μηχ.86,51,Κλεάνθ.ί,111 (ἐπὶ τοῦ δημιουργικοῦ πυρός),Διον.Ἁλ.Ρωμ.2,70 (ἐπὶ τῆς μίτρας τῶν Ρωμαίων ἱερέων), Διόδ.Σ 60,26 τῆς γῆς **σκίασμα κωνοειδές,** Κλεομήδ.2,2 **κωνοειδὴς σκιά·** πρβλ. τὸ νεώτ. **κῶνος σκιᾶς** βλ.λ.· **2)** μτφ. σύντομος, περιεκτικός: Κορνοῦτ.Ρητ.387Η· **3)** τὸ οὐδ. κωνοειδές τὸ κωνάριον βλ λ 2) : Γαλ.2,723· ‖ **κωνάριον μόριον** ὀδοντοειδὴς προεξοχὴ τοῦ δευτέρου σπονδύλου : αὐτ.2,461· **4)** νεώτ. γεωμ. **κωνοειδὴς ἐπιφάνεια** ἡ παραγομένη ὑπὸ εὐθείας κινουμένης οὕτως, ὥστε νὰ συναντᾷ πάντοτε δοθεῖσαν καμπύλην καὶ δοθεῖσαν εὐθεῖαν καὶ νὰ μένῃ πάντοτε παράλληλος πρὸς δοθὲν ἐπίπεδον.

κωνοειδῶς ἐπίρρ. κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ κώνου, κωνικῶς : Πλοὺτ.Ἀρέσκ.Φιλ.4,15,3, Κλεομήδ.2,2, Φιλόπ.Ὑπομν.140,34.

κωνόκαρπος (ὁ) γλωσσ. ὁ καρπὸς τοῦ κώνου.

κωνόκερας-τος (τό) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐκλιπόντων ζῴων τῆς οἰκογ.τῶν **ὀρθοκερατιδῶν** κεφαλοπόδων μαλακίων.

κωνοκόλουρος (ὁ) μτγν. κόλουρος κῶνος, κολουρόκωνος : Ἥρων Μέτρ.3,22.

κωνοκορυφή (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ζῴων ἐκλειψάντων τῆς οἰκογ. τῶν **κωνοκορυφιδῶν** τριλοβιτῶν ἀρθροπόδων.

κωνοπόδιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σκιαδανθῶν.**

κῶνος-ου (ὁ) κ. νεώτ. ὡς ἀρσ. ὁ καρπὸς τῆς πεύκης, κωνάριον, στρόβιλος, κουκκουνάρα, κουκκουνάρι : Ψ·Ἡρ.Βί.Ὅμ.20, Θεόφρ.ΦΙ 3,9,5, Θεόκρ.5,49· **βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνοις,** Διοσκ.1,69· συνήθ. κατὰ τὰς ὀρφικὰς ἱεροτελεστίας : Ὀρφ. ἀπ.31,29· ‖ ὁ ἐδώδιμος σπόρος τῆς πίτυος : Ἀθήν.2,57Β **Μνησίθεος ὁ Ἀθηναῖος ἰατρὸς ἐν τῷ περὶ ἐδεστῶν ὀστρακίδας καλεῖ τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, ἔτι δὲ κώνους . . ὁ δὲ Μύνδιος Ἀλέξανδρος πιτυΐνους κώνους·** ‖ ὡς θηλ. τὸ δένδρον πίτυς: Πλάτ.Ἐπίγρ.25 (πιθ.),Πλούτ.Ἠθ.640C· **2)** κ. νεώτ. ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος τὸ γεωμετρικὸν σῶμα τὸ ἔχον ὡς βάσιν κύκλον, τὴν δὲ κυρτὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ ἀπολήγουσαν εἰς ὀξεῖαν κορυφήν : Δημόκρ.155, Ἀριστλ. Μετ.362b,2, αὐτ.Μετ.375b,22 **γραμμαὶ κατὰ κῶνον ἐκπίπτουσαι** (δηλ. οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζωσι κῶνον), Ἀρχιμ.Κων.Σφαιρ. Προοίμ. **ὀρθογωνίου, ὀξυγωνίου, ἀμβλυγωνίου κώνου τομά** (δηλ. παραβολή, ἔλλειψις καὶ ὑπερβολή), Σιμπλίκ.Ψυχ 133,5 **ὁ κῶνος τῆς γῆς** (δηλ. τὸ κωνικὸν σχῆμα), (πρβλ. Φιλόπ.Ὑπομν.348,27), Δαμάσκ.Ἀρχ.213 **τῆς νυκτὸς ὁ κῶνος εἰς ὀξὺ λήγει,** Γαλ.7,95 **ὁ τῆς ὄψεως κῶνος** (ὁ τῆς ὁράσεως, ὁ σχηματιζόμενος ὑπὸ τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, πρβλ. **ἐν** πληθ. : Φιλόπ.Ὑπομν. 333,27)· ‖ ἡ ἔχουσα κώνου σχῆμα κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,322· ‖ ὁ δι' οὗ παίζουσιν οἱ παῖδες στρόβιλος, σφόνδυλος, ἡ σβούρα, φούρλα· Ἡσ.· ‖ ὀρθὸν ξύλον ἐφ' οὗ συντίθενται καρποὶ κωνοειδῶς : Γαλ.19,76· ‖ γεν. νεώτ. πᾶν ἀπολῆγον εἰς κωνοειδῆ κορυφήν, ὄρος, στέγη κτλ.· ‖ νεώτ. ἀστρον. **κῶνος σκιᾶς** ἡ εἰς τὸ κενὸν ἐν σχήματι κώνου σκιὰ πλανήτου φωτιζομένου ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ‖ νεώτ. γεωλ. **κῶνος ἡφαίστειος** ἡφαίστειον ὄρος, βουνὸν ἢ λόφος κωνοειδοῦς μορφῆς· **3)** νεώτ βοταν. κ. **στρόβιλος** τὸ σύνολον τῶν βρακτείων καὶ τῶν καρποφύλλων τῶν κωνοφόρων δένδρων· **4)** ὁμφ. σημ. ἐν Ἐπιγρ. Δήλου **στέφανος χρυσοῦς ἐπὶ κώνου δάφνης·** **5)** Ἐπιγρ. ὡς τοπωνύμιον ὁμφ. σημ. : **πρὸς τῷ ἀνδροφόνῳ κώνῳ.**

κωνόσαρτον Ἡσ. «ξύει».

κωνοσκόπιον (τό) νεώτ. ὀρυκτσλ. συσκευὴ δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἰσχυρῶς συγκλῖνον φῶς πρὸς διάγνωσιν τῆς ὀπτικῆς τῶν κρυστάλλων συμμετρίας.

κωνόσπερμον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πρωτεοειδῶν.**

κωνοστυλίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **αἱμοδωροειδῶν** φυτῶν.

κωνοτομῶ-έω μτγν. παράγω, κατασκευάζω τι διὰ κωνικῶν τομῶν : Ἐρατοσθ.35,8.

κώνουλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ κ. **ἐχινόκωνος** γένος ἐχινοειδῶν **ὀλεκτυπιδῶν** ζῴων.

κωνουπίδι (τό) δημ. κ. **κουν-** τὸ φυτὸν κράμβη ἡ λαχανώδης ἢ ἀνθοκράμβη ἡ ἀσπαραγοειδής.

κωνοφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων, παράγων κώνους, κουκκουνάρια· Ἡσ. «στροβιλοφόρος» : Θεόφρ.ΦΙ 3,9,4· ‖ τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **κωνοφόρος** (ἐνν. πεύκη) τὸ δένδρον πεύκη ἡ πίτυς : αὐτ.2,2,6· ‖ ἐπὶ τοῦ θύρσου βλ.λ., ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κορυφῆς κῶνον πεύκης : Φάλαικ.ΑΠ 6,165,4 **θύρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα·** **2)** νεώτ. βοταν. οὐδ. πληθ. **κωνοφόρα** κατηγορία φυτῶν ἐκ τῶν δικοτυληδόνων· **3)** Σουΐδ. «θυρσοφόρος».

κωνσταντινάτο δημ. κ. **ἁγιοκωνσταντινάτο** χρυσοῦν σκυφοειδὲς νόμισμα ποικίλης προελεύσεως, παριστῶν κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ τὴν Ἑλένην, πολλάκις κόσμημα τῶν γυναικῶν : δ.τραγ. **φορεῖ τὸν τίμιο σταυρὸ καὶ τὸ κωνσταντινάτο.**

κωνσταντινικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον· **2)** ὁ φιλοβασιλικὸς κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἐσωτερικοῦ διχασμοῦ 1916 - 20.

κωνυδρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς κωνείου τοῦ στικτοῦ.

κωνυρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. παράγωγον τῆς πυριδίνης.

κωνωπεῖον (τό) μτγν. κ. νεώτ. προπέτασμα ἐξ ὑφάσματος ἀραχνοειδοῦς, κλειστόν, ἀνηρτημένον ἄνωθεν καὶ περιβάλλον τὴν κλίνην πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν κωνώπων, κουνουπιέρα . ΠΔ Ἰουδ.13,9 **καὶ ἀφεῖλε τὸ κωνωπεῖον ἀπὸ τῶν στύλων.**

κωνωπεών-ῶνος (ὁ) μτγν. κλίνη ἔχουσα κωνωπεῖον, κουνουπιέραν : Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 9,764.

κωνωπίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. ἐντόμων, ἧς κυριώτερον γένος ὁ κώνωψ.

κωνώπιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κώνωψ, κουνουπάκι : Γαλ.7,96, Φιλόπ.Ὑπομν.291,33, Γεωπ.2,5,12 **κωνώπια ἀναπετόμενα εἰς ὄρθρον ἄνω·** **2)** κωνωπεὼν βλ.λ. : Σωρ.1,85· δ.γρ. **κωνόπιον** : Πάπ.·

3) θηλ. ὄνομα γυναικός : Καλλ.ΑΠ 5,22 **οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον.**

κωνωποειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κώνωπα : Θεόφρ.ΦΙ 3,14,1 **κωνωποειδῆ θηρία.**

κωνωποθήρας-ου [ὁ] Ἡσ. ὁ θηρευτὴς κωνώπων, πτηνόν τι καταδιῶκον τοὺς κώνωπας.

κωνωποσφράντης-ου [ὁ] ὁ ὀσφροινόμενος, ἀνακαλύπτων, ἐκεῖνος ποὺ παίρνει μυρουδιὰ τοὺς κώνωπας, παράσιτός τις : Ἀλκίφρ.1,21.

κωνωπώδης-ους-ες σχόλ. κωνωποειδής βλ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.351.

κώνωψ-πος [ὁ] κ. νεώτ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κωνωπιδῶν** περιλαμβάνον πολλὰ εἴδη, ὧν κυριώτερα **κώνωψ ὁ κοινός, - κώνωψ ὁ ἀνωφελής - ὁ δακτυλιοειδής - ὁ κεκοσμημένος** κτλ., κουνούπι : Αἰσχ.Ἀγ.892 **ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην,** Ἡρ 2,95, Ἀριστλ.ΖΙ 535a,3, αὐτ.ΖΙ 552b,5 **οἱ δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων, οἳ γίγνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ὄξος ἰλύος,** Μητρόδ.Χ ἀπ.60 **μήτε ὡς λέων ἀναστρέφου μήτε ὡς κώνωψ,** Χρησμ.Χαλδ.π.Ἀριστφ.Ἱππ.1026,ΚΔΜατθ.23,24 **οἱ διυλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες,** Καισάρ.Δαπ.π.Σάθ.3,115 **κώνωπος ταχῆς τε, ἀλγεινῆς ἅμα.**

κῶος [ὁ] μτγν. κυρ. ἐν τῷ πληθ. **κῶοι** κοιλότητες, σπήλαια : Στράβ.8,5,7 **ἔνιοι δὲ κώους μᾶλλον τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγεσθαί φασιν,** Στέφ.Βυζ. ἐν λ. κῶς· **2)** κῶς, δέρμα : Στέφ.Βυζ.

Κῷος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς νήσου Κῶ : Ἡρ. 7,164 **Κῴοισι καταθεὶς τὴν ἀρχήν,** Ἐπιγρ.· κ. **Κῶϊος** : Καλλ.ἀπ.254· **2)** ὡς οὐσ. **Κῷος** [ὁ] [ἐνν. βόλος] Ἡσ. ἡ ἀνωτάτη βολὴ κατὰ τὸ παιγνίδιον τῶν ἀστραγάλων, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς 6, κτ.ἀντιδ. πρὸς τὴν κατωτάτην, τὸν Χῖον, ἀντιστ. πρὸς 1· ὅθ. παροιμ. **Κῷος Χῖον, Κῷος πρὸς Χῖον,** ἐπὶ συγκρίσεως ἀνίσων πρὸς ἄλληλα : Σουΐδ.· ‖ κτ. ἐπέκτ. **κῷα** κ. **χῖα** τὰ ἑκατέρωθεν σφυρὰ τῶν ἀστραγάλων τοῦ ποδός : Ἀριστλ.ΖΙ 499b,28 **τὰ μὲν Κῷα ἐντὸς ἐστραμμένα πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ Χῖα καλούμενα ἔξω, καὶ τὰς κεραίας ἄνω· 3)** οὐδ. **κῷον** [τὸ] [ἐνν. ἱμάτιον] ἐλαφρὸν ἡμιδιαφανὲς ἱμάτιον κατασκευαζόμενον ἐν Κῷ· Ἡσ.· **4)** μέτρον οἴνου : Πάπ.· **5)** κ. **κῶϊον** ἐνέχυρον· Ἡσ.· πρβλ. κοῖον, κοῦα.

κώπαιον [τὸ] [κώπη] Ἡσ. τὸ ἄνω μέρος, ἡ λαβὴ τῆς κώπης (ἀντίθ. ἡ πλάτη, τὸ κάτω μέρος).

κωπαῖος-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κώπην, ὁ ὡς κώπη χρησιμεύων : **κωπαῖον πτερύγιον τῶν ἰχθύων.**

κωπαιώδης-ους-ες Ἡσ. ὁ κώπῃ ὅμοιος (ἀμφ.).

κωπέτας Ἡσ. «σφονδύλους μεγάλους ἰχθύων».

κωπεύς-έως [ὁ] [κώπη], μ. πληθ. **κωπέες,** ἀττ. τ. κωπῆς πλοτέα ξύλα κατάλληλα διὰ τὴν κατασκευὴν κωπῶν : Ἡρ.5,23 **ἵνα ἴδη τε ναυπηγήσιμος ἔστι καὶ πολλοὶ κωπέες,** Ἀριστφ.Ἀχ.552 **κωπέων πλατουμένων,** αὐτ.Λυσ.422, Ἀνδοκ.2,13 **εἰσήγαγον . . κωπέας,** Ἐπιγρ.

κωπεύω προωθῶ διὰ τῶν κωπῶν, κωπηλατῶ : Διόδ.Ζων.ΑΠ 7,365 **κωπεύω βᾶριν· 2)** **κεκώπευται στρατός** ἔχει θέσει τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, ἔχει ξιφουλκήσει, ξεσπάθωσε· βλ. κώπη 2), Ἀνών. π. Ἡσ.

κωπεών-ῶνος [ὁ] κ. νεώτ. κωπεὺς βλ. : Θεόφρ. ΦΙ 5,17· κ. πληθ. : αὐτ.ΦΙ 4,1,4· **2)** νεώτ. ὁ τόπος ὅπου φυλάσσονται αἱ κῶπαι· **3)** ὁμ. νεώτ. συνεργεῖον πρὸς κατασκευὴν κωπῶν.

κώπη [ἡ] κ. νεώτ., δημ. **κουπί** [τὸ] λαβή, χέρι, χερούλι· Ἡσ. εἰδ. ξύλινος μοχλὸς δι' οὗ κινεῖται λέμβος ἢ πλοῖον : Ὀδ.1 48ι **ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα ἐμβαλέειν κώπης,** αὐτ.Μ 214 **ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε,** Αἰσχ.Ἀγ. 1618 **νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ** [θαλομίτης], Σοφ. Τρ.561 **πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων,** Ἀριστλ.ΖΠ 710a,19 **κώπαις ποιεῖσθαι τὸν πλοῦν,** Ζαλοκ.134 [ἐκδ.Φέξη] **πτερνίζουν τὸ κῦμα μὲ τρίζουσαν κώπην· 2)** ἡ λαβὴ ξίφους : Ἰλ.Α 219 **καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν,** αὐτ.Λ 511, Σοφ. Φιλ.1255 **χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς κώπης ἐπιψαύουσαν,** Εὐρ.Ἑκ.543· **3)** ὁμ. ἡ λαβὴ κλειδός : Ὀδ.Φ 7 **εἵλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα . . κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν· 4)** τὸ ἄκρον, ἡ λαβὴ δᾳδός, δαυλοῦ : Εὐρ.Κύκλ.484· **5)** ἡ λαβὴ μάστιγος· Ἡσ. ἐν λ. Κερκυραία μάστιξ· **6)** πάπ. στρόφαλος ὑδρομύλου· **7)** Ἐπιγρ. δοκὸς οἰκοδομήσιμος.

κωπήεις-εντος-εσσα-εν ὁ ἔχων κώπην, λαβήν : Ἰλ.Ο 713 **φάσγανα . . κωπήεντα.**

κωπῆλα Ἡσ. «κωπεώδη, μακρά».

κωπηλασία [ἡ] κ. νεώτ. · τὸ κωπηλατεῖν, **τὸ νὰ τραβᾷ κανεὶς κουπί** : Ἀριστλ.Μετ.369b,11, Στράβ. 9,2,17 **Πλαταιέας τοὺς ἀπὸ κωπηλασίας ζῶντας,** Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.271, Ἰω.Χρυσ.4,792 **τὸν τῆς κωπηλασίας πόνον·** ‖ νεώτ. κ. μέθοδος ἢ τρόπος χειρισμοῦ τῆς κώπης : **ἀγγλικὴ κωπηλασία.**

κωπηλάτημα-ατος [τὸ] νεώτ. ἑκάστη κίνησις τῆς κώπης ἀφ' ὅτου βυθισθῇ μέχρις ὅτου πτερωθῇ ἡ κώπη, ἡ κωπία, ἡ κουπιά.

κωπηλάτης-ου [ὁ] [ἐλαύνω] κ. μσν. κ. νεώτ., θηλ. **-άτις-ιδος,** ὁ ἐλαύνων, κινῶν τὰς κώπας, κουπιολάτης, ἐκεῖνος ποὺ τραβάει κουπί· Ἡσ. «οἱ ταῖς κώπαις περιστρέφοντες τὸ πλοῖον» : Πολύβ.34,3,8 **τιτρώσκεσθαι διὰ τοῦ σκαφιδίου τὸν κωπηλάτην,** ΠΔ Ἰεζ.27,8 **Ἀράδιοι ἐγένοντο κωπηλάται σου,** Ἰω.Χρυσ.10,141 **ναύτας καὶ κωπηλάτας καταλέγει,** Πρόδρ.1,224 **ὡς κωπηλάτης πρότερον, δεύτερον ὡς πλωρήτης· 2)** **κωπηλάτης πολύπους εἶδος** πολύποδος, ἀ. ναυτίλος : Κλέαρχ.47.

κωπηλατικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κωπηλάτην ἢ τὴν κωπηλασίαν : Σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.4,76 **κωπηλατικοὶ πόνοι,** Ἡσ. **ἀρρυ· κωπηλατικὸν ἐπίφθεγμα.**

κωπηλάτισμα [τὸ] νεώτ. δημ. κωπηλασία, τράβηγμα κουπιοῦ : Βλαχογ.Παληκ.66 **ἡ βάρκα . . τρέχει μ' ἀντρίκειο κωπηλάτισμα.**

κωπήλατος-ον λεξ. κ. νεώτ. Ἡσ.«κωπήλατα· κωπαιώδη, μακρά»· **2)** νεώτ. ὁ ἐλαυνόμενος, κινούμενος διὰ τῶν κωπῶν : **κωπήλατον σκάφος.**

κωπηλατῶ-έω κ. νεώτ. ἐλαύνω, κινῶ τὰς κώπας, τραβῶ κουπί, λάμνω, ἐν ἀντιδ. πρὸς τὸ κυβερνῶ : Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1435a,28, Πολύβ.1,21,1, **ἐδίδασκον ἐν τῇ γῇ κωπηλατεῖν τὸν τρόπον τοῦτον,** Ἰω.Χρυσ. 5,156 **ναῦται κωπηλατοῦντες·** ‖ μτφ. ἐπὶ ὁμ. κινήσεως πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ὡς ὅταν ὁ ξυλουργὸς στρέφῃ · τὸ τρύπανον : Εὐρ.Κύκλ. 61 **ναυπηγίαν δ' ὡσεί τις ἁρμόζων ἀνὴρ διπλοῖν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖ.**

κωπήρειος-ον νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κώπηρ, ὁ ἀπὸ τοῦ Κώπηρ ὠνομασμένος : **κωπήρειοι ἀδένες** [οἱ ὄπισθεν τοῦ βολβοῦ τῆς οὐρήθρας], - **κωπήρειος περιτονία.**

κωπήρης-ους-ες [κώπη-ἀραρίσκω] κ. νεώτ. ὁ ὡπλισμένος, ἐφωδιασμένος μὲ κώπας, κωπήλατος : Αἰσχ.Πέρσ.416 **ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,** Σοφ.ἀπ.142,16 **κωπήρης στρατός,** Εὐρ.Ἑλ.1381 **ὅταν κωπῆρες εἰσβῶμεν σκάφος,** Θουκ.4,118 **κωπῆρες πλοῖον·** ‖ τὸ οὐδ. **κωπῆρες** ὡς οὐσ. ἐνν. πλοῖον : Πλούτ.Ἀντ.65 **ἐπεφοίτα πανταχόσε κωπήρει τοὺς στρατιώτας παρακαλῶν . . ὥσπερ ἐκ γῆς ἑδραίους μάχεσθαι· 2)** ὁ κρατῶν τὴν κώπην : Εὐρ.Τρῳ.160 **κωπήρης χείρ.**

κωπηρῖτις-ιδος [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἐπιπλοκὴ τῆς βλεννορροίας, καθ' ἣν ὁ γονόκοκκος προσβάλλει τοὺς κωπηρείους ἀδένας βλ.

κωπητήρ-ῆρος [ὁ] κ. νεώτ. σκαλμός, σκαρμός. ἀ. τροπωτήρ· Ἡσ. «ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης» : Ἐρ-

μιππ.54,'Αγοθ.5,21, Πολυδ.1,92· || νεώτ. ναυτ. τὸ περιτόναιον τῶν λέμβων, ἡ κουπαστή.

κωπία (ἡ) νεώτ. μία πλήρης κίνησις τῆς κώπης κατὰ τὴν κωπηλασίαν, κουπιά.

κωπιάδες Σχόλ.Εὐρ.'Εκ.129 «κοβάλαι καὶ κοπῖάδες· αἱ τῶν δόλων τέχναι».

κωπίον (τό) ὑποκορ. τοῦ κώπη βλ.λ., μικρὰ κώπη, κουπάκι : 'Αριστφ.Βάτρ.269 **παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ,** Αἰλ.ΖΙ 13,19· **2)** πληθ. **κωπία** οἱ νόθοι πλευραί : Πολυδ.2,181· **3)** νεώτ. πληθ. **κωπία** κτ. ἐπέκτ. τὰ πτερύγια τοῦ ὑδροτροχοῦ τῶν ὑδρομύλων κτλ., τὰ ἐξαναγκάζοντα εἰς κίνησιν τοῦτον πληττόμενα ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ἡ ἐλάσματα τροχοῦ τροχηλάτου ἀτμοπλοίου, ἄ. φτερά, χουλιάρια.

κωποξύστης-ου (ὁ) (κώπη-ξύω) 'Επιγρ. κ. γλώσσ. ὁ ξύων τὴν κώπην.

κωποπώλης-ου (ὁ) 'Επιγρ. ὁ πωλῶν κώπας (ἀμφ., πιθ. ῥωποπώλης).

κωπώ-οῦς (ἡ) μτγν. ἡ κατὰ τὰ ἐν Βοιωτίᾳ Δαφνηφόρια ἐστεμμένη ῥάβδος : Πρόκλ. ἐν Φώτ.Βιβλ. 321Β **ἄρχει τῆς δαφνηφορίας παῖς καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκεῖος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ κωπώ.**

κωπώ-έω κ. -άω 'Ησ., 'Επιγρ. κ. πάπ. ὁπλίζω ναῦν κώπαις, γεν. ἐξοπλίζω, ἑτοιμάζω, μ. κτ. παθ. παρακ. : 'Ησ. **κεκώπηται ἡ ναῦς,** 'Επιγρ. **κεκώπηνται·** **2)** ἐφοδιάζω μὲ λοβάς : Πάπ. **κοῦφα κεκωπημένα·** **3)** 'Ησ. θέτω τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος, ξιφουλκῶ, βλ. κωπεύω 2).

κώρα (ἡ) δωρ. τ. τοῦ κούρη : Θεόκρ.6,36 **καλὰ δέ μευ ἁ μία κώρα . . κατεφαίνετο,** Καλλ.Λουτρ. Παλ.27,138,αὐτ.Δήμ.9· **2)** ὕβρις· 'Ησ.

κωράλιον 'Ησ. «παιδάριον, κόριον»· πρβλ. κοράλλιον.

κωραλίσκος (ὁ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κῶρος (δηλ. κοῦρος) : 'Ηρωδιαν.2,926, Φώτ.· || τίτλος κωμῳδίας τοῦ 'Επιλύκου.

κωραλλεύς-έως (ὁ) 'Ησ. ὁ ἁλιεὺς κοραλλίων.

κωρεωκόμος κτ. κρᾶσιν τοῦ **καὶ ὀρεωκόμος** : 'Αριστφ.Θεσμ.491.

κωρία (ἡ) 'Ησ. δωρ. ἡ κουρεύτρια βλ.λ.

κωριδάμνας 'Ησ. «ἀκρίς».

κωρίθιον 'Ησ. «χόρτον».

κώριον (τό) δωρ. τ. τοῦ κόριον, μικρὰ κόρη, κορούλα : 'Αριστφ.'Αχ.731 **ὦ πονηρὰ κώρι' ἀθλίου πατρός** (πονηρὰ κοριτσόπουλα).

κωρίς-ίδος (ἡ) καρίς, γαρίδα : Σιμων.π.'Αθήν 3,106 **θύννοισι τευθίς, κωβιοῖσι κωρίδες,** 'Επίχ.π.'Αθήν. 3,106 **ἀφύας τε κωρίδας τε καμπύλας·** **2)** 'Ησ. φαλίς.

κωρισμός (ὁ) μτγν. δωρ. τ. τοῦ ἀχρ. κουρισμός, παίδευσις, ἀνατροφή : 'Υμν.'Ισ.41 **κωρισμοῖς ἐδίδαξα μελίφροσι,** 'Επιγρ. **κωρισμοὶ μελίφρονες.**

κῶρος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ κοῦρος, κόρος βλ.λς : Θεόκρ.1,47 **κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει ἥμενος,** Καλλ.Λουτρ.Παλ.85.

κωροσύνα δωρ. τ. τοῦ κουροσύνη βλ.λ.

κωρυκαῖος (ὁ) μτγν. κάτοικος τοῦ Κωρύκου βλ.λ.5)· **2)** ὅθ. συνεκδ. ὠτακουστής, κατάσκοπος (ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τοῦ Κωρύκου, δεινοὶ πειραταί, κατεσκόπευον τ' ἀγκυροβολοῦντα εἰς τὸ ἀκρωτήριόν των πλοῖα πρὶν ληστεύσωσιν αὐτά) : Ζηνόβ. 4,75 **τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάσατο** (ἀντίσχτ. πρὸς τὸ δημ. μοῦ τό 'πε τὸ πουλάκι).

κωρυκίδιον (τό) 'Ησ. «δερμάτινον κοίλωμα, ὃ οἱ τοξεύοντες τῷ εὐωνύμῳ πήχει περιτιθέασιν».

κωρύκιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κώρυκος βλ.λ., σακκίδιον· Σουΐδ. «θυλάκιον» : Πολυδ.10,172.

κωρύκιος-α-ον ὁ τοῦ Κωρύκου, ὁ ἀνήκων, ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὸ ἐν 'Ιωνίᾳ ἀκρωτήριον Κώρυκος βλ.λ.5) καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ περίφημον διὰ τὰς φυσικάς του καλλονάς κωρύκιον ἄντρον : Πινδ.Π 1,32 **κωρύκιον ἄντρον,** 'Απολλ.Ρ 4,855 **κωρύκιος κρόκος,** 'Ηδύλ.π.Στράβ.14,6,3 **κωρυκίης ἀπὸ δειράδος·** **2)** ὁ εἰς τοὺς Κωρυκαίους βλ.λ. πειρατὰς ἀναφερόμενος, ὅθ. πειρατικός : 'Αλκίφρ.1,8 **κωρύκιον σκάφος·** **3)** τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασοῦ ἕτερον **Κωρύκιον ἄντρον** καὶ ὁ ἀνήκων ἢ σχετικὸς πρὸς αὐτό : 'Ηρ.8,36 **ἀνέβησαν εἰς τοῦ Παρνησσοῦ τὰς κορυφὰς καὶ εἰς τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἀνηνείκαντο·** κ. κτ. πληθ. 'Αριστόν.1,35 **κωρύκια ἄντρα·** || κ. ἄνευ τῆς λ. ἄντρον : Πλούτ.'Ηθ.394F **κωρύκιον,** Στράβ.9,417 **τὸ κωρύκιον, νυμφῶν ἄντρον ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ,** Κέβ.26· **4)** κτ. ἐπεκτ. ὁ τοῦ Παρνασοῦ : Εὐρ. Βάκχ.559 **κορυφαῖς Κωρυκίαις.**

κωρυκίς-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ Κώρυκος βλ.λ.5) : Αἰσχ. Εὐμ.22 **κωρυκὶς πέτρα·** **2)** ὑποκορ. τοῦ κώρυκος, μικρὸς δερμάτινος σάκκος, σακκίδιον : 'Επίχ. 113, 'Αριστφ.ὀπ.415· **3)** τὸ ἐκ τοῦ δήγματος ἐντόμου φλυκταινοειδὲς ἔκφυμα τῶν φύλλων τῆς πτελέας : Θεόφρ.ΦΙ 3,14,1.

κωρυκιώτης-ου (ὁ) ὁ τοῦ Κωρύκου, ἐπίθ. τοῦ 'Ερμοῦ : 'Ορφ.'Υμν.28,8.

κωρυκοβολία (ἡ) ἡ κωρυκομαχία βλ.λ. : 'Αρετ. Χρον.Παθ.2,13.

κωρυκομαχία (ἡ), ἰων. -ίη γύμνασις, καθ' ἣν οἱ ἀσκούμενοι ἐκτύπων διὰ τῆς χειρὸς τὸν ἀνηρτημένον ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κώρυκον βλ.λ., κ. ἀνταγωνιστικὴ παιδιά, καθ' ἣν προσεπάθουν διὰ τοῦ πληττομένου κωρύκου ν' ἀνατρέφουν τὸν ἀντίπαλον : 'Ιππ.Δι.2,64, αὐτ.3,78.

κώρυκος-ου (ὁ) δερμάτινος σάκκος, πήρα ζωοτρόφιων, θύλακος, ταγάρι : 'Οδ.Ε 267 **ἐν δὲ καὶ ἦα κωρύκῳ** (ἔθηκε θεά), αὐτ.Ι 213,'Αριστφ.Λυσ.1210 **σάκους ἔχων καὶ κωρύκους, ὡς λήψεται πυρούς,** 'Αντιφ.160,3, Φερεκρ.78· || δερματίνη φαρέτρα· 'Ησ.· **2)** συνεκδ. οἱ ὄρχεις : 'Ιππιατρ.73· **3)** ἐν τοῖς γυμνασίοις, δερμάτινος σάκκος πλήρης σπόρων σύκου, ἀλεύρου ἢ ἄμμου, ὃν κτυπῶντες καὶ ἀνατινάσσοντες διὰ τῶν χειρῶν οἱ ἀθληταὶ ἠσκοῦντο ἢ συνηγωνίζοντο : Λουκ.Λεξιφ.5, Σωρ.1,49, 'Αντυλλ.π. 'Ορειβ.6,33,1, Φιλόστρ.Γυμν.57, Κωμ. 'Αδέσπ.207 **ζυγομαχῶν τῷ κωρύκῳ·** || ὅθ. παροιμ. π. Διογεν.7,54 **πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι** ἐπὶ τῶν ματαίως μοχθούντων· || ἐπὶ δερομένων παρασίτων : Τιμοκλ.29 **ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων δέρειν παρέχοντες ἀθληταῖσιν·** **4)** ἐν Μακεδ. εἶδος κογχυλίου : 'Ηγήσ.36,'Αθήν.3,87· **5)** ὡς κύρ. ὀν. **Κώρυκος** ἀκρωτ. τῆς 'Ιωνίας μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, ἧς οἱ κάτοικοι ἦσαν περιβόητοι πειραταί : 'Υμν.'Απόλλ.39.

κωρυκώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κώρυκον, πρὸς δερμάτινον σάκκον : Θεόφρ.ΦΙ 3,15,4 **κωρυκώδη κοῖλα.**

κῶς (τό) ἀρχ. λεξ. συνηρ. τ. τοῦ **κῶας** βλ.λ., δέρμα : Νικοχ.12· **2)** κ. **κῶος** δημοσία εἱρκτὴ παρὰ Κορινθίοις : Στέφ.Βυζ., 'Ησ.· **3)** ἀρσ. πληθ. **κῶες** (οἱ) φυλακισμένοι π. Κορινθίοις : Στέφ.Βυζ.

κώταλις (ἡ) ἀρχ. λεξ. λάκτις, ὕπερος, γουδοχέρι : ΕΜ 555,18, Σουΐδ. **λάκτιν, τὴν λεγομένην κώταλιν,** Εὐστ.1675,56.

κώταλος (ὁ) ὄνομα μουσικοῦ τινος αὐλήματος, μέλους : 'Ηδύλ.π.'Αθήν.4,76D **ηὔλει δὲ . . Βάτταλον . . ἢ καὶ Κώταλον, ἢ καὶ Πάκαλον.**

κωτάρχης-ου (ὁ) 'Επιγρ. κ. **κώταρχος,** θηλ. **κώταρχις-ιδος,** ἱερατικὸν ἀξίωμα τῆς λατρείας τῶν Καβείρων ἐν Διδύμοις τῆς Μικρᾶς 'Ασίας.

κωτιλάς-άδος (ἡ) ποι. θηλ. τοῦ κωτίλος βλ.λ.· || ἡ χελιδὼν π. Βοιωτοῖς:Στράττ.47,6.

κωτιλία (ἡ) γλώσσ. ἡ μετὰ τρυφερᾶς οἰκειότητος φλυαρία, κολακεία.

κωτιλίζω ὀαρίζω, φλυαρῶ μετ' οἰκειότητος, κακακεύω : Καλλ.'Ιαμβ.1,277.

κωτίλλω [κωτίλος] κ. μσν. κτ. ἐνεστ. συνήθ. ἐπί κομφευομένου ἀνδρός ἤ γυναικός, πολυλογῶ πρός τινα κολακευτικούς τρυφερούς λόγους, ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ : Ἡσίοδ.Ἔργ.374 **μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω αἱμύλα κωτίλλουσα,** Θέογν.852 **μαλθακά κωτίλλω,** Φωκυλ.11 **ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν,** Λυκόφρ.1466, Θεόκρ.15,87 **ἀνάνυτα κωτίλλοισας,** Διον.Ἁλ.Δημ. 44 **κωτίλλειν καί λιγαίνειν,** Φώτ.Βιβλ.531,34 **κώτιλλε Ἑλλάδιος·** **2)** μτφ. ἐξαπατῶ τινα διά τῆς πολυλογίας διαφόρων ἀρεστῶν καί κολακευτικῶν λόγων : Θέογν.363 **εὖ κώτιλλε τόν ἐχθρόν,** Σοφ.Ἀντ.756 **γυναικός ὤν δούλευμα μή κώτιλλέ με** (μή μ' ἐνοχλῇς μέ τήν πολυλογίαν σου), Βάβρ. 95,87 **τοιαῦτα κωτίλλουσα τήν ἀχαΐνην.**

κωτίλος-η-ον [πιθ. κόπτω] ὁ καταπονῶν, καματῶν τινα τῇ πολυλογίᾳ, ὁ ἀδολέσχης, φλύαρος : Θέογν.295, Σοφ.ἀπ.683,3, Θεόκρ.15,89 **τί δέ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;·** ‖ ἐπί χελιδόνος, λάλος : Ἀνακρ.154, Σιμων.243· ‖ γεν. ἐπί ζῴων, φωνητικός, ἀντίθ. σιγηλός : Ἀριστλ.ΖΙ 488a,33 **καί τά μὲν κωτίλα, τά δὲ σιγηλά·** **2)** μτφ. ζωηρός, ἐκφραστικός : Θεόκρ.20,7 **ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις,** Φιλόδ.ΑΠ 5,130 **κωτίλον ὄμμα** (παιγνιδιάρικα μάτια)· **3)** ἐπί μουσικῆς, ἡ οὐχί σοβαρά : Διον.Ἁλ.Ρωμ.49 **κωτίλη ἁρμονία.**

κωφαλαλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἔλλειψις τῆς ἀκοῆς καί τῆς λαλιᾶς, βουβαμάρα, μουγκαμάρο.

κωφάλαλος (ὁ) νεώτ. ὁ ἕνεκα τῆς ἐκ γενετῆς κωφότητός του καταντήσας ἄλαλος, βουβός, μουγκός.

κωφεία (ἡ) (κωφεύω) μτγν. ἡ κωφότης, κουφαμάρα : Φιλόδ.Θε.1,24 **κωφεία κώλυμά ἐστι.**

κώφευσις-εως (ἡ) (κωφεύω) γλωσσ. ἡ κωφεία, ἡ κωφότης : Κύρ.

κωφεύω [κωφός] μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι κωφός, βωβός, μουγκός : ΠΔ Βασ.2,13,20 **καί νῦν ἀδελφή μου κώφευσον, ὅτι ἀδελφός σου ἐστί·** **2)** νεώτ. ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι τόν κωφόν, κάνω τόν κουφό **3)** μτφ. νεώτ. δέν ὑπακούω εἰς συμβουλάς ἤ διαταγάς ἤ παρακλήσεις, ἀδιαφορῶ, περιφρονῶ : **ἐκώφευσεν εἰς τάς ἱκεσίας μου·** **4)** ρηματ. π. κωφεία, κώφευσις.

κώφησις-εως (ἡ) [κωφῶ-άω] Ἡσ. ἡ πήρωσις, κολόβωσις, ἡ ἀποκοπή μέλους τοῦ σώματος.

κωφίας (ὁ) μτγν. ὁ τυφλῖνος ὄφις : Αἰλ.ΖΙ 8,13.

κωφίζω [κωφός] νεώτ., δημ. **κουφίζω** εἶμαι ὀλίγον κωφός, δέν ἀκούω καλῶς : **κωφίζει ἀπό τό δεξιό του αὐτί.**

κωφός-ή-όν [κόπτω] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κουφός, συγκρ. **κωφότερος,** ὑπερθ. **κωφότατος,** ὁ ἀμβλύς, ἐξησθενημένος, ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, ἀντίθ. ὀξύς : Ἰλ.Λ 390 **κωφόν γάρ βέλος ἀνδρός ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο,** Στατύλλ.Ἀπ.12,5 **κωφή καλάμη·** **2)** κ. νεώτ. ὁ χωρίς ἦχον, ἄηχος, ἀθόρυβος, βωβός : Ἰλ.Ξ 16 **ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,** Ἀπολλ.Ρ 4,153 **κῦμα μέλαν κωφόν τε καί ἄβρομον·** ‖ ἐπί μετάλλων κ. τοῦ ἐδάφους, ὁ παράγων ἦχον ἀμβλύν, ὁ ἠχῶν ὀλίγον : Ἡρ.4,200 **τά μέν δή ἄλλα ἔσκε κωφά, πρός τά προσῖσχε, κατά δέ τά ὀρυσσόμενα ἠχέεσκε ὁ χαλκός τῆς ἀσπίδος·** κ. συγκρ. : Αἰν.Τακτ. 19 **κωφότερος ὁ ψόφος ἔσται·** κ. ὑπερθ. : Πλούτ. Ἠθ.721E **τῶν μεταλλικῶν κωφότατος** (ὁ σίδηρος) (ἠχεῖ ἐλάχιστα)· ‖ ἐπί λιμένος, ὁ ἀθόρυβος, γαληνιαῖος : Πλούτ.Ἠθ.778C **ὥστε ἐν ἀκλύστῳ λιμένι καί κωφῷ·** ‖ κ.ἐπί τοῦ λιμένος τῆς Μουνιχίας, ἐν ἀντιθ. πρός τόν τρικυμιώδη τοῦ Πειραιῶς : Ξεν. Ἑλλ.2,4,31 **παρῆλθεν ἐπί τόν κωφόν λιμένα·** ‖ ἐπί ἀνέμων, ὁ ἀσθενής : Διόδ.Σ 3,51 **ἄνεμοι ἀβληχροί καί κωφοί·** **3)** συνεκδ. ἐπί τῆς γῆς ἐν ἀναφ. πρός νεκρόν, ἄλαλος, ἀναίσθητος : Ἰλ.Ω 54 **κωφήν γαῖαν ἀεικίζει** (ἐπί τοῦ νεκροῦ Ἕκτορος)· **4)** μεθ' Ὅμ. ἐπί ἀνθρώπων, ὁ κωφάλαλος, ὁ βωβός, μουγκός : Χρησμ.π.Ἡρ.1,47 **καί κωφοῦ συνίημι καί οὐ φωνεῦντος ἀκούω,** Ἡρ.1,34 **τῶν οὕτερος μέν διέφθαρτο, ἦν γάρ δή κωφός,** Κρατῖν.6 **οὐ . . παρά κωφόν ὁ τυφλός ἔοικε λαλῆσαι,** ΚΔ Λουκ.11,14 **τοῦ δαιμονίου ἐξελθόντος ἐλάλησεν ὁ κωφός,** αὐτ.Ματθ.12,22 **τότε προσηνέχθη αὐτῷ δαιμονιζόμενος τυφλός καί κωφός, . . ὥστε τόν τυφλόν καί κωφόν καί λαλεῖν καί βλέπειν·** ‖ κ. συγκρ. : παροιμ. ἐν Εὐβουλ.29 **κουφότερος κίχλης** (ἐπί ἀνθρώπου σιωπηλοῦ ἤ ἀδυνατοῦντος νά ἀπαντήσῃ)· πρβλ. παροιμ. ἀφωνότερος ἰχθύος· ‖ κ. μτφ. ἐπί δακρύων κ. ἄ, ὁ ἄλαλος : Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.298 **κωφή χάρις** (ἄλαλον δῶρον), Ἐπιγρ. **κωφοῖς δάκρυσι·** **5)** εἰδ. ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ ἐπί τῆς σκηνῆς ἐμφανιζόμενος χωρίς νά ὁμιλῇ, ἄ. βωβόν πρόσωπον : Φίλ.2,520 **κωφόν ὡς ἐπί σκηνῆς προσωπεῖον,** Κικ.Ἀττ.13,19,3 **κωφόν πρόσωπον·** **6)** μτφ. ὁ περιελθών εἰς λήθην, ὁ λησμονημένος : Σοφ.ΟΤ 290 **καί μήν τά γ' ἄλλα κωφά καί παλαί' ἔπη** (δ. ἑρμ. ἄνευ σημασίας, ἀνόητα)· **7)** κ. νεώτ. ὁ βεβλαμμένος, ὁ στερούμενος ἀκοῆς εἴτε ἐν ὅλῳ, εἴτε ἐν μέρει : Ὑμν.Ἑρμ.92 **καί τε ἰδών μή ἰδών εἶναι καί κωφός ἀκούσας,** Αἰσχ.Χο.881 **κωφοῖς ἀϋτῶ καί καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω,** Ἀριστλ.ΖΙ 536b,3 **ὅσοι κωφοί γίνονται ἐκ γενετῆς πάντες καί ἐνεοί γίνονται·** ‖ κ. μτ. γενικ. : Ἀντιφάν.196 **κωφήν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν·** πρβλ.Πλάτ.Νόμ.932A **φήμη κωφή τῶν τοιούτων προοιμίων·** ‖ κ. μτφ. : Ἐπίχ.249 **νοῦς ὁρῇ καί νοῦς ἀκούει· τἆλλα κωφά καί τυφλά,** Μοσχ.1.7 **κωφός πέτρος,** Καλλ.ἀπ. **κ. μαψαῦραι,** Διόδ.Σ 3, 40 **ὀδύρονται πρός κωφήν ἐρημίαν·** ‖ ὁ ἀδαήμων : Διαλ.6,12 **Ἑλλάδος φωνᾶς κωφός·** **8)** κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀσθενής τήν ὅρασιν, ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν τήν ὅρασιν : Ἀριστλ.Φυσιογν.807b,23 **κωφόν ὄμμα·** ‖ κ. γεν. ἐπί τῶν αἰσθητηρίων, ἀμβλύς, ἀσθενής, ἀδύνατος· κ. συγκρ. : Θεόφρ.Σημ.19· ‖ κ. ἐπί τῆς διανοίας, ὁ ἀμβλύς τόν νοῦν, βλάξ, ἠλίθιος, κουτός : Σοφ.Αἴ.911 **ἐγώ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄϊδρις,** Πλάτ.Τίμ.88B **τό τῆς ψυχῆς ποιεῖν κωφόν·** **9)** ὁ ἀκατάληπτος : Πολύβ.3,36,4 **ἀνυπότακτος καί κωφή γίγνεται ἡ διήγησις.**

κωφότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κωφοῦ, ἡ ἔλλειψις ἀκοῆς, ἡ κουφαμάρα : Ἱππ.Ἐπιδ.3, 17,7 **κωφότης, παράληρος ἀπέλιπεν, ἡμορράγησε σμικρά διά ῥινῶν,** Πλάτ.Ἀλκ.1,126B **καί ὦτα δέ κωφότητος μέν ἀπογιγνομένης,** Ἠθ.167C **ἔλαττον οὖν κακόν οἷς διά κωφότητα καί πήρωσιν ἀκοῆς ἀπάθεια πρός μουσικήν . . συμβέβηκεν·** ‖ ἀδυναμία τῆς ἀκοῆς, βαρυκοΐα : Πλούτ.Ἠθ. 38B **οὐκ ἀνηκοΐαν οὐδέ κωφότητα·** **2)** μτφ. ἀδιαφορία, ἄκρα ἀμέλεια : Δημ.411 **τοσαύτην κωφότητα καί τοσοῦτο σκότος παρ' ὑμῶν ἀπαντᾶν·** **3)** ὁμ. ἀμβλύτης, νωθρότης : Ἀριστλ.ΖΙ 10,1 **διά κωφότητα οὐκ ἀνοίγονται** (αἱ ὑστέραι).

κωφῶ-άω (1) [κωφός] ποιῶ τινα ἄφωνον, ἄλαλον, κάμνω νά σιωπήσῃ, διά δυνατῶν κραυγῶν ἤ λόγων καταπνίγω τήν φωνήν του καί ἀναγκάζω νά σιωπήσῃ, βωβαίνω, ξεκουφαίνω : Ὀππ.Κυν.3,286 **τύμπανα σιγάζει κώφησέ τε πᾶσαν ἰωήν·** ‖ κ. παθ. γίνομαι κωφός, βωβός, ἔκπληκτος, ζαλίζομαι : Κλέαρχ.6 **τόν ὑπ' ἀπαιδευσίας κεκωφημένον τῶν ὤτων ἐξελκύσας·** **2)** πηρῶ τινα, κολοβῶ, ἀποκόπτω μέλος τοῦ σώματος, βλάπτω· π. Ἡσ.· **3)** ρηματ. π. κωφητέος, κώφησις.

κωφῶ-έω (2) πηρῶ τινα, κωφῶ-άω βλ.λ.2)· Φώτ. «κωφεῖν· βλάπτειν, πηροῦν» : Σοφ.ἀπ.223 (πιθ.γρ.).

κωφῶ-όω (3) [κωφός] κ. μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τινα κωφόν, καταπραΰνω, ἀμβλύνω, νασκώνω : Ἱππ.Ὑγρ.1 **ὀδύνας κωφοῖ·** πρβλ. Γαλ.19,116 **τό δέ**

κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν ῥῆμα προσώπου τρίτου, τὸ **κωφοῖ, ἀμαυροῖ καὶ ἀμβλύνει δηλοῖ**· κ. παθ. : Ἱππ.Νούσ.2,8, ΠΔ Ψαλμ.38(39),10 **ἐκωφώθην καὶ οὐκ ἤνοιξα τὸ στόμα μου** (γίνομαι βωβός)· || κ. μτφ. παθ. εἶμαι ἀδρανής, νωθρός πρός τι : Φίλ.1,548,Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,34 **τετυφλωμένος καὶ κεκωφωμένος πρὸς τὰ τεχνικὰ θεωρήματα**· **2**) παθ. γίνομαι κωφός, κουφός : Ἱππ.Ἀφορ.4,60 **ὁκόσοισιν ἂν τὰ ὦτα κωφωθῇ**· πρβλ. Φίλ.1,224· **3**) γίνομαι σιωπηλός, δθ. σιωπῶ : ΠΔ Ψαλμ.38(39),3 **ἐκωφώθην καὶ ἐταπεινώθην καὶ ἐσίγησα**· **4**) παθ. βλάπτομαι, πηροῦμαι, κολοβώνομαι : Ἱππ.Τόπ.Ἄνθρ.2· **5**) παθ. ἐπὶ ὕδατος, ἀπόλλυμι τὴν νωπότητά μου, χάνω τὴν φρεσκάδα μου, μπαγιατεύω : Ἱππ.Δι.1,35. **6**) ρηματ. π. κώφωμα, κώφωσις.

κωφώδης-ους-ες μτγν. ἄφωνος, ἄλαλος : Πλούτ. Ἠθ.980Α **κωφῶδες ἰχθύδιον** (διορθ. κωβιῶδες).

κώφωμα-ατος (τὸ) (κωφῶ-όω) ἡ κωφότης, κουφαμάρα : Ἱππ.Ἐπιδ.5,52 **κώφωμα ἐκ φρενίτιδος**.

κώφωσις-εως (ἡ) (κωφῶ-όω) κ. νεώτ., ἰων. γεν. -ιος, ἡ κωφότης, κουφαμάρα : Ἱππ.Ἀφορ.4,28,Γολ.9, 758,Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.10,104 **τῆς ἀκοῆς ἡ κώφωσις**· || νεώτ. ἰατρ. ἡ πλήρης ἀπώλεια τῆς ἀκοῆς, ἐν διαστ. πρὸς τὴν βαρηκοΐαν ἢ δυσηκοΐαν· || κτ. ἐπέκτ. ψυχοπαθ. νεώτ. **κώφωσις λεξικὴ ἢ λεκτικὴ** ἡ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀπώλεια τῆς ἀκουστικῆς εἰκόνος τῶν λέξεων, καθ' ἣν ὁ πάσχων ἀκούει μὲν τὸν ἦχον τῶν λέξεων, δὲν ἐννοεῖ ὅμως τὴν σημασίαν αὐτῶν· **2**) κτ. ἐπέκτ. ἡ ἀμβλυωπία τῶν ὀφθαλμῶν, ἀδυναμία : Ἱππ.Γυν.1,41 **κώφωσις ὀφθαλμῶν ἢ ἀκοῆς**· **3**) ὁμ. βραδύνοια, βλακία, ἠλιθιότης : Πέμπελ.π.Στοβ.25,52.

κῴχετο κτ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ᾤχετο, παρατ. τοῦ οἴχομαι βλ.λ.

κωχεύς-έως (ὁ) Ἀν.Βοασσ.4,387 «μετέωρος».

κωχεύω κ. δημ. φέρω, βαστάζω, μετεωρίζω· Ἡσ. «κωχεύει, μετεωρίζει, κουφίζει, φέρει» : Σοφ. ἀπ.327 **πιστοὶ με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας** (ἐαφ.γρ. ἀντὶ ὀκωχεύουσιν)· **2**) δημ. κ. κοχεύω ἀποσύρομαι ἐν γωνίᾳ, κρύπτομαι ὄπισθεν γωνιώδους προεξοχῆς· πρβλ κώχη.

κώχη (ἡ) δημ. κ. **κόχη** (κόγχη) ἡ ἐξέχουσα γωνία, ὀγκωνή : **χτύπησε στὴν κώχη τῆς πόρτας, - τὸ μαχαίρι ἔκανε κῶχες** (ἀνωμαλίας κατὰ τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, δόντια)· || γεν. γωνία : Γρυπ.Σκ.Τερρ. 52,2 **σωριάζουνται τὰ φύλλα τοῦ φθινόπωρου στὴν κάθε τῆς αὐλῆς μας κώχη**· || ἰδ. **ἡ κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ** ὁ κανθός.

κωχιάζω (κώχη) δημ. κ. **κοχιάζω** τοποθετῶ τι εἰς κώχην, γωνίαν· **2**) κατασκευάζω εἴς τι γωνίας, κάνω κῶχες· **3**) κ. ἀμτβ. ἐπὶ ἱστίου, διπλοῦμαι : **κώχιασε τὸ πανν**ί· **4**) ρηματ. π. κώχιασμα, κωχιαστός.

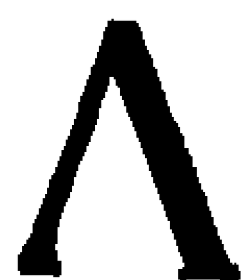
κώχιασμα-ατος (τὸ) (κωχιάζω) δημ. κ. **κόχιασμα** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κωχιάζω βλ.λ., ἡ κατασκευὴ γωνιῶν εἰς ξύλον, πλαίσιον κ. ἄ. : **τὸ κώχιασμα τοῦ ξύλου - τοῦ πανιοῦ.**

κωχιαστός-ή-ό (κωχιάζω) δημ. κ. **κοχιαστος** ὁ ἔχων γωνίας, κώχας, γωνιαστός.

κωχίνη (ἡ) νεώτ. ἀντιφυματικὸν ἐμβόλιον, φυματίνη.

κώψ-κωπός (ὁ) ὁ σκὼψ βλ.λ. : Ἀριστ.Ζ1 617b,31 (δ. γρ. σκῶπες), Καλλ π.Ἀθήν.9,391 (δ γρ.).

κῶφον κτ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ὄφον βλ.λ. : Ἀριστφ. Σφ.302.

Λ, λ, λάβδα (τὸ) (ἄκλ.) μτγν. κ. νεώτ. κ. **λάμβδα,** δημ. **λάμδα** τὸ ἐνδέκατον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, προελθὸν ἐκ τοῦ δωδεκάτου γράμματος τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου, τοῦ λάμεδ, δηλοῦντος τὸ βούκεντρον· τὸ σημερινὸν αὐτοῦ σχῆμα εἶναι τὸ ἐπικρατῆσαν ἐν τῷ ἰωνικῷ ἀλφαβήτῳ, ἀλλὰ τὸ ἀρχικὸν σχῆμα ἐπαναφαίνεται εἰς τὴν συνήθη γραφὴν τοῦ λατινικοῦ L, l, ἐν ᾧ εἰς τὴν ἀραβικὴν καμπυλοῦται ἀντιθέτως πρὸς τ' ἀριστερά· εἶναι ὑγρὸν σύμφωνον, προελθὸν ἴσως εἰς τὰς ἰνδοευρωπαϊκὰς γλώσσας ἐκ τοῦ ἑτέρου τῶν ὑγρῶν, τοῦ Ρ, πρὸς ὃ συχνὰ ἐναλλάσσεται· πολλάκις ἡ κλασσ.-σανσκριτικὴ ἔχει λ ἀντὶ ρ τῆς ἀρχ. σανσκρ., συνεχιζομένης τῆς ἐναλλογῆς μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, οἷον rabh-, labh-, λαβ- (λαμβάνω)· ἀλλὰ καὶ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ, οἷον ἐν τῇ ἀρχ. ἑλληνικῇ **κλίβανος** κ. κρίβανος, **σέλας** κ. σείριος· συνήθ. ἐν τῇ δημοτικῇ, οἷον **ἀχλάδι** (ἀχράς)· κ. κτ. ἀνομοίωσιν, οἷον χλιμιντρίζω (χρεμετίζω), **γλήγορα** (γρήγορα), **ἀλέτρι** (ἄροτρον), **πλώρη** (πρῷρα), **λυθρίνι** (ἐρυθρῖνος)· || κ. τὀνάπαλιν ἰδίως πρὸ τῶν συμφώνων φ, θ, μ κ. ἰδιωματικώτερον πρὸ ἄλλων συμφώνων, οἷον **ἀδερφός** (ἀδελφός), **κόρφος** (κόλπος), **ἦρθε** (ἦλθε), **ὀρπίζω** (ἐλπίζω), μπαρκόνι (μπολκόνι)· **2**) ἐν τῇ δωρικῇ ἐτράπη εἰς ν, συνήθ. πρὸ τοῦ τ. κ. θ, οἷον **φίντατος** (φίλτατος), **βέντιστος** (βέλτιστος), **κέντο** (κέλτο, τοῦ κέλομαι), **ἦνθον** (ἦλθον), **ἐνπίδες** (ἐλπίδες ἐν μεγαρ. Ἐπιγρ.)· **3**) ἐν ἄ. διαλέκτ. κ. ἰδ. τῇ ἀττικῇ, κ. ἐν τῇ δημοτικῇ, τὸ λ κεῖται ἀντὶ τοῦ ν, οἷον **λίτρον** (νίτρον), **πλεύμων** (πνεύμων)· κ. δημ. **πλεμόνι** (πνευμόνι), **μηλίγγι** (μηνίγγι), **ἀλυφαντής** (ἀνυφαντής)· **4**) ἐν συνθ. τὸ ν πρὸ τοῦ λ κανονικῶς γίνεται λ, οἷον **συλλαμβάνω** (συν-λαμβάνω), **συλλέγω** (συν-λέγω), **ἐλλείπω** (ἐν λείπω)· || ἐναλλάσσεται κ. πρὸς τὸ δ, οἷον **λάφνη** (δάφνη), **Ὀλυσεύς** (Ὀδυσσεύς), **λάσιος** (δάσιος)· κ. δημ. Λυσσέας· **5**) ἐνιαχοῦ τῶν Δωδεκανήσων νῦν τὸ διπλοῦν λλ προφέρεται λδ οἷον **φύλδος** (φύλλος), **ἄλδος** (ἄλλος)· **6**) ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ γ, οἷον **μόγις** (μόλις)· || ὁμ. σπανίως κ. ἔν τισι σημερ. ἰδιώμασι, οἷον **καγά** (καλά)· **7**) ἐν ἀρχαίᾳ κρητικῇ διαλέκτῳ, κ. ἰδ. ἐν Γόρτυνι προφερόμενον ὑπερωϊκώτερον ἐτράπη πρὸ συμφώνων εἰς υ, οἷον **ἀδευπιαί** (ἀδελφεαί), **καυχός** (χολκός), **ἐπευθών** (ἐπελθών)· **8**) τὸ λ ἐνίοτε ἐκπίπτει ἐν ἀρχῇ λέξεως ἰδίως ἐν τῇ ἰων. διαλέκτῳ, οἷον **εἴβω** (λείβω), **ἄχνη** (λάχνη), **ἀφύσσω** (λαφύσσω)· || ὁμ. δημ. ἀποβολὴ τοῦ λ ἀπαντᾷ εἴς τινα ἰδιώματα τῆς Σαμοθράκης καὶ τῆς Τσακωνιᾶς, οἷον ὁ **ἄϋγγας** (λάρυγγος), τὸ **γαούφαου** (γαρύφολλο), **αὐάτζι** (αὐλάκι), **ἀοῦα** (λαλοῦσα)· **9**) π. ἐπ. ποιηταῖς τὸ λ διπλασιάζεται, χάριν τοῦ μέτρου, μάλιστα μετὰ τὴν αὔξησιν, οἷον ἔλλαβε, ἐλλιτάνευε· || κ. ἐν συνθέτοις, ἐν οἷς τὸ δεύτερον συνθετικὸν ἄρχεται ἀπὸ λ, οἷον τρίλλιατος, ἀπολλήξεις· **10**) π. Ὁμ. ὅπου ὑπάρχουσι δύο λ, τὸ ἓν ἀποβάλλεται, ὅταν τὸ ἀπαιτῇ τὸ μέτρον, οἷον Ἀχιλεύς· **11**) κ. νεώτ. ὡς ἀριθμητικὸν ὀξυτονούμενον ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν τριάκοντα (30) καὶ τὸ τακτικὸν τριακοστὸς καὶ τὸ ἐπίρρ. τριακοντάκις· ὀξυτονούμενον δὲ κάτωθεν, πρὸς τὸν ἀριθμὸν τριάκοντα χιλιάδες (30.000) καὶ τὸ τακτικὸν τριακοντάκις χιλιοστὸς καὶ τὸ ἐπίρρ. τριακοντάκις χιλιάκις· **12**) νεώτ. ναυτ. ὡς σύμβολον εἰς τὰ συγγράμματα τῆς ναυτιλίας καὶ τῶν τύπων ναυτικῶν ὑπολογισμῶν παλαιότ. ἐσήμαινε τὴν διαφορὰν πλάτους δύο τόπων, νῦν δὲ τὸ μῆκος· **13**) νεώτ. βυζ. μουσ. τὸ μικρὸν στοιχεῖον λ, συμπλεκόμενον μετὰ τοῦ συμφώνου π, τίθεται πρὸ τῶν μαρτυρικῶν σημείων τῶν ἀρκτικῶν μαρτυριῶν τῶν πλαγίων ἤχων, οὓς καὶ δηλοποιεῖ.

λα- ἀχώριστον προθετικὸν μόριον μετ' ἐπιτατικῆς σημ. οἷον λάμαχος (ὁ λίαν μάχιμος), λακαταπύγων, λακοτάρατος κττ.· πρβλ. λαίμαργος.

λα (La) νεώτ. μουσ. διεθν. ὅρος ὁ ἕκτος κατὰ σειρὰν φθόγγος τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς κλίμακος.

λᾶα (ἡ) ἡ λεία· Ἡσ. «κτῆσιν· Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας»: Πίνδ.Ο 10(11),44 **ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσαις ὅλον τε στρατὸν λᾶάν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρί** (κῶδ. λαΐαν).

λάαγες Κυρ. «οἱ χλωροὶ βάτραχοι».

λααν Ἡσ. «. . καὶ θυλάκιον, ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι τὰς μάστιγας ὑποτίθενται»· πρβλ. Πολυδ.7,116.

λάανα Ἡσ. «ἐπίστατον».

λααξός (ὁ) πάπ. ὁ λαοξόος βλ.λ.

λαάρχημα-ατος (τὸ) πάπ. ἀμφ. σημ. : **ἐν τῷ λααρχήματι ἐκτεθήτω.**

λαάρχης (ὁ) πάπ. ὁ ἀρχηγὸς τῆς λααρχίας βλ.λ.

λααρχία (ἡ) πάπ. στρατιωτικὸν σῶμα συγκείμενον ἐκ πεζῶν καὶ ἱππέων, συσταθὲν πιθανῶς ἐπὶ Πτολεμαίου Εὐεργέτου Β' : **οἱ ὑπὸ τὴν Χύμητρος λααρχίαν ἱππεῖς καὶ ἐπτάρουροι** (μάχιμοι).

λάαρχος (ὁ) πάπ. ἢ **λαάρχης** ὁ ἀρχηγὸς τῆς λααρχίας βλ.λ.

λᾶας (ὁ) κ. ἡ **λᾶας** (Νίκ.Θηρ.45), κ. **λᾶος** (ὁ) βλ.λ., ἀττ. κ. συνῃρ. **λᾶς,** γενικ. **λᾶος** (Σοφ.ΟΚ 196), δοτ. **λᾶϊ,** αἰτ. **λᾶαν** κ. π. Ἀττ. **λᾶν,** δυϊκὸς **λᾶε,** πληθ. ὀνομαστ. **λᾶες,** γεν. **λάων,** δοτ. **λάεσι** κ. ἐπ. λάεσσι, ὁ λίθος, ἡ πετρα, τμῆμα βράχου : Ἰλ.Β 319 **λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε** Κρόνου **πάϊς ἀγκυλομήτεω,** Ὀδ.Ι 537 **ὁ γ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας ἧκ' ἐπιδινήσας,** αὐτ.Λ 594 **Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν** (ἐπὶ τῆς πέτρας, ἣν ὁ Σίσυφος ὤφειλε νὰ κυλίῃ ἄνω πρὸς τὸν βράχον)· **2**) βράχος, σκόπελος : Ὀδ.Ν 163 **ὅς μιν λᾶαν θῆκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας·** **3**) ἐπὶ τῶν λίθων, οὓς οἱ πολεμισταὶ ἐξεσφενδόνιζον κατ' ἀλλήλων : Ἰλ.Γ 12 **ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν.**

λάβα (ἡ) νεώτ. τετηκυῖα διάπυρος ὕλη ἀναδιδομένη ἐκ τῶν κρατήρων τῶν ἡφαιστείων καὶ ἀποτελουμένη ἐκ πυριτικῶν ἁλάτων.

λαβά Ἡσ. «σταγών».

λαβάθηρ Ἡσ. «λακανίσκη».

λαβαίνω μσν. κ. δημ. λαμβάνω : **δὲ(ν) λαβαίνω κανονικὰ τὰ γράμματά σου·** **2**) ἀμτβ. προσβάλλομαι ὑπὸ στοιχειοῦ, βλάπτομαι σωματικῶς καὶ πνευματικῶς : **ὅποιος ἐβγῇ ἀπὸ λεχώνα χωρὶς νὰ διαβαστῇ, λαβαίνει·** || ἰδιωμ. Κύπρ. παραφρονῶ· **3**) μσν. ἀνάπτω, φλέγομαι, πιάνω φωτιά : Ἐρωτόκρ.3,1724 **κι ὅλοι ἂς λαβοῦ κι ὅλ' ἂς καοῦ, κι ἡ Ἀρετὴ μὴ λάβῃ·** **4**) τραυματίζομαι, πληγώνομαι, λαβώνομαι : Καλλίμ.Χρυσ.1390 **ἂν ἀπὸ ξίφους ἔλαβες, καὶ ποῦ τὸ λάβωμά σου,**

λαβαῖος (ὁ) νεώτ. γένος κυπρινιδῶν ἰχθύων.
λαβαντίς-ίδος (ἡ) λεξ. κ. νεώτ., 'Ησ. «λυχνίς, ἄνθος, ἔνιοι λάχανον, ὃ ἡμεῖς λαβαντίδα καλοῦμεν»· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **χειλανθῶν** τὸ καλογερόχορτο, ἡ ἀγριολεβάντα.
λᾰβάργῡρος-ον (λαβεῖν) μτγν. ὁ λαμβάνων χρήματα διά τι, ὁ πράττων τι ἀντὶ χρημάτων : Τίμων Φλ.18 **οὐκ ὢν λαβάργυρος ὡρολογητής.**
λαβαρέτος ὁ) νεώτ. ζῳολ. κ. **λαβαρῆτος** (ἡ) γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν **σαλμωνιδῶν.**
λαβαρίας (ὁ) νεώτ. ζῳολ. εἶδος ἰοβόλων ὄφεων τ[οῦ] γένους τῶν **βοθρώπων.**
λάβαρο(ν) (τὸ) (λατ.) μτγν., μαν., νεώτ. **κ.** δημ., μον. κ. **λάβουρον** ('Ιω.Χρυσ.) κ. **λάβωρον** (Σῳζόμ.) εἶδος ρωμαϊκῆς σημαίας, εἰς ἣν ὁ Κωνσταντῖνος προσέθηκε χριστιανικὰ σύμβολα καὶ τὴν καθιέρωσεν ὡς αὐτοκρατορικὴν σημαίαν· Εὐσ.Βί.Κωνστ. I,28· || δημ. γεν. ἡ σημαία : Παλαμ.Παρακ.121,(**μὲ τῶν ἐθνῶν τὰ λάβαρα πῶς σέρνουν τὸ κατόπι καρδιὲς εὐκολομάλαχτες θαμποὶ πατριδοκόποι·** || τὸ ἐν τοῖς ναοῖς ἐπὶ κοντοῦ ἀνηρτημένον πολυτελὲς ὕφασμα, ἐφ' οὗ φέρονται ἐζωγραφημέναι ἢ πεποικιλμέναι ἱεραὶ παραστάσεις· || κ. κτ. ἐπέκτ. σημαία συλλόγου, σωματείου.
λάβαστρον (τὸ) γλωσσ. εἶδος λίθου λευκοῦ.
λαβατάλη (ἡ) νεώτ. φάρμακον ἀντισηπτικὸν καὶ στυπτικὸν πρὸς πλύσεις ἑλκωτικῶν ἐπιφανειῶν, τοῦ κόλπου κατὰ τῆς λευκορροίας κτλ.
λαβατερία (ἡ) νεώτ. γένος **μαλαχοειδῶν** φυτῶν
λαββάνω 'Επιγρ. λαμβάνω.
λάββα (τὸ) κ. **λάμβδα** τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ ἑλλην. ἀλφαβήτου, τὸ λ βλ.λ. : 'Αριστφ.'Εκκλ.920, 'Αριστλ.Ζl 514b,18.
λαββακίζω (λάβδα) νεώτ. μεταχειρίζομαι συχνὰ τὸ λ· **2)** ρηματ. π. λοβδακισμός.
λαββακισμός (ὁ) (λαβδακίζω) κ. νεώτ. ἡ συχνὴ χρῆσις τοῦ λ : Κοϊντ.I,5,32, Διομ.453K· || νεώτ. ἐλαττωματικὴ προφορὰ τοῦ λ, καθ' ἣν εἴτε προφέρεται τοῦτο ὑγρόν, ὡς γ, ἢ παχὺ ὡς δύο λλ, εἴτε ἀναπληροῖ ἐν τῇ προφορᾷ τὸ ρ, οἷον ἡ νηπιακὴ προφορὰ νελὸ (ἀντὶ νερό).
λάββανον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸ[ν] κίστος ὁ κρητικός, τὸ λάδανο.
λαββοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. κ. **λαμβδοειδής** ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Λ : Γαλ. 18(2),957 **λαβδοειδὲς ὀστοῦν** (τὸ ὑοειδὲς ὀστοῦν), 'Ορειβ.25,8,1· || κ. νεώτ. ἀνατ. **λαβδοειδὴς ραφὴ** (ἡ γωνιώδης ἐν σχήματι Λ, καὶ πρὸς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ θόλου τοῦ κρανίου, γραμμὴ συναρμογῆς τοῦ ἰνιακοῦ ὀστοῦ μετὰ τῶν δύο βρεγματικῶν καὶ τῶν δύο κροταφικῶν ὀστῶν) : Γαλ.Χρ.Μορ.9,5, Ρουφ.'Ονομ.133.
λαββός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων σκολίωσιν τῶν ποδῶν τοιαύτην, ὥστε τὰ μὲν γόνατα νὰ ἐφάπτωνται, αἱ δὲ κνῆμαι ν' ἀφίστανται.
λάββωμα-ατος (τὸ) μτγν. σχῆμά τι ὅμοιον τῷ Λ : 'Ιάμβλ.Νικ.'Αριθμ.14P.
λαβεῖν ἀπαρφ. ἀόρ. β' τοῦ λαμβάνω βλ.λ.· **2)** νεώτ. εἰδ. ἐν τοῖς λογαριασμοῖς κ. τοῖς λογιστικοῖς βιβλίοις, ἡ πίστωσις, ἀντίθ.δοῦναι (χρέωσις).
λαβεόβαρβος (ὁ) νεώτ. γένος **κυπρινιδῶν** ἰχθύων.
λᾰβή (ἡ) (λαβεῖν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ προεξέχον μέρος ἀντικειμένου τινὸς ἐκ τοῦ ὁποίου συνήθως λαμβάνει ἢ χειρίζεταί τις αὐτό, χέρι, χερούλι, πιάσιμο : 'Αλκ.33,2 **λαβὰν τῶ ξίφεος . . ἔχων,** Σοφ.ΟΚ 473 **ὧν κρᾶτ' ἔρεφον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους,** 'Αριστφ.Εἰρ.1258 **ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,** Δημ.819 **τὸν εἰς τὴν τέχνην ἐλέφαντα εἰς μαχαιρῶν λαβάς,** - **λαβὴ** σπάθης - πιστολίου - δοχείου - ἀξίνης· **2)** ἐπὶ παλαιστῶν, ὡς πυκτευτικὸς ὅρος, λῆψις, πιάσιμο : Πλούτ.'Ηθ.180B **βελτίων οὐκ ἔστιν ἐν μάχαις λαβῆ πώγωνος,** αὐτ.Φάβ.5 **πειρώμενος ὥσπερ δεινὸς ἀθλητὴς λαβὴν ζητῶν·** || κ. μτφ. : Γολ. II,426 **τὰς λαβὰς τοῦ φαρμάκου·** **3)** μτφ. κ. νεώτ. ἀφορμή, εὐκαιρία, κατάλληλος περίστασις : 'Αριστφ.'Ιππ.841 **μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκεν,** Πλάτ.Νόμ.682E **ὁ λόγος ἡμῖν οἷον λαβὴν ἀποδίδωσιν,** Πλούτ.Κικ.20 **λαβὴν δ' οὐδεμίαν εἰς ἔλεγχον παρέδωκεν·** κ. κτ. πληθ. : Αἰσχ.Χο.498 **τὰς ὁμοίας . . λαβὰς λαβεῖν,** Πλάτ. Φαῖδρ.236B **εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας,** Ξενοκρ.π.Πλούτ.452D **τὰ μαθήματα φαίη τις ἂν λαβὰς εἶναι φιλοσοφίας,** Διον.'Αλ.Δημ.18 **ἀφύκτους** (δεῖ εἶναι) **τὰς λαβὰς** (ἐπὶ ρήτορος), Πλούτ.'Ηθ.660B **φιλικαὶ λαβαὶ** (ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας)· || νεώτ. εἰδ. ἐν φρ. **δίδω λαβὴν** παρέχω πρόφασιν, εὐκαιρίαν, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς φόγον, ἐπίκρισιν· **4)** ἡ προσβολὴ νόσου, ἀρρώστιας : 'Ιππ.π.Γαλ.19,116· **5)** τὸ δέχεσθαι, ἡ λῆψις : Αἰσχ. 'Ικ.935 **τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν·** **6)** ἐπὶ σφαίρας,μπάλλας,ἡ σύλληψις, τὸ ἅρπαγμα: Γαλ.Σφαιρ.Γυμν.3· **7)** ἐπὶ ἐπιδέσμου, ἡ στροφή, τὸ τύλιγμα : Γαλ.10,432· **8)** ἀνατ. κτ. πληθ. ἐπὶ μυῶν, προσφύσεις : Γαλ.18(2),1006· **9)** ἡ ὀπή, τρῦπα τῆς βελόνης : Αἰν.Τακτ.18,10.
λαβῆν δωρ. ἀντὶ λαβεῖν βλ.λ.
λαβήροις 'Ησ. «ποτιστηρίοις».
λαβί (τὸ) (γαλλ.) δημ. χρωματισμὸς σχεδιογραφήματος διὰ σινικῆς μελάνης ἢ χρωμάτων ἀναλελυμένων ἐν ὕδατι.
λαβία (ἡ) νεώτ. γένος **ἀκριδιδῶν** ἐντόμων.
λαβίδα (ἡ) δημ. ἡ λαβὶς βλ.λ.
λᾰβίδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., ὑποκορ. τοῦ λαβὶς βλ.λ.2), μικρὰ λαβίς, τσιμπίδι : Διοσκ.I,68,7, Γαλ. 12,687· **2)** ἡ λαβὴ βλ.λ. : Λεωνίδ.'Ιατρ.π.'Αέτ.611· **ὑποδέρειν διὰ τοῦ λαβιδίου τοῦ σμιλαρίου.**
λαβιδοδοντία (ἡ) νεώτ. ἄρθρωσις, σύγκλεισις τῶν ὀδόντων τῶν δύο γνάθων πρὸς ἀλλήλους.
λαβιδόμετρον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον σχήματος διαβήτου ἢ γωνιομέτρου, προσηρμοσμένον εἰς τὰ σκέλη λαβίδος καὶ δεικνύοντος τὸν βαθμὸν τῆς διαστάσεως τῶν χηλῶν ἢ βραχιόνων αὐτῆς.
λαβιδοστομίς-ίδος (ἡ) νεώτ. γένος **χρυσομηλιδῶν** ἐντόμων.
λαβιδοστόμον (τὸ) νεώτ. κοπτικὸν ἐργαλεῖον εἰς σχῆμα λαβίδος ἔχον αἰχμηρὰς σιαγόνας.
λαβιδό-όω (λαβίς) μτγν. κ.μσν. συλλαμβάνω διὰ λαβίδος, πιάνω : Διοσκ.Εὐπ.I,50· **2)** π.Βυζαντ. εὐνουχίζω ἵππον
λάβιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ λαβὴ βλ.λ., τὸ χερούλι : Στράβ.12,2,10 **ἐξ ὧν τὰ λάβια τοῖς μαχαιρίοις κατεσκεύαζον.**
λάβιρος 'Ησ. «βόθυνος».
λᾰβίς-ίδος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. δημ. **-ίδα,** ὑποκορ. τοῦ λαβὴ βλ.λ., τὸ χερούλι : Γαλ.2,704, ΠΔ Κριτ. 3,22 **καὶ ἐπεισήνεγκε καί γε τὴν λαβὴν ὀπίσω τῆς φλογός,** ΕΜ 594,9· **2)** κ. νεώτ. ὄργανον χρησιμοποιούμενον πρὸς σύλληψιν καὶ συγκράτησιν, βιαίαν ἕλξιν, τσιμπίδα· || εἰδ. ὁ ἐμβρυουλκός, ἡ μαιευτικὴ λαβίς : 'Ιππ.'Αφ.244,'Απολλ.'Ιατρ.π.Γαλ.12, 659· || νεώτ. **χειρουργικαὶ λαβίδες** (αἱ κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις χρησιμοποιούμεναι)· || Κύρ.«πυράγρα»· **3)** ὄργανον πρὸς λῆψιν καὶ πρὸς κράτησιν, περόνη, ἄγκιστρον : Πολύβ.6,23,11 **ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες·** **4)** φαλὶς πρὸς καθαρισμὸν τῶν λύχνων καὶ λαμπάδων, λυχνοφάλιδο, κηροφαλίδιον : ΠΔ 'Αρ.4,9 **καλύψουσι τὴν λυχνίαν τὴν φωτίζουσαν καὶ τοὺς λύχνους αὐτῆς, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς,** 'Ιώσ.ΑΙ 8,3,7 (δ.γρ.)· **5)** νεώτ. κοχλιάριον, χρησιμοποιούμενον κατὰ τὴν μετάληψιν.
λαβουδιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀτρίπληξ ὁ κηπαῖος.
λαβουλβενίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. μυκήτων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀσκομυκήτων.**

λαβοῦρνον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **χεδροπῶν.**
λαβοῦτο(ν) (τὸ) μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **λαοῦτο** κ. λαγοῦτο βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.1.445 **τραγούδι καὶ λαβοῦτο γρήγορα νὰ μὲ γιάνουσι** (γρ. χειρ.).
λάβρα (ἡ) μσν. κ. δημ. ἡ ἀπὸ τῆς πυρᾶς ἐκπεμπομένη θερμότης, ἰσχυρὸς καύσων : Ἐρωτόκρ. 1,505 **ἀμ' ἤφηκε κι ἐπλήθυνε ἡ λάβρα στὸ καμίνι**· || φρ. **φωτιὰ καὶ λάβρα** (ἀφόρητος θερμότης)· **2)** μτφ. ψυχικὴ ὑπερδιέγερσις, μεγάλος καημός : Ἐρωτόκρ.3,347 **κι εἶν' ἡ καρδιά μου στὴν πυρά, καὶ καίγεται στὴ λάβρα.**
λαβρᾰγόρης (ὁ) (λάβρος) ἐπ. ὁ ἀκρότητος εἰς λόγους, προπετής, φλύαρος· Ἡσ. «σφοδρῶς δημηγορῶν» : Ἰλ.Ψ 479 **οὐδέ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμεναι.**
λαβρᾰγορῶ-έω Ἡσ. «θρασέως φλυαρῶ» : Ἀνών. ἐν Ρητ.159,2, αὐτ.161,34.
λαβραδορικός πορφυρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα ἡφαιστειογενές.
λαβραδορίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας τῆς ὁμάδος τῶν ἀστρίων.
λαβρᾰζω μτγν. κ. μσν. λαβρεύομαι βλ.λ. : Νικ. Ἀλεξ.160, Τζέτζ.Χιλ.1,743.
λαβράκι(ον) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ λάβραξ βλ.λ., νεώτ. κ. δημ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. : Ἀντιφ.222,2 (Ἀθήν.14,662Β) **τὸ δὲ λαβράκιον; Α. ὀπτᾶν ὅλον**, Ἄμφις 35.
λαβράκτης (ὁ) ὁ λαβραγόρης βλ.λ., ὁ φλύαρος : Πρατίν.Λυρ.5 **πρέπει τοι πᾶσιν ἀοιδὰ λαβράκταις αἰολὶς ἁρμονία.**
Λαβράνιος (ὁ) ἐπίθ. τοῦ Διός ἐν Κύπρῳ.
λάβραξ-ᾰκος (ὁ) (λάβρος) κ. νεώτ. ἀδηφάγος ἁρπακτικὸς ἰχθύς· ζῳολ. γένος ἰχθύων τελεοστέων τῆς οἰκογεν. τῶν **περκιδῶν**, τὸ λαβράκι : Ἀλκ.107, Εὔπ.150, Ἀριστφ.ἀπ.593 **λ- ὁ πάντων ἰχθύων σοφώτατος**, αὐτ.Ἱππ.361 **ἀλλ' οὐ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις**, Ἀριστλ.ΖΙ 567a,19 ᾠοτοκοῦσι **δὲ πάντες οἱ λεπιδωτοί, οἷον λάβραξ, κεστρεύς, κέφαλος**· **2)** μτφ. ἐν παροιμ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀδηφάγος.
λαβρεία (ἡ) λεξ. ἡ θρασεῖα φλυαρία, λαβροστομία· Ζωναρ.· || Ἡσ. «ἡ τοῦ λόγου ἔκληψις».
λαβρεύομαι (λάβρος) ἐπ. φλυαρῶ θρασέως, ἀμέτρως, μὲ ἰταμότητα· Ἡσ. «λαβρεύονται· ρέουσι μεγάλα βουλεύονται, θορυβοῦσι σφόδρα» : Ἰλ.Ψ 474, αὐτ.478 **αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι.**
λαβρηγορῶ-έω μσν. κ. λαβραγορῶ βλ.λ. : Τζέτζ.Ἡσιόδ.477.
λαβροβόρος-ον (βιβρώσκω) μτγν. ὁ βιβρώσκων λάβρως, ἀπλήστως : Παγκράτ.Ἐπ.1085,18.
λαβρόϊον (τὸ) Ἡσ. «λαβρώνιον» βλ.λ.
λαβρόνιον (τὸ) Ἡσ. «λαβρώνιον» βλ.λ.
λαβροπόδης (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων ὁρμητικὸν πόδα, ὅθ. συνεκδ. ὁ ὁρμητικῶς ἐπερχόμενος : Ἀντίφιλ. ΑΠ 9,277 **λαβροπόδης χείμαρρος.**
λαβροποσία (ἡ) μσν. ἡ ἰσχυρὰ πόσις : Ἱππιατρ.8.
λαβροπότης (ὁ) μτγν. ὁ ἀμέτρως πίνων.
λαβροποτῶ-έω (πίνω) μτγν. λάβρως, ἀμέτρως πίνω : Μᾶρκ.Ἀργ.ΑΠ 5,109 **ὃν ἐν ταύτῃ λαβροποτῶ κύλικι**· || κ. μτ. αἰτ. : αὐτ.10,18.
λάβρος-ον κ. νεώτ. κ. λάβρος-α-ον (Δημόκρ.π. Γαλ.13,917) ἐπὶ τῶν στοιχείων καὶ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός : Ἰλ.Β 148 **ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθών, λάβρος ἐπαιγίζων**, Ὀδ.Ο 293 **οὖρον .. λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος**, Πίνδ.Ο 8,36 **λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν**, Ἡρ.8,12 **ὄμβρος τε λάβρος**, Αἰσχ. Πέρσ.110 **πνεύματι λάβρῳ**, Εὐρ.Ὀρ.697 **ὅμοιον ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον**· || κ. συγκρ. : Ἀριστλ.Μετ.348b,10 **ὕδατα λαβρότερα**· || κ. ὑπερθ. : Ἰλ.Π 385 **ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς**· || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. : Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 5,285,2 **λάβρον ἐπαιγίζων .. Ἔρως**· **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁρμητικός, σφοδρός, βίαιος ἰδίως ἐν τῷ λαλεῖν, θρασύς, αὐθάδης : Πίνδ.Ο 2,95 **μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ γαρύετον** (μετ' ἀχαλινώτου πρὸς φλυαρίαν ὁρμῆς), Σιμων.177 **λάβρον στόμα**, Εὐρ. Ἑλ.379 **ὄμματι λάβρῳ**· || ἐπὶ στρατοῦ, σφοδρός, ὀτίθασος : Πίνδ.Π 2,87 **χὠπόταν ὁ λάβρος στρατός**· || νεώτ. κ. ἐν φρ. ὡς ἐπίρρ. ἐπετέθη **λάβρος** μεθ' ὁρμῆς, μετὰ σφοδρότητος· **3)** ἀδηφάγος, ἄπληστος, ἄμετρος εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν, λαίμαργος : Εὐρ.Ἡρ.253 **οὓς Ἄρης σπείρει ποτὲ λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν**, Διόδ.Σ 5,26 **λάβρῳ χρώμενοι τῷ πότῳ**, Ἀπολλωνίδ.ΑΠ 11,25 **λάβρος εἰς Βάκχον ὀλισθών**· || κ. συγκρ. : Ἀριστλ.ΖΓ 717a,23 **τὰ εὐθυέντερα λαβρότερα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τὴν τῆς τροφῆς**· || κ. ὑπερθ. : Πίνδ.Π 4,244 **δράκοντος δ' εἴχετο λαβροτατᾶν γενύων**, Τιμ.Λοκρ 103Α **λαγνεῖαι λαβρόταται**· || κ. μτφ. : Εὐρ.Κύκλ.403 **καθαρπάσας λάβρῳ μαχαίρᾳ σάρκας ἐξώπτα πυρί**· **4)** ὁ ὑπέρογκος, παμμεγέθης: Πίνδ.Ν 8,47 **λάβρον ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον**· **5)** νεώτ. ζῳολ. τὸ ἀρσ. **λάβρος** ὡς οὐσ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν **λαβριδῶν.**
λαβροσιάων Ἡσ. «χορτασμοῦ ἀκόσμου» (κῶδ. χορτασμόν).
λαβροστομία (ἡ) σχόλ. ἡ θρασυστομία· Ἡσ. «ἡ διάχρηστος λαλιά» : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.838.
λαβροστομῶ-έω (στόμα) ὁμιλῶ θρασέως, ἀφρόνως : Αἰσχ.Πρ.327 **σὺ δ' ἡσύχαζε μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.**
λαβροσύνη (ἡ) (λάβρος) μτγν., δωρ. **-ᾱ** ἀδηφαγία, ἀπληστία, λαιμαργία : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,305 **λαβροσύνᾳ τάδε δῶρα φιλευχύλῳ τε λαφυγμῷ θήκατο Δειδόζου Δωριέος κεφαλά**, Ὀππ.Ἀλ.5,366· κ. κτ. πληθ. : αὐτ.2,130· **2)** θρασύτης, προπέτεια, φλυαρία : Τρυφιόδ.423.
λαβρόσυτος-ον (σεύω) ὁ ὁρμῶν μανιωδῶς, μετὰ θυελλώδους ταχύτητος : Αἰσχ.Πρ.601 **σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις λαβρόσυτος ἦλθον.**
λαβρότης-ητος (ἡ) μτγν. ἡ λαβροσύνη, ἡ ἀδηφαγία, ἡ λαιμαργία : Ἀθήν.7,310F **ὠνομάσθη δ' ὁ ἰχθὺς παρὰ τὴν λαβρότητα**, αὐτ.11,484B **ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος ὠνομασμένον.**
λαβροῦμαι-όομαι μτγν. ὁρμῶ βιαίως, ρέω ὁρμητικῶς : Λυκόφρ.705 **χεῦμα .. λαβρωθὲν σκότῳ.**
λαβροφᾰγῶ-έω μτγν. ἀδηφάγως τρώγω, καταβροχθίζω : Διογ.Λ 6,28.
λαβρόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λαίμιον.
λάβρυς-υος (ἡ) (λ. λυδ.) μτγν. ἀμφίστομος πέλεκυς : Πλούτ.Ἠθ.302Α.
λαβρύσσει Ἡσ. «λαβρεύει»· **2)** Ἡσ. «δειλαίνει».
λαβρωνία (ἡ) μσν. τὸ λαβρώνιον βλ.λ.:Εὐστ.1066,3.
λαβρώνιον (τὸ) μτγν. κ. μσν. κ. **λαβρώνιος** (ὁ), μσν. λαβρωνία (ἡ) εἶδος περσικοῦ ποτηρίου μεγάλου καὶ πλατέος ἔχοντος μεγάλας λαβὰς κεκοσμημένας δι' ἀναγλύφων, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ πολυτίμων λίθων· Ἀθήν.11,484C «ἐκπώματος περσικοῦ εἶδος ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος ὠνομασμένον», αὐτ.F «Δίδυμος δὲ ὅμοιον εἶναί φησιν αὐτὸν βομβυλιῷ ἢ βατιακίῳ» : Μέν.503 **ἔνδον ἔστ', ἄνδρες ποτηρίδια .. τραγέλαφοι, λαβρώνια.**
λαβρώνιος (ὁ) κ. λαβρωνία (ἡ) μτγν., μσν. τὸ λαβρώνιον βλ.λ. : Μέν.π.Ἀθήν.11,484D **διάλιθοι λαβρώνιοι**, Δίφ.81 **πρίστις τραγέλαφος βατιάκη λαβρώνιος**, Ἵππαρ.Κωμ.π.Ἀθήν.11,484D **ὁ λαβρώνιος δ' ἔσθ' οὗτος ὄρνις; Β. Ἡράκλεις, ποτήριον χρυσοῦς διακοσίους ἄγον.**
λάβυζος (ἡ) μτγν. εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ : Δείνων 18 **ἐκ σμύρνης καὶ .. λαβύζου.**

λαβυρινθικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λαβύρινθον, ὁ τοῦ λαβυρίνθου τοῦ ὠτός : **λαβυρινθικὰ νεῦρα** (τὸ αἰθουσαῖον καὶ τὸ κοχλιακὸν νεῦρον).

λαβυρινθῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ λαβυρίνθου τοῦ ὠτός.

λαβυρινθιχθύες-ων (οἱ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία ἀκανθοπτερυγίων ἰχθύων.

λαβυρινθόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφάντων ζῴων **στερεοσπονδύλων**.

λαβῠρινθοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ λαβυρινθώδης : Βέττ.Βάλ.276,31.

λᾰβῠρινθος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. μέγα οἰκοδόμημα ἔχον πολυειδῶς περιπλεκομένους διαδρόμους, καθιστῶντας δυσχερῆ τὴν εὕρεσιν τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ κεντρικοῦ διαμερίσματος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ, οἷον τὸ οἰκοδομηθὲν ὑπὸ τοῦ Ψαμμητίχου παρὰ τὴν λίμνην τῆς Μοίριδος εἰς Μέσην Αἴγυπτον τὸ ἔχον τρισχίλια δωμάτια : Ἡρ.2,148 **δόξαν δέ σφι ἐποιήσαντο λαβύρινθον,** Στράβ.17,1,37 **πρὸς δὲ τούτοις ἡ τοῦ λαβυρίνθου κατασκευὴ πάρισον ταῖς πυραμίσιν ἐστὶν ἔργον·** ‖ ὀμ. τὸ οἰκοδομηθὲν ἐν Κνωσῷ τῆς Κρήτης ὑπὸ Δαιδάλου : Καλλ.Δῆλ.311 **γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,** Διόδ.Σ 1,61 **κατασκευάσαι τῷ βασιλεύοντι τῆς Κρήτης Μίνωϊ λαβύρινθον ὅμοιον τῷ κατ' Αἴγυπτον·** ‖ ὀμ. βροχῶδές τι σπήλαιον παρὰ τὴν Ναυπλίαν : Στράβ.8,6,2 **ἐφεξῆς δὲ τῇ Ναυπλίᾳ τὰ σπήλαια καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι·.** ‖ νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. οἰκοδόμημα ἢ σπήλαιον ἢ ὄρυγμα τεχνητόν κτλ., ἔχον πολλοὺς διαδρόμους καθιστῶντας δυσχερῆ τὴν ἐν αὐτῷ κυκλοφορίαν· **2)** μτφ. ἐπὶ σκολιῶν ζητημάτων καὶ συλλογισμῶν δυσνοήτων, ἀδιέξοδον, ἀδυναμία ἐξευρέσεως τῆς λύσεως περιπλόκου καταστάσεως : Πλάτ.Εὐθ.291B **ὥσπερ εἰς λαβύρινθον ἐμπεσόντες οἰόμενοι ἤδη ἐπὶ τέλει εἶναι, περικάμψαντες πάλιν ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν ὄντες,** Διον.Ἀλ.Θουκ.40 **λαβυρίνθων σκολιώτερα** (πολυπλοκώτερα, δυσκολώτερα εἰς κατανόησιν), Λουκ.Δὶς Κατ.21 **λόγοι λαβυρίνθοις ὅμοιοι,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 30,7 **στὸ λαβύρινθο τοῦ φόβου μπῆκες | δίχως μάγισσας κλωστή | καὶ νικήτρα ξαναβγῆκες στὴν ἐλεύθερη τὴ γῆ·** ‖ σκέψις περίπλοκος, σκοτεινή· ‖ ἐπών. φιλοσόφου λαβυρινθωδῶν σκέψεων : Λουκ.Συμπ.6 **Δίφιλος ὁ λαβύρινθος ἐπίκλην·** ‖ ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν ποιημάτων τοῦ Λυκόφρονος· ΑΠ 9,191 **πολύγναμπτοι λαβύρινθοι·** **3)** ἐπὶ θαλασσίων κοχλιῶν, ὁ πολυειδῶς συνεστραμμένος : Θεοδωρίδ.ΑΠ 6,224 **εἰνάλιε λαβύρινθε·** **4)** τὸ δίκτυον, ὁ γρῖπος : Θεόκρ.21,11 **ὁρμιαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι·** **5)** νεώτ. ἀνατ. **λαβύρινθοι ἠθμοειδεῖς** (κυψελωτὰ τετράγωνα μέρη τῶν πλαγίων μοιρῶν τοῦ ἠθμοειδοῦς ὀστοῦ τοῦ κρανίου)· ‖ **λαβύρινθος τοῦ ὠτός** (τὸ ἔσω οὖς διὰ τὸν πολύπλοκον αὐτοῦ σχηματισμόν)· ‖ **λαβύρινθος νεφροῦ** (τὸ δίκτυον τῶν ἐν αὐτῷ οὐροφόρων ἀγγείων).

λᾰβῠρινθώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς λαβύρινθον βλ.λ., ὁ πολύπλοκος : Προκ.Μυστ.4 **λαβυρινθῶδες οἴκημα·** ‖ ὁ πολυειδῶς ἐστραμμένος : Ἀριστλ Ζ1 497b,25 **ὁ δὲ λέων** (ἔχει ἀστράγαλον) **οἷόνπερ λαβυρινθώδη·** **2)** μτφ. ὁ περιπεπλεγμένος, περίπλοκος : Φίλ.1,192 **λαβυρινθώδης δόξα,** Λουκ.Δραπ.10 **δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις.**

λάβωμα-ατος (τὸ) (λαβώνω) δημ. κ. **λαβωμός** (ὁ) τραυματισμὸς δι' ὅπλου, πληγή : Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν. 41,3 **τὰ λαβώματα στὴν πλάτη δέχοντ' ὥστε ν' ἀνεβοῦν·** **2)** εἰδ. ἐπήρεια ἐξωτική, φρενοβλάβεια.

λαβωμά (ἡ) δημ. συνήθ. ἐν Μάνῃ, ἀλλαχοῦ **λαβωμὴ** ἢ λαβωματιὰ βλ.λ., ἰδίως ἡ ἐκ τυχαίου δυστυχήματος : **ἔπεσε κι ἔκαμε μιὰ λαβωμά.**

λαβωματιά (ἡ) μσν. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τραυματισμοῦ δι' ὅπλου, τραῦμα, πληγή : Ἐρωτόκρ.2 **καὶ τὸ σπαθίν του στὸ μερὶ λαβωματιὰ τοῦ φῆκε,** Σολωμ.Κρητικὸς 8 **μὰ τὲς πολλὲς λαβωματιές, ποὺ μοῦ 'φαγαν τὰ στήθη·** ‖ πληγὴ ἐκ τυχαίας πτώσεως, προσκρούσεως κτλ.

λαβωμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ **λαβώνω** ὁ τραυματισθείς, ὁ τραυματίας, ὁ πληγωμένος : **τρεῖς σκοτωμένοι καὶ δέκα λαβωμένοι.**

λαβωμός (ὁ) (λαβώνω) μσν. κ. δημ. κ. **λάβωμα** βλ.λ. τὸ τραῦμα : Ἐρωτόκρ.2,36 ὁποὺ **στσὶ δέκα θάνατος καὶ λαβωμὸς ἐγίνη.**

λαβώνω μσν. κ. δημ., ἀόρ. **(ἐ)λάβωσα,** παθ. **λαβώνομαι,** ἀόρ. **(ἐ)λαβώθηκα,** μτχ. παρακ. **λαβωμένος,** τιτρώσκω, τραυματίζω, πληγώνω : Διγεν. Ἀκρ.2307 **τότε πολλοὺς ἐλάβωσεν, καὶ ἔπεμψεν εἰς ᾅδην,** Ἐρωτόκρ.1,717 **ἕνας γιατὶ ξεσπάθωσε κι ἐλάβωσε τὸν ἄλλο,** Παλαμ.Παρακ.148,9 **ἀλύπητο χέρι τὴν ἔφτασε τὴν παιδούλα στὸν τάφο τοῦ Μπότσαρη καὶ τὴ λάβωσεν·** ‖ κ. παθ. : Ἐρωτόκρ.1,613 **καὶ πάλι τοῦτοι κι οἱ ὀχτὼ ἦσανε λαβωμένοι,** Σολωμ.Λὸρδ Μπάϋρ.126,4 **εἰς τοῦ στήθους μου τὴν ἄκρη | ἐλαβώθηκα καὶ ἐγώ,** Παλαμ.Παρακ.47,4 **βογγητὸ λαβωμένου·** **2)** μτφ. παθ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐρωτικοῦ πάθους : Ἐρωτόκρ.3,1410 **πλιότερα μὴ βαρένῃ μιὰ λαβωμένη τσ' ἐρωτιᾶς, τοῦ πόθ' ἀρρωστημένη,** δ. δίστ. **ἄχ μικρή μου, ἄχ μικρούλα, π' ὅ,τι βγῆκες 'πὸ τ' αὐγό | ἀπ' τὰ δυὸ σου ὄμορφα μάτια ἐλαβώθηκα κι ἐγώ·** **3)** παθ. ἐπὶ δαιμονικῆς ἐπηρείας, πάσχω τὰς φρένας, καταλαμβάνομαι ὑπὸ μανίας, φρενοβλαβείας· πρβλ. λάβωμα 2)· **4)** ῥηματ.π. λάβωμα, λαβωμή(-ά), λαβωμός.

λαγαγεῖ Ἡσ. «ἀφρίζει».

λαγάζω δημ. ἐπὶ φόβου, ἀνησυχίας κτλ., πραΰνομαι, ἡσυχάζω : Καζ.ΝΘΚωμ.1,1,19 **μιὰ στάλα τότε λάγασε ἡ τρομάρα, | ποὺ 'χε μαζέψει ἡ στέρνα τῆς καρδιᾶς μου.**

λαγαίω Ἐπιγρ. ἀπαλλάττω, ἀπολύω, ἀφήνω.

λαγάκι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λαγοῦρος ὁ ᾠοειδής.

λάγανα (τὰ) δημ. φλεγμονὴ τῶν ἔσωθεν τῶν ὀδόντων οὔλων τῶν ἵππων.

λαγάνα (ἡ) δημ. εἶδος λαγάνου βλ.λ., ἄρτος παρασκευαζόμενος ἄνευ προζύμης ἔχων σχῆμα ἐλλειψοειδές· ἐν χρ. ἰδίως τὴν Καθαρὰν Δευτέραν.

λαγανίζω κ. δημ. τρώγω πλακοῦντας· ‖ κ. μτφ. ἐπὶ ἀνέμου, ἀρχίζω κατὰ μικρὸν νὰ πνέω : Ἱππ.Ἱερ.Νούσ.13 (ἐσφ. γρ. ἀντὶ γαληνίζω)· **2)** δημ. καθαρίζω σῖτον ἐν τῇ ἅλωνι διὰ σαρώθρου.

λᾰγάνιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ λάγανον βλ.λ. : Χρύσ.Τυαν.π.Ἀθήν.14,648A **ἕλκυσον λαγάνια δύο.**

λάγᾰνον (τὸ) κ. νεώτ. εἶδος λεπτοῦ, εὐρέος πλακουντίου ὀπτημένου μὲ ἔλαιον : ΠΔ Λευϊτ.2,4 **λάγανα ἄζυμα διακεχρισμένα ἐν ἐλαίῳ,** Μάτρ. Παρ.ἀπ.4 **λαγάνοις κατὰ νῶτον εἴσας·** ‖ πλακούντιον συγκείμενον ἐκ πολλῶν λεπτῶν φύλλων ζύμης : Χρύσ.Τυαν.π.Ἀθήν.14,647E **καὶ πάλιν τρίψας ἕλκυσον λάγανον.**

λᾰγᾰνοφακῆ (ἡ) πλακοῦς ἐξ ἀλεύρου φακῆς : Bilabel Ὀψαρτ.11.

λαγανόψωμο (τὸ) δημ. ἄρτος, ψωμί, πεπλατυσμένος εἰς σχῆμα λαγάνας, πίττα

λαγάρα (ἡ) δημ. ὑγρὸν ἀπηλλαγμένον πάσης ξένης οὐσίας, κατασταλαγμένο, διαυγές, καθαρόν· ‖ ἐπὶ οἴνου, ὁ μετὰ τὴν ζύμωσιν καταστὰς διαυγής : **κρασὶ λαγάρα·** **2)** ἐπὶ χρυσοῦ, ὁ ἀμειγής, ἄπεφθος, καθαρός· **3)** μτφ. πρᾶγμα ἀρίστης ποιότητος : **μαλλὶ λαγάρα·** **4)** μτφ. ἐπὶ προσ., εἰλικρινής, τίμιος, ἄψογος.

λαγαρά (τὰ) κ. δημ. τὰ κάτωθεν τῶν πλευρῶν μαλακὰ μέρη τοῦ σώματος, οἱ λαγόνες, ὁ κενεών: Ξεν.Κυν.4,1,-**τὸν ἐκτύπησε στὰ λαγαρά.**

λᾰγᾰρίζομαι κ. δ.γρ. **λαγαρύζομαι** ['Αριστφ. κ. Φερεκρ.] πιθ. τρώγω πλακούντια, δθ. εἶμαι λίχνος: 'Αριστφ.Σφ.674 **ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον** [σχόλ. «τὰ λαγαρὰ ἐσθίοντα, ὃ ἔστιν εὔθραυστα καὶ εὐτελῆ τινα»]· **2)** 'Ησ. «λαγαριζόμενοι· σκαλεύοντες· δηλοῖ δὲ τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προσάγειν, πυκνὰ διαπείροντα τὴν χεῖρα».

λαγαρίζω (λαγαρός) δημ., μτχ. παθ. παρακ. **λαγαρισμένος,** καθιστῶ τι διαυγές, καθαρίζω ὑγρὸν ἀπὸ ξένας οὐσίας, λαμπικάρω· || κ. παθ. συνήθ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. ὁ κεκαθαρμένος: **λαγαρισμένο κρασί - χρυσάφι·** **2)** κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ λογαριασμῶν, ἐκκαθαρίζω· **3)** κ. ἀμτβ. ἐπὶ ὑγρῶν, εἰδ. οἴνου καὶ ἐλαίου, κατακαθίζων γίνουαι διαυγής: **ἔρριξα θερμὸ στὸ λάδι καὶ λαγάρισε·** **4)** ρηματ. π. λαγάρισμα, λαγαριστής.

λαγάρισμα-ατος (τὸ) [λαγαρίζω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαγαρίζω βλ.λ., ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ξένης οὐσίας, ἀποκάθαρσις: **λαγάρισμα τοῦ κρασιοῦ - τοῦ λαδιοῦ - τοῦ ἀσημιοῦ - τοῦ χρυσαφιοῦ.**

λαγαριστής (ὁ) [λαγαρίζω] δημ. **ὁ** καθαρίζων τι, ὁ καθαριστής.

λαγαρίττεται 'Ησ, «μετριεύεται».

λᾰγᾰροειδῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ τὸ εἶδος λαγαροῦ, χαλαροῦ, ἀτελοῦς στίχου: Εὐστ.399,41.

λᾰγᾰρόκυκλος-ον μτγν., μσν. ὁ πλατέως στρογγύλος, ὁ λίαν κεκοιλωμένος ὡς τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης, δθ. κ. ὡς ἐπίθ. τῶν ἀρχικῶς ἐκ τούτου κατασκευασθέντων μουσ. ὀργάνων, ἤτοι τῆς λύρας καὶ τῆς κιθάρας: Εὐστ.1464,64 **λαγαρόκυκλος λύρα.**

λάγαρος (ὁ) νεώτ. γένος **καραβιῖδῶν** ἐντόμων.

λᾰγᾰρός-ά-ό(ν) (1) κ.δημ. ὁ εὐκόλως ὑποχωρῶν, χαλαρός, ἄτονος: 'Αριστφ.'Εκκλ.1167 **τάσδε νῦν λαγαρὰς τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμὸν** [γαστέρας], Φιλόστρ.Εἰκ.2,21 **λαγαρᾷ . . τῇ γαστρί·** || ἐπὶ καμήλων: Διόδ.2,54 **αἱ δὲ ἀνάκωλοι καὶ λαγαραὶ ταῖς συστάσεσι δρομάδες εἰσί·** || ἐπὶ τῆς χέλυος τῆς λύρας: Φιλόστρ.Εἰκ.1,10 **καὶ ἡ χέλυς . . λαγαροὺς περιβέβληται κύκλους·** **2)** κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. **τὰ λαγαρὰ** ὡς οὐσ. βλ.λ.: Ξεν. Κυν.4,1 **τὰ κάτωθεν τῶν κενεώνων λαγαρά·** **3)** κ. μτφ. νωχελής, νωθρός, ἐκπεπτωκώς: Θεμίστ.Λόγ.18,222D **τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαρᾶς καὶ ὑποσόμφου μεστὴν ἐποίησεν ἀγλαΐας·** **4)** ἐπὶ κιόνων, λεπτός, ἰσχνός: Πλούτ.Ποπλ.15 **πέρα τοῦ καλοῦ διάκενοι καὶ λαγαροὶ φανέντες·** **5)** ἐπὶ ὁδοῦ, στενός: Ξεν.'Ιππ.6· **6)** ἐπὶ ἀραχνῶν, ὁ εὐκίνητος, κοῦφος, κτ. ἄλλους ὁ ἰσχνός, ἀσθενής: 'Αριστλ.ΖΙ 622b,23· **7)** γραμμ. ἐπὶ στίχων, οἱ ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ βραχεῖαν συλλαβὴν ἀντὶ μακρᾶς, ὁ ἀσθενής, ὁ ἄτονος, οἷον ἐν 'Ιλ.Β 732, ἀντίθ. προκοίλιος: 'Αθήν.14,632D **ὅπως αὐτῶν μηδεὶς ἀκέφαλος ἔσται μήτε λαγαρὸς μήτε μύουρος·** **8)** ἐπὶ ἐμπλάστρων, ὁ πορώδης, ἀπορροφητικός: 'Ορειβ.ἀπ.74.

λαγαρός-ή-ό (2) δημ. ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ διαυγής, διαφανής, ὁ λαγαρισμένος: **λαγαρὸ νερὸ-κρασί·** || ἐπὶ χρυσοῦ, ὁ ἄπεφθος, καθαρός: **λαγαρὸ χρυσάφι·** || ὁμ. ἐπὶ κηροῦ, ὁ καθαρός, ὁ ἄνευ ξένων ὑλῶν: **λαγαρὸ μελισσοκέρι.**

λᾰγᾰρότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεωτ. τὸ γνώρισμα τοῦ λαγαροῦ βλ.λ.1], ἡ χαλαρότης, λεπτότης, ἰσχνότης: 'Ηλιόδ.Αἰθ.9,15 **ὡς ὁπλίζειν τε ἅμα καὶ τῇ λαγαρότητι μὴ ἐμποδίζειν τοὺς δρόμους,** 'Ανών.π.Σουΐδ.ἐν λ.λαγαρόν· **2)** ἐπὶ στίχου, ὁ ἔχων **εἰς τὸ μέσον βραχὺ φωνῆεν** ἀντὶ μακροῦ: Εὐστ. 1464,63 **λαγαρότητα ἔπαθε·** πρβλ. λαγαρὸς 7).

λᾰγᾰροῦμαι-όομαι [λαγαρός] μτγν. κ. μσν. διαλύομαι, χαλαροῦμαι, οἷον ἐπὶ ποταμοῦ, ὅταν τήκηται ὁ πάγος: Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 9,56 **ποταμὸς λαγαρούμενος·** **2)** ἐξασθενῶ, ἀτονῶ, ἐξαντλοῦμαι: Εὐστ.Πον.3,73 **λαγαροῦσθαι λιμῷ·** **3)** ρηματ. π. λαγάρωσις, λογάρωμα.

λᾰγᾰρύζομαι [λαγαρός] λαγαρίζομαι βλ.λ.

λᾰγᾰρώδης-ους-ες [λαγαρός] σχόλ. ἰσχνός, εὐμήκης: Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.245.

λαγάρωμα-ατος (τὸ) ἡ διύλισις, ἡ διήθησις.

λᾰγᾰρῶς μτγν. ἀσθενῶς, χαλαρῶς: Φιλόστρ. Εἰκ.2,2 **λαγαρῶς ἱππάζεσθαι·** || κ. συγκρ.-**ώτερον,** ἀντίθ. σφοδρότερον: Θέων Σμ.72Η **λαγαρώτερον πλῆξαι τὴν χορδήν.**

λαγάρωσις-εως (ἡ) [λαγαροῦμαι] ἡ λαγαρότης βλ.λ.2]: Εὐστ.1103,18.

λαγάσσαι 'Ησ. «ἀφεῖναι».

λαγβατόν 'Ησ. «ἀνατετραμμένον, οἱ δὲ λάγαν· ἐμβάλλοντες».

λάγγα 'Ησ. «ἡ τῇ τροφῇ διδομένη μερίς».

λαγγάδα (ἡ) δημ. κ. **λαγκάδα** βλ.λ.

λαγγάδι (τὸ) δημ. κ. **λαγκάδι** βλ.λ.

λαγγάζω ὑποχωρῶ: ΑΒ 106 «λαγγάζει, ἐνδίδωσι»: 'Αντιφάν.37· **2)** Φώτ. ἐν λ. **λογγάσω** «λαγγάζει· ὀκνεῖ, οἱ δὲ λαγγεῖ»· **3)** 'Ησ. «λαγγάσαι· περιφυγεῖν»· πρβλ. λαγγαρεῖ.

λαγγανώμενος 'Ησ. «περιιστάμενος, στραγγευόμενος».

λαγγαρεῖ 'Ησ. «ἀποδιδράσκει».

λαγγβανίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πυριτικὸν ἅλας.

λάγγεμα-ατος (τὸ) [λαγγεύω] κ. **λάγκεμα** ἡ χαύνωσις, ἀτονία, ἰδ. ἐκ πόθου ἐρωτικοῦ, λίγωμα, λιγούρα: Παλαμ.Περ.Χαιρ.107,1 **λάγγεμα δειλοῦ μὲ λειώνει.**

λαγγεμένος-η-ο μτχ. παθ. παρακ. τοῦ λαγγεύω.

λάγγερας (ὁ) δημ. κ. **λάγγερη** (ἡ) κ. **λαγγερο** (τὸ) ὁ στεμφυλίτης οἶνος.

λαγγεύει 'Ησ. «φεύγει».

λαγγεύω δημ. κ. **λαγκεύω,** ἀόρ. (ἐ)**λάγγεψα,** μτχ. παθ. παρακ. **λαγγεμένος,** πηδῶ, σκιρτῶ, σπαρταρῶ· **2)** μέσ. λιγώνομαι, ξελιγώνομαι: Παλαμ.'Ανατολὴ **καὶ τρέμει ψυχὴ ὅλη σάρκα σκλάβα σὲ χαρέμι ἡ λαγγεμένη 'Ανατολή,-μάτια λαγγεμένα** [γλαρωμένα]· **3)** ρηματ. π. λάγγεμα.

λαγγιάζω δημ. κατακάθημαι, ἡσυχάζω, καταλαγιάζω: Βλαστ.Συνμ.210.

λαγγιόλι (τὸ) δημ. τριγωνικὸν τεμάχιον, δι' οὗ ἐπαυξάνεται ἡ φουστανέλλα: Βλαστ.Συνμ.71.

λαγγίτης (ὁ) νεώτ. θειϊκὸν ἅλας τοῦ χαλκοῦ.

λαγγόνα (ἡ) δημ. **τὸ** πτηνὸν φαλακροκόραξ ὁ πυγμαῖος.

λαγγόνι (τὸ) δημ. κ. **λαγγούνι** οἱ λαγόνες, τὸ μεταξὺ ὀσφύος καὶ πλευρῶν μέρος τοῦ σώματος, τὰ λαγαρά.

λαγγών-ῶνος (ὁ) λεξ. ὁ ἔμπορος, ὁ πραγματευτής· Κύρ.· **2)** ΕΜ 554,15 «ὁ εὐθὺς λανθάνων τοῦ ἀγῶνος καὶ φόβου».

λάγδην ἐπίρρ. λάξ, μὲ τὴν πτέρναν: Σοφ.ἀπ. 683,3 **τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται.**

λάγειος-ον μτγν. κ. -α-ον ὁ ἐκ λαγωοῦ προερχόμενος, ὁ λαγῷος: 'Ιππ.Παθ.43 λάγεια **κρέα,** Σωρ.1,51 **λάγειον κρέας.**

λαγερός 'Ησ. «σμῖλαξ».

Λάγεσις 'Ησ. «θεός. Σικελοί»

λαγερστροιμία (ἡ) νεώτ. βοτον. γένος **λιθροειδῶν.**

λᾱγέτης (ὁ) [λαός-ἀγέομαι), δωρ. -ας ὁ ἡγεμών, ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ: Πίνδ.Ο 1,94 **ἃ τεκε λαγέτας ἐξ ἀρεταῖσι μεμαότας υἱούς,** αὐτ.Π 4,107 **τὰν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ Αἰόλῳ,** Σοφ.ἀπ.221,12.

λαγέτη (ἡ) νεώτ γένος **θυμελαιοειδῶν** φυτῶν.

λαγήνα (ἡ) δημ. κ. λαγύνα κ. **λαήνα** ἢ -**ύνα** μεγεθ. τοῦ λαγήνι, εὐμεγέθης λάγηνος, ὑδρία, στάμνα : **μία λαήνα λάδι.**

λαγηναρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **μαλαχοειδοῦς** φυτοῦ, οὗ τὰ σπέρματα χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἐμπειρικῶν ὡς φάρμακον.

λαγήναρχος (ὁ) ὁ ἐπόπτης τῶν λαγήνων, ὁ ἔχων εἴς τι συμπόσιον τὴν ἐπὶ τοῦ οἴνου ἐξουσίαν· Ἡσ. «**ὁ ἐξουσίαν ἔχων τοῦ οἴνου**» (κώδ. λαγίναρχος).

λαγηνάτα (τὰ) (λάγηνος) μσν. οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου βαρδασιὰ βλ.λ., τὰ βαρδάσια, ὀνομασθέντες οὕτω, διότι ἔχουν σχῆμα λαγηνίου : Πρόδρ. I,211 **δαμάσκηνα . . τὰ λέγουν λαγηνάτα.**

λαγήνι (τὸ) δημ. κ. λαγύνι κ. **λαήνι** τὸ λαγήνιον βλ.λ., τὸ κανάτι : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 16,27 **μέσ' στὰ λαγήνια μου | εἶν' οἱ ὀμορφάδες.**

λαγηνίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογ. ριζοπόδων ἐντόμων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **τρηματοφόρων.**

λαγήνιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **λαγήνι** κ. **λαγύνι(ον)** ὑποκορ. τοῦ λάγηνος βλ.λ. : Διοσκ.2,105.

λαγηνόδερος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **κουρκουλιονιδῶν** ἐντόμων.

λαγηνοειδής-**οῦς**-**ές** νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα λαγήνου, ὁ ὅμοιος πρὸς λάγηνον : **λ- κύτταρα** μονοκύτταροι βλενογόνοι ἀδένες τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου.

λαγήνοικος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **ἡλιοζώων** πρωτοζώων.

λαγηνόκαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **ἐρικινιδῶν** φυτῶν.

λαγηνόρρυγχος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **δελφινιδῶν** θηλαστικῶν.

λάγηνος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. π. Ἀττ. ὁ **λάγυνος,** μεγεθ. **λαγήνα,** ὑποκορ. **λαγήνι(ον)** Μοῖρ.246 «**λάγηνος,** ἀρσενικῶς Ἀττικοί, θηλυκῶς Ἕλληνες», δοχεῖον πήλινον, ὑάλινον ἢ καὶ μετάλλινον πρὸς τοποθέτησιν ὑγρῶν καὶ ἰδίως ὕδατος, οἴνου, ὑδρία, στάμνα : Πλούτ.Ἠθ.509D· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος ριζοπόδων τῆς οἰκογ. τῶν **λαγηνιδῶν·** **3)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **μαλαχοειδῶν.**

λαγής Ἡσ. «**εἰς τὰ ἀφροδίσια κατωφερής,** λάγνος».

λαγηνόσχημος-**ον** νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα λαγήνου, ὁ λαγηνοειδής : **λαγηνόσχημος κολοκύνθη.**

λαγηνοφόρος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **κολοκυνθοειδῶν** φυτῶν.

λαγήνοφρυς-**υος** (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐγχυματικῶν **βυρτικελλιδῶν.**

λαγιάζω δημ., ἀόρ. **(ἐ)λάγιασα,** μτχ. παθ. παρακ. **λαγιασμένος,** συσπειρῶμαι, ἀκινητῶ ἐν στάσει κατακλίσεως, μαζεύομαι, ἡσυχάζω, μουλώνω : **λαγιάσαμε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο ὅσο νὰ περάση ἡ μπόρα·** **2)** ἐπὶ θηραμάτων, κρύπτομαι, μαζεύομαι διὰ νὰ μὴ γίνω ἀντιληπτός : **ὁ λαγὸς λάγιασε ἀπὸ πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα·** || ὁμ. σημ. κ.μτ.μτχ. παθ. παρακ. : **κάπου ἐδῶ εἶναι λαγιασμένος.**

λαγιαρνί (τὸ) δημ. ἀρνίον ἔχον μελανόν, μαῦρον τρίχωμα, λάγιο : δ.τραγ **μπῆκαν κλέφτες στὸ μαντρί, | μοῦ 'κλεψαν τὸ λαγιαρνί.**

λαγίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια τρωκτικῶν ζῴων, περιλαμβάνουσα ζῷα δρομικά.

λαγιδεύς-**έως** (ὁ) (λαγώς) κ. νεώτ. τὸ νεογνὸν τοῦ λαγωοῦ, τὸ λαγουδάκι : Πλούτ.Ἠθ.971F, Αἰλ.ΖΙ 7, 47· **2)** ὁ κόνικλος, τὸ κουνέλι : Στράβ 3,2,6 **τῶν δ' ὀλεθρίων θηρίων σπάνις πλὴν τῶν γεωρύχων λαγιδέων.**

λαγίδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ λαγωός βλ.λ. : Μᾶρκ.Αὐρ.10,10 **ἀράχνιον μυῖαν θηράσαν μέγα φρονεῖ, ἄλλος δὲ λαγίδιον,** Πολυδ.5,15· **2)** νεώτ. γένος θηλαστικῶν **λαγοστομιδῶν.**

λαγίνης (ὁ) μσν. ὁ λαγωός : Κ Μανασσ.171.

λάγινος-**η**-**ον** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς λαγωόν : Αἰσχ.Ἀγ.119 **βοσκόμενοι λαγίναν, . . γένναν.**

λάγιον (τὸ) κ. ἐσφ. **λαγίον** (ΕΜ 451,20), ὑποκορ. τοῦ λαγωὸς βλ.λ., τὸ λαγουδάκι : Ξεν.Κυν.5,13.

λάγιος-**ια**-**ιο** δημ.· ἐπὶ προβάτων, ὁ ἔχων μελανόν, μαῦρο τρίχωμα : Γρύπ.Σκ.Τερρ.Πανικὸς 8 **κι ἄγνοιαστα βόσκουν λάγια αρνιὰ στὰ τροφαντὰ λιβάδια·** πρβλ. λαγιαρνί.

λαγιόσπερμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **ἀνθεμιδῶν** φυτῶν.

λαγκάδα (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. **λαγγ-** μεγεθ. τοῦ λαγκάδι, φάραγξ, χαράδρα δασώδης : Χρον.Μορ. 5428, Καζ.Ν Θκωμ.Ι,1,14 **στοῦ λόφου τὰ μπροσπόδια, ἐκεῖ ποὺ πιὰ ξετέλευε . ἡ λαγκάδα.**

λαγκαδάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ λαγγάδι βλ.λ.

λαγκάδι (τὸ) (λαγγεύω) κ. **λαγγάδι,** μεγεθ. **λαγκάδα** κ. ὑποκορ. **λαγκαδάκι,** λαγὼν ὄρους, ἰδ. δασώδης, φάραγξ : Ἐρωτόκρ.3,1722 **τὰ βάσανά ντου τὰ πολλὰ στὰ δάση τά 'δηγᾶτο, | καὶ τὸ λαγκάδι καὶ βουνὶ συχνιὰ τοῦ πιλογᾶτο,** Διγεν. Ἀκρ.3107 **εἰς ταῦτα τὰ λαγκάδια, εἰς ταύτας τὰς κλεισούρας,** Σολωμ. Τὸ Κοιμητήρι 18,2 **γλήγορα ἂς φύγουνε ἀπ' τὰ λαγκάδια | κειὰ τὰ φριχτότατα | πυκνὰ σκοτάδια,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 6,11 **στὰ ἠσκιερὰ τὰ λαγκάδια θὰ τρέξουμε,** ΜΜ **ὅπου τὸ αἷμα ἀναπηδᾶ | σκίζει λαγκάδια καὶ βουνά.**

λαγκαδιά (ἡ) δημ. τὸ λαγκάδι βλ.λ. : Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 21,10 **βαριόθυμες σιγᾶν οἱ λαγκαδιές,** Χατζόπ. Βρ.Θρ.9,13 **τὸ παραμύθι γιὰ τὰ ρόδα | ποὺ μάζευε στὴ λαγκαδιά.**

λαγκαδίζω (λαγκάδι) δημ. ἐπὶ τόπου, σχηματίζω λαγκάδι βλ.λ., κάνω λαγκάδι.

λαγκαδότοπος (ὁ) δημ. τόπος, μέρος ὅπου ὑπάρχουσι λαγκάδια βλ.λ.

λαγκαστερίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἀνθρακικὸν ἅλας τοῦ μαγνησίου, ἀναμεμειγμένον μὲ βρουκίτην.

λάγκατα Κύρ. «πεπατημένα».

λάγκει Ἡσ. «ἐώκει».

λαγκεύω δημ. κ. δ.γρ. **λαγγεύω** βλ.λ.

λάγκη (ἡ) (λατ.) γλωσσ. λοπάς, σκεῦος ἐπιτραπέζιον, πιστέλλα.

λαγκία (ἡ) (λατ.) μτγν. λόγχη πλατεῖα : Διόδ.Σ 5,30 **προβάλλονται δὲ λόγχας, ἃς ἐκεῖνοι λαγκίας, πηχυαίας τῷ μήκει τοῦ σιδήρου, καὶ ἔτι μείζω τὰ ἐπιθήματα ἐχούσας,** Πλούτ.Μάρκελλ.79.

λαγκιάριος (ὁ) (λατ.) μτγν. κ. μσν. ὡπλισμένος διὰ λαγκίας, μὲ λόγχην πλατεῖαν, λογχοφόρος : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.I,46,Μαλάλ.I 303,3.

λαγκίολα (ἡ) (λατ.) μτγν. κ. **λαγκέολα** ἢ λογχῖτις : ΨΔιοσκ.3,144.

λαγκιολάτος (ὁ) (λατ.) μτγν. ὁ αἰχμηρὸς ὡς λόγχη, ὁ λογχωτός : Ζώσ.2,4.

λάγκλα (ἡ) πάπ. ἡ λάγκη βλ.λ. : Πάπ. **λάγκλα μεγάλη ἐν θήκῃ.**

λάγκλιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ λάγκλα βλ.λ.

λαγκός (ὁ) δημ. χαράδρα, κοιλὰς πολύφυτος καὶ οὐχὶ πετρώδης, βῆσσα.

λαγκρύζεσθαι Φώτ. «λοιδορεῖσθαι».

λάγματα Φώτ. «ἱερὰ ἀπάργματα».

λάγνα Κυρ. «καμπτρα, κιβωτός».

λαγνεία (ἡ) (λάγνος) κ. νεώτ., Ἰων. -**είη** ἐκκένωσις σπέρματος, συνουσία : Ἱππ.Φύσ.Παίδ.20,Ἀριστλ.ΖΙ 575a,21· **2)** κ. νεώτ. ἡ ἀκατάσχετος τάσις πρὸς σαρκικὰς ἀπολαύσεις, ἀσέλγεια, ἀκολασία, φιληδονία : Ξεν.Ἀπομν.I,6,8 **τοῦ δὲ μὴ δουλεύειν . . ὕπνῳ καὶ λαγνείᾳ οἴει τι ἄλλο αἰτιώτερον εἶναι,** Παλλδ.ΑΠ 10,45,8,Παλαμ.Παράκ.68,13 **μὲ τῆς λαγνείας τὴν πεῖνα πῶς μὲ σέρνει.**

λάγνευμα-**ατος** (τὸ) (λαγνεύω) ἡ λαγνεία : Ἱππ. Φύσ.Παίδ.31· **2)** ἡ ἀκολασία, φιληδονία, αἰσχρότης : Κλήμ.Ἀλ.84,38 **λαγνεύματα ἑταιρικά.**

λαγνεύω (λάγνος) ἐπὶ ἀνδρός, συνουσιάζομαι : Ἱππ.Ἀέρ.21 **ἀφ' ὅτων ἥκιστα εἰκὸς ἄνδρα οἷόν τε λαγνεύειν·** κ. παθ. ἐπὶ γυναικός : Ἱππ.Ἐπιδ.5,25,

Προκ.3,168,23 **λαγνεύεσθαι πρὸς τῶν μοιχῶν** (βινεῖσθαι)˙ **2)** εἶμαι φιλήδονος, ἀκόλαστος: Πλούτ.'Ηθ.136D **τίς δὲ σχολὴ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ νῦν ἀπεπτεῖν ἢ μεθύειν ἢ λαγνεύειν**˙ **3)** ρηματ. π. λάγνευμα.

λάγνης (ὁ) ἀττ. τ. τοῦ λάγνος, κλητ. **λάγνα,** ἀκόλαστος, φιλήδονος, πόρνος: Εὔβουλ.55 **ἴθι δεῦρ' ἀφελοῦ τ' ὦ λάγνα ταχὺ τὰ ποικίλα,** Κωμ.'Αδέσπ.328 **λάγνην ὀφθαλμόν.**

λαγνικός-ή-όν μτγν. ὁ λάγνος, ὁ ἀκόλαστος˙ || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ λαγνεία, ἡ ἀκολασία, φιληδονία: Κλήμ.'Αλ.83,35˙

λάγνος-η-ον κ. μσν., νεώτ. κ. **λάγνος-ον,** συγκρ. **λαγνίστερος,** ὑπερθ. **λαγνίστατος** κ. **λαγνιότατος** (Χοιροβ.ἐν Θεοδ.2,76Η,'Ιππιατρ.33), π.ἀρχ. συνήθ. ἐπὶ ἀνδρός, ὡς μάχλος ἐπὶ γυναικός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἐπιρρεπὴς πρὸς ἀφροδισιακὰς ἡδονάς, φιλήδονος, ἀκόλαστος: Κριτί.44D, Τίμ.Λοκρ.104Ε˙ || σπαν. κ. ἐπὶ γυναικός: 'Αναξανδρ.60 **λάγνης γυναικός**˙ || κ. γεν. οἷον ἐπὶ ζῴων, ὀρέξεων κττ.: 'Αριστλ.Ζ1 575a,20 **ἥκιστα λάγνον τῶν ἀρρένων ὁ βοῦς, - λάγνοι πόθοι**˙ || κ. παραθ.: 'Αριστλ. Ζ(575b,30 **λαγνίστατον μετ' ἄνθρωπον ὁ ἵππος,** 'Ιππιατρ.33˙ **2)** δημ. ὁ περιέχων ἡδονικὴν διάθεσιν, ὁ ἡδυπαθής: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ5,3 **καὶ μέσ' στὰ λάγνα τὰ ὄνειρά σας ὁ κόσμος ν' ἀποκαρωθῇ, - λάγνα μάτια**˙ || **τὸ λάγνον** ὡς οὐσ. ἡ ἡδυπάθεια˙ πρβλ.Κόντ.Γλωσσ.Παρατ.177.

λάγνως μτγν. κ. νεώτ., συγκρ. λαγνίστερον κατὰ τρόπον λάγνον βλ.λ., ἀκολάστως˙ κ.συγκρ.: Φίλ.2,207.

λαγοβυζάστρα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν αἰγοθήλης, ἄ. γιδοβυζάστρα, γιδοβύζι.

λᾰγόγηρως (ὁ) γλωσσ. κ. σχόλ.: Σουΐδ. «μύξος»˙ **2)** εἶδος ποντικοῦ, ἡ μυγαλῆ: Σχόλ.Λουκ.'Ονειρ.24.

λᾰγοδαίτης (ὁ) (δαίω) ἐπὶ ἀετοῦ, ὁ κατατρώγων τοὺς λαγωούς: Αἰσχ.'Αγ.123 **ἐδάη λαγοδαίτας πομπᾶς ἀρχούς.**

λᾰγοθήρας (ὁ) μτγν., κλητ. **λαγόθηρα** κ. **-ῆρα** ὁ θηρεύων, κυνηγῶν λαγωούς, ὁ λαγοκυνηγός: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,337˙ **2)** π. 'Ησ. εἶδος ἀετοῦ.

λᾰγοθηρῶ-έω θηρεύω, κυνηγῶ λαγωούς: 'Αριστφ.Λυσ.789 **κᾆτ' ἐλαγοθήρει πλεξάμενος ἄρκυς** (κ ἐσφ.γρ. ἐλαγοθήρα)˙ πρβλ. ὀρνιθοθηρῶ.

λαγοικία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **σκιαδανθῶν,** ἀγριορίγανη, καρδιόχορτο.

λαγόκαρδος-η-ο δημ. ὁ ἔχων καρδίαν λαγωοῦ, ὁ δειλός˙ πρβλ. λεοντόκαρδος.

λαγοκερασιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ριβήσιον τὸ ἀκανθῶδες.

λαγοκοιμηθιά (ἡ) δημ. τὰ φυτὰ ἑλίχρυσον τὸ ἰταλικὸν καὶ τεύκριον τὸ πόλιον.

λαγοκοίμητος-η-ο δημ. ὁ κοιμώμενος ὡς ὁ λαγωός, ἐλαφρῶς, ὁ συχνάκις ἀφυπνιζόμενος.

λαγοκοιμοῦμαι-έομαι δημ. κ. **λαγοκοιμῶμαι** (-άομαι) κ. **λαγοκοιμᾶμαι,** μτχ.παθ. παρακ. **λαγοκοιμισμένος,** κοιμῶμαι ὡς λαγωός, ἐλαφρῶς, κοιμῶμαι ἐλαφρά, μισοκοιμοῦμαι: Παλαμ.Παρακ. 144,9 **δὲν εἶμ' ἐγὼ καὶ μέσα ἐδῶ σὰ νὰ λαγοκοιμᾶμαι | καὶ σὰ νὰ στέκω σὲ χωσιά,** Γρυπ.Σκ. Τερρ.'Υπνου Γέλια 3 **ποὺ ξύπνια ὀνειρεύεσαι καὶ λαγοκοιμισμένη | κόκκινα βλέπεις τὰ χλωρά**˙ **2)** ρηματ. π. λαγοκοίμητος.

λαγοκοιτιά (ἡ) δημ., ἄ. λακοιθιά, ἡ κοίτη, φωλεὰ τοῦ λαγωοῦ: Βλαστ.Συνμ.121

λαγοκούνελο (τὸ) δημ. ὁ ἄγριος κόνικλος, ἔχων χρῶμα διάμεσον μεταξὺ λαγωοῦ καὶ κονίκλου καὶ θεωρούμενος, ὡς προελθὼν ἐκ τῆς διασταυρώσεως λαγωοῦ μετὰ κονίκλου.

λᾰγοκτόνος (ὁ) (κτείνω) μτγν. ὁ κτείνων, φονεύων λαγωούς˙ πρβλ. λαγοκτονῶ.

λᾰγοκτονῶ-έω μτγν. ἀποκτείνω, φονεύω λαγωούς: Σάτυρ.'Επιγρ.ΑΠ 10,11.

λᾰγοκύμῑνο(ν) (τὸ) γλωσσ. κ. δημ. εἶδος κυμίνου˙ ΨΔιοσκ.4,17 «λαγωοῦ κύμινον»˙ || δημ. τὸ φυτὸν λαγοικία ἡ κυμινοειδής.

λαγοκυνήγι(ον) (τὸ) μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ κυνήγιον λαγωῶν: Βαλσ.Συντ.Καν.2,358.

λαγοκυνηγός (ὁ) δημ. ὁ κυνηγὸς λαγωῶν, ὁ λαγοθήρας.

λαγομάνα (ἡ) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. τὸ φυτὸν λυκόπερδον βλ.λ. τὸ κοινόν.

λαγομηλιά (ἡ) δημ. ὄνομ. τῶν φυτῶν ὀξυμυρσίνης τῆς ἀκανθώδους καὶ κομάρου τοῦ κοινοῦ.

λαγονάρης (ὁ) δημ. ὁ θηρευτὴς λαγωῶν, ὁ λαγοκυνηγός.

λᾰγονάτη (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν λαγώπους ἢ λαγώπυρος: Γαλ.19,117.

λαγονεύω δημ. κ. **λαονεύω** θηρεύω, κυνηγῶ λαγωούς˙ **2)** κ. μτφ. ἐπὶ προσ., καταδιώκω, κυνηγῶ: φρ. **μὲ λαγονεύει ὁ τρισκατάρατος** (λεγ. ὑπὸ ἀποδιδόντων τὰς συνεχεῖς ἀτυχίας των εἰς δαιμονικὴν ἐπήρειαν)˙ **3)** ρηματ.π. λαγονάρης.

λαγόνιος-α-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς λαγόνας, ὁ τῶν λαγόνων: **λαγόνιαι ἀρτηρίαι** (ἀνὰ τρεῖς ἑκατέρωθεν τῆς κοιλιακῆς ἀορτῆς), - **λαγόνιον κύρτωμα** (τρίγωνος τραχεῖα καὶ πολύτρητος ἐπιφάνεια τοῦ ἀνωνύμου ὀστοῦ), - **λαγόνιον ὀστοῦν** (ἡ ἄνωθεν τῆς κοτύλης τοῦ ἀνωνύμου ὀστοῦ πλατεῖα μοῖρα), - **λαγόνιος μῦς** (μῦς τῆς ἔσω ἐπιφανείας τῆς πυέλου), - **λαγόνιοι φλέβες.**

λαγονίτης (ὁ) νεώτ. ἔνυδρον βορικὸν ἅλας σιδήρου.

λαγονοβουβωνικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς λαγόνας ἅμα καὶ τὴν βουβωνικὴν χώραν: **λαγονοβουβωνικαὶ χῶραι** (αἱ πρόσθιαι καὶ κάτω χῶραι τῆς κοιλίας), - **λαγονοβουβωνικὸν νεῦρον** (κλάδος τοῦ ὀσφυϊκοῦ νευρικοῦ πλέγματος).

λαγονοηβικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς λαγόνας καὶ τὸ ἡβικὸν ὀστοῦν, ὁ τῶν λαγόνων ἅμα καὶ τῆς ἡβικῆς χώρας: **λαγονοηβικὴ γραμμή.**

λαγονοκοκκυγικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν λαγόνων ἅμα καὶ τοῦ κόκκυγος: **λαγονοκοκκυγικὸς μῦς** (διφυὴς μῦς τῆς περινεϊκῆς χώρας).

λαγονοκτενικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν λαγόνων ἅμα καὶ τοῦ κτενίτου μυός: **λαγονοκτενικὸν ὄγκωμα** (ἀμβλὺ πρόμηκες ἔπαρμα), - **λ- σύνδεσμος** (λωρὶς τῆς λαγονίου περιτοναίας).

λαγονομηρικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν λαγόνων ἅμα καὶ τῶν μηρῶν.

λαγονοπλευρικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν λαγόνων ἅμα καὶ τῶν πλευρῶν: **λ- μῦς** (μακρὸς ραχιαῖος μῦς ἐκτεινόμενος ἑκατέρωθεν ἀπὸ τῆς λαγονίου ἀκρολοφίας μέχρι τοῦ τετάρτου αὐχενικοῦ σπονδύλου).

λαγονοϋπογάστριος-α-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν λαγόνων ἅμα καὶ τοῦ ὑπογαστρίου.

λαγονούρα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν τριφύλλιον τὸ ἀρουραῖον.

λαγοπόδαρο (τὸ) δημ. ὁ ποὺς τοῦ λαγωοῦ.

λαγόπους-ποδος-ουν νεώτ. ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων πόδας ὁμοίους πρὸς τοὺς τοῦ λαγωοῦ˙ **2)** μτφ. ὁ ταχύπους, ὁ γρήγορος.

λαγοπροβιά (ἡ) δωρ. κ. δημ. δορὰ τοῦ λαγωοῦ, λαγοτόμαρο.

λαγορεῖς 'Ησ. «ἐκκλησίαι» (πιθ. λάγορσις).

λαγός (ὁ) ἰων. κ. δημ. ὁ λαγωὸς βλ.λ.: 'Ηρ.1,123 **διδόντα τὸν λαγὸν Κύρῳ ἐπειπεῖν, - τρέχει σὰν λαγός**˙ || φρ. **ἔγινε λαγός** ἔφυγε δρομαίως˙ || παροιμ. φρ. **τάζει λαγοὺς μὲ πετραχήλια** (ὑπόσχεται πολλὰ ἀδύνατα, ἀνύπαρκτα), παροιμ. **ποὺ κυνηγᾷ πολλοὺς λαγοὺς κανένανε δὲν πιάνει**

[ὃ πολλὰ ὁμοῦ ἐπιδιώκων οὐδὲν ἐπιτυγχάνει]· **2)** **τοῦ λαγοῦ τ' ἀφτιά** τὸ φυτὸν ἑρμοδάκτυλος ὁ κονδυλώδης· **3)** **τοῦ λαγοῦ τὰ γένια** τὸ φυτὸν τραγοπώγων ὁ πρασόφυλλος· **4)** **τοῦ λαγοῦ τὰ στιβάλια** τὸ φυτὸν ἀριστολοχία ἡ κρητική· **5)** **τοῦ λαγοῦ ἡ οὐρά** τὸ φυτὸν ὄρχις ἡ στικτή.

λαγοσφαγία (ἡ) μτγν. κ. λαγωσφαγία βλ.λ.

λαγοτόμαρο [τὸ] δημ. ἡ δορὰ τοῦ λαγωοῦ.

λἄγοτροφεῖον [τὸ] γλωσσ. κ. **λαγωτροφεῖον** μέρος ἔνθα τρέφουσι λαγωούς.

λαγουδάκι [τὸ] δημ. ὑποκορ. τοῦ λαγός, τὸ νεογνὸν τοῦ λαγωοῦ, ὁ λαγιδεύς· **2)** τὸ φυτὸν κυκλάμινον τὸ κρεμάμενον.

λαγουδέρα [ἡ] δημ. ναυτ. οἴαξ ξύλινος ἢ ὀρειχάλκινος, δι' οὗ γίνεται ὁ χειρισμὸς τοῦ πηδαλίου εἰς τὰς λέμβους καὶ τὰ μικρὰ ἱστιοφόρα, τὸ διάκι· **2)** εἶδος ράβδου χρησιμοποιουμένης διὰ τὸ κυνήγιον τῶν λαγωῶν, λαγούσα.

λαγουδεύω δημ. ἀμτβ. θηρεύω λαγωόν : **ὁ αἰτὸς λαγουδεύει.**

λαγουδιά [ἡ] δημ. ἡ κοίτη, φωλεὰ λαγωοῦ, λαγοκοιτιά : Βλαστ.Συνμ.121.

λαγουδίζω δημ. τρέχω μὲ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ὡς λαγωός, τρέχω μὲ τὰ τέσσερα.

λαγουδῖνα [ἡ] δημ. τὸ θῆλυ τοῦ λαγωοῦ : παροιμ. **καιρὸς λαγὸς καιρὸς λαγουδῖνα** [ἐπὶ τῶν ἀλλοίως ἑκάστοτε κατὰ περίστασιν ἐμφανιζομένων, ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν διπροσώπων, τῆς παροιμ. προελθούσης ἐκ τοῦ λαϊκοῦ θρύλου ὅτι ὁ λαγωὸς ὁτὲ μὲν εἶναι ἄρρην ὁτὲ δὲ θῆλυς].

λαγούμι [τὸ] [τουρκ.] δημ. κ. **λαούμι** ὑπόνομος πρὸς ἀποχέτευσιν ἀκαθάρτων ὑδάτων, ὑπόγειος ὀχετός, ἀμάρα· ‖ ὑπόνομος μεταλλείων ἢ πρὸς ἀνάφλεξιν ἐκρηκτικῆς ὕλης : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.54 **βαθιὰ κάτω σὰν τυφλοπόντικας νὰ σκάφτη, μέσ' στὰ λαγούμια.**

λαγουμτζῆς (ὁ) [τουρκ.] δημ. κ. **λαγουμτζῆς** κ. **λαουμτζῆς** ὁ κατασκευαστὴς λαγουμιῶν, ὑπονόμων, ὀχετῶν· **2)** παλαιότερον Τοῦρκος στρατιώτης χρησιμοποιούμενος διὰ τὴν ἀνατίναξιν φρουρίων.

λάγουρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀγρωστοειδῶν** λαγονουρά

λαγούσα [ἡ] δημ. ἡ λαγουδέρα βλ.λ.2], τὸ λαγωβόλον.

λαγουτάρης (ὁ) [ἰταλ.] μσν. κ. δημ., μσν. **λαγουτάρις** κ. **λαβουτάρις** ὁ παίζων λαγοῦτο βλ.λ., ὁ βαρβιτιστής : Ἐρωτόκρ.1,647 **κι αὐτόνος ὁ τραγουδιστὴς κι αὐτός ὁ λαγουτάρις.**

λαγοῦτο [τὸ] [ἰταλ.] μσν. κ. δημ. κ. **λαβοῦτο(ν)** κ. **λαοῦτο** ἔγχορδον μουσικὸν ὄργανον ἐκ ξύλου ἐν σχήματι ὑπερμεγέθους ἀχλαδίου, ἡ βάρβιτος : Ἐρωτόκρ.1,445 **τραγούδι καὶ λαγοῦτο | γλήγορα νὰ μὲ γιάναυσι στό λογισμόν ἐτοῦτο.**

λαγόφθαλμος (ὁ) πάπ. κ. **λαγώφθαλμος** βλ.λ.

λαγόχορτο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν τραγοπώγων ὁ πρασόφυλλος.

λαγόψωμο [τὸ] δημ. τὰ φυτὰ πικρίδιον τὸ πικροειδὲς καὶ κυκλάμινον τὸ κρεμανθές.

λαγρία [ἡ] νεώτ. ζῳολ. γένος **λαγριιδῶν** ἐντόμων κολεοπτέρων.

λαγριίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογ. **φυτοφάγων** ἐντόμων.

λαγρόν [λέγω, λέχος] Ἡσ.«κραβάτιον»· δ.λαγρός.

λαγρονίτης Ἡσ. «εἶδος πλακοῦντος».

λαγρός κ. λαγρόν βλ.λ.

λαγύνα [ἡ] δημ. κ. **λαγήνα** βλ.λ.

λαγύναρχος (ὁ) Ἡσ. «ἄρχων ἐν λανύνσι»· πρβλ. λαγήναρχος.

λἄγύνι(ον) [τὸ] μτγν. κ. δημ. κ. **λαγήνι(ον)**, ὑποκορ. τοῦ λάγυνος : Δίφιλ.3,2.

λἄγῡνίς-ίδος [ἡ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ λάγυνος βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.614F.

Λἄγῡνίων-ωνος (ὁ) [λάγυνος] μτγν. ἐπών. παρασίτου : Ἀθήν.13,584F **Δημοκλέους τοῦ παρασίτου Λαγυνίωνος ἐπίκλην καταπεσόντος ἔν τινι κονιάματι.**

λἄγυνοθήκη [ἡ] εἶδος ποτηρίου ἢ βάσεως ποτηρίου, κτ. διόρθ. τοῦ λαχανοθήκη ἐν Ἀθήν.14,784B.

λἄγῡνος [ὁ] κ.λάγυνος (ἡ) [θεσσ.:Ἀριστλ.ἀπ.499] κ. λάγηνος κ.νεώτ. δοχεῖον πήλινον ἢ μετάλλινον πρὸς τοποθέτησιν καὶ μεταφορὰν ὑγρῶν καὶ ἰδ. ὕδατος, ἐλαίου καὶ οἴνου : Δίφιλ.29,60 **λάγυνον ἔχω κενόν,** Νικόστρ.11 **τὰ μεστὸν ἡμῖν φέρε λάγυνον,** Μᾶρκ. Ἀργ.ΑΠ 6,248 **λάγυνε μεθυσφαλές· 2)** μέτρον χωροῦν 12 κοτύλας : Ἐρατοσθ.π.Ἀθήν.7,276B **καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγύνου παρ' αὐτῶν φέροντες πίνουσιν.**

λἄγῡνοφόρια (τὰ) μτγν. ὀργιαστικὴ ἑορτὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου Διονύσου : Ἐρατοσθ.π. Ἀθήν.7,276B **καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ἐμῇ λαγυνοφόρια ἑορτή τις ἤγετο.**

λαγυρίζομαι κ. λαγαρίζομαι βλ.λ.

λαγχάνω κ. μσν.κ.νεώτ., δημ. **λαχαίνω**, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. **λήξομαι** κ. Ἰων. **λάξομαι** [Ἡρ.7,144], ἀόρ. β' **ἔλᾰχον** κ. ἐπ. **ἔλλαχον** [Ὑμν.Δήμ.87] κ. λάχον [Ἰλ.Δ 49] κ. μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ **λέλᾰχον** (Ἰλ.Η 80], δημ. **ἔλαχα,** παθ. ἀόρ. **ἐλήχθην** [Δημ.990], παρακ. **εἴληχα** κ. Ἰων. **λέλογχα** [Πίνδ.Ο 1,53], παθ. παρακ. **εἴληγμαι** κ. γ' πληθ. **λελάχαται** [Περικτ.π. Στοβ.4,28,19], ὑπερσυντ. **εἰλήχειν** κ. **ἐλελόγχειν** [Λουκ.Ἐρωτ.18] κ. δωρ. γ' ἐν. **λελόγχη** (Θεόκρ.4, 40], μτ.αἰτ. πράγματος, ἐνίοτε κ.μτ.ἀπαρφ., λαμβάνω διὰ κλήρου, κτῶμαι, λαμβάνω ὡς μερίδιον : Ἰλ. Δ 49 **τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς,** αὐτ.Ο 190 **ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ** [ἔλαβον κατὰ τὴν διὰ κλήρου διανομὴν τοῦ κόσμου τὴν θάλασσαν ὡς μέρος νὰ κατοικῶ εἰς αὐτήν], Ὀδ.Ξ 233 **τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω λάγχανον,** Πίνδ.Ν 9,45 **ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον,** Εὐρ.Τρῳ.278 **ἔλαχ' ἄναξ δούλην σ' ἔχειν·** ‖ ἐπὶ θεότητος ὡς τοῦ δαίμονος τοῦ κυβερνῶντος τὴν ζωήν τινος : Ἰλ.Ψ 79 **ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κὴρ ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ,** Λυσ.2,78 **δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχώς,** Θεόκρ.4,40 **τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος ὅς με λελόγχει,** Ἀλκίφρ.3,49 **ὦ δαῖμον, ὅς με . . εἴληχας·** ‖ ἐπὶ θεῶν, οἵτινες κατὰ τὴν διανομὴν τῆς γῆς ἔλαβον χώραν τινὰ ἢ πόλιν, κατέχουσι καὶ προστατεύουσιν αὐτήν : Ὁμ.Ὕμν.19,6 **πάντα λόφον . . λέλογχε** [Πάν], Ἡρ.7,53 **θεοῖσιν, οἳ Περσίδα γῆν λελόγχασι,** Πλάτ.Τίμ.23D **ἢ τὴν ἡμετέραν πόλιν ἔλαχε·** ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : Πίνδ. Ο1 53 **ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος·** **2)** ἐπὶ προσ., ὁρίζομαι διὰ κλήρου, βγαίνω μὲ κλῆρον, τυχαίνω : Ἰλ.Η 171 **κλήρῳ νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν,** αὐτ.Ω 400 **κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι,** Ἡρ.4,94 **τὸν πάλῳ λαχόντα,** Αἰσχ.Ἑπτ.376 **ὡς ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον·** ‖ κ. ἀπολ. : Ἰλ.Κ 430 **πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι** [σχόλ. «πρὸς τὸ Θυμβραῖον πεδίον»], Ὀδ.Ι 334 **οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἂν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι, τέσσαρες·** **3)** σύρω, τραβῶ κλῆρον : Ἰσοκρ.7,23 **κατάστασις ἡ διὰ τοῦ λαγχάνειν γιγνομένη,** ΚΔ Ἰω.19,24 **μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ τίνος ἔσται·** **4)** πίπτω εἰς τὸν κλῆρον, τὸ μερίδιον : Ὀδ.Ι 160 **ἐς ἑκάστην ἐννέα λάγχανον αἶγες** [νῆα], Εὐρ.Ἑλ. 213 **αἰὼν δυσαίων ἔλαχεν,** Πλάτ.Νόμ.745E **τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ,** Στράβ.9,5,23 **τὴν πρὸς Νότον λαχεῖν φασι Δευκαλίωνι·** ‖ δημ. περιέρχομαι διὰ κλήρου εἴς τινα : **μοῦ' λαχε στὸ λότο ἕνα δαχτυλίδι·** **5)** μτβ. καθιστῶ τινα μέτοχον εἴς τι, κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ τι : Ἰλ.Η 80 **ὄφρα**

πυρός **με Τρῶες . . λελάχωσι θανόντα** [Γαζ.Θ «ὅπως με πυρὸς μεταλαχεῖν καὶ μετασχεῖν ποιήσωσιν ἀποθανόντα οἱ Τρῶες»], αὐτ.76 **ἐπήν με πυρός λελάχητε·** **6**) ἀμτβ. μτ. γενικ. διαιρετικῆς, γίνομαι κάτοχος πράγματός τινος, κτῶμαί τι, λαμβάνω : Ἰλ.Ω 76 **ὥς κεν Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ**, Ὀδ.Ε 311 **ἔλαχον κτερέων**, Πίνδ.Ι 8 [7],64 **Δωρίων ἔλαχεν σελίνων**, Αἰσχ.Ἀγ.380 **εὖ πραπίδων λαχόντα**, Σοφ.ΟΚ 450 **οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου**, Θουκ.2,44 **οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν** [τελευτῆς], Ξεν.Ἱερ.6,9 **δείπνου τε καὶ ὕπνου λαγχάνομεν·** ‖ κ. ἐν φρ. : Σοφ. ΟΚ 790 **χθονός λαχεῖν τοσοῦτον ἐνθανεῖν μόνον**, αὐτ.Ἠλ.1135· **7**) λαμβάνω διὰ κληρονομίας, κληρονομῶ : Εὐρ.Τρῳ.1192 **πατρῴων οὐ λαχών**, Δημ.1173 **οὗτος ἔλαχεν εὐθὺς τοῦ ἡμικληρίου·** **8**) ἐν Ἀθήναις ἐπὶ δημοσίων ἀρχόντων, λαμβάνω ὑπούργημά τι διὰ κλήρου, ἐκλέγομαι διὰ κλήρου : Ἀριστφ.Ὄρν.1022 **ἐπίσκοπος τῷ κυάμῳ λαχών**, Λυσ.6,4 **καὶ ἔλθῃ κληρωσόμενος τῶν ἐννέα ἀρχόντων καὶ λάχῃ βασιλεύς**, Δημ.1313 **ἔλαχον ἱερεύς**, Δείν.2,10 **ἐπιμελητὴς λαχών·** κ. ἀπολ. : Θουκ. 3,50 **ἐπὶ δὲ τοὺς ἄλλους σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν**, Πλάτ.Νόμ.765C **τρεῖς δ᾽ ἔστωσαν οἱ λαχόντες**, Ἐπιγρ. **τοὺς λαχόντας προέδρους·** ‖ κ. μτ. ἀπαρφ. : Ἡρ.6,109 **ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν πολεμαρχέειν**, Ἀριστφ.Νεφ. 623 **λαχὼν . Ἱερομνημονεῖν**, Δημ.551 **βουλεύειν μου λαχόντος** [ὅτε ἐγενόμην διὰ κλήρου βουλευτής]· ‖ κ. μτ.γεν.κ. : Δημ.558 **ὁ μηδὲ λαχεῖν εὐχόμενος τῶν ἐξιόντων·** ‖ κ. μτ. αἰτ. ἐν φρ. **ἀρχὴν λαχεῖν**, ἀντίθ. χειροτονηθῆναι : Δημ.1306 **ἀρχὰς ἔλαχε καὶ ἦρξε δοκιμασθεὶς** [ἔλαβεν ἀρχὰς διὰ κλήρου], Αἰσχίν.1,106 **οὐδεμίαν** [ἀρχὴν] **λαχὼν οὐδὲ χειροτονηθείς·** πρβλ. Ἀριστφ.Ὄρν.1111 **κἂν λαχόντες ἀρχίδιον εἶθ᾽ ἁρπάσαι βούλησθέ τι·** **9**) π. Ἀττ. ὡς δικαστικὸς ὅρος **λαγχάνειν δίκην τινί** λαμβάνω τὴν ἄδειαν νὰ παρουσιάσω ἀγωγήν, πιθ. ἐπειδὴ οἱ δικασταὶ δίκης τινὸς διωρίζοντο διὰ κλήρου, ὡρίζετο δὲ διὰ κλήρου καὶ ἡ σειρὰ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ὑπαρχουσῶν δικῶν, ἐνάγω, κάμνω εἴς τινα δίκην, κατηγορῶ : Ἀνδοκ.1,121 **λαγχάνει τῷ υἱεῖ, τῷ ἑαυτοῦ τῆς ἐπικλήρου**, Πλάτ. Νόμ.938B **μηδενὶ λαχεῖν δίκην μηδὲ ξυνδικῆσαι**, Ἰσαῖ.6,46 **τὴν δίκην εἴληχε μὲν αὐτῷ τῆς θυγατρὸς τῆς Εὐκτήμονος ὡς οὔσης ἐπικλήρου**, Δημ. 912 **τὸ ἔγκλημα ὃ ἔλαχον αὐτῷ πέρυσιν**, αὐτ.1378· κ. ἀπολ. : Ἰσαῖ.11,33 **λ- πρὸς τὸν ἄρχοντα·** κ. παθ. : Λυσ.17,8 **πρὸς οὓς αἱ δίκαι ἐλήχθησαν**, Δημ.1265 **πρὸ τοῦ τὴν δίκην ληχθῆναι·** ‖ κ. ἀπροσ. : αὐτ.645 **αὐτὸ δ᾽ εἰδῇ καὶ ἔχῃ τὸ τὸν φόνον εἰργασμένον, τούτοις ἐνταῦθα λαγχάνεται·** ‖ κ. μτφ. : Δημόκρ.159 **τοῦ σώματος** [τὴν ψυχὴν] **δίκην λαχόντος·** **10**) δημ. ὡς ἀπρόσ. γίνεται, συμβαίνει τι κατὰ τύχην, σύμπτωσιν : **μὴν ἔλαχε νὰ ἰδῇς τὸν ἀδερφό μου·** ‖ παροιμ. **μεῖς οἱ βλάχοι, ὅπως λάχῃ** [ἐπὶ ὀλιγαρκῶν]· **11**) ρηματ. π. ληκτέον, λάχησις, λῆξις, λαχνός.

λαγωβολεῖον (τό) λεξ. τόπος ἐν ᾧ βάλλονται, θηρεύονται, ἀγρεύονται λαγοί· Σουΐδ.

λαγωβολία (ἡ) μτγν. κυνήγιον λαγωῶν δι᾽ εἰδικοῦ ὅπλου, τοῦ λαγωβόλου : Καλλ.Ἄρτ.2 **τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται.**

λαγωβόλον (τό) μτγν. κ. **λαγωοβ-** [ΑΠ 6,296] ξύλον ὡπλισμένον δι᾽ ἀγκίστρου, δι᾽ οὗ ἐφονεύοντο φεύγοντες λαγωοί : ΑΠ 6,188 **τὰ λαγωβόλα Πανὶ Λυκαίῳ ταῦτα πρὸς Ἀρκαδικοῖς ἐκρέμασε σκοπέλοις·** ‖ κτ. ἐπέκτ. ῥάβδος ποιμενική : Θεόκρ. 4,49 **εἴθ᾽ ἧς μοι ῥοικόν τι λαγωβόλον.**

λαγωδάριον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ λαγώς, λαγῴδιον βλ.λ. : Φίλ.Μηχ.1,256, αὐτ.318.

λαγωδίας (ὁ) μτγν. ὦτος, μποῦφος : Ἀθήν.9, 390F **Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος καὶ προσαγορεύεσθαί φησιν αὐτὸν λαγωδίαν.**

λαγῴδιον (τό) ὑποκορ. τοῦ **λαγώς** λαγιδεύς, λαγίδιον, λαγουδάκι : Ἀριστφ.Ἀχ.520 **κεἰ που σίκυον ἴδοιεν ἢ λαγῴδιον ἢ χοιρίδιον.**

λαγώδων-οντος-ον μσν. ὁ ἐξώδων : Ἱππιατρ.115.

λαγωειδής-οῦς (τό), πλ. -ῆ νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. θηλαστικῶν ἐκ τῶν **τρωκτικῶν.**

λαγώειος-α-ον μτγν. ὁ εἰς λαγωὸν ἀνήκων, ὁ τοῦ λαγωοῦ : Ὀππ.Κυν.1,491, αὐτ.519.

λαγώθριξ-τριχος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πιθήκων ἐκ τῶν **πλατυρρίνων.**

λαγωϊκός-ή-όν μσν. ὁ πρὸς θήραν λαγωῶν ἁρμόζων : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.279

λαγωΐνης Ἡσ. «ὄρνις ποιός».

λαγωκέφαλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων ἐκ τῶν **πλεκτογνάθων.**

λαγώμυς-υος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τῆς τάξεως τῶν **τρωκτικῶν.**

λαγών-όνος (ἡ κ. ὁ) [λαγγεύω] κ. νεώτ. κοῖλον κενὸν διάστημα, τὸ ἑκατέρωθεν κοίλωμα τοῦ σώματος τὸ ὑπὸ τὰς πλευράς, λαγγόνι, ἐπὶ ἀνθρώπων κ. σπανιώτερον ἐπὶ ζῴων : Εὐρ.ΙΤ 298 **παίει σιδήρῳ λαγόνας εἰς πλευρὸ ἱείς**, Ἱππ.Παθ.25, Ἀριστφ.Σφ.1193 **ἔχων δέ τοι . . καὶ χέρας λαγόνας τε καὶ θώρακ᾽ ἄριστον**, Χαιρήμ.14,3 **τῆς δ᾽ αὖ χορεία λαγόνα τὴν ἀριστερὰν ἔλυσε**, Ἀριστλ.Ζῷ 493a,18, Βατραχ.222, Ξενοφ.Κυν.4,1,5, Θεόκρ.25,246, Ἀντιφ.132,5· ‖ **λαγόνων ὀστέα** τὰ εἰλεακὰ ὀστᾶ : Γαλ.2 507· **2**) μτγν. ἡ μήτρα : Νουμάχ.π.Στοβ.4,22,32· **3**) μτφ. πᾶσα κοιλότης : Εὔβουλ.π.Ἀθήν.11,471E **ὦ γαῖα κεραμί, τίς σε . ., ποτὲ ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος** (ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ποτηρίου), ΑΠ 6,326 **ἰοὺς γὰρ πλήθοντας ἀεὶ λαγόνεσσι φαρέτρης**, Πλούτ. Ἄρατ.22,11 **ἔπτηξαν ἀθρόοι πρός τινι παλινσκίῳ λαγόνι τοῦ κρημνοῦ·** ‖ μτγν. ἐπὶ ὄρους, αἱ πλευραί, τὰ πλάγια : Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,24, Γαλ.ἀπ.185· ‖ ἐπὶ ποταμοῦ, ἡ ὄχθη : ΑΠ 5,287 **πρὸς λαιᾷ ποταμοῦ κεκλιμένον λαγόνι·** ‖ ἐπὶ τάφου : Ἐπίγρ. **τύμβος λαγόνεσσι Σεβήραν ἔχων·** **4**) νεώτ. ἀνατ. τρίγωνος χώρα κειμένη ἐν τοῖς πλαγίοις ἑκατέρωθεν τοῦ ὑπογαστρίου· ‖ κτηνιατρ. ἡ κάτωθεν τῆς ὀσφύος καὶ μεταξὺ τῶν πλευρῶν πρὸς τὰ ἔμπρός, τῶν εἰλεακῶν λόφων, τῶν μηρῶν καὶ τῆς κόγχης πρὸς τὰ ὀπίσω περιλαμβανομένη χώρα.

λαγώνεια Ἡσ. «λαγοῦ κρέα».

λαγωνίκα (ἡ) δημ. ἡ θήλεια τοῦ κυνηγετικοῦ κυνός.

λαγωνικό(ν) (τό) μσν., νεώτ. κ. δημ. κύων ῥινηλάτης ἢ ἰχνηλάτης ἐπιτήδειος πρὸς θήραν : Ἐρωτόκρ.1,879 **ὡς καὶ σκυλλὶ λαγωνικὸ τὸ νὰ 'θελε γαυγίσει**, Καρκαβ.Ζητ.146 **ξαφνισμένες ἀπὸ παιγνιδιάρικο λαγωνικό·** ‖ μσν. τὸ κυνήγιον : Ἐρωτόκρ.1,135 **ἤφηκε τὸ λαγωνικό, γιατὶ τόνε παιδεύγει.**

λαγωοβόλον (τό) ΑΠ 6,296 τὸ λαγωβόλον βλ.λ.

λαγωοειδῆ (τά) νεώτ. ζῳολ. ὁμοιογένεια τρωκτικῶν ζῴων.

λαγωορχηστής (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **μακροποδιδῶν.**

λαγῷος-α-ον ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαγωόν : Ἀριστφ.Ἀχ.1110 **κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν**, Πλούτ.Ἠθ.138F· **2**) γεν. λιχνεύματα, μεζέδες : Ἀριστφ.Σφ.709 **ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις**, Τελεκλ.32, Πλάτ.Κωμ.174,10.

λαγωός (ὁ) ἐπ. κ. ποι. κ. νεώτ. λαγώς βλ.λ. : Ἰλ. Κ 361 **ἢ κεμάδ᾽ ἠὲ λαγωόν**, αὐτ.Χ 310 **ἁρπάξων ἢ ἄρν᾽ ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν**, Ὀδ.Ρ 295 **αἶγας ἐπ᾽ ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς**, Ξεν. Κυν.10,2, Ἀριστλ.Ζῷ 606a,24 **οἷον οἱ κύνες καὶ λύκοι καὶ λαγωοί·** ‖ νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν

τῆς οἰκογεν. τῶν **λαγιδῶν**· **2)** νεώτ. ἄστρον. ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου· **3)** ρηματ. π. λαγῷος, λάγειος, λάγινος, λαγίον. Ἐκ ρίζ. λαγ- ἐνεχούσης τὴν ἔννοιαν τῆς χαλαρότητος, ἐξ ἧς κ. λαγ-αρός, λάγ-νος, λαγ-ών, λατ. langueo, laxus.

λαγωοφόνος-ον, δ.τ. **λαγωφ-** ὁ τοὺς λαγωοὺς φονεύων, ἐπίθ. τοῦ μελαναέτου : Ἀριστλ.ΖΙ 618b,28 **καλεῖται δὲ μελαναίετος καὶ λαγωφόνος.**

λαγώπους-οδος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων τραχεῖς ὡς ὁ λαγωὸς τοὺς πόδας, λαγωπόδης· ‖ ὡς οὐσ. εἶδος πτηνοῦ, ἴσως ὁ ἄγριος ἀλεκτρυὼν : Πλίν.Φl 10,133· βλ. κ. λ. λαγώς 2)· ‖ νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀλεκτοροειδῶν**· **2)** κ. οὐδ. **-ουν** εἶδος φυτοῦ χνοώδους, τριφύλλιον τὸ ἀρουραῖον : Διοσκ.4,17,Γαλ.12,'Ορειβ.15,1,11.

λαγώπυρος (ὁ) εἶδος φυτοῦ, λαχάνου, σῖτος τοῦ λαγωοῦ : Ἱππ.Ἑλκ.15.

λαγώς (ὁ), γενικ. **λαγὼ** (ἢ **λαγῶς,** γενικ. λαγῶ : Ἡρωδιαν.1,245), αἰτ. **λαγών** : (Ἀριστφ.Σφ.1203), πληθ. ὀν **λαγῴ,** αἰτ. **λαγώς**· Ἰων. κ. δωρ. κ. ἀττ. ποι. κ. δημ. λαγός ὁ λαγωὸς βλ.λ. : Αἰσχ.Εὐμ.26 **ἐστρατήγησεν θεός, λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταρράψας μόρον**· **2)** μτφ. ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, τοῦ φοβουμένου, τοῦ τρέμοντος : παροιμ. π.Δημ.18,263 **λαγὼ βίον ἔζης,** π. Ποσειδ.26,9 **ἔστιν λαγώς,** Στράβ.1,2,30 **δειλότερος λαγὼ Φρυγός,** π. Φιλόστρ.'Απολλ.4,37 **ὁ λαγὼς οὗτος,** Ξεν.Κυν.4,84, π. Ζηνοβ.4,84 **λαγὼς καθεύδων** (λαγοκοιμώμενος, ἐπὶ ἀνθρώπων ὑποκρινομένων τὸν κοιμώμενον), αὐτ.4, 85 **λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχων** (ἐπὶ προσπαθούντων ν' ἀποφύγουν ἐπικείμενον θάνατον)· **3)** μτγν. δασύπουν πτηνόν, ὅπερ μνημονεύεται μετὰ τῆς χελιδόνος : Ἀντωνῖν.Λιβ.21,5, Ἀρτεμίδ. Δαλδ.4,56· βλ.λ. λαγωδίας, λαγώπους· **4)** εἶδος ἰχθύος : Ἐπίχ.60, Ἀμειφ.18· ‖ ὁμ. ὁ θαλάττιος λαγώς, τὸ μαλάκιον ἀπλυσία βλ.λ. : Νίκ.'Αλεξ.465, Διοσκ.2,18, Γαλ.11,688· **5)** ἀστεριαμός τις : Ἀρατ.338, Εὔδοξ.π.'Ιππάρχ.1,2,20· **6)** εἶδος ἐπιδέσμου : Ἡλιόδ.Χειρ.π.'Ορειβ.46,18,2.

λαγώσειρις-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **συνθέτων.**

λαγωστομίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια θηλαστικῶν τῆς τάξεως τῶν **τρωκτικῶν.**

λαγώστομος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **συνθέτων.**

λαγώστροφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς τάξεως τῶν **μαρσιποφόρων.**

λᾰγωσφάγία (ἡ), ποι. **-ίη** ἡ σφαγὴ λαγωῶν : ΑΠ 6,167 **καὶ ταχινῆς ἔργα λαγωσφαγίης.**

λαγωτροφεῖον (τό) γλωσσ. μέρος ἔνθα ἐκτρέφονται λαγωοί.

λαγωτροφῶ-έω μσν. τρέφω, διατηρῶ λαγωούς : Εὐστ.1821,32.

λαγωφθαλμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ κατάστασις καθ' ἣν ἡ βλεφαρικὴ σχισμὴ παραμένει ἀνοικτὴ κατὰ τὴν σύγκλεισιν τῶν βλεφάρων, τὸ λαγώφθαλμον.

λαγώφθαλμος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἰατρ. ὁ ἔχων ἐλαττωματικὸν τὸ ἄνω βλέφαρον καὶ μὴ δυνάμενος ὡς ἐκ τούτου ὅταν κοιμᾶται νὰ καλύψῃ τὸν βολβὸν : Δημοσθ.'Οφθ.π.'Αετ.7,75, Γαλ.14,681, Παῦλ.Αἰγ.6,10· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. λαγώφθαλμον ἡ λαγοφθαλμία βλ.λ. : Γαλ.19,439· ‖ δ.τ. **λαγωόφθαλμος** : Εὐστ.812,2.

λαγωφόνος (ὁ) ὁ λαγωοφόνος βλ.λ.

λαγωχειλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. δυσμορφία τοῦ ἄνω χείλους συνισταμένη **εἰς** σχισμὴν ἐκτεινομένην ἀπὸ τῆς ρινὸς μέχρι τοῦ ἄκρου τούτου.

λαγώχειλος-ους (τό) μτγν. κ. νεώτ. λαγωχειλία βλ.λ. : Γαλ.14,681· ‖ νεώτ. κ. ὡς ἐπίθ. **-ος-ον** ὁ ἔχων λαγωχειλίαν· ὁμ. νεώτ. ζωολ. **λαγώχειλα** (τά) χαρακτηρισμὸς ζώων, ὧν τὰ χείλη ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ τοῦ λαγωοῦ· **2)** νεώτ. τὸ τὴν δυσμορφίαν ταύτην παρουσιάζον χεῖλος· **3)** ὁμ. νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων **καραβιδῶν** ἐντόμων· **4)** νεώτ. βοταν. γένος **βετονιδῶν** φυτῶν.

λαγώχειρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κεραμβυκιδῶν.**

λαδάδικο (τό) δημ. ἐργοστάσιον παραγωγῆς ἐλαίου, ἐλαιοτριβεῖον, ἐλαιουργεῖον· **2)** κατάστημα πωλήσεως ἐλαίου.

λαδάκονο (τό) δημ. ἀκόνη χριομένη δι' ἐλαίου διὰ τὴν ἀκόνησιν ἐργαλείων, ἐλαιακόνη βλ.λ.

λαδανιά (ἡ) ἢ λάδανο (τό) δημ. ὀνομασία τοῦ φυτοῦ κίστος ὁ κρητικός.

λάδανον (τό) κ. νεώτ. κ. **λήδανον** κόμμι τοῦ θάμνου λήδου βλ.λ., εἶδος ἀρωματικῆς ρητίνης : Ἡρ.3,112 **τὸ δὲ λήδανον, τὸ καλέουσι Ἀράβιοι λάδανον**· ‖ νεώτ. χημ. κολλῶδες ἔκκριμα τῶν ὀδενοειδῶν τριχῶν κίστου τοῦ λαδανοφόρου ἢ κ. τοῦ κρητικοῦ.

λάδας Ἡσ. «ἔλαφος νεβρίας».

λαδᾶς (ὁ), θηλ. λαδοῦ δημ. παραγωγὸς ἢ ἔμπορος ἐλαίου· ‖ ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν δι' ἀφθόνου ἐλαίου ἄρτυσιν τῶν ἐδεσμάτων.

λαδεμπορία (ἡ) νεώτ. ἐμπόριον ἐλαίου.

λαδέμπορος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἔμπορος ἐλαίου, ὁ μεγάλας ποσότητας ἐλαίου ἀγοράζων ἐκ τοῦ τόπου τῆς παραγωγῆς κ. μεταφέρων αὐτὸ εἰς ἄλλους τόπους, λαδᾶς.

λαδερό (τό) δημ. δοχεῖον ἐλαίου κυρίως διὰ μαγειρικὴν ἢ ἐπιτραπέζιον χρῆσιν, λαδικό, ροΐ βλ.λ.· ‖ δοχεῖον διὰ τὸ πρὸς λίπανσιν τῶν μηχανῶν ἔλαιον, λαδωτήρι.

λαδερός-ή-ό δημ. ἐλαιώδης· ‖ ἐλαιόχρους, λαδύς· ‖ λιπαρός : **ἔχει λαδερὰ χέρια**· **2)** ἐπὶ φαγητῶν, ὁ παρεσκευασμένος δι' ἐλαίου κ. οὐχὶ διὰ βουτύρου, νηστήσιμος· **3)** τὸ οὐδ. **λαδερὸ** ὡς οὐσ. βλ.λ.

λάδι (τό) (ἐλάδιον) δημ. προϊὸν τοῦ καρποῦ τῆς ἐλαίας, ἔλαιον· **2)** πᾶσα ἐλαιώδης φυτική, ζωϊκὴ ἢ ὀρυκτὴ ὕλη· **3)** **ἅγιο λάδι** τὸ ἅγιον μύρον· ‖ **ἅγια λάδια** τὸ εὐχέλαιον· **4)** μτφ. ἐν φρ. **βάζω λάδι** βαπτίζω· ‖ **βγάζω τὸ λάδι του** τὸν ἐκμυζῶ· ‖ **βγάζει καὶ ἀπὸ τὴν πέτρα λάδι** ἐπὶ δραστηρίου κ. ἱκανοῦ ἀνθρώπου· ‖ **βγῆκε λάδι** κατώρθωσε ν' ἀποδείξῃ ἑαυτὸν ἀθῷον· ‖ **ἡ θάλασσα εἶναι λάδι** χαρακτηρισμὸς τῆς ἀπολύτου γαλήνης τῆς θαλάσσης.

λαδιά (ἡ) δημ. κηλὶς ἐξ ἐλαίου ἢ ἄλλης λιπαρᾶς οὐσίας· **2)** ἡ παραγωγή, ἡ ἐσοδεία ἐλαίου : **εἴχαμε φέτος καλὴ λαδιά.**

λαδικό (τό) δημ. ἐλαιοδοχεῖον, λαδερό· **2)** μτφ. γραῖα κακολόγος, φλύαρος κ. ραδιοῦργος : **αὐτὸ τὸ λαδικὸ ἔβανε λόγια.**

λαδίλα (ἡ) δημ. ὀσμὴ ἐλαίου **τὸ κελλάρι μυρίζει λαδίλας.**

λαδινικὴ διάλεκτος (ἡ) νεώτ. γλωσσικὸν ἰδίωμα τῆς ραιτορρωμανικῆς γλώσσης.

λαδίνιος βαθμίς (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ νεωτέρα τῶν γεωλογικῶν βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ μέση τριάσιος ἀλπινικὴ ὑποδιάπλασις στρωμάτων.

λαδοκούμαρο (τό) δημ. πήλινον ἐλαιοδοχεῖον μικρᾶς χωρητικότητος, κουμάρι τοῦ λαδιοῦ· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου πονηροῦ κ. διαβλητικοῦ : **ξέρεις τί λαδοκούμαρο εἶν' αὐτός; ὅπου κι ἂν τὸν ἀγγίξῃς λερώνεσαι.**

λαδοίατο Ἡσ. «λαμβάνοιτο».

λάδομαι Ἡσ. «γνώμην τίθεμαι».

λαδομπογιά (ἡ) δημ. πυκνὴ βαφὴ παρεσκευασμένη μετὰ λινελαίου, ἐλαιόχρωμα· ‖ δθ. **λαδομπογιαντίζω** ἀμτβ. βάφω δι' ἐλαιοχρώματος.

λαδόμυλος (ὁ) δημ. ἐλαιοτριβεῖον.

λαδόξιδο (τό) δημ. κρᾶμα ἐλαίου κ. ὄξους.

λαδόπαν(ν)ο (τό) δημ. ὀθόνη δι' ἧς περιβάλλεται τὸ βρέφος μετὰ τὸ δι' ἐλαίου χρῖσμα κατὰ τὴν βάπτισιν.
λαδοπίθαρο (τό) δημ. πίθος χρησιμοποιούμενος δι' ἐναποθήκευσιν ἐλαίου.
λᾶδος δ.τ. τοῦ λῆδος βλ.λ.
λαδόχαρτο (τό) δημ. διαφανὴς χάρτης δι' ἀντιγραφικὰς ἐργασίας, παρεσκευασμένος διὰ λεπτοῦ ἐπιστρώματος ἐλαίου κ. τερεβινθίνης· ‖ ἀδιάβροχος χάρτης.
λαδόψωμο (τό) δημ. ἄρτος ἐπαλειφθεὶς δι' ἐλαίου, ἡ κατ' ἐξοχὴν πτωχικὴ τροφή.
λαδρέω ταχέως καὶ εἰς μεγάλην ποσότητα ρέω : Σώφρ.135 **λαδρέοντι τοὶ μυκτῆρες.**
λαδωγενής-οῦς-ές Ἡσ. «ἡ Ἀφροδίτη, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμῷ Λάδωνι ἐγεννήθη».
λάδωμα-ατος (τό) δημ. ἐπάλειψις ἢ ἐπίχρισις δι' ἐλαίου· ‖ ἐμβάπτισις ἐντὸς ἐλαίου : **τὸ λάδωμα τῆς μηχανῆς.**
λαδωνίς-ίδος (ἡ) μτγν. δάφνη : Γολ.12,426.
λαδώνω δημ., ἀόρ. (ἐ)λάδωσα, παθ. ἀόρ. λαδώθηκα, παθ. παρακ. **λαδωμένος**, δι' ἐλαίου ἐπαλείφω ἢ ἐπιχρίω τι· ‖ κηλιδῶ δι' ἐλαίου ἢ δι' ἄλλης λιπαρᾶς οὐσίας : **πρόσεξε μὴ μὲ λαδώσῃς·** **2)** ἐπαλείφω διὰ τοῦ ἁγίου μύρου, βαπτίζω : **βαφτισμένος, λαδωμένος** (ἢ μυρωμένος), **τοῦ θεοῦ παραδομένος· 3)** μτφ. δωροδοκῶ ἢ φιλοδωρῶ τινα διὰ τὴν διεκπεραίωσιν ὑποθέσεώς μου· **4)** κλέπτω ἐπιτηδείως, σουφρώνω : ἀπὸ ποιὸν **τὸ λάδωσες τὸ δακτυλίδι;**
λαδωτήρι (τό) δημ. δοχεῖον ἐλαίου πρὸς λίπανσιν μηχανῶν.
λαεδός (ὁ) ἄγνωστόν τι πτηνόν : Ἀριστλ.ΖΙ 610a,9 **ὁ μὲν κελεὸς παρὰ ποταμὸν οἰκεῖ καὶ λόχμας, ὁ δὲ λαεδὸς πέτρας καὶ ὄρη.**
λαεντιάριος Ἡσ. «λιθοξόος».
λαεργής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐκ λίθου εἰργασμένος : Νίκ.Θηρ.708.
λαέρκινον (τό) μτγν. ὄνομα τοῦ φυτοῦ καρπησίου ἐν Σίδῃ τῆς Παμφυλίας : Γαλ.14,72.
λαέρτης (ὁ) μτγν. εἶδος μύρμηκος ἢ σφηκός θανατηφόρου : Αἰλ.ΖΙ 10,42.
λαζάνια (τά) δημ. ζυμαρικὸν ἀνάλογον πρὸς τὰ μακαρόνια, διαφέρον μόνον κατὰ τὸ σχῆμα, ὅπερ εἶναι ὡς πεπλατυσμένη ταινία.
λαζαρέττο (τό) δημ. τὸ λοιμοκαθαρτήριον.
λαζαρικά (τά) δημ. ᾄσματα ᾀδόμενα ὑπὸ παίδων περιερχομένων τὰς οἰκίας κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου.
λαζαρίνα (ἡ) δημ. τυφέκιον ἐμπροσθογεμές, παλαιότερον συνήθ. ἐν Κρήτῃ.
λάζαρος (ὁ) δημ. λείψανον, νεκρός.
λαζαρῶ-όω μσν., δημ. **λαζαρώνω** σαβανώνω πρὸς ταφήν : Διγεν.'Ακρ.4619 **καὶ τότε λαζαρώσοντες αὐτοὺς εὐτρεπεστάτως.**
λαζάρωμα-ατος (τό) μσν. ἐντάφιον ἔνδυμα, σάβανον : Τριῴδ. ἐν τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου.
λαζίνης Ἡσ. «χαραδρίας, καλλαρίας ἰχθῦς».
λάζομαι ἀποθ.ἐπ. Ιων.κ.-υμαι ἀντὶ τοῦ λαμβάνω· ἐν χρ. π. Ὀμ. μόνον γ' ἐν. παρατ. **(ἐ)λάζετο** κ. γ' πληθ. εὐκτ. **λαζοίατο**, δωρ. προστ. **λάσδεο** κ. **λάζευ** (τὸ ἐνεργ. λάζω λ. ἀχαϊκή, κτ. ΑΒ 1095), λαμβάνω, δράττομαι : Ἰλ.Β 418 **ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν,** αὐτ.Ε 840 **λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία,** αὐτ.Θ 389, αὐτ.Π 734, Θεόκρ.8,84, αὐτ.15,21 **τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ·** ‖ κ. μτφ. : Ἰλ.Δ 357 **πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον,** Ὀδ.Ν 254· ‖ ὁμ. κ. ἐν τῷ Ιων. πεζ. λόγ. : Ἱππ.Τόπ.Ἄνθρ.1 **πεφυκὸς νόσους· λάζεσθαι,** αὐτ.Νούσ.2,20 **ὀδύνη λάζεται τὸν ἐγκέφαλον· 2)** δέχομαί τι προσφερόμενον : Ἐπιγρ. **λαζόμενος τῶν θυομένων πάντων τὰ δέρματα.**

λάζος (ὁ) δημ. ἐγχειρίδιον συμπτυσσόμενον εἰς τὴν λαβήν, μάχαιρα, εἶδος σουγιᾶ.
λαζότρατα (ἡ) δημ. πλοιάριον ἁλιείας, εἶδος τράτας π. Λαζοῖς κ. γεν. εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ.108 **τσιγγανοταξιδεύοντας μὲ κάποια σκυλλοπνίχτρα λαζότρατα.**
λαζούλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν φωσφορικὸν ἅλας τοῦ μαγνησίου, σιδήρου καὶ ἀργιλλίου.
λαζούρι(ον) (τό) μσν., νεώτ. κ. δημ. λίθος κυανόχρους, ὅθεν τὸ κυανοῦν χρῶμα (lapis lazuli) : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.261· **2)** νεώτ.κ.δημ. νῆμα ἀνεξιτήλως κεχρωματισμένον κυανοῦν.
λαζουρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πυριτικὸν ἅλας, ὁ σάπφειρος π. ἀρχαίοις.
λάζυμαι ἐπ. Ιων. δ. τ. τοῦ λάζομαι βλ.λ. : Ὕμν. Ἑρμ.316 **ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο . . Ἑρμῆν,** Ἱππ.Γυν.1,10 **λάζυται τὴν γονήν,** Ἀρέτ.Χρον.Παθ.2,13· ‖ μτφ.: Ἱππ.Νούσ.2,72 **φόβος . . λάζυται,** Ἀρετ.Χρον.Παθ. 2,12· ‖ ὁ τ. οὗτος μ. εἶναι ἐν χρ. π. τῶν τραγικῶν κ. τῶν κωμικῶν (πλὴν ἐν Εὐρ.Ὀρ.452 **ἀντιλάζει**) : Εὐρ.Μήδ.956 **λάζυσθε φερνὰς τάσδε εἰς χεῖρας,** αὐτ.Βάκχ.503, αὐτ.Ἡρ.943, Ἀριστφ.Λυσ. 209 **λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος.**
λάζω μτγν. λακτίζω : Λυκόφρ.137 **λάξας τράπεζαν· 2)** Ἡσ. «λάζειν· ἐξυβρίζειν».
λάη Κύρ. «ὀφθαλμοί».
λαήνι (τό) δημ. τὸ λαγύνιον βλ.λ.
λάθα (ἡ) δωρ. τ. τοῦ λήθη βλ.λ.
λαθάνεμος-ον δωρ. τ. ἀντὶ ληθάνεμος, ὁ διαφεύγων τὸν ἄνεμον, ὁ μὴ ἔχων ἄνεμον, ἤρεμος, γαλήνιος : Σιμων.12,3 **λαθάνεμος ὥρα.**
λάθαργος (ὁ) μτγν. ξύσμα δέρματος : Νίκ.Θηρ. 423· **2)** Ἡσ. «σκώληξ» **3)** λαίθαργος βλ.λ.
λαθασμός (ὁ) Ἡσ. «λήθη».
λάθεμα-ατος (τό) δημ. λάθος, σφάλμα, ἁμάρτημα, παράπτωμα.
λαθεύω δημ., ἀόρ. **λάθεψα** κ. παθ. **λαθεύτηκα**, παθ.μτχ. **λαθεμένος**, μτβ. διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, ξεφεύγω : **δὲν πρόσεξα καὶ μοῦ λάθεψε· 2)** κάμνω τινὰ νὰ περιπέσῃ εἰς σφάλμα, εἰς λάθος : **μοῦ μίλησες στὸ μέτρημα καὶ μὲ λάθεψες· 3)** ἀμτβ. διαπράττω σφάλμα, κάμνω λάθος, ἀπατῶμαι, πλανῶμαι : **λάθεψα στοὺς λογαριασμούς μου.**
λαθῆβας Ἡσ. «γέροντας».
λάθησις-εως (ἡ) μσν. τὸ λανθάνειν, τὸ λησμονεῖν : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.71,5.
λαθητικός-ή-όν ὁ διαφεύγων, ὁ δυνάμενος νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, ὁ μένων εὐκόλως ἀποκεκρυμμένος : Ἀριστλ.Ρητ.1377a,21.
λαθικηδής-οῦς-ές (λανθάνω-κῆδος), δωρ. τ. **λαθικάδης** (Ἀλκ.41,3) ὁ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τας φροντίδας, ὁ καταπαύων τοὺς πόνους, ὁ πραϋντικός, παυσίλυπος, παυσίπονος : Ἰλ.Χ 83 **εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,** Ἀλκ.41,3 **οἶνον λαθικαδέα,** Ἐπιγρ. **λαθικηδὴς Διόνυσος,** Ἐπ. Ἀλ.Ἀδ.8,10, ΑΠ 9,524,12, Πλούτ.Ἠθ.2,657D, ΑΠλ. 4,273 **λαθικηδὴς τέχνης ἰδμοσύνη.**
λαθίνοστος-ον (ὁ) Ἡσ. «ὁ βραδύνων ἐπανελθεῖν».
λαθιπήμων-ονος-ον ὁ ἀποδιώκων τὴν θλῖψιν, πιθ. γρ. ἀντὶ λυσιπήμων βλ.λ. : Ὀρφ.Ἀργ.2,11.
λαθίποινος-ον Ἡσ. ὁ λησμονῶν τὴν ἐκδίκησιν.
λαθίπονος-ον (λήθη) ὁ λησμονῶν τοὺς κόπους, τὴν λύπην : Σοφ.Αἰ.711 **ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν·** ‖ ὁ ἐλεύθερος, ὁ ἀπηλλαγμένος λύπης : αὐτ. Τρ.1021 **λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον.**
λαθιπορφυρίς-ίδος (ἡ) πτηνὸν ἐν τῷ σκότει διαιτώμενον, πορφυρὶς βλ.λ. : Ἴβυκ.8.
λαθίφθογγος-ον (λανθάνω-φθόγγος) ἐπ. ὁ κάμνων νὰ λησμονῇ τὴν ζωήν, ὁ ποιῶν τινα ἄλαλον,

ἐπίθ. τοῦ θανάτου : Ἡσίοδ.Α 131 **οἰστοὶ ῥιγηλοί, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.**

λαθιφροσύνη (ἡ) μτγν. λησμοσύνη, μωρία : Ἀπολλ.Ρ 4,356.

λαθίφρων-ονος-ον Ἡσ. ἐπιλήσμων, ἄφρων.

λάθος-ους (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., πληθ. δημ. λάθια (τὰ) τὸ διαφεύγειν τὴν προσοχήν τινος : Ἀστράμφ.Χρησμ.89.7Η **εἰ λάθος ἔσται μου τῷ δρασμῷ·** **2)** μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λανθάνειν, ἀποτυχία εἰς τὴν ἐκτίμησιν πράγματός τινος, ἀστοχία, ἀπροσεξία, σφάλμο, πλάνη, ἔλλειψις, παράλειψις : Ἐρωτόκρ.2,1278 **νὰ μὴ γενῇ ἀζιγανιὰ καὶ λάθος σὲ κιανένα, - ἐγὼ ἔχω λάθος, - ἔγινε λάθος, - λάθος συντακτικόν, - κατὰ λάθος, - ἐκ λάθους,** Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ. 126 **ξεκινημένοι ἀπὸ λογῆς ἀνεμυαλιὲς καὶ λάθια,** φρ. **τὰ λάθη εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.**

λᾶθος-εος (τὸ) μτγν. δωρ. τ. τοῦ λῆθος, λήθη, λησμοσύνη : Θεόκρ.23,24 **ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.**

λαθοσύνα (ἡ) ποι. δωρ. τ. τοῦ λήθη : Εὐρ.ΙΤ 1279 **ἀπὸ δὲ λαθοσύναν νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν.**

λαθουράτος-η-ο δημ. βλ.λ. λαθουρός.

λαθοῦρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ ἥμερος βλ.λ., ὁ καρπὸς τούτου, ὁ ἀρακάς, ἡ φάβα.

λαθουρός-ή-ό δημ. κ. **λαθουράτος** ὁ φέρων λευκὰ καὶ ὑπομέλανα στίγματα, λευκόφαιος : δ.τραγ. **ποῦ εἶν' τ' ἀλεύρι, ποῦ εἶν' τ' ἀλάτι, ποῦ εἶν' ἡ κόττα ἡ λαθουράτη;**

λάθρα Ἡσ. «αἱ δίκαι».

λάθρα κ. **λάθρᾳ** (λανθάνω) ἐπίρρ. κ. νεώτ., δωρ. τ. **λάθρῃ** βλ.λ., κρυφίως, μυστικῶς, χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός : Σοφ.ΟΤ 618 **ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρᾳ χωρῇ,** αὐτ.787, Πλάτ.Συμπ.182D **ἐνθυμηθέντι γὰρ ὅτι λέγεται κάλλιον τὰ φανερῶς ἐρᾶν τοῦ λάθρᾳ,** Ξεν.ΚΠ 7,4,4 **λάθρᾳ ἑκατέρων νύκτα συνέθετο τὴν αὐτήν,** ΚΔ Ματθ.1,19 **ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν, - διέφυγε λάθρα εἰς τὸ ἐξωτερικόν·** ‖ δ. τ. **λάθρᾶ** : Εὐρ. ἀπ.1132,28.

λαθράδαν ἐπίρρ. κατὰ τρόπον λαθραῖον, λάθρα : Κόριvν.1,13.

λαθραία (ἡ) νεώτ. βοτ. γένος **ὀροβακχοειδῶν** φυτῶν.

λαθραιογαμήσας μσν. κ. **λαθρογαμήσας** ὁ λάθρα γάμον συνάψας, ὁ λαθραῖον γάμον τελέσας : Βαλσ. κ. Ἀριστην.Συντ.Καν.2,358, αὐτ.2,426.

λαθραιόκοιτος (ὁ) μτγν. μοιχός : Βέττ.Βάλ.75,16.

λαθραιοπραγῶ-έω μτγν. κάμνω πράξεις μυστικάς, ἔχω σχέσεις μυστικάς, ἐνεργῶ κρυφίως : Φιλόδ.Παρρ.200.

λαθραῖος-ο(ν) κ. **-α-ον** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μυστικός, ὁ κρύφιος, ὁ κλοπιμαῖος, ὁ ἀπό τινος κεκρυμμένος : Αἰσχ.Ἀγ.1230 **δίκην ἄτης λαθραίου,** Σοφ.Τρ.377 **τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον,** αὐτ.384, Ἀριστλ.ΗΝικ.1131a,6, Εὐρ. Ἴων 45 **ἐθαύμασ' εἴ τις . . τλαίη κόρη λαθραῖον ὠδῖνα,** Ἀνδοκ.4,15 **ἀλλὰ καὶ λαθραῖον θάνατον ἐπεβούλευσε Καλλίᾳ,** Εὔβουλ.67,8,Λυκόφρ.1198· ‖ κ. συγκρ. : Πλάτ.Νόμ.781Α **ἀλλ' ὃ καὶ ἄλλως γένος ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων λαθραιότερον μᾶλλον καὶ ἐπικλοπώτερον ἔφυ, - λαθραῖον ἐμπόρευμα, - λαθραῖος γάμος·** ‖ δημ. εἰδ. ἐπὶ καπνοῦ ἀπολ. : **τὸν ἔπιασαν μὲ λαθραῖο.**

λαθραιότης-ητος (ἡ) μτγν. μυστικότης, τὸ ἀπόκρυφον : Προκ.Ἀνέκδ.49.

λαθραίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κρυφίως, μυστικῶς, λάθρα : Αἰσχ.Ἀγ.1077 **κοὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραίως εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας,** Εὐρ.Ἠλ.26 **μὴ τῳ λαθραίως τέκνα γενναίως τέκοι,** Ἀντιφ.1,28 **ὡς μάλιστα δύνανται λαθραιότατα·** ἐν ἀγνοίᾳ : Ἀλκίφρ.3,27 **λαθραίως τῆς μητρός·** **2)** ἀθελήτως, ἀκουσίως : Ἱππ.Κῳακ.136 **οὖρα . . προϊόντα λαθραίως·** ‖ ἄνευ προφανοῦς αἰτίας : αὐτ.Προρρ.1,128 **λαθραίως τελευτῶσι.**

λαθρακάζων Ἡσ. «χαλιναγωγῶν».

λαθρακιάζω δημ. ἀμτβ. ἐπὶ ξύλων, σήπομαι· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καταβάλλομαι, ἀπισχναίνομαι, ἀδυνατίζω εἰς μέγιστον βαθμόν.

λαθράκιασμα (τό) ἐπὶ ξύλου, ἡ σῆψις· **2)** ἐπὶ προσ., ἄκρα κατάπτωσις σωματική, ἐξάντλησις.

λαθραλιεία (ἡ) νεώτ. ἁλιεία λάθρα, παρὰ τὸν νόμον γινομένη.

λαθρεμπόρευμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐμπόρευμα λαθραίως εἰσαγόμενον ἢ ἐξαγόμενον, δημ. κοντραμπάντο· ‖ ἀντικείμενον προερχόμενον ἐκ λαθρεμπορίου.

λαθρεμπορία (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ λαθρεμπορίου, λαθραία εἰσαγωγὴ ἢ ἐξαγωγὴ ἐμπορευμάτων πρὸς ἀποφυγὴν καταβολῆς τελωνιακῶν δασμῶν.

λαθρεμπορικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς λαθρέμπορον, ὁ ἐκ λαθρεμπορίου προερχόμενος, ὁ πρὸς λαθρεμπορίαν χρησιμοποιηθεὶς ἢ χρησιμοποιούμενος . **λ- λέμβος-πλοῖον.**

λαθρεμπόριο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐν ἀγνοίᾳ ἢ δι' ἐξαπατήσεως τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν κ. κατὰ παράβασιν τῶν κειμένων νόμων διεξαγόμενον ἐμπόριον, κοντραμπάντο.

λαθρέμπορος (ὁ) νεώτ. ὁ διεξάγων λαθρεμπόριον, κοντραμπατζής.

λαθρεπίβουλος (ὁ) μτγν. ὁ μηχανορραφῶν, ὁ σκευωρῶν κρυφίως : Βέττ.Βάλ.10,30.

λάθρη ἐπίρρ. δωρ. τ. τοῦ λάθρα βλ.λ., κρυφίως ἐν ἀναφ. πρὸς παρανόμους ἢ κρυφίους ἔρωτας : Ἰλ.Β 515 **ὃ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ·** **2)** ὑπούλως, προδοτικῶς : αὐτ.Ρ 80 **ἐμὲ λάθρῃ κτείναντες·** **3)** ἀνεπαισθήτως, ἐλαφρῶς : Ἰλ.Τ 165 **ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται·** **4)** μτ. γενικ. ἐν ἀγνοίᾳ τινός : Ἰλ.Ε 269 **λάθρῃ Λαομέδοντος,** Ἡρ.8,112 **χρήματα παρὰ νησιωτέων ἐκτᾶτο λάθρῃ τῶν ἄλλων στρατηγῶν. .**

λαθρηδά ἐπίρρ. μτγν. λάθρα, κρυφίως : Λουκ. Μὴ Πιστ.Διαβ.21 **οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες καὶ πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας.**

λαθρηδόν ἐπίρρ. λάθρα : ΑΠ 7,202.

λαθρίδιος-α-ον κ. **-ος-ον** λάθριος βλ.λ., λαθραῖος : Ὀρφ.Ἀργ.888,Βέττ.Βάλ.16,6, Λουκ.Δὶς Κατ. 833 **καὶ τὸ δῆγμα λαθρίδιον·** ‖ ἐπίρρ.**-ίως** : ΑΠ 5,126 **πείσας αὐτὴν λαθριδίως εἶχον ἐπὶ κλισίῃ.**

λαθριμαῖος-ον μτγν. κ. νεώτ. λάθριος, λαθραῖος : Βέττ.Βάλ.117,26· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων **σταφυλινιδῶν** ἐντόμων.

λάθριος-ον κ. **-α-ον** δ. τ. τοῦ λαθραῖος βλ.λ., ἀπόκρυφος, μυστικός : Σοφ.Ἰχν.66 **κλέμματα λάθρια,** Πλάτ.Κωμ.3 **λάθριοι ἐρετμοί,** Μεν.535,7, Βίων 2,6 **λάθρια Πηλεΐδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν,** Ἐπιγρ. **λάθριος γαμέτης·** ‖ οὐδ. πληθ. λάθρια ὡς ἐπίρρ. : αὐτ.Δῆλ.241 **καὶ γαμέοισθε λάθρια καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα·** ‖ οὐσ. θηλ. **λαθρίη** (ἡ) ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης : ΑΠ 6,30 **Λαθρίη, δέξο Λεωνίδεω φαιστὰ τε πιήενta.**

λαθρόβιος-ον νεώτ. ὁ ἐν κρυπτῷ, ὁ κατὰ τρόπον διαφεύγοντα τὴν κοινὴν προσοχὴν ζῶν· **2)** ὁ μὴ ἀσκῶν ἀνεγνωρισμένον ἢ φανερὸν ἐπάγγελμα· ‖ δθ. ὁ ἐξ ὑπόπτων πόρων ἀποζῶν.

λαθροβίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ λαθροβίου βλ.λ.· **2)** βιολ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ σπέρματα ἢ ὄργανα φυτῶν τινων φαίνονται ἐστερημένα ζωῆς, ἀναμένοντα εὐνοϊκὰς συνθήκας πρὸς ἔκφυσιν, βλάστησιν.

λαθροβόλος-ον μτγν. ὁ κρυφίως ρίπτων, ὁ λαθροίως βάλλων, πλήττων : ΑΠ 9,824 **ἰξευταὶ . λαθροβόλῳ δόνακι.**

λαθροβοσκή (ἡ) νεώτ. βόσκησις ἄνευ ἀδείας τῆς δασικῆς ἀρχῆς.
λαθρογαμία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν κρυπτῷ συναπτόμενος, ὁ λαθραῖος, ὁ παρὰ τοὺς νενομισμένους τύπους τελεσθεὶς γάμος : Καν. τῆς ἐν Λαοδ.Συνόδου.
λαθρόγαμος (ὁ) νεώτ. ὁ τελέσας λαθραῖον γάμον, ὁ παρανόμως νυμφευθείς.
λαθροδάκνης (ὁ) μτγν. ὁ κρυφίως, ὑπούλως δάκνων : ΑΠ 11,322 **λαθροδάκναι κόριες** (σκωπτ ἐπὶ τῶν γραμματικῶν).
λαθροδήκτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ λάθρα, ὑπούλως δάκνων, λοθροδάκνης, κρυφοδαγκανιάρης : Φρύν.Σοφ.Παρ.87Β Ἰγνάτ.Θεοφ.220 **κύνες λυσσῶντες, λαθροδῆκται·** 2) νεώτ. ζωολ. γένος θηριιδῶν ἀραχνῶν.
λαθροδιδασκαλῶ-έω μτγν. διδάσκω κρυφίως: Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.4,11.
λαθροθήρας (ὁ) νεώτ. ὁ λάθρα θηρεύων, ὁ παρανόμως κυνηγῶν ἀπηγορευμένα θηράματα, εἴτε εἰς περιοχὴν ἢ εἰς περίοδον ἀπηγορευμένην.
λαθροθηρία (ἡ) τὸ κυνηγετεῖν ἄνευ τῆς πρὸς θήραν ἀδείας, τὸ παράνομον κυνήγιον ‖ νομ. τὸ ἀδίκημα τοῦ λαθροθηρεῖν.
λαθροθηρῶ-έω ἀμτβ. νεώτ. θηρεύω, κυνηγῶ κρυφίως εἰς ξένον τόπον, ἢ ἄνευ ἀδείας ἢ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ θήρα.
λαθροκοιτία (ἡ) μσν. κλεφιγαμία: Τζέτζ.Χιλ.1,527.
λαθροκοιτῶ-έω μσν. κρυφίως εὐνάζομαί τινι, μετά τινος, κλεφιγαμῶ : Τζέτζ.Χιλ.1,441.
λαθρόνυμφος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ λαθραίως νυμφευθείς, ὁ κρυφίως συνεζευγμένος, λαθρόγαμος : Λυκόφρ.320.
λαθροπῖνος-ον μτγν. ὁ λάθρα, ὁ κρυφίως πίνων : Ρητόρ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,216,1.
λαθροπόδης (ὁ) μτγν. ὁ λάθρα, κρυφίως, περιπατῶν, ἕρπων : ΑΠ 9,409.
λαθροπορῶ-έω μσν. κρυφίως βαίνω, βαδίζω χωρὶς νὰ γίνωμαι ἀντιληπτός· ‖ λάθρα διαβαίνω: Στέφ.Διάκ. ἐν Mi.100,1125.
λαθροϋλοτομία (ἡ) νεώτ. ὑλοτομία ἄνευ ἀδείας τῆς δασικῆς ἀρχῆς, ἡ κατὰ παράβασιν τῶν περὶ δασῶν νόμων ὑλοτομία, παράνομος ὑλοτομία.
λαθροῦν Κύρ. «βλάπτειν».
λαθροφαγία (ἡ) μσν. τὸ λάθρα τρώγειν : Εὐστ. Πον.219,38.
λαθροφάγος-ον ὁ λάθρο, κρυφίως ἐσθίων : Ἡσ. ἐν λ. ζοπαδασπίδας, ζοφοδερκίας.
λαθροφαγῶ-έω ἐσθίω λαθραίως : Μεταγ.15.
λαθροφονευτής (ὁ) μτγν. ὁ λαθραίως φονεύων, δολοφόνος : ΨΧρυσ.9,860Α.
λαθροχειρία (ἡ) νεώτ. λαθραία ἀφαίρεσις πράγματός τινος, ὑπεξαίρεσις, ὑποκλοπή, σούφρωμα.
λαθροχειρίζω νεώτ.- ἀσκῶ, κάμνω λαθροχειρίαν, ἀφαιρῶ κρυφίως, ὑπεξαιρῶ, κλέπτω ἐπιτηδείως, σουφρώνω.
λαθύρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λάθυρος βλ.λ. ὁ ἥμερος.
λαθυρίς-ίδος (ἡ) μτγν. εὐφορβία βλ.λ. ἡ λαθυρίς : Διοσκ.4,166, Γαλ.12,56,αὐτ.14,208.
λαθυρισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. χρονία δηλητηρίασις ἐκ τῆς αυχνῆς βρώσεως λαθύρου.
λάθυρος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος ὀσπρίου, βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἑλλοβοκάρπων**, λαθούρι : Ἀναξανδρ.41,43."Αλεξ.162,12 **ἡ σύνταξις τοῦ βίου ἐστὶν κύαμος θέρμος γογγυλὶς ὦχρος λάθυρος φηγός,** Θεόφρ.Φ 8,3,1, Πλούτ.Ἠθ.286Ε· ‖ ἑτερογεν. πλ. **λάθυρα** (τὰ)· Βάβρ.74,6.
λαί Ἡσ. «ἐπὶ τῆς αἰσχρουργίας», Φώτ.
λαι- ἀχώριστον προθετικὸν μόριον μετ' ἐπιτατικῆς σημ. κ. **λαισ-** (πρβλ. λα-) ἐν λαίμαργος, λαίσκαπρος λαίσποις κτλ.

λαία (ἡ) δωρ. τ. τοῦ λεία : Πίνδ.Ο 10,52 **στρατὸν λαίαν τε πόσαν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς σταθμᾶτο.**
λααί (οἱ) μτγν. λίθοι χρησιμεύοντες ὅπως διὰ τοῦ βάρους αὐτῶν τηροῦν τοὺς μίτους τῶν στημόνων εὐθεῖς ἐν τῷ ὀρθίῳ ἱστῷ (πρβλ. ἀγνύς) : Ἀριστλ.ΖΙ 717a,35, αὐτ.787b,26· ‖ ἐν τῷ ἑν. λίθος πρὸς κίνησιν αὐτομάτου : Ἥρων Αὐτομ.2,8· ‖ εὕρηται κ. κτ. ἑν. **λέα** (ἡ) ἐν ΕΜ 558.57 κ. **λεία** ἐν Ἥρων Αὐτομ.2,8, αὐτ.Πνευμ.2,27· ὀνομ. πληθ. **λεῖαι** ἐν Γαλ.4,564,Πολυδ.7,36· κ. αἰτ. πληθ. **λεάς**· Ἡσ.
λαῖθα Ἡσ. «ἀσπίς, τρίβων, πέλτη».
λαϊβολία (ἡ) μσν. τὸ λιθοβολεῖν, λιθοβολισμός : π.Νικήτ.
λαϊβολῶ-έω μσν. ρίπτω λίθους κατά τινος, λιθοβολῶ : π.Νικήτ.
λαίγματα Ἡσ. «πέμματα, οἱ δὲ σπέρματα, ἱερὰ ἀπάργματα»· βλ. λαῖμα.
λᾶϊγξ-ιγγος (ἡ) ὑποκορ. τοῦ λᾶας, μικρὸς λίθος, λιθάρι : Ὀδ.Ε 433, αὐτ.Ζ 95 **ἧχι μάλιστα λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα·** ‖ μτγν. γεν. λίθος : Ἀπολλ.Ρ 1,402.
λαίδη (ἡ) νεώτ. τίτλος ἀγγλικὸς τιθέμενος πρὸ τοῦ ὀνόματος γυναικῶν, αἵτινες ἀνήκουν εἰς ὡρισμένας ἀριστοκρατικὰς τάξεις, θηλ. τοῦ λόρδος.
λαίδης Κύρ. «αἰχμαλωτός».
λαίδιον Ἡσ. «ἀριστερόν, εὐώνυμον».
λαΐδος-ους (τὸ) ἢ λᾴδος λῆδος βλ.λ.
λαιδρός-ά-όν μτγν. θρασύς, ἀνοιδής, ἀναίσχυντος : Καλλ.Αἴτ.3,1,4,Νίκ.Θηρ.689, αὐτ.Ἀλεξ.563,Μάξιμ.438.
λαίειν Ἡσ. «φθέγγεσθαι».
λαίθαργος-ον ποι. ὁ δάκνων κρυφίως, δηλ. ἄνευ ὑλακῆς, ὁ κρυφοδογκανιόρης, ἐπὶ κυνός : Σοφ.ἀπ.885 **σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ,** Ἀριστφ.Ἱππ.1068 **Αἰγεΐδη, φράσσαι κυναλώπεκα . . λαίθαργον ταχύπουν·** ‖ ὁ λαθραῖος : Τραγ.Ἀδέσπ.227 **λαιθάργῳ ποδί·** ‖ δ.τ. λάθαργος, ἐν Φρύν.Σοφ.Παρ.87Β κ. ληθ- ἐν Ἡσ.
λαιθαρύζειν Ἡσ. «λαμυρῶσαι, διαπράξασθαι».
λαικάζω, μέλλ. -άσομαι πορνεύω : Ἀριστφ.Ἱππ. 167 **βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις . . , ἐν πρυτανείῳ λαικάσεις,** αὐτ.Θεσμ.57· 2) τριτοπρ. ἐν χρ. ὡς λαϊκὴ ἔκφρασις ὑβριστική : Στράτ.Κωμ.1,36 **οὐχὶ λαικάσει ;**· 3) ἐξαπατῶ : Σουΐδ., ΕΜ 555,15.
λαικαλέος-α-ον μτγν. ὁ πόρνος, ὁ αἰσχρός : Λουκ.Λεξιφ.12 **βινητιῶν ἐκεῖνός γε καὶ λαικαλέος** (δ.γρ. ληκαλέος).
λαικάς-άδος (ἡ) μτγν. ἀ. λαικάστρια βλ.λ. : Ἀρισταίν.2,16.
λαικαστής (ὁ) πόρνος : Ἀριστφ.Ἀχ.79 **ἡμεῖς δὲ λαικαστάς γε καὶ καταπύγονας.**
λαικάστρια (ἡ) τὸ θηλ. τοῦ λαικαστής, πόρνη, αἰσχρὰ γυνή : Ἀριστφ.Ἀχ.529 **κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν,** αὐτ.537, Φερεκρ.149, Μέν.Περικ.235.
λαικάτη (ἡ) (λαός) Ἐπιγρ. συνέλευσις τοῦ λαοῦ ἐν δωρ. πόλεσι.
λαϊκεύω νεώτ. καθιστῶ, κάμνω τι λαϊκόν, συνηθέστ. ἐκλαϊκεύω.
λαϊκός-ή-ό(ν) (λαός) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ, ὁ οὐχὶ ἐξ ἐπιφανοῦς γένους, ὁ οὐχὶ ἐν ἀξιώματι, ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, ὁ ἰδιώτης : Πάπ.· ‖ εἰδ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἱερωμένος, ἀντίθ. κληρικός : Κλήμ.Ρωμ.1,40,Βαλσ. Πηδάλιον συνήθ. φρ. ἐκκλ. ποινῆς **εἰ δὲ λαϊκὸς ἀφοριζέσθω,** Ἰουστιν.Νεαρ.6,5, - ὁ **Αὐγουστῖνος τεσσαρακονταετὴς περίπου ἦτο ἀκόμη λαϊκός, -ἕξι λαϊκοὶ ταξιδεύαμε μαζὶ μ' ἄλλους τόσους παπάδες καὶ καλογέρους·** 2) ἐπὶ ἄρτου, ὁ κοινός, ὁ οὐχὶ ἐξαίρετος : Ἀκύλ.ΠΔ Κριτ.21,4· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἐπίπλων κ. ἄ. πραγμ.

χρηστικῶν, ὁ παρὰ τῷ κοινῷ λαῷ συνήθης, ὁ ἐν χρ. ὑπὸ τῶν πενεστέρων κοινωνικῶν τάξεων, δθ. ὁ εὐτελής : **φοροῦσε ὁλωσδιόλου λαϊκὰ ροῦχα ἀπὸ ντρίλιο, - λαϊκὰ κάδρα - κρεβάτια· 3)** ἐπὶ τόπου, ὁ ἐν ᾧ ὁ πολὺς λαὸς προσέρχεται, ὁ ἐν ᾧ γίνεται συνέλευσις τοῦ λαοῦ : Συμμ.ΠΔ Ἰεζ.48,15· **4)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, ὀργανώσεων, ἱδρυμάτων, ὁ διὰ τὸν λαὸν ἐν συνόλῳ κ. ἰδ. ὁ διὰ τὰς πτωχοτέρας τοῦ λαοῦ τάξεις : **λαϊκαὶ ἀγοραὶ** (ὑπαίθριοι συνήθ. ἑβδομαδιαῖαι ἐν πόλεσιν ἀγοραὶ ἐδωδίμων κ. ἄ. εἰδῶν, ἐν οἷς ἐν ἐλευθέρῳ συναγωνισμῷ, ὁθ. εἰς χαμηλὰς τιμὰς πωλοῦνται προϊόντα καὶ ἐμπορεύματα), **- λαϊκὰ πανεπιστήμια** (ἱδρύματα ἐκπαιδευτικὰ καὶ γεν. μορφωτικά, ἐν οἷς ἐπὶ δίωρον ἢ τρίωρον καθ' ἑσπέραν διδάσκονται πρακτικῶς κ. ἰδ. ἐπαγγελματικῶς νέοι ἄγαμοι καὶ ἔγγαμοι ἐργάται, ὑπάλληλοι, μικρέμποροι, γεωργοί, τεχνῖται, χωρὶς νὰ χρειάζωνται πρὸς τοῦτο πιστοποιητικὰ προηγουμένης φοιτήσεως, παρεχομένων εἰς αὐτοὺς συναφῶς καὶ θεωρητικῶν τινων γνώσεων, οἷον ἱστορικῶν, πολιτειακῶν, κοινωνικῆς οἰκονομίας κττ.), **- λαϊκὰ κέντρα** (τὰ διὰ τὸν κοινὸν λαὸν ἰδιωτικὰ ἱδρύματα ἀναφυχῆς, ἔχοντα εὐθηνὰς τιμάς), **- λαϊκαὶ τιμαί** (εὐθηναί), **- λαϊκὸν ἑστιατόριον·** || ὁ διὰ τὰς πτωχοτέρας κοινωνικὰς τάξεις γινόμενος ἢ προωρισμένος, ὁ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ λαοῦ : **λαϊκὴ περίθαλψις, - λαϊκαὶ κλινικαί, - λαϊκαὶ κατοικίαι** (αἱ ὑπὸ τοῦ κράτους ἢ τοῦ δήμου ἐκτισμέναι πρὸς κατοικίαν ἰδ. τῶν ἐργατικῶν τάξεων)· **5)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὸ πολὺ τοῦ λαοῦ πλῆθος, ὁ παρὰ τῷ λαῷ ἐπικρατῶν, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐν χρ. : **λαϊκὴ γλῶσσα** (ἀ. δημοτική), **- λαϊκὰ δικαιώματα, - λαϊκαὶ προλήψεις - γνῶμαι, - λαϊκὸ τραγούδι, - λαϊκὴ μουσική - νοοτροπία·** || ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς**, δημ. **-ά**.

λαϊκότης-ητος (ἡ) νεώτ. γνώρισμα τοῦ λαϊκοῦ, τὸ νὰ εἶναί τι λαϊκόν : **ἡ λαϊκότης τοῦ κέντρου - τοῦ ξενοδοχείου.**

λαϊκῶ-όω μτγν. κάμνω τι κοινόν, λαϊκόν, βεβηλώνω : Ἀκύλ.ΠΔ Δευτ.20,6.

λαιλάξαι Ἡσ. «τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν».

λαιλαπίζω μτγν. διὰ τρικυμιῶν ἐξαρπάζω, προσβάλλω ἰσχυρῶς : Ἀκύλ.ΠΔ Ἡσ.54,11.

λαιλαπώδης-ους-ες ὁ θυελλώδης, ὁ τρικυμιώδης, ὁ διὰ λαιλόπων τεταραγμένος : Ἱππ.Ἐπιδ.1,4 **λαιλαπώδης οὐρανός**, αὐτ.6,4,17 **λαιλαπῶδες ὕδωρ** (βροχὴ μετὰ λαίλαπος).

Λαίλας Κύρ. «ὁ μὴ ἐκ γένους τύραννος», Σουΐδ. (λυδικὴ λ. κτ. Ἡσ.).

λαιλαφέτης (ὁ) πάπ. ὁ ἐξαπολύων λαίλαπα.

λαιλάχει Κύρ. «φοφεῖ».

λαῖλαψ-απος (ἡ) κ. νεώτ. ὁρμητικὴ θύελλα, ἰσχυρότατος ἄνεμος· Ἀριστλ.Κόσ.395a,7 «πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω» : Ἰλ.Μ 375 **οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι**, αὐτ.Ρ 57, Ὀδ.408 **Ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων**, Σιμων.Ἀμ.1, 15, Ἀνακρ.113, Αἰσχ.Ἱκ.34 **ἔνθα δὲ λαίλαπι χειμωνοτύπῳ·** ἡ λ. δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ δοκίμῳ πεζ. λόγῳ, ἡ χρῆσις κοινοτάτη ἐν τοῖς ἔπειτα : ΠΔ Ἰώβ 21,18 **ὥσπερ κονιορτός, ὃν ὑφείλετο λαῖλαψ**, Πολύβ.30,11,6, ΚΔ Μάρκ.4,37 **καὶ γίγνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη**, Πλούτ.Τιμ.28,30 **ἅμα λαίλαπος ὑγρᾶς καὶ φλογὸς συνεχοῦς ἐκ τῶν νεφῶν φερομένης·** || μτφ. : ΑΠ 7,147 **ἔτλης λαίλαπα δυσμενέων·** || νεώτ. μετεωρ. σφοδρὸς ἄνεμος περιστροφικὸς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

λαιλία (ἡ) νεώτ. γένος ὀρχεοειδῶν φυτῶν.

λαῖμα-ατος (τὸ) ἀμφ. ἐν Ἀριστφ.Ὄρν.1563 **πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου** (βλ.λ. λαίγματα).

λαιμά (τὰ) δημ. πληθ. τοῦ λαιμός : **ἔχει ὡραῖα λαιμά· 2)** αἱ ἀμυγδαλαῖ : **πονοῦν τὰ λαιμά μου.**

λαιμαγχία (ἡ) μτγν. τὸ διάγειν ἐν λιμῷ, ἐσφαλμένος τ. ἀντὶ λιμαγχία.

λαιμάζουσι Ἡσ. «ἐσθίουσιν ἀμέτρως».

λαιμαργία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀδηφαγία, τὸ τρώγειν μετ' ἀπληστίας : Πλάτ.Πολ.619B **ὑπὸ ἀφροσύνης τε καὶ λαιμαργίας οὐ πάντα ἱκανῶς ἀνασκεψάμενον ἑλέσθαι**, αὐτ.Νόμ.888A, Ἐπίκ.ἀπ. 471, Ἀριστλ.ΖΜ 696b,30 **τῇ λαιμαργίᾳ τῇ περὶ τὴν τροφήν·** || νεώτ. κ. τὸ τρώγειν ἐν σπουδῇ πολλὴν ποσότητα μετ' ἐκδήλου εὐαρεστήσεως.

λαιμαργιά (ἡ) δημ. ἡ λαιμαριὰ βλ.λ.

λαιμαργικός-ή-όν μσν. ὁ τοῦ λαιμάργου, ὁ ἰδιάζων εἰς λαίμαργον : Στέφ.Διάκ.1173.

λαίμαργος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρώγων ἀφθόνως κ. ταχέως, ὁ ἀπλήστως καταβροχθίζων, ὁ ἀδηφάγος, ὁ πολυφαγάς, συγγ. δημ. λιμάρης : Ἀριστλ.ΖΙ 591b,1 **λαίμαργος δὲ μάλιστα τῶν ἰχθύων ἐστὶν ὁ κεστρεὺς καὶ ἄπληστος**, Θεόφρ.Φ Αἰτ.1,22, Κάλβ.47,24 **ἰδοὺ χάσκει τὸ λαίμαργον στόμα τυράννων· 2)** νεώτ. βοταν. ὡς οὐσ. κατακόρυφος βλαστὸς αὐξανόμενος δυσαναλόγως πρὸς ἄλλους βλαστούς· **3)** νεώτ. ζῳολ. γένος **σκυμνιδῶν** ἰχθύων· || ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. **-ως**, δημ. **-α** : Στοβ.4,56,34 **λαιμάργως ἐσθίειν, - θὰ πνιγῇς, μὴν τρῶς λαίμαργα.**

λαιμαργότης-ητος (ἡ) ἀπληστία, ἀδηφαγία : Φίλ.Μηχ.1,686.

λαιμαργῶ-έω μτγν. εἶμαι λαίμαργος βλ.λ. : Πορφ.Ἀποχ.1,53.

λαιμαριά (ἡ) (λαιμός) δημ. κ. **λαιμαργιά** περιλαίμιον, περιαυχένιον τῶν ἐζευγμένων ζῴων.

λαιμάσσω, ἀττ. **λαιμάττω** ἀδηφάγως τρώγω, λαιμάργως κατσπίνω, καταβροχθίζω : Ἀριστφ. Ἐκκλ.1178 **ἀλλὰ λαιμάττουσί που**, Ἡρώνδ.6,97.

λαίμαστρον (τὸ) μτγν. βάραθρον, χάσμα γῆς· **2)** μτφ. ἄπληστος, πειναλέος : Ἡρώνδ.4,46, Σχόλ. Ἀριστφ.Ὄρν.1560.

λαιμητόμος-ον (λαιμός-τέμνω) ποι. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ λαιμοτόμος βλ.λ., ὁ τέμνων τὸν λαιμόν, ὁ ἀποκεφαλίζων : ΑΠ 6,101 **ξίφη τὰ πολλῶν κνωδάλων λαιμητόμα· 2)** νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. λαιμητόμο(ς) (ἡ) μηχανή, φέρουσα βαρυτάτην ἐξ ὕψους καταπίπτουσαν μάχοιραν, δι' ἧς εἴς τινα κράτη ἐκτελεῖται ὁ ἀποκεφαλισμὸς τῶν εἰς θάνατον καταδικασθέντων.

λαιμίζω (λαιμός) μτγν. ἀποκόπτω τὸν λαιμόν, σφάττω : Λυκόφρ.326.

λαιμικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ λαιμοῦ, ὁ εἰς τὸν λαιμὸν ἀναφερόμενος : **λαιμικὰ πτερύγια·** || **-οἱ** (οἱ) μία τῶν τριῶν κυρίων ὑποδιαιρέσεων τῶν ἀκανθοπτέρων ἰχθύων.

λαίμιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **χειλανθῶν.**

λαιμοδακής-οῦς-ές (λαιμός-δάκνω) ποι. μτγν. ὁ τὸν λαιμὸν δάκνων, ὁ εἰς τὸν φάρυγγα στερεῶς ἀγκιστρούμενος : ΑΠ 6,5,2 **ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀκίδας.**

λαιμόδεσμος (ὁ) νεώτ. ναυτικὸς κόμβος ἀποτελούμενος ἐκ δύο ἐπαλλήλων ἐπιδέσμων.

λαιμοδέτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. λωρὶς ἐξ ὑφάσματος περὶ τὸ περιλαίμιον τοῦ ὑποκαμίσου δενομένη, γραβάτα· **2)** εἰδ. ναυτ. λαιμόδεσμος βλ.λ.

λαιμόδετος-ον νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ λαιμοῦ δεδεμένος : **λαιμόδετος ἄγκυρα.**

λαιμοδετῶ-έω νεώτ. δένω τι ἐκ τοῦ λαιμοῦ ἢ διὰ ναυτικοῦ λαιμοδέτου.

λαιμοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. βρογχοκήλη βλ.λ.

λαιμοπέδη (ἡ), δωρ. **-ᾶ** μτγν. ποι. δεσμὸς περὶ τὸν λαιμόν, κλοιὸς κυνός : ΑΠ 6,35,6 **καὶ τᾶν εὐρίνων λαιμοπέδαν σκυλάκων· 2)** βρόχος, παγὶς πρὸς σύλληψιν πτηνῶν : αὐτ.6,107,8 **ἄρκυν τε κλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράκων.**

λαιμόπονος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. πόνος τοῦ λαιμοῦ, ἄ. πονόλαιμος.

λαιμόρ(ρ)υτος-ον [ρέω] ὁ ἐκ τοῦ λαιμοῦ ρέων: Εὐρ.Ἑλ.355 **ξιφοκτόνον διωγμὸν λαιμορύτου σφαγᾶς** [δ.γρ. αἱμορύτου].

λαιμός (ὁ) **1)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δημ. οὐδ. πληθ. ἑτερογεν. **λαιμά** βλ.λ. τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους πρὸς τὴν κεφαλὴν λεπτότερον στρογγύλον μέρος τοῦ σώματος, ὅπερ ἑνώνει τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ κορμοῦ· π. Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ ἀνδρῶν, σπαν.π. δοκίμ. πεζ., κοινὸν π. μτγν. : Ἰλ.Ν 388 **ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα,** Ὀδ.Χ 15 **τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,** Εὐρ.Ἴων 1065 **ἢ λαιμῶν ἐξάξει βρόχον ἀμφὶ δειρήν,** αὐτ.Φοίν.1092, Πορφ. Μαρκ.33, Ἰουλ.Λόγ.6,193Β, Σολωμ.Πόρφυρας 7,9 **κι ὥρμησε κατὰ τὸν κάτασπρο λαιμό,** Κάλβ.54,19· || ἐν τῷ πληθ. κ. ἐπὶ ζῴων : Εὐρ.Ἰκ.1201 **ἐν τῷδε λαιμοὺς τρεῖς τριῶν μήλων τεμών,** Ἀριστφ.Ὄρν. 1560 **ἔχων κάμηλον ἀμνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμών,** Ζερβ.Ἰλ.Α 716 **ἀνάστρεφαν μὲν πρῶτα τοὺς λαιμοὺς τῶν ζώων καὶ τὰ σφάξαν·** || κ. μσν. κ. δημ. τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ λαιμοῦ, λάρυγξ, φάρυγξ : Ἰλ.Τ 209 **οὔπως ἄν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις,** Λουκ.Νεγρ.16 **τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ καὶ ἀφροδισίων,** Πρόδρ.2,103 **καὶ τὸ τυρὶν τὸ κρητικὸν νά γδάρῃ τὸν λαιμόν σου, - ἅ πού· νὰ σοῦ σταθῇ στὸ λαιμό!,-μοῦ πονεῖ ὁ λαιμός, - μοῦ πονοῦν τὰ λαιμά·** **2)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπὶ δοχείων κ.ἄ. : ΑΠ 9,231 **λαιμὸς κύτους, - λαιμὸς φιάλης, λαιμὸς στάμνας·** || νεώτ. κ. δημ. ἐδαφικὴ διομόρφωσις ὁμοιάζουσα πρὸς λαιμόν : **ὁ λαιμὸς τῆς Βουλιαγμένης·** **3)** νεώτ. τὸ ἀμέσως ὑπὸ τὸ κιονόκρανον τμῆμα τοῦ κορμοῦ τοῦ κίονος· **4)** νεώτ. ναυτ. τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς στήλης τοῦ ἱστοῦ, κολομπίρι· **5)** δημ. τὸ περὶ τὸν λαιμὸν στενὸν μέρος τοῦ ἐνδύματος, περιλαίμιον : **ὁ λαιμὸς εἶναι στενὸς καὶ δὲν μοῦ μπαίνει·** **6)** μτφ. δημ. ἐν φρ. εἰς διαφ. σημ. οἷον : **δὲν πάει νά κόψῃ τὸ λαιμό του** [ἐπὶ ἀδιαφορίας δι' ὅ,τι μέλλει ἢ ἀπειλεῖ τις πράξῃ ἢ νὰ πάθῃ]· ὁμ. **τὸν πῆρε στὸ λαιμό του** [ἔγινεν αἴτιος νὰ πάθῃ τις μέγα κακόν]· ὁμ. **μοῦ κάθεται στὸ λαιμό** [μοῦ κινεῖ τὴν ἀντιπάθειαν, τὴν ἀγανάκτησιν]· ὁμ. **ἔβγαλα τὸ λαιμό μου νὰ σὲ φωνάζω** [ἐβράχνιασα].

λαιμός-ή-όν (2) ὁ ἀναιδής, ὁ ἀναίσχυντος, βλ. λαμυρὸς 2) : Ἡράκλειτ.Παραδ.2· || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ἀναιδῶς : Μέν.106 **λαιμὰ βακχεύειν.**

λαιμότμητος-ον ὁ ἀποκεχωρισμένος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, ὁ κεκομμένος : Εὐρ.Φοίν.455 **οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα Γοργόνος·** **2)** ὁ τὸν λαιμὸν συσφίγγων, ὁ καταπνίγων : Ἀριστφ. Θεσμ.1054 **ὡς ἐκρεμάσθην λαιμότμητα ἄχη.**

λαιμοτόμας (ὁ) ὁ λαιμοτόμος βλ.λ. : Εὐρ.Ἠλ.459 **Περσέα λαιμοτόμαν.**

λαιμοτομία (ἡ) νεώτ. τομὴ τοῦ λαιμοῦ, ἀποκοπὴ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς κεφαλῆς, καρατόμησις.

λαιμότομος-ον ὁ τὸν λαιμὸν ἔχων κεκομμένον, ὁ ἀποκεφαλισμένος : Εὐρ.Ἑκ.208 **μόσχον . . εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν σᾶς ἄπο λαιμότομον,** αὐτ. ΙΑ 776, αὐτ.Ἴων 1054.

λαιμοτόμος-ον ὁ ἀποκόπτων τὸν λαιμόν, ὁ ἀποκεφαλίζων : Εὐρ.ΙΤ 444 **ἵν' ἀμφὶ χαίτᾳ δρόσον αἱματηρὰν εἱλιχθεῖσα λαιμοτόμῳ δεσποίνας χερὶ θάνοι,** Τιμόθ.Πέρσ.142, ΑΠ 6,306 **καὶ τὰν λαιμοτόμον σφαγίδα·** πρβλ. λαιμητόμος.

λαιμοτομῶ-έω μτγν. κόπτω τὸν λαιμόν τινος, ἀποχωρίζω τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κορμοῦ κατὰ τὸν λαιμόν, ἀποκεφαλίζω : Ἀπολλ.Ρ 2,840, Στράβ. 7,2,3, Πλούτ.Ὄθ.2,11 **καὶ λαβὼν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλαιμοτόμησεν·** κ. ἀπολ. Ἀπολλ.Ρ 4,1601· || παθ. -οῦμαι ἀποκεφαλίζομαι : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 1,264 **λαιμοτομηθείσης τῆς Γοργόνος.**

λαιμῶ-άω λαιμάσσω βλ.λ. : Ἱππῶν.76 **λαιμᾷ δὲ σέο χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ.**

λαιμωδῶ Ἡσ. «δραπετεύω».

λαιμώρη Ἡσ. «λαμυρίς»· **2)** Κύρ.«πρυτανεῖον».

λαιμώσσω δ.τ. τοῦ λαιμάσσω βλ.λ. : Ἱππῶν.76, Νίκ.Ἀλεξ.352 (δ.γρ. ἀντὶ λαιμάσσοντα).

λαῖνα (ἡ) μτγν. χλαῖνα : Στράβ.4,4,3, Ἰούβ.7.

λαΐνεος-α-ον λάϊνος βλ.λ. : Ἰλ.Χ 154 **πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι καλοί, λαΐνεοι,** Εὐρ.Φοίν.115 **ἆρα πύλαι κλῄθροις χαλκόδετ' ἔμβολά τε λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὀργάνοις τείχεος ἥρμοσται,** Θεόκρ. 23,58 **λαϊνέας δὲ ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως.**

λαΐνη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **τενεβριονιδῶν.**

λαΐνθη Κύρ. «λάρναξ λιθίνη».

λάϊνος-η-ον [λᾶας] ὁ ἐκ λίθου ἢ μαρμάρου κατεσκευασμένος, ὁ πέτρινος, ὁ μαρμαρένιος : Ἰλ.Ι 404, Ὀδ.Θ 80 **πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον·** || μτφ. : Ἰλ.Μ 178 **ἦ τέκεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας** (σχόλ. «λιθόλευστος ἐγεγόνεις, λίθοις βληθεὶς ὑπὸ πάντων ἀπωλώλεις»)· || κ. ἐπὶ ἔργων γλυπτικῆς : Σιμων.110, Σοφ.ΟΚ 1596 **κοίλης τ' ἀχέρδου κἀπὸ λαΐνου τάφου,** Εὐρ.Ἠλ.328, Τραγ.Ἀδέσπ.44 **ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν·** **2)** μτφ. μτγν. ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν, ὁ σκληρόκαρδος : Θεόκρ.23,20 **λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε.**

λαϊνόχειρ-ειρος (ὁ,ἡ) Ἡσ. «σκληρόχειρ».

λαϊνυφής-οῦς-ές ὁ ὑφασμένος, ὁ κατεσκευασμένος διὰ λίθων : Ἐπιγρ. **λαϊνυφὴς ὅδε τύμβος.**

λαῖον (τό) κ. **λᾷον** δωρ. τ. τοῦ λήϊον, ἐσπαρμένος ἀγρός, σπαρτὰ ἐν ἀκμῇ εὑρισκόμενα : Σώφρ. 95· **2)** μτγν. δρέπανον : Θεόκρ.10,21 **τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον·** **3)** τὸ ὑνίον τοῦ ἀρότρου : Ἀπολλ.Ρ 3,1335.

λαιόπους-οδος-ουν Κύρ. ὁ ἔχων τὸν ἀριστερὸν μόνον πόδα.

λαιός (ὁ) κόσσυφος ὁ κυανοῦς, πετροκότσυφας : Ἀριστλ.ΖΙ 617a,15 **τούτων ὅμοιος τῷ μέλανι κοττύφῳ ἐστὶ λαιός,** Ἀντωνῖν.Λιβ.19,3.

λαιός-ά-όν [λαι-Fος] ποι. [οὐχὶ κ. π. Ὁμ.] ὁ εὐώνυμος, ὁ ἀριστερός, ὁ ζερβός : Τυρτ.15,3 **λαιᾷ μὲν ἴτυν προβάλεσθε** [ἐνν.χειρί], Αἰσχ.Πρ.714 **λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες,** Εὐρ. Ἡρ.159 **ὃς οὔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾷ χειρί,** Ἄρατ.160 **ἐπὶ λαιᾷ κεκλιμένον,** Ἡλιόδ.π.Στοβ. 4,36,8, Διόδ.Σ 13,99 **οἱ δὲ τὸ λαιὸν ἔχοντες Βοιωτοὶ χρόνον μέν τινα διεκαρτέρουν,** Φιλόστρ. Νεώτ.Εἰκ.4 **τῇ λαιᾷ τοῦ δεξιοῦ λαβόμενος κέρως·** || κ. π. μτγν. πεζοῖς : παροιμ. π. Πολυβ. 38,2,9 **τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ δέχεσθαι τῇ λαιᾷ χειρί,** Ἰουλ.Λόγ.2,57D (πρβλ. π. Ἡσ. λαῖβα, δηλ. λαίFα, κρητ. ἀντὶ τοῦ ἀσπίς, ἐπειδὴ ἐφέρετο διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός).

λαιοστάτης (ὁ) ἀριστεροστάτης, παρεμβλ. εἰς Πολυδ.4,106.

λαιοτομῶ-έω (λοῖον) μτγν. κόπτω, θερίζω Θεόκρ.10,3 **οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον.**

λαῖπος Ἡσ. «κίναιδος, λάσταυρος».

λαιπτύηρον Ἡσ. «ἀναπεπλασμένον. ἰσχυρόν».

λαΐς-ίδος (ἡ) δωρ. τ. τοῦ ληΐς βλ.λ. : Αἰσχ.Ἑπτ.331 **λαΐδας ὀλλυμένας μιξοθρόου.**

λαισαινοφόρος Ἡσ. «ὁπλοφόρος».

λαισάς Ἡσ. «ἡ παχεῖα ἐξωμίς».

λαίσασθαι δωρ. τ. τοῦ ληίσασθαι Ἡσ. «κτήσασθαι».

λαισήιον (τὸ) εἶδος μικρᾶς ἀσπίδος ἐλαφρᾶς ἐκ δέρματος : Ἰλ.Ε 453 **ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήιά τε πτερόεντα,** Ἡρ.7,91 **λαισήιά τε εἶχον** [οἱ Κίλικες] **ἀντ' ἀσπίδων, ὠμοβοέης πεποιημένα.**

λαίσθη (ἡ) λεξ. αἰσχύνη.
λαίσιτος Ἡσ. «κίναιδος, πόρνη».
λαίσκαπρος-ον ὁ λίαν ἀσελγής, ὁ ἀκόλαστος, ὁ λάγνος : Ἡσ., Σουΐδ., EM 558,39.
λαίσπαις Ἡσ. «βούπαις, Λευκάδιοι».
λαισποδίας (ὁ) (λαι - σποδέω) ὁ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκρατής, ὁ πολὺ ἀσελγής, ὁ εἰς ἄκρον φιλήδονος : Ἀπαλλδ.Κωμ.π.Στοβ.46,15.
λαῖτα Ἡσ. «πέλτη».
λαῖτμα-ατος (τὸ) ποι. ἄνοιγμα, βάθος, ἄβυσσος τῆς θαλάσσης, βυθός : Ἰλ.Τ 267 **τὸν .. πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα ῥῖψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύων,** Ὀδ.504· ‖ θαλάσσιον πέρασμο, μέγα διάστημα, πέλαγος : αὐτ.Ε 174 **ἦ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,** αὐτ.Η 35, αὐτ.Θ 561, Θεόκρ.13,24 **ἀλλὰ διεξάιξεν .., αἰετὸς ὣς μέγα λαῖτμα,** Ἀπολλ.Ρ 1,1299.
λαιτματοφοβία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὁ μετ' ἄγχους κ. ἰλίγγου νοσηρὸς φόβος κατὰ τὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ πτῶσιν.
λάϊτος (ὁ) κ. **λάϊτον** κ. **λάϊτρον** (τὸ) βλ. λήιτος.
λαῖφα Ἡσ. «ἀσπίς».
λαιφαί Ἡσ. «ἀναιδεῖς, θρασεῖς».
λαιφάσσω μτγν., μέλλ.-**ξω** λαφύσσω βλ.λ. : Νίκ. Θηρ.477 **μὴ αἷμα λαιφάξῃ·** **2)** Κύρ. «φηλαφάω».
λαίφη (ἡ) μτγν. σπανίως ἀπαντῶν τ. ἀντὶ τοῦ λαῖφος βλ.λ. : Καλλ.ἀπ.245.
λαίφια Ἡσ. «ῥάκη».
λαιφόπτερος-ον μσν. ὁ ἔχων ἱστίον ὡς πτέρυγας : ΚΜανασσ.Χρον.4056.
λαῖφος-εος-ους (τὸ) ποι. λ. μτγν. κ. νεώτ. πεπαλαιωμένον καὶ ρακῶδες ἔνδυμα, ἱμάτιον : Ὀδ.Ν 399 **ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἕσσω, ὅ κε στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπον ἔχοντα,** αὐτ.Υ 206· ‖ κ. γεν. : Ὁμ.Ὕμν. 19,23 **λαῖφος λυγκὸς** (δέρμα λυγκός), Ὑμν.Ἑρμ.152 (ἐπὶ τῆς κλινοστρώσεως)· **2)** ὕφασμα, ἱστίον, πανί : Ἀλκ.18,7, Ὕμν.Ἀπόλλ.406, Αἰσχ.Εὐμ.556 **βιαίως ξὺν χρόνῳ καθήσειν, λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος θραυομένας κεραίας,** αὐτ.Ἱκ.715, αὐτ.723, Εὐρ.Μήδ.524 **ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις,** αὐτ.Ὀρ.341· ‖ ἐν τῷ πληθ. : Σοφ.Τρ.561 **οὔτε πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων οὔτε λαίφεσσιν νεώς,** Εὐρ.Ἑκ.112, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,11· ‖ κ.μτφ.: Εὐρ.Ῥῆσ.323 **ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης ἔθραυε λαίφη τῆσδε γῆς μέγα πνέων·** **3)** νεώτ. ναυτ. εἶδος μικροῦ τριγωνικοῦ ἢ τραπεζοειδοῦς ἱστίου.
λαιφύς Ἡσ. «δάπανος ἢ βορός».
λαιψηρός-ά-όν ἐλαφρός, κοῦφος, ταχύς, εὐκίνητος : Ἰλ.Χ 204 **ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα·** ‖ κ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων τοὺς πόδας ταχεῖς, ὁ εὐκίνητος, ὁ ὠκύς : αὐτ.Φ 264 **ὣς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο καὶ λαιψηρὸν ἐόντα·** ‖ κ. ἐπὶ πραγμ. : αὐτ.Ξ 17 **ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,** Πίνδ.Π 9,121 **ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον,** αὐτ.Ν 10,63, Βακχ. ἀπ.π.Σχόλ.Ὀξ., Εὐρ.Ἄλκ.494 **ἀλλ' ἄνδρας ὀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις·** ‖ κ. μτφ. : Πίνδ.Ο 12,4 **ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι·** ‖ τὸ οὐδ.. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ὁρμητικῶς, ταχέως : Εὐρ.Ἴων 717 **λαιψηρὰ πηδᾷ νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις,** Ὀππ. Ἁλ.1,237· ‖ ἐπίρρ. -**ῶς** : αὐτ.5,660.
λαιψηροδρόμος-ον ποι. ὁ ταχέως τρέχων : Εὐρ.ΙΑ 207 **τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν λαιψηροδρόμον· Ἀχιλλῆα.**
λαίω Κύρ. «λάω» βλ.λ.(2).
λάκα (ἡ) νεώτ. λάκκη βλ.λ.
λακάζω ποι. καλῶ μεγαλοφώνως, φωνάζω, ὠρύομαι, ἀ. λάσκω βλ.λ. : Αἰσχ.Ἑπτ.186, αὐτ.Ἱκ.872 **ἴυζε καὶ λάκαζε καὶ κάλει θεούς.**
λακάθη (ἡ) ἐσφ.γρ. ἀντὶ λακάρη βλ.λ.
λακάνη (ἡ) μτγν. ἀντὶ τοῦ ἀττ. λεκάνη : Σουΐδ.
λακανίσκη (ἡ) ὑποκορ. τοῦ προηγουμ., μικρὰ λεκάνη, λεκανίδιον· Ἡσ. ἐν λ. λαβάδηρ.
λακάρα (ἡ) μτγν. δ. τ. **λακάρη** κερασέα : Θεόφρ.ΦΙ 3,3,1, αὐτ.3,6,1· ‖ δ.ἀνάγν. λευκάρα, λακάθη, κ. π. Ἡσ. λακάρτη.
λάκας Ἡσ. «φάραγγας».
λακάς (ὁ) κ. λαχάς (λαγχάνω) δημ. μερίδιον ὅπερ διὰ λαχνοῦ ὁρίζεται εἴς τινα μετὰ τὴν διανομὴν κτημάτων ἀκινήτων.
λᾰκαταπῡγων-ονος-ον ὁ καταπύγων βλ.λ. (μτ. προθετ. λα- ὅπερ ἔχει ἐπιτατικὴν σημ.) : Ἀριστφ. Ἀχ.664 **ὢν .. δειλὸς καὶ λακαταπύγων.**
λᾰκατάρᾱτος-ον λεξ. ὁ κατάρατος βλ.λ. (μτ. τοῦ προθετ. λα- ὡς ἐπιτατικοῦ)· Φώτ.
λάκαφθον (τὸ) μσν. ἀρωματικὸς φλοιὸς δένδρου, οὗ ἐγίνετο χρῆσις πρὸς παρασκευὴν τοῦ αἰγυπτιακοῦ κῦφι, ἴσως ἀντὶ νάρκαφθον βλ.λ. : Παῦλ.Αἰγ.7,22.
λάκε γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ ἐπ. λάσκω βλ.λ.
λακεδαιμονιάζω φρονῶ τὰ τῶν Λακεδαιμονίων, λακωνίζω : Ἀριστφ.ἀπ.95.
λακεδαιμόνιος-α-ον ἐπὶ προσ., ὁ ἐκ Λακεδαίμονος, ὁ Σπαρτιάτης (τὸ ἐπίθ. λακωνικός-ή-όν ἐν χρ. ἐπὶ πραγμ.) : Σιμων.π.Ἡρ.7,228 **ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε κείμεθα·** ‖ μτγν. κ. ἐπὶ πραγμάτων : Καλλ.Λουτρ.Παλ.24 **οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες.**
λακεδάμα Ἡσ. «ὕδωρ ἁλμυρὸν ἁλσὶ πεποιημένον, ὃ πίνουσι οἱ τῶν Μακεδόνων ἀγροῖκοι».
λακεδών-όνος (ἡ) (λακεῖν) μτγν. ἰσχυρὰ φωνή, λόγος, ρητόν, δόγμα : Τίμων Φλ.65 (πληθ.).
λακεῖν ἀόρ. β' τοῦ ἀπαρφ. τοῦ ρ. λάσκω βλ.λ.
λακέμεναι Ἡσ. «φαγέσθαι».
λακέρδα (ἡ) δημ. ὁ ἐν ἅλμῃ διατηρούμενος ἰχθὺς πηλαμύς· ‖ εὐμεγέθης πηλαμύς.
λακέρνιον (τὸ) (λατ.) Ἐπιγρ. ρωμαϊκὸς μανδύας ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος, χλαινίδιον, φαινόλη.
λακερολογία (ἡ) (λακερός) μσν. ἀδολεσχία, πολυλογία, φλυαρία : Παράφρ.Ἐπικτ.Ἐγχ.48.
λακερός-ά-όν (λάσκω) θορυβώδης εἰς τὴν ὁμιλίαν του, φλύαρος, φωνακλάς· ‖ Ἡσ. εἰκαῖος.
λακέρυζα (ἡ) (λακέω) ἡ κραυγάζουσα, ἡ ὀξέως κράζουσα, ἐπὶ τῆς κορώνης : Ἡσίοδ.Ἔργ.747 **μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη,** Ἀριστφ. Ὀρν.609 **οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη;,** Ἀπολλ.Ρ 3,927· ‖ ἐπὶ κυνός, ἡ ὑλακτοῦσα, ἡ γαυγίστρα : Πλάτ.Πολ. 607Β **καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων ἐκείνη κραυγάζουσα,** Λυρ.Ἀδέσπ.135.
λακέρυζος (ὁ) ὡς ἐπίθ. τοῦ Σατύρου, φλύαρος, ἀδόλεσχος, λογάς : Ἐπιγρ. **λακέρυζος θεός** (κτ. διόρθ. τοῦ ἀναγν. λακόρυζος)· πρβλ. λακέρυζα.
λακερύζω (λακέρυζα) μσν. θορυβῶ, κάμνω ταραχήν : EM 555,30· ‖ μέσ. -**ύζομαι** (γρ. κώδ. λακεράζεσθαι) Ἡσ.,Φώτ. «λακερύζεσθαι λογοποιεῖσθαι, θορυβεῖσθαι», Σουΐδ.
λακερωτάν Ἡσ. «συνεσταλμένον».
λακέτας (ὁ) (λακέω) μτγν. ὁ κραυγάζων, ὁ ἠχηρῶς φωνῶν, ὁ φωνακλάς, ὡς ἐπίθ. τοῦ τέττιγος : Αἰλ.ΖΙ 10,44.
λάκη Ἡσ. «ῥάκη».
λακηδῆξαι Ἡσ. «διαρρῆξαι».
λακηθμόν Ἡσ. «ὃν οἱ Ἀττικοὶ γλωσσόκομον καλοῦσιν».
λάκημα-ατος (τὸ) (λακίς, λακίζω) μτγν., μσν. κ. δημ. τὸ ἐσχισμένον μέρος πράγματός τινος, σχισμή, ρωγμή, ρῆγμα, ξεσχισματιά : Πάπ.· ‖ συνεκδ. **ὄρους λάκημα** ἡ φάραγξ : Ζωσ.Ἀλχ.186Β· **2)** (λακῶ) μσν.κ.δημ. κ. **γλάκημα**, δημ.γενικ.-**άτου** ταχεῖα, δρομαία φυγή, φευγάλα, ἰδ. πρὸ ἐχθροῦ ἢ ἀντιπάλου· **3)** δημ. μτφ. ἐκ φόβου ἢ ἐξ ἰδιοτελείας ἀπάρνησις φρονήματος.

λακίδαι Ἡσ. «ἐβάλλει».
λακιδαίμονος Ἡσ. «ψοφοῦντος, ἠχοῦντος».
λακιδοφορῶν Ἡσ. «οὐχ ὑγιής».
λακιδῶ-όω (λακίς) μτγν. λακίζω βλ.λ.‖ ἐν χρ. τὸ παθ. **λακιδοῦμαι** παράγω ἦχον οἷος παράγεται ἐκ σχιζομένου πράγματος: Διοσκ.Προοίμ.'Αλεξ.
λακιδωτός (ὁ) νεώτ. τρίγωνος σύνδεσμος τῶν ἔσω σφυρῶν τοῦ ποδός.
λακίζω μτγν. κ. δημ. σπαράττω, ξεσχίζω: Λυκόφρ.1113, ΑΠ 9,117· παθ.: αὐτ.4,3b,14 σκληρὰ σιδηρείης **ἐλακίζετο νῶτα κονίης**, Ἐπιγρ. **λακισθεὶς ὑπὸ λύκων**· ‖ σχίζω: Πάπ. λακήση καλάμους· **2)** Ἡσ. «θωπεύω»· **3)** δημ. κ. λακῶ-όω τρέπομαι εἰς φυγήν, ἄ. γλακῶ βλ.λ.
λακίς-ίδος (ἡ) ποι. σχίσμα, τὸ ἐσχισμένον, ξέσκισμα, ξεσκλίδι: 'Αλκ.18,8, Αἰσχ.Πέρσ.125,αὐτ.'Ικ.903 **λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ**· συχν. ἐν τῷ πληθ.: αὐτ.Πέρσ.835,αὐτ.Χο.28 **λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑφ' ἄλγεσιν**, 'Αριστφ.'Αχ.423 **ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων**· ‖ μτγν. π. πεζ. ἐπὶ πλοίου, ἄνοιγμα γινόμενον διὰ τοῦ ἐμβόλου ἐχθρικῆς νεώς: Διόδ.Σ 13,99,αὐτ.14,72 **αἱ μὲν ἐκ τῶν ἐμβόλων ἀναρρηττόμεναι λακίδες ἐξαίσιον ἐποιοῦντο ψόφον.**
λάκισμα-ατος (τὸ) ποι. τὸ ἀποσχισθέν, τὸ ἐσχισμένον, ἐν τῷ πληθ. ράκη βλ.λ.: Εὐρ.Τρῳ.497 **τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χρόα πέπλων λακίσματ', ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν.**
λακιστός-ή-όν (λακίζω) κ. νεώτ. ὁ ἐσχισμένος, ὁ διερρωγώς, ὁ κουρελιασμένος: 'Αντιφάν.185, Τραγ.'Αδέσπ.291,Λουκ.'Αλ.572 **λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον** (θάνατον ἐκ κατασπαράξεως)· ‖ νεώτ. βοταν. σχιστός: **τὰ πέταλα τῶν ἀνθέων τοῦ τριχοσανθοῦς εἶναι λακιστά.**
λάκκα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κόμμι τὸ λάκκειον, γομαλάκκα, λάκκη βλ.λ.· **2)** δημ. λάκκος βλ.λ.· ‖ δημ. μικρὰ κοιλότης κυρίως ἐπὶ ἐδάφους, λακκούβα· **3)** ὁμ.δημ. ὁ πέριξ δασωδῶν ἐκτάσεων ἄδενδρος τόπος, ξάνοιγμα, λούζα.
λακκάζη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **λακκάση** ἔνζυμον ὀξιδωτικὸν διαφόρων φυτῶν.
λακκαῖος-α-ον (λάκκος) ὁ ἐκ τοῦ λάκκου, ὁ ἐκ τῆς δεξαμενῆς: 'Ανοξίλ.3 **ὕδωρ λακκαῖον**, Θεόφρ.Χαρ.20,9 **ὅτι ψυχρὸν ὕδωρ ἐστὶ παρ' αὐτῷ λακκαῖον.**
λακκάκι (τό) δημ. μικρὸς λάκκος, βοθρίδιον, κοιλότης, βαθούλωμα· ‖ πλήθ. -ια οἱ ἐπὶ τῶν παρειῶν γελῶντος σχηματιζόμενοι λακκίσκοι, γελασῖνοι βλ.λ.: Παλαμ.Τάφ.16,16 **ποὺ ἔσβησε καὶ τ' ἄσβηστα τοῦ γέλιου σου λακκάκια.**
λακκάριος (ὁ) γλωσσ. ὁ ἔχων δεξαμενήν, στέρναν.
λάκκη (ἡ) νεώτ. προϊὸν μικροῦ ἐρυθροῦ ἐντόμου, λάκκειον κόμμι, γομαλάκκα, βλ. λάκκα.
λακκίζω μσν. σκάπτω, ἀνοίγω λάκκον· Σουΐδ.
λακκίσκος (ὁ) νεώτ. μικρὸς λάκκος, λακκάκι.
λακκόλιθος (ὁ) νεώτ. γεωλ. ἑτέρα ὀνομασία τοῦ βαθολίθου βλ.λ.
λακκόπεδον (τό) κ. **λακόπ-** (Πολυδ.2,172) τὸ ὀρχίπεδον, οἱ ὄρχεις: ' Aρισταγ.6,Ρούφ.'Ονομ.106.
λακκόπλουτος (ὁ) μτγν. ὁ πλουτῶν ἢ πλουτήσας ἐξ εὑρήματος ἐντὸς λάκκου, ἐκ κεκρυμμένου θησαυροῦ, κωμικὸν προσωνύμιον τοῦ Καλλίου, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνεύρει κεκρυμμένον θησαυρόν: Πλούτ.'Αριστ.5 **ἐκ τούτου φασὶ καὶ λακκοπλούτους ὑπὸ τῶν κωμικῶν τοὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας λέγεσθαι**· ‖ κ. παροιμ. ἐπὶ πλουσίου ἀνδρός: 'Αλκίφρ.1,9.
λακκοποιός-όν γλωσσ. ὁ κατασκευάζων, ὁ ἀνοίγων λάκκους ἢ δεξαμενάς.
λακκοπρωκτία (ἡ) ποι. ἡ ἰδιότης τοῦ λακκοπρώκτου, τὸ ἔχειν εὐρὺν πρωκτόν· ‖ τὸ δρᾶν πρὸς τοῦτο, ὅθ. συνεκδ. ἡ παρὰ φύσιν ἀκολασία, λαγνεία: Εὔπ.π.'Αθήν.1,29E **πολλήν γε λακκοπρωκτίαν ἡμῖν ἐπίστασ' εὑρών.**
λακκόπρωκτος-ον ποι. ὁ ἔχων εὐρὺν πρωκτόν, εὐρύπρωκτος: 'Αριστφ.Νεφ.1330 **ὦ λακκόπρωκτε**, Καλλί.Κωμ.1/,Κηφισόδ.3.
λάκκος (ὁ) κ. λάκος (πάπ.) μσν., νεώτ. κ.δημ. βαθὺ φυσικὸν κοίλωμα ἢ δι' ὀρύξεως σχηματισθεῖσα κοιλότης τοῦ ἐδάφους, βαθούλωμα τῆς γῆς, λακκούβα: Ἡρ.4,195 **ἐσχέουσι δὲ εἰς λάκκον ὀρωρυγμένον ἀγχοῦ τῆς λίμνης**, ΠΔ Γεν.37,20 **δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ ρίψωμεν εἰς ἕνα τῶν λάκκων**, - **ἤτανε σκοτεινὰ κι ἔπεσα μέσα σ' ἕνα λάκκο ἀσβέστη**· **2)** κοίλωμα φυσικὸν ἢ τεχνητὸν πλῆρες ὕδατος, λίμνη ἐντὸς τῆς ὁποίας διαβιοῦν ἢ διατηροῦνται θηρευτικὰ ὑδρόβια πτηνά: Ἡρ 7,119 **ἔτρεφόν τε ὄρνιθας χερσαίους καὶ λιμναίους ἔν τε τοῖς οἰκήμασι καὶ λάκκοισι**· ‖ μτγν. σκωπτικῶς ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας: Πορφ. Χριστ.55· **3)** δεξαμενή, στέρνα: 'Αριστφ.'Εκκλ. 154 **ἐν τοῖς καπηλείοις λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος**, Δημ.845 **καὶ τὸν λάκκον συντρίψας καὶ τὰ θυρώματα ἀποσπάσας**· **4)** κ. μτγν. ὑπόγειος μικρὰ δεξαμενὴ πρὸς ἐναποθήκευσιν βροχίνου ὕδατος ἢ κ. οἴνου, ἐλαίου ἢ σίτου: Ξεν.'Αν.4,2, 22 **καὶ γὰρ οἶνος πολὺς ἦν ὥστε ἐν λάκκοις κονιατοῖς εἶχον**, "Αλεξ.π.'Αθήν.4,170C **οὐχ ἱμονιάν, οὐ λάκκον εἶδον, οὐ φρέαρ**, Μάχ.π.αὐτ.13,580A **ψυχρόν γ', ἔφη, Γνάθαιν', ἔχεις τὸν λάκκον ὁμολογουμένως**· **5)** μτγν. χαμηλόν, βαθὺ μέρος ὅπου εὑρισκόμενος μετὰ δυσκολίας δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ, ἢ ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ τοῦτο, στενόχωρος τόπος, πρωτόγονον κρατητήριον, εἶδος φυλακῆς: ΠΔ Ψαλμ.27,2 **καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον**· ‖ μτγν. περιωρισμένος τόπος βαθύς, ἐν ᾧ ζοῦν θηρία, εἶδος πρωτογόνου θηριοτροφείου: αὐτ.Δαν.7 **ἀλλ' ἢ παρὰ σοῦ, βασιλεῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων**· ‖ μτφ.: αὐτ.Ψαλμ.39,2 **καὶ ἀνήγαγέ με ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας**· **6)** μτγν. λ- Κούρτιος Κουρτία λίμνη: Διον.'Αλ.Ρωμ.2,42· **7)** μτγν.εἶδος ἐνδύματος: Περίπλ.'Ερ.Θαλ.6· **8)** δημ. συνεκδ. ὁ τάφος: Σολωμ. εἰς Μονοχὴν 82 **πετιέται ὁλόχαρη καὶ μέσ' στὸ λάκκο ἀφήνει τοὺς μόσχους τοῦ Μαγιάπριλου**, Παλαμ.Τάφ.34,6,Γρυπ.Δικαιοσύνη 26 **τὸ κορμὶ τὸ σάπιο μέσ' στὸ λάκκο**· ‖ μτφ. ἐν φρ.: **τὸ 'να πόδι τό 'χει μέσ' στὸ λάκκο** ἐπὶ μελλοθανάτου, ἢ τὰ μάλιστα καταβεβλημένου ἢ ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ὁπωσδήποτε κινδυνεύοντος· ὁμ. **αὐτὸς τοῦ 'σκαψε τὸ λάκκο τὸν ὑπενόμευσε**, εἶναι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του· παροιμ. **κάτι λάκκο ἔχει ἡ φάβα** κάτι ὑποκρύπτεται, κάτι ὕποπτον συμβαίνει· ‖ ὁμ. **ὅποιος σκάφτει τὸ λάκκο τοῦ ἀλλουνοῦ πέφτει μέσα ὁ ἴδιος.**
λακκοσκαπέρδας (ὁ) μτγν. λακκόπρωκτος βλ.λ.: Κωμ.'Αδέσπ.1362.
λακκοσκάπερδον Ἡσ. «λακκόπρωκτον».
λακκοσχέας-ου (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων χαλαροὺς ὄρχεις, κρεμαμένους ὡς σακκούλιον: Λουκ.Λεξιφ.12 **μῶν ἐκεῖνον φῂς Δίωνα τὸν καταπύγονα καὶ λακκοσχέαν**, Πολυδ.2,172, Ρουφ.'Ονομ.107.
λακκούβα (ἡ) δημ. κ. **λακκούδα**, ὑποκορ. **λακκουβίτσα**, ὄρυγμα, κοίλωμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, λάκκος, λάκκα, γούβα· **2)** παιδιά τις παιζομένη διὰ βόλων.
λακκουβάκια (τὰ) δημ. παιδιὰ παιζομένη διὰ σφαίρας, μὲ τὸ τόπι.
λακκῶ-όω πάπ. ὀρύσσω λάκκον.
λακκώδης-ους-ες μσν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης λάκκων: Γεωπ.3,3,11.
λάκκωμα-ατος (τὸ) δημ. κοιλότης γῆς εὐρεῖα, μικρὰ κοιλάς· ‖ βαθούλωμα: Κορκβ.Ζητ.72 **πρησμένο . . ὅλο του τὸ πρόσωπο δὲν ἔχει . . λάκκωμα.**

λακοπεῖν Ἡσ. «πυνθάνεσθαι».
λακόπιον Ἡσ. «πυθίον».
λάκοποι Ἡσ. «ἀρχή τις, ἔνθα οἱ κλέπται κρίνονται», ἀνακριταί.
λάκος Ἡσ. «ἦχος, φόφος».
λάκος-ους (τό) Ἡσ. λακὶς βλ.λ.
λακούνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστεροπόδων.
λακπάτητος-ον ὁ καταπεπατημένος, ὁ τσαλαπατημένος· ‖ κ. μτφ. : Σοφ.Ἀντ.1275 **λακπάτητον ἀντρέπων χαράν.**
λακπατῶ-έω (λὰξ πατέω) μτβ. πατῶ τινα λάξ, ποδοπατῶ, τσαλαπατῶ : Φερεκρ.136· ‖ Λουκ. Λεξιφ.10,336 (κῶδ. **λὰξ πατήσας**).
λακτάζη (ἡ) νεώτ. κ. **λακτάση** ἔνζυμον διασπῶν τὸ γαλακτοσάκχαρον.
λακτάριος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων.
λακτίδιον (τό) νεώτ. εἷς τῶν ἀνυδριτῶν τοῦ γαλακτικοῦ ὀξέος βλ.λ.
λακτίζω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἀττ. -ιῶ, παρακ. **λελάκτικα**, σπαν. ἀόρ. -ισα κ. παθ. ἀόρ. -ίσθην, μέσ. π. μτγν. ἐπὶ ἀνθρ. κ. ἐπὶ ζῴων, κτυπῶ διὰ τοῦ ποδός, μάλιστα δὲ διὰ τῆς πτέρνης, πλήττω διὰ λακτισμάτων, κλοτσῶ : Ὀδ.Σ 99, αὐτ.Χ 88 **ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν λακτίζων ἐτίνασσε,** Αἰσχ.Ἀγ.885 **τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον,** Πλάτ. Πολ.586Β **καὶ ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες σιδηροῖς κέρασί τε καὶ ὁπλαῖς,** Ξεν.Ἀν.3,2,18 **ὑπὸ μὲν γὰρ ἵππου ἐν μάχῃ οὐδεὶς.. οὔτε δηχθείς, οὔτε λακτισθεὶς ἀπέθανεν,** Ἀριστλ.ΖΜ 690a,21, Ἡρῶνδ.7,118 **βοῦς ὁ λακτίσας ὑμᾶς,** Λουκ.Τίμ.17, Πρόδρ.2,515 **καὶ σπρώσεις καὶ λακτίσεις τον ἔξωθεν τοῦ πυλῶνος·** ‖ κ. μτφ. : Πινδ.Ι 4,66 **φλὸξ αἰθέρα λακτίζοισα καπνῷ,** Αἰσχ.Πρ.881 **κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει,** Εὐρ.Ῥῆσ.411 **ὦν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν,** ΑΠ 12,16 **λακτίζει κραδίην** (ἔρως)· **2)** καταστρέφω ποδοπατῶν, ἀσεβῶ, χλευάζω : Αἰσχ. Ἀγ.383 **λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν·** **3)** κρούω τὴν θύραν πλήττων αὐτὴν διὰ τοῦ ποδός : Ἀριστφ.Νεφ.136 **ἀμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας·** **4)** μτγν. τὸ μέσ. ἐν ἐνέργ. σημ. : Πάπ.· **5)** ὁπολ. κλοτσῶ, παλαίω : Βατραχομ.90· **6)** **ἐπὶ ἵππων**, πλήττω τινάσσων τοὺς πόδας, **τσινῶ** : Ξεν.Ἱππ.1,4· **7)** συχν. ἐν τῇ παροιμ. **λακτίζειν πρὸς κέντρα** ἐπὶ μωρᾶς καὶ ματαίας προσπαθείας πρὸς ἐπίθεσιν ἢ ἀντίστασιν : Πινδ.Π 2,95 **ποτὶ κέντρον δέ τοι λακτιζέμεν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος,** Αἰσχ.Ἀγ.1624 **πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε,** Εὐρ.Βακχ.795, ΚΔ Πράξ.26,14 **σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν·** ‖ δθ. κ. **πρὸς κῦμα λακτίζειν** ματαιοπονεῖν : Εὐρ.ΙΤ 1396· **8)** ῥηματ.π. λάκτισμα, λακτισμός, λακτιστής, λατ. **calx, calco.** Ἐκ ῥίζ. **calc-**, δθ. **calx=ἑλλ.** ἀχρ.κάλξ, **ἐξ οὗ δι' ἀποβολῆς τοῦ ἀρχ. κ κτ.** ἀνομ. κ. μεταθέσεως **τῶν** φθόγγων **α κ. λ** προῆλθε τὸ λάξ.
λάκτιμα πάπ. κ. Ἡσ. **«λάκτισμα».**
λάκτις-ιος (ἡ) μτγν. ὕπερος, γουδοχέρι : Καλλ. ἀπ.178, Νίκ.Θηρ.109.
λάκτισις-εως (ἡ) μσν. **κ. νεώτ.** ἡ πρᾶξις τοῦ λακτίζειν, λάκτισμα.
λάκτισμα-ατος (τό) κ. μτγν. **κ. νεώτ.** κτύπημα διὰ τοῦ ποδός, ὤθησις διὰ τοῦ ποδός, κλοτσιά, κλότσος : Σοφ.Ἰχν.213, Λυκόφρ.835, Διόδ.Σ 4,59 **λακτίσματι δὲ ἄφνω τύπτων περιεκύλιε κατὰ κρημνῶν εἰς θάλατταν·** ‖ μτφ. ὀνειδιστικῶς, ὑβριστικῶς : Αἰσχ.Ἀγ.1601 **λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ·** **2)** νεώτ. ἀπότομος ἐκτίναξις τῶν ὀπισθίων ποδῶν τοῦ ἵππου πρὸς τὰ ὀπίσω, τσίνισμα· **3)** ὁμ. νεώτ. συνεκδ. βιαία ὤθησις τοῦ ὅπλου πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως, κλότσημα.

λακτισμός (ὁ) λεξ. λάκτισμα· Ἡσ.ἐν λ. σκαρθμοῖς
λακτίσσω π. Ταραντίνοις ἀντὶ λακτίζω : Ἡρακλ. π. Εὐστ.1654,25, Πάπ.
λακτιστής (ὁ) ὁ λακτίζων, ὁ κλοτσῶν μὲ τὸν πόδα, ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ λακτίζειν, ὁ τσινιάρης, κυρίως ἐπὶ ὄνου, ἡμιόνου ἢ ἵππου : Ξεν.Ἀπομν.3,3,4 **οἱ δὲ οὕτω λακτιστάς, ὥστε μηδὲ σάξαι δυνατὸν εἶναι,** Πλούτ. Ἠθ.2,10C· ‖ **ληνοῦ λακτιστής** ὁ πατῶν σταφυλὰς ἐν τῷ ληνῷ : ΑΠ 9,403.
λακτιστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ λακτίζῃ, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ λακτίζειν : **ἵππος λακτιστικός·** ‖ οὐσ. **λακτιστική** ἡ τέχνη τοῦ λακτίζειν κατὰ τὴν πάλην, ἀντίθ. ἡ πυκτικὴ βλ.λ. : Οἰνόμ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.230Β.
λακτοπατῶ-άω μσν. κ. δημ., μσν. κ. **λοκτοπατῶ** λακπατῶ βλ.λ., λακτίζω, ποδοπατῶ, κλοτσοπατῶ, τσαλαπατῶ, ῥίπτω χάμω διὰ λακτισμάτων : Σαχλ. **ἐγκρέμνησέν την τ' ἄλογον καὶ λοκτοπάτησέν την·** ‖ κ. μτφ. ἐξευτελίζω, χλευάζω : Γεωργιλ.Θρ.Κ **καὶ πίστιν των τὴν σκύλικην νὰ τὴν λοκτοπατεῖτε·** ‖ δημ. προφ. **λαχτοπατῶ** : **μούλλωσε, γιατ' ἔρχομαι καὶ σὲ λαχτοπατῶ.**
λακτουκάριον (τό) νεώτ. φυτικὸν γάλα τοῦ θρίδακος, τῆς λακτούκης βλ.λ.
λακτούκη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, τῆς τάξεως τῶν συνθέτων, θρίδαξ, μαρούλι.
λάκυθος (ἡ) δωρ. τ. ἀντὶ λήκυθος βλ.λ.
λάκυρος Ἡσ. «στεμφυλίας οἶνος», δημ. ἡ λάγκερη.
λακχά (ἡ) μτγν. ἄγχουσα βλ.λ. : ΨΔημόκρ.Ἀλχ 42Β.
λακῶ-έω κ. δημ., δωρ. τ. ἀντὶ ληκέω βλ.λ.· **2)** δημ. κ. **γλακῶ** κ. **λακίζω** τρέχω, φεύγω δρομαίως, τρέπομαι εἰς φυγήν, ἰδ. πρὸ ἐχθροῦ ἢ ἀντιπάλου : Παπαδ.Χρ.Μηλ.171 **κι ἀπέκει, σὰ λακήσουν, τοὺς παίρνουμε μὲ τὰ κοτρώνια·** ‖ ἐπὶ ἵππου, στρεφόμενος τρέχω δρομαίως πρὸς τὰ ὀπίσω : Καρκθ. Ζητ.77 **ἐλάκησε πέρα τρανολαλώντας μὲ τὴν μεταλλικὴ φωνή του.**
λάκων-ωνος (ὁ) κ. μτγν. κ. νεώτ., θηλ. **λάκαινα** Φρύν.321, κάτοικος τῆς Λακωνικῆς (ὡς ἐθνικὸν δὲν ἀπαντᾷ π. τραγ.) : Πινδ.Π 11,16 **ἐν ἀφναιαῖς ἀρούραισι νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα,** Ἡρ. 7,161, Θουκ.3,5 **Μελέας Λάκων,** Ἀριστφ.Ἀχ.304 **ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν·** **2)** κ. ὡς ἐπίθ. πραγμ. ὁ ἐκ Λακωνίας ἢ ὁ ὑπὸ τῶν Λακώνων ἐν χρ. : Σοφ.ἀπ.176, ΑΠ 6,292 **αἱ μῖτραι τὸ θ' ἁλουργὲς ὑπένδυμα, τοί τε Λάκωνες πέπλοι·** **3)** **λάκων** βόλος τις τῶν κύβων : Εὔβουλ.57· **4)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογεν. τῶν **ἐλατηριδῶν.**
λακωναρία (ἡ) μτγν. μσν. φατνώματα, ταβάνι: Εὐσ.Βι.Κωνστ.3,32.
λακωνίζω ἀμτβ. κ. νεώτ. ὑποκρίνομαι τὸν Λάκωνα ἢ μιμοῦμαι τὴν δίαιταν, τὴν ἐνδυμασίαν, τὰ ἤθη τῶν Λακεδαιμονίων, ζῶ ἐπιτετηδευμένον τραχὺν βίον : Πλάτ.Πρωτ.342Β **ἐξηπατήκασι τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι λακωνίζοντας,** Ξεν.Ἑλλ. 4,8,18, Δημ.1267 **οἱ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐσκυθρωπάκασι καὶ λακωνίζειν φασί,** Πλούτ.Ἀλκ.23 **κατεγοήτευσε τῇ διαίτῃ λακωνίζων·** ‖ μτγν. κ. νεώτ. ὁμιλῶ διὰ βραχέων, ὀξέως καὶ εὐστόχως, λακωνικῶς : αὐτ.Ἠθ.513Α· ‖ φελλίζω, τραυλίζω : Γλωσσ.· **2)** φρονῶ τὰ τῶν Λακεδαιμονίων, συμπαθῶ ἢ ὑποστηρίζω τοὺς Λάκωνας, ἀνήκω εἰς φιλοσπαρτιατικὸν κόμμα ἢ μερίδα : Ξεν.Ἑλλ.4,4,2 **κινδυνεύσει πάλιν ἡ πόλις λακωνίσαι·** **3)** παιδεραστῶ : Ἀριστφ.ἀπ.338, Εὐπ.351,1.
λακωνικός-ή-όν κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς Λακωνικῆς, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Λάκωνας : Ἀριστφ.Λυσ.628 **καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,** αὐτ.Θεσμ.423, Πλάτ.Πρωτ.343Β **βραχυλογία τις Λακωνική, - λα-**

κωνικὴ διάλεκτος, - λ. ἔθιμα· || λ. κύων εἶδος θηρευτικοῦ κυνός, λαγωνικό· || -καὶ (αἱ) [ἐμβάδες] εἶδος σέμνοῦ ἀνδρικοῦ ὑποδήματος : Ἀριστφ.Σφ.1158 **τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς**· || μτγν. τὸ οὐδ. **λακωνικόν** ὡς οὐσ. λακωνικὸς χάλυψ : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Λακεδαίμων· **2)** μτγν. κ.νεώτ. εἰδ. ἐπὶ λόγου, ὁ βραχύς, ὁ βραχύλογος, ὁ σύντομος ὁμοῦ καὶ εὔστοχος : παροιμ. π.Στράβ.1,2,30 **ἐλάττω ἔχειν γῆν τὸν ἀγρὸν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς**, Λογγῖν.38,5, - **λακωνικὴ ἀπάντησις**· || μτγν. τὸ οὐδ. **λακωνικόν** ὡς οὐσ. ὁ λακωνικός, βραχυλογικὸς τρόπος, εὔστοχος βραχυλογία : Πλούτ.Κλεομ.32 **καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ὁμιλίας τὸ Λακωνικὸν καὶ ἀφελές**· **3)** ὡς οὐσ. Λακωνικὴ (ἡ) [γῆ] ἡ Λακωνία : Ἀριστφ.Εἰρ.245 **τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς**· || ὁμ. τὸ οὐδ. **-κόν** τὸ κράτος τῶν Λακεδαιμονίων : Ἡρ.7,235 **καταδουλωθείσης τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἀσθενὲς ἤδη τὸ Λακωνικὸν .. λείπεται**· **4)** μτγν. τὸ οὐδ. **λακωνικόν** ὡς οὐσ. γυναικεῖον ἔνδυμα : ΠΔ Ἡσ.3,22 **καὶ τὰ διαφανῆ Λακωνικὰ καὶ τὰ βύσσινα καὶ τὰ ὑακίνθινα.**

λακωνικότης-ητος (ἡ) νεώτ. τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι ἐν βραχυλογίᾳ μετὰ σαφηνείας καὶ εὐστόχως, βραχυλογία.

λακωνικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. **-ά** ἐν σαφεῖ βραχυλογίᾳ, μὲ λίγα λόγια : Δίφιλ.96, Διόδ.Σ 13,52 **συντόμως καὶ λακωνικῶς διελέχθη**, - **τοῦ ἀποκρίθηκε λακωνικά.**

λακωνὶς-ίδος (ἡ) ἔτ. θηλ. τοῦ λάκων : Ὕμν.Ἀπόλλ.410 **λακωνὶς γαῖα**, Μάξ.Τύρ.29,6 **θεραπαινίδες** Λακωνίδες.

λακωνισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. μίμησις τῶν ἠθῶν καὶ τῆς διαίτης τῶν Λακώνων κ. εἰδ. μίμησις τῆς συντόμου, ἀκριβοῦς καὶ εὐστόχου ἐκφράσεως αὐτῶν, σύντομος καὶ εὔστοχος ἔκφρασις : Κικ. Οἰκ.11,25,2· **2)** τὸ φρονεῖν τὰ τῶν Λακεδαιμονίων, τὸ συμπαθεῖν αὐτούς, τὸ ἀνήκειν εἰς τὴν φιλοσπαρτιατικὴν μερίδα : Ξεν.Ἑλλ.4,4,15 **τοὺς φάσκοντας ἐπὶ λακωνισμῷ φεύγειν.**

λακωνιστής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ μιμούμενος τοὺς Λακεδαιμονίους : Πλούτ.Φωκ.10 **ἦν δέ τις . . ἐπικαλούμενος Λακωνιστὴς πώγωνά τε καθειμένος . . τρίβωνα φορῶν ἀεὶ καὶ σκυθρωπάζων**· **2)** ὁ φρονῶν τὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ὁ ἀνήκων εἰς φιλοσπαρτιατικὴν μερίδα : Ξεν.Ἑλλ.1,1,32 **στάσεως γενομένης ἐκπίπτουσιν οἱ λακωνισταί**· **3)** ἐν πληθ. χορευταὶ ᾄδοντες ἐν τετραγώνοις χοροῖς : Τιμ.44· **4)** νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος μὲ τοὺς Λάκωνας, ὁ μελετῶν τὰ τῶν Λακώνων.

λακωνόσημος-ον πάπ. ὁ ἔχων, ὁ φέρων σημεῖα, γραμμὰς λακωνικάς.

λακωνιστὶ ἐπίρρ. νεώτ. ὡς οἱ Λάκωνες.

λακωνομανῶ-έω ποι. κωμ. πάσχω ἐκ λακωνομανίας, τρέφω ὑπερβολικὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐπιδεικνύω ταύτην : Ἀριστφ. Ὄρν.1281 **ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι.**

λάλ πάπ. ὀνομασία τοῦ γρ. λάμβδα : **κάμηλος θήλεια κεχαραγμένη κὰκ λὰλ ἄλφα** [ἤτοι κ, λ, α].

λαλά (ἡ) μσν. κ. δημ. μάμμη, γιαγιά, λάλη : Ἐρωτόκρ.2,487 **σὲ μιᾶς λαλάς του μάϊσσας τὸ σπίτιν ἀνεθράφη.**

λάλαβις Ἡσ. «λαῖλαψ».

λαλάγγη (ἡ) μτγν. κ. **λαλάγγιον** (τὸ) ἢ **λαλάγκιον** βλ.λ. : Σουΐδ. ἐν λ. κολλύρα.

λαλαγγίτα (ἡ) δημ. κ. **-ίδα** γλύκισμα προσόμοιον μὲ τὰς τηγανίτας καὶ λουκουμάδες βλ.λς.

λαλαγή (ἡ) μτγν. φλυαρία, κραυγή : Ὀππ.Ἁλ.1,135.

λαλάγημα-ατος (τὸ) λαλαγὴ βλ.λ. : ΑΠ 6,220,15 **Ἰρήν σοι θαλάμην ζωάγρια καὶ λαλάγημα τοῦτο .. ἀνατίθεμαι.**

λαλαγητής (ὁ) Ἡσ. φλύαρος, ματαιολόγος.

λαλάγκιον (τὸ) σχόλ.κ.μσν. ἢ -άγγιον πλακούντιον ἐξ ἀλεύρου καὶ ἐλαίου, ἀλειφόμενον διὰ μέλιτος, λαλαγγίτα : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.138 «φαιστόν: ἔστιν ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον· ἔστι δὲ τὸ κοινῶς λαλάγκιον» : Πρόδρ.2,417 **ἐκεῖνα τὰ λαλάγγια συχνάκις μὲ τὸ μέλιν.**

λαλαγῶ-έω φλυαρῶ : Πίνδ.Ο 2,107 **τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τιθέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις**· || μτγν. ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἀκρίδων, τερετίζω, πιππίζω, συρίζω : Θεόκρ.5,48 **ταὶ δ' ἐπὶ δένδρει ὄρνιχες λαλαγεῦντι**· || μτγν. ἀστείως ἐπὶ τῆς χελιδόνος χαιρετιζούσης τὸ ἔαρ : Κικ.Ἀττ. 10,2,1 (ὅστις ὑπαινίσσεται τὰ τοῦ Λεων. ἐν ΑΠ 10,1)· || μτγν. ἐπὶ τῆς ἠχοῦς : ΑΠ 6,54,9 **τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν ἀχώ.**

λαλάζω ποι. λαλαγῶ, θορυβῶ, ἠχῶ, ἀντηχῶ : Ἀνακρ.90 **μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον λάλαζε**· **2) λαλάξαι** Ἡσ. «τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν».

λάλαξ-ἄγος (ὁ) Ἡσ. φλύαρος, φωνακλάς, κράκτης ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶς, δυνατὰ φωναζόντων πρασίνων βατράχων.

λαλάξαντες Ἡσ. «βοήσαντες».

λαλαχεύομαι πάπ. λαχνοῦμαι βλ.λ.

λαλές (ὁ) δημ. ἀνεμώνη ἡ στεφανανθὴς βλ.λ.

λάλη (ἡ) [1] λαλιά, φλυαρία : Κωμ.Ἀδέσπ.12Α,Λουκ. Λεξιφ.14 **τὸ γὰρ ἐρεσχηλεῖν ἀλλήλους συχνάκις λάλης θηγάνη γίγνεται.**

λάλη (ἡ) [2] δημ. μάμμη, κυρούλα, γιαγιά.

λάληθρος-ον μτγν. λάλος, φλύαρος : Λυκόφρ. 1319, ΑΠ 4,1,13 **Ἀλκαίου τε λάληθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον.**

λάλημα-ατος (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁμιλία, φλυαρία : Εὔβουλ.109, Μόσχ.1,8 **κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα**· **2)** συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρ., φλύαρος : Σοφ.Ἀντ.320, Εὐρ.Ἀνδρ.937 **σοφῶν πανούργων ποικίλων λαλημάτων**· **3)** ὁμ. μτγν. καταλαλιὰ κατά τινος ἐπὶ κακῷ, πρὸς ὄνειδος : ΠΔ Βασ.3,9,7 **καὶ ἔσται Ἰσραὴλ εἰς ἀφανισμὸν καὶ εἰς λάλημα εἰς πάντας τοὺς λαούς**· **4)** ὕφος λόγου : Νουσιφ.2· **5)** δημ. ἐπὶ πτηνῶν, φωνή, κελάδημα: Σολωμ.Τρελλ.Μάνν.45 **πουλιοῦ δὲν ἄκουες λάλημα**· || εἰδ. ἐπὶ ἀλέκτορος : Παπαδ.Χρ.Μηλ.165 **ὁ Φάλκος ἤκουσε λάλημα πετεινοῦ**· **6)** δημ. ἦχημα μουσικοῦ ὀργάνου πνευστοῦ ἢ ἐγχόρδου : Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.76,2 **δὲν ἀντηχεῖ τὰ λαλήματα ἡ φλογέρα**· **7)** κτ. πληθ. ἐνάρθρ. **τὰ λαλήματα** μουσικὰ ὄργανα ἀποτελοῦντα μικρὰν λαϊκὴν ὀρχήστραν, συνηθέστ. τὰ λαλούμενα βλ.λ.

λάλησις-εως (ἡ) λαλιά, φλυαρία, ἀδολεσχία : Ἀριστφ.ἀπ.803, ΑΒ 438,4.

λαλητής (ὁ) δημ. ὁ παίκτης μουσικοῦ ὀργάνου ἐκ τῶν συνήθων παρὰ τῷ λαῷ : Χριστόπ.Ἔρωτας Ἀπολ.177 **στὸν κύκλον τοῦ χοροῦ λαλοῦν οἱ λαλητάδες**· || ὁ ᾄδων, ὁ τραγουδιστής.

λαλητικός-ή-όν ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ λαλεῖν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν φλυαρίαν, φλύαρος : Ἀριστφ. Ἱππ.1381 **καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ.**

λαλητός-ή-ό(ν) μτγν. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, ὁ ἔχων τὸ χάρισμα ἢ τὴν δύναμιν τοῦ λαλεῖν, ὁ λαλῶν : ΠΔ Ἰώβ 38,14 **λαβὼν γῆν πηλὸν ἔπλασας ζῷον καὶ λαλητὸν αὐτὸν ἔθου ἐπὶ γῆς**· **2)** ὁ περὶ οὗ γίνεται λόγος : ΕΜ 588,54· πρβλ. περιλάλητος· **3)** δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἑορταστικὴν ὁμήγυριν, οἷον γάμον, συμπόσιον, ὁ ἐν συνοδείᾳ μουσικῶν ὀργάνων, μικρᾶς λαϊκῆς ὀρχήστρας : **λαλητὸ πανηγύρι-ἀρραβώνιασμα - γιόρτασμα**· **4)** δημ. κτ. πληθ. ἀνάρθρ. ὁμιλία, συνδιάλεξις ἐξ ἀποστάσεως καὶ οὐχὶ εὐκρινῶς ἀκουομένη: **κάποια καλύβα θά 'ναι στὸ φαράγγι, γιατὶ ἄκουσα λαλητὰ ἀπὸ 'κεῖθε.**

λαλητρὶς-ίδος (ἡ) μτγν. λάλος γυνή, φλύαρος, περπέρω : ΑΠ 5,236,7 **παύσασθε, λαλητρίδες.**

λαλιά (ἡ), ποι. -ιή κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀνεπιτήδευτος ὁμιλία, ἁπλοῦς λόγος, φλυαρία, φιλοκουβέντα, κουβεντολόγι· Πλάτ.˚Ορ.416 «ἀκροσία λόγου ἄλογος» : Ἀριστφ.Βάτρ.1069 **εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας**, αὐτ.Νεφ.931, Ἀριστλ.Φυσιογν.806b,18, Αἰσχίν.2,23ἰ **τὴν ὑπερόριον λαλιάν ἀγαπῶντες ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι**, Ἑρμησιάν.7,78, Θεόφρ.Χαρ.7, Μέν 66,3 **πέρας ποιεῖ λαλιᾶς**, αὐτ.Σομ.46, ΑΠ 7,440· ‖ μτγν. κοινὴ ὁμιλία, ἀσήμαντος συζήτησις, ἀερολογία, κακολογία, κακὴ φήμη, κουτσομπολιό : Πολύβ.3,20,5 **οὐ γὰρ ἱστορίας, ἀλλά κουρεακῆς καὶ πανδήμου λαλιᾶς**, ΑΠλ.4,134, ΠΔ Σοφ.Σειρ. 42,11 **μή ποτε ποιήσῃ σε ἐπίχαρμα ἐχθροῖς, λαλιὰν ἐν πόλει**· **2**) μτγν. φήμη : αὐτ.Μακκ 2,8,7 **καὶ λαλιά τις τῆς εὐανδρίας αὐτοῦ διεχεῖτο πανταχῇ**· **3**) μτγν. ἐπὶ καλῆς σημ., συζήτησις : Πολύβ.32,9,4 **ἔκ τινος χρήσεως βιβλίων καὶ τῆς περὶ τούτων λαλιᾶς δεδηλώκαμεν**· ‖ μτγν. λόγος, διαβεβαίωσις : ΚΔ Ἰω.8,43 **διατὶ τὴν λαλιὰν τὴν ἐμὴν οὐ γινώσκετε ;**· **4**) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρ., φωνή, λόγος, ὁμιλία : ΠΔ Ἆσμ.4,3 **ὡς σπαρτίον τὸ κόκκινον χείλη σου καὶ ἡ λαλιά σου ὡραία**, Ἐρωτόκρ.2,1862 **καὶ τὴ λαλιὰ ὄχ τὸ στόμα του πολλά γλυκιὰ τὴ βγάνει**, Σολωμ.˚Εθν.˚Υμν.6 **κι ἀκαρτέρει φιλελεύθερη λαλιά, - λαλιὰ δὲν βγάνει ἀπὸ τὸ στόμα του**· ‖ νεώτ. **ἡ κοινὴ λαλιὰ** ἡ κοινή, ἡ δημοτικὴ γλῶσσα· **5**) μτγν. ὕφος λόγου : Φιλόδ.Ρητ.2,275· ‖ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, κατάστασίς τινος ἐκφραζομένου, ἔκφρασις, τόνος τῆς φωνῆς : ΚΔ Ματθ.26,73 **καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ**· **6**) μσν. κ. δημ. ἐπὶ πτηνῶν, κελάδημα : Ἐρωτόκρ. 2,1255 **καὶ μὲ τὴ σιγανὴ λαλιὰ τὸν ἥλιο προσκαλοῦσι**, Χατζόπ.Βρ.Θρ.42,12 **σβησμένες ἀηδονιῶν λαλιές**· ‖ ἰδίως ἐπὶ τοῦ πετεινοῦ : Παλαμ. Παράκ.19 **καρτεροῦσες τοῦ κράχτη πετεινοῦ τὴ λαλιά**· **7**) μσν. ἐπὶ ὀργάνων πνευστῶν, ἦχος, ἤχημα : Ἐρωτόκρ.4,1006 **δίδου στά βούκινα ἀναπνιά, τσὶ σάλπιγγες φυσοῦσι, πάει ἡ λαλιά στὸν οὐρανό**· πρβλ. λάλημα, λαλητό, λαλούμενα.

λαλικός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς τὸ λαλεῖν, τὴν λαλιὰν ἀνήκων : Γρηγ.Ναζ.1,903C.

λαλιός-ά-όν ποι. ἀντὶ λάλος βλ.λ. : ΑΠ 5,148, αὐτ.170 **λέγει δ' ὅτι τᾶς φιλέρωτος Ζηνοφίλας φαύει τοῦ λαλιοῦ στόματος**.

λαλιότης-ητος (ἡ) γλωσσ. φλυαρία, ἀδολεσχία.

λάλλαι (αἱ) μτγν. παραθαλάσσιαι ἢ παραποτάμιαι ψῆφοι, βότσαλα, ἐκ τοῦ θορύβου, ὃν ποιοῦσιν, ὅταν κινῶνται ὑπὸ τῶν κυμάτων : Θεόκρ.22, 39 **αἱ δ' ὑπένερθεν λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο ἐκ βυθοῦ**.

λαλλοῦσα ἐσφαλμένη προφορὰ τοῦ λαλέουσα : ΑΠ Συμπ.2,681,9.

λᾰλο-βᾰρῠ-παρα-μελο-ρυθμο-βάτης (ὁ) κωμ. λ. ὁ ὁμιλητὴς ὁ βαίνων βορέως, ἐπαχθῶς, χωρὶς μέλος καὶ ρυθμόν : Πρατίν.Λυρ.1,13.

λαλόεις-εσσα-εν μτγν. ποι. ἀντὶ λάλος : ΑΠ 9,122.

λαλοπάθεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. γεν. ὅρος ἐν χρ. πρὸς δήλωσιν πάσης διαταράξεως τῆς λαλιᾶς.

λάλος-ον κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀείποτε λαλῶν, ὁ ἀδόλεσχος, ὁ φλύαρος, ὁ ὁμιλητικός, ὁ πολυλογάς : Εὐρ.˚Ικ.462 **ἧσσον λάλον σου πεμπέτω τιν' ἄγγελον**, Ἀριστφ.Εἰρ.653, Πλάτ.Γοργ.515Ε **ἀκούω Περικλέα πεποιηκέναι Ἀθηναίους ἀργοὺς καὶ δειλοὺς καὶ λάλους**, Θεόκρ.5,75, Πρόδρ.2,155 **ἵνα μὴ φαίνωμαι βαρὺς τῷ κράτει σου καὶ λάλος**· ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς: Ὀρφ. Ἀργ.709 **λάλος τρόπις**· ἐπὶ γυναικῶν : Ἀριστλ.Πολιτ.1277b,23 **ὥσπερ .. γυνὴ λάλος**· ἐπὶ πτηνῶν : αὐτ. ΖΙ 536a,24· ἰδίως ἐπὶ τῶν χελιδόνων : Ἀρρ.˚Αν.1,25,8 **χελιδόνα σύντροφον εἶναι καὶ λάλον μᾶλλον ἢ ἄλλην ὄρνιθα**· **2**) μτφ. μτγν. κ. δημ. ὁ θορυβῶν, παράγων ἦχον μονότονον ὡς φλυαρίαν : ΑΠ 7,195 **λάλοι πτέρυγες**, Ἐπιγρ. **λάλος κερκίς**, Ἀνακρεόντ.11,7 **λάλον Φοίβου ὕδωρ** (τὸ ποιοῦν λάλους, εὐγλώττους τοὺς ἀνθρώπους), Γρυπ.Σκ.Τερρ.27,13 **τὸ λάλο ἀνάβρυσμα κρατεῖ τοῦ βράχου ἡ νεραμάννα**· **3**) μτγν. ὁ λαλῶν, ὁ ὁμιλῶν : Λουκ. ΒΠρ.3 **ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριάς εἶναι βούλομαι**· **4**) μτγν. τὸ οὐδ. **λάλον** ὡς οὐσ. λαλιά, φωνή, ὁμιλία : Φιλόστρ.Εἰκ.1,5· ‖ ὕφος τοῦ λόγου : αὐτ.Σοφ.2,30 **ἡ ἰδέα τοῦ λόγου λάλος μᾶλλον ἢ ἐναγώνιος**· **5**) δημ. τὸ ἀρσ. **λάλος** ὡς οὐσ. θόρυβος ἐκ συγκεχυμένων φωνῶν, ὀχλοβοή: Καζ.Ν ΘΚωμ.4,83 **σάν κόπασε ἡ φωνὴ καὶ σβήστη ὁ λάλος**· **6**) ἀνώμ. συγκρ. **λαλίστερος** : Ἀριστφ. Βατρ.91 **μειρακύλλια .. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα**, Ἀριστλ.ΖΙ 536a,24 **πολύφωνα δ' ἐστὶ καὶ λαλίστερα τὰ ἐλάττω τῶν μεγάλων**, Θεόφρ.Χαρ.7· κ. ὑπερθ.τ. **λαλίστατος** : Εὐρ.Κύκλ. 315 **λαλίστατος κύκλωψ**· **7**) ἐκ πεποιημ. ρίζ. λαλ-, λαλῶ, λαλιά, λατ. lallo, λαλαγῶ, λάλαξ, ἀλαλητός.

λαλούμενα (τὰ) δημ. μουσικὰ πνευστὰ ὄργανα, λαϊκὴ ὀρχήστρα **μουσικῶν ὀργάνων**, λαλήματα βλ.λ.

λαλουμένη (ἡ) (ἐνν. γλῶσσα) **νεώτ.** βλ. λαλῶ.

λαλύνει Ἡσ. «πάσσει, πατεῖ».

λαλῶ-έω, δημ. -**άω** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. λέγω πολλά, ὁμιλῶ ἀκατασχέτως, φλυαρῶ, ἀμτβ. : Φερεκρ.2, Ἀριστφ.˚Εκκλ.1058 **ἕπου, μαλακίων, δεῦρ' ἀνύσας καὶ μὴ λάλει**, Πλάτ.Εὐθ.287D **λαλεῖς, ἔφη, ἀμελήσας ἀποκρίνασθαι**, ˚Αλεξ.9,10 **λαλεῖν τι καὶ ληρεῖν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως**, Φιλήμ.11, Θεόφρ. Χαρ.7,10 **λαλεῖν τι ἡμῖν ὅπως ἂν ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ**, Ποσείδ.26,3· ‖ ἀντίθ. τῷ λέγω : Εὔπ.95 **λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν**, Δημ.553,5 **λαλῶν μὲν .. λέγων δέ**, - **λαλεῖ ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, χωρὶς νά λέῃ καὶ τίποτα**· ‖ καθόλου λέγω, γνωρίζω νὰ ὁμιλῶ, ὁμιλῶ : Σοφ.Φιλ. 110 **πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν** (ἐκ διορθ. ἀντὶ λακεῖν), Ἀντιφάν.171 **καινὴν διάλεκτον λ-**, ˚Αλεξ.195,4 **Ἀττικιστὶ λ-**, ΚΔ Κορινθ.1,13,1 **ἐάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων**, Πρόδρ.2,513, Ἐρωτόκρ.2,2224 **γροικοῦ φωνὴ μεγάλη ὄχ τὸ πατάρι τοῦ ρηγὸς κιἔτοιας λογῆς ἐλάλει**, Σολωμ.Τὰ δυὸ ἀδέρφια 57 **ἐτοῦτα λαλώντας κοντά της πηγαίνει**, - **οἱ Τουρκοκρῆτες λαλοῦσι τὴν Ἑλληνικήν**, παροιμ. **ὅποιος πολλά λαλεῖ, πολλὰ σφάλλει**· ‖ κ. μτφ.: Σιμων.π.Πλούτ. Ἠθ.346F **ζωγραφία λαλοῦσα** (περὶ τῆς ποιήσεως· ἀντίθ. τῷ **ποίησις σιωπῶσα** περὶ ζωγραφ. πίνακος)· ‖ ὁμιλῶ περί τινος : Ἀριστφ.Λυσ.627 **καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι**, Στωϊκ.ἀπ.2,92, Ἀλκίφρ.ἀπ.5,2· κ. παθ. : Ἀριστφ.Θεσμ.578 **πρᾶγμα κατ' ἀγορὰν λαλούμενον**· **2**) μτγν. συνδιαλέγομαι οἰκείως, κουβεντιάζω : ΚΔ Ἰω.4,27 **καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετά γυναικὸς ἐλάλει**· ‖ μτγν. κ. μσν. ὁμιλῶ διὰ νὰ καταστήσω γνωστὰς τὰς ἰδέας μου, ἀγορεύω διδάσκων, ὁμιλῶ δίδων ἐντολάς, καθοδηγῶ διὰ λόγων : ΠΔ Γεν.12,4 **καὶ ἐπορεύθη ˚Αβραμ καθάπερ ἐλάλησε αὐτῷ κύριος**, Ἐζεκ.˚Εξ.118, ΚΔ Πράξ.3,2 **αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς**, Διήγ.˚Αχιλλ.480 **καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκέλευσεν πάντα ἁρματωθῆναι καὶ τοὺς υἱούς του ἐλάλησεν· τοιαῦτα τοὺς ἐλάλει**· κ. παθ. : ΚΔ Πράξ.9,6 **λαληθήσεταί σοι τί σε δεῖ ποιεῖν**· **3**) μτγν. εἰδ. ἀπαγγέλλω πρὸς τέρψιν κ. διδασκαλίαν : αὐτ.˚Εφεσ.5,19 **λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς**· **4**) ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἐνάρθρου λόγου, λέγω, ὁμιλῶ: Ἀριστλ.Πρ. 899a,1 **λαλεῖ οὐθὲν τῶν ἄλλων ζῴων πλὴν ἀνθρώπου**, Λουκ.Β Πρ.3 **τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχίῃ μα-**

κρὴ **καὶ ἀφωνίη καὶ πέντε ὅλων** ἐτέων λαλέειν **μηδέν**· ‖ κ. ἀπολ. μτγν. : Ἡρώνδ.4,33 **εἴ τι μὴ λίθος, τοὔργον, ἐρεῖς, λαλήσει**, ΚΔ Ματθ.9,33 **καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφός**· **5**) μτγν. ἐκφράζομαι διὰ μιμικῶν κινήσεων: Ἐπιγρ. **χειρσὶν ἅπαντα λαλήσας**· **6**) μτγν. ἐνίοτε τίθεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ζῴων ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν ἔναρθρον λόγον, ἐκβάλλω φωνάς, κραυγὰς ἀνάρθρους : Πλούτ.Ἠθ.909Α **λαλοῦσι μὲν οὗτοι** [οἱ πίθηκοι] **φράζουσι δ' οὔ**, ΚΔ Ἀποκ.13,11 **καὶ ἐλάλει ὡς δράκων**· ‖ ἐπὶ ἀκρίδων, τεττίγων κττ., τερετίζω : Ἀριστφ.10,6 **μεσημβρίας λαλεῖν τέττιξ**· ‖ μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πτηνῶν, ᾄδω, κελαδῶ, ψάλλω : Φιλήμ.208 **ἡ μὲν χελιδὼν τὸ θέρος . . λαλεῖ**, Χατζόπ.Βρ.Θρ.26,7 **κι ἄκου σοῦ λαλεῖ, κάπου σὰν πουλί**· ‖ δημ. ἰδ. ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος, κράζω, φωνάζω : **λαλᾶνε τὰ κοκκόρια**, παροιμ. **ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί, ἀργεῖ νὰ ξημερώση**· **7**) κ. μτγν. κ. δημ. ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, ἠχῶ, σημαίνω, παίζω : Ἀριστλ. Ἀκουστ.801ε,29 **ὅταν γάρ τις λαβὼν κέραμον ἢ αὐλὸν ἢ σάλπιγγα . . διὰ τούτων λαλῇ**, Θεόκρ. 20,29 **κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ**, ΚΔ Ἀποκ.41 **ὡς σάλπιγγος λαλούσης**, - **νὰ βγοῦν καὶ τὰ βλαχόπουλα λαλῶντας τὴ φλογέρα**, - **λαλᾶνε τ' ἄργανα**· ‖ κ. μτ. συστοίχ.αἰτ. : Ἀναξανδρ.35 **μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν**· **8**) μτγν. ἐπὶ τῶν δένδρων, θροῶ, ψιθυρίζω : Θεόκρ.27,58 **ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι**· ‖ κ. ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ : Δίων Κ 74,14· **9**) δημ. ἐπὶ τυφεκιοβολισμῶν : **λαλᾶν τὰ καριοφίλια**· **10**) μσν. προσκαλῶ, φωνάζω ἐκ τοῦ μακρόθεν : Διήγ.Ἀχιλλ. 489 **ἀφ' ὅτου ἐπλησίασαν ἑνὸς μιλίου τόπον τὸν Πάντρουκλον ἐλάλησε**· **11**) δημ. πορεύομαι, πηγαίνω : δ.τραγ. **στὴ στράτα ποὺ ἐπήγαινε, στὴ στράτα ποὺ ἐλάλει, καλογεράκι τοῦ ἀπαντᾷ**· ‖ μτφ. διάγω, συμπεριφέρομαι : **ὅπως λαλεῖς, ἄσχημο τέλος θάχης**· **12**) μτβ. μσν. κ. δημ. ἐλαύνω ζῷον, παρακινῶ τοῦτο δι' ἀσήμων λέξεων νὰ ταχύνη τὸν βηματισμόν του : Διγεν.Ἀκρ.3115 **ἐλάλησε τὸ ἱππάριον**, - **λάλα τὸ βόϊδι γρήγορα**.

λάμα (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. δημ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **καμηλιδῶν**· **2**) δημ. λεπτὴ μεταλλικὴ πλάξ : **αὐτὸ τὸ μαχαίρι ἔχει καλὴ λάμα**· ‖ λεπὶς ξυριστικῆς μηχανῆς.

λάμα (τὸ) νεώτ. τεχνικὸς ὅρος τῆς μεταβυζαντινῆς ζωγραφικῆς, δι' οὗ ὑποδηλοῦνται αἱ διαβαθμίσεις ἑκάστου χρώματος.

λαμάζω δημ. κ. **λιμάζω** γλίχομαι, ὑπερεπιθυμῶ τινος : **εἶδα τὸ μῆλο καὶ τὸ λάμαξ' ἡ καρδιά μου**.

λαμαρίνα (ἡ) δημ. φύλλον ἐκ σιδήρου μικροῦ πάχους, σιδηροῦν ἔλασμα.

λάμας Ἡσ. «μύξας».

λάμαχος Ἡσ. «ἄμαχος».

λάμβαι αὐτ. «τὰ χάσματα, ἢ οἱ μόνοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰχθῦς».

λαμβάνω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **λαβαίνω** βλ.λ., παρατ. **ἐλάμβανον**, δημ. **(ἐ)λάβαινα**, μέλλ. **λήψομαι** (**λήψω** ἐν χρ. π. μτγν., δ.γρ. ἐν ΠΔΜακκ.1,4,18) Ἰων. **λάψομαι** (Ἐπιγρ.Ἐφέσ.), ἐσφ. γρ. **λάμψομαι** (κῶδ. Ἡρ.1,199), δωρ. μέλλ. β' ἑν. **λαψῇ** (Ἐπιχ.34.2. Θεόκρ.1,4,10) ἀπαρφ. ἐν πάπ. **λαμψεῖσθαι**, μτγν **λήμψομαι** (Ἐπιγρ., πάπ.), νεώτ. κ. δημ. **θὰ λάβω**, ἀόρ. β' **ἔλαβον** π. Ὁμ. κ. ἄνευ αὔξ. (Ἰλ.Α 557, αὐτ. Ο 229), ἐπ. **ἔλλαβον** (αὐτ.Ω 170), δημ. **ἔλαβα** (ἀποβαλλομένου ἐνίοτε τοῦ ἀρχικοῦ **ε** κατόπιν λ. ὀξυτόνων ληγουσῶν εἰς -α, -ο), ὑποτ. **λάβω**, εὐκτ **λάβοιμι**, προστ. **λαβέ** (ἀττ. κτ. Ἡρωδιαν.1,431) κ **λάβε** (ἐν Μεσ. χειρογρ. τῶν Αἰσχ.Εὐμ.130), ἀπαρφ **λαβεῖν**, μτχ. **λαβών**, Ἰων. **λάβεσκον** (Ἡσίοδ.ἀπ.112, Ἡρ.4,78. αὐτ.130), παρακ. **εἴληφα** (Σοφ.ΟΤ 643, Ἀριστφ.Βάτρ.591), ὑποτ. **εἰλήφω** κ. **εἰληφὼς ὦ**, ἰων., δωρ., ἀρκαδ. **λελάβηκα** (Ἡρ.4,79, Εὐπ.426, Ἐπιγρ.), ἀπαρφ. **λελαβήκειν** (Ἐπιγρ.,πάπ.), ὑπερσυντ. **εἰλήφειν** (Θουκ.2,88) κ. **εἰληφὼς ἦν**, Ἰων. γ' ἑν. **λελαβήκεε** (δ. ἀνάγν. ἐν Ἡρ.3,43 κατα-), δωρ. ὑπερσυντ. ὑποτ. γ' ἑν. **λελόνβῃ** (παρα-, Ἐπιγρ.), μέσ. **λαμβάνομαι** (Πλάτ.Πολιτ.309D), παρατ. **ἐλαμβανόμην** (Ἡρ.2,121D), ἀόρ. β' **ἐλαβόμην**, ἐπ. **ἐλλ-** (Ὀδ. Ε 325), εὐκτ. γ' ἑν. **λάβοιτο** (Πλάτ.Νόμ.637C, ἐκ α' ἑν. **λαβοίμην**), προστ. β' πληθ. **λάβεσθε**, (Εὐρ. Μήδ. 899), ἀπαρφ. παρ' ἐπ. μτ. ἀναδιπλ. **λελαβέσθαι** (Ὀδ.Δ 388), μτχ. **λαβόμενος** (Θουκ.3,24, Ἡλιόδ.2, 24), **λαβομένη** (Ἡρ.9,76), παθ. μέλλ. **ληφθήσομαι**, (Σοφ.Φιλ.68, Θουκ.6,91), μτγν. **λελήψομαι** (κατα-, Ἀριστεῖδ.Λόγ.54,677D), παθ. ἀόρ. **ἐλήφθην**, (Ἀριστφ.Ἱππ.101), ἰων. **ἐλάφθην** (Ἐπιγρ. κατ-), **ἐλάμφθην** (Ἡρ.2,89, αὐτ.6,92), μτγν. **ἐλήμφθην** (Ἐπιγρ., ΚΔ Μᾶρκ.16,19 ἀν-), δωρ. **ἐλάφθην** (Ἀρχιμ.Ψαμμ. 1,13), παρακ. **εἴλημμαι**, (Ἀριστφ.Πλοῦτ.455, Δημ. 716), ἀλλὰ π. τραγικοῖς **λέλημμαι** (Αἰσχ.Ἀγ.876, Εὐρ.Ἴων 1113, αὐτ.ΙΑ 363, αὐτ.Κύκλ.433 κ. π. Ἀριστφ. Ἐκκλ.1090 δια-) κ. μτγν. **προλέληπτε** [sic] (Ἐπιγρ.), Ἰων. **λέλαμμαι** (ἀπο-, Ἡρ.9,51, δια- αὐτ.3,117), ἀπαρφ. **ἀναλελάφθαι** (Ἱππ.Κατ' Ἰητρ.11· κτ.Ἐρωτιαν., Ἡσ. κ. τινας κῶδ. **-λελάμφθαι**), Ἰων. γ' πληθ. **λελήφαται** (Ἀν.Ὀξ.1,268), δωρ. παρακ. προστ. **λελάφθω** (Ἀρχιμ.Κων.Σφαιρ.3), ἐν τῷ μέλλ., παθ. ἀορ. κ. παθ. παρακ. τὸ α φύσει βραχὺ ἐν Ἰων., μακρὸν δὲ ἐν δωρ. κ. ἐν δωρίζουσι μτγν., ὡς εἰς τὰ **λαμφοῦνται** (Ἐπικτ.Διαθήκ.5,14 ἐν Ἐπιγρ.), **λάμφεσθαι** (Ἐπιγρ.)· ὁμ. σημειοῦται μακρὸν κ. αἰολ. **λάμψεται** (Ἀλκ Συμπλ.ΛΑ 5,9)· ἐκ πάντων τούτων τῶν χρ. ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεργ. ἀόρ. β' κ. τὸν μέσ. ἀόρ. β' δίς, ὁμηρικὸς δὲ ἐνεστὼς εἶναι τὸ λάζομαι βλ.λ. Ἡ λ. ἔχει δύο κυρίας σημ. ἐν τῇ μιᾷ, τῇ μᾶλλον ἐνεργητικῇ, σημαίνει λαμβάνω, παίρνω τι, ἐν δὲ τῇ δευτέρα, τῇ μᾶλλον παθητικῇ, λαμβάνω προσφερόμενόν τι, δέχομαί τι διδόμενον· ὅθ. δράττομαί τινος, λαμβάνω τι εἰς χεῖρας ἢ διὰ τῶν χειρῶν κ. τὸ κρατῶ, πιάνω, παίρνω κ. βαστῶ, παίρνω : Ὀδ.Ζ 81 **ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα**, ΠΔ Ἔξ.29,1 **λήψῃ δὲ μοσχάριον ἐκ βοῶν ἓν . . καὶ ἄρτους ἀζύμους πεφυραμένους ἐν ἐλαίῳ**· κτ. τὸ πλεῖστον προστιθεμένης τῆς δοτ. χειρὶ ἢ χερσὶ ἀπροθ. ἢ ἐμπροθ : Ἰλ.Φ 286 **χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσι**, Ὀδ.Ι 487, Σοφ.ΟΤ 916 **τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα**· κ. μτ. ἐμπροθ. γενικ.: αὐτ.Ἀντ.916 **καὶ νῦν ἄγει με διὰ χειρῶν οὕτω λαβὼν ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον**, Πρόδρ.1,346 **ἐκ τῆς χειρὸς λαβούσης με καὶ θρόνον ἐκτεθείσης**· ‖ κ. μτ. ἐμπροθ. αἰτ. : Εὐρ.Ἑκ.1242 **πρᾶ·μ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε**, - **λαμβάνω τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας διὰ νὰ σᾶς γράφω**· ‖ κ. μτ. αἰτ. τοῦ ὅλου κ. γενικ. τοῦ μέρους : Ἰλ.Β 316 **τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν**, Ξεν.Ἀν.1,6,10 **μετὰ δὲ ταῦτα Κύρου κελεύοντος ἔλαβον τῆς ζώνης τὸν Ὀρόνταν**· ‖ εἶτα, παραλειπομένης τῆς αἰτ. τοῦ ὅλου, τὸ **λαμβάνω** συντάσσεται μτ. μόνης γενικ. τοῦ μέρους, ποδῶν, γούνων, κόρυθος κττ. : Ἰλ.Ψ 711 **ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν** (Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «ἀγκαλιάστηκαν ἀναμεταξύ των μὲ τὰ δυνατὰ χέρια των, ἐπὶ παλαιστῶν»)· κ. μτ. ἄλλων λ. : Αἰσχ.Ἱκ.481 **κλάδους γε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβών**· ‖ κ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ. δράττομαί τινος, πιάνομαι, πιάνω : Ὀδ.Ε 325 **μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς**, Ἡρ.4,64, αὐτ.9,76 **ἔγνω τε τὸν Παυσανίην καὶ λαβομένη τῶν γονάτων**, Εὐρ.Μήδ. 899 **λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς**· ‖ κ. μτφ. δράττομαι, ἐπιλαμβάνομαί τινος : Ἠσαΐ.2,28 **καιροῦ**

λαβόμενος, Πλάτ.Πολιτ.309D **ἀνδρεία ψυχὴ λαμβανομένη τῆς τοιαύτης ἀληθείας ἆρ᾽ οὐχ ἡμεροῦται·** || κ. μτ. διπλῆς γενικ. : αὐτ.Χαρμ.153D **καί μου λαβόμενος τῆς χειρός·** **2**) θέτω ἐπί τινος χεῖρα ἐχθρικήν, παίρνω διὰ τῆς βίας, ἁρπάζω, ἀποσπῶ : Ὀδ.Θ 191 **ἀλλ᾽ ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον ὄφρα λάβωμεν ἀσπίδα Νεστορέην,** Ἡρ.4,130 **οἱ δὲ ἂν Πέρσαι ἐπελθόντες λάβεσκον τὰ πρόβατα·** **3**) ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ., λαμβάνω ἐπερχόμενος ὡς πολέμιος, συλλαμβάνω, πιάνω : Ἰλ.Ε 159, αὐτ.Λ 106, αὐτ.126 **τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,** Σοφ.ΟΤ 266 **ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,** Ἡρ.9,119 **Οἰόβαζον . . Θρήϊκες Ἀψίνθιοι λαβόντες Πλειστώρῳ ἐπιχωρίῳ θεῷ,** ΚΔ Ματθ. 21,39 **καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν·** **4**) γεν. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. ἢ πρᾶγμα, μέσ. μτ. γενικ. γίνομαι κύριός τινος, καταλαμβάνω τι : Σοφ.ΟΚ 373 **ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ·** σπαν. μτ. αἰτ.: Ὀδ.Δ 388 **τόν γ᾽ εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι·** **5**) μτγν. μέσ. **λ- ἐμαυτοῦ** γίνομαι κύριος ἐμαυτοῦ, συγκρατῶ ἐμαυτόν : Ἡλιόδ.Αἰθ.2,24 **καὶ ἀθρόον ἐσιώπησεν ὥσπερ ἑαυτοῦ λαβόμενος·** **6**) συλλαμβάνω ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ, πιάνω ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν : Αἰσχ.Πρ.194 **ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ᾽ αἰτιάματι·** || συχν. μτ. μτχ. : Σοφ. ΟΤ 461 **κἂν λάβῃς ἐψευσμένον,** Ἀριστφ.Σφ.759, Πλάτ.Πολ.389D **ἂν ἄρ᾽ ἄλλον τινὰ λαμβάνῃ ψευδόμενον,** Δημ.546· κ. μτ. ἐπιθ. : Μέν.Ἐπιτρ.570 **ὅπως μὴ λήψομαί σε προπετῆ·** || κ. παθ. : Σοφ. Τρ.808 **τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ᾽ ἐμῷ καὶ δρῶσ᾽ ἐλήφθης,** Ἡρ.2,89 **λαμφθῆναι γάρ τινά φασι μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῳ γυναικός,** Ἀριστφ.Πλ.455 **γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ᾽ εἰλημμένω,** Ἀντιφ.1,3 **καὶ μὴ ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις ἤδη ληφθεῖσαν τὸν θάνατον τὸν ἐκείνου μηχανωμένην,** Λυσ.13,66· **7**) παίρνω διὰ τῆς βίας, ἀποκομίζω ὡς λείαν : Ὀδ.Ι 41 **ἐκ πόλιος δ᾽ ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες δασσάμεθα·** οὕτω κ. ἐπὶ λεόντων : Ἰλ.Λ 114 **ῥηϊδίως συνέαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν·** κ. ἐπὶ ἀετοῦ : αὐτ.Ρ 678 **καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·** κ. ἐπὶ δελφῖνος : αὐτ.Φ 24 **μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν·** || μτγν. συλλαμβάνω, ἀγρεύω, πιάνω : ΚΔ Λουκ. 5,5 **ἐπιστάτα, δι᾽ ὅλης τῆς νυκτὸς οὐδὲν ἐλάβομεν·** **8**) **λ- δίκην** λαμβάνω ἱκανοποίησιν, παίρνω τὸ δίκιο μου, τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι, ἀντίθ. τῷ δίκην δίδωμι : Λυσ.1,29, Ἰσοκρ.4,81 **ὅπως τῶν γεγενημένων δίκην ληψόμεθα·** ἐνίοτε ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τιμωρεῖσθαι : Εὐρ.Βάκχ.1312 **δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβανεν,** Ἡρ.1,115 **οὗτος δὲ ἀνηκουστέε τε καὶ λόγον εἶχεν οὐδένα, εἰς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην,** αὐτ. 7,39· || κ. **λ- ποινάς** : Εὐρ.Τρῳ.360 **ποινὰς ἀδελφῶν καὶ πατρὸς λαβοῦσ᾽ ἐμοῦ·** κ. **λ- τιμωρίαν** : Δημ.280 **οὐκ ἀδικήματος οὐδενὸς λαβεῖν τιμωρίαν·** **9**) τὸ μέσ. μτφ. συλλαμβάνω τινὰ σφαλλόμενον, εὑρίσκω εἴς τινα σφάλμα, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ : Πλάτ.Νόμ.637C **ταχὺ γάρ σου λάβοιτ᾽ ἄν τις τῶν παρ᾽ ἡμῶν,** Φιλόστρ.Ἀπολλ.4,22· **10**) τὸ μέσ. μτ. τοῦ ἐπιρρ. **χαλεπῶς** κακομεταχειρίζομαι, φέρομαι βαναύσως, σκληρῶς πρός τινα : Ἡρ.2,121, δ᾽ **ὡς δὲ χαλεπῶς ἐλαμβάνετο ἡ μήτηρ τοῦ περιεόντος υἱοῦ** (Βερναρδ.Γρ.ἐν λ.«χαλεπῶς ἐπελαμβάνετο, καθήπτετο τοῦ ἐπιζῶντος παιδός, σκληρῶς τὸν ἐπέπληττε»)· || ἀντιθ. μτγν. **καλῶς λ- τινά** μεταχειρίζομαι καλῶς, περιποιοῦμαί τινα : Πάπ. **εὐχαριστῶ σοι ὅτι τὴν ἀδελφήν σου καλῶς ἔλαβες·** **11**) ἐπὶ καλῆς σημ., εὑρίσκω, πετυχαίνω : Σοφ.Φιλ.1051 **οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν᾽ εὐσεβῆ,** Εὐρ.Ἡρ.223 **Ἑλλάδα κακίστην λαμβάνων εἰς παῖδ᾽ ἐμόν·** **12**) μτ. τῶν δοτ. **πίστει καὶ ὁρκίοισι** παίρνω τινὰ μὲ τὸ μέρος μου, ὑποχρεῶ, δένω διά . . : Ἡρ.3,74 **τούτων δή μιν εἵνεκεν καλέσαντες φίλον προσεκτῶντο πίστι τε λαβόντες καὶ ὁρκίοισι·** **13**) ἐπὶ θεότητος, καταλαμβάνω, κυριεύω, ἔνθουν ποιῶ, καθιστῶ τινα ὑποχείριον : αὐτ.4,79 **ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε . . ὅτι βακχεύομεν καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει·** κ. παθ. : Λουκ.Νιγρ.37 **οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ᾽ ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται·** || μτγν. κ. ἐπὶ πνευμάτων κ. δαιμονίων, εἰσέρχομαι ἐντός, κυριεύω : ΚΔ Λουκ.9,39 **καὶ ἰδοὺ πνεῦμα λαμβάνει αὐτὸν καὶ ἐξαίφνης κράζει καὶ σπαράσσει·** || κ. ἐπὶ παθῶν, αἰσθημάτων κττ., καταλαμβάνω, κυριεύω : Ἰλ.Ψ 468 **ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν,** αὐτ. Δ 230 **ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος πολέας διὰ κοιρανέοντα,** Θουκ.2,92 **τοὺς δ᾽ Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γιγνόμενα θάρσος τε ἔλαβε,** Ξεν. ΚΠ 5,5,6 **ἄτιμόν τι αὐτῷ ἔδοξεν εἶναι καὶ ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν·** κ. ἐπὶ ἔρωτος : αὐτ.6,1,31 **ληφθεὶς ἔρωτι γυναικὸς ἠναγκάσθη προσενεγκεῖν λόγους,** ΚΔ Λουκ.5,26 **καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας·** **14**) συνεκφερόμενον μτ. λ. ἐκφραζουσῶν συναίσθημα ἢ πάθος τι ἀποτελεῖ ἁπλῆν περίφρασιν, **λ- θυμὸν** (θαρρεῖν, λαμβάνειν θάρρος) : Ὀδ.Κ 461 **εἰς ὅ κεν αὖθις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε·** **λ- αἰδῶ** (αἰδεῖσθαι) : Σοφ.Αἴ.345 **τάχ᾽ ἄν τιν᾽ αἰδῶ κἀπ᾽ ἐμοὶ βλέψας λάβοι·** **λ- ὀργὴν** (ὀργίζεσθαι) : Εὐρ.Ἰκ.1050 **ὀργὴν λάβοις ἂν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων κλύων·** **λ- φόβον-δέος** (φοβεῖσθαι): Σοφ.ΟΚ 729 **ὁρῶ τιν᾽ ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότα φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,** ΚΔ Λουκ.7,16 **ἔλαβε δὲ φόβος πάντας,** Πλάτ.Νόμ.699C **ὃν εἰ τότε μὴ δέος ἔλαβεν·** πρβλ. νεώτ. μὲ κατέλαβε φόβος - ἀνησυχία κττ.· **λ- ἐλπίδα** (ἐλπίζειν) : Ξεν. ΚΠ 4,6,7 **εἰ οὖν σύ με δέχῃ καὶ ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι·** ὁμ. κ. μτ. τῶν λ. **ἄλγος, ἀμφασίη, ἄτη, πένθος, τρόμος, θαῦμα, ἵμερος, ὕπνος, ἔνδεια** : αὐτ.Ἀν.1,10,18 **εἴ ποτε σφόδρα τὸ στράτευμα λάβοι τις ἔνδεια·** || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς νόσους κ. δὴ αἰφνιδίας, προσβάλλω, ἐπιπίπτω, καταλαμβάνω, εὑρίσκω, πιάνω : Ἱππ.Νούσ.1,19, Θουκ.2,49 **καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε,** Ἀριστφ.Ἐκκλ.417 **πλευρῖτις ἂν ἡμῶν οὐδέν᾽ ἂν λάβοι ποτὲ** (πρβλ. λάζομαι, λῆψις)· κ. ἐν τῷ παθ. : Σοφ.Τρ.446 **ὥστ᾽ εἴ τι τὠμῷ τ᾽ ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ ληφθέντι μεμπτός εἰμι,** Ἡρ.1,138 **ξεῖνον δὲ πάντα τὸν λαμβανόμενον ὑπὸ τούτων ἐξελαύνουσιν ἐκ τῆς χώρας·** || ἐπὶ σκότους κ. ἄ. καταλαμβάνω, πληρῶ, γεμίζω, πιάνω, μτ. αἰτ. τοπ. : Αἰσχ.Πέρσ.365 **κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ·** **15**) μτ. διπλῆς αἰτ. ἄγω τινὰ μετ᾽ ἐμοῦ, συμπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω τινὰ ὡς . . , παίρνω μαζί μου : Σοφ.Φιλ.675 **τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν,** αὐτ.1007, Ἰσοκρ. 5,86 **πρὶν ἂν λάβῃ τις τοὺς Ἕλληνας . . ἢ συναγωνιζομένους ἢ πολλὴν εὔνοιαν ἔχοντας τοῖς πραττομένοις,** ΚΔ Ἰω.18,3 **ὁ οὖν Ἰούδας λαβὼν τὴν σπεῖραν καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέτας·** **16**) ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον, ἔχω, εὑρίσκομαι : Ἡρ.7,42 **τὴν Ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χεῖρα ἤιε εἰς τὴν Ἰλιάδα γῆν,** Θουκ.7,1 **ἐβουλεύοντο εἴτ᾽ ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν διακινδυνεύσωσιν εἰσπλεῦσαι,** Ἡρ.1,75 **ὅκως ἂν τὸ στρατόπεδον ἱδρυμένον κατὰ νώτου λάβοι·** **17**) τὸ μέσ. **λαμβάνομαι** καταφεύγω, φθάνω εἰς . ., πιάνω κάπου : Θουκ.3,24 **καὶ λαβόμενοι τῶν ὁρῶν διαφεύγουσιν εἰς τὰς Ἀθήνας,** αὐτ 8,80 **αἱ μὲν** (νῆες) **Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου·** **18**) ἐν ἀναφ. πρὸς ἐσθῆτα, ἐνδύομαι, φορῶ : Ἡρ.4,78 **τὴν δὲ στολὴν ἀποθέμενος τὴν Σκυθικὴν λάβεσκε ἂν Ἑλληνίδα ἐ-**

σθῆτα, αὐτ.2,37, ΚΔ Ἰω.13,12 ὅτε οὖν ἔνιψε τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἔλαβε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ· ‖ κ. ὡς πρὸς ζυγόν : Πίνδ.Π 2,93 φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἀπαυχένιον λαβόντα ζυγὸν ἀρήγει· **19)** μτγν. κ. νεώτ. μτ. λ. δηλωτικῶν τροφῆς, πότου κτλ., ἐσθίω, τρώγω, πίνω : Διοκλ.ἀπ.121 (παθ.), αὐτ.140.ΚΔ Ἰω.19,30 ὅτε οὖν ἔλαβεν τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς εἶπε τετέλεσται, Σωρ.1,93,Γαλ.15,469, -τὸ φάρμακον θὰ τὸ λαμβάνετε τρὶς τῆς ἡμέρας· **20)** ὁμ. ἐν φρ. ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων : Σοφ.Φιλ.537 οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε, Πλάτ.Πολ.524D ἢ ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει λαμβάνεται τὸ ἕν· ‖ ὁμ. ἐν φρ. ἀντιλαμβάνομαι διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, καταλαβαίνω, παίρνω : Ἡρ.3,41 ταῦτα ἐπιλεξάμενος ὁ Πολυκράτης καὶ νόῳ λαβὼν ὡς οἱ εὖ ὑπετίθετο Ἄμασις, αὐτ.9,10,Πλάτ.Παρμ.143Α ἐὰν αὐτὸ τῇ διανοίᾳ μόνον καθ' αὑτὸ λάβωμεν, Ξεν.ΚΠ 3,3,51, Πολύβ.2,35,6 ἀλλὰ ἐπὶ ποσὸν ἐν νῷ λαμβάνοντες ὡς ὀλιγοχρόνιον . . τὸ φῦλον αὐτῶν· ‖ μτγν. μανθάνω : Λιβάν.Λόγ.62,21 τοὺς . . νέους ἦν ἰδεῖν εἰς Φοινίκην ἐπὶ τῷ τοὺς νόμους λαβεῖν ἰόντας· ‖ κ. ἀπολ. : Ἀντιφ.1,7 ὧν γε τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἴληφε, Λυσ.2,3,ΚΔ Ἰω.14,17 τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν· **21)** ὑπολαμβάνω, ἐκλαμβάνω, θεωρῶ, ἐννοῶ πρᾶγμά τι ὡς ἔχον κατά τινα τρόπον, μτ. ἐπιρρ. πρὸς δήλωσιν τοῦ τρόπου : Ἡρ.7,142 οἱ γὰρ χρησμολόγοι ταύτῃ ταῦτα ἐλάμβανον, Θουκ.4,17 λάβετε δὲ αὐτοὺς (τοὺς λόγους) μὴ πολεμίως, μηδ' ὡς ἀξύνετοι διδασκόμενοι, αὐτ.6,27 καὶ τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον (ἀντελαμβάνοντο τὸ πρᾶγμα, τὸ ἔπαιρναν, σοβαρώτερον), Πλάτ. Ἱππ.227C εἴ τις, ὦ Σώκρατες, οἶμαι, ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ, Ἀριστφ.Σοφ Ἐλ 174b,27, αὐτ.Ρητ.Ἀλεξ.1423a,4,Πλούτ.Ἀλκ.18 ὀργῇ δ' ἅμα καὶ φόβῳ τὸ γεγονὸς λαμβάνοντες· σπανιώτερον μτ. διπλῆς αἰτ., τῆς δευτέρας ὡς κατηγορουμένου: Ἀριστλ.Πολ.1296a,31 ἀλλὰ τῆς νίκης ἆθλον τὴν ὑπεροχὴν τῆς πολιτείας λαμβάνουσι, αὐτ Μετ.346a,7,Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,179· κ. μτ. ἐμπροθ.αἰτ. : Ἀριστλ. Πολ.1342b,25 ὡς μεθυστικὰς λαμβάνων αὐτὰς (τὰς ἁρμονίας) οὐ κατὰ τὴν τῆς μέθης δύναμιν, Φιλόστρ.Εἰκ.2,32 εἰ ἐς κόρην λαμβάνοιτο (ἐὰν ἐθεωρεῖτο, ἐξελαμβάνετο ὡς κόρη), Πάπ. λαμβάνω σε παρὰ βουκόλον· ὁμ. κ. ἐν φρ. λ- περί τινος τί ἐστι : Ἀριστλ ΗΝικ.1142a,32, αὐτ.1140a,24· κ. μτ. ἀπαρφ. : αὐτ.Μετ.389a,29· κ. μτ. ἐξηρτημένης προτ. : αὐτ.Μεταφ.1053a,27 οὕτω δεῖ λαμβάνειν, ἀλλ' οὐχ ὅτι . . · ‖ κ. τὸ παθ. ἐκλαμβάνομαι : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.78,22 τρίτου καθεστῶσαι (αἱ ἀντωνυμίαι) ἐπὶ πρώτου λαμβάνονται (ἐν ᾧ αἱ ἀντων. εἶναι γ' προσ., ἐκλαμβάνονται ὡς α')· ‖ κ. ἐπὶ κακῆς σημ. : Εὐρ.Ἱκ.194 δι' οἴκτου τὰς ἐμὰς λαβεῖν τύχας, Πλούτ.Φλαμ.7,αὐτ.Κικ.13 τοῦτο πρὸς ἀτιμίας ὁ δῆμος ἔλαβε· ‖ τὸ παθ. θεωροῦμαι, ἐξετάζομαι, διευκρινίζομαι : Ἀριστλ.Η Νικ.1129a,31 εἰλήφθω ὁ ἄδικος ποσαχῶς λέγεται (ἂς θεωρηθῇ, ἂς ἐξετασθῇ κατὰ πόσους τρόπους ὀνομάζεται ὁ ἄδικος)· **22)** ἐν τῇ λογικῇ, λαμβάνω, παίρνω ὡς δεδομένον, ἐκδέχομαι, παραδέχομαι : Ἀριστλ.ΑΠρ.46b,6 ἅπαν ζῷον λαμβάνει ἢ θνητὸν ἢ ἀθάνατον, αὐτ.53a,2· κ. παθ. : αὐτ.26b,30,αὐτ.33a,15 αἱ εἰλημμέναι προτάσεις· πρβλ.Φιλόδ.Ρητ.2,46S, αὐτ.Σημ.35,αὐτ.Οἰκ.5J, Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.2,89· **23)** καθορίζω, προσδιορίζω, ἐκτιμῶ : Θουκ.3,20 τὴν μὲν οὖν ξυμμέτρησιν τῶν κλιμάκων οὕτως ἔλαβον ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, αὐτ.2,42,Λυκοῦργ. 66 οὐδ' ἐντεῦθεν τὸ μέγεθος τῶν ἁμαρτημάτων ἐλάμβανον· **24)** ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω : Πίνδ. Ν 10,21 καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδα, Ἡρ.3,71 ἀλλ' ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον αὐτὴν (τὴν ἐπιχείρησιν) λάμβανε, αὐτ.7,24· **25)** κ. νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω τι διδόμενον, δέχομαί τι προσφερόμενον, κυρίως ἐν ἀναφ. πρὸς πράγματα (ΑΒ 106) : Ἰλ.Ζ 427 ἂψ ὅ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα, αὐτ.Ψ 275,Σοφ.Ἀντ.592 ἢ καὶ ταῦτ' ἐρεῖς ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις, Ἡρ 8,10 ἅμιλλαν ἐποιεῦντο ὅκως αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος. παρὰ βασιλέως δῶρα λάμψεται, Ἀριστφ.Ἱππ 439 βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν ; Ξεν. Ἀπομν.2,9,4 ἀλλὰ φιλοχρήματός τε καὶ ἔφη ῥᾷστον εἶναι ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν, ΠΔ Δευτ.18,19 οὐδὲ λήψονται δῶρον, ΚΔ Ματθ.9,8 πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει, -ὅταν λάβω χρήματα, θὰ σοῦ ἐπιστρέψω τὰ ὀφειλόμενα, - περίεργο, δὲν ἔλαβες ἀκόμη γράμμα ἀπὸ τὸ σπίτι σου ; - ἔλαβα μιὰ ἐπιταγὴ δέκα δολλάρια· **26)** δέχομαί τι ἐμπιστευόμενον ἢ ἐμπιστευθέν : Σοφ.Ἠλ.12 πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν ἤνεγκα κἀξέσωσα, Εὐρ.Ἴων 1339 ἐν τῇδέ σ' ἔλαβον νεόγονον βρέφος ποτέ· ‖ μτγν. εὐπροσδέκτως δέχομαι, ἀποδέχομαι, παίρνω πρόθυμα, παραδέχομαι : ΚΔ Ματθ.13,20 οὐκ ἔστιν ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ εὐθέως μετὰ χαρᾶς δεχόμενος καὶ λαμβάνων αὐτόν· **27)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκομίζω κέρδος, κερδίζω, ἀποκτῶ : Ὀδ.Α 298 οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης, Πίνδ.Ο 8,6 εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι μαιομένων μεγάλαν ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν, αὐτ.Ν 3,31,Σοφ.Φιλ 1347 εἶτα τὴν πολύστονον Τροίαν ἑλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν, αὐτ.ΟΤ 218, Ἀριστφ.Ἀχ.906 νὴ τὼ σιώ, λάβοιμι μένταν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολύ, - πόσα θὰ λάβῃς ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν ;· ‖ ἀποκομίζω, λαμβάνω, παίρνω εἰσόδημα : Ἀριστφ.Νεφ 1123 λαμβάνων οὔτ' οἶνον, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου, Πλάτ. Πολ.347Β οὔτε λάθρᾳ αὐτοὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς (χρήματα) λαμβάνοντες κλέπται· ‖ μτγν., νεώτ. κ. δημ εἰσπράττω : ΚΔ Κορινθ.Ι,17,24 προσῆλθον οἱ τὰ δίδραχμα λαμβάνοντες, αὐτ.17,25 οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμβάνουσι τέλη ἢ κῆνσον, -τὸν μῆνα αὐτὸν θὰ λάβω καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ μισθοῦ τοῦ παρελθόντος, παροιμ. φρ. ἂς ἔχῃ νὰ λαβαίνῃ· ‖ μτ. γενικ. τῆς ἀξίας ἀγοράζω ἀντί τινος : Ἀριστφ.Εἰρ.1263 λάβοιμ' ἂν αὔτ' ἐς χάρακας ἑκατὸν τῆς δραχμῆς, αὐτ.Βατρ.1236,αὐτ. Νεφ.1395 τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου· κ. ἄνευ τῆς γενικ., Ξεν.Συμπ. 2,4 πόθεν ἄν τις τοῦτο τὸ χρῖμα λάβοι· **28)** τυγχάνω τινός, ἐπιτυγχάνω τι : Εὐρ.ΙΤ 1016 ἅπαντα γὰρ συνθεὶς εἰς ἓν νόστον ἐλπίζω λαβεῖν, ΚΔ Ματθ. 21,22 καὶ πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες λήψεσθε· ‖ ἀπολαύω : Σοφ. Τρ.820 τὴν δὲ τέρψιν, ἣν τὠμῷ δίδωσι πατρί, τήνδ' αὐτὴ λάβοι· **29)** παίρνω, ἔρχομαι, φθάνω εἰς . . : Ἰσοκρ.10,39 καὶ πρὸς τὸ μνηστεύεσθαι λαβούσης ἡλικίαν· **30)** ἀναλαμβάνω, ἐκδέχομαι, κτῶμαι, ἀποκτῶ ; Σοφ.Ἀντ.1163 λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν, Ἰσοκρ.5,61 ὅτε τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάσσης ἐλάμβανον· ‖ κ. ἐν κακῇ σημ. : Σοφ.ΟΤ 1494 τίς τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, Εὐρ Μήδ.43, αὐτ.Ἑλ.201 Λήδα δ' ἐν ἀγχόναις θάνατον ἔλαβεν αἰσχύνας ἐμᾶς ὕπ' ἀλγέων· **31)** ἐπισύρω ἐναντίον μου, προκαλῶ τὴν δημιουργίαν ἐχθρικῶν ἐκδηλώσεων εἰς βάρος μου : αὐτ.Ἴων 600 γέλωτ' ἐν κακοῖς μωρίαν τε λήψομαι, Θουκ.2,18 αἰτίαν δὲ οὐκ ἐλαχίστην Ἀρχίδαμος ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ· **32)** δέχομαι φιλοφρόνως, ξενίζω, φιλοξενῶ : Ὀδ.Η 255 ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν· πρβλ. Σοφ.ΟΚ 284 ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον· ‖ δέχομαί τινα εἰς γάμον, νυμφεύομαι ἢ

ὑπανδρεύομαι : Ἡρ.1,199, αὐτ.9,108 δοκέων αὐτὴν μᾶλλον λάμψεσθαι, ἢν ταῦτα ποιήσῃ, Εὐρ.ἀπ.963 ὁ νῦν δὴ λαμβάνειν μέλλων μ' ἀνήρ, Ξεν.Ἑλλ. 4,1,14 τύχῃ ἀγαθῇ διδόναι Ὄτυϊ τὴν θυγατέρα, σὲ δὲ λαμβάνειν, Μέν.Περικ.436, Ἐπιγρ. τοῖς λαμβάνουσιν ἐξ αὐτῶν, ΚΔ Μᾶρκ.12,20 καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβε γυναῖκα καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἀφῆκε σπέρμα· ‖ κ. ἐπὶ πατρὸς ἐκλέγοντος καὶ δεχομένου νύμφην διὰ τὸν υἱόν : Μέν.Περικ.374 τῷ γὰρ υἱῷ λαμβάνω τὴν τοῦ Φιλίνου θυγατέρα· **33)** δέχομαί τι προστιθέμενον, προσλαμβάνω, παίρνω παραπάνω, ἐπιπροσθέτως : Θουκ.4,69 καὶ αἱ οἰκίαι τοῦ προαστείου ἐπάλξεις λαμβάνουσαι αὐταὶ ὑπῆρχον ἔρυμα· **34)** μτφ. προσδέχομαι, ἐπιδέχομαι : Πίνδ.Ο 1,81 ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει· **35)** παθ. εἰσάγομαι εἴς τι, προσλαμβάνομαι, μυοῦμαι : Ἱππ.Εὐσχ.17 τοὺς ἐς τὰ τῆς τέχνης εἰλημμένους· **36)** μτγν. δέχομαι ἐντός, περιλαμβάνω, περιέχω, χωρῶ : Πολύβ.3,107,10 τὸ στρατόπεδον πεζοὺς μὲν λαμβάνει περὶ τετρακοσίους· **37)** μτ. ἀπαρφ. δέχομαι, λαμβάνω ἄδειαν νά . .: Ἐπιγρ.· **38)** μτγν. χρῶμαί τινι, μεταχειρίζομαι : ΠΔ Ἐξ.20,7 οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ· **39)** ἡ μτχ. λαβὼν πολλάκις κτ. τὸ φαινόμενον κεῖται πλεοναστικῶς, πράγματι ὅμως προσθέτει εἰς τὸ δραματικὸν ἀποτέλεσμα τῆς περιγραφῆς : Ἰλ.Φ 36 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα, Ὀδ.Ω 398 Ὀδυσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ· συχνάκις κ. π. τραγ. κ. κωμ. : Σοφ.ΟΤ 1391 τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς, αὐτ.641, Κρατῖν.141 τὴν νῦν τόδε πῖθι λαβών· ‖ μτ. ρ. κινήσεως σημαντικῶν ἐν τῇ σημ. τοῦ λαμβάνειν μεθ' ἑαυτοῦ, συμπαραλαμβάνειν : Ὀδ. 269 τοὔνεκα νῦν ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν, Σοφ.Τρ.259 στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν· **40)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μτ. λ. ἰδ. ἀφῃρημένων σχηματίζει πλῆθος περιφράσεων, οἷον λ- ὄνομα - ἐπωνυμίαν κτῶμαι, παίρνω ὄνομα, ἐπωνυμίαν, ὀνομάζομαι παρά τινος, ἐπονομάζομαι : Πλάτ.Πολιτ.305D κατὰ τὴν ἰδιότητα τῆς πράξεως τοὔνομα δικαίως εἴληφεν ἴδιον, αὐτ.Συμπ.173D καὶ ὁπόθεν ποτὲ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβες τὸ μανικὸς καλεῖσθαι, - τὸ Βυζάντιον ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ του Βύζαντος, - ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ε' ἀδίκως ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Κοπρωνύμου· ‖ εἰδ. λαμβάνειν ὅρκον δέχεσθαι ὅρκον ἐπαγόμενον, ὁρκίζεσθαι : Ἀριστλ.Ρητ.1377a,8· ‖ ὁμ. λ- τὰ πιστά : Ξεν.Ἀν.3,25 καὶ ἐδώκαμεν καὶ ἐλάβομεν πιστὰ μὴ προδώσειν ἀλλήλους· ‖ ὁμ. λ- λόγον τινὸς ἀπαιτεῖν λογοδοσίαν, ζητεῖν λογαριασμόν διά τι, ἢ - παρά τινος ἔκ τινος : αὐτ.ΚΠ 1,4,3 ὅτι ἠναγκάζετο ὑπὸ τοῦ διδασκάλου καὶ διδόναι λόγον ὧν ἐποίει καὶ λαμβάνειν παρ' ἄλλων, Δημ.101 τὸν μὲν χρημάτων λόγον παρὰ τούτων λαμβάνειν· ‖ ὁμ. λ- πεῖράν τινος δοκιμάζειν τι : Πλάτ.Πρωτ.348A ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες, ΚΔ Ἑβρ. 11,36 ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, Πλούτ.Λυκ.21 αἱ δὲ λῆς πεῖραν λαβέ, - ἀπὸ νέος ἔλαβε πεῖραν τῆς ζωῆς· ‖ ὁμ. λ- ἀρχὴν ἄρχεσθαι : Εὐρ.ΙΑ 1124 τίν' ἂν λάβοιμι τῶν ἐμῶν ἀρχὴν κακῶν· ‖ λ- ὕψος - ἐπίδοσιν - αὔξησιν - οἰκοδομὴν ὑψοῦσθαι, προοδεύειν, αὐξάνεσθαι, στερεοῦσθαι, προκόπτειν : Θουκ.1,91 ὅτι τειχίζεταί τε καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει, Ἰσοκρ.4,10 ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μεγίστην ἐπίδοσιν λαμβάνειν καὶ τὰς ἄλλας τέχνας, Ἀριστλ.ΖΓ 732b,5, ΚΔ Κορινθ.1,14,5 ἵνα ἡ ἐκκλησία οἰκοδομὴν λάβῃ· νεώτ. εἰδ. ἐπὶ διαστάσεων : ὁ τοῖχος ἔλαβεν ὕψος, - ἡ διῶρυξ ἔλαβε πλάτος ἓξ μέτρων· ‖ ὁμ. λ- κακόν τι βλάπτεσθαι : Ἀριστφ.Νεφ.1310 ἀνθ' ὧν πανουργεῖν ἤρξατ' ἐξαίφνης κακὸν λαβεῖν τι· ‖ ὁμ. κ. μσν. λαμβάνω μορφὴν - πρόσωπόν τινος κτῶμαι τὸ σχῆμα, τὴν ὄψιν ἄ. τινός, παίρνω τὴν εἰδὴ κάποιου, ἄ. μεταμορφοῦμαι εἰς . . : Ἀριστλ.ΖΓ 762a,13, ΚΔ Φιλιππ.2,7 μορφὴν δούλου λαβὼν (ὁ Ἰησοῦς), αὐτ.Γαλ.2,6 πρόσωπον θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει· νεώτ. κ. μτ. τῶν λ. ὄψιν - σχῆμα - στάσιν κττ. : ἔλαβε τὴν στάσιν ἀπειλοῦντος - τὴν ὄψιν ἐκπλήκτου· ‖ ὁμ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω τέλος φθάνω εἰς τέλος, περατοῦμαι, τελειώνω, παίρνω τέλος : Ἀριστλ.ΖΓ 744a,21, ἡ ἐκστρατεία ἔλαβεν ἄδοξον τέλος, - πότε θὰ λάβῃ τέλος αὐτὴ ἡ κωμῳδία ;· ‖ ὁμ. μσν., νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ πρσ. λαμβάνω τέλος μτ. ἐπιθ. προσδιορ. τελευτῶ, ἀποθνήσκω : οὕτως οἰκτρὸν ἔλαβε τέλος ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος· ‖ ὁμ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω [τὸ] βραβεῖον βραβεύομαι : ΚΔ Κορινθ.1,9,24 πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον, - ἔλαβε βραβεῖον διὰ τὴν ἐπιμέλειάν του· ‖ μτγν. λ- λήθην λησμονῶ : αὐτ.Πέτρ.2,1,9 λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν· ‖ ὁμ. λ- χάραγμα χαράττομαι, σημειοῦμαι : αὐτ.Ἀποκ.14,9· ‖ μτγν. δόξαν λ- δοξάζομαι : αὐτ.Ἰω.5,41 δόξαν παρὰ τῶν ἀνθρώπων οὐ λαμβάνω· ‖ ὁμ. μσν. λ- τρῶσιν τιτρώσκομαι : Διήγ.Ἀχιλλ.286 εἰ γὰρ καὶ τοῦτο γένηται καὶ λάβῃς πόθου τρῶσιν· λ- φιλοτιμίαν φιλοτιμοῦμαι : Πρόδρ.2,388 λαμβάνουσιν, ὦ δέσποτα, καλὴν φιλοτιμίαν· ‖ νεώτ. κ. δημ. μτ. αἰτ. ἀφῃρημένου σχηματίζει πλείστας περιφρ., προελθούσας ἰδ. ἐκ μτφρ. γαλλικῶν ἢ ἰταλικῶν ἀντιστοίχων φρ., οἷον λαμβάνω τὴν ἀνάγκην τινός δέομαί τινος : δὲν ἔλαβα ἀνάγκην χρημάτων, - Θεέ μου φύλαξε, ἂν λάβῃς τὴν ἀνάγκη του· ὁμ. λαμβάνω μέρος εἰς . . συμμετέχω : δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συζήτησιν· ὁμ. λαμβάνω τὸ μέρος τινὸς τάσσομαι ὑπέρ τινος ἐν διαμάχῃ· ὁμ. λαμβάνω μέτρα προνοῶ, φροντίζω περί τινος, κ. λ- τὰ μέτρα μου προφυλάσσομαι, προνοῶ ἀμυντικῶς κατ' ἐνδεχομένου κινδύνου· ὁμ. λαμβάνω τὸν κόπον ἀπασχολοῦμαι, ὑποβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἐλαφρόν τινα κόπον πρός τι [συνήθ. κτ. β' κ. γ' πρόσ. ἐν χρ. ὡς φρ. φιλοφρονητικὴ ἢ εἰρωνική] : ἂν λάβετε τὸν κόπον νὰ διεξέλθητε τὸ ἔγγραφον, - ἂς μὴ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ· ὁμ. λαμβάνω ὑπομονὴν ὑπομένω, ἐγκαρτερῶ [δημ. συνηθέστ. κάνω ὑπομονή]· ὁμ. νεώτ. λαμβάνω τὴν τόλμην - τὸ θάρρος - τὴν ἐλευθερίαν φρ. φιλοφρονητικαί, συνήθ. εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ· ὁμ. λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρω - ὑποβάλω - ἀνακοινώσω κττ. φρ. τυπικὴ ἐν ἐγγράφοις ὑφισταμένου ὑπαλλήλου πρὸς ἀνώτερον ἢ ἰδιώτου ἀπευθυνομένου πρὸς δημ. ἀρχήν· ὁμ. κτ. μέλλ., ἀόρ., παρακ. θὰ λάβω - ἔλαβα - εἶχα λάβει καιρὸν θὰ εὐκαιρήσω - εὐκαίρησα - εἶχα εὐκαιρήσει : ὅταν λάβῃς καιρὸν ἔλα· ὁμ. λ- σύζυγον νυμφεύομαι ἢ ὑπανδρεύομαι· ὁμ. λ- μισθὸν μισθοδοτοῦμαι· ὁμ. λ- τὸν λόγον ἄρχομαι τοῦ ὁμιλεῖν κυρίως τοῦ ὁμιλεῖν δημοσίᾳ, δημηγορεῖν· ὁμ. λ- γνῶσίν τινος πληροφοροῦμαί τι· ‖ κ. ἀπροσ. λαμβάνει χώραν γίνεται, συμβαίνει : νὰ μᾶς ἀφηγηθῇς τί ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν συνάντησιν, - χθὲς τὴν ἑσπέραν ἔλαβε χώραν αἱματηρὰ συμπλοκή· ‖ ὁμ. λ- ὑπ' ὄψιν μου πραέχω δεόντως τι, ἀποδίδω εἰς αὐτὸ τὴν πρέπουσαν σημασίαν, λογαριάζω : λάβε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι ἔχει οἰκογένειαν· ὁμ. λ- ὑπὸ σημείωσίν τι ἐγχαράττω τι ἐν τῇ μνήμῃ διὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσω ἢ προσέχω ἰδιαζόντως εἴς τι· ὁμ. λ- πρὸ ὀφθαλμῶν παρατηρῶ, προσέχω, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου· **41)** ρηματ. π. ληπτός, λη-

πτέος-ον, λαμπτέος [έν συνθ. καταλαμπτέος : Ἡρ. 3,127], ληπτικός, λαβή, λῆψις, λῆμμα, λήπτωρ [μ. έν συνθ. ἀντιλήπτωρ], λάζομαι, ἐργολάβος, συλλήβδην, εὐλαβής. Ἐκ ρίζ. λαβ-, ληβ- [ἔλαβον, λήψομαι].

λάμβδα, λαμβδακίζω, λαμβδακισμός, λαμβδοειδής λάβδα, λαβδακίζω, λαβδακισμός, λαβδοειδής βλ.λ.

λάμια (ἡ) κ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. μυθικὸν τέρας ὅμοιον πρὸς γυναῖκα ὑπερφυᾶ κ. ἀγρίαν, πολλὰ κ. τεράστια ἐπιτελοῦν κ. τρεφόμενον ἐξ ἀνθρωπίνων σαρκῶν, ἐν χρ. π ἀρχ. κ. ὡς φόβητρον, μπαμπούλας τῶν παιδίων : Ἀριστφ.Σφ.1177 **πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λάμι' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο,** Δοῦρ.17 J, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 3,10 **μὰ τὸ στοιχειὸ τοῦ ποταμοῦ ἡ λάμια ἡ ναρομάλλα στὴ μέση πάει τοῦ γιοφυριοῦ,** Καζ.Ν ΘΚωμ.9,38 **τιναχτήκαν τρεῖς κολασμένες λάμιες ὅλο γαῖμα'** || μτφ. δημ. ἐπὶ γυναικὸς ἀπαισίας κ. κακοποιοῦ : **θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ λάμια**· ὁμ. ἐπὶ ἀκορέστου, ἀπλήστου: **λάμια ἔχει στὴ κοιλιά του**· παροιμ. **γάμον λάμια ἔκανε' νὰ εἶχε ἀτή της νὰ τρώγε'** 2) κ. νεώτ. ζῳολ. ἀδηφάγος ἰχθὺς τῆς τάξεως τῶν **σελαχοειδῶν** : Ἀριστλ.ΖΙ 540b,18 **σελάχη δ' ἐστὶ τά τε εἰρημένα καὶ βοῦς καὶ λάμια καὶ αἰετός,** Πλίν.ΦΙ 9,78, Γαλ. 6,727· 3) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κεραμβυκιδῶν**· 4) δημ. **λάμιες** ἡ νόσος ταινία.

λάμια (τὰ) μσν. χάσματα : Χοιροβ. ἐν Ἀν.Ὀξ. 2,239, ΕΜ 555,50· πρβλ. λάμβαι κ. λάμος.

λάμμα-ατος (τὸ) γλωσσ. ταινία, ατέμμα, διάδημα, μίτρα.

λάμνα (ἡ) μτγν. κ. **λάμνη** ἡ λάμια βλ.λ.2) : Ὀππ. Ἁλ.1,370, αὐτ.5,36.

λαμνοκοπῶ-άω κ. **λαμνοκωπῶ** [λάμνω-κώπη] δημ. κωπηλατῶ, λάμνω : Καρκβ.Ζητ.132 **ἐπήδησαν στὴ βάρκα καὶ λαμνοκοπώντας ἐχώνεφαν στῆς ὀμίχλης τοὺς ἀτμούς.**

λάμνω δημ. μτβ. κ. ἀμτβ. ἐλαύνω κώπην, κωπηλατῶ, τραβῶ κουπί : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.163,12 **σκούζει ὁ ναύκληρος . . λάμνετε παιδιά, λάμνετε παληκάρια,** Σολωμ.Ὄνειρ.Μαρίας 2,8 **λάμνουν μὲ κάτι κουπιά τσακισμένα,** Κάλβ.Ὠκεανὸς 17,3 **εἰς τοῦ Αἰγαίου τοὺς κόλπους λάμνοντα ἀδόξως,** Βαλαωρ.Λίμνη 14 **ἐλάμναμε ἄφωνοι οἱ φτωχοὶ στὰ κρύα σου νερά'** 2) μτφ. ἐπὶ πτηνῶν, πετῶ, διασχίζω τὸν ἀέρα μὲ βραδεῖαν καὶ ρυθμικὴν κίνησιν τῶν πτερύγων, κινῶ τὰς πτέρυγας ὡς κώπας, ἀερολάμνω : Πορφύρ.Σκ.74,7 **μόνο ἕνας γλάρος, . . λάμνει τ' ἄσπρα του φτερά.**

λαμόπτης Ἡσ. «ὁ ἐπὶ τηλίας» [πιθ. ὁ ἔχων λήμην, ὁ τσιμπλιάρης, ἀντὶ ὀπτιλίας· πρβλ. ὀπτιλίασις].

λάμος (ὁ) μτγν. λαιμαργία: Σχόλ. εἰς Ὀράτ.Ἐπ.1,13,10.

λάμπα (ἡ) δημ. πᾶν ὄργανον φωτισμοῦ πλὴν τῶν λύχνων καὶ τῶν λαμπάδων, λαμπτήρ, λυχνία : **λάμπα πετρελαίου, - λάμπα ἀεριόφωτος, - δῶσέ μου μιὰ λάμπα τῶν 50 κηρίων.**

λαμπάδα (ἡ) δημ. λαμπὰς βλ.λ.

λαμπαδάριος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ἐκκλ. λειτούργημα π.Βυζαντ. τῶν ἐπιμελουμένων, τῶν μεριμνώντων διὰ τὰς λαμπάδας, τὰ κηρία τῶν ναῶν, εἶτα τίτλος ἐκκλ.· || μσν. κ. νεώτ. ὁ φέρων λαμπάδα, ἰδίως ἐπὶ τῶν παίδων, οἵτινες κρατοῦντες ἀνημμένας λαμπάδας λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς διαφόρους ἱερουργίας.

λαμπαδάρχης (ὁ) μτγν. ἐπόπτης καὶ χορηγὸς τῶν λαμπαδηδρομιῶν, ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα τῆς λαμπαδαρχίας βλ.λ. : Ἐπιγρ.· || -ισσα (ἡ) θηλ. τοῦ λαμπαδάρχης : Ἐπιγρ.

λαμπαδαρχία (ἡ) ἐπίβλεψις ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθήναις λαμπαδηδρομίας, μέρος τῆς γυμνασιαρχίας, μετὰ τῆς χορηγίας δὲ ἐθεωρεῖτο λειτούργημα : Ἀριστλ. Πολιτ.1309a,19 **λειτουργεῖν τὰς δαπανηρὰς μὴ χρησίμους δὲ λειτουργίας, οἷον χορηγίας καὶ λαμπαδαρχίας,** αὐτ.Ρητ.Ἀλ.1437b,1, Ἐπιγρ.

λαμπάδαρχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα τῆς λαμπαδαρχίας, λαμπαδάρχης βλ.λ.

λαμπαδαρχῶ-έω Ἐπιγρ. ἐνεργῶ ὡς λαμπαδάρχης, ἐκτελῶ τὸ λειτούργημα τῆς λαμπαδαρχίας.

λαμπαδεία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ μετὰ λαμπάδων πομπή.

λαμπαδεῖον (τὸ) Ἐπιγρ. κηροπήγιον.

λαμπαδεύω μτγν. καίω ὡς λαμπάδας, ἀντὶ λαμπάδων · Διόδ.Σ 20,7 **ἔφησε ταῖς κατεχούσαις Σικελίαν θεαῖς . . πεποιῆσθαι εὐχάς, λαμπαδεύειν ἁπάσας τὰς ναῦς'** 2) παθ. καταλάμπομαι, φωτίζομαι, φωταγωγοῦμαι διὰ λαμπάδων : Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 1048· || μεταδίδομαι διαδοχικῶς ὡς ἡ λαμπὰς ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς λαμπαδηδρομίας : Φίλ.1,478· 3) μέσ. λαμβάνω μέρος εἰς λαμπαδηδρομίαν, λαμπαδίζω βλ.λ. : Αἰλ.ἀπ.286.

λαμπαδηδρομία (ἡ) κ. νεώτ. θρησκευτικὸν κατ' ἀρχὰς ἀγώνισμα, τελετή, ἰδίως ἐν Ἀθήναις, πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν τοῦ πυρὸς Προμηθέως, Ἡφαίστου κ. Ἀθηνᾶς, τελουμένη ὑπὸ δρομέων ἢ ἱππέων φερόντων ἀνημμένας δᾷδας, λαμπάδας : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.131· πρβλ. λαμπὰς 6)· || νεώτ. λαμπαδηφορία βλ.λ.

λαμπαδηδρόμος ἀγὼν (ὁ) μσν. ὁ διὰ λαμπάδων ἀγών : Μιχ.Ἀκομ.1,94,17.

λαμπαδηκόμος (ὁ) μτγν. ὁ περὶ τῶν λαμπάδων φροντίζων, μεριμνῶν : Συνέσ.74D.

λαμπαδηφορία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ίη τὸ φέρειν λαμπάδα ἀνημμένην, φαντασμαγορικὴ νυκτερινὴ τελετή, πομπὴ ἢ παρέλασις μετ' ἀνημμένων δᾴδων, λαμπάδων, ἢ φανῶν : Ἡρ.8,98 **κατάπερ Ἕλλησι ἡ λαμπαδηφορίη, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι, ἡ λαμπαδηφορία τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς.**

λαμπαδηφόρος (ὁ) κ. μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -οφόρος ὁ φέρων, ὁ κρατῶν λαμπάδα ἀνημμένην, ὁ μετέχων λαμπαδηφορίας : Αἰσχ.Ἀγ.312 **τοιοίδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι,** Ἀριστφ.ἀπ. 442, Ἐπιγρ.Μηναῖ.Μάρτ.3 Συνξ. **ὅ τε βασιλεὺς καὶ ἡ σύγκλητος λαμπαδηφόροι προσυπήντων καὶ κατησπάζοντο,** Κάλβ. εἰς Μοῦσ.15,3 **ἐκεῖ ὁποὺ χορεύουσι τῆς ἡμέρας οἱ κόραι λαμπαδηφόροι'** || -φόροι (οἱ) τίτλος θεατρικοῦ ἔργου τοῦ Φιλετ.· 2) ἐπίσης λαμπαδοστάτης, κηροπήγιον : Ἐπιγρ.

λαμπαδηφορῶ-έω ἀμτβ. μτγν. κ. μσν. κροτῶ, φέρω ἀνημμένην λαμπάδα, τρέχω ἐν τῇ λαμπαδηδρομίᾳ, μετέχω λαμπαδηφορίας : Ἀριστείδ.Λόγ. 47,22, ΕΜ 244,40.

λαμπαδιάζω ἀμτβ. δημ. ἐπὶ πυρᾶς, ἐκπέμπω, ἀναδίδω φλόγας, λάμψιν, λάμπω, φλογοῦμαι, ἢ οἱονεὶ φλογοῦμαι : Ζεοδ.Λυρ.Σάτ.1,16 **λαμπαδιάζουν μέσ' στὸ φῶς τὰ βράχια τὰ ξερά.**

λαμπαδιανάπτης (ὁ) μσν. μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ ὡς ἀνάπτοντος τοὺς κομήτας, τοὺς καλουμένους λαμπαδίας : Λάσκ.Θεόδ.769.

λαμπαδίας (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἄστρον. εἶδος κομήτου ὁμοιάζοντος πρὸς λαμπάδα : Χρύσ.Στωϊκ. 2,201, Πλίν ΦΙ 2,90, Ἰω.Λυδ.Μην.4,116· || μτγν. κ. νεώτ. ὁ λαμπρότατος τῶν ἀστέρων τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ταύρου, ὁ ὑπὸ τῶν Ἀράβων καλούμενος Ἀλδεβαράν : Πτολ.Τετράβ.23 [καλούμενος **λαμπαύρας** ἐν Πρόκλ.Τετράβ.33].

λαμπάδιασμα-ατος (τὸ) δημ. ἐπὶ πραγμ., τὸ ἀναδίδειν φλόγας, γλώσσας πυρός· 2) ἡ ἀνάφλεξις, ἡ πλήρης καῦσις, ἰδ. λεπτῶν ξύλων, ἀχύρων.

λαμπαδίειος-α-ον μτγν. ὁ τῆς λαμπάδος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαμπαδείαν, τὴν λαμπαδηφορίαν : Ἐπιγρ. **λαμπαδιεία ὕσπληξ.**

λαμπαδίζω μτγν. κρατῶ ἀνημμένην λαμπάδα, μετέχω, λαμβάνω μέρος εἰς λαμπαδηδρομίαν : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.131· || μτγν. μετέχω εἰς πομπὴν λαμπαδηφορίας : Ἐπιγρ. **τοὺς λαμπαδίζοντας.**

λαμπαδικός-ή-όν μτγν. ὁ τῆς λαμπάδος, ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς λαμπάδα : Σχόλ.Λυκόφρ. 732 **δρόμος λαμπαδικός** (ὁ ἀγὼν τῆς λαμπαδηδρομίας)

λαμπάδιον (τό) ὑποκορ. τοῦ λαμπάς, μικρὰ λαμπάς : Πλάτ.Πολ.328Α **λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις** (μτφ. ἐκ τῆς λαμπαδηδρομίας, πρβλ. λαμπὰς 6)), Πλούτ.Πύρρ.13 **λαβὼν στέφανον τῶν ἑώλων καὶ λαμπάδιον . . πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἐκώμαζεν**· **2**) μτγν. ἡ κανδήλα : ΠΔ Ἔξ.38,16 **καὶ τὰ λαμπάδια αὐτῶν, ἅ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἄκρων καρυωτά**, αὐτ.Ζαχ.4,2 **καὶ ἰδοὺ λυχνία χρυσῆ ὅλη καὶ τὸ λαμπάδιον ἐπάνω αὐτῆς**· **3**) ἐπίδεσμος τραυμάτων : Ἀριστφ.Ἀχ.1177 **ἔρι' οἰσυπηρά, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν**, Δίων Κ 68,8· **4**) μτγν. ταινία πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης ἐν χρήσει παρὰ ταῖς Θηβαίαις γυναιξί : Δικαίαρχ.Ἱστ. 1,19· **5**) μτγν. εἶδος κωμικοῦ προσωπείου : Πολυδ.4,151,αὐτ.154, Ἡλιόδ.Αἰθ.10,39 **καὶ ὥσπερ λαμπάδιον δράματος.**

λαμπάδιος-α-ον μτγν. ὁ κρατῶν, ὁ φέρων λαμπάδα, λαμπαδηφόρος, ἐπίθ. τῆς θεᾶς τῆς σελήνης· || ὁ τῆς λαμπάδος : Ἡλιόδ.Αἰθ.1,18 **λαμπαδίῳ πυρὶ τὸν ὅλον ἐδόκει καταλάμπεσθαι.**

λαμπαδιστής (ὁ) μτγν. ὁ λαμβάνων μέρος, ὁ μετέχων λαμπαδηδρομίας : Ἐπιγρ.· **2**) **λαμπαδίας ἀγὼν** λαμπαδηφορία : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.131.

λαμπαδίτης (ὁ) μτγν. κ. δημ. λαμπαδηφορία : Ἐπιγρ.· **2**) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. **λαμπαδῖτες** οἱ ἐν λιτανείᾳ βαστάζοντες τὰς μεγάλας λαμπάδας ἐν ἀκολουθίᾳ τοῦ ἢ τῶν ἱερέων.

λαμπαδοδρομία (ἡ) λαμπαδηδρομία : ΑΒ 228.

λαμπαδοδρομικός-ή-όν ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἁρμόζων εἰς λαμπαδηδρομίαν· **λ- ἀγὼν** λαμπαδηφορία : Σχόλ.Πίνδ.Ο 13,56.

λαμπαδοδρομῶ-έω μετέχω, λαμβάνω μέρος ἐν τῇ λαμπαδηδρομίᾳ : Σχόλ. εἰς Ἀριστφ.Σφ.1198.

λαμπαδόεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ κρατῶν, ὁ φέρων λαμπάδα : Ὀρφ.Ὕμν.40,11.

λαμπαδοποιός (ὁ) γλωσσ. ὁ κατασκευαστὴς λαμπάδων.

λαμπαδουχία (ἡ) μτγν. τὸ φέρειν, τὸ ἔχειν λαμπάδα, λαμπαδηφορία : Λυκόφρ.1179.

λαμπαδοῦχος-ον (ὁ) ὁ ἔχων λαμπάδα, ὁ λάμπων, ὁ λαμπρός : Εὐρ.ΙΑ 1506 **λαμπαδοῦχος ἁμέρα Διός τε φέγγος**, Λυκόφρ.734 **λ- δρόμος**, Σχόλ. Ἀριστφ.Βάτρ.131 **λ- ἀγὼν** λαμπαδηφορία.

λαμπαδουχῶ-έω μτγν. ἔχω, κρατῶ, φέρω λαμπάδας ἀνημμένας : Ἐπιγρ.,Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.1119.

λαμπάζω μτγν. κ. δημ. ποι. ἀντὶ τοῦ λάμπω, λάμπω πλουσίως, φωτίζω ἀπλέτως : Μαν.4,318· || δημ. θαμβώνω μὲ τὴν λάμψιν μου : Γρυπ.Σκ.Τερρ.10,10 **τῆς γνώσεως τὸ ξινόμηλο σ' ἐλάμπασε, παρθένα**· **2**) δημ. ἐπὶ φανταστ. ὄντων, ἐπιτίθεμαι, παίρνω τὸ νοῦ : **τὸν ἐλάμπαξαν οἱ νεράϊδες**· || παθ. -ομαι προσβάλλομαι, ὑφίσταμαι ἐπίθεσιν ἀπὸ στοιχειά : **λαμπασμένος** (ἀφωριομένος).

λαμπακτῖς-ῖδος (ἡ) (ἀκτίς) μτγν. τὸ ἐκπέμπειν λάμψεις, ἀκτινοβολία, ἐπὶ τοῦ ἀστέρος Ἀφροδίτης : Δωρόθ.Κατ.Ἀστρλ.Κ 2,82.

λαμπάς-άδος (ἡ) (λάμπω) κ.μσν. κ.νεώτ., δημ.-**άδα** δᾲς ἐκπέμπουσα, ἀναδίδουσα φλόγας, πυρσός : Αἰσχ.Ἑπτ.433 **φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χεροῖν ὡπλισμένη**, Σοφ.Τρ.1198 **καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας πρῆσαι**, Θουκ.3,24 **καὶ ἅμα ἑώρων τοὺς Πελοποννησίους . . μετὰ λαμπάδων διώκοντας**, Βί.Ἀλεξ.4146 **καὶ πρὸς αὐτῶν τὰ κέρατα πολλὰς λαμπάδας ἅψας αὐτὰς νυκτὸς ἐξήγαγεν**, Μηναῖ.Μάρτ.4 Συνξ.Παῦλ.κ.Ἰουλ. **καὶ λαμπάσι τὰς ὄψεις αὐτῶν . . καταφλεχθῆναι προσέταξε**· || πυρσός, δι' οὗ ἐδίδετο ὡρισμένον σημεῖον πρὸς συνεννόησιν ἐκ τοῦ μακρόθεν : Αἰσχ.Ἀγ.8 **καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδας τὸ σύμβολον αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν**· || δᾲς φωτίζουσα, λαμπὰς πρὸς φωτισμόν, φανός : Ἀριστφ.Θεσμ.655 **ἡμᾶς ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας χρὴ . . ζητεῖν εἴ που κἄλλος ἀνὴρ εἰσελήλυθε**· || δᾲς καιομένη, πυρσὸς ἐν χρ. κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς βακχικὰς πομπάς, βραδύτερον δὲ καὶ κατὰ πᾶσαν πανηγυρικὴν πομπήν : αὐτ.Βάτρ.340 **φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ τινάσσων ἥκει**, αὐτ.1525, αὐτ.Θεσμ.102 **ἱερὰν Χθονίαις δεξάμεναι λαμπάδα κοῦραι ξὺν ἐλευθέρᾳ πατρίδι χορεύσατε βοάν**· || μτγν. κ. νεώτ., δημ. -**άδα** ῥάβδος ἐκ κηροῦ περιέχουσα θρυαλλίδα καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ χρησιμοποιουμένη ἰδίως κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, δᾲς κηρίνη, μέγα κηρίον : ΑΠ 6,249 **λαμπάδα κηροχίτωνα**, Πλούτ.Ἠθ.263Γ, Σολωμ. εἰς Μοναχὴν 16 **εἰς τὰ περίσσια ἀνάμεσα κεριὰ καὶ στὲς λαμπάδες**, Παλαμ.Τάφ.12,8 **σὰ νεκρικὴ λαμπάδα**, Πορφύρ.Σκ.46,5 **σὰ σκλάβος μοῦ κρατάει λαμπάδα στὸν Ἅδη μου νὰ κατεβῶ**· **2**) μτφ. δημ. ἐπὶ τῆς εὐθυτενείας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος : **λαμπάδα στέκει τὸ κορμί του**· **3**) μτγν. πᾶν φωτιστικὸν μέσον, φανός : ΠΔ Ἰουδ.10,22 **καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸ προσκήνιον καὶ λαμπάδες ἀργυραῖ προάγουσαι αὐτοῦ**· || μτγν. φανὸς παρέχων φῶς δι' ἐλαίου, λύχνος : ΚΔ Ματθ.25,4 **αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων**· **4**) κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Παρμ.10,3, Σοφ.Ἀντ.879 **οὐκ ἔτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὁρᾶν**, Κάλβ.Φιλόπατρις 20,1 **ἡ λαμπὰς ἡ αἰώνιος σοῦ βρέχει τὴν ἡμέραν τοὺς καρπούς**· || ποι. ἐπὶ τῆς ἡμέρας : Εὐρ.Μήδ.352 **εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται . . ἐντὸς τῆσδε χθονός**· || ποι. ἀστραπή, κεραυνός : αὐτ.Ἰκ.1011 **ἔνθ' ἔνεστι σὸς πόσις δαμασθεὶς λαμπάσιν κεραυνίοις**, αὐτ.Βάκχ.244· || μτγν. στήλη πυρός : ΚΔ Ἀποκ.4,5 **καὶ ἑπτὰ λαμπάδες πυρὸς καιόμεναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου**· || ποι. ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος : Κρατῖν.459· **5**) μετέωρον : Ἀριστλ.Κόσ.395b,11, Διόδ.Σ 16,66, Δίων Κ 37,25· **6**) λαμπαδηδρομία, λαμπαδηφορία βλ.λ. : Ἡρ.6,105 **ἀπὸ ταύτης τῆς ἀγγελίης θυσίῃσι ἐπετείοισι καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται**, Ἀριστφ.Βάτρ 1087 **λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν**, Ξεν.Προσ.4,52, Πλάτ.Πολ.328Α **οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ**, Θεόφρ.Χαρ.27,4 **συμβάλλεσθαι τοῖς μειρακίοις λαμπάδα τρέχειν**, Ἐπιγρ. **οἱ νικήσαντες τὴν λαμπάδα** **7**) μτφ. : Ἐπιγρ. **λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν . . ἤθελε δαίμων**, Πλάτ.Νόμ.776Β **γεννῶντας καὶ ἐκτρέφοντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων**· **8**) μτγν. λυχνὶς βλ.λ. ἀγρία : ΨΔιοσκ.3,101· **9**) δημ. φλὸξ πυρᾶς, λάμψις, πυρίνη γλῶσσα : **τὰ ξερὰ ξύλα κάνουν λαμπάδα, ἀπὸ τὸ τζάκι βγαίνει πολλὴ λαμπάδα**· **10**) ποι. θηλ. τοῦ λαμπρός, ἡ διὰ φωτὸς λαμπάδων φωτιζομένη, ἡ καταυγαζομένη, ἡ λάμπουσα : Σοφ.ΟΚ 1049 **μεῖξουσιν ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ πρὸς λαμπάσιν ἀκταῖς**, Λυσ.ἀπ.1058.

λάμπασμα-ατος (τὸ) (λαμπάζω 2)) δημ. ἐπὶ φανταστ. ὄντων, ἐπίθεσις, προσβολὴ ἀπὸ στοιχειά, ὅθ. θόλωσις, σκοτασμὸς τῆς νοήσεως· **2**) ὡς ὄνομ. τῶν βρικολάκων βλ.λ. : **ἀπὸ τ' Ἅη Γιωργιοῦ καὶ πέρα βγαίνουν τὸ μεσημέρι τὰ λαμπάσματα.**

λαμπαύρας (ὁ) μτγν. ὁ ἀστὴρ λαμπαδίας, ὁ Ἀλδεβαράν : Πρόκλ.Τετράβ.33.

λαμπεράδα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ λαμπεροῦ, λαμπρότης, στιλβηδών, στιλπνότης.

λαμπερός ή-ό δημ. ὁ πλήρης λάμψεως, ὁ ἐκπέμπων λάμψιν, ἀκτινοβόλος, φωτεινός, ἀντίθ. σκο-

τεινός, θολός : **λαμπερὸ ἄστρο**' || ἐπὶ δακτυλιολίθου, διαυγής : **λαμπερὴ πέτρα.**

λαμπερτία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος **πρωτεοειδῶν** θάμνων.

λάμπεσκε ἰων. γ' ἑν. παρατ. τοῦ λάμπω.

λαμπέτης [ὁ] σχόλ., θηλ. **λαμπέτις** ὁ λαμπρός, ὁ λάμπων : Σχόλ.'Ιλ.Α 104.

λαμπέτις-ίδος [ἡ] μτγν. θηλ. τοῦ λαμπέτης, ἡ φωτεινή, ἡ λάμπουσα : Λουκ.Τραγῳδ.103 ὅτ' **ἐπαύσατο μὲν σκότιον χάος ἀνέτειλέ τε λαμπ- άώς.**

λαμπετῶ-άω ἐν χρ. μ. κτ. ἐπ. μτχ. λαμπετόων, λάμπω, φέγγω, ἀκτινοβολῶ : 'Ιλ.Α 104 **ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην**, 'Οδ.Δ 662, 'Ησίοδ.Θ 110 **ἄστρα τε λαμπετόωντα**, 'Απολλ.Ρ 3,1362 **τείρεα λαμπετόωντα.**

λάμπη [ἡ] ποι. ἡ λαμπάς, ὁ πυρσός : Αἰσχ.Εὐμ. 1042 **τᾷ πυριδάπτῳ λάμπᾳ τερπόμεναι καθ' ὁδὸν** [διόρθ. λαμπάδι]' **2)** ἡ λάπη : Πλούτ.'Ηθ.1073Α.

λαμπηδιανά [τὰ] δημ. εἶδος σπόγγου ἀλιευόμενον περὶ τὴν Λαμπεδοῦσαν.

λαμπηδογλωσσῶ-έω μσν. ἐπὶ ἀστέρων, ἐκπέμπω λάμψιν, οἷον γλῶσσαν φωτός, λάμπω ἰσχυρῶς : Γερμ.356 **λαμπηδογλωσσοῦσιν ἀστέρες ἐν τῷ στερεώματι.**

λαμπηδόνα [ἡ] δημ. κ. **λαμπηδοῦσα** μυθικὸν θαυματουργὸν φυτὸν ἀφανὲς τὴν ἡμέραν καὶ φωτεινὸν τὴν νύκτα.

λαμπηδοῦσα [ἡ] δημ. ἡ λαμπηδόνα βλ.λ.

λαμπηδών-όνος [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀκτινοβολία τοῦ λάμποντος, λάμψις : Διόδ.Σ 3,37 **διὰ δὲ τοῦ πυρωποῦ τῶν ὀφθαλμῶν ἀστραπῇ παραπλησίως τὰς λαμπηδόνας προσβάλλοντας ἀποτυφλοῦν τὴν ὅρασιν**, Πλούτ.Αἰμ.18 **ἐνέπλησαν αὐγῆς σιδήρου καὶ λαμπηδόνος χαλκοῦ τὸ πεδίον**' || ἐπὶ ἀστραπῆς : 'Επίκ.'Επιστ.2,45U, Μηναῖ.3,1 Θεοτ. **ἡ λαμπηδὼν τῆς ἀστραπῆς**' || κ. ἐπὶ ἐθένου : 'Ιουλ.Καίσ.307D, Πλωτῖν.5,3,8' **2)** μτφ. ἡ μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης : Λιβάν.Λόγ.59,103 **βασιλεὺς ἐπιφαινόμενος πᾶσαν 'Ομηρικὴν εἰκόνα τῇ λαμπηδόνι παρερχόμενος.**

λαμπήνη [ἡ] εἶδος ἐσκεπασμένης ἁμάξης' 'Ησ. «εἶδος ἁμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται ἄρχοντες' ἔνιοι ἀπήνη» : Σοφ.ἀπ.441, Μέν.29, ΠΔ Βασ.1,26,5 **καὶ Σαοὺλ ἐκάθευδεν ἐν λαμπήνῃ**' **2)** ἀστρολ. ἡ **εὐμενὴς ἐκ** πλανήτου ἔνδειξις : Πτολ.Τετράβ.5 **ἐν ἰδίαις λαμπήναις.**

λαμπηνικός-ή-όν μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς λαμπήνην βλ.λ. : ΠΔ 'Αρ.7,3 **ἓξ ἁμάξας λαμπηνικὰς καὶ δώδεκα βόας.**

λαμπηρός-ά-όν [λάμπη] ὁ κεκολυμμένος ὑπ' ἀφροῦ, ἀφρώδης, σαπρός : 'Ιππ.π.Γαλ.19,117.

λαμπής [ὁ] μτγν. ὡς ἐπίθ. τοῦ ἡλίου, ὁ περίλαμπρος : Δωρόθ.ἐν Κατ.'Αστρλ.Κ 2,82 [κῶδ.].

λαμπίας 'Ησ. «ὁ ἥλιος».

λαμπιδοῦσα [ἡ] δημ. δ.γρ. τ. λαμπηδοῦσα βλ.λ.

λαμπίζω δημ. ὠχρῶς λάμπω, φέγγω, ἀκτινοβολῶ : Σολωμ.'Ωδ.εἰς τὴν Σελήνη 16 **παθητικὸ σὰν ἐσένα, ὅταν λαμπίζῃς στρογγυλό, μεσουράνιο** [φεγγάρι].

λαμπικαρίζω δημ. ἀ. λαμπικάρω βλ.λ.

λαμπικάρισμα-ατος [τὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαμπικάρω βλ.λ., ἀπόστοξις.

λαμπικαρισμένος-η-ο μτχ. παθ. παρακ. τοῦ λαμπικάρω βλ.λ.

λαμπικαριστός-ή-ό δημ. ὁ διαυγής, ὁ καθαρός, ὁ λαμπικαρισμένος.

λαμπικάρω [ἰταλ.] δημ. κ. **λαμπικαρίζω**, ἀόρ. **(ἐ)λαμπικάρισα**, μτχ. παθ. παρακ. **λαμπικαρισμένος**, ἀποστάζω διὰ τοῦ ἄμβυκος, λαμπίκου' **2)** καθιστῶ τι διαυγές, διυλίζω, διηθῶ' || ἀμτβ. γίνομαι διαυγής : **τὸ λάδι ἀργεῖ νὰ λαμπικάρῃ**' || κ. μέσ. **λάδι λαμπικαρισμένο**' **3)** μτφ. ἀποκαθαίρω, καθαρίζω : Βάρν.'Απολ.Σ 44 **μοῦ λαμπικάριζε τὰ μάτια, μοῦ ἀκόνιζε τὸ μυαλό**' **4)** ρηματ.π. λαμπικαριστός, λαμπικάρισμα.

λαμπίκος [ὁ] [ἀραβ.] δημ. ὁ ἄμβυξ, ἀποστακτήρ' **2)** ἐπὶ ὑγρῶν, χαρακτηριστικὸν τοῦ διαυγοῦς : **τὸ κρασὶ - ὁ μοῦστος εἶναι λαμπίκος.**

λαμπιόνι [τὸ] δημ. ἡ ἠλεκτρικὴ λυχνία.

λαμπιράδα [ἡ] μσν., δ.γρ. **λαμπυράδα** ἡ λάμψις, λαμπηδών, στιλπνότης : 'Ερωτόκρ.1,662 **καὶ μόνο τῶ σπαθιῶν τως τὴν λαμπιράδα βλέπαμε, κι ὄχι τὸ πρόσωπόν τως**, αὐτ.2,418.

λαμπιρός-ή-ό μσν., δημ. **λαμπερός** ὁ λάμπων, λαμπρός, φωτεινός : 'Ερωτόκρ.1,1735 **ἦρθεν ἡ μέρ' ἡ λαμπιρή**, αὐτ 2,1926 **γιατὶ τὸ φῶς τὸ λαμπιρὸ νύκτα κιανεὶς δὲ λέει.**

λαμποκοπή [ἡ] δημ. τὸ λαμποκόπημα βλ.λ., ἡ ἀκτινοβολία.

λαμποκόπημα-ατος [τὸ] [λαμποκοπῶ] δημ. μεγάλη λάμψις, ἀκτινοβολία, λαμποκοπή.

λαμποκόπι-οῦ [τὸ] δημ. τὸ λαμποκόπημα βλ.λ., ἡ μεγάλη λάμψις.

λαμποκοπῶ-άω δημ. ἀναδίδω, ἐκπέμπω ἔντονον συνεχῆ λάμψιν, διαλάμπω, λαμπρῶς ἀκτινοβολῶ : **στὴ μεσονύχτια σκοτεινιὰ λαμποκοποῦσαν τ' ἄστρα**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 3 **ἀσήμια τὰ νερὰ λαμποκοποῦν**' || κ. μτφ. : αὐτ.Πεπλοφόρες 6 **ἡ ἀγνότη σας ζεστὴ λαμποκοπᾷ**' || ἐπὶ τοῦ φωτός, μαρμαίρω : Σολωμ.Τὰ δύο μνήματα 6 **τὸ φῶς τοῦ λαμπροτάτου ἀποσπερίτη στὰ ἐπιτύμβια κλαδιὰ λαμποκοπάει**' || ἐπὶ πολυτίμων λίθων, ἔχω ἀκτινοβολίαν, εἶμαι λαμπρός: **τὰ μπριλλάντια καὶ τὰ ρουμπίνια λαμποκοποῦσαν ἀπάνω στὴ χρυσοῦφαντη τραχηλιά της**' || ὁμ. ἐπὶ μετάλλων, εἶμαι λαμπρός, στίλβω : **λαμποκοποῦσαν οἱ νιόκοπες λίρες - τὰ γυμνὰ σπαθιὰ στὸν ἥλιο**' **2)** ἀπαστράπτω, ἰδ. ἐκ καθαριότητος : **λαμποκοπᾶν τὰ τεντζέρια της - τὸ σπίτι της**' **3)** ρηματ. π. λαμποκοπή, λαμποκόπημα, λαμποκόπι.

λαμπόρνις-ιθος [ἡ] νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κολυβριδῶν**, περιλαμβάνον κολύβρια ἐκτάκτου ὡραιότητος.

λάμπος [τὸ] δημ. ἡ λαμπρότης : Καρυωτ.'Ελεγ. Διάκος 3 **μέρα τοῦ 'Απρίλη, πράσινο λάμπος.**

λάμπουρις-ιδος [ἡ] [οὐρά] κ. **λαμπουρίς** [ΕΜ 474,4] ἡ ἀλώπηξ : Αἰσχ.ἀπ.433, Λυκόφρ.344' **2)** δ.γρ. τοῦ λαμπυρίς, ἡ λάμπουσα εἰς τὴν οὐράν, ἡ πυγολαμπίς' Σουΐδ. ἐν λ. πυριλαμπίς.

λάμπουρος-ον μτγν. ἐπὶ τῶν ἀλωπέκων, ὁ ἔχων λάμπουσαν οὐράν, λαμπράν, λευκήν : 'Επ.'Αλ.'Αδ. 2,13' || ὡς ὄνομα κυνός : Θεόκρ.8,65 **ὦ Λάμπουρε κύον.**

λαμπρά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον λαμπρόν, ἐξαιρέτως, θαυμάσια, ἀξιόλογα.

λαμπράδα [ἡ] δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ λαμπροῦ, ἡ λαμπρότης : Σολωμ.Λὸρδ Μπάϋρ.7 **ἐνῷ αὐξαίνανε οἱ λαμπράδες στοῦ θεοῦ τὴν κεφαλή**, Πορφύρ. Σκ.47,4 **μ' ὅλη του ὁ ἥλιος τὴ λαμπράδα, [σὰ σκλάβος μου κρατάει λαμπάδα.**

λάμπραινα [ἡ] νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῶν θαλασσίων καὶ τῶν γλυκέων ὑδάτων τῆς οἰκογεν. τῶν πετρομυζονιδῶν, ὁ πετρομύζων.

λαμπραυγέτις-ιδος [ἡ] μτγν. ἀνώμ. θηλ. τοῦ λαμπραυγής βλ.λ. : Μαν.1,301.

λαμπραυγής-οῦς-ές μτγν. ὁ λαμπρός, λάμπων : Μάν.4,415.

λαμπρειμονῶ-έω μτγν. φορῶ λαμπρά, λευκὰ ἐνδύματα : Χαρίτ.3,1.

λαμπρείμων-ονος [ὁ,ἡ] [1] ὁ φέρων λαμπρό, λευκὰ ἐνδύματα : 'Ιππ.'Επιστ.15.

λαμπρείμων-ονος [ὁ] [2] νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **λουκανιδῶν**, περιλαμβάνον κανθάρους μικροῦ ἢ μετρίου μεγέθους.

λαμπρεύω δημ. άγω τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, κάνω Λαμπρή : **φέτος θὰ λαμπρέψουμε τὸ Μάρτη** ‖ κρεοφαγῶ μετὰ τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα νηστείαν, ἀρταίνομαι· ‖ συνεκδ. διαιτῶμαι πλουσίως, ἀφθόνως, εὐωχοῦμαι : παροιμ. ὁποὺ 'χει **τὸν ἀργύριο κι ἀπὲ πὸ τῆς Ἀνάληψης λαμπρεύει.**

λαμπρή (ἡ) δημ. κ. **λαμπρά** θηλ. τοῦ λαμπρὸς βλ.λ.· **2**) ὡς κύρ. ὄν. ἡ ἑορτὴ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, τὸ Πάσχα : δ.δίστ. ἀποὺ **τὴ Λαμπρὴ καὶ πίσω, ζάχαρη θὰ σὲ ποτίσω**· **3**) τὸ φυτὸν λαβαντὶς ἡ στοιχάς.

λαμπριάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Λαμπρήν, τὸ Πάσχα, ὁ πασχαλινός : **λαμπριάτικη φορεσιά, - λαμπριάτικο ἀρνί** ‖ τὸ οὐδ. πληθ. ἐνάρθρ. **τὰ λαμπριάτικα** ὡς οὐσ. ἡ καινουργὴς διὰ τὸ Πάσχα -ἐνδυμασία.

λαμπρίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἰχθύων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **τελεοστέων.**

λαμπρίζομαι μτγν. παθ. γίνομαι λαμπρός, καθαρίζομαι, κολλύνομαι : Πέμπελος π. Στοβ 4,25,52.

λαμπρινὸς (ὁ) νεώτ. γένος ἐπιμήκων κανθάρων.

λαμπρὶς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος **κορυφαινιδῶν** ἰχθύων.

λαμπρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὴ ἕνωσις τῶν στοιχείων θείου, σεληνίου καὶ τελλουρίου μετὰ βαρέων εὐθραύστων μετάλλων.

λαμπρίτσα (ἡ) δημ. ἔντομον τῆς οἰκογεν. τῶν **κοκκινελιδῶν.**

λαμπρόβιος-ον μτγν. ὁ λαμπρῶς ζῶν : Παῦλ.'Αλ.Ι.

λαμπρογλήνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων **διχηλεστιïδῶν** περιλαμβάνον μικρὰ ὑδρόβια παρασιτοῦντα ἐπὶ διαφ. ἰχθύων.

λαμπροδόμητος-ον μσν. ὁ λαμπρῶς ᾠκοδομημένος : Κ.Μανασσ.Χρον.6273.

λαμπροειδὴς-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ λαμπρῶς φαινόμενος : Γολ.Χρ.Μορ.8,6 (δ.γρ. τοῦ λαμπρός)· **2**) νεώτ. ζωολ. **ὁ λαμπροειδὴς** ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **λιγεïδῶν** περιλαμβάνον ἔντομο μικροῦ μεγέθους.

λαμπροειμονία (ἡ) μσν. ἡ λαμπροφορία : Νικ.Χων.Χρον.37D (δ.γρ.).

λαμπροείμων-ονος (ὁ,ἡ) λεξ.κ. **λαμπρείμων** βλ.λ.· Σουΐδ.,Φώτ.

λαμπρόζωνος-ον λεξ. ὁ ἔχων λαμπρὰν ζώνην· Ἡσ. ἐν λ. ἀβρομίτρας.

λαμπροκερινὸς (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μικρῶν κανθάρων.

λαμπροκεφάλι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λαβαντὶς ἡ στοιχάς, λαμπροκεφαλούδι, λαμπρολουλούδι.

λαμπροκολιὸς (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος **φαριδῶν** πτηνῶν.

λαμπροκύστις-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βακτηρίων τῆς οἰκογεν. **βακτηριïδῶν.**

λαμπρολογῶ-έω μσν. ὁμιλῶ λαμπρῶς, ἐπιδεικτικῶς περί τινος : Εὐμάθ.3Ι7.

λαμπρόμαλλος-ον σχόλ. ὁ ἔχων λαμπρὰ μαλλιά : Σχόλ.'Ιλ.Γ 198.

λαμπρομμάτα (ἡ) μσν. ἡ ἔχουσα λαμπρούς, σπινθηροβόλους ὀφθαλμούς : Διγεν.'Ακρ.7Ι **καὶ ἔλαμπεν ὡς ἥλιος εἰς ὅλες τὲς λαμπρομμάτες.**

λαμπρομοιρίαι (αἱ) λεξ. ἀστρον. αἱ λαμπραὶ μοῖραι τοῦ ζῳδιακοῦ : Κατ.'ΑστρλΚ 8(Ι),243.

λαμπρόνησσα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος νησσιδῶν πτηνῶν.

λαμπρόξανθος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ξανθὴν καὶ λαμπράν, γυαλιστερὴν κόμην· ‖ κ. ἐπὶ μαλλιῶν : Σολωμ.'Ωδὴ Πετράρχη 60 **στὰ μαργαριτόπλεχτα λαμπρόξανθα μαλλιά της.**

λαμπρόπλαστος-η-ο δημ. ὁ πεπλασμένος οὕτως, ὥστε νὰ εἶναι λαμπρός, ὁ φύσει λαμπρός : ΣοΧωμ. Τὸ κοιμητήρι 16,5 **σὰν τὴ λαμπρόπλαστη πρωτονυχτιό.**

λαμπροπουκαμισάτος-η-ον μσν. ὁ φορῶν λαμπρὸν ὑποκάμισον : Πρόδρ.Ι,69 **καὶ τώρα βλέπεις γέγονεν λαμπροπουκαμισάτος.**

λαμπρόπους-ποδος-ουν σχόλ. ὁ ἔχων λαμπρούς, λευκοὺς πόδας : Σχόλ.'Ιλ.Α 538.

λαμπροπρεπὴς-οῦς-ές μσν. ὁ λαμπρός : Πασχ. Χρον.89Ι.

λαμπρὸς-ά-όν (λάμπω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. σπαν. (Ὅμ. ἐπΙγρ.3,3) κ. δημ., θηλ. κ. **λαμπρὴ** ὁ φέγγων ζωηρῶς, φαεινός, ὁ λάμφιν ἐκπέμπων, ἀκτινοβόλος, ὡς ἐπίθ. τοῦ φωτός, τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων : 'Ιλ.Α 605 **αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,** Ἡσίοδ.Θ 37Ι **Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,** Θουκ.7,44 **ἦν μὲν γὰρ σελήνη λαμπρὰ** (πλησιφαής), Κάλανδα Χριστουγ. **ἄστρον λαμπρὸν τοὺς ὁδηγεῖ**· κ. παραθ. **-ότερος, -ότατος** : 'Ιλ.Χ 30 **λαμπρότατος μὲν ὅ γ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται** (ὁ ἀστὴρ Κύων τοῦ Ὠρίωνος, ὁ Σείριος)· ‖ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐπὶ τοῦ βλέμματος, ἔντονος τὴν ἔκφρασιν, σπινθηροβόλος, ζωηρός : Σοφ.ΟΤ 1483 **τὰ πρόσθεν λαμπρὰ προυσέλησαν ὄμματα,** Εὐρ.'Εκ.1045 **οὐ γὰρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις**· ‖ κ. νεώτ. ἐπὶ μετάλλων καὶ πραγμ. μεταλλικῶν, ὁ λάμπων, αἰγλήεις, ἀστραφτερός, στιλπνός : 'Ιλ.Ν 132 **λαμπροῖσι φάλοισι,** αὐτ.Ρ 269 **λαμπρῇσιν κορύθεσσι,-ἤστραπτεν ἡ λαμπρὰ μάχαιρά, - λαμπρὰ χρυσῆ ζώνη, - λαμπρὰ ἀργυρᾶ σκεύη**· **2**) κ. νεώτ. ἐπὶ ἡμέρας ἢ τμήματος αὐτῆς, ἡ λίαν φωτεινή, κατάφωτος:Διον.'Αλ.Ρωμ.3,27 **πρὶν ἡμέραν λαμπρὰν γενέσθαι, - ἡ λαμπρὰ τῆς μεσημβρίας ὥρα, - αἱ λαμπραὶ τοῦ θέρους ἡμέραι**· **3**) ἐπὶ ὕδατος, ὁ διαυγής, ὁ καθαρός : 'Ιππ.'Αέρ.282, Αἰσχ. Εὐμ.695 **βορβόρῳ δ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων,** Ξεν.'Ελλ.5,3,19 **τῶν λαμπρῶν καὶ ψυχρῶν ὑδάτων**· ‖ ὁμ. ὡς ἐπίθ. τοῦ αἰθέρος, διαφανής, διαυγής : 'Ιππ.'Αέρ.290, Εὐρ.Μήδ.829 **ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος**· **4**) ἐπὶ ἐνδύματος κ. ἐπὶ δέρματος, λευκός, συνεκδ. καθαρός : 'Οδ.Τ 234 **λαμπρὸς δ' ἦν, ἠέλιος ὥς** (ὁ χιτών), 'Ηρ.4,64 **δέρμα.. λαμπρὸν ἦν ἄρα, σχεδὸν δερμάτων πάντων λαμπρότατον λευκότητι,** Πολύβ.10,5,Ι **ὁ δὲ λαβὼν πρῶτον λαμπρὰν ἐσθῆτα** (λευκὴν τήβεννον, toga candida)· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἀμφιέσεως, ὁ ἔχων ζωηρά, ὡραῖα, πλούσια χρώματα, ὁ ἐπιδεικτικός, ὁ πολυτελής : Πλούτ.'Ηθ.546F **οἱ προσιόντες ἐλέφασιν ἐσθῆτα λαμπρὰν οὐ λαμβάνουσιν**· κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν φέροντα τὴν ἀμφίεσιν : Ξεν.ΚΠ 2,4,5 **ἐβουλόμην σε ὡς λαμπρότατον φανῆναι**· **5**) κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρός, ἠχηρός, εὐκρινής, εὔηχος : Πλάτ.Φίλ.51D **τῶν φωνῶν τὰς λείας καὶ λαμπράς, τὰς ἕν τι καθαρὸν ἱείσας μέλος,** Δημ.403 **ἐρεῖ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ**· ‖ τὸ οὐδ. κτ. αἰτ. οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ἰσχυρῶς, ἠχηρῶς : Πλούτ.'Ηθ.768D **λαμπρὸν ἀνολολύξαι**· **6**) μτφ. ἐπὶ ἀνέμου, ἰσχυρός, διαπεραστικός : 'Ηρ.2,96 **ταῦτα τὰ πλοῖα . . οὐ δύναται πλέειν, ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ,** Αἰσχ.'Αγ 1180 **λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσᾴξειν**· ‖ ὁμ. ἐπὶ προσ., ὁρμητικός, ἐπὶ μάχης σφοδρός, παράφορος, πεισματώδης, συνεκδ. ἐπὶ κινδύνου ἐξαιρέτως ἄμεσος, ἐπικείμενος : Εὐρ.'Ηρακλ.280 **λαμπρὸς δ' ἀκούσας σὴν ὕβριν φανήσεται,** Πολύβ.10,2,5 ἐγίγνετο μάχη **λαμπρά,** αὐτ.Ι,45,9 **τοσούτῳ λαμπρότερον ἦν ὁ κίνδυνος**· **7**) μτφ. ἐπὶ πραγμ. κ. γεγονότων, δῆλος, σαφής, καταφανής, φανερός : Αἰσχ.Εὐμ.797 **ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν,** Ξεν Κυν.5,5 **ἴχνη λαμπρά,** Θουκ.7,55 **γεγενημένης τῆς νίκης λαμπρᾶς ἤδη,** 'Αρρ.'Αν.2,ΙΙ **τότε δὲ ἤδη λαμπρὰ τε καὶ ἐκ πάντων ἡ φυγὴ ἐγίγνετο**· **8**) ὁθ. κ. νεώτ. ὁμ. ἐπὶ προσ. ἢ γενῶν, ὁ λίαν γνωστός, ὀνομαστός, πε-

φημισμένος, ἐπιφανὴς κ. συνεκδ. ἔνδοξος, οἷον ἐξ ἔργων αὐτοῦ ἢ ἐκ πλούτου, κοινων. θέσεως κττ. : Ἡρ.6,125 **οἱ δὲ Ἀλκμεωνίδαι ἦσαν μὲν καὶ τὰ ἀνέκαθεν λαμπροὶ ἐν τῇσι Ἀθήνῃσι**, Σοφ.ΟΚ 1144 **τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι**, Θουκ. 1,138 **Παυσανίαν καὶ Θεμιστοκλέα, λαμπροτάτους γενομένους τῶν καθ' ἑαυτοὺς Ἑλλήνων**, Ἰσοκρ. 5,89 **ἅπασι συνέπεσεν ἐξ ἀδόξων μὲν γενέσθαι λαμπροῖς**, Πλούτ.Μάρκελλ.30 **κατήγετο ἐκ λαμπροῦ γένους**· ‖ δθ.· μτγν. κ.μσν. ἐπὶ προσ. ἔχοντος ἀξίωμα, τὸ ὑπερθ. ὡς τιμητικὸν ἐπίθ. : Ἀθαν.Ἀπολογ.784 **οἱ λαμπρότατοι ἔπαρχοι τοῦ Ἱεροῦ Πραιτωρίου**, αὐτ.1,196D **τῷ λαμπροτάτῳ κόμητι**, Εὐστ.Πον.358,8 **λαμπρότατα, κύριέ μου**· πρβλ. μσν. κ. νεώτ. ἔκλαμπρος, ἐκλαμπρότατος· **9**) ὁμ. ἐπὶ προσ., ἐλευθέριος, γενναιόδωρος, μεγαλοπρεπής : Ἰσοκρ.3,56 **λαμπροὺς δ' ἔν τε ταῖς ὑπὲρ τῆς πόλεως λειτουργίαις**· **10**) ὁμ. ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ., χαρμόσυνος, εὐχάριστος· Ἡσ. «φαιδρά»: Σοφ.ΟΤ 81 **εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι**· ‖ ἐπὶ φαινομένου ἐξωτερικοῦ, ὡραῖος, ἀξιάγαστος : Ἀριστφ.Εἰρ.859 **ἐπειδάν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὰν ἐόντα**, Ξεν. ΚΠ 2,4,5 **ἐβουλόμην σε ὡς λαμπρότατον φανῆναι**, Πλάτ.Φαῖδρ.250Β· **11**) ὁμ. κ. νεώτ. ἐπὶ λεκτικοῦ, ἐπὶ ὕφους λόγου, ὡραῖος, καλλιεπής : Ἀριστφ.Ὄρν.1388, Ἀριστλ.Ποιητ.241,23 **λαμπρὰ λέξις, - ὁ Ξενοφῶν ἔχει λαμπρὸν ὕφος**· **12**) ἐπὶ γεγονότων ἢ πραγμ., ἐπιδεικτικός : Εὐάγγ.6,3 **λαμπροὺς βουλόμεσθα γενέσθαι τοὺς γάμους**· **13**) τὸ οὐδ. ἐνάρθρ. ὡς οὐσ. ἡ λαμπρότης : Πίνδ. Ν 8,34· **14**) δημ. τὸ θηλ. **λαμπρή** (ἡ) βλ.λ. ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα.

λαμπρόσκολα (τὰ) δημ. αἱ κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ἡμέραι ἀργίας, ακόλες τῆς Λαμπρῆς.

λαμπρόσπορος-ον μσν. ὁ ἐκ σπόρου, γένους λαμπροῦ : Κ Μανασσ.Χρον.6713.

λαμπροστόλιστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ λαμπρῶς, ἐξαιρέτως ἐστολισμένος : ΚΜανασσ.Χρον. 6586,-**λαμπροστόλιστος ναός**.

λαμπρόσχολα (τὰ) δημ. κ. λαμπρόσκολα βλ.λ.

λαμπρότης-ητος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -ότη **-ότητα** ἡ ἰδιότης τοῦ λαμπροῦ, λάμψις, φωτεινότης, αἴγλη : Ξεν.Ἀν.1,2,18 **ἡ δὲ Κίλισσα ἰδοῦσα τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος ἐθαύμασε**, Πολύβ.11,9,1 **μεγάλα μὲν γὰρ ἔφη τὴν λαμπρότητα συμβάλλεσθαι πρὸς ἔκπληξιν τῶν ὑπεναντίων**, Ἀρρ.Ἀν.1,14,4 **δῆλος γὰρ ἦν τῶν τε ὅπλων τῇ λαμπρότητι, - ἡ λαμπρότης τοῦ ἡλίου - τοῦ κρυστάλλου - τοῦ χρυσοῦ**· **2**) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἡ εὐκρίνεια, ἡ διαύγεια : Πλούτ.Φιλ.11· **3**) μτφ. δόξα, ὑπόληψις : Ἡρ.2,101 **οὐ γὰρ ἔλεγον οὐδεμίαν ἔργων ἀπόδεξιν, κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος**, Θουκ.2,64 **ἡ δὲ παραυτίκα τε λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα ἀείμνηστος καταλείπεται**, αὐτ.7,75 **ἀπὸ οἵας λαμπρότητος . . ἐς οἵαν . . τελευτὴν ἀφῖκτο**, Μηναῖ.3,4 Ὠδ.6 **ἰδεῖν τῆς ἐγέρσεως, Σῶτερ, τῆς σῆς τὴν θείαν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα**· ‖ κ. κτ. πληθ. διακρίσεις : Θουκ.4,62 **καὶ τὰς τιμὰς καὶ λαμπρότητας ἀκινδυνοτέρας ἔχειν τὴν εἰρήνην**, Διόδ.Σ 16,66 **λ. τῶν πράξεων**· **4**) μεγαλοδωρία, πολυτέλεια εἰς τὴν δαπάνην : Δημ.565 **τίς οὖν ἡ λαμπρότης, ἢ τίνες αἱ λῃτουργίαι καὶ τὰ σέμν' ἀναλώματα τούτου;**· **5**) ἐπὶ γλώσσης, ὕφους κττ., ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ ὡραιότης, τὸ μεγαλεῖον : Πλούτ.Ἠθ.25Β **κόσμῳ μὲν καὶ λαμπρότητι χρῆται περὶ τὰς ὑποκειμένας πράξεις καὶ τὰ ἤθη**, Φιλόστρ.Σοφ.1,23,2 **λαμπρότητες λόγου**· **6**) τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς, ἡ μεγαλοψυχία : Πολύβ.32, 23,1 **τῇ δὲ τῆς ψυχῆς λαμπρότητι προσαντεῖχεν**, Διόδ.4,40 **ῥώμῃ δὲ σώματος καὶ ψυχῆς λαμπρότητι διενέγκαντα τῶν ἡλικιωτῶν**· **7**) πάπ. ὡς τίτλος, **ἡ σὴ λαμπρότης** ἡ ἐκλαμπρότης σου.

λαμπρότοξος-ον σχόλ. κ. μσν. ὁ ἔχων λάμπον, ἀκτινοβόλον τόξον : Σχόλ.Ἰλ.Α 1,37, Εὐστ.32,45.

λαμπροτορνιθίδαι (αἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ᾠδικῶν, περιλαμβάνουσα μετρίου μεγέθους πτηνά.

λαμπρστόρνις-ιθος (ἡ) νεῶτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν **λαμπροτορνιθιδῶν**.

λαμπροφαής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ λαμπρῶς φέγγων, ὁ φωτεινός, ἀκτινοβόλος : Ὀρφ.Ὕμν 78,2, Μαν.4,53, Κατ.Ἀστρλ.Κ 1,173.

λαμπροφανής-οῦς-ές μτγν. ὁ φαινόμενος λαμπρός : Παῦλ.Ἀλ.2, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,16.

λαμπροφεγγής-οῦς-ές πάπ. ὁ φέγγων λαμπρῶς, ὁ ἀκτινοβολῶν πολὺ φῶς.

λαμπρόφθαλμος-ον λεξ. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς λαμπρούς· Ἡσ. ἐν λ. γλαυκῶπις.

λαμπρόφθογγος-ον μσν. ἐπὶ τοῦ κήρυκος, ὁ λαμπρᾷ, δυνατῇ τῇ φωνῇ φθεγγόμενος, ὁ ἠχηρός : Πρόδρ.129 **λαμπρόφθογος κῆρυξ**.

λαμπρόφις-εως (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος **λυκοδοντιδῶν** ἑρπετῶν.

λαμπροφορία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐκκλ. τὸ φορεῖν λαμπρά, λευκὰ ἐνδύματα· ‖ νεώτ. ἡ ὑπὸ τῶν νεοφωτίστων περιβολὴ λευκῆς ἐσθῆτος κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τὴν ἐπακολουθοῦσαν εἰς τὸ βάπτισμα αὐτῶν.

λαμπροφορικός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαμπροφορίαν βλ.λ., ὁ τῆς λαμπροφορίας.

λαμπροφόρος(-α)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ φορῶν λαμπρά, λευκὰ ἐνδύματα, ὁ λαμπροφορεμένος : Γλωσσ.χειρόγρ.π.Δουκάγγ. **σκρινιάριοι, λαμπροφόροι τουτέστι χαρτουλάριοι**· **2**) ὁ φέρων, πορόγων λαμπρότητα, λάμψιν : **λαμπροφόρος ἥλιος**· **3**) μτφ. ὁ ἀναδίδων μεγαλοπρέπειαν, δόξαν, κάλλος : Θεοφάν.Λόγ.26,187 **κατὰ τὴν λαμπροφόρον ἀνάστασιν, - αἱ λαμπροφόροι ἡμέραι τοῦ χριστιανισμοῦ**· **4**) ὁ ἐπιφέρων εὐχαρίστησιν, χαράν : **λαμπροφόροι ἡμέραι θριάμβου**· **5**) νεώτ. ζωολ. λαμπροφόρος (ὁ) ὡς οὐσ. γέν. κολεοπτέρων **λαμπυριδῶν** ἐντόμων.

λαμπροφορῶ-έω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐλαμπροφόρησα** κ. δημ. **(ἐ)λαμπροφόρεσα**, μτχ. παθ. παρακ. **λαμπροφορημένος** κ. μσν. κ. δημ. **λαμπροφορεμένος**, φορῶ λαμπρά, λευκὰ ἐνδύματα : Μαρτύρ.Ἁγ.Ἀκακ.15 π.Δουκάγγ. **εἶδον λαμπροφοροῦντάς τινας**, Βέλθ.Χρυσ. ἐν Κορ.Ἄτ.2,1192 **εὔμορφον καὶ λαμπροφορεμένον**, Καρκβ.Ζητ.64 **πλάσματα τῶν παραμυθιῶν . . λαμπροφορεμένα**· **2**) μτφ. λάμπω : Ἀθαν.2,341 **τοσοῦτον . . λαμπροφορεῖ ἡ τῶν ἀγγέλων οὐσία**.

λαμπροφύρης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. περιληπτ. ὄνομα ὁμάδος ἐκρηξιγενῶν πετρωμάτων.

λαμπροφυρικός-ή-όν νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ ἐκ λαμπροφύρου, ὁ περιέχων λαμπροφύρην· ‖ **λαμπροφυρικὰ ἔκχυτα** οἰκογένεια ἐκχύτων ἢ ἡφαιστειογενῶν πετρωμάτων.

λαμπροφωνκύομαι μτγν. ἔχω λαμπράν, ἐναργῆ, τρανὴν φωνήν : Ἡρωδιαν.Φιλέταιρος 436Ρ, Ἡσ.ἐν λ. βαλανεύειν.

λαμπροφωνία (ἡ), ἰων. -ίη ἡ λαμπρὰ φωνή, εὐκρίνεια τῆς φωνῆς: Ἡρ.6,60 **οὐ κατὰ λαμπροφωνίην ἐπιτιθέμενοι ἄλλοι σφέας παρακληΐουσι**.

λαμπρόφωνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λαμπράν, δυνατὴν φωνήν, ὁ εὐκρινής : Ἱππ.Ἀέρ.5 **λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι ὀργήν τε καὶ σύνεσιν βελτίους εἰσὶ τῶν προσβορείων**, Πλούτ.Ἠθ.840Α· κ. ὑπερθ. : Δημ.329 **ἐν τούτοις λαμπροφωνότατος, μνημονικώτατος, ὑποκριτὴς ἄριστος**.

λαμπροφωνῶ-έω μσν. ἔχω λαμπράν, δυνατὴν φωνήν : ΨελλΧαρακτ.Πατέρ.130 **λαμπροφωνεῖν ὡς ὁ μέγας Βασίλειος.**

λαμπροχίτων-ωνος (ὁ,ἡ) σχόλ. ὁ ἔχων λαμπρόν, λευκὸν χιτῶνα : Σχόλ.Γρηγ.Ναζ.394.

λαμπροφίδη (ἡ) νεώτ. γένος πτεροποδιδῶν μαλακοστράκων.

λαμπροψυχία (ἡ) μσν. ἡ ἰδιότης λαμπρᾶς, ἐξαιρέτου ψυχῆς, μεγαλοψυχία : Κ.Μανασσ.Χρον.6272.

λαμπρόψυχος-ον ὁ ἔχων μεγαλόφρονα ψυχήν, μεγαλόψυχος : Ἀρσρ.15, Πτολ.Τετράβ.162.

λαμπροψύχως Ἐπιρ. μεγαλοψύχως.

λαμπρυντής (ὁ) (λαμπρύνω) ὁ ἐπιδεικνυόμενος εἰς λαμπρότητα καὶ πομπήν : Ἀντισθ.π.Διογ.Λ 6,7 **ἵππος λαμπρυντὴς** (γαυριῶν).

λαμπρυντικός-ή-όν μτγν. ὁ ποιῶν τι λαμπρόν, καθαρόν : Διοσκ.2,164 **λαμπρυντικὸς καὶ ῥυπτικός.**

λαμπρύνω (λαμπρός) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέσ. κ. παθ. **λαμπρύνομαι**, π. Ἀττ. ἐνεργ. μ. ὁ ἐνεστ. κ. παθ. μ. ἐνεστ., παρατ. κ. παρακ. **λελάμπρυνται,** ποιῶ τι λαμπρὸν ἢ ὡραῖον : Ξεν.Ἱππ. 10,1 **ἢν τις βουληθῇ ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ .. ἱππάζεσθαι, τοῦ μὲν ἕλκειν τε τὸ στόμα τῷ χαλινῷ καὶ μυωπίζειν .. τὸν ἵππον, ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνειν οἴονται·** ‖ κοσμῶ διὰ λαμπρῶν, ὡραίων, ζωηρῶν χρωμάτων: ΑΠΠαράρτ. 403 **χρώμασι τὸ σῶμα λαμπρύνειν,** Ἡσ. ἐν λ. φοίνικι φαεινόν **φοινικίνῳ χρώματι λελαμπρυσμένον·** **2**) μέσ. στιλβῶ, κάμνω τι νὰ στίλβη, νὰ ἔχη λάμψιν ἐξ ἀντανακλάσεως, γυαλίζω, ἐπὶ μετάλλων κ. ἰδ. ἐπὶ ὅπλων : Ξεν.Ἑλλ.7,5,20 **ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας καὶ ἐλαμπρύνοντο τὰς ἀσπίδας·** ‖ ὁμ. κ. παθ. στιλβοῦμαι, καθαίρομαι, γίνομαι στιλπνός, λαμπρός : αὐτ.Λακ.11,3 **τάχιστα λαμπρύνεται καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται,** Σχόλ.Ἰλ.Ο 538 **καὶ ὅπλα δὲ λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται·** **3**) μτφ. μέσ. κ. παθ. γίνομαι λαμπρός, διαυγής, καθαρός, ζωηρός : Αἰσχ.Εὐμ. 104 **εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται·** ‖ ὁμ. εἰδ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Σοφ.ἀπ.634, Ἀριστφ.Πλοῦτ.635 **ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας·** **4**) μτφ. μέσ. κ. παθ. ἐπὶ προσ., ἐπὶ πράξεων, ἐπὶ γεγονότων, γίνομαι ἢ εἶμαι λαμπρός, ἐπιφανής, περίφημος, πασίγνωστος, ὅθ. κ. ἐν ἀγαθῇ σημ. κλεΐζομαι, δοξάζομαι· Πολυδ.5,159 «εὐδοξεῖν, λαμπρύνεσθαι, ἀκμάζειν δόξῃ» : Εὐρ.Ἠλ.1039 **κἄπειτ' ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται,** Θουκ 6,16 **ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι,** Θεοδώρ.4 **παντοδαπῇ μὲν λαμπρυνόμενος ἀρετῇ·** ‖ μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐνεργ. ποιῶ τι λαμπρόν, περιφανές, πασίγνωστον, ἔνδοξον : Δίων Χρ.1,135 **λαμπρύνει δόξαν, ἀμαυροῖ ἀδοξίαν, - οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Μακεδονικοῦ οἴκου εἰργάσθησαν ἀόκνως διὰ νὰ μεγαλώσουν καὶ λαμπρύνουν τὸ κράτος·** **5**) Ἡσ. «λαμπρύνεται, φαιδρύνεται», Πολυδ 4,31 «ἐποινέσαι, λαμπρύναι, ἀποφαιδρύναι», Θωμ Μ 4 « ἀγάλλω κάλλιον ἢ λαμπρύνω .. καὶ ἀγάλλομαι ἢ λαμπρύνομαι ».

λάμπρυσμα-ατος (τὸ) (λαμπρύνω) μτγν. κόσμημα, καλλώπισμα : Φρύν.Σοφ.Παρ.82,124Β, Ἡσ. ἐν λ. γλαινοί, ΕΜ 232,40.

λαμπρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -ά ζωηρῶς, ὁρμητικῶς, σφοδρῶς, μετὰ δραστηριότητος : Θουκ.7,71 **ἐπικείμενοι λαμπρῶς·** **2**) ὁλοσχερῶς, ὁλοκλήρως, κατὰ κράτος : Ἡλιόδ.Αἰθ.4,4 **ἡ Χαρίκλεια δὲ ἥττητο λαμπρῶς,** αὐτ.9,1 **ἡ δὲ Συήνη πολιορκίᾳ λαμπρῶς ἤδη περιεστοίχιστο,** Μηναῖ.3,22 Ὠδ.1 **ποσὶ συνέτριψας λαμπρῶς·** **3**) καταφανῶς, σαφῶς, φανερά : Αἰσχ.Πρ.833 **λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως,** Θουκ.2,7 **λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν,** αὐτ 8,67 **λαμπρῶς ἐλέγετο** (ἄνευ ἀποκρύψεως)· **4**) μεγαλοπρεπῶς, μετ' ἐλευθεριότητος : Ἀντιφ.2,2,12 **λαμπρῶς δὲ χορηγοῦντα,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1122b,22· **5**) κ. νεώτ. κ. δημ. μεγαλοπρεπῶς, ἐπιφανῶς, θαυμάσια : **ἡ ἑκατονταετηρὶς τῆς παλλιγγενεσίας ἑωρτάσθη λαμπρῶς·** κ. ὑπερθ.:Ξεν.ΚΠ 2,4,1 **βούλεται γάρ σε ὡς λαμπρότατα καὶ εὐκοσμότατα προσάγειν.**

λάμπρωψ-ωπος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν **διαστυλιδῶν.**

λαμπτήρ-ῆρος (ὁ) (λάμπω) κ. νεώτ. σκεῦος, ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐπεσώρευον κουσόξυλα καὶ ἥναπτον πρὸς φωτισμὸν τοῦ δωματίου ἢ καὶ πρὸς θέρμανσιν : Ὀδ.Σ 307 **αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν,** αὐτ.Τ 63 **πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον·** ‖ ἐπὶ τοῦ διὰ πυρῶν σημείου, τοῦ πυρσοῦ, ὁ φωτίζων τὴν νύκτα : Αἰσχ. Ἀγ.22 **ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός·** ‖ κ. μτφ. : Σοφ.Αἶ.286 **ἡνίκ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον,** Εὐρ.Ῥῆσ.60 **εἰ γὰρ φαεννοὶ μὴ 'ξυνέσχον ἡλίου λαμπτῆρες·** ‖ ἐπίθ. τοῦ Διονύσου : Παυσ.7,27,3 **τοῦ δὲ ἄλσους τῆς Σωτείρας ἱερὸν ἀπαντικρὺ Διονύσου Λαμπτῆρός ἐστιν ἐπίκλησιν·** **2**) λαμπάς, δᾴς, λυχνία· ΑΒ 50 «χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν ἢ ξύλινον λαμπάδιον ὅμοιον, ἔχον θρυαλλίδα» : Εὐρ. ΙΑ 34 **σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας δέλτον τε γράφεις,** Φίλιστ.15 **λαμπτὴρ ἀντιπεφραγμένος** (ἐπὶ λυχνίας ἐκ κέρατος), Ξεν.Συμπ.5,2, Ἀριστλ.ΖΙ 531a,5 **ὅμοιον λαμπτῆρι μὴ ἔχοντι τὸ κύκλῳ δέρμα·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ λυχνιῶν ἠλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ ἀεριόφωτος : **ἠλεκτρικὸς λαμπτὴρ** (πηγὴ φωτὸς παραγομένου δι' ἠλεκτρικῶν μέσων).

λαμπτήρια (τὰ) μτγν. (ἐνν. ἱερά) ἑορτὴ λαμπάδων, πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου : Παυσ.7,27,3 **τούτῳ καὶ Λαμπτήρια ἑορτὴν ἄγουσι καὶ δᾷδάς τε ἐς τὸ ἱερὸν κομίζουσιν ἐν νυκτί·** πρβλ.λαμπτήρ 2).

λαμπτηροκλέπτης (ὁ) μτγν. ὁ κλέπτης λαμπτῆρος, ὁ κρύφα ἀποστερῶν τινα τοῦ φωτός· ‖ μτφ. ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς Γοργόνος : Λυκόφρ.846.

λαμπτηρουχία (ἡ) (ἔχω) τὸ ἔχειν, κρατεῖν, φέρειν λαμπτῆρας ἢ πυρσούς : Αἰσχ.Ἀγ.890 **τὰς ἀμφί σοι .. λαμπτηρουχίας ἀτημελήτους αἰὲν** (τὴν ματαίαν ἄναψιν τῶν ἐκ πυρὸς σημείων, ὡς ἡ φρυκτωρία).

λαμπτηρουχῶ-έω μσν. ἔχω, κρατῶ λαμπτῆρα, λάμπω : Κ.Μανασσ.Χρον.180 **ὡσεὶ χαλκὸς ἐρυθραυγὴς Ἑρμῆς ἐλαμπτηρούχει.**

λαμπτηροφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων λαμπτῆρας, φανούς: Σωκρ.Ρ 1,1 **πᾶσι δὲ λαμπτηροφόρους παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε.**

λαμπυράδα (ἡ) δημ. ἡ ἀκτινοβολία, τὸ λαμπύρισμα : Παλαμ.Παρακ.35,13 **καὶ στὰ μάτια του μέσα, λαμπυράδα ἀτσαλένια.**

λαμπύρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ ἐτήσιος.

λαμπυρίδα (ἡ) δημ. τὸ ἔντομον πυγολαμπίς.

λαμπυρίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων μαλακοδέρμων ἐντόμων.

λαμπυρίζω κ. νεώτ. κ. δημ. λάμπω, φέγγω ὡς λαμπυρίς, ἐκπέμπω ἀσθενεῖς ἀκτῖνας φωτός : Θεόφρ.Λιθ.58,59, Διοσκ.5,84, Ζαλοκ. τὸ Μεσολόγγιον 12 **καὶ τῆς Ἠοῦς μετέωρον ἐπικρεμᾶται τ' ὄμμα καὶ τρέμον λαμπυρίζει,** Ζερβ.Λυρ.Σάτ.4,216 **κερήθρα ποὺ λαμπυρίζει ἀπάνω της κρεμάμενο τὸ φῶς·** ‖ γεν. ἀκτινοβολῶ : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 62 **ποὺ τὸ ζωήρευαν λαμπυρίζοντας πρασινωπὰ τὰ μικρά του μάτια·** **2**) πάπ. ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, λάμπω, φέγγω σταθερῶς, ἀντίθ. σπινθηροβολῶ· ‖ κ. μτ. αἰτ. φωταγωγῶ, φωτίζω : λ- **τὴν ὅλην οἰκουμένην·** **3**) ρηματ π. λαμπύρισμα.

λαμπυρίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **λαμπυρίδα** ἡ πυγολαμπίς, κωλοφωτιά : Ἀριστλ.ΖΜ 642b,34 **ἔστι γὰρ ἄμφω ταὐτόν, οἷον μύρμηξ, καὶ λαμπυρίς** πρβλ. λαμπουρὶς ἐν εἰδ. σημ.· ‖ νεώτ. ζωολ. γέ-

νος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **λαμπυριδῶν**, περιλαμβάνον φωσφορίζοντα ἔντομα, φωτεινὰ σκουλήκια.

λαμπύρισμα-ατος (τὸ) (λαμπυρίζω) δημ. τὸ λαμπυρίζειν, τὸ λάμπειν ὡς πυγολαμπίς, ἡ ἀκτινοβολία.

λαμπυρός-ή-ό δημ. δ.γρ. τοῦ λαμπυρὸς βλ.λ.

λάμπω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. (παρ' Ἀττ. σπαν. ἁπλοῦν, συνήθ. δὲ σύνθετον, ἐκ, ἐπί, ἀνά, κατά, διά, ἀντί, ὑπό, πρός), παρατ. **ἔλαμπον**, Ἰων. γ' προσ. παρατ. **λάμπεσκεν**, ἀόρ. **ἔλαμψα**, παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. (ἐν λυρ. τραγ.) **λέλαμπα**, παθ. ἐνεστ. **λάμπομαι** (ἐν μέσ. σημ.), μέλλ. μέσ. **λάμψομαι** (π. Ὁμ. σύνθ. ἐλ-), μέλλ. παθ. **λαμφθήσομαι** (μτγν.), ἀόρ. **ἐλάμφθην** (μτγν.), ἐκπέμπω, παρέχω λάμψιν, φῶς, εἶμαι λαμπρός, ἀκτινοβολῶ, φέγγω, ἀστράφτω, εἰδ. ἐπὶ τῆς λάμψεως τῶν ὅπλων, συχν. παραβαλλομένης πρὸς ἀστραπήν: Ἰλ.Κ 154 **τῆλε δὲ χαλκὸς λάμφ' ὥς τε στεροπή**, αὐτ.Μ 463 **λάμπε δὲ χαλκῷ** (ὁ Ἕκτωρ)˙ ‖ γεν. ἐπὶ τοῦ φωτός, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κ. γεν. ἐπὶ πράγμ. ἐκπέμποντος λάμψιν, ἀκτινοβολοῦντος ἢ φλογώδους: αὐτ.Ν 474 **ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον**, Ἡσίοδ.Α 71 **πᾶν δ' ἄλσος .. λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ**, Σοφ. Ἀντ.1007, Εὐρ.Ἑλ.1477 **ἃς οὔπω πεῦκαι πρὸ γάμων ἔλαμψαν**, Ἀριστλ.Κόσ.395a,15 **κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν ἀστραπὴ λέγεται**, Θεόκρ.24,19 **ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ ἐχομένοις λάμπεσκε**, **- ἔλαμπαν τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν πυρετό**˙ ‖ ὁμ. κ. παθ., συχν. κ. ἐν μέσ. σημ.: Ἰλ.Ο 608 **τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην**, Ξεν.Ἀν.3,1,11 **ἔδοξεν αὐτῷ .. σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν**, Λουκ.Ὄν.51 **λύχνος τῷ πυρὶ λαμπόμενος**   **3)** ἐπὶ ἤχου, εἶμαι εὐκρινής, ἔντονος, ξάστερος: Σοφ.ΟΤ 186 **παιὰν δὲ λάμπει**˙   **4)** ἐπὶ τοῦ προσώπου, τῆς ὄψεως, ἔχω ζωηρὰν ἔκφρασιν, οἱονεὶ ἀκτινοβολῶ, ἀπαστράπτω, φεγγοβολῶ: Ἀριστφ.Ἱππ.550 **φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ**˙ ‖ δθ. ἔχω φαιδρὰν ἢ ὡραίαν ἔκφρασιν: Εὐρ. Ἴων 476, Πλάτ.Φαῖδρ.250D **περὶ δὲ κάλλους .. μετ' ἐκείνων τε ἔλαμπεν ὄν**, **- ἔλαμπε τὸ πρόσωπο τῆς ὄμορφης κόρης**˙   **5)** μτφ. ἐπὶ προσ., εἶμαι ἔνδοξος, ἐπιφανής, περικλεής, ξακουσμένος, δοξάζομαι, φημίζομαι, διακρίνομαι: Ἀριστφ.Σφ.62 **οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε**˙ κ. μέσ.: Στράτ.ἐν ΑΠ 12, 178,1 **ἐξεφλέγην ὅτε Θεῦδις ἐλάμπετο παισὶν ἐν ἄλλοις**˙   **6)** μτβ. φωτίζω, κάμνω νὰ λάμπῃ: Εὐρ. Ἠλ.1131, Ἀριστφ.Ἐκκλ.13 **μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀπορρήτους μυχοὺς λάμπεις** (περὶ τοῦ λύχνου)˙ πρβλ. λαμπρὸς ἐν ἀνοφ. πρὸς πάσας τὰς σημ.˙   **7)** ρηματ. π. λαμπρός, λαμπρότης, λαμπτήρ, λάμψις. Ἐκ ῥίζ. λαμπ- πρβλ. οἱολ. Ὄ-λυμπ-ος, λατ. limpidus.

λαμπώδης-ους-ες (λάπη) κ. **λαπώδης** ἐπὶ τῶν οὔρων, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὁποίων ἐπικάθηται ἀφρός, ὁ ἀφρώδης: Ἱππ.Κωακ.182.

λάμπων-ωνος (ὁ) βόλος τις εἰς τοὺς κύβους: Εὔβουλ.π Πολυδ.7,205.

λαμῠρεύομαι μσν. ἀποθ. φλυαρῶ: Εὐστ.Πον. 259,79.

λᾰμῠρία (ἡ) (λαμυρός) μτγν. θρασεῖα φλυαρία, θρασύτης, ἀναίδεια: Πλούτ.Ἀντ.24 **θίασος ὑπερβαλλομένων λαμυρίᾳ καὶ βωμολοχίᾳ τὰς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας κῆρας εἰσερρύη**.

λᾰμῠρίς-ίδος (ἡ) σχολ. τὸ λωγάνιον βλ.λ.: Σχόλ. Λουκ.Λεξιφ.3.

λᾰμῠρός-ά-όν (λάω) ὁ πλήρης χασμάτων, ἀβύσσων: ΕΜ 555,57 **λαμυρὰ θάλασσα**˙   **2)** ὁ λαίμαργος, ἄπληστος, ἀδηφάγος: Ἀντιφάν.89,5 **γάστριν καλοῦσι καὶ λαμυρὸν ὃς ἂν φάγῃ ἡμῶν τι τούτων**, Θεόκρ.25,234 **λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε**, Νίκ.Θηρ.293 **σμερδαλέον δ' ἐπί οἱ λαμυρὸν πέφρικε κάρηνον**˙ ‖ κ. συγκρ: Τίμων Φλ.7 **γαστρὶ χαριζόμενος τῆς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν**˙   **3)** μτφ. θρασύς, ἀναιδής, ἀκόλαστος: Πλούτ.Σύγκ.Ἀλκ.κ.Κοριολ.1 **Ἀλκιβιάδου ἡ ἄγαν λαμυρὰ πολιτεία**, αὐτ.Μάρ.38 **ὄνος προσβλέψας τῷ Μαρίῳ λαμυρόν τι καὶ γεγηθός**, Διοσκ.Ἐπιγρ.π.ΑΠ 7,450 **λαμυρὰ ἱστορίη**˙   **4)** ἐπὶ γυναικός, φιλάρεσκος, ἐρωτότροπος: Ἀσκληπιάδ. Πρ.ΑΠ 5,161 **ἡ λαμυρὴ μ' ἔτρωσε Φιλαίνιον**˙ ‖ κ. ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος: Μελέαγρ.ΑΠ 5,179 **εἰ βροτολοιγὸς Ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα βάλλει καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ;**   **5)** ἐν ἀγαθῇ σημ. κομψός, εὐχάριστος, ἐπίχαρις˙ Φρύν.291 «οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ, οἱ νῦν τὸν ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι σημαίνουσιν»: Πλούτ.Καῖσ.49 **Κλεοπάτρας .. λαμυρᾶς φανείσης**, Εὐνάπ.ΒΣοφ.467Β˙   **6)** διαυγής, λαμπρός: Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,1 **τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν λαμυρώτατα**.

λᾰμῠρῶς ἐπίρρ. θρασέως, ἀναιδῶς: Συνέσ.36Β˙ κ. συγκρ.: Ξεν.Συμπ.8,24 **λαμυρώτερον λέγειν**.

λαμφθῆναι Ἰων. ἀπαρφ. παθ. ἀορ. τοῦ λαμβάνω βλ.λ.

λαμψακηνοὶ στατῆρες (οἱ) Ἐπιγρ. χρυσᾶ νομίσματα κοπέντα ὑπὸ τῆς πόλεως Λαμψάκου.

λαμψάνη (ἡ) κ. λαψάνη βλ.λ.

λάμψιμο (τὸ) δημ. ἡ λάμψις: Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν. 126,2 **ἡ γαλήνη | καὶ τὸ λάμψιμο τοῦ ἡλιοῦ**.

λάμψις-εως (ἡ) (λάμπω) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἀκτινοβολία τοῦ φωτός, ἡ φωτοβολία, ἡ ἀνταύγεια: Φίλ.1,72 **λάμψις ἀστέρων**, αὐτ.2,187 **λ- ἀστραπῶν**, Γεωπ.2,5,12 **λ- ἡλίου**, Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.21,6 **προσκέφαλο λιθάρια καὶ γι' ἀπανωσκεπάσματα τοῦ φεγγαριοῦ τὴ λάμψη**, Σολωμ. Ἐθν.Ὕμν.95,1 **λάμψιν ἔχει ὅλη φλογώδη**, Ζαλοκ. τὸ Στόμιον τῆς Πρεβέζης 11,2 **ἀπαίσιον ἔχυνον λάμψιν πυρός**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 44,4 **ποὺ θὰ περνᾶνε ἀπὸ τὶς λάμψες τὶς τρεμάμενες στὴ στιά**˙ ‖ κ. μτφ.: ΠΔ Βαρ.4,2 **διόδευσον πρὸς τὴν λάμψιν κατέναντι τοῦ φωτὸς αὐτῆς**, Ἀχμ.Ὀνειροκρ.156 **λάμψις χαρᾶς**.

λάμψομαι μέσ. μέλλ. τοῦ **λάμπω** βλ.λ.˙   **2)** Ἰων. μέσ. μέλλ. τοῦ **λαμβάνω** βλ.λ.

λᾶν Ἡσ. «ὁρᾶν, ἢ λίθον».

λανάρα (ἡ) δημ. κ. **λανάρι** (τὸ) μηχάνημα χειροκίνητον ἢ μηχανοκίνητον πρὸς ἀπόξεσιν, καθαρισμὸν καὶ κτένισμα τῶν ἐρίων τῶν προωρισμένων πρὸς κλῶσιν.

λαναρᾶς (ὁ) δημ. ὁ ξαίνων ἔρια μὲ τὴν λανάραν βλ.λ.˙   **2)** ὁ κατασκευαστὴς ἢ πωλητὴς λαναριῶν.

λανάρι (τὸ) δημ: συνήθ. κτ. πληθ. τὰ **λανάρια** ἡ λανάρα βλ.λ.

λαναρίζω (λανάρι) μσν. κ. δημ. ξαίνω ἔριον ἢ καὶ κάνναβιν μὲ τὴν λανάραν βλ.λ.   **2)** ρηματ. π. λανάρισμα.

λανάρισμα-ατος (τὸ) (λαναρίζω) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαναρίζω βλ.λ., ἡ ξάνσις τῶν ἐρίων διὰ τῶν λαναρίων.

λαναρκίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. θειικὸν ἅλας τοῦ μολύβδου.

λανδγράβος (ὁ) (γερμ.) νεώτ. κ. **λανδγράφος** τίτλος φεουδαρχῶν τοῦ μεσαίωνος καὶ πριγκίπων τῆς παλαιᾶς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας.

λανδελφία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀναρριχητικῶν θάμνων.

λανηθάς Ἡσ. «δευτερίας οἶνος».

λανθανίνη (ἡ) νεώτ. φυσιολ. οὐσία ἀπαντῶσα ἐν τῇ πυρηνικῇ οὐσίᾳ τῶν κυττάρων μετὰ τῆς χρωματίνης καὶ τῆς λινίνης.

λανθάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἓν ἐκ τῶν χημικῶν στοιχείων.

λανθανίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἀνθρακικὸν λανθάνιον ἔνυδρον.

λανθανόντως (ἐκ τῆς μτχ. ἐνεστ. τοῦ λανθάνω) ἐπίρρ. μτγν. λάθρα, κρυφά, μυστικά : Γαλ.12,292, Ἡρωδιαν.Ἱστ.7,9,1| **λανθανόντως δὲ εὔνοιαν ἑαυτῷ παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμενος.**

λανθάνω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **λήθω** (συνήθ. ἐν συνθέσει), δωρ. **λάθω,** παρατ. **ἐλάνθανον** κ. **ἔληθον** κ. ἐπ. **λῆθον** κ. Ἰων. **λήθεσκεν** (Ἰλ.Ω 31), μέλλ. **λήσω** κ. δωρ. **λᾱσῶ** (Θεόκρ.14,9) κ. αἰολ. ἀπαρφ. **λᾴσην** κ. μέσ. **λήσομαι** κ. δωρ. **λᾱσεῦμαι** (Θεόκρ. 4,39) κ. τετελ. μέλλ. **λελήσομαι** (Εὐρ.Ἀλκ.198), ἀόρ. **ἔλησα** (Νίκ.Ἀλεξ.280) κ. μέσ. **(ἐ)λησάμην** (Μόσχ.3,62) κ. δωρ. **λᾱσάμην,** ἀόρ. β' **ἔλᾰθον** κ. ἐπ. **λέλᾰθον** (Ἀπολλ.Ρ 2,226) κ. μέσ. **ἐλᾰθόμην** κ. ἐπ. **λελᾰθόμην** (Ἰλ.Δ 127), παθ. ἀόρ. **ἐλήσθην** κ. δωρ. ἀπαρφ. **λασθῆμεν** (Θεόκρ.2,46), παρακ. **λέληθα** κ. μέσ. **λέλησμαι** (Σοφ.Ἠλ.342) κ. ἐπ. **λέλασμαι** κ. κτ. μτχ. **λελασμένος,** κ. νεώτ. **λανθασμένος,** ὑπερσυντ. **ἐλελήθειν** κ. γ' ἑν. **ἐλελήθη** (Ἀριστφ.Νεφ.380) κ. Ἰων. **ἐλελήθεε** (Ἡρ.6,79) κ. μέσ. ἐν συνθ. **ἐπελελήσμην,** μτ. αἰτ. προσ., διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, μένω ἀπαρατήρητος : Ἰλ.Χ 277 **λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν,** αὐτ.Ψ 326 **οὐδέ σε λήσει,** Αἰσχ.Ἀγ.461 **οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός** (τοῦτον), Σοφ.Ἠλ.222 **οὐ λάθει μ' ὀργά,** Ἀριστφ.Νεφ.380 **τουτί μ' ἐλελήθει** || κ. ἀπροσ. : Ξεν.Ἱέρ.2,5 **περὶ τούτων λέληθε τὸ πλῆθος** (διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ λαοῦ), Πλάτ.Νόμ. 903C **σὲ δὲ λέληθε περὶ τοῦτο** || σπαν. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Πίνδ.Π 5,23 **μή σε λαθέτω ὑπερτιθέμεν,** Πλούτ.Ἀριστ.17 **ἔλαθεν αὐτὸν δοῦναι,** Παυσ.9,41,1 **σφᾶς λέληθε Θεόδωρον εἶναι** || κ. μτ. ἐξηρτημένης προτ. : Ἰλ.Ω 563 **οὐδέ με λήθεις, ὅτι θεῶν τίς σ' ἦγε,** Ἡρ.8,106 **ἐδόκεες θεούς λήσειν οἷ' ἐμηχανῶ** (ἐνόμιζες ὅτι θὰ διέφευγες τὴν προσοχὴν τῶν θεῶν ὡς πρός . .), Ἀριστφ.Ἱππ.465 **οὔκουν με . . ἃ πράττει λανθάνει,** Ξεν.Ἀπομν.3,5, 24 **οὐ λανθάνεις με, . . ὅτι οὐδ' οἰόμενός με τούτων ἐπιμελεῖσθαι ταῦτα λέγεις,** Πλάτ.Θεαίτ.174B **ὁ γείτων λέληθεν, οὐ μόνον ὅτι πράττεις, ἀλλ' ὀλίγου καὶ εἰ ἄνθρωπός ἐστιν** **2)** μτ. μτχ. κατηγορηματικῆς κ. αἰτ. προσ. ἢ ἄνευ αὐτῆς, ὁπότε ἡ μὲν μτχ. ἑρμηνεύεται διὰ ῥήματος, τὸ δὲ λανθάνω δι' ἐπιρρ. λεληθότως, ἀπαρατηρήτως, μυστικά : Ἰλ.Ν 273 **ἄλλον πού τινα . . λήθω μαρνάμενος,** Ὀδ.Θ 93,Πίνδ.Ο 1,67 **εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λαθέμεν ἔρδων, ἁμαρτάνει,** Ἡρ.1,44 **ὑποδεξάμενος τὸν ξεῖνον φονέα τοῦ παιδὸς ἐλάνθανε βόσκων,** αὐτ.8,25 **οὐ μὲν οὐδ' ἐλάνθανε τοὺς διαβεβηκότας Ξέρξης ταῦτα πρήξας** (δὲν τοὺς διέφυγε, ὅτι ἔπραξε ταῦτα), Σοφ.Φιλ.46 **μὴ λάθῃ με προσπεσών** (μήπως ἐπέλθῃ ἀπροσδοκήτως), αὐτ.ΟΤ 415 **λέληθας ἐχθρὸς ὤν,** Ἀριστφ.Σφ. 517 **δουλεύων λέληθας,** Θουκ 8,10 ὅπως μὴ λ[illegible]σουσιν **αὐτοὺς αἱ νῆες . . ἀφορμηθεῖσαι** (μήπως ἀποπλεύσωσι χωρὶς νὰ τὰς ἴδωσι), Δημ.543 **συνέβη δὲ ὑπερημέρῳ γενομένῳ λαθεῖν** ἐνίοτε ὅμως διάφορόν τι ἀντικείμενον νοητέον ἐκ τῶν συμφραζομένων : Ἰλ.Ν 721 **βάλλοντες ἐλάνθανον** (οὐχὶ ἑαυτοὺς ἀλλὰ τοὺς Τρῶας), Αἰσχ.Εὐμ.256 **μὴ λάθῃ φύγδα βὰς ματροφόνος ἀτίτας** (ἡμᾶς), Θουκ.4, 133 || ἐνίοτε ἡ σύνταξις αὕτη ἀντιστρέφεται καὶ τὸ **λανθάνω** τίθεται κτ. μετοχήν : Ἰλ.Μ 390 **ἀπὸ τείχεως ἆλτο λαθών** (ἀντὶ ἔλαθεν ἀλόμενος), Σοφ. Ἀντ.532 **ἣ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες** || κ. ἀπολ. : Ἱππ.Κωακ.464 **λανθάνει τὸ οὖρον προσπῖπτον,** Ξεν.Ἀν.1,2,9 **τοῦτο δ' αὖ οὕτω τρεφόμενον ἐλάνθανεν αὐτῷ τὸ στράτευμα,** Ἐπίκ.ἀπ.551 **λάθε βιώσας** || κ. μέσ. ὡς ἐνεργ. : Ἡσίοδ.Θ 471 **ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα** (διὰ νὰ γεννήσῃ ἀπαρατήρητος) **3)** μέσ. ἀπολ. ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου κρατῶ τι κεκρυμμένον, λησμονῶ : Ἰλ.Λ 790 **σὺ δὲ λήθεαι** || κ. μτ. γενικ. : Ὀδ.Μ 227 **Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης . . λανθανόμην,** Εὐρ.Ἀλκ.198 **ἄλγος, οὔ ποτ' οὐ λελήσεται,** Πλάτ.Φαῖδρ.252A **ἑταίρων πάντων λέλησται** || μτ. ἐξηρτ. προτ. : Ὀδ.Ν 92 **λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει** κ. παθ. : Σοφ.Ἠλ.1249 **οὔ ποτε λησόμενον οἷον ἔφυ κακόν** (οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃς)· πρβλ. ἐπιλανθάνω **4)** παραμελῶ, παραλείπω, παρέρχομαι : Ἰλ.Ι 537 **ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν,** Αἰσχ.Ἀγ.39 **μαθοῦσιν αὐδῶ, κοὐ μαθοῦσι λήθομαι** **5)** τὸ ἐνεργ. μτβ. μτ. γενικ.πράγμ. κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι : Ἰλ.Ο 60 **ὄφρα . . λελάθῃ ὀδυνάων** (Γαζ.Θ «ποιήσῃ ἐπιλαθέσθαι τῶν ὀδυνῶν»), Λυρ.Ἀδέσπ.140,9 **πόλιν λελάθοιτε συντυχιᾶν,** Ἀπολλ.Ρ 3,779 **πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας φάρμακα μνησαμένη** **6)** μτγν. ὁ μέσ. μέλλ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. δὲν ἀντιλαμβάνομαι, δὲν ἐννοῶ, δὲν παίρνω εἴδησιν : Ἀπολλ.Ρ 3,737 **τοκῆας λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν,** Λουκ.Θυσ.14 **ἧκον ἐς τὴν Αἴγυπτον ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους** **7)** νεώτ. παθ. σφάλλομαι, ἀπατῶμαι : **ὁ λογαριασμὸς εἶναι λανθασμένος** (δὲν εἶναι σωστός) **8)** ῥηματ. π. λάθος, λήθη, λησμοσύνη, λήσμων, λῆσις κ. ἐν συνθ. ἐπιλήσμων, ἄληστος, ἀλάστωρ, ἀλάθητος κ. ἄ.

λανθασμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ λανθάνω βλ.λ.

λανίζει Ἡσ. «λαγγάνει, βρέχει».

λανιίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ᾠδικῶν.**

λαννεία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀνακαρδιδῶν.**

λανολίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ καθαρισθὲν λίπος τῶν ἐρίων.

λανὸν κῆρ Ἡσ. «σοφωτάτη ψυχή».

λανόν Ἡσ. «λίθον».

λᾱνός δωρ. τ. τοῦ ληνὸς βλ.λ.

λανσιέδες (οἱ) (γαλλ.) δημ. εἶδος τετραχόρου χορευομένου μὲ τέσσαρα ζεύγη χορευτῶν ἀποτελούντων τετράγωνον.

λάνσιον (τὸ) νεώτ. γένος **μελισειδῶν** δένδρων.

λανσκενές (ὁ) (γαλλ.) δημ. εἶδος τυχηροῦ χαρτοπαιγνίου συνήθ. παιζομένου ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ.

λανσφορδίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἀνθρακικὸν ἅλας τοῦ μαγνησίου ἔνυδρον.

λαντέρνα (ἡ) δημ. κ. **λατέρνα** μουσικόν τι ὀγκῶδες ὄργανον ἔχον μηχανισμὸν πλήκτρων, φορητόν, μηχανικῶς παιζόμενον διὰ στροφάλου.

λάντζα (ἡ) (ἐνετ.) δημ. ξύλινον δοχεῖον βαρελοειδές, χρήσιμον εἰς τὰ μαγειρεῖα τῶν ξενοδοχείων πρὸς πλύσιν τῶν πινακίων καὶ τῶν ἄλλων μαγειρικῶν σκευῶν, μαστέλλο.

λαντζάνα (ἡ) δημ. ναυτ. ῥῦμα ἐκ τεσσάρων ἐμβόλων πρὸς μεθόρμισιν πλοίου ἢ μεθολκήν του διὰ ῥυμουλκίας.

λαντζιέρης (ὁ) δημ. βοηθὸς μαγειρείου πλύνων τὰ πινάκια καὶ τὰ ἄλλα μαγειρικὰ σκεύη.

λαντζοχέρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ῥάμνος ἡ ἑλληνική.

λαντουριστήρι (τὸ) δημ. τὸ καταβρεκτήριον.

λάντουρο (τὸ) δημ. τὸ ἀποσταζόμενον ὑγρόν.

λαντουρῶ δημ. κ. **λαντουρίζω** καταβρέχω, ῥίπτω νερό **2)** ῥηματ. π. λαντουριστήρι.

λάντσα (ἡ) δημ. ἡ λάντζα βλ.λ.

λαντσάνα (ἡ) δημ. ἡ λαντζάνα βλ.λ.

λαντώ (τὸ) (γαλλ.) δημ. εἶδος τετρατρόχου κλειστῆς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ζεύγους ἵππων.

λαντωλέ (τὸ) (γαλλ.) δημ. ὑποκορ. τοῦ λαντώ.

λάξ ἐπίρρ. διὰ τοῦ ποδός, μὲ τὴν φτέρνα, μὲ τὸ πόδι· Σχόλ. «τῷ πλάτει τοῦ ποδός» : Ἰλ.Ζ 65 **λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος,** αὐτ.Κ

158 **λὰξ ποδὶ κινήσας** (σχόλ. «τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας, οὐχ ὑβριστικῶς λακτίσας», 'Οδ.Ο 45, Θέογν.815 **βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων,** Αἰσχ.Εὐμ.542 **μηδὲ . . ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτίσῃς,** 'Απολλ.Ρ 2,106 **λὰξ . . πλῆξε,** Λουκ.'Ον.31 **πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα·** || ἐν παροιμ. : Φιλήμ.1,6 D **παίει τε λὰξ πὺξ** (μὲ χέρια καὶ πόδια, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις).

λάξαι 'Ησ. «λακτίσαι».

λαξεία (ἡ) (λαξεύω) πάπ. ἡ λάξευσις βλ.λς.

λάξεσθαι 'Ησ. «κληρώσεσθαι».

λάξευμα-ατος (τὸ) (λαξεύω) κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαξεύειν, σκάλισμα : Ρήτ. 1,640 **ὁ ἑρμογλύφος πῶς . . τοὺς λίθους ἀπέξεσε . . ἢ πῶς αὐτοὺς τοῖς λαξεύμασι κατεποίκιλεν.**

λάξευσις-εως (ἡ) (λαξεύω) σχόλ. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ λαξεύειν, κοίλανσις διὰ ξέσεως, πελεκήσεως : Σχόλ.Θεόκρ.6,18.

λαξευτήρι(ον) (τὸ) (λαξεύω) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐργαλεῖον λαξευτικὸν πρὸς πελέκησιν καὶ λείανσιν λίθων : ΠΔ Ψαλμ.73,6 **ἐν πελέκει καὶ λαξευτηρίῳ κατέρραξαν αὐτήν,** 'Ανν.Κομν.111C **διά τινων λαξευτηρίων ὀργάνων.**

λαξευτής (ὁ) (λαξεύω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ λαξεύων, κοιλαίνων λίθους, γλύπτης, λιθοξόος : Μαν.1,77.

λαξευτικός-ή-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λαξευτὴν ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ : Ρητ.1,640 **ἡ λαξευτικὴ τέχνη,** Εὐστ.341,28 **λαξευτικὸς διαβήτης, - λ- ἐργαλεῖον.**

λαξευτός-ή-ό(ν) (λαξεύω) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ λελαξευμένος, ὁ κοῖλος διὰ λαξεύσεως, σκαπτός: ΠΔ Δευτ.4,49 **πᾶσαν τὴν 'Αραβα πέραν τοῦ 'Ιορδάνου κατὰ ἀνατολὰς ἡλίου ὑπὸ 'Ασηδὼθ τὴν λαξευτήν,** ΚΔ Λουκ.23,53 **καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, - λαξευτὸς τάφος·** **2)** νεώτ. κ. δημ. -γλυπτός, σκαλιστός : Σκίπ,Λιμ.Στ.104,3 **καὶ γάλα πρωτοάρμεχτο σὲ λαξευτὰ σκουτέλια, -λαξευτὰ ἔπιπλα·** **3)** νεώτ. μτφ. ἐπὶ λόγου, ὁ ἐπιμεμελημένος τὴν φράσιν καὶ εὔηχος, γλαφυρός.

λαξεύω (λᾶς - ξέω) κ. νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. (λε)λαξευμένος, ξέω λίθους, κοιλαίνω διὰ πελεκήσεως, σκαλίζω, γλύφω : ΠΔ 'Εξ.34,1 **λάξευσον σεαυτῷ δύο πλάκας λιθίνας·** κ. παθ. : ΠΔ 'Ιουδ.1,2 **ἐκ λίθων λελαξευμένων·** πρβλ. 'Ιώσ.ΑΙ 12,7,6· **2)** μτφ. κατεργάζομαί τι μετὰ τέχνης : **λαξεύω τὸ ὕφος τοῦ λόγου μου·** κ.παθ. : **ἔχει λαξευμένον ὕφος·** **3)** ρηματ. π. λαξευτός, λαξευτής, λαξευτήριον, λαξευτικός, λάξευμα, λάξευσις.

λαξικός-ή-όν πάπ. ὁ λαξευτικὸς βλ.λ.· **2)** πάπ. **τὰ λαξικὰ** ὡς οὐσ. ἡ ἐπὶ τῆς λατομήσεως λίθων φορολογία.

λάξιμος-η-ον πάπ. ὁ λαξευτός, ὁ πελεκητός.

λάξις-ιος (ἡ) (λαγχάνω) Ἰων. ἀντὶ λῆξις, ἐσφ.γρ. λᾶξις, ἡ λάχεσις, τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμηθὲν μέρος γῆς, κλήρωσις : 'Ηρ.4,21 **ὑπεροικέουσι δὲ τούτων δευτέρην λαξιν ἔχοντες Βουδῖνοι.**

λάξομαι Ἰων. ἀντὶ λήξομαι, μέλλ. τοῦ λαγχάνω.

λᾶξόος (ὁ) (1) συνηρ. τ. τοῦ **λαοξόος** βλ.λ. : Τίμ. Λοκρ.25,1 (πιθ.)· **2)** παθ. **λάξοος** ὁ λαξευθείς, ἀποκοπεὶς ἐκ λίθου : Σοφ.ἀπ.212.

λαξόος (ὁ) (2) κ. **λαοξόος** βλ.λ.· 'Ησ. «λαξόοι· οἰκοδόμοι, λιθουργοί».

λαξπάτητας κ. **λακπάτητος** βλ.λ. μὲ τοὺς πόδας πατημένος : Σοφ.'Αντ.1275.

λᾶοβόρος-ον μτγν. ἐπὶ τοῦ Σατανᾶ, ὁ κατοβιβρώσκων τὸν λαόν : Συνέσ.347Α **λαοβόρος κύων.**

λᾶοβότειρα (ἡ) ποι. ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ τρέφουσα τὸν λαόν, τοὺς ἀνθρώπους : 'Ορφ.Λιθ.714.

λᾶοβότος-ον (βόσκω) 'Ησ. «λαοτρόφος».

λᾶογραφία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπογραφὴ τοῦ λαοῦ : ΠΔ Μακκ.3,2,28 **τοὺς 'Ιουδαίους εἰς λαογραφίαν.. ἀχθῆναι·** **2)** πάπ. ὁ ἀναλογικὸς προσδιορισμὸς τοῦ κεφαλικοῦ φόρου : **λαογραφία κατ' ἄνδρα·** || πάπ. συνεκδ. ὁ κεφαλικὸς φόρος· **3)** νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐρευνῶσα τὰς κατὰ παράδοσιν ἐκδηλώσεις λαοῦ τινος, οἷον ἤθη, ἔθιμα, δοξασίας, παροιμίας κτλ.

λαογραφικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαογραφίαν βλ.λ.3), ὁ τῆς λαογραφίας : **λαογραφικὴ συλλογὴ - ἑταιρεία, - ἀρχεῖον λαογραφικόν·** || κ. ἐπίρρ. **-ῶς.**

λᾶογράφος (ὁ) πάπ. κ. νεώτ. ἀξιωματοῦχος προσδιορίζων τὸν κεφαλικὸν φόρον· πρβλ. λαογραφία 2)· **2)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν λαογραφίαν βλ.λ.3).

λᾶογραφῶ-έω πάπ. προσδιορίζω τὸν κεφαλικὸν φόρον, εἶμαι λαογράφος.

λᾶοδάμᾶς-αντος (ὁ) ὁ δαμάζων τὸν λαόν, τοὺς ἄνδρας : Αἰσχ.'Επτ.343 **μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας μιαίνων εὐσέβειαν "Αρης·** **2)** π. 'Ομ. ὡς κύριον ὄνομα : 'Ιλ.Ο 516.

λᾶόδικος-ον ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ δικαζόμενος : Σωκρ.π.Διογ.Λ 2,42.

λαοδογμᾰτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ : Πολύβ.34,5,14 **ὁ λαοδογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις** (ἐσφαλμέναι γνῶμαι καὶ προλήψεις τοῦ λαοῦ)· || κ. ἐπίρρ. **-ῶς** : Πολύβ. 34,12,2 (ἐσφ.γρ.).

λαοδόκος-ον 'Επιγρ. ἀμφ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ φαινόμενος· **2)** π. 'Ομ. ὡς κύριον ὄν. Λαόδοκος.

λᾶοηγησία (ἡ) μτγν. τὸ ἡγεῖσθαι, ἄρχειν τοῦ λαοῦ : 'Ιουστ.237.

Λαοίτας (ὁ) μτγν. ἐπών. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος π. τοῖς 'Ηλείοις : Παυσ.5,24,1 **παρὰ δὲ τοῦ Λαοίτα Διός καὶ Ποσειδῶνος** Λαοίτα.

λᾶοκᾰτάρᾱτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ κατηραμένος : Σύμμ.ΠΔ Παροιμ.11,26,- **κατελύθη διὰ βοῆς ἡ λαοκατάρατος κυβέρνησις.**

λᾶοκρᾰτία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ κράτος τοῦ λαοῦ, ἡ διάθεσις τῶν ἐξουσιῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δημοκρατία, ἀντίθ.μοναρχία, φασισμός:Μέν.Ρητ.359S.

λαοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαοκρατίαν, ὁ τῆς λαοκρατίας, ὁ δημοκρατικός : **λαοκρατικὸν πολίτευμα** (πᾶν πολίτευμα καθ' ὃ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ἀνήκει εἰς τὸν λαόν)· **2)** ὁ ἀσπαζόμενος τὴν λαοκρατίαν, ὁ ὀπαδὸς αὐτῆς· || ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

λαοκρατισμός (ὁ) νεώτ. τὸ δόγμα τῆς λαοκρατίας βλ.λ., πολιτικὴ ἀρχή, καθ' ἣν ὁ λαὸς πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ κράτος ἐν τῇ πολιτείᾳ.

λᾶοκρατοῦμαι-έομαι δημοκρατοῦμαι : Μέν. Ρήτ.359S· πρβλ. λαοκρατία.

λαοκρισία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκφερομένη κρίσις, ἐτυμηγορία, λαϊκὴ ἀπόφασις.

λᾶοκρίτης (ὁ) πάπ. κ. νεώτ. ὁ κρίνων τοὺς λαούς· || πάπ. δικαστὴς ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Πτολεμαίων δικάζων τὰς μεταξὺ ἐντοπίων ὑποθέσεις.

λαομέδσια (ἡ) νεῶτ. ζῳολ. γένος μεδουσῶν **τῆς** οἰκογ. τῶν **καμπανουλαριδῶν.**

λᾶομέδων-οντος (ὁ) ὁ διοικῶν, κυβερνῶν τὸν λαόν· || π. 'Ομ. ὡς κύριον ὄν.

λαομίσητος-ον νεῶτ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ μισούμενος, ὁ μισητὸς εἰς τὸν λαόν : **ἡ λαομίσητος δικτατωρία - τυραννία.**

λᾷον δωρ. ἀντὶ λήιον βλ.λ.

λᾶοξοϊκός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λαοξόον, ὁ τοῦ λιθοξόου : 'Ησ. ἐν λ. ὄρυξ **λαοξοϊκὸν σκεῦος·** πρβλ.Βέττ.Βάλ.11,14.

λᾶοξόος (ὁ) (λᾶος-ξέω) μτγν. κ. **λαξόος** κ. **λααξός** (πάπ.) κ. **λαξός** (πάπ.) ὁ λιθοξόος, ὁ γλύπτης : Πτολ.Τετράβ.179.

λαοξουργῶ-έω σχόλ. λαξεύω, γλύφω, σκάπτω : Σχόλ.'Οδ.Ξ 223.

λᾱοπαθής-οῦς-ές |πάσχω| ὁ ὅν ἔπαθεν ὁ λαός: Αἰσχ.Πέρσ.945 **λαοπαθῆ τε σέβων ἁλίτυπά τε βάρη** |σχόλ. «τὰ πάθη τῶν λαῶν σέβων», Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληγέντων καὶ πολυπληθῆ πληρώματα ἐχόντων πλοίων»|.

λαόπαις Ἡσ. «βούπαις».

λαοπίζειν Ἡσ. «τοὺς λαοὺς εἰς ὄπιν ἄγειν . . διὰ τῆς ἀλαζονείας» πρβλ. λαπίζων.

λᾱοπλανής-οῦς-ές μσν. ὁ πλανῶν, ἐξαπατῶν τὸν λαόν, ὁ λαοπλάνος : Φῶτ.

λᾱοπλᾱνος |ὁ| μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πλανῶν, ἐξαπατῶν τὸν λαόν, δημοκόπος : Ἰώσ.ἸΑ θ,8,5.

λαοπόθητος|-η|-ο(ν) |ποθῶ| νεώτ. κ. δημ.. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ποθούμενος, ὁ εἰς τὸν λαὸν πολυαγάπητος· ἀντίθ. λαομίσητος.

λᾱοπόρος-ον ἐπὶ τῆς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον γεφύρας τοῦ Ξέρξου, ὁ χρησιμεύων πρὸς διάβασιν τοῦ λαοῦ : Αἰσχ.Πέρσ.113 **πίσυνοι . . πείσμασι λαοπόροις τε μηχαναῖς** |Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «πεποιθότες εἰς τὰ . . σχοινία καὶ εἰς τὰς τὸν λαὸν πορθμευσύσας μηχονάς»|.

λᾱοπρεπής-οῦς-ές Ἐπιγρ. ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν λαόν.

λαοπρόβλητος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ προβαλλόμενος, ὑποδεικνυόμενος, ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ λαοῦ : **λαοπρόβλητος στρατηλάτης - ἄρχων.**

λαοργός Ἡσ. «ἀνόσιος. Σικελοί» πρβλ. λεωργός.

λαόρθι |τὸ| δημ. τὸ φυτὸν ἄμπελος ἡ οἰνοφόρος.

λᾶος ἀνώμ. γεν. τοῦ **λᾶας** βλ.λ.

λᾱός |ὁ| κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., Ἰων. **ληός** |Ἱππῶν.88, Ἡρ.5,42|, Ἰων. κ. ἀττ. **λεώς**, π. τραγ. ἐνίοτε ἐν χρ. τὸ **λαός** χάριν τοῦ μέτρου· ὁμ. διπλοῦς ὁ τ. ἐν τοῖς συνθέτοις, οἷον Λεωχάρης, Λαοδίκεια, Λεώκριτος, λεώβατος, λεωφόρος |κ. λαοφόρος|, Λαοσθενίδας, λαοσσόος, λαοσεβής, λαοτρόφος, ὁμ. Λεωβότης κ. Λαβώτας, Λεωχάρης κ. Λαχάρης, Λεωσθένης κ. Λασθένης |ἐκ τοῦ ἀρχ. θέμ. λαϜ, σῳζομένου εἴς τινα κύρ. όν., οἷον Λευτυχίδης |Λεωτυχίδης|, Ἐπιγρ. : ΛαϜοΚοϜων κ. ἄ.· π.Ὅμ. κ. Ἡσίοδ. σύνολον, ἄθροισμα, πλῆθος ἀνθρώπων, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ δῆμος (σύνολον ἀνθρ. ἀποτελούντων σῶμα πολιτικὸν| κ. πρὸς τὸ ὅμαδος |ὄχλος, ντουνιάς|· εἰδ. ἐν Ἰλ. σύνολον στρατιωτῶν, στρατός, στράτευμα, τμῆμα στρατοῦ, συνήθ. κτ. πληθ.: Ἰλ.Α 10 **νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί**, αὐτ.Ζ 223, αὐτ.Θ 67 **τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός**, αὐτ.Π 129, αὐτ.Η 306 **ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε**· || ὁμ. λαός οἱ κοινοὶ πολεμισταί, οἱ στρατιῶται, ἐν διαστολῇ πρὸς τοὺς ἀρχηγούς, τοὺς ἡγεμόνας : αὐτ.Β 365 **ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς ὅς τέ νυ λαῶν**· || ὁμ. οἱ πεζοὶ στρατιῶται, τὸ πεζικόν, ἐν διαστ. πρὸς τὸ ἱππικόν : αὐτ.Η 342 **ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι**· || ὁμ. γεν. ὁ κατὰ ξηρὰν στρατὸς ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ πλοῖα, πρὸς τὸν στόλον : αὐτ.Ι 424 **ἥ κέ σφιν νῆάς τε σόῳ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν**· || ἀλλ' ἐνιαχοῦ ἐν Ἰλ., συνήθ. δ' ἐν Ὀδ. **λαός** κ. ἰδ. **λαοί** ἐν τῇ σημ. τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων τῶν κατοικούντων ἔν τινι χώρᾳ ἢ πόλει : αὐτ.Κ 170 **εἰσὶ μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ καὶ πόλεες**, αὐτ.Υ 383, αὐτ.Χ 408, Ὀδ.Ι 214 **ἤ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον**, αὐτ.Ζ 194 **ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν**, αὐτ.Η 323· || ὁμ. μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, ἐπακολουθοῦντος ἐπιθ. δηλωτικοῦ τῆς ἀσχολίας αὐτοῦ : Ἰλ.Λ 676 **λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται** |τὸ πλῆθος, ἡ ὁμὰς ἀγροτῶν|, Πίνδ.Π 4,154 |**ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας** |π. τῶν Θεσσαλῶν|, Σοφ.ἀπ.844 **πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς**· || ὁμ. μτ. ἐπιθ. δηλοῦντος τὸν τόπον διαμονῆς : Πίνδ.Π 9,54 **ἐπὶ λαὸν ἀγείραις νασιώταν**· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. ἐπιθ. ἐθνικοῦ (ἀπὸ Πινδ.| ἢ γενικ. προσδ. περιληπτ., οἱ εἰς τὴν αὐτὴν ἐθνότητα ἐν διαφ. χώραις ἢ ἄ. οἱ ἐν τῷ αὐτῷ κράτει οἰκοῦντες : Πίνδ.Ο 8,30 **Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ**, Αἰσχ.Πέρσ. 770 **Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο**, Σοφ. ΟΚ 741 **πᾶς Καδμείων λεώς** (π. Σοφ. μ. ἅπαξ ὁ τ. λαὸς ἐν Φιλ.1243)· || τὸ ὑπήκοον, ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν ἡγεμόνα : Ἑκατ.Μ 23J **τὸν Εὐρυσθέως λεών** (π. τοῦ Ἡρακλέους)· || ποι. **μέροπες λαοί** οἱ θνητοί, ἡ ἀνθρωπότης ὅλη : Αἰσχ.Ἱκ.90 **παντᾷ τοι φλεγέθει κἀν σκότῳ μελαίνᾳ ξὺν τύχᾳ μερόπεσσι λαοῖς**· || **λαοὶ ἐγχώριοι** οἱ μονίμως ἐν τῇ χώρᾳ οἰκοῦντες, οἱ αὐτόχθονες, οἱ ντόπιοι : αὐτ.517 **ἐγὼ δὲ λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίους πατῶ** (πρβλ. κατωτ.520 θεοὺς ἐγχωρίους)· || πάπ εἰδ.ἐν Αἰγύπτ.**λαός** οἱ ἰθαγενεῖς (φελλάχοι)· || νεώτ. κ. δημ. μτ. ἐθνικ. ἢ τοπ. προσδ. τὸ σύνολον τῶν κατοίκων χώρας τινὸς ἢ τμήματος χώρας ἢ πόλεως, ἰδ. ἐξυπονοουμένου ὅτι οὗτοι εἰσὶ πολῖται τοῦ κράτους εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ χώρα ἢ τὸ τμῆμα χώρας ἢ ἡ πόλις : **ὁ ρωσικὸς λαός, - ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος - τῆς Θεσσαλίας - τῶν Ἀθηνῶν**· || μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. μτ. προσδ. κτ. γενικ. δηλοῦντος ἐθνότητα, φυλήν, ἔθνος : **ὁ λαὸς Ἀσσυρίων - τῶν Τούρκων - τῶν Σλάβων**· || κτ. πληθ. μτ. τοπ. προσδ. αἱ ἐθνότητες ἢ γεν. οἱ πληθυσμοὶ οἱ κατοικοῦντες ἔν τινι διακεκριμένῃ χώρᾳ, ἰδ. μεγάλῃ τὴν ἔκτασιν : **οἱ λαοὶ τῆς Ἀσίας - τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς - τῆς Δύσεως**· || νεώτ. κ. δημ. κτ. πληθ. μτ. ἐπιθ. προσδ. περιληπτ. δηλοῦντος ἰδιότητα χαρακτηριστικὴν διαφ. φυλῶν ἢ ἐθνῶν ὁμοῦ : **οἱ ἄγριοι - οἱ χριστιανικοὶ - οἱ πολιτισμένοι λαοί**· || εἰδ. ἐν ΠΔ ὅθ. ἐν χρ. κ. μσν. κ. νεωτ. **περιούσιος λαός** οἱ Ἑβραῖοι· || ὁμ. ἐν φρ. μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. μτ. κτητ. ἀντων. κτ. γενικ. τὸ ἔθνος εἰς ὃ ἀνήκει ὁ διὰ τοῦ προσδ. δηλούμενος : Ἀκολουθ.ΜΠαρασκ.Ἦχ.2,1 **λαός μου, τί ἐποίησά σοι . . ; - ὁ λαός μας εἶναι ναυτικός**· || νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἡγεμόνα, τὸ σύνολον τῶν ὑπηκόων : **τὸν ἐφοβεῖτο ὁ λαός του, - ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ** (ἔμβλημα τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων), παροιμ. **φωνὴ λαοῦ ὀργὴ Κυρίου** |ἢ Θεοῦ|· **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. συνηθροισμένον πλῆθος κατοίκων πολιτείας ἢ πόλεως, ἰδ. πολιτῶν : Αἰσχ.Εὐμ.681 **κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμόν, Ἀττικὸς λεώς, - εἰς τὴν δοξολογίαν προσῆλθε πολὺς λαός**· || **ὁ πολὺς λεώς** τὸ πλῆθος, ὁ ὄχλος : Πλ.ἀτ.Πολ.458D· || συνήθ. κτ. πληθ.: Ἀριστφ.Βάτρ.676 **τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον**, αὐτ.Ἱππ.163 **τὰς στίχας ὁρᾷς τὰς τῶνδε λαῶν** (ἐπὶ πολιτῶν προσελθόντων εἰς ἐκκλησίαν τοῦ δήμου)· || φρ. ἐν χρ. ἐν Ἀθήναις εἰς πρόσκλησιν τῶν πολιτῶν πρὸς ἐκκλησίαν, συνέλευσιν : **δεῦρ' ἴτε πάντες λεῴ**· ὁμ. φρ. τυπικὴ συνήθ. τιθεμένη, ἀπαγγελλομένη ἐν ἀρχῇ τῶν προκηρύξεων **ἀκούετε λεῴ** : Ἀριστφ.ἀπ.346, αὐτ.Εἰρ.551, Ὄρν. 448· **4**) ἐν ΠΔ ἐπὶ τῶν Ἑβραίων ἰδιωτῶν ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς λευΐτας : ΠΔ Ἔσδρ. 1,5,46· ἐν ΚΔ ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους, εἶτα δὲ ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἐθνικούς· ἐν τοῖς ἐκκλησ. κειμένοις ἐπὶ τῶν λαϊκῶν βλ.λ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς κληρικούς· **5**) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. αἱ κατώτεραι κοινωνικαὶ τάξεις, τὸ πολὺ τῶν πτωχῶν ἢ ἀμορφώτων πλῆθος : **ὁ λαὸς ὑποφέρει, - βιβλία διὰ τὸν λαόν, - ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, - ὁ πολὺς λαός**· **6**) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. **λαο-** ἐν χρ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν ἐν ἐνεργ. ἢ παθ. σημ., εἴς τινα δὲ κύρ. όν. ὡς δεύτερον συνθετικόν, οἷον λαοφιλής, λαοπρόβλητος λαοσώτειρα, λαοπλάνος, Λαοδάμας, Νικόλαος, Χαρίλαος· πρβλ. ἀνάλογα

σύνθ. τοῦ **δημο-ς'** **7**) συσχέτισις τῶν λ. **λαὸς** κ. **λᾶας** (λίθος) προήγαγεν ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων τὴν διαμόρφωσιν τοῦ μύθου **καθ'** ὃν οἱ ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ διασωθέντες σύζυγοι Δευκαλίων καὶ Πύρρα ἔπλασαν ἀνθρώπους (λαὸν) ἐκ λίθων οὓς ἔρριπτον ὄπισθεν αὐτῶν, ἑκάστου λίθου μεταμορφουμένου εἰς ἄνθρωπον' ἤδη ἡ συσχέτισις τῶν λ. αὕτη εὕρηται ἐν 'Ιλ.'Ομ.Ω 611 **λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων** (ἐπὶ τῶν τέκνων τῆς Νιόβης), Πίνδ.Ο 9,66 **πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν,** 'Απολλόδ.1,7,3, Φιλόχ.120 κ.ἄ.

λᾱοσεβής-οῦς-ές ὃ ὃν ὁ λαὸς σέβεται ; Πίνδ. Π 5,95 **ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.**

λᾱοσσόος-ον (σεύω), θηλ. π. 'Ησ. **λαοσσοοῦσα** ἐπίθ. ἰδίως πολεμικῶν θεοτήτων, οἷον τοῦ "Αρεως, τῆς "Εριδος, ἀλλὰ καὶ τῆς 'Αθηνᾶς κ. **τοῦ** 'Απόλλωνος, ὁ πολεμικὸν λαὸν διεγείρων, διερεθίζων πρὸς ἀγῶνα' 'Ησ. «τουτέστι παρορμῶσα εἰς τὸν πόλεμον' ὃ ἐστιν ἐπίθετον 'Αθηνᾶς» : 'Ιλ.Ρ 398,αὐτ. Υ 48 **ὦρτο δ' "Ερις κρατερὴ λαοσσόος,** αὐτ.Υ 79, 'Οδ.Χ 210 **ὡς φάτ' οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν 'Αθήνην'** || ὁμ. κ. ἐπὶ ἀνδρῶν, οἷον 'Αμφιαράου, 'Ηλεκτρύωνος, 'Αμφιτρύωνος : 'Οδ.Ο 244 **λαοσσόον 'Αμφιάραον,** 'Ησίοδ.Α 3 **θυγάτηρ λαοσσόου 'Ηλεκτρύωνος,** αὐτ.Α 37' || ἐπὶ ἀγώνων, οἱ συνάγοντες τὸν λαόν : Πίνδ.Π 12,24 **εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων'** **2**) (σῴζω) ὁ διασῴζων, διατηρῶν τὸν λαόν, τοὺς ἀνθρώπους : ΑΠ 9,689, Νόνν.Εὐαγγ.'Ιω.7,31.

λαοσυνάκτης (ὁ) νεώτ. π. Βυζαντ. ἐκκλησιαστικὸς ὀφφικιοῦχος ἔργον ἔχων νὰ καλῇ τοὺς ἐνορίτας εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας.

λαοσωτήριος-ον νεώτ. ὁ φέρων σωτηρίαν εἰς τὸν λαόν, ὁ σῴζων τὸν λαόν : **λαοσωτήρια μέτρα.**

λᾱοτέκτων-ονος (ὁ) μτγν. ὁ ἐργάτης λίθων, ὁ κτίστης : Κριναγ.ΑΠ 7,380.

λᾱοτίνακτος-ον ὁ ὑπὸ λίθου τιναχθείς, κλονισθείς : Βιάν.ΑΠ 9,272 **λαοτίνακτον ὕδωρ.**

λᾱοτόμος-ον (τέμνω) ἐπὶ ἐργαλείου, ὁ κόπτων λίθους : Μέν.Πρ.π.Σουίδ. ἐν λ. σπαλίων' **2**) ὁ λατόμος : Μαν.4,325 **λαοτόμους πετρης.**

λατομῶ-έω πάπ. κόπτω λίθους.

λᾱοτόρος-ον μτγν. ὁ διατρυπῶν λίθους : Παῦλ. Σιλ."Εκφρ.188.

λᾱοτρόφος-ον (τρέφω) ὁ τρέφων τὸν λαόν, ὁ φροντίζων περὶ αὐτοῦ : Πίνδ.Ο 5,4 **ὃς τὰν σὰν πόλιν αὔξων, Καμαρίνα, λαοτρόφον'** || ἀξίωμα ὠφέλιμον εἰς τὸν λαόν : Πίνδ.Ο 6,60 **αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ.**

λᾱοτύπος-ον μτγν. ἐπὶ ἐργαλείων, ὁ κόπτων λίθους : 'Αλκ.Μεσσ.ΑΠ 7,429,3' **2**) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ λιθοτόμος, ὁ γλύπτης : 'Αγαθ.Α Πλ.4,59.

λάου-λάου ἐπίρρ. δημ. σιγὰ-σιγά, μετὰ προφυλάξεων, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτός, κρυφίως' || ἐπιτηδείως, μὲ πονηρίαν : φρ. **πάει λάου-λάου.**

λαουρικὸν (τὸ) (ἐνν.ὀξύ) νεώτ. χημ. μονοκαρβονικὸν ὀξὺ ἀπαντῶν ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ γλυκεριδίου **αὐτοῦ** ὡς κύριον συστατικὸν τοῦ δαφνελαίου, ἐξ οὗ λαμβάνεται διὰ σαπωνοποιήσεως.

λαουσονία (ἡ) νεώτ. γένος **λυθροειδῶν** φυτῶν.

λαουσονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας τοῦ ἀργιλλίου μετ' ἀσβεστίου.

λαουταρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἰωδικὸν ἅλας τοῦ ἀσβεστίου.

λαουτιέρης δημ. κ. **λαουτάρης** ὁ παίζων τὸ λαοῦτο βλ.λ. : Μαλακ.Μπαταριάς 9 **κι ἀμέσως μὲ τὸν βιολιτζὴ καὶ** μὲ **τὸν** λαουτ(ι)έρη.

λαουτίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **λωτίτης** ὀρυκτὸν θειοαρσενικῶδες ἅλας χαλκοῦ.

λαοῦτο (τὸ) δημ. κ. **λαβοῦτο** κ. **λαγοῦτο** εἶδος ἐγχόρδου μουσικοῦ ὀργάνου κρουομένου διὰ πλήκτρου : Λαϊκ.Τραγ.Χορ. **σὰν θὲ ν' ἀκούσετε βιολιά, κλαρῖνα καὶ λαβοῦτα, περάστ' ἀπ' τὴν 'Αγόριανη κι ἀπ' τὴ Φανερωμένη.**

λαοφθόρος-ον κ. νεώτ. ὁ καταστρέφων τὸν λαόν, ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἐξαφανίζων, καταστρεπτικός : Θέογν.781 **στάσις 'Ελλήνων λαοφθόρος.**

λαοφιλής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δημοφιλής : **λαοφιλὴς κυβερνήτης.**

λαοφόνος-ον ὁ φονεύων τὸν λαόν : Βοκχ.12,120 **λαοφόνον δόρυ,** Θεόκρ.17,53 **λαοφόνος Διομήδης,** 'Επιγρ. **λαοφόνον ξίφος.**

λαοφόρος κ. **λεωφόρος-ον** ὁ φέρων τὸν λαόν, ἐπὶ εὐρείας καὶ συχναζομένης ὁδοῦ : 'Ιλ.Ο 682 **λαοφόρον καθ' ὁδόν,** Θεόκρ.25,155 **λαοφόρου ἐπέβησαν . . κελεύθου,** 'Ηρ.1,187 **ὑπὲρ τῶν μάλιστα λεωφόρων πυλέων** (δ.γρ. λαοφ-) (ὑπεράνω τῶν μάλιστα συχναζομένων πυλῶν)' **2**) **λεωφόρος** (ἐνν. ὁδός) (ἡ) ὡς οὐσ. ἡ λεωφόρος : Πυθ.π.Πορφ. Πυθ.42 **τὰς λεωφόρους μὴ βαδίζειν,** Εὐρ.Ρῆσ 881 **λεωφόρους πρὸς ἐκτροπὰς** (διόρθ. Vater λεωφόρου, κῶδ. λαοφ-), Πλάτ Νόμ.763C **καὶ τῶν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων εἰς τὴν πόλιν,** Παυσ.9,2,2 **ἐπανελθοῦσι δὲ ἐς τὴν λεωφόρον,** Διογ.Λ 8,17, Αἰλ.ΠΙ 17, 'Ιουλ.Λόγ.6,184D' **3**) μτφ. **λεωφόρος** (ἡ) ἡ πόρνη : 'Ανακρ.157' (λεω- ὡς μονοσύλλαβον π.Εὐρ.Ρῆσ.881).

λαοψυχολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ψυχολογικὴ ἔρευνα τοῦ συνόλου τῶν πνευματικῶν προϊόντων ἑνὸς λαοῦ' (ὅρος δι' οὗ παλαιότερον ἀπεδίδετο ἡ ἔννοια κοινωνικὴ ψυχολογία).

λάπα (ἡ) δημ ἡ λαπάρα βλ.λ.

λᾰπαγμα-ατος (τὸ) κ. **λᾰπαγμός** 'Ησ. «ἐκκένωσις».

λαπαδιάζω δημ. μτβ. βράζω τὸ φαγητὸν ἰδ. τὴν ὄρυζαν ὑπὲρ τὸ δέον, ὥστε νὰ χυλοποιηθῇ, νὰ γίνῃ λαπάς' || ἀμτβ. γίνομαι λαπάς : **τὸ φαΐ ἄργησες νά τὸ κατεβάσῃς καὶ λαπάδιασε.**

λᾰπαδνός-όν χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ ἀλαπαδνὸς βλ.λ. (διόρθ. ὑπὸ Musgrave) ἐν Αἰσχ.Εὐμ.562.

λᾰπάζειν 'Ησ. «ἐκκενοῦν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄρυγμα» (πρβλ. λαπάσσω).

λαπάθη (ἡ) ΕΜ 551,15 τὸ λάπαθον βλ.λ.

λᾰπᾰθοειδής-οῦς-ές ὁ ὅμοιος πρὸς λάπαθον, ἔχων σχῆμα λαπάθου : ΨΔιοσκ.2,166 **λαπαθοειδῆ φύλλα** (ἔσφ.γρ.).

λᾰπᾰθο(ν) (τὸ) κ. μον., νεώτ. βοταν. κ. δημ. γένος πολυγωνοειδῶν φυτῶν περιλαμβάνον πόας ἐτησίας, διετεῖς ἢ πολυετεῖς, ὧν πολλαὶ ἐδώδιμοι κ. ἄ. φαρμακευτικαί' || εἰδ. **λάπαθον τὸ ὑπομονητικὸν** σιδερολάπαθο : 'Επίχ.161, Θεόφρ.ΦΙ 7,1,2' **λάπαθον ἄγριον** : αὐτ.7,6,1, Διοσκ.2,114' || ὁμ. **λάπαθον ἡ ὀξαλὶς** ὀξαλίδι, ξινάκι ἢ ξινήθρα, πιθ. τὸ τέταρτον λάπαθον τοῦ Διοσκ.' || νεώτ. **λάπαθον τὸ ἑλληνικόν,** τὸ κοινὸν λάπαθον, πιθ. λ- **τὸ κηπευτὸν** τοῦ Διοσκ. καὶ τὸ ἥμερον τοῦ Θεοφρ.' **2**) ὄρυγμα παρασκευαζόμενον ὡς παγὶς διὰ τὴν ἐντὸς αὐτοῦ **πτῶσιν** ἀγρίων ζῴων : Φώτ., Σουίδ.

λάπαθος (ὁ ἢ ἡ) τὸ λάπαθον βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 1,6,6, ΕΜ 57,17 (π.Ρήτ.311,32).

λαπακτικός-ή-όν (λαπάσσω) κενωτικός, καθαρτικός : Ξενοκρ.π.'Ορειβ.2,58,9, Γαλ.6,457.

λάπαξις-εως (ἡ), ἰων. -ιος ἡ κένωσις, ἰδ. τῶν ἐντέρων : 'Αριστλ.Φυσ.197b,24, αὐτ.Πρ.935b,30, 'Αρετ. 'Οξ.Νούσ.2,10, Γαλ.19,199.

λᾰπάρα (ἡ) (λαπαρός), ἐπ. κ. ἰων. λαπάρη κ. μον. κ. νεώτ. τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου, ἡ λαγών : 'Ιλ.Ζ 64 **κατὰ λαπάρην,** αὐτ.Π 318 **λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος,** 'Επίχ.90, 'Ηρ.2,86 **παρασχίσαντες παρὰ τὴν λαπάρην ἐξ ὧν εἷλον τὴν κοιλίαν πᾶσαν,** Πρόδρ.1,197 **καὶ κἂν ἐπὶ τὸ σχόλασμα νά 'πιανα τὴν λαπάραν'** || τὸ ἑκατέρωθεν τῆς ὀμφαλικῆς χώρας τῆς κοιλίας μέρος τὸ

ὑπεράνω τῶν λαγονίων ὀστῶν, ὅ. λαγών· || κτ. ἐπέκτ. ἡ ὅλη κοιλιακὴ χώρα· κ. πληθ. λαπάραι λαγόνες : Ἡρ.6,75 **ἐς τε τὰ ἰσχία καὶ τὰς λαπάρας,** Ἱππ.Φυσ.9, Διοκλ.ἀπ.193· || εἰς τὸν ἑν. τὸ πλευρόν : Ἱππ.Τόπ.Ἀνθρ.14· || διαστέλλεται πρὸς τὸ κενεών : π.Ἱππ.Νούσ.2,55, αὐτ.Παθ.17, Γαλ.18(2),762· **2)** ὀλλάς βλ.λ. : Παλλ.ἐν ΑΠ 9,486.

λαπαρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαπάραν, ὁ τῆς λαπάρας.

λαπαροκήλη (ἡ) νεώτ. πᾶσα πρόπτωσις σπλάγχνων ἐν τοῖς κοιλιακοῖς τοιχώμασιν, ὅ. κοιλιοκήλη.

λᾰπᾰρός-ά-όν κυρ. ἰατρ. λαγαρός, χαλαρός : Ἱππ.Ἄρθρ.50 **τὸ λαπαρὸν τῆς πλευρῆς** ἡ λαπάρα, ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων : αὐτ.Προγν.11, αὐτ.Ἐπιδ.2,6,26 **λαπαρὸς εἰλεός,** Ἀριστλ.Πρ.935b,28 **λαπαρὸν γίγνεσθαι** (γίγνεσθαι εὐκοίλιον), αὐτ.ΖΙ 604b,16 **λαπαρὸς ὢν ἀλγεῖ** (πιθ. διόρθ. λαπάρας ἀνέλκει)· || ἐπὶ ἐξαρθρήσεως : Ἱππ.Μοχλ.24 **ὄπισθεν λαπαρόν, ἔμπροσθεν ἐξέχον**· **2)** ἐπὶ προσκεφαλαίου, μαξιλαριοῦ, ὁ κοῖλος, βαθουλός : αὐτ.Ἀγμ. 16 **μέσον κατὰ μῆκος ποιήσαντα λαπαρόν**· **3)** συνεκδ. ἐπὶ ὀδύνης, ἐλαφρός : αὐτ.Ἐπιδ.6,3,18 **πλευρέων ὀδύναι λαπαραί**· **4)** Ἡσ. «ἀσελγής, ἀκόλαστος, λάγνος».

λαπαρότης-ητος (ἡ) ἡ χαλαρότης, μαλακότης ἰδ. τῆς κοιλίας : Ἱππ.Ἐπιδ.4,45.

λαπαροτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. χειρουργικὴ διάνοιξις τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων πρὸς ἐξέτασιν καὶ καθορισμὸν παθολογικῶν καταστάσεων τῶν σπλάγχνων.

λαπαρῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον λαπαρὸν βλ.λ.: Ἱππ.Ἐπιδ.3,1B **ὑποχονδρίου ἔντασις λαπαρῶς** (δηλ. ἄνευ ἐξοιδήματος, φουσκώματος, ἀντίθ. μετ' ὄγκου κτ. Γαλ.).

λαπάς (ὁ) δημ. τὸ ἐξ ὀρύζης λίαν βεβρασμένης μέχρι χυλοποιήσεως ἔδεσμα· **2)** κατάπλασμα ἐξ ὀρύζης βραστῆς ἢ λιναροσπόρου, μολόχας κ. ἄ. **3)** μτφ. ἄνθρωπος πλαδαρός, νωθρός, ἄχαρις.

λᾰπάσσω, ἀττ. **λαπάττω,** μέλλ. **λαπάξω,** κενῶ, ἀδειάζω· Ἡσ. «λαπάζειν, κενοῦν» : Ἱππ.Προγν.8 **διάρροιαι.. τὴν γαστέρα λαπάσσουσαι,** αὐτ.Ἐπιδ. 4,3) **οὐκ ἐλάπαξεν οὐδέν,** αὐτ.Κωακ.201 **τὰ παρ' οὖς λαπάσσει** (κάμνει ὥστε τὰ παρὰ τὸ οὖς οἰδήματα νὰ ἐκβάλλωσιν ὕλην), αὐτ.Προρρ.1,167· || παθ.συνήθ. ἐν τῷ ἀόρ. **ἐλαπάχθην** : αὐτ.Ἀρχ.Ἰητρ.11· ὁμ. ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, κενοῦμαι: Ἀριστλ.Πρ 935b,30· κ. ἀπολ. : Ἱππ.Ἐπιδ.6,2,19 **ἐλαπάσσετο** (ἐγίνετο κένωσις)· παρακ. ἀπαρφ. λελαπάχθαι : Ἀθήν.8,363Α· **2)** μαλάσσω, καταπραΰνω : Ἱππ.Ἑλκ.10 **ὅκως.. τὰ σκληρυνόμενα λαπαχθῇ**· **3)** λεηλατῶ (πρβλ. ἀλαπάζω) : Αἰσχ.Ἑπτ.47 **λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ** (ἀμφ. αὐτ. Ἀγ.130).

λάπατα (τὰ) δημ. ὀνομασία τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ φυτοῦ ἀτράφαξις.

λαπάτσα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν πολυγώνιον τὸ ἀρκειόφυλλον· **2)** ναυτ. ἔμβολον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱστοῦ.

λαπατσώνω νεώτ. ναυτ. ἐνδυναμώνω ἱστὸν ἢ κεραίαν δι' ἐμβόλου, μὲ λαπάτσαν.

λάπη (ἡ) μτγν. κ. **λάμπη** ὁ ἀφρὸς ὁ σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου, ὄξους ἢ ἄλλων ὑγρῶν μενόντων στασίμων : Ἐρωτιαν. ἐν λ., Διοσκ.5,76.

λᾶπίζω κ.μσν. συρίζω : Σοφ.ἀπ.1062· || φέρομαι ἀλαζονικῶς, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω : Κικ.Ἀττ. 9,13,4, ΑΒ 277, Φώτ.· πρβλ. λαοπίζειν

λαπικτής (ὁ) λεξ. λαπιστής βλ.λ. : Φώτ.

λάπισμα-ατος (τὸ) μεγαλαυχία : Κικ.Ἀττ.9,13,4.

λαπιστής (ὁ) μτγν., θηλ. **-ίστρια** ὁ ἀλαζὼν ἄνθρωπος : ΠΔ Σοφ.Σειρ.20,7 **ὁ δὲ** λαπιστὴς.. **ὑπερβήσεται καιρόν.**

λαπίστρια (ἡ) λεξ. τὸ θηλ. τοῦ λαπιστής : Φώτ.

λαπόρτεια (ἡ) νεώτ. γένος **κνιδοειδῶν** φυτῶν οὗ εἶδος **λαπόρτεια ἡ σχομβούργειος** (καλλιεργουμένη πολλαχοῦ ὡς κοσμητικὸν φυτόν).

λάπος Ἡσ. «θής, δοῦλος».

λαπούσα (ἡ) δημ. ὄν. τοῦ φυτοῦ πελασίτης ὁ φαρμακευτικός.

λάπτας Ἡσ. «τοὺς ῥοφοῦντας».

λαπτής ἐσφ. γρ. ἀντὶ λάπης : Ἡσ.

λαπτικός-ή-όν μσν. ὁ κατάλληλος πρὸς κένωσιν : Εὐστ.1413,3.

λαπτυήρ Ἡσ. «σφοδρῶς πτύων».

λάπτω, μέλλ. λάψω (ἀπο-), ἀόρ. **ἔλαψα** (ἐξ-), παρακ. **λέλαφα,** μέσ. μέλλ. **λάψομαι** (ἐκ-), ἀόρ. **ἐλαψάμην,** λείχω διὰ τῆς γλώσσης, ἐπὶ λύκων : Ἰλ.Π 161 **λάψοντες γλώσσῃσιν.. μέλαν ὕδωρ,** Πλούτ.Ἠθ.2,971Α, Ἀριστλ.ΖΙ 595a,7 **πίνει τὰ καρχαρόδοντα λάπτοντα,** Αἰλ.ΖΙ 6,53 **τῇ γλώττῃ λάπτουσι**· πρβλ. κάπτω· **2)** ἀπλήστως πίνω, ῥοφῶ: Ἀριστφ.ἀπ.598 **αἷμα λέλαφας,** Ἀθήν.10,443Ε **τοὺς.. λάπτοντας τὸν οἶνον**· || ὁμ. μέσ. καταπίνω : Φερεκρ.95 **λεπαστὴν λαψαμένοις,** Ἀθήν.8,363Η **λάπτειν** (διορθ. ἀντὶ λαπάττειν).

λαπύρια (τὰ) εἶδος σύκων : Ἀθήν.3,78Α **λαπύρια πικρίδια δρακόντια λευκόφαια.**

λαπώδης-ους-ες κ. **λαμπώδης** κ. **λαππώδης** ἐπὶ τῶν οὔρων, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ἔχων ἐπικαθήμενον ἀφρόν, λάπην βλ.λ. : Ἱππ.Κωακ.182, αὐτ. Προρρ.1,92, Γαλ.16,704.

λάρα (ἡ) δημ. κ. **γλάρα** ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ ὑπὸ ὑπνηλίας καταλαμβανομένου· || διάθεσις εὐχάριστος πρὸς ὕπνον, νύστα, ὅ. λάρωμα κ. γλάρωμα.

λαρβαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **δασυκλαδοειδῶν** φυτῶν.

λάρβᾰσον (τὸ) στίβι : Διοσκ.5,84.

λαργάρω δημ. ναυτ. ἀπωθῶ λέμβον καὶ ἀνάγομαι, ὅ. ἀλαργάρω.

λαργιίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογεν. ἡμιπτέρων ἐντόμων τῆς τάξεως τῶν **κόρεων.**

λαργκέττο (Ἰταλ.) νεώτ. μουσ. ὑποκορ. τοῦ λάργκο, ὅρος μουσικὸς ὑποδεικνύων ρυθμικὴν ἀγωγὴν ταχυτέραν κατά τι τῆς τοῦ λάργκο καὶ ὀλίγον βραδυτέραν τοῦ ἀνταντίνο· || ἐν χρ. ὡς τίτλος τοῦ δευτέρου βραδέος μέρους μιᾶς συμφωνίας, σονάτας κτπ.

λάργκο (Ἰταλ.) νεώτ. διεθν. μουσ. ὅρος σημαίνων τὸν βραδύτερον χρόνον τῆς ἐκτελέσεως ἑνὸς μουσικοῦ ἔργου.

λαρδάκι (τὸ) δημ. ὄνομα τοῦ φυτοῦ κρηπὶς ἡ γραμμωτή.

λαρδηγός (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ προμηθευτὴς λάρδου βλ.λ.

λαρδί (τὸ) (λάρδος) δημ. χοίρειον λίπος ἁλίπαστον ἢ καπνιστόν.

λάρδος (ὁ) (λατ.) τὸ ἁλατισμένον κρέας· δ ἑρμην. τὸ πάχος, τὸ λίπος τῶν χοίρων : Ἥρων Στερεομ.2,54, Ἰω.Λυδ.Μην.4,92.

λαρδώνω δημ. ῥίπτω εἰς τὸ φαγητὸν λαρδί, ἀρτύω μὲ λαρδί.

λάρητες (οἱ) κατώτεραί τινες θεότητες π. Ρωμαίοις ἐπαγρυπνοῦσαι ὡς φύλακες τῶν οἰκογενειῶν, οἰκιῶν, ὁδῶν, πόλεων κ.ἄ.

λαρία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος **λαριιδῶν** ἐντόμων, δημ. βρούχος ἢ μαμμούνι τῶν ὀσπρίων.

λαρίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν **νηκτικῶν,** ἧς γνωστότερον **γένος** ὁ λάρος βλ.λ.

λαρίεθος Ἡσ. «φλόϊνον στεγάστριον».

λαρικοειδής πεύκη (ἡ) νεώτ. εἶδος πεύκης, ἡ ἰδαία τοῦ Θεοφράστου, μαύρη ἢ αὐστριακὴ πεύκη.

λαρικοσάκχαρον (τὸ) νεώτ. χημ. τρισακχαρίτης ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐκκρίσεις τοῦ λάρικος.

λάριμνον (τό) μτγν. ἀραβικὸν ὄνομα θυμιάματος λίαν εὐώδους : Στράβ.16,4,19 **γίνεται δ' ἐν τοῖς Σαβαίοις καὶ τὸ λάριμνον εὐωδέστατον θυμίαμα** (π.'Αγαθρχ.101 φέρετοι λάριμναν).
λάριμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος **ἀκανθοπτερυγίων** ἰχθύων.
λᾱρῖναῖον κύρτον 'Ησ. «οἱ ἀλιεῖς τὸν ἐκ λε(υ)κέας ἢ μέγαν».
λᾱρῑνεύομαι ἀποθ. σιτίζομαι, γίνομαι παχύς, παχύνομαι : Σώφρ.π.'Αθήν.9,376Β **βόες δὲ λαρινεύονται.**
λαρινευτής (ὁ) 'Ησ. «ἀλιεύς».
λάρῖνος (ὁ) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος : 'Οππ. 'Αλ.3,399 (δ.γρ. λάριμος).
λᾱρῑνός-ή-όν (λαρός) ὁ τεθραμμένος καλῶς, σιτευτός, παχύς : Ξενοφ.6,2 **λαρινός ταῦρος,** 'Αριστφ.Ειρ.925 **λαρινῷ βοΐ,**'Ερατοσθ.π.'Αθήν.9,376Β **τοὺς σύας λαρινοὺς προσηγόρευσε·** || μτφ. : 'Αριστφ.'Ορν.465 **μέγα καὶ λαρινὸν ἔπος.**
λάριξ-ικος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ δένδρον λάριξ ἡ εὐρωπαϊκή, βλ. κατ. : Πλίν.Φl 16,43· || βοταν. γένος τῆς τάξεως τῶν κωνοφόρων περιλαμβάνον εἴδη δένδρων θεραπευόμενα πρὸς κόσμον, ἐν οἷς καὶ ἡ λάριξ ἡ εὐρωπαϊκή· **2)** ἐνετικὴ τερεβινθίνη βλ.λ. : Διοσκ.1,71, Γαλ.13,410· **3)** πυτία : Γλωσσ
λᾱρίς-ίδος (ἡ) ὁ λάρος βλ.λ. : Λεωνίδ.ἐν ΑΠ 7,652.
Λάρισα (ἡ) (οὐχὶ Λάρισσα) ἀρχικὴ σημ. ἀκρόπολις : Στεφ.Βυζ. **Λάρισα 'Αργους,** Σχόλ.'Απολλ. Ρ 1,40· || εἶτα ὄν. πολλῶν ἀρχ. ἑλλην. πόλεων, δηλοῦν πελασγικὴν αὐτῶν ἀρχήν : 'Ιλ.Β 841 **οἳ Λάρισαν ἐριβώλακα ναιετάασκον,** Στράβ.9,5,19, αὐτ.13,3,2· || Ιων. τ. Λήρισαι (ἐν Αἰολίδι) π.'Ηρ. 1,149 **Κύμη ἡ Φρικωνὶς καλεομένη Λήρισαι.**
λαρισαιοποιοί (οἱ) (διορθ. **λαρισοποιοί**) οἱ κατασκευασταὶ λαρισαίων ἀγγείων, ἢ κτ. διαφ. ἑρμ. ἐπὶ τῶν δημιουργῶν (ἀρχόντων), οἱ καθιστῶντες Λαρισαίους πολίτας : Γοργ.π.'Αριστλ.Πολιτ.1275b,30.
λαρισαῖος-α-ον ὁ ἐκ Λαρίσης, ὁ κάτοικος τῆς Λαρίσης : Θουκ.2,22 **καὶ ἀφίκοντο παρ' αὐτοὺς Λαρισαῖοι·** Ιων.τ. **Ληρισαῖος**: 'Ηρ.9,1 **Θώρηξ ὁ Ληρισαῖος·** ὁμ. **Λαρίσιος** κ. **Λαρισηνάς** ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός : Στράβ.9,5,19 **ἴσως δὲ καὶ ὁ Λαρήσιος Ζεὺς ἐκεῖθεν ἐπωνόμασται·** **2)** ὡς οὐσ. εἶδος χύτρας τὸ πρῶτον κατασκευασθείσης ἢ συνήθ. κατασκευαζομένης **ἐν** Λαρίσῃ : Λεωνίδ.π.ΑΠ 6,305 **Λαρισαῖοι ἐφηθῆρες.**
λαρκαγωγός (ὁ) ὁ φέρων φορμοὺς βλ.λ. ἀνθράκων : Εὐρ.ἀπ.283.
λαρκίδιον (τό) κ. **λαρκίον** (Πολυδ.10,111) ὑποκορ. τοῦ λάρκος βλ.λ. : 'Αριστφ.'Αχ.340 **ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.**
λάρκος (ὁ) κόφινος, εἰδ. ὁ ἐν χρ. δι' ἄνθρακας : 'Αριστφ.'Αχ.333 **ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός,** 'Αλεξ.208, Λυσ.ἀπ.139S.
λαρκοφορέ-έω φέρω λάρκον : Δίων Κ 52,25.
λάρνα (ἡ) δημ. κηλὶς ἐξ ἐλαίου ἢ ἄλλου λιπαροῦ ὑγροῦ ἐκκεχυμένου, λύμη.
λαρνάκι (τό) δημ. λίθινον ἢ κτιστὸν σκαφίδιον ἐν τῷ μαγειρείῳ, ἔχον ὀπὴν πρὸς ἀποχέτευσιν ὑδάτων, ἐν χρ. **πρὸς** πλύσιν σκευῶν κττ. **2)** σκάφη διὰ πότισμα ζῴων, λάρναξ βλ.λ.5).
λαρνακίδιον (τό) ὑποκορ. τοῦ λάρναξ βλ.λ.
λαρνάκιον (τό) ὑποκορ. τοῦ λάρναξ : Σύμμ. ΠΔ Βασ.1,6,8, Πάπ.
λαρνᾰκόγυιας-ον ἐπίθ. τοῦ Πονός, κατὰ τὸ φαινόμενον ἔκ τινος λογοπαιγνίου ἐπὶ τῶν λέξεων **χηλή** κ. **χηλός**=λάρναξ : Θεόκρ.Σῦρ.16.
λαρνᾰκοφθόρος-ον ὁ φονεύων ἐντὸς λάρνακος ἢ κιβωτίου : Λυκόφρ.235.
λάρναξ-ᾰκος (ἡ) (σπαν. ὁ) κ. νεώτ. κιβώτιον, θήκη ἐν ᾗ ἐναπέθετον οἰκιακὰ πράγματα : 'Ιλ.Σ 413 **λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο,** Βακχ.5,141 **λάρναξ δαιδαλέα,** Θουκ.3,123 **λάρνακας ὀκτὼ πληρώσας λίθων·** **2)** τεφροδόχος κάλπη, σορὸς (ὀστέα) : 'Ιλ.Ω 795 **καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν,** Θουκ.2,34 **λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι . . ἔνεστι δὲ τὰ ὀστᾶ·** **3)** νεώτ.θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν νεκροῦ, σαρκοφάγος, φέρετρον : **λάρναξ μαρμαρίνη·** || ὁμ. θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ὀστῶν νεκροῦ, κάλπη, στάμνος· **4)** νεώτ. ὀρθοπεδ. εἶδος ξυλίνου ἢ γυψίνου νάρθηκος ἐν χρ. εἰς παθήσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης· **5)** κιβωτὸς μεγάλη οἷον ἡ τοῦ Δευκαλίωνος ἢ τοῦ Νῶε : Πλούτ.'Ηθ.968F, Λουκ.Συρ.12 **λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς εἶχεν, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδάς τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ ἐσέβη·** **6)** κιβώτιον ἐν ᾧ ἐξετίθεντο τὰ ἀρτιγενῆ νήπια : Σιμων.37,1, 'Απολλ.Ρ 1,626, Διόδ.Σ 5,62 **προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος τῇ Δήλῳ τεκεῖν ἄρρενα·** **7)** σκάφη διὰ πότισμα, ποτίστρα, λαρνάκι : 'Επιγρ. **ὁ λάρναξ οὗτος.**
λαροειδής-οῦς-ές (λάρος) κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς λάρον : Τζέτζ.Λυκόφρ.76.
λάρος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. κ. **γλάρος** εἶδος θαλασσίου ἀδηφάγου πτηνοῦ τῆς οἰκογεν. τῶν **λαριδῶν** : 'Οδ.Ε 51 **σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς,** 'Αριστλ.ΖΙ 542b,17 **ἡ δὲ αἴθυια καὶ οἱ λάροι τίκτουσι μὲν ἐν ταῖς περὶ τὴν θάλασσαν πέτραις·** **2)** μτφ. ἐπὶ ἀπλήστων δημαγωγῶν, εἰδ. τοῦ Κλέωνος : 'Αριστφ.'Ιππ.956 **λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν,** αὐτ.Νεφ.591 **Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες,** πρβλ.'Ορν. 567, Μάτρ.Δεῖπν.9, Τιμοκλ.4,9· || ὁμ. ἐπὶ ἀνοήτων, μωρῶν : Λουκ.Τίμ.12 **οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν,** Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.913.
λαρός-όν ποι. ἐπίθ. εὐχάριστος τὴν γεῦσιν, γλυκύς, ἡδύς, εὐχάριστος, π. 'Ομ. πάντοτε ἐπὶ γεύσεως : 'Ιλ.Τ 316 **λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας,** αὐτ.Ρ 572, 'Οδ.Μ 283 **λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον,** 'Απολλ.Ρ 1,456 **μέθυ λαρόν·** ἐπ. ὑπερθ. : 'Οδ. Β 350 **λᾱρώτατος οἶνος** (χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ λᾱρότατος) τὸ συγκρ. **λαρότερον** ὡς ἐπίρρ.:Σιμων. 183,10· **2)** εὐάρεστος τὴν ὀσμήν : Μόσχ.2,92 **λαρὸς ἀϋτμή,** Διον.Περ.936 **λαρὸν ὄδωδεν,** 'Επιγρ. **ἄνθεα λαρὰ φύοις·** || ὁμ. εὐάρεστος τὴν ὄψιν : ΑΠ 9,525,12, αὐτ.15,11 **ἄνθεμα λαρά·** || ὁμ. εὐάρεστος τὴν ἀκοήν, γλυκύς, μελῳδικός : 'Απολλ.Ρ 3,933 **λαρὸν ἔπος,** 'Αγαθ.π.ΑΠ 7,602 **λαρὰ φθέγξατο Βακχυλίδης,** 'Αλκ.π.ΑΠλ.4,226 **λαρὰ χείλεα** (τὰ ἐξάγοντα ἡδεῖς ἤχους, γλυκεῖς φθόγγους).
λάρτιος-α-ον 'Επιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λάρτον βλ.λ. : **λαρτία πέτρα, - λάρτιος λίθος, - λαρτία στάλα** (ἡ ἐκ λαρτίου λίθου κατεσκευασμένη στήλη).
λάρτος (ὁ) 'Επιγρ. σκληρός τις λίθος τῆς Ρόδου.
λάρυγγας (ὁ) δημ. κ. **λαρύγγι** (τό) ὁ λάρυγξ βλ.λ. : Σολωμ.'Εθν.'Υμν.107 **βλασφημάει, σκούζει, μουγκρίζει κάθε λάρυγγας ἐχθροῦ.**
λαρυγγᾶς (ὁ) (λάρυγξ) μσν. κεκράκτης, φωνακλάς, λάλος, φλύαρος, πρβλ. λορυγγός.
λαρυγγεκτομία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐγχείρησις καθ' ἣν ἐκτέμνεται καὶ ἀφαιρεῖται ὁλόκληρος ἢ ἐν μέρει ὁ λάρυγξ καρκινοπαθῶν.
λαρύγγι (τό) δημ. ὁ λάρυγξ βλ.λ.· || μτφ. φρ. **ἔβγαλα τὸ λαρύγγι μου** (ἐκραύγασα ὑπερμέτρως), **- δὲν πά' νὰ κόψῃ τὸ λαρύγγι του** (νὰ αὐτοκτονήσῃ, νὰ φθάσῃ εἰς ἀπόγνωσιν).
λαρυγγίζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἰσχυρῶς κραυγάζω, κρόζω δυνατά : Δημ.18,291, Φιλόδ.Ρητ.1,200S, Λουκ.'Ερωτ.36 **ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων,** Πρόδρ.1,147 **πόσους νὰ πλέξω καὶ νὰ πῶ, πόσους νὰ λαρυγγίσω·** || κ. νεώτ. ὁμιλῶ μὲ τὸν λάρυγγα, ἐκβάλλω φωνὴν λαρυγγικήν : Ραγκ.'Αλ. 1,141 **λαρυγγίζ' ἡ φιλομήλα ᾆσμα ὡς τὰ σά·**

2) ἐπὶ τοῦ κόρακος, κρώζω: Ἀνών.π.Σουΐδ.· μετὰ συστοίχου αἰτ. φωνάζω : Ἀθήν.9,383F μή καί τις **αὐτῶν τὰ ἐκ δυσκόλου Μενάνδρου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε·** **3)** μτβ. καταβοῶ, φωνάζω δυνατώτερα **καὶ** κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, κατασιγάζω : Ἀριστφ.Ἱππ.358 **λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας καὶ Νικίαν ταράξω** [δ. ἑρμ. κάμνω τινὰ νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν του].

λαρυγγικός-ή-όν κ. νεώτ. γαστρίμαργος, φαγάς: Φερεκρ.π.Ἀθήν.6,246F **τοῦτον πανταχοῦ ἄγω λαρυγγικόν τιν' ἐπὶ μισθῷ ξένον·** **2)** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λάρυγγα : **λαρυγγνεῦρα - φθόγγοι - φωνή·** ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς.**

λαρύγγιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ λάρυγξ, λαρύγγι βλ.λς : Γαλ.14,474.

λαρυγγισμός (ὁ) κ. νεώτ. κρωγμός : Πλούτ.Ἠθ. 129 **κοράκων . . λαρυγγισμοῖς·** **2)** νεώτ. ἡ κατ' ἐξοχὴν διὰ τοῦ λάρυγγος σχηματιζομένη φωνή· || μουσικὸς καλλωπισμὸς τοῦ ᾄσματος· || τερέτισμα : **λαρυγγισμοὶ ἀηδόνος·** **3)** νεώτ. ἰατρ. σπασμωδικὴ συστολὴ τῶν μυῶν τοῦ λάρυγγος ἐπιφέρουσα κλεῖσιν τῆς γλωττίδος, δυσχέρειαν εἰς τὴν ἀναπνοὴν καὶ καθολικοὺς σπασμούς.

λαρυγγῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ παρατεταμένη φλεγμονὴ τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ λεπτομερὴς ἀνατομικὴ περιγραφὴ τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγοκήλη (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ἐμφανιζομένη διόγκωσις ἔχουσα μέγεθος ᾠοῦ ἢ πορτοκαλίου, προκαλουμένη ἐκ συσσωρεύσεως ἀέρος διεισδύσαντος ἐκ ῥήγματος τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγολογία (ἡ) νεώτ. ὁ κλάδος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὰς παθήσεις τοῦ λάρυγγος· || πραγματεία ἢ συγγραφὴ περὶ τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαρυγγολογίαν· ἐπίρρ. **-ῶς.**

λαρυγγολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἰατρὸς ὁ ἀσχολούμενος εἰδικῶς εἰς τὴν λαρυγγολογίαν καὶ θεραπεύων τὰς παθήσεις τοῦ λάρυγγος ὡς καὶ τὰς πολὺ συναφεῖς τοιαύτας τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων [ὠτορινολαρυγγολόγος].

λαρυγγονέκρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ νέκρωσις τῶν ἁπαλῶν μερῶν τοῦ λάρυγγος ἢ καὶ τῶν χόνδρων αὐτοῦ, ἐπερχομένη ἐκ παθήσεως τούτου κατὰ τὴν διαδρομὴν νόσων τινῶν, ὡς τύφου, ὀστρακιᾶς, διφθερίτιδος, φυματιάσεως κτλ.

λαρυγγονυξία (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ τὸν λάρυγγα μικρὰ ἐγχείρησις,ἀνάλογος πρὸς τὴν λαρυγγοτομίαν.

λαρυγγοπάθεια (ἡ) νεώτ. ἡ πάθησις τοῦ λάρυγγος κ. εἰδ. ἡ λαρυγγῖτις.

λαρυγγοπληξία (ἡ) νεώτ. κ. **λαρυγγοπληγία** ἡ παράλυσις τῶν μυῶν τοῦ λάρυγγος, εἴτε ὅλων ὁμοῦ εἴτε μιᾶς μόνον ὁμάδος, εἴτε καὶ ἑνὸς μυὸς τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ αἱμορραγία τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγός (ὁ) Ἡσ. «ματαιολόγος».

λαρυγγοσκόπησις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **λαρυγγοσκοπία** ἡ δι' εἰδικοῦ κατόπτρου ἐξέτασις τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν φωνητικῶν χορδῶν, ἔμμεσος λαρυγγοσκόπησις κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν ἄμεσον, διενεργουμένην ἄνευ κατόπτρου, ἀλλὰ δι' εἰδικῶν ἐργαλείων.

λαρυγγοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν λαρυγγοσκοπίαν ἢ τὸ λαρυγγοσκόπιον· ἐπίρρ. **-ῶς.**

λαρυγγοσκόπιον (τὸ) νεώτ. μικρὸν εἰσικὸν κάτοπτρον, δι' οὗ βλέπομεν διὰ καταλλήλου φωτισμοῦ τὸν λάρυγγα καὶ τὰς φωνητικὰς χορδάς.

λαρυγγοσκοπῶ-έω νεώτ. διὰ λαρυγγοσκοπίου ἐξετάζω τὸν λάρυγγα.

λαρυγγόσπασμος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ νευρώσεως σύσπασις τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγοστένωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ στένωσις τοῦ λάρυγγος ἢ τῆς σχισμῆς τούτου, ὀφειλομένη εἰς καλοήθη ἢ κακοήθη ὄγκον, εἴτε εἰς οὐλὰς κατόπιν τραυμάτων τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγοσωλήνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντὸς τοῦ λάρυγγος διὰ φυσικῆς ὁδοῦ τοποθέτησις εἰδικοῦ σωλῆνος πρὸς ἀναπνοὴν ἐπὶ λαρυγγικῶν στενώσεων, ἀ. διασωλήνωσις τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγοτομία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποκόπτειν τὸν λάρυγγα : Παῦλ.Αἰγ.6,33· || νεώτ.ἰατρ. ἡ διὰ τομῆς διάνοιξις τοῦ λάρυγγος, ἐγχείρησις καθ' ἣν διανοίγεται τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ λάρυγγος πρὸς ἐξαίρεσιν σώματός τινος ἐν αὐτῷ ἐνσφηνωθέντος ἢ ἐκτομὴν ὄγκου ἢ πολύποδος.

λαρυγγοτομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαρυγγοτομίαν· ἐπίρρ. **-ῶς.**

λαρυγγοτόμον (τὸ) χειρουργικὸν εἰδικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐκτέλεσιν λαρυγγοτομίας.

λαρυγγοτομῶ-έω κ. νεώτ. ἀποκόπτω τινὸς τὸν λάρυγγα, τὸν λαιμόν : Γαλ.14,734,Παῦλ.Αἰγ.6,33· || νεώτ. ἰατρ. ἐνεργῶ λαρυγγοτομίαν.

λαρυγγοτραχειακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τὴν τραχεῖαν : **κατάρρους λαρυγγοτραχειακός.**

λαρυγγοτραχειῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ταυτόχρονος καταρροϊκὴ φλεγμονὴ λάρυγγος καὶ τραχείας.

λαρυγγοτραχειοτομία (ἡ) νεώτ. ἐγχείρησις καθ' ἣν διὰ τομῆς διανοίγεται ἡ κοιλότης τοῦ λάρυγγος καὶ σὺν αὐτῇ καὶ οἱ δύο ἢ τρεῖς πρῶτοι κρίκοι τῆς τραχείας.

λαρυγγότυφος (ὁ) νεώτ. μορφὴ τυφοειδοῦς πυρετοῦ προσβάλλουσα τὸν λάρυγγα.

λαρυγγοφαρυγγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τὸν φάρυγγα: λαρυγγοφαρυγγικὸς **μῦς - κατάρρους.**

λαρυγγόφασμα-ατος (τὸ) νεώτ. συσκευὴ περιέχουσα εἰκόνας ἢ ἐκ γύψου ὁμοιώματα τοῦ λάρυγγος, δι' ἧς ἐξασκοῦνται οἱ φοιτηταὶ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ λαρυγγοσκοπίου καὶ τῶν τοπικῶν ἐπεμβάσεων.

λαρυγγόφωνος-ον κ. νεώτ. ὁ φωνούμενος, προφερόμενος διὰ τοῦ λάρυγγος, ὁ ἔχων φωνὴν λαρυγγίζουσαν : Σώπ.π.Ἀθήν.4,175C **λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος,-λαρυγγόφωνος ἄνθρωπος.**

λαρυγγώδης-ους-ες νεώτ. ἐπὶ ἤχων, ὁ ὡς ἀπὸ τοῦ λάρυγγος ἀναδιδόμενος.

λάρυγξ-υγγος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἄνω τμῆμα τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἀποτελοῦν ὄργανον ἀεραγωγὸν καὶ φωνητικόν : Ἀριστλ.ΖΙ 493a,6, αὐτ. 535a,32 **τὰ μὲν οὖν φωνήεντα ἡ φωνὴ καὶ ὁ λάρυγξ ἀφίησι,** Εὐρ.Κύκλ.158 **μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς,** Φερεκρ.108,7 **χωρεῖν κατὰ τοῦ λάρυγγος,** Πρόδρ.Ι,148 **νὰ τύχω καὶ τοῦ λάρυγγος τῆς ἄκρας βοηθείας·** || π. ποι. συγχέεται ὁ **λάρυγξ** καὶ ὁ **φάρυγξ·** πρβλ. Ἀριστλ.ΖΙ 535ε,29· || ἐπὶ ἀνθρώπων λαιμάργων : Ἀριστφ. Ἱππ.1363 **ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας ὑπέρβολον,** αὐτ.Βάτρ.575 **τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,** Εὔβουλ.139 **ἀνόσιοι λάρυγγες·** **2)** τραχεῖα ἀρτηρία : Μένων 8,30· **3)** μτφ. λάρυγξ **γλυκύς** ὁμιλία : ΠΔ Σοφ.Σειρ.6,5 **λάρυγξ γλυκὺς πληθυνεῖ φίλους αὐτοῦ.**

λαρυδοί Ἡσ. «στῦλοι οἱ ἐν τῷ ἀρότρῳ».

λαρύζει Ἡσ. «βοᾷ ἀπὸ τοῦ λάρυγγος».

λαρύνω ἐκφέρω ἐκ τοῦ λάρυγγος φωνήν : Ἐπιγρ. **περιστερὰ λαρύνει.**

λαρωντιδῶν Ἡσ. «ἐν τοῖς ἀθροίσμασιν ἔλεγον, ὡς ἐπῳδῶν».

λᾶς Ἡσ. «λᾶας»· πρβλ λαστρυγυλίας.

λάσα Ἡσ. «τράπεζα πληρεστάτη».

Λάσα Ἡσ. «Λάρισα».
λάσαγγες Ἡσ. «οἱ περὶ τὰς Λίμνας χλωροὶ βάτραχοι».
Λασαῖος (ὁ) Ἐπίγρ. ὁ ἐκ Λαρίσης.
λάσᾰνα (τὰ) πάντοτε ἐν τῷ πληθ., τρίπους ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐτοποθετεῖτο ἡ χύτρα, μαγειρικὸν σκεῦος, πρβλ. λάανα : Διοκλ.Κωμ.8, Ἀριστφ.Εἰρ.893 **τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἦν·** **2)** ἕδρα πρὸς ἀποπάτησιν, καθοίκι : Φερεκρ.88, Ἱππ.Συριγγ.9, Κρατῖν.49 (διορθ.λαχάνοις), Εὐπ.224, Ἀριστφ.άπ.462 : ‖ κ. ἐν τῷ ἑν. ὡς τὸ λατ. lasanum : Ἱππ.Ἐπικ.8, Νίκαρχ.ΑΠ 11,74,8.
λᾰσᾰνίτης (ὁ) πάπ. ὁ φέρων τὰ λάσανα βλ.λ.2) : **λασανίτης δίφρος.**
λάσανον (τὸ) κυρ. ἐν τῷ πληθ. λάσανα βλ.λ.
λασανοφόρος (ὁ) ὁ δοῦλος ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τοῦ κοπροδοχείου : Πλούτ.Ἠθ.182C, αὐτ.360D.
λασαριόφυτον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **σκιαδανθῶν** φυτῶν, οὗ γνωστότερα εἴδη **λασαριόφυτον τὸ γαργανικόν,** οὗ ἡ ῥίζα εὐώδης, καὶ **λασαριόφυτον τὸ φευδόμυον.**
λάσαρ (τὸ) κ. μσν. ὀπὸς σιλφίου : Ἀέτ.Ι,306, Ἀλέξ.Τραλλ.12, Ἱππιατρ.3
λάσαρον Ἡσ. «ὀπὸς δριμύς».
λασάσθω Ἡσ. «χλευαζέτω».
λάσδομαι δωρ. ἀντὶ λάζομαι βλ.λ.
λάσειος-ον Ἐπιγρ. πιθ. λάσιος βλ.λ. : **δελματικὴ** λάσειος.
λασεῦμαι δωρ. μέσ. μέλλ. τοῦ λανθάνω βλ.λ.
λασθαίνειν Ἡσ. «κακολογεῖν».
λάσθη (ἡ) χλεύη, λοιδωρία, σκῶμμα : Ἡρ.6,67 **ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λάσθῃ εἰρώτα·** πρβλ.ΑΠ 7,345.
λασθῆμεν δωρ. ἀπαρφ. παθ. ἀορ. τοῦ λανθάνω βλ.λ. : Θεόκρ.2,46 **ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμω Ἀριάδνας.**
λάσθον Ἡσ. «αἰσχρόν».
λάσθω Ἡσ. «χλευαζέτω».
λάσθων Ἡσ. «κακολογῶν».
λασιαύχην-ενος (ὁ,ἡ) (λάσιος) ὁ ἔχων λάσιον, δασύν, πυκνόμαλλον τὸν αὐχένα, ἐπὶ τοῦ ταύρου : Ὑμν.Ἑρμ.224, πρβλ.Ἀριστφ.Βάτρ.822 **λασιαύχενα χαίταν·** ἐπὶ τῆς ἄρκτου : Ὁμ.Ὕμν.7,46· ἐπὶ τοῦ ἵππου : Σοφ.Ἀντ.350 **λασιαύχενά θ' ἵππον·** ‖ κ. κτ. ἐπέκτ. : Θεόκρ.25,272 **λασιαύχενα βύρσαν,** αὐτ. Ἐπιγρ.5,5 **λασιαύχενος ἄντρου** (δ.ἀνάγν.).
λασιδεύς Ἡσ. «θρασύς, ἄπληστος».
λάσικα δημ. ὄν. τοῦ δένδρου λώρανθος ὁ εὐρωπαϊκός.
λασίμηλον (τὸ) μῆλον δασύ, ἔχον χνοῦν, εἶδος κυδωνίου μὲ χνοώδη ἐπιφάνειαν, ἢ ἄ. πιθ. τὸ ροδάκινον : Ἀντίγ.Καρ.π.Ἀθήν.3,82B (πιθ. γρ. ἀρθότ. λασιόμηλον βλ.λ.).
λασῖνος Ἡσ. «ἄφρων, ἐπιλήσμων».
λᾰσῐόθριξ-τρῐχος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. ὁ μὲ πυκνάς, δασείας τρίχας, ὁ δασύτριχος : Ὀππ.Ἁλ.4,369, Νόνν. Δ 38,359, Ὀρφ.άπ.169.
λασιοκάμπη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος **βομβυκιδῶν** ἐντόμων.
λασιόκαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. πᾶς καρπὸς περιβαλλόμενος ὑπὸ πυκνῶν καὶ λεπτοτάτων ἐκφύσεων ἐν εἴδει τριχῶν.
λασιόκνημος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κνήμας δασείας, μαλλιαρὲς γάμπες : Ὀππ.Κυν.2,186.
λασιόκωφος-ον κωφὸς λόγῳ τριχῶν αὐξανομένων ἐντὸς τῶν ὤτων· ἀναφέρεται ὑπὸ Συνέσ.,Φώτ. κ. Σουΐδ. κτ. κακὴν ἀνάγνωσιν, εὑρισκομένων εἰς τὸν Κῶδ. Β, ἐκ τοῦ Πλάτ.Φαῖδρ.253E.
λᾰσιόμᾱλον Ἡσ. «μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν»· πρβλ. λασίμηλον.
λᾰ́σιον (τὸ) δασὺ λινοῦν ὕφασμα : Σαπφ.89 (πληθ.), Θεόπομπ.Κωμ.36 **λάσιον ἐπιβεβλημένος** (πιθ. ἀναγνωστέον π. Ἱππ.Διαιτ.37 ἀντὶ σίαλον).
λασιονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἔνυδρον ὀρυκτὸν φωσφορικὸν ἅλας τοῦ ἀργιλλίου.
λᾰσῐόπους-οδος-ουν ὁ ἔχων πόδας δασεῖς, μαλλιαρὰ πόδια, δασύπους : Αἰσώπ.Μῦθ.238 **θάμνου λαγωὸν λασιόπουν ἀναστήσας.**
λασιοπώγων-ωνος (ὁ) νεώτ. γένος διπτέρων ἀσιλιδῶν ἐντόμων.
λᾰ́σῐος-α-ον, βραδύτερον -ος-ον κ. νεώτ. ὁ μὲ πυκνὰς τρίχας, δασύς, δασύτριχος, πυκνόμαλλος, ἐπὶ προβάτων : Ἰλ.Ω 125 **τοῖσι δ' ὄις λάσιος μέγας,** Ὀδ.Ι 433 **λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς κείμην·** κ. ἐπὶ αἰγῶν : Σοφ.Φιλ.184 **στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν·** ἐπὶ μελισσῶν : Θεόκρ.22,42 **λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις·** κ. ὑπερθ. ἐπὶ ἵππων : Ξεν. Ἱππ.2,4· ‖ **τὸ λάσιον** τὸ τριχωτόν : Λουκ.Ἐνάλ. Δ 1,1· ‖ ἐν χρ. κ. ἐπὶ προσ., π. Ὁμ. ἐπίθ. ἐνδεικτικὸν ἰσχύος : Ἰλ.Β 851 **λάσιον κῆρ,** αὐτ.Π 554 **ὦρσε Μενοιτιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·** ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως : αὐτ.Α 189 **ἐν.. στήθεσσιν λασίοισι,** Ἱππ.Προρρ.2,7 **τὸ στῆθος ἐπαινεῖν χρὴ τετράγωνόν τε ἐὸν καὶ λάσιον·** ‖ μετέπειτα ὅμως τὸ λάσιον στῆθος ἐθεωρεῖτο σημεῖον ἀκολασίας ἢ ἀγροικίας : Ἀριστφ.Νεφ.349 **ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων·** ‖ κ.ἐπὶ διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος : Πλάτ.Τίμ.76C **λασία κεφαλή,** αὐτ.Φαῖδρ.253E **περὶ ὦτα λάσιος,** Θεόκρ.11,31 **λασία ὀφρύς,** Λουκ. Θε.Δ 4,1 **λάσια τὰ σκέλη,** Αὐτομ.ΑΠ 11,326 **μηρῶν τρίχες·** ‖ μτφ. ἐπὶ τῆς διανοίας, δόλιος, πανοῦργος : Ἀλέξ.Αἰτ.5 **Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω πατρίδος·** **2)** γεν. ὡς τὸ δασύς, πυκνόδενδρος, θαμνώδης, κατάφυτος : Ἐμπ. 27,2 **αἴης λάσιον μένος,** Ξεν.Ἑλλ.4,2,19 **καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον,** αὐτ.ΚΠ 1,4,16 **ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾶν,** αὐτ.Ἀν.6,4,26 **διὰ τῶν λασίων . . ἐπιγενόμενοι·** ‖ πυκνῶς κεκαλυμμένος, μτ. δοτ. : Λουκ.Προμ.12 **γῆ ὕλαις λάσιος.**
λᾰσῐόστερνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λάσιον, δασύ, πυκνότριχον στῆθος : Ἀγαθ.ΑΠ 7,578.
λασιότης-ητος (ἡ) μσν. ἡ δασύτης : Εὐστ.1638,39.
λασιότρῐχος-ον ὁ λασιόθριξ βλ.λ.: Ὀππ.Κυν.1,474.
λασιουργίας Ἡσ. «ἱστουργίας, δημιουργίας».
λᾰσιόφρυς-υος-υ Ἡσ. ἐν λ. μελάνοφρυς «ὁ ἔχων δασείας, πυκνὰς ὀφρῦς».
λᾰσῐοχαίτης (ὁ) ὁ ἔχων πυκνήν, δασεῖαν χαίτην : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.166.
λασίσματα Ἡσ. «ὡς σοφιστοῦ τοῦ Λάσου καὶ πολυπλόκου».
λασιτός Ἡσ.«κίναιδος, ἢ **λεσιτός·** πόρνη» (πρβλ. λαίσιτος).
λασιχνεύουσα Ἡσ. «πλανωμένη».
λᾰσιών-ῶνος (ὁ) (λάσιος) λόχμη, δάσος : Νίκ. Θηρ.28,489.
λασίως ἐπίρρ. κατὰ λάσιον τρόπον : Φιλόστρ. Σοφ.2,1,7 **τῶν ὀφρύων λασίως ἔχειν.**
λασιῶτις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἀχρ. λασιώτης, λάσιος, λασία : Ἐπ.Ἀλ.Ἀδ.9,6,20 **λασιώτιδος ὕλης.**
λασκάδα (ἡ) δημ. ναυτ. σφοδρὸς ἄνεμος, πνέων πλαγίως πρύμνηθεν· ‖ ἡ ἱστιοδρομία μὲ τοιοῦτον ἄνεμον· ‖ κ. ὡς ἐπίρρ. : **ἀρμενίζω λασκάδα.**
λασκάζει Ἡσ. «φλυαρεῖ, θωπεύει».
λασκάρισμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λασκάρω, χαλάρωσις, ἔνδοσις.
λασκάρω (Ἰταλ.) δημ., ἀόρ. **ἐλασκάρισα** κ. **ἐλάσκαρα** χαλαρώνω, παρεώ· ‖ κ. μτφ. ἐν φρ. **τοῦ λασκάρισα τὰ λουριά, γιατὶ τώρα μεγάλωσε·** **2)** ἀμτβ χαλαρώνομαι : **λασκάρισε τὸ φρένο.**
λάσκος-α-ο (Ἰταλ.) δημ. χαλαρός· ‖ μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. : φρ. **(τοῦ) ἀφήνω λάσκο** χαλαρῶ τὴν ἐπίβλεψιν, δὲν τὸν περιορίζω πλέον.
λάσκω, παρατ. **ἔλασκον,** μέλλ. λᾰκήσομαι, ἀόρ. α' **ἐλᾰ́κησα** κ. **ἔληξα,** ἀόρ. β' **ἔλακον,** ἐπ. **λάκον,** παρακ. **λέλακα** κ. ἰων. **λέληκα,** μτχ. θηλ. **λελᾰ-**

κυῖα (Ὀδ.Μ 85), γ' πληθ. ἐπ. μέσ. ἀόρ. **λελάκοντο,** ἠχῶ, κάμνω κρότον, ἐπὶ πραγμάτων ἃ ἠχοῦσι κρουόμενα : Ἰλ.Ξ 25 **λάκε χαλκὸς νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι,** αὐτ.Υ 277 **λάκε δ' ἀσπίς,** αὐτ.Ν 616 **λάκε δ' ὀστέα** (ἐκρότησαν, ἐθραύσθησαν μετὰ τριγμοῦ), Ἡσίοδ.Θ 694 **λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ ὕλη** (ἔτριξε), Αἰσχ.Ἑπτ.153 **ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι** (ἔτριξαν ὑπὸ τὸ βάρος, ἡ ἔννοια αὕτη ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. β')· **2)** ἐπὶ ζῴων, κράζω, φωνάζω, ὡς ἐπὶ τοῦ κίρκου: Ἰλ.Χ 141 **ὀξὺ λεληκώς·** ἐπὶ τῆς ἀηδόνος ἐν τοῖς ὄνυξι τοῦ κίρκου : Ἡσίοδ.Ἔργ.207 **τί λέληκας;** κ. ἐπὶ κυνῶν, ὠρύομαι, ὑλακτῶ : Ὀδ.Μ 85 **Σκύλλη .. δεινὸν λελακυῖα·** σπαν. π. πεζογράφοις : Ἀριστλ. Ζ(618b,31 **οὐ μινυρίζει οὐδὲ λέληκεν** (ἐπὶ τοῦ μέλανος ἀετοῦ, ἡ ἔννοια αὕτη ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ παρακ. ἐξαιρέσει τοῦ ἐπ. μέσ. ἀορ. : Ὑμν.Ἑρμ.145 **κύνες λελάκοντο**)· **3)** ἐπὶ ἀνθρ., κραυγάζω, φωνάζω : Σιμων.Ἀμ.7,15 **λέληκεν ἢν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾷ,** Αἰσχ.Χο.35 **φόβος μυχόθεν ἔλακε,** Σοφ.Ἀντ.1094, Ἀριστφ.Ἀχ.410 **τί λέλακας;,** αὐτ.Εἰρ. 382 **μή νυν λακήσῃς·** **4)** δθ. ἐπὶ χρησμῶν, διακοινῶ, ἐκφωνῶ : Αἰσχ.Ἀγ.1426 **περίφρονα δ' ἔλακες,** Σοφ.Τρ.824, Ἀριστφ.Πλ.39 **τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;·** **5)** ὁμ. ᾄδω : Εὐρ. Ἀλκ.346 **οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν αὐλόν·** **6)** μτ. συστοιχ. αἰτ. ἐκστομίζω, ἐκπέμπω μεγαλοφώνως : Αἰσχ.Ἀγ.596 **ὀλολυγμὸν .. ἔλασκον εὐφημοῦντες,** αὐτ.Πρ.407 **στονόεν λέλακε χώρα,** Εὐρ.Ἠλ. **βοὰν δ' ἔλασκε τάνδε,** πρβλ. Αἰσχ.Ἀγ.865 **λάσκοντες πῆμα,** Εὐρ.Ἴων 776, αὐτ.ΙΤ 461, Ἀριστφ.Βάτρ.97 **ῥῆμα γενναῖον λάκοι·** μτ. διπλῆς αἰτ. : Εὐρ.Ἀνδρ.671 **τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους** (ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. μ. π. τραγ. **κ.** σπαν. π. κωμ. ποιηταῖς).

λασκωρεῖ Ἡσ. «διαφεύγει».

λασμαρί (ὁ κ. τό) δημ. ὀνομ. τοῦ φυτοῦ δενδρολίβανον τὸ φαρμακευτικόν.

λασουρίτης (ὁ) νεώτ. ὁ λαζουρίτης βλ.λ.

λάσπη (ἡ) δημ. τὸ ἐκ χώματος κ. ὕδατος φυσικὸν ἢ τεχνικὸν μεῖγμα, πηλός, ἰλύς, βόρβορος: **ἔβρεξε καὶ γέμισ ὁ δρόμος λάσπη·** ‖ τὸ ὑπὸ τῶν κτιστῶν κατασκευαζόμενον κολλητικὸν ὑλικὸν ἐξ ὕδατος καὶ χώματος ἢ ἐξ ὕδατος, ἄμμου καὶ ἀσβέστου, προστιθεμένων ἐνίοτε τριχῶν ἢ ἀχύρων εἰς τὴν οἰκοδομικὴν ταύτην ὕλην πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συνδετικῆς συνοχῆς τοῦ μείγματος : **κουβαλάει μὲ τὸ πηλοφόρι λάσπη·** ‖ ἡ ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς ρητίνης σχηματιζομένη εἰς τὰ βαρέλια ὑποστάθμη τοῦ οἴνου : **καιρὸς ποὺ ἀδειάζουν τὴ λάσπη ἀπ' τὰ βαρέλια·** ‖ ἡ ἰλὺς τῶν δεξαμενῶν, ποταμῶν, λιμνῶν : **καθαρίσαμε τὴ στέρνα καὶ βγάλαμε τὴ λάσπη·** **2)** μτφ. πολτώδης καὶ κακῆς ποιότητος μᾶζα : **τὸ καλοκαίρι στὸ χωριὸ τρώγαμε ἕνα ψωμὶ λάσπη, - τὸ ρύζι παράβρασε κι ἔγινε λάσπη·** ‖ φρ. **λάσπη ἡ δουλειά μας** (ἐπὶ ἀποτυχούσης προσπαθείας), ὁμ. **ἔπεσε στὴ λάσπη** (ἀπέτυχε, συνήθ. ἐπὶ γάμου), ὁμ. **τὸ 'κοψε λάσπη** (ἔφυγε κρυφίως ἢ ἐσπευσμένως, τὸ 'σκασε).

λασπόλουτρο (τό) δημ. ἰλυόλουτρον βλ.λ.

λασπονέρι (τό) δημ. ὕδωρ θολὸν ἐκ πολλοῦ ἐν αὐτῷ ἀνακυκωμένου χώματος, νερὸ βουρκωμένο ἀπὸ λάσπη : **ὁ Ἰλισὸς κατεβάζει λασπονέρι·** σύνηθ. κ. κτ. πληθ. **λασπόνερα** κ. **λασπονέρια** : **μὴν πλένῃς τὴν αὐλὴ μὲ λασπονέρια, - αὐλάκιασαν τὰ λασπόνερα καὶ τὰ ριξαν στὰ περιβόλια·** πρβλ. βουρκονέρι.

λασπουριά (ἡ) δημ. περιληπτ. ἡ ἔν τινι τόπῳ, οἷον ὁδῷ, πλατείᾳ, πολλὴ λάσπη : **ὡς πέρα στὸ χωριὸ λασπουριὰ ἀδιάβατη·** πρβλ.βουρκόλασπη.

λασπόχτιστος-η-ο ἐπὶ τοίχου ἢ κτιρίου, ὁ ἐκτισμένος διὰ λίθων ἢ ὀπτῶν πλίνθων συγκεκολλημένων διὰ τεχνητῆς λάσπης ἐξ ὕδατος καὶ χώματος· ἀντίθ. ἀσβεστόχτιστος, τσιμεντόχτιστος.

λασπώδης-ους-ες νεώτ. ὁ πλήρης λάσπης : **λασπῶδες ἔδαφος·** **2)** μτφ. ὁ μαλακός, γλοιώδης, πολτώδης ὡς λάσπη : **λασπώδης ἄρτος - πλακοῦς - πίττα.**

λάσπωμα (τό) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λασπώνω βλ.λ.(1), 2) κ.3).

λασπώνω δημ., ἀόρ. **(ἐ)λάσπωσα,** παθ. ἀόρ. **(ἐ)λασπώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **λασπωμένος,** ἐπιχρίω τοῖχον μὲ τεχνητὴν ἐξ ἀσβέστου καὶ ἄμμου λάσπην· **2)** κηλιδῶ, ρυπαίνω τινὰ ἤ τι διὰ βορβόρου, τὸν γεμίζω μὲ λάσπες : **λάσπωσα τὰ παπούτσια μου·** ‖ παθ. **λασπώνομαι** ρυπαίνομαι ἐκ βορβόρου, γεμίζω λάσπες : Καρκβ.Ζητ.18 **κάτω στὸ λασπωμένο μεσοχώρι .. ἐκυλιόνταν κι ἔπαιζαν τὰ παιδιά, - λασπώθηκα ἕως τὰ γόνατα·** **3)** μτφ. γίνομαι πολτώδης μᾶζα : **λάσπωσε τὸ πιλάφι·** **4)** φρς μτφ. **ἐλάσπωσε ἡ δουλειά** περιεπλάκη ἢ ἀπέτυχε, ὁμ. **τὰ λάσπωσε** κατέστρεψε τὴν ὑπόθεσιν, τὰ θαλάσσωσε.

λάσσο (τό) (ἰσπαν.) νεώτ. σχοινίον μακρὸν ἢ δερμάτινον λωρίον μετὰ βρόχου χρησιμεῦον πρὸς σύλληψιν τῶν καταδιωκομένων ζῴων ἢ ἐχθρῶν, ἐν χρ. κυρ. ἐν Μεξικῷ καὶ γεν. τῇ Λατινικῇ Ἀμερικῇ.

λασταγεῖ Ἡσ. «φοφεῖ».

λάσται Ἡσ. «πόρναι».

λαστάρνη Ἡσ. «μάστιξ».

λαστάς (ὁ) Ἐπιγρ. Κρήτ. ληστής.

λασταυροκάκκαβον (τό) ἔδεσμα ἐκ τῶν ὑποβινητιώντων ἢ διεγερτικῶν πρὸς ἀφροδίσια, ἀγνώστου ἀλλὰ περιέργου, ὡς ἀναφέρεται, κατασκευῆς : Χρύσ.π.Ἀθήν.1,9C.

λάσταυρος (ὁ) ἐπίθ. τοῦ κιναίδου : Θεόπομπ. Ἱστ.217(a), πρβλ. Μελέαγρ.ΑΠ 12,41· ‖ γεν. ἐν χρ. ὡς ὕβρις : Φρύν.173.

λαστήριοι (οἱ) μτγν. οἱ πειραταί : Ἀξιόπ.6.

λαστήριον δωρ. τ. τοῦ ληστήριον βλ.λ.

λαστιχένιος-ια-ιο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἐλαστικοῦ, ἀπὸ λάστιχο : **λαστιχένιο τόπι·** **2)** μτφ. ὁ εὐλύγιστος ὡσεὶ κατεσκευασμένος ἀπὸ λάστιχο : **λαστιχένια μέση.**

λάστιχο(ν) (τό) δημ. τὸ ἐλαστικὸν κόμμι εἰς οἱανδήποτε κατάστασιν : **λάστιχο γιὰ καλτσοδέτες·** **2)** τὸ ἐκ καουτσοὺκ ἐπίσωτρον τροχῶν ἁμάξης, ποδηλάτου ἢ αὐτοκινήτου· **3)** διχάλα μετὰ ταινίας ἐξ ἐλαστικοῦ, δι' ἧς οἱ παῖδες ἐκσφενδονίζουν μικροὺς λίθους : **μὲ τὸ λάστιχο σκοτώνει τσιροπούλια·** **4)** τεμάχιον ἐλαστικοῦ κόμμεως, δι' οὗ σβήνονται τὰ διὰ μολυβδοκονδύλου γραφόμενα, σβηστήρι, γομαλάστιχα· **5)** ἐν τῷ πληθ. **λάστιχα** αἱ πηλοβατίδες, ἃ. γαλότσες.

λαστρία (ἡ) νεώτ. γένος **πολυποδιδῶν** φυτῶν.

λαστρίς ὑποκορ. ἔκφρ. τοῦ λάσταυρος βλ.λ.· ΕΜ 159,30.

λαστρυγυλίας Ἡσ. «λίθος τετριμμένος» (πιθ. λᾶς (=λᾶας) τρυμαλίας· λίθος τετρημένος).

λάσῶ δωρ. μέλλ. τοῦ λανθάνω.

λατάγεῖον (τό) Σουΐδ. ἀγγεῖόν τι ἐν ᾧ πίπτει ἡ λάταξ βλ.λ.

λατάγη (ἡ) λάταξ βλ.λ. : Δικαίαρχ.Ἱστ.π.Ἀθήν. 15,666Β **καὶ τὴν λατάγην φησὶν εἶναι σικελικὸν ὄνομα** (ἀλλὰ κτ. τὸν Κλείταρχον π. Ἀθήν.15,666C ἡ λ. εἶναι θεσσαλικὴ ἢ ροδιακή).

λατάγῶ-έω ρίπτω τὰς λατάγας : Λουκ.Λεξιφ.3 **λαταγῶ κοττάβους.**

λατανία (ἡ) νεώτ. γένος **φοινικοειδῶν** φυτῶν.

λάταξ-άγος (ἡ) ἐν χρ. κτ. πληθ. **λάταγες** ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ κοττάβου βλ.λ., αἱ ὀλίγαι σταγόνες τοῦ οἴνου αἱ ἀπολειφθεῖσαι ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ποτηρίου, ἃς οἱ κοτταβίζοντες ἔρριπτον ἐν τῷ λαταγείῳ : Ἀλκ.43 **λάταγες ποτέονται κυλίχναν**

ἀπὸ Τηΐαν, Κρατῖν.273 ἀπ' ἀγκύλης.. ἵησι λάταγας, πρβλ. 'Ερμιππ.47,7, Κριτί.2,2D, Καλλ.ἀπ.102· περιληπτ. καθ' ἑν.: Σοφ.ἀπ.277 **ξανθὴ 'Αφροδισία λάταξ·** **2)** παρυδάτιον τετράπουν, ἴσως ὁ κάστωρ : 'Αριστλ.Ζ! 487a,22 **ὥσπερ ἐνυδρὶς καὶ λάταξ καὶ κροκόδειλος.**

λατάσσω 'Επιγρ. λατογῶ : **τὶν τάνδε λατάσσω.**

λατέρκουλον (τὸ) (λατ.) μτγν. κ. μσν. ἡ παρ' 'Ελλησιν ὀπτὴ πλίνθος : 'Ιω.Λυδ.Μην.Ι,20· **2)** μσν. κατάλογος, ἀρχεῖον τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀξιωμάτων τοῦ παλατίου.

λατέρνα (ἡ) δημ. ἅ. λαντέρνα βλ.λ.

λατκρνατζῆς (ὁ) δημ. ὁ παίζων τὴν λαντέρναν βλ.λ. πλανόδιος κ. διὰ δίσκου ἀργυρολογῶν· || κ. ὁ φέρων **ἐπὶ** τῶν ὤμων του τὴν λατέρναν.

λάτης (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **περκιδῶν** ἰχθύων.

λατιάρια (τὰ) (λατ.) ρωμαϊκὴ ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Διός : Δίων Κ 47,40.

λατιάριος (ὁ) ἐπίθ. τοῦ Διός : Διον.'Αλ.Ρωμ.4,49.

λατικὸν (τὸ) νεώτ. ὀπὸς γαλακτώδης ἐκρέων **ἐκ** τραυματικῶν ἐγκοπῶν τοῦ φλοιοῦ δένδρων, κυρ. τῶν ἀποδιδόντων ἐλαστικὸν κόμμι.

λατινάδικο (τὸ) νεώτ. ναυτ. πλοιάριον ἢ λέμβος ἔχον λατίνια ἱστία· πρβλ. λάτις.

λατῖνι (τὸ) δημ. ναυτ. τρίγωνον ἱστίον· **2)** τὸ φέρον τοιαῦτα ἱστία πλοῖον· **3)** (ἰδιωμ.) εἶδος πλακοῦντος **ἐξ** ἀλεύρου, ἐλαίου καὶ μέλιτος, ἅ. φοινίκι, μελομακάρουνο.

λατινίζω ἀμτβ. μιμοῦμαι **τοὺς** Λατίνους ἢ Ρωμαίους ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας κτλ.· || φρονῶ τὰ τῶν Λατίνων κ. εἰδ. ὑφίσταμαι τὴν ἐπίδρασιν τῆς Καθολικῆς (Λατινικῆς) ἐκκλησίας, τείνω εἰς τὸ νὰ ἀσπασθῶ τὸ δόγμα τῶν Λατίνων, καθολικῶν.

λατινικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Λατίνους : Δίων Κ 53,18 **λατινικὰ ρήματα, - λατινικὸς πολιτισμός, - λατινικὴ γλῶσσα, - λατινικὸν ἀλφάβητον·** || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. **λατινικά** (τὰ) τὸ μάθημα τῆς ἐν τοῖς σχολείοις λατινικῆς γλώσσης· **2)** ὁ ἐν Λατίῳ, ἐν Ρώμῃ γεννηθείς, ὁ **ἐκεῖθεν** ἕλκων τὸ γένος.

λατινικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ λατινικὸν τρόπον : 'Αν.'Οξ.3,383· || νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ λατινικῇ γλώσσῃ.

λατίνιον (τὸ) νεώτ. ναυτ., δημ. **λατῖνι** βλ.λ.1).

λατινισμός (ὁ) νεώτ. τὸ λατινίζειν, ἡ μίμησις τῶν Λατίνων, τὸ σύνολον τῶν Λατίνων (πρβλ. ἑλληνισμός)· **2)** ἡ ἀποδοχὴ τοῦ θρησκευτικοῦ δόγματος τῶν Λατίνων, ἅ. καθολικισμός· **3)** ἰδιάζουσα **ἔκφρασις** εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν (πρβλ. ἀττικισμός, γαλλισμός)· || ἡ λατινικὴ γλῶσσα **καὶ** φιλολογία.

λατινιστὴς (ὁ) νεώτ. **ὁ εἰδ.** εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν ἀσχολούμενος **καὶ** κατέχων αὐτήν· || ὁ καθηγητὴς τῶν λατινικῶν (**πρβλ.** ἑλληνιστής).

λατινιστί ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸ ἔθος τῶν Λατίνων, εἰς λατινικὴν γλῶσσαν : **γράφει λατινιστί.**

λατινογκνής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐκ τῶν Λατίνων ἢ Ρωμαίων, ὁ ἐκ τῆς λατινικῆς ἢ ρωμαϊκῆς γλώσσης γενόμενος, προελθών : **γλῶσσαι λατινογενεῖς,** ἅ. νεολατινικαὶ ἢ ρωμονικαί.

λᾰτῖνοήθης-ους-ες μσν. ὁ τὰ ἤθη τῶν Λατίνων ἀκολουθῶν : Εὐστ.1658,62.

λατινοκρατία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν 'Ελλάδι κυριαρχία τῶν Λατίνων (ἤτοι Φράγκων), ἅ. φραγκοκρατία.

λᾰτῖνος-η-ον (Λάτιον) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὸ Λάτιον, ἤτοι τὴν περιοχὴν τῆς ἀρχ. Ρώμης ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων ἢ ἰδιάζων:Θεόφρ.ΦΙ 5,8,1, **Διον.'Αλ.Ρωμ.4,49 ἑορταὶ λατῖναι,** Στράβ.6,1,6 **λατίνη φωνή, - λατίνη διάλεκτος·** **2)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν Λατίῳ γεννηθείς, ὁ κάτοικος τοῦ ἀρχαίου Λατίου· **Λατῖνοι** (οἱ) οἱ πρῶτοι κτ. τὴν ἱστ. παράδοσιν οἰκισταὶ τῆς Ρώμης· || ὁμ. **Λατῖνοι** οἱ κάτοικοι τῶν λατινικῶν πόλεων ἤτοι τῶν συμμάχων τῶν Ρωμαίων· || κτ. ἐπέκτ. μσν. κ. νεώτ. οἱ λαοὶ τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης, ἰδ. οἱ πρεσβεύοντες τὸν καθολικισμόν, δημ. φράγκοι : **ἡ ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων, - Λατῖνοι αὐτοκράτορες·** **2)** μσν., νεώτ. κ. δημ., εἰδ. οἱ πρεσβεύοντες τὸ δόγμα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἅ. παπισταί, φράγκοι· **3)** νεώτ. **λατῖνοι ποιηταὶ - πεζογράφοι** (οἱ ἐν τῇ ἀρχ. εἰς τὴν λατινικὴν ποιήσαντες ἢ συγγράψαντες)· **4)** νεώτ. εἰδ. **ὁ λατῖνος** (ἐνν. καθηγητής) ὁ ἐν ἐκπαιδευτηρίῳ διδάσκαλος τῆς λατινικῆς : **ὁ λατῖνος δὲν τοῦ ἔδωκε βαθμὸν προβιβάσιμον.**

λατινοφρονῶ ἀμτβ. νεώτ. εἶμαι λατινόφρων, ἀσπάζομαι τὰ δόγματα τῆς δυτικῆς 'Εκκλησίας.

λατινόφρων-ονος-ον νεώτ. ὁ τὰ τῶν Λατίνων φρονῶν, ὁ ἀσπαζόμενος τὰ δόγματα τῶν Λατίνων (καθολικῶν).

λάτις (ὁ) νεώτ. ναυτ. (ὄχρ. ὅρος) πολεμικὴ λέμβος μετὰ λατινίων βλ.λ., δημ. λατινάδικο : **λάτις ἀκάτιος, - λάτις τριάρμενος.**

λατμενεία 'Ησ. «δουλεία» (πρβλ. ἀτμενία).

λάτμιος-α-ον ὁ τοῦ ὄρους Λάτμου : 'Ηρώνδ. 8,10 **Λάτμιον κνώσσεις** (ἐνν. ὕπνον, δηλ. ὡς ὁ 'Ενδυμίων ἐπὶ Λάτμου)· || **ἀντὶ λάθριον** π.Θεόκρ 20,39.

λᾶτογενής-οῦς-ές δωρ. ἀντὶ λητογενὴς βλ.λ.

λατομεῖο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. βραχώδης τόπος ἔνθα κόπτονται **καὶ** ἐξορύσσονται λίθοι ἢ μάρμαρα, νταμάρι : Στράβ.12,2,8 καὶ **τὸ λατομεῖον δὲ ποιεῖ δύσχρηστον καίπερ εὔχρηστον ὄν·** || ὁμ. κ. **λατόμιον** : αὐτ.5,3,10 **λατόμιον ἔχουσα ὑπουργὸν τῇ Ρώμῃ,** 'Επιγρ.

λατομεύω πάπ. λατομῶ βλ.λ.

λᾱτόμημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. λίθος ἐκ λατομείου κοπείς : Διόδ.Σ 3,13 **λαμβάνοντες ὡρισμένον μέτρον τοῦ λατομήματος·** **2)** νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λατομεῖν, τὸ ἐκ τοῦ βράχου, ἐκ τοῦ λατομείου ἀποκοπὲν μέρος, λίθος ἀποκοπείς.

λατόμησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λατομεῖν βλ.λ. : **λατόμησις μαρμάρου.**

λατομητός-ή-όν ὁ ἐντὸς τοῦ βράχου πελεκηθείς : Στράβ.14,5,5 **ἡ Ποικίλη λεγομένη πέτρα κλίμακα ἔχουσα λατομητήν·** **2)** ἐπὶ λίθων, πελεκητός : ΠΔ Βασ.4,12,12 **λίθους λατομητούς.**

λᾱτομία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ λατομεῖον : Πάπ., 'Επιγρ.· **2)** νεώτ. ἡ λατόμησις βλ.λ.· **3)** συνήθ. ἐν τῷ πληθ. τετράγωνοι πελεκημένοι λίθοι, ἀγκωνάρια : Μαν.π.'Ιώσ.'Απ.1,26, Στράβ 8,5,7 **εἰσὶ δὲ λατομίαι λίθου πολυτελοῦς,** Λουκίλλ.ΑΠ 11,253· **4)** ἐπὶ τῶν ἐν Συρακούσαις λατομείων τῶν ἐν χρ. ὡς φυλακῶν : Πλούτ.'Ηθ.334C· ὁμ. κτ. ἑν. : Πάπ.

λᾱτομικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἁρμόζων πρὸς ἐξαγωγὴν λίθων : Διόδ.Σ 3,12 **ὑπείκειν λατομικῷ σιδήρῳ·** || νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ λατομεῖον ἢ τὴν λατομίαν : **λατομικὸν ἐργαλεῖον - ἐπιχείρησις.**

λᾱτόμιον (τὸ) μτγν. λατομεῖον βλ.λ.

λατομίς-ίδος (ἡ) μτγν. γλυφίς, γλυπτικὸν ἐργαλεῖον, κοπίδι : 'Αγαθρχ.29 **λατομίδες χαλκαῖ.**

λατόμος (ὁ) (λᾶας-τέμνω) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κόπτων, θραύων ἢ ἐξάγων λίθους ἐκ τοῦ λατομείου : ΠΔ Βασ.3,5,15 **ὀγδοήκοντα χιλιάδες λατόμων ἐν τῷ ὄρει,** 'Ιώσ.ΑΙ 11,4,1, 'Επιγρ.· || νεώτ. ὁ τέμνων, κόπτων λίθους, λιθοτόμος· || ὁ ὡς ἐπάγγελμα ἔχων τὴν λατομίαν, δ. πετράς, πετροκόπος, νταμορτζής.

λατομῶ-έω κ. νεώτ. κόπτω, θραύω, ἐξάγω λίθους : 'Αντίγ.Κορ.Θαυμασ.161, Ποσειδῶν.57J **λατομῶ γῆν,** Διόδ.Σ 5,39 **τὸ πλεῖον πέτρας λατομοῦσι,** 'Ιώσ.ΑΙ 8,2,9, 'Επιγρ., Πάπ.· κ.ἀπολ : 'Αγαθρχ.25, 'Ιώσ.ΑΙ 8,2,9, Πάπ.· κ. παθ. : Διόδ.Σ 3,12 **τὰ λατο**

μούμενα **θραύσματα,** Πάπ. **λελατόμηται·** || σκάπτω βραχῶδες μέρος, λατομῶν ὅπου δεῖ : ΠΔ Ἐξ. 21,33 **ἐάν τις ἀνοίξῃ . . ἢ λατομήσῃ λάκκον.**

λατόπισσα (ἡ) δημ. ὄνομ. τῆς ἐκ διαφόρων ποικιλιῶν τοῦ δένδρου ἐλάτη ἐξαγομένης ρητίνης.

λάτος (ὁ) ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, λάτης βλ.λ. ὁ Νειλωτικός : Ἀρχέστρ.π.Ἀθήν.7,311Ε **τὸν δὲ λάτον τὸν κλεινόν,** Στράβ.17,1,40 **λάτον δὲ τῶν ἐν τῷ Νείλῳ τινὰ ἰχθύν.**

λάτρα (ἡ) δημ. περιποίησις, φροντίς· **2)** καθαριότης : **λάτρα τοῦ σπιτιοῦ, - νερὸ γιὰ λάτρα.**

λατραβία Ἡσ. «λαμυρία μετὰ ἐρυθριάσεως» (κῶδ. λατραπία).

λατραβιάζειν Ἡσ. «ἐσπουδασμένως καὶ ἀσήμως λαλεῖν».

λατραβίζω μ. π. Ἡσ. **ἐλατράβιζον** «τὸ βωμολοχεύειν καὶ πανουργεῖν λατραβίζειν ἔλεγον».

λατραβός Ἡσ. «λαμυρός».

λατραβῶν Ἡσ. «ἀλαζονευόμενος».

λατράζειν Ἡσ. «βαρβαρίζειν».

λατραίω λατρείω βλ.λ.

λάτραφ Ἡσ. «ὑετός».

λατρεία (ἡ) (λατρεύω) κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ μισθωτοῦ, τοῦ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένου, ὑπηρεσία· πρβλ. λάτρα : Αἰσχ.Πρ.966 **τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,** Σοφ.Τρ.830 **ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν·** ἐν τῷ πληθ. : αὐτ.Αἴ.503 **οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει·** πρβλ. Εὐρ.Φοίν.225 **Φοιβείαισι λατρείαις·** **2)** μτφ. ἡ ἀσχολία ἢ τὰ καθήκοντα τῆς ζωῆς : Πλούτ.Ἠθ. 107C **οὐκ εὐδαιμονίζειν μᾶλλον προσήκει τοὺς ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῷ λατρείας·** **3)** εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις, θεία λατρεία : Πλάτ.Ἀπολ.23Β **ἀλλ' ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμὶ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν,** αὐτ.Φαῖδρ.244Ε **καταφυγοῦσα πρὸς θεῶν εὐχάς τε καὶ λατρείας·** **4)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. μεγάλη ἀγάπη πρός τι πρόσωπον, οἱονεὶ θρησκευτικὴ ἀφοσίωσις πρὸς αὐτό : **ἔχει λατρεία(ν) εἰς τὴν γυναῖκα του - στὰ παιδιά του·** || κ. ἀπολ. : ΠΔ Ἐξ.12,25 **φυλάξασθε τὴν λατρείαν ταύτην.**

λάτρειος-α-ον ἐσφ γρ. ἀντὶ λάτριος βλ.λ.

λατρείω Ἐπιγρ. Ἠλ. κ. **λατραίω** (πιθ.) παρέχω ὡς ἀνάθημα, εἰς θυσίαν προσφέρω.

λάτρευμα-ατος (τὸ) ἐν τῷ πληθ. ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῷ : Σοφ.Τρ.357 **πόνων λατρεύματα** (ἐπίπονος, ὀδυνηρὰ ὑπηρεσία)· πρβλ. δημ. λάτρεμα· **2)** ὑπηρεσία, λατρεία παρεχομένη εἰς τοὺς θεούς : Εὐρ.ΙΤ 1275 **πολύχρυσα θέλων λατρεύματα σχεῖν·** **3)** λάτρις βλ.λ., δοῦλος : αὐτ.Τρω.1106 **ὅς με . . Ἑλλάδι λάτρευμα γᾶθεν ἐξορίζει.**

λατρεύς-έως (ὁ) ὁ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶν παρά τινι, ὑπηρέτης : Λυκόφρ.393.

λάτρευσις-εως (ἡ) γλωσσ. ἡ δουλεία.

λατρευτής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ λατρεὺς βλ.λ.: Ἰουστ.πρὸς Τρύφωνα 64· **2)** **νεώτ.** ὁ λατρεύων, ἀφωσιωμένος εἴς τινα.

λατρευτικός-ή-όν μτγν. κ. **νεώτ.** ὁ ὑπηρετικός, ὁ ὑπηρετῶν, ὁ εἰς ὑπηρεσίαν ἀναφερόμενος : Πτολ.Τετράβ.160,Βέττ.Βάλ.335,34· **2)** μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν, ὁ τῆς θρησκευτικῆς λατρείας : **λατρευτικὰ σύμβολα·** ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. **-ῶς.**

λατρευτός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δουλικός : ΠΔ Ἐξ.12,16 **πᾶν ἔργον λατρευτὸν οὐ ποιήσετε ἐν αὐταῖς·** **2)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξαιρετικῶς ἀγαπώμενος, ὁ ἀξιολάτρευτος, ὁ πολυαγαπημένος : Παλαμ.Τάφ 10.5 **ὦ χεράκια λατρευτά,** φρ. ἐν ἐπιστολαῖς **λατρευτή μου μητέρα.**

λατρεύω (λάτρις) κ. νεώτ., ἐλεατ. **λατρείω** βλ.λ. ἐπὶ μισθῷ ἀντιμισθίᾳ ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι : Σόλ. 1,3,48 **ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτὸν λατρεύει·** || εἶμαι ἐν δουλείᾳ, δουλεύω: Ξεν. ΚΠ 3,1,36 **ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην,** Ἀπολλδ.2,6,3 **λατρεύω παρά τινι·** **2)** **λατρεύω τινὶ** εἶμαι ὑπήκοος εἴς τινα, ὑπόδουλος : Σοφ. Τρ.35 **ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ·** μτ. αἰτ. προσ. ὡς τὸ θεραπεύω, ὑπηρετῶ : Εὐρ.ΙΤ 1115 **παῖδ' Ἀγαμεμνονίαν λατρεύω,** αὐτ.Ἠλ.131 (ἐσφ. γρ.)· || μτφ. ἐπὶ τοῦ Προμηθέως : Αἰσχ.Πρ.968 **κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον,** Σοφ.ΟΚ 105 **μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν,** Ξεν. Ἀγησ.7,2· || **λατρεύω νόμοις** ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, πείθομαι, εἰς τοὺς νόμους : Ἰσοκρ.10,57 **τοὺς δὲ τῷ κάλλει λατρεύοντας φιλοκάλους καὶ φιλοπόνους εἶναι νομίζομεν·** **3)** μτ. δοτ. εἶμαι ἀφωσιωμένος εἴς τι : ΨΦωκυλ.121,Λουκ.Νιγρ. 15 **λατρεύω ἡδονῇ·** || κτ. ἐπέκτ. ἐπικριτικῶς, ἔχω προσήλωσιν εἴς τι πάθος : Κάλβ.69,3 **ἂν ἡ ἀρετὴ κι ὁ ἐλεύθερος νόμος ὡς ἅγια χρήματα εἰλικρινῶς λατρεύωνται, - λατρεύει τὸ χρῆμα - τὴν ἡδονή·** **4)** ὑπηρετῶ, ἐξυπηρετῶ τοὺς θεοὺς διὰ προσευχῶν καὶ θυσιῶν : Εὐρ.Ἴων 152 **Φοίβῳ λατρεύων μὴ παυσαίμαν·** κ.μτ.συστοίχ.αἰτ. **πόνον λατρεύω τινὶ** ἀποδίδω αὐτῷ τὴν προσήκουσαν ὑπηρεσίαν : αὐτ.129, Ἐπιγρ. **πόνον . . τόνδ' ἐλάτρευσα θεᾷ·** || νεώτ. κ. δημ. ἐκδηλῶ ἀπόλυτον σεβασμὸν πρὸς τὸν θεόν, ἀγαπῶ, τιμῶ τὸν θεόν : Παλαμ.Τάφ.59,16 **κάμε το μιὰ προσευχὴ καὶ λάτρευε καὶ σώπα·** **5)** νεώτ. κ.δημ.ὁμ.κτ. ἐπέκτ. ἀγαπῶ ὑπερβολικά, εἶμαι ἀφωσιωμένος : **λατρεύει τὴν γυναῖκά του·** || ὑπερβολικὰ περιποιοῦμαι, φροντίζω μετὰ στοργῆς : **λατρεύει τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς του, τῆς χήρας·** **6)** δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὰς οἰκιακὰς ἀσχολίας, φροντίζω, ἐργάζομαι διὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν καλὴν συντήρησιν τῶν τοῦ οἴκου : **ὅλο τὸ σπίτι τὸ λατρεύει μονάχη της·** πρβλ. λάτρα· **7)** ρηματ. π. λατρεία. Ἐκ ρίζ. λαϜ-λάω (ἀπολαύω)· πρβλ. λῄζω, λῃστής, λατ. latro.

λάτρης (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημ. **-άτρισσα** ὁ λατρεύων, πρεσβεύων τι ὡς θεόν : **λάτρης τοῦ θεοῦ-τῶν εἰδώλων·** **2)** ὁ καθ' ὑπερβολὴν φροντίζων περί τινος : **λάτρης τοῦ χρήματος.**

λάτριες Ἡσ. «δοῦλοι».

λάτριος-α-ον ὁ ἀνήκων εἰς ὑπηρέτην ἢ εἰς ὑπηρεσίαν : Πίνδ.Ο 10,28 **λάτριον . . μισθὸν ὑπέρβιον.** αὐτ.Ν 4,54 **λατρίαν Ἰαωλκὸν παρέδωκεν** (παρέδωκε τὴν Ἰωλκὸν εἰς δουλείαν) (κῶδ. λατρείαν παρὰ τὸ μέτρον), Μαν.1,275 **λάτρια ἔργα.**

λάτρις-ιος κ. **-ιδος** (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. ὁ μισθωτὸς ἐργάτης, ὑπηρέτης καὶ ἐν τῷ θηλ. τ. ὑπηρέτρια, θεράπαινα : Θέογν.302 **λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροις,** αὐτ.486 **κακὸν λάτριν εφημέριον,** Σοφ.Τρ.70, Εὐρ.Ἱκ.639 **Καπανέως γὰρ ἦ λάτρις,** αὐτ. Ἴων 4 **Ἑρμῆν . . δαιμονων λάτριν·** ἐπὶ τῶν δούλων : αὐτ.ΙΑ 868 **παλαιὸν δωμάτων ἐμῶν λάτριν·** ὁμ.θηλ.: αὐτ.Ἑκ.609 **ἀρχαία λάτρις,** αὐτ.Ἡρ.823 **τὴν θεῶν λάτριν·** || ὁμ. ἐπὶ τῶν θεῶν, ἡ θεράπαινα:αὐτ.Τρῳ.450 **τὴν Ἀπόλλωνος λάτριν·** κ. ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας (ἐν τῷ πληθ. λάτρεις) : Ἀθήν. 6,267C **ἔτι δ' ἐπάμονες καὶ λάτρεις·** || μτφ. ἐπὶ τοῦ ἀτράκτου : Ἀρχί.π.ΑΠ 6,39 **μίτου πολυδινέα λάτριν,** Βιάν.ΑΠ 9,272 **Φοίβου λάτριν** (ἐπὶ τοῦ κόρακος)· **2)** νεώτ. λάτρης βλ.λ.

λάτρον (τὸ) μισθὸς ἐργασίας, πληρωμή· Σουΐδ. «λάτρον ὁ μισθός», ΕΜ 557,35 : Αἰσχ.Ἱκ.1011 **οἰκεῖν λάτρων ἄτερθε** (ἄνευ πληρωμῆς).

λατρόνι (τὸ) δημ. τὸ ἀρχ. νίτρον, ἀνθρακικὴ σόδα : Κορ.Ἄτ.4Α ἐν λ.

λατρώδης-ους-ες ὁ δουλικός· Μ Φιλῆς 1,450 «τὸ ἐναντίον τοῦ τυραννικοῦ, τὸ λατρεῦον» : Βέττ.Βάλ.5,26, Ἡφαιστ.Ἀστρ.1,1, λατρῶδες γένος.

λατσίνα (ἡ) δημ. λώρανθος βλ.λ. ὁ εὐρωπαϊκός.
λάττα Ἡσ. «μυῖα».
λατ(τ)αία Ἡσ. «παραξιφίς, καὶ ἡ περὶ ζώνην μάχαιρα».
λατύπη (ἡ) μτγν. κ.νεώτ. ἀπότριμμα τῶν λίθων κτ. τὴν πελέκησιν : Στράβ.17,1,34 **ἐκ γὰρ τῆς λατύπης σωροί τινες πρὸ τῶν πυραμίδων κεῖνται** 2) γύψος, ἄσβεστος : Πλούτ.Ἠθ.954Α, Πολυδ.9,104, Παῦλ.Αἰγ.4,14,Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.260.Ἐπιγρ. **τὴν λατύπην τὴν ἐγκεχωμένην ἐκ τοῦ στρογγύλο πύργο** ‖ νεώτ.τὸ ἀπομένον σύντριμμα ἐκ τῆς ἐξορύξεως ἢ λαξεύσεως τῶν λίθων 3) αἰχμηρὸν ἢ γωνιῶδες τμῆμα πετρώματος, σχηματιζόμενον ἐξ ἀποσαθρώσεως διαφόρων πετρωμάτων.
λατυπικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς λατύπην : Ἡσ. ἐν λ. εὐσμίλωτα **λατυπικὴ σμίλη**, Πορφ Ἱστ. Φιλοσ.11 **ἡ λατυπικὴ τέχνη**.
λατυπογενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐκ λατυπῶν προερχόμενος, συνήθ. κτ οὐδ. πληθ. **λατυπογενῆ πετρώματα** τὰ ἀποτελούμενα ἐκ διαφόρων γωνιωδῶν καὶ αἰχμηρῶν θραυσμάτων ἄλλων πετρωμάτων συγκεκολλημένων διά τινος συνδετικῆς ὕλης.
λατυποπαγής-οῦς-ές νεώτ. ἐπὶ πετρωμάτων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ συμπαγῶν λατυπῶν βλ.λ.3) : **λατυποπαγῆ πετρώματα**.
λᾶτύπος (ὁ) (λᾶς-τύπτω) ὁ κόπτων λίθους, λιθοτόμος, λιθοξόος· πρβλ. λαοτύπος : Ἱππ.Ἀγμ.3), Σοφ.ἀπ.530, Γαλ.Θρασ.43, Ἐπιγρ.
λᾶτυπῶ-έω οἰκοδομῶ διὰ λίθων : Λυκόφρ.523.
λατύσσω παταγῶ, κτυπῶ, πτερύσσομαι ἐν τῷ μέσ. τ. : Ὀππ.Κυν.2,430 **πέρδικες . . λατυσσόμενοι πτερύγεσσι**· κ. παθ. : αὐτ.Ἀλ.1,628 **θάλασσα λατυσσομένη πτερύγεσσιν**.
λαύδανον (τὸ) νεώτ. φαρμακευτ. ὀπιοῦχον φάρμακον παρεχόμενον εἰς περιπτώσεις πρώτων βοηθειῶν κ. κυρ. ἐν χρ. ὡς κατευναστικὸν τῶν κοιλιακῶν πόνων καὶ τῆς διαρροίας.
λαυκανίη (ἡ) ὁ λαιμός, φάρυγξ : Ἰλ.Χ 325 **φαίνετο δ' ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν', ἔχουσι λαυκανίην**, (πρβλ.Ω 642· δ.γρ. λευκανίη ἥτις ἐπικρατεῖ π. μτγν. ἐπ. ὡς : Ὀρφ.Λιθ.554 (πληθ.).
λαυκελαρχῶ-έω Ἐπιγρ. Νεαπ. μ. ἐν μτχ. ἀορ. α' ἀσκῶ ἱερατικὸν ἀξίωμα.
λαύκη Ἡσ. «φοβερά» πρβλ. λυκεῖον.
λαυκί (τὸ) δ. τ. τοῦ δαυκί, ὁ δαῦκος, τὸ καρῶτο Κορ.Ἄτ.4Α,284.
λαυκῖνος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. ἐν Μεσολογγίῳ ὀνομασία τοῦ ἰχθύος κέφαλος ὁ μεγαλοκέφαλος.
λαύξει Ἡσ. «κρατεῖ, δαίνυται, εὐφραίνει».
λαυξία Ἡσ. «δορήσ . . Κρῆτες».
λαῦξις Ἡσ. «λῆξις» βλ.λ.(I).
λαύρα (ἡ), ἐπ. κ. ἰων. **λαύρη** κ. νεώτ. διάδρομος, ῥύμη, στενωπός : Ὀδ.Χ 128 **ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην**, αὐτ.137 **καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης**, Πίνδ Π 8,86 **κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι**, Ἡρ.Ι, 180 **παρὰ τὸν ποταμὸν πυλίδες ἐπῆσαν, ὅσαι περ αἱ λαῦραι**, Ἑρμησιάν.7,65, Πάπ.· ‖ ἐν Σάμῳ στενή τις ῥύμη ἢ ἀγορά, ὅπου αἱ γυναῖκες ἐπώλουν παντοῖα γλυκίσματα : Κλέαρχ.π.Ἀθήν.12,540F **τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαύραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει** ‖ ὁμ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ᾗ ἐπωλοῦντο πάντα τὰ πρὸς τροφήν : Ἀθήν.12,541Α **οἶδα παρὰ τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαύραν τινὰ καλουμένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων** 2) λεωφόρος : Θεόκρ.Ἐπιγρ.4,1 **τήναν τὰν λαύραν τᾷ θ' αἱ δρύες** ‖ ἀτραπός : Πλούτ.Κράσσ.4 **λαύραν ἄγουσαν εἴσω** 3) ἄμφοδον βλ.λ.2) : Πάπ.· 4) ὀχετὸς πρὸς καθαρισμόν, ἀπόπατος : Ἱππῶν. ἐν Πάπ.,Ἀριστφ.Εἰρ.99 **τοὺς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας**, Ἰώσ.ΑΙ 15,9,6 5) κ. νεώτ. εἶδος ἰδιορρύθμου μοναστηρίου, ἐν ᾧ ἕκαστος μοναχὸς ἔζη χωριστὰ ἐν ἰδίῳ κελλίῳ ‖ συνεκδ. πολλὰ ὁμοῦ κελλία : **μεγάλη λαύρα**· ‖ γεν. μοναστήριον· 6) ἐσφ.γρ. τοῦ λάβρα βλ.λ. : Σολωμ.Λάμπρ 17,23,2 **στῆς κάφας τὴν λαύρα**, Καρκδ.Ζητ.110 **καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη λαύρα μ' ἕνα ξεφύσημα**, Παλαμ.Παράκ.20,9 **μὲ τὴ λαύρα, τοῦ γιαπιοῦ τὰ σκαλιὰ κατεβαίνω**, Γρυπ.Σκ.Τερρ.15,8 **μ' ὅλην τοῦ ἥλιου τῆς Κιμὶ τὴ φλόγα καὶ τὴ λαύρα**.
λαυρᾶτον (τὸ) νεώτ. κ. **λαυρεᾶτον** τίτλος νομίσματος ἐφ' οὗ παριστάνετο δαφνοστεφὴς προτομὴ στρατηγοῦ ἢ αὐτοκράτορος· (τὰ λαυρᾶτα τὴν ἀρχὴν ἔχουν ἀπὸ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἐπεκράτησαν δὲ μεταγενεστέρως εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς μοναρχίας).
λαύρ(ε)ιον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τόπος ἐν Ἀττικῇ ὅπου ἦσαν τὰ περίφημα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀργύρεια μέταλλα : Ἡρ.7,144 **χρημάτων . . ἐκ τῶν μετάλλων . . τῶν ἀπὸ Λαυρείου**, Θουκ.2,55 **παρῆλθον ἐς τὴν Πάραλον γῆν καλουμένην μέχρι Λαυρείου**, ΕΜ 533,34· 2) δημ. μτφ. λίαν ἐπικερδής, πλουτοφόρος ἐπιχείρησις.
λαυρεντία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **κωδωνανθοειδῶν** περιλαμβάνον πόας ἰθαγενεῖς τῆς Ἑλλάδος, κυρ. Κρήτης κ. Κερκύρας.
λαυρεώτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. κ. **λαυριώτης** ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Λαυρίου.
λαυρεωτικός-ή-όν κ. **λαυρ(ε)ιωτικός** κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Λαυρείου : Ἀριστφ.Ὄρν.1106 **γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί**, Πλούτ. Νικ.4 **ἐκέκτητο γὰρ ἐν τῇ Λαυρεωτικῇ πολλά**· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ Λαύρ(ε)ιον ἢ τοὺς Λαυρεώτας : **πρόσοδος λαυρεωτική** ἡ ἐκ τῶν ἀργυρωρυχείων τοῦ Λαυρ(ε)ίου πρόσοδος τῶν ἀρχαίων· 3) Λαυρεωτική ὡς οὐσ. ἡ χώρα ὅπου τὸ Λαύρειον, ἡ περὶ τὸ Λαύρειον.
λαυρίζω δημ., ὀρθ. γρ **λαβρίζω** καίω, ἔχω πολὺν πυρετόν· ‖ μτφ. αἰσθάνομαι ἔρωτα.
λαυρίον (τὸ) νεώτ. δοχεῖον πρὸς συλλογὴν τοῦ ἐλαίου τοῦ ἐκ τοῦ πιεστηρίου ἐκρέοντος.
λαυριανίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. βασικὸν χλωριοῦχον ἅλας τοῦ μολύβδου, ἀπαντῶν εἰς κοιλότητας μολυβδούχων σκωριῶν.
λαυρίτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐν λαύρᾳ κατοικῶν μοναχός, ἀναχωρητής, ἐρημίτης.
λαυριώτης (ὁ) νεώτ. κ. **λαυρεώτης** ὁ κάτοικος τοῦ Λαυρ(ε)ίου· 2) μοναχὸς ἀνήκων εἰς μονὴν καλουμένην λαύρον καὶ ἰδ. εἰς τὴν μονὴν τῆς Μεγίστης ἐν Ἁγίῳ Ὄρει.
λαῦρον Ἡσ. «τὴν δάφνην ἢ μέταλλον ἀργύρου παρ' Ἀθηναίοις».
λαῦρος-η-ο ἐσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ λάβρος βλ.λ. : Σκίπ.Λιμ.Σταθμ.103,10 **βαλαντωμένη ὅλη ἐμοιαζε ἀπ' τὸν ἔρωτα κι' ἀπὸ τὸν λαῦρο πόθο** ‖ τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὀνομ. τοῦ φυτοῦ ἐλαιόπρινος ὁ ὀξύφυλλος, ὑπό τινων Ἑλλήνων βοταν. ἡ δάφνη.
λαυροστάται (οἱ) (λαύρα-στῆναι) οἱ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ ἱστάμενοι, συνήθ. οἱ χειρότεροι· Φώτ. Λέξ. «μέσοι τοῦ χοροῦ· οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσι, φαυλότεροι δὲ οὗτοι» : Κρατῖν.422.
λαῦσαι Ἡσ. «περιππεῦσαι τοῖς δεσπόταις».
λαυστήρ Ἡσ. «μοχθηρός, ὅμοιον δὲ τῇ δυνάμει τὸ ὄνομα, ἢ οἴκου λαύρα».
λαύστρανον Ἡσ. «τινὲς λύκον, τινὲς φρέατος ἅρπαγα».
λαυφθάζει Ἡσ. «σπεύδει».
λαυφθάσσει Ἡσ. «λάθρως ἐσθίει».
λαυχάνη Ἡσ. «γλῶσσα».
λαφαζάνης (ὁ) (ἐκ τοῦ περσ. λαφαζάν) ὁ φλύαρος, μικρολόγος.
λαφάζω συχνὰ ἀσθμαίνω, συχναναπνιάζω : Κορ. Ἄτ.4Α,284.
λαφάκι (τὸ) μον. κ. δημ. μικρὰ ἔλαφος : Ἐρωτόκρ.2,150 **φηλὸ βουνὶ καὶ στὴν κορφὴ λαφάκι**.

λάφατον γλωσσ. «λάπαθον».
λαφθία. Ἡσ. «ἀσπίς, ὅπλον».
λάφι (τό) μσν. κ. δημ. κ. **ἀλάφι** ἡ ἔλαφος : Ἐρωτόκρ.Ι,1208 **τούτην τὴν γληγορότητα καὶ πλιὰ τὸ λάφιν ἔχει**, Κρυστ.Ἀγροτ.Νεραϊδόπ.6 φύλαγε μιὰ νύχτα **μὲ φεγγάρι, νὰ ῥθοῦν τὰ λάφια** στὸ νερὸ **νὰ λαφοκυνηγήσῃ**.
λαφιάζω δημ. ἀλαφιάζω βλ.λ. : Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν. 24,Ι **ἐλαφιάσθη τῆς Ἀγγλίας τὸ θηρίο**, Ἐφταλ. Ὀδ.Ζ 138 **καὶ λαφιασμένες στοῦ γιαλοῦ σκορπιένται τὶς ἀκροῦλες**.
λαφῖνα (ἡ) δημ. κ. ἀλαφῖνα βλ.λ.· ‖ μτφ. εὔσωμος γυνή, ὑψηλή, λεπτή, εὐκίνητος.
λάφνη Ἡσ. «δάφνη. Περγαῖοι».
λαφογεννῶ-άω δημ. ἀμτβ. τίκτω συγχρόνως ἐλάφῳ καὶ ἐκ τούτου πάλιν μετὰ ἑπτὰ ἔτη, ἐπὶ γυναικῶν βραδυνουσῶν νὰ συλλάβωσιν.
λαφοκέρατο (τό) δημ. ἐλαφόκερας.
λαφόκλαδο (τό) δημ. ὀνομ. τοῦ φυτοῦ βούπλευρον τὸ θαμνῶδες.
λαφοκυνηγῶ-άω δημ. κυνηγῶ ἐλάφους : Κρυστ. Ἀγροτ.Νεραϊδόπ.6 **νὰ ῥθοῦν τὰ λάφια . . νὰ λαφοκυνηγήσῃ**.
λαφός Ἡσ. «ὁ ἀριστερᾷ χειρὶ χρώμενος».
λάφρια (τὰ) ἡ λαφρίεια Ἐπιγρ. ἑορτή τις ἐν Δελφοῖς καὶ Ὑαμπόλει.
λαφρία (ἡ) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Παυσ.4,31,7 **Καλυδωνίοις ἡ Ἄρτεμις, ταύτην γὰρ θεῶν μάλιστα ἔσεβον, ἐπίκλησιν εἶχε Λαφρία**, πρβλ. Στράβ.10,2,21, Ἀντωνίν.Λίβ.40,2· κ. τῆς Ἀθηνᾶς : Λυκόφρ.356.
λαφριάδαι Ἡσ. «φατρία ἐν Δελφοῖς».
λαφριαῖος (ὁ) μὴν Αἰτωλῶν : Ἐπιγρ.
λάφριος (ὁ) μτγν. ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ : Λυκόφρ.835· **2)** μὴν ἐν Φωκίδι καὶ Γυθείῳ : Ἐπιγρ.
λαφροκουνῶ δημ. ἐλαφρῶς κινῶ τι : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 42,15 **λαφροκουνᾷς τὸ χέρι, σὰν τοῦ ὀνείρου νὰ διώχνῃς ἀπὸ σὲ τὴν παραζάλη**.
λαφρόπετρα (ἡ) ἐλαφρὸς καὶ σπογγοειδὴς ἡ διάτρητος λίθος, ἐλαφρόπετρα, κισσάρι : Κορ. Ἄτ.4Α,285.
λάφρος (τό) ἰδιωμ. ἐλαφρότης, ἀλαφράδα· **2)** μτφ. ἀνακούφισις.
λαφρός-ή-ό δημ. ἀντὶ ἐλαφρὸς βλ.λ.
λαφροσειῶ δημ. ἐλαφρῶς σείω : Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 69,29 **ποὺ τῆς ζωῆς τὴ λαφροσειοῦν τὰ κύματα σὰν τοῦ πουλιοῦ οἱ φτεροῦγες μιὰν ἀράχνη**.
λαφρόστοιχος-η-ο μτφ. ὁ ἐλαφρῶς στοιχῶν, ἤγουν ὁ χωρὶς σκέψιν ἄλλοτε ἄλλους ἀκολουθῶν καὶ ἄλλοτε ἄλλα φρονῶν : Κορ.Ἄτ.4Α,285.
λαφροχα(ϊ)δεύω δημ. ἐλαφρῶς θωπεύω, χαϊδεύω : Ἐφταλ.Ὀδ.Δ 610 **καὶ τόνε λαφροχάδεψε κι ὠνόμασέ τον κι εἶπε**.
λαφροχάραχτος-η-ο δημ. ὁ ἐλαφρῶς χαράσσων, ὁ ἐλαφρὰ ἴχνη ἀφήνων : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 36,22 **ἀχνάρια λαφροχάραχτα στὴν ὄψη σου περνοῦνε**.
λάφυγμα-ατος (τό) (λαφύσσω) ὁρμητικὴ προσβολή : Ἐπιγρ. **λαφύγματα νούσων**.
λαφυγμός (ὁ) (λαφύσσω) τὸ τρώγειν ἀπλήστως, καταβροχθίζειν, λαιμαργία : Εὐπ.148, Ἀριστφ.Νεφ. 52 **καταγλωττισμάτων, δαπάνης, λαφυγμοῦ**· κ. κτ. προσωποπ. : Λεωνίδ.ΑΠ 6,305.
λαφύειν Ἡσ. «τὸ εἰς αὐτὸν ἀσχημονεῖν».
λαφύκτης (ὁ) ὁ γαστρίμαργος, ἀπλήστως καταπίνων, λαίμαργος ἄνθρωπος : Ἀριστλ.ΗΕὐδ.1232a, 16, Ἀθήν.11,485Α **οὓς λαφύκτας καλοῦμεν**.
λαφυκτικός-ή-όν μσν. ἁρπακτικός, πρόθυμος εἰς λαφυραγωγίαν : Παχυμ.Γ 2,309 (ἔκδ. Βόνν.).
λάφυξις-εως (ἡ) λαφυγμὸς βλ.λ. : Ἀθήν.8,362F τὰ διασπαζόμενα κατὰ τὴν λάφυξιν λάφυρα.

λάφυρα (τὰ), π.Ἀργ. φάλυρα (Ἐπιγρ.) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐν πολέμῳ ἁρπαζομένη ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ζῶντος λεία, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν σκύλων, πλιάτσικα : Αἰσχ.Ἑπτ.278 **στέφειν λάφυρα.. ἁγνοῖς δόμοις**, Σοφ.Αἴ.93 **στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν**, Εὐρ.Ἡρ.417 **ἔλαβε βορβάρου κόρας λάφυρα**, πρβλ. Ξεν.Ἑλλ.5,1,24, Αἰν.Τακτ.16,8, ΠΔ Ἰουδ.15,7 **ἐκράτησαν πολλῶν λαφύρων**, Ἐπιγρ.· ‖ ὁμ. καθ' ἑν. **λάφυρον** : Ἑλλάν.143J,Πολύβ.2,62, 12 **τὸ πᾶν λάφυρον ἐποίησαν . . τάλαντα τριακόσια**, Παπαδ.Χρ.Μηλ.111 **ἐκράτει . . εἰς τὴν χεῖρά του λεῖαν τινά, ἄγραν, λάφυρον, πλιάτσικο**, Ζερβ.μτφρ.Ἰλ.Α 183-4 **γιὰ ἐμὲ λάφυρον ἄλλο νὰ ἑτοιμάστε, νὰ μὴν εἶμαι χωρὶς λάφυρο ἐγὼ μόνος**· ‖ **ἐπικηρύττειν τὸ λάφυρον κατά τινων** ἐπιτρέπειν τὴν λεηλασίαν λαοῦ τινος : Πολύβ.4,26,7 **πάντες ἐπεκύρωσαν καὶ τὸ λάφυρον ἐπεκήρυξαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν**.
λαφυραγώγημα-ατος (τό) μσν. λεία, λάφυρα ἀποκομισθέντα : Νικ.Χων.469,3 (ἔκδ.Βόνν.).
λαφυραγωγητικός-ή-όν γλῶσσ. τοῦ ἀγελείη : Σχόλ.Lips.Ἰλ.4,128 (Bekker).
λαφυραγωγία (ἡ) κ. νεώτ. ἁρπαγὴ λαφύρων : Ἡφαιστ.Ἀστρ.3,7, Πρόκλ.π.Ἀλκ.214C, Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.1434.
λαφυραγωγός-όν κ. νεώτ. ὁ ἁρπάζων, ἀποκομίζων λάφυρα, ὁ λεηλατῶν, διαρπάζων : Σχόλ. Ἰλ.Δ 128, αὐτ.Ι 460· πιθ.γρ. ἀντὶ φυγαγωγὸς εἰς Πολύαιν.8,16,6.
λᾰφῠρᾰγωγῶ-έω κ. νεώτ. ἀπάγω, ἀποκομίζω ὡς λεῖαν, ἁρπάζω ὡς λάφυρα : Στράβ.6,3,1 **τὰ δ' ἐλαφυραγώγησαν Ῥωμαῖοι κρατήσαντες βιαίως**, Ἰώσ.ΑΙ 13,14,3· ‖ ὁμ. κ. μέσ. : Πλούτ. Γάλβ 5 **καὶ τὰ μὲν Γαλατῶν, ὅταν ὑποχείριοι γένωνται, λαφυραγωγήσεσθαι**· ‖ κ. μτφ. : αὐτ. Ἠθ.5F **πόλεμος οὐ λαφυραγωγεῖ ἀρετήν**· κ. παθ. : Σχόλ.Εὐρ.Μήδ.256· ‖ κ. νεώτ. λεηλατῶ, διαρπάζω, ληστεύω : Ἀπολλδ.2,7,7 **λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν**· κ. ἀπολ. : Φίλ.Μηχ.1,152.
λᾰφῡρεύω μτγν. λεηλατῶ: ΠΔ Ἰουδ.15,11 **καὶ ἐλαφύρευσεν πᾶς ὁ λαὸς . . ἐφ' ἡμέρας τριάκοντα**.
λαφυρολογῶ-έω μσν. κ. σχόλ. συλλέγω λάφυρα, πλιατσικολογάω : Θεοφάν.Χρονογρ.471,9 (ἔκδ.Β.), Ἀκύλ.ἐν ΠΔ Ἡσ.59,15.
λάφυρον (τό) ἑν. τοῦ λάφυρα βλ.λ.
λαφυροπωλεῖον (τό) μτγν. τὸ λαφυροπώλιον βλ.λ.2) : Πολύβ.4,6,3.
λαφυροπώλης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀγοράζων τὴν λεῖαν ὁλικῶς, εἶτα δὲ πωλῶν πάλιν αὐτὴν λιανικῶς, μεταπωλητὴς λαφύρων : Ξεν.Ἀν.7,7,56 **καὶ λαφυροπώλας καταστήσαντες ἐπώλουν**, Διον.Κωμ.3,16 (πιθ.δ.γρ.)· ‖ ἐν τῷ πληθ. **λαφυροπῶλαι** ἐν Σπάρτῃ, οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ βασιλέως ἀξιωματικοί, οἱ φροντίζοντες περὶ τῶν λαφύρων : Ξεν.Λακ.13,11, αὐτ.Ἑλλ.4,1,26 **ἵνα δὴ πολλὰ ἀπαγάγοι τὰ αἰχμάλωτα τοῖς λαφυραπώλαις**.
λαφυροπωλία (ἡ) γλωσσ. ἡ πώλησις λαφύρων.
λᾰφῡροπώλιον (τό) μτγν. πώλησις λαφύρων : Ἐπιγρ.· **2)** κ. λαφυροπωλεῖον τόπος, μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ λάφυρα : Διον.Ἀλ.Ῥωμ.9,56, Στράβ.14,3,2 **αὐτοὶ πειρατεύοντες ἢ τοῖς πειραταῖς λαφυροπώλια καὶ ναύσταθμα παρέχοντες**.
λᾰφῡροπωλῶ-έω πωλῶ λάφυρα, ἀπολ. : Ξεν. Ἀν.6,6,38 **καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ἡμέρας ἑπτὰ λαφυροπωλοῦντες**· κ. μτ. αἰτ. : Πολύβ 5,24,10 **καὶ λαφυροπωλήσας πᾶσαν τὴν λείαν**, Διόδ.Σ 17,14 **λ. αἰχμαλώτους** (πωλῶ τοὺς αἰχμαλώτους ὡς λεῖον).
λᾰφύσσω, ἀττ. λαφύττω, μέλλ. λαφύξω, ἀόρ. **ἐλάφυξα**, ἀπαρφ. μέσ. ἀόρ.α' λαφύξασθαι, ἀπλήστως καταβιβρώσκω, καταπίνω, καταβροχθίζω ἐπὶ λέοντος : Ἰλ.Λ 176 **αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει**· ἐπὶ κυνῶν : Λουκ.Ὄν 27 **ἑώρων τοὺς**

κύνας . . **λαφύσσοντας πολλά**· ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, ἀετῶν κτλ. : Κοϊντ.10,316· ‖ μέσ. ἐπὶ ἀνθρ., ἐσθίω ἀπλήστως, τρώγω λαιμάργως, καταβροχθίζω : Εὐπ.148 **λαφύσσεται λαφυγμόν**· πρβλ. Λυκόφρ.321· **2)** ἐπὶ ἄρκτων, σπαράσσω : Αἰλ. Ζ14,45 **λ- ὄνυξι τὴν γαστέρα**· ‖ μτφ. ἐπὶ τοῦ πυρός, καταναλίσκω, ἀφανίζω, κατακαίω : Παῦλ. Σιλ.ἐν ΑΠ 5,238· **3)** ἐπὶ νόσου, φθείρω, μαραίνω : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,3 (ποι. λ. ἐν χρ. π. μτγν.πεζ. ὡς : Φίλ.1,550).

λαφύστιος-α-ον (λαφύσσω) κ. μσν. ὁ λαίμαργος, ἀδηφάγος : Λυκόφρ.215, ΑΠλ.1,15· **2)** παθ. ὁ καταφαγωθείς, κατασπαροχθείς : Λυκόφρ.791· **3)** τίτλος τοῦ Διὸς π. τοῖς Μινύοις : Ἡρ.7,197 **τὰ περὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Λαφυστίου Διός**· ὁμ. τοῦ Διονύσου ἐν Βοιωτίᾳ : ΕΜ 557,51· κ. τῶν ὀπαδῶν τοῦ Διονύσου : Λυκόφρ.1237 **γυναῖκες λαφύστιαι**.

λάφωνοι Ἡσ. «λίαν ἄφωνοι».

λᾰχαίνω (1) (λαχάν-yω, πρβλ. λάχανον) ὀρύσσω, σκάπτω : Μόσχ.4,96 **μεγάλην ἐλάχαινε . . τάφρον**, Καλλ.ἀπ.305 **λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου** (ὀρύσσειν, ἀνοίγειν μεταλλεῖα σιδήρου), Ἀπολλ.Ρ3,222 **κρῆναι ἃς ἐλάχηνεν**, Ὀρφ.ἀπ.280 **σκαπανῇ λ- αἶαν** (πιθ.), Εὐστ.Πον.255,64 **λαχαίνων φυτά**.

λαχαίνω (2), ἀόρ. **ἔλαχα**, δημ. τ. τοῦ λαγχάνω, συναντῶ, ἀπαντῶ, τυχαίνω : **τὸν ἔλαχα στὸ δρόμο καὶ τοῦ τά 'φαλα**· **2)** συνήθ. τριτοπρ., ἰδ. μτ. δοτ. προσωπ.ἀντων.; ἐκ τύχης περιέρχομαι εἴς τινα: Ἐρωτόκρ.1,109 **ἐπήγαινε ξετρέχοντας κυνήγι νά τοῦ λάχῃ**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 52,9 **κι οἱ πρῶτοι δυὸ ποὺ τύχαινε στὰ χέρια της νὰ λάχουν,-μοῦ 'λαχε στὸ λόττο ἕνα ρολόϊ**· ‖ ὁμ.συμβαίνω κατὰ τύχην, κατὰ σύμπτωσιν : Ἀρτ.Βατοπ.Πρόλ.3 **μὰ συνέργια σατανᾶ μοῦ 'λαχε νά κάνω ἄθελά μου κάτι**· ‖ παροιμ. **μεῖς οἱ Βλάχοι, ὅπως λάχῃ** (ἐπὶ τῶν ὀλιγαρκῶν οἵτινες δὲν ἐπιδιώκουν ἐξαιρετικόν τι).

λαχαναγορά (ἡ) νεώτ. τὸ μέρος, ὁ τόπος ἔνθα πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται λαχανικὰ καὶ ὀπῶραι, ἁ. λαχανοπάζαρο.

λαχανάλμη (ἡ) νεώτ. ἔδεσμα ἐκ λαχάνων εἰς μικρὰ τεμάχια κοπτομένων καὶ δι' ἅλατος ταριχευομένων, λαχοναρμιά.

λᾰχᾰνάριον (τὸ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ λάχανον.

λᾰχᾰνᾶς-ᾶ (ὁ) μτγν., δημ. κ. **-ᾶς** ὁ πωλῶν λάχανα, ὁ λαχανοπώλης· **2)** δημ. λωποδύτης.

λαχανεία (ἡ) μτγν. κ. σχόλ. ἡ καλλιέργεια τῶν λαχάνων : ΠΔ Δευτ.11,10 **ὡσεὶ κῆπον λαχανείας** (κῆπος λαχάνων), Πτολ.Τετράβ.81, Σχόλ.Ὀδ 7,127 (πληθ.) **2)** λαχανισμὸς βλ.λ. : Ἰώσ.ΠΙ 4,9,8.

λᾰχάνευμα-ατος (τὸ) λαχανεία βλ.λ.ΙΙ : Πρόκλ. Τετράβ.118 (πληθ.).

λαχανεύς-έως (ὁ) λαχανοπώλης βλ.λ. : Πρόκλ. Ἡσίοδ.5C.

λαχανευτής (ὁ) πάπ. λοχανεὺς βλ.λ.

λᾰχᾰνεύω φυτεύω λάχανα : Πάπ.· ‖ παθ. ἐπὶ πεδίου, χρησιμεύω πρὸς φύτευσιν λαχάνων ἢ παράγω λάχονα : Στράβ.5,4,3 **ἔνια τῶν πεδίων σπείρεσθαι δι' ἔτους δὶς .. τινὰ δὲ καὶ λαχανεύεσθαι τῷ τετάρτῳ σπόρῳ**· ‖ τὰ **λαχανευόμενα** τὰ λάχονα : Σωρ.1,87· **2)** ὁμ. παθ. τρώγομαι ὡς λάχανον : Διοσκ.2,145 **λαχανεύεται δὲ ἑφθόν**· **3)** μέσ. συλλέγω λάχανο : Λουκ.Λεξιφ.2 **καὶ τῶν σκανδίκων καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος**.

λᾰχᾰνηλόγος (ὁ) ὁ συλλέγων, θερίζων λοχανικά : Λεωνίδ.Ταρ.ἐν ΑΠ 9,318.

λᾰχᾰνηρός-ά-όν ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λοχάνων: Θεόφρ.ΦΙ 7,1,1· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. τὰ **λαχανηρά** ὡς οὐσ. τὰ λάχανα : αὐτ.1,11,3, αὐτ.ΦΑἰτ.6,9,3.

λᾰχᾰνηφόρος-ον ὁ φέρων, μεταφέρων λαχανικά : Μαν.4,258 **λαχανηφόροι ἄνδρες**.

λᾰχᾰνιά (ἡ) πάπ. κ. Ἡσ. ἐν λ. πρασιαῖ, κῆπος λαχανικῶν.

λαχανιάζω δημ., ἀόρ. (ἐ)λαχάνιασα, μτχ. παθ. παρακ. **λαχανιασμένος**, πνευστιῶ, ἀσθμαίνω, ἰδ. κατόπιν μεγάλης πορείας, τρεξίματος, ἀναβάσεως εἰς ὕψωμα ἢ κλίμακα : **ὅσο ν' ἀνεβῶ στὴν Ἀκρόπολη (ἐ)λαχάνιασα**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 13,28 **λαχανιασμέν' εἶναι τῆς γῆς ἡ ἀνάσα**.

λαχάνιασμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαχανιάζω, ταχεῖα ἀναπνοή, πνευστίασις : Σολωμ. μτφρ.Καλοκαίρι (Μεταστασίου) 10,4 **καὶ βγάνει λαχανιάσματα συχνά**.

λαχανίδα (ἡ) δημ. φυτόν, ποικιλία τοῦ εἴδους κράμβη ἡ λαχανώδης.

λᾰχᾰνίδιον (τὸ) Ἡσ. ὑποκορ. τοῦ λάχανον· Ἡσ ἐν λ. κιχόριο.

λαχανίζω ἐπὶ ἵππων, τρώγω χόρτα, χλόην : Ἱππιατρ.130· **2)** μέσ. συλλέγω λάχανα : ΕΜ 558,14· **3)** διατελῶ ἐν ἀτονίᾳ, ἀτονῶ : Σουητ.Βί.Αὐγ.87· **4)** παθ. γίνομαι πράσινος, λαμβάνω χρῶμα λαχάνου : Γαλ.17(1),343.

λαχανικός-ή-όν Ἐπιγρ. λαχανηρὸς βλ.λ.· **2)** πάπ. κ. νεώτ. **λαχανικὸν** (ἐνν.τέλος) (τὸ) ὁ ἐπὶ τῶν λαχανοπωλῶν φόρος (ἀμφ.)· ‖ νεώτ. (συνήθ. κτ. πληθ.) χορταρικὸν ἰδίως ἐκ τῶν κηπευτῶν, ζαρζαβάτι.

λαχάνιον (τό) ὑποκορ. τοῦ λάχανον βλ.λ. : Διογ. Λ 2,139, Πάπ.

λαχάνιος-α-ον ὁ λαχανηρός βλ.λ. : Ἰουλ.Καίσ. 329D **γῆ λαχανία** (κατάλληλος πρὸς καλλιέργειαν λαχάνων)· ‖ Πάπ. **τὸ τέλος τῆς λαχανίας** (ἐνν. γῆς, πιθ. **-ιᾶς**) ὁ φόρος ἐπὶ τῶν λαχανοκήπων

λᾰχᾰνισμός (ὁ) τὸ κόπτειν ἢ συλλέγειν λάχανα : Θουκ.3,111 **ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες**· ‖ ἐπὶ τῶν ἵππων, τὸ τρώγειν χόρτα : Ἱππιατρ.129.

λᾰχᾰνίτης (ὁ) ὁ κηπουρὸς λαχάνων Πολυδ.7, 196 (κοιν. λαχανήτης).

λαχανόβλαστοι (οἱ) δημ παραλλαγὴ τοῦ φυτοῦ κράμβη ἡ λαχανώδης, τὰ παραπούλια : Κορ. Ἀτ.4Α,285.

λαχανόγουλο (τὸ) δημ τὸ φυτὸν κράμβη ἡ λαχανώδης, ἡ γογγυλοκράμβη.

λᾰχᾰνοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ ὁ ὅμοιος πρὸς λάχανον, ὁ ἔχων χρῶμα λαχάνου : Τζέτζ.Σχόλ.Νίκ. Ἀλεξ.570.

λαχανόζουμο (τὸ) δημ. κ. **λαχανοζοῦμι** ὁ ἐκ τοῦ βρασμοῦ τῶν κηπευτικῶν λαχανικῶν προερχόμενος ζωμός· **2)** ἅλμη λαχάνων, κραμβῶν.

λαχανοθήκη (ἡ) παροψὶς ἢ χύτρα πρὸς διατήρησιν ἢ προσκόμισιν λαχάνων : Ἐπιστ.Ἀλεξ Μεγ. π. Ἀθήν.11,784Β **λαχανοθήκη ἀργυρᾶ μία**.

λαχανόκηπος (ὁ) νεώτ. κῆπος, ὅπου καλλιεργοῦνται ἀποκλειστικῶς λαχανικά.

λαχανοκομία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ ἐπικερδὴς καλλιέργεια τῶν κηπευτικῶν λαχάνων, τὸ ἔργον τοῦ λαχανοκόμου· **2)** κλάδος τῆς βοτανικῆς ἀσχολούμενος μὲ τὴν καλλιέργειαν φυτῶν λαχανευομένων.

λαχανοκόμος (ὁ) νεώτ. ὁ δι' ἐπιστημονικῆς μεθόδου καλλιεργῶν τὰ λάχανα.

λαχανοκοπικός-ή-όν πάπ. ὁ κατάλληλος διὰ κοπὴν λαχάνων : **λαχανοκοπικοὶ λίθοι**.

λάχᾰνον (τὸ) κ. νεώτ., δημ. **λάχανο** συνήθ ἐν τῷ πληθ. τὰ εἰς ἐσκαμμένην γῆν καλλιεργούμενα λαχανικά, τοῦ κήπου λάχανα, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄγρια, λάχανα ἐδώδιμα : Κρατῖν.313, Πλάτ.Πολ.372C **καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα . . ἑψήσονται**, Θεόφρ. Φί 1,3,1 **λάχανα καλοῦμεν τὰ πρὸς τὴν χρείαν**, παροιμ. **κάλλιο λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαρη μὲ γκρίνια**, φρ. ἐγώ **δὲν τρώω λάχανα** (δὲν εἶμαι κουτός, δὲν γελιέμαι εὔκολα), **-λάχανα ἥμερα ἢ κηπευτὰ** (τὰ εἰς τοὺς κήπους καλλιεργούμενα), **- λάχανα πιττερὰ** (κατάλληλα διὰ τὴν κατασκευὴν πίττας)· ‖ νεώτ. κτ. πληθ. τὰ κηπευτὰ

ἡ αὐτοφυῆ ἐδώδιμα χόρτα, λαχανικά, ζαρζαβατικά· ‖ ἀλλὰ κ. **λάχανα ἄγρια** : Ἀριστφ.Θεσμ. 456 **ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς**, αὐτ.Πλ.298 **πήραν ἔχοντα λάχανά τ' ἄγρια δροσερά**· ‖ σπαν. τὸ ἑν. : Κρατῖν.191 **οὐδὲ λάχανον οὐδὲν . . ὁρῶ, οὐδὲ ἓν λάχανον**, Δημ.1225 **ὥστε μηδὲ λάχανον γενέσθαι ἐν τῷ κήπῳ**, Εὔβουλ. 14 **ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ** (δηλ. τῷ θρίδακι, μαρουλίῳ)· **2)** νεώτ. εἰδ. τὸ φυτὸν κράμβη ἡ λαχανώδης, ἡ κεφαλωτή· **3)** ἐν τῷ πληθ. ἡ τῶν λαχάνων ἀγορά, λαχανοπάζαρο : Ἀριστφ.Λυσ.557 **κἀν ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως**, Ἀλεξ.46,8,Δίφιλ.32,22.

λαχανόπιττα (ἡ) δημ. πίττα βλ.λ. παρασκευαζομένη μὲ φύλλα ζύμης καὶ λαχανικά.

λᾰχᾰνοπράτης (ὁ) πάπ. ὁ λαχανοπώλης.

λαχανοπροβάλλω πάπ. ἐκθέτω λαχανικὰ πρὸς πώλησιν.

λᾰχᾰνόπτερος (ὁ) ὁ ἔχων πτέρυγας ἐκ λαχάνων: Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,13 **οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων**.

λαχανοπωλεῖον (τὸ) πάπ. κ. νεώτ. τὸ κατάστημα ὅπου πωλοῦνται λαχανικά, δημ. μανάβικο : Πάπ. (ἴδ. ἀνάγν. -**ώλιον**).

λαχανοπώλης-ου (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πωλητὴς λαχανικῶν, μανάβης : Κριτ1.70D,Ἀρρ.Ἐπικτ.3,3,3,Πάπ.

λαχανοπωλήτρια (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πωλοῦσα λάχανα, πωλήτρια λαχάνων : Ἀριστφ.Θεσμ.387 **προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ἡμᾶς ὑπὸ Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας**.

λαχανοπωλικός-ή-όν πάπ. ὁ ἀνήκων εἰς λαχανοπωλεῖον : **λαχανοπωλικὸν ἐργαστήριον**.

λαχανοπώλιον (τὸ) τὸ λαχανοπωλεῖον βλ.λ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Λυσ.556,Σουΐδ.

λᾰχᾰνόπωλις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ λαχανοπώλης, ὅ. λαχανοπωλήτρια : Ἀριστφ.Σφ.497 **ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ**, Ἀλέξ.Κωμ.7.

λαχανόσπερμον (τὸ) πάπ. σπόρος λαχάνων.

λαχανόσπορος (ὁ) δημ. ὁ σπόρος λαχανικοῦ τινος, ἰδ. τοῦ λαχάνου, τῆς κράμβης.

λᾰχᾰνοφαγία (ἡ), Ιων. **λαχανοφαγίη** κ. νεώτ. ἡ διὰ λαχάνων δίαιτα, τὸ τρώγειν λαχανικά, χορτοφαγία, φυτοφαγία : Ἱππ.Ἐντ.Παθ.34,αὐτ.Ἐπιδ.7,82.

λαχανοφάγος-ον νεώτ. ὁ τρώγων κατ' ἐξοχὴν λαχανικά, χορτοφάγος.

λαχανοφόρος (ὁ) κ. **λαχανηφόρος** βλ.λ. : Σχόλ. Ὀδ.Η 127.

λαχανόφυλλο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. φύλλον λαχάνου, κράμβης: φρ. **ντολμάδες μὲ λαχανόφυλλα**· **2)** μτφ. ἐφημερὶς ἧς τὸ περιεχόμενον στερεῖται ἐνδιαφέροντος.

λαχανοφυτεία (ἡ) νεώτ. φυτεία λαχάνων, ἔκτασις γῆς πεφυτευμένη διὰ λαχάνων.

λαχανόφυτος-ον νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ πεφυτευμένος διὰ λαχάνων.

λαχάνω μσν. τ. τοῦ λαγχάνω, ἐντυγχάνω, μοῦ συμβαίνουν ἀπευκταῖα : Σ.Φραντζεσκῆς ἐν Κορ. Ἀτ.2,218 **ὅπου γυρίζει ακοτεινά λαχάνει καὶ φονεύγει**.

λᾰχᾰνώδης-ους-ες λαχανηρός βλ.λ. : Θεόφρ.Φ1 1,3,4, Μουσών.ἀπ.18Α,95Η, Διοσκ.2,126, Γαλ.6,644· ‖ **λαχανώδη** τὰ λαχανικὰ εἴδη : Ἀριστλ.Πρ.20.

λαχανωνῦμία (ἡ) μσν. ἡ ἀπὸ λαχάνου ὀνομασία : Τζέτζ.Χιλ.4,558 **σὺ πλέον ἐπαυχῶν τῇ λαχανωνυμίᾳ** (διότι ὀνομάζεσαι Λαχανᾶς).

λάχαρι (τὸ) δημ. ἐρίανθος βλ.λ. ὁ ραβέννιος.

λάχε, λαχεῖν βλ. λαγχάνω.

λάχεια (ἡ) κ. μσν. ἡ καλῶς γεωργημένη, εὔφορος, γόνιμος : Ὀδ.Ι 116 **νῆσος ἔπειτα λάχεια . . τετάνυσται**, αὐτ.Κ 509 **ἔνθ' ἀκτή τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης** (Ἡσ «εὔσκαφος καὶ εὔγειος παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς»)· πρβλ. Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ. Ὁμ.,Εὐστ. 1619,30, αὐτ.1667,13,Σχόλ.·πρβλ. λάχανον, λαχύφλοιος (ὁ Ζηνόδ. ἀνέγνωσεν **ἐλάχεια**· πρβλ. Ὑμν.Ἀπόλλ.197).

λᾰχειδής-οῦς-ές ἐπίθ. τοῦ φρύνου, δασύς : Νίκ. Ἀλεξ.568 (πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **λάχεια**, εἰ μὴ ἡ λ. ἐφθαρμένη).

λαχεῖον (τὸ) νεώτ. τυχηρὸν παίγνιον καθ' ὃ διανέμονται χρηματικὰ ποσὰ καθ' ὡρισμένην κλίμακα μεταξύ τινων ἐκ τῶν ἐπὶ ἀντιτίμῳ κατόχων ἐναρίθμων δελτίων διὰ τῆς τῶν ἀντιστοίχων ἀριθμῶν κληρώσεως : **τὸ ἐθνικὸν λαχεῖον**, - **τὸ λαχεῖον τοῦ στόλου**· **2)** τὸ ἐνάριθμον δελτίον ἢ γραμμάτιον ὅπερ παρέχει εἰς τὸν ἀγοραστὴν του τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν κλήρωσιν· **3)** συνεκδ. αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπὸ κλήρωσιν ἀντικείμενον ἢ χρηματικὸν ποσόν : **κέρδησα τὰ λαχεῖο**· **4)** μτφ. κέρδος ἀπρόοπτον, τυχαῖον : **τοῦ 'πεσε λαχεῖο αὐτὴ ἡ κληρονομιὰ ἀπ' τὸ θειό του**· ‖ γεν. ὑπόθεσις ἧς ἡ καλὴ ἢ κακὴ ἔκβασις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τύχης : **ἡ παντρειὰ εἶναι λαχεῖο**.

λαχειοφόρος-ον νεώτ. ὁ ἀποφέρων λαχεῖον, ὁ παρέχων δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς λαχεῖον : **λαχειοφόρος ὁμολογία, - λαχειοφόρα δάνεια**.

λαχεμός (ὁ) δημ. ἡ ἀφηρ. ἔννοια τοῦ λαχαίνω, τὸ νὰ τυχαίνῃ ἢ νὰ συμβαίνῃ κάτι ἐκ τύχης.

λᾰ́χεσις-εως (ἡ), Ιων. -ιος (λαχεῖν) μία τῶν τριῶν μοιρῶν, ἡ διαθέτουσα τοὺς κλήρους τῶν ἀνθρώπων, ὁρίζουσα τὴν τύχην τοῦ βίου ἑκάστου: Ἡσίοδ.Θ 218 **Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον, αἵ τε βροτοῖσι γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε**, αὐτ.Α 258,Πίνδ.Ο 7,64 **χρυσάμπυκα Λάχεσιν**· ‖ ὡς θεότης τῆς διανομῆς : Πλούτ.Ἠθ.644Α, πρβλ.Ἀριστλ.Κόσ.401b,20· **2)** ὡς προσηγορ. κλῆρος, μοῖρα, προορισμός : Βάκις π.Ἡρ.9,43 **τῇ πολλοὶ πεσέονται ὑπὲρ Λάχεσίν τε μόρον τε**· κ.πληθ.: Ἐπιγρ. **Μοιρῶν λαχέσεων**.

λάχη (ἡ) Ἡσ. «ἀποκλήρωσις, λῆξις», κλῆρος, μερίδιον: Αἰσχ.Ἐπτ.914 **τάφων πατρῴων λάχαι** (κώδ. λαχαί, μερίδιον ἐν τοῖς πατρικοῖς τάφοις).

λάχησις-εως (ἡ) σχόλ. ἡ λάχεσις βλ.λ.2) : Σχόλ. Λυκόφρ.1141.

λαχίδα (ἡ) (λαχνός) δημ. τμῆμα γῆς, ἐπίμηκες καὶ στενόν, καλλιεργήσιμον, χωρὶς ἀγροῦ προερχομένη συνήθως ἐκ διανομῆς μεταξὺ ἀδελφῶν πατρικῆς περιουσίας· ὑποκορ. λαχίδι.

λαχίδι ὑποκορ. τῆς λ. λαχίδα βλ.λ.

λαχισμός (ὁ) γλωσσ. ἡ κατανομή, διανομὴ τῶν κλήρων, μεριδίων.

λαχμάν ἄρτος ἁπαλὸς μτγν. καππαδόκιος, ὃν οἱ Σύριοι ἐκάλουν οὕτω : Ἀθήν.3,113C.

λαχμητήριον (τὸ) (λαχεῖν) μσν. λάχος, λαχμός(1) Εὐστ.674,24.

λαχμός (ὁ) (1) μσν. λάχος βλ.λ. : Εὐστ.1521,48,Σχόλ. Θεόκρ.8,30.

λαχμός (ὁ) (2) κ. μσν. λακτισμός : Ἀντίμ.54.

λαχμός (ὁ) (3) δ. γρ. ἀντὶ λάχνος (1) βλ.λ. : Ὀδ.Ι 445 **λάχνῳ στεινόμενος καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι**, Εὐστ.1638,39,Ἡσ.

λαχναῖος-α-ον ἐπίγρ. λαχνήεις : ΑΠ 9,439.

λάχνη (ἡ) κ. νεώτ. τρίχες χνοώδεις ὅμοιαι ἐρίῳ ὡς ἐπὶ τῆς τὸ πρῶτον ἀναφαινομένης γενειάδος : Ὀδ.Λ 320 **πρίν σφωιν . . πυκάσαι γένυς εὐανθεῖ λάχνῃ**, Πίνδ.Ο 1,70 **ὅτε λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον**· ‖ ἐπὶ τῶν λεπτῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου : Ἰλ.Β 219 **ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη**· ‖ ἐπὶ τῆς χνοώδους ἐπιφανείας ὑφάσματος : αὐτ.Κ 134 **οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη**· ‖ ἐπὶ τῶν ὀλίγων τριχῶν τοῦ ἐλέφαντος : Λουκ.Φιλοψ.24 **μέλανες καὶ αὐτοὶ καὶ λάσιοι πιναρᾷ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ**· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῶν τριχῶν ἢ τῆς δορᾶς τῶν ἀγρίων ζῴων : Ἡσίοδ.Ἔργ.513 **λάχνῃ δέρμα κατάσκιον**· ‖ ἐπὶ τῆς δορᾶς τῆς ἄρκτου ἢ γαλῆς : Νίκ.Θηρ.690,Ὀππ.Κυν.3,140· ‖ ἐπὶ τῶν

ἐρίων προβάτου : Σοφ.Τρ.690 **σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην,** Ὀππ.Κυν.2,379· || ἐπὶ τῶν τριχῶν βοός : Ἀπολλ.Ρ 1,325· || ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν τοῦ ἀκανθοχοίρου : Πλούτ.Ἠθ.9BD, Ὀππ. Ἁλ.2,369· **2)** μτφ. καθὼς τὸ κόμη, φύλλωμα : Νίκ.Ἀλεξ.410, Ὀππ.Ἁλ.4,167, αὐτ.380 (πληθ.)· **3)** νεώτ. ἀνατ. ἐν πληθ. **λάχναι ἐντερικαὶ** λεπτότατοι νηματοειδεῖς προεξοχαὶ τοῦ ἐντερικοῦ βλεννογόνου, προσδίδουσαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὄψιν χνοώδη· || βοταν. **λάχναι ἀδενώδεις** πλάσματα τριχώδη ἐκκρίνοντα βλενῶδες ἔκκριμα, ὡς αἱ παρατηρούμεναι ἔσωθεν τῶν μεμβρανωδῶν φύλλων τῶν χειμερινῶν ὀφθαλμῶν πολλῶν δένδρων.

λαχνήεις-εντος, δωρ. **-άεις, -εσσα -εν,** συνηρ. **-ῆς** λαχναῖος, τριχωτός, μαλλιαρός : Ἰλ.Β 743 **ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας,** αὐτ.Σ 415 **στήθεα λαχνήεντα,** αὐτ.Ι 548 **ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,** Πινδ.Π 1,19 **στέρνα λαχνάεντα·** || χνουδωτός, ἁπαλός : Ἰλ.Ω 451 **λαχνήεντ' ὄροφον** (σχόλ. «τὸν δασύν. λέγει δὲ τὴν ἀπὸ τῆς καλάμης ὕλην, καὶ τῆς τούτων κόμης»).

λαχνιῖδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἐντόμων τῆς τάξεως τῶν **φυτοφθειρῶν.**

λαχνόγυιος-ον ὁ ἔχων δασέα, τριχωτὰ μέλη : Εὐρ.Ἑλ.378 **θηρῶν λαχνογυίων.**

λαχνόλαιμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος **λαβριιδῶν** ἰχθύων τῆς τάξεως τῶν ἀκανθοπτερυγίων.

λάχνος (ὁ) κ. γλωσσ. λάχνη βλ.λ. : Ὀδ.Ι 445 (δ.γρ. λαχμός)· **2)** γλωσσ. λαίμαργος· πρβλ. λάγνος, λίχνος.

λαχνός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐκ τροπῆς τοῦ λαχμὸς βλ.λ.(I)· || εἰδ. ἀριθμὸς λαχείου, εἷς τῶν ὡρισμένων κλήρων : **τὸ λαχεῖον τοῦ στόλου ἔχει τέσσαρας σειρὰς λαχνῶν, - πόσοι λαχνοὶ κερδίζουν, - λαχεῖο μὲ χίλιους λαχνούς·** **2)** κτ. ἐπέκτ. ὁ κατὰ τὴν κλήρωσιν λαχείου ἐξαχθεὶς καὶ κερδίζων ὡρισμένον τι ποσὸν ἀριθμός : **τοῦ ἔπεσε ὁ πρῶτος λαχνὸς τοῦ πατριωτικοῦ δανείου, - κερδίζουν ἐν ὅλῳ τριακόσιοι λαχνοί,** φρς. **βάνουμε λαχνό, - ρίχνουμε λαχνά** (ἀποφασίζομεν διὰ κλήρου περί τινος κέρδους ἢ περί τινος ὑποχρεώσεως)· **3)** εἰδ. ἐπὶ διανομῆς γαιῶν διὰ κλήρου, τὸ ἑκάστῳ κληρούμενον μερίδιον.

λαχνοῦμαι-όομαι παθ. γίνομαι χνοώδης, χνουδωτός, ἐπὶ τοῦ πώγωνος νεανίου : Σόλ.27,6 **τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυίων λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης,** Στράτ. ἐν ΑΠ 12,178 **ὅτε νυκτὶ λαχνοῦται.**

λαχνώδης-ους-ες λαχνήεις βλ.λ. : Εὐρ.Κύκλ.541 **καὶ μὴν λαχνῶδές γ' οὖδας ἀνθηρᾷ χλόῃ** (τὸ ἔδαφος λαχνῶδες ἐκ τῆς χλόης)· || γλώσσ. τοῦ ἔγχνοα ἐν Νίκ.Θηρ.762.

λάχνωσις-εως (ἡ) τὸ εἶναι ἢ γίνεσθαι τριχωτόν : Ἱππ.Ἑβδ.5,2(R.

λάχοιην ἀττ. ἀντὶ λάχοιμι τοῦ λαγχάνω.

λάχος-εος (τὸ) (λαχεῖν) τὸ ὡρισμένον, προωρισμένον εἴς τινα, ὁ κλῆρός του, ἡ μοῖρά του : Θέογν. 592 **ῥηιδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος,** Σοφ. Ἀντ.1303 **τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος** (οὕτως ὁ Bothe ἀντὶ λέχος)· || τὸ διὰ κλήρου λαμβανόμενον μέρος, κλῆρος, μερίδιον : Πίνδ Ο 7,58 **ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου,** Αἰσχ.Εὐμ.400 **τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα,** αὐτ.Εὐμ.5 **ἐν δὲ τῷ τρίτῳ λάχει,** Ξεν. Ἀν.5,3,9 **καὶ τῶν θυομένων ἀπὸ τῆς ἱερᾶς νομῆς λάχος,** Μόσχ.2,2 **νυκτὸς τρίτατον λάχος·** πρβλ. Ἀπολλ.Ρ 1,1082, αὐτ.3,1340 **λάχος ἤματος·** **2)** τὸ ὡρισμένον ἔργον ἢ ὑπούργημά τινος : Αἰσχ.Χο.361 **μόριμον λάχος πιπλάντων,** αὐτ.Εὐμ.334 **τοῦτο γὰρ λάχος διανταία·** κ. ἐν τῷ πληθ. : αὐτ.310 **λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους** (ποι. λ. ἀπαντῶσα κ. π. Ξεν. κ. εἴς τινας διαλέκτους).

λαχούρι (τὸ) δημ. εἶδος λεπτοῦ μεταξίνου ἀργυροχρυσοκεντήτου ὑφάσματος δι' ἐπινώτια, σάλια γυναικῶν ἢ διακόσμησιν αἰθουσῶν, λαβὸν τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ἰνδικῆς πόλεως Λαχώρης.

λαχτάρα (ἡ) δημ. κτύπος τῆς καρδίας, χτυποκάρδι, ἐκ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας, ἐκ πόθου διακαοῦς : Ἐρωτόκρ.1,691 **κι ἐτοῦτ' ἡ τόση πεθυμιὰ μοῦ φέρνει σὰ λαχτάρα,** Ζερβ.Λυρ Σάτ.Μέρμ.69 **τοῦ πόθου τὴ λαχτάρα·** || δθ. κ. σφοδρὸς πόθος : **ἔχει λαχτάρα νὰ ταξιδέψῃ στὸ ἐξωτερικό·** **2)** ἀδημονία, ἀγωνιώδης προσδοκία, ἀνυπομονησία : **περιμένω μὲ λαχτάρα τὸ γράμμα σου, - εἴχαμε μεγάλη λαχτάρα ὥσπου νὰ σταματήσῃ ἡ τρικυμία·** || σφοδρὰ συγκίνησις, ψυχικὴ ὀδύνη ἕνεκα μεγάλου ἀτυχήματος ἢ φόβου : **τί καημὸς καὶ τί λαχτάρα ποὺ μᾶς βρῆκε, - λαχτάρα νὰ σοῦ 'ρθῃ, γιατὶ δὲν μ' ἀκοῦς·** **3)** ἐκεῖνος δι' ὃν ἀγωνιᾷ τις : **παιδάκι μου, λαχτάρα μου, γιατὶ κλαῖς;·** **4)** λιχνεία, λιχουδιά, λαιμαργία : **κοίταξέ τον μὲ πόση λαχτάρα τρώει τὸ γλυκό.**

λαχταρίζω δημ., ἀόρ. **(ἐ)λαχτάρισα,** μτχ. μέσ. παρακ. **λαχταρισμένος,** λαχταρῶ : Μαλοκ.Συντρ. 25,2 **μέσ' στὴ λαχταρισμένη μου ἀγκαλιά.**

λαχταριστά ἐπίρρ. δημ. κατὰ λαχταριστὸν τρόπον : Γρυπ.Σκ.Τερρ 65,11 **λαχταριστὰ τὸ χέρι μου γιὰ νὰ σᾶς πιάσω ἁπλώθω.**

λαχταριστός-ή-ό δημ. ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἀσπαίρων, ὁ ἀκόμη ζωντανός : **πῆρα κάτι ψάρια λαχταριστά·** **2)** μτφ. ὁ πλήρης ἀδημονίας, ἀγωνίας, ἀγωνιώδης : Ἐρωτόκρ.3,24 **ἀποσπερνὲς λαχταριστὲς κι αὐγὲς περιωρισμένες·** **3)** ὁμ. μτφ. ἐπὶ οἱουδήποτε πράγματος, ὁ προκαλῶν λαχτάραν, ἐπιθυμίαν ζωηράν, ὁ λίαν ποθητός, ὁ ἑλκυστικός : **κάτι κεράσια λαχταριστά,-κοπέλλα λαχταριστή.**

λαχταρῶ-άω δημ. ἀμτβ. ἀσπαίρω, σπαράζω, ἰδ. ἐπὶ ἰχθύων : **ψάρια ποὺ λαχταρᾶνε** (προσφάτως ἁλιευθέντα, ζωντανὰ ἔτι)· || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῆς καρδίας, σφαδάζω, σπαράζω ἐκ συγκινήσεως, πόθου ἢ ἀγωνίας : **λαχταρᾷ ἡ καρδιά μου ἀπὸ φόβο μὴ πάθῃ τίποτε τὸ παιδί μου, - μὴ μοῦ θυμίζῃς πάλι αὐτά, γιατὶ ἡ καρδιά μου λαχταράει·** **2)** σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, κατέχομαι ὑπὸ διακαοῦς πόθου : Γρυπ.Σκ.Τερρ.40,7 **κι ἀπ' τὴ ζωή, ποὺ λαχταράω, ἂς μοῦ μείνῃ τόση, ὅση ἀνασαίνει σ' ἕναν κρίνο, - λαχταρᾷ νὰ ἰδῇ τὸ παιδί της·** || κ. μτφ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 78,21 **καὶ λαχταρᾶν τώρα οἱ βλαστοὶ σπόρο νὰ ρίξουνε·** || κ. ἀναφορ. πρὸς πρόσ., ποθῶ ζωηρῶς τὴν παρουσίαν, τὴν συναναστροφήν τινος, τὸν ἀποζητάω : **τόσον καιρὸ ποὺ λείπεις σὲ λαχταρήσαμε·** || ἐπὶ φαγητοῦ, λιχνεύομαι, λιχουδεύομαι, εἶμαι λιχούδης : **τὰ γλυκὰ τὰ λαχταρῶ.**

λαχύφλοιος-ον μτγν. ὁ ἔχων λεπτὸν φλοιόν, λεπτόφλοιος, ὡς ἐὰν ἦτο ἐλαχύφλοιος, πρβλ.λάχεια : Νίκ.Ἀλεξ.269 **λαχυφλοίου καρύου** (σχόλ. «ἐλάχιστον φλοιὸν ἔχοντος»).

λάφα Ἡσ. «γαγγυλίς. Περγαῖοι».

λαφάνα (ἡ) δημ. σίναπι βλ.λ. **τὸ** ἀρουραῖον.

λαφάνη ἢ **λαμφάνη** (ἡ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν σίναπι τὸ ἀρουραῖον, δημ. λαφάνα : Διοσκ.2,116, Γαλ.7,285· || νεώτ. βοταν. **λαμφάνη** γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **συνθέτων,** ὧν εἴδη **λαμφάνη ἡ ἀστερωτή,** δημ. σφαλαγγόχορτο, κ. **λαμφάνη ἡ κοινή·** || ὁμ. νεώτ. **λαμφάνη** σίναπι τὸ ἀρουραῖον, λαφάνα.

λαφάρων Ἡσ. «τῇ χειρὶ ποτίζων, ἢ ἁπτόμενος».

λάφη (ἡ) δημ. ἡ λάμψις βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.1,259 **μὴν κάμουσιν ἀναλαμπή, ὁποὺ τὴ λάφη δίδει.**

λάφις-εως (ἡ) (λάπτω) τὸ λάπτειν, ῥοφεῖν κοίλῃ τῇ γλώσσῃ, ἀντίθ. σπάσις καὶ κάψις : Ἀριστλ.ΖΙ 595a,10.

λάφομαι ἰων. μέλλ. τοῦ λαμβάνω βλ.λ.

λάω (1) βλέπω· Ἡσ. «λάετε· σκοπεῖτε, βλέπετε» : Ἰλ.Ν 344 **γηθήσειεν λάων** (δ.γρ. ἰδών), Ὕμν.Ἑρμ. 360 **οὐδέ κεν αὐτὸν αἰετὸς ὀξὺ λάων ἐσκέψατο.**

λάω (2) κρατῶ, ἁρπάζω : Ὀδ.Τ 229 **κύων ἔχε ποικίλον ἐλλόν, ἀσπαίροντα λάων,** αὐτ.230 **ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων** (ἑρμ. Ἀρίσταρχ. «ἀπολαυστικῶς ἔχων», σχόλ. «ἀπολαυστικῶς ἐσθίων»)· **2**) Ἡσ. «λάε· ἐφόφησεν, οἱ δὲ ἐφθέγγετο», Κύρ. «λαήμεναι· φθέγγεσθαι».

λάω (3) ἀχρ. ἀσυναίρ. τ. τοῦ λῶ βλ.λ.

λᾱώδης-ους-ες (λαὸς) ὁ τοῦ λαοῦ, λαϊκός : Φίλ. Μηχ.1,80,Πλούτ.Κράσσ.3 **ἡ μὲν κλῆσις ἦν ὡς τὰ πολλὰ δημοτικὴ καὶ λαώδης.**

λέα (ἡ) βλ. λαιαί.

λεάδα Ἡσ. «ἡ ἐξοχὴ τῶν πετρῶν»· πρβλ. λεδδά.

λεάζω εἶμαι λεῖος, ἀντίθ. τρίχας ἔχειν : Ἀριστλ. ΖΜ 658a,21 **ἀλλὰ λεάζει διὰ τὴν κάμψιν.**

λέαινα (ἡ), θηλ. τοῦ **λέων** κ. νεώτ. τὸ θῆλυ τοῦ λέοντος, λιοντάρι θηλυκό : Ἡρ.3,108 **ἡ δὲ δὴ λέαινα . . ἅπαξ ἐν τῷ βίῳ τίκτει ἕν**· ‖ μτφ. **δίπους λέαινα** ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας : Αἰσχ.Ἀγ. 1258 **αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη λύκῳ**· ‖ παροιμ. φρ. : Θεόκρ.3,15 **λεαινας μαζὸν ἐθήλαζεν** (ὡς σύμβολον ἀγριότητος)· **2**) **λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος** σχῆμά τι συνουσίας : Ἀριστφ.Λυσ. 231· **3**) ἐν τῷ πληθ. γυναῖκες ἀφιερωμέναι εἰς τὸν Μίθραν : Πορφ.Ἀποχ.4,16 (πρβλ. λέων)· ‖ ὀνομασία τῆς Ἑκάτης : αὐτ.· **4**) ὀνομασία διαφόρων κολλυρίων : Ὀρειβ.ἀπ.75, Ἀέτ.7,86.

λεαίνω κ. **λειαίνω**, μέλλ. **λεᾰνῶ**, ἐπ. **λειᾰνέω**, ἀόρ. α' **ἐλέηνα, ἐλέᾱνα** κ. **ἐλείανα**, ἐπ. **ἐλείηνα** κ. **λείηνα**, ἐπ. μέσ. ἀόρ. **λειηνάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐλεάνθην**, ἰων. ὑποτ. **λειανθέωσι**, μτχ. **λειανθείς**, ἀπαρφ. παρακ. **λελειάνθαι**, μτχ. **λελεασμένος** κ. **λελειασμένος**, καθιστῶ τι λεῖον, ὁμαλύνω, ξέω, στιλπνῶ, γυαλίζω, ἐπὶ κατεργαζομένου κέρατα ἢ λίθους : Ἰλ.Δ 111 **πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην**· ‖ γεν. καθιστῶ τι λεῖον : αὐτ. Ο 261 **ἵπποισι κέλευθον πᾶσαν λειανέω** (θὰ κάμω λείαν τὴν ὁδόν), Ὀδ.Θ 260 **λείηναν δὲ χορόν,** Πλάτ.Τίμ.66C **λεαίνῃ μὲν ἐπαλείφουσα τὰ τραχυνθέντα**· ‖ ἐπὶ τῶν μελισσῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 625b, 19 **αἱ δὲ λεαίνουσι .. τὰ κηρία**· ‖ κ. μέσ. γίνομαι λεῖος : Ἡλιόδ.Αἰθ.2,105 **θαλάσσης . . λεαινομένης**· ‖ μέσ. ἀναφ. πρὸς τὸ σῶμα, ξυρίζω : Θεόπομπ. Ἱστ.195 **λεαινόμενοι τὰ σώματα**· **2**) τρίβων ποιῶ τι λεῖον, κοπανίζω, λειοτριβῶ : Ἡρ.1,200 **καὶ λεήναντες ὑπέροισι σῶσι διὰ σινδόνος**· ‖ ὁμ. κ. μέσ. συντρίβω εἰς μικρὰ τεμάχια : Νίκ.Θηρ.646· ‖ κατατρίβω, συντρίβω διὰ τῶν ὀδόντων : Ξεν. Ἀπομν.1,4,6 **τοὺς δὲ γομφίους οἵους παρὰ τούτων δεξαμένους λεαίνειν,** Ἀριστλ.Φυσ.198b,26 **τοὺς δὲ γομφίους πλατεῖς καὶ χρησίμους πρὸς τὸ λεαίνειν τὴν τροφήν,** αὐτ.ΖΙ 501b,31 **λεαίνει δὲ ὥσπερ κρίμνα,** Φίλ.Μηχ.1,63,Νίκ.Θηρ.95· κ. παθ. : Ὀρειβ.4,10,1· ‖ γεν. συντρίβω, ἀφανίζω, ἐκριζώνω : Ἡρ.4,122 **τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα λεαίνοντες**· **3**) λεαίνων ἐξαλείφω : Πλάτ.Συμπ. 191A **λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας**· κ. παθ. : αὐτ.Πολιτ.270E **αἱ παρειαὶ λεαινόμεναι**· ‖ μτφ. μετριάζω, ἀπαλύνω, πραΰνω : Ἡρ.8,142 **λεήνας τὸν Μαρδονίου λόγον,** Φιλόστρ.Εἰκ.2,11 **τὸ ἐπίλοχον λ- τῷ ὕπνῳ**· ‖ καλλύνω τὸ ὕφος : Διον.Ἀλ.Συνθ.16· ‖ κ. μτφ. εὐχαριστῶ, ἡδύνω, καθηδύνω : Μουσῶν.ἀπ.18b,101Η **λ- τὴν κατάποσιν** (γαργαλίζω τὸν οὐρανίσκον), Διον.Ἀλ.Συνθ.12 **λ- τὴν ἀκοήν**· ‖ ἀπολ. ἀπαλύνω, μαλακώνω : Θεόφρ.ΦΑΙτ.6,2,1 (ὁ χυλὸς) **λεαίνει**· **4**) ἐνεργ. εἶμαι λεῖος : Ἀριστλ.Πρ.936a,15.

λέανσις ἢ **λείανσις-εως** (ἡ) τὸ ποιεῖν τι λεῖον : Ἄντυλ.π.Ὀρειβ.10,23,17, Ἀνών.Λονδ.ἀπ.2,1 **λέανσις τροφῆς**· πρβλ.Γαλ.14,714.

λεάντειρα (ἡ) θηλ. τοῦ λεαντήρ : Φαενν.ΑΠ 6,295 **λεάντειράν τε κίσηριν.**

λεαντήρ-ῆρος (ὁ) (λεαίνω) ὁ ποιῶν τι λεῖον διὰ τῆς τριβῆς, κόπανος : Ἄντυλλ π.Ὀρειβ.10,23,14.

λεαντήριον (τὸ) πάπ. ὄργανον δι' οὗ λεαίνει τις.

λεαντικός-ή-όν ὁ κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιῆσαί τι λεῖον, μαλακτικός, πραϋντικός, ἐπὶ γλυκέος οἴνου : Ἀριστλ.Πρ.872b,34, Θεόφρ.ΦΑΙτ.6,1,3 **χυλὸς λεαντικός**· **2**) καθαρτικός : εἰκ. εἰς Ἀριστόξ.Ἱστ.ἀπ.π.Γέλλ.4,11· ‖ κ. μτ. γενικ. : Δίφιλ. Σπ.π.Ἀθήν.2,57C **λεαντικοὶ δὲ ἀρτηρίας.**

λεαντικῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ λεαντικὸν τρόπον : Εὐστ.118,9.

λέβα ναυτ. προστ. τοῦ λεβάρω βλ.λ., κέλευσμα ἀντίστοιχον πρὸς **τὸ ἐπίσημον αἶρε**· ‖ ὡς σύνθ. ἐν χρ. εἰς τὰς λέμβους διὰ τὴν προολκὴν **αὐτῶν**, δι' ἕλξεως τοῦ πεισματίου των, πρὸς πρῷραν ἢ πρὸς πρύμναν : **λέβα μπρὸς** κ. **λέβα πίσω.**

λεβάντα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν λεβαντὶς ἢ στοιχάς.

λεβάντης (ὁ) δημ. ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος, ἀπηλιώτης : δ.τραγ. **Δύση κι Ἀνατολὴ ἔτρεξα, πουνέντη καὶ λεβάντη.**

λεβαντιέρα (ἡ) δημ. ναυτ. ὁ μέτριος καὶ λεῖος ἀπὸ ἀπηλιώτου **πνέων ἄνεμος**, ὡσεὶ ὑποκορ. τοῦ λεβάντης.

λεβαντίνικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Λεβαντίνους βλ.λ. ὁ τῶν Λεβαντίνων.

λεβαντῖνος (ὁ), θηλ. -**α** ὡς ἐθνικόν, ὁ τῆς Ἀνατολῆς κάτοικος, ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος, ἐπὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἐγκατεστημένων Εὐρωπαίων ἰδίως δὲ τῶν εἰς τὰς παραλίους πόλεις τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης· ‖ γεν. χριστιανὸς τῆς Ἀνατολῆς μὲ ἀσθενὲς ἐθνικὸν φρόνημα· **2**) ὡς προσηγ. Ἀνατολίτης ἄνευ ἐθνικῆς συνειδήσεως, εἰς τὸ συμφέρον μόνον ἀποβλέπων.

λεβαντὶς (ἡ) νεώτ. βοταν. ἁ. λαβαντὶς βλ.λ.

λεβάρω (Ἰταλ.) δημ., ναυτ. παρατ. **ἐλέβαρα** ἢ **ἐλεβάριζα**, ἀόρ. **(ἐ)λεβάρισα**, προστ. λέβα βλ.λ., ἕλκω ἄλυσιν ἢ κάλων, προέλκω λέμβον κλπ.· **2**) σπαν. συνών. πρὸς τὸ δημ. ἰσάρω.

λεβεντά(ν)θρωπος (ὁ) δημ. ὁ ἔχων παράστημα, μορφήν, ἔκφρασιν καὶ ἐμφάνισιν λεβέντη βλ.λ., σπαν. θηλ. **λεβεντογυναίκα**· **2**) κυρ. μτφ. ὁ κατὰ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὰς διαθέσεις ἀρχοντικός· ‖ ὁ ἐλευθέριος, ὁ γενναιόδωρος.

λεβέντης (ὁ) δημ., θηλ. **λεβέντισσα**, λεβέντρα ἢ κτ. ἀντιστοιχ. **λυγερή**, ὁ εὐσταλής, εὐκίνητος καὶ ὡραῖος ἢ συμπαθὴς τὴν ὄψιν ἀνήρ, ἰδ. νέος, ἡ λ. ἐν χρ. παρὰ τοῖς Τούρκοις (λεβέντ) δηλοῦσα τοὺς ἐν τῷ τουρκικῷ πολεμ. ναυτικῷ στρατολογουμένους κατ' ἐκλογὴν ἰδ. Ἕλληνας πεζοναύτας ἐκ τῶν νήσων καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (πιθ. ἐκ τοῦ ἰταλ. λεβαντῖνος ἢ ἁ. ἴσως ἐκ τοῦ λατ. levis (ἐλαφρός)· πρβλ. γαλ. θηλ. (lever) : δ.τραγ. **λεβέντης νιὸς ἀγάπησε μιὰ λυγερὴ κοπέλλα**, ὁμ. **νὰ ἰδῆτε καὶ μιὰ παπαδιὰ πῶς πάει μὲ τοὺς λεβέντες**· **2**) συνεκδ. ὁ ἀνδρεῖος, ὁ γενναιόψυχος, ἰδ. ἐν πολέμῳ : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.14,23 **εἶχες λεβέντες σὰ θεριά, γυναῖκες ἀντρειωμένες**, αὐτ.27 **ἄστε, λεβέντες, τ' ἄρματα** (ἀνδρεῖοι μαχηταί)· **3**) ὁμ. ὁ γενναιόδωρος, ὁ ἐλευθέριος : δ.δίστ. **τέτοιο λεβέντη σὰν κι ἐσὲ δὲν πόταξεν ὁ τόπος | ποὺ ξέρεις πὼς πλερώνεται δίχως παρὰ ὁ κόπος** (εἰρων.)· πρβλ. σύνθετα λεβεντόκορμος, λεβεντάνθρωπος, λεβεντόκαρδος, λεβεντόσογο, λεβεντόπαιδο, λεβεντοπνίχτρα, λεβεντογέννα κ.ἄ.

λεβεντιά (ἡ) δημ. τὸ γνώρισμα, ἡ ἰδιότης τοῦ λεβέντη βλ.λ., ἀρρενωπὴ εὐμορφία, σωματικὴ χάρις καὶ εὐκινησία : **χαρὰ στὴ λεβεντιά του**· ‖ ἡ ἀνθηρὰ νεότης, περιληπτ. οἱ νέοι : **ἦταν στὸ πανηγύρι ὅλη ἡ λεβεντιὰ τοῦ χωριοῦ**, Κρυστ.85,26 **μαραίνουν λεβεντιές, μαραίνουν παλληκάρια**

2) ἀνδρεία, γενναιότης, παλληκαρωσύνη, παλληκαριά: **ἔδειξε τὴ λεβεντιά του στὸν πόλεμο,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.44,9 **παιδιά, σὰν θέτε λεβεντιὰ καὶ κλέφτες νὰ γενῆτε·** 3) ἡ γενναιοδωρία, ἡ γενναιοψυχία.

λεβέντικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον λεβέντη, μὲ λεβεντιὰ βλ.λς.

λεβέντισσα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ λεβέντης βλ.λ.(κ.3).

λεβεντο- α' συνθ. δημ. λέξεων δίδον εἰς τὸ β' συνθετ. τὴν ἔννοιαν τοῦ ἡρωϊκοῦ, τοῦ γενναίου, τοῦ ἀρρενωπῶς ὡραίου, οἷον λεβεντάνθρωπος, λεβεντόπαιδο, λεβεντογυναίκα, λεβεντογεννιὰ (γενεὰ ἡρώων), λεβεντόκορμος· ‖ ὁμ. κ. ὡς ἀντικείμ. τοῦ β' συνθετ., οἷον λεβεντοπνίχτρα.

λεβεντογεννιά (ἡ) δημ. γενεὰ ἡρώων.

λεβεντογυναίκα (ἡ) δημ. ὡς θηλ. τοῦ λεβεντάνθρωπος, ἡ ἀρρενωπήν, εὐσταλῆ ἐμφάνισιν ἔχουσα γυνή, ἀ. λεβέντισσα· ‖ ὁμ. ἡ ἱκανότητας, ψυχικὰς ἰδιότητας ἀνωτέρας ἔχουσα γυνή.

λεβεντοκαμωμένος-η-ο ὁ ἔχων φυὴν λεβέντη βλ.λ.(1) : Καρκβ.Ζητ.64.

λεβεντόκορμος-η-ο δημ. ὁ ἀρρενωποῦ, εὐσταλοῦς ἀναστήματος : **λεβεντόκορμο παιδί,-λεβεντόκορμη γυναίκα.**

λεβεντονιός δημ., θηλ. -ιά νέος λεβέντης βλ.λ.(1).

λεβεντόπαιδο (τὸ) δημ. ὁ νέος, ὁ ἀρρενωπὴν ἐμφάνισιν, ὁ ἀνδρεῖον ἦθος ἔχων, παλληκάρι.

λεβεντοπνίχτρα (ἡ) δημ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ τοὺς λεβέντες βλ.λ. πνίγουσα : δ.τραγ. **θάλασσα λεβεντοπνίχτρα, θάλασσα φαρμακερή.**

λεβεντουριά (ἡ) δημ. σύνολον, ὁμὰς λεβεντῶν βλ.λ.(1) κ.2)· πρβλ. κλεφτουριά : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.22,12 **κι ἐσκότωσε λεβεντουριὰ καὶ καπεταναραίους.**

λεβέντρα (ἡ) δημ. σπαν. θηλ. τοῦ λεβέντης.

λεβκρριερίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας προερχόμενον ἐξ ἀποσυνθέσεως τῶν μαρμαρυγιῶν.

λεβέτι (τὸ) δημ. λέβης μέγας, χρήσεως οἰκιακῆς, ἀ. καζάνι : Καρκβ.Ζητ.55 **ὅταν ἔτριβε τὸ λεβέτι, - γέμισε τὸ λεβέτι νερὸ γιὰ νὰ πλύνουμε·** ‖ λεβήτιον βλ.λ.

λεβηρίς-ίδος (ἡ) κ. μσν. τὸ δέρμα ἢ ὑποκάμισον τοῦ ὄφεως : Ἱππ.Γυν.1,78, αὐτ.2,191, Ἰώσ.Α13, 7,2· ‖ παροιμ. φρ. : Στράτ.Κωμ.10D **κενότερος λεβηρίδος·** ὁμ. : Ἀριστφ.ἀπ.35 **τυφλότερος λεβηρίδος·** πρβλ. Ἀλκίφρ.3,19 **λεπτότερον τὸ δέρμα λεβηρίδος·** ‖ Ἡσ. «τὸ λέπος τοῦ κυάμου»· 2) κόνικλος· πρβλ. λέποριs : Στράβ.3,2,6 **τῶν γεωρύχων λαγιδέων, οὓς . . λεβηρίδας προσαγορεύουσι** (μασσαλιωτικὴ λέξις κατὰ τὸν Πολέμαρχ.π.Ἐρωτιαν.)· 3) πτηνόν τι δυσοίωνον : Φώτ.

λέβης-ητος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου ἀγγεῖον, ὅπερ τιθέμενον ἐπὶ τρίποδος ἐχρησίμευε πρὸς ἕψησιν κρεάτων, τέντζερης, καζάνι : Ἰλ.Φ 362 **ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,** Πίνδ.Ο 1,26 **ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθώ,** Πρόδρ.2,404 **καὶ ὁ ἰὸς τοῦ λέβητος ἐπάνω πρασινίζει·** ‖ τρίπους **λέβης** καζάνι μετὰ τριῶν ποδῶν : Αἰσχ.ἀπ.1· ἐχρησίμευεν ὡς δῶρον τιμητικὸν ἢ βραβεῖον ἀγῶνος : Ἰλ.Ψ 259 **νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε·** 2) πύραυνον, μαγκάλι: Θουκ. 4,100 **καὶ ἐπ' ἄκραν λέβητά τε ἤρτησαν·** 3) νόμισμα φέρον ὡς παράστασιν λέβητα : Ἐπιγρ.· 4) συνήθ. ἐν Ὀδ. λεκάνη ἀργυρᾶ πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν τῶν φιλοξενουμένων πρὸ τῆς ἑστιάσεως (χέρνιψ): Ὀδ.Α 137 **ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος νίψασθαι·** ‖ ὁμ. εἰδ. πρὸς πλύσιν τῶν ποδῶν : Ὀδ.Τ 386 **γρηὺς δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα, τῷ πόδας ἐξαπένιζεν·** ‖ ὁμ. ὁ λουτήρ : Αἰσχ. Ἀγ.1129 **δολοφόνου λέβητος τέχναν σοι λέγω** (περὶ τοῦ λουτροῦ ἐν ᾧ ἐφονεύθη ὁ Ἀγαμέμνων)· 5) παρὰ Σπαρτιάταις εἶδος τυμπάνου ἢ κυμβάλου ἔχοντος τὸ σχῆμα λεκάνης, ὅπερ ἔκρουον αἱ γυναῖκες κατὰ τὰς κηδείας τῶν βασιλέων : Ἡρ.6, 58 **κατὰ δὲ τὴν πόλιν γυναῖκες περιιοῦσαι λέβητα κροτέουσι·** ‖ εἰδ. τὸ κύμβαλον, σήμαντρον τῆς Δωδώνης : Καλλ.Δῆλ.286· 6) τεφροδόχος λάρναξ, κάλπη : Αἰσχ.Ἀγ.444 **σποδοῦ γεμίζων λέβητας εὐθέτους,** αὐτ.Χο.686, Σοφ.Ἠλ.1401 **ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ·** ‖ γεν. θήκη μικρά : αὐτ.Τρ.556 **λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον·** ‖ λεκάνη διὰ χώματα : Λουκ.Δὶς Κατ.8 **φαύσαντες ἐκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ καὶ ἐπιχρισάμενοι·** 7) ἀγγεῖον λεβητοειδοῦς σχήματος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διός : Παυσ.5,10,4 **ἐν Ὀλυμπίᾳ λέβης ἐπίχρυσος ἐπὶ ἑκάστῳ τοῦ ὀρόφου τῷ πέρατι ἐπίκειται·** 8) ἀεραντλία ἐν χρ. ὡς καταδυτικὸς κώδων : Ἀριστλ.Πρ.960b,32· 9) νεώτ. μεταλλικὸν συνήθ. χαλκοῦν σκεῦος ἐν εἴδει χύτρας χρησιμοποιούμενον κυρ. πρὸς θέρμανσιν ὕδατος πρὸς πλύσιν, λεβέτι, καζάνι· ‖ εἰδ. μηχανολ. δοχεῖον μετάλλινον κυλινδρικοῦ σχήματος, χρησιμοποιούμενον πρὸς παραγωγὴν ἀτμοῦ ὡς κινητηρίου δυνάμεως ἢ πρὸς βιομηχανικοὺς σκοπούς, ἀ. ἀτμολέβης βλ.λ.

λεβητάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λέβης βλ.λ. : Πολυδ.10,66,95.

λεβητίζω βάλλω ἢ βράζω ἐντὸς λέβητος : Λυκόφρ.199 **σάρκας λεβητίζουσα.**

λεβήτιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ λέβης βλ.λ. : Ἀνάξιππ.6,5, Μέν.1027· πρβλ.Πολυδ.6,92, Ἐπιγρ.· ‖ μικρὸν πύραυνον : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.8,12,3.

λεβητοειδής-οῦς-ές μσν. ὁ ὅμοιος πρὸς λέβητα : Εὐστ.1298,36 **λεβητοειδὲς ἀγγεῖον.**

λεβητόλιθος (ὁ) νεώτ. τὸ ἐντὸς τῶν ἀτμολεβήτων σχηματιζόμενον ἀσβεστοῦχον ἐπίστρωμα, τὸ πουρὶ τοῦ καζανιοῦ.

λεβητομανία (ἡ) μσν. ἐν μτφ. χρ. ἡ μέχρι μανίας προσήλωσις εἰς τὸν λέβητα, εἰς τὸ μαγείρευμα, εἰς τὸ φαγητόν : Βαλσ.34,7 **τὰς λεβητομανίας καὶ τοὺς στεναγμοὺς τοῦ πολυμόχθου βίου.**

λεβητοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον ἢ καὶ τμῆμα τούτου ἐν ᾧ γίνεται ἡ κατασκευὴ λεβήτων καὶ πᾶσα ἄλλη ἐξ ἐλασμάτων κατασκευή, ἀ. καζανάδικο.

λεβητοποιΐα (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς λεβήτων, ἰδ. ἀτμογόνων, ἀτμολεβήτων.

λεβητοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς λεβήτων, ὁ εἰδ. τεχνίτης κατασκευῆς ἀτμογόνων λεβήτων.

λεβητοστάσιον (τὸ) νεώτ. τμῆμα ἐργοστασίου ἢ πλοίου ἐν ᾧ εὑρίσκονται οἱ ἀτμολέβητες.

λεβητοχάρων-ωνος (ὁ) (χαίρω) ὁ φίλος τοῦ λέβητος : Κερκ. π. Ἀθήν.8,347D **καὶ ὁ λεβητοχάρων Οὐλπιανός.**

λεβητώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς λέβητα, λεβητοειδής : Ἀθήν.11,468E **ἐστὶ δὲ χαλκίον ἐκπέταλον λεβητῶδες.**

λεβήτων-ωνος (ὁ) κολόβιον : Παλλάδ.Λαυσ.1099D, αὐτ.1138A.

λεβητωνάριον (τὸ) Σουΐδ. χιτὼν μοναχικὸς ἐκ τριχῶν συντεθειμένος.

λεβιάθαν (ὁ) (λ.Ἑβρ.) θαλάσσιον τέρας ἐν τῇ ΠΔ. 2) μτφ. κολοσσαῖον κατασκεύασμα : **λεβιάθαν τῆς ἀεροπλοΐας** (περὶ κολοσσιαίου ἀεροπλοίου).

λεβίας (ὁ) εἶδος ἰχθύος : Ἀριστφ.ἀπ.414 (κῶδ. Ἀθην.λέβιοι), Ἔφιππ.12,4, Δίφιλ.17,9.

λεβίθα (ἡ) (συνήθ. κτ. πληθ. λεβίθες) δημ. ἡ ἕλμινς βλ.λ.

λεβιθόχορτο (τὸ) δημ. γεν. ὀνομ. ἀνθελμινθικῶν τινων φυτῶν καὶ θαλασσίων χόρτων.

λεβιΐδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς τάξ. τῶν **σαρκοφάγων.**

λεβίνθιοι Ἡσ. «ἐρέβινθοι».

λέβινθος (ὁ) Ἡσ. «ἐρέβινθος».

λέβιον (τὸ) νομισματικὴ μονὰς τῆς Βουλγαρίας ἰσοδύναμον πρὸς 0,556 νέας δραχ. χρ.

λεβισίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀντιμονιοκὸν ἅλας τοῦ ἀσβεστίου, ἀπαντῶν ἐντὸς κινναβαριτιούχου ἄμμου.

λεβιτὼν-ῶνος ἢ **λεβητὼν** τὸ λεβητωνάριον βλ.λ.

λεβουδιά (ἡ) δημ. ὀνομ. ἐν Κρήτῃ τοῦ φυτοῦ ἀτράφαξις ἡ κηπαία.

Λεβύα (ἡ) δ.τ. τῆς λ. Λιβύη Ἐπιγρ. Κυρήν. ἡ νῦν Ἀφρική.

λεβυᾰφῐγενής-οῦς-ές ὁ γεννηθεὶς ἐν Λιβύῃ, ὁ τῆς Λιβύης : Ἴβυκ.57.

λεβύνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἔνυδρον ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας τῆς οἰκογ. τῶν **ζεολίθων.**

λεγάμενος-η-ο δημ. (μτχ. παθ. ἐνεστ. τοῦ λέγω) ὁ περὶ οὗ λέγομεν ἢ εἴπομεν, ὁ ὑπονοούμενος· || κτ.εἰρων. ἢ ἐπικριτικὴν ἔκφρ., γνωστὸν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀποφεύγομεν νὰ ὀνομάσωμεν : φρ. **δὲν ἦρθε ὁ λεγάμενος,-εἶδες πουθενὰ τὴ λεγάμενη;** (ἡ λ. κτ. τὰς ἀ. εἰς **-άμενος** μτχ., ὡς χαρισάμενος κλπ.).

λεγᾶτος (ὁ) νεώτ. λατ. π. Ρωμαίοις ὁ πρέσβυς τῆς ρωμαϊκῆς συγκλήτου· εἰδ.1) οἱ ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῆς συγκλήτου πρὸς τὰ ξένα ἔθνη, καὶ 2) οἱ ὑπὸ τῆς συγκλήτου πάλιν ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀποστελλόμενοι πρέσβεις πρὸς τοὺς διοικητὰς στρατευμάτων, ἐντεταλμένοι δὲ τὴν ὀργάνωσιν ἐπαρχίας τινός· **2**) κτ. τοὺς νεωτέρους χρόνους πρεσβευτὴς τοῦ πάπα ἢ διοικητὴς ἐπαρχίας ἀνηκούσης εἰς τὸ κράτος αὐτοῦ.

λεγένι (τὸ) δημ. ἡ λεκάνη τοῦ νιπτῆρος : παροιμ. φρ. **φτύνει σὲ χρυσὸ** λεγένι εἶναι μὲν πλούσιος, ἀλλὰ καὶ ἀσθενής, στηθικός.

λεγενόμπρικο (τὸ) δημ. τὸ λεγένι καὶ τὸ μπρίκι ὁμοῦ, ὁ νιπτήρ.

λέγετος ἦχος (ὁ) νεώτ. βυζ μουσ. ὁ μέσος ἦχος τοῦ τετάρτου.

λεγεὼν-ῶνος (ἡ κ. ὁ) (legio) μτγν. κ. νεώτ. π. ἀρχ. Ρωμαίοις στρατιωτικὸν σῶμα ἀποτελούμενον ἐξ ἓξ ἢ ἑπτὰ χιλ. στρατιωτῶν : ΚΔ Ματθ.26,53 **παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων,** Πλούτ.Ρωμ.13,20 **ἐκλήθη δὲ λεγεὼν τῷ λογάδας εἶναι τοὺς μαχίμους ἐκ πάντων,** Ἐπιγρ.· **2**) κτ. ἐπέκτ. μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων, πλῆθος : ΚΔ Μᾶρκ.5,9 **λεγεὼν ὄνομά μοι ὅτι πολλοί ἐσμεν, - ἦλθον λεγεῶνες ἀνέργων·** || νεώτ. στρατιωτικὸν σῶμα, εἰδ. ἐξ ἀλλοδαπῶν ἐθελοντῶν ἢ μισθοφόρων : **ἡ λεγεὼν τῶν φιλελλήνων τοῦ 1821·** **3**) ὁμ.νεώτ. τάξις γαλλικῶν παρασήμων : **λεγεὼν τῆς τιμῆς.**

λεγεωνάριος (ὁ) νεώτ. ὁ μάχιμος ὁπλίτης τῆς λεγεῶνος· || ἐν τῷ πληθ. οἱ ἀπόμαχοι τοῦ παγκοσμίου πολέμου Ἀμερικανοί, εἰς τοπικοὺς συλλόγους ὀργανωθέντες μὲ σκοπὸν τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων αὐτῶν ὡς πρὸς τὰς πολεμικὰς συντάξεις, ἀποζημιώσεις κτλ.

λεγιονάριος (ὁ) Ἐπιγρ. λεγεωνάριος βλ.λ.

λεγιὼν-ῶνος (ἡ) Ἐπιγρ. λεγεὼν βλ.λ.

λεγιώνη (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ λεγεὼν βλ.λ.

λεγκάτο (τὸ) (ἰταλ.) νεώτ. μουσ. ὅρος σημαίνων τὴν σύνδεσιν τῶν διαδοχικῶν φθόγγων μουσικῆς τινος φράσεως ἄνευ μεσολαβήσεως κενοῦ τινος.

λέγμα Ἡσ. «τὸ εἰπεῖν».

λέγνη (ἡ) τὸ λέγνον βλ.λ. : Σχόλ.Καλλ.Ἄρτ.12.

λέγνον (τὸ) ἡ ἔγχρωμος παρυφὴ τοῦ ἱματίου παράλληλος τῇ ᾤᾳ : Πολυβ.7,62, Ἡσ.· **2**) τὰ ἄκρα, χείλη τῆς μήτρας : Ἱππ.Γυν.2,144 **τὰ λέγνα τῆς ὑστέρης.**

λέγνος Ἡσ. «ἄνανδρος, σῖτος ὁ μὴ ἁδρός».

λεγνῶ-όω λεξ. ἐφοδιάζω ἱμάτιόν τι διὰ λέγνου, ἐγχρώμου, ποικίλης παρυφῆς· ἐν τῷ ἀπαρφ ἀόρ. Ἡσ. «λεγνῶσαι· ποικῖλαι».

λεγνώδης-ους-ες μσν. ὁ λεγνωτός· Φώτ.

λεγνωτός-ή-όν ὁ ἔχων κεχρωματισμένην παρυφήν : Καλλ.Ἄρτ.12 **λεγνωτὸς χιτών,** Νίκ.Θηρ.726.

λέγξ Ἡσ. «ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν».

λέγος-η-ον αἰσχρός, λάγνος : Ἀρχίλ.179 **λέγαι γυναῖκες.**

λέγω (1), μέλλ. **λέξω,** ἀόρ. **ἔλεξα,** παρακ. **εἴλοχα** (συν-), ὑπερσυντ. ἐλλείπει, μέσ. μέλλ. μτ. παθ. σημ. **λέξομαι,** ἀόρ. **ἐλεξάμην,** ἐπ. **ἐλέγμην, λέκτο,** (Ὀδ.Δ 451), παθ. μέλλ. β' **λεγήσομαι** (συλ-), παθ. ἀόρ. **ἐλέχθην,** παθ. ἀόρ. β' **ἐλέγην,** μέσ. κ. παθ. παρακ. **εἴλεγμαι** κ. σπαν. **λέλεγμαι** (μεθ' Ὅμ. πάντοτε σύνθετον μτ. τῶν προθ. ἀπο-, ἐκ-, κατα-,συνκ. δια-, διαλέγω βλ.λ.), συλλέγω, συναθροίζω, μαζεύω : Ἰλ.Ψ 239 **ὀστέα . . λέγωμεν,** Ὀδ.Σ 359 **αἱμασιάς τε λέγων,** αὐτ.Ω 72 **λέγομεν λεύκ' ὀστέ',** Ἀχιλλεῦ, Πίνδ.Π 8,53 **θανόντος ὀστέα λέξαις υἱοῦ·** || μέσ. συλλέγω δι' ἐμαυτόν : Ἰλ.Θ 507 **οἶνον . . οἰνίζεσθε σῖτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,** Ἰλ.Ω 793 **ὀστέα λευκὰ λέγοντο,** Ἀπολλ.Ρ 3,807· **2**) ἐν τῷ μέσ. τ. συλλέγω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ λογαριασμόν μου κ. κατ' ἐκλογήν, δθ. ἐκλέγω : Ὀδ.Ω 108 **λέξαιτο . . ἄνδρας ἀρίστους,** Ἰλ.Φ 27 **δυώδεκα λέξατο κούρους·** κ. παθ. ἐκλέγομαι : Ἰλ.Ν 276 **εἰ . . λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι·** **3**) συγκαταλέγω, συγκαταριθμῶ, κάμνω ἀπαρίθμησιν, μετρῶ : Ὀδ.Δ 452 **ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν** (πρώτους συγκατερίθμησεν ἡμᾶς μεταξὺ τῶν κητῶν)· κ. κτ. μέσ. ἀόρ. : Ἰλ.Β 125 **Τρῶες μὲν λέξασθαι·** κ. κτ. μέσ. ἀόρ. ἐπ. : Ὀδ.Ι 335 **ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην** (ὑπελόγισα τὸν ἑαυτόν μου), αὐτ.Δ 451 **λέκτο δ' ἀριθμὸν** (ἠρίθμησεν, ἐμέτρησε)· κ. παθ. συγκαταριθμοῦμαι : Ἰλ.Γ 188 **μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην·** || ἀπλοῦν κ. μεθ' Ὅμ. σπαν. : Πίνδ.Ο 13,46 **οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν,** Αἰσχ.Ἀγ. 570 **τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,** Ἰσοκρ.2,45 **καθ' ἓν ἕκαστον λέγοντα·** κ. μέσ. : Πίνδ.Π 189 **ναυτᾶν . . λέξατο πάντας·** **4**) λογίζομαι, λογοριάζω, θεωρῶ : Αἰσχ.Πρ.973 **καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω,** Σοφ.Ἀντ.462 **εἰ . . θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω·** κ. παθ. : Καλλ Δῆλ.16 **ἐνὶ πρώτοισι λέγεσθαι,** Ξεν.Οἰκ.11,20 **λέγεσθαι ἐν τοῖς ἱππικωτάτοις·** κ. παθ. μὲ σημ. μέσ. : Εὐρ. Ἀλκ.322 **ἐν τοῖς οὐκέτ' οὖσι λέξομαι·** δθ. κ. φρ. **λέγω τινὰ οὐδαμοῦ** (θεωρῶ τινα ὡς μηδέν· πρβλ. διόλου δὲν τὸν λογαριάζω) : Σοφ.Ἀντ.183.

λέγω (2) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. **λέω** (συχν. κ. σύνθ. ἀντι-,ἐπι-,προ-), μέλλ. **λέξω** (συχν. κ.σύνθ. ἀντ-,προ-,κατ-) κ. **ἐρῶ,** εὐκτ. **ἐροίην** (κ.κατ-), ἀόρ. **ἔλεξα** (σπαν. π. Πλάτ. κ. ῥήτ. κ. κοινὸν εἴς τινας διαλέκτους (Βοιωτ.,Θεσσ.,Ἰων.), κ. κατ-) κ. **εἶπον** (συχν. κ. σύνθ. προ-, ἀντ-, κατ-) ἄνευ β' πληθ. προσ. τῆς ὁριστ. (τούτου σχηματιζομένου ἐκ τοῦ εἶπα), κ. σπαν. **εἶπα** (Ξεν.Ἀπ.2,2,8, Δημ.1151 δ.γρ.), παρακ. **εἴρηκα** κ. σπαν. **λέλεχα** (Γαλ.16,249), λεξ. κ. **λέλεγα** κ. **λέλογας** (Ἡσ.), παθ. ἐν. **λέγομαι,** παρατ. **ἐλεγόμην** (πλειστ. κ. ἀντ-), μέλλ. **ῥηθήσομαι,** σπαν. **λεχθήσομαι** κ. μέσ. μτ. παθ. σημ. **λέξομαι** (Σοφ ΟΚ 1186, Εὐρ.Ἑκ.906), μετ' ὀλ. μέλλ. **εἰρήσομαι** κ σπαν. **λελέξομαι** (Θουκ 3,53,Πλάτ.Πολ. 457Β), ἀόρ. **ἐρρήθην** (συνήθ. κ. προ-) κ. σπαν. **ἐλέχθην** (Σοφ.ΟΤ 1142, Θουκ.6,32), παρακ. **εἴρημαι** (συνήθ. κ. προ-) κ. σπαν. **εἰρημένος εἰμὶ** κ. **λέλεγμαι** (Πίνδ.Ν 8,20, Ἡρ.2,21, Σοφ.Φιλ.389), ὑπερσ. **εἰρήμην** (συνήθ. κ. προ-) κ. **εἰρημένος ἦν** (σπαν.), σπαν. ἐν συνθ. (ἀντι-, ἐπι-, κατα-, προ-), ὁ ἐνεστὼς εἰς πλεῖστα σύνθ ἀναπληρ. ὑπὸ τοῦ ἀ-

γορεύω, ὁ μέλλ. ὑπὸ τοῦ ἐρῶ, ὁ ἀόρ. ὑπὸ τοῦ εἶπον κ. ὁ παρακ. ὑπὸ τοῦ εἴρηκα· δημ. λέγω κ. λέω (λέμε, λέτε, λέγουν κ. λένε κ. λὲν κ. ἰδιωμ. λέσι), (Ἐρωτόκρ.2,411), λέουσι, παρατ. ἔλε(γ)α, ἀόρ. εἶπα, παθ. λέ(γ)αμαι (-μεθα, -μαστε), παρατ. λεγόμουν κ. -να, ἀόρ. είπώθηκα κ. ἐπώθηκα (Ἐρωτόκρ.3,1484)· οὐδαμοῦ π. Ὁμ.· τὸ πρῶτον π. Ἡσιόδ.Θ 27, συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ἡρ. κ. τραγ. κ. μετέπειτα· ἐπὶ προφορικῶν ἀνακοινώσεων παντὸς εἴδους, λέγω, ὁμιλῶ : Ἡρ.8,58 ἐκέλευε λέγειν εἴ τι θέλοι, Αἰσχ.Πέρσ.698 μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων εἰπέ, αὐτ.Ἀγ.625, Πλάτ.Πολιτ.268Ε λέγοις ἄν, αὐτ.Φίλ.12Β· ὁμ. ἐν τῷ παθ.: Σοφ.Φιλ.389 λόγος λέλεκται πᾶς· ‖ μτ. προθ. λέγω ἀμφί τινος ἐν σχέσει πρός τι ἢ τινα, σχετικὰ μὲ κάτι ἢ κάποιον : Αἰσχ.Ἑπτ.1012 οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ᾽ ἐπέσταλται λέγειν, Εὐρ.Ἑκ.580 τοιάδ᾽ ἀμφὶ σῆς λέγων παιδὸς θανούσης· κ. νεώτ. λέγω περί τινος : Σοφ.Αἴ.151 περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγει, Δημόκρ.165, Θουκ.2,48 λεγέτω μὲν οὖν περὶ αὐτοῦ ὡς ἕκαστος γιγνώσκει, Ξενοφ.34,2· ‖ μτγν. κ. φρονῶ περί τινος : ΚΔ Ἰω.22 τί λέγεις περὶ σεαυτοῦ; (τί φρονεῖς περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου;)· λέγω ὑπέρ τινος εἰς ὑπεράσπισίν τινος.: Σοφ.Ἠλ.555 τοῦ τεθνηκότος θ᾽ ὕπερ λέξαιμ᾽ ἂν ὀρθῶς, Ξεν.Ἑλλ.1,7,16 ἔλεξαν ὑπὲρ τῶν στρατηγῶν τάδε· ‖ λέγω κατά τινος ἐναντίον τινός, κατηγορῶ τινα : Θέογν.1240Α, Ξεν.Ἑλλ.1,5,2 κατά τε τοῦ Τισσαφέρνους ἔλεγον, ἃ πεποιηκὼς εἴη· ‖ λέγω ἐπί τινι εὐχὰς ἀγαθὰς ἐκφράζω καλὰς εὐχὰς διά τινα : Αἰσχ.Ἱκ.625· ‖ λέγω πρός τι ἐν σχέσει πρός τι, σχετικὰ μὲ κάτι : Σοφ.Ἀντ.753 τίς δ᾽ ἔστ᾽ ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν; ὁμ. λέγω εἴς τι : Ξεν.Ἀπομν.1,5,1 εἴ τι προὐβίβαζε λέγων εἰς ταύτην (τὴν ἐγκράτειαν) τοιάδε· ‖ νεώτ. λέγω, γράφω εἴς τι ἔργον μου : ὁ Ἀριστοτέλης λέγει εἰς τὴν Πολιτείαν· ‖ νεώτ. λ- εἴς τινα ὁμιλῶ πρός τινα : εἶπεν εἰς αὐτόν· ‖ μτγν. λέγω μετά τινος συνδιαλέγομαι μετά τινος : ΚΔ Ἰω.12,56 ἔλεγον μετ᾽ ἀλλήλων ἐν τῷ ἱερῷ ἑστηκότες· ‖ λέγω ἔν τινι λέγω ἐν τοῖς γεγραμμένοις ὑπό τινος ἢ διὰ στόματός τινος : ΚΔ Ρωμ.9,25 ὡς καὶ ἐν τῷ Ὠσηὲ λέγει· καλέσω τὸν λαόν μου· ‖ λέγω εἴς τινα ἐν σχέσει πρός τινα, ἀναφορικῶς πρός τινα : ΚΔ Πράξ.2,25 Δαυῒδ γὰρ λέγει εἰς αὐτὸν (τὸν Ἰησοῦν)· προωρώμην τὸν Κύριον· ‖ νεώτ. λέγω ἐπί τινος φρονῶ ὡς πρός τι : ἐπ᾽ αὐτοῦ λέγει τὰ ἑξῆς ὁ Πλάτων· ‖ δημ. λέγω μὲ.. ἐννοῶ μὲ κάποιον λόγον μου : θέλεις νὰ πῆς μ᾽ αὐτό, πῶς τὰ ξέρεις ὅλα· ‖ λέγω γιὰ κάτι ἐν σχέσει πρός τι φρονῶ : τί λὲς γιὰ ἐκδρομή; (γιὰ νὰ πηγαίναμε ἐκδρομὴ τί φρονεῖς;)· ‖ λέγω σὲ κάτι ἢ πάνω σὲ κάτι (ἐπί τινος ζητήματος φρονῶ, ἔχω γνώμην) : σ᾽ αὐτὸ δὲ λέω τίποτα, - πάνω σ᾽ αὐτὸ δὲ θὰ πῶ (δὲ θὰ ἐκφέρω γνώμην)· ‖ μτ. εἰδ. ἀπαρφ. οὐ ὑποκ. αἰτ., φρονῶ, νομίζω : Πίνδ.Π 2,59 λέγει ἕτερόν τινα.. γενέσθαι ὑπέρτερον, Ξεν.Συμπ.4,5, ΚΔ Λουκ.20,41 λέγουσι τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαυῒδ εἶναι, αὐτ.Λουκ.24,23, αὐτ.Ἰω.12,29 ἔλεγε βροντὴν γεγονέναι, αὐτ.Μάρκ.8,29 ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; ‖ ἐν ἀρνητ. ἐκφ. ἐν χρ. τὸ οὐ ἢ τὸ μή : Πλάτ.Πολ.348C λέγω ἀδικίαν μὲν λυσιτελεῖν, δικαιοσύνην δ᾽ οὔ, αὐτ.346Ε ἔλεγον μηδένα ἐθέλειν.. ἄρχειν· ὁμ. μτ. αἰτ. προσ. κ. εἰδ. προτ. εἰσαγομ. διὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς : Ξεν.ΚΠ 7,3,5 γυναῖκα λέγουσιν, ὡς κάθηται, ΚΔ Ἰω.9,19 ὃν ὑμεῖς λέγετε, ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμ. ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ ὅτι, σπαν. μτ. μτχ. : Αἰσχ.Ἀγ.672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας, Σοφ.ΟΚ 1580 λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα, Εὐρ.Ἑλ.888 λέξασ᾽ ἀδελφῷ σ᾽ ἐνθάδ᾽ ὄντα· κ. παθ. : Αἰσχ.Ἀγ.170 οὐδὲ λέξεται πρὶν ὤν, Εὐρ.ΙΤ 1047 λέξεται ἔχων· ‖ ὡς λέγουσιν ὅπως λέγουν (οἱ ἄνθρωποι δηλ.), ὅπως διατείνονται : Σοφ.Ἀντ.23 Ἐτεοκλέα μέν, ὡς λέγουσι,.. ἔκρυψε· ὁμ. κ. ὡς λέγουσί μοι : αὐτ.ΟΚ 1161 σοῦ γάρ, ὡς λέγουσί μοι,.. αἰτεῖ μῦθον· παθ. λέγεται κ. νεώτ. πιστεύεται κοινῶς, ἢ ὑπὸ πολλῶν, μτ. εἰδ. ἀπαρφ. : Ξεν.Ἀπομν.1,2,30 λέγεται τὸν Σωκράτη.. εἰπεῖν· κ. προσωπικῶς : Ξεν.ΚΠ 1,2,1 πατρὸς.. ὁ Κῦρος λέγεται γενέσθαι Καμβύσεω· ὁμ. κτ. μτχ. : Πίνδ.Π 5,108 λεγόμενον ἐρέω (θὰ εἴπω τι ὃ λέγεται, ποὺ τὸ λέει ὁ κόσμος), Πλάτ.Γοργ.514Ε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο ἐν τῷ πίθῳ τὴν κεραμείαν ἐπιχειρεῖν μανθάνειν (αὐτὸ ποὺ λέγεται)· πρβλ. κ. νεώτ. κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον· κ. ἀπολ. τὸ λεγόμενον ὡς λέγουσι : Θουκ.7,68 νομίσωμεν.. ἐχθροὺς ἀμύνασθαι.. καὶ τὸ λεγόμενόν που ἥδιστον εἶναι (ὅτι εἶναι ἥδιστον τὸ ἀμύνασθαι ὡς καὶ λέγεταί που, ὡς ρῆσις), Πλάτ.Γοργ.447Α ἀλλ᾽ ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν; (μήπως ὡς λέγεται ἔχομεν ἔλθει..), αὐτ.Συμπ 217Ε· πρβλ.Πρόδρ.2,431 (δὲ τὸ λέγουσιν τινές, ἐὰν σπουδάζῃς κάτζε· ‖ ὁ λεγόμενος ὃν λέγουσιν : Πλάτ.Θεαίτ.176Β ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος γραῶν ὕθλος, Ξεν.Ἑλλ.6,3,8 οἱ λεγόμενοι αὐτόνομοι εἶναι (οἵ λέγεται ὅτι)· οἱ λεγόμενοι περὶ ὧν λέγεται : Ξεν.ΚΠ 8,16 οἱ λεγόμενοι ὅτι βασιλέως υἱὸς καταβαίνει, βασιλέως ἀδελφός· ‖ φρ ἐν τῷ λέγεσθαι ἐν τῇ ρήσει, κατὰ τὸ λεχθέν : ΚΔ Ἑβρ.3,15 μέτοχοι γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ.. ἐν τῷ λέγεσθαι «σήμερον..»· ‖ μσν. τὸ λελεγμένο τὸ εἰπωμένο : Πρόδρ.2,362 κακόν, κακόν, κραυγάζουσιν, πάτερ, τὸ λελεγμένο· ‖ κτ. πλεονασμὸν : Ἡρ 3,156 ἔφη λέγων, αὐτ.1,122 ἔλεγε φάς, Ἀριστφ.Ὄρν.472 ἔφασκε λέγων, αὐτ.Σφ.795 ἢ δ᾽ ὃς λέγων, Σοφ.Αἴ.757 ὡς ἔφη λέγων, Δημ.108 καὶ λέγων εἶπεν οὕτω πως· **2)** ἐκθέτω κατὰ σειράν : Ὀδ.Ξ 197 οὔ τι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα, αὐτ.Λ 374 σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα, αὐτ.Μ 165 τὰ ἕκαστα λέγων, αὐτ.Ψ 308 ὅσα τ᾽ αὐτὸς.. ἐμόγησεν, πάντ᾽ ἔλεγε· ὁμ. π. τραγ. λέγω πάθη-μόχθους-τύχας ἐκθέτω ἐν διηγήσει : Αἰσχ.Πρ.633 αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας, αὐτ.Πέρσ.292, αὐτ.Ἀγ.555· ‖ ἐπαναλαμβάνω : Ἰλ.Β 222 Ἀγαμέμνονι.. λέγ᾽ ὀνείδεα (ἐπαναλάμβανε κατὰ τοῦ Ἀγαμ. ὀνείδη)· ὁμ. πιθ. π. Ἡσίοδ.Θ 27 ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα· κ. μέσ. : Ἰλ.Ν 275 τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι (ποιὸς ὁ λόγος νὰ διηγῆσαι σὺ αὐτά), αὐτ.Ν 292 μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς, Ὀδ.Γ 240· κ. ἀπολ. : Ἰλ.Β 435 μηκέτι νῦν δήθ᾽ αὖθι λεγώμεθα· ‖ δημ. ἐκθέτω, ἀφηγοῦμαι, ἀνακοινῶ : Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.5 παρηγορία μόνη σοῦ ᾽μενε νὰ λὲς περασμένα μεγαλεῖα, - λέμε τὰ βάσανά μας· ‖ ὁμ. δημ. περιγράφω : τὰ πάθη μου δὲ λέγονται, - τὸ τί ἔγινε δὲ λέγεται· ‖ ὁμιλῶ : ὅλο λὲς (ὁμιλεῖς διαρκῶς), - δὲν ἀπόστασες νὰ λές· ‖ φρ. τὰ λένε συνομιλοῦν, ἰδ. πρὸς συνεννόησιν ἐπὶ ἐνδιαφέροντος αὐτοὺς ζητήματος· ὁμ. καλὰ τὰ λέει ὀρθῶς ὁμιλεῖ, ἔχει δίκαιον· συνήθ. εἰρων.· **3)** μτγν. κ. δημ. μτ. ἐρωτ. ἀντων. ἢ ἐπιρρ., ἐρωτῶ : ΚΔ Λουκ.22,11 λέγει σοι ὁ διδάσκαλος, ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου.. φάγω, αὐτ.Ἰω.18,37, - σοῦ λέω, ποῦ ἤσουνα - πῶς τὰ πέρασες - τί σοῦ συνέβηκε· **4)** μτγν. κ. μσν. δημ. ἀποκρίνομαι : ΚΔ Ἰω.1,21 Ἠλίας εἶ σύ; καὶ λέγει· οὐκ εἰμί, αὐτ.Ἰω.19,15, Πρόδρ.2,123 καὶ πῶς νὰ ζήσω; λέξον με, - σὲ ρωτῶ καὶ σὺ δὲ μοῦ λές· **5)** μτγν. κ. δημ. παρακαλῶ : ΚΔ Λουκ.23,42 καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνήσθητί μου, Κύριε, - καὶ τοῦ ᾽λεγε· σῶσέ με· **6)** μτγν. κ. δημ. βοῶ, κραυγάζω : ΚΔ Λουκ.23,21 λέγοντες· σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν· ‖ ἰδ. χλευαστ.-

κῶς : Ματθ.27,29 **καὶ ἔλεγον· χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων·** **7)** μτγν. κ. δημ. φανερώνω, ανακοινῶ τι ἐμπιστευτικῶς : ΚΔ Λουκ.20,8 **οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ, - ὅ,τι τοῦ πῆς θά τὸ.διαλαλήσῃ** (ὅ,τι τοῦ ἐμπιστευθῆς)· || δημ. προδίδω, καταδίδω : **ἐγὼ θά τὸ πῶ, κι ἄς μὲ κρεμάσουν, - θὰ τὰ πῶ στὸν πατέρα σου·** || πληροφορῶ : Πρόδρ.2,464 **ὡς λέγουν . . ψυχομαχεῖ·** || δημ. ἐξομολογοῦμαι, ἐκμυστηρεύομαι : φρ. **μὴν τὸ πῆς οὔτε τοῦ παπᾶ,** δ.τραγ. **νὰ τὴ φιλήσω ντρέπομαι, νὰ τῆς τὸ πῶ ντερπιῶμαι·** ἀμ.φρ. **ἀρὰς νὰ στὸ πῇ ὁ παπάς στ' ἀφτί·** || μτγν. κ. δημ. βεβαιῶ : ΚΔ Λουκ.12,5 **ὑποδείξω δὲ ὑμῖν τίνα φοβηθῆτε . . ναί, λέγω ἡμῖν, τοῦτον φοβήθητε,** αὐτ.Ἰω.1,52 **ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, - ἄκου ποὺ σοῦ λέω, - ἀφοῦ τὸ λὲς ἐσύ, ἔτσι θὰ 'ναι·** **8)** ἀπὸ κειμένου ἐκφράζω, ἀναγινώσκω, ἀπαγγέλλω τι : Πλάτ.Θεαίτ.143C **λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε·** κ. συνήθ. ἐπὶ ρητόρων : Δημ.21,8 **λέγε τὸν νόμον,** αὐτ.21,10· ἐπὶ κειμένων : Ἀρρ.Ἐπικτ. 3,21,6 **ἀκούσατέ μου σχόλια λέγοντος** (ἡ σημ. τοῦ λατ. lego, ἀναγινώσκω, ἀπαντᾷ μ. εἰς τ. σύνθ. ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι)· **9)** κ. νεώτ. κ. δημ. διὰ γραπτῶν, δι' ἐπιστολῆς ἢ ἐγγράφου, ἐκφράζω, διατυπώνω τι : Ἡρ.3,40 **Ἄμασις Πολυκράτεῖ ὧδε λέγει,** αὐτ.8,140, α' **ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Μαρδόνιος τόδε λέγει,** αὐτ.1,124 **τὰ δὲ γράμματα ἔλεγε τάδε·** ἐπὶ ἐπιγραφῶν : Θουκ.6,54 **τοῦ δὲ ἐν Πυθίου . . δηλόν ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε·** **10)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐν γραπτοῖς κειμένοις λέγω τι, γράφω (ἐπὶ συγγραφέων, θείων γραφῶν κτλ.) : ΚΔ Λουκ.20,42 **καὶ . . Δαυὶδ λέγει ἐν βιβλίῳ τῶν ψαλμῶν,** αὐτ.Ἰω.7,42 **ἡ γραφὴ εἶπεν,** αὐτ.Ματθ.2,17 **Ἱερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος, - ὡς λέγει ὁ Πλάτων εἰς τὴν Πολιτείαν, -τὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο·** || δημ. κ. περιέχω, ἐπὶ παροιμ. **ὅπως λέει κι ἡ παροιμία·** ὁμ. ἐπὶ βιβλίων, ἐπιστολῶν κλ. ἐγγράφων : δ. τραγ. **ἀπ' ὄξω λέει τ' ἀπόγραμμα καὶ μέσα λέει τὸ γράμμα, - τί λέει αὐτὸ τὸ βιβλίο ;** (τί περιέχει ; περὶ τίνος πραγματεύεται;)· **11)** μτγν. κ. δημ. ἐξαγγέλλω, κηρύττω, διδάσκω : ΚΔ Ἰω.8,12 **ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγώ εἰμι τὸ φῶς,** αὐτ.Ἰω.8,26, αὐτ. Πράξ.2,17 **λέγει ὁ θεός, - τὸ λέει ἡ θρησκεία μας·** **12)** ἐπὶ χρησμῶν, δηλῶ, φανερῶ : Ἡρ.8,136 **Μαρδόνιος δὲ ἐπιλεξάμενος ὅτι δὴ ἦν λέγοντα τὰ χρηστήρια·** || μτγν. κ. δημ. προλέγω : ΚΔ Μάρκ.10,32 **καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν,** αὐτ.Λουκ.17,34, αὐτ.Ἰω.1,15,**-δὲ σ' τὸ 'πα πὼς θὰ βρῆς τὸ μπελά σου;·** **13)** δημ. προβλέπω : **δὲν τό 'λεγα, - δὲν ἔλεγα νὰ συμβῇ αὐτό·** **14)** παραγγέλλω : Ξεν. Ἀν.1,9,25 **Κῦρος γάρ ἔπεμπε . . λέγων ὅτι,** αὐτ. 7,4,5 **στέλνει ἄνθρωπο καὶ μοῦ λέει·** **15)** ἀπὸ τοῦ βήματος ὁμιλῶ, ρητορεύω : Σοφ.ἀπ.963 **λέγειν ἠσκηκότες·** ὡς ἀντίθ. τοῦ λαλεῖν : Εὐπ.95 **λαλεῖν ἄριστος ἀδυνατώτατος λέγειν,** Θουκ.1,139 **λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος,** Ἰσοκρ.3,8 **οἱ ἐν τῷ πλήθει λέγειν δυνάμενοι·** || φρ. **δεινὸς λέγειν** δεινὸς ἐν τῷ ρητορεύειν, δεινὸς ρήτωρ : Σοφ.ΟΤ 545 **λέγειν σὺ δεινός,** Ξεν.ΚΠ 1,3,10 **οἵ τε λέγειν προθυμούμενοι δεινοὶ γενέσθαι·** ὁμ. νεώτ. **δεινὸς εἰς τὸ λέγειν·** || ὑποστηρίζω ὑπόθεσίν μου ἐν δικαστηρίῳ : Δημ.646 **λέγει . . οἱ δ' ἀκροῶνται καὶ δικάζουσι·** φρ. **δίκας λέγω ὑπὲρ τινος** (ὑπερασπίζομαί τινα ἐν δικαστηρίῳ, ὡς δικηγόρος) : Δείν.1,111· **16)** ὑποστηρίζω τι ὡς θέσιν, ἄποψιν : Ἀριστλ.Φυσ.193b,36 **οἱ τὰς ἰδέας λέγοντες,** αὐτ.Μετοφ.1036b,14 || μτγν. κ. δημ. ἰσχυρίζομαι : ΚΔ Λουκ.9,7 **διηπόρει διὰ τὸ λέγεσθαι ὑπό τινων ὅτι Ἰωάννης ἐγήγερται,** αὐτ.11,18,αὐτ.Ἰω.8,52, δ.τραγ. **ἀνάθεμά τον ποὺ θὰ πῇ, τ' ἀδέρφια δὲν πονιῶνται,** φρ. δημ. **δὲ λέω, - δὲ σοῦ λέω·** || δημ. ἐπιμένω : **ἄσ' τονε νὰ λέῃ·** || μτγν. κ. δημ. παραδέχομαι : ΚΔ Ἰω.8,54 **ὁ πατήρ μου . . ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι ὁ θεὸς ὑμῶν ἐστι, - δὲ μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶναι κλέφτης·** **17)** κ. δημ. θέλω διὰ τῶν λεγομένων μου νὰ σημάνω, ἐννοῶ : Αἰσχ.Εὐμ.48 **οὔ τοι γυναῖκας ἀλλὰ Γοργόνας λέγω,** Ἀριστφ.Ἱππ.1059 **τί τοῦτο λέγει, πρὸ Πύλοιο;** (τί σημαίνει τοῦτο, τὸ πρὸ Πύλοιο ;), αὐτ.Ἱππ.1021, αὐτ.Ἐκκλ.989 **οὐκ οἶδ' ὅ,τι λέγεις,** Πλάτ.Φαίδ.60E **ἀλλ' ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγει·** συνήθ. ἐν πλατων. διαλόγ. φρ. **πῶς λέγεις;** τί ἐννοεῖς ; : Πλατ.Ἀπολ. 24E· ὁμ. **ἢ πῶς λέγομεν** ἢ τί ἐννοοῦμεν λέγοντες, ἢ πῶς τὸ λέμε ; : αὐτ.Γοργ.480B· κ. μτ. διπλῆς αἰτ. : αὐτ.Γοργ.489D **τοιοῦτόν τί σε λέγειν τὸ κρεῖττον** (ὅτι τὸ κρεῖττον τοιοῦτόν τι τὸ νομίζεις), ΚΔ Μάρκ.14,68 **οὐκ οἶδα οὐδὲ ἐπίσταμαι τί σὺ λέγεις,** αὐτ.Λουκ.9,33 **μὴ εἰδὼς ὃ λέγει,** αὐτ.22,60· ὁμ. **λέγω περί τινος** ἐννοῶ τι ἢ τινα : αὐτ.Ἰω.2,21 **ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ·** κ. νεώτ. **δὲν γνωρίζει τί λέγει·** κ. δημ. **δὲν ξέρεις τί λές, - πῶς τὸ λὲς αὐτό** (τί ἐννοεῖς λέγων αὐτό), **-καὶ σὺ κακὸ τὸ λές** (τὸ θεωρεῖς κ.),**-γιὰ κακὸ τὸ λένε** (κακό τὸ νομίζουν)· || συνήθ. π. τραγ. πρὸς ἐπεξήγησιν : Αἰσχ.Ἀγ.1035 **εἴσω κομίζου καὶ σύ, Κασάνδραν λέγω** (τὴν Κ. ἐννοῶ), αὐτ.Ἑπτ.609, αὐτ.Πρ.946, Σοφ.Τρ.9 **ποταμός, Ἀχελῷον λέγω,** Εὐρ.Φοίν.987 **χώρει νυν . . Ἰοκάστην λέγω,** Ἰσοκρ.12,215 **ἐμὲ λέγων** (ἐννοῶν ἐμέ), Δημ.255 **τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν λέγω, τὴν πόλιν λέγω** (λέγων τὸ ὑμεῖς, ἐννοῶ τὴν πόλιν)· || κ. δημ. **σήκω ἀπάνω, σένα λέω !·** || κ. μτ. λ. ἀποτελουσῶν παράθεσιν : Αἰσχ.ἀπ.175 **Ἀντικλείας . . τῆς σῆς λέγω τοι μητρός,** αὐτ.Ἑπτ.658, Πλάτ.Συμπ.202B **τῶν μὴ εἰδότων πάντων λέγεις, ἢ καὶ τῶν εἰδότων** (θεὸς εἶναι) ;, Δημ.388 **περὶ τῶνδε . . λέγω δὲ Φωκέων,** αὐτ 96 **παρ' ὧν . . τούτων τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκούντων λέγω·** κ. ἀπολ. : Δημ.17 **μηδενὸς ὄντος ἐν [τῇ χώρᾳ] λέγω·** || ἐννοῶ διά τινος λέξεως : Πλάτ.Γοργ.494B, Ἀριστλ.ΗΝικ.1148a,5 **περὶ ἃς** (δηλ. ἀπολαύσεις) **λέγομεν τὸν σώφρονα** (μεταχειριζόμεθα τὴν λ. σώφρων)· || δημ. φρ. **θὰ πῇ ἢ πάει νὰ πῇ** ἐννοεῖ, σημαίνει : **τί θὰ πῇ «ἵστημι»;** (τί σημαίνει ἡ λ. ἵστημι),**-τί θὰ ποῦν αὐτά ;·** ὅθ. **θὰ πῇ** ὥστε λοιπόν, ἄρα : **θὰ πῇ, πὼς δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος** (ἄρα δὲν εἶναι . . κ.)· ὁμ. **πάει) νὰ πῇ** δηλαδή· **18)** μτγν. κ. δημ. φρονῶ, νομίζω, ἔχω τὴν γνώμην : ΚΔ Ἰω.9,17 **σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ - τί λὲς γιὰ ἕναν περίπατο ;** (τίνα γνώμην ἔχεις;), δημ. κ. ἐλλειπτ. φρ.**λές ; λέτε ;** νομίζεις ὅτι ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα ;· || κρίνω, συμπεραίνω : ΚΔ Ρωμ.3,5 **εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, τί ἐροῦμεν ;, - ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τί λές ;** (τί συμπέρασμα βγάζεις ;)· || δημ. ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ : **τί τὸ λὲς νὰ χιονίσῃ τὸν Ἀπρίλη;** (πῶς τὸ ἐξηγεῖς)· || δημ. ὑποθέτω ἐν φρ. **ἄς ποῦμε, πές : ἄς ποῦμε, ὅτι . . ἄς** ὑποθέσωμεν ὅτι . . , **πές, πὼς ἔγινες** πλούσιος· **19)** λέγω τι λέγω τι σπουδαῖον, εὔλογον, λέγω κάτι σωστό : Σοφ.Ἀντ.757 **βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;·** || κ. ἐρωτ. **λέγω τι;** ἔχω δίκαιον; ἡ ἀπάντ. **λέγεις** : αὐτ.ΟΤ 1475, Πλάτ.Κρατ.404A **κινδυνεύεις τι λέγειν** (κάτι πᾶς νὰ πῇς), Ξεν.Ἀπομν.2, 1,12 **ἴσως ἂν τι λέγοις,** αὐτ.ΚΠ 1,4,20· κ. δημ. φρ. **κάτι λές, - κάτι θέλεις νὰ πῇς·** κ. εἰρων. **κάτι μᾶς λὲς** (δὲν λέγεις ἀξιόλογόν τι)· || κ. ἀντίθ. **οὐδὲν λέγω** δὲν λέγω τι σπουδαῖον : Ἀριστφ.Θεσμ.625 **οὐδὲν λέγεις·** ἀλλὰ κ. δὲν λέγω τι ἔχον ὑπόστασιν, ψεύδομαι : αὐτ.Ὄρν.66 **οὐδὲν λέγεις** (ψεύδεσαι), Πλάτ.Ἀπολ.30B **εἰ δὲ τίς μέ φησιν ἄλλα λέγειν ἢ ταῦτα, οὐδὲν λέγει·** ὅθ. **οὐδὲν λέγει** δὲν ἔχει

σημασίαν, ἀξίαν τινά : Ἀριστφ.Ὀρν.334 οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι (δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν), αὐτ.Σφ.75· ὁμ. κ. δημ.: τί σοῦ λέει αὐτός; (τί ἀξίζει αὐτός;),-δὲ λέει τίποτα (δὲν ἀξίζει)· κ. ἐπὶ πραγμ. : τί σοῦ λέει αὐτὴ ἡ εἰκόνα;· ‖ φρ. εὖ γε λέγεις ἢ εὖ ἂν λέγοις ἔχεις δίκαιον : Πλάτ. Ἀπολ.24C εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν λέγεις, αὐτ.Πρωτ. 310B· ὁμ. καλῶς, ὀρθῶς λέγεις ἀληθῆ λέγεις : Ξεν.Ἀπομν.3,3,4, αὐτ.Ἀπομν.3,6,8· κ. φρ. κοῦπω λέγω καὶ δὲν λέγω περισσότερα : Ἡρωδ.7,44· ὁμ. τί λέγω; δὲν ὡμίλησα ὀρθῶς : Ἀριστφ.Ἐκκλ.299 καίτοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν, αὐτ.Ὀρν.57 τί λέγεις, οὗτος; τὸν ἔποπα παῖ καλεῖς; ΚΔ Ἰω.848 οὐ καλῶς λέγομεν ἡμεῖς ὅτι Σαμαρείτης εἶ σύ . . ;· κ. δημ. τί λές! δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ λές : ἀλλά, τί λέω!, ἀφοῦ . . δὲν ἔχω δίκιο, ἀφοῦ . .· **20**) κάμνω ἐμφαντικὸν λόγον διά τι ὃ ἔχω, καυχῶμαι : Ξεν.ΚΠ 1,3,10 λέγων δὲ ἕκαστος ὑμῶν τὴν ἑαυτοῦ ῥώμην· **21**) π. μτγν. ποιητ. ἐξυμνῶ τινα ᾄδων : Ἀνακρεόντ.23,1 θέλω λέγειν Ἀτρείδας· ‖ δημ. ᾄδω, τραγουδῶ : δ.τραγ. τὸ λὲν οἱ κοῦκκοι στὰ βουνὰ κι οἱ πέρδικες στὰ πλάγια, ὁμ πές το, καημένη λυγερή, φρ. νὰ τὰ ποῦμε; (τὰ κάλαντα)· κ. δημ. ἐν Μάνῃ μυρολογῶ : ΜΜ πές το καὶ νὰ τὸ ματαπῇς, ἐσὺ κορώνα μου χρυσή· ‖ μον. ἀπαγγέλλω στίχους : Πρόδρ.1,147 πόσους νὰ πλέξω καὶ νὰ πῶ, πόσους νὰ λαρυγγίσω (δηλ. στίχους)· **22**) λέγω εἴς τινα νὰ πράξῃ κάτι, διατάσσω· πρβλ. κελεύω, ἰδ. ἐν φρ. λέγω τινὰ ποιεῖν τι : Αἰσχ.Χο.553 μή τι δρᾶν λέγων, Σοφ.Φιλ.101 λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν, Ξεν.ΚΠ 4,1,22· ὁμ. λέγω τινὶ ποιεῖν τι ἢ ἵνα . . : Σοφ.ΟΚ 840 χαλᾶν λέγω σοι, Δημ.388 ἐγὼ καὶ τούτοις ἔλεγον πλεῖν, Ἀστράμψ.Χρησμ.ΙΗ λέγε τὸν ἐρωτῶντα ἵνα . . εἴπῃ σοι· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ νόμων : Δημ.599 ὡς ὁ νόμος λέγει, ΚΔ Ῥωμ.2, 22 ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν μοιχεύεις;, αὐτ.Λουκ.17,6 ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ ταύτῃ, ἐκριζώθητι, φρ. δημ. (δὲν) τὸ λέει ὁ νόμος, αὐτ.Ἰω.2,6· κ. δημ. σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς σὲ διέταξα· ‖ εἰδ. ἐπὶ ῥωμαϊκῶν ἐδίκτων, ἐντέλλομαι, διατάσσω : Πάπ. Μᾶρκος Μέττιος Ῥοῦφος . . λέγει· ‖ μτγν. κ. δημ. προτρέπω, παρακινῶ, συμβουλεύω : ΚΔ Ἰω. 4,35 λέγω ὑμῖν ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, αὐτ.Πράξ.15,24, - ὅταν σοῦ 'λεγα μὴν πᾷς, δὲ μ' ἄκουσες· **23**) κ. δημ. προσαγορεύω, ὀνομάζω, ἀποκαλῶ : Σοφ.ΟΚ 128 ἃς τρέμομεν λέγειν (νὰ ὀνομάσωμεν)· κ. μτ. διπλῆς αἰτ. : Ἡρ.1,32 ἐκεῖνο δὲ τὸ εἴρεό με οὔ κώ σε ἐγὼ λέγω, πρὶν . . πύθωμαι, Αἰσχ.Ἀγ.896 λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα, Σοφ.ΟΚ 939 ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων, ΚΔ Ματθ.1,16 Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός, αὐτ.Ἰω.19,17 ὃς λέγεται .. Γολγοθᾶ, αὐτ.Μᾶρκ.10,18, αὐτ.Λουκ.22,1, Πράξ.10,28 πῶς σὲ λένε; παροιμ. εἶπ' ὁ γάϊδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλα· κ. δημ. μετ' ἐμφάσ. : μὲ λένε, σὲ λένε, λέγομαι εἶμαι : ἐγὼ λέγομαι . . (καὶ ἔπετοι τὸ ὄνομα) εἶναι εὐφήμως γνωστὸν τὸ ὄνομά μου, δὲν εἶμαι τυχαῖος : αὐτὸν τὸν λένε Κολοκοτρώνη (καὶ ἔχε το ὑπ' ὄψιν)· κ. κτ. ἀντιδ. αὐτὴ λένε δουλειὰ (κι ὄχι τούτη),-αὐτὸ λὲν παλληκάρι (τέτοια εἶν' τὰ παλληκάρια κι' ὄχι ὅπως νόμιζες κτλ.)· ‖ δημ. θεωρῶ, χαρακτηρίζω ὡς..,ἰδ. ὑπὸ τ. ἐρωτήσεως : τὸν λὲς γι' ἄνθρωπο;, - τὴ λὲς συμπεριφορὰ αὐτή;· **24**) λέγω τινά τι λόγοις ἀποδίδω, προσάπτω τινί τι, ἰδ. ἐπὶ κακοῦ, ὑβρίζω : Ἡρ. 8,61 κεῖνόν τε καὶ τοὺς Κορινθίους πολλά τε καὶ κακὰ ἔλεγε, Ξεν.Ἀπομν.2,2,9 ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγουσι· ὁμ. ἀγαθὰ λέγω τινά : Ἀριστφ.Ἐκκλ. 435· κ. δημ. ἐν φρ. τοῦ τὰ εἶπα ἕνα χεράκι (τὸν ἤλεγξα, τὸν ἐπετίμησα)· ὁμ. τὰ εἶπαν ἕνα χεράκι (ἀλληλοϋβρίσθησαν)· ὁμ. εὖ ἢ κακῶς λέγω τινὰ ἐπαινῶ ἢ ὑβρίζω τινά : Αἰσχ.Ἀγ.445 εὖ λέγοντες ἄνδρα, Σοφ.Ἠλ.524 κακῶς δέ σε λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν, αὐτ.Ἠλ.1028, Ξεν. Ἀπομν.2,3,8 εὖ λέγω τὸν εὖ λέγοντα· ‖ φρ. λέγω τινὰ ἀνάθεμα ἀναθεματίζω : ΚΔΚορινθ.1,12,3 οὐδεὶς . . λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν· **25**) ὀνομαστὶ προτείνω, ἀναγορεύω, ἀνακηρύσσω τινά τι : Διόδ. Σ ἀπ.36,26 (παθ.)· **26**) δημ. εὔχομαι : παροιμ. πᾶρ' τονε στὸ γάμο σου νὰ σοῦ πῇ καὶ τοῦ χρόνου· ὁμ. χουρσούζης καλοθελητὴς ὅ,τι νὰ πῇ δὲν πιάνει (εἴτε εὐχὴν εἴτε ἀρὰν ἐκφέρει . .)· **27**) δημ. φρ. λέω καὶ ξελέω ὑπόσχομαι καὶ ἀναιρῶ· ὁμ. εἶπα ξεῖπα· ‖ θὰ τὰ ποῦμε θὰ μοῦ δώσῃς λόγο, θὰ σ' ἐκδικηθῶ· ‖ τὸ λέει ἡ καρδιά του-ἡ περδικούλα του εἶναι γενναῖος· ‖ καὶ πάει λέ(γ)οντας καὶ οὕτω συνεχίζεται· ‖ ποιὸς τὸ λέει! ὄχι, κατ' οὐδένα τρόπον (ἐπὶ ἐντόνου ἀρνήσεως) : ποιὸς τὸ λέει ποὺ θὰ πάω (δὲν πάω)· ‖ εἴπαμε νὰ ἢ λέμε νὰ πρέπει : λέμε νὰ μὴν τὸ παρακάνῃς· ‖ γιατὶ λὲς φρ. ἐν χρ. ὡς μόριον ἀφηγηματικόν : μᾶς ἦρθαν, γιατὶ λές, οἱ ξενιτεμένοι· ὁμ. ποὺ λές : ἐγώ, ποὺ λές, δὲν θάρθω· **28**) ἀπροσ. παραθετικῶς ἐπὶ ἐρωτημ. ἐκφρ. δηλουσῶν ἀπορίαν δι' ἀπροσδ. ἢ μὴ ἀρεστὴν ἢ σπουδαίαν ἀγγελίαν ἢ πληροφορίον : τί ἔγινε, λέει;· ‖ ὁμ. παρενθετ. λέει .. λέει λοιπόν· **29**) ὁ λεγάμενος, ἡ λεγάμενη ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος, ὁ γνωστός, τοῦ ὁποίου δὲν θέλομεν ν' ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομα : ἦρθε ὁ λεγάμενος μεθυσμένος· συνήθ. πρὸς ἔκφρ. ψόγου, ἐπικρίσεως, περιφρονήσεως κττ., ἁ. ὁ προκομμένος : δὲν ντράπηκε ὁ λεγάμενος νὰ ξανάρθῃ ;,-νὰ τὸν χαρῇς τὸ λεγάμενο !· ‖ εἰδ. ἐρωμένος ἢ : τὴν εἶδες τὴ λεγάμενη;.

λεγωνῆσαι παῖσαι : Ἀριστφ.ἀπ.804.

λεδδά Ἡσ. «ἡ ἐξοχὴ τῶν πτερνῶν»· πρβλ. λεάδα.

λεδερερίτης (ὁ) νεώτ. κ. γμελινίτης ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας ἔνυδρον τῆς οἰκογ.τῶν ζεολίθων.

λεδρεῖται Ἡσ. «φροντίζει, θέλει, βούλεται».

λέζα (ἡ) δημ. χαρτοπαικτικὸς ὅρος τοῦ παιγνιδίου πικέτου, δηλῶν τὰς ὑπὸ τοῦ παίκτου πλείονας λήψεις (χαρτωσιές).

λέζες (οἱ, θηλ.) δημ. μικρὰ καὶ πυκνὰ ἀποσπάσματα ἀκρωτηρίου ἀπομείναντα ὡς σκόπελοι ἀναδύοντες ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, μύρμηκες.

λέη Ἡσ. «ὁμοίως».

λεηλασία, ἐπ. **λεηλασίη** (ἡ) κ. νεώτ. τὸ λεηλατεῖν, ἀποκόμισις λείας, διαρπαγή : Ξεν.Ἱέρ.1,36 τὸ δὲ ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν λεηλασίᾳ, Ψ Φωκυλ.46 (πληθ.), Ἀπολλ.Ρ 2,303, Πλούτ.Εὐμ.9 καὶ πλοῦτον ἐκ . . λεηλασιῶν.

λεηλάτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ λεηλασία βλ. : Αἰν.Τακτ.16,5.

λεηλᾰτικός-ή-όν γλωσσ. ἱκανὸς ἢ διατεθειμένος πρὸς λεηλασίαν.

λεηλᾰτῶ-έω (λεία, ἐλαύνω) κ. νεώτ. ἀποκομίζω τι ὡς λείαν, κυρ. ἐκ κτηνῶν ἀποτελουμένην, λαφυραγωγῶ : Σοφ.Αἴ.343 ἢ τὸν ἐσαεὶ λεηλατήσει χρόνον, Εὐρ.Ῥῆσ.293 λεηλατήσων καὶ σὰ πορθήσων σταθμά, Ξεν.Ἑλλ.4,4,15 ὀλίγοις δὲ λεηλατῶν, Αἰν.Τακτ.16,8· **2**) μετ' αἰτ. τόπου, διαρπάζω, ἀφανίζω, ληστεύω : Ἡρ.2,152 ἀπὸ θαλάσσης ληλατεῦσι τὸ πεδίον, αὐτ.5,101, Ἡρωδιαν.3,9,3· πρβλ. Πλούτ.Κάμ.17, Πάπ. λεηλατεῖν κώμην· ‖ νεώτ. συνεκδ. διαρπάζω, κατακλέπτω : Τοῦρκοι βαλῆδες ἐλεηλάτουν τὴν χώραν· ‖ νεώτ. κλέπτω πολλὰ ὁμοῦ πράγμ. : ἐλεηλάτησαν τὸ κατάστημα· παθ. διαρπάζομαι, λαφυραγωγοῦμαι : Αἰν.Τακτ.16,11 τὰ ἐκ τῆς χώρας λεηλατηθέντα· **3**) μτφ. εἶμαι δοῦλος τῆς γαστρός, κοιλιόδουλος : Πλούτ.Ἠθ.133A τῇ γαστρὶ λεηλατεῖσθαι.

λεθρίνι (τό) δημ. κ. λιθρίνι ὁ ἰχθὺς ἐρυθρῖνος βλ.λ.
λέΐ (τό) νεώτ. κ. δημ. νομισματική μονὰς τῆς Ρουμανίας, ἰσοδύναμον πρὸς 0,460 νέας χρ. δρ.
λεία (ἡ) (1) (λεῖος) ἐργαλεῖον τῶν γλυπτῶν πρὸς λείανσιν τῆς ἐπιφανείας τῶν λίθων : Σοφ.ἀπ.531.
λεία (ἡ) (2), Ἰων. **ληΐη**, δωρ. **λαία** κ. **λᾶα** κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι ἁρπάζει τις ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, τα ἐκ διαρπαγῆς προερχόμενα, λάφυρα· συχνάκις π. Ἡρ. (ὁ Ὅμ.κ.Ἡσίοδ. πάντοτε χρησιμοποιοῦν τὸ ληΐς)· κυρ. ἐπὶ κτηνῶν κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀνθρώπους : Πίνδ.Ο 10(11),44 **ὅλον τε στρατὸν λαίαν τε πᾶσαν**, Θουκ.2,94 **καὶ ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες**, Σοφ.Τρ.761, αὐτ.ΑΪ.54 **λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα**· || σπαν. ἐπὶ προσ. : Εὐρ.Τρφ.614 **ἀγόμεθα λεία**· || ἐπὶ κυνηγῶν, τὸ θήραμα : Εὐρ.Ρῆσ.326 **οὐ παρὼν κυνηγέταις αἱροῦσι λείαν οὐδὲ συγκαμὼν δορί**· || νεώτ. μτφ. τὸ ὑπὸ σαρκοβόρου θηρίου συλληφθὲν καὶ καταβροχθισθὲν θήραμα : Ζαλοκ.10,12 **ὡς ὁ λέων ὁπόταν πεινῶν ἐνεδρεύῃ τὴν λεῖαν**, Ζερβ.μτφρ. Βύρ.77 **ἔτσι ὅταν ὁ λέοντας παραιτάῃ τὴ λεία του**· || γεν. ἁρπαγή, πλιάτσικο : Ἡσ.4,202 **τοὺς λοιποὺς ληΐην θέσθαι** (παραδοῦναι αὐτοὺς ὡς λείαν), αὐτ.2,152 **κατὰ ληΐην ἐκπλώσαντας**, Θουκ. 8,3 **τῆς λείας τὴν πολλὴν ἀπολαβών**, αὐτ.8,41 **καὶ τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο** (ἐλεηλάτει τὴν χώραν), Ξεν.Ἑλλ.1,2,4 **καὶ ἀνδράποδα καὶ ἄλλην λείην πολλήν**, κτ. πληθ. : αὐτ. 1,2,5 **διεσκεδασμενοι κατὰ τὰς ἰδίας λείας**, αὐτ. Ἀν.5,1,8, αὐτ.ΚΠ 5,3,1 **λεῖαν ἄγοντες**· || παροιμ. **Μυσῶν λεία** ἐπὶ παντὸς πράγματος δυναμένου νὰ λῃστευθῇ ἀτιμωρητί : Στράττ.35, Δημ.248, Ἀριστλ.Ρητ.1372b,33· **2)** ἡ λαφυραγώγησις : Ἡρ.4,103 **ζώουσι δὲ ἀπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου**· **3)** τὰ κλοπιμαῖα : Πάπ. **τὴν λεῖαν ἀποδοῦναι**· **4)** ἀγέλαι, πρόβατα : Πάπ. **ἀπογραφὴ λείας**, Ἐπιγρ. **ἀτέλεια τῆς λείας**, Διόδ.Σ 19,21 **ἦν δὲ καὶ λείας παντοδαπῆς πλῆθος**· **5)** ρηματ. π. ληΐζομαι, ληΐτις, ληϊστήρ, ληΐστωρ, λῃστής· ἀγε-λείη, λατ. latro (λῃστής), laverna (θεὰ τῶν κλεπτῶν), lucrum (κέρδος). Ἐκ ρίζ. λαϝ-, λά-ω, ἀπο-λαύ-ω· λαϝ-, λαία (δωρ.)- ληΐη (Ἡρόδ.) - λεία.
λειαίνω λεαίνω βλ.λ.
λείανσις-εως (ἡ) λέανσις βλ.λ.
λειαντήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. **λειαντήριον** (τό) πᾶν ἐργαλεῖον δι' οὗ λειαίνεται ἐπιφάνειά τις· || εἰδ. ἐν τῷ στρατῷ ἐργαλεῖον ξύλινον χρησιμοποιούμενον ὑπο τῶν σαγματοποιῶν πρὸς λείανσιν σκυτίνων μερῶν τῆς σέλλας.
λειαντής (ὁ) νεώτ. ὁ λειαίνων τι, ὁ εἰδικὸς τεχνίτης τῆς λειάνσεως.
λειαντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λείανσιν, ὁ ἱκανὸς πρὸς λείανσιν.
λείαντρον (τό) νεώτ. ἐργαλεῖον σιδηροῦν πρὸς λείανσιν ξυλίνων ἢ μεταλλικῶν τεμαχίων, ἄ. ράσπα.
λείαξ-ακος (ὁ) (λεῖος) λεξ. κ. **λίαξ** (Ἡσ.) ἀρτιγένειος παῖς· ΕΜ 562,19.
λειαύστηρος-ον λεῖος καὶ αὐστηρός, γλυκὺς καὶ αὐστηρός, μπροῦσκος, περὶ οἴνου : Πολυδ.6,15.
λειβάδι(ον) (τό) μσν. κ. δημ. δ.γρ. (παλαιοτ.) τοῦ λιβάδιον βλ.λ., λειμών : Κορ.Ἄτ.4,286, Δροσ. Τὸ χωριὸ 14 **βόσκουνε σκορπιο κοπάδι σὲ χλωροπράσινο λειβάδι.**
λειβαδοπέρδικα (ἡ) δημ τὸ πτηνὸν ἀτταγήν.
λειβαδότοπος (ὁ) δημ. ἔκτασις γῆς, περιοχὴ ἔχουσα λειβάδια πρὸς βοσκήν.
λείβδην (λείβω) ἐπίρρ. κατὰ σταγόνας·ΕΜ 781,26.
λειβήδια (τά) Ἐπιγρ. ὀνομασία ἀγῶνος ἐν Χαλκίδι τῇ Εὐβοϊκῇ.
Λ(ε)ιβηθρίδες ἢ Λειβηθριάδες Νύμφαι (αἱ) Νύμφαι συχνάκις συγχεόμεναι πρὸς τὰς Μούσας : Στράβ.9,225 **καὶ τὸ τῶν Λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον**, Παυσ.9,34,4 **ἀγάλματα .. Νυμφῶν .. Λιβηθρίων**, Ὀρφ.ἀπ.342.
λείβηθρον (τό) κ. μσν. ἔφυδρον χωρίον, τόπος: Εὐπ.428 ἐκ τοῦ Φώτ. (ἔνθα λίβηθραι· πρβλ.ΑΪλ.Δ ἀπ.244· **2)** διῶρυξ : Φώτ., Λεξ.Ρητ.π.Εὐστ.1235, 58· **3)** ὀρεινὴ περιοχὴ τῆς Θρᾴκης κατοικουμένη ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως : Στράβ.9,2,25 **οἳ καὶ τὴν Πιερίδα καὶ τὸ Λείβηθρον καὶ τὴν Πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν**· || οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἐκείνης παροιμιωδῶς ἀμβλεῖς τὴν φύσιν, ὅθεν αἱ φρ.: Ἀρισταῖν.1,27 **ᾄδειν ἀμουσότερα Λειβηθρίων**, Θουγ.4 **Λειβηθρίων ἀνοητότεροι.**
λείβομαι δημ. λείπομαι (σπαν.), ἐλλείπω, δὲν ἐξαρκῶ ἢ ὑπολείπομαι : Ἀρτ.Βατοπ.1,99 **κι ὅλοι λείβονται οἱ πιὸ φίνοι.**
λείβω, ἀπαρφ. ἀόρ. **λεῖψαι**, μτχ. **λείψας**, μέσ. ἀόρ. **ἐλειψάμην**, ἐκχέω, χύνω, ἐν χρ. ὡς τὸ σπένδω, ἐπὶ θρησκευτικῆς ἐννοίας : Ἰλ.Α 463 **οἶνον λεῖβε** (κάμνε σπονδὴν ἐξ οἴνου), Ὀδ.Γ 460,αὐτ.Μ 369 **οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν**· || ὁμ. **λείβειν** (ἄνευ τοῦ **οἶνον**) : Ἰλ.Ω 285 **ὄφρα λείψαντε κιοίτην**, Κρατῖν.234 **ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λεῖβε**· || εἰδ. μτ δοτ. τῶν θεῶν πρὸς οὓς γίνεται ἡ σπονδή : Ἰλ.Ζ 266 **Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον**· κ. ἀπολ. : αὐτ.Μ 481,Ὀδ.Β 432 **λεῖβον δ' ἀθανάτοισιν θεοῖς**· || σπαν. π. τραγ. : Αἰσχ.Ἱκ.981 **θύειν τε λείβειν θ', ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις**, Εὐρ. Ἴων 1033 **καὶ σπονδὰς θεοῖς μέλλωσι λείβειν**· κ. μέσ. : αὐτ.Ἄλκ.1015 **καὶ θεοῖς ἐλειψάμην σπονδάς**· **2)** ὡς τὸ εἴβω, ἀφήνω τι νὰ ρεύσῃ, χέω, χύνω : Ἰλ.Ν 88 **δάκρυα λεῖβον**, Ὀδ.Ε 84, Αἰσχ.Ἑπτ. 51 **δάκρυ λείβοντες**, αὐτ.Εὐμ.54, Σοφ.ΟΚ 1251 **δι' ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον**· κ. ἀπολ. : Πλάτ.Πολ.411Β **τήκει καὶ λείβει** (τήκει καὶ ὑγροποιεῖ)· παθ. ἐπὶ τῶν δακρύων, χύνομαι ἢ ρέω : Εὐρ.Φοίν.1522 **ἐν λειβομένοισιν δακρύοισιν**, Ξεν. ΚΠ 6,4,3 **ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν**· || ὁμ. ἐπὶ προσ. : Εὐρ.Ἀνδ.532 **λείβομαι δάκρυσιν κόρας** (ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου πλήρεις δακρύων, ρέοντας δάκρυα)· **3)** γεν. εἶμαι ὑγρός, στάζω ἐκ διαφ. ὑγρῶν : Καλλ.ἀπ.38 **κόμαι λείβουσιν ἔλαια** (στάζουσιν ἐξ ἐλαίου)· κ. παθ. : Ἡσίοδ.Α 390 **ἀφρὸς περὶ στόμα λείβεται**, Πλάτ.Τίμ.82Ε **λειβόμενον .. καὶ στάζον**, Μελέαγρ. ΑΠ 6,163· **4)** ὁμ. παθ. μτφ. ἐπὶ ἤχου, διαχέομαι : Πίνδ.Π 12,10 **θρῆνον .. λειβόμενον .. σὺν καμάτῳ**· **5)** ὁμ. παθ. τήκομαι, κατατήκομαι, φθείρομαι, φθίνω : Ἀριστφ.Ἱππ.327 **ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος**, Πλούτ.Ἠθ.681Β· **6)** ρηματ. π. λοιβή, λίψ, λιβάς, λίβας, λίβος, λείβηθρον, λιβάδιον, λίμνη, λειμών, λατ. libo.
λειεντερία (ἡ) (λεῖος, ἔντερον) κ. νεώτ. νόσος τῶν ἐντέρων καθ' ἣν αἱ λαμβανόμεναι τροφαὶ ἀτελῶς πέπτονται καὶ ἐξέρχονται διὰ τοῦ ἐντέρου μετὰ κοπράνων ὡσεὶ ὀλισθαίνουσαι : Ἱππ. Ἀέρ.10 (πληθ.), αὐτ.Ἀφορ.3,22 (πληθ.), Γαλ.7,327.
λειεντερικός-ή-όν λειεντεριώδης βλ.λ. : Ῥοῦφ.π. Ὀρειβ.5,3,4,Γαλ.8,389.
λειεντεριώδης-ους-ες ὁ πάσχων ἐκ λειεντερίας: Ἱππ.Ἀφορ.4,12 **λειεντεριώδεις κοιλίαι.**
λεΐζομαι Ἰων. κ. ποι. ἀντὶ ληΐζομαι βλ.λ.
λειηλατεῖν Ἡσ. «προμηθεύειν, βιάζεσθαι».
λεικνάριον (τό) ἐσφ. γρ. ἀντὶ λικνάριον βλ.λ.
λεικνίζω, ἐσφ. γρ. ἀντὶ λικνίζω βλ.λ.
λεῖκνον (τό) ἐσφ. γρ. ἀντὶ λίκνον βλ.λ.
λείκρικα Ἡσ. «σειραί, σχοινία, πλέγματα» (πρβλ. λέκρικα).
λείκτης (ὁ) (λείχω) ὁ λείχων : Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ. 883,Τεῦκρ.Βαβ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(4),196.
λείλιον (τό) νεώτ. βοταν. ὀνομασία τοῦ φυτοῦ λείριον βλ.λ.

λειμᾰκίδες (αἱ) νύμφαι τοῦ λειμῶνος : 'Ορφ. 'Αργ.646 (Ruhnk), (κῶδ. **λιμνακίδων,** Hermann **λιμναίων**).

λειμᾰκώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς λειμῶνο, χλοερός, νοτερός : 'Ιππ.'Αέρ.18 **πεδιάς ἐστι καὶ λειμακώδης καὶ φιλὴ καὶ ἔνυδρος μετρίως,** αὐτ.24 **χωρία λειμακώδεα καὶ πνιγηρά·** || συγκρ. **λειμακέστεροι** ἐσφ.γρ. ἀντὶ λειμακωδέστεροι : αὐτ.13.

λεῖμαξ-ᾰκος (ἡ) (οὐχὶ ὁ : 'Ηρωδιαν. ἐν 'Αν.'Οξ. 1,524), κ. νεώτ. λειμών, λιβάδιον : Εὐρ.Φοίν.1571 **λωτοτρόφον κατὰ λείμακα,** αὐτ.Βάκχ.867, Λυρ.'Αλ. 'Αδέσπ.22, ΑΠ 9,783,10· **2)** κῆπος : Φερεκρ.109· **3)** ζῷόν τι ὅμοιον πρὸς κοχλίαν : 'Ησ.· || νεώτ. ζωολ. γένος **λειμακιδῶν** γαστεροπόδων μαλακίων.

λεῖμμα-ατος (τὸ) (λείπω) κ. νεώτ. τὸ ὑπολειφθὲν μέρος, ὑπόλοιπον, κατάλοιπον, συνήθ.πληθ : 'Ηρ.1,119 **ὁρᾷ τοῦ παιδὸς τὰ λείμματα** (ὅ,τι ἔμεινεν ἐξ αὐτοῦ, τὰ λείψανα), Φιλόδ. ἐν 'Ηρακλ.1251,6, Πλούτ. Νικ.17 **ἧς τὸ μὴ προσεκπονηθὲν λεῖμμα ποιεῖσθαι δίκαιόν ἐστι·** || ὁμ. ἐπὶ προσ. : ΠΔ Βασ.4, 19,4 **καὶ λήψῃ προσευχὴν περὶ τοῦ λείμματος τοῦ εὑρισκομένου,** ΚΔ Ρωμ.11,5 **λεῖμμα κατ' ἐκλογὴν χάριτος γέγονεν· 2)** ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ ἐσχάτη μουσικὴ ὑποδιαίρεσις ἢ μονὰς τῶν μουσικῶν τόνων : Πλούτ.'Ηθ.1017F· πρβλ. 'Ανών.π.Θέων. Σμ.69Η· || ἐν τῇ ρυθμικῇ, ἡ ἐλαχίστη ἀνάπαυλα : 'Αριστείδ.Κ 1,18 «λεῖμμα ἐν ῥυθμῷ χρόνος κενὸς ἐλάχιστος»· **3)** ἐν τῇ ἰατρ. διάλειψις, διακοπὴ τοῦ πυρετοῦ : Στέφ.'Αθ.Γαλ.1,268D· **4)** ἔλλειμμα : 'Επιγρ. **μὴ γενέσθαι μήτε δανεισμὸν μήτε λεῖμμα περὶ ταύτας τὰς εἰσφορᾶς.**

λειμματιαῖος-α-ον ἐν τῇ μουσ. βλ.λ. λεῖμμα 2), ὁ τοῦ λείμματος : Θέων Σμ.69Η **λειμματιαῖος λόγος** (ὁ ἔχων μῆκος ἑνὸς λείμματος).

λειμόδωρον (τὸ) τὸ φυτὸν ὀροβάγχη ἡ λεπτή, παράσιτον ἀπαντῶν ἐπὶ διαφόρων ἑλλοβοκάρπων καὶ ἰδ. ὀσπριωδῶν : Θεόφρ.ΦΑΙτ.5,15,5.

λεϊμονιά (ἡ) δημ. κ. **λεμονιά** τὸ φυτὸν κιτρέα ἡ ρωμαϊκή, τὸ δένδρον λεμονέα : δ.τραγ. **λεϊμονιά, λεημόνησέ με.**

λειμών-ῶνος (ὁ) κ. νεώτ. πᾶς ὑγρὸς καὶ ἕνεκα τούτου πλήρης χλόης τόπος κατάλληλος διὰ βοσκήν, λιβάδιον : 'Ιλ.Β 467 **ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι μυρίοι,** 'Οδ.Ε 72 **ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον,** 'Ησίοδ.Θ 279 **ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι,** Αἴσχ.Πρ.653 **βαθὺν λειμῶνα,** αὐτ.'Ικ.540 **λειμῶνα βούχιλον,** Σοφ.Τρ.188 **ἐν βουθερεῖ λειμῶνι·** || μτφ. : 'Αριστφ.Βάτρ.1300 **λειμῶνα Μουσῶν . . δρέπων,** Σοφ.ἀπ.659 **ἐς λειμῶνα ποταμίων ποτῶν** (ἐν τῷ λείῳ ποταμίῳ ὕδατι), Πλάτ. Σοφ.222Α **πλούτου καὶ νεότητος λειμῶνας ἀφθόνους·** || κ. ἐπὶ σπόγγου : Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 6,66,7 **χυτῆς λειμὼν θαλάσσης· 2)** πληθ. τὰ ἄνθη : 'Ιμέρ.Λόγ.1,19 **'Ωραι λειμῶνας βρύουσι· 3)** κτ. εὐφημ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον : Εὐρ.Κύκλ.171 **ψαῦσαι χεροῖν λειμῶνος· 4)** π. μτγν. συχν. μτφ. ἐπὶ πάσης λαμπρᾶς, ἀνθηρᾶς ἐπιφανείας : 'Αχιλλ.Τάτ.1,19· || ἐπὶ κεντητῆς ἐσθῆτος : Φιλόστρ.Εἰκ.2,1 **λειμὼν ὁ περὶ τὰς ἐσθῆτας·** || ὁμ. **λειμὼν λέξεων** τίτλος ἔργου τοῦ Παμφίλου : Σουΐδ. Προοίμ.

λειμωνάριον (τὸ) κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ λειμὼν βλ.λ.· || π. Βυζαντ. **Μέγα λειμωνάριον** κ. **Νέον λειμωνάριον** ὄνομα δύο μοναστικῶν βιβλίων περιεχόντων βίους ἀσκητῶν, ἀνέκδοτα καὶ ῥήσεις διαφόρων μοναχῶν : Φῶτ.Βιβλ.161Β.

λειμωνήρης-ους-ες λεξ. ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα : Σουΐδ. **λειμωνήρης βοτάνη** (ἡ ἐν τῷ λειμῶνι).

λειμωνιάς-άδος (ἡ) ποι. θηλ. τοῦ **λειμώνιος** νύμφη τοῦ λειμῶνος : Σοφ.Φιλ.1454 **νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες·** πρβλ. λειμακίδες.

λειμωνιάτης λίθος (ὁ) μτγν. λίθος ἔχων χρῶμα πράσινον οἷον τὸ τοῦ λειμῶνος : Πλίν.ΦΙ 37,172.

λειμώνιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν στατικὴ τὸ λειμώνιον ἔχον καυλὸν λεπτὸν καὶ ὄρθιον, ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ κρίνου, μετ' ἐρυθροῦ καρποῦ στύφοντος τὴν γεῦσιν, φυόμενον δ' εἰς λειμῶνας καὶ τόπους ἑλώδεις : Πλίν.ΦΙ 20,72, Διοσκ.4,16· || κ. ὡς κόσμημα πρὸς καλλωπισμόν : 'Επιγρ. **λειμώνιον χρυσοῦν.**

λειμώνιος-α-ον (λειμὼν) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα, ὁ ἐκ λειμῶνος ἢ ὁ τοῦ λειμῶνος : Αἰσχ.'Αγ.560 **κἀπὸ γῆς λειμώνιαι δρόσοι,** αὐτ.ἀπ. 374 **λειμώνια ἄνθεα,** 'Αριστλ.ΖΙ 555b,7 **λειμώνιαι ἀράχναι,** Θεόφρ.ΦΙ 6,8,1 **ἀνεμώνη ἡ λειμωνία** (ἀνεμώνη ἡ ταώνιος ἢ λάμπουσα, ἀνεμώνη ἡ ἀγρία βλ.λ.), Θεόκρ.18,39 **φύλλα λειμώνια·** || **λειμωνία** (ἡ) ἀκανθῶδες φυτόν, πιθ. ὁ σκόλυμος βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 6,4,3 (ἐν Σοφ.ΑΙ.601 ἐσφ.γρ.).

λειμωνίς-ίδος (ἡ) ποι. θηλ. τοῦ λειμώνιος : Διον. Περ.756.

λειμωνίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτόν, ἀξιόλογον μετάλλευμα τοῦ σιδήρου.

λειμωνοειδής-οῦς-ές ὁ ὅμοιος πρὸς λειμῶνα, χλοερός, εὐανθής : Κέβ.17.

λειμωνόθεν ἐπίρρ. ἐκ τοῦ λειμῶνος : Ιλ.Ω 451 **λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·** || ὁμ. **λειμωνόθε** : Θεόκρ.7,80 **αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι.**

λειν . . . 'Ησ. «ἔρια. Κύπριοι».

λειξιάρης (ὁ) θηλ. **-ιάρα,** δημ. λαίμαργος, λιχουδιάρης· **2)** κτ. ἐπέκτ. ὁ πλεονέκτης.

λειξοῦρα 'Ησ. «τὸ δῶρον, ἐκ τοῦ λείχω»· **2)** γαστριμαργία, ἀδηφαγία· Σουΐδ. ἐν λ. λεῖξαι.

λείξουρος-ον μσν. ὁ γαστρίμαργος, λαίμαργος, ἀδηφάγος : Ζωναρ.

λειόβᾰτος (ὁ) εἶδος ἰχθύος, ἡ βατίς, ἄ. βάτος : Πλάτ.Κωμ.137, 'Αριστλ.ΖΙ 566a,32 **καὶ λειόβατος καὶ τρυγών· 2)** δ. ὀν. τοῦ ῥίνη : 'Αθήν.7,312Β· ἀλλὰ διακρίνεται τῆς ῥίνης ὑπὸ 'Αρχεστρ.ἀπ.46· **3)** ὁ ὁμαλὸς τόπος : Σουΐδ.· πρβλ. λεώβατος.

λειογένειος-ον ὁ μὲ λεῖον γένειον, ἀγένειος : 'Ηρ.5,20 **ἄνδρας λειογενείους.**

λειόγλωσσος-ον ὁ ἔχων λείαν, ἁβρὰν γλῶσσαν, ὁ κολακευτικός : Θεοδοτ.ΠΔΠαροιμ.6,24.

λειοθᾰλασσία (ἡ) εἶδος ῥοφανίδος : Θεόφρ.ΦΙ 7,4,2· ἀλλὰ δέον ν' ἀποκατασταθῇ **λειοθασία,** ὡς ἀναφέρεται π.'Αθην.2,56F.

λειόθριξ-τριχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων λείαν κόμην.

λειοκάρηνος-ον λεξ. ὁ ἔχων λείαν τὴν κεφαλήν, φαλακρός : Πολυδ.2,26.

λειόκαυλος-ον ὁ λεῖον καυλὸν ἔχων : Θεόφρ.ΦΙ 7,8,2 **λειόκαυλον κρόμμυον.**

λειοκόνιτος 'Ησ. «ἡ τελείως ὡς κόνις διαλελυμένη, λείως γὰρ τελείως»· πρβλ. λεωκόνιτος.

λειοκυμαίνω μσν. ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐλαφρῶς, ἡσύχως κυμαινομένης : ΨΚωδ. 303,3 **θαλάττης λειοκυμαινούσης.**

λειοκυμονῶ-έω ἐπὶ πλοίων, εὑρίσκομαι, πλέω ἐπὶ λείας, ἀκυμάντου θαλάσσης : παρεμβολὴ ἐν Σουΐδ. **λειοκυμονοῦσιν αἱ νῆες.**

λειοκῡ́μων-ονος-ον ὁ μὲ λεῖα κύματα, μὲ ἥσυχον ἐπιφάνειαν, γαλήνιος : Λουκ.'Αλ.'Ιστ.2,4 **λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάσσης.**

λειόμερος 'Ησ.«ταχυδιάνοιος» (μετὰ τὴν λ. **λεῖον,** πιθ. ἀντὶ λειόπορος).

λειόμῑτος-ον ὁ ἐξομαλίζων τὰ νήματα τοῦ ὑφάσματος, ὁ λειαίνων τὸ στημόνιον : Φίλιπ.Θεσσ. ΑΠ 6,247 **λειομίτους κάμσκας.**

λειομύωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡμίσκληρος ὄγκος ἀναπτυσσόμενος συνήθως ἐπὶ τῶν λείων μυϊκῶν ἰνῶν, μᾶλλον καλοήθης.

λειοντῆ (ἡ) ποι. ἀντὶ λεοντῆ, δορὰ λέοντος : Α Πλ.4,185.

λειοντοπάλης-ου (ὁ), μτγν., δωρ. -**ας** **ὁ** παλαίων πρὸς λέοντα : Ἐρύκ.ΑΠ 9,237.
λειόπελμος-ον μσν. ὁ ἔχων τὰ πέλματα λεῖα : Θεόδ.Λάσκ.472.
λειοποίησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λειοποιεῖν, τὸ μεταβάλλειν τι ἐκ τραχέος εἰς λεῖον : Ἡλιόδ. Χειρ. π. Ὀρειβ.46,12,3 **λειοποίησις μαρμάρου.**
λειοποιῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι λεῖον, λειαίνω : Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.46,11,29· **2)** κοπανίζω καὶ καθιστῶ τι κόνιν : Γεωπ.20,26.
λειόπους-ποδος-ουν μτγν. ὁ ἔχων λείους πόδας : Γαλ 18(1),613.
λειοπώγων-ωνος (ὁ) μσν. ὁ ἔχων τὸν πώγωνα λεῖον, ὁ ἄνευ πώγωνος, ἀγένειος : Κ Μονασσ.612.
λεῖος-α-ον κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμαλὸς τὴν ἐπιφάνειαν, τὴν ἀφήν, ὁ ἄνευ τραχύτητος : Ἰλ.Δ 484 **αἴγειρος ὥς, ἥ .. ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκῃ λείη**, Ξεν Ἀπομν.3,10,1 **καὶ τὰ σκληρὰ καὶ τὰ μαλακὰ καὶ τὰ τραχέα καὶ τὰ λεῖα**, Πλάτ.Κρατ. 415B **ἐπειδὰν λείου ἐπιλάβωμαι**, Ἀριστλ.Κατ.10a, 17, Πάπ. **χῆμαι λεῖαι, λεία χηραμβίς, - λεῖος χάρτης**· ‖ ὀλισθηρός, γλιστερός : Ἀριστφ.ἀπ.218 **λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς**, Εὐπ.338· ‖ ἐπὶ ὑφασμάτων, ὁμαλός, ἁπλοῦς, ἄνευ κεντημάτων : Θουκ.2,97 **χωρὶς δὲ ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα**, Πλάτ.Πολιτ. 310E **λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα**· ‖ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, ὁ εἰργασμένος ὁμαλός, δουλεμένος, ἐξωμολισμένος διὰ κατεργασίας : Ἐπιγρ. **λεῖα ἐκπεποιημένα**, αὐτ. **λεία ἐργασία**· ‖ μτγν. ὁ μὴ γεγλυμμένος : Καλλ.ἀπ.105,4 λ· **Ἀθήνης ἕδος**· κ. ἐπὶ ἀγγείων, ὁ μὴ φέρων ἀναγλυφάς : Ἐπιγρ. **λεῖαι φιάλαι**· **2)** π. Ὁμ. ἐπὶ πεδινῶν τόπων ἢ χωρῶν, ἰσοπεδωμένος, ὠμαλισμένος, ἴσιος, πεδινός : Ἰλ.Ψ 330 **λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς**, αὐτ.359, Ὀδ.Κ 103 **οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδόν**, αὐτ.Ι 134, ΚΔ Λουκ.3,5 **καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας**· ‖ μτ. γενικ. ὁ μὴ ἔχων, ὁ ἀπηλλαγμένος λίθων, βράχων, ὁ ὁμαλός : Ὀδ.Ε 443 **τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος, λεῖος πετράων**, αὐτ.Η 282· **3)** γυμνός, φαλακρός, ἄδενδρος : Ξεν.Ἀθ.2,12 **λεία χώρα καὶ ἄξυλος** ‖ ὑπερθ. -ότατος-η-ον : Ἡρ.7,9 **ἐξευρόντες τὸ κάλλιστον χωρίον καὶ λειότατον**, αὐτ.9,69· **4)** κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἤρεμος, ἀτάραχος, ἀκύμαντος, γαληνιαία: Ἡρ.2,117 **εὐαέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ** **5)** μτγν. ἐπὶ τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, **ὁ** πλατύς : Γαλ.6,856 **λεῖαι βάσεις**· **6)** ὁ ἔχων ὁμαλὴν ἐπιδερμίδα, οὐχὶ τραχεῖαν, ἄνευ τριχῶν, ὁ ἄτριχος : Ἀριστλ.ΖΙ 582b,35, αὐτ.583a,6 **λειότατον τῶν ζῴων ἐστὶν ἄνθρωπος**, ΠΔ Γεν.27,11 **ἐστιν ὁ ἀδελφός μου ἀνὴρ δασύς, ἐγὼ δὲ ἀνὴρ λεῖος**· ‖ ἰδ. ἐπὶ τῶν νέων, ὁ ἔχων λεῖαν ἐπιδερμίδα, ὁ ἄνευ γενείου, ὁ ἀγένειος : Θεόκρ.5,90 **κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν ἐκμαίνει**, ΑΠ 12,13· ‖ μτγν. ὁ ἐκ τελείας ἀποτριχώσεως, ἐκ παντελοῦς ἀφαιρέσεως τῶν τριχῶν ἢ τῶν πτίλων ὁμαλός, γυμνός, λεῖος· δ. ἑρμ. τέλειος· πρβλ. Ἡσ. «λείως· τελείως» : Ἡρῶνδ.2,70 ‖ ὡς ἐπίθ.χαρακτηριστικὸν τοῦ δέρματος τοῦ προσ. τῶν φθισιώντων : Ἱππ.Ἐπιδ.3,14 **εἶδος δὲ τῶν φθινωδέων ἦν τὸ λεῖον, τὸ ὑπόλευκον**· ‖ ἐπὶ τῶν ἰχθύων, ἐχόντων δέρμα λεῖον, ὁ ὀλισθηρός, ὁ γλιστερός, ὁ ἄνευ λεπίων, ἀντίθ. λεπιδωτός : Ἐπίχ.44, Ἀριστλ.ΖΙ 505a,26 **ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖστοι αὐτῶν λεπιδωτοί εἰσιν .. ἐλάχιστον δ' ἐστὶ πλῆθος αὐτῶν τὸ λεῖον**· **7)** μαλακός, ἰσομερής, οὐχὶ πυκνός, ὀβαρής, ἐλαφρός: Ἱππ.Κωακ.462 **λείη ὑπόστασις**, Σωρ.1,91 (γάλα) **λεῖον καὶ ὁμαλὸν καὶ συνεχές**· ‖ νεώτ. ἀνατομ. **λεῖαι μυϊκαὶ ἶνες αἱ** ὁμοειδεῖς, αἱ συνιστάμεναι ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας· **8)** μτφ. ὁ μαλακός, ὁ ἤπιος, ὁ γλυκύς, ὁ εὐχάριστος : Αἰσχ.Πρ 647 **τοὺς ἐμοὺς παρηγόρουν λείοισι μύθοις**, Τίμ Λοκρ.100E (ἐπὶ τῆς γεύσεως), Ἀριστφ.Βάτρ.1003 **ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς**, Πλάτ.Πολιτ.307A, αὐτ.Τίμ.67B, αὐτ.Φίληβ.51D **λέγω δὲ καὶ τῶν φωνῶν τὰς λείας καὶ λαμπράς**, αὐτ.Κράτ.406A **ἔοικεν οὖν πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους, ἀλλ' ἥμερόν τε καὶ λεῖον**, Ἐπίκ.ἀπ.441 **λεῖα κινήματα σαρκός**, ΑΠ 7,278 **λείη ἡσυχίη**, Πολύβ.20,9,11 **ὡς ἂν διὰ τοῦτο λειοτέρου σφίσιν ἐλέου ὑπάρξοντος**, Φιλόδ. ἐν Ἡρακλ.994,36· ‖ μτγν. **λεία κίνησις** φράσις τῆς Κυρην.Σχολῆς, ἡδονή : Λουκ.Παράσ.10 **καὶ τρυφᾶν καὶ βινεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις**, Διογ.Λ 2,86, Ἀλέξ.Ἀφρ.Τοπ.94,32· **9)** ὁ τριβείς, ὁ εἰς κόνιν μετοβληθείς : ΨΔικοίαρχ.Καταμετρ.Πηλ.144 **τούτου δὲ ἡ μὲν ῥίζα τριφθεῖσα λεία καὶ κατακλασθεῖσα τῶν ποδαγρώντων τοὺς πόνους ἀφίστησι**, Διοσκ.1,3· πρβλ. λειῶ-όω 2)· **10)** νεώτ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ σταθερᾶς διευθύνσεως καὶ ἐντάσεως μὴ παρουσιαζούσης αὐξομειώσεις καὶ ριπάς, στρωτός, ἀντίθ. ριπαῖος βλ.λ., δημ. κομματιαστός· **11)** **λεῖος** (ὁ) οὐσ. γαλεὸς βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΙ 565b,2 **οἱ δὲ καλούμενοι λεῖοι τῶν γαλεῶν**, Ὀππ.Ἁλ.1,380· **12)** **τὸ λεῖον** ὡς οὐσ. ἡ λειότης : Διον.Ἁλ.Λυσ.24 τὸ λεῖον **τῆς ἑρμηνείας**, Δημήτρ.48 **τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως**· **13)** ὁμ. **λεῖον** (τὸ) ὡς οὐσ. λεπτή, φιλὴ ἄμμος.
λειοσηρικόν (τὸ) νεώτ. κ. **ὁλοσηρικόν** ὕφασμα μετάξινον λίαν στιλπνόν, ἀτλάζι βλ.λ.
λειοστρακιῶ-άω ποι. εἰμὶ λεῖος ὡς ὄστρακον : Σώφρ.ἀπ.52 **ὡς ἐρυθραὶ τ' ἐντὶ καὶ λειοστρακιῶσαι.**
λειόστρακος-ον ὁ ἔχων λεῖον, ὁμαλὸν ὄστρακον : Ἀριστλ.ΖΙ 528a,21 **τὰ μὲν γὰρ λειόστρακά ἐστιν, ὥσπερ σωλὴν καὶ μύες καὶ κόγχαι**, αὐτ. ἀπ.304, Ξενοκρ.π.Ὀρειβ.2,58,128.
λειόσωμα-ατος (τὸ) μικρότατον ζωΰφιον τῆς τάξεως τῶν **ἀκαριδίων**, διοιτώμενον ἐντὸς βρύων.
λειοσώματος-ον ποι. ὁ ἔχων λεῖον, ὀλισθηρόν, γλιστερὸν σῶμα: Εὔβουλ.π.Ἀθήν.7,300C **αἵ τε λειοσώματοι .. ἐγχέλεις** (ἀντὶ λιπαροσώματοι).
λειότης-ητος (ἡ) (λεῖος) κ.μτγν. κ. νεώτ., δημ.-**η** τὸ εἶναί τι λεῖον, ἡ ἰδιότης τοῦ λείου, ὁμαλότης ἐπιφανείας, ἀντίθ. τραχύτης : Αἰσχ.Πρ.493 **σπλάγχνων τε λειότητα**, Ξεν.Ἱππ.10,6, Πλάτ.Τίμ.65C **πρὸς δὲ αὐταῖς κεχρῆσθαι μᾶλλόν τι τῶν ἄλλων τραχύτησί τε καὶ λειότησιν**, Ἀριστλ.ΖΜ 648b,6 **ἀλλ' οὐ τραχύτητες καὶ λειότητες, οὐδὲ βαρύτητες καὶ κουφότητες**· ‖ ἐπὶ τοῦ δέρματος : Πλάτ.Γοργ. 465B **σχήμασιν καὶ χρώμασιν καὶ λειότητι καὶ ἐσθήσει ἀπατῶσα**· ‖ φαλακρότης, φαλάκρα : Ἀριστλ.ΖΙ 517a,25 **ἡ μὲν οὖν κατὰ κορυφὴν λειότης φαλακρότης καλεῖται**· ‖ ἐπὶ τῶν κατόπτρων, στιλπνότης : Πλάτ.Τίμ 46C **τοῦτο δὲ ὅταν ἡ τῶν κατόπτρων λειότης .. ἀπώσῃ**· ‖ δημ. **ἡ ἐκ** τῆς ἐντέχνου ἐπεξεργασίας ὁμαλότης, στιλπνότης, γυαλάδα : Παπαντ.Ἀγ.Ὄρ.177 **κι εἶχε δώσει σὲ μερικὰ ἐξαίσια λειότητα καὶ ἀνέλπιστη συμμετρία**· **2)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐπὶ τῆς προφορᾶς: Ἀριστλ.ΖΓ 786b,10, Δημήτρ.299, Διον.Ἁλ.Κρίσ.2,2 **λειότης ὀνομάτων**, Φιλόδ.Ρητ.1,199S.
λειοτριβής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ λεῖος, ὁ εἰς λεπτὴν κόνιν κατατετριμμένος, ὁ διὰ τῆς τριβῆς μεταβληθεὶς εἰς κόνιν, ὁ κοπανισμένος, ὁ ἀλεσμένος : Διοσκ.3,59.
λειοτριβῶ-έω μτγν. λειῶ τι, διὰ τριβῆς, μεταβάλλω εἰς κόνιν διὰ τριβῆς, κονιοποιῶ: Ἐρασίστρ. π.Γαλ.13,39, Γαλ.12,423· κ. παθ. -οῦμαι : Διοσκ.1,7.
λειοτριχιῶ-άω κ. -έω ἔχω λείας τρίχας, ἀποκτῶ λεῖον τρίχωμα : Σώφρ.26, Ἀριστλ.ΖΙ 595b,26 **ἡ δὲ κράστις λειοτριχεῖν ποιεῖ, ὅταν ἔγκυος ᾖ.**

λειουργός (ὁ) (ἔργω) Ἐπιγρ. λιθουργός, μαρμαρογλύπτης κτ. ἀντιδιαστ. πρὸς τὸν γλύπτην.

λειουργοῦμαι-έομαι (λειουργός) μτγν. γίνομαι ἐξ ἐπεξεργασίας λεῖος, στιλπνός : Κλήμ.Ἀλ.261.

λειουρία (ἡ) μτγν. ἡ νόσος διοβήτης βλ.λ. : Ρούφ.Νεφρ.Κύστ.6,3.

λείουρος Ἡσ. «αἴλουρος».

λείουσι ποι. τ. ἀντὶ λέουσι δοτ. πληθ. τοῦ λέων.

λειούσματα κ. λεγούσματα Ἡσ. «εἶδος καταφράκτου, Γαλάται».

λειόφλοιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεῖον, ὁμαλὸν φλοιόν : Θεόφρ.ΦΙ 1,5,2, αὐτ.ΦΑἰτ.5,7,2· **2**) νεώτ. ζωολ. ὡς ούσ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν **προβοσκιδοφόρων** κολεοπτέρων.

λειόφυλλος-ον κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεῖα, ὁμαλὰ φύλλα : Εὔδημ.π.Ἀθήν.9 369E **κράμβης εἶναι γένη τρία τῆς τε καλουμένης ἁλμυρίδος καὶ λειοφύλλου καὶ σελινουσίης,** Θεόφρ ΦΙ 7,4,4· **2**) νεώτ. βοταν. **λειόφυλλον** (τό) ὡς ούσ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν **ἐρεικοειδῶν.**

λειόχρως-ωτος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων λεῖον δέρμα, λείαν ἐπιδερμίδα : Ἀριστλ.π.Ἀθήν.7,312F **ὁ δὲ μῦρος λειόχρως καὶ ἰσχυρός.**

λειπανάβατος-η-ο δημ. κ. ὀρθότ. λιπ- ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἄνευ ζύμης, ὁ ἄζυμος, ὁ ἀνέβαστος, ἄ. λειφανάβατος· **2**) δημ. μτφ. ἐπὶ προσ., ὡς ἐπιθ. εἴρων. ὁ οὐχὶ ἐπαρκὴς εἰς δρᾶσιν, ὁ οἱονεὶ μὴ ἀρτίως συντετελεσμένος καὶ διὰ τοῦτο ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φέρῃ τι εἰς πέρας.

λειπανδρία (ἡ) μτγν. δ.γρ. **λιπανδρία** ἔλλειψις ἀνδρῶν : Στράβ.13,1,32 **ἡ γὰρ χηρεία λειπανδρία τίς ἐστιν, οὐκ ἀφανισμὸς τέλειος.**

λειπανδρῶ-έω, δ.γρ. **λιπανδρῶ** ἐπὶ χώρας, εἶμαι ἐγκαταλελειμμένος ὑπ' ἀνδρῶν, στεροῦμαι, ἔχω ἔλλειψιν ἀνδρῶν : Ἔφορ.216.

λειπο- α' συνθ. πολλῶν λέξεων· ὀρθότερον λιπο-.

λειποβραχία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὅρος, ἡ τελεία ἔλλειψις βραχίονος.

λειπογνώμων-ονος-ον, δ.γρ. **λιπογνώμων** μτγν. ἐπὶ κτηνῶν, ἰδ. ὑποζυγίων, ὁ στερούμενος γνωμόνων βλ.λ.6), ὀδόντων ἐξ ὧν φαίνεται ἡ ἡλικία τοῦ ἵππου, τοῦ βοὸς κ. τοῦ ὄνου : Ἱστρ.53,Πολυδ.1,182, Λουκ.Λεξιφ.6 **καὶ οἷν δὲ ὅλον ἰπνοκαῆ εἴχομεν καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν,** ΕΜ 4,4, Ἡσ.

λειπυρία (ἡ) ἡ λιπυρία βλ.λ.

λειπυρίας (ὁ) ὁ λιπυρίας βλ.λ.

λειπυρικός-ή-όν ὁ λιπυρικὸς βλ.λ.

λειπυριώδης-ους-ες ὁ λιπυριώδης βλ.λ.

λείπω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., παρατ. **ἔλειπον** (Ἰλ.Τ 288), γ' ἐν. κ. **λεῖπεν, λεῖπ',** δημ. **ἔλειπα,** μέλλ. **λείψω** (αὐτ.Σ 11), ἀπαρφ. **λείψειν** (Εὐρ.Ὀρ.948), ἀόρ. α' **ἔλειψα** μ. π. μτγν. (Πολύβ.12,15,12, Στράβ. 6,3,10 παρ-, ΨΦωκυλ.77 ἀπ-, Πτολ.Μαθ.10,4, Λουκ. Παράσ.42, ΨΚολλισθένης 1,44 ἀπροθ.), ὡσαύτως ἐν χρ. π. μτγν. ποι. (Μαν.1,153, Ὀππ.Κυν.2,33),- κ. ἐν Ἐπιγρ., νεώτ. κ. δημ., μσν. **ἤλειψα,** ἐν τῇ ποι. ἀπαντᾷ μ. ἡ μτχ. **λείψας** (Ἀριστφ.ἀπ.965 ἡ Ἀντιφάν.32), παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν ἐν χρ. πάντοτε ὁ ἀόρ. β' **ἔλιπον** (Ἰλ.Α 428, Αἰσχ.Πέρσ. 984) κ. **λίπον** (Ἰλ.Κ 406), δυϊκ. **λιπέτην** (Ὀδ.Γ 485), εὐκτ. γ' ἐν. **λίποι** (Ἰλ.Ε 685), γ' πληθ. **λίποιεν** (αὐτ. Ρ 667), προστ. **λίπ'** (Ὀδ.Κ 266), **λιπέτω, λίπετε,** ἀπαρφ. **λιπεῖν,** μτχ. **λιπών** (Ἰλ.Δ 181), **λιποῦσα** (αὐτ.Γ 174), παρακ. **λέλοιπα** (Ὀδ.Ξ 134), νεώτ. κ δημ. **ἔχω λείψει,** ὑπερσ. **ἐλελοίπειν,** ἀττ. -η (Ξεν. ΚΠ 2,1,21), κ. **λελοιπὼς ἦν** (Δημ.1172 κατο-, Ἰσοκρ. 5,72 παρα-), νεώτ. **εἶχον** κ. δημ. **εἶχα λείψει,** εὐκτ **λελοίποιμι** (Ξεν.Ἑλλ 3,2,8) κ. **λελοιπὼς εἴην,** μέσ. κ. παθ. **λείπομαι,** δημ. κ. **λείβομαι** βλ.λ., παρατ. **ἐλειπόμην,** δημ. **(ἐ)λειβόμουν(α),** μέσ. μέλλ. **λείψομαι** (Ἀντιφ.3,4,9 ὑπο-, Ἰσοκρ.21,18, Ξεν.Ἀν.5,6,12 ἀπο-, κατα-), κ. μτ. παθ. σημ. (Ἡσίοδ.Ἔργ.200, Ἡρ.7,8, α', αὐτ.48), παθ. μέλλ. μτ. μέσ. σημ. **λειφθήσομαι** (Πλάτ.Ἀλκ.1,124Β, Δημ.1083, Αἰσχίν.3, 149 ἀπο-), ὡς παθ. (Σοφ.Φιλ.1071, Ἰσοκρ.15,7 κατα-, Λυσ.25,18 ὑπο-), μέσ. ἀόρ. β' **ἐλιπόμην** (Εὐρ.Ἡρ. 169, Ἡρ.1,186, αὐτ.2,40), κ. μτ. παθ. σημ.(Ἰλ.Λ 693), γ' πληθ. **λίποντο** (Ὀδ.Υ 67) κ. **λίπεν** κτ. τινας, κατ' ἄ. γ' ἐν. **λίπηται** (Ἰλ.Τ 235), δυϊκ. **λίπησθον** (αὐτ. Ψ 407), εὐκτ. **λιποίμην** (Ὀδ.Φ 116), ἀπαρφ. **λιπέσθαι,** παθ. ἀόρ. **(ἐ)λείφθην** (Πίνδ.Ο 2,43), ἐπ. γ' πληθ. **ἔλειφθεν** (Ὑμν.Ἑρμ.195) κ. **ἔλειπτο** (Ἀπολλ. Ρ 1,45), μσν. κ. δημ. **(ἐ)λείφτη(κα),** παρακ. **λέλειμμαι** (Ἰλ.Ν 256, Δημόκριτ.228, Πλάτ.Τίμ.61Α), ἀπαρφ. **λελεῖφθαι,** μτχ. **λελειμμένος** (Ὀδ.Ι 448), ὑπερσ. **(ἐ)λελείμμην** (Ἰλ.Β 700, Ξεν.ΚΠ 2,2,3), γ' ἐν. **λέλειπτο** (Ἰλ.Κ 256), τετελ. μέλλ. **λελείψομαι** (αὐτ.Ω 742, Θουκ.5,105, Ξεν.Ἀν.2,4,5)· τὸ ρ. εὑρίσκεται κ. ἐν μτβ. κ. ἐν ἀμτβ. ἐννοίᾳ· ‖ ὡς μτβ. ἀφήνω, ἐγκαταλείπω : Ἰλ.Ι 447 **οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,** Ὀδ.Ν 403, αὐτ.Φ 116 **οὔ κέ μοι ἀχνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ λείποι ἅμ' ἄλλῳ ἰοῦσ'·** ‖ κ. μτ. ἀρνήσεως : Ἰλ.Β 396, Σοφ.Ἀντ.830 **χιὼν τ' οὐδαμὰ λείπει, τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειράδας·** ‖ ἐν τῇ φρ. **λείπειν φῶς ἡλίου** θνήσκειν, φονεύεσθαι, ἐγκαταλείπειν τὴν ζωήν : Ἰλ.Σ 11 **μήτηρ διαπέφραδε καί μοι ἔειπε Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζώοντος ἐμεῖο χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο·** ὁμ. κ. **λ- βίον** (ὑπό τινος) ἢ **βίοτον** : Σοφ. Ἠλ.1444 **οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;,** Εὐρ.Ἑλ.226, αὐτ.Ὀρ.948, Πλάτ.Νόμ.872Ε **ἀναγκαῖον γενόμενόν τε ὑπὸ τῶν γεννηθέντων λιπεῖν τὸν βίον ἐν χρόνοις ὑστέροις·** κ. τἀνάπαλιν : Ἰλ.Ε 696 **τὸν δ' ἔλιπε ψυχή,** Ὀδ.Ξ 426, Ἰλ.Δ 470 **ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός,** αὐτ.Ε 685 **ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν ἐν πόλει ὑμετέρῃ,** πρβλ.αὐτ.Η 224, αὐτ.Π 743 **λίπε δ' ὀστέα θυμός,** Ὀδ.Ξ 134 **ψυχὴ δὲ λέλοιπεν** (ὀστέα), αὐτ.213 **νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν** (ἐμέ) (εἰς τὰ δύο τελευταῖα χωρία τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὸ λ- ὡς ἀμτβ. καὶ τὸ ἑρμηνεύουν ἔφυγεν, ἔφυγαν)· **2**) ἀφήνω ὀπίσω μου, καταλείπω ἐν τῇ οἰκίᾳ : Ὀδ.Ν 403 **τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες,** πρβλ.Ἰλ.Ε 480· ἰδ. ἐπὶ ἀποθνῃσκόντων ἀνθρώπων, καταλείπω, ἀφήνω ὡς κληρονομίαν : αὐτ.Β 106 **Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ** (τὸ σκῆπτρον), αὐτ.Ε 157 **πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λεῖπ',** πρβλ. Σοφ.Αἶ.973, αὐτ.653 **οἰκτίρω δέ νιν χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν·** ‖ θνήσκων ἀφήνω, καταλείπω : Πλάτ.Νόμ.923Ε **ἐὰν δὲ ἄρρενας μὲν μὴ λείπῃ, θηλείας δέ,** αὐτ.924Ε **ἐὰν ὁ μὴ διαθέμενος θυγατέρας λίπῃ·** κ. ἐπὶ πραγμ. : Αἰσχ. Χο.348 **λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισιν·** ‖ τὸ μέσ. λείπομαι ἀφήνω τι ὀπίσω μου ὡς . . εἰς τοὺς ἐπιγενομένους ἢ διά τινα γενικῶς : Ἡρ.1,186,αὐτ.6, 109 **ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχε, ἐστί . . μνημόσυνα λιπέσθαι ἐς τὸν ἅπαντα ἀνθρώπων βίον,** Εὐρ.Ἡρ. 169 **τιμωροὺς ἐμοὶ χρῄζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων,** Πλούτ.Αἰμ.36 **οὓς ἐμαυτῷ μόνους ἐλιπόμην διαδόχους·** ‖ τὸ παθ. καταλείπομαι, ἀφήνομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω : Ἰλ.Β 700 **τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο καὶ δόμος ἡμιτελής,** Ὀδ.Χ 250 **οἱ δ' οἶοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν·** κ. μτ. τῶν τοπ. ἐπιρρ. ὀπίσσω, μετόπισθε, κατόπισθε, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς θνήσκοντας : Ἰλ.Γ 160 **μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο,** αὐτ.Χ 334,αὐτ.Ω 687, Ὀδ.Φ 116 **ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην·** ‖ κ. π. Ἀττ. : Σοφ.Ἀντ.58 **νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα σκόπει ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα,** Ἀρίφρ.1 ἐν Ἐπιγρ.· **3**) παθ. ὑπολείπομαι, ἀπομένω, μένω περιπλέον, ὡς ἐκ περισσοῦ, ὡς κέρδος : Ἰλ.Κ 253 **τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται,** αὐτ.Ω 742, Ἡρ.9,45 **ὀλίγων γάρ σφι**

ἡμερέων λείπεται σιτία, Εὐρ.Τρῳ.681 ἐμοὶ γάρ οὐδ᾽ ὃ πᾶσι λείπεται βροτοῖς ξύνεστιν ἐλπίς, Θουκ.3,11 αὐτόνομοί τε ἐλείφθημεν, αὐτ.8,81· **4)** δημ. ἀπροσ. λείπεται κ. ὑπολείπεται, ἀπομένει, μένει : Πλάτ.Θεαίτ.157Ε λείπεται δὲ ἐνυπνίων τε πέρι καὶ νόσων καὶ μανίας· μτ. ἀπαρφ. : αὐτ. Φαῖδρ.235C λείπεται δή, οἶμαι ἐξ ἀλλοτρίων ποθὲν ναμάτων διά τῆς ἀκοῆς πεπληρῶσθαί με δίκην ἀγγείου, - τί δὲ σᾶς λείπεται τώρα, παρὰ νά πᾶτε νὰ πνιγῆτε· **5)** παθ. ἀπομένω ἐν τῇ ζωῇ, ἐξακολουθῶ νὰ εὑρίσκωμαι ἐν τῇ ζωῇ, ἐν ᾧ ἄλλοι ἀπέθανον : Ὀδ.Δ 495 πολλοὶ μὲν γάρ τῶν γε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο, πρβλ. Αἰσχ.Πέρσ. 480,Ξεν.Ἀν.3,1,2 ἡττηθέντων δὲ αὐτῶν οὐδεὶς ἂν λειφθείη· **6)** ἐγκαταλείπω, ἀφήνω εἰς τοὺς δρόμους, παραιτῶ, ἀπαρνοῦμαι : Ἰλ.Ρ 13 Ἀτρεΐδη Μενέλαε . . , ὄρχαμε λαῶν, χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρόν, ἔα δ᾽ ἔναρα βροτόεντα, Πίνδ.Ο 6,45 τὸν μὲν κνιζομένα λεῖπε χαμαί, Σοφ.Φιλ.273 τότ᾽ ἄσμενόν μ᾽ ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου εὕδοντ᾽ ἐπ᾽ ἀκτῆς . . λιπόντες ᾤχοντο,αὐτ.903,Πλάτ.Ἀπολ. 29Α ἐνταῦθα δὲ φοβηθεὶς ἢ θάνατον ἢ ἄλλο ὁτιοῦν πρᾶγμα λίποιμι τὴν τάξιν· ‖ τὸ παθ. μτ.γενικ. καταλείπομαι, μένω ἄνευ τινός, ἐγκαταλείπομαι, ἀφήνομαι ὑπό τινος : Πίνδ.Ι 2,11 χρήματα, χρήματ᾽ ἀνὴρ ὃς φᾶ κτεάνων θ᾽ ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων, Σοφ.Ἀντ.548 καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένῃ φίλος· **7)** παθ. λείπομαι δορὸς ἀφήνομαι ὀπίσω ἀπὸ τὸ δόρυ, δὲν μὲ φθάνει ριπτόμενον δόρυ, διασῴζομαι ἀπὸ πλήγματος δόρατος, γλυτώνω ἀπὸ τὸν ἐκ δόρατος θάνατον : Αἰσχ.Ἀγ. 517 εὐμενεῖς πάλιν στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός· **8)** ὁμ.παθ. ἀφήνομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, ὑπολείπομαι ἔν τινι ἀγῶνι : Ἰλ.Ψ 407 ἵππους δ᾽ Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον, αὐτ.409, Ὀδ.Θ 125 οἱ δὲ λίποντο· ‖ ἀφήνομαι ὀπίσω εἰς τὸν δρόμον, καθυστερῶ : αὐτ.Ι 448 οὔ τι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν· ‖ μένω ὀπίσω, ἀπέχω : Ἰλ.Ψ 529 λείπετ᾽ ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωὴν (ὑπελείφθη, ἔμεινεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν Μενέλαον κατὰ μίαν βολὴν δόρατος), αὐτ.523, Αἰσχ.Πρ.857 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι (πρβλ. Εὐρ.Ἱππ.1244), Ἡρ.9,19 οὐκ ἐδικαίευν λείπεσθαι τῆς ἐξόδου, Θουκ.1,131 ἀλλὰ πέμψαντες κήρυκα οἱ ἔφοροι καὶ σκυτάλην εἶπον τοῦ κήρυκος μὴ λείπεσθαι (νὰ μὴ ὑπολείπωνται τοῦ κήρυκος κατὰ τὴν ἐπιστροφήν), Ξεν.ΚΠ 6,3,29 οἱ δὲ ὑπηρέται σου ἰσχυρῶς κολαζόντων τοὺς προϊόντας τοῦ καιροῦ ἢ λειπομένους· ‖ λείπομαι ἀπό τινος μένω μακράν τινος : Ἰλ.Ι 437 πῶς ἂν ἔπειτ᾽ ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος αὖθις λιποίμην οἶος;· **9)** φρ. Ἰων. λείπομαι βασιλέος ἢ ἀπὸ βασιλέος αὐτομολῶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἐγκαταλείπω τὰς τάξεις τὰς βασιλικάς, λιποτακτῶ : Ἡρ.8,113 οὗτος γὰρ οὐκ ἔφη λείψεσθαι βασιλῆος, αὐτ.9,66 καὶ οὐκ ἠρέσκετο κατ᾽ ἀρχὰς λειπομένου Μαρδονίου ἀπὸ βασιλέος· **10)** παθ.ἀπολ. μένω μακράν, εἶμαι ἀπών, λείπω : Ἡρ.7,229 τὸν δ᾽ ἐσπεσόντα ἐς τὸν ὅμιλον διαφθαρῆναι, Ἀριστόδημον δὲ λειποψυχέοντα λειφθῆναι, αὐτ.8,44 οὗτοι μέν νυν τούτους σῴζοντες ἐλείφθησαν· **11)** τὸ παθ. μτ. γενικ. ἀφήνομαι ὀπίσω ὑπό τινος, δὲν φθάνω τινά, εἶμαι κατώτερος, ἀσθενέστερος, χειρότερος, ἐλαττοῦμαι, ἡττῶμαι (τοῦ ρ. ἐνταῦθα ἔχοντος συγκρ. ἐνν.) : Ἡρ.7,48 ἢ τὸ ναυτικὸν τὸ ἡμέτερον λείψεσθαι τοῦ ἐκείνων,ἢ καὶ συναμφότερα,Εὐρ.ἀπ.140,3 οὐκ ἔσθ᾽ ὁποίας λείπεται τόδ᾽ ἡδονῆς· ‖ ὁμ. κ. λείπομαί τινος ἔς τι ἢ ἔν τινι : Ἡρ.1,99 καὶ οἰκίης οὐ φαυλοτέρης οὐδὲ ἐς ἀνδραγαθίην λειπόμενοι, αὐτ.7,8,α´· ὁμ. λ- περί τι : Πολύβ.6,52,8· ὁμ. λ- πρός τι : Σοφ.Τρ.266 τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν· ‖ κ. μτ. γενικ. προσ. : Ἡρ. 7,86 ἤλαυνον δὲ πάντες καμήλους ταχυτῆτα οὐ λειπομένας ἵππων, Θουκ.6,72 ἀνὴρ καὶ ἐς τἆλλα ξύνεσιν οὐδενὸς λειπόμενος· ‖ Ἐπικ. ἐν Πάπ. οὐδ᾽ ἔτι θηρὸς ἐλείπετο δερκομένοισιν (δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θηρίου, ὡμοίαζε πρὸς θηρίον)· ‖ κ. μτ. γενικ. πράγμ. : Εὐρ.Ἡρακλ.732 λειφθεὶς δεινὰ πείσομαι μάχης, αὐτ.Ὀρ.1041 οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι· κ. μαθημ. : Ἀρχιμ.Κων.Σφαιρ.21 τὸ ἐγγραφὲν τοῦ περιγραφέντος ἐλάσσονι λείπεται (τὸ ἐγγεγραμμένον σχῆμα εἶναι μικρότερον τοῦ περιγεγραμμένου κατά . .)· ‖ κ. μτ. δοτ. : Αἰσχ.Πέρ.344 μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ; Ξεν.Ἑλλ.7,4,24 καὶ πλήθει μὲν ἐλείποντο, αὐτ.Ἀν.7,7,31· ‖ κ. μτ. μτχ. : Ξεν.Οἰκ.18,5 ταῦτα μὲν τοίνυν, ἔφη, οὐδὲν ἐμοῦ λείπει γιγνώσκων· ‖ ὑστερῶ τινος : Εὐρ.Ὀρ.1085 ἦ πολὺ λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων (ὑστερεῖς ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντιληφθῇς, δὲν ἔχεις ἐννοήσει τὰ σχέδιά μου), αὐτ.Ἑλ.1246 λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησι νόμων (Βερναρδ.Γρ.«ὑστερῶ ἐν τῇ γνώσει, τ. ἔ. δὲν γνωρίζω, τῶν ἐν Ἕλλησι νόμων»)· ‖ ἀπολ. μτγν. ἡττῶμαι : Πολύβ.1,62,6 ὁμοίως δὲ καὶ τὸν τοῦ λείπεσθαι καιρόν, ΑΠ 11, 224 ὑπό τινος λ-· **12)** ὁμ. παθ. μτγν. ὑστερῶ, ἀποτυγχάνω ἐν ἔργῳ τινί : Πλούτ.Μάρ.5 ὡς οὖν ὁ Μάριος φανερὸς ἦν λειπόμενος ἐν ἐκείνῃ (τῇ ἀγορανομίᾳ)· ‖ κ. ἀπολ. κτ. μτχ. : Αἰσχ.ἀπ.37 ἄνδρας λελειμμένους (ὑποδεεστέρους, κατωτέρους, ἀποτυχόντας ἄνδρας)· ‖ Ἐπιγρ. λειπόμενοι οἱ ἐνδεεῖς, οἱ πτωχοί· **13)** ἀφήνω τι ἄθικτον, ἀφήνω νὰ παραμείνῃ, φείδομαί τινος : Ξεν. Ἀν.7,4,1 τῇ δὲ ὑστεραίᾳ κατακαύσας ὁ Σεύθης τὰς κώμας παντελῶς καὶ οἰκίαν οὐδεμίαν λιπών, αὐτ.Ἑλλ.2,3,41, Πλάτ.Πολ.567Β ἕως ἂν μήτε φίλων, μήτ᾽ ἐχθρῶν λίπῃ μηδένα· **14)** λείπω ἐράνους καθυστερῶ τὴν καταβολὴν ἐράνων, δὲν πληρώνω : Δημ.821 καὶ ἐράνους τε λέλοιπε πλείστους καὶ ὑπόχρεως γέγονε, πρβλ. αὐτ.777· ὁμ. λ- δασμόν - φοράν : Ξεν.ΚΠ 3,1,1 ἐξεπλάγη ἐννοήσας ὅτι ἀδικοίη καὶ τὸν δασμὸν λείπων καὶ τὸ στράτευμα οὐ πέμπων, αὐτ.34 ὅτι ἔλιπες τὴν φοράν· **15)** λείπω μαρτυρίαν - ὅρκον παραλείπω, δὲν καταθέτω τὴν μαρτυρίαν μου, δὲν δίδω ὅρκον, δὲν ὁρκίζομαι : Δημ.1190 ἔλιπε τὴν μαρτυρίαν πεισθεὶς ὑπὸ τούτου, αὐτ.1366 ἔλιπεν ὁ Φράστωρ τὸν ὅρκον καὶ οὐκ ὤμοσεν· ‖ λείπω δίκην ἐκ σφάλματός μου ἀφήνω νὰ ἀπολεσθῇ ἡ δίκη : Ἐπιγρ.· **16)** ἀμελῶ, παραμελῶ : Ἐπιγρ. λοιβὰς . . οὐ λίπε· **17)** μαθημ. ἐλαττοῦμαι, εἶμαι κατά τι ἠλαττωμένος, ἔχω τι ἀποκεκομμένον : Ἀπολλ. Περγ.3,12 τὸ ΚΡ λιπὸν τὸ ΒΟ (ἡ ἐπιφάνεια ΚΡ εἶναι μικροτέρα τῆς ΒΟ· πρβλ.Πτολ.Μαθ.10,4, Διοφ. 2,21)· ‖ παθ. ἀφαιροῦμαι : Πτολ.Μαθ.10,7 ἀπὸ τῆς ΔΦ λειφθὲν ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς ΔΑ ποιεῖ . . (τὸ τετράγωνον τοῦ ΔΦ ἀφαιρεθὲν ἀπὸ τοῦ τετραγώνου τοῦ ΔΑ δίδει..)· **18)** ἐξαντλοῦμαι, ἀπολείπω : Ὀδ.Χ 119 αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντα ἄνακτα (τὰ βέλη ἀπέλιπον τὸν βασιλέα, τοῦ ἔλειψαν, ἤρχισον νὰ τοῦ λείπουν)· ‖ ἐκ τῆς οὕτω χρ. πιθ. ἀνεπτύχθη ἡ ἀμτβ. σημ. τοῦ ρ.· **19)** ἀμτβ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. δὲν ὑπάρχω, δὲν εἶμαι παρών, ἀπουσιάζω, ἐλλείπω : Σοφ.Ἠλ. 514 οὔ τι πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ᾽ οἴκου πολύπονος αἰκία, Εὐρ.Ἑλ.1157 οὔποτ᾽ ἔρις λείψει κατ᾽ ἀνθρώπων πόλεις, αὐτ.Ἡρ.133, Ἀριστλ.ΖΙ 518a,24 λείπουσι δὲ (αἱ τρίχες) καὶ ῥέουσι κατὰ τὴν ἡλικίαν αἱ ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ μάλιστα καὶ πρῶται, ΚΔ Τίτ.3,13 Ζηνᾶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπουδαίως πρόπεμψον ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπῃ, Μαρκελλῖν.69 τὸ ὑφ᾽ οὗ γίνεται . . μὴ ῥηθὲν οὐ λείπει (εἰς τὴν προκειμένην πραγματείαν), Γίαλαμ. Τάφ.16,2 ὅμως ἀπ᾽ τὸ θρῆνό τους τὸν ταιρια-

σμένο **λείπει ὁ τρανὸς καημός, - χρήματα ὑπάρχουν, ἀλλά λείπει ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος, - δὲν λείπει τίποτ' ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, - ἔλειψε ἡ ὁμόνοια καὶ τά 'χασαν ὅλα, - ἀπὸ τὸ βιβλίο λείπουν τέσσερα φύλλα,** παροιμ. **λείπει ὁ Μάρτης ἀπ' τὴ Σαρακοστή;** (ἐπὶ τῶν πανταχοῦ παρευρισκομένων)· ὁμ. **ὅταν λείψῃ ἡ γάτα, οἱ ποντικοὶ χορεύουν** (ἐπὶ τῶν ἀφόβως ἐνεργούντων καθ' ἣν ὥραν ἀνώτερός των δὲν εἶναι παρών), ὁμ. **ὅλα τά 'χει ἡ Ζαφειρίτσα, μόν' ὁ φερετζὲς τῆς λείπει** (ἐπὶ τῶν στερουμένων τὰ ἀπαραίτητα καὶ ζητούντων τὰ περιττά), ὁμ. **λεῖψε ἀπ' τὴν κακὴ τὴν ὥρα, νά ζήσῃς χίλια χρόνια·** κ. φρ. δημ. **τοῦ λείπει ὁ νοῦς** κ. ἐλλ. **τοῦ λείπει ἢ τοῦ λείπουν** εἶναι ἐστερημένος νοῦ, εἶναι βλάξ· ὁμ. **ἂς λείπῃ αὐτὸς καὶ τὸ καλό του·** ὁμ. **αὐτὸς μᾶς ἔλειπε** (ἐπὶ ἀνεπιθυμήτου ἐπισκέπτου)· ὁμ. **αὐτὸ μᾶς ἔλειπε** (ἐπὶ προσθέτου συμφορᾶς)· ‖ κ.μτ. ἐνάρθρ.ἀπαρφ. : Σοφ.ΟΤ 1232 **λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν εἴδομεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι** (Βερναρδ.Γρ.ἐν λ.«καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρότερον ἠξεύραμεν, δὲν ἔχουν καμμίαν ἔλλειψιν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι βαρυστένακτα, θλιβερώτατα»), Πολύβ.2,14,6 **λείπει τοῦ μὴ συνάπτειν αὐτῷ·** ‖ συχν. μτ. ἀριθμη ικῶν : Λυσ.19,43 **καὶ τούτων κεφάλαιον πάντων γίγνεται μικροῦ λείποντος πεντεκαίδεκα τάλαντα,** Πολύβ.12,16,13 **συνέβαινε γὰρ τὸν κοσμόπολιν εἶναι οὐ πολὺ λεῖπον τῶν ἐνενήκοντα ἐτῶν,** Διόδ.Σ 13,14 **τριήρεις μὲν ἐπλήρωσαν πέντε λειπούσαις τῶν ἑκατὸν εἴκοσι,** Πρόδρ.2,245 **παρά μικρὸν δὲν ἔλειψε ἵνα μὲ θανατώσουν,** Ἐρωτόκρ.2,1506 **πού 'λειψε λίγο νά χαθοῦν τὰ γρινιασμένα κάλλη, - λίγο ἔλειψε νά πνιγῇ ὁ ἄνθρωπος·** ‖ νεώτ. κ. δημ. συνήθ. κτ. γ' πρόσ. ὑπολείπεται, ὑπολείπονται : **τί ἄλλο λείπει νά κάνω, - λείπουν ἀκόμη δώδεκα μέρες γιά τὴν Πεντηκοστή, - μᾶς λείπουν ἀκόμα λίγες χιλιάδες γιὰ νὰ συμπληρώσουμε τὴν προίκα·** ‖ δημ. **λείπει** ἀπρόσ. δὲν εἶναι ἀρκετόν, ἱκανόν : **ἀπὸ τὴν ἀντικρινή μας οἰκογένεια λείπει πάντα σχεδὸν τὸ φωμί·** ‖ μέσ. **λείπομαι,** δημ. κ. **λείβομαι** ἐλλείπω, δὲν ἐξαρκῶ, εἶμαι ἐλλιπής : **καλά περάσαμε στὴν ἐκδρομή, ἀλλὰ μᾶς λείφτηκε γρήγορα τὸ κρασί·** ‖ μσν. κ. δημ. ὑπολείπομαι : Ἐρωτόκρ.5,1007 **μοῖρά μου κι εἶντα λείπεσαι νά κάμῃς μπλιὸ σ' ἐμένα,** παροιμ. **ἐννιά λείβονται ὡς τὰ δέκα** (ὅλα σχεδὸν λείπουν)· ‖ παθ. στεροῦμαί τινος, ἔχω ἔλλειψιν ἔν τινι πράγματι : Σοφ.Τρ.937 **κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν,** αὐτ.474 **εἰμὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς,** Εὐρ.Ἴων 680 **αὐτὴ δ' ἄπαις ἢ καὶ λελειμμένη τέκνων,** Ἐπιγρ. **μῆνας ἓξ . . λειπόμενος** (τῶν εἴκοσι ἐτῶν), ΚΔ Ἰάκ.1,4 **ἵνα ἦτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι ἐν μηδενὶ λειπόμενοι·** **20)** μτγν. ἔχω ἀνάγκην, δέομαι : ΚΔ Λουκ.18,22 **ἔτι ἕν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς,** Πολύβ.10,18,8 **συμπαθὴς γενόμενος ἤρετο τί λείπει τῶν ἐπιτηδείων αὐταῖς,** Ἀρρ.Ἐπικτ. 2,22,5 **τί γάρ σοι λείπει·** πρβλ.Διογ.Οἰν.64· ὁμ. κ. παθ. : Ἀπολλ.Δύσκ.Σύντ.289,28 **τῆς σῆς βοηθείας λείπομαι·** **21)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπουσιάζω, δὲν εἶμαι παρών, δὲν παρευρίσκομαί που : Ἐπιγρ., **- λείπει ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπίτι του, - ἐλείψατε χθὲς ἀπὸ τὸν χορό, - τώρα λείπει στὸ γραφεῖό του·** νεώτ. δημ. κ. μτ. ἀρν. παρευρίσκομαι, εἶμαι παρών : **ποτὲ δὲν λείπει ἀπὸ τὴν δουλειά του·** ‖ δημ. κτ. ἐπέκτ. ἀποδημῶ, εὑρίσκομαι μακρὰν τῆς γενετείρας μου ἢ τοῦ τόπου διαμονῆς μου : **ὁ μεγαλύτερος γυιός μας λείπει στὴν Ἀμερική, - λείπουν οἰκογενειακῶς στὸ Παρίσι·** **22)** νεώτ.κ.δημ. ἀποφεύγω, ἀπέχω : **ἂν θὲς νὰ προκόψῃς, λεῖπε τὶς κακὲς συναναστροφές, - νὰ λείψω ἀπὸ ἔξοδα·** **23)** νεώτ. κ. δημ. ἀρν. ὑπεκφεύγω . **δὲν λείπω ποτὲ ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις μου·** **24)** ρηματ.π. λειπτός (μόν. ἐν συνθέσει ἀνέκλειπτος), λειπτέος, λειπτέον, λεῖψις (κυρ. ἐν συνθέσει), λεῖμμα (κυρ. ἐν συνθέσει), λείψανον, λοιπός, λοιπόν, λιμπάνω, λατ. linquo.

λειπώδῖν-ῖνος (ἡ) π. Σουΐδ. ἄνευ ἑρμ., ἐπὶ γυναικός, ἧς ἔχει παρέλθει ἡ ἡλικία τῆς τεκνογονίας, ἡ ἀπαλλαγεῖσα τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ.

λειρί(ον) (τὸ) νεώτ κ. δημ. τὸ ἐρυθρὸν σαρκῶδες λοφίον, ὅπερ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὁ ἀλέκτωρ, κάλλαιον βλ.λ.

λείρινος-η-ον μτγν. ὁ ἐκ λειρίων πεποιημένος, ὁ ἐκ κρίνων κατεσκευασμένος : Διοσκ.3,102, Γαλ. 19,119· **2)** ὁ ὁμοιάζων πρὸς λείριον, πρὸς κρίνον : Θεόφρ.Φ(3,18,1).

λειριόδενδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **μαγνολιοειδῶν.**

λειριοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς λείριον, πρὸς κρίνον ὁμοιάζων : Διοσκ.· ‖ **λειριοειδῆ** (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογ. τῶν **ἐνάνθων** φυτῶν.

λειριόεις-εντος-εσσα-εν ὁ πρὸς κρίνον ὁμοιάζων· ‖ π.Ὁμ.μτφ. μόνον, ὁ λευκὸς ὡς κρίνον, τρυφερός, ἁπαλός : Ἰλ.Ν 830 **ὅ τοι χρόα λειριόεντα δάψει·** ‖ ὁ τοῦ λειρίου, ὁ τοῦ κρίνου : Νίκ.Ἀλεξ. 406 **λειριόεντα κάρη** (ἄνθος τοῦ λειρίου, κρίνον)· **2)** λεπτός, διαπεραστικός, μονότονος, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν τεττίγων : Ἰλ.Γ 152 **οἵ τε καθ' ὕλην δενδρέῳ καθεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι·** ‖ κ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν Μουσῶν, τρυφερός, γλυκύς, προσηνής : Ἡσίοδ.Θ 41 **γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς Ζηνὸς ἐριγδούποιο θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ σκιδναμένῃ·** ‖ μτγν.ἐπὶ τῶν Ἑσπερίδων: Κόϊντ.2,418.

λείριον (τὸ) κ. μτγν. κ. νεώτ. κρίνον, ἰδίως τὸ λευκὸν (μὴ ἀπαντῶν π. Ὁμ. κ. γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ λειριόεις βλ.λ.) : Ὑμν.Δημ.427, Θεόφρ.Φ(9,16,6, Διοσκ.3,102, Ἱππ.Γυν.2,179, Ἀπολλ.Ρ 1,879· ‖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **λειριωδῶν·** **2)** νάρκισσος ὁ πολυανθὴς ὁ κυπελλοφόρος : Θεόφρ.Φ(6,8,1, αὐτ.7,13,4, Διοσκ.4,158· ‖ νάρκισσος ὁ ὄψιμος : Θεόφρ.Φ(6,6,9· ‖ γεν. νάρκισσος : αὐτ.1,13,2.

λειριοπολφανεμώνη (ἡ) ποι. κωμ. σύνθεσις ἐκ τοῦ λείριον, πολφὸς καὶ ἀνεμώνη, ὀμελέτα παρεσκευασμένη ἀπὸ ἀνεμώνας : Φερεκρ.π.Ἀθήν. 6,269 **ὀχετοὶ βοτρύων . . ὀχετεύσονται, θερμῷ σὺν ἔτνει καὶ λειριοπολφανεμώναις.**

λείριος-ον ποι. λειριόεις βλ.λ., περὶ τῶν κοραλλίων : Πίνδ.Ν 7,79 **μοῖσά τοι κολλᾷ χρυσὸν ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾶ καὶ λείριον ἄνθεμον·** **2)** ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν βλεμμάτων τῶν νέων, λαμπρός, γλυκύς : Βακχ.16,95 **κατὰ λειρίων τ' ὀμμάτων δάκρυ χέων·** **3)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, χαρίεις, τρυφερός, γλυκύς : Ἀπολλ.Ρ 4,903. Ὀρφ.Ἀργ 253.

λειριώδης-ους-ες μτγν. ὁ πρὸς λείριον ὁμοιάζων, ὁ ὅμοιος πρὸ τὸ κρίνον : Θεόφρ.Φ(3,13,6.

λειρός-ά-όν Ἐπιγρ. λειριόεις βλ.λ., ἐπὶ τῆς φωνῆς : **τέττιξ γλυκεροῖς χείλεσι λειρὰ χέων.**

λειρός (ὁ) Ἐπιγρ. ληρὸς βλ.λ.

λειρώς Ἡσ. «ὁ ἰσχνὸς καὶ ὠχρός».

λεϊστός-ή-όν ἰων. κ. ἐπ. **ληϊστός** βλ.λ., ὁ λαφυραγωγηθείς, ὁ σκυλευθείς : Ἰλ.Ι 408 **ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή, οὔθ' ἑλετή.**

λείστριον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. **λίστριον** ἐργαλεῖον πρὸς λείανσιν μαρμαρίνων πλακῶν : Ἐπιγρ.Λεβαδ. **ἀπὸ λειστρίου λείου ἐπηκονημένου.**

λείτειραι Ἡσ. «ἱέρειαι»· πρβλ. λήτειρα.

λειτῖνος Ἡσ. «πέμματος εἶδος».

λειτνεία μτγν. ἀμφ. σημ. ἐνν : Πάπ.

λειτόν Ἡσ. «βλάσφημον».

λειτορεύω (λείτωρ) Ἐπιγρ. ἱερεύω : **λειτορεύσασα.**

λέϊτος κ. **λεῖτος** (λαός, λεὼς) ἐπίθ. ὁ τοῦ λαοῦ, ὁ δημόσιος, εὔχρ. μ. ἐν τῷ συνθ. **λειτουργὸς κ.** παραγώγοις κ. ἐν τοῖς Ἰων. τ. λήιτον, λήτη βλ.λ.

λειτός-ή-όν δ.γρ. ἀντὶ λῖτός βλ.λ. : Ἐπιγρ.

λειτούργημα-ατος (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐκτέλεσις τῆς λειτουργίας βλ.λ., δημοσία ὑπηρεσία ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πολιτείας ἀσκουμένη : Πλούτ. Ἀγησ.36 **οὐδὲ ᾤετο παρ' ἀξίαν εἶναι λειτούργημα δημόσιον οὐδέν·** **2)** μσν. ἐκκλ. ἀξίωμα, ὀφφίκιον, ἐπίτογμα, διακόνημα· **3)** νεώτ. τὸ σύνολον τῶν καθηκόντων, ἀξίωμα λειτουργοῦ ἰδίως δημοσίου : **βαρὺ τὸ λειτούργημα τοῦ δικαστοῦ.**

λειτουργησία (ἡ) μτγν. λειτούργημα, ὑπούργημα, ἀξίωμα : Φιλόστρ.Σοφ.26.

λειτουργία (ἡ) (λειτουργῶ, λήϊτος-ἔργον), ἀρχ.ἀττ. **λητ-** κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. (εἰδ.), ἀττ. κ. ἔργον, ἐνέργεια, ὑπηρεσία γινομένη ὑπό τινος ἰδίᾳ δαπάνῃ διὰ τὸν λαόν, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ συνεκδ. διὰ τὸ συντετογμένον τοῦ λαοῦ σύνολον, ἤτοι τὴν πολιτείαν· **ἐν ἀρχ.** Ἀθήναις νόμῳ ὡρισμένη δαπανηρὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἢ τοῦ λαοῦ ὑπηρεσία εἰς ἣν ὑπεχρεοῦτο πλούσιος πολίτης, συμφώνως πρὸς τὴν οἰκονομικὴν αὐτοῦ κατάταξιν ἢ κατ' ἐκλογὴν ἐπιβαλλομένη ἢ **καὶ** ἑκουσίως, αὐτοβούλως ὑπὸ πολίτου εὐπόρου παρεχομένη· αἱ λειτουργίαι αὗται **ἐλέγοντο πολιτικαί,** ἦσαν δὲ εἴτε **ἐγκύκλιοι** ἤτοι τακτικαί, ἐκ περιτροπῆς ὑφ' ἑκάστου εὐπόρου παρεχόμεναι, ἡ χορηγία, ἡ γυμνασιαρχία, ἡ ἑστίασις καὶ ἡ ἀρχιθεωρία βλ.λς, εἴτε ἔκτακτοι, ὡς ἡ τριηραρχία ἡ ἐν καιρῷ συντόνου ἐξοπλισμοῦ ἐπιβαλλομένη εἰς ἕνα ἢ ἐνίοτε πλείονας ὁμοῦ, ἀποτελοῦσαι ἐν συνόλῳ εἶδος ἀμέσου τακτικῆς ἢ ἐκτάκτου φορολογίας· πρὸς ταῖς **πολιτικαῖς** ἦσαν **αἱ λειτουργίαι μετοίκων,** ἰδ. **ἐξαιρετικαὶ** εἰσφοραί, πιθ. κ. εἰδ. ἐπιστασίαι· πρβλ. Wolf ἐν Προοιμ. Δημ. πρὸς Λεπτίνην, Bockh PE 2,199 κ. ἑξ., Herm. Pol. Ant SS 161 κ. ἑξ. : Λυσ.21,12 **τοῖς διαδυομένοις τὰς λειτουργίας ἐμοὶ μὲν ἀχάριστα εἶναι τὰ εἰς ὑμᾶς ἀνηλωμένα,** Ἀριστλ.Ἀθ.56,3 **τὰς ἀντιδόσεις ποιεῖ** (ὁ ἄρχων) . . **ἐάν τις ἢ λελητουργηκέναι φῇ πρότερον ταύτην τὴν λητουργίαν, ἢ ἀτελὴς εἶναι λελητουργηκὼς ἑτέραν λητουργίαν καὶ τῶν χρόνων αὐτῷ τῆς ἀτελείας μὴ ἐξεληλυθότων,** αὐτ.Πολιτ.1330a,13,Δημ.496 **τῶν δὲ λητουργιῶν, εἴπερ εἰσ' ἱερῶν, οὐδ' ἔχουσιν, ἀλλὰ μὴν γέγραπταί γ' ἀτελεῖς αὐτοὺς εἶναι·** || σύστημά τι λειτουργιῶν ἴσχυε κ. ἐν Μυτιλήνῃ : Ἀντιφ.138,26, ἐν Σίφνῳ : Ἰσοκρ.19,36 κ. ἀλλαχοῦ· **2)** πᾶσα ὑπηρεσία, ἐπίβλεψις, ἐπιστασία δημοσίου ἔργου, ἐντολῇ τῆς ἀρχῆς γινομένη ὑπό τινος· **ἀθ. ἐν στρατεύματι ὁ ἐπὶ λειτουργιῶν** ὁ ἀξιωματικὸς ὁ ἐπιβλέπων τοὺς στρατευομένους ἢ ἰδιώτας τεχνίτας ἢ ἐργάτας ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου : Πολύβ.3,93,4 **οἱ ἐπί τινα λειτουργίαν ἀπεσταλμένοι,** αὐτ.10,16,5· **3)** γεν. κτ. ἐπέκτ. ἔργον, πρᾶξις, ἐξυπηρετικὴ ἐνέργεια, ὑπηρεσία : Ἀριστλ.ΖΜ 650a,9 **ἡ πρώτη φανερὰ τοῖς ζῴοις λειτουργία διὰ τοῦ στόματος οὖσα,** Λουκ.Ὀρχ.6 **φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν·** || νεώτ. εἰδ. ὁ ἰδιάζων τρόπος τῆς ἐνεργείας τῶν σωματικῶν ὀργάνων καὶ αἰσθήσεων τῶν ἐμβίων ὄντων κ. κυρ. τῶν ζῴων : **ἡ λειτουργία τοῦ στομάχου - τῶν ἀδένων - τῆς καρδίας - τῆς ἀφῆς - τῆς ὀσφρήσεως - τῆς κυκλοφορίας-τῆς ἀναπνοῆς τῶν φυτῶν·** **4)** μτγν. βοήθεια, ἐπικουρία. : ΚΔ Κορ.2,9,12,αὐτ.Φιλ.2,30· **5)** νεώτ. **εἰδ.** δημοσία ἢ κ. ἰδιωτικὴ ἐργασία ἢ ὑπηρεσία ὑπὸ πλειόνων ἐνεργουμένη καὶ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς περιληπτικῶς λαμβανομένη : **ἡ λειτουργία τοῦ σχολείου - τοῦ χρηματιστηρίου - τῶν δικαστηρίων - τῶν τραπεζῶν** - τοῦ ἐργοστασίου· || ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμ. συνθέτων ἐκ διαφ. τμημάτων συνηρμοσμένων εἰς ἓν σύνολον ἐκτελοῦν μηχανικῶς ὡρισμένην τινὰ ἐνέργειαν : **ἡ λειτουργία τῆς ἀντλίας - τοῦ ὡρολογίου - τῶν ἠλεκτρικῶν κωδώνων - τῆς λινοτυπικῆς μηχανῆς - τοῦ ὁδοστρωτῆρος·** **6)** ὁμ. κ. μτφ. ἐπὶ θεσμοῦ ἢ συνόλου θεσμῶν κ. γεν. ἐπὶ τοῦ ἐν **ἐνεργείᾳ,** ἐν ἐφαρμογῇ δικαίου ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τούτου σχηματιζομένων ἀφηρ. ὀνομ. περιληπτικῆς σημ. οἷον δικαιοσύνη, θεσμοθεσία, νομοθεσία κττ. : **ἡ λειτουργία τοῦ θεσμοῦ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων - τοῦ συντάγματος - τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης - τῆς περὶ ἀνηλίκων νομοθεσίας·** **7)** ἡ δημοσία λατρεία τῶν θεῶν : Ἀριστλ.Πολιτ.1330a,13 **εἰς τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς λειτουργίας,** Διόδ.Σ 1,21 **τὰς τῶν θεῶν λειτουργίας·** || ὅθ. εἰδ. μτγν. ἡ ὑπὸ τῶν ἱερέων ἄσκησις τῶν τῆς θείας λατρείας, ἡ ἱερὰ διακονία : ΠΔ Ἀριθμ.8,25,ΚΔ Λουκ.1,25 **ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ·** || μτγν. ἐκκλ. **ἡ τῆς ἐπισκοπῆς λειτουργία** ἡ διοίκησις τῆς ἐπισκοπῆς· **8)** εἰδ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **λειτουργιά** κ. **λειτρουγιά** ἡ ἐν χριστιανικῷ ναῷ λατρευτικὴ τέλεσις τῆς Θείας Εὐχαριστίας· **9)** ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ τυπικὸν ἤτοι τὸ σύνολον προσευχῶν, ἀναγνώσεων ἱερῶν κειμένων, ψαλμῶν, ἱερουργιῶν, τῶν καθωρισμένων κτ. τὸ Ὀρθόδοξον δόγμα διὰ τὴν τελετὴν τῆς Θείας Εὐχαριστίας : **ἡ λ- τοῦ Μεγ. Βασιλείου** (τελουμένη μ. δεκάκις τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν), **ἡ λ- Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου** (ἡ συνήθ. ἐν χρ.), **ἡ λ- τῶν Προηγιασμένων Δώρων** (ἐν χρ. τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς), **ἡ λ- Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου** (ἡ παλαιοτάτη καὶ ἐκτενεστέρα).

λειτουργιά (ἡ) δημ. **κ. λειτρουγιά** ἡ λειτουργία βλ.λ.7)· **2)** εἰδ. ὁ ἄζυμος ἄρτος ὃν ὁ ἱερεὺς χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς θείας μεταλήψεως, ἀ. προσφορά, πρόσφορο· || συνεκδ. πᾶς ἄζυμος ἄρτος ὑπὸ πιστοῦ προσφερόμενος εἰς ἱερέα πρὸς χρ. διὰ τὴν ὡς ἄνω τελετήν: **ὁ παπάς μας δὲν ἀγοράζει ψωμί, γιατὶ μαζεύει πολλὲς λειτουργιές.**

λειτουργιακός-ή-όν μτγν. διάφ. τ. τοῦ λειτουργικός βλ.λ.1) : Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,209,19.

λειτουργική (ἡ) ἐκκλ. ὡς οὐσ. τὸ τμῆμα τῆς χριστιανικῆς θεολογίας τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς ἱστορίας, τῆς θεωρίας καὶ τῆς ἑρμηνείας τῶν τελετῶν καὶ τῶν τυπικῶν τῆς λατρείας· || βιβλίον περιέχον ταῦτα : **λειτουργικὴ Ρομπότη.**

λειτουργικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ., σπαν. κ. **λειτουργιακός** ὁ εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένη λειτουργία τις, ἤτοι ὑπηρεσία, ἀποστολή, ἐκτέλεσις, ὁ ἐνεργῶν ὑπηρεσίαν : ΚΔ Ἑβρ.1,14 **οὐχὶ πάντες** (οἱ ἄγγελοι) **εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα ;·** **2)** εἰδ. ὁ ἐκτελῶν, ὁ ἐπιφορτισμένος ἱερατικὴν ὑπηρεσίαν, ἀσχολίαν· Ἡσ. «λειτουργικάς, ἱερατικάς», Σουΐδ. «λειτουργικὴ κυρίως μὲν ἡ ἱερατική, καταχρηστικῶς δὲ ἡ δουλικὴ (προσθήκη Ζωναρ. «ὑπηρεσία»)· || ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ὑπαγόμενος εἰς τὰ τῆς ἱεροτικῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὰ τῆς λατρείας : ΠΔ Ἀριθ.7,5 **καὶ ἔσονται πρὸς τὰ ἔργα τὰ λειτουργικὰ τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου·** || κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ., ὁ διὰ τὰς ἱερουργίας προωρισμένος, ὁ κατὰ τὰς τελετὰς λατρείας ἐν χρ. : ΠΔ Ἐξ.31,10 **καὶ τὰς στολὰς** τὰς λειτουργικὰς Ἀαρὼν . . ἱερατεύειν μοι, **- τὰ** λειτουργικὰ **σκεύη - βιβλία·** || μσν. νεώτ. **τὸ λειτουργικὸν** ὡς οὐσ. τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὴν θείαν Λειτουργίαν· **3)** εἰδ. πάπ. **λειτουργικὸν** (ἐνν. τέλος) πιθ. φόρος πληρωνόμενος πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ προσωπικῆς ἐργασίας, ἀγγαρείας, ἀντισήκωμα· **4)** μσν. ἐκκλ. ἡ πρὸς τὸν ἱερέα ὀφειλομένη δι' ἱερουργίαν ἀμοιβή· **5)** ἡ **λειτουργική,** ὡς οὐσ. βλ.λ.

λειτουργῶ-έω [λειτουργός,-λήιτος, ἔργον] κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. -άω κ. **λειτρουγῶ-άω**, δωρ. ἀπαρφ. **λειτουργέν** ['Επιγρ.], ἀττ. παλαιοτ. κ. **λητουργῶ**, ὁμ. παρατ. **ἐλητούργουν** [σπαν.], μέλλ. κ. **ληπουργήσω** [σπαν.], ἀόρ. κ. **ἐλητούργησα** [κ. συνθ. ἐξ-], παρακ. κ. **λελητούργηκα** [κ. σύνθ. κατα-], ὑπερσυντ. ἐλλείπει, παθ. μ. κτ. μτχ. παρακ. **τά λελητουργημένα** [σπαν., Δημ.569], νεώτ. παθ. **λειτουργοῦμαι** [ἐν εἰδ. σημ.], δημ. **λειτουργιέμαι**, παρατ. **ἐλειτουργούμην**, δημ. **(ἐ)λειτουργιόμουν**, ἀόρ. **ἐλειτουργήθην**, δημ. **(ἐ)λειτουργήθηκα** [κ. ἐλειτρουήθηκα], μτχ. παθ. παρακ. νεώτ. κ. δημ. **λειτουργημένος** [δημ. κ. λειτρουημένος], ἐκτελῶ ἰδίᾳ δαπάνῃ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, λειτουργίαν βλ.λ.1] : 'Ανδοκ.17,19, Δημ.833 **ἐκ τοῦ μισθωθῆναι διπλάσιοι καὶ τριπλάσιοι** [ἐνν. τὴν οὐσίαν] **γεγόνασιν, ὥστ' ἀξιοῦσθαι ληπουργεῖν**, αὐτ.260 **ἦν γὰρ αὐτοῖς, ἐκ μὲν τῶν προτέρων νόμων συνεκκαίδεκα ληπουργεῖν**, 'Αριστλ.Πολιτ.1291a,30· ‖ κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Λυσ.3,47 **πολλὰς λειτουργίας λελειτούργηκα**· ‖ **λειτουργεῖν ὑπέρ τινος** ἐκτελεῖν ὑπὲρ ἄλλου λειτουργίαν : 'Ισαῖ.46,11· ‖ **τὰ λελη(ει)τουργημένα** αἱ τελεσθεῖσαι [ὑπό τινος] λειτουργίαι : Δημ.569 **τοιαῦτ' ἦν αὐτῷ τὰ λεληπουργημένα καὶ πεπραγμένα**· **2)** ἐκτελῶ, διεξάγω δημοσίαν τινο ὑπηρεσίαν, μτ. δοτ. : Ξεν.'Απομν.2,7,6 **τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν**, 'Αριστλ.Πολιτ. 1291a,30, Πολύβ 6,33,6· **3)** ὑπηρετῶ τινα, εἴτε ἐπὶ μισθῷ εἴτε ὡς δοῦλος : 'Αριστλ.Πολιτ.1278a,12 **οἱ μὲν ἐνὶ λειτουργοῦντες τὰ τοιαῦτα δοῦλοι**· ‖ δθ. μτγν. ἐκκλ. κ. μσν. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν θεόν : ΚΔ Πράξ.13,2 **λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ**· **4)** ἐν ἀνσφ. πρὸς γάμον, ὑπηρετῶ τῇ πολιτείᾳ διὰ τῆς συζεύξεώς μου πρὸς τεκνοποιΐαν : 'Αριστλ.Πολιτ.1335b,28 **πότε ἄρχεσθαι χρὴ τῆς συζεύξεως καὶ πόσον χρόνον λειτουργεῖν ἁρμόττει πρὸς τεκνοποιΐαν**· ‖ κ. ἐν αἰσχρᾷ σημ. ἐπὶ πόρνης : ΑΠ 5,49,1 **ἡ τρισὶ λειτουργοῦσα πρὸς ἓν τέλος ἀνδράσι Λύδη**· **5)** κ. νεώτ. ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐνεργῶ, ἐκτελῶ λειτουργίον βλ.λ.3] : 'Αριστλ.Νεότ.C,3 **μίαν μὲν τινα ἐργασίαν λειτουργεῖ ἡ τοῦ στόματος δύναμις**· ‖ νεώτ. ἐπὶ ἱδρύματος ἢ συστήματος δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς ἐργασίας, διατελῶ ἐν λειτουργίᾳ βλ.λ.5] : **τά δημόσια γραφεῖα - αἱ τράπεζαι δὲν λειτουργοῦσι τὰς Κυριακάς**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμ. συνθέτων ἐκ διαφ. τμημάτων συνηνωμένων εἰς μηχανικόν τι σύνολον πρὸς ἐνέργειαν : **ὁ κώδων δὲν λειτουργεῖ**· **6)** ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἱερέως, τελῶ **τὴν θείαν** λειτουργίαν βλ.λ6]· ‖ παθ. ἐπὶ πιστῶν, προσέρχομαι εἰς τὴν θ. λειτουργίον· πρβλ. ἐκκλησιάζομαι· ‖ ὁμ. παθ. ἐπὶ ναῶν γ' προσ., τελεῖται ἐν ἐμοὶ ἡ θ. λειτουργία : **τὸ ἐρημοκλῆσι λειτουργιέται σπάνια.**

λκίτωρ-ορος [ὁ] ἱερεύς : 'Επιγρ.'Αθην. **ἀρωγὸς λείτωρ**· ‖ **λείτορες** 'Ησ. «ἱέρειαι», πιθ. ἱερεῖς· πρβλ. λείτειραι, λειτορεύω, ληπῆρες, λήτωρ.

λείφαιμος, λειφαιμῶ λίφαιμος, λιφαιμῶ βλ.λ.· πρβλ. λειπανδρία.

λείφητρα 'Ησ. «λείφανα».

λειχάζω Γλωσσ. γλωττοδεφῶ, λείχω τὸ αἰδοῖον, αἰσχρουργῶ διὰ τῆς γλώσσης, λεσβιάζω.

λειχήν-ῆνος [ὁ] κ. νεώτ., δημ. **λειχῆνα** [ἡ] θαλλόφυτον σχηματιζόμενον ἐξ ἑνώσεως φύκους κ. μύκητος, εἶδος βρύου φυομένου ἐπὶ δένδρων, ὑγρῶν τοίχων ἢ βράχων: Θεόφρ.ΦΑἴτ.5,9,10 **ἔνθα ποιεῖται χρῆσιν τοῦ λειχὴν ἐπὶ τῆς ἐλαίας καὶ φώρα ἐπὶ τῆς συκῆς**, Διοσκ.4,53 **λειχὴν ὁ ἐπὶ τῶν πετρῶν, οἱ δὲ βρύον καλοῦσι**· **2)** μτγν. ἔκφυμα μεταξὺ τοῦ τριχώματος τῶν ζῴων ὅμοιον πρὸς βρύον · Νίκ. Θηρ.945 **ἵππειος λειχὴν** ἱππολειχήν· **3)** ἐξάνθημά τι ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τῶν ζῴων καὶ τῶν ἀνθρώπων ἰδίως ἐπὶ τῶν παρειῶν, τοῦ πώγωνος κ. τοῦ λαιμοῦ, δημ. λειχῆνα : Αἰσχ.Χο.281 **ἀγρίαις γνάθοις λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν**, 'Ιππ. 'Αφ.3,20,Θεόφρ.'Ιδρ.14,ΠΔ Λευΐτ.21,20 **ἢ ἄνθρωπος ᾧ ἂν ᾖ ἐν αὐτῷ φώρα ἀγρία ἢ λειχήν, ἢ μόνορχις**, Γαλ.14,75,'Αέτ.8,16· **4)** κ.μτφ.: Αἰσχ.Εὐμ.785 **ἐκ δὲ τοῦ λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος**· **5)** μτγν. ἐπὶ τῶν ἵππων, οἱ τύλοι, τὰ ἐξογκώματα, ἅτινα γίνονται εἰς τὰ γόνατα καὶ τὰς ὁπλάς : Διοσκ.2,43.

λειχήνη [ἡ] μυρτάκανθον βλ.λ. : Διοσκ.4,144.

λειχηνιάρης-α-ικο δημ. ὁ λειχηνιῶν, ὁ πάσχων ἐκ λειχήνων βλ.λ.

λειχηνικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τοὺς λειχῆνας ἀναφερόμενος, ὁ τῶν λειχήνων, ὁ πρὸς θεραπείαν τῶν λειχήνων : Γαλ.12,832 **λειχηνικὸς τροχίσκος** [καταπότιον πρὸς ἴασιν τῶν ἐξανθημάτων, τῶν λειχήνων], αὐτ.12,835 **λειχηνική** [ἐνν. ἔμπλαστρος] : 'Ορειβ.άπ 7θ **λειχηνικὸν** [ἐνν. φάρμακον], 'Αέτ.8,16· **2)** νεώτ. κ. δημ. ὁ πάσχων ἐξ ἐξανθήματος, ἐκ λειχῆνος.

λειχηνιῶ-άω μτγν. ἔχω λειχῆνας, βρύα, ἔχω προσβληθῆ, πάσχω ἀπὸ λειχῆνας : Θεόφρ.ΦΑἴτ. 5,9,10 **λειχηνιᾶν τῇ ἐλαίᾳ συμβαίνει.**

λειχηνογραφία [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἐπιστημονικὴ πραγματεία περὶ τῶν λειχήνων τοῦ δέρματος.

λειχηνοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ πρὸς λειχῆνα ὅμοιος, ὁ ἔχων μορφὴν λειχῆνος.

λειχηνολογία [ἡ] νεώτ. κλάδος τῆς βοτανικῆς πραγματευόμενος περὶ τῶν φυτικῶν λειχήνων.

λειχηνολόγος [ὁ] νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὴν λειχηνολογίαν βλ.λ.

λειχηνόμορφος [ὁ,ἡ] νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν λειχῆνος, ὁ λειχηνοειδής.

λειχηνώδης-ους-ες ὁ πρὸς λειχῆνα ὅμοιος, ὁ λειχηνοειδής : 'Ιππ.'Επιδ.4,20,Γαλ.6,750.

λειχήνωρ-ορος ποι. κωμ. ὄν. μυός, ὁ τοὺς ἄνδρας λείχων : Βατραχομ.202.

λειχήνωσις-εως [ἡ] νεώτ. νοσηρὰ κατάστασις τοῦ δέρματος ἐξανθοῦντος λειχῆνας.

λειχομύλη [ἡ] ποι. κωμ. ὄν. μυός, ἡ λείχουσα τοὺς μύλους, ἤτοι ἡ τρώγουσα τὸ ἄλευρον τῶν μύλων : Βατραχομ.29.

λειχοπίναξ-ακος [ὁ] ποι. κωμ. ὁ λείχων τὰ πινάκια, ὄν. μυός : Βατραχομ.100,αὐτ.230.

λειχούδης-α κ. -ισσα-ικο κ. **λιχούδης** βλ.λ. δημ. ὁ σφόδρα ὀρεγόμενος φαγητοῦ τινος, ὁ λίχνος βλ.λ.

λειχόχορτο [τὸ] δημ. ἄγχουσα ἡ ποικιλόχρους.

λείχω, μέλλ. **λείξω**, ἀόρ. **ἔλειξα**, παθ. ἀόρ. μτχ. **ἐκλειχθὲν** [λιχ- λιχονός, λιχμάομαι, λιχμάζω, λίχνος βλ.λ.] γλείφω, καταγλείφω : Αἰσχ.Εὐμ.106,αὐτ.'Αγ.828 **ὠμηστὴς λέων ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ**, 'Ηρ.4,23,15 **τοῦτο καὶ λείχουσι καὶ γάλακτι συμμίσγοντες πίνουσι**, 'Αριστφ.'Ιππ.103 **ἐπίπαστα λείξας καὶ δημιόπραθ' ὁ βάσκανος ῥέγκει μεθύων**, 'Αριστλ.Ζ1 591b,31 **φασὶ δέ τινες καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἂν ἅλα λείχωσι**, Θεόφρ.Σημ.15,ΠΔ Μιχ.7,17 **λείξουσι χοῦν ὡς ὄφεις σύροντες γῆν**, Διοσκ.3,36· ‖ κ. ἐν αἰσχρᾷ σημ. λειχάζω βλ.λ.: 'Αριστφ.'Ιππ.1285 **ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον**· **2)** ῥηματ. π. λιχμῶ, λιχμάζω, λιχμαίνω, λιχανός, λίχνος, λιχνεύω, λατ. lingua, ligurrio.

λειφανάβατος-η-ο δημ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ὁ ἐλλιπὴς ὡς πρὸς τὸ ἀνέβασμα, ὁ ἀτελῆ ζύμωσιν ὑποστάς, ὁ λειψός, ὁ λειπανάβατος βλ.λ. : **λειφανάβατη κουλούρα**· **2)** μτφ. κ. ἐπὶ ἀνθρ., λειπανάβατος, ὁ ἄνοστος, ὁ ἄψητος.

λειφανδρία [ἡ] [λεῖψις] μτγν. κ. νεώτ. ἔλλειψις, σπάνις ἀνδρῶν, ἄρρενος πληθυσμοῦ· 'Ησ. «λιπανδρία» : 'Ιώσ.Πἰ 3,32 δ.γρ. ἀντὶ λειπανδρία ἢ λιπανδρία βλ.λ. : **πολλαὶ γυναῖκες παραμένουν ἄγαμοι ἕνεκα λειψανδρίας**· **2)** *νεώτ. ἔλλειψις ἀξιολό*

γων, σπουδαίων ἀνδρῶν, οἷον πολιτικῶν, ἐπιστημόνων κττ. : **πάσχομεν λειψανδρίαν.**

λείφανδρος-ον σχόλ. ὁ ἔχων σπάνιν ἀνδρῶν, ἄρρενος πληθυσμοῦ· **2)** ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐγκαταλείπουσα τὸν ἄνδρα : Σχόλ.Εὐρ.᾿Ορ.249.

λειφανδρῶ-έω μσν. ἐπὶ χώρας, ὁ πάσχων λειψανδρίαν, ὁ ἔχων σπάνιν ἄρρενος πληθυσμοῦ : Τζέτζ.Χιλ.Ι,779.

λειφανηλόγος-ον μτγν. ὁ συλλέγων λείψανα, ὑπόλοιπα : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 6,92 **πτωκὸς πάδας τε τούσδε λειφανηλόγους.**

λειφανοθήκη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. θήκη τῶν λειψάνων, τῶν ἀνακομισθέντων ἀνθρωπίνων ὀστῶν· **2)** νεώτ. εἰδ. θήκη, λάρναξ μικρὰ ἐν ᾗ ἀπόκεινται λείψανα ἁγίων.

λείφανο(ν) (τὸ) (λείπω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τεμάχιον ἀπολειφθὲν ἔκ τινος ὅλου, θραῦσμα, ὑπόλοιπον, κατάλοιπον, ἀπομεινάρι : Εὐρ.Μήδ.1387 **᾿Αργοῦς κάρα σὺν λειφάνῳ πεπληγμένος, - τὰ λείψανα τοῦ γεύματος, - τὰ λείψανα τοῦ ναυαγίου·** **2)** μτφ. κ. μσν. ἐπὶ προσ., ὁ ἐξ ὁμάδος, ἐκ γένους τινὸς ἀπομείνας : Εὐρ.᾿Ηλ.554 **τόδε παλαιὸν ἀνδρὸς λείψανον φίλων κυρεῖ,** αὐτ. Τρῳ.716· || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσωπον, ἐνέργειαν ἢ κατάστασιν : ΑΠ 7,476 **δάκρυα . . στοργᾶς λείψανον,** Χορίκ.Ι,230· **3)** εἰδ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. συχνάκις ἐν τῷ πληθ., ἐν τῷ ἑν. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὑπόλοιπα, ἀπομεινάρια, πτῶμα νεκροῦ, νεκρός : Σοφ.᾿Ηλ.1113 **φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν᾿ ἐν βραχεῖ τεύχει θανόντος κομίζομεν,** Εὐρ. ἀπ.472 **νόμος δὲ λείψαν᾿ ἐκβάλλειν κυσίν,** Πλάτ. Φαίδ.86C **τὰ δὲ λείψανα τοῦ σώματος ἑκάστου πολὺν χρόνον παραμένειν,** ᾿Επιγρ. **βωμὸς λείψανα φωτὸς ἔχει,** ᾿Ερωτοκρ.4,1226, αὐτ.1962 **τὸ λείψανον συντρόφιαζεν ἐκεῖ ποὺ τὸ σηκῶνα,** Σολωμ.εἰς Μοναχ.67 **εὐτυχισμένο λείψανο,** Γρυπ. Σκ.Τερρ.25,3 **καὶ τοῦ λειψάνου ἡ συνοδειά μαῦρες σκεπὲς ντυμένη·** || μτφ. δημ ὁ ἀποσκελετωθείς, ὁ πολὺ ἀδύνατος : Ζαλοκ.202,5 **στὴν γῆν αὐτή, ποὺ σέρνομαι λείψανο ἀχνὸ καὶ βάρος, - αὐτὸς εἶναι ζωντανὸ λείψανο·** **4)** τὸ ὑπομένον τῶν πεπραγμένων, τῶν κατορθωμάτων τινός, ἡ φήμη τούτων : Εὐρ.᾿Ανδρ.774 **οὔ τοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος·** || τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς νεότητος: ᾿Αριστφ.Σφ.1066 **ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων δεῖ τῶνδε ῥώμην νεανικὴν σχεῖν·** **5)** τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ συνέπεια, τὰ ἐπακόλουθα: Λογγῖν.9,12 **λείψανα τῶν ᾿Ιλιακῶν παθημάτων·** **6)** μσν., νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὀστᾶ ἢ σώματα ἁγίων : Μηναῖ.Μάρτ.11 Συνξ.ἁγ.Τροφίμου κλπ. **τὴν τῶν λειψάνων θήκην ἀναλαβόντες, - ἡ λιτανεία τοῦ λειψάνου τοῦ ῾Αγίου Σπυρίδωνος, - τὰ ἅγια λείψανα.**

λειφανοφόρος-ον μσν. ὁ φέρων, ὁ περιέχων λείψανα : Θεόδ.Στουδ.797 **λειψανοφόρος λάρναξ.**

λειφάρης-α-ικο μσν., δημ. κ. **λειφερός** βλ.λ. ὁ ἔχων ἐλλείψεις, ἐλλιπής· || ἰδ. ἐπὶ ἄρτου, κ. **λειφιάρης** λιποβαρής, ξύκικος.

λειφεδαφία (ἡ) (ἔδαφος) πάπ. ἀποκοπὴ ἐδάφους.

λειφερός-ή-ό δημ. ὁ λειψάρης βλ λ.2), εἰδ. ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἔχων πνευματικὴν ἀνεπάρκειαν ἢ ὁ οὐχὶ πνευματικῶς ἰσόρροπος : **τί νὰ τὰ κάνουν τὰ πλούτη ; ἕνα παιδὶ τό ᾿χουν κι αὐτὸ λειψερό, - γράμματα πολλὰ ξέρει, μὰ λειψερὸς εἶν᾿ ὁ δάσκαλος·** **2)** ἐπὶ ποταμοῦ, ρύακος ἢ πηγῆς, ὁ ὀλίγον ὕδωρ ἔχων : **λειφερὴ βρύση, - λειφερὰ τὰ νερὰ τοῦ ποταμιοῦ·** || γεν. ἐπὶ τῶν ἐτησίων βροχίνων ὑδάτων : **φέτος ἦταν λειφερὰ τὰ νερά·** **3)** μτφ. ἐπὶ τῶν βιοτικῶν πόρων, ἀνεπαρκής, πενιχρός, πτωχός : **γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε σὲ οἰκογένεια ποὺ ᾿χε λειφερὴ τὴ ζήση.**

λείφιμο-ατος (τὸ) δημ. ἔλλειψις, σπάνις : **τὸ λείφιμο τοῦ φωμιοῦ.**

λεῖφις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. παράλειψις : ᾿Απολλ. Δύσκ.Συντ.78,9· || ἡ ἔλλειψις : Κατ.᾿Αστρλ.Κ 8, 182,Πρόδρ.Ι,307 **τοῦ προσφαγίου ἡ μέριμνα ἡ λεῖφις τοῦ φωμίου·** **2)** μαθημ. ἀρνητικὸς ὅρος εἰς τὰς ἀλγεβρικὰς παραστάσεις, ἀντίθ. ὕπαρξις : Διοφ.Ι,9 **λεῖφις ἐπὶ λεῖψιν πολλαπλασιασθεῖσα ποιεῖ ὕπαρξιν** (ἀρνητ. ἀριθμ. πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ ἀρνητ. δίδει θετικόν).

λειφιφαής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔχων ἐλλιπές, ἠλαττωμένον φῶς, ἐπὶ τῆς σελήνης, ἧς τὸ φῶς ἐλαττοῦται, ἀπολείπει, μήνη : Μάξιμ.455.

λειφίφως-ωτος (τὸ) μτγν. κ. μσν. ἠλαττωμένον, ἐλλιπές, ἀνίσχυρον, θαμβὸν φῶς : Βέττ.Βάλ.191,6, Εὐστ.811,63.

λειφίφωτος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐλλιπές, ἠλαττωμένον, φῶς : Παῦλ.᾿Αλ.4, Κατ.᾿Αστρλ.Κ 8,107,13.

λειφιφωτῶ-έω μτγν. σβέννυμι, στεροῦμαι φωτός : αὐτ.8,108,18.

λειφόθριξ-τριχος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἀποτίλας τὰς τρίχας του, τὸ τρίχωμά του· || ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἀπολέσας τὴν κόμην του, ὁ φαλακρός : Αἰλ.Ζ 14,4.

λειφός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων ἔλλειψιν, ὁ ἐλλιπής, ὁ μὴ πλήρης, λιποβαρής, ξύκικος : **φλουρὶ λειφό, - τὸ κρέας μοῦ τὸ ᾿δωσες λειφό·** || ἀτελής : **μοῦ κάνεις λειφὴ δουλειά·** || ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἀσθενής, ὁ ἰσχνός, ὁ λιπόσαρκος, ὁ ἀνάπηρος τὸ σῶμα : **αὐτὸς εἶναι ἐντελῶς λειφός·** || ἐπὶ βρεφῶν, ὁ προώρως γεννηθείς : **τὸ ᾿καμε λειφὸ τὸ παιδί·** **2)** μτφ. ὁ ἐλλιπὴς τὰς φρένας, ὁ διανοητικῶς ἀνάπηρος : **πρέπει νὰ τὸν συμπαθᾶτε, γιατ᾿ εἶναι λειφός·** **3)** ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἄζυμος : **φήσαμε λειφὸ φωμὶ στὸ τηγάνι καὶ φάγαμε·** || ὁ μὴ ὑποστὰς τελείαν ζύμωσιν, ἀνέβαστος : **ἡ πίττα μοῦ ἔμεινε λειφή·** **4)** ἐπὶ τῆς σελήνης εὑρισκομένης εἰς τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον, ἢ τὸ τελευταῖον, ἡ λειφιφαὴς βλ.λ. : **λειφὸ φεγγάρι.**

λειφοσέληνον (τὸ) μτγν. τὸ πρῶτον ἢ τελευταῖον τέταρτον τῆς σελήνης : Παράφρ.Ποι.Βοταν.7.

λειφοφεγγαριά (ἡ) δημ., δ. τ. **λειφοφέγγαρο** (τὸ) ἡ φθίνουσα σελήνη, ἡ λειψιφαής, ἡ μήνη, ἡ τελευταία φάσις τῆς σελήνης· || συνεκδ. ἑσπέρα, νὺξ ἀσέληνος : **ἀπόψε εἶναι λειφοφεγγαριά.**

λειφυδρία (ἡ) κ. μτγν. κ. νεώτ. ἔλλειψις ὕδατος, τὸ ἀνεπαρκῶς ὑδρεύεσθαι, ἀνεπάρκεια ὕδατος : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,12,1, Πολύβ.34,9,6 **ἀναστρέψαν δὲ εἰς τὸ ἐντὸς ἐμφράττει τοὺς τῆς πηγῆς πόρους καὶ ποιεῖ λειψυδρίαν,** Στράβ.16,1,10 **ἢ τῇ λειψυδρίᾳ τῷ δίψει διαφθείρεσθαι,** Διόδ.Σ 1,52 **τῇ λειψυδρίᾳ τοὺς καρποὺς λυμαίνηται,** Πάπ., **- αἱ ᾿Αθῆναι ὑπέφεραν ἀπὸ λειψυδρίαν.**

λειφύδριον (τὸ) ἄνυδρος χώρα, τόπος στερούμενος ὕδατος, ἐν ᾿Αττικῇ π. τὴν Πάρνηθο ὡς τοπωνύμιον : ῾Ηρ.5,62 **λειψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης τειχίσαντες,** ᾿Αριστφ.Λυσ.665 **οἵ περ ἐπὶ Λειψύδριον ἤλθομεν.**

λειφυδρῶ-έω μσν. πάσχω ἐξ ἐλλείψεως ὕδατος, στεροῦμαι ὕδατος, ὅθ. συνεκδ. ξηραίνομαι τελείως : Νικ.Χων.Χρον.46C.

λείω βλ. λῶ.

λειῶ-όω (λεῖος) κ. μτγν., δημ. **λειώνω** βλ.λ. κάμνω τι λεῖον, καθιστῶ τι δι᾿ ἐπεξεργασίας ὁμαλόν : ᾿Ακύλ.ΠΔ Παροιμ.28,23· || παθ. καθίσταμαι λεῖος, γίνομαι ὁμαλός, ἰσοπεδοῦμαι : ᾿Αριστλ. Χρωμ.793a,16, ῾Ηλιόδ.Χειρ.π.᾿Ορειβ.45,12· **2)** μτγν. λειοτριβῶ, καθιστῶ τι λεπτόν, μεταβάλλω τι εἰς κόνιν, κονιοποιῶ : Γαλ Χρ.Μορ.11,8, Πάπ.· κ. παθ. : Ῥοῦφ.π.᾿Ορειβ.8,47,4,Μάρκελλ.Σιδ.83· || μεταβάλλω τι ἀπὸ στερεὸν εἰς παχύρρευστον μῶζον, διαλύω, λειώνω:Κρίτ.π.Γαλ.13,36,ΨΔημοκρ.᾿Αλχ.55Η.

λειώδης-ους-ες Σουΐδ. λεῖος, ὁμαλός, ἐπίπεδος.

λειωκόρης Ἡσ. «ὁ τελείως ἐκκεκαυμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων».
λειώλης-ους-ες Ἐπιγρ. πανώλης· πρβλ. λεώλης.
λείωμα-ατος (τὸ) (λεῖος) δημ. λειῶμα, ἀποτέλεσμα τριβῆς, συνθλίψεως, τήξεως, τὸ καταστὰν λεῖον, τὸ κονιοποιηθέν, τὸ εἰς ρευστὴν μᾶζαν μεταβληθέν : Θεόφρ.Λίθ.55 **τὰ ἄκρατα λειώματα** (χρώματα ζωγραφικῆς ἐκ κυανοῦ παρασκευαζόμενα διὰ τριβῆς), αὐτ. **τὰ ὑδαρέστερα λειώματα.**
λειῶμα (τὸ) ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λειώνω βλ.λ. : **τὸν πατῆσαν τ' ἄλογα** καὶ **τὸν κάναν λειῶμα**· **2)** τὸ τελείως τετριμμένον, ἐφθαρμένον ἀντικείμενον : **τὸ παλτό μου εἶναι λειῶμα.**
λείων (ὁ) ἐπ. τ. τοῦ λέων βλ.λ.
λειώνω δημ. μτβ. κ. ἀμτβ., ἀόρ. **ἔλειωσα**, παθ. παρακ. μτχ. **λειωμένος**, μετοβάλλω στερεόν τι εἰς ὑγρὸν διὰ τῆς θερμότητος ἢ διαλύσεως ἐντὸς ὑγροῦ, τήκω, χωνεύω, ρευστοποιῶ, διαλύω : **λειώνω μολύβι, - ἔλειωσα βούτυρο, - ἀνακάτεψέ το νὰ λειώσῃ ἡ ζάχαρη**· || πολτοποιῶ διὰ συνθλίψεως : **λειώνω τὶς πατάτες γιὰ πουρέ**· **2)** ἐπὶ ἐμφύχων, μεταβάλλω εἰς ἄμορφον μᾶζαν : **τὸν πάτησε ἡ μηχανὴ καὶ τὸν ἔλειωσε, - πάτησες τὸ πουλὶ καὶ τὸ 'λειωσες**· **3)** ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τοῦ τάφου, διαλύω, ἀποσυνθέτω τὰς σάρκας : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 59,1 **τούτη ἡ γῆ ποὺ θὰ μᾶς λειώσῃ ξανὰ στάχια θὰ φυτρώσῃ**· **4)** ἐπὶ ἐνδυμάτων κ. ὑποδημάτων κτλ., τρίβω, ἀποτρίβω, φθείρω, καταστρέφω διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως : **τὸ χρόνο λειώνω τρία ζευγάρια παπούτσια**· **5)** μτφ. καταβάλλω, κουράζω εἰς ὑπερβολικὸν βαθμόν, ἐξαντλῶ τελείως, συντρίβω σωματικῶς κ. ἠθικῶς : **μᾶς λειώσανε στὰ γυμνάσια, - τὴν ἔλειωσε ἡ λύπη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της**· || κ. ἐπὶ χαρᾶς : Γρυπ.Σκ.Τερρ.37,2 **κι ἀπόκρυφος καρδιοσωμὸς μὲ λειώνει**· || εἰδ. ἐν φρ. δέρω ἀγρίως, μέχρις ἐξαντλήσεως : **τὸν ἔλειωσαν στὸ ξύλο**· **6)** ἐξαλείφω τὰ γεγραμμένα σύρων ἐπ' αὐτῶν μέλαιναν γραμμήν, ἢ ξύων αὐτὰ μὲ εἰδικὸν **ἐργολεῖον**, σβήνω : Κορ.Ἄτ.4,286· **7)** ἀμτβ. ἐπὶ ὅλων τῶν σημ., τήκομαι, ρευστοποιοῦμαι, ὑγροποιοῦμαι : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.38,24,10 **νὰ λειώσουνε τὰ κρούσταλλα, νὰ λειώσουνε τὰ χιόνια**, Καρπαθ. Δημ.Τραγ.199,17 **ἥλιε μου κι ἀνάτειλε νὰ λειώσουνε τὰ χιόνια**· **8)** πολτοποιοῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς χυλόν : **λειώσανε τὰ φασόλια**· **9)** κατεξαντλοῦμαι, τσακίζομαι σωματικῶς καὶ ἠθικῶς : **ἔλειωσα στὰ πόδια μου νὰ περιμένω, - θὰ λειώσῃ ἀπ' τὸν καημό του - ἀπὸ τὰ βάσανα - ἀπὸ τὸν ἔρωτα**· || ἐπὶ νεκρῶν, ὑφίσταμαι ἀποσύνθεσιν τῶν σαρκῶν ἐντὸς τοῦ τάφου, διαλύομαι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθην· κ. ἀρά : **νὰ μὴ λειώσῃ τὸ κορμί σου.**
λείως (λεῖος) ἐπίρρ. ὁμαλῶς, ἠρέμα, πραως, ἡσύχως. Ἡσ. «τελείως» : Σολ.π.'Αριστλ.'Αθ.12,3 **καί με κωτίλλοντα λείως τραχὺν ἐκφανεῖν νόον**, Πλάτ. Θεαίτ.144Β **ὁ δὲ οὕτω λείως . . ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις . . οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος.**
λείωσις-εως (ἡ) (λειῶ) μτγν. τριβή, τρίψιμον, κοπάνισμα : Ἐρασίστρ.π.Γαλ.Χρ.Μορ.19,372, Γαλ. αὐτ. 1),8 **λείωσις σιτίων**, Πλούτ.'Ηθ.129D· || κονιοποίησις διὰ τριβῆς : Ζώσ.'Αλχ.177Β.
λέκαιος Ἡσ. «ὁ ἀποτεταλμένος».
λεκαλέος ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ λαικαλέος βλ.λ. ἐν Λουκ.Λεξιφ.12.
λεκάνη (ἡ) (λέκος) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀγγεῖον κοῖλον, δοχεῖον βαθὺ καὶ πλατύστομον πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν ἢ πρὸς ἄλλας παρεμφερεῖς χρείας, λεγένι : 'Αριστφ.Νεφ.907 **αἰβοῖ, τουτὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην**, αὐτ. Σφ.600, ἄγν. κωμ. ἀπ. **ἐν Φιλετ.414 βούλει κομίσω τὴν λεκάνην ἐγώ;** Πάπ., Ἐπιγρ., Παπαδ.Χρ.Μηλ. 140 **πῶς ἔπρεπε νὰ τὸ βαφτίσω σὲ μιὰ λεκάνη μὲ νερό**· **2)** σκαφίδιον τῶν κτιστῶν, πηλοφόρι : 'Αριστφ.'Ορν.840 **πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον, λεκάνην ἀνένεγκε καταπέσασ' ἀπὸ τῆς κλίμακος**, αὐτ. 1146, Ἐπιγρ.· πρβλ. κ. λακάνη· || συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον ἐκ πορσελάνης οὐρητηρίου, ἀποχωρητηρίου· || νεώτ. λίθος λαξευτός, ἐν εἴδει σκάφης, παρὰ τὰς κρήνας διὰ τὸ πότισμα τῶν ζώων, γούρνο· || δημ. λίθος, ἰδίως μάρμαρον λαξευτὸν ἐν τοῖς ἐλαιοτριβείοις, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ρέει τὸ ἐκθλιβόμενον ἔλαιον : **τράβηξε λάδι ἀπὸ τὴ λεκάνη, γιατ' ἦρθε ὡς τὰ χείλια**· **2)** κτ. ἐπέκτ. νεώτ. ἔκτασις γῆς περιβαλλομένη ὑπὸ ὑψωμάτων, λάκκα || νεώτ. πεδιὰς εὐμεγέθης περιβαλλομένη ὑπὸ ὀρέων, λεκανοπέδιον· || κ. ἐπὶ κλειστῶν θαλασσῶν εἰδ. τῆς Μεσογείου : **ἡ λεκάνη τῆς Μεσογείου**· **3)** νεώτ. κοιλότης τοῦ σκελετοῦ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν τεσσάρων ὀστῶν ἱεροῦ, ἠβικοῦ, εἰλεσκοῦ κ. ἰσχιακοῦ, πύελος.
λεκανίδιον (τὸ) μτγν. κ. μον. ὑποκορ. τοῦ λεκάνη βλ.λ., μικρὰ λεκάνη : Πολυβ.10,84, Εὐστ.1402,16.
λεκάνιον (τὸ) κ. νεώτ. δοχεῖον μικρὸν πήλινον ἀπλωτόν, λεκανίδα, ὀπλάδα : 'Αριστφ.'Αχ.1110 **κάμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν**, Πολυβ.4. Ὀρειβ.ἀπ.88· **2)** νεώτ. ζῳολ. ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κοκκιδῶν.**
λεκανίς-ίδος (ἡ), δημ. **λεκανίδα** ὑποκορ. τοῦ λεκάνη βλ.λ. : 'Αριστφ.ἀπ.805, Πλούτ.'Ηθ.828Α, Λουκ. Ἔρωτ.39 **ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε.**
λεκανίσκη (ἡ) ποι. ὑποκορ. τοῦ λεκάνη βλ.λ., πλατύστομον ἀβαθὲς μικρὸν δοχεῖον, λεκανίδιον, λεκάνιον : 'Αριστφ.ἀπ.805,Τελεκλ.1,11.
λεκανοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς λεκάνην ὁμοιάζων, ὁ ἔχων σχῆμα λεκάνης : Σχόλ. εἰς Κλήμ.'Αλ.Παιδ.188,**-ἀγγεῖον λεκανοειδές.**
λεκανομαντεία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μαντεύειν ἐκ παρατηρήσεων ἐπὶ ὑγροῦ ἐν λεκάνῃ, εἶδος μαντικῆς ἀνῆκον εἰς τὴν γενικ. κατηγορίαν τῆς ὑδρομαντείας, λεκανοσκοπία βλ.λ. : Πάπ., ΨΚαλλισθ.1,1.
λεκανόμαντις-εως (ὁ) μτγν., δημ. λεκανομάντης ὁ ἀσκῶν λεκανομαντείαν, ὁ ἐκ παρατηρήσεων ἐπὶ λεκάνης μαντεύων : Στράβ.16,2,39 **παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ . . λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις**, Πτολ.Τετραβ.181,'Αρτεμίδ.Δαλδ.2,69.
λεκανοπέδιον (τὸ) νεώτ. πεδιὰς ἔχουσα οἱονεὶ σχῆμα λεκάνης, ἔκτασις γῆς κοίλη περιβαλλομένη ὑπὸ ὀρέων.
λεκανόπωλις-ιδος (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ πρὸς πώλησιν λεκανῶν χρησιμεύουσα : **στοία λεκανόπωλις.**
λέκανος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. **λέκανον** (τὸ) δοχεῖον, κύπελλον, ποτήριον δι' οὗ ἐπίνετο οἶνος : Ἐπιγρ.'Αθην. **λεκάνου ψυκτὴρ** (πιθ. λεκανοψυκτήρ).
λεκανοσκοπία (ἡ), μτγν., ἐπ. **-ίη** τὸ παρατηρεῖν τὴν λεκάνην καὶ ἐντεῦθεν ἐξάγειν μαντείας, ἡ λεκονομαντεία βλ.λ. : Μαν.4,213.
λεκάνωρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος λειχήνων τῆς οἰκογεν. τῶν **καρπιδῶν.**
λεκάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λέκος βλ.λ., μικρὸν πινάκιον, πιάτο, πιστάκι : Ξεν.ΚΠ 1,3,4 **ἐπὶ πάντα τὰ λεκάρια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας καὶ ἀπογεύεσθαι τούτων τῶν παντοδαπῶν βρωμάτων**, Ἑρμιππ.'Ιστ.2, Γαλ.18,240, Πολυβ.10,86.
λεκές (ὁ) δημ. κηλίς, στίγμα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ἢ καὶ ἀλλαχοῦ ἐκ λιπαρᾶς ἢ ἄλλης οὐσίας : παροιμ. **λεκὲ ποὺ βγάζει τὸ νερὸ νὰ μὴν τὸν συλλογᾶσαι** (ἐπὶ τῶν εὐκόλως θεραπευομένων δυστυχημάτων ἢ ἐλαττωμάτων)· **2)** μτφ. ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ συναναστροφὴ ρυπαίνει, λεκιάζει τοὺς ἄλλους· || ὁ τετραπέρατος, ὁ κατεργάρης : 'Αρτ.Βοτοπ.1,97 **κι ὅποιος παίζει τολμηρά, ἤγουν εἶναι πιὸ λεκές, θὰ 'χῃ κέρδη πιὸ γερά.**

λεκιάζω [λεκές] δημ., άόρ. (ἐ)λέκιασα, παθ. άόρ. -ιάστηκα, μτχ. παρακ. λεκιασμένος, μτβ. κάμνω λεκέ, κηλιδῶ, ρυπαίνω, λερώνω: Παλαμ. Παράκ.71,16 **λεκιάζοντας μολέβ' ἡ σκάνη, τοῦ ἐβένου λάμψη, τὸ κορμί σου, - δυὸ μέρες φορεῖς τὰ ροῦχ' αὐτὰ καὶ τὰ λέκιασες· 2)** ἀμτβ. κηλιδοῦμαι, ρυπαίνομαι, λερώνομαι: **τὰ μαῦρα ροῦχα μὲ τὸ παραμικρὸ λεκιάζουν.**

λέκιασμα-ατος [τὸ] δημ. άποτέλεσμα τοῦ λεκιάζω, κηλίδωμα, λέρωμα.

λεκιθικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς λεκίθου βλ.λ., ὁ άναφερόμενος εἰς τὴν λέκιθον: **λεκιθικὴ μεμβράνα, - λεκιθικὸς πόρος, - λ- ὑμήν.**

λεκιθίνη [ἡ] νεώτ. χημ. σπουδαιοτάτη διὰ τὴν ζωὴν ὕλη άπαντῶσα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, τὸν κρόκον τοῦ ᾠοῦ καὶ ἀλλαχοῦ.

λεκίθιον [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ἄλευρον ἐκ κυάμων: Πάπ.· **2)** νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζώων τῆς οἰκογεν. τῶν **πλαγιοφρυδιδῶν.**

λεκιθίς-ίδος [ἡ] νεώτ. γένος μυρτοειδῶν φυτῶν.

λεκιθίτης [ὁ] μτγν. ἄρτος παρασκευαζόμενος ἐκ λεκιθίου βλ.λ., κ. γεν. ἀπὸ ἄλευρον ἐξ οἱουδήποτε ὀσπρίου: Σελευκ.π.'Αθήν.3,114Β **ἐτνίταν δέ φησιν ἄρτον εἶναι λεκιθίτην.**

λεκιθοειδής-οῦς-ές ὁ λεκιθώδης βλ.λ.: 'Ιππ. Νούσ.2,47.

λέκιθον 'Ησ. «τὸ τοῦ ᾠοῦ λεπίδιον».

λεκιθοπώλης [ὁ] Σουΐδ., θηλ. -πωλις-ιδος ὁ πωλῶν, ἢ ἡ πωλοῦσα κυάμους, ὄσπρια ἀληλεσμένα, ἢ ὁ πωλῶν ᾠά, αὐγουλᾶς, αὐγουλοῦ: 'Αριστφ. Πλ.427 **πανδοκεύτριαν ἢ λεκιθόπωλιν,** Λουκ. Λεξιφ.3 **ὃν** [παῖδα] **εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι ἢ παρὰ τῷ γρυμεοπώλῃ με περιμένειν.**

λέκιθος [ὁ] [1] ἔτνος, πολτός, πουρὲς ἐξ ὀσπρίων ἀληλεσμένων παρασκευαζόμενος μετὰ λίπους· πρβλ. Γαλ.6,782: Φερεκρ.22, 'Ιππ.Γυν.1,52 **λέκιθος φακῶν,** αὐτ.2,192, 'Αριστφ.Λυσ.562 **ἄνδρα .. ἔφιππον ἐς χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον,** 'Αλεξ.258· **2)** τὸ ἐσώτερον μέρος τῶν ὀσπρίων· αὐτ.19,117«φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους»· **3)** Σχόλ. 'Αριστφ.Πλ.427 κ. Σουΐδ. «εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πῖσον, διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν χροιὰν λεκίθῳ ᾠοῦ».

λέκιθος [ἡ] [2] κ.νεώτ. κρόκος ᾠοῦ: 'Ιππ.Γυν.2,205, 'Αριστλ.Ζ1 562a,29 **τὰ δὲ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύο ἔχει λεκίθους ὧν τὰ μὲν διήργει τοῦ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι τὰ ὠχρὰ τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσις,** Νικόλ.Δαμ.4]· || νεώτ. συστατικὸν τοῦ ᾠοσώματος βλ.λ., ἀποτελοῦν ὕλην θρεπτικὴν καὶ ἀποταμιευτικήν, δευτερόπλασμα· **2)** νεώτ. ζωολ. ὡς οὐσ. γένος πρωτοζώων τῆς οἰκογεν. **τῶν πλαγιοφρυδιδῶν.**

λεκιθώδης-ους-ες [λέκιθος (2)] ὁ ἔχων χρῶμα ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς λεκίθου, ὁ κίτρινος, ὁ κιτρινωπὸς ὡς ὁ κρόκος τοῦ ᾠοῦ: 'Ιππ.1(23)Β **οὔρων ὑπόστασις λεκιθώδης,** Θεόφρ.Φ1 4,8,11 **λεκιθώδες γίνεται,** 'Αέτ.1,15.

λεκίς-ίδος [ἡ] ὑποκορ. τοῦ λέκος βλ.λ., μικρὸν ἀγγεῖον, μικρὸν πιάτο, πιατάκι: 'Επίχ.126, 'Ιάμβλ. Πυθ.26,119· || 'Ησ. «παροψίς».

λεκίσκιον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ λεκίσκος βλ.λ.: 'Ιππ. Διαίτ.νόθ.63,69.

λεκίσκος [ὁ] ὑποκορ. τοῦ λέκος βλ.λ., μικρὸν ἀγγεῖον, μικρὸν πινάκιον, πιατάκι: 'Ιππ.π.Πολυδ.10,87.

λέκκη 'Ησ. «χλαῖνα» [πρβλ. δεκτή, λόκκη], ἄλλως λακτὴ [μτ. λεκτοί].

λέκος-ους [τὸ] λεκάνη, πινάκιον, σκάφη: 'Ιππῶν. 56(43) **κἄλειφα ῥόδινον ἡδὺ καὶ λέκος πυροῦ,** Φοῖνιξ 2,2, Πολυδ.10,87.

λέκρανα [τὰ] 'Ησ. κ. Φώτ. «ἀγκῶνες»· πρβλ. ὠλέκρανον.

λέκρικα 'Ησ. «σειραί, σχοινία»· πρβλ. λείκρικα.

λεκροί λικροί βλ.λ.

λέκτης [ὁ] γλωσσ. ὁ λέγων, ὁμιλητής, ἀγορητής, ῥήτωρ.

λεκτικάριος [ὁ] [λατ.] ὅρος ἐκκλησιαστ., ὁ ἔχων τὴν μέριμναν περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν.

λεκτίκιον [τὸ] ὑποκορ. ἐξηλληνισμένον τοῦ λατ. lectica μικρὰ κινητὴ κλίνη, φορεῖον.

λεκτικός-ή-όν [λεκτός, λέγω] κ. νεώτ. ὁ τοῦ λέγειν, ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ λέγειν, ὁ προσαρμοζόμενος εἰς τὸ ἐκφράζεσθαι, ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν ἔκφρασιν: Δημ.1401 **τοῖς μὲν γὰρ λεκτικοῖς τῶν λόγων ἁπλῶς καὶ ὁμοίως οἷς ἂν ἐκ τοῦ παραχρῆμά τις εἴποι πρέπει γεγράφθαι** [οἱ λ. τῶν λόγων, οἱ συντεταγμένοι εἰς τὸ κοινόν, τὸ τῆς συνηθείας ὕφος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ποιητικῶς συγκειμένους], 'Αριστλ.Ποιητ.1449a,24 **μάλιστα λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι·** πρβλ. αὐτ.Ρητ.1408b,33· || μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐκφράσεως, εἰς τὸ ὕφος: Διον.'Αλ.Συνθ.1,4 **ὁ λεκτικὸς τόπος** [τὸ ἐκφράζεσθαι, ἡ δυνατότης τῆς ἐκφράσεως]· ὡς ἀντίθ. τοῦ πραγματικός]· || ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ὕφος, ἀντίθ. τὸ θέμα, ἡ ὑπόθεσις·αὐτ.Πομπ.1 **λεκτικαὶ ἀρεταί, αὐτ.** Θουκ 34 **λεκτικὸν μέρος· 2)** κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς περὶ τὸ λέγειν, περὶ τὴν διὰ τοῦ λόγου ἔκφρασιν, ἐκφραστικός: Ξεν.'Απολ.4,3,1 **τὸ μὲν οὖν λεκτικοὺς καὶ πρακτικοὺς γίγνεσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἔσπευδεν·** κ. ὑπερθ. **-ώτατος:** αὐτ.ΚΠ 5,5,46 **οὗτος δικαίως ἂν λεκτικώτατός τε καὶ πρακτικώτατος κρίνοιτο ἂν εἶναι·** || **λεκτικὴ** [ἡ] [τέχνη] ἡ τέχνη τοῦ ὁμιλεῖν, τοῦ ἐκφράζεσθαι διὰ λόγου, εἴτε προφορικῶς εἴτε γραπτῶς: Πλάτ.Πολιτ.304Α **τῇ τῆς πειστικῆς ἀρχούσῃ καὶ λεκτικῆς·** || νεώτ. **λεκτικὰ ῥήματα** τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ λέγειν· πρβλ. ἐφετικά, γνωστικά· || νεώτ. κ. δημ. -ικό(ν) [τὸ] ἡ διὰ καταλλήλου ἐκλογῆς καὶ συνθέσεως τῶν λέξεων ἔντεχνος ἔκφρασις τῶν νοημάτων, αἰσθημάτων καὶ παθῶν, ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὸ ὕφος ἔν τε τῷ προφορικῷ καὶ τῷ γραπτῷ λόγῳ: Παπαντ.'Αγ.'Όρ.107 **ἀφ' οὗ καθάρισε τὸ λεκτικό τους καὶ φώτισε τὰ σκοτεινά τους σημεῖα, - λεκτικὸν ἔντονον - εὐάρεστον - ἁπλοῦν - πτωχὸν - δυσνόητον.**

λεκτικῶς ἐπίρρ. μτγν. μὲ δύναμιν ἐκφράσεως, μὲ ἐκφραστικὴν ἱκανότητα: Διον.'Αλ.Συνθ.25, αὐτ. 'Επιρρ.195,16· || διὰ λέξεων, προφορικῶς: Στωϊκ.3,214.

λεκτίς-ίδος [ἡ] μτγν. στρωμνή, κλίνη, ἀνάκλιντρον: Σύμμ.ΠΔ 'Ησ 66,20.

λέκτο βλ. λέγω κ. λέχομαι.

λεκτός-ή-όν [λέγω] συνειλεγμένος, ἐκλελεγμένος, ἐκλεκτός, διαλεκτός: 'Ησίοδ.ἀπ.115,3 **λεκτοὺς ἐκ γαίης λάους,** Αἰσχ.Πέρσ.795 **ἀλλ' εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον,** Σοφ.ΟΤ 19 **οἱ δ' ἐπ' ἠθέων λεκτοί· 2)** ὁ δυνάμενος νὰ λεχθῇ: αὐτ. Φιλ.633 **ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά,** Εὐρ.'Ιππ. 875, 'Αριστφ.'Όρν.423 **λέγει μέγαν τιν' ὄλβον οὔτε λεκτὸν οὔτε πιστόν·** || **λεκτὸν** [τὸ] οὐσ. ἔκφρασις, ἀντίθ. ἁπλῆ φωνή: 'Απολλ.Δυσκ.'Επιρρ. 136,32· || λέξις ἔχουσα σημασίαν: αὐτ.'Αντων. 59,1· || **λεκτὰ** [τὰ] κήρυγμα, διδαχή: Κλεάνθ. Στωϊκ.1,109· || μτγν. ἐκφράσεις, φράσεις περιέχουσαι διαπιστώσεις, ἐρωτήσεις, διαταγάς, πόθους κτλ.: Στωϊκ.2,58,61· || ἐν συνεκφ. μτ. τῶν λ. προτάσεις κ. ἀξιώματα: Πτολ.5,5,1.

λέκτριος-ον μτγν. ὁ κλινήρης: Γρηγ.Ναζ.3,1390Α.

λεκτρίτη 'Ησ. «θρόνῳ ἀνάκλισιν ἔχοντι».

λεκτροκλόπος [ὁ] [λέκτρον, κλέπτω] μτγν. μτφ. ὁ μοιχός: Χρησμ.Σιβ.1,178.

λέκτρον [τὸ] [λέχομαι] κ. νεώτ. λέχος, στρωμνή, κλίνη, ἀνάκλιντρον: 'Οδ.Θ 292 **δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε** [εἰς τὴν κλίνην]· κ. ἐν πληθ.: 'Ιλ.Χ 503 **αὐτὰρ ὃ θ' ὕπνος ἕλοι παύσαιτό τε νηπιαχεύων**

εὔδεσκ' ἐν λέκτροισιν, Ὀδ.Υ 58 **κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν·** ‖ ἀρκαδ. ἀντὶ κλίνη : ΑΒ 1095· **2)** κτ. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. νυμφικὴ κλίνη : Πίνδ.Ν 8,6 **οἷοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν Κυπρίας δώρων,** Αἰσχ.άπ.242 **παρθένοις γαμηλίων λέκτρων ἀπείροις,** αὐτ.Πέρσ.543, Σοφ.Τρ.791 **τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος σοῦ τῆς ταλαίνης** (Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «καταρώμενος, κυρ. λόγοις διαβάλλων, τὴν κλίνην, ἐν ᾗ πρὸς δυστυχίαν σου προσηυνάζετο, κατεκλίνετο, πλησίον σοῦ τῆς ταλαίνης»)· ‖ γάμος, γαμήλιος τελετή : Εὐρ. Ἀλκ.925, αὐτ.Μήδ.1027 **πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν·** ‖ δθ. λέκτρον γαμῶ νυμφεύσμαι:αὐτ.594 **μὴ γυναικὸς εἵνεκα γῆμαί με λέκτρα βασιλέων ἃ νῦν ἔχω,** αὐτ.Ὀρ.939, αὐτ.Ἱππ.944, αὐτ.Ἡρ.345, αὐτ.Ἀνδρ.928 **ἢ δουλεύσομεν νόθοισι λέκτροις ὧν ἐδέσποζον πρὸ τοῦ,** αὐτ.Ἴων 819· πρβλ. λέχος· **2)** μτγν. ὁ καρπὸς τοῦ γάμου, τέκνον : Ἀγάθυλλ.π.Διον.Ἀλ.Ρωμ.Ι,49· ‖ νεώτ.στρατ.κ.ναυτ. ὁριζόντιον δάπεδον ἐφ' οὗ εἶναι τοποθετημένα καὶ μετακινοῦνται τὰ πυροβόλα εἰς τὰ ὀχυρώματα ἢ τοὺς εἰδ. πυργίσκους τῶν πολεμ. πλοίων.

λεκτροχαρής-οῦς-ές ὁ ἀπολαύων νυμφικῆς παστάδος, ὁ αἰσθανόμενος τέρψιν ἐν νυμφικῇ κλίνῃ : Ὀρφ.Ὕμν.55,9.

λέκτωρ-ωρος (ὁ) (λατ.) μτγν. κ. νεώτ. π. Ρωμ. δοῦλος ἢ ἀπελεύθερος ἔργον ἔχων νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς ἀκρόασιν τοῦ κυρίου του· ‖ ἐν τῇ καθολ. ἐκκλ. ἀναγνώστης βλ.λ.· **2)** ἐν Σουηδ. διδάσκαλος καὶ ἱερεύς· **3)** ἔν τισι γερμ. κ. ἄ. χώραις ὁ διδάσκων ἐν πανεπιστημίῳ ξένας γλώσσας ‖ ὁμ ὁ βοηθὸς καθηγητοῦ.

λεκχῶ βλ. λεχῶ.

λελαβέσθαι βλ. λαμβάνω.

λελάθη, λελάθοντο, λελαθέσθαι βλ. λανθάνω.

λέλακα, λελάκοντο, λελακυῖα βλ. λάσκω.

λέλαμμαι βλ. λαμβάνω κ. λέπω.

λελαμπρυσμένως (λαμπρύνω) ἐπίρρ μον. κατὰ τρόπον λαμπρόν, λαμπρῶς : Γερμαν.Κωνστ.278.

λελάχητε, λελάχωσι βλ. λαγχάνω.

λέλεγα Ἡσ. «εἴρηκα».

λελέγια Ἡσ. «κόχλακες, ἢ κοχλώδεις τόποι».

λελεγίζω μσν. κιθαρίζω: Θεόγνωστ.ἐν Ἀν.Κρ.9,28.

λελειχμότες (οἱ) βλ. λιχμάω.

λελέκι (τὸ) δημ. κ. **λέλεκας** (ὁ) τὸ πτηνὸν πελαργὸς βλ.λ.· **2)** μτφ. θεριστικὸν ἐργαλεῖον ὁμοιάζον πρὸς δρέπανον,ἀλλὰ μεγαλυτέρωνδιαστάσεων.

λελεπρίς Ἡσ. «ἰχθῦς ποιός, ἡ καλουμένη φυκίς».

λεληθότως ἐπίρρ. (ἐκ τῆς μτχ. τοῦ παρακ. τοῦ λανθάνω βλ.λ.) κ. νεώτ. κατὰ τρόπον λαθραῖον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ τις, ἀσυναισθήτως : Πλάτ.Ἀξ. 365C **οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι λεληθότως καὶ ἀτιμάζονται,** Κικ.Ἀττ.6, 5,3, Διον.Ἀλ.Συνθ.22, Ἀνακρέοντ.15,16, Λουκ.Ἔρωτ. 13 **πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν, - προσαρμόζεταί τις εἰς τὰ περιβάλλον λεληθότως·** **2)** μτγν. κ. νεώτ. ἐν κρυπτῷ, κρυφίως : ΠΔ Μακκ.2,6,11 **ἕτεροι δὲ πλησίον συνδραμόντες εἰς τὰ σπήλαια, λεληθότως ἄγειν τὴν ἑβδομάδα,** αὐτ.8,1, Παπαδ.Χρ.Μηλ.91 **λεληθότως εἶχε ψιθυρισθῆ εἰς τὰς τάξεις.**

λέληκα βλ. λάσκω.

λέλησμαι βλ. λανθάνω.

λέλησμαι βλ. ληΐζομαι.

λελίημαι (λάω) ἀρχ. ἐπ. παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, τείνω πρός τι μετὰ πόθου ἐν Ἰλ. μ. μτχ. **λελιημένος** : αὐτ.Ε 690 **ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, ὄφρα τάχιστα ὤσαιτ' Ἀργείους,** πρβλ. αὐτ Δ 465· ‖ συχνάκις ὡς ἁπλοῦν ἐπίθ. πρόθυμος, πλήρης ἐπιθυμίας : αὐτ.Μ 106 **βάν ρ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι** πρβλ.αὐτ.Π 552· ‖ π.μτγν. ἐπ. μτ. γενικ. πρόθυμος διά τι, ἐπιθυμῶν, ποθῶν τι : Ἀπολλ.Ρ 1,1164 **λελιημένοι ἠπείροιο·** ‖ μτγν.ποι. τὸ β' ἑν. τοῦ παρακ.: Θεόκρ.25,196 **ὅππως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν,** Ὀρφ.ἀπ.280,4· κ. τὸ γ' ἑν. τοῦ ὑπερσυντ. μτ. ἀπαρφ. : Ἀπολλ.Ρ 3,1158 **αὐδῆσαι λελίητο,** πρβλ.4,1009· τὸ γ' πληθ. ὑπερσυντ. : Ὀρφ.Λιθ.118 **λελίηντο·** **2)** ἐπὶ φυσικῆς σημ. : Ἐμπ.100,18 **αἰθὴρ ἐκτὸς ἔσω λελιημένος·** (αἰθὴρ ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἐντὸς ὁρμῶν).

λελικκός (ὁ) Ἡσ. εἶδος ἰχθύος.

λελιμμένος βλ. λίπτομαι.

λελιχμότες δ.γρ. λελειχμότες βλ.λ.

λελογισμένως ἐπίρρ (ἐκ μτχ. παρακ. τοῦ λογίζομαι βλ.λ.) κ. νεώτ. μετὰ σκέψεως, μὲ περίσκεψιν, μετ' ἀκριβοῦς σταθμήσεως: Ἡρ.3,104 **ἐλαύνουσι ἐπὶ τὸν χρυσὸν λελογισμένως ὅκως καυμάτων τῶν θερμοτάτων ἐόντων ἔσονται ἐν τῇ ἁρπαγῇ,** Εὐρ.ΙΑ 1021 **εἰ τὰ πράγματα λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον, ἢ σθένει,** Πλουτ.Γάλβ.5 **ὅτι δ' ὀρθῶς ὁ Οὐίνδιξ καὶ λελογισμένως ἐξεκαλεῖτο τὸν Γάλβαν ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν.**

λελυμένως ἐπίρρ. (ἐκ τῆς μτχ. τοῦ παρακ. τοῦ λύομαι) χαλαρῶς, ἠπίως, μαλακά, ἐπὶ πυρετοῦ : Ἱππ.Κωακ.470, πρβλ. Γαλ.16,672· ‖ ἀπροκαλύπτως, ἀπεριφράστως : Χίων 7,3.

λεμβάδιον (τὸ) μσν. ὑποκορ. τοῦ λέμβος βλ.λ. : ΚΜανασσ.3766 **τοῖς λεμβαδίοις τοῖς πυκνοῖς.**

λεμβαρχεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ ναυστάθμου ἵδρυμα, περιλαμβάνον λεμβώλκιον ἢ λεμβῶνα ἢ καὶ ἀμφότερα, ὡς καὶ συνεργεῖον διὰ τὰς μικρὰς ἐπισκευὰς λέμβων, μετὰ ναυτῶνος, ἐν ᾧ ἐνδιαιτῶνται τὸ προσωπικὸν τοῦ ἱδρύματος καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἐν αὐτῷ φυλασσομένων λέμβων.

λέμβαρχος (ὁ) (λέμβος, ἄρχω) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἄρχων, ὁ κυβερνήτης τῆς λέμβου, λεμβοῦχος, βαρκάρης, ἀλλὰ κτ. Ἡσ. «λέμβαρχοι λιπόδερμοι (καὶ οἱ ἐφολκίοις πλέοντες)», πρβλ. λέπανος· ‖ νεώτ. ναυτ. ὑπαξιωματικὸς ἢ ναύτης κυβερνῶν λέμβον ἢ ἐπιφορτισμένος τὴν συντήρησιν αὐτῆς : **λέμβαρχος τῆς φαλαινίδος.**

λεμβαρχῶ-έω (λέμβαρχος) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. εἶμαι λέμβαρχος, κυβερνήτης λέμβου : **δικτυαρχούντων, . . κυβερνώντων, λεμβαρχούντων.**

λεμβευτικὸς λόγος (ὁ) μτγν. τίτλος ἔργου τοῦ Ἡρακλείδου τοῦ «Λέμβου» : Διογ.Λ 5,94.

λεμβίτης (ὁ) νεώτ. ναυτ. ἰδ. κτ. πληθ. οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος πολεμικῆς λέμβου, ἄ. ἐφολκῖται.

λεμβοδρομία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἀγὼν ταχύτητος λέμβων κινουμένων διὰ κωπῶν ἢ ἱστίων.

λεμβοδρομῶ-έω νεώτ. μετέχω λεμβοδρομίας, λαμβάνω μέρος εἰς λεμβοδρομίαν· ‖ γενι. πλέω διὰ λέμβου χάριν ἀναψυχῆς, κάμνω θαλάσσιον περίπατον διὰ λέμβου, κάμνω βαρκάδα.

λεμβόζευκτος-ον νεώτ. ἐπὶ γεφυρῶν, ὁ ἐστερεωμένος ἐπὶ λέμβων· ‖ ὁμ. ἐπὶ ποταμῶν, πορθμῶν κττ.,οὗ αἱ δύο ἀπέναντι ὄχθαι ἔχουσι ζευχθῆ δι' ἐπιστρώσεως ἐπὶ ἐφεξῆς λέμβων.

λέμβος (ὁ) κ. νεώτ. **ἡ λέμβος** μικρὸν πλοιάριον ἄφρακτον ἐλαυνόμενον διὰ κωπῶν καὶ χρησιμεῦον ὡς παράρτημα τῶν πλοίων, ἐφόλκιον, βαρκάκι, φελοῦκα : Δημ.883 **διωκόμενος ῥίπτει αὐτὸν εἰς τὴν θάλατταν, διαμαρτὼν δὲ τοῦ λέμβου. . ἀπεπνίγη·** ‖ μτφ. ἐπὶ παρασίτου : Ἀναξανδρ.34,7 **ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῳ; λέμβος ἐπικέκληται·** ‖ νεώτ. ὡς θηλ. μικρὸν πλωτὸν σκάφος, συνήθως ἄφρακτον, κινούμενον διὰ κωπῶν ἢ ἱστίων ἢ καὶ δι' ἕλικος, βάρκα : Ζαλοκ.13,10 **μία λέμβος ἐγγίζει τὴν νῆα, - λέμβος ἐπιβατική - ἁλιευτικὴ - περιπάτου, λέμβος κωπήλατος - ἱστιοφόρος·** **2)** ἁλιευτικὸν πλοιάριον : Θεόκρ.21,12 **μήρινθοι**

κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος· 3) ταχύπλουν πλοιάριον χρησιμεῦον ὡς πρόσκοπος στόλου : Πολύβ.ἰ,53,9 **ἀνήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι τὸν ἐπίπλουν τῶν ὑπεναντίων·** || ὁμ. ἐλαφρὸν μεταγωγικὸν πλοιάριον : Πολύβ.2, 3,1 **προσπλέουσι τῆς νυκτὸς .. λέμβοι πρὸς τὴν Μεδωνίαν,** Ἐπιγρ., Πάπ.· **4)** νεώτ. **λέμβος σωσίβιος** λέμβος ἀκαταβύθιστος προωρισμένη διὰ τὴν διάσωσιν ναυαγῶν· **5)** νεώτ.κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀπὸ τοῦ ἀεροστάτου κρεμάμενος κόλαθος ἢ σκάφος, ἐν ᾧ οἱ ἀεροπόροι καὶ οἱ ἐπιβάται.

λεμβοστάσιον (τὸ) νεώτ. ναυτ. ὁ λεμβὼν βλ.λ.

λεμβουργεῖον (τὸ) νεώτ. ναυτ. ναυπηγεῖον ἐν ᾧ κατασκευάζονται λέμβοι.

λεμβουργός (ὁ) νεώτ. ξυλουργὸς εἰδικὸς εἰς τὴν ναυπήγησιν ἢ τὴν ἐπισκευὴν λέμβων.

λεμβουχικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς λεμβούχους, ὁ τῶν λεμβούχων : **λεμβουχικὸν ᾆσμα** (λεμβῳδία, βαρκαρόλλα)· **2)** τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **τὰ λεμβουχικά** ὡς οὐσ. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ λεμβούχου διὰ τὴν μεταφορὰν ἐπιβατῶν, ἐμπορευμάτων ἢ ἀποσκευῶν διὰ τῆς λέμβου αὐτοῦ, τὰ ναῦλα τῆς λέμβου, τὰ βαρκοδιάτικα.

λεμβοῦχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἰδιοκτήτης καὶ κυβερνήτης λέμβου, ὁ βαρκάρης· || ὁμ. ὁ ἐργαζόμενος ἐν λέμβῳ· **2)** μεγάλη ὁριζόντιος κεραία ἀρθρουμένη διὰ γιγγλυμωτοῦ γόμφου ἐπὶ τῆς πλευρᾶς πλοίου, πρὸς πρόσδεσιν ἐπ' αὐτῆς τῶν λέμβων ἠγκυροβολημένου πολεμικοῦ, βαρδαλάντσα.

λεμβώδης-ους-ες (λέμβος) ὁ ὅμοιος πρὸς λέμβον, ὁ ἔχων σχῆμα λέμβου βλ.λ.3) : Ἀριστλ.ΖΠ 710a, 3) **λεμβῶδες πλοῖον.**

λεμβῳδία (ἡ) νεώτ. ἡ βαρκαρόλλα βλ.λ.

λεμβὼν-ῶνος (ὁ) νεώτ. κ. **λεμβοστάσιον** (τὸ) ἐστεγασμένος χῶρος ναυστάθμου, ἔνθα ἀγκυροβολοῦσιν αἱ λέμβοι.

λεμές (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἐπὶ προσ., ἐλεμὲς βλ.λ.2).

λεμίθι (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες καὶ νομευτικὸν φυτὸν ἀνδροπώγων ἢ χρυσοπώγων ὁ γρύλλος.

λέμμος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν **μυῶν** τῆς οἰκογεν. τῶν τρωκτικῶν.

λέμνα (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ποῶδες καὶ ὑδρόβιον φυτὸν **καλλίτριχον** τὸ μετοπωρινόν : Θεόφρ.Φἰ 4,10,1· || νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν **λεμνιδῶν** ὑδροχαρῶν φυτῶν.

λεμνίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. κ. λεμνοειδῆ (τὰ) οἰκογέν. **μονοκοτυληδόνων** σπαθανθῶν φυτῶν.

λεμόνα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κιτρέα ἡ ρωμαϊκή.

λεμονάδα (ἡ) δημ. ἀνοφυκτικόν, ποτὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὀποῦ λεμονίου, ὕδατος καὶ σακχάρεως· || ἡ γκαζόζα βλ.λ.

λεμονέα (ἡ) νεώτ., δημ. λεμονιά κ. **λεϊμονιά** γένος **ἑσπεριδοειδῶν φυτῶν.**

λεμονέλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. αἰθέριον ἔλαιον παρασκευαζόμενον δι' ἐκθλίψεως τοῦ περικαρπίου τῶν λεμονίων.

λεμονιά (ἡ) δημ. κ. **λεϊμονιά** τὸ δένδρον λεμονέα βλ.λ. : δ.τραγ. **ποτίζει δέντρα καὶ κλαδιά, λεμονιὲς καὶ κυπαρίσσια,** δ.δίστ. **Παναγιά μου, δῶσ' του χρόνους σὰν τῆς λεμονιᾶς τοὺς κλώνους,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 48,1 **δὲν εἶσαι σπόρος λεμονιᾶς, | μηδὲ βορβὸς τοῦ κρίνου.**

λεμονίνη (ἡ) νεώτ. χημ. πικρὰ οὐσία ἀπαντῶσα εἰς τοὺς σπόρους τῶν λεμονίων καὶ τῶν πορτοκαλλίων.

λεμόνι(ον) νεώτ., δημ. κ. **λεϊμόνι** ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου λεμονέα βλ.λ. : **λεμόνια ποριώτικα - ζουμερά·** **2)** μτφ. κτ. πληθ. οἱ σφριγηλοὶ μαστοὶ τῶν νεανίδων, πρβλ. κιτρολέϊμονα.

λεμονόζουμο (τὸ) δημ. ὁ ὀπὸς λεμονίου.

λεμονόκουπα (ἡ) δημ. ἕκαστον ἥμισυ τοῦ λεμονίου μετὰ τὴν ἀποστράγγισιν τοῦ ὀποῦ, ὡς προσομοιάζον πρὸς κύπελλον, κούπαν, ἁ. λεμονόστυμμα· || φρ. **τὸν πῆραν μὲ τὶς λεμονόκουπες** (τὸν ἀπεδοκίμασαν ρίπτοντες κατ' αὐτοῦ λεμονόκουπες).

λεμονοπορτοκαλιά (ἡ) δημ. εἶδος λεμονέας προερχομένης ἐκ τῆς διασταυρώσεως λεμονέας καὶ πορτοκαλέας, νόθος λεμονέα.

λεμονοπορτόκαλο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου λεμονοπορτοκαλιὰ βλ.λ.

λεμονόστυμμα (τὸ) δημ. ἡ λεμονόκουπα βλ.λ.

λεμονοστύφτης (ὁ) δημ. ὑάλινον ἢ μετάλλινον σκεῦος, δι' οὗ στύβομεν, ἀποστραγγίζομεν τὰ λεμόνια.

λεμονόφλουδα (ἡ) δημ. κ. **λεμονόφλουδο** (τὸ) ὁ φλοιὸς τοῦ δένδρου λεμονέα· **2)** ὁ φλοιὸς τοῦ λεμονίου, ἡ λεμονόκουπα βλ.λ.

λεμονόχορτο (τὸ) δημ. τὸ ἀναρριχώμενον φυτὸν ἀριστολοχία ἡ στρογγύλη· **2)** τὸ ποῶδες φυτὸν λευκανθὲς τὸ ἄγριον.

λεμούρια (τὰ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **λεμουράλια** (τὰ) ἑορτὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ρωμαίοις πρὸς τιμὴν καὶ καταπράϋνσιν τῶν λεμούρων, ἤτοι τῶν πνευμάτων τῶν τεθνεώτων.

λεμουρίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια θηλαστικῶν **ἡμιπιθήκων.**

λεμούριος (ὁ) νεώτ. γένος **λεμουριδῶν** πιθήκων.

λεμπέσης (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἐν χρ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, ὁ κλέφτης βλ.λ.

λεμπλεμπί (τὸ) (τουρκ.) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. **λεμπλεμπιά** ἐρέβινθοι ἐκλεπισθέντες δι' ὑγράνσεως καὶ φρυγανισθέντες, ρεβίθια ξεφλουδισμένα καὶ καβουρδισμένα, ἁ. ἀφράτα στραγάλια.

λεμπλεμπιτζῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ παρασκευάζων ἢ πωλῶν λεμπλεμπιὰ βλ.λ.

λέμυσος (ὁ) πάπ. ἢ **λεμύσης** (ὁ) ὀνομασία ἱερέως τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ.

λεμφαγγεῖα (τὰ) νεώτ. ἀνατ. τὰ λεμφοφόρα ἀγγεῖα, βλ. λεμφοφόρος.

λεμφαγγειεκτασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐπίκτητος ἀνεύρυνσις τῶν λεμφικῶν ἀγγείων.

λεμφαγγειῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῶν λεμφικῶν ἀγγείων τῶν ἀπαγόντων **τὴν λέμφον** ἐκ τῆς περιφερείας εἰς τὸ κέντρον τοῦ σώματος.

λεμφαγγείωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. κακοήθης ὄγκος προερχόμενος **ἐξ** ὑπερπλασίας μετὰ διευρύνσεως καὶ ἐκτάσεως τῶν λεμφικῶν ἀγγείων.

λεμφαδενία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. δυσκρασιακὴ πάθησις ὀφειλομένη εἰς ὑπερπλασίαν λεμφοειδοῦς ἱστοῦ καὶ ὑπέρμετρον διόγκωσιν εἴτε ἀνὰ τὰ λεμφικὰ γάγγλια ἢ τὰ αἱματοποιητικὰ ὄργανα, εἴτε καὶ εἰς ἄλλα ὄργανα, ἁ. λεμφογόνος διάθεσις κ. λεμφοειδὴς λευχαιμία.

λεμφαδενῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῶν λεμφικῶν γαγγλίων προερχομένη ἐκ τοπικῆς μολύνσεως πηγαζούσης ἐκ τραυματικῆς ἢ ἄλλης βλάβης τῶν σχετικῶν πρὸς τοὺς ἀδένας τούτους ὀργάνων ἢ μελῶν.

λεμφαδενοειδής-οῦς-ές νεώτ. ἀνατ. ὁ ἔχων μορφὴν λεμφαδένος, ὁ ὁμοιάζων πρὸς λεμφαδένα: **λεμφαδενοειδὴς ἱστὸς** (ἰνώδης δικτυωτὸς ἱστός, οὗ τὰ διάκενα ἐμπεριέχουσι λεμφοκύτταρα), **λεμφαδενοειδῆ ὄργανα** (τὰ ἀποτελούμενα ἐκ λεμφαδενοειδοῦς ἱστοῦ).

λεμφαδένωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὄγκος σχηματιζόμενος ἐξ ὑπερπλασίας τοῦ λεμφαδενοειδοῦς ἱστοῦ.

λεμφαδὴν-ένος (ὁ) νεώτ. ἀνατ. τὸ γάγγλιον βλ.λ.

λεμφατικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. κ. λυμφατικός κ. **λεμφικός** ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν λέμφον : **λεμφατικὰ ἀγγεῖα, - λεμφατικὴ κρᾶσις** (ὁ λεμφατισμός)· · ἐπὶ προσ. ὁ ἔχων λεμφατικὴν κρᾶσιν.

λεμφατισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κ. **λυμφατισμός** ἢ λεμφισμός ἰδιάζουσα ἀνώμαλος κατάστασις τοῦ ὀργανισμοῦ ὀφειλομένη εἰς ὑπέρμετρον ἀνάπτυξιν τοῦ λεμφικοῦ συστήματος κ. ἰδ. εἰς ἀλλοιώσεις τῶν λεμφικῶν ἀδένων, ἄ. λεμφατικὴ κρᾶσις ἢ διάθεσις.

λεμφικός-ή-όν νεώτ. κ. **λεμφατικός** βλ.λ. : **λεμφικὸν σύστημα** (τὸ σύνολον τῶν ἀγγείων δι' ὧν κυκλοφορεῖ ὁ λέμφος ὡς καὶ τῶν ἀδένων ἐν οἷς γεννῶνται τὰ λεμφοκύτταρα), -**λεμφικοὶ κόλποι**,-**λεμφικοὶ κιρσοὶ** (ἡ λεμφαγγειεκτασία).

λεμφισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὁ λεμφατισμὸς βλ.λ.

λεμφοβλάσται (οἱ) νεώτ. ἀνατ. κύτταρα τοῦ λεμφοδενοειδοῦς ἱστοῦ.

λεμφογάγγλια (τὰ) νεώτ. ἀνατ. μικρὰ σωμάτια ἐκ δικτυωτοῦ ἱστοῦ παρεμβαλλόμενα κατὰ τὴν διοδρομὴν τῶν λεμφαγγείων τοῦ λεμφικοῦ συστήματος, ἄ. λεμφαδένες.

λεμφογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων λέμφον : **λεμφογόνος ἀδὴν - ὄργανον, - λεμφογόνος διάθεσις ἢ καχεξία** (ὁ λεμφατισμός).

λεμφοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς λεμφικοὺς ἀδένας, λεμφώδης, λεμφικός : **λεμφοειδὴς ἱστὸς** (ἐξ οὗ ἀποτελοῦνται διάφορα ὄργανα, οἷον αἱ ἀμυγδάλοι).

λεμφοζίδια (τὰ) νεώτ. ἀνατ. λεμφώδη θυλάκια σχήματος μικροῦ ὑποστρογγύλου κεγχροειδοῦς ὄζου, ἀπαντῶντα μονήρη ἢ ἀγελαῖα ὑπὸ τὸν βλεννογόνον ὅλου τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου.

λεμφοθυλάκια (τὰ) νεώτ. ἀνατ. ὑποστρόγγυλα σωμάτια ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς φλοιώδους οὐσίας τοῦ λεμφογαγγλίου, ἄ. φλοιώδη λεμφοζίδια.

λεμφοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διόγκωσις λεμφικοῦ ἀγγείου ἐκ συσσωρεύσεως λέμφου ἐντὸς αὐτοῦ ἢ ἐξ ἐγχύσεως λέμφου ἀνὰ τοὺς ἱστούς.

λεμφόκολπος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. λαβυρινθώδης κοιλότης τῶν λεμφικῶν γαγγλίων διαιρουμένη ἀτελῶς δι' ἰνώδους δικτυωτοῦ εἰς πολυπληθεῖς μικρὰς κοιλότητας καὶ συγκοινωνοῦσα διὰ τῶν πυλῶν τοῦ γαγγλίου πρὸς τὰ προσαγωγὰ λεμφαγγεῖα.

λεμφοκυτταραιματωσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἀφθόνου ἐν τῷ αἵματι παραγωγῆς ἢ ἀναπτύξεως λεμφοκυττάρων, μετὰ ἢ ἄνευ αὐξήσεως τοῦ ὁλικοῦ ἀριθμοῦ τῶν λευκοκυττάρων τοῦ αἵματος.

λεμφοκύτταρον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. ἕκαστον τῶν ἐν τῷ λέμφῳ λευκοκυττάρων.

λεμφοκυτταρωσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἢ **λεμφοκυττάρωσις** ἢ **λεμφοκύτωσις** ἡ ὑπερβολικὴ ἀφθονία λεμφοκυττάρων ἔν τινι ὑγρῷ τοῦ σώματος ἢ ἡ αὔξησις τῶν λεμφοκυττάρων ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὁλικὸν ἀριθμὸν τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων.

λεμφορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ τῆς ῥήξεως τῆς συνεχείας τοῦ δέρματος ἀπότομος καὶ ἐπίμονος ἐκροὴ λέμφου.

λεμφόρροια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. συνεχὴς ἔκκρισις λέμφου ἔκ τινος λεμφικοῦ ἀγγείου διανοιγέντος ἐκ τρώσεως.

λέμφος (ὁ) μτγν., μσν. (τὸ) κ.νεώτ. (ὁ κ.ἡ) κόρυζα, μύξα· Ἡσ. «αἱ πεπηγμέναι μύξαι» : Λιβάν.Προγ. 33,29, Τζέτζ.Χιλ.6,331 **τὸ λέμφος**, πρβλ. Μοῖρ.251Ρ· **2**) νεώτ. ἀνατ. κολλῶδες, διαφανές, λεπτόρρευστον καὶ ἄχρουν ὑγρὸν κυκλοφοροῦν ἐν ἰδίοις ἀγγείοις ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ προάγον μετὰ τοῦ αἵματος τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς ὕλης· **3**) κτ. πληθ. **λέμφοι** (οἱ) Φώτ. «λέμφοι· τὰ θνησείδια τῶν θρεμμάτων καὶ ξηροὶ ἀπὸ νόσου», Εὐστ.1761,18· **4**) ὡς ἐπίθ. κορυζώδης, μυξώδης, μωρός, ἠλίθιος, μυξιάρης : Μέν.ἀπ.493, αὐτ.Ἐπιτρ 344 **λέμφος, ἀπόπληκτος, οὐδαμῶς προνοητικός.**

λεμφοσάρκωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. κακόηθες νεόπλασμα σχηματιζόμενον συνήθως ἐν τοῖς λεμφικοῖς γαγγλίοις καὶ ἐν παντὶ ὀργάνῳ μετὰ λεμφικοῦ ἱστοῦ.

λεμφοσφαίριον (τὸ) νεώτ. λεμφοκύτταρον βλ.λ.

λεμφοτομία (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ἡ τομὴ τῶν λεμφικῶν ἀγγείων.

λεμφοφόρος-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἐνέχων, ὁ φέρων λέμφον : **λεμφοφόρα ἀγγεῖα** (τοῦ λεμφικοῦ συστήματος).

λεμφώδης-ους-ες (λέμφος) σχόλ. ὁ κορυζώδης, ὁ μυξώδης, μυξιάρης, κ. μτφ. ἐπὶ προσ. ἁπλοῦς, εὐήθης, ἠλίθιος : Σχόλ.Λουκ.Λεξιφ.18.

λέμφωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὥριμος τύπος νεοπλάσματος τοῦ λεμφικοῦ ἱστοῦ.

λέμφωσις-εως (ἡ) νεώτ. σχηματισμὸς λέμφου.

λένα (ἡ) δημ. ὕφαλος λόφος ἄμμου μετὰ χαλίκων ἀκινήτων ἐπὶ τοῦ θαλασσίου βυθοῦ· ἢ ταινίοι ὕφαλοι ὁμοίας συστάσεως.

λενινικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ρωσικῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως Λένιν, ὁ ἀκολουθῶν τὸν λενινισμὸν βλ.λ.

λενινισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πολιτική, ἧς εἰσηγητὴς ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ρωσικῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως Λένιν, ἡ θεωρία τοῦ Λένιν.

λενιροβίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κιτρινωπή τις κόνις παρεχομένη ὑπὸ μορφὴν ἀλοιφῆς ὡς φάρμακον κατὰ τῆς ψωριάσεως.

λενισέτη (ἡ) νεώτ φαρμακ. εἶδος ὀξικοῦ ἀργιλίου παρεχόμενον ὑπὸ μορφὴν λευκῆς κόνεως ὡς φάρμακον ἐξωτερικῆς χρήσεως ἐπὶ δερματικῶν καὶ ὀφθαλμικῶν παθήσεων.

λεντία (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ὁ πλαγιοδέτης : **δένω λεντία** (πλαγιοδετῶ); -**καράβι δεμένο μὲ λεντία** (πλαγιόδετον πλοῖον).

λεντιάριοι (οἱ) (λατ.) Ἐπιγρ. οἱ ἐπιφορτισμένοι τὸν χειρισμὸν τῶν παραπετασμάτων ἐν τῷ θεάτρῳ· **2**) οἱ ἐν βαλανείοις, λουτροῖς ὑπάλληλοι, οἱ παρέχοντες τὰ λέντια βλ.λ. (πιθ.).

λεντίκιον (τὸ) πάπ. τὸ λέντιον βλ.λ. (πιθ.).

λέντιον (τὸ) (λατ.) μτγν., μσν. κ. νεώτ. λινὴ ὀθόνη, ὕφασμα λινοῦν, μάκτρον· ἰδ. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον περιζώννυταί τις πρὸς ἐργασίαν, ποδιά, μπροστέλλα : Περιπλ.Ἐρ.Θαλ.6 **λέντεα**, ΚΔ Ἰω.13,4 **λαβὼν λέντιον διέζωσεν ἑαυτόν**, αὐτ.5 **ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεζωσμένος**, Ἐπιγρ., Εὐστ.Πον.298,17.

λέντισμα (τὸ) δημ. ἰδιός τις τρόπος ἁλιείας ἰδ. τῆς συναγρίδος.

λεντιϋφαντής (ὁ) (λέντιον-ὑφαντής) Ἐπιγρ. ὁ ὑφαίνων λέντια βλ.λ.

λεξείδιον (τὸ) τὸ λεξίδιον βλ.λ., ἀττ.τ. κτ. Χοιροβ. ἐν ΕΜ 560,11 : Δημόκρ.π.Κλήμ.Ἀλ 328.

λεξείω γλωσσ. ἐφετ. τοῦ λέγω βλ.λ., ἐπιθυμῶ νὰ εἴπω.

λέξεο ἐπ. μέσ. ἀόρ. προστ. τοῦ λέχομαι βλ.λ.

λεξιγραφία (ἡ) νεώτ. ἡ καταγραφὴ λέξεων.

λεξιγραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λεξιγραφίαν βλ.λ. : **λεξιγραφικαὶ ἀσχολίαι**· ἐπίρρ. -ῶς.

λεξιγράφος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ καταγράφων λέξεις, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν καταγραφὴν λέξεων.

λεξίδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., δ.γρ. **λεξείδιον** ὑποκορ. τοῦ λέξις βλ.λ., ἡ μικρὰ λέξις, ἡ ἐξ ὀλίγων συλλαβῶν ἢ φθόγγων ἀποτελουμένη : Ἀρρ.Ἐπικτ. 2,1,30, Γαλ.13,575· ἡ νεώτ. εἰρων. **ἀσχολεῖται εἰς τὴν συλλογὴν λεξιδίων**· πρβλ. φρασίδιον.

λεξίδριον (τὸ) σχόλ. τὸ λεξίδιον βλ.λ. : Σχόλ.Διον. Θρ.227H **λεξίδριον** (δ.γρ. λεξύδριον).

λεξιθήρας (ὁ) νεώτ. ὁ θηρεύων, ὁ ἀναζητῶν μετ' ἐπιμονῆς λέξεις, ὁ ἀποδίδων ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα εἰς τὰς λέξεις καθ' ἑαυτὰς καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ὅλον λόγον, ἰδ. ὡς ὀνειδιστικὴ προσηγορία πρὸς γραμματικοὺς φιλολόγους : Σολωμ.

Μάρκ.Μπότσ.16 **σοφοὶ λεξιθῆρες, μακρίο, | μὴ λάχῃ σᾶς βλάφω τ' ἀφτία.**

λεξιθηρία (ἡ) (λεξιθήρας) μτγν. κ. νεώτ. ἡ θήρα, ἡ ἐπίμονος ἀναζήτησις λέξεως ἢ καὶ φράσεων : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.125.

λεξιθηρῶ-έω (λέξις-θηρεύω) μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι λεξιθήρας, θηρεύω, ἐκζητῶ λέξεις ἢ φράσεις : Πλούτ.π.Γέλλ.2,9,Σωκρ.Σχ.'Εκκλ.'Ιστ.6,22.

λεξικογραφία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνασχόλησις περὶ τὴν σύνταξιν λεξικοῦ, τὸ ἔργον τοῦ λεξικογράφου βλ.λ.· **2)** ἡ ἐπιστήμη τῆς συντάξεως λεξικῶν.

λεξικογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λεξικογραφίαν, ὁ τῆς λεξικογραφίας βλ.λ.· ἐπίρρ. **-ῶς.**

λεξικογράφος (ὁ,ἡ) λεξ. κ. νεώτ. ὁ γράφων, ὁ συντάσσων λεξικόν, ὁ εἰδικῶς περὶ τὴν σύνταξιν λεξικοῦ ἀσχολούμενος : ΕΜ 221,33.

λεξικογραφῶ-έω νεώτ. γράφω, συντάσσω λεξικόν, ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν λεξικογραφίαν βλ.λ.

λεξικολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐρευνῶσα τὰς λέξεις ἐτυμολογικῶς, ἱστορικῶς, σημασιολογικῶς καὶ συντακτικῶς· **2)** ἡ περὶ τῆς λεξικολογίας πραγματεία.

λεξικολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λεξικολογίαν, ὁ τῆς λεξικολογίας· ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς** κ. δημ. **-ά.**

λεξικολόγος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν λεξικολογίαν.

λεξικό(ν) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατ' ἀλφαβητικὴν ἢ ἄλλην τάξιν συναγωγὴ τῶν λέξεων γλώσσης τινὸς μετὰ τῆς ἑρμηνείας αὐτῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἢ ἄλλην γλῶσσαν : **μέγα λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, - ὁμηρικόν - ἑλληνογαλλικόν**· || ἡ κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν συναγωγὴ λέξεων ἢ ἄρθρων ἀναφερομένων εἰς τὰς γνώσεις εἰδικοῦ τινος κλάδου ἐπιστήμης ἢ τέχνης ἢ τοῦ συνόλου τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν : **ἐγκυκλοπαιδικὸν - ἱστορικὸν - γεωγραφικὸν - ἰατρικὸν - νομικὸν - βοτανολογικὸν λεξικόν, - λεξικὸν ἀρχαιολογίας**· || τὸ σύνολον τῶν λέξεων τῶν χρησιμοποιουμένων ὑπὸ ἀνθρώπου τινὸς ἢ ὁμάδος ἀνθρώπων, λεξιλόγιον : **ἡ λέξις οἶκτος λείπει ἀπὸ τὸ λεξικό του.**

λεξικός-ή-ό(ν) λεξ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν λέξιν : Αθ 1094 **λεξικόν** (ἐνν. βιβλίον) (συναγωγὴ λέξεων συγγραφέως τινὸς ἢ ὁμάδος συγγραφέων, λεξιλόγιον, πρβλ. γλωσσάριον), **- λεξικὸς πλοῦτος**· **2)** νεώτ. λεκτικός : **λεξικὴ κώφωσις** (πάθησις, καθ' ἣν ἀκούει μέν τις τὸν ἦχον τῶν λέξεων, ἀλλὰ δὲν διακρίνει τὴν σημασίαν αὐτῶν), **- λεξικὴ τύφλωσις** (μορφὴ ἀφασίας, καθ' ἣν ἀδυνατεῖ τις ν' ἀναγνώσῃ γραπτὰς λέξεις ἐν μέρει ἢ ὁλοσχερῶς ἢ καὶ ἀναγνωρίζει μὲν ὅλα τὰ γράμματα, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ συνδυάσῃ αὐτά).

λέξις-εως (ἡ) (λέγω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **λέξη** τὸ λέγειν, τὸ ὁμιλεῖν, ἡ ὁμιλία, ὁ λόγος : Πλάτ. Νόμ.816D **κατὰ λέξιν τε καὶ ᾠδὴν καὶ κατὰ ὄρχησιν,** αὐτ.Πολ.396C **ἐπειδὰν ἀφίκηται ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξιν τινὰ ἢ πρᾶξιν,** αὐτ.400D **τί δ' ὁ τρόπος τῆς λέξεως,** 'Αρρ.Τακτ.27,2 **τὰ λέξει δηλούμενα** (αἱ προφορικαὶ ἐντολαί)· **2)** ὁ τρόπος τοῦ λέγειν, ὁ χαρακτὴρ τοῦ λόγου, τὸ λεκτικόν, τὸ ὕφος : Πλάτ.'Απολ.17D **ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως** (δὲν εἶμαι συνηθισμένος εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐν χρήσει ὕφος), αὐτ.Νόμ.795Ε **Μούσης λέξιν μιμουμένων** (ποιητικὸν ὕφος), 'Ισοκρ.5,4 **μηδένα λόγον αὐτῶν μηδὲ τὴν λέξιν ἐπαινεῖν,** 'Αριστλ.Ποιητ. 1450b,13 **λέξιν εἶναι τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν,** αὐτ.Ρητ.1410b,28· || **περὶ Λέξεως** τίτλος ἔργου τοῦ 'Εφόρου : Θέων Ρητ.2· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. φθόγγος ἢ αὐτοτελὲς σύνολον φθόγγων δηλωτικὸν ἐννοίας ἢ σχέσεώς τινος, τὸ ἐκφράζον αὐτοτελῶς ἔννοιάν τινα μικρότερον στοιχεῖον τοῦ λόγου : 'Αριστλ.Ρητ.1406b,1, 'Επίκ.Φύσ.28,4V, Πολύβ. 2,22,1 **ἡ γὰρ λέξις αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως,** αὐτ.6,46,10 **ταῖς λέξεσι κέχρηται ταῖς αὐταῖς,** Διον.Θρ.633,31, **- λέξις μονοσύλλαβος, - πολυσύλλαβος - κλιτὴ - ἄκλιτος - ἁπλῆ - σύνθετος**· || ὁμ.φρ. **αὐταῖς λέξεσι ἢ κατὰ λέξιν** λέξιν πρὸς λέξιν, πιστῶς : Διον.'Αλ.Πομπ.2, Πλούτ.'Ηθ.869D, Διογ.Λ 2,113, 'Αθήν.11,493D **γράφει κατὰ λέξιν** (αὐτολεξεί)· || ὁμ. **ἐπὶ λέξεως** : Βl.'Αριστλ.438 (Rose), Πάπ.· || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. φρ. **κατὰ λέξιν** πιστῶς : **κατὰ λέξιν μετάφρασις** (ἡ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκολουθοῦσα τὴν σειρὰν τῶν λέξεων τοῦ πρωτοτύπου καὶ ἀποδίδουσα ταύτας πιστῶς, ἀντίθ. ἐλευθέρα μετάφρασις)· ὁμ. φρς : **μοῦ εἶπε ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς** (μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, αὐτολεξεί), **- ἔκατσε καὶ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα λέξιν πρὸς λέξιν** (ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖ), **-δὲν ἔβγαλε λέξη** (δὲν εἶπε ἀπολύτως τίποτε), **-μὴ πῇς ἢ μὴ βγάλῃς λέξη** (σιωπὴ ! τσιμουδιά !), **συνηθίζει νὰ παίζῃ μὲ τὰς λέξεις** (νὰ λέγῃ δι' ἄλλων λέξεων τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἢ νὰ κάμῃ λογοπαίγνια), **-μὲ μιὰ λέξη ἢ μὲ λίγες λέξεις** (δι' ὀλίγων, ἐν συντομίᾳ λόγου)· **4)** περιληπτικῶς, ἡ φράσις : 'Επίκ.Φύσ.28,15V, Γαλ.12,403,'Αθήν.7,275Β **κρατῶ γὰρ καὶ τῆς λέξεως διὰ τὸ σφόδρα μοι εἶναι προσφιλῆ** (αὐτῶν τῶν λέξεων, τῶν φράσεων)· || φρ. **κατὰ λέξιν** (ὡς ἡ φράσις φέρεται) : Λουκίλλ.ΑΠ 11,140· ὁμ. **παρὰ λέξιν** (ἐσφαλμένως) : Κικ. 'Αττ.16,4,1· **5)** νεώτ. κ. δημ. ἡ γραπτὴ παράστασις τῆς λέξεως : **λέξις δυσανάγνωστος, - οἱ ἀριθμοὶ εἰς τὰ τηλεγραφήματα λογίζονται ὡς λέξεις**· **6)** εἰδ. γραμμ. παλαιά, σπανία ἢ ἰδιάζουσα εἰς συγγραφέα τινὰ λέξις ἔχουσα ἀνάγκην ἐξηγήσεως, δι' ἄλλης γνωστοτέρας, ὅθ. **λέξεις** τὸ γλωσσάριον βλ.λ.3) : 'Αθήν.11,485Ε **'Ροδιακαὶ λέξεις** (γλωσσάριον ροδιακῶν φράσεων), πρβλ. γλῶσσα 7)· **7)** τὸ κείμενον συγγραφέως τινός, ἀντίθ. ἐξήγησις : 'Ασπάσ.ΗΝικ.122,27, 'Αρρ.'Επικτ. 3,21,7, Δαμάσκ.'Αρχ.165, αὐτ.169.

λέξο ἐπ. ἀόρ. μέσ. τῆς προστ. τοῦ λέχομαι βλ.λ.

λεξύδριον (τὸ) σχόλ. δ.γρ. ἀντὶ λεξίδριον βλ.λ. : Σχόλ.Διον.Θρ.227Η.

λέοιμι 'Ησ. «θέλοιμι», πρβλ. λῆν.

λεοκοῖς 'Επιγρ. ἀντὶ λευκοῖς, βλ. λευκός.

λεοναρδίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν ἔνυδρον πολυπυριτικὸν ἅλας τῆς οἰκογ. τῶν **ζεολίθων.**

λεοντάγχης (ὁ) (λέων-ἄγχω) μτγν. ὁ ἄγχων, ὁ στραγγαλίζων, ὁ πνίγων τοὺς λέοντας : Καλλ.'Επιγρ.34 **τίν με λεοντάγχ' ὦνα** (ὦ ἄνα) **συοκτόνε φήγινον ὄζον θῆκε.**

λεονταγωγός-όν (λέων-ἄγω) μσν. ὁ ἄγων λέοντας : Κ Παντεχνῆς ἐν Ann. etc. 6,51,52.

λεοντάκρουνον (τὸ) 'Επιγρ. πιθ. κρουνὸς ἔχων σχῆμα κεφαλῆς λέοντος.

λεονταρῆς (ὁ) δημ. κ. λιονταρῆς ὁ ἐπιδεικνύων ψευδῆ ἀνδρείαν, παλληκαρισμόν, ὁ ψευτοπαλληκαράς, ὁ νταής.

λεονταρήσ(ι)ος-ια-ιο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς λέοντα, ὁ τοῦ λέοντος, ὁ λεόντειος : **λεονταρήσιο δέρμα, - λεονταρήσια χαίτη** **2)** ὁ ἁρμόζων ἢ ἰδιάζων εἰς λέοντα, ὅθ. κ. γενναῖος, ἡρωϊκός : **λεονταρήσια καρδιά.**

λεοντάρι(ον) 'Επιγρ., πάπ., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **λιοντάρι** ὑποκορ. τοῦ λέων βλ.λ., ὁ μικρὸς λέων : 'Επιγρ., Γαλ.12,773, Πάπ. **πινάκια βωλητάρια ἴδ σὺν ποδίοις καὶ διαπηγίοις καὶ λεονταρίοις**· || μσν., νεώτ. κ. δημ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. ὁ λέων : Γεωργιλ.Θαν.Ρ ἐν Κορ.'Ατ.2,147 **διατ' εἶσαι δυνατὸν θηρίον πλέον καὶ λεοντάρι,** 'Ερωτόκρ 1,1206 **πλιὰ δύναμη καὶ πλιὰ ἀντρειὰ ἔχει τὸ λεοντάρι,** αὐτ.

2,1294 **σπίνδας καὶ λιονταριοῦ καρδιὰ βαστοῦ κι οἱ δυὸ ντως τοῦτο** **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας λέοντος κ. ἴδ. τὴν ἀνδρείαν, ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἡρωϊκός : Ἐρωτόκρ.2,1347 **λιοντάρι στὴν καρδιά, χρυσὸς ἀϊτὸς στὸ διῶμα,** Ρήγ.Θούρ. **Μανιάτες, λιοντάρια ξακουστά,** Βαλαωρ.Βράχ.Κῦμ 20 **ἐξύπνησα λιοντάρι.**

λεονταρόψυχος-η-ο δημ. κ. λιονταρόψυχος ὁ ἔχων ψυχὴν λέοντος, ἤτε ὁ γενναῖος, ἄ. λεοντόκαρδος· ἐπίρρ. δημ. -**α** : Σολωμ.Ἔθν.Ὕμν.69 **λεονταρόψυχα ἐκτυπιοῦντο, | πάντα ἐφώναζαν** φωτιά.

λέοντας (ὁ) μσν. κ. δημ. κ. **λιόντας** ὁ λέων, τὸ λεοντάρι : Ἐρωτόκρ.3,302 **τὸν φύλλο ποιὸς εἶδε ποτὲ λιόντα νὰ πολεμήσῃ,** αὐτ.2,1828· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων τὴν ἀνδρείαν, τὴν γενναιότητα τοῦ λέοντος, ὁ ἡρωϊκός : Ἐρωτόκρ.2,1286 **κι ἀπὸ τ' Ἀνάπλι Ἀντρόμαχος, λιόντες, θεριὰ καὶ κεῖνοι.**

λεοντέη (ἐνν. δορά) (ἡ) κ. συνῃρ. λεοντῆ θηλ. τοῦ λεόντεος, ἡ δορά, τὸ δέρμα τοῦ λέοντος, τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ : Ἡρ.7,69 **Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἐναμμένοι,** Ἀριστφ. Βάτρ.46 **λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην,** Ἀναξανδρ.65,Πλάτ.Κρατ.411Α **τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα.**

λεοντεία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ποι. **λειοντῆ** ἡ λεοντῆ βλ.λ. : Ἀνών.π.Σουΐδ.,ΑΠλ.4,185 **λειοντῆ.**

λεοντεία (ἡ) μτγν. ἡ θηριωδία, ἡ ἀγριότης : Ψ Πολ.Φυσ.1,17 (326F).

λεόντειος-α-ον κ.-ος-ον κ.μσν.κ.νεώτ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς λέοντα, ὁ τοῦ λέοντος, ὁ ἐκ λέοντος, λεονταρήσιος : Αἰσχ.ἀπ.109 **τῆς λεοντείας** (δορᾶς), Θεόκρ.24,136 **δέρμα λεόντειον,** Γαλ.13,631 **λεόντειον στέαρ, - λεόντειοι ὄνυχες, - λεόντειος χαίτη** **2)** ὁ ὡς ὁ τοῦ λέοντος, ὁ ἔχων ἰδιότητας τοῦ λέοντος : Ἐπίχ.(301) **λεοντεία δύναμις,** Μᾶρκ. Ἀργ.ΑΠ 9,221 **λεοντεία βία** **3) λεόντειος ἑταιρεία** ἐκείνη καθ' ἣν ἑταῖρός τις ἢ πλείονες ἑταῖροι μετέχουσι μὲν τῶν ζημιῶν, ἀποκλείονται ὅμως τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰ κέρδη· **4)** νεώτ. ὁ ἀνάγων τὴν ἀρχὴν ἢ τὴν ἴδρυσίν του εἰς τὸν πάπαν Λεόντιον ΙΓ' **5)** μσν. **ἡ λεόντειος πόα** ἡ ὀροβάγχη βλ.λ. : Γεωπ.2,42,3.

λεόντεος-α-ον ὁ λεόντειος βλ.λ.1),πιθ.ἐν'Αλκμ.34,5.

λεοντῆ (ἡ) κ. νεώτ. συνῃρ. τ. τοῦ λεοντέη βλ.λ. : Πλάτ.Κρατ.411Α **τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα,** Πλούτ. Λύσ.7 **ὅπου γὰρ ἡ λεοντῆ μὴ ἀφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν,** νεώτ. φρ **τοῦ ἀφῃρέθη ἡ λεοντῆ** (ἀπεκαλύφθη ὁποῖος πράγματι εἶναι),-**ἀπέβαλε τὴν λεοντῆν καὶ περιεβλήθη τὴν ἀλωπεκῆν.**

λεοντηδόν ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λέοντος, ὡς λέων, σὰν λιοντάρι, ἤτοι γενναίως : ΠΔΜακκ.2,11,11 **λεοντηδὸν δὲ ἐντινάξαντες εἰς τοὺς πολεμίους κατέστρωσαν αὐτῶν χιλίους.**

λεοντιανός-ή-όν μτγν. ἀστρολ. ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ Λέοντος : Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,112.

λεοντίασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ πρῶτον στάδιον τῆς νόσου ἐλεφαντίασις βλ.λ.) : Ῥοῦφ.π. Ὀρειβ.45,27,2, Γαλ.14,757· || νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ παραμόρφωσις τοῦ προσώπου καὶ τοῦ κρανίου, καθ' ἣν ὁ πάσχων κτᾶται ὄψιν παρεμφερῆ πρὸς τὴν τοῦ λέοντος.

λεοντίδαι (οἱ) νεώτ. ἀστρον. οἱ κατὰ τὰ μέσα Νοεμβρίου ἐμφανιζόμενοι διάττοντες ἀστέρες, ὧν τὸ ἀκτινοβόλον εὑρίσκεται ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Λέοντος.

λεοντιδεύς-έως (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. μικρὸς λέων, νεογνὸν λέοντος, σκύμνος, λεονταράκι : Ἀριστφ. Βυζ.π.Αἰλ.ΖΙ 7,47· **2)** νεώτ. μτφ. (κτ. μτφρ. ἐκ τοῦ γαλλ.) νέος φιλάρεσκος καὶ ἐρωτύλος, ὁ ἐπιδιώκων τὰς συναναστροφάς, κοσμικὸς νέος.

λεοντικά (τὰ) νεώτ. ὁ τέταρτος βαθμὸς ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν μυστῶν τῆς λατρείας τοῦ Μίθρα.

λεοντική (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν κοκκαλία βλ.λ.) : Διοσκ.4,122 **λεοντική** (δ.γρ. λεαντική) || νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν **βερβεριδοειδῶν** φυτῶν : **λεοντικὴ ἡ λεοντοπέταλος** (ἡ πουρδάλα, φούσκα)· **2)** πάπ. εἶδος χρώματος, βαφῆς.

λεοντικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λέοντα, ὁ τοῦ λέοντος : Πορφ.Ἀποχ. 4,16 **τὰ λεοντικὰ** (ἐν τοῖς μυστηρίοις τοῦ Μίθρα), αὐτ.Νυμφ.15· **2)** τὸ θηλ. -ή ὡς οὐσ. βλ.λ.

λεόντιον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ λέων βλ.λ.) : Θεόγνωστ.Καν.123· **2)** ἡ λεοντίασις βλ.λ.: Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,213.

λεοντίς-ίδος (ἡ) κόσμημα οἰκοδομῆς ἔχον σχῆμα λέοντος : Ἐπιγρ.· **2) λεοντίς** ἡ τετάρτη κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ὡς καθωρίσθησαν αὗται ὑπὸ τοῦ Κλεισθένους τῷ 508 π.Χ.·Φωτ.Λέξ. **«φυλὴ** Ἀθήνησιν ἀπὸ Λεὼ τοῦ Ὀρφέως» : Ξεν.Ἑλλ.2,4,27 **λαβόντες Καλλίστρατον φυλῆς Λεοντίδος,** Πολυδ.8,110 (δ.γρ. Λεωντίς).

λεοντιῶ-άω (λεοντίασις) μτγν. κ. μσν. πάσχω ἐκ λεοντιάσεως βλ.λ. : Γαλ.14,757· **2)** (λέων) ὁμοιάζω πρὸς λέοντα · Τζέτζ.Χιλ.4,937.

λεοντοβάμων-ονος-ον (λέων-βαίνω) ὁ ἐρειδόμενος ἐπὶ λέοντος, ἢ ὁ στηριζόμενος ἐπὶ ποδῶν ἐχόντων τὸ σχῆμα τῶν τοῦ λέοντος : Αἰσχ.ἀπ.225 λεοντοβάμων **σκάφη.**

λεοντόβασις-εως (ἡ) (λέων-βάσις) Ἐπιγρ. βάσις ἔχουσα σχῆμα λέοντος.

λεοντόβοτος-ον μτγν. ἐπὶ τόπων, χωρῶν, ὁ ἐν ᾧ διατρίβουσι, βόσκονται λέοντες : Στράβ.16,1,24 **ἔστι γὰρ εὔβοτος ἡ χώρα καὶ . . λεοντόβοτος.**

λεοντοβότος-ον (λέων-βόσκω) μτγν. ὁ τρέφων ἢ διατηρῶν λέοντας : Νόνν.Δ 1,21.

λεοντόγαλα (τὸ) (λέων-γάλα) λεξ.ὀπὸς Κυρηναϊκός.

λεοντόγνωμος-ον (λέων-γνώμη) μσν. ὁ ἔχων γνώμην λέοντος : Βί.Δαμασκ 1 231.

λεοντοδάμας-αντος (ὁ) (λέων-δαμάζω). αἰτ. λεονταδάμαν, ὁ δαμαστὴς λέοντος ἢ λεόντων : Πίνδ. ἀπ.74Α (Schroeder) **κύνα . . λεοντοδάμαν.**

λεοντοδέρης (ὁ) (λέων-δέρος) ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ δέρμα, τὴν δορὰν τοῦ λέοντος, πυρρός, ἐπὶ τοῦ πολυτίμου λίθου ἀχάτου, ὡς ἔχοντος τὴν χροιὰν λέοντος : Ὀρφ.Λιθ.619.

λεοντόδιφρος-ον (λέων-δίφρος) μτγν. ὁ ὀχούμενος ἐπὶ δίφρου συρομένου ὑπὸ λεόντων : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 6,94 **λεοντόδιφρος Ῥέη.**

λεοντόδους-οντος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν συνθέτων φυτῶν, ὧν εἶδος **λεοντόδους ὁ δασύς** (δημ. παπαδοῦλαι).

λεοντοειδής-οῦς-ές (λέων-εἶδος) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς λέοντα : Αἰλ.ΖΙ 12,7 **λεοντοειδὲς σῶμα,** Γεωπ.19,2,1· ἐπίρρ. νεώτ. **-δῶς.**

λεοντόθυμος-ον (λέων-θυμός) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων θυμόν, καρδίαν, θάρρος, λέοντος, ἤτοι ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἄ. λεοντόκαρδος : Ραγκ.Ἀλ. (ἐκδ.Φέξη) 1,62 **κι οἱ ἄλλ' οἱ λεοντόθυμοι τυραννοφάγοι, μιμηταὶ | τῶν ἔργων τῶν προγόνων.**

λεοντόκαρδος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων καρδίαν, ἤτοι θάρρος, γενναιότητα λέοντος, ὁ λεοντόθυμος.

λεοντοκεφαλή (ἡ) (λέων-κεφαλή), πληθ. **-άλαι,** Ἐπιγρ. κ. νεώτ. λίθινον ἢ χαλκοῦν ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ἐν σχήματι κεφαλῆς λέοντος, ἐν χρήσει ἀντὶ ὑδρορρόης, ρόπτρου κτλ. : Ἐπιγρ. **γόνφων ἐς λεοντοκεφάλας,** Ἐπιγρ. **παραιετίους λεοντοκεφάλας,** Ἐπιγρ **λεοντοκεφαλᾶν παράδειγμα.**

λεοντοκέφαλος-ον (λέων-κεφαλή) κ. νεώτ. ὁ ἔχων κεφαλὴν λέοντος : Ἐπιγρ.**λεοντοκέφαλοι παραιετίδες,** Λουκ.Ἑρμότ.44 **κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους.**

λεοντοκλιβανάριοι (οἱ) πάπ. πιθ. οἱ λεοντόθυμοι κλιβανάριοι βλ.λ.).

λεοντοκόμος-ον (λέων-κομῶ) μτγν. ὁ τρέφων, ὁ διατηρῶν, ὁ περιποιούμενος λέοντας : Φιλόστρ. Ἡρ.10,5, Ὀππ.Κυν.3,53.

λεντοκομῶ-έω (λέων-κομῶ) μσν τρέφω, συντηρῶ, περιποιοῦμαι λέοντας : Εὐστ.Πον.165

λεοντόκρανον (τὸ) Ἡσ. «Ἀμαζονικὸν ὅπλον» : Κωμ Ἀδέσπ.1365.

λεοντόκρουνον (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ λεοντάκρανον.

λεοντομάχᾶς (ὁ) μτγν. ὁ λεοντομάχος βλ.λ. : Θεόκρ.Ἐπιγρ.22,2 **τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ᾽ ὑμῖν υἱὸν ὡνὴρ τὸν λεοντομάχαν.**

λεοντομάχος-ον ὁ μαχόμενος πρὸς λέοντα : Ἐπικ. ἐν Πάπ., Ἡρωδιον.Τεχν.Λείψ.1,232.

λεοντομιγής-οῦς-ές (λέων-μείγνυμι) μτγν. ἐπὶ ζώων, ὁ προελθὼν ἐκ τῆς μίξεως λέοντος μετ᾽ ἄλλου ζώου, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ λέων καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἄλλο τι : Πολυδ 5,38 **λ- κύνες.**

λεοντόμορφος-ον (λέων-μορφή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν λέοντος : Ὡραπ.1,21, Πάπ., Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(4),252.

λεοντομύρμηξ-ηκος (ὁ) μτγν. ἐν μτφ. χρ. ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ λέων καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ μύρμηξ : Ἡρωδιαν.Τεχν.Λείψ.1,46.

λε(οντ)όνουρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν χειλανθῶν φυτῶν.

λεοντόπαρδος (ὁ) μσν., δημ. κ. **λεόπαρδος** βλ.λ., λεοπάρδαλις βλ.λ. : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.273.

λεοντοπέτᾰλον (τὸ) μτγν. τὸ ποῶδες φυτὸν λεοντικὴ ἡ λεοντοπέτολος, ἡ φουρδάλα, ἡ φούσκα : Διοσκ.3,96, Γολ.12,57.

λεοντοπίθηκος (ὁ) μτγν. εἶδος λεοντοειδοῦς πιθήκου : Φιλοστόργ.Ἐκκλ.Ἱστ.3,11.

λεοντοπόδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν λεοντοπέτολον βλ.λ. : Διοσκ.3,96· ‖ τὸ φυτὸν ζωόνυχον : ΨΔιοσκ.4,133· ‖ νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν πολυετῶν **συνθέτων** φυτῶν.

λεοντόπους-ποδος-πουν (λέων-πούς) ὁ ἔχων πόδας λέοντος ἢ ὁμοίους πρὸς τοὺς τοῦ λέοντος : Εὐρ.ἀπ.544 **ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν καθέζετο**· κ. ἐπὶ ἀγγείων : Ἐπιγρ.

λεοντοπρόσωπος-ον (λέων-πρόσωπον) σχόλ. κ. πάπ. ὁ ἔχων πρόσωπον λέοντος : Σχόλ.Εὐρ.Φοίν 411, Πάπ.

λεοντόστηθος (ὁ) μσν. ὁ ἔχων στῆθος λέοντος : Ἰω.Κωνσταντινουπολίτ.ἐν Πσναρ Χρον.Τραπεζ 366,58,90.

λεοντοτροφία (ἡ) (λέων-τρέφω) μτγν. τὸ τρέφειν, τὸ διοτηρεῖν λέοντας : Αἰλ ΖΙ 6,8.

λεοντοῦχος-ον (λέων-ἔχω) μτγν. ὁ ἔχων, ὁ διατηρῶν λέοντας, ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἀσκάλωνι : Μαρῖν.Πρόκλ.19.

λεοντοφόνος-ον (λέων-φονεύω) κ. μσν. ὁ φονεύων λέοντας : Ἐπιγρ.,Χριστόδ.Ἔκφρ.137, Ἀγαθ ΑΠ 6,74 ***ἡ μέγα καγχάζουσα λεοντοφόναις ἐπὶ νίκαις***· **2**) τὸ οὐδ. **λεοντοφόνον** ὡς οὐσ. εἶδος ἐντόμου τῆς Συρίας, ὅπερ διὰ τοῦ ἰοῦ αὐτοῦ φονεύει τὸν λέοντα : Ἀριστλ.Θαυμ.845a,28, Αἰλ.ΖΙ 4,18.

λεοντοφόρος-ον (λέων-φέρω) μτγν. ὁ φέρων εἰκόνα λέοντος : Λουκ.Ἑρμότ.44 **ἦν . . τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς.**

λεοντοφῠής-οῦς-ές (λέων-φύω) ὁ ἔχων φυήν, φύσιν λέοντος : Εὐρ.Βάκχ.1196 **λαβοῦσαν ἄγραν τάνδε λεοντοφυῆ,** Ἐπιγρ. **κυλίκιον . . ὦτα ἔχον λεοντοφυᾶ.**

λεοντόχασμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ λεοντόκρουνον βλ.λ.

λεοντοχασμάτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λεοντόχασμα βλ.λ. : Πίνδ.Παιᾶν.ἐν Πάπ. **διὰ χαλκῶν λεοντοχα(σμα)τίων.**

λεοντόχλαινος-ον (λέων-χλαίνη) μτγν. ὁ ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος δορὰν λέοντος, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους : Ἀρχί.ΑΠλ.4,94.

λεοντόχορτος-ον (λέων-χορτάζω) ὁ ὑπὸ τοῦ λέοντος καταβιβρωσκόμενος : Αἰσχ.ἀπ.330 **λεοντόχορτον βούβαλιν** (κῶδ.Εὐατ. -χορταν).

λεοντόχρους-οος-ουν (λέων-χροιά) μτγν ὁ ἔχων τὸ χρῶμα λέοντος : Ἡφαιστ.Ἀστρ.1,1

λεοντόψῡχος-ον (λέων-ψυχή) σχόλ. ὁ ἔχων ψυχὴν λέοντος, λεοντόκαρδος Σχόλ.Δ Ἰλ.Ε639

λεοντώδης-ους-ες (λέων) ὁ ὅμοιος πρὸς λέοντα, λεοντοειδής : Ἀριστλ.Πολιτ 1338b,19 **τοῖς ἡμερωτέροις καὶ λεοντώδεσιν ἤθεσιν,** Πλοὺτ Ἀλέξ.2 **κύειν παῖδα θυμοειδῆ καὶ λεοντώδη τὴν φύσιν**· ‖ Φιλόστρ.Γυμν.37,1(ἐκδ Volckm.) «λεοντώδεις δὲ καὶ ἀετώδεις καὶ σχιζίαι καὶ ὡς ἐπονομάζουσιν ἱμαντώδεις ἀθλητῶν εἴδη»· **2**) τὸ οὐδ **λεοντῶδες** ὡς οὐσ. ἡ διάθεσις, ἡ ἰδιότης τοῦ λέοντος · Πλάτ.Πολ.590A **ἡ δ᾽ αὐθάδεια καὶ δυσκολία ψέγεται οὐχ ὅταν τὸ λεοντῶδές τε καὶ ὀφεῶδες αὔξηται,** Πλωτῖν.1,1,7· ‖ ἡ ἰδιότης τοῦ λεοντοκάρδου, ἡ παλληκαρωσύνη : Πλούτ.Φάβ.1 **τὸ μεγαλόψυχον καὶ λεοντῶδες ἐν τῇ φύσει καθορῶντες αὐτοῦ.**

λεοντωδῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λέοντος, σὰν τὸ λιοντάρι : Ποσειδών 15 **κρέα . . πολλὰ . . προσφέρονται . . καθαρείως μὲν λεοντωδῶς δὲ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις αἴροντες ὅλα τὰ μέλη καὶ ἀποδάκνοντες.**

λεοντών-ῶνος (ὁ) μτγν. ὀνομασία μηνὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ : Πτολ.Μαθ.9,7

λεοντώνῠμος-ον (λέων-ὄνομαι) ὁ ἔχων ὄνομα λέοντος . Τζέτζ.Ἐπιστ.2,26θ.

λεοπάρδαλις-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ μσν κ. δημ **λεοντόπαρδος** (ὁ), δημ. κ. **λεόπαρδος** γένος θηλαστικῶν σαρκοβόρων τῆς οἰκογεν. τῶν **αἰλουροειδῶν.**

λεόπαρδος (ὁ) μτγν., μσν κ. δημ. ἡ λεοπάρδολις βλ.λ. : Γολ.5,134, Διοκλητ.Ἔδικτ 8,39, Θεόγνωστ.Καν.98, Παλαμ.Ἀσάλ Ζ **σάλευεν ὁ λεόπαρδος μέσ᾽ στὸ σιδερόφραχτο κλουβί.**

λεοπολδία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **λειριοειδῶν** φυτῶν περιλαμβάνον πόας βολβορρίζους.

λεοπουρνιά (ἡ) δημ. τὸ φρυγανῶδες φυτὸν κίστος ὁ κρητικός· **2**) τὸ φυτὸν ἐλαιόπρινος ὁ ὀξύφυλλος.

λεοτριβεῖν πάπ. ἀντὶ λειοτριβεῖν, λεαίνειν βλ.λς

λεουδιά (ἡ) δημ. τὸ φρυγανῶδες φυτὸν κίστος ὁ κρητικός.

λεουργός-όν μτγν. λεωργὸς βλ.λ. : Πολυδ 3,134.

λεπᾰδεύομαι (λεπάς) λεξ. συλλέγω λεπάδας· Ἡσ «λεπαδευόμενος· συνάγων λεπάδας», Φῶτ. «λεπάδας συλλέγων».

λεπαδνιστήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. τὸ ἄκρον τοῦ λεπάδνου βλ.λ : Πολυδ.1,147.

λέπαδνον (τὸ) (λέπω) κ. νεώτ. πλατύς, δερμάτινος ἱμὸς συνέχων τὸν ζυγὸν ἐκ τοῦ τραχήλου τῶν ἵππων τῶν ἁμαξῶν ἢ ἄλλων ὑποζυγίων καὶ ἑνώνων αὐτὸν πρὸς τὸν μασχολιστῆρα, συνήθ. κτ. πληθ.· Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ.437 «λέπαδνα· ἱμάντες στηθιαῖοι πλατεῖς οἱ περὶ τοὺς τραχήλους ἐπιτιθέμενοι καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι», τὰ ζυγόλωρα : Ἰλ.Ε 730 **δῆσε . . ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα . . ἔβαλε,** αὐτ Τ 393, Αἰσχ.Πέρσ 191 **ἅρμασιν δ᾽ ὕπο ζεύγνυσιν αὐτὼ καὶ λέπαδν᾽ ἐπ᾽ αὐχένων τίθησι,** Ἀριστφ.Ἱππ.768 **ἀπολοίμην καὶ διαπρισθείην κατατμηθείην τε λέπαδνα,** Πάπ.· ὁμ. κ κτ. ἑν. : Ἀγαθ.ΑΠ 4,3b,1 **μή τις ὑπαυχενίοιο λιπὼν ζωστῆρα λεπάδνου βάρβαρος εἰς βασιλῆα . . ὄμμα τανύσσῃ**· ‖ ὁμ μτφ. : Αἰσχ.Ἀγ.218 **ἐπεὶ δ᾽ ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον** (τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης)· **2**) νεώτ. σκύτινος ἱμὰς προστιθέμενος εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς σαγῆς τῶν ἵππων, ὅπως ἐμποδίζῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ λακτίζωσι· **3**) **λέπαδνα σιδηρᾶ** σιδηροῖ κάλαθοι : Πάπ.

λεπαδογάστωρ-ορος (ὁ) νεώτ. γένος μαλακοπτερυγίων **γωβιεσοχιδῶν** ἰχθύων.

λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιοκαραβομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρυονοπτοκεφαλλιοκιγκλοπελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων κωμ. λ. ἐν Ἀριστφ. ἀπαγγελλομένη ᾠδικῶς ὑπὸ τοῦ χοροῦ, ἐκφράζουσα ἔδεσμα παρεσκευασμένον ἐκ παντὸς εἴδους ἡδυσμάτων, ἰχθύων, κρεάτων, πτηνῶν καὶ καρυκευμάτων : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1169 (διόρθ. Meineke).

λεπάζω ἐν παθ. παρακ. πέσσω βλ.λ.· Ἡσ.κ.Φῶτ. «λεπασμένον· πεπεμμένον» : Στράττ.77.

λεπαῖος-α-ον (λέπας) ὁ τοῦ κρημνοῦ, τοῦ ἀποκρήμνου τόπου : Εὐρ.Ἡρακλ.394 **λεπαίαν δ' ὀφρύνη καθήμενος σκοπεῖ** || τραχύς, βροχώδης, πετρώδης : αὐτ.Ἱππ 1248 **ἵπποι δ' ἔκρυφθεν καὶ τὸ δύστηνον τέρας ταύρου λεπαίας οὐ κάτοιδ' ὅπου χθονός**, αὐτ.(Τ 324 **φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας**.

λέπαμνον (τὸ) ἀρχ.λεξ. τὸ λέπαδνον βλ.λ. : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ.ἐν λ. λέπαδνα.

λέπανος ἢ **λέπανθος** Ἡσ. «λιπόδερμος· Ταραντῖνοι».

λέπαργος-ον (λέπος - ἀργός) ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα ἢ λευκὰ πτερά, λευκός · Αἰσχ.ἀπ.304,5 **λέπαργος κίρκος**· || ἐπὶ τράγου, ὁ λευκοκοίλιος ἢ λευκόπλευρος : Θεόκρ.4,45 **σίτθ' ὁ Λέπαργος**· **2)** τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ἐπὶ ὄνου : Νίκ.Θηρ.349.

λέπας (τὸ) (λέπω) μ. κτ. ὀνομαστ. κ. αἰτ. τοῦ ἐν. βουνὸν πετρῶδες καὶ γυμνόν, ἀπόκρημνος πέτρα, γυμνὸς βράχος : Σιμων.1(4,1(97) **ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας**, Αἰσχ.Ἀγ 283 **Ἴδη μὲν πρὸς Ἑρμαῖον λέπας** Λήμνου, αὐτ.298, Εὐρ.Φοίν.24, Θουκ.7,78 **λόφος καρτερὸς καὶ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ χαράδρα κρημνώδης, ἐκαλεῖτο δὲ Ἀκραῖον λέπας**.

λεπάς-άδος (ἡ) (λέπας) κ. νεώτ. μονόθυρον ὄστρεον προσκολλώμενον ἐπὶ τῶν βράχων, ἡ πεταλίδα : Ἀλκ.51 (ὃ.γρ.), Ἐπίχ.42,2, αὐτ.114, Ἀριστφ. Σφ.105 **ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι**, Ἀριστλ.Ζ(528b,1 **νέμεται δὲ ἀπολυομένη καὶ ἡ λεπάς**· || νεώτ ζῳολ γένος **λεπαδιδῶν** μαλακοστράκων.

λέπασμα-ατος (τὸ) σχόλ. φλοιός, δέρμα, μεμβράνα, γλώσσ. ἐπὶ τοῦ χιτῶν : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.184.

λεπαστή (ἡ) (κτ. Ἡρωδιαν. Τεχν.Λείψ.1,345) ἢ **λεπάστη** (λεπάς) εἶδος ποτηρίου ἔχοντος σχῆμα λεπάδος· Ἀθήν.11,484F «οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν ὡς καλή, οἱ δὲ παροξύνουσιν ὡς μεγάλη· τοῦτο δὲ τὸ ποτήριον ὠνομάσθη» : Κρατῖν. 423, Φερεκρ.95 **τῶν θεατῶν δ' ὅστις ἂν διψῇ, λεπαστὴν λαφάμενος μεστὴν ἐκχαρυβδίσαι**, Ἀριστφ.Εἰρ.916 **ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν**, πρβλ.Ἀθήν.11,485A – F.

λεπαστίς-ίδος (ἡ) ἡ λεπαστή βλ.λ. : Ἐπιγρ., Ἡσ.

λέπαστρον (τὸ) Ἡσ. «σκεῦός τι ἁλιευτικόν».

λεπέδα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν Ἶρις ἡ ἀττική.

λεπέτη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος **λεπετιδῶν** μαλακίων.

λεπετίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. **γαστεροπόδων** μαλακίων.

λέπι (τὸ) δημ. τὸ λέπιον βλ.λ.

λεπίδα (ἡ) δημ. κ. **λεπίδι** (τὸ) ἡ λεπίς βλ.λ.· || ἡ ἄνευ αἰχμῆς μικρὰ ἐπιτραπέζιος μάχαιρα.

λέπιδι(ν) (τὸ) μτγν. ἀντὶ λεπίδιον βλ.λ.2(: Ἀθήν. 3,119B **ταῦτα τὰ βρώματα .. κόττα καὶ λέπιδι οἱ πειραθέντες ἴσασι**, αὐτ.9,385A **κόττανα .. καὶ λέπιδιν, τὰ πάτριά μου νόμιμα βρώματα.**

λεπίδι (τὸ) δημ. κ. **λεπίδα** (ἡ) βλ.λ.· || γεν. μάχαιρα, μτφ. ἐν **φρ. ἔπεσε λεπίδι** (ἔγινε σφαγή)· || κτ. ἐπέκτ. ὁμ. μτφ. (ἔγιναν ἀπολύσεις ὑπαλλήλων ἢ ἁ. ἐπεβλήθησαν αὐστηραὶ ποιναὶ κττ.).

λεπιδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἀπαντῶν μεταξὺ τῶν προϊόντων ἀποστάξεως τῆς κιγχονίνης μετὰ καυστικοῦ κάλεως.

λεπίδιον (τὸ) (λεπίς) μτγν. κ νεώτ. ὑποκορ. τοῦ λεπίς, μικρὰ πλὰξ ἐν χρ. πρὸς ἔμφραξιν σωλῆνος : Ἥρων Πνευμ 1,3· **2)** τὸ ἐν Συρίᾳ ἰδίως φυόμενον ποῶδες φυτὸν κάρδαμον τὸ πλατύφυλλον, χρησιμεῦον ὡς ἰσχιαδικὸν ἐπίπλασμα : Διοσκ.2,174, Γαλ.12,58, αὐτ.13,350.

λεπιδίσκη (ἡ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ λεπίς βλ.λ.

λεπιδοβράγχια (τὰ) νεώτ. ζῳολ. μεγάλη τάξις μαλακίων.

λεπιδοειδής-οῦς-ές (λεπίς) μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς λεπίδας βλ.λ., ὁ ἔχων σχῆμα λεπίδος, ἐπὶ ὀστῶν : Γαλ.2,713, αὐτ.Χρ.Μορ.9,18 **λεπιδοειδῆ προσκολλήματα** (ἐπὶ ραφῶν), - **λεπιδοειδὲς ὀστοῦν** (ἐν ἐκ τῶν τεσσάρων τμημάτων τοῦ κροταφικοῦ ὀστοῦ).

λεπιδόκαρπα (τὰ) νεώτ. βοτον. τὰ φυτά, ὧν ὁ καρπὸς περιβάλλεται ὑπὸ ἐκφύσεων ἐχουσῶν σχῆμα λεπίδων.

λεπιδοκροκίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν ὑδροξίδιον τοῦ σιδήρου.

λεπιδόκυρτος (ὁ) νεώτ. γένος **ποδουριδῶν** ἐντόμων.

λεπιδόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν ὀρθοπυριτικὸν ἅλας ἐκ τῶν μαρμαρυγιῶν.

λεπιδόποδα (τὸ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία ζῴων ἐχόντων τοὺς πόδας κεκαλυμμένους ὑπὸ λεπίδων.

λεπιδόπους-ποδος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος τελεοστέων **τριχιουριδῶν** ἀκανθοπτερυγίων ἰχθύων, τὸ ἀσημόφαρο.

λεπιδόπτερα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ἄθροισμα ἐντόμων ἐχόντων τὰς πτέρυγας **κεκαλυμμένας** ὑπὸ λεπίων, αἱ ψυχαί, οἱ πεταλοῦδες.

λεπιδόρθωσις-εως (ἡ) νεώτ. νόσος **τῶν** ἰχθύων, καθ' ἣν παρουσιάζεται ἀνόρθωσις τῶν λεπίων καὶ ἐφίδρωσις τοῦ σώματος ἕνεκα ἐκκρίσεως χαρακτηριστικοῦ τινος ὑγροῦ ἐκ τῶν πόρων τοῦ δέρματος.

λεπιδοσάρκωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. σαρκωματώδης κακοήθης ὄγκος καλυπτόμενος ὑπὸ λεπίων ἀνωμάλου σχήματος καὶ ἀπαντῶν συνήθως ἐν τῷ στόματι.

λεπιδόσαυροι (οἱ) νεώτ. κατηγορία ἑρπετῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **σαύρων**, περιλαμβάνουσα σαύρους ὧν τὸ δέρμα καλύπτεται ὑπὸ πολυπληθῶν λεπίων.

λεπιδοσειρηνίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογ. διπνόων **διπνευμόνων** ἰχθύων ζώντων ἐντὸς τελμάτων.

λεπιδόσπερμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν κυπειροειδῶν φυτῶν.

λεπιδοστεΐδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. **γανοειδῶν** ἰχθύων τῶν γλυκέων ὑδάτων.

λεπιδόστερνον (τὸ) νεώτ. γένος **σαυροειδῶν** ἑρπετῶν.

λεπιδοτριχία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. εἶδος παθήσεως ἰδίως τῶν κατὰ τὰς μασχάλας καὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα τριχῶν, ἃ τριχομυκητίασις ὀζώδης.

λεπιδοῦμαι-όομαι (λεπίς) παθ. καλύπτομαι ὑπὸ λεπίδων : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,50 **τὰ λελεπιδωμένα** (τὰ λεπιδωτά)· **2)** μεταβάλλομαι εἰς λεπίδας, λέπια : Ἱππ.Ἀγμ 33 **τὰ ὀστέα λεπιδοῦται** (συντρίβονται εἰς λέπια).

λεπίδουρος (ὁ) νεώτ. γένος βραγχιοπόδων ἀπουσιδῶν μαλακοστράκων, περιλαμβάνον θαλάσσια ζῳάρια ἔχοντα σῶμα κυλινδρικόν, ἐπίμηκες καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ εὐρέος ὀστράκου.

λεπιδόφυλλα (τὸ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτά, ὧν τὰ φύλλα εἶναι κεκαλυμμένα ὑπὸ λεπίδων.

λεπιδόχορτο (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες, πολυετὲς καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν μολύβδαινα ἢ εὐρωπαϊκή

λεπιδωτός-ή-όν (λεπίς) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ λεπίδων, ὁ ἔχων λέπια : Ἡρ.2,63

ἔχει δὲ καὶ ὄνυχας καρτεροὺς καὶ δέρμα λεπιδωτόν (ὁ κροκόδειλος), Ἀριστλ.ΖΙ 505a,24 **οἱ μὲν πλεῖστοι . . λεπιδωτοί εἰσιν** (οἱ ἰχθύες), Παῦλ.Αἰγ. 6,78 **σῶμα λεπιδωτόν**· ‖ ὁ φολιδωτός : Ἡρ.9,22 **θώρηκα εἶχε χρύσεον λεπιδωτόν**, Δίων Κ 78,37· **2**) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. εἶδος μεγάλου ἰχθύος τοῦ Νείλου ἔχοντος μεγάλας λεπίδας : Ἡρ.2,72 **νομίζουσι δὲ καὶ τῶν ἰχθύων τὸν καλεύμενον λεπιδωτὸν ἱρὸν εἶναι**· ‖ ὁ ἰχθὺς κυπρῖνος βλ λ. : Δωρί.π.Ἀθήν.7,309 B **λεπιδωτόν, ὃν καλοῦσί τινες κυπρῖνον**· **3**) νεώτ. παλαιοζ. γένος γανοειδῶν **λεπιδοτινῶν** ἰχθύων ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει· **4**) εἶδος πολυτίμου λίθου : Ὀρφ.Λιθ.267.

λεπίζω (λέπος) ἀφαιρῶ τὸ λέπος, τὸ δέρμα ἢ τὸν φλοιόν, ἐκλεπίζω, ξεφλουδίζω : ΠΔ Γέν.30,37 **ἔλαβε . . ῥάβδον στυρακίνην χλωρὰν καὶ καρυΐνην . . καὶ ἐλέπισεν αὐτάς**· συνήθ. ἐν παθ. : Ἀντιφάν.217,10, Ἀριστλ.Θαυμ.830a,15 (δ.γρ.), Θεόφρ.ΦΙ 9,2,7, Φίλ.Μηχ.Βελοπ.88,45, Διοσκ.1,36· κ. ἐπὶ τῆς γλώσσης : Ἀέτ.8,40· **2**) (λεπίς) ἀφαιρῶ τὰς μεταλλίνας λεπίδας δι' ὧν εἶναι κεκοσμημένον ἀντικείμενόν τι : Πολύβ.22,4,7· κ. παθ. : αὐτ.10,27,11 **τούτων δὲ τὰ μὲν πλεῖστα συνέβη λεπισθῆναι κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρου . . ἔφοδον**· **3**) ῥηματ. π. λέπισμα, λεπισμός, λεπιστής, λεπιστός.

λεπιλέμουρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος **λεμουριδῶν** ἡμιπιθήκων.

λεπιοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα λεπίου, ὁ ὅμοιος πρὸς λέπιον.

λέπι(ον) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ λέπος, τὸ μικρὸν λέπος, τὸ δίκην λεπτοῦ φλοιοῦ ἀποπῖπτον ὡς ἡ πιτυρίδα τῆς κεφαλῆς : Ἱππ.Κωακ.458, Σωρ.1,80 **λέπιον τοῦ ἄρτου**· **2**) νεώτ. κ. δημ. ἕκαστον τῶν μικρῶν σκληρῶν πλακιδίων, ἅτινα καλύπτουσι τὸ σῶμα τῶν πλείστων ἰχθύων ἢ καὶ τινων ἑρπετῶν· πρβλ. φολίς· **3**) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν πετάλιον ἐξ ἐσκληρυμμένης ἐπιδερμίδος ἀποπῖπτον ἀπὸ τοῦ σώματος κατά τινας δερματικὰς παθήσεις ἢ καὶ ἐπὶ γενικῶν ἐξανθηματικῶν λοιμώξεων· ‖ δημ. μετάλλινον πετάλιον ἐπί τινος ἀντικειμένου, φολίς : Ζερβ.μτφ.Ἰλ.Γ 382 **περικνημίδες, ποὺ ἀσημένια λέπια εἶχαν στὰ πλάγια**· **4**) νεώτ. βοταν. **καλυπτήριον λέπιον** (τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ καρποφύλλου τῶν πιτυοειδῶν), -**καρπικὸν λέπιον** (τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ καρποφύλλου τῶν πιτυοειδῶν).

λεπιρονία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν **κυπειροειδῶν** ὑδροχαρῶν φυτῶν.

λεπίς-ίδος (ἡ) (λέπω) κ. νεώτ., δημ. **λεπίδα** μικρὸν λέπος, φλοιός, τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐπιθηλίου : Ἱππ.Ἀφορ.4,81· ‖ τὸ κέλυφος τοῦ λεπτοκαρύου: Διόδ.Ζων.ΑΠ 6,22 **κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος**, Φίλιππ.Θεσσ.αὐτ.102 **κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων**· ‖ **ᾠοῦ λεπίς** τὸ κέλυφος τοῦ ᾠοῦ, τὸ τσώφλι : Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.198· ‖ τὸ ἐξωτερικὸν φύλλον κρομμύου : Σχόλ.Λουκ.Ἱστ.Συγγρ. 26· **2**) περιληπτ. τὰ μικρὰ σκληρὰ πλακίδια τὰ ἐπικαλύπτοντα τὸ **σῶμα** τῶν περισσοτέρων ἰχθύων, τὰ λέπια τῶν φσριῶν : Ἡρ.7,61 **λεπίδος σιδηρέης ὄψιν ἰχθυοειδέος**, Ἀριστλ.ΖΙ 486b,21 **ὃ γὰρ ἐν ὄρνιθι πτερόν, τοῦτο ἐν ἰχθύϊ ἐστὶ λεπίς**, ΚΔ Πράξ. 9,18 **ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε**· ὁμ. ἀντίθ. φολίς : αὐτ.490b,23 **ἔστι δ' ἡ φολὶς ὅμοιον χώρᾳ λεπίδος**, αὐτ.517b,5 **φολίδας δὲ ὅσα πεζὰ καὶ ᾠοτόκα, λεπίδας δ' ἰχθύες μόνοι**· ‖ ὁμ κ. ἐπὶ τῶν φολίδων τῶν ὄφεων : Νίκ.Θηρ 154 (δ.γρ.)· **3**) ὁμ. **λεπὶς χαλκοῦ** τὰ κατὰ τὴν σφυρηλασίαν τοῦ χαλκοῦ ἀποπηδῶντα λεπτὰ τεμάχια, θρύμμα, θραῦσμα χαλκοῦ: Διοσκ.5,78, αὐτ.79· ὁμ. κ. ἀπολ. **λεπίς** : Ἱππ.Γυν.1,63· **4**) φύλλον, ἔλασμα μετάλλου : Ἥρων Αὐτομ.12,2, Φίλ.Μηχ.Βελοπ.69,50, Διόδ.Σ 20,9) **τὰ γὰρ πάχη τῶν ἀψίδων ὑπῆρχε πηχῶν δυοῖν, σεσιδηρωμένα λεπίσιν ἰσχυραῖς**, Πλούτ.Φωκ.18 **οἰκία.. χαλκαῖς λεπίσι κεκοσμημένη**· ὁμ. κ. περιληπτ. : Πάπ. **λεπὶς σιδηρᾶ**· ‖ ὁμ. κ. ἐξ εὐγενῶν μετάλλων : Πολύβ. 10,27,10 **τοὺς κίονας τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς . . τοὺς μὲν ἀργυραῖς, τοὺς δὲ χρυσαῖς λεπίσι περιειλῆφθαι**, Πάπ. **λεπὶς ἀργυρᾶ**· **5**) μτγν. κ. νεώτ. ἔλασμα κοπτεροῦ ὀργάνου, οἷον ξίφους, μαχαίρας, ξυραφίου, πρίονος κττ., ἡ λεπίδα, τὸ λεπίδι : Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.47,14,5 **λεπὶς πρίονος**· **6**) **λεπίδες** (ἐνν. χιόνος), νιφάδες χιόνος, πιθ. ἐν Θεοφρ. ΦΙ 4,14,13, αὐτ.ΦΑἴτ.5,12,11.

λέπισμα-ατος (τὸ) (λεπίζω) μτγν. κ. νεώτ. τὸ διὰ τῆς ἐκλεπίσεως ἀφαιρούμενον, φλοιὸς ἐκβεβλημένος, φλούδα : ΠΔ Γεν.30,37 **καὶ ἐλέπισεν αὐτάς** (τὰς ῥάβδους) **Ἰακὼβ λεπίσματα λευκά**, Διοσκ. 1,23, Γαλ.19,106· **2**) νεώτ. ζωολ. γένος ὀρθοπτέρων **λεπισμιδῶν** ἐντόμων.

λεπισμός (ὁ) (λεπίζω) μσν. ἡ ἐκλέπισις, τὸ ξελέπισμα. τὸ ξεφλούδισμα : Στουδ.Θεόδ.352C.

λεπιστής (ὁ) λεξ. φεύστης : Ἡσ., ΕΜ 436,11.

λεπιστός-ή-όν (λεπίζω) μτγν. ὁ λελεπισμένος, ὁ ξεφλουδισμένος: Ἑρμ.ΠΔ Λευΐτ.23,14, Εὐστ.1246,28.

λεπιωτός (ὁ) νεώτ. βοταν. ἡ **λεπιωτή** (ἡ) γένος **ἀγαρικινιδῶν** μυκήτων.

λεποντιά (ἡ) δημ. κ. **λεπουντιά** τὸ φυτὸν ἀτράφαξις ἡ κηπαία.

λεπορῖνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος φυσοστόμων **σαλμωνιδῶν** ἰχθύων τῶν γλυκέων ὑδάτων.

λέπορις-ιος (ὁ) αἰολ. κ. σικελ. ἀντὶ τοῦ λαγὼς βλ.λ. κτ. τὸν Βάρρ. de Re rust.3,12, αὐτ. de L.L.5,20· πρβλ. λεβηρίς.

λέπος-ους (τὸ) (λέπω) κ. νεώτ. φλοιός, κέλυφος, φλούδα : Ἄλεξ.206,2, Νίκ.Θηρ.943 **λέπος σταφίδος**, Διοσκ.1,40, Λουκ.Ἴκαρ.19 **ἁρπάσας . . κυάμου λέπος ἢ πυροῦ**· **2**) ἡ λεπίς, τὸ λέπιον ἰχθύος : Πολυδ.6,51 **ἰχθύων λέπη**, αὐτ.94· ‖ νεώτ. ἡ φολίς, τὸ λέπιον ὄφεως : Ζαλοκ.118,12 **ἐσφάδαξα τότε τὰς σπείρας ἐκλύων, | τὰ λέπη κροτῶν.**

λέπρα (ἡ) (λεπίς) κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. **λέπρη** χρονία μολυσματικὴ νόσος τῶν νεύρων καὶ ἰδίως τοῦ δέρματος καθ' ἣν τοῦτο τραχύνεται καὶ ἀποτρίβεται εἰς λέπια : Ἡρ.1,138 **ὃς ἂν δὲ τῶν ἀστῶν λέπρην ἢ λεύκην ἔχῃ**, Ἱππ.Ἀφορ.3,20, αὐτ.Προρρ. 2,43, αὐτ.Ἐπιδ.5,9, αὐτ.Νούσ.1,3, Ἀριστλ.Πρ.887a,34, Θεόφρ.Χαρ.19,2 **λέπραν ἔχων καὶ ἀλφόν**, ΠΔ Λευΐτ. 13,2 **γένηται ἐν δέρματι χρωτὸς αὐτοῦ ἁφὴ λέπρας**, ΚΔ Ματθ.8,3 **καὶ εὐθέως ἐκαθαρίσθη αὐτοῦ ἡ λέπρα**, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,52 **τοῦτος ὁ βασιλεὺς ἦτον ὅλος γεμάτος λέπραν**· **2**) νεώτ. μτφ. πᾶν κακὸν διαδιδόμενον ταχέως.

λεπραίνομαι (λέπρα) μτγν. λεπρύνομαι βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.156.

λεπράς-άδος (ἡ) μτγν. ποι. θηλ. τοῦ λεπρὸς βλ.λ. (I), τραχεῖα, φαγωμένη : Θεόκρ.1,40 **πέτρα τε τέτυκται λεπράς**· ‖ ὡς οὐσ ἀπόκρημνος βράχος : Ὀππ. Ἁλ.1,129 **χθαμαλαὶ ψαμαθώδεις λεπράδες** (λόφοι).

λεπριάζω δημ. λεπρῶ, λεπριῶ βλ.λς· **2**) ῥηματ. π. λέπριασμα.

λέπριασμα (τὸ) δημ. ἡ μετάδοσις τῆς λέπρας, ἡ ἐκ λέπρας προσβολή.

λεπρικός-ή-όν (λέπρα) μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν λέπραν, ὁ διὰ τὴν λέπραν : Διοσκ. 2,6,2, αὐτ.3,88, Πάπ.

λεπριῶ-άω (λέπρα) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **λεπριάζω** προσβάλλομαι ἢ πάσχω ἐκ λέπρας : Διοσκ.1,74, Πορφ.Ἀποχ.3,7 **κορώνη λεπριᾷ**, Ὀρειβ.Σύνοψ. 7,18,8, Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.149 **λεπριᾶν τὰς ὄφεις**.

λεπροκομεῖο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. εἰδικὸν ἵδρυμα χρησιμεῦον ὡς νοσοκομεῖον τῶν λεπρῶν.

λεπροποιός (ὁ) μσν. ὁ ἐπιφέρων οἱονεὶ λέπραν : Βαλσ.6 Κ **λεπροποιοὺς τρόπους**.

λεπρός-ά (κ. δημ. -ή) -ό(ν) (ἀντὶ λεπερός, ἐκ τοῦ λέπος) ὁ πλήρης λεπίων, ὁ τραχύς, κ. γεν. ἀνώμαλος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀντίθ. λεῖος, ἐπὶ τόπων : εἰκ. τοῦ Κορ. ἐν Ἱππ.Ἀέρ.13,24,Λυκόφρ.642 **ἀκταὶ λεπραί**, Ἐπιγρ. **βουνὸς λεπρός**· ‖ κ. ὡς κύρ. ὄνομα **Λεπρὰ ἀκτή**; Ἱππῶν.47· **2**) ὁ πάσχων, ὁ προσβεβλημένος ἐκ τῆς νόσου λέπρας : Θεόφρ.ΦΑἴτ.2,6,4 **ἄνθρωποι λουόμενοι, λεπροὶ γίνονται**, ΠΔ Λευϊτ.13,44 **ἄνθρωπος λεπρός ἐστι**, ΚΔ Λουκ.17,12 **ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες**· ‖ ὁμ. κ. ὡς οὐσ. : ΚΔ Ματθ.8,2 **καὶ ἰδοὺ λεπρὸς ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ**, αὐτ.Μάρκ.1,40· ‖ **λεπροὶ ὄνυχες**, πιθ. psoriasis unguium : Ἱππ. Ὑγρ.4,Διοσκ.2,114 **θεραπεύουσι λέπρας, λειχῆνας, ὄνυχας λεπρούς**· ‖ **τὸ λεπρόν** ὡς οὐσ. ἡ λέπρα βλ.λ. : ΠΔ Βασ.4,5,11 **ἐπιθήσει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὸν τόπον, καὶ ἀποσυνάξει τὸ λεπρόν**· ‖ **ἱμάντας ἐκ λεπρῶν** (ἐνν. δερμάτων) ἱμάντες ἐκ λεπρῶν φωριώντων δερμάτων, ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐθεωροῦντο ἰσχυρά : Ἀριστφ.Ἀχ.724 **τοὺς λαχόντας τούσδ' ἱμάντας ἐκ Λεπρῶν** (κτ. Σχολ., ἀπορρίπτοντα τὴν δοθεῖσαν ἑρμηνείαν, «Λεπρὸς τόπος ἔξω τοῦ ἄστεως . . , ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν»).

λεπρότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ λεπροῦ, τὸ λέπριασμα : Ἰω.Χρυσ.5,150,39.

λεπροῦμαι-όομαι (λεπρός) μτγν. γίνομαι, καθίσταμαι λεπρός βλ.λ.2) : ΠΔ Βασ.4,5,1 **ὁ ἀνὴρ ἦν δυνατὸς ἰσχύϊ λελεπρωμένος**, αὐτ.27.

λεπρύνομαι μτγν. καθίσταμαι τραχὺς καὶ λεπιδωτός, ἐπὶ ὄφεων : Νίκ.Θηρ.156 (δ. γρ.), αὐτ.262.

λεπρῶ-άω (λέπρα) πάσχω ἢ προσβάλλομαι ὑπὸ λέπρας : ΠΔ Ἀρ.12,10 **ἰδοὺ Μαριὰμ λεπρῶσα ὡσεὶ χιών**· **2**) γίνομαι λεπιδωτὸς ἢ τραχύς : Ἱππ.Ἐπιδ.5,17 **λεπρᾶν τὴν κύστιν**, Ἀριστφ.ἀπ.723 **κεράμιον ὀξηρὸν λεπρᾷ** (εὐρωτιᾷ, κάμνει λειχῆνα), Ἡρώνδ.3,50 **τὴν ῥάκιν λελέπρηκε**.

λεπρώδης-ους-ες (λεπρός) μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς λεπρόν, τραχύς, ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν : Διοσκ. 1,68 **λεπρώδης φλοιός**, Αἰλ.Ζ12,41 **λεπρώδης τρίγλη** (ἐκ τραχέων βράχων ἐν οἷς ἐνδιαιτᾶται)· **2**) ἐπὶ νόσου, ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τῆς λέπρας : Ῥοῦφ. π.Ὀρειβ.8,24,35, Διοσκ.Εὐπ.1,47, αὐτ.120· ‖ ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐκ λεπρώδους νόσου : Γαλ.12,315.

λέπρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονώδης ὄζος ἢ φῦμα ἀναπτυσσόμενον ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν λεπρῶν.

λέπρωσις-εως (ἡ) μσν. ἡ λέπρα : Τζέτζ.Χιλ.10,147.

λεπτᾰκῑνός-ή-όν (λεπτός) μτγν. ποι. ἀντὶ λεπταλέος βλ.λ. : ΑΠ 11,102.

λεπτᾰλέος-α-ον (λεπτός) κ.νεώτ. λεπτός, ἁβρός, τρυφερός : Ἰλ.Σ 571 **ἄειδεν λεπταλέῃ φωνῇ**, Καλλ. Ἄρτ.243 **ὑπήεισαν δὲ λίγειαι λεπταλέον σύριγγες**, Ἀπολλ.Ρ 2,31 **λ- φᾶρος**, αὐτ.4,169 **λεπταλέον ἑανόν**, Παλλδ.ΑΠ 10,75 **λεπταλέος ἠήρ**, Νόνν.Δ 9,230 **λεπταλέοι πόδες**, Ἀγαθ.ΑΠ 7,204 **λεπταλέα λύγοι**· ‖ κ. μτφ. : Καλλ.ΑΐΤ. ἐν Πάπ. **λεπταλέα μοῦσα**· ‖ ἀσθενής, ἀδύνατος, δειλός : Μαν.1,165 **λεπταλέοι θυμοῖσι** (δειλοί)· **2**) νεώτ. ζῳολ. τὸ ἀρσ. **λεπταλέος** ὡς οὐσ. γένος κολεοπτέρων ἑτερομερῶν ἀνθικιδῶν ἐντόμων.

λεπτάριον (τὸ) Ἐπιγρ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον.

λεπταστραῖα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἑξακοραλλίων ἀστραιιδῶν κοραλλίων.

λεπτεπίλεπτος-ον (λεπτός-ἐπί-λεπτος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν λεπτός, λιγνός, λεπτότατος, κ.συγκρ. : Νίκαρχ.ΑΠ 11,110 **λεπτεπιλεπτότερος**, πρβλ.παππεπίπαππος, φαυλεπίφαυλος· ‖ νεώτ. σκωπτ. ἐπὶ προσ., ὁ καθ' ὑπερβολὴν λεπτοφυής, ἀσκληραγώγητος, εὐπρόσβλητος ὑπὸ ἀσθενειῶν· ‖ νεώτ. σκωπτ. ὁ λίαν λεπτὸς τοὺς τρόπους, ὁ καθ' ὑπερβολὴν τηρῶν τὴν ἐθιμοτυπίαν· ἐπίρρ. νεώτ. **-ως**, κ. δημ. **-α**

λεπτερέβινθος γλωσσ. ἐρέβινθος.

λεπτηγορῶ-έω (λεπτός-ἀγορεύω) μτγν. λεπτολογῶ βλ.λ. : Καισάρ.838.

λεπτηκής-οῦς-ές κ.-ήκης (λεπτός-ἀκή) λεξ. ὁ ἔχων λεπτὴν αἰχμήν, λεπτός, ὀξύς, λεπτῶς εἰργασμένος· Ἡσ. «λεπτήκεα· λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα», αὐτ. «λεπτήκεις· λεπτάς», Φώτ.Λέξ.

λεπτίον (τὸ) πάπ. πίθος, ἀμφορεύς, στάμνα : **τιμῆς ταριχίων λεπτίων δ' ἑκάστου δραχμαὶ σμ'**.

λεπτίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος διπτέρων ἐντόμων· **2**) νεώτ. βοταν. γένος **συνθέτων φυτῶν**.

λεπτίτιδες κριθαί (αἱ) μσν. εἶδος λεπτῆς κριθῆς : Γεωπ.3,3,12.

λεπτο- κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. **λεφτο-** πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων προσδίδον εἰς τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλούμενον τὴν ἔννοιαν τῆς λεπτότητος, οἷον λεπτόβλαστος, λεπτόγραμμος, λεπτόδερμος, λεπτόθριξ, λεπτοκάλαμος, λεπτόκνημος, λεπτόλιθος, λεπτόνευρος, λεπτόπους, λεπτόρριζος, λεπτόσαρκος, λεπτόσφυρος, λεπτοτράχηλος, λεπτοϋφής, λεπτόφλοιος, λεπτόχειλος, λεπτόφλουδος, ‚λεφτοδείχτης.

λεπτόβλαστος-ον (λεπτός - βλαστός)· ὁ ἔχων λεπτούς, ἀδυνάτους βλαστούς : Θεόφρ.ΦΑἴτ.3,7,11.

λεπτόβυρσος-ον (λεπτὸς - βύρσα) σχόλ. ὁ ἔχων λεπτὸν δέρμα, λεπτόδερμος : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.316.

λεπτόγαιος-ον νεώτ. κ. **λεπτόγειος** βλ.λ.

λεπτόγαστρος-ον (λεπτός - γαστήρ) ὁ ἔχων μικρὰν γαστέρα : Ἱππ.Ἐπιδ.4,30.

λεπτόγειος-ον (λεπτός - γῆ) νεώτ. κ. **λεπτόγαιος** κ. λεπτόγεως-ων ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων λεπτήν, μὴ λιπαράν, ἄπαχον γῆν : Θεόφρ.ΦΙ 6,5,2, αὐτ.ΦΑἴτ. 3,6,8, Πολύβ.34,10,3 **εἶναι δὲ τὸ πεδίον λεπτόγειον καὶ πολλὴν ἄγρωστιν ἔχον πεφυκυῖαν**.

λεπτόγεως-ων κ. νεώτ. ὁ λεπτόγειος βλ.λ. : Θουκ.1,2 **τὴν γοῦν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεὶ** (ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς γονιμότητος)· ‖ κτ. πληθ. **λεπτάγεα**, αἱ λεπταὶ γαῖαι, τὰ γυμνά, ἄγονα ἐδάφη : Ἡσ., Φώτ., Σουΐδ.

λεπτογνώμων-ονος-ον (λεπτός - γνώμη) μτγν. ὁ ἔχων λεπτὴν διάνοιαν, ὀξὺν νοῦν, ὀξύνους : Λουκ. ΖΤραγ.27 **ξυνεῖναι μὲν γὰρ εἰς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ λεπτογνώμων**.

λεπτογραμμένος-η-ο δημ. ἐπὶ εἰκόνων, ὁ διὰ λεπτῶν γραμμῶν ἐζωγραφημένος, εἰκονογραφημένος : Παπαντ.Ἅγ.Ὄρ.87 **οἱ στρατιωτικοὶ ἅγιοι ἔχουν τὴ μορφὴ . . λεπτογραμμένη**.

λεπτόγραμμος-ον (λεπτός - γραμμή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ λεπτῶν γραμμῶν γεγραμμένος, ὁ φιλογραμμένος : Λουκ.Συμπ.17 **ἀνεγίνωσκε . . λεπτόγραμμόν τι βιβλίον**· ‖ νεώτ. ἐπὶ προσ., ἐκεῖνος οὗ αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου εἶναι λεπταί, χαρίεσσαι καὶ κομψαί· πρβλ. λεπτοκαμωμένος.

λεπτογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ λεπτή, ἡ διὰ λεπτοτάτων γραμμάτων, γραφή· **2**) ἡ τέχνη τοῦ γράφειν διὰ λεπτοτάτων γραμμάτων.

λεπτογρᾰφος (λεπτός - γράφω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ λεπτόγραμμος βλ.λ. : Λουκ.ΒΠρ.23 **λεπτογράφοις βιβλίοις**.

λεπτογράφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὴν γραφήν, αὐτὸς ποὺ γράφει μὲ ψιλὰ γράμματα.

λεπτοδάκτυλος-ον (λεπτός - δάκτυλος) μσν. ὁ ἔχων λεπτοὺς δακτύλους,ἐπὶ παρθένων:Φιλῆς Ζ167,2.

λεπτοδείκτης (ὁ) νεώτ., δημ. **λεφτοδείχτης** ὁ μεγαλύτερος ἐκ τῶν δύο κεντρικῶν δεικτῶν τῆς πλακὸς τοῦ ὡρολογίου, ὅστις δεικνύει τὰ πρῶτα λεπτὰ τῆς ὥρας, πρβλ. ὡροδείκτης.

λεπτοδερμία (ἡ) (λεπτόδερμος) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ λεπτοδέρμου, ἡ λεπτότης τοῦ δέρματος : Θεόφρ.ΦΑἴτ.3,5,3.

λεπτόδερμος-ον [λεπτός - δέρμα] κ. νεωτ. ὁ ἔχων λεπτὸν δέρμα : Ἱππ.Νούσ.2,74, Ἀριστλ.ΖΜ 657b,2 **ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ λεπτοδερμότατος εἶναι**· κ. ὑπερθετ. : αὐτ.ΖΓ 781b,21 **φύσει λεπτοδερμότατον τῶν ζῴων . . ἄνθρωπός ἐστιν.**

λεπτόδερος [ὁ] νεωτ. γένος κολεοπτέρων σιλφιδῶν ἐντόμων.

λεπτόδισκος [ὁ] νεωτ. γένος ἐγχυματικῶν λοβωδῶν πρωτοζῴων.

λεπτόδομος-ον [λεπτός - δέμω] ὁ μετὰ λεπτότητος κατεσκευασμένος, ὁ λεπτός : Αἰσχ.Πέρσ.112 **πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι.**

λεπτοειδής-οῦς-ές [λεπτός] μσν. λεπτός, ἰσχνός· ΨΚωδ 285,6 [ἔκδ. Pregl.

λεπτοεπῶ-έω [λεπτός - εἰπεῖν] μτγν. λεπτηγορῶ, λεπτῶς ἐκφράζομαι : Κύριλλ Ι.

λεπτόζηλος-ον μσν. ὁ ἁρμόζων εἰς βραχύσωμον ἄνθρωπον : ΚΠορφ.Ἐκθ.470,[ἔκδ.Β.] **λεπτόζηλα ἱμάτια.**

λεπτόθριξ-τρῐχος [ὁ,ἡ] [λεπτός - θρίξ] κ νεωτ. ὁ ἔχων λεπτὰς τρίχας : Βακχ.5,28 **λεπτότριχα . . ἔθειραν** [ἐπὶ τῶν πτερῶν τοῦ ἀετοῦ], Ἀριστλ.Πρ. 966b,33 **λεπτότριχες**· ὁμ.**λεπτότριχοι** : αὐτ.ΖΙ 518b,6· ὁμ. κτ. οὐδ. πληθ. : αὐτ.ΖΓ 783a,2 **ἔστι δ' ἔνια τῶν παχυδέρμων λεπτότριχα** [πιθ. ἐξ ἑκατέρου τ.]· ὁμ. κ. συγκρ. **λεπτοτριχώτερος** : αὐτ.ΖΙ 538b,8 **τὸ θῆλυ . . λεπτοτριχώτερον**· **2**] νεωτ. μικροβιολ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. γένος μυκήτων ἐμφανιζομένων ὑπὸ μορφὴν νημάτων καὶ ἀποτελούντων μεταβατικὴν ὁμάδα ἀπὸ τῶν σχιζομυκήτων πρὸς τοὺς νηματομύκητος.

λεπτόθριος-ον [λεπτός - θρῖον] μτγν. ὁ ἔχων λεπτὰ φύλλα, λεπτόφυλλος : Νικ.Θηρ.875 **λεπτόθριος κόνυζα.**

λεπτοθώραξ-ακος [ὁ] νεωτ. ζωολ. γένος ὑμενοπτέρων κεντροφόρων **μυρμηκιδῶν** ἐντόμων.

λεπτόϊνος-ον [λεπτός - ἴς] ὁ ἔχων λεπτὰς ἶνας : Θεόφρ.ΦΙ 3,9,3.

λεπτοκάλᾰμος-ον ὁ ἔχων λεπτοὺς καλάμους : Θεόφρ.ΦΙ 8,9,2.

λεπτοκαμωμένος-η-ο δημ. ὁ λεπτοφυής, λεπτός, ἰσχνός, ἀντίθ. χονδροκαμωμένος· **2**] κτ. ἐπέκτ. ὁ εὐκόλως προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀσθενειῶν.

λεπτοκάρδιοι [οἱ] νεωτ. ἄθροισμα κατωτέρων, ἀπὸ ἀπόψεως ὀργανισμοῦ, ἀπονδυλωτῶν ἰχθύων.

λεπτόκαρπος-ον [λεπτός - καρπός] μτγν. ὁ ἔχων λεπτόν, μικρὸν καρπόν : Διοσκ.3,24.

λεπτοκαρύα [ἡ] νεωτ. βοταν. γένος **κυπελλοφοριδῶν** φυτῶν, ἀ. κόρυλος, ἡ λεπτοκαρυά, ἡ φουντουκιά.

λεπτοκαρυέλαιον [τὸ] νεωτ. χημ. λιπαρὸν ἔλαιον **ἐξαγόμενον δι'** ἐκθλίψεως **τῶν** σπερμάτων τοῦ φυτοῦ κορύλου, λεπτοκαρύας,φουντουκόλαδο.

λεπτοκαρύϊνος-η-ον [λεπτοκάρυον] γλωσσ. ὁ ἐκ ξύλου λεπτοκαρύας.

λεπτοκάρυον [τὸ] μτγν., μσν. κ. νεωτ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ λεπτοκαρύα ἢ κόρυλος ἢ ἀβελλάνιος, τὸ ποντικὸν κάρυον, τὸ φουντούκι : Διοσκ.1,125, Γαλ.6,609,αὐτ.12,15,Γεωπ.10,3,3.

λεπτόκαρφος-ον [λεπτός - κάρφος] μτγν. ὁ ἔχων λεπτὰ κάρφη : Διοσκ.3,23.

λεπτοκεράμεῖον [τὸ] [λεπτός - κεραμεῖον] πάπ. ἐργαστήριον ἐν ᾧ κατασκευάζονται πίθοι, ἀμφορεῖς, στάμναι.

λεπτοκεραμεύς-έως [ὁ] πάπ. κεραμεὺς κατασκευάζων πίθους, ἀμφορεῖς, στάμνες.

λεπτόκερως-ωτος [ὁ] νεωτ. ζωολ. γένος νευροπτέρων τριχοπτέρων **μυστακιδῶν** ἐντόμων.

λεπτοκέφαλος [ὁ] νεωτ. τὸ νεογνὸν ἰχθύων τινῶν καὶ ἰδ. τῶν ἐγχέλεων κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ φάσιν, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ᾠοῦ ἐκκόλαψιν.

λεπτόκλινον [τὸ] νεωτ. ζωολ. γένος χιτωνοφόρων **διδεμνιδῶν** περιλαμβάνον μικροσκοπικοὺς ζωϊκοὺς ὀργανισμοὺς σχηματίζοντας πολυπληθεῖς ἀποικίας διαστάσεων 2 μέχρι 5 ἑκατοστομέτρων.

λεπτόκνημος-ον μτγν. κ. νεωτ. ὁ ἔχων λεπτάς, ἰσχνὰς κνήμας : Ἀδαμ.2,2 **λεπτοκνημότερα.**

λεπτόκοκκος-ον νεωτ. ὁ συγκείμενος ἐκ λεπτῶν κόκκων, φιλόκοκκος.

λεπτοκοκκώδης-ους-ες νεωτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ λεπτῶν κόκκων, ὁ πλήρης λεπτῶν κόκκων : **λεπτοκοκκώδη πετρώματα.**

λεπτοκοπῶ-έω [λεπτός - κόπτω] μτγν. κ. μσν. κόπτω εἰς λεπτά, μικρὰ τεμάχια : Ἀκύλ.ΠΔ Ἡσ. 28,28,Σύμμ.αὐτ.,Πρόδρ.2,226 **καὶ μόλις νά μᾶς φέρουσιν θυννόκομαν δαμάκιν . . καὶ γάρ λεπτοκοποῦσίν το, ὡς οἱ χαβιαροποῦλοι**· κ. παθ. : Διοσκ.1,12,αὐτ.5,75.

λεπτοκτήτωρ-ορος [ὁ] πάπ. ὁ κάτοχος μικρᾶς ἐκτάσεως γῆς, μικρογαιοκτήμων.

λεπτοκυμία [ἡ] [λεπτός - κῦμα] σχόλ. τὰ μικρὰ κύματα : Σχόλ.Ἰλ.Ψ 692.

λεπτολάχᾰνον [τὸ] [λεπτός - λάχανον] πάπ. μικρὸν λάχανον.

λεπτολεκτῶ-έω [λεπτός - λέγω] μσν. λεπτολογῶ : Φιλῆς 2,416 [ἔκδ.Mi.].

λεπτολεπίδαι [οἱ] νεωτ. παλαιοζ. οἰκογέν. φυσοστόμων **μαλακοπτερυγίων** ἰχθύων ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

λεπτολεσχῶ-έω μσν. λεπτολεκτῶ : Μιχ.Ἀκομ.Ι, 80,22 [ἔκδ.Λ.].

λεπτόλῐθος-ον [λεπτός - λίθος] ὁ ἐστρωμένος διὰ λεπτῶν λίθων, ὁ λιθόστρωτος : Λυρ.Ἀλ.Ἀδέσπ.20,10 **ἴσσο λεπτολίθων [ἐπ' ἀγῶ]ν.**

λεπτολόγημα-ατος [τὸ] [λεπτολογῶ] νεωτ. τὸ μετὰ περιττῆς λεπτολογίας καὶ ἀκριβείας ἐξετασθὲν ἢ λεχθέν, μικρολόγημα· **2**) λεπτομερὴς ἐξέτασις, διερεύνησις πράγματός τινος.

λεπτολογία [ἡ] [λεπτολόγος] κ. νεωτ. τὸ λεπτολογεῖν, ἡ λεπτομερὴς καὶ ἐξεζητημένη **ἐξέτασις** μικροῦ τινος πράγματος, σοφιστικὴ συζήτησις, μικρολογία : Ἑρμιππ.22, Στωϊκ.ἀπ.1,89, Φιλόστρ. Ἀπολλ.1,17· ‖ νεωτ. ἡ ἰδιότης, ὁ χαρακτὴρ τοῦ λεπτολόγου· **2**) ἡ κνιπότης βλ.λ. : Φρύν.Σοφ. Παρ.85B· **3**) πάπ. στρεφοδικία, ῥᾳδιουργία.

λεπτολογικός-ή-όν νεωτ. ὁ μετὰ λεπτολογίας γινόμενος, ἐνεργούμενος.

λεπτολόγος-ον [λεπτός - λέγω] κ. νεωτ. ὁ λεπτολογῶν, ὁ ὁμιλῶν ἢ ἐξετάζων τι μετὰ πολλῆς λεπτολογίας ἢ σοφιστικῶς, ὁ μικρολόγος : Ἀριστφ. Βάτρ.876 **λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας**, Φιλόστρ. Σοφ.1,21,1· ‖ κ. ἐν καλῇ σημ. ὁ μετ' ἀκριβείας μελετῶν ἢ ἐλέγχων τι, ὁ ἀκριβής, ὁ λεπτομερής : Πτολ.π.Ἀχιλλ.Τάτ.Ἀρ.Φαιν.79Μ **ἀλλ' ὅ γε λεπτολόγος σκῆπτρον Ἄρατος ἔχει.**

λεπτολογῶ-έω [λεπτολόγος] κ. νεωτ., ἀόρ. **ἐλεπτολόγησα**, μτχ. παθ. παρακ. **λεπτολογημένος**, ὁμιλῶ ἢ ἐξετάζω τι μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, ἐν πάσει λεπτομερείᾳ, σοφιστεύομαι, φιλολογῶ : Ἀριστφ.Νεφ.320 **λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν**, Λουκ.Δὶς Κατ.34 **οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν καθάπερ οἱ τὴν φώραν ἡδέως κνώμενοι**, Δίων Κ 55,28· ὁμ. κ. ἐμπροθ. [περί τινος] : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,65· ‖ τὸ μέσ. ἐξετάζω τι σοφιστικῶς : Λουκ.Προμ.Λόγ 6 **ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους**· ὁμ. κ. **λεπτολογεῖσθαί τι πρός τινα** : αὐτ.Ζ'Ελεγχ.10.

λεπτολόγως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεωτ. μετὰ λεπτολογίας : Ἐπιφάν.1,43Α.

λεπτομέδουσαι [αἱ] νεωτ. ζωολ. κατηγορία μεδουσῶν φερουσῶν κράσπεδον καὶ πολλοὺς καὶ λίαν εὐκάμπτους πλοκάμους.

λεπτομέρεια (ἡ) (λεπτομερής) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ συνίστασθαι ἐκ λεπτῶν μερῶν, τὸ ν' ἀποτελῆταί τι ἀπὸ μικρὰ μέρη : Τίμ.Λοκρ.98Ε **πῦρ μὲν ὤν διὰ τὰν λεπτομερίαν διὰ πάντων ἥκεν**, 'Επίκ. 'Επιστ.Ι,20U (ἐπὶ τῆς φυχῆς), Πλοῦτ.'Αρέσκ.Φιλ. Ι,7,34 **διὰ τὴν λεπτομέρειαν τῆς τῶν εἰδώλων φύσεως**· **2**) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν κ. ἰδ. ἐπουσιῶδες μέρος ἑνὸς συνόλου : **αἱ λεπτομέρειαι τοῦ δράματος, - ἔγινε συζήτησις ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ νομοσχεδίου**, φρ. **ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ** (καταλεπτῶς)

λεπτομερειακός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς λεπτομερείας : **λεπτομερειακὴ ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως, - αὐτὸ εἶναι λεπτομερειακόν** (ἐπουσιῶδες)· ἐπίρρ.νεώτ. -ῶς.

λεπτομερής-οῦς-ές (λεπτός - μέρος) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος, ὁ συγκείμενος ἐκ μικρῶν μερῶν, μορίων, ἀντίθ. παχυμερής : Τίμ.Λοκρ. 100Ε **τὸ μὲν ὤν θερμὸν λεπτομερές τε καὶ διαστατικὸν τῶν σωμάτων δοκεῖ εἶμεν, τὸ δὲ ψυχρὸν παχυμερέστερον** (ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ὕδατος), 'Αριστλ.Οὐρ.303b,19 **λεπτομερέστερος**, αὐτ.Ψυχ.405b,6 **λεπτομερέστατος**, 'Επίκ.'Επιστ.Ι,19Ι' (ἐπὶ τῆς φυχῆς), Διόδ.Σ 2,36 **ὕδωρ . . λεπτομερέστατον πίναντας**· **2**) κ. νεώτ. ὁ λεγόμενος, ἐξεταζόμενος ἢ γινόμενος ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ, ἀκριβολόγος, λεπτολόγος : Πτολ.Γεωγρ.Ι,22,Ι **λεπτομερέστερος**, Τζέτζ.Χιλ.10,159, - **λεπτομερὴς ἔρευνα - ἔκθεσις τῶν πεπραγμένων**· **3**) μτγν. ἐπὶ προσ., κομψός, φιλόκαλος ἢ διακριτικός, συνεσταλμένος : Κατ.'Αστρλ.Κ 8(2),124.

λεπτομεριμνία (ἡ) (λεπτός - μέριμνα) μτγν. προσοχὴ ἢ μέριμνα περὶ μικρῶν, μηδαμινῶν πραγμάτων : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.18.

λεπτομέριμνος-ον (λεπτός - μέριμνα) μτγν. ὁ συνεσταλμένος, ὁ διακριτικός : Κατ.'Αστρλ.Κ 8(2),124· **2**) γλωσσ. ὁ περὶ μηδαμινῶν ἀναξίων λόγου πραγμάτων μεριμνῶν.

λεπτομερῶς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. μετὰ λεπτομερείας, ἐν λεπτομερείᾳ, καταλεπτῶς : Σχόλ. Πλάτ.Πολ.354 **λεπτομερῶς ζητεῖν** (ἐξετάζειν ἀκριβῶς τὰ καθέκαστα), 'Ησ., Φώτ.Βιβλ.4Β, Μηναῖ.3,18 Συνξ. **πᾶσαν τὴν ὀπτασίαν λεπτομερῶς ἐξηγήσατο**, Πρόδρ.2,646 **τῶν δυσχερῶν ἀπάλλαξον δεινῶν μηχανημάτων, | ὧν περ κατεῖπον ἄνωθεν λεπτομερῶς ὁ τάλας**.

λεπτομήλη (ἡ) (λεπτός - μήλη) 'Επιγρ. λεπτὴ μήλη, λεπτὸς καθετήρ, μικρὸν χειρουργικὸν ἐργαλεῖον.

λεπτομηνιγγῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ μηνιγγῖτις, καθ' ἣν φλεγμαίνεται συνήθως ἡ λεπτὴ μῆνιγξ τοῦ ἐγκεφάλου.

λεπτόμητις-εως (ἢ -ιος) (ἡ) (λεπτός - μῆτις) λεξ. ὀξύνους, φρόνιμη· 'Ησ. «λεπτόμητις· ἡ δασεῖα ψυχή».

λεπτόμιτος-ον (λεπτός - μίτος) ὁ ἐκ λεπτῶν μίτων συγκείμενος, ὁ ὑφασμένος μὲ λεπτὰς κλωστάς : Εὐρ.'Ανδρ.831 **ἔρρ' αἰθέριον πλοκάμων ἐμῶν ἄπο, λεπτόμιτον φᾶρος**, Σάτυρ.'Επιγρ.ΑΠ 6,11 **ὀρνίθων λεπτόμιτον νεφέλην**.

λεπτομυθῶ-έω (λεπτός - μυθῶ) μτγν. λεπτολογῶ β.λ. : Κύριλλ.6,432C.

λεπτό(ν) κ. νεώτ., δημ. κ. **λεφτό**, οὐδ. τοῦ λεπτός β.λ., ὡς οὐσ. λεπτόν (ἐνν. ἔντερον) τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ πυλωροῦ τοῦ στομάχου καὶ λῆγον εἰς τὸ παχὺ ἔντερον : 'Ιπп.Κωακ.3,ΙΙ, αὐτ.449· **2**) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **λεφτό** (νόμισμα), μικρὸν νόμισμα ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ 1/336 τῆς δραχμῆς : ΚΔ Λουκ.12,59 **οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὗ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδῷς**, αὐτ.Μάρκ.12,42 **ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης**, Φώτ.Λέξ. ἐν λ. ὀβολός· νεώτ. κ. δημ. τὸ ἑκατοστὸν τῆς δραχμῆς : **τοὺς πουλᾶνε δέκα στὸ λεφτό**· νεώτ. κ. δημ. κερμάτιον ἀντιπροσωπεῦον ἀξίαν ἑνὸς ἑκατοστοῦ τῆς δραχμῆς, τὸ μονόλεφτο : φρς **δὲν μοῦ ἔμεινε λεπτόν** (εἶμαι ἄνευ χρημάτων), φρ. **δὲ δίνω λεφτὸ** (ἀδιαφορῶ τελείως)· **3**) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ἰδ. κτ. πληθ. **λεπτὰ** τὰ χρήματα : **μὲ τὸν πόλεμο κέρδισε πολλὰ λεφτά, - πετᾷ τὰ λεφτά του στὸν ἀέρα, - ἔχει λεφτὰ γιὰ πέταμα, - τὸ αὐτοκίνητό του κάνει πολλὰ λεφτά**· **4**) εἰδ. ἀστρον. κ. νεώτ. **λεπτόν** (ἑξηκοστόν), τὸ ἑξηκοστὸν τῆς μοίρας : Γέμιν.18,11 **πρῶτα λεπτά**, αὐτ.18 **δεύτερα λεπτὰ** (τὸ ἑξηκοστὸν τοῦ πρώτου λεπτοῦ), Πάπ. **λεπτά**· νεώτ. κ. δημ. τὸ ἑξηκοστὸν τῆς ὥρας, ἄ. πρῶτον λεπτόν : φρ. **κάτσε δυὸ λεπτὰ καὶ θὰ φύγουμε** (ἐλάχιστον, μιὰ στιγμή), - **κάνει τὶς δουλειές στὸ λεφτὸ** (ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ), - **δεύτερον λεπτόν** (τὸ ἑξηκοστὸν τοῦ πρώτου λεπτοῦ, ἄ. δευτερόλεπτον)· **5**) πάπ. **λεπτόν** (κεράμιον), πίθος, στάμνα, πρβλ. λεπτίον, λεπτοκεραμεύς.

λεπτόνευρος-ον (λεπτός - νεῦρον) μτγν. ὁ ἔχων λεπτὰ νεῦρα · 'Αδαμ.2,2 **λεπτονευρότερος**.

λεπτόνητος-ον (λεπτός - νέω) ὁ λεπτῶς κεκλωσμένος : Εὔβουλ.84,4 **λεπτόνητος** (δ.γρ. ἀντὶ λεπτόπηνος).

λεπτονυκτερίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος χειροπτέρων **φυλλοστομιδῶν** θηλαστικῶν.

λεπτονυχωτός (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτερυγιοπόδων **φωκιδῶν** θηλαστικῶν.

λεπτοπέταλα (τά) νεώτ. βοταν. ἄνθη ἔχοντα λεπτότατα γραμμωτὰ ἢ λογχοειδῆ πέταλα.

λεπτόπηνος-ον (λεπτός - πηνίον) ὁ λεπτῶς ὑφασμένος, κατειργασμένος : Εὔβουλ.67,5 **ἐν λεπτοπήνοις ὕφεσιν ἑστώσας . . κόρας**.

λεπτοπλανίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. θαλασσίων σκωλήκων.

λεπτοποίησις-εως (ἡ) (λεπτοποιῶ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λεπτοποιεῖν β.λ. : Γαλ.10,742, Βασ.3,582.

λεπτοποιῶ-έω (λεπτός - ποιῶ) μτγν. κ. νεώτ. ποιῶ τι λεπτόν, καθιστῶ τι μικρόν, λεπτύνω : Κρίτ.'Ιατρ. π.Γαλ.13,878,'Ορειβ.50,11,8· **2**) ρημοτ.n. λεπτοποίησις.

λεπτόπους-οδος-ουν (λεπτός - πούς) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτούς, ἰσχνοὺς πόδας : Σχόλ. 'Αριστφ.'Ορν.1292· **2**) νεώτ. ζῳολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. γένος ἡμιπτέρων **λεπτοποδιδῶν** ἐντόμων.

λεπτόπρυμνος-ον (λεπτός - πρύμνα) ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων λεπτὴν πρύμνην : Βακχ.16,119 **νᾶα παρὰ λεπτόπρυμνον φάνη**.

λεπτόπτιλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος καλοβατικῶν **ἐρωδιιδῶν** πτηνῶν· || γένος **περιστεριδῶν** πτηνῶν.

λεπτόπυγος-ον (λεπτός - πυγή) σχόλ. ὁ ἔχων λεπτὴν πυγήν, λεπτὰ κωλομέρια : Σχόλ.'Αριστφ. 'Ιπп.1365.

λεπτόραμφος-ον μσν. ὁ ἔχων λεπτὸν ράμφος : Παύλ.Αἰγ.3,45 **λεπτόραμφον στρουθίον**.

λεπτόρρευστος-ον νεώτ. ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ ἔχων λεπτὴν ροήν, ὁ ἀραιὸς ὡς τὸ ὕδωρ, ὁ περιέχων ἐλαχίστας λιπαρὰς οὐσίας, ἀντίθ. παχύρρευστος, πυκνόρρευστος.

λεπτόρριζος-ον (λεπτός - ρίζα) κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων λεπτάς, ἰσχνὰς ρίζας : Θεόφρ. ΦΙ 8,2,3, Σχόλ.Θεόκρ.5,123. Γεωπ.2,12,2.

λεπτορρινία (ἡ) νεώτ. ἀνθρωπολ. ἡ μορφὴ τῆς ρινός, καθ' ἣν τὸ πλάτος αὐτῆς εἶναι δυσαναλόγως μικρότερον τοῦ ὕψους.

λεπτόρρινος-ον (λεπτός - ρίς) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὴν ρῖνα, οὗ τὸ μῆκος **τῆς ρινὸς εἶναι** μεῖζον τοῦ πλάτους.

λεπτόρρυτος-ον (λεπτός - ρέω) ὁ ρέων λεπτῶς, ὁ ἔχων λεπτὴν ροήν, λεπτόρρευστος : 'Ιπп.'Επιστ. 17 **λεπτόρρυτον ὕδωρ**.

λεπτός-ή-ό(ν) [λέπω] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκλελεπισμένος, ὁ ξεφλουδισμένος : Ἰλ.Χ 497 ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων [ἐξελεπίσθησαν, ἐξεφλουδίσθησαν]· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πάχος, ὁ φιλός, ὁ τρυφερός, ὁ φτενός, ὁ φῖνος, ἀντίθ. παχύς, χονδρός, π. Ὁμ. συνήθ. ἐπὶ ἐνδυμάτων κτλ., ἐν χρ. κ. ὑπερθ. : Ἰλ. Σ 595 αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, αὐτ.Ψ 854 πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, αὐτ.Υ 275 ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός, λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός, Ὀδ.Η 97, αὐτ.Κ 544 φᾶρος.. ἕννυτο νύμφη, λεπτόν, αὐτ.Θ 280, Πίνδ.Π 12,25 λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων, Εὐρ.Μήδ.949 λεπτόν τε πέπλον, αὐτ.1189 λεπτὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος, Θουκ.2,49 τῶν πάνυ λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων τὰς ἐπιβολάς, αὐτ.7,36 ναῦς.. λεπτά τὰ πρῴραθεν ἐχούσας [πλοῖα ἔχοντα τὰ κατὰ τὴν πρῷραν μέρη λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ], Ἀριστλ.ΖΙ 517b,27 δέρμα δὲ πάντων λεπτότατον ἄνθρωπος ἔχει, αὐτ.ΖΓ 783a,4 ἀναγκαῖον λεπτοτέρας γίνεσθαι τὰς τρίχας, Ἐπιγρ. λεπτὸς ἔβενος, Ἐπιγρ. λεπτὸς ἐλέφας, - λεπτὸν ὕφασμα, - λεπτὸς φλοιός, - λεπτὴ γραφή· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ἢ κ. τῶν μελῶν τοῦ σώματος αὐτῶν, ὁ ἥκιστα παχὺς τὸ σῶμα, ὁ ἰσχνός, ὁ λιπόσαρκος, ὁ ἀδύνατος, ὁ λιγνός : Ἡσίοδ.Ἔργ.497 λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζῃς, Ἀλκ.39, Ἱππ.Ἄρθρ.8 λεπτότερος [ἀντίθ. παχύς], Ἀριστφ.Ἐκκλ.539 ψῦχος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής, αὐτ.Νεφ.1017, Ἀντιφάν.122,4 σοφιστῶν λεπτῶν, ἀσίτων, Ξεν.Κυν.5,30 λεπτὸς τράχηλος, Πλάτ.Ἀντ.134Β, Θεόφρ.Χαρ.26,5 αἰσχύνεται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅταν παρακαθῆταί τις αὐτῷ λεπτὸς καὶ αὐχμῶν, Λουκ.Πλ.2 πρόχειλός ἐστι καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν· ὁμ. κ. ἐπὶ ζῴων : Ξεν. ΚΠ 1,4,11 ζῷα.. λεπτὰ καὶ φωραλέα, Ἀριστλ.ΖΙ 615b,8 ὁ δὲ κύμινδις.. τὴν ἰδέαν μακρὸς καὶ λεπτός· 4) κτ. ἐπέκτ. ὁ λεπτοφυής, ὁ εὔστροφος, ὁ κομψός, ὁ λυγερός, ὁ λεπτοκαμωμένος : Πλάτ.Πολ.523D δάκτυλος.. ἐάν τε παχὺς ἐάν τε λεπτός, Λουκ.Εἰκ.6 δακτύλων τὸ εὐάγωγον ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον [ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀνδριάντος ἢ ἀγάλματος], - λεπτὴ μέση, - λεπτὴ κορμοστασιά· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων κ. τῶν ὀργάνων αὐτῶν, ὁ εὐκόλως προσβαλλόμενος ὑπὸ νόσων, εὐπρόσβλητος, εὐπαθής, ἀδύνατος : λεπτὸς ὀργανισμός, - ἄνθρωπος λεπτῆς κράσεως, - λεπτὸ στομάχι· 6) κ. νεώτ. ὁ ἐκ μικροτάτων μορίων ἀποτελούμενος, ὁ φιλοτριμμένος, ὁ φιλοκοπανισμένος, ὁ λιανός, ὁ φιλός : Ἰλ.Ψ 506 ἐν λεπτῇ κονίῃ, Σοφ.Ἀντ.256 λεπτὴ δ'.. ἐπῆν κόνις, Ἀριστφ.Νεφ.177 καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Ἀλεξ.187,5 λεπτοῖς ἁσί, - λεπτὴ ἄμμος, - λεπτὸν ἄλευρον, - λεπτὴ ζάχαρη· ‖ συνήθ. ἐν Ἱππ. ὁ μικρός : Ἱππ.Τόπ.Ἀνθρ.10 διατρήσεις λεπταί· ‖ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ λεπτόγειος : Θεόφρ.ΦΙ 1,8,1· 7) ἐπὶ χώρου, διαστήματος, ὁ στενός, ἀντίθ. εὐρύς : Ὀδ.Ζ 264 λεπτὴ δ' εἰσίθμη, Ἀλκμ.81 λεπτὴ ἀταρπός, Πλούτ.Ἠθ.964C οὔτε εὐρεῖαν οὔτε λεπτὴν.. ὁδόν· ‖ ὁμ. ἐπὶ παρατάξεως στρατοῦ, φρ. ἐπὶ λεπτὸν εἰς στενὴν γραμμὴν : Ξεν.ΚΠ 5,4,46 ἐπὶ λεπτὸν καὶ ἀσθενὲς τὸ μάχιμον τετάχθαι, Πολύβ.3,115,6 τῶν μὲν Κελτῶν ἐπὶ λεπτὸν ἐκτεταγμένων [οὐχὶ πυκνά]· 8) γεν. ὁ μικρός, ὁ βραχύς, ὁ ὀλίγος, ὁ ἀδύνατος : Ἰλ.Κ 226 λεπτὴ δέ τε μῆτις, αὐτ.Ψ 590, Σιμων.37,14 λεπτὸν οὖας [ἐπὶ τοῦ ὠτὸς μικροῦ παιδίου], Ἡρ.8,137 τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων [τὰ μικρὰ κτήνη, δηλ. πρόβατα καὶ αἶγες, γιδοπρόβατα], αὐτ.7,36 πλέειν πλοίοισι λεπτοῖσι [μὲ μικρά, ἐλαφρὰ πλοῖα], αὐτ.8,107 ἄκραι λεπταὶ τῆς ἠπείρου [μικρὰ ἀκρωτήρια], Ἀριστφ. Εἰρ.69 λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, Θουκ.2,83 τά τε λεπτὰ πλοῖα ἃ ξυνέπλει, Ξεν.Κυν.5,5 λεπτὰ ἴχνη [ὀλίγα, ἀμυδρά], Ἐπιγρ. λεπτὸς χαλκός, αὐτ. ἀργύριον Ῥόδιον λεπτόν· ‖ κ. μτφ. : Αἰσχ.ἀπ 99,2 λεπτὴ.. ἐλπίς, Πλάτ.Νόμ.699Β μίαν δὴ σωτηρίαν ξυνενόουν, λεπτὴν.. καὶ ἄπορον, Ἀριστφ.Ἱππ.1244, Δημ.1472 λεπτὴν καὶ ἄδηλον ἔχει τῷ κινδυνεύοντι τὴν ἀσφάλειαν, Ζώσ.4,24,3 τῶν πραγμάτων ἐπὶ λεπτοτάτων ἑστώτων ἐλπίδων· 9) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. λεπτὰ ὡς ἐπίρρ. ἀμυδρῶς, οὐχὶ εὐδιακρίτως, θαμπά : Εὐρ.Ὀρ.224 καὐχμώδη κόμην ἄφελε προσώπου· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις [σχόλ. «ἀμυδρὰ βλέπω τοῖς ὀφθαλμοῖς»]· 10) ὁ κοῦφος, ὁ ἐλαφρός, ὁ εὐκίνητος : Αἰσχ.Ἀγ.892 ἐν δ' ὀνείρασιν λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος, Σοφ.ἀπ.555 λεπταῖς ἐν ῥοπῇσιν [ἐπὶ μικρᾶς τροπῆς τῆς τύχης], Εἰρ.ΙΑ 813 λεπταῖς ταισίδ' Εὐρίπου πνοαῖς· ‖ ὁμ. ἐπὶ μεγέθους ἢ ποσότητος, μικρός, ὀλίγος : Φερεκρ.143,5 λεπτοὶ κύλικες [πιθ. ἐσφ.γρ.], Ἀριστφ.Λυσ.1206 λαβεῖν πυρίδια λεπτά· ‖ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. λεπτά ὡς ἐπίρρ. : Θεόκρ. 3,21 τὸν στέφανον τῖλαί με καὶ αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς [μικρὰ τεμάχια]· 11) κ. νεώτ. ὁ μὴ περιέχων πολλὰς λιπαρὰς ἢ ἄλλας οὐσίας, ὁ ἀραιός, ὁ ὑδαρής : Ἱππ.Δι.2,46 λεπτὸν γάλα, αὐτ. Κῳακ.310 λεπτὰ ἀνεμέειν, Λουκ.Μισθ.Συν.18 οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμέος [ἐλαφροῦ], - λεπτὸς ζωμός· ὁμ. κ. ἐπὶ τροφῶν : Ἱππ.Ἀφορ.1,4 λεπταὶ δίαιται, Ἐπιγρ. λεπτὰ ὀψάρια· 12) ὁ ἐκ λεπτῶν ἢ ὀλίγων μερῶν συγκείμενος : Ἀριστλ.Φυσ.215b,4 ὅσῳ δὴ λεπτότερον ἀὴρ ὕδατος καὶ ἀσωματώτερον, αὐτ. Οὐρ.303b,26· 13) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυσικῶν ἢ τεχνητῶν πραγμάτων, ὁ στερούμενος στερεότητος, ὁ εὔθραυστος, ὁ εὐκόλως καταστρεφόμενος : λεπτὸν φυτόν, - λεπτὰ ποτήρια - ἔπιπλα· ‖ ἐπὶ τεχνητῶν πραγμ., ὁ μετὰ δεξιοτεχνίας ἐξειργασμένος, ὁ λεπτοκαμωμένος : Παπαντ.Ἀγ.Ὄρ.38 ἡ βρύση του, λεπτὸ καλλιτέχνημα μαρμαρογλυφίας· 14) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ ὀξύς, ὁ ἀγχίνους, ὁ εὐφυής, ὁ εὔστροφος : Ἱππ.Ἀέρ.24 ἔς τε τὰς τέχνας παχέες καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδ' ὀξέες, Εὐρ.Μήδ.529 σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός, αὐτ.1082, Ἀριστφ.Νεφ 359 λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, αὐτ.Ἀχ.445 πυκνῇ.. λεπτὰ μηχανᾷ φρενί, αὐτ.Ὄρν.318, Ἀλεξ.220,8 λόγοι λεπτοὶ.. τρέφουσ' ἐκείνους, Ἀντιφ.3,4,2 εἰ δὲ ἀληθῆ μέν, λεπτὰ δὲ καὶ ἀκριβῆ, - λεπτὴ κρίσις - εἰρωνεία [ἡ λίαν ἔντεχνος καὶ δηκτική], - λεπτὸ γοῦστο [ἡ ἀνεπτυγμένη καλαισθησία]· 15) φρ. κατὰ λεπτὸν [ἐν λεπτομερείᾳ] : Κικ.Ἀττ.2,18,2, Φρύν.Σοφ. Παρ.83Β, Πάπ., Φῶτ.Λέξ. ἐν λ. νιφετός· ὁμ. τὰ κατὰ λεπτὸν [τίτλος ποιημάτων τινῶν τοῦ Ἀράτου] : Στράβ.10,5,3 δηλοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἄρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν, Ἀχιλλ.Ἀρ. Φαιν.79Μ· ὁμ. πιθ. μικροὶ πόροι : Γαλ.15,201 τῶν κατὰ λεπτὸν πόρων ἀραίωσις· 16) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ἁβρὰ αἰσθήματα, καλοὺς τρόπους, εὐγενής, εὐπροσήγορος, ἁβρός : Schaf. εἰς Διον. π. Συνθηκ.246· 17) νεώτ. ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, ὀξύς, ἰσχυρός, δυνατός : λεπτὴ ὄσφρησις, - λεπτὴ ἀκοή· 18) κ. νεώτ. κ. δημ. σπαν. ἐπὶ φωνῆς κ. ἤχων, ὁ ἡδύς, ὁ γλυκύς, ὁ ἁπαλός : Εὐρ ἀπ.235 λεπτὴ ἁρμονία, Ἀριστλ.ΖΙ 545a,7 ἀφιᾶσι φωνὴν λεπτὴν καὶ μικρὰν αἱ θήλειαι, Ζαλοκ 201,7 μὲ τὴ λεπτή του τὴ φωνή | τὴν ὀρφανιά μου ἂς λέγῃ [τὸ κοτσύφι]· ‖ τὸ οὐδ. λεπτὸν ὡς ἐπίρρ. ἥσυχα, μὲ σιγαλὴν φωνήν : Ἀριστφ.Ὄρν.235 ὅσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε λεπτὸν ἀδομένᾳ φωνᾷ· κ. ἐπὶ ἤχου : Ἀγαθ.ΑΠ 11,352,5 λεπτὸν ὑποτρύζουσα· ὁμ. κ. κτ. πληθ. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. : Μηναῖ.3,1 Συνέξ. μέχρι τῶν γονάτων κατακαλυπτομένη, λε-

πτὰ καὶ ἄσημα προστυχοῦσι διελέγετο· **19)** ἐπὶ ὀσμῆς, ἀραιός : Πλάτ.Τίμ.66Ε **λεπτότεραι μὲν ὕδατος παχύτεραι δὲ ὀσμαὶ ξύμπασαι γεγόνασιν ἀέρος·** **20)** νεώτ. κ. δημ. ὁμ. ἐπὶ ὀσμῆς, εὐάρεστος, εὐχάριστος : **λεπτὸν ἄρωμα·** **21)** ἐπὶ προσ., **οἱ λεπτοὶ** οἱ πένητες, οἱ πτωχοί : Πολύβ. 25,8,3 **τὴν χώραν . . ταύτην διέδωκε τοῖς λεπτοῖς εἰκῇ καὶ ἀνίσως κατὰ τὴν ἰδίαν ἐξουσίαν·** ὁμ. π. Ἡσ. **λεπτὴν πλέκειν** (παροιμ. ἐπὶ τῶν πτωχῶν), Σουΐδ. **λεπτὰ ξαίνεις·** **22)** τὸ οὐδ. **λεπτόν** ὡς οὐσ. βλ.λ.

λεπτοσανίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξ ἐλάτης ἢ δρυὸς λεπτὴ σανὶς πρὸς (ἐπί)στρωσιν τῶν ὀροφῶν ἢ τῶν ἐξωτερικῶν πλευρῶν ξυλίνων οἰκιῶν, ἄ. πέταυρον, πρβλ. ταβανοσάνιδο.

λεπτάσαρκος-ον (λεπτάς-σάρξ) σχόλ. κ. μσν. ὁ ἔχων λεπτὰς σάρκας, ἰσχνός, ἀδύνατος, λιγνός : Σχόλ.Θεόκρ.5,94, Γεωπ.10,64,3.

λεπτοσίνιον (τὸ) πάπ. πιθ. εἶδος καρποῦ.

λεπτοσίφων-ωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν πολεμονιϊδῶν φυτῶν.

λεπτοσκελής-οῦς-ές (λεπτός-σκέλος) ὁ ἔχων λεπτά, ἰσχνὰ σκέλη : Ἀριστλ.ΖΜ 684a,10 **αἱ μὲν μαῖαι λεπτοσκελεῖς, οἱ δ' Ἡρακλεωτικοὶ μικροσκελεῖς εἰσίν,** αὐτ.ΖΙ 505b,16 **πολύποδες μᾶλλον καὶ λεπτοσκελέστεραι τῶν χερσαίων** (αἱ σκολόπενδραι).

λεπτοσκωληκίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. ἑλμινθίασις ἢ νηματίασις βλ.λς.

λεπτοσκώληξ-ηκος (ὁ) νεώτ. τὸ παρασιτοῦν ἐν τῷ αἵματι νηματόζῳον.

λεπτοσπάθητος-ον (λεπτός-σπαθῶ) ὁ κατὰ λεπτὸν τρόπον ὑφασμένος : Τραγ.Ἀδέσπ.7 **λεπτοσπαθήτων χλανιδίων.**

λεπτοσπάθιον (τὸ) (λεπτός-σπάθη) μτγν. λεπτή, μικρὰ σπαθίς : Κάσσ.Φ 36.

λεπτόσπερμος-ον (λεπτός-σπέρμα) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὰ σπέρματα : Διοσκ.4,93· **2)** νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. **λεπτόσπερμον** ὡς οὐσ. γένος μυρτοειδῶν φυτῶν.

λεπτόστομος-ον (λεπτός-στόμα) κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτόν, μικρόν, στενὸν στόμα : Ἀριστλ.άπ. 304 **ἡ δὲ πίνη λεπτόστομον.**

λεπτόστρακα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. τάξις καρκινοειδῶν ἀρθροζῴων ἐχόντων λεπτὸν ὄστρακον.

λεπτοστρωματώδη (τὰ) νεώτ. φυτολ. οἰκογέν. φυτῶν τοῦ ἀθρ. τῶν δευτερομυκήτων.

λεπτοσύνη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ λεπτότης βλ.λ.: ΑΠ 11,110· **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν προσωπανθῶν.

λεπτοσύνθετος-ον ὁ λεπτῶς συντεθειμένος, ὁ λεπτῶς κατεσκευασμένος: Ἀντιφάν.π.Ἀθήν.10,449C **λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασιν.**

λεπτοσφαιρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκ. τῶν σφαιριιδῶν.

λεπτόσφυρος-ον μσν. ὁ ἔχων λεπτὰ σφυρά: Εὐστ.Ἰλ.Ζ 319.

λεπτοσχιδής-οῦς-ές ἐπὶ σανδάλων, ὁ ἔχων λεπτὴν σχισμήν, λεπτὸν ἄνοιγμα : Κηφισ.ἐν Τροφ.2, Διοσκ.3,24, Πολυδ.7,85.

λεπτόσωμος(-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων λεπτόν, λεπτοφυές, ἰσχνὸν σῶμα, λυγερός, λεπτοφυής : Εὐστ.1288,40 **λεπτόσωμο σκυλὶ - λαγωνικό·** **2)** νεώτ. ζῳολ. ὡς οὐσ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν κορακιδῶν.

λεπτοταρίχιον (τὸ) πάπ. εἶδος λεπτοῦ ξηροῦ, ταριχευμένου ἰχθύος.

λεπτόταρσος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκ. τῶν χρυσομελιδῶν.

λεπτοτέχνημα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ μετὰ λεπτότητος εἰργασμένον κομψοτέχνημα : Παπαντ.Ἀγ.Ὄρος, 116.

λεπτοτεχνία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς λεπτοτεχνημάτων.

λεπτοτεχνικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λεπτοτεχνίαν.

λεπτότεχνος-ον νεώτ. ὁ μετὰ λεπτότητος εἰργασμένος, φιλοδουλεμένος.

λεπτότης-ητος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **λεπτότητα** ἡ ἰδιότης τοῦ λεπτοῦ βλ.λ. : Ἱππ.Κεφ.Τρωμ. 2,Διόδ.Σ 5,46 **στολὰς λινᾶς τῇ λεπτότητι καὶ μαλακότητι διαφόρους·** ‖ ὁμ. ἐπὶ τῶν εἰδώλων : Ἐπ.Ι,10Ϋ,**-ἡ λεπτότης τοῦ ξύλου, - ἡ λεπτότης τοῦ χάρτου·** **2)** ἐπὶ τοῦ σώματος, ἡ ἰσχνότης, ἡ ἀδυναμία : Πλάτ.Πολ.523Ε, αὐτ.Τιμ.85C **αἷμα, ἵνα συμμέτρως λεπτότητος ἴσχοι καὶ πάχους,** Ἀριστλ.ΖΙ 507b,26 **καὶ πάχη καὶ λεπτότητας, - ἔχει μίαν θαυμαστὴν λεπτότητα καὶ λυγεράδα στὸ κορμὶ της·** **3)** εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἡ ἐλαφρότης καὶ ἡ ἀραιότης, ἡ διαύγεια : Πλάτ.Τίμ. 58Β **ἀὴρ λεπτότητι δεύτερος ἔφυ,** Ἀριστλ.Οὐρ. 303b,24, αὐτ.Ρητ.215b,28, Πλάτ.Νόμ.646Β, Πλούτ. Ἠθ.664C **ἀέρα λεπτότητι καὶ καθαρότητι πρόσφορον·** **4)** ἐπὶ τοῦ πνεύματος, τοῦ νοῦ, ἡ διαύγεια, ὁθ. ἡ εὐφυΐα, ἡ ὀξύτης : Ἀριστφ.Νεφ.153 **ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν,** Λουκ.Δὶς Κατ.2 **μυρία ἅττα ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος, - ἀπήντησε μὲ λεπτότητα πνεύματος·** ‖ ἐπὶ τοῦ λόγου, τῆς ὁμιλίας, ἡ μετὰ λεπτῶν πνευματικῶν ἀποχρώσεων καὶ εὐφυΐας ὁμιλία : **ὡμίλησε μὲ λεπτότητα καὶ θέλγητρον διεισδύσας εἰς τὰ μύχια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς·** **5)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ ἀφηρ. ἐννοιῶν ἢ καταστάσεων, ἡ εὐγένεια, ἡ ἀνωτερότης μετὰ τῆς πλήρους κατανοήσεως καὶ εὐφυΐας : **ὡμίλησε μὲ λεπτότητα, - συμπεριεφέρθη μὲ λεπτότητα καὶ εὐγένεια, - ἔχει μερικὲς λεπτότητες αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, - λεπτότης λόγου - ἐκφράσεως.**

λεπτοτομία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ εἰς λεπτὰ τεμάχια διαίρεσίς τινος, φιλοκόφιμο, λιάνισμα.

λεπτοτομῶ-έω κ. νεώτ. κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, λιανίζω : Στράβ.15,2,14 **τὴν δὲ γλῶσσαν λεπτοτομήσας,** Εὐστ.Πον.63,2 **οὐκ ἂν ἐσμικρολογοῦντο οἱ χαλκεύοντες λεπτοτομοῦντες ἐπὶ φόνοις τὸν σίδηρον,** αὐτ.111,27 **τῆς κόνεως, ἣν ἡ γῆ λεπτοτομοῦσα ἀναπέμπει.**

λεπτοτράχηλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὸν τράχηλον : Ἀριστλ.Φυσιογν.809b,6, Ἀλὲξ Μυνδ.π. Ἀθήν.9,392C **ὁ θῆλυς ὄρτυξ λεπτοτράχηλός ἐστι.**

λεπτότρητος-ον ὁ ἔχων μικρὰς ὀπάς, ὁ διὰ μικρῶν ὀπῶν διάτρητος : Διοσκ.5,138 **λεπτότρητος σπόγγος,** Γαλην.13,638 **λεπτότρητον κόσκινον.**

λεπτοτριχίδαι (οἱ) νεώτ.βοταν. οἰκογ. βρύων τοῦ ἀθρ. τῶν ἀκροκάρπων.

λεπτότριχος-ον κ. νεώτ. λεπτόθριξ βλ.λ. **2)** νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **λεπτότριχον** γένος βρύων τῆς οἰκ. τῶν **λεπτοτριχιδῶν.**

λεπτουργεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ λεπτουργοῦ.

λεπτουργής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μετὰ λεπτότητος εἰργασμένος, ὁ λεπτὰ τεχνουργημένος : Ὁμ.Ὕμν.31,14 **καλὸν δὲ περὶ χροΐ λάμπεται ἔσθος λεπτουργές, - ξίφος μὲ λεπτουργῆ θήκην·** **2)** λεπτός : Νίκ.άπ.70,10 **τμῆγε δὲ γογγυλίδας ῥίζας καὶ ἀκαρφέα φλοιὸν ἧκα ι καθηράμενος λεπτουργέας.**

λεπτουργία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ λεπτουργεῖν, κ. ἡ λεπτὴ τέχνη, ἐργασία : Βίτ. 54,3 **οὐ γὰρ χρεία ἐπὶ τῶν τοιούτων ἔργων ῥυκανήσεως λεπτουργίας,** Ἰώσ.ΙΑ 3,6,4 **σινδόνες ὑφασμέναι ὁμοίως κατὰ λεπτουργίαν ταῖς ἐκ τῶν ἐρίων πεποιημέναις,** Κ Μανασσ.5 **ὃν θείων ἐμπρύσαντο δακτύλων λεπτουργίαι·** **2)** μτφ. ἡ λεπτολογία : Θεμίστ.Λόγ.34,448 **πλείων τοῦ ἀν-**

δρός ἡ πολυπραγμοσύνη **καὶ ἡ** λεπτουργία, Γαλ. 18(1),460 **λεπτουργία ὀνομάτων**· **3)** ἡ λεπτότης τοῦ νοῦ: Πρόκλ.Παρμ.518· **4)** πάπ. εἰδ. ἐπὶ ξύλου, ἡ κατασκευὴ ἱματιοθηκῶν,ἀρμαρίων· **5)** νεώτ. ἡ λεπτουργικὴ τέχνη.

λεπτουργικά (τὰ) Ἐπιγρ. οὐδ. τοῦ λεπτουργικὸς βλ.λ.2).

λεπτουργικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λεπτουργίαν, ὁ μετὰ λεπτουργίας κατεσκευασμένος : **λεπτουργικὴ ἐπεξεργασία**· **2)** τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **τὰ λεπτουργικὰ** εἴδη λεπτουργημάτων : Ἐπιγρ.· **3)** νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἡ λεπτουργικὴ** ἡ τέχνη τοῦ λεπτουργοῦ.

λεπτουργός-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. κυρίως ἐπὶ ξυλουργῶν, ὁ μετὰ λεπτουργίας, μετὰ λεπτότητος ἐργαζόμενος : Πάπ. **τέκτων λεπτουργός**· ‖ ὡς οὐσ. ὁ μετὰ λεπτότητος ἐργαζόμενος, ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν λεπτουργίαν, εἰς τὰ λεπτουργήματα, τεχνίτης ξυλουργός : Διόδ.Σ 17,115 **ἀρχιτέκτονας ἀθροίσας καὶ λεπτουργῶν πλῆθος**, Εὐστ. Βί.Ἀγ.Εὐτυχ.55 **λεπτουργός τις ἤνεγκεν πρὸς τὸν μακάριον παιδίον**· **2)** Ἡσ. «κεροπλάστης, λεπτουργός».

λεπτουργῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῶν τορνευτῶν καὶ ξυλουργῶν, ἐργάζομαι μετὰ λεπτότητος : Πλούτ.Αἰμ.37 **εὐφυὴς ἐν τῷ τορνεύειν καὶ λεπτουργεῖν**,αὐτ.Ἠθ.997D **τερέτροις καὶ σκεπάρνοις καὶ ὅσα λεπτουργεῖν πέφυκεν**, - **ἐλεπτούργησεν ἓν θαυμάσιον πλαίσιον**· ‖ μσν. γεν. κ. ἐπὶ ἀφηρ., ἐργάζομαι μετὰ λεπτότητος : Εὐστ.Πον. 342,9 **ὁποῖα οὐδὲ ἀράχνης ἂν λεπτουργήσειεν**, αὐτ.168,13 **οὐ γὰρ παχυλῶς αὐτοὺς** (τοὺς ἄθλους) **ἐξειργάσαντο, ἀλλ' ἐπιμελέστατα ἐλεπτούργησαν**· **2)** μτφ. λεπτολογῶ : Εὐρ.Ἱππ.923 **ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς**, Πλάτ.Πολιτ. 262B **ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές**, Θεμίστ.Λόγ.1,14 **νόμος οὐκ ἂν ποτε δύναιτο συστῆναι λεπτουργεῖν πρὸς τὰ ἀδικήματα ἐγχειρῶν**· ‖ ἐνδιατρίβω περὶ τὰς λεπτομερείας : Πλάτ. Πολιτ.294D **λεπτουργεῖν καθ' ἕνα ἕκαστον**, Θεμίστ.2,39D **λεπτουργεῖν καὶ ἀπομηκύνειν τὸν λόγον**, Ἰουλ.Λόγ.3,123C **ὅσα ἔδρασεν ἡμᾶς ἀγαθὰ καθ' ἕκαστον λεπτουργεῖν**.

λεπτουρίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκ. ἐντόμων κολεοπτέρων.

λέπτουρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκ. τῶν **λεπτουριδῶν**· **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν **ἀγρωστωδῶν**.

λεπτοϋφής-οῦς-ές ὁ λεπτῶς ὑφασμένος : Λουκ. Ἐρωτ.41, Ἀλκίφρ.3,41.

λεπτοφαής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἀσθενῶς, λεπτῶς λάμπων : Νόνν.Δ 5,170 **λεπτοφαὴς σέλας ὑγρὸν ἀπέπτυεν Ἰνδὸς ἀχάτης** (κῶδ. λεπτοφανής).

λεπτοφανής ἐσφ.γρ. ἀντὶ λεπτοφαὴς βλ.λ.

λεπτόφις-εως (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἐχιδνῶν**.

λεπτόφλοιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὸν φλοιόν : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,5,2.

λεπτοφυής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὴν φύσιν, τὴν φυὴν λεπτός, ὁ ἔχων λεπτὴν φύσιν : Νόνν.Δ 26,315, αὐτ.18,86 **λεπτοφυὴς τύπος . . ἐλεφάντων**, - **λεπτοφυὲς σῶμα**,-**λεπτοφυὴς ὕπαρξις**· ‖ νεώτ. εἰδ. ἰατρ. ἐπὶ παίδων, ὁ καθυστερῶν εἰς τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν παῖς.

λεπτόφυλλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὰ φύλλα : Θεόφρ.ΦΙ 9,11,4, Σωρ.2,16, Ἀλέξ.Ἀφρ.Τοπ. 118,30· **2)** νεώτ. φυτολ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ **λεπτόφυλλον** εἶδος φυτοῦ τοῦ γένους ἀδίαντος.

λεπτόφωνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὴν φωνήν : Σαπφ. ἐν Πάπ., Ἀριστλ.ΖΙ 538b,13 **πάντα τὰ θήλεα λεπτοφωνότερα**.

λεπτοχαράκτηρος-ον μσν. ὁ ἔχων λεπτοὺς χαρακτῆρας : Μαλάλ.Ι 103,6, αὐτ.243,9.

λεπτοχειλής-οῦς-ές ὁ ἔχων λεπτὰ χείλη: Ἀριστλ. ΖΙ 528a,29 **τὰ μὲν γὰρ λεπτοχειλῆ ἐστιν, οἷον οἱ μύες, τὰ δὲ παχυχειλῆ** (δ.γρ. λεπτόχειλος).

λεπτόχειλος-ον κ. νεώτ. λεπτοχειλής : Ἀριστλ. ΖΙ 528a,29 (δ.γρ. λεπτοχειλής).

λεπτόχειρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων.

λεπτοχλόη (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν **ἀγρωστοειδῶν**.

λεπτοχλωρῖται (οἱ) νεώτ. ὀρυκτολ. σειρὰ ὀρυκτῶν τῆς ὁμάδος τῶν χλωριτῶν.

λεπτοχοιρώδη (τὸ) νεώτ. παλαιοζῳολ. οἰκογ. ἐκλειφάντων ζῴων ἀνήκουσα εἰς τὰ βουνοδόντια ὁπληφόρα θηλαστικά.

λεπτόχρως-ωτος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων λεπτὸν χρῶτα, δέρμα, ἐπιδερμίδα : Εὐρ.ἀπ.906 (ἀμφ. εἰκ.).

λεπτόχυλος-ον ὁ ἔχων λεπτὸν ἢ ἀραιὸν ἢ ὀλίγον χυλόν : Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,16,5.

λεπτόχυτος-ον μσν. ὁ λεπτῶς κεχυμένος, διάχυτος : ΚΜανασσ.154 **κούφως ἠλαφρίζοντο πρὸς λιμνασμοὺς ἀέρος, περιρροιζοῦντες τὰς αὐτοῦ χύσεις τὰς λεπτοχύτους**.

λεπτοψάμαθος-ον ὁ ἔχων λεπτὴν ψάμαθον, ἄμμον : Αἰσχ.Ἱκ.3 **ἀπὸ προστομίων λεπτοψαμάθων Νείλου** (διορθ. ἀντὶ λεπτομαθῶν ἢ λεπτοβαφῶν).

λεπτόψηφος-ον ὁ μετὰ λεπτῶν ψηφίδων κατεσκευασμένος : Πλίν.ΦΙ 36,57.

λεπτυνίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα κρυσταλλασχιστῶδες τῆς οἰκογ. τῶν γνευσίων.

λέπτυνσις-εως κ. ἰων. -ιος κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λεπτύνειν : **ἡ λέπτυνσις τοῦ ἐλάσματος - τοῦ σύρματος**· ‖ δθ. ἡ ἀπίσχνανσις, ἐξασθένησις : Ἱππ.Προρρ.2,25 **αἴτιον τῆς λεπτύνσιος**.

λεπτυντικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λέπτυνσιν, ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα, τὴν δύναμιν τοῦ λεπτύνειν : Διοσκ.5,88 **δύναμιν ἔχει σταλτικήν, λεπτυντικήν, νομὴν ἐφεκτικήν**, Γαλ.6,572, Δίφιλ.Σ π. Ἀθήν.8,356D **ὁ δ' ἀπ' αὐτῆς χυλὸς λεπτυντικός ἐστιν αἵματος**, Στωϊκ.ἀπ.2,143 **τὸ φῶς λεπτυντικὸν τοῦ ἀέρος**, Ματθ.Ἰατρ.π.Ἀθήν.2.59B **λεπτυντικὸς καὶ ταρακτικὸς κοιλίας**, αὐτ.65 **λεπτυντικὴν τῶν χυμῶν**.

λεπτύνω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **λεπτένω**, μέλλ. **λεπτυνῶ**, ἀόρ. α' **ἐλέπτυνα**, παθ. ἀόρ. **ἐλεπτύνθην**, παρακ. **λελέπτυσμαι**, ἀπαρφ. παρακ. **λελεπτύνθαι**, καθιστῶ τι λεπτόν : ΠΔ Ψαλμ.17(18),42 **καὶ λεπτυνῶ αὐτοὺς ὡς χνοῦν κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, εἰς πηλὸν πλατειῶν λεανῶ αὐτούς**, Χειρόγρ. π. Στεφ. ἐν λ. **ἔστι δὲ συντρίβειν κυρίως τὸ ἐς χνοῦν λεπτύνειν**, - **λεπτύνω τὸ ξύλον - τὸ ἔλασμα - τὸ σύρμα** κττ.· **2)** ποιῶ τι ἰσχυρόν, ἀδύνατον : Ἀριστλ.ΖΙ 596a,29 **αἱ ταλαιπωρίαι λεπτύνουσι** (τὰ πρόβατα), Γαλ.Λεπτ.Δι.3 **λεπτύνουσα δίαιτα**, - **τὴν ἐλέπτυνε ἡ δίαιτα**· ‖ ὁμ. τὸ μέσ. κ. παθ. γίνομαι λεπτός, ἰσχνός, ἀδύνατος, ἰσχναίνω : Ἱππ.Ἀφ.2,7, Ξεν.Συμπ.2,17 **τοὺς ὤμους λεπτύνονται**, Ἀριστλ.ΖΙ 518b,29 **ὥστ' ἐν τοῖς σφόδρα λελεπτυσμένοις πάντα τὸν ὄγκον φαίνεσθαι πλήρη φλεβίων**, Φιλούμ.Ἰατρ.18,1 **λελεπτυσμένος κατὰ τὴν οὐράν**· ‖ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. γίνομαι, καθίσταμαι λεπτός, ἰσχνός, ἀδυνατίζω : **μὲ τὴ δίαιτα ἐλέπτυνε**, - **κάνει μεγάλους περιπάτους γιὰ νὰ λεπτύνῃ**· **3)** εἰδ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθιστῶ τὴν φωνὴν ὀξεῖαν : Βάβρ.103,5 **φωνὴν βαρεῖαν . . λεπτύνων**, - **λεπτύνει τὴν φωνήν του**· **4)** μτφ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, τοῦ πνεύματος, καθιστῶ ὀξύ, ὀξύνω· μέσ. κ. παθ. ὀξύνομαι, καθίσταμαι λεπτός, ὀξύς : Ἀριστλ.Πρ.966b,14 **λεπτυνόμενα ἐς πνεῦμα διακρίνεται**, Εὐστ.Πον.142,61 **καί πως ἤδη λεπτυνάμενος εἰς νοῦν καὶ ἰσχνολογεῖν ἐπιπνευσθείς**, - **τὰ μαθηματικὰ λεπτύνουσι τὴν διάνοιαν**, - **ἡ μόρφωσις ἐλέπτυνε τὸν νοῦν**

του· || όμ. μτφ. έξευγενίζω, καθιστῶ τινα λεπτὸν τοὺς τρόπους : **ἡ καλὴ συντροφιά τὸν ἔκαμε νὰ λεπτύνῃ τοὺς τρόπους του, - τὸν ἐλέπτυνε ἡ πρωτεύουσα·** όμ. τὸ ένεργ. άμτβ.· **5)** ἐπὶ πραγμ., ἀραιώνω κ. παθ. ἀραιοῦμαι : 'Αριστλ.Πρ. 966b,14 **λεπτυνόμενα εἰς πνεῦμα διακρίνεται,** Δαμόξ.2,8, Φίλ.1,642, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.10,25 **λεπτυνθεῖσα ὕλη·** **6)** άναφ. πρὸς στρατιωτ. μονάδας καὶ σχηματισμούς, ἀραιώνω, καθιστῶ ἀραιόν : Πολύβ.3,113,8 **λεπτύνων τὸ τούτων σχῆμα** (ένν. τῶν ταγμάτων), Λέων Τακτ.7,69· **7)** άναφ. πρὸς τροφήν, πέπτω, χωνεύω : Πλούτ.'Ηθ.689D **λεπτύνει τὴν τροφήν·** **8)** έκλεπίζω, ξεφλουδίζω τὸν καρπόν, ὅθ. ἀλωνίζω ἢ λικμίζω : ΑΠ 9,21 **λεπτύνειν Δηοῦς καρπόν.**

λεπτυξίς 'Ησ. «ἀπὸ τοῦ λέπους καὶ τῆς χωρίσεως».

λεπτυσμός (ό) κ. μσν. ἡ πρᾶξις ἢ ἐνέργεια τοῦ λεπτύνειν βλ.λ. : 'Ιπп.'Επιδ.6,3,16, Διοσκ.5,112 **τριχῶν λεπτυσμός·** **2)** είδ. ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως, ἡ ἀραίωσις, βλ. λεπτύνω 6)· Σουΐδ. «λεπτυσμός· ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται καὶ ἀντὶ τῶν ις' ἀνδρῶν ἐλάττους γένωνται»: Αίλ.Τακτ.38,3.

λέπτω λέπω βλ.λ.

λεπτῶ-άω γλωσσ. λεπτύνω βλ.λ.

λεπτῶνυξ-υχος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οίκογ. τῶν **φωκιδῶν.**

λεπτώριον (τὸ) μτγν. έργαλεῖόν τι χειρουργικόν, πιθ. παρεμφερὲς πρὸς λεπτὴν μήλην βλ.λ. : Κῶδ. Λαυρεντ.74,2.

λεπτῶς ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον λεπτόν, μὲ λεπτότητα : Λυρ.'Αδέσπ.135 **λεπτῶς μεριμνᾶν,** "Αμφις 33,5 **λεπτῶς καὶ πυκνῶς ἐξετάζειν.**

λεπυρανθῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. ἄθροισμα μονοκοτυληδόνων φυτῶν.

λεπυρίδιον (τό) νεώτ. βοταν. τὸ λίαν λεπτὸν λέπυρον, βράκτειον βλ.λς, ὅπερ ἐκφύεται πλησίον εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀγρωστοειδῶν φυτῶν.

λεπυρίζω μτγν. μ. τό παθ. **λεπυρίζομαι** καλύπτομαι διὰ λεπύρου, φλοιοῦ, κάνω φλούδα : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.802 **τὸν λεπυρὸν ἤγουν τὸν λεπυριζόμενον στάχυν.**

λεπύριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ λέπυρον βλ.λ., τὸ λεπτὸν λέπυρον, περίβλημα, λεπτὴ φλούδα : 'Ιππ. Φύσ.Παιδ.22, 'Αριστλ.ΖΙ 546b,20, Θεόκρ.5,95 **αἱ μὲν ἔχοντι λυπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί·** || κέλυφος : 'Ιππ Φύσ.Παιδ.13 **ᾠοῦ ὠμοῦ τὸ ἔξω λεπύριον,** Θεόφρ.ΦΙ 4 (παρεμβολή).

λεπυριῶ-όω 'Ησ. ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν ἢ τὸ κέλυφος· 'Ησ. «λεπυριῶσαι· ἐξαχυριῶσαι».

λεπυριώδης-ους-ες λεπυρώδης, ὁ ἐξ ἀλλεπαλλήλων λεπύρων ἀποτελούμενος, οἷον τὰ κρόμμυα, οἱ βολβοὶ κττ. : 'Αριστλ.ΖΙ 546b,30 **ἀφιᾶσιν ἀρχόμενα κηριάζειν γλισχρότητα μυξώδη, ἐξ ὧν τὰ λεπυριώδη συνίσταται,** Θεόφρ.ΦΙ 4,6,2, αὐτ.7,9,4.

λέπυρον (τὸ) κ. νεώτ. ὁ φλοιός, τὸ περίβλημα καρποῦ ἀγρωστοειδοῦς, τὸ μικρὸν βράκτειον, ἡ φλούδα : Γλωσσ. **λέπυρον κριθῆς·** || κέλυφος, τσώφλι· Σουΐδ. «τὸ ᾠοῦ ἢ τὸ τῆς ῥοιᾶς ἐπικάλυμμα» : Βατραχομ.131 **ἡ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοις καρύοιο,** ΠΔ 'Ασμ.4,3, Διοσκ.Παραβ. 1,95 **καρύου βασιλικοῦ λέπυρον·** || **λέπυρα τῶν κοβαθίων** γλωσσ. «λέπυρα τῶν κοβαθίων εἰσὶ τὰ θειώδη, πλέον δὲ ἀρσενικῶν».

λέπυρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **κουρκουλιονιδῶν.**

λεπυρός-ά-όν μτγν. κ. νεώτ. (βοταν.), ποι. θηλ. -ή ἐπὶ καρποῦ φυτῶν ἰδ. ἀγρωστοειδῶν, ὁ ἔχων λέπυρον, λεπτὸν περίβλημα, φλουδί : Νίκ.Θηρ. 803 **λεπυρὸς ἀθέρων στάχυς, - ἡ κριθὴ ὑπάγεται εἰς τὰ λεπυρά·** **2)** μτγν. ποι. **λεπυρὴ γενέθλη** γόνος ἐντὸς κελύφους, μέσα σὲ τσώφλι : Νίκ. Θηρ.136 **καθ' ὕλην ᾠοτόκοι ὄφιες λεπυρὴν θάλπουσι γενέθλην.**

λεπυρώδης-ους-ες λεπυριώδης βλ.λ. : Θεόφρ. ΦΙ 1,6,7.

λεπύχανον (τὸ) λέπυρον βλ.λ. : Θεόπομπ.Κωμ.33, Πλούτ.'Ηθ.684Α **τῶν ἄλλων καρπῶν τὸ ἔξωθεν ὑπὸ τοῦ φλοιοῦ περιεχομένων καὶ τὰ καλούμενα λεπύχανα καὶ κελύφη καὶ ὑμένας καὶ λοβοὺς ἐπιπολῆς ἐχόντων,** 'Αρχιγ.π.Γαλ.12,256, Διοσκ.Εύπ. 1,74, Εὐστ.'Οδ.1683,49 **χιτῶνά μοι φέρων δέδωκας.., ὃν εἴκασεν ἄρισθ' Ὅμηρος κρομύου λεπυχάνῳ.**

λέπω, μέλλ. **λέψω,** ἐπ. ἀπαρφ. ἀπο-**λεψέμεν,** ἀόρ. **ἔλεψα,** μέσ. **λέπομαι,** παθ. μέλλ. **λαπήσομαι,** ἀπαρφ. ἀορ. β' **λαπῆναι,** παρακ. **λέλεμμαι** κ. **λέλαμμαι,** ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν ἢ τὸ κέλυφος, ξελεπίζω, ξεφλουδίζω· πρβλ. έκλέπω : 'Ιλ.Α 236 **περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν,** Εὔπ.255 **κρόμμυον λέπειν,** Νίκ.ἀπ.82 **κυάμου καλοκάσιον λέπειν,** 'Επιγρ. **κάλαμος λελαμμένος·** **2)** μτφ. δέρω, μαστιγῶ, τύπτω τινὰ μέχρις ἐκδορᾶς αὐτοῦ· 'Ησ. «λέπειν· τύπτειν», αὐτ. «ἐλέπουν· οἷον ἐλέπιζον τύπτων καὶ μαστιγῶν», Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.723 «λέπειν· τύπτειν», Φρύνιχ 51,5 «λέπειν τὸ ἐκδέρειν μαστιγοῦντα» : Πλάτ.Κωμ.12, Τιμοκλ.29, 'Απολλδ.Καρ.5,10 **λεπομένους ὁρᾶν αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν,** ΑΠ 9,330,10 **τῷ ῥοπάλῳ τὴν κεφαλὴν λέπομες·** || τὸ παθ είδ. ἐν αἰσχρ. σημ. δέφομαι, αὐνανίζομαι, βλ. δέφω ἐν είδ. σημ.· || ὅθ. γεν. ποιῶ ἀπρεπῆ, ἀσελγῆ σχήματα, ἀσελγαίνω : "Αλεξ.49, Μνησίμ.4,18, 'Αθήν.14,663D **τοὔψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον σκευάζετ' εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, λέπεσθε, ματτυάζετε·** **3)** ἐσθίω, τρώγω· Φωτ. «λέπτει· κατεσθίει· οὕτως Εὔπολις. λέπει»: 'Αντιφάν.135 **πρῶτον μὲν ὥσπερ Πυθαγορίζων ἐσθίει ἔμψυχον οὐδέν, τῆς δὲ πλείστης τοὐβολοῦ μάζης μελαχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.**

λεπώδης-ους-ες γλωσσ. ὁ ὅμοιος μὲ λέπυρον ἢ ἄ. λεπυρὸς βλ.λ. : ΕΜ 328,24.

λέρα (ἡ) δημ. ὁ ῥύπος, ἡ ἀκαθαρσία : **ἔχει λέρες τὸ πάτωμα - ὁ τοῖχος - ἡ αὐλή·** || κηλὶς ῥυπώδης, λεκὲς ἀπὸ ἀκαθαρσία : **σεντόνι γεμάτο λέρες·** πρβλ. λερός· **2)** μετωνυμ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ αἰσχρὸς καὶ κακοήθης ἄνθρωπος, ὁ ἔχων ἀκάθαρτον διαγωγήν : **σοῦ εἶναι μιὰ λέρα, - πῶς μπορεῖς νὰ κάνῃς παρέα τέτοιες λέρες.**

λερβαχίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν ἀποτελούμενον ἐξ ὑδραργύρου καὶ μολύβδου.

λερζίτης (ὁ) νεώτ. πέτρωμά τι πυριγενὲς πλουτώνιον.

λερζόλιθος (ὁ) νεώτ. πέτρωμα τῆς οἰκογ. τῶν **περιδοτιτῶν.**

Λέρνα (ἡ) ἡ Λέρνη, ἕλος ἐν 'Αργολίδι· || παροιμ. **Λέρνα κακιῶν ἄβυσσος δυστυχημάτων·** 'Ησ. (πρβλ. 'Ιλιὰς κακῶν)· || φρ. **Λέρνη θεατῶν** πλῆθος, σύνολον θεατῶν (ἐπὶ τοῦ θεάτρου) : Κρατῖν.347.

Λερναῖος-α-ον κ.-ος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς Λέρνης : 'Ησίοδ.Θ 314, Εὐρ."Ιων 191 **Λερναία Ὕδρα,** Τραγ.'Αδέσπ.229 **Λερναία χολὴ** (ἐπὶ μοχθηρίας ἐνεχούσης ὀργῆς).

λερός-ή-ό(ν) δημ. ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, λερωμένος : Ζαλοκ.5 **λάμπουν ὅπλα χρυσὰ καὶ λερὴ φουστανέλλα μαυρίζει.**

λέρωμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λερώνω, ἡ ῥύπανσις.

λερώνω δημ. κηλιδῶ, ῥυπαίνω, ποιῶ τι λερόν : **λέρωσες τὸ φόρεμά σου, - μὴν πατᾷς στὶς λάσπες καὶ λερωθῇς,** δ.δίστ. **καὶ μὲ τὰ μαῦρα σ' ἀγαπῶ καὶ μὲ τὰ λερωμένα,** Παπαντ."Αγ."Ορ.140· **2)** μτφ. ἐν φρ. : **ὅπου κι ἂν τὸν πιάσῃς λερώνει ἢ λερώνεσαι** ἐπὶ κακοήθους ἀνθρώπου.

λεσβάρχης [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος, ὁ προϊστάμενος τοῦ ἱεροῦ συμβουλίου τῶν Λεσβίων.
λεσβία [ἡ] νεώτ. ζῳολ. γένος **τροχιλιδῶν** πτηνῶν.
λεσβιάζω κ. νεώτ. πράττω ὁμοίως πρὸς τὰς Λεσβίας γυναῖκας, αἰσχροποιῶ διὰ τοῦ στόματος, γλωττοδεφῶ βλ.λ., κάνω μινέτα· Εὐστ.Ἰλ.741,23 «αἰσχροποιῶ»: Λουκ.Ψευδολ.28 **πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγουσιν οἱ πολλοί, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν·** ‖ κ. μτφ. αἰσχρά, κακοήθη συνθέτω ἐν ποιήσει : Ἀριστφ.Βάτρ.1308 **αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ·** **2)** νεώτ. γεν. ἐπὶ γυναικῶν, αἰσχρουργῶ μεθ' ὁμοφύλου.
λεσβιακός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Λέσβον ἢ τοὺς Λεσβίους : **λεσβιακὴ διάλεκτος, - λεσβιακοὶ ἔρωτες.**
λεσβιακῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον ὅμοιον πρὸς τὸν τῶν Λεσβίων.
λεσβιάς-άδος (ἡ) νεώτ. Λεσβία γυνή : Ἑρμησιάν. 7,52, Ἀντίπατρ.Θεσσ.ἐν ΑΠ 9,26 **Λεσβιάδων** Σαπφὼ **κόσμον εὐπλοκάμων,** Διόδ.Ταρ. ἐν ΑΠ 6,348 **Λεσβιάδεσιν ἄχος . . λιποῦσαν·** **2)** νεώτ. εἰδ. ἡ ἔχουσα τὸ πάθος τοῦ λεσβιάζειν βλ.λ.2) γυνή.
λεσβιασμός [ὁ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λεσβιάζειν· ‖ εἰδ. ψυχοπαθ. τριβακὴ ἀσέλγεια, ὁμοφυλόφιλος μεταξὺ γυναικῶν ἐρωτικὴ ἐνέργεια.
λεσβίζω, ἀπαρφ.ἀττ. μέλλ. -ιεῖν λεσβιάζω βλ.λ.· Ἡσ. κ. Φώτ. «λεσβίσαι· αἰτίας εἶχον ἀτόπους αἱ ἀπὸ Λέσβου», «μολύναι τὸ στόμα· Λέσβιοι γὰρ διεβάλλοντο» : Ἀριστφ.Σφ.1346 **μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας.**
λέσβιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ Λέσβου : Σαπφ.92, Ἡρ.1,23 **ὁμολογέουσι δέ σφι Λέσβιοι,** Κάλβ.66· ‖ παροιμ. π.Κρατῖν.243 **μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν** δεύτερος μετὰ τὸν ἄριστον· ‖ ὁμ. **Λεσβίων ἄξια** ἐπὶ τῶν ἀπράκτων : Ἀθήν.14,635D· ‖ **Λέσβιος οἶνος** κ. κτ. παράλ. τοῦ οὐσ. **ὁ Λέσβιος** ὁ οἶνος τῆς Λέσβου : Ἀριστλ.π.Γελλ.13,5· ‖ ὁμ. **Λέσβιον πῶμα** : Ἀλεξ.274 **Λεσβίου πώματος οὐκ ἔστιν ἄλλος οἶνος ἡδίων πιεῖν,** Φιλύλλ.24· ‖ **Λέσβιον κῦμα ἢ κυμάτιον** εἶδος ἀρχιτεκτονικοῦ κοσμήματος : Αἰσχ.ἀπ.78, Πολυδ.7,122 **καὶ Λέσβιον δὲ καὶ ἐκφατνώματα καὶ κῦμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς, ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον φάτνωμά τι κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς,** Βιτρ.4,6,2· ‖ ὁμ. **τὸ Λέσβιον** ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ **κῦμα** ἢ **κυμάτιον** : Πάπ.· ‖ **Λεσβία οἰκοδομία** τρόπος τις οἰκοδομῆς, εἶδος ἀρχιτεκτονικῆς : Ἀριστλ.ΗΝικ.1137b,30 **ὥσπερ καὶ τῆς Λεσβίας οἰκοδομίας ὁ μολύβδινος κανών·** ‖ δθ. νεώτ. **λέσβιος κανὼν** κανὼν μολύβδινος τῆς λεσβίας οἰκοδομίας,δυνάμενος νὰ καμφθῇ, ἐν χρ. πρὸς μέτρησιν ἀνωμάλων ἐπιφανειῶν· **2)** κ.νεώτ.ναυτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ λέσβιον** τὸ κεκαμμένον κάτω μέρος τοῦ φάλκου τὸ συνδεόμενον μετὰ τοῦ χελώσματος ὑπὸ τὴν τρόπιδα, καὶ προσηλούμενον εἰς τὴν στεῖραν, δ.ἡ δευτέρα τρόπις· Πολυδ.1,85 «τὸ τῇ στείρᾳ προσηλούμενον»· πρβλ. φάλκις· **3)** ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ λέσβιον** εἶδος ποτηρίου : Ἡδυλ.π.Ἀθήν.11,486B· **4)** νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **λεσβία** βλ.λ.
λεσβόθεν ἐπίρρ. ἐκ Λέσβου : Ἰλ.Ι 664 **τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ τὴν Λεσβόθεν ἦγεν.**
λεσβόθι εἰς Λέσβον : ΕΜ 25,15.
λέσι [τὸ] (τουρκ.) δημ. ἐπὶ ζῴων κ. περιφρονητικῶς ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν χριστιανῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων λεγόμενον· τὸ θνησιμαῖον, τὸ ψοφίμι.
λέσπιν Ἡσ. «μεγάλην, ὑδρηλήν. Δίδυμος τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος πέτραν, οἱ δὲ τὴν νοτεράν, ἄλλος δὲ σπίδα βαθεῖαν· οἱ δὲ λόχμην».
λεσπεδησία [ἡ] νεώτ. γένος χεδροπῶν φυτῶν.
λεστιβαρίτης [ὁ] νεώτ. πέτρωμα πυριγενὲς τῆς οἰκογ. τῶν **ἀπλιτῶν.**

λεσχάζω λεσχηνεύω, φλυαρῶ : Θέογν.613 **σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες.**
λεσχαίνω λεσχάζω βλ.λ. : Περικτ.π.Στοβ.Ἀνθολ. 4,28,19 **λεσχαίνουσά τε καὶ ἀκούουσα καλά,** Καλλ.ἀπ.98Β **πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις.**
λεσχαῖος Ἡσ. «ἐξηγητής, ὁμιλητής».
λεσχανάσιος [ὁ] Ἐπιγρ. ὄνομα μηνὸς ἐν Τεγέᾳ.
λεσχανόριος λεσχηνόριος βλ.λ.
λεσχάρα [ἡ] λεξ. τὸ σχολεῖον, ἡ σχολή· ΕΜ 561,17 «λεσχάραι, οἷον αἱ σχολαὶ ἀπὸ τοῦ λέξαι τι, ἐκεῖ γὰρ ὡμίλουν», Ζωναρ.
λέσχη [ἡ] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. (λέχ-σκη ἐκ τοῦ λέχ-ος) κοίτη· δθ. τάφος : Ἐπιγρ.· **2)** τόπος συναθροίσεως ἀργοσχόλων πρὸς συνομιλίαν : Ὀδ. Σ 329 **οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήιον ἐς δόμον ἐλθὼν ἠέ που ἐς λέσχην,** Ἡσίοδ.Ἔργ.493 **πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην,** Ἡρ Βί. Ὁμ.12 **κατίζων ἐν ταῖς λέσχαις τῶν γερόντων·** ‖ πᾶσα δημοσία στοὰ ἢ δίοδος ἢ μεταγενεστέρως εἰδικὰ οἰκοδομήματα, ἔνθα συνήρχοντο πρὸς συζήτησιν ἢ συνομιλίαν· Πρόκλ.Ἡσίοδ.Ἔργ.491 «ὅτι δὲ τοὺς ἀλεεινοὺς οἴκους οἱ πένητες κατελάμβανον, ἐν οἷς συγκαθήμενοι ἐν λαλιαῖς ἦσαν δῆλον, καὶ ὅτι λέσχας ἐκάλουν τούτους καὶ γὰρ ἐν Ἀθήναις ἦσαν τοιοῦτοι τόποι καὶ ὠνομάζοντο λέσχαι ἑξήκοντα καὶ τριακόσιαι» : Κρατῖν.164 (π. Ἀθήν.4,138Ε), Παυσ.3,14,2, Πλούτ.Λυκ.16,24, Ἐπιγρ.· **3)** εἰδ. ἐν Δελφοῖς αἴθουσα διακεκοσμημένη μετὰ ζωγραφιῶν τοῦ Πολυγνώτου : Λουκ.Εἰκ.7, Παυσ.10,25,1· ‖ εἰδ. εἰς Κνίδον ἡ αἴθουσα τοῦ συμβουλίου : Πλούτ.Ἠθ.412D· **4)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. κέντρον συναθροίσεων πολλῶν προσώπων πρὸς συζήτησιν, ψυχαγωγίαν ἢ συνεργασίαν, ἐπὶ ὡρισμένου κοινοῦ σκοποῦ : **λέσχη ἐπιστημόνων, - ἐργατικὴ - φοιτητικὴ λέσχη·** ‖ νεώτ. εἰδ. κέντρον χαρτοπαιξίας : **ὅσα κερδίζει τὴν ἡμέρα τὰ χάνει τὰ βράδια στὶς λέσχες·** **5)** συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ λέσχῃ συναθροιζομένων, δθ. συνέδριον, συμβούλιον : Αἰσχ.Εὐμ.366 **Ζεὺς.. ἔθνος τόδε λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο,** Σοφ.Ἀντ.161 **σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην·** ‖ νεώτ. εἰδ. τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων τῶν συναθροιζομένων εἴς τινα λέσχην : **ἐξέδραμε χθὲς ἡ λέσχη τῶν αὐτοκινητιστῶν·** **6)** ἡ συνήθως ἐν ταῖς λέσχαις γινομένη φλυαρία, δθ. γεν. κενολογία, ἀδολεσχία, κουβεντολόγι : Εὐρ.Ἱππ.384 **μακραί τε λέσχαι,** αὐτ.ΙΑ 1001 **στρατὸς γὰρ ἀργὸς . . λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ,** Ἐπικρ.11, 32, ΠΔ Παροιμ.23,29· ‖ γεν. κακολογία, κουτσομπολιό : Βέττ.Βάλ.ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(1),165· **7)** γεν. ἐπὶ καλῆς σημ. συζήτησις, συνδιάλεξις, κουβέντα: Ἡρ.9,71 **καίτοι γενομένης λέσχης ὅς γένοιτο αὐτῶν ἄριστος,** αὐτ.2,32 **ἐκ λόγων ἄλλων ἀπικέσθαι ἐς λέσχην περὶ τοῦ Νείλου,** Σοφ.ΟΚ 167, Καλλ.Αἴτ.1,1,16 **οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν, ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν** ἐθέλει, αὐτ.Ἐπιγρ.2,3 **ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν** (συνεζητοῦμεν μέχρι δύσεως ἡλίου), ΑΠ 13,6,6 **μνᾶμα τῶ χαρίεντος ἔν τε λέσχᾳ ἔν τ' οἴνῳ·** ‖ παροιμ. **λύω λέσχας** διακόπτω τὴν συζήτησιν, ἐπὶ διακοπῆς συζητήσεως καὶ ἐνάρξεως σοβαρᾶς ἐργασίας : Πλάτ.Κωμ.223.
λέσχημα-ατος [τὸ] λῆρος, φλυαρία, κουτσομπολιό : Ἱππ.Ἐπιδ.17,7 **οὐκ ἄπειρος σὺ τῶν τοιούτων λεσχημάτων.**
λεσχημονεύομαι συζητῶ, κουβεντιάζω : Ἱππ. Εὐσχ.7 **πολλὰ τοῖσιν ἰδιώτῃσιν λεσχημονεύομαι.**
λεσχήν-ῆνος [ὁ] ὁ φλύαρος : Τίμων Φλ.46.
λεσχηνεῖ Ἡσ. «ὁμιλεῖ, μυθολογεῖ».
λεσχηνεία [ἡ] κενολογία, φλυαρία, κουβεντολόγι: Πλάτ.Ἀξ.369D **σὺ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τανῦν λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας.**

λεσχηνευτής (ὁ) πολυλόγος, φλύαρος, σπερμολόγος : Ἀθήν.14,649C.

λεσχηνεύω κ. μσν. συζητῶ, συνομιλῶ : Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.2,9) **εἰς τὸ πρόσθεν ἐβάδιζε λεσχηνεύων τοῖς πρέσβεσι**, Φώτ.Ἐπιστ.156· || ὁμ. τὸ μέσ. : Ἡράκλειτ.5 **ὁκοῖον εἴ τις τοῖσι δόμοισι λεσχηνεύοιτο**; Δημόκρ.85, Ἱππ.Εὐσχ.7, αὐτ.Προρρ. 2,4, αὐτ.Νούσ.1,19, Νίκ.Δαμ.3.

λεσχηνίτης (ὁ) λεξ. λεσχηνευτής βλ.λ.· Σουΐδ. «ὑβριστής».

λεσχηνόριος (ὁ) ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς προστάτου τῶν λεσχῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς συνδιαλέξεων : Κλεάνθ.Στωϊκ.1,(23, Πλούτ.Ἠθ.385C, Κορνοῦτ. Φύσ.Θε.32· πρβλ. Ἁρποκρ. κ. Φώτ. **Κλεάνθης δὲ φησιν ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας· ἐξέδραις δὲ ὁμοίαις γενέσθαι καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀπόλλωνα παρ' ἐνίοις λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι·** 2) ἐν δωρ. τ. Λεσχανόριος ὡς κύρ. ὄν. ὄνομα μηνὸς ἐν Θεσσαλίᾳ κ. Κρήτῃ : Ἐπιγρ.

λεσχηνώτης (ὁ) μαθητής, ἀκροατής : Θαλ.π. Διογ.Λ 1,43, Ἀνοξιμέν.αὐτ.2,4 **ἡμέες δὲ οἱ λεσχηνῶται ἐπιδεξιοίμεθα δ' ἔτι τοῖς ἐκείνου λόγοις.**

λεσχηρῶ-έω Ἡσ. «λεσχηρεῖ· κόπτει, ὁμιλεῖ»· πρβλ. λεσχηνεῖ.

λέσχης (ὁ) μτγν. ὁ λάλος, ὁ φλύαρος, ὁ πολυλόγος : Τίμων.Φλ.π.Διογ.Λ 9,40 **Δημόκριτον περίφρονα, ποιμένα μύθων ἀμφίνουν λέσχην**· πρβλ. λεσχήν.

λεσχολογία (ἡ) πάπ. φλυαρία, περίσσεια λόγων : **ἄνευ πάσης λεσχολογίας ἐν εὐκοπίᾳ δὲ τῇ πάσῃ.**

λεσχώδης-ους-ες ὁ προκαλῶν σκάνδαλο, δυσφημίαν, κακολογίαν : Βέττ.Βάλ. ἐν Κατ.Ἀστρλ. Κ 8(1),169.

λεσωνεία (ἡ) πάπ. δ.γρ. **λεσονία** ἡ ἀρχὴ ἣν ἐν αἰγυπτιακοῖς ναοῖς ἤσκει ὁ λεσῶνις βλ.λ., τὸ ἀξίωμα, ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ· || ἡ διάρκεια τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ· 2) τὸ σύστημα διοικήσεως ναοῦ διὰ λεσώνιος· πρβλ. ἐφημερία, ἡγουμενία : Πάπ. **δέκατον λεσονίας Ἴσιδος Νεφερσῦς . . ὑπὲρ ὧν ὀφείλουσι λόγῳ τῆς αὐτῆς λεσονίας ἀργυρίου δραχμῶν..·** 3) **λεσωνείας** τέλος πιθ. φόρος ἐφ' ἅπαξ ὃν κατέβαλλεν ὁ λεσῶνις ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τοῦ ἀξιώματος.

λεσῶνις-ιος (ὁ) πάπ., δοτ. -ώνει, βραδύτ. -ώνου -ώνῃ, κτ. αἰγυπτ. προφ. **λασάνι** ὁ πρωθιερεύς, ἀνώτατος διοικητὴς ἐν αἰγυπτιακῷ ναῷ.

λετζιέρο (ἰταλ.) νεώτ. εἰδ. εἰς τὴν μουσικὴν ρυθμὸς ἐλαφρὸς καὶ γοργός.

λετμός Ἡσ. «λετμός ἀναδρήσσει· τὸ σῶμα ⟨Ἀ⟩μερίας φησί».

λέτουρα (τά) δημ. σταφυλὴ ἔχουσα ρᾶγας ποικίλου μεγέθους καὶ ὡριμάνσεως.

λέτσος (ὁ) δημ. ὁ ρυπαρὸς καὶ κακῶς ἐνδεδυμένος ἄνθρωπος, ὁ κουρελής : **γυρίζει λέτσος**· 2) ὁ δυσειδὴς τὴν ἐμφάνισιν καὶ τοὺς τρόπους : **ἐμάζεψε ὅλους τοὺς λέτσους κι ἔκαμε σύλλογο.**

λεττοσχιστόλιθος (ὁ) νεώτ. πέτρωμα ἰζηματογενὲς ὅμοιον πρὸς τὴν σχιστὴν ἄργιλον.

λετωνῆσαι Ἡσ. «ἀφειδῶς παῖσαι κατὰ τῶν ἰσχίων».

λεύγα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. μονὰς μετρήσεως, ἴση πρὸς τὸ 1/25 μιᾶς μοίρας μεσημβρινοῦ μήκους : **εἰκοσακισχίλιαι λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν.**

λευγαία (ἡ) μτγν. μακεδ. ἴλη : Ἀρριαν.Ἀν.2,9,3.

λευγαλέος-α-ον ἐπὶ προσ., δυστυχής, ἐλεεινός, ἀξιολύπητος, ἄ.λυγρός: Ὀδ.Π273 **πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι**, αὐτ.Β 61· || ἐπὶ καταστάσεων ἢ ἀφῃρημ. ἐννοιῶν, οἰκτρός, ὀλέθριος, θλιβερός, δυστυχής, λυπηρός, ἄθλιος : Ἰλ.Φ 281 **νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι**, αὐτ.Ν 97 **εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο**, αὐτ.Ξ 387, αὐτ.Ι 119 **φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας**, Ὀδ.Ο 359 **λευγαλέῳ θανάτῳ**, αὐτ.Υ 203 **κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι**, Ἡσίοδ.Ἔργ. 525 **ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει ἔν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἤθεσι λευγαλέοισιν**, αὐτ.754, Θέογν.1174 **λευγαλέου κόρου**, Ἀπολλ.Ρ 1,295 **μή μοι λευγαλέας ἐνιβάλλεο μῆτερ ἀνίας**, Νίκ.Θηρ.836 **λευγαλέοιο τυπεὶς ὑπὸ κέντρου**· || σπαν. ἐπὶ ἀντικειμένων, ἄθλιος, ἐλεεινός : Φιλητ.17 **λευγαλέος χιτὼν πεπηνωμένος**· 2) ὑγρός, διάβροχος· Φώτ. «λευγαλέα· διάβροχος, οὕτω Σοφοκλῆς» : Σοφ.ἀπ.785 **μύρου λευγαλέου** (ΕΜ 561,28 «λευγαλέον, τὸ ὑγρόν»).

λεύγη (ἡ) Ἡσ. «μέτρον γάλακτος» (δ.γρ. γαλατικόν).

λευδίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν τῆς σειρᾶς τῶν λεπτοχωριτῶν.

λευθεριά (ἡ) δημ. κ. **λευτεριά** ἐλευθερία βλ.λ. : Σολωμ.Λόρδ Μπάϊρ.1,1.

λευιάθαν (ὁ) νεώτ. δ.ἐσφ.γρ. τοῦ λεβιάθαν βλ.λ.

λευΐτης (ὁ), θηλ.λευΐτις-ιδος ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱερατικὴν τάξιν τῶν Ἑβραίων ὡς ἀπόγονος τοῦ Λευὶ υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ· ἐν εἰδ. σημ. λευῖται ὠνομάζοντο οἱ βοηθοὶ τῶν ἱερέων, οἵτινες ὑπηρέτουν τοὺς ἱερεῖς εἰς κατωτέρας τοῦ ναοῦ ὑπηρεσίας : ΚΔ Λουκ.10,32 **ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθεν**, Πλούτ.Ἠθ.671F **καὶ κιθαρίζοντες, ἕτεροι προϊᾶσιν οὓς αὐτοὶ λευΐτας προσονομάζουσιν**· || τὸ θηλ. λευΐτις ἡ ἐκ τοῦ Λευὶ καταγομένη : Ἰώσ.ΙΑ 3,11,1 **λευΐτις φυλή**· || νεώτ. γεν. ὁ ἱερεύς, ὁ ἱερωμένος : **σεβάσμιοι λευῖται καὶ λαϊκοί.**

λευϊτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λευΐτην : ΚΔ Ἑβρ.7,11 **εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν**, Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.3,543 **ἡ λευϊτικὴ φυλή**· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ **λευϊτικόν** τίτλος ἑνὸς τῶν βιβλίων τῆς Παλ. Διαθήκης.

λεύκα (ἡ) δημ.τὸ δένδρον λεύκη βλ.λ.:Καρκβ.Ζητ.37.

λευκάγκαθα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ράμνος βλ.λ. ἡ καθαρτική.

λευκαδίτης (ὁ) δημ., θηλ. -ίτισσα ὁ καταγόμενος ἐκ Λευκάδος, ὁ Λευκάδιος.

λευκαδίτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Λευκάδα ἢ τοὺς Λευκαδίτας : **λευκαδίτικο κρασί - συνήθεια.**

λευκάζω μσν. κ. νεώτ. φαίνομαι λευκός : Εὐστ. Πον.311,86 **εἴποις ἂν αὐτὴν ὁποῖά τινι περιθέτῳ λευκάζοντι χρώματι τῇ πιμελῇ κεχρῶσθαι καθ' ὅλου τοῦ σώματος, - λευκάζουσιν αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων ἐκ τῆς χιόνος.**

Λευκάθεα (τά) Ἐπιγρ. μ. κτ. πληθ. ἑορτὴ ἐν Τέῳ πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Λευκαθέας.

λευκάθεος (ὁ) Ἐπιγρ. μὴν ἐν Ἀστυπαλαίᾳ, ὁ αὐτὸς καὶ λευκαθεών.

λευκαθέω λευκαθίζω βλ.λ. : Ἡσίοδ.Α 146 **ὀδόντων λευκαθεόντων** (κῶδ. λευκὰ θεόντων).

λευκαθεών-ῶνος (ὁ) Ἐπιγρ. μὴν ἐν Χίῳ, Τέῳ, Μαγνησίᾳ ἐπὶ Μαιάνδρῳ.

λευκαθίζω εἶμαι λευκός, φαίνομαι λευκός (δ. γρ. λευκανθίζω) : Ἡρ.8,27 **γυψώσας ἄνδρας ἑξακοσίους . . νυκτὸς ἐπεθήκατο τοῖσι Θεσσαλοῖσι, προειπας αὐτοῖσι, τὸν ἂν μὴ λευκαθίζοντα ἴδωνται, τοῦτον κτείνειν** (δ.γρ. λευκανθίζονται), Πάπ., ΠΔ Λευ.13,38 **αὐγάσματα αὐγάζοντα λευκαθίζοντα**, Βάβρ.22,9 **τρίχες λευκαθίζουσαι**, αὐτ. 45,3 **αἶγες χιόνι λευκαθίζουσαι**, Αἰλ.Φ(17,8,9, Ἀλκίφρ.3,30 **λευκαθίζουσιν οὐχ οἱ λόφοι μόνον**, Ἐπίκτ.Γνωμ.43 **γύψῳ λευκαθίζουσαν** σπουδάζειν **θαυμάζεσθαι τὴν οἰκίαν**· κ. παθ. : ΠΔ Ἀσμ.8,5 **τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λελευκαθισμένη;**· 2) ἐπὶ ὑγρῶν ὀφθαλμῶν, λάμπω, λαμπυρίζω : Κασσ.Πρ.27 **ὑγρὰ διαυγῆ καὶ λευκαθί-**

ζοντα· || όμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Σέξτ.'Εμπ. Πυρρ.1,44.

λευκαθιών-ῶνος (ὁ) 'Επιγρ. δ. τ. τοῦ λευκαθεῶν ἐν Λαμψάκῳ.

λευκαία (ἡ) εἶδος φυτοῦ καταλλήλου πρὸς κατασκευὴν σχοινίων, σπάρτος· 'Ησ. «σιλλὸν λευκαίας σχοινίον» (δ.γρ. **λευκέα**· 'Ησ. «σχοῖνος»), γλωσσ. «λευκαία ἐν θεάτροις· σπάρτον» : Μοσχ.π.'Αθήν.5,206F **εἰς δὲ σχοινία λευκαίαν μὲν ἐξ 'Ιδηρίας,** Πάπ.,'Αρτεμίδ.Δαλδ.3,59· **2)** λεύκη βλ.λ. : 'Επιγρ. **στεφανωθεὶς πρᾶτος λευκαίας στεφάνῳ·** **3)** ὁ τῆς λεύκης φλοιός : Εὐστ.'Οδ. 1453,10 «ὁ τῆς λεύκης φλοιός».

λευκαιθιοπία (ἡ) νεώτ. ἀνώμαλος διάπλασις τῶν μελαγχρωστικῶν κοκκίων τοῦ σώματος, καθ' ἣν αἱ τρίχες καὶ τὸ δέρμα φαίνονται λευκαί.

λευκαίνω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐλεύκανα,** ἀπαρφ. **λευκᾶναι,** παθ. παρακ. **λελεύκασμαι,** ποιῶ, καθιστῶ τι λευκόν : 'Οδ.Μ 172 **λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσι** (σχόλ. «κατὰ συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ, συντόνως ἤρεσσον, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· λευκαίνεται γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ σφοδρῶς κωπηλατεῖν»), Εὐρ.Κύκλ.17 **γλαυκὴν ἅλα ῥοθίοισι λευκαίνοντες,** Θεόκρ.14,70 **ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος,** ΚΔ Μᾶρκ.9,3 **καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκὰ λίαν ὡς χιών, οἷα γναφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται οὕτω λευκᾶναι,** Ψελλ.7,478 **τρίχας λευκαίνει μελαίνας,** Καλβ.14,26 **οἱ καθαροὶ λευκαίνονται αἰθέριοι κάμποι, - ὁ χρόνος ἐλεύκανε τὴν κόμην του·** || όμ. τὸ μέσ. κ. παθ. εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός : 'Αριστλ.ΖΓ 730a,6 **μεταβεβληκότος τοῦ ᾠοῦ ἐκ τοῦ ὠχρὸν εἶναι εἰς τὸ λευκαίνεσθαι,** Σωπ.8, 'Απολλ.Ρ 1,545, Δίφιλ.Σ π. 'Αθήν.2,54B, Θεοφύλ.Βουλγ.'Επ.15 **ἡ δὲ χροιὰ τοῦ σώματος οὔτε πρὸς τὸ θηλυπρεπὲς ἐλευκαίνετο, οὔτε πρὸς τὸ μελάντερον κατεσκίαστο·** || δημ. εἰδ. ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων, ἐνδυμάτων κττ., κ. ἄνευ ἀντικειμένου ἀπολύτως, **λευκαίνω** δι' εἰδικῆς ἐπεξεργασίας, κυρ. διὰ πλύσεως ἐν ποταμῷ, καθιστῶ τὰ ἐνδύματα ἢ τὰ ὑφάσματα λευκά : δ.τραγ. **πῶς πλένουν, πῶς λευκαίνουνε, πῶς μοσχοσαπουνίζουν,** Παπαδ.Χρ.Μηλ.34 **ἡ μήτηρ Μελάχρω εἶχε μεταβῆ ἀπὸ πρωΐας εἰς τὸν ποταμὸν μετ' ἄλλων γυναικῶν, διὰ νὰ λευκάνῃ·** **2)** ἀμτβ. εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός : Εὐρ.'Υψιπ.34(60),113, 'Αριστλ. Πρ.890a,9, ΠΔ Λευ.13,19 **καὶ γένηται ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἕλκους οὐλὴ λευκὴ ἢ τηλαυγὴς λευκαίνουσα ἢ πυρρίζουσα,** Νίκ.'Αλεξ.170 **ἀφροῖο νέην κλύδα λευκαίνουσαν·** **3)** παθ. ἔχω τὴν ἐντύπωσιν, τὴν αἴσθησιν λευκότητος : Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.7,191· **4)** μτφ. καθιστῶ τι λευκὸν ἢ λαμπρόν, λαμπρύνω : Εὐρ.ΙΑ 157 **λευκαίνει τόδε φῶς ἤδη λάμπουσ' ἠώς·** **5)** ἀποκαθαίρω, κ. τὸ παθ. γίνομαι καθαρός, διαυγής : 'Ορειβ.ἀπ.102 (ἐπὶ τοῦ ἐλαίου)· **6)** μσν.μτφ. διαφωτίζω, λύω, διαλευκαίνω : Στουδ. Θεόδ.301C **ἐλεύκανε τὸ πρόβλημα**

λευκαῖος-α-ον ἐπίθ. τοῦ Διός ὁ τῆς λεύκης : Παυσ.5,5,5 **γενέσθαι οἱ Λεπρεᾶται σφίσιν ἔλεγον ἐν τῇ πόλει Λευκαίου Διὸς ναόν.**

λευκάκανθα (ἡ) κ. νεώτ. κ. **λευκάκανθος** εἶδος ἀκανθώδους θάμνου : Θεόφρ.ΦΙ 6,4,3, Πλίν. ΦΙ 21,94· **2)** εἶδος κνίκου : Διοσκ.3,19, Γολ.12,58, Πλίν.ΦΙ 22,40.

λευκάκανθος (ἡ) βλ. λευκάκανθα.

λευκάλφιτος-ον ὁ παράγων λευκὰ ἄλφιτα : Σώπατρ.3 **'Ερέτριαν ὡρμήθημεν εἰς λευκάλφιτον.**

λευκάμπυξ-υκος ὁ φορῶν λευκὸν ἄμπυκα, κεφαλόδεσμον· **2)** μτφ. ἐπὶ τῆς αὐγῆς : 'Οππ.'Αλ. 4,238 **πυρὸς λευκάμπυκος αὐγῆς.**

λευκάνδρα (ἡ) νεώτ. γένος ἀσβεστοσπογγιδῶν σπόγγων.

λευκανθεμίς-ίδος (ἡ) λευκάνθεμον βλ.λ. : Πλίν. ΦΙ 22,53.

λευκάνθεμον (τὸ) κ. νεώτ. φυτὸν τοῦ γένους τῶν χαμαιμήλων τῆς οἰκογεν. τῶν **προσωπανθῶν,** ἀσπρολούλουδο : Διοσκ.3,137, Πλίν.ΦΙ 21,163.

λευκανθής-οῦς-ές ὁ ἔχων λευκὰ ἄνθη : Νίκ. Θηρ.530 **λευκανθὴς ἄγνος,** ΚΜανασσ.125· || γεν. μτφ. λευκός : Πίνδ.Ν 9,23 **λευκανθὴς καπνός** (ἀμφ.), Σοφ.ΟΤ 742 **χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα·** **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **συνθέτων.**

λευκανθίζω βλ. λευκαθίζω.

λευκανία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος **ἀδενιτιδῶν** ἐντόμων.

λευκανίη (ἡ) βλ. λαυκανίη.

λευκανίζω ἐσφ.γρ. τοῦ λευκαθίζω ἢ λευκανθίζω βλ.λ. : Πάπ.

λευκανίηθεν βλ. λαυκανίηθεν.

λευκανίηνδε βλ. λαυκανίηνδε.

λευκανιλῖναι (αἱ) νεώτ. ἐμπορικὴ ὀνομασία τῶν τριαμινοτριφαινυλομεθανίων.

λεύκανσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λευκαίνειν, τὸ λευκαίνειν ἢ λευκαίνεσθαι: 'Αριστλ.Φυσ. 222b,15, 'Αλέξ.'Αφρ.Τοπ.304,1, **- λεύκανσις τῶν ὀδόντων τοῦ ὑφάσματος·** **2)** ἀποκάθαρσις, διαύγεια, καθάρισμα· πρβλ. λευκαίνω 4) : Γολ.11,484.

λευκαντής (ὁ) γλωσσ., νεώτ. κ. δημ., θηλ. **-άντρια** ὁ λευκαίνων τι, ἀσπριστής· || νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἀσχολούμενος εἰς τὴν λεύκανσιν ὑφασμάτων διὰ πλύσεως· εἰδ. ὁ ἐν ῥέοντι ὕδατι τύμμασι καὶ πατήμασι λευκαίνων ἔρια, κναφεύς, γναφεύς.

λευκαντικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν, ὁ ἐπιφέρων λεύκανσιν, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ λευκαίνειν : Σχόλ. εἰς Πλάτ.Θεαίτ.156D **τὴν λευκαντικὴν δύναμιν, - λευκαντικὰ φάρμακα·** || νεώτ. γεν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λεύκανσιν ἢ τὸν λευκοντήν : **λευκαντικὰ ἐργαλεῖα, - λευκαντικὴ τέχνη·** || όμ. νεώτ. τὸ οὐδ. τὰ **λευκαντικόν** ὡς οὐσ. τὸ δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ λεύκανσις.

λευκαντικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον προκαλοῦντα λεύκανσιν : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.7,192 **λευκαντικῶς διατεθῆναι** (ἔχειν αἴσθησιν λευκότητος, λευκάνσεως, βλέπειν τὰ πάντα λευκά), αὐτ.198 **λευκαντικῶς πάσχειν.**

λευκάντυξ-υγος (ἡ) ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ ἔχουσα λαμπρὰν ἄντυγα, κύκλον, γῦρον : Δωροθ. π. 'Ηφαιστ.'Αστρλ.3,20.

λευκάργιλλος-ον κ. **λευκάργιλος** ὁ ἔχων λευκὸν ἄργιλον, ὁ περιέχων ἀσπρόχωμα : Στράβ.9,5,19· || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **ὁ λευκάργιλ(λ)ος** ὁ λευκὸς ἄργιλος, πηλός : Πλίν.ΦΙ 17,42.

λευκάς-άδος (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ λευκὸς βλ.λ. : Νόνν.Εὐαγγ.'Ιω.3,20 **λευκὰς χαίτη·** || **Λευκὰς πέτρη** ἢ κτ. παράλ. τοῦ πέτρη **Λευκὰς** ὡς τοπων. ὁ λευκὸς βράχος, εἰδ. ὁ Λευκάτας καὶ ἡ νῆσος Λευκάς : 'Οδ.Ω 11, 'Ανακρ.19, Εὐρ.Κύκλ.166, Θουκ. 1,30· || **λευκὰς ποίη** ἐπὶ τοῦ φυτοῦ ἠρύγγου βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.849 **ἠὲ σὺ ποίης λευκάδος ἠρύγγου τε δάμοις ἀθεραΐδα ῥίζαν·** || δθ. κτ. παραλ. τοῦ οὐσ. ἁπλῶς **λευκὰς** ὡς οὐσ. εἶδος φυτοῦ, πιθ. τὸ λευκάνθεμον ἢ λευκάκανθα· σχόλ. «'Αντίγονος μέντοι τὴν λευκὴν ἄκανθον λέγει, ὁ δὲ Νίκανδρος τὴν λευκάνθεμον» : Διοσκ.3,99 **λευκὰς ὀρεινή,** αὐτ. **λευκὰς ἥμερος·** || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **χειλανθῶν·** **2)** μτφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρός, διαυγής : Νόνν.Εὐαγγ. 'Ιω.16,95 **λευκὰς φωνή.**

λευκασία (ἡ) πάπ. λεύκωσις βλ.λ.2), ἐπὶ τῶν τεχνητῶν μαργαριτῶν.

λεύκασμα (τὸ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λευκαίνω βλ.λ. :

Πρόδρ.165 **λεύκασμα χιόνος, - τὸ λεύκασμα τῶν ρούχων στὸν ποταμό, - πῆγε στὸ λεύκασμα.**

λευκασμός (ὁ) μτγν. ἡ λεύκανσις, τὸ λεύκασμα : Φίλ.1,306.

λευκάσπιος (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τελεοστέων τῆς οἰκογεν. τῶν **κυπρινιδῶν.**

λεύκασπις-ιδος (ὁ,ἡ) κ.νεώτ. ὁ ἔχων λευκὴν ἢ λαμπρὰν ἀσπίδα : Ἰλ.Χ 294 **Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα,** Αἰσχ.Ἑπτ.89, Σοφ.Ἀντ.106, Εὐρ.Φοίν.1099 **λεύκασπιν Ἀργείων στρατόν,** Ξεν.Ἑλλ.3,2,15 **Κᾶρας λευκάσπιδας,** Πλούτ.Κλεομ.23, Λυρ.Ἀδέσπ.68 **κόραι λευκάσπιδες·** **2)** τὸ ἀρσ. **λεύκασπις** ὡς οὐσ. νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κοκκοειδῶν.**

λευκαστής (ὁ) νεώτ. ὁ λευκαντὴς βλ.λ.

λευκαύγεια (ἡ) νεώτ. ὁ λόγος τοῦ ποσοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἀνακλᾶται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἑτεροφώτου τινὸς οὐρανίου σώματος, πρὸς τὸ φῶς τὸ ὁποῖον λαμβάνει τοῦτο ἔκ τινος αὐτοφώτου σώματος.

λευκαυγής-οῦς-ές κ. μσν. ὁ ἔχων λευκὴν λάμψιν, ὁ ἐκπέμπων λευκὸν φῶς : Ἀντιφάν.217,20 **τευθὶς μεταλλάξασα λευκαυγῆ φύσιν,** ΚΜανασσ.203.

λευκαχάτης (ὁ) λευκὸς ἀχάτης : Πλίν.Φ1 37,139.

λευκέα (ἡ) βλ. λευκαία.

λευκεινός βλ. λεύκινος.

λευκελεφάντινος-η-ον Ἡσ. «λευκελεφάντινα· λευκὰ ὡς ἐλεφάντινα».

λευκερινεός (ἡ), ἀττ. **λευκερίνεως** εἶδος συκῆς παραγούσης λευκὰ σῦκα : Ἀθήν.3,76C· **2)** ὡς ἐπιθ. ἡ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς λευκερινεοῦ : Ἕρμιππ. 68, Εὐστ.Ἰλ.1205,5 **λευκερίνεως . . ἰσχάδας.**

λευκέρυθρος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ λευκὸς καὶ ἐρυθρός, λευκορόδινος, ἀσπροκόκκινος : Ἀριστλ. Φυσιογν.806b,4 **χροιαὶ λευκέρυθροι,** Πτολ.Τετράβ. 143,Νικήτ.Εὐγ.1,149 **καὶ συνδιεχρήσατο, καθὰ ζωγράφος, ταύτης τὸ σῶμα λευκέρυθρον ἡ φύσις, - λευκέρυθρος ἵππος** (κοκκινόψαρος).

λευκερυθροφωσφόρος-ον μσν. λευκέρυθρος μετὰ φωσφορισμοῦ, μετὰ λαμπρότητος : Νικήτ. Εὐγ.2,246 **ἡ φύσις ἀγαλματοῖ σε λευκερυθροφωσφόρον.**

λευκερυθρόχρους-οος-ουν-οον μσν. λευκέρυθρος βλ.λ. : Νικήτ.Εὐγ.1,133 **πυρσὸν αἰγλήεντα λευκερυθρόχρουν.**

λευκερωδιός (ὁ) κ. νεώτ. ἐλόβιον πτηνόν, ὁ λευκὸς ἐρωδιός : Ἀριστλ.Ζ1 593b,2.

λευκεστερία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **αἰγοκληματιδῶν.**

λεύκη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. κ. δημ. **λεύκα** τὸ δένδρον αἴγειρος ἡ λευκή, λεύκα (Populus alba), ἐκ τῶν λευκῶν φύλλων : Ἀριστφ.Νεφ.1007 **λεύκης φυλλοβολούσης,** Εὐπ.14,4, Δημ.313 **τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων διὰ τῶν ὁδῶν, τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ,** Θεόκρ. 2,121 **κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέους ἱερὸν ἔρνος,** Διοσκ.1,110 **λεύκης τοῦ δένδρου ὁ φλοιὸς ἰσχιάδας ὠφελεῖ καὶ στραγγουρίας·** ‖ μτγν. **λεύκη λευκή** : Ἱππιοτρ.22· ‖ νεώτ. εἰδ. βοταν. γένος φυτῶν δικοτυληδόνων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἰτεοειδῶν·** ‖ τόπος τις ἐν Ἀθήναις ὀνομασθεὶς ἔκ τινος λεύκης, ἔνθα ἐπωλοῦντο αἱ δημόσιαι πρόσοδοι : Ἀνδοκ.133 **οἱ παρασυλλεγέντες ὑπὸ τὴν λεύκην·** **2)** τὸ φυτὸν ἀνδρόσακες βλ.λ. : Ψ Διοσκ.3,133· **3)** νόσος τις τοῦ δέρματος, εἶδος λειχηνώδους λευκοῦ ἐξανθήματος· Παῦλ.Αἰγ.4,5 «ἡ λεύκη μεταβολή τίς ἐστι τοῦ χρωτὸς ἐπὶ τὸ λευκότερον ὑπὸ γλίσχρου τε καὶ κολλώδους γινομένη φλέγματος» : Ἡρ.1,138 **ὃς ἂν δὲ τῶν ἀστῶν λέπρην ἢ λεύκην ἔχῃ, εἰς πόλιν οὗτος οὐ κατέρχεται,** Ἱππ.Προρρ 2,43 **λειχῆνες καὶ λέπραι καὶ λεῦκαι,** Πλάτ.Τίμ.85Α **λεύκας ἀλφούς τε,** Ἀριστλ. Ζ1 518a,13 (ἐξάνθημα) **ὃ καλεῖται λεύκη·** **4)** κτ. πληθ. **λεῦκαι** λευκαὶ κηλῖδες εἰς τοὺς ὄνυχας, φεῖρα : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,146· **5)** γλωσσ. λευκὸς ἄργιλος ἢ κρητίς· **6)** ὄνομα ποικίλων ἐμπλάστρων : Γαλ.13,414· **7)** κτ. πληθ. εἴδη κόγχων, ἀνδροφυκτῖδες βλ.λ. : Ἐπίχ.42,11.

λευκηναί (αἱ) κάστανα ἐκ Λευκῶν ἢ Λεύκων (τόπου ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδη) : Γαλ.6,778.

λευκηπατίας (ὁ) κ. **λευχηπατίας** ὁ ἔχων λευκὸν τὸ ἧπαρ, δθ. μτφ. δειλός : Κωμ.Ἀδέσπ.1072.

λευκήπειρος-ον ὁ ἔχων λευκὴν γῆν, λευκόγεως : Γεωπ.2,6,39 **ὅσα** (πέτραι) **λευκήπειροι.**

λευκήρετμος-ον ὁ ἔχων λευκὰς κώπας : Εὐρ. ΙΑ 283 **λευκήρετμον δ' Ἄρη τάφιον ἦγεν.**

λευκήρης-ους-ες κ. νεώτ. λευκός, λευκάζων : Αἰσχ.Πέρσ.1056 **καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα·** **2)** νεώτ. ὡς οὐσ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἅλας τῆς ὁμάδος τῶν ἀστρίων· πρβλ. ἀλβίτης.

λευκίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀμινοοξὺ ἀπαντῶν εἰς μικρὰς ποσότητας ἐντὸς τῶν κονδύλων τῶν γεωμήλων· **2)** νεώτ. λευκὴ κρυσταλλικὴ οὐσία ἀπαντῶσα εἰς τοὺς ἱστοὺς τῶν πνευμόνων.

λευκινιμίδιον (τὸ) νεώτ. ὀργανικὴ χημικὴ ἕνωσις εὑρισκομένη εἰς τὰ προϊόντα τῆς ὑδρολύσεως τῶν πρωτεϊνῶν.

λεύκινος-η-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ λεύκης : Ἀριστλ. Οἰκ.1353b,27 **στέφανος λεύκινος,** Γαλ.13,631 **λεύκινον μύρον, - λεύκινον ξύλον·** ‖ Ἐπιγρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ κεκοσμημένος διὰ στεφάνων λεύκης : Ἐπιγρ.· **2)** ὁ ἐκ λευκαίας βλ.λ., καννάβινος· Ἡσ. ἐν λ. μασχάλη **σχοινία λεύκινα.**

λευκινουρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ οὔρησις λευκίνης, ἡ ὕπαρξις λευκίνης ἐντὸς τῶν οὔρων.

λεύκιππος-ον ὁ ἱππεύων ἢ ἐλαύνων λευκοὺς ἵππους ἢ ἐποχούμενος ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ἵππων λευκῶν : Ἴβυκ.16 **τοὺς λευκίππους κούρους,** Στησίχ.86,Πίνδ.Π 4,117 **λευκίππων . . πατέρων,** αὐτ.Ὀ.6,95 **ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν,** Σοφ.Ἠλ.706 **ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·** ‖ **λεύκιπποι ἀγυιαί** αἱ πλήρεις λευκῶν ἵππων ἀγυιαί : Πίνδ.Π 9,83 **λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς.**

λευκίσκος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος τοῦ ἰχθύος κεφάλου : Ἱκέσ.π.Ἀθήν.7,306Ε **Ἱκέσιος φησὶ «τῶν καλουμένων λευκίσκων πλέονά ἐστιν εἴδη. λέγονται γὰρ οἱ μὲν κέφαλοι οἱ δὲ κεστρεῖς, ἄλλοι δὲ χελλῶνες»,** Γαλ.6,713· ‖ νεώτ. ζῳολ. γένος **λευκισκοειδῶν** ἰχθύων, ἀσπρόφαρο.

λευκισκοειδῆ (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ἰχθὺς φυσοστόμος τῆς οἰκογεν. τῶν **κυπρινιδῶν.**

λευκισμός (ὁ) νεώτ. ἀλβινισμός, λευκοχρωτία βλ.λ.

λευκίτης-ου (ὁ) μτγν., δωρ. **λευκίτας** ἐπὶ κριοῦ, λευκός : Θεόκρ.5,147 **οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς τᾶν αἰγῶν·** **2)** νεώτ. ὀρυκτὸν μεταπυριτικὸν ἅλας τοῦ ἀργιλλίου μετὰ καλίου.

λευκιτίτης (ὁ) νεώτ. πέτρωμα ἡφαιστειογενὲς ἐκ λευκίτου καὶ διοφιδίου.

λευκιτοφόρος-ον νεώτ. ἐπὶ πετρωμάτων, ὁ φέρων ὡς κύριον συστατικὸν λευκίτην.

λευκιτοφύρης (ὁ) νεώτ. πέτρωμά τι ἡφαιστειογενές.

λευκο- νεώτ. κ. δημ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ δεύτερον συνθετικὸν ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ λευκοῦ, λευκοβαφής, λευκοβραχίων, λευκοπρόσωπος, λευκοφόρα· **2)** ὡς πρῶτον συνθετικὸν ἐπὶ β' συνθετικοῦ, χρώματος δηλωτικοῦ, πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ δηλούμενον χρῶμα περιέχει καὶ λευκόν, οἷον λευκορόδινος, λευκοπράσινος.

λευκοβαφής-οῦς-ές γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ βεβαμμένος λευκός, ὁ ἀσπροβαμμένος : Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 742, **- λευκοβαφὲς ὀθόνιον.**

λευκοβραχίων-ονος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων λευκοὺς βραχίονας, λευκώλενος βλ.λ. : Σουΐδ., Σχόλ.'Ομ.'Ιλ.Α 55, ΚΜανασσ.Χρον.1160.
λευκόβρυον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογεν. τῶν **βρυΐδῶν.**
λευκόγαιος δ.γρ. τῶν λευκόγεως, λευκόγειος βλ.λ.
λευκογαλῆ (ἡ) νεώτ. ζῳολ. τὸ ζῷον λευκοϊκτὶς βλ.λ., ἄσπρη νυφίτσα.
λευκόγειος-ον κ. μσν. **κ.** λευκόγεως (δ.γρ. λευκόγαιος) ὁ ἔχων λευκὴν γῆν ἢ ὁ ἐκ λευκῆς γῆς : Θεόφρ.ΦΑἴτ.2,4,4 **ἡ σπιλὰς καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ** λευκόγειος **ἐλαιοφόρος,** αὐτ.3,6,8 **τὴν** λευκόγειον [ἀγαθὴν εἶναι] **ἐλαίαις,** Βασ.60,12,57 **ἐξορύξας** λευκόγειόν **μου.**
λευκόγεως-ων λευκόγειος βλ.λ. : Στράβ.9,5,18 λευκόγεων **γάρ ἐστι τὸ χωρίον Ἄρνης πλησίον καὶ τῶν Ἀφετῶν,** Εὐστ.332,21.
λευκογιώτης (ἡ) πάπ. ἡ ἰδιότης τοῦ λευκόγεω, τοῦ λευκογείου.
λευκογόνον (τὸ) τὸ ὄξινον θειῶδες νάτριον, λόγῳ τῶν λευκαντικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων.
λευκογραφία (ἡ) μτγν. ἡ διὰ λευκοῦ χρώματος ἰχνογραφία : Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.Μετ.74,22.
λευκογραφίς-ίδος (ἡ) μτγν. εἶδος πηλοῦ χρησιμεύοντος πρὸς λευκογραφίαν : Πλίν.ΦΙ 27,103· || μόροχθος βλ.λ. λίθος : Διοσκ.5,134,'Αέτ.2,6.
λευκογραφῶ-έω ζωγραφῶ διὰ λευκοῦ χρώματος ἢ ἰχνογραφῶ διὰ λευκοῦ χρώματος ἐπὶ κεχρωσμένου πίνακος : 'Αριστλ.Ποιητ.1450b,2 **εἰ γάρ τις ἀναλήφειε τοῖς καλλίστοις φαρμάκοις χύδην, οὐκ ἂν ὁμοίως εὐφράνειε καὶ** λευκογραφήσας **εἰκόνα.**
λευκόγρυφ (ὁ) γλωσσ. εἶδος γρυπὸς βλ.λ.
λευκοδάκτυλος-ον μσν. ὁ ἔχων λευκοὺς δακτύλους : Νικήτ.Εὐγ.4,83.
λευκόδενδρον (τὸ) νεώτ. γένος **πρωτεοειδῶν** φυτῶν.
λευκοδέρματος-ον λεξ. ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα· 'Ησ. γλῶσσ. τοῦ λευκοδίφθερος.
λευκοδερμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ ὑποχρωματικὴ κατάστασις τοῦ δέρματος ἀνήκουσα εἰς τὰς δυσχρωμίας, σύνδρομον διαφόρων δερματοπαθειῶν.
λευκόδερμος-ον μσν. λευκοδέρματος βλ.λ. : ΓΠισίδ. εἰς Ματ.βίου 118.
λευκοδεψία (ἡ) νεώτ. βυρσοδεψικὴ μέθοδος καθ' ἣν γίνεται ἡ δέψις ἐντὸς χλωριούχου νατρίου καὶ στυπτηρίας.
λευκοδίφθερος-ον λεξ. ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα· 'Ησ. **«**λευκοδίφθερος· λευκοδέρματος**»**.
λευκόδους-οντος νεώτ. ὁ ἔχων λευκοὺς ὀδόντας, ἀσπροδόντης.
λευκοεγκεφαλῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγκεφαλῖτις προσβάλλουσα κυρίως τὴν λευκὴν οὐσίαν τοῦ ἐγκεφάλου.
λευκοείμων-ονος-ον λευχείμων βλ.λ. : Μέλισσα 'Επ.11,1 **λευκοείμων τᾷ ἐσθᾶτι.**
λευκοέρυθρος-ον μτγν. λευκέρυθρος βλ.λ. : Πρόκλ.Τετράβ.203.
λευκόζωτος 'Ησ. **«**τῆς γῆς ἡ μὲν καλεῖται λευκόζωτος, ἡ δὲ μελάνζωτος**»**.
Λευκοθέα (ἡ), ἐπ. **-έη** ἡ λευκὴ θεά, ὄνομα τῆς θαλασσίας θεᾶς 'Ινοῦς : 'Οδ.Ε 334 **τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος 'Ινώ, Λευκοθέη,** Πινδ.Π 11,2 **'Ινὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν ὁμοθάλαμε Νηρηίδων·** **2)** ἡ ἱκανότης τοῦ ὁρᾶν τὸ λευκόν : Πλούτ.'Ηθ.440F **ὡς εἴ τις ἐθέλει τὴν ὅρασιν ἡμῶν λευκῶν μὲν ἀντιλαμβανομένην λευκοθέαν καλεῖν, μελαίνων δὲ μελανοθέαν.**
λευκοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος συνισταμένη εἰς τὴν πρόκλησιν αὐξήσεως τῶν λευκοκυττάρων.

λευκοθόη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἐρεικοειδῶν.**
λευκοθρᾴκιος-α-ον μσν., τὸ θηλ. λευκοθρᾳκία ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ ἄμπελος, ἡ λευκὴ ἄμπελος τῆς Βιθυνίας : Γεωπ.5,17,4.
λευκόθριξ-τριχος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας : 'Αριστφ.'Ορν.971 **λευκότριχα κριόν,** Εὐρ.Βάκχ.112 **στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖς,** 'Αριστλ.ΖΓ 786a,24 **καὶ τῶν λευκοτρίχων καὶ μελανοτρίχων, τῶν μὲν λευκά, τῶν δὲ μέλανα,** Καλλ.Δήμ.121 **λευκότριχες ἵπποι,** Στράβ.16,4,26 **πρόβατα λευκότριχα,** Ζαλοκ.116.
λευκοθώραξ-ᾱκος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων λευκὸν θώρακα : Ξεν.'Αν.1,8,9 **ἦσαν ἱππεῖς μὲν λευκοθώρακες ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τῶν πολεμίων.**
λεῦκο⟨ι⟩κιον (τὸ) πάπ. λευκὸς οἶκος, ἄσπρο σπίτι : Πάπ. **ποιήσῃς αὐτοὺς ἀπαντῆσαι ἐν τῷ λευκο⟨ι⟩κίου.**
λευκοϊκτίς-ίδος (ἡ) νεώτ. τὸ ζῷον ἑρμελίνη, ἡ ἰκτὶς ἡ ἑρμελίνειος.
λευκόϊνος-η-ον κ. λευκόϊος ὁ κατεσκευασμένος ἐκ λευκοΐων, ἀπὸ μενεξέδες : Θεόφρ.'Οσμ.27 **μύρα ἀπ' ἀνθέων μὲν ῥόδινον καὶ λευκόϊνον καὶ σούσινον,** Φιλωνίδ.π.'Αθήν.15,675Ε **λευκόϊνον δὲ κινητικὸν ὄντα κεφαλῆς καὶ ἀμαράκινον** (κῶδ. λευκόϊον), Φιλόδ.ΑΠ 11,34· **2)** ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ λευκοΐου, ὁ λευκός : Πάπ. **λευκόϊνον δεῖγμα.**
λευκόϊον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ λευκὸν ἴον, γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀμαρυλλιδῶν,** ὁ μενεξές : Θεόκρ.7,64 **καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,** Διοσκ.3,123 **2)** βολβῶδές τι φυτόν : Θεόφρ.ΦΙ 6,8,1· **3)** **λευκόϊον τὸ μέλαν** ἴον τὸ μέλαν : 'Ιππ.Γυν.Φύσ.32.
λευκόκαρπος-ον ὁ φέρων λευκὸν καρπόν : Θεόφρ.ΦΙ 3,18,6.
λευκόκαυλος-ον ὁ ἔχων λευκὸν καυλόν, στέλεχος : Θεόφρ.ΦΙ 7,4,6· **κ.** συγκρ. : αὐτ.7,4,5.
λευκοκέρατες-ων (οἱ) π. 'Ησ. κ. δ γρ. λευκόκρατες, ἐπὶ βοῶν, οἱ ἔχοντες λευκὰ κέρατα.
λευκοκεράτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἴδιος τύπος τῆς ἁπλῆς λευκοπλακίας, καθ' ἣν αἱ ἐπὶ τῶν βλεννογόνων τοῦ στόματος καὶ τῶν παρειῶν καὶ ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν καπνιστῶν παρατηρούμεναι λευκαὶ πλάκες εἶναι ὑπερτραφέστεραι καὶ στιλπνότεραι τῶν συνήθων.
λευκόκερκος-ον 'Ησ. ὁ ἔχων λευκὴν οὐράν.
λευκοκέφᾰλος-ον 'Ησ. ὁ ἔχων λευκὴν κεφαλήν· πρβλ. λευκόκρας.
λευκόκηρος-ον λεξ. ὁ πεποιημένος ἐκ λευκοῦ κηροῦ : 'Ησ. **Δατύς, νύμφη λευκόκηρος.**
λευκόκνημος-ον μτγν. ὁ ἔχων λευκὰς κνήμας : 'Ανατόλ. ἐν Κατ.'Αστρλ.Κ 8(3),188.
λευκοκόμης (ὁ) μσν. ὁ ἔχων λευκὴν κόμην, ὁ ἀσπρομάλλης : ΤζέτΖ.Μεθ''Ομ.659.
λευκόκομις-ιδος (ἡ) μτγν. εἶδος ροιᾶς : Πλίν. ΦΙ 13,14.
λευκόκομος-ον μτγν. ὁ ἔχων λευκὴν κόμην, ὁ ἀσπρομάλλης : Πολυδ.4,139.
λευκοκράμβη (ἡ) μσν. ἡ λευκὴ κράμβη, ἀσπρολάχανο : Γεωπ.12,1,4.
λευκόκρας-ᾶτος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων λευκὴν κεφαλήν· 'Ησ. **«**λευκόκρατες· ἢ διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι, ἢ ἴσως ἀντὶ τοῦ λαμπρούς**»** (κῶδ. λευκοκέρατες).
λευκοκρινόχρους-οος-ουν-οον μσν. ὁ ἔχων χρῶμα λευκοῦ κρίνου : Λεοντ. μαγ. ποιήμ. ἐν Μi.2,563.
λευκοκύμων-ονος-ον ὁ λευκὸς ἐκ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ ἀφροῦ αὐτῶν : Εὐρ.'Ορ.992 **λευκοκύμοσιν . . ποντίων σάλων ἵπποις ἁρματεύσας.**
λευκοκύτταρα (τὰ) νεώτ. ἀνατ. τὰ ἄχροα κύτταρα τοῦ αἵματος, τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια.
λευκοκυτταραιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὅ. λευχαιμία.

λευκοκυτταρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ λευκοκύτταρα βλ.λ.: **λευκοκυτταρικός τύπος.**

λευκοκυτταρομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ καταμέτρησις τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων.

λευκοκυττάρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. αὔξησις τοῦ ἐν τῷ αἵματι ἀριθμοῦ τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων, λευχαιμία.

λευκοκυττόζωα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. παράσιτα τῶν πτηνῶν, ὅμοια πρὸς τοὺς αἱμοπρωτεῖς.

λευκόλιθος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ λευκοῦ λίθου πεποιημένος: Στράβ.5,3,8 **ἐπὶ κρηπῖδος ὑψηλῆς λευκολίθου πρὸς τῷ ποταμῷ χῶμα μέγα,** Ἐπιγρ. **λευκόλιθος στήλη· 2)** νεώτ. ὀρυκτολ. ὡς οὐσ. ὀρυκτὸν ἄνθρακικὸν μαγνήσιον.

λευκολινής (ὁ,ἡ) Ἐπιγρ. ὁ ἐκ λευκοῦ λίνου.

λευκόλινον (τὸ) π. Φοίνιξι λευκὸν λίνον χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν σχοινίων καὶ κολῳδίων: Ἡρ.7,25 **καὶ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας βύβλινά τε καὶ λευκολίνου,** αὐτ.7,34, ΑΠ.ΖΙ 5,3.

λευκολόφας-ᾶ (ὁ) ὁ ἔχων λευκὸν λόφον, λοφίον: Εὐρ.Φοίν.119 **τίς οὗτος ὁ λευκολόφας.**

λευκόλοφος-ον ὁ ἔχων λευκὸν λόφον, λοφίον: Ἀνακρ.82, Ἀριστφ.Βάτρ.1016 **λευκολόφους τρυφαλείας· 2)** ὁ λευκὸς λόφος, γεώλοφος: Κριναγ. ΑΠ 7,636 **ποιηρὸν τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοφον.**

λευκομαινίς-ίδος (ἡ) μτγν. εἶδος ἰχθύος, ἡ λευκὴ μαινίς: Πολίοχ.1.

λευκομαλαχιτοπράσινον (τὸ) νεώτ. χημ. ἡ λευκοβάσις τοῦ πρασίνου τοῦ μαλαχίτου.

λευκόμαλλος-ον μσν. ὁ ἔχων λευκὸν ἔριον, λευκὸν μαλλίον: Εὐστ.403,44.

λευκομέλᾶς-αινα-αν μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων ὄψιν ἢ χροιὰν μελανόλευκον, ὁ ἄσπρος καὶ μαῦρος, ἀσπρόμαυρος: Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.163, Τζέτζ. Λυκόφρ.334.

λευκομέτωπος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων λευκὸν μέτωπον: Ἱππιατρ.104, Ἡσ. ἐν λ. φαλακρός· **2)** πάπ. τὸ ἀρσ. **λευκομέτωπος** ὡς οὐσ. ὄνομα πτηνοῦ: **λευκομέτωπος ἄγριος.**

λευκομήλινος-ον μτγν. ὁ ἔχων χρῶμα ἀμυδρῶς κίτρινον, λευκάζον, ὠχροκίτρινος: Γαλ.13,460 **λευκομήλινος ἔμπλαστρος.**

λευκόμορφος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων λευκὴν μορφήν: Θεοδοσ.Διάκ.Ἀκροασ.1,227.

λευκομυκλῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ φλεγμονὴ τῶν λευκῶν ταινιῶν τοῦ νωτιαίου μυελοῦ.

λευκομύνη (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν γεράνιον τὸ πυρηναϊκόν.

λευκομυόχρους-οος-ουν-οον πάπ. συνήθ. ἐπὶ ὄνων, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ μυός, ὁ σταχτύς: Πάπ. **ὄνον ἄρρενα τέλειον λευκομυόχρουν·** πρβλ. λευκομυόχρως.

λευκομυόχρως-ωτος (ὁ,ἡ) πάπ. ὁ λευκομυόχρους βλ.λ.: **ὄνος λευκομυόχρως.**

λευκομφάλιος-ον ἐπὶ εἴδους σύκων, ὁ ἔχων λευκὸν ὀμφαλόν, κέντρον: Θεόφρ.Φ1 5,1,8.

λευκόν (τὸ) κ. νεώτ. ἡ λευκότης, ἡ ἀσπράδα, τὸ ἄσπρο χρῶμα: Ἀριστφ.Ἱππ.1279 **ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν ἢ τὸν ὄρθιον νόμον,** Πλάτ.Πρωτ. 331 D **τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι ἔστιν ὅπῃ προσέοικε, - τὸ λευκὸν τοῦ κρίνου - τῆς χιόνος·** || κ. μτφ. **τὸ λευκὸν τοῦ χαρακτῆρος· 2)** τὸ λευκὸν ἔνδυμα, τὰ ἄσπρα: Ἀριστφ.Ἀχ.1024 **εἶτα λευκὸν ἀμπέχει,** αὐτ.Θεσμ.840 **ἠμφιεσμένη λευκά· 3)** τὸ λεύκωμα τοῦ ᾠοῦ, τὸ ἀσπράδι: Ἱππ. Γυν.Φύσ.32, Ἀριστλ.ΖΓ 753a,35, Διοσκ 2,50· **4)** ὁ σκληρὸς καὶ ἀδιαφανὴς χιτὼν τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ ἀσπράδι: Ἱππ.Προγν.2, Ἀλεξ.222,9, Ἀριστλ.ΖΙ 492a,1 **ὀφθαλμοῦ δὲ τὸ μὲν λευκὸν ὅμοιον ὡς ἐπιτοπολὺ πᾶσι· 5)** νεώτ. ὁ ἀνθρακικὸς μόλυβδος, τὸ στουπέτσι· **6)** κτ πληθ ἔμμηνα τῶν νεανίδων λευκάζοντα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἐρυθρά: Ἀριστλ.ΖΓ 738a,26, αὐτ.ΖΙ 581b,2 **τὰ δὲ λευκὰ καὶ παιδίοις οὖσι γίγνεται πάμπαν νέοις·** || κ. γεν.: Ἱππ.Ἐπιδ.4,22· **7)** λευκὸς σχηματισμὸς τῶν ὀστρακοδέρμων: Ἀριστλ.ΖΙ 522a,3 **κάτω δ' ἔχει δύο λευκὰ** στ.φρά, ὅμοια μαστοῖς.

λευκονοστόκιον (τὸ) νεώτ. γένος βακτηρίων στρεπτοκοκκοειδῶν, σφαιροειδῶν, ἡνωμένων εἰς ἁλύσεις καὶ περιβαλλομένων ἀπὸ γλοιώδη μᾶζαν.

λευκόνοτος (ὁ) νότιος ἄνεμος, ὁ καθαρίζων τὸν αἰθέρα, ὁ ξηρός, τοῦ συνήθ. νότου φέροντος σύννεφα καὶ βροχήν: Ἀριστλ.Μετ.362a,14.

λευκονυμφαία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. **τῶν νυμφαιωδῶν** περιλαμβάνον ἓν μόνον ὑδροχαρὲς εἶδος.

λευκόξανθος-ον νεώτ. ἐπὶ τριχώματος ἵππου, ὁ λευκὸς ἅμα καὶ ξανθός.

λευκόξενον (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. πυριτικὸν ἅλας τοῦ τιτανίου καὶ ἀσβεστίου.

λευκοπάθεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἔλλειψις μελαγχρωστικῆς ἀπαντῶσα ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς ἴριδος καὶ τοῦ χοριοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

λευκοπαθικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λευκοπάθειαν βλ.λ., ὁ τῆς λευκοπαθείας.

λευκοπάρειος-ον μτγν., ἰων. -ηος-ον ὁ ἔχων λευκάς, ὡραίας παρειάς: Μελέαγρ.ΑΠ 5,159 **Δημὼ λευκοπάρειε, σὲ μέν τις ἔχων ὑπόχρωτα τέρπεται.**

λευκοπάρυφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐσθῆτα φέρουσαν λευκὴν παρυφήν, ὁ ἀφελής, ἀπέριττος: Ἀλέξ.Μ π. Πλούτ.Ἠθ.180Ε.

λευκοπέλιος-ον μτγν. ὁ ὠχρόφαιος, σταχτοκίτρινος: Ἐρωτιαν. ἐν λ. τὸ χρῶμα ἀφυῶδες.

λευκοπενία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων, ἀ. ὑπολευκοκυττάρωσις.

λευκόπεπλος-ον, αἰολ. **λευκοπέπλυς** ὁ ἔχων λευκὸν πέπλον, ἐσθῆτα, ὁ κεκαλυμμένος διὰ λευκοῦ πέπλου: Κόρινν.20· || κ. μτφ.: Ἰπ.ιών.32 **ἡμέρη λευκόπεπλος** (dies albo notandus).

λευκοπέτηλος-ον ποι. ὁ ἔχων λευκὰ πέταλα: Ποιητ.π.Βοτανῶν Δυνάμ.8.

λευκόπετρον (τὸ) μτγν. λευκὸς βράχος, ἄσπρη πέτρα: Πολύβ.3,53,5 **ὥστ' ἀναγκασθῆναι τὸν Ἀννίβαν .. νυκτερεῦσαι περί τι λευκόπετρον ὀχυρόν,** αὐτ.10,30,5.

λευκόπηχυς-εως-υ ὁ ἔχων λευκοὺς πήχεις, βραχίονας: Εὐρ.Βάκχ.1206 **λευκοπήχεσι χειρῶν ἀκμαῖσι,** αὐτ.Φοίν.1351.

λευκοπίων-ονος-ον σχόλ. ὁ λευκὸς καὶ παχύς: Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.1124.

λευκοπλακία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. χρονία πάθησις τοῦ βλεννοϋμένος τοῦ στόματος, τῆς γλώσσης καὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, προσλαμβανόντων φαιοκυανῆν χροιάν.

λευκοπλασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ λευκοπλακία.

λευκόπλευρος-ον σχόλ. ὁ ἔχων λευκὰς πλευράς: Σχόλ.Θεόκρ.4,45.

λευκοπληθής-οῦς-ές ἐπὶ ἐκκλησίας, συνελεύσεως τοῦ λαοῦ, ὁ πλήρης ἀνθρώπων ἐνδεδυμένων λευκά: Ἀριστφ.Ἐκκλ.387 **οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡκκλησία.**

λευκοποδήρης-ους-ες μτγν. ὁ ἐνδεδυμένος ποδήρη λευκὸν χιτῶνα, ὁ ἀσπροντυμένος: Ζώσ. Ἀλχ.117Β.

λευκοποίκιλος-ον σχόλ. ὁ λευκόστικτος: Σχόλ. Θεόκρ.4,45· **2)** τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ὄνομα πολυτίμου λίθου: Πλίν.Φ1 37,171.

λευκοποιός-όν σχόλ. ὁ ποιῶν τι λευκόν, ἄσπρον: Σχόλ.Σοφ.Αἴ.625.

λευκοποιῶ-έω ἀρχ. λεξ. ποιῶ τι λευκόν, ἄσπρον.

λευκοπόρφῡρος-ον μσν. ὁ λευκὸς ἅμα καὶ πορφυροῦς, ὁ ἀσπροκόκκινος : Νικήτ.Εὐγ.Ι,121.
λευκόπους-ποδος-ουν κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας : Εὐρ.Κύκλ.72 **Βάκχαις σὺν λευκόποσιν**· πρβλ.'Αριστφ.Λυσ.665.
λευκοπρεπής-οῦς-ές ὁ φαινόμενος λευκός : Αἰσχ.'Επτ.90 |διόρθ. εὐτρεπῆ|.
λευκοπρόσωπος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκὸν πρόσωπον, ὁ ἀσπροπρόσωπος.
λευκοπροφυλαξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μέθοδος δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἡ αὔξησις τῆς ζωϊκῆς ἀντοχῆς τῶν πασχόντων καὶ τῶν ἐγχειρηθέντων.
λευκόπρωκτος-ον ὁ ἔχων λευκὸν πρωκτόν, ἀσπρόκωλος : Σχόλ.'Αριστφ.'Όρν.151· **2**) ἄνανδρος, δειλός : Καλλί.Κωμ.2.
λευκόπτερος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων λευκὰς πτέρυγας : Εὐρ.'Ιππ.752 **ὦ λευκόπτερε Κρησία πορθμίς**, Ζαλοκ. Τὸ στόμιον τῆς Πρεβέζης 3,24 **λευκόπτερα δώδεκα πλοῖα δεμένα σαλεύουν ἐκεῖ**· || γεν. λευκός, ἄσπρος : Αἰσχ.Πρ. 993 **λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι**· **2**) μτφ. ὁ λαμπρός, ὁ πλήρης χαρᾶς, ὁ χαρούμενος : Εὐρ.Τρῳ.848 **τὸ τᾶς δὲ λευκοπτέρου ἁμέρας φίλιον βροτοῖς φέγγος ὀλοὸν εἶδε γαῖαν**.
λευκοπτεροφόρος-ον μσν. ὁ φέρων λευκὰ πτερά : Μελιτην.Γ 335 **λ- κύκνος**.
λευκοπτέρυξ-ὔγος (ὁ,ἡ) ὁ λευκοπτερος θλ.λ. : 'Ίων Χ 'Ελεγ.10 |πιθ.γρ.|.
λευκόπῡγος-ον ὁ ἔχων λευκὴν πυγήν, λευκόπρωκτος : 'Αλεξ.321· **2**) μτφ. 'Ησ. «ὁ ἄνανδρος· ἔμπαλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον».
λευκόπῡρος (ὁ) μτγν. ἐν χρ. κτ. πληθ. ἡ σεμίδαλις : Φίλ.Ι,164.
λευκόπυρρος-ον ὁ λευκὸς καὶ πυρρός, ὁ ἀσπροκόκκινος : 'Αριστλ.Χρωμ.797b,13 **λευκόπυρρα τριχώματα**.
λευκοπώγων-ωνος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων λευκὸν πώγωνα, λευκογένειος, ἀσπρογένης· **2**) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἐπακριδιδῶν**.
λευκόπωλος-ον ὁ μετὰ λευκῶν ἵππων : Αἰσχ. Πέρσ.386 **ἐπεί γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν**, Σοφ.Αἴ.673, Πλούτ.Κάμ.7 **καὶ τέθριππον ὑποζευξάμενος λευκόπωλον ἐπέβη**· || ἐπίθ. τῶν Διοσκούρων : Πίνδ.Π 1,66 **λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι γείτονες**· || ἐπίθ. τοῦ ἐν Θήβαις 'Αμφίονος καὶ Ζήθου : Εὐρ.'Ηρ.29.
λευκόπωρος-ον (ὀπώρα) μτγν. ὁ φέρων λευκὴν ὀπώραν, καρπόν : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,563 **λευκόπωρος συκῆ**· πρβλ. λευκερινεός.
λευκόρειθρος-ον μτγν. μσν. ὁ ἔχων λευκὰ ρεῖθρα.
λευκορκεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ λευκόβασις τῆς ὀρκεΐνης, λαμβανομένη διὰ διοχετεύσεως ὑδρογόνου ἐν τῷ γεννᾶσθαι εἰς ἀμμωνιακὸν διάλυμα ὀρκεΐνης.
λευκορόδιος-ον πάπ., νεώτ. **λευκορόδινος** ὁ ἔχων ρόδινον ἀνοικτὸν χρῶμα.
λευκόροδον (τὸ) γλωσσ. τὸ λευκὸν ρόδον, τὸ τριαντάφυλλον.
λευκόρροια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατὰ φύσιν ἐλαχίστη καὶ ἀνεπαίσθητος ἔκκρισις βλεννώδους ὑγροῦ ἐκ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός.
λευκορροϊκός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λευκόρροιαν : **λευκορροϊκὰ συμπτώματα**· **2**) ὁ πάσχων ἐκ λευκορροίας· || τὸ θηλ. **λευκορροϊκή** κ. τὸ οὐδ. **λευκορροϊκόν** ὡς οὐσ. γυνὴ ἢ κοράσιον πάσχον ἐκ λευκορροίας.
λευκόρυγχος-ον μσν. ἐπὶ ἵππων, ὁ ἔχων λευκὸν ρύγχος, μουσούδι : 'Ιππιατρ.104.
λεῦκος (ὁ) ὄνομα ἰχθύος : Θεόκρ.π.'Αθήν.7,284Α **ἱερὸν ἰχθύν, ὃν λεῦκον καλέουσιν**.

λευκός-ή-όν (λύκη=φῶς) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. **ὁ** φωτεινός, λαμπρός, καθαρός : 'Οδ.Ζ 45 **λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη**, Σοφ.Αἴ.708 **λευκὸν εὐάμερον φάος**, Εὐρ.'Ανδρ.1228 **λευκὴν αἰθέρα**· **2**) ἐπὶ μεταλλικῶν ἐπιφανειῶν, ὁ στιλπνός, γυαλιστερός: 'Ιλ.Ψ 268 **ἄπυρον κατέθηκε λέβητα καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως**· || κ. ἐπὶ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης : 'Οδ.Κ 94 **λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη**· **3**) ἐπὶ τοῦ ὕδατος, διαυγής, καθαρός, διαφανής : 'Ιλ.Ψ 282 **λοέσσας ὕδατι λευκῷ**, 'Οδ.Ε 70 **κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ**, Αἰσχ.'Ικ.23,Εὐρ.'Ηρ.573 **Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἱμαχθήσεται**· || κ. ὑπερθ. : Καλλ. Δία 19 **λευκότατος ποταμῶν**· **4**) μτφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, εὐκρινής, διαυγής, καθαρός, σαφής : 'Αριστλ.Τοπ.106a,25, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.6,41· || ὁμ. κ. ἐπὶ συγγραφέως· ἀντίθ. σκοτεινός, οἷος ὁ Λυκόφρων : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 11,347· || ἐν παροιμ. **λευκὸς 'Ερμῆς** (ἐπὶ κλέπτου φωρωμένου), Μακάρ. 5,53· **5**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χιόνος ἢ τοῦ γάλακτος, ἄσπρος : 'Ιλ.Α480 **ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν**, αὐτ.Ε 583,'Οδ.Δ 41 **ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν**, Εὐρ.Φοίν.172 **ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς**, Δημ.565 **ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 51,27 **ποὺ ἡ θάλασσα τὶς χάϊδευε μὲ τὸ λευκὸν ἀφρό της**· || κ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. τὰ ἄσπρα ἐνδύματα : Ζαλοκ. 'Αρματωλοὶ καὶ κλέφτες 6,10 **ἡ Δέσπω θαῦμα καλλονῆς, λευκὰ ἐνδεδυμένη**· || κ. συγκρ. : 'Ιλ.Κ 437 **λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι** (ἵπποι), Πλάτ.Φαίδ.110C **γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν**· || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων ἄσπρο δέρμα : **λευκὴ φυλὴ** (ἡ εὐρωπαϊκὴ φυλή)· **6**) ἐπὶ τριχῶν, ὁ ὑπόλευκος, πολιός, φαρός : Αἰσχ.Χο.282 **λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ**, Σοφ. 'Αντ.1092 **ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα**, Πλάτ.Πολιτ.170Ε **τῶν μὲν πρεσβυτέρων αἱ λευκαὶ τρίχες ἐμελαίνοντο**· || κ. γεν. οἷον ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ γηράσας : Εὐρ. 'Ηρ.909 **λευκὰ γήρα σώματα**· **7**) ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιδερμίδος, ὁ τρυφερός, ὡραῖος : 'Ιλ.Λ 573 **πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν**, 'Οδ.Ψ 240 **δειρῆς δ' οὔ πω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ**, Σοφ. 'Αντ.1239,Εὐρ.Μήδ.923 **στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα**· || κ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων τρυφεράν, ὡραίαν ἐπιδερμίδα, δθ. ὁ ὡραῖος : Πλάτ.Πολ.474Ε **λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι**· **8**) ὁ ἄνευ περιβολῆς, ὁ γυμνός : Εὐρ.Βάκχ.665 **αἳ τῆσδε γῆς οἴστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν**, αὐτ.863 **λευκὸν . . πόδα**· **9**) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐσκιατραφημένος, τρυφηλός, δειλός, χαῦνος, ἄνανδρος : 'Αριστφ.Θεσμ.191 **σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκός, ἐξυρημένος, γυναικόφωνος**, Ξεν.'Ελλ 3,4,19 **ὁρῶντες οὖν οἱ στρατιῶται λευκοὺς μὲν διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι**, Μακάρ.5,55 **λευκῶν ἀνδρῶν οὐδὲν ὄφελος**· **10**) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὁ ἐπιπόλαιος, στερούμενος σπουδαιότητος : Πίνδ Π 4,109 **λευκαῖ φρένες** (δ.ἑρμ.π.'Ησ. «μαινόμεναι, ἔμμανεῖς, ἐμπαθεῖς, ἐξωργισμέναι»)· **11**) λευκὸς χρυσὸς ὁ ὠχρός, χρυσὸς συγκεκραμένος μετ' ἀργύρου (πιθ. ὁ αὐτὸς καὶ τὸ ἤλεκτρον). ἀντίθ. ἄπεφθος χρυσός : 'Ηρ.1,50 **τὰ δὲ ἄλλα ἡμιπλίνθια λευκοῦ χρυσοῦ**· **12**) μτφ. ὁ πλήρης χαρᾶς, ὁ εὐτυχής : Αἰσχ.Πέρσ.301 **λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου**, Σοφ ἀπ.6 **λευκὴ ἡμέρα**, - **λευκὴ ψῆφος** (ἐπὶ δικαστικῶν, ἡ ἀθωωτική)· Λουκ.'Αρμ.3 **τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σῴζουσαν φέρεις** (ψῆφον)· || κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐκφράζων γνώμην οὔτε ὑπὲρ οὔτε κατά : **λευκὸν ψηφοδέλτιον**· **13**) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἄσπιλος, ακηλίδωτος, ἀνεπίληπτος, ἄψογος : **λευκὸς ὑπάλληλος**, - **ἔχει λευκὸν παρελθόν**· || εἰρων. **λευκὴ περιστερὰ** (πρόσωπον ὑποκρινόμενον

τὸν ἀθῷον, ὁ ὕπουλος)· || **λευκή σημαία** ἡ ἐν καιρῷ πολέμου ὑψουμένη πρὸς κατάπαυσιν τοῦ πυρός, πρὸς αἴτησιν ἀνακωχῆς ἢ παράδοσιν· || **λευκή νύξ** ἡ νὺξ τὴν ὁποίαν διῆλθέ τις ἐν ἀϋπνίᾳ· || νεώτ. ἰατρ. **λευκός ὄγκος** ἀρθριτική φυματική πάθησις· || **λευκή οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου** ἡ ἔνδοθεν τῆς φαιᾶς οὐσίας· || ναυτ. **λευκὸν σχοινίον** τὸ μὴ διὰ κεδρίας ἐπαλειφθέν, ἀκέδρωτον, ἀκατράμωτον· || νεώτ. ἐν φρ. **ἐμπόριον λευκῆς σαρκός** ἐμπόριον γυναικῶν καὶ παίδων παρεχομένων πρὸς ἀσέλγειαν· || ὁμ. φρ. **ἐντολή ἐν λευκῷ** ἀπόλυτος, ἀπεριόριστος πληρεξουσιότης· || ὁμ. φρ. **πίστωσις εἰς λευκόν** ἡ ἄνευ ἐγγυήσεως παρεχομένη· || ὁμ. φρ. **ὑπογράφω ἐν λευκῷ** (γραμμάτιον, ἐπιταγήν, συναλλαγματικὴν κτλ.), ὑπογράφω χωρὶς νὰ σημειῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποδέκτου· ἐν μτφ. σημ. ἀποδέχομαί τι ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως· **14**) νεώτ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ τεταγμένος ὑπὲρ τοῦ κρατοῦντος ἢ τοῦ ἀνατραπέντος πολιτικοῦ ἢ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, ὁ ἀντεπαναστάτης, ἀντίθ. ἐρυθρός, ἐπαναστάτης, κομμουνιστής· **15**) τὸ θηλ. ὡς οὐσ. βλ.λ.· **16**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλ.λ.· **17**) ρηματ.π. λεύσσω (λευκjω), λευκαίνω, λευκῶ.

λευκόσαρκος-ον ὁ ἔχων λευκὴν σάρκα, λευκοσώματας, ἀσπρόσαρκος : Ξενοκρ.π.'Ορειβ.2,58,44, 'Αθήν.7,312Β **λειόβατος . . ἔστι δὲ λευκόσαρκος.**

λευκόσημον (τὸ) νεώτ. τὸ ὑδατόσημον βλ.λ., διεθν. ὅρ. τὸ φιλιγκράν.

λευκοσίδηρος (ὁ) νεώτ. λεπτὸν ἔλασμα σιδήρου ἐπικασσιτερωμένου πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς ὀξιδώσεως, ὁ τενεκές.

λευκοσιδηρουργεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς εἰδῶν ἐκ λευκοσιδήρου, τενεκετζίδικο, φαναρτζίδικο.

λευκοσιδηρουργός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων εἴδη λευκοσιδήρου, ὁ τενεκετζής, φαναρτζής.

λευκοσιδηροῦς-όος-ᾶ-οῦν νεώτ. ὁ ἐκ λευκοσιδήρου κατεσκευασμένος, ὁ τενεκεδένιος.

λευκοσίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ λεύκωμα τῶν σπερμάτων τοῦ σίτου, τῆς σικάλεως καὶ τῆς κριθῆς.

λευκόσκαρος (ὁ) μσν. ὁ λευκὸς σκάρος : Ψελλ.

λευκόσπανος-ον πάπ. ἐπὶ ἐγχρώμου ἐνδύματος, ὁ ὠχρόφαιος, σταχτύς.

λευκόστερνος-ον πάπ. ὁ ἔχων λευκὸν στέρνον, στῆθος : Πάπ. **λευκόστερνος ὄνος.**

λευκοστεφής-οῦς-ές ἐπὶ ἱκετηρίας, ὁ ἐστεμμένος, στεφανωμένος μὲ λευκὸν στέμμα : Αἰσχ.'Ικ.192 **λευκοστεφεῖς ἱκτηρίας**, αὐτ.334 **λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους** (περιτυλιγμένους μὲ λευκὸν ἔριον, οὓς ἔφερον οἱ ζητοῦντες προστασίαν)· **2**) 'Ησ. «λευκοστεφῆ· τὰ κεραυνόβλητα».

λευκόστικτος-ον (στίζω) ἐπὶ τριχῶν, ὁ ἔχων λευκὰ στίγματα : Εὐρ.'ΙΑ 222 **λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς.**

λευκόστολος-ον ὁ ἔχων λευκὴν στολήν, ὁ λευκὰ ἐνδύματα ἐνδεδυμένος : 'Ορφ.ἀπ.33.

λευκόσφυρος-ον υτγν. ὁ ἔχων λευκὰ σφυρά: Θεόκρ.17,32 **εἰς . θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας.**

λευκοσώματος-ον ὁ ἐκ λευκῆς οὐσίας συγκείμενος : 'Αντιφάν.176,3 **ἄρτους λευκοσωμάτους.**

λευκόταρσος-ον μσν. ὁ ἔχων λευκὸν ταρσόν: Νικήτ.Εὐγ.2,343.

λευκότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ λευκοῦ, ἄσπρου, ἡ ἀσπράδα : 'Ιπп.'Αέρ.20 **ὑπὸ δὲ τοῦ ψύχεος ἡ λευκότης ἐπικαίεται καὶ γίνεται πυρρή**, Πλάτ.Θεαίτ.156Ι **καὶ ἄλλο τι τῶν τούτῳ ξυμμέτρων πλησιάσαν γεννήσῃ τὴν λευκότητα·** **2**) μτφ. ἡ λαμπρότης, ἡ σαφήνεια τοῦ λόγου : Εὐνάπ.21,21· **3**) νεώτ. μτφ. ἡ ἁγνότης, ἡ καθαρότης : **ἡ λευκότης τῆς ψυχῆς - τοῦ χαρακτῆρος - τοῦ παρελθόντος του.**

λευκότιλον (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. πολυπυριτικὸν ἅλας τοῦ μαγνησίου ἔνυδρον.

λευκοτράχηλος-ον μτγν. ὁ ἔχων λευκὸν τράχηλον : 'Ανατολ.ἐν Κατ.'Αστρλ.Κ 8(3),188.

λευκοτριχία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ συγγενὴς ἀπόχρωσις τῶν τριχῶν.

λευκότριχος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας : Στράβ.16,4,26 **πρόβατα λευκότριχα.**

λευκοτριχῶ-έω μτγν. ἔχω λευκὰς τρίχας : Στράβ.6,1,13 **ὁ δὲ Κρᾶθις . . καὶ λευκοτριχεῖν ποιεῖ λουομένους.**

λευκότροφος-ον ὁ λευκὸς ἐν ἀρχῇ τῆς αὐξήσεως : 'Αριστφ.'Ορν.1100 **λευκότροφα μύρτα** (σχόλ. «τὰ λευκὰ καὶ τρυφερά, τὰ μήπω πεπανθέντα»).

λευκουργῶ-έω (ἔργω) 'Επιγρ. λευκαίνω, ἀσπρίζω, ἀσβεστώνω : **λ- πυλίδας.**

λεύκουρος-ον λεξ. κ. νεώτ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ἔχων οὐρὰν λευκήν· 'Ησ. ἐν λ. μάλουρος.

λευκοϋφής-οῦς-ές (ὑφή) μσν. ὁ ὑφασμένος λευκός : Εὐστ.1530,36.

λευκοφαής-οῦς-ές (φῶς) λευκός, φωτεινός, λαμπρός : Εὐρ.'ΙΑ 1054 **παρὰ δὲ λευκοφαῆ ψάμαθον εἱλισσόμεναι κύκλια πεντήκοντα κόραι Νηρέως**, Νόνν.Δ 15,232 **αὐχὴν λευκοφαής.**

λευκόφαιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα φαιόν, ἀνοικτόν, σταχτόχρους, σταχτερός : Ποσειδών.3J **λευκόφαιος καρπός** (πιθ.), 'Αθήν.3,78Α **οἶδα δὲ καὶ ἄλλα σύκων ὀνόματα λεγόμενα . . λευκόφαια, μελανόφαια κρήνεια μυλαϊκά,** Πολυδ. 7,129,Πάπ. **λευκόφαιον πρόβατον.**

λευκοφανής-οῦς-ές μσν. ὁ φαινόμενος λευκός, λαμπρός : Πασχ.Χρον.301,13.

λευκοφασία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτεριδῶν ἐντόμων.

λευκοφέρνω δημ. γίνομαι λευκός, ἄσπρος, ἀσπρίζω : Παλαμ.Παράκ.14,4 **μόνο ἡ μαύρη σου φλούδα κάπου κάπου ἀπὸ μιὰ βιαστικὴ πεταλούδα λευκοφέρνει.**

λευκόφθαλμος-ον μτγν. ὁ ἔχων λευκάζοντας ὀφθαλμούς· **2**) εἰδ. ὀνομ. πολυτίμου λίθου : Πλίν. Φl 37,171.

λευκοφλεγμασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὀξεῖα καὶ ἀλγεινὴ διόγκωσις τοῦ ἑνὸς σκέλους, ὀφειλομένη εἰς ἀπόφραξιν τῆς κυρίας φλεβὸς τοῦ μέλους, ἀ. ἐπώδυνος λευκὴ φλεγμασία.

λευκοφλεγματία (ἡ) εἶδος νόσου, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὕδρωπος, ἀ. λευκὸν φλέγμα : Κέλσ.'Ιατρ.3,21 (πιθ.).

λευκοφλεγματίας (ὁ) ὁ πάσχων ἐκ λευκοφλεγματίας βλ.λ. : 'Ιππ.'Επιδ.3,14· **2**) ὁ λευκοφλεγματώδης βλ.λ. : Γαλ.10,82 **ὁ λ- ὕδερος.**

λευκοφλέγματος-ον ὁ πάσχων ἐκ λευκοφλεγματίας, ὁ λευκοφλεγματίας : 'Ιππ.'Επιδ.4,30.

λευκοφλεγματῶ-έω πάσχω ἐκ λευκοφλεγματίας : 'Ιππ.Κῳακ.472.

λευκοφλεγματώδης-ους-ες ὁ ἔχον μορφὴν λευκοφλεγματίας βλ.λ. : 'Ιππ.'Επιδ.4,10.

λευκόφλεγμος-ον μσν. ὁ λευκοφλέγματος βλ.λ. : Ψελλ. ἐν 'Αν.Βοασσ.1,222.

λευκόφλοιος-ον μτγν. ὁ ἔχων λευκόν, ἄσπρον φλοιόν : Ποσειδών.3J **βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι λευκόφλοιον ὄντα καὶ μακρόν.**

λευκοφόντης (ὁ) 'Ησ. σχόλιον τοῦ 'Αργειφόντης βλ.λ 2), ὁ διὰ τῆς λάμψεως φονεύων.

λευκοφορινόχρους-οος-ουν-οον ὁ ἔχων λευκὴν τὸ χρῶμα ἐπιδερμίδα : Φιλόξ.2,31 **σχελίδας τε μετ' αὐτῶν λευκοφορινοχρόους.**

λευκοφόρος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκὰ ἐνδύματα, ὁ ἀσπροφόρος, ἀσπροφορεμένος:'Αμμιαν.ΑΠλ.2,20 **λευκοφόρος δαίμων· 2**) εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἡ ἔχουσα λευκὰς σταφυλάς : Γεωπ.5,2,2.

λευκοφορῶ-έω Ἐπιγρ. κ. μσν. φορῶ λευκὰ ἐνδύματα, ἀσπροφορῶ : **λευκοφορῶν ἔφηβος.**

λευκοφρῦηνά (τὰ) Ἐπιγρ. ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Λευκοφρυηνῆς Ἀρτέμιδος.

λευκοφρῦηνή (ἡ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένης ὡς ἀρχηγέτιδος τῆς ἐπὶ Μαιάνδρῳ Μαγνησίας καὶ εὐεργέτιδος τῆς πόλεως Λευκόφρυος, ἐν ᾗ λαμπρὸν ἦτο τὸ ἱερὸν τῆς θεᾶς : **συντελεῖν τῇ ἀρχηγέτιδι τῆς πόλεως Ἀρτέμιδι Λευκοφρυηνῇ διὰ πέντε ἐτῶν θυσίας τε καὶ πανήγυριν.**

λεύκοφρυς-υος-υ κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκὰς ὀφρῦς, ἄσπρα φρύδια· || μτφ. ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, ἡ ἔχουσα λευκὸν περίβολον, λευκὰς μαρμαρίνους στοὰς ὁλοτρόγυρα : Χρησμ.Ἡρ.3,57 **ὅταν ἐν Σίφνῳ πρυτανήϊα λευκὰ γένηται Λεύκοφρύς τ' ἀγορή·** **2)** ὡς κύριον ὄν. Ἡσ. «Λεύκοφρυς· ἡ Τένεδος τὸ πάλαι» **3)** νεώτ. ζῳολ. τὸ θηλ. **λεύκοφρυς** ὡς οὐσ. γένος ἐγχυματικῶν τῆς τάξεως τῶν **βλεφαρωτῶν,** περιλαμβάνον μικροσκοπικοὺς θαλασσίους ὀργανισμούς.

λευκοφυής-οῦς-ές δ. ἀνάγν. ἀντὶ λευκοφαής βλ.λ. : Νόνν.Δ 15,232.

λευκοφυλλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρθοπυριτικὸν ἅλας τῆς ὁμάδος τῶν **μαρμαρυγιῶν.**

λευκόφυλλος-ον ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα : Διοσκ. 4,104· **2)** ὄνομα φυτοῦ αὐξανομένου παρὰ τὸν ποταμὸν Φᾶσιν : Ἀριστλ.Θαυμ 846a,29 **ῥάβδος λευκόφυλλος·** **3)** τὸ **λευκόφυλλον** ὡς οὐσ. τὸ ξηρόμυρον βλ.λ. : Ἀέτ.16,126(118).

λευκοφύρης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμά τι ἡφαιστειογενές.

λευκόχαλκος (ὁ) λεξ. κ. νεώτ. ὁ ὀρείχαλκος, μπροῦντζος : Δουκάγγ.· **2)** νεώτ. κρᾶμα νικελίου καὶ χαλκοῦ ἔχον λευκὸν χρῶμα : ὁ **ἀλπακὰς εἶναι λευκόχαλκος.**

λευκοχαράκτηρος-ον μσν. π. Βυζαντ. ὁ ἔχων λευκὰ χαρακτηριστικά.

λευκοχειροσαρκόνυξ-ῦχος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἔχων λευκὰς χεῖρας, σάρκα καὶ ὄνυχας : Νικήτ.Εὐγ.1,123.

λευκοχίτωνος-ον ὁ ἔχων λευκὸν χιτῶνα : Βατραχομ.37 **λευκοχίτωνα ἤπατα.**

λευκόχλωρος-ον μτγν. ὁ λευκὸς ἅμα καὶ χλωρός, ὑποπράσινος : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,8,15.

λευκόχριστος-ον (χρίω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κεχρισμένος διὰ λευκοῦ χρώματος, ὁ ἀσβεστωμένος, ἀσπρισμένος : Οὐλπ.π.Δημ.36 **λευκοχρίστους ἐπάλξεις.**

λευκόχροια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ λευκὴ χρῶσις, τὸ λευκὸν χρῶμα : Πλούτ.Ἠθ 892E· **2)** νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ λευκότης τοῦ δέρματος, ἡ λευκοδερμία.

λευκόχροιος-ον ὁ λευκόχρους βλ.λ. : Ἱππ. Ἐπιδ.2,1,10, Φιλόπ. εἰς Ἀριστλ.ΖΓ 53,3.

λευκόχρους-οος-ουν-οον κ. νεώτ., αἰτ. **λευκόχροα** κ. πληθ. **λευκόχροας,** ὁ ἔχων λευκὴν χροιάν, χρῶμα : Εὐρ.Φοίν.322 **ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πένθει κόμαν,** Ἀριστλ. ΖΓ 728a,2, Πτολ.Γεωγρ.7,2,17, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,13.

λευκόχρῦσος-ον μτγν., νεώτ κ. δημ. ὁ ἔχων λευκὰς ἐν τῷ χρυσῷ χρώματι φλέβας : Ἰω.Λυδ. Ρωμ.3,70, Παλαιμ.Τάφ.20,12 **στρῶστε τὰ μεθυστικὰ λευκόχρυσα ζαμπάκια·** || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. πολύτιμος λίθος χρυσοειδοῦς χρώματος : Πλίν.ΦΙ 37,128· **2)** νεώτ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ λευκόχρυσος, μέταλλον χρώματος λευκοῦ πρὸς τὸ τεφρόχρουν, ἡ πλατίνα.

λευκοχρυσοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, παράγων λευκόχρυσον, πλατίναν : **λευκοχρυσοφόρα κοιτάσματα.**

λευκοχρώματος-ον ὁ λευκόχρως βλ.λ. : Φίντ.π. Σταθ.4,23,61 α' **κάμηλον .. λευκόχρωμον·** || νεώτ. ... κεχρωματισμένος διὰ γενικοῦ χρώματος.

λευκόχρωμος-ον πάπ. κ. νεώτ. ὁ λευκόχρως βλ.λ.

λευκόχρως-ωτος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων λευκὴν ἐπιδερμίδα, τρυφερὸν δέρμα : Εὔβουλ.35 **λευκόχρως παρέσται ἔγχελυς,** Ἄλεξ.98,18, Ἀριστλ.Φυσιογν.808b, 4, Θεόκρ.Ἐπιγρ.2,1.

λευκοχρωτία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις ἀναφερομένη εἰς τὴν χρωστικὴν τοῦ δέρματος, ἀλφισμός.

λευκόφαρος-ον μσν. ὁ λευκόφαιος, σταχτερός : Ἱππιατρ.14.

λεύκοφις-εως (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος **χαλκιδιδῶν** ἐντόμων.

λεύκτρα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ψευδονευροπτέρων **περλιδῶν** ἐντόμων.

λευκῶ-όω (λευκός) καθιστῶ τι λευκόν, λευκαίνω, ἀσπρίζω : Αἰν.Τακτ.31,14, Ἐπιγρ. **λ- βωμόν·** || κ. μέσ. καθιστῶ, κάμνω δι' ἐμαυτὸν λευκόν : Ξεν. Ἑλλ.2,4,25 **οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύινα, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦντο·** || κ. παθ. γίνομαι λευκός, ἀσπρίζομαι : Πίνδ.Ι 4(3),117 **ἔνθα λευκωθεὶς κάρα μύρτοις,** Πλάτ.Νόμ.785Α **τοῖχος λελευκωμένος,** Δημ.1132 **γραμματεῖον λελευκωμένον** (πρβλ. λεύκωμα), Ἀριστλ.Φυσ.(185b,29 ὁ **ἄνθρωπος οὐ λευκός ἐστιν, ἀλλὰ λελεύκωται·** || κ. ἐπὶ λεπροῦ : Φίλ.1,346· || ἐπὶ τοῦ καταλόγου προγεγραμμένων : Δίων Κ ἀπ.109,12 **λελευκωμένος πίναξ·** **2)** μέσ. καθιστῶ τι γυμνόν, γυμνώνω μέλος τοῦ σώματός μου : Μαίκ.ΑΠ 9,403 **λεύκωσαι πόδα·** **3)** λεύκωμα, λεύκωσις, λευκωτής, λευκωτός.

λευκώλενος-ον ἐπίθ. τῆς Ἥρας, ὁ ἔχων λευκὰς ὠλένας, βραχίονας, ἄσπρα μπράτσα : Ἰλ.Α 55 **λευκώλενος Ἥρη,** αὐτ.195· || ὁμ. ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, Ἑλένης, Ἀνδρομάχης, Ἀρήτης κ. ἄ. : Ἡσίοδ.Θ 913 **ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον,** Πίνδ.Π 3,176 **λευκωλένῳ . . Θυώνᾳ·** || ὁμ. κ. ἐπὶ ἀμφιπόλων : Ὀδ.Ζ 239 **κλῦτέ μευ, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω·** || πιθ. ὡς λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ λευκόλινον, ἐπὶ ἀχρήστου γυναικός : Διογεν.6,22 **λευκώλενον λίνον.**

λεύκωμα-ατος (τό) (λευκῶ) κ. νεώτ., λατ. album, πᾶν τὸ λευκῶς ἠλειμμένον, ἰδίως π.Ρωμ. λευκὸς πίναξ, ἐφ' οὗ ἀνεγράφοντο αἱ πρὸς δημοσίευσιν προωρισμέναι πράξεις, τὸ λελευκωμένον γραμματεῖον : ΑΒ 277,15 «λεύκωμά ἐστι πίναξ γύψῳ ἀληλιμμένος, πρὸς γραφὴν πολιτικῶν γραμμάτων ἐπιτήδειος» : Λυσ.9,6 **ἐξιούσης δὲ τῆς ἀρχῆς γράφαντες εἰς λεύκωμα τοῖς ταμίαις παρέδοσαν,** Δημ.707 **ὁ δὲ τιθεὶς τὸν καινὸν νόμον ἀναγράφας εἰς λεύκωμα·** || ἐπὶ τοῦ πίνακος τῆς προγραφῆς : Δίων Κ 47,3· || ὅθ. ἐν Παροιμ. παραρτ.2,63 **ἐν λευκώμασιν ἐγράφης** εἰς τὸν κατάλογον τῆς προγραφῆς (ἀναφέρεται εἰς τὴν δημοσίαν διὰ γνωστοποιήσεως γινομένην δημοπρασίαν τῶν κτημάτων)· || κ. ἐπὶ τοῦ πίνακος ἐν ᾧ ἀνεγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν συγκλητικῶν : Δίων Κ 55,3 **ὀνόματα συμπάντων τῶν βουλευόντων εἰς λεύκωμα ἀναγράφας ἐξέθηκε,** Προκ.Μυστ.29 **οἱ τοῦ λευκώματος** (οἱ συγκλητικοί)· **2)** νεώτ. πολυτελὲς τετράδιον ἢ βιβλίον ἐξ ἀγράφων φύλλων, ἐφ' ὧν γράφουσιν ἀναμνηστικὰ ἐπιγράμματα, ποιήματα κτλ. οἱ φίλοι τοῦ κατέχοντος πρὸς ἀνάμνησιν, ἄλμπουμ· || συλλογὴ ἀναμνηστικῶν εἰκόνων ἢ φωτογραφιῶν εἰς βιβλίον συνδεδεμένων καὶ παριστωσῶν ἀπόψεις ἢ μνημεῖα χώρας τινὸς ἢ σκηνάς, μετὰ ἢ ἄνευ κειμένου : **λεύκωμα τῶν Ἀθηνῶν - τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων·** || ὁμ. βιβλίον, εἰς οὗ τὰ φύλλα ἐπικολλῶνται διαφ. χωρῶν κ. τύπων γραμματόσημα, διεθν. ὅρος ἄλμπουμ· **3)** ἡ λευκότης, ἡ ἀσπράδα : Ἀριστλ.Φυσιογν. 813a,28· **4)** κ. νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ σχηματιζομένη λευκόφαιος κηλίς : Διοσκ.3,84, Γαλ.14,775, Ἀέτ.7,39, Σχόλ.Ἀρ.στφ.Ἐκκλ.633· πρβλ. λευκωματίζομαι·

5) μτγν. κ. νεώτ. τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, ἀσπράδι· **6**) νεώτ. φυσιολ. ὀργανικὴ οὐσία ἐνυπάρχουσα εἰς πᾶν ζωϊκὸν ἢ φυτικὸν στοιχεῖον· **7**) νεώτ. ἰατρ. ἡ λευκωματουρία βλ.λ.

λευκωμαΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκολοειδὲς τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ζώντων ὄντων.

λευκωματάνθραξ-ακος (ὁ) νεώτ. φαρμακ. ὁ ζωϊκὸς ἄνθραξ.

λευκωματίαι (αἱ) νεώτ. χημ. ἑνώσεις λευκωμάτων μετὰ μεταλλοξιδίων ἢ ἀλάτων.

λευκωμᾰτίζομαι σχόλ. παθ. πάσχω ἐκ καταρράκτου, παθαίνω λεύκωμα εἰς τὸν ὀφθαλμόν : Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.499· πρβλ. λεύκωμα ἐν εἰδ. σημ.

λευκωμᾰτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ λεύκωμα βλ.λ.4) : Παῦλ.Αἰγ.3,22.

λευκωματῖναι (αἱ) νεώτ. χημ. αἱ ἀλβουμῖναι.

λευκωματοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ κατὰ τὴν σύστασιν ὁμοιάζων πρὸς τὸ λεύκωμα : **λευκωματοειδεῖς οὐσίαι** (ἁ. πρωτεΐναι).

λευκωματολύτης (ὁ) νεώτ. χημ. οὐσία ζυμογόνος, ἐνυπάρχουσα ἐν τῷ παγκρεατικῷ ὑγρῷ.

λευκωματόμετρον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. συσκευὴ χρησιμεύουσα εἰς προσδιορισμὸν τοῦ ἐν τῷ οὔρῳ ἢ ἀλλαχοῦ περιεχομένου ποσοῦ λευκώματος.

λευκωματουρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀποβολὴ λευκώματος διὰ τῶν οὔρων.

λευκωματοῦχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων λεύκωμα : **λευκωματοῦχοι τροφαί.**

λευκωματώδης-ους-ες (εἶδος) κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ λευκώματος, καταρράκτου : Ἐρωτιαν ἐν λ. ἄργεμον : **λευκωματῶδες πάθος**· **2**) νεώτ. ὁ περιέχων λεύκωμα βλ.λ.6), ὁ λευκωματοῦχος.

λευκών-ῶνος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. δάσος ἐκ λευκῶν.

λεύκωνες-ων (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. μικροῦ μεγέθους σπόγγων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **ἀσβεστοσπόγγων.**

λευκωνυχία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ὁλικὴ ἢ μερικὴ μεταβολὴ τῆς χροιᾶς τοῦ ὄνυχος εἰς λευκήν.

λευκωπίας λεξ. ὁ φαινόμενος λευκός· Ἡσ. «λευκὸς ὀφθῆναι».

λευκῶς μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον λευκόν, σαφῆ, σαφῶς : Κορνοῦτ.Φύσ.Θέ.16· κ. συγκρ. : Ἡλιόδ.Αἰθ.7,20 **ἀναγκάζεται καὶ λευκότερον διαλεχθῆναι τῷ Θεαγένει**· κ. ὑπερθ. -**ότατα** : Εὐσ. Ἐκκλ.Ἱστ.1,2.

λευκωσία (ἡ) νεώτ. γένος στοματοποδιδῶν μαλακοστράκων.

λευκωσίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ λεύκωμα τῶν σπερμάτων τοῦ σίτου κττ., ἁ. λευκωματίνη.

λεύκωσις-εως (ἡ) (λευκῶ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ λευκοῦν, λευκαίνειν, ἀσπρίζειν : Ὀλυμπ.Ἀλχ.91Β· ‖ πάπ. ἐπὶ μαργαριτῶν· ‖ νεώτ. τροφικὴ διαταραχὴ τῶν ὀνύχων, χαρακτηριζομένη ὑπὸ τοῦ σχηματισμοῦ μικρῶν λευκῶν κηλίδων ἐγκαρσίως διατεταγμένων· **2**) μσν. ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λευκὴ κηλίς, τὸ λεύκωμα : Ἱππιατρ.11.

λευκωτής (ὁ) (λευκῶ) Ἐπιγρ. ὁ καθιστῶν τι λευκόν, ὁ ἀμμοκονιατής, σοβατζής.

λευκωτός-ή-όν (λευκῶ) Ἐπιγρ. ὁ λελευκωμένος, σοβαντισμένος.

λεῦραι Ἡσ. «εὑρίσκω».

λευρός-ά-όν ποι. κ. **λευρός-όν** (Αἰσχ.Πρ.371), λεῖος, ὁμαλός, ἐπίπεδος, εὐρύχωρος : Ὀδ.Η 123 **λευρῷ ἐν χώρῳ,** Χρησμ.π.Ἡρ.1,67 **ἔστι τις Ἀρκαδίης Τεγέη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ,** Αἰσχ.Πρ.369 **τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας,** Εὐρ.Ἑκ.700 **ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ πόντου**· **2**) λεῖος, ἐστιλβωμένος : Πινδ.Ν 7,27 **ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν λευρὸν ξίφος,** Σόμ.ΑΠ 6,116 **δέρμα .. λευρὸν ἔθηκε βοός**· **3**) μτφ. ἀφελής, ἁπλοῦς· Ἡσ. «λευρᾶς σωφροσύνης· τελείας, καὶ ταπεινῆς, κοίλης, ὁμαλῆς, μὴ τραχείας».

λεύσῐμος-ον (λεύω) ὁ βάλλων λίθους, ὁ λιθοβόλος : Εὐρ.Ὀρ.863 **πότερα λευσίμῳ χερὶ ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀπορρῆξαί με δεῖ**· **2**) ὁ διὰ λιθοβολίας : Αἰσχ.Ἀγ.1616 **δημορριφεῖς λευσίμους ἀράς** (κατάρας τοῦ λαοῦ μὲ λιθοβολίαν), Εὐρ. Ἴων 1236 **λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνᾳ,** αὐτ. Ὀρ.50 **εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι**· **3**) ὁ ἄξιος λιθοβολίας, λιθοβολισμοῦ : Αἰσχ.Ἀγ. 1118 **στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυξάτω θύματος λευσίμου.**

λευσμός (ὁ) (λεύω) ἡ λιθοβολία : Αἰσχ.Εὐμ.189 **ἀκρωνίαν λευσμόν τε μύζουσιν οἰκτισμὸν πολὺν ὑπὸ ῥάχιν παγέντες,** Εὐρ.ἀπ.870 **τίς ἔσθ' ὁ μέλλων σκόλοπος ἢ λευσμοῦ τυχεῖν;**

λεύσσω (λύκη· πρβλ. λευκός) ποι. π. δοκίμοις ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ., παρατ. **λεῦσσον** (Ὀδ. Θ 200) κ. ἰων. **λεύσσεσκον** (Ἐμπ.129,5), μέλλ. **λεύσω** (Μαν.6,93), ἀόρ. **ἔλευσα** (Χρησμ.Σιβ.1,235), μτ. αἰτ. βλέπω, παρατηρῶ, κοιτάζω : Ἰλ.Α 120 **λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ,** Πίνδ.Π 4,145 **σθένος ἀελίου χρύσεον λεύσσομεν**· ‖ κ. μτ. μτχ. : Ὀδ.Κ 30 **πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν**· ‖ ἐπὶ θεῶν : Ἡσίοδ.Ἔργ 248 **ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν ἀλλήλους τρίβουσιν** (δ.γρ. φράζονται), Σοφ.Ἀντ.940 **λεύσσετε .. οἷα πάσχω**· ‖ ἐν χρ. π. τοῖς κωμ. ἐν παρῳδουμένοις τραγ. φράσεσιν : Ἀριστφ. Θεσμ.1052 **οὐ γάρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν ἐστὶν ἐμοὶ φίλον,** αὐτ.Βάτρ.992· **2**) ἀπολ. ἀτενίζω, θεῶμαι, βλέπω : Ἰλ.Ε 771 **λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,** Ὀδ Ι 166 **Κυκλώπων ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν,** Εὐρ.Φοίν.596 **εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς**· πρβλ.Σοφ.Τρ.828 **ὁ μὴ λεύσσων** (ὁ μὴ βλέπων, ὁ νεκρός)· ‖ ὁμ. μτ. συστ. αἰτ. : Αἰσχ.Πέρσ. 81 **κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων φονίου δέρμα δράκοντος** (Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «ῥίπτων, ἐξακοντίζων δὲ διὰ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ ὀξὺ βλέμμα φονικοῦ δράκοντος»), Εὐρ.Ὀρ.224 **λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις,** Θεόκρ.25,137 **φόνον λεῦσσόν τε προσώπῳ** (εἶχον βλέμμα φονικόν).

λευστήρ-ῆρος (λεύω) ὁ λιθοβολῶν, ὁ λίθοις ἀναιρῶν : Εὐρ.Τρῳ.1039 **βαῖνε λευστήρων πέλας**· ‖ κτ. ἐπέκτ. ὁ καταδυναστεύων, ὁ τύραννος, ὁ βασανιστής : Αἰλ.ΖΙ 5,15 **τὸν Κασσανδρέων λευστῆρα**· **2**) ὁ ἄξιος λιθοβολισμοῦ· Σουΐδ. «ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος» : Ἡρ.5,67 **ἡ δὲ Πυθίη οἱ χρᾷ φᾶσα Ἄδρηστον μὲν εἶναι Σικυωνίων βασιλέα, ἐκεῖνον δὲ λευστῆρα**· **3**) ὡς ἐπίθ. ὁ διὰ λιθοβολίας, λιθοβολισμοῦ, ἀποκτείνων, φονεύων· Ἡσ. «λευστῆρα· φονέα, λίθοις ἀναιροῦντα» : Αἰσχ. Ἑπτ.199 **λευστῆρα δήμου δ' οὔ τι μὴ φύγῃ μόρον,** Λυκόφρ.1187 **λευστῆρα πρῶτον .. ῥίψας πέτρον.**

λευστός-ή-όν (λεύω) ὁ βληθεὶς διὰ λίθου, ὁ λιθοβόλητος· Ἡσ. «λευστά· ὁρατά, λιθοβόλητα».

λεύτερα ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. κ. **λεύθερα** ἐλεύθερα, ἐλευθέρως : Ἐρωτόκρ.3,660 **πλιὰ λεύτερα καὶ σπλαχνικὰ τὰ χείλη τζι μιλοῦσα.**

λευτεριά (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. **λευθεριά** ἢ **ἐλευθερία** : Ἐρωτόκρ.5 188 **γιατὶ ζωὴ καὶ λευτεριὰ 'πὸ λόγου σου γνωρίζω,** Σολωμ.Λόρδ Μπάϋρ.1 **λευθεριά, γιὰ λίγο πάψε νὰ χτυπᾷς μὲ τὰ σπαθί.**

λεύτερος-η-ο μσν. κ. δημ. κ. **λεύθερος** ὁ ἐλεύθερος βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.2,296 **φαρὶν ἐκαβαλλίκευγε λεύτερο σὰν τὸ λάφι**· **2**) εἰδ. ἀρσ κ. θηλ. ὁ ἄγαμος.

λευτερώνω δημ. κ. **λευθερώνω,** ἀόρ. (ἐ)**λευτέρωσα,** παθ. κ. μέσ. **λευτερώνομαι,** ἀόρ. (ἐ)**λευτερώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **λευτερωμένος,** ἐλευθερῶ, καθιστῶ τινα ἐλεύθερον, ἀποδίδω εἴς τινα τὴν ἐλευθερίαν, ξεσκλαβώνω : Ζερβ.μτφρ.Ἰλ.Α 46 **ἐγὼ δὲ θὰ τὴ λευτερώσω πρὶν γεράσῃ στὸ σπίτι**

μου, - ἡ φιλανθρωπικὴ ἑταιρεία **λευτέρωσε τὸ Πάσχα πολλοὺς φυλακισμένους γιὰ χρέη**, παροιμ. **ἡ φτερούγα σάν φτερώνῃ τὸ πουλὶ τὸ λευτερώνει** (ὁ κτηαάμενος πλήρεις τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἔχει ἐλευθερίαν ἐνεργείας, ἀπαλλάσσεται τῶν κινδύνων)˙ **2**) εἰδ. ἐπὶ μαιῶν καὶ ἰατρῶν, συντελῶ εἰς τὸν αἴσιον τοκετὸν ἐγγύου γυναικός : **εἶδε κι ἔπαθε ἡ μαμμὴ ὥς νά τὴ λευτερώσῃ**˙ **3**) παθ. συχν. ἐν μέσ. σημ. ἀπαλλάσσομαι τῆς δουλείας : **ἡ Ἑλλάδα λευτερώθηκε**˙ ‖ εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς λῃστάς : **γιά νά λευτερωθῇ, πλήρωσαν οἱ δικοί του στό λῄσταρχο ἑκατὸ χιλιάδες**˙ ‖ ὁμ. εἰδ. ἐπὶ φυλακισμένων, ἀπολύομαι, ἀπαλλάσσομαι τῆς φυλακίσεως : **λευτερώθηκε μὲ χάρη**˙ **4**) ὁμ. παθ. κ. μέσ. εἰδ. ἐπὶ ἐγγύου γυναικός, ἀπαλλάσσομαι τῆς ἐγκυμοσύνης, κάμνω τοκετόν : **ἡ γυναίκα του λευτερώθηκε χθές.**

λευτός-ή-όν Ἐπιγρ. ἐπὶ κτηνῶν, δυσπειθής, κορυπτίλος : **εἰ δ᾿ ἄν λευτὸν μὴ ἰνφορβίη, ἑκατὸν δραχμὰς ὀφλὲν ἐν δᾶμον.**

λευχαιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος τῶν αἱματοποιητικῶν ὀργάνων, καθ᾿ ἣν αὐξάνονται τὰ ἐν τῷ αἵματι λευκὰ αἱμοσφαίρια.

λευχαιμικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λευχαιμίαν, ὁ τῆς λευχαιμίας˙ **2**) ὁ πάσχων λευχαιμίαν.

λεύχειμα-ατος (τὸ) (λευκός - εἷμα) νεώτ. λευκὸν ἐσώρρουχον, ἀσπρόρρουχο.

λευχειμονῶ-έω (λευχείμων) κ. νεώτ. φορῶ λευκὰ ἐνδύματα, λευκοφορῶ, ἀσπροφορῶ : Πλάτ. Πολ.617C **θυγατέρας τῆς Ἀνάγκης Μοίρας λευχειμονούσας**, Στράβ.11,11,8 **τὰς δὲ γυναῖκας λευχειμονεῖν καὶ βραχυκομεῖν**, Φίλ.1,156.

λευχείμων-ονος (ὁ,ἡ) (λεύχειμα) κ. νεώτ. ὁ φορῶν λευκὰ ἐνδύματα, ὁ λευκοφορῶν, ὁ ἀσπροφόρος : Φίντ.π.Στοβ.4,23,61A, Φίλ.2,188 **λευχείμων λεώς**˙ πρβλ. Ἀριστείδ.Λόγ.48(24),31.

λευχηπατίας (ὁ) Σουΐδ. ὁ λευκηπατίας βλ.λ.

λεύω (λᾶας), παρατ. **(κατ)έλευον**, μέλλ. **(κατα-) λεύσω**, ἀόρ. **(κατ-)έλευσα**, παθ. μέλλ. **(κατα)λευσθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **(κατ)ελεύσθην**, λιθοβολῶ, φονεύω διὰ λίθων : Θουκ.5,60 **ἤρξαντο λεύειν**, Εὐρ.Ἠλ.328 **πέτροις τε λεύει μνῆμα λάϊνον πατρός**, Σοφ.ΟΚ 435 **ἥδιστον δέ μοι τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις.**

λεφτοκαρυά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον λεπτοκαρύα.

λεφτός-ή-ό δημ. τ. τοῦ λεπτός βλ.λ.

λεχαῖος-α-ον (λέχος) κ. μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λέχος, εἰς κλίνην : Ἀπολλ.Ρ 1,1182 **λεχαία φυλλάς**, Θεόγνωστ.Καν.9˙ **2**) (λέχος 3)) ὁ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς : Αἰσχ.Ἑπτ.292 **τέκνων ὑπερδέδοικε λεχαίων.**

λεχεποίης (ὁ) (λέχος, ποία) ὁ ἔχων ἄφθονον πόαν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ διὰ τὰς χλοερὰς αὐτοῦ ὄχθας : Ἰλ.Δ 383 **Ἀσωπὸν δ᾿ ἵκοντο βαθύσχοινον λεχεποίην**, Χρησμ.π.Ἡρ.9,43 **ἐπὶ Θερμώδοντι καὶ Ἀσωπῷ λεχεποίῃ**˙ ‖ ὁμ. τὸ θηλ. -ποίη (ἡ) ἡ ἔχουσα ἄφθονον πόαν πρὸς κατασκευὴν στρωμάτων, ἡ ποώδης, χλοερά, ἐπίθ. διαφόρων πόλεων : Ἰλ.Β 697 **ἀγχίαλόν τ᾿ Ἀντρῶνα ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην**, Ὕμν.Ἀπόλλ.224.

λεχέρνα Ἡσ. «ὑπὸ Ἀργείων ἡ θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἥρᾳ».

λέχεται Ἡσ. «κοιμᾶται».

λεχήρης-ους-ες ὁ ἀεὶ ἐν λεχει ὑπάρχων, κλινήρης : Εὐρ.Φοίν.1541 **λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων οἰκτροτάτοισιν δακρύοισιν.**

λεχήρια Ἡσ. «ἐνήλατα».

λεχμάδ . . Ἡσ. «ἤλεκτρον».

λέχνη Ἡσ. «τρόπος».

λέχομαι, μέλλ. **λέξομαι**, ἀόρ. **ἐλεξάμην**, γ᾿ εν. ἀόρ. β᾿ **ἔλεκτο** κ. **λέκτο**, προστ. **λέξο** κ. **λέξεο**, μτχ. παρακ. **λελοχυῖα** (λεχὼ γενομένη)˙ π. Ἡσ. κτ. ἐνεστ. «**λέχεται** (κῶδ. λεύχεται)˙ κοιμᾶται», κατακλίνομαι, πλαγιάζω, ξαπλώνομαι, ἰδ. διὰ νὰ κοιμηθῶ : Ἰλ.Δ 131 **παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν, ὅθ᾿ ἡδέι λέξεται ὕπνῳ**, Ὀδ.Δ 305 **πὰρ δ᾿ Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο, δῖα γυναικῶν**, Ἡσίοδ.Α 46 **παννύχιος δ᾿ ἄρ᾿ ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι**˙ **2**) ἐν τῷ ἐνεργ. βάζω τινὰ νὰ κατακλιθῇ, νὰ πλαγιάσῃ, νὰ κοιμηθῇ : Ἰλ.Ω 635 **λέξον νῦν με τάχιστα**˙ ‖ κ. μτφ. : αὐτ.Ξ 252 **ἤ τοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο.**

λέχος-ους-εος (τὸ) κ. νεώτ. ἀνάκλιντρον, κλίνη, στρῶμα : Ἰλ.Α 609 **Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤι᾿, Ὀλύμπιος ἀστεροπητής**˙ ‖ συχν. π. Ὁμ. ἐν τῷ πληθ. ὁ σκελετὸς τῆς κλίνης, ἐφ᾿ ἧς τίθεται ἡ στρωμνή : αὐτ.Γ 448 **ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν**˙ ‖ εἶδος νεκρικῆς κλίνης ἐφ᾿ ἧς κατετίθετο ὁ νεκρός, νεκροκρέβατο : αὐτ.Ω 589 **αὐτὸν τόν γ᾿ Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας**˙ ‖ ἡ γαμήλιος εὐνή, ἡ τοῦ ἔρωτος κ. γεν. ἡ συζυγικὴ κλίνη : αὐτ.Α 31 **ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν**, Ὀδ.Θ 269 **λέχος δ᾿ ᾔσχυνε**, Πίνδ.Π 11,24 **ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαζομέναν** (ἐν μοιχείᾳ), Αἰσχ.Ἀγ.411 **ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες**, Σοφ.Αἰ.491 **τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον**˙ κ. συχν. κτ. πληθ. : Πίνδ.Π 9,37 **ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιαδέα ποίαν;**, Αἰσχ.Πρ.895 **λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν**, Εὐρ.Ἠλ.1089 **λέχη ἀλλότρια**˙ **2**) συνεκδ. αὐτὴ ἡ σύζυγος : Εὐρ.Ἠλ.936 **γῆμαι μείζω λέχη** (ὅταν ἔλθῃ εἰς γάμον μετὰ γυναικὸς ἀνωτέρας ἑαυτοῦ κατὰ τὸ γένος ἢ τὸν πλοῦτον), αὐτ.481 **σά λέχεα** (ἡ σύζυγός σου)˙ ἐν χρ. π. κωμ. ἐν ποι. ἢ παρῳδουμένοις τραγ. χωρίοις : Ἀριστφ.Ὄρν.1758 **λέχος γαμήλιον**, αὐτ.Θεσμ.891 **παιδὶ συμμεῖξαι λέχος**˙ **3**) ὁμ. πτηνοῦ φωλεά : Αἰσχ.Ἀγ.50 **ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται**, Σοφ.Ἀντ.425 **εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος.**

λέχοσδε ἐπίρρ. εἰς τὴν κλίνην : Ἰλ.Γ 447 **ἦ ῥα καὶ ἦρχε λέχοσδε κιών**, Ὀδ.Ψ 294 **ἐρχομένοισι λέχοσδε δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα.**

λεχούδι (τὸ) δημ. τὸ ἀρτιγέννητον, τὸ νεογνόν.

λεχούσα (ἡ) δημ. ἡ λεχὼ βλ.λ.

λεχριόδοντα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ὁμοιογένεια κερκοφόρων **ἀμφιβίων τῆς ὁμάδ.τῶν σαλαμανδριδῶν.**

λέχριος-α-ον κ.-ος-ον ὁ πλαγίως κείμενος, ἐγκάρσιος, λοξός, μτ.ρ.:Σοφ.ΟΚ 195 **λέχριός γ᾿ ἐπ᾿ ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας**, Εὐρ.Ἑκ.1026 **λέχριος ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας**, Ξεν.Κυν.4,3 **τιθέναι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ γῆν λεχρίας**˙ ‖ κ. μτφ. : Σοφ.Ἀντ. 1345 **πάντα γὰρ λέχρια τἀν χεροῖν** (ἅπαντα τὰ ἐν χερσὶν ἔργα εἶναι ἀνάποδα, στραβά).

λέχρις ἐπίρρ. ἐκ πλαγίου, πλαγίως : Ἀντίμ.35 **λέχρις τέμνων ἄπο μήδεα πατρός**, Ἀπολλ.Ρ 1,1234.

λεχρίτης (ὁ) δημ. ὁ εὐτελής, ἀσήμαντος καὶ ὀκνηρὸς ἄνθρωπος, ὁ οὐτιδανός˙ πρβλ. λέτσος.

λεχρίως Ζωναρ.1302 «πλαγίως».

λεχώ-οῦς-όος (λέχος) κ. νεώτ., κυρην. γεν. **λεχός**, δοτ. **λεχοῖ** κ. ἐν Ἐπιγρ. **λεκχοῖ**, ἡ ἄρτι τεκοῦσα, ἡ λεχούσα, λεχώνα : Εὐρ.Ἠλ.652 **λεχὼ μ᾿ ἀπάγγελλ᾿ οὖσαν ἄρσενος τόκου**, Σωρ.1,77˙ ‖ κ. ἐπὶ ζῴων : Ὀππ.Κυν.3,208˙ ‖ κτ. πληθ. **λεχοί** κ. αἰτ. **λεχούς** : Ὀρφ.Ὕμν.2,10, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 2,1010.

λεχῶεν Ἡσ. «ὑλῶδες, βοτανῶδες».

λεχωΐάς-άδος (ἡ) μτγν. ἀνώμ. θηλ. τοῦ λεχώϊος βλ.λ. : Νόνν.Δ 48,848 **νύμφη λεχωϊάς** (λεχώ).

λεχώϊος-ον (λεχώ) μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λεχώ : Ἀπολλ.Ρ 2,1014,Διοσκ. ἢ Νίκαρχ.ΑΠ 7,166 **λεχώϊα δῶρα** (δῶρα προσφερόμενα εἰς τὴν λεχὼ κατὰ τὸν τοκετόν)˙ **2**) τὸ οὐδ. **λεχώϊον** ὡς οὐσ. ὁ τόπος ἔνθα γεννᾷ γυνή τις : Καλλ.Δία 14 **ἀλλά ἑ Ῥείης ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον** (ὁ τόπος ἔνθα ἡ Ρέα ἐγέννησε).

λεχωΐς-ΐδος (ή) μτγν. ή λεχώ βλ.λ.) : Καλλ.'Αρτ. 127, 'Απολλ.Ρ 4,136, Διόδ.Ταρσ.ΑΠ 6,348 **ὠκυμόρῳ με λεχωΐδι τοῦτο κεκόφθαι.**

λεχώνα (ή) δημ. ή λεχώ βλ.λ.) : Παπαδ.Χρ.Μηλ. 139 **θά ἦτον μεγάλος κόπος διά τόν παπάν ν' ἀνέλθῃ νά δώσῃ τήν συνήθη εὐχήν εἰς τήν λεχώνα.**

λεχωνιά (ή) δημ. κ. **λεχουσιά** ή μετά τόν τοκετόν τῆς γυναικός περίοδος, ή λοχεία.

λεχῷος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἤ ἀναφερόμενος εἰς τήν λεχώ ἤ τήν λοχείαν : **λεχῷα λουτρά.**

λεχώς (ή) μτγν. ή λεχώ βλ.λ.) (ἀμφ.ἀνάγν.) : ΠΔ 'Επιστ.28 **τῶν θυσιῶν αὐτῶν ἀποκαθημένη καί λεχώς ἅπτονται.**

λεώβατος 'Ησ. «ὁδός, καί ἰχθῦς σελαχώδης»· πρβλ. λειόβατος.

λεώδης-ους-ες (λεώς) γλωσσ. λαώδης, δημώδης, κοινός· **2)** (λᾶς) ὁ λιθόλευστος : Θεόγνωστ.Κον.9.

λεωκόνητος (ὁ) κ. -κόνιτος ὁ παντελῶς ἐξωλοθρευμένος : Θεόγνωστ.Καν.9, Φώτ.

λεωκόρητος (ὁ) ὁ λεωκόνητος βλ.λ.

λεώλης-ους-ες ὁ λεωκόνητος βλ.λ.· 'Ησ.

λεωλογῶ-έω μτγν. συνάγω λαόν : Φοῖνιξ π.'Αθήν. 12,530E **οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι.**

λέων-οντος (ὁ) κ. μσν. κ. νεωτ., δημ. **λέοντας** κ. **λιόντας,** ἐπ. δοτ. πληθ. **λείουσι** κ. ἐν 'Επιγρ. **λεόντεσσι,** τό ἰσχυρότερον τῶν σαρκοβόρων ζῴων τῆς οἰκογ. τῶν **αἰλουροειδῶν,** τό λιοντάρι : 'Ιλ.Ε 782 **λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,** 'Οδ.Λ 611 **ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες,** 'Ηρ.7,126 **εἰσί δέ κατά ταῦτα τά χωρία καί λέοντες πολλοί καί βόες,** Μηναΐ.3,3 'Ωδ.8 **χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων** χάσματα ἐν λάκκῳ **ἔφραξε,** ΚΔ Πέτρ.Ι,5,8 **ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ,** Ζερβ.Βύρ.77 **ὅταν ὁ λέοντας παρατάῃ τῇ λεία του·** || μτφ. ἐπί τῆς 'Αρτέμιδος : 'Ιλ.Φ 483 **σέ λέοντα γυναιξί Ζεύς θῆκεν** (σέ ἔκαμε εἰς τάς γυναῖκας λέοντα τ.ἔ. ὀλέτειραν αὐτῶν)· ἐν χρ. ἐπί ἀγρίων, θηριωδῶν ἀνθρώπων : Αἰσχ.Χο.938 **διπλοῦς λέων, διπλοῦς "Αρης·** κ. ἐπί γενναίων ἀνδρῶν : αὐτ.'Αγ.1259 **λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,** 'Αριστφ.Εἰρ.1189 **οἶκοι μέν λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες,** Πλάτ.Πολ.590B **ἀντί λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι·** κ. ἐπί παιδός : 'Αριστφ.Θεσμ.514 **λέων σοι γέγονεν, αὐτέκμαγμα σόν·** ἐν χρ. κ. ἐν περιφρ. ἐπί δειλῶν οἷον ἐπί τοῦ Αἰγίσθου : Αἰσχ.'Αγ.1224 **λέοντ' ἄναλκιν·** || κ. νεώτ. ἐν φρ. **ὁ λέων τῶν αἰθουσῶν** ὁ διαπρέπων διά τό κάλλος, τόν πλοῦτον καί τήν ἐν γένει ἐμφάνισιν μεταξύ τοῦ καλοῦ κόσμου τῶν αἰθουσῶν· || κ. παροιμ. π. Πλάτ.Πολ.341C **ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα** ἐπί ἐπικινδύνων ἐπιχειρήσεων· ὁμ. κ. νεώτ. **ἐξ ὄνυχος τόν λέοντα** ἐκ μικρᾶς ἐνεργείας ἀνθρώπου τινός γινώσκεται ὁ χαρακτήρ του : 'Αλκ.113· **2)** **Λέων** ὁ ἐν τῷ Ζῳδιακῷ ἀστερισμός : Εὔδοξ. π. 'Ιππάρχ.Ι,2,8, Εὐκλ.Φαιν.12Μ, "Αρατ.148· **3)** λεοντῆ, λέοντος δέρμα : Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.10 **τόν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην·** **4)** πάπ. ὡς κόσμημα· **5)** εἶδος κορκίνου : Δίφιλ.Σ π.'Αθήν. 3,106C **καρίς ἀστακός κάραβος καρκίνος λέων τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντα διαφέρουσι,** Αἰλ.ΖΙ 14,9· **6)** εἶδος ὄφεως : Νίκ.Θηρ.463· **7)** ἡ νόσος λεοντίασις : 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,13· **8)** εἶδος χοροῦ: 'Αθήν.14,629F **γελοῖαι δ' εἰσίν ὀρχήσεις . . γλαῦξ καί λέων ἀλφίτων τε ἐκχύσεις καί χρεῶν ἀποκοπή·** **9)** τίτλος βαθμούχου μεμυημένου εἰς τά μυστήρια τοῦ Μίθρα : Πορφ.'Αποχ.4,16· **10)** θαλάσσιον κῆτος, τέρας : Αἰλ.ΖΙ 9,49,'Οππ.'Αλ.Ι,367, Νόνν.Δ Ι,273· **11)** τό φυτόν ὀροβάγχη : Διοσκ. 2,142, Γεωπ.2,42.

λεωντίς (ή) δ.γρ. τοῦ λεοντίς βλ.λ.

λεωπάτητος-ον ἐσφ.ἀνάγν.τοῦ λακπάτητος βλ.λ. : Σοφ.'Αντ.1275.

λεωπετρία (ή) μτγν. λεία πέτρα : Διόδ.Σ 3,16 **τάς σάρκας ἐπί τινος λεωπετρίας κατατιθέμενοι.** ΠΔ 'Ιεζ.24,7 **ὅτι αἷμα αὐτῆς ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐστιν, ἐπί λεωπετρίαν τέταχα αὐτό.**

λεωργός-όν (ἐπίρρ. λέως, ἔργον) ὁ ἕτοιμος, ἱκανός νά πράξῃ τά πάντα, θρασύς, κακός : Αἰσχ. Πρ.5 **πρός πέτραις ὑψηλοκρήμνοις τόν λεωργόν ὀχμάσαι·** κ. συγκρ. : Ξεν.'Απομν.Ι,3,9 **νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτόν θερμουργότατον εἶναι καί λεωργότατον,** Αἰλ.ΖΙ 16,5· || ἐπί πράξεων : 'Αρχίλ.88,3 **λεωργά κάθέμιστα.**

λέως ἐπίρρ. ἰων. κ. **λείως** βλ.λ., τελείως, ἐντελῶς, ὁλοσχερῶς, ὁλοκλήρως, παντελῶς (π.γραμμ. ὡς συντετμ. ἐκ τοῦ τελέως· 'Απολλ.Δύσκ.'Αντων.58,12, ΕΜ 560,31, Φώτ. ἐν λ. λεωκόρητος «τό γάρ λέως ἐστί τελέως»:'Αρχίλ.112 **λείως γάρ οὐδέν ἐφρόνεον.**

λεώς-ῶ (ὁ) ἀττ. κ. ἰων. τ. τοῦ λαός βλ.λ.

λεωσφέτερος-ον ὁ συμπολίτης : 'Ηρ.9,33 **Λακεδαιμόνιοι ἐποιήσαντο λεωσφέτερον** (Τεισαμενόν) (κατέστησαν αὐτόν συμπολίτην ἑαυτῶν).

λεωφορεῖον (τό) νεώτ. κ. δημ. μεγάλη ταξιδιωτική ἅμαξα, ἱππήλατος ἤ αὐτοκίνητος.

λεωφόρος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ λαόν φέρων, συνήθ. ὁδός ἤ πύλη, δι'ἧς διέρχεται ὁ λαός : 'Ηρ. Ι,187 **ὑπέρ τῶν μάλιστα λεωφόρων πυλέων τοῦ ἄστεος τάφον ἑωυτῇ κατεσκευάσατο,** Εὐρ.Ρῆσ. 881 **θάπτειν κελεύειν λεωφόρου πρός ἐκτροπάς·** || νεώτ. κ. δημ. εὐρεῖα ὁδός ἐντός πόλεως ἤ μεταξύ τῆς πόλεως καί τῶν περιχώρων μέ δενδροστοιχίας : **λεωφόρος Συγγροῦ - Πανεπιστημίου·** || ὁμ. νεώτ. μτφ. πρός χαρακτηρισμόν παντός παραδεκτοῦ ὑπό τῶν πολλῶν ὡς μέσου ρυθμίσεως τῶν πρός ἀλλήλους σχέσεων : **ἠκολούθησε τήν λεωφόρον τῶν θεσμῶν** (ὑπῆρξε νομοταγής, δέν παρενόμησεν, ἐπί πολιτικοῦ).

λεωφοροῦμαι-έομαι μσν. φέρομαι ὑπό τοῦ λαοῦ, εἶμαι κοινός : Εὐστ.628 **τό δέ πάντων προχειρότατον καί εὐπόριστον καί, ὡς ἄν τις εἴποι, λεωφορούμενον καί δημοκοπούμενον καί ἀληθῶς πάγκοινον.**

λῆ β' ἐν. ὑποτ. τοῦ λάω βλ.λ.

ληβόλε 'Ησ. «λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι».

ληβολία 'Ησ. «δημοσία κοπρία».

ληγαδούρα (ή) δημ. κ. λιγ- ἐν τῷ ναυτ. σχοινίον κεδρωτόν ἤ ἀκέδρωτον· ἄ. δετηρία.

ληγάρω δημ. κ. λιγ- ναυτ. δένω σκεῦός τι,· ἐπιδένω διά ληγαδούρας.

ληγατάριος (ὁ) μσν. π. Βυζ. κατώτερος ὑπάλληλος τοῦ λογοθέτου τοῦ βεστιαρίου : ΚΠορφ. "Εκθ.· || ὑπάλληλος, οὗ καθήκοντα ἦσαν ἡ ἀστυνομία τῶν ἐν Κων)πόλει ξένων καί ἡ φροντίς ὅπως διάφορα ἐμπορεύματα οὐχί λαθραίως ἀποθηκεύωνται : Λέων Σοφ.'Επαρχ.Βιβλ.

ληγᾶτον Σουΐδ. «τό ἐν διαθήκαις λιμπανόμενον».

ληγᾶτος-ον νεώτ. ὁ λεγᾶτος βλ.λ.

ληγιωνάριος (ὁ) (λατ.) πάπ. στρατιώτης τῆς λεγεῶνος.

λῆγος (τό) μσν. τό τέλος : Γεωπ.22,Ι,4 **μηνί 'Απριλίῳ σπείρεται ἐς τό λῆγος σευτλόλαχον.**

ληγουνιά (ή) δημ. τό φυτόν παιωνία ἤ κοραλλιόχρους.

λήγω κ. νεώτ., παρατ. **ἔληγον,** μέλλ. **λήξω,** ἀόρ. **ἔληξα** κ.ἐπ.**ἔλλ-** παύω, καταπαύω, καταστέλλω: 'Ιλ. Ν 424 **'Ιδομενεύς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα,** Λεωνίδ. 'Αλ.ΑΠ 7,549 **λήγειν γόον·** κ. μτ. γενικ. : 'Οδ.Χ 63 **οὐδέ κεν ὥς ἔτι χεῖρας ἐμάς λήξαιμι φόνοιο** (δέν ἤθελον σταματήσει τάς χεῖρας ἀπό . .)· **2)** συνήθ. ἀμτβ. παύομαι, τελειώνω, καταλήγω, ἐπί λόγου, ἐπί χρόνου, ἐπί ὁδοῦ : 'Ιλ.Τ 423 **οὐ λήξω πρίν Τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο,** αὐτ.Ι 97 **ἐν σοί μέν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι,** 'Ησίοδ.'Εργ. 368 **ἀρχομένου δέ πίθου καί λήγοντος κορέσα-**

σθαι, Ἡρ.7,216 λήγει δὲ κατά τε Ἀλπηνὸν πόλιν, Ξεν.Ἀν.7,6,6 αὕτη μὲν ἡ ἡμέρα οὕτως ἔληξεν· κ. ἐπὶ θερμότητος, ἀνέμου, βροχῆς : Ἡσίοδ.Ἔργ.414 ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο, Πίνδ. Π 4,292 ἐν δὲ χρόνῳ μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου ἱστίων, Αἰσχ.Ἀγ.1534 ψακὰς δὲ λήγει· κ. ἐν μτφ. φρ. : Πλάτ.Συμπ.183E ἅμα τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντος· ‖ μτ. γενικ. παύομαι ἀπό τινος, παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράττω τι : Ἰλ.Α 319 οὐδ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος, Ὀδ.Ν 294 λήξειν ἀπατάων μύθων τε κλοπίων, Ἡσίοδ.Θ 48 ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ λήγουσαί τ' ἀοιδῆς, Αἰσχ. Πέρσ.705 κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων, Πλάτ.Φαῖδρ.255D λήγει κατὰ ταὐτὰ ἐκείνῳ τῆς ὀδύνης, Ξεν.Ἀπολ.8 λήγειν τοῦ βίου |ἀποθνήσκειν|· μτ. τῆς ἀπό : Ἀπολλ.Ρ 4,92,8 λήγει ἀπ' ἔργων· κ. μτ. δοτ. : Πάπ. λήγειν τῇ αὐθαδίᾳ· ‖ μτ. μτχ. παύομαι πράττων τι : Ἰλ.Ι 191 ὁπότε λήξειεν ἀείδων, αὐτ.Φ 224 οὐ πρὶν λήξω . . ἐναρίζων, Αἰσχ.Πέρσ.365 εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ, Ἀριστφ.Εἰρ.332 τὰ σκέλος ῥίψαντες λήγομεν, Πλάτ.Φαῖδρ.245C οὐ ποτε λήγει κινούμενον· ‖ κ. μτ. προθ. καταλήγω εἴς τι: Ἡρ.4,39 λήγει δὲ αὕτη, οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ, ἐς τὸν κόλπον τὸν Ἀράβιον, Ἀππ.Ἰβηρ.75|73| λήγειν ἐπὶ τῶν ὀνειδῶν· ‖ ὁμ. γραμμ. καταλήγω, ἐπὶ λ. : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.11,9 εἰς ε λήγων· κ. μτ. δοτ. : Ἀν.Ὀξ.2,313 λήγεσθαι μακρᾷ, βραχείᾳ· ‖ κ.νεώτ. ἡ μτχ. λήγουσα |συλλαβή| ὡς οὐσ. ἡ τελευταία συλλαβὴ πάσης λέξεως· **3)** ἀκολουθῶ λογικῶς : Θεμίστ.Φυσ.115,5· ‖ δθ. τὸ λῆγον τὸ ἑπόμενον, ἀντίθ. τὸ ἡγούμενον : Χρύσ.Στωϊκ. 2,70. Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,111· **4)** ἐπὶ ἐτῶν, μηνῶν, ἐποχῶν, φθίνω, λήγω, τελειώνω : Θουκ.5,81 καὶ πρὸς ἔαρ ἤδη ταῦτα ἦν τοῦ χειμῶνος λήγοντος, Δημ.731 περὶ λήγοντα τὸν ἐνιαυτόν.

λῆδα |ἡ| νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογ. τῶν νουκουλιδῶν.

λήδανον |τὸ| |λῆδον| κ. δημ. κ. λάδανον ὁ κίσθος, τὸ κόμμι τοῦ θάμνου λήδου, εἶδος ἀρωματικῆς ρητίνης : Ἡρ.3,112 τὸ λήδανον, τὸ καλέουσι Ἀράβιοι λάδανον, Ἱππ.Γυν.2,189, Πλούτ.Ἠθ. 397A, Ῥοῦφ.π.Γαλ.12,425, Γαλ.12,28· ‖ ὁμ. δημ. τὸ φυτὸν κίστος ὁ μομπελλιανός.

ληδάριον |τὸ| ὑποκορ. τοῦ λῆδος βλ.λ. : Ἀριστφ.Ὄρν.715 χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι |δ.γρ. ληδ-|.

ληδεῖν Ἡσ. «κοπιᾶν, κεκμηκέναι».

ληδήσας Ἡσ. «κεκμηκώς, κοπιάσας».

λήδιον |τὸ| Ἐπιγρ. κ. ληδίον, π. μτγν. λήδιον κ. ληδίον ὑποκορ. τοῦ λῆδος βλ.λ. : Μέν.1028, Μάχ. π.Ἀθήν.13,582D κορίνθιον παράπηχυ καινὸν λήδιον, Ἡσ.

λῆδον |τὸ| μτγν. κ. νεώτ. θάμνος τις τῆς Ἀνατολῆς, ἕτερον εἶδος κίσθου : Διοσκ.1,97, Πλίν.ΦΙ 26,47· ‖ κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἐρεικοειδῶν.

λῆδος-ους-εος |τό|, δωρ. λᾶδος εὐτελὲς τριβώνιον ἢ χλαμύδιον, ἴδ. θέριστρον, εὐτελὲς ἱμάτιον θερινόν : Ἀλκμ.97.

λήεια |ἡ| νεώτ. γένος ἀμπελιδῶν φυτῶν.

λήζομαι δ.γρ. τοῦ ληΐζομαι βλ.λ. : Ξεν.Ἑλλ.5, 1,1 τοῖς ἐφόροις ἐφίησι λήζεσθαι τὸν βουλόμενον, Σαβῖν.ΑΠ 9,410.

λήθαιος-α-ον |λήθη| κ. ληθαῖος ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λήθην ἢ ἐμποιῶν λήθην : Καλλ.Δῆλ.234 λήθαιον πτερόν, Λυκόφρ.1127 λήθαιον σκότος· ‖ ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιλήσμων, λησμονῶν, ἀντίθ. ἔμφρων : Σέξτ.Ἐμπ.Μσθ.7,129· **2)** ὁ ἐκ τῆς λήθης βλ.λ.2) : Λόλλ.Βάσσ.ΑΠ 9,279 ληθαία ἄκατος· **3)** λήθαιος λίθος ὁ μελιτίτης λίθος, πολύτιμος λίθος ἐπιφέρων λήθην : ΨΔιοσκ.476.

ληθάνεμος-ον δ. γρ. τοῦ λαθάνεμος βλ.λ.

ληθάνω δ.τ. τοῦ λανθάνω βλ.λ.

ληθαργία |ἡ| μτγν. κ. νεώτ. ὕπνος βαθὺς μετ' ἀναισθησίας, νάρκη, λήθαργος, βύθος, βύθιση : Κωμ.Ἀδέσπ.344.

ληθαργικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ ληθαργίας ἢ ὑποκείμενος εἰς ληθαργίαν : Ἱππ.Κωακ. 136, Πραξαγ.π.Γαλ.17|1|,889, Ῥοῦφ.π.Ὀρειβ.7,26,129, ΑΠ 9,141· ‖ νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λήθαργον, ὁ τοῦ ληθάργου : ληθαργικὴ κατάστασις.

λήθαργος-ον |λήθη| κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῇ λήθῃ ταχύς, ἐπιλήσμων· μτ. γενικ. ὁ ἐπιλήσμων τινός, λησμονῶν τι : Μελέαγρ.ΑΠ 5,151 σὺ δ', ὦ λήθαργε φιλούντων, εὕδεις· κ. ἀπολ. : Μέν.1029,Φιλόδ.Ῥητ. 1,65,Γρυπ.Σκ.Τερρ.47,7 κι οἱ λήθαργοι ἀπ' τὰ φύλλα του | κι οἱ φανταγμοὶ σταζοβολοῦν οἱ πλάνοι· ‖ ἐπὶ κυνῶν, ὁ κρυφός, κρυφοδαγκανιάρης· Ἡσ. «λήθαργος· ὁ ἐπίβουλος, καὶ κύων ὁ προσαίνων μέν, λάθρα δὲ δάκνων» **2)** ὡς οὐσ. ἡ ληθαργικὴ κατάστασις, ἡ ληθαργία, νόσος, καθ' ἣν τις κοιμᾶται μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς : Ἱππ.Νούσ. 2,65, Λυκόφρ.241, Ἀντωνῖν.Λιβ.23,2, Γαλ.10,931,Παῦλ. Αἰγ.3,9· κ. κτ. πληθ. : Ἀριστλ.Ἐνυπν.457a,3, Χρύσ. Στωϊκ.3,57· κ. μτ. τοῦ μελαγχολία : αὐτ.3,57· ‖ κ. ληθαργικὸς πυρετός : Ἱππ.Ἀφορ.3,30· πρβλ. κ. λαίθαργος.

ληθαργῶ-έω πάπ., Ἐπιγρ. κ. σχόλ. λησμονῶ : Πάπ.· κ. παθ. : Σχόλ.Πινδ.Ν 6,30, Ἐπιγρ. ληθαργηθεισῶν |λησμονηθεισῶν|.

ληθαργώδης-ους-ες μτγν. ὁ ληθαργικὸς βλ.λ. : Διοσκ.Θηρ.15,Γαλ.7,466.

ληθεδανός-ή-όν μτγν. ὁ ἐπιφέρων λήθην : Λουκ.Ὀρχ.79 φάρμακον ληθεδανὸν καὶ . . ἄχολον πιών.

ληθεδών-όνος |ἡ| μτγν. ποι. τοῦ λήθη βλ.λ. : Τύλλ. Λαυρ.ΑΠ 7,17,Ἀγαθ.ΑΠλ.4,244.

λήθη |ἡ| κ.νεώτ., δωρ. λάθα τὸ λησμονεῖν, λησμόνημα, ξέχασμα : Ἰλ.Β 33 μηδέ σε λήθη αἱρείτω, Θέογν.705 |Περσεφόνη| βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο, Ἡρ.1,127 λήθην ποιεύμενος τά μιν ἐόργεε, Σοφ.ἀπ.954 χρόνος πάντα ἐς λήθην ἄγει, Θουκ.2,49 τοὺς δὲ καὶ λήθη ἔλαβε, Ξεν.Ἀπομν.1,2,21,Πλάτ.Φαῖδρ.275A τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέξει μνήμης ἀμελετησίᾳ, Ἰσοκρ.1,8 λήθην ἐμποιῆσαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων, Δημ.320 τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἔχειν, Τιμοκλ.6,5 τῶν ἰδίων λήθην λαβών, Μέν.467,Φιλόδ.Ὀργ.19W, ΚΔ Πέτρ.2,1,9 λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν, Παπαδ.Χρ.Μηλ.37 ἡ μήτηρ της τὸ εἶχε παραλίπει ἐκ λήθης, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 22,11 κι ὅλα τους πέφτανε γοργὰ μέσα στῆς λήθης τὴν πλατειάν ἀγκάλη· ‖ κ. κτ. προσωπ. : Ἡσίοδ.Θ 227 Λήθην τε Λιμόν τε καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα· **2)** μεθ' Ὅμ. τόπος τις τῆς λήθης ἐν τῷ κάτω κόσμῳ : Σιμων.184,6 Λήθης δόμοι, Ἀριστφ.Βάτρ.186 εἰς τὰ Λήθης πεδίον, Πλάτ.Πολ. 621A πορεύεσθαι ἅπαντας εἰς τὸ τῆς Λήθης πεδίον· ‖ Λήθης ὕδωρ τὸ ἐκ τῆς Λήθης τοῦ κάτω κόσμου προερχόμενον, ὅπερ, κατὰ λαϊκὴν δόξαν, πίνοντες οἱ νεκροὶ ἐλησμόνουν τὸν ἐπάνω κόσμον, τὸ νερὸ τῆς Λησμονιᾶς : Λουκ.Νεκρ.Δ 13,6 σὺ δὲ κἂν τὰ τῆς Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε, Παυσ.9,39,8 ἐνταῦθα δὴ χρὴ πιεῖν αὐτὸν Λήθης τε ὕδωρ καλούμενον· **3)** ποταμός τις ἐν Λυσιτανίᾳ : Στράβ.3,3,4 εἶτ' ἄλλοι ποταμοὶ καὶ μετὰ τούτους ὁ τῆς Λήθης, ὅν τινες Λιμαίαν . . καλοῦσι.

ληθηκέα Ἡσ. «εἰς λήθην ἄγοντα φάρμακα».

ληθήμων-ονος-ον μ. κτ. δοτ. πληθ. π. Ἡσ. «ληθήμοσι· ληθάργοις».

ληθίδιος Ἡσ. «λαθραῖος».